

3 1761 09703405 2

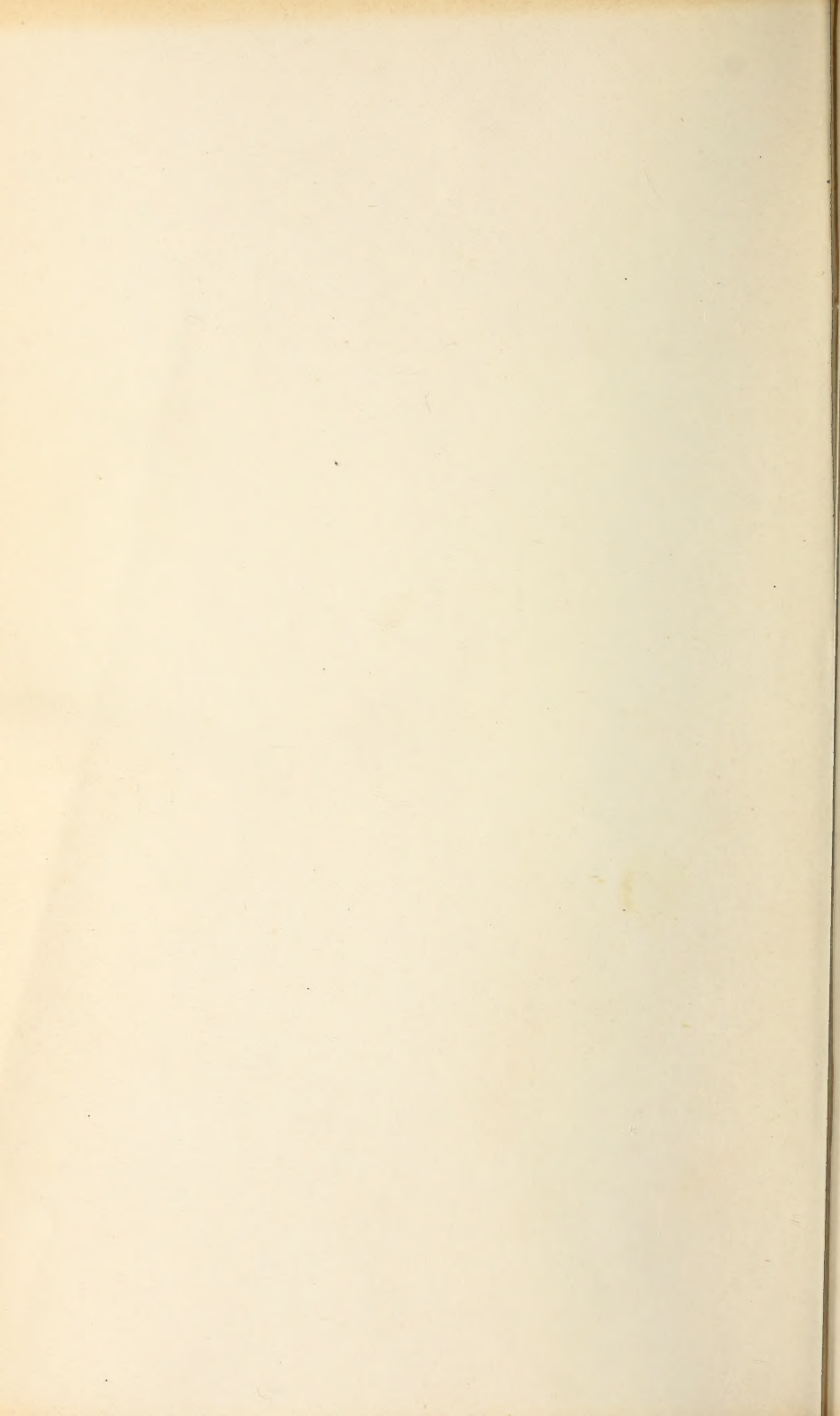
Toronto University Library
Presented by

The British & Foreign Bible Society
through the Committee formed in
The Old Country
to aid in replacing the loss caused by
The disastrous Fire of February the 14th 1890

Digitized by the Internet Archive
in 2014

Bible
Icel
1866

Bible.
"

Iceland.

BIBLÍA

ÞAÐ ER

HEILÖG RITNÍNG,

ENDURSKOÐUÐ ÚTGÁFA.

PRENTUÐ Í PRENTSMÍÐJU SPOTTISWOODES Í
LUNDÚNUM,
A KOSTNAÐ HINS BREZKA OG ERLENDA
BIBLÍUFÉLAGS.

1866.

BIBLIA

1848

HEILIGES BUCH

G

10410
3/12/90

YFIRLIT YFIR BÆKUR BIFLIUNNAR.

1. HIÐ GAMLA TESTAMENTI.

	<i>Kapít.</i>		<i>Kapít.</i>
Fyrsta bók MÓSIS	50	Prædikari Salómons	12
Önnur „	40	Lofkvæði	8
Þriðja „	27	Esafas	66
Fjórtða „	36	Jeremía	52
Fimmta „	34	Harmagratúr Jeremías	5
Jósúa bók	24	Esekiel	48
Dómaranna bók	21	Daniel	12
Rúts bók	4	Hósea	14
Fyrri Samúels bók	31	Jóel	3
Önnur „	24	Amos	9
Fyrri Konúnganna bók	22	Óbadía	1
Önnur „	25	Jónas	4
Fyrri Kroniku bók	29	Mikka	7
Önnur „	36	Nahúm	3
Esra bók	10	Habakuk	3
Nehemía bók	13	Sefania	3
Esters bók	10	Haggaí	2
Jobs bók	42	Sakaría	14
Davíðs sálmar	150	Malakía	4
Salómons orðskviðir	31		

2. HIÐ NÝA TESTAMENTI.

	<i>Kapít.</i>		<i>Kapít.</i>
Guðspjall MATTEUSAR	28	Páls fyrri pistill til Tímóteusar	6
„ Markúsar	16	„ síðari pistill til Tímóteusar	4
„ Lúkasar	24	„ pistill til Títusar	3
„ Jóhannesar	21	„ pistill til Fílemons	1
Postulanna Gjörningar	28	„ pistill til hinna Hebresku	13
Páls pistill til Rómverja	16	Jakobs pistill	5
„ fyrri pistill til Korintumanna	16	Péturs fyrri pistill	5
„ síðari pistill til Korintumanna	13	„ síðari pistill	3
„ pistill til Galatamanna	6	Jóhannesar fyrsti pistill	5
„ pistill til Efesusmanna	6	„ annar pistill	1
„ pistill til Filippíborgarmanna	4	„ þriðji pistill	1
„ pistill til Kólossaborgarmanna	4	Júdasar pistill	1
„ fyrri pistill til Tessaloníkumanna	5	Jóhannesar opinberunarbók	22
„ síðari pistill til Tessaloníkumanna	3		

GENESIS

FYRSTA BÓK MÓ SIS.

1. KAPÍTULI.

Sköpun heimsins.

I UPPHAFI skapaði Guð himin og jörð.

2 Og jörðin var í eyði og tóm, og myrkur yfir djúpinu, og Guðs Andi svamm yfir vötnunum.

3 Og Guð sagði : verði ljós ; og þar varð ljós.

4 Og Guð sá, að ljósið var gott. Þá aðskildi Guð ljósið frá myrkrinu,

5 Og kallaði ljósið dag, en myrkrið nótt. Þá varð kvöld, og þá varð morgun, hinn fyrsta dag.

6 Og Guð sagði : verði festing milli vatnanna, svo að hún aðskilji vötn frá vötnum.

7 Þá gjörði Guð festingu, og aðskildi vötnin, sem voru undir festingunni, frá þeim vötnum, sem voru yfir henni. Og það varð svo.

8 Og Guð kallaði festinguna himin. Þá varð kvöld og þá varð morgun, hinn annan dag.

9 Og Guð sagði : safnist vötnin undir himninum í einn stað, svo að sjást megi þurt land. Og það varð svo.

10 Og Guð kallaði þurrlendið jörð ; en samsafn vatnanna kallaði hann sjó. Og Guð sá, að það var gott.

11 Og Guð sagði : láti jörðin af sér spretta græn grös og jurtir, hafandi sæði í sér, og ávaxtarsöm trè, svo að hvert beri ávöxt eptir sinni tegund, og hafi í sér sitt eigið sæði, á jörðunni. Og það varð svo.

12 Og jörðin lét á sér spretta græn grös og jurtir, hafandi sæði hvert eptir sinni tegund, og ávaxtarsöm trè, hafandi sín eigin sæði í sjálfum sér,

hvert eptir sinni tegund. Og Guð sá, að það var gott.

13 Þá varð kvöld og þá varð morgun, hinn þriðja dag.

14 Og Guð sagði : verði ljós á festingu himinsins, svo þau að greini dag frá nótt, og sæu teikn tímum, dögum og árum.

15 Og sæu ljós á festingu himinsins, til að lýsa yfir jörðuna. Og það varð svo.

16 Og Guð gjörði tvö stór ljós ; hið stœrra ljósið til að ráða deginum, og hið minna ljósið til að ráða nóttunni, þar að auki stjörnur.

17 Og Guð setti þau á festingu himinsins, að þau skyldu lýsa jörðunni,

18 Og ráða degi og nótt, og að greina ljós og myrkur. Og Guð sá, að það var gott.

19 Og þá varð kvöld og þá varð morgun, hinn fjórða dag.

20 Og Guð sagði : vötnin úi og grúi af lifandi skepnum, og fuglar fljúgi yfir jörðina undir himinsins festingu.

21 Og Guð skapaði stóra hvalfiska og als háttar lifandi skepnur sveimandi, sem fylla vötnin, eptir þeirra tegund, og alla fleyga fugla, eptir þeirra tegund.

22 Og Guð sá, að það var gott. Og Guð blessaði (þessar skepnur) og sagði : frjóvgigt og fjölgið og fyllið vötn hafsins. Og fuglinn margfaldist á jörðunni.

23 Þá varð kvöld og þá varð morgun, hinn fimmta dag.

24 Og Guð sagði : jörðin fram leiði lifandi skepnur eptir þeirra eðli : fæn-
að, skriðkvikindi og dýr jarðarinnar,

hvert eptir sinni tegund. Og það varð svo.

25 Og Guð skapaði dýr jarðarinnar, hvert eptir sinni tegund og als konar skriðkvikindi jarðar eptir sinni tegund. Og Guð sá, að það var gott.

26 Og Guð sagði: ver viljum gjöra manninn eptir mynd og líkingu vorri, svo að hann drottnei yfir fiskum sjávarins, og yfir fuglum loptsins, og yfir fænaðinum á allri jörðunni, og yfir öllum skriðkvikindum, sem hrærast á jörðunni.

27 Og Guð skapaði manninn eptir sinni mynd, hann skapaði hann eptir Guðs mynd, og hann skapaði þau karlmann og konu.

28 Og Guð blessaði þau, og sagði til þeirra: verið frjófsöm, margfaldizt og upp fyllið jörðina, og gjörið ykkur hana undirgefna! drottneið yfir fiskum sjávarins og yfir fuglum loptsins, og yfir öllum dýrum, sem hrærast á jörðunni!

29 Og Guð sagði: sjáið! als konar jurtir, sem sá sér, á allri jörðunni, og allra handa ávaxtarsöm trè, sem sá sér, gef eg ykkur til fæðslu.

30 Og öllum lifandi dýrum jarðarinnar og öllum fuglum himinsins, og öllum skriðkvikindum á jörðunni (hefi eg gefið) grænar jurtir til fæðslu. Og það varð svo.

31 Og Guð leit yfir alt, sem hann hafði gjört, og sjá! það var harðla gott, og þá varð kvöld og þá varð morgun, hinn sjötta dag.

2. KAPÍTULI.

*Hvildardagurinn. Betur lýst sköpun mannsins.
Paradíjs lýst. Konan sköpuð og skepnunum
gefn nýfn.*

ÞANNIG algjörðist nú himin og jörð, og allur þeirra her.

2 Og svo fullkomnaði Guð á hinum sjöunda degi sín verk, sem hann hafði gjört, og hvíldist hinn sjöunda dag af öllu sínu verki, sem hann hafði gjört.

3 Og hann blessaði hinn sjöunda dag og helgaði hann; af því hann hvíldist á þeim sama degi af sínu verki, sem hann hafði skapað og gjört.

4 Þetta er saga um sköpun himins og jarðar: Þegar Guð Drottinn

skapaði jörðina og himininn, þá voru enn eingin trè merkurinnar á jörðunni;

5 Og eingar jurtir spruttu enn þá á landinu; því Guð Drottinn hafði enn ekki látið rigna á jörðuna, og þar var einginn maður, sem yrkti jörðuna.

6 En þoka gekk upp af jörðunni, og vökvaði alla jörðuna.

7 Og Guð Drottinn myndaði manninn af jarðar leiri og blès lifandi anda í hans nasir, og svo varð maðurinn að lifandi sálu.

8 Og Guð Drottinn plantaði aldingarð í Eden mót austri, og setti þángað manninn, sem hann hafði skapað.

9 Og Guð Drottinn lét upp vaxa af jörðunni allra handa trè, sem fögur voru að sjá, og girnilegt var að eta af, og lifsins trèð í miðjum aldingarðinum, og skilnings trèð góðs og ils.

10 Og á rann frá Eden til að vökva aldingarðinn, og þaðan skiptist hún, svo þar urðu fjögur vatnsföll.

11 Hið fyrsta heitir Píson; það fellur um alt landið Kevíla, og þar finst gull.

12 Og gull þess lands er ágætt. Þar finst kristallur og steinninn ónyx.

13 Hið annað vatnsfall heitir Gíkon; það fellur um alt landið Kús.

14 Hið þriðja vatnsfallið heitir Kídekel; það fellur fyrir austan Assýríu. Hið fjórða vatnsfallið er Frat.

15 Og Guð Drottinn tók manninn og setti hann í aldingarðinn í Eden, að hann skyldi yrkja hann og vakta.

16 Og Guð Drottinn bauð manninum og sagði: af öllum trjám í aldingarðinum máttu eta;

17 En af skilningstrènu góðs og ils máttu ekki eta; því á hverjum degi sem þú etur af því, skalt þú vissulega deyja.

18 Og Guð Drottinn sagði: það er ekki gott, að maðurinn sé einsamall; eg vil gjöra honum meðhjálp eptir hans mynd.

19 Því þegar Guð Drottinn hafði skapað af jörðunni allra handa dýr merkurinnar og als konar fugla undir himninum, þá lét hann þessar skepnur koma til mannsins, til að vita, hvað hann kallaði þær; og hvað helzt nafn sem maðurinn gaf hverri lifandi skepnu, það hið sama varð hennar nafn.

20 Og maðurinn gaf nafn öllum fænaði og fuglum loptsins og allra handa dýrum á jörðunni, sérhverju sitt nafn. En þar faust eingin meðhjálpi fyrir manninn eptir hans mynd.

21 Þá lét Guð Drottinn fastan svefn falla á manninn, og á meðan hann svaf, tók hann eitt af hans rifjum, og fyllti aptur með holdi ;

22 Og Guð Drottinn myndaði konu af því rifbeini, sem hann tók af manninum, og leiddi hana til hans.

23 Þá sagði maðurinn : þetta er bein af mínum beinum og hold af mínu holdi ; þess vegna skal hún karlinna kallast, af því hún er af karlmanni tekin.

24 Og þess vegna skal maðurinn yfirgefa föður sinn og móður sína, og búa við sína eiginkonu. Þau munu verða einn maður.

25 Og þau voru bæði nakin, maðurinn og kona hans, og skömmuðust sín ekki.

3. KAPÍTULI.

Hinir fyrstu menn syndga ; fá dóm og líkn.

EN höggormurinn var slægari heldur en öll önnur kvikindi á jörðunni, sem Guð Drottinn hafði gjört. Og hann mælti við konuna : er það satt, að Guð hafi sagt : þið megið ekki eta af öllum trjánum í aldingarðinum ?

2 Þá sagði konan til höggormsins : við etum af ávexti trjáanna í aldingarðinum ;

3 En um ávöxt þess træs, sem stendur í miðjum aldingarðinum, sagði Guð : etið ekki af honum og snertið hann ekki, svo að þið deyið ekki.

4 Þá sagði höggormurinn til konunnar : eingan veginn munuð þið deyja,

5 Heldur veit Guð það, að á hverjum þeim degi, sem þið etið þar af, þá munu augu ykkar opnast, og þið munuð verða eins og Guð og þekkja gott og ilt.

6 En konan sá, að trèð var gott að eta af, fagurt á að líta og girnilegt til fróðleiks ; og hún tók af ávextinum og át, og hún gaf manni sínum líka, og hann át.

7 Þá upp lukust beggja þeirra augu, og þau urðu þess vör, að þau voru

nakin, og þau festu saman fikjuviðarblöð, og gjörðu sér mittisskýlur.

8 Og sem þau heyrðu rödd Guðs Drottins, sem fór um kríng í aldingarðinum í dagsgolunni, þá fól maðurinn sig og kona hans fyrir augu Guðs Drottins á milli trjáanna í aldingarðinum.

9 Og Guð Drottinn kallaði á manninn og sagði við hann : hvar ertu ?

10 Hann svaraði : eg heyrði þína rödd í aldingarðinum og varð hræddur ; því eg er nakinn, og faldi mig.

11 Og Drottinn mælti : hver sagði þér, að þú værir nakinn ? hefir þú etið af því trè, sem eg bannaði þér að eta af ?

12 Þá svaraði maðurinn : konan, sem þú gafst mér til sambúðar, hún gaf mér af trènu, og eg át.

13 Þá sagði Guð Drottinn til konunnar : því gjörðir þú það ? Konan svaraði : höggormurinn sveik mig, svo eg át.

14 Þá sagði Guð Drottinn til höggormsins : af því að þú gjörðir þetta, þá skalt þú vera bölvaður framur öllum fænaði og framur öllum dýrum á mörkinni. Þú skalt skrifa á kviði þínu og eta mold jarðar alla þína lífdaga.

15 Og fjandskap vil eg setja milli þín og konunnar, milli þíns sæðis og hennar sæðis ; það skal merja þitt höfuð, og þú bita þess hæl.

16 Og við konuna sagði Guð : mikla mun eg gjöra þjáningu þína, þegar þú verður ólött ; með sótt skaltu fæða börn þín ; til manns þíns skal þín löngun vera, en hann skal drottna yfir þér.

17 Og til mannsins sagði hann : af því þú hlýddir rödd konu þinnar, og ázt af því trè, sem eg bannaði þér að eta af, og sagði : Þú mátt ekki eta af því, þá se jörðin bölvuð fyrir þína skuld ; með mæðu skaltu þig af henni næra alla þína lífdaga ;

18 Þyrna og pistla skal hún þér bera, og þú skalt jarðarinnar jurtir eta ;

19 Í sveita þíns andlitis skaltu þíns brauds neyta, þángað til þú hverfur aptur til jarðarinnar ; því þú ert mold og til moldar skaltu aptur hverfa.

20 Og Adam nefndi konu sína Hevu ; því hún er móðir allra, sem lífa.

21 En Guð Drottinn gjörði þeim Adam og konu hans skinnföt, og lét þau klæðast þeim.

22 Og Guð Drottinn sagði : sjá ! maðurinn er orðinn sem einn af oss, svo hann þekkir gott og ilt ;

23 En svo hann nú ekki út rétti hönd sína og taki af lífsins trè og eti, og lifi eilíflega, þá lét Guð Drottinn hann í burt úr aldingarðinum í Eden til að yrkja jörðina, sem hann var tekinn af.

24 Og hann rak Adam burt, og setti kerúbím fyrir austan Edens garð, með loga hins brugðna sverðs, til að geyma veginn að lífsins trè.

4. KAPÍTULI.

Kain myrðir bróður sinn. Kains ætleggur Set faðist.

OG Adam kendi konu sinnar Evu, og hún varð þúnguð, og fœddi Kain, og mælti : mann hefi eg fengið af Drottni.

2 Og hún fœddi í annað sinn bróður hans Abel. Og Abel varð fjárhirðir, og Kain jarðyrkjumaður.

3 Og svo bar við, þá fram liðu stundir, að Kain færði Drottni fórn, gróða jarðarinnar ;

4 En Abel kom og með af frumburðum hjarðar sinnar, og af þeirra feiti.

5 Og Drottinn leit til Abels og hans fórnar ; en til Kains og hans fórnar leit hann ekki ; þá reiddist Kain ákaflega og andlit hans varð niðurlútt.

6 Þá sagði Drottinn til Kains : því reidist þú svo, og því ertu svo niðurlútur ?

7 Er ekki svo ? Ef þú hefir rétt gjört, þá þarftu ei að vera niðurlútur ; en ef þú gjörir ekki rétt, þá liggur syndin við dyrnar, og lángrar til að stökkva á þig, en drottna þú yfir henni !

8 Eptir þetta kom Kain að máli við Abel bróður sinn, og það bar til, þá þeir voru á akri, að Kain reis á móti bróður sínum Abel og drap hann.

9 Þá sagði Drottinn við Kain : hvar er Abel bróðir þinn ?

10 Og hann mælti : það veit eg ekki ; á eg að gæta bróður míns ? Og hann sagði : hvað hefir þú gjört ? rödd þíns bróður blóðs hrópar til mín af jörðunni ;

11 Og sèrtu nú bölvaður á jörðunni,

sem opnaði munn sinn til að taka á móti blóði bróður þíns af þinni hendi.

12 Þegar þú yrkir jörðina, skal hún hér eptir ekki gefa þér gróða sinn ; landflóttu og flakkandi skaltu vera á jörðunni.

13 Og Kain sagði til Drottins : mín synd er stærri en svo, að eg geti hana borið !

14 Sjá ! þú hefir í dag rekið mig í útlegð, og eg verð að felast fyrir þínu augliti, og vera útlagi, á sífeldu flakki. Hver sem hittir mig, mun drepa mig.

15 Og Drottinn sagði til hans : það skal ekki verða ; hversem drepur Kain, þess skal hefnt verða sjöfaldlega. Og Drottinn gaf Kain teikn, að einginn, sem hitti hann, skyldi drepa hann.

16 Og síðan gekk Kain burt frá augliti Drottins, og bjó í landinu Nod (útlegð) fyrir austan Eden.

17 Og Kain kendi konu sinnar, og hún varð ólött, og fœddi Henok ; og hann byggi stað, og kallaði nafn staðarins eptir nafni sonar síns Hanok.

18 Og Hanoki fœddist Irad, og Irad gat Mahújael, og Mahújael gat Metúsael, og Metúsael gat Lamek.

19 Og Lamek tók sèr tvær konur ; hèt önmur Ada, en hin Silla.

20 Ada ól Jabal ; sá hinn sami var faðir þeirra, sem bjuggu í tjöldum, og fjárhirðara.

21 Og nafn bróður hans var Júbal ; hann hinn sami var faðir allra, sem fóru með hörpur og hljóðpípur.

22 Og Silla ól líka Túbalkain, sem smíðaði úr kopar og jární als konar tól, og systir Túbalkains, Naema.

23 En Lamek sagði við konur sínar Adu og Sillu : heyrið orð mín, þið Lameks konur ! gefið gaum að tali mínu ! sannarlega drep eg hvern mann, sem særir mig, og hvert úngmenni, sem meidir mig.

24 Kains skyldi hefnt verða sjö sinnum, en Lameks sjö og sjötíu sinnum.

25 Og Adam kendi enn á ný konu sinnar, og hún ól son og kallaði hann Set ; því nú hefir Guð, sagði hún, gefið mér afkvæmi, í stað Abels, sem Kain drap.

26 En Sèth fœddist og sonur ; hann var nefndur Enos. Um það leyti byrjuðu menn að á kalla nafn Drottins.

5. KAPÍTULI.

Ættartölur frá Adam til Nóa.

ÞETTA er Adams ættartölusaga. Þegar Guð skapaði manninn, þá gjörði hann manninn eptir Guðs líkingu.

2 Hann skóp þau mann og konu og blessaði þau, og þá hann skapaði þau, nefndi hann þau menn.

3 Og Adam lifði hundrað og þrjátíu ár; þá gat hann son eptir sinni líking og mynd, og nefndi nafn hans Set.

4 Og dagar Adams voru, eptir getnað Sets, átta hundruð ár, og hann gat syni og dætur.

5 Og allir dagar Adams, sem hann lifði, voru níu hundruð og þrjátíu ár. Þá dó hann.

6 Og Set var hundrað og fimm ára gamall, þá hann gat Enos.

7 Eptir það lifði hann átta hundruð og sjö ár, og átti sonu og dætur.

8 Og allir dagar Sets voru níu hundruð og tólf ár; og hann andaðist.

9 Og Enos var níutíu ára, þá hann gat Kenan,

10 Og lifði eptir það átta hundruð og fimmtán ár, og átti sonu og dætur;

11 Svo að allur hans aldur varð níu hundruð og fimm ár; og hann andaðist.

12 Kenan var sjötíu ára, þá hann gat Mahalalel;

13 Og Kenan lifði eptir getnað Mahalalels átta hundruð og fjörutíu ár, og átti sonu og dætur.

14 Og allir dagar Kenans urðu níu hundruð og tíu ár; og hann andaðist.

15 Mahalalel var fimm og sjötíu ára, þá hann gat Jared.

16 Og Mahalalel lifði, eptir getnað Jareds, átta hundruð og þrjátíu ár, og átti sonu og dætur.

17 Og allur aldur Mahalalels varð átta hundruð níutíu og fimm ár; og hann andaðist.

18 Og Jared var hundrað sextíu og tveggja ára, þá hann gat Enok,

19 Og Jared lifði, eptir það hann gat Enok, átta hundruð ár, og átti sonu og dætur.

20 Og allir dagar Jareds voru níu hundruð sextíu og tvö ár; og hann andaðist.

21 Og Enok lifði sextíu og fimm ár, og þá gat hann Metúsala,

22 Og eptir að Enok gat Metúsala, gekk hann með Guði, og átti sonu og dætur.

23 Og allur hans aldur varð þrjú hundruð sextíu og fimm ár.

24 Og Enok gekk með Guði, og var ekki framar (hèr), því Guð tók hann.

25 Metúsala var hundrað áttatíu og sjö ára, þá hann gat Lamek.

26 Og Metúsala lifði, eptir að hann gat Lamek, sjö hundruð áttatíu og tvö ár, og átti sonu og dætur;

27 Svo að allur hans aldur varð níu hundruð sextíu og níu ár; og hann andaðist.

28 Og Lamek var hundrað áttatíu og tveggja ára, þá hann gat son, og þenna son kallaði hann Nóa og mælti:

29 Þessi mun hugga oss í armœðu vorri og erfði handa vorra, á þeirri jörðu, sem Drottinn bölvaði.

30 Og Lamek lifði, eptir að hann gat Nóa, fimm hundruð níutíu og fimm ár, og átti sonu og dætur.

31 Og allur hans aldur varð sjö hundruð sjötíu og sjö ár; og hann andaðist.

32 Og Núi var fimm hundruð ára, og gat Sem, Kam og Jafet.

6. KAPÍTULI.

Fjölgun mannanna. Ofsi þeirra og spilling. Guð skipar að byggja örkina. Hótar flóði.

OG það skeði, þá menn tóku að fjölga á jörðunni og þeim fæddust dætur,

2 Þá sáu synir guðanna dætur mannanna, að þær voru vænar, og tóku sér konur meðal þeirra, allar sem þeim líkuðu.

3 Þá sagði Guð Drottinn: andi minn skal ekki eilíflega óvirdast í manninum, því hann er hold; veri dagar hans hundrað og tuttugu ár.

4 Um sama leyti voru risar á jörðunni; og eptir að synir guðanna lögðust með dætrum mannanna, fæddu þær þeim syni, sem í fornöld voru víðfregar hetjur.

5 Og Drottinn sá, að ilska mannanna var mikil á jörðunni, og að öll

hugsan mannsins hjarta var vond alla daga.

6 Þá iðraðist Drottinn þess, að hann hafði skapað manninn á jörðunni, og honum sárnaði það í hjarta sínu.

7 Og hann sagði: eg vil af má manninn, sem eg skapaði, af jörðunni: manninn, dýrið, skriðkvikindið og fugla himinsins; því mig iðrar, að eg hefi skapað þetta.

8 En Nói fann náð í augum Drottins.

9 Þetta er saga Nóa: Nói var maður réttlátur og guðhræddur á sinni öld; hann lifði guðrökilega.

10 Og Nói átti þrjá sonu: Sem, Kam og Jafet.

11 Og jörðin var spilt í auglýsingu Guðs og full af ofríki.

12 Og Guð leit á jörðuna, og sjá! hún var spilt; því allt hold hafði spilt vegum sínum á jörðunni.

13 Þá mælti Guð við Nóa: endir als holds er kominn fyrir minni auglýsingu, því jörðin er full af ofríki þeirra; sjá! eg vil tortýna þeim ásamt jörðunni.

14 Gjör þú þér örsk af grenivið, og láttu í vera lítil hús, og bræð hana með biki, utan og innan.

15 Og gjör þú hana svona: lengd arkarinnar sé þrjú hundruð álnir, breidd hennar fimmtíu álnir, og hæð hennar þrjátíu álnir.

16 Glugga skaltu gjöra á örkina að ofan til, og hann sé ein alin á hæð; dyr skalt þú setja á arkarinnar síðu, og í henni sæu þrjú lopt: neðst, í mið-ið og efst.

17 Því sjá! eg læt vatns flóð koma yfir jörðuna, til að tortýna öllu holdi undir himninum, sem lífsandi er í; allt, sem á jörðunni er, skal deyja.

18 En við þig gjöri eg sáttmála, og þú skalt ganga í örkina, þú og synir þínir, og kona þín og sonakonur þínar með þér.

19 Og þú skalt láta í örkina af öllum lífandi skepnum, tvent af öllu; karlkyns og kvennkyns skal það vera, svo það haldi lífi með þér;

20 Af fuglum eptir þeirra kyni, af fænaði eptir hans kyni, og af öllum kvikindum jarðarinnar eptir þeirra kyni; tvent af öllu skal til þín inn ganga, svo það haldi lífi.

21 Og þú skalt taka þér nokkuð af

allri ætilegri fœðslu, og safna að þér, að það sé þér og þeim til næringar.

22 Og Nói gjörði allt, eins og Guð bauð honum.

7. KAPÍTULI.

Syndaflóðið.

OG Drottinn sagði við Nóa: gakk þú og alt þitt hús í örkina; því eg hefi sæð þig réttlátan fyrir minni auglýsingu á þessari öld.

2 Tak þú til þín af öllum hreinum dýrum, sjö og sjö, karlkyns og kvennkyns; en af þeim dýrum, sem ekki eru hrein, tvö og tvö, karlkyns og kvennkyns.

3 Líka af fuglum himinsins, sjö og sjö, karlkyns og kvennkyns, til að við halda lífsstofni á allri jörðunni;

4 Því að sjö dögum líðnum mun eg láta rigna á jörðuna í fjörutíu daga og fjörutíu nætur, og eg mun af má sérhverja skepnu, sem eg hefi gjört, af allri jörðunni.

5 Og Nói gjörði allt, eins og Drottinn bauð honum.

6 En Nói var sex hundruð ára gamall, þegar vatnsflóðið kom yfir jörðuna.

7 Og Nói gekk í örkina og synir hans og kona hans og sonakonur hans með honum, áður en vatnsflóðið kom,

8 Og (nokkuð) af hreinum dýrum, og af þeim dýrum, sem ekki voru hrein, og af fuglum, og af öllum kvikindum jarðarinnar;

9 Tvent og tvent kom til Nóa í örkina, karlkyns og kvennkyns, eins og Guð hafði boðið Nóa.

10 Og það skeði eptir sjö daga, þá var vatna flóð yfir jörðunni.

11 Þegar Nói var sex hundruð ára, seytjándi dagurinn í þeim öðrum mánuði var sá dagur, á hverjum opnuðust allar uppsprettur ens mikla undirdjúps, og gluggar himinsins lukust upp.

12 Og yfir jörðuna rigndi fjörutíu daga og fjörutíu nætur.

13 Á þeim sama degi gekk Nói og synir hans, Sem, Kam og Jafet, og kona Nóa og þrjár sonakonur Nóa með honum í örkina, og allar lífandi skepnur eptir þeirra kyni,

14 Og allur fænaður eptir sínu kyni, og öll kvikindi, sem skríða á jörðunni, eptir þeirra kyni, og allir fuglar eptir þeirra kyni, alt fiðrað, alt fleygt.

15 Og til Nóa kom í örkina tvent og tvent af öllu holdi, sem í var lífsandi.

16 Og það, sem kom, karlkyns og kvennkyns, af öllu holdi, gekk inn, eins og Guð bauð honum. Og Drottinn læsti eptir honum.

17 Og flóðið var á jörðunni í 40 daga, og vatnið óx og lypti örkinni hátt upp yfir jörðuna.

18 Og vatnið fékk yfirhönd og magnaðist ákaflega á jörðunni, en örkin flaut á vatninu.

19 Og vatnið varð mikið á jörðunni, og öll þau háu fjöll fóru í kaf, sem eru undir öllum himninum.

20 Fimmtán álnir gekk vatnið upp yfir fjöllin, svo þau fóru í kaf.

21 Þá dó alt hold, sem kvikar á jörðunni, fuglar, fænaður og dýr og ormar, sem þá skreidd á jörðunni, og allir menn.

22 Alt, sem hafði lifandi anda í nösum sínum, alt á þurrlendinu, það dó.

23 Og þannig var af máð sérhver skepna, sem var á jörðunni, menn, fænaður, ormar og fuglar himinsins. Þetta alt af máðist af jörðunni. Nói einn varð eptir og það, sem með honum var í örkinni.

24 Og vatnið var mikið á jörðunni í hundrað og fimmtíu daga.

8. KAPÍTULI.

Flóðinu linnir. Nói ferir Guði fórn.

ÞÁ minntist Guð á Nóa, og öll dýrin og allan fænaðinn, sem með honum var í örkinni, og Guð lét vind fara yfir jörðuna, og vatnið sjatnaði,

2 Og uppsprettur undirdjúpsins luktust aptur og gluggar himinsins, og regninu linti af himninum.

3 Og vatnið rænaði, því það rann burt meir og meir, og þverraði eptir hundrað og fimmtíu daga.

4 Og örkin nam staðar í sjöunda mánuði, á seytjanda degi mánaðarins, á fjallinu Ararat.

5 Og vatnið var að ræna alt til hins 10. mánaðar; á fyrsta degi mánaðarins sáust fjallatindarnir.

6 Og það skeði eptir 40 daga, að Nói lauk upp glugga arkarinnar, sem hann hafði gjört,

7 Og lét út hrafn; hann flaug fram og aptur, þangað til vatnið þornaði á jörðunni.

8 Og hann sendi út frá sér dúfu til að vita, hvort vatnið væri þverrað á jörðunni,

9 En dúfan fann ekki hvíldarstað fæti sínum og hvarf til hans aptur í örkina; því enn þá var vatn yfir allri jörðunni; og hann rætti út hönd sína, og tók hana til sín í örkina.

10 Og hann beið enn aðra sjö daga, og sendi svo dúfuna aptur úr örkinni.

11 Þá kom dúfan til hans aptur undir kvöld, og sjá! hún hafði afrifið við-smjörsvíðar-laufblað í nefinu. Þá sá Nói, að vatnið var þverrað á jörðunni.

12 Og hann beið enn í sjö aðra daga, og sendi svo frá sér dúfuna; en hún kom ekki til hans aptur.

13 Þegar Nói var 6 hundruð og eins árs, á fyrsta degi ens fyrsta mánaðar, þá þornaði vatnið á jörðunni; og Nói tók þakið af örkinni, og litadist um, og sjá! jörðin var orðin þurr.

14 Á tuttugasta og sjöunda degi hins annars mánaðar var jörðin þurr.

15 Þá talaði Guð við Nóa og mælti:

16 Gakk þú úr örkinni, þú og kona þín og synir þínir og sonakonur þínar með þér.

17 Og láttu fara út með þér öll dýr, sem með þér eru, af öllu holdi, fugl og fænað og kvikindi, sem hrærast á jörðunni, að þetta dreifist um jörðuna, tímigist og fjölgi á jörðunni.

18 Síðan gekk Nói út og synir hans, og kona hans og sonakonur hans með honum,

19 Öll dýr, öll kvikindi, allir fuglar, alt, sem bærast á jörðunni; eptir sínu kyni gekk hvað eitt út úr örkinni.

20 Nói bygði þá Drottin altari, og tók af öllum hreinum dýrum og hreinum fuglum og offraði brennifórn á altarinu.

21 Og Drottinn kendi þægilegan ilm og sagði í hjarta sínu: eg vil nú ei frammar bölvu jörðunni aptur fyrir mannsins skuld; því hugsanir mannsins hjarta eru vondar frá barnæsku, og eg mun ei frammar deyða alt, sem lifir, eins og eg gjörði nú.

22 Meðan jörðin er við lýði, skal hvorki linna sáð nè uppskera, frost nè hiti, sumar nè vetur, dagur nè nótt.

9. KAPÍTULI.

Sáttmálsboginn. Vinyrkja og hennar afleiðingar.

ÞÁ blessaði Guð Nóa og sonu hans, og sagði til þeirra: verið frjóv-samir, margfaldizt og upp fyllið jörðuna.

2 Yðar ótti og ógnan skal vera yfir öllum dýrum jarðarinnar, yfir öllum fuglum himinsins, og öllu, sem hrærist á jörðunni, og yfir öllum fiskum sjávarins, á yðar vald er þetta gefið;

3 Alt, sem hrærist og lifir, skal vera yðar fæða; eins og grænar jurtir hefi eg gefið yður alt þetta.

4 Einasta skuluð þèr ekki eta holdið með lifinu, með blóðinu.

5 Og einúngis yðar blóðs, sem yðar lif er í, mun eg hefna. Af hendi hverrar skepnu mun eg þess krefja, og af hendi mannsins; af hans bróður mun eg taka hefnd fyrir mannsins líf.

6 Sá, sem út hellir mannsins blóði, hans blóði skal verða út helt af manninum; því Guð gjörði manninn eptir sinni mynd.

7 En ávaxtizt og margfaldizt, og út dreifizt um jörðuna og fjölgið á henni.

8 Og Guð talaði við Nóa og syni hans með honum:

9 Sjá! eg gjöri sáttmála við yður, og við niðja yðar eptir yður,

10 Og við allar lifandi skepnur, sem með yður eru, við fænaðinn og öll dýr jarðarinnar, hjá yður, sem út gengu úr örkinni, af öllum dýrum jarðarinnar.

11 Þetta er minn sáttmáli við yður: framfar mun ekki eyðileggjast alt hold af vatnsflóði, og framfar mun ekki flóð koma til að eyðileggja jörðuna.

12 Og Guð sagði: þetta er merki sáttmálans, sem eg gjöri milli mín og yðar og allra lifandi skepna, sem hjá yður eru, til eilífrar tíðar:

13 Boga minn set eg í skýin, að hann sè merki sáttmálans milli mín og jarðarinnar.

14 Og það mun ske, þá eg saman dreg ský yfir jörðuna, og bogi minn sèst í skýjunum,

15 Þá mun eg minnast sáttmálans milli mín og yðar, og allra lifandi sálna í öllu holdi, að hèr eptir skal ekki vatnið verða að flóði, til að eyðileggja alt hold.

16 Og standi boginn í skýjunum, þá horfi eg á hann til endurminningar þess eilífa sáttmála milli Guðs og allra lifandi sálna í öllu holdi, sem er á jörðunni.

17 Og Guð sagði við Nóa: þetta er merki sáttmálans, sem eg gjöri milli mín og als holds, sem er á jörðunni.

18 Og þeir synir Nóa, sem gengu úr örkinni, voru þeir Sem, Kam og Jafet, en Kam var faðir Kanaans.

19 Þessir eru þeir þrír Nóa synir; og niðjar þeirra út dreifðust um alla jörðuna.

20 En Nói fór að yrkja jörðuna, og plantaði víngarð.

21 Og hann drakk af víninu, og varð drukkinn, og lá ber í tjaldi sínu.

22 Og Kam, faðir Kanaans, sá nekt föður síns, og sagði báðum bræðrum sínum frá, sem úti voru.

23 Þá tóku þeir Sem og Jafet fat, og lögðu sèr á herðar, og gengu aptur á bak og huldu nekt föður síns, en andlit þeirra snèru frá, svo þeir sáu ekki nekt föður síns.

24 En sem Nói vaknaði af ölvaerðinni, fékk hann að vita, hvað sonur hans hinn yngri hafði honum gjört.

25 Þá mælti hann: bölvaður sè Kanaan, þræla þræll sè hann bræðra sinna.

26 Og hann sagði: lofaður sè Drottinn, Sems Guð, og Kanaan sè hans þræll!

27 Guð rýmki til fyrir Jafet, og láti hann búa í tjaldbúðum Sems, og Kanaan sè hans þræll.

28 Og Nói lifði eptir flóðið þrjú hundruð og fimmtíu ár,

29 Og allir Nóa dagar voru níu hundruð og fimmtíu ár. Þá dó hann.

10. KAPÍTULI.

Ætt og niðjar Nóa sona.

ÞETTA er ættartal Nóa sona, Sems, Kams og Jafets. Þeim föeddust synir eptir flóðið.

2 Synir Jafets eru: Gómer, Magog og Madai og Javan og Túbal og Mesek og Tíras.

3 Og synir Gómers : Askenas og Rifat og Tógorma.

4 Og synir Javans : Elisa og Tarsis, Kítím og Dídáním.

5 Frá þessum út kvísluðust eyjanna þjóðir, að löndum, túngumálum og ættum hver frá annari innbyrðis aðgreindar.

6 Og synir Kams : Kúsk og Mísraím og Pút og Kanaan.

7 Og synir Kúsks : Meróe og Hevíla og Sabta og Raema og Sabtka. Og synir Raemas : Sabea og Dedan.

8 Og Kúsk gat Nimrod, sá hinn sami fór að verða voldugur á jörðunni.

9 Sá hinn sami var mikill veiðimaður fyrir Drottni. Því er máltækið : voldugur veiðimaður fyrir Drottni, eins og Nimrod.

10 Og Babel var upphaf hans ríkis, Ereke og Akkad og Kalne í landinu Sínear.

11 Frá þessu landi kom Assúr, og bygði Niníve og Rehóbót, Ír og Kala ;

12 Og Resen milli Niníve og Kala ; það er stóri staðurinn.

13 Og Mísraím gat Lúda og Anamu og Lekaba og Naftúa,

14 Og Patrúsím og Kaslúka (þaðan eru komnir Filistar) og Kaftóra.

15 Og Kanaan gat Sídon frumgetnið sinn, og Het,

16 Og Jebúsí og Amórí og Gergesí,

17 Og Híví og Arkí og Síní,

18 Og Arradí og Semarí og Hamatí, og eftir það út dreifðust ættir Kananítanna.

19 Landamerki Kananítanna eru : frá Sídon um Gerar alt til Gasa, þá er stefnan til Sódóma og Gómorra og Adama og Sebóím, alt til Lesa.

20 Þetta eru synir Kams eftir þeirra ættum, eftir þeirra túngumálum, í þeirra löndum, í þeirra þjóðum.

21 Og Sem átti líka syni, faðir allra Eberssona, hinn eldri bróðir Jafets.

22 Synir Sems eru : Elam og Assúr og Arfaksad og Lúd og Aram.

23 Og synir Arams : Ús og Húl og Geter og Mas.

24 Og Arfaksad gat Sala, og Sala gat Eber.

25 Og Eber voru bornir tveir synir : nafn annars var Peleg, því á hans dögum var jörðunni skipt ; hinn bróðirinn hét Jaktan.

26 Og Jaktan gat Almóðað og Salep, Hasarmavet og Jara,

27 Hadóram og Usal og Dikla,

28 Og Óþal og Abímael og Seba,

29 Og Ófír og Hevíla og Jóbab. Þessir eru allir Jaktans synir.

30 Og þeirra bústaður var : frá Mesa til Sefar, fjallsins austur frá.

31 Þetta eru synir Sems, eftir þeirra ættkvíslum og túngumálum í þeirra löndum, eftir þeirra þjóðum.

32 Þetta er ættartal Nóa sona, eftir þeirra ættkvíslum, í þeirra þjóðum, og frá þeim út dreifðust þjóðirnar um jörðuna eftir flóðið.

11. KAPÍTULI.

Turninn mikli. Túngur blandast. Sems ættartal.

OG öll jörðin hafði eitt mál og eitt tal.

2 Og svo bar við, þá þeir komu að austan, þá fundu þeir dal í landinu Sínear og tóku sér þar bústað.

3 Þá sögðu þeir hver við annan : gott og vel ! vèr skulum elta tígulsteina og herða í eldi, og tígulsteinarnir urðu þeim að grjóti, og jarðarlím að kalki.

4 Og þeir sögðu : hana nú ! vèr viljum byggja oss borg og turn, sem taki upp í himininn, vèr skulum gjöra oss minnismerki, að vèr ekki tvístrumst um alla jörðina.

5 Þá kom Drottinn niður, að sjá borgina og turninn, sem mannanna synir (mennirnir) byggðu.

6 Og Drottinn mælti : þetta er ein þjóð, sem hefir eina tungu, og þetta hafa þeir byrjað að gjöra ; og nú verður þeim ekkert fyrimunað að gjöra, sem þeir hugsa sér.

7 Gott og vel ! vèr viljum stíga niður og villa þar þeirra túngumál, svo einginn skilji annan.

8 Og Drottinn tvístraði þeim þaðan út um alla jörðuna og þeir hættu að byggja borgina.

9 Því heitir hún Babel, að þar vilti Drottinn túngumál allrar jarðarinnar, og þaðan sundur dreifði hann þeim um alla jörðuna.

10 Þetta er ættartal Sems. Sem var hundrað ára gamall, þá hann gat Arfaksad, tveim árum eftir flóðið.

11 Og Sem lifði, eptir að hann gat Arfaksad, 5 hundruð ár, og átti sonu og dætur.

12 Og Arfaksad hafði lifað 35 ár, þá hann gat Sala.

13 Og Arfaksad lifði, eptir að hann gat Sala, 4 hundruð og þrjú ár, og átti syni og dætur.

14 Og Sala var 30 ára gamall, þegar hann gat Eber,

15 Og lifði eptir getnað Ebers 4 hundruð og þrjú ár, og átti syni og dætur.

16 Og Eber var 34 ára, þá hann gat Peleg,

17 Og þar eptir lifði hann 4 hundruð og þrjátíu ár; og átti syni og dætur.

18 Og Peleg lifði þrjátíu ár, þá gat hann Regú;

19 Og Peleg lifði, eptir að hann gat Regú, tvö hundruð og níu ár, og átti syni og dætur.

20 Og Regú var 32 ára, þá hann gat Serúg.

21 Og Regú lifði, eptir að hann gat Serúg, tvö hundruð og sjö ár, og átti syni og dætur.

22 Og Serúg var 30 ára, þá hann gat Nahor.

23 Og Serúg lifði, eptir Nahors getnað, tvö hundruð ár, og átti syni og dætur.

24 Og Nahor var tuttugu og níu ára, þá hann gat Tara.

25 Og Nahor lifði, eptir að hann gat Tara, hundrað og níttján ár, og átti syni og dætur.

26 Og Tara lifði 70 ár, þá gat hann Abram, Nahor og Haran.

27 Og þetta er saga Taras: Tara gat Abram, Nahor og Haran, og Haran gat Lot,

28 Og Haran dó á undan Tara föður sínum, í föðurlandi sínu, í Ur í Kaldea.

29 Og Abram og Nahor tóku sér konur; Abrams kona hét Sarai, en Nahors kona Milka, dóttir Harans, föður Milku, föður Isku;

30 En Sarai var óbyrja, hún átti eingin börn.

31 Þá tók Tara Abram son sinn, og Lot Haransson, sonarson sinn, og Sarai tengdadóttur sína, konu Abrams, sonar síns, og lagði á stað með þau frá Ur í Kaldeu, áleiðis til

Kanaans lands; og þau komust til Haran og settust þar að.

32 Og dagar Taras voru tvö hundruð og fimm ár. Þá dó Tara í Haran.

12. KAPÍTULI.

Abram og Lot komu til Kanaan. Abram kemur til Egyptalands; segir, að Sarai sé systir sín.

OG Drottinn sagði til Abrams: far þú burt úr landi þínu og frá heimkynni þínu og úr húsi föður þíns, til þess lands, sem eg mun vísa þér á.

2 Og eg mun gjöra þig að mikilli þjóð og blessa þig, og gjöra nafn þitt mikið, og þú skalt vera blessan.

3 Og eg mun blessa þá, sem þig blessa, og bölvu þeim, sem þér bölvu, og af þér skulu allar ættkvíslir jarðarinnar blessan hljóta.

4 Þá lagði Abram á stað, sem Drottinn hafði sagt honum, og Lot með honum. En þá var Abram 75 ára gamall, er hann fór úr Haran.

5 Og Abram tók Sarai konu sína og Lot bróðurson sinn, og alla fjárhlutu, sem þeir höfðu eignast, og þá þræla, sem þeir höfðu fengið í Haran. Og þeir lögðu á stað og höldu til Kanaans lands, og þeir komu til Kanaans lands.

6 Og Abram fór um landið, allt til staðarins Sikem til hundsins Móres; en þá voru Kananítar í landinu.

7 Nú birtist Drottinn Abram og sagði til hans: niðjum þínum vil eg gefa þetta land. Og hann bygði Drottni altari, þar sem hann hafði birt honum.

8 Eptir þetta tók hann sig upp þaðan, og fluttist til fjallanna fyrir austan Betel, og setti þar tjald sitt, svo að Betel var fyrir vestan, en Aí fyrir austan; og hann bygði þar Drottni altari og á kallaði nafn Drottins.

9 Og Abram færði sig smátt og smátt suður eptir.

10 En þar gjörðist húngur í landinu; þá fór Abram til Egyptalands, til að staðnæmast þar, því í landinu (Kanaan) var mikið hallæri.

11 Og það bar til, þá hann á ferðinni nálgadist Egyptaland, að hann sagði við konu sína Sarai: heyrðu! eg veit, að þú ert mikið fríð kona sýnum,

12 Það mun því fara svo, þegar

Egyptzkir sjá þig, þá munu þeir segja: þetta er kona hans; svo drepa þeir mig, en láta þig lifa.

13 Segðu því, að þú sèrt systir mín, að mèt verði það að láni, og að eg megí halda lífi þín vegna.

14 Og það varð, þá Abram kom til Egyptalands, sáu Egyptzkir konuna, að hún var mjög fríð.

15 Og höfðingjar konungsins sáu hana, og settu á hana mikið hól fyrir konungi; og konan var tekin í konungsins hús.

16 Konungur sýndi Abram raun hennar vegna, svo hann eignaðist saudi, naut og asna, þræla og ambáttir, og ösnur og úlfalda.

17 En Drottinn þjáði konunginn og hús hans með mikilli plágu vegna Sarai, konu Abrams.

18 Þá kallaði konungur, Abram! og mælti: því hefir þú gjört mér þetta? því sagðir þú mér ekki, að hún væri kona þín?

19 Því sagðir þú: hún er systir mín, svo eg tók hana mér fyrir konu? og sjá nú! þarna er kona þín, tak þú hana og far þú burt.

20 Og konungur gaf skipun mönnum sínum honum viðvíkjandi, og þeir fóru með hann burt og konu hans, og alt, sem hann átti.

13. KAPÍTULI.

Abram og Lot skilja.

ÞANNIG fór Abram úr Egyptalandi, hann og kona hans, með alt, sem hann átti, og Lot með honum, suður á við.

2 Og Abram var stóraudugur af kvikfé, og líka af gulli og silfri.

3 Og hann flutti sig suðan að smátt og smátt, alt til Betel, til þess staðar, er tjald hans hafði áður verið, milli Betel og Aí,

4 Þar sem hann áður hafði bygt altarið. Og Abram á kallaði, á þessum stað, Drottins nafn.

5 En Lot, sem fór með Abram, átti og naut og saudi og tjöld;

6 Og landið bar þá ekki báða, svo þeir gætu saman verið, og fjárafli þeirra var mikill, svo þeir gátu ei saman búið.

7 Og þar varð sundurþykkja milli

Abrams hirðara og Lots hirðara. En Kananítar og Feresítar bjuggu þá í landinu.

8 Þá mælti Abram við Lot: heyrðu! eingin misklið sè milli mín og þín, ekki heldur milli minna og þinna hirðara, því við erum bræður (náskyldir).

9 Stendur þér ekki alt landið opið? skil þig því við mig! viljir þú til vinstri, þá fer eg til hægri handar; og viljir þú til hægri, þá fer eg til vinstri.

10 Þá upp hóf Lot sín augu, og leit alt landið í kringum Jórdan, að það var vatnsríkt (áður en Drottinn eyðilagði Sódóma og Gómorra) eins og aldingarður Drottins, eins og Egyptaland, alt til Sóar.

11 Og Lot kaus sèr alt þetta land hjá Jórdan, og flutti sig austur á við, og þannig skildust þeir að.

12 Abram bjó í Kanaans landi, og Lot bjó í stöðum þessa héraðs, og færði tjald sitt alt til Sódóma.

13. En mennirnir í Sódóma voru vondir og syndguðu mjög móti Drottni.

14 Og eptir að Lot var farinn burt frá Abram, sagði Drottinn við hann: lypt þú upp augum þínum, og litast um, frá þeim stað, sem þú ert á, til norðurs, suðurs, austurs og vesturs;

15 Því alt landið, sem þú sèr, mun eg gefa þér og niðjum þínum að eilífu;

16 Og eg gjöri niðja þína (marga) sem dupt jarðar; geti nokkur talið dupt jarðarinnar, þá skulu niðjar þínir verða taldir.

17 Tak þig nú upp, og flyt þig um landið, eptir þess lengd og eptir þess breidd; því þér mun eg gefa það.

18 Og Abram setti upp tjald sitt og fór og bjó í Mamreshundi, hjá Hebron, og bygði Drottni þar altari.

14 KAPÍTULI.

Abram frelsar Lot. Melkisedek blessar Abram.

OG það bar til á dögum Amrafels, konungs í Sínear, Ariöks konungs í Elassar, Kedorlaómers, konungs í Elam, og Tideals, heiðingja (Galíleu) konungs,

2 Að þeir herjuðu á Bera, konung í Sódóma, og á Birsá, konung í Gómorra, Síneab, konung í Adama, og Semeber, konung í Sebóim, og konunginn í Bela, það er Sóar.

3 Allir þessir hittust í dalnum Siddím, sem nú heitir salti sjór (dauða hafið).

4 Í 12 ár höfðu þeir verið lýðskyldir konunginum, Kedorlaómer; en féllu frá honum á hinu þrettánda ári.

5 Og á 14. ári kom Kedorlaómer, og þeir konungar, sem með honum voru, og sigruðu Refeana í Astarot-Karnaim, og Súsitana í Ham, og Emítana í Save-Kirjataím.

6 Og Hórea á fjalli þeirra Seír, til hundsins Faran, sem er í nánd við eyðimörkina.

7 Síðan snëru þeir þaðan og komu til uppsprettunnar Mispát, það er Kades, og fóru herskildi yfir land Amalekíta og Amóríta, sem bjuggu í Haseson-Tamar.

8 Þá lögðu þeir á stað, konungurinn í Sódóma og konungurinn í Gómorra, og konungurinn í Adama, og konungurinn í Sebóim, og konungurinn í Bela, sem nú kallast Sóar; og þeir bjuggust til bardaga í dalnum Siddím.

9 Móti Kedorlaómer, konunginum í Elam, og Tideal, heiðingja konungi, og Amrafel, konungi í Sínear, og Ariók konungi í Elassar, fjórir konungar móti fimm.

10 En í dalnum Siddím voru margar leirgrafir. En konungarnir af Sódóma og Gómorra voru reknir á flóttu, og þar féllu þeir, og hinir flýðu til fjalla.

11 Þá tóku hinir alla fjárhluti, sem voru í Sódóma og Gómorra og öll matvæli og fóru svo.

12 Þeir tóku líka Lot og hans fjárhluti, bróðurson Abrams, og lögðu á stað; en hann átti heima í Sódóma.

13 Þá kom einn, sem undan hafði komizt, og sagði Abram hinum hebræska frá, sem þá bjó í lundinum Mamres, Amórítans, bróður Eskols og Aners, sem voru sáttnálabundnir við Abram.

14 En sem Abram frétti, að bróðir hans var hertekinn, vopnaði hann 318 æfða menn, fædda í hans húsi, og fór eptir þeim alt til Dan.

15 Þar skipti hann (líði sínu) og ræðst á óvini sína, á náttarþeli, hann og menn hans, og ráku þá á flóttu og eltu þá alt til Hóba, sem er vinstra megin við Damaskus.

16 Og hann sneri heimleiðis með alla fjárhlutina, og líka með bróðurson sinn Lot, og flutti til baka fjármuni hans, einnig konurnar og lýðinn.

17 En sem hann kom heim úr þessum bardaga við konunginn Kedorlaómer, og þá konunga, sem með honum voru í dalnum Save, það er nú konungadalurinn, gekk konungurinn af Sódóma út á móti honum.

18 Og Melkisedek, konungur í Salem, kom með brauð og vín (en hann var prestur Guðs ens æðsta).

19 Og blessaði hann og sagði: blessaður sè Abram af Guði hinum æðsta, sem skapaði himin og jörð!

20 Og lofaður veri hinn æðsti Guð, sem gaf óvini þína þér í hendur! Og hann gaf honum (Abram) tíund af öllu.

21 Og konungurinn í Sódóma sagði við Abram: gef mér mennina, en tak þú fjárhlutina!

22 Þá mælti Abram við konunginn í Sódóma: eg upp lypti höndum mínum til Drottins, hins æðsta Guðs, skapara himins og jarðar.

23 Að eg tek hvorki þráð nè skóþveing af öllu, sem þér til heyrir, svo þú skalt ekki segja: eg hefi auðgað Abram.

24 Nema það, sem hinir úngu menn hafa neytt, og hlutdeild þeirra manna, sem með mér fóru, Aners, Eskols og Mamres; þeir mega taka sinn part.

15. KAPÍTULI.

Abram fær fyrirheit um erfingja.

EPTIR þessa daga kom orð Drottins til Abrams í sýn, og mælti: óttast þú ekki, Abram! eg em þinn skjöldur og mjög mikil laun.

2 Og Abram mælti: herra minn, Drottinn! hvað ætlar þú að gefa mér? fari eg hëðan barnlaus, verður Eleasar frá Damaskus eigandi húss míns.

3 Og hann mælti (enn framar): sjá! þú hefir mér ekkert afkvæmi gefið,

og sonur húss míns verður erfingi minn.

4 Og sjá! orð Drottins kom til hans og mælti : ekki skal hann vera þinn erfingi, heldur sá, sem af þér mun getinn verða, hann mun erfa þig.

5 Og hann leiddi hann út og mælti : skoða þú himininn og tel þú stjörnuarnar! ef þú getur talið þær. Og hann sagði til hans : svo (margt) skal þitt afkvæmi vera.

6 Og hann trúði Drottni, og hann reiknaði honum það til réttlætis.

7 Og hann sagði til hans : Eg em Drottinn, sem út leiddi þig frá Ur í Kaldea, til þess að gefa þér þetta land til eignar.

8 Og hann mælti : herra Drottinn! af hverju get eg vitað, að eg muni það eignast?

9 Og hann mælti til hans : færðu mér þrèvetra kú og þrèvetra geit og þrèvetran hrút, og turtildúfu og únga dúfu.

10 Og hann færði honum allt þetta, og skipti því í tvo jafna hluti, og lagði hvorn hlutinn gegnt öðrum; en fuglunum skipti hann ekki.

11 Og hræfuglar flugu að (ætinu), en Abram fældi þá burt.

12. En er sólín var að ganga undir, féll þúngur svefnhöfgi yfir Abram, og sjá! ótta miklum og myrkri sló yfir hann.

13 Þá sagði hann (Drottinn) til Abrams : vita skaltu fyrir vist, að þinn ættleggur mun verða framandi í því landi, sem hann á ekki; þar munu menn þjá hann og þjaka honum í 400 ár;

14 En eg mun líka hegna þeirri þjóð, sem þeir verða að þjóna, og þar eptir skulu þeir fara þaðan með mikil auðæfi.

15 En þú skalt koma í friði til feðra þinna og þú skalt verða jarðaður í góðri elli.

16 Þeir munu koma hingað aptur að liðnum fjórum mannsöldrum, því ránglæti Amórítanna er enn ekki komið á hæsta stig.

17 Og sem sólín var gengin undir og dimt var orðið, sjá! þá fór reykur sem úr ofni, og eldslogi, um þessi fórnar stykki.

18 A þeim degi gjörði Drottinn

sáttmála við Abram og mælti : þínu afkvæmi hefi eg gefið þetta land, frá Egyptalandsánni, til árinnað hinna miklu, til Frát :

19 Land Kenítanna og Kenesítanna og Kadmonítanna,

20 Og Hetítanna og Feresítanna og Refítanna,

21 Og Amórítanna og Kananítanna og Gergesítanna og Jebúsítanna.

16. KAPÍTULI.

Hagar elur Ismael.

EN Saraí kona Abrams ól honum ekki börn, hún hafði egyptzka þernu, sem hét Hagar.

2 Og Saraí sagði til Abrams : heyrðu nú! Drottinn hefir varnað mér barngetnaðar; legst þú nú með þernu minni kannske mér verði það hagar; og Abram blýddi orðum Saraí.

3 Þá tók Saraí, kona Abrams, Hagar þernu sína hina egyptzku, eptir að þau höfðu búið 10 ár í Kanaans landi, og gaf manni sínum Abram hana fyrir konu.

4 Og hann lagðist með Hagar, og hún varð ólött; en er hún vissi, að hún var með barni, fyrirleit hún hússmóður sína.

5 Þá sagði Saraí til Abrams : sá óröttur, sem eg líð, bitnar á þér! eg gaf þér þernu mína í faðm; hún sèr, að hún hefir fengið getnað, og eg verð fyrirlitin af henni. Drottinn doemi milli mín og þín!

6 Og Abram sagði til Saraí : heyrðu! þerna þín er í þinni hendi, gjör þú við hana, það sem þér gott þykir. Þá þjáði Saraí hana, svo hún flúði í burt.

7 Þá fann engill Drottins hana hjá vatnslind í eyðimörkinni, hjá lindinni á veginum til Súr.

8 Og hann mælti : Hagar, þerna Saraí! hvaðan kemur þú, og hvert ætlar þú að fara? Og hún mælti : eg flý frá augum Saraí, hússmóður minnar.

9 Og engill Drottins sagði til hennar : hverf þú heim aptur til hússmóður þinnar, og auðmýktu þig undir hennar hönd.

10 Og engill Drottins sagði til hennar : eg mun margfalda afkvæmi þitt,

svo að það verði ei talið fyrir fjölda sakir.

11 Og engill Drottins sagði til hennar: sjá! þú ert þúnguð, og munt son fæða; hans nafn skaltu kalla Ísmael (Guð heyrir), því heyrt hefir Drottinn þína mæðu.

12 Hann mun verða ofsafenginn maður; hönd hans mun vera móti hverjum manni, og hvers manns hönd móti honum; og hann mun búa fyrir austan alla bræður sína.

13 Og hún kallaði nafn Drottins, sem við hana talaði: þú ert sjónarinnar Guð; því hún sagði: sannarlega hefi eg hér sæð þann, sem sèr mig hér eptir.

14 Þess vegna heitir lindin brunnur hinnar lifandi sjónar; sjá! hún er á milli Kades og Bered.

15 Og Hagar fœddi Abram son, og Abram nefndi nafn sonar síns, sem Hagar fœddi honum, Ísmael.

16 En Abram var 86 ára gamall, þegar Hagar ól honum Ísmael.

17. KAPÍTULI.

Nafn Abrams er lengt. Umskurn boðin. Isaak fyrirheitinn. Abraham um sker sitt heimilisfólk.

OG þegar Abram var 99 ára gamall, birtist Drottinn honum og sagði: eg em Guð almáttugur; gakk þú fyrir mér og vertu algjör.

2 Og eg vil gjöra sáttmála milli mín og þín, og margfalda þig mjög.

3 Þá féll Abram fram á ásjónu sína, og Guð talaði við hann og sagði:

4 Sjá! eg hefi gjört við þig sáttmála, og þú skalt verða faðir margra þjóða.

5 Og nú skal ei nafn þitt lengur vera Abram, heldur skalt þú heita Abraham; því eg hefi gjört þig að föður margra þjóða.

6 Og eg gjöri þig mikið frjósaman, og gjöri þig að þjóðum; af þér skulu og konungar koma.

7 Og eg gjöri sáttmála milli mín og þín og þinna afkomenda eptir þig, frá einum ættlið til annars, eilífan sáttmála; eg skal vera þinn Guð, og þinna niðja eptir þig.

8 Og eg gef þér og niðjum þínum eptir þig það land, sem þú býr nú í, alt Kanaans land til eilífrar eignar, og skal vera þeirra Guð.

9 Og Guð sagði til Abrahams: haltu minn sáttmála, þú og þínir niðjar eptir þig, frá einum ættlið til annars.

10 Það er minn sáttmáli, sem þér skuluð halda milli mín og yðar, og þinna niðja eptir þig: alt karlkyn hjá yður skal um skerast;

11 Þér skuluð um skera yfirhúð yðvars holds, það sè merki sáttmálans milli mín og yðar.

12 Á áttunda degi skal um skerast hvert og eitt sveinbarn heima fœtt af yðar ættum, líka aðkeypt, hver einn sonur þess útlenda, sem ei er af þinni ætt;

13 Hver og einn í þínu húsi fœddur, og af þér verði keyptur, skal um skerast, og svo sè minn sáttmáli á yðar holdi sem eilífur sáttmáli.

14 Sá óumskorni, sem ekki er umskorinn á holdi yfirhúðar sinnar, hefir rofið sáttmála minn, og skal sál hans verða upprætt úr þjóð hans.

15 Og Drottinn talaði í annað sinn við Abraham og mælti; Saraí, kona þín, skal ei lengur Saraí heita; nafn hennar sè Sara.

16 Og eg blessa hana, og með henni mun eg líka gefa þér son; eg blessa hana, og hún skal verða að þjóðum, þjóða konungar skulu af henni koma.

17 Þá féll Abraham fram á ásjónu sína, og hló, og sagði í huga sínum: mun hundrað ára gamall maður eiga börn, og mun Sara, nírræð, ala barn?

18 Og Abraham sagði til Guðs: eg vildi Ísmael mætti lifa fyrir þinni augsyn!

19 Og Guð mælti: vissulega skal Sara kona þín fœða þér son, og þú skalt kalla nafn hans Ísaak (hlátur), og eg mun gjöra sáttmála við hann, eilífan sáttmála við hans niðja eptir hann.

20 Og að því er snertir Ísmael, þá sjá! eg hefi böenheyrt þig; eg blessa hann, og gjöri hann frjósaman og margfalda hann mjög; 12 höfðingjar skulu af honum koma, og eg gjöri hann að mikilli þjóð.

21 En sáttmála mun eg gjöra við Ísaak, sem Sara mun fœða þér í þetta mund á öðru ári.

22 Og þegar hann hafði endað tal sitt við hann, sté Drottinn upp frá Abraham.

23 Þá tók Abraham son sinn Ísmael, og alla, sem fœddir voru í hans húsi, og alla, sem af honum voru verði keyptir, alt karlkyn manna í sínu húsi, og um skar yfirhúð holds þeirra á þeim sama degi, eins og Drottinn hafði sagt honum.

24 En Abraham var 99 ára gamall, þá hann um skar yfirhúð síns holds,

25 En Ísmael sonur hans var 13 ára, þá hann var umskorinn.

26 Á sama degi voru þeir umskornir Abraham og Ísmael sonur hans ;

27 Og allir hans heimamenn, heima fœddir og með verði keyptir, [synir útlendra manna, voru umskornir með honum.

18. KAPÍTULI.

Sonur á ný heitinn Abraham. Englar boða honum eyðilegging Sódóma.

OG Drottinn birtist honum í Mamreslundi, þá hann sat í tjalddyrum sínum, um hádegisbilið.

2 Og hann hóf upp augu sín, og litaðist um, og sjá ! þrír menn stóðu frammi fyrir honum ; og er hann sá þá, hljóp hann móti þeim úr tjalddyrum sínum og laut þeim til jarðar,

3 Og mælti : herra ! hafi eg fundið náð í augum þínum, þá gakk ekki fram hjá þæli þínum.

4 Leyfið, að sótt sé vatn, og þvíð fœtur yðar, og hvílið yður undir trènu.

5 Og eg vil fœra yður lítið eitt af mat, og styrkið hjórtu yðar, síðan megið þér halda áfram ferðinni ; því þess vegna hafið þér gengið hér um hjá yðar þæli. Og þeir svöruðu : gjörðu eins og þú hefir sagt.

6 Þá flýtti Abraham sér í tjald Söru og mælti : sœktu nú sem skjótast þrjá mæla hveitis, hnoðaðu og bakaðu kökur !

7 Og Abraham hljóp til nautanna, og tók kálf úngan og góðan og fékk þjóninum, sem flýtti sér að matreiða hann.

8 Og hann tók rjóma og mjólk, og þann kálf, sem var matbúinn, og setti fyrir þá, en hann stóð frammi fyrir þeim undir trènu, og þeir átu.

9 Og þeir sögðu til hans : hvar er kona þín Sara ? hann svaraði : þarna í tjaldinu.

10 Og einn þeirra sagði : aptur mun eg koma til þín á öðru ári, þá skal

Sara kona þín vera búin að eignast son ; og Sara heyrði þetta í dyrum tjaldsins, sem voru að baki hans.

11 En Abraham og Sara voru gömul og komin til ára sinna ; og kvennlegir eðlishættir voru hornfir frá Söru.

12 Og Sara hló í hjarta sínu, og mælti : eptir að eg er gömul orðin, skal eg þá munað hafa ? og maður minn er gamall !

13 Og Drottinn sagði til Abrahams : hvar fyrir hlær Sara, og segir : mun eg þá eiga barn, eg, sem er svo gömul ?

14 Er Drottinn nokkuð ómögulegt ? í þetta mund mun eg aptur til þín koma að ári, og Sara hefir þá eignast son.

15 Og Sara neitaði og sagði : eg hló ekki ; því hún var hrædd. Og hann sagði : nei ! víst hlóstu.

16 Þá stóðu mennirnir upp, og stefndu þaðan til Sódóma ; en Abraham gekk með þeim á veg að fylgja þeim.

17 Og Drottinn mælti : því skyldi eg leyna Abraham því, sem eg ætla að gjöra ?

18 Þar eð Abraham skal verða að mikilli og voldugri þjóð. Og allar þjóðir skulu af honum blessan hljóta ;

19 Því eg hefi út valið hann, að hann bjóði sonum sínum, og húsi sínu eptir sig, að þeir varðveiti vegu Drottins, og gjöri það, sem rétt er og ráðvandlegt, til þess Drottinn láti koma fram við Abraham, það sem hann hefir honum heitið.

20 Og Drottinn mælti : mikið óp er í Sódóma og Gómorra, og synd þeirra mjög þung.

21 Því ætla eg að fara þangað og sjá, hvort þeir fullkomlega hafa að hafzt eptir ópi því, sem til mín er komið, eða ef ekki, vil eg líka vita það.

22 Og mennirnir snérist á veg og höldu til Sódóma, og Abraham stóð enn þá frammi fyrir Drottinni.

23 Og Abraham gekk nær honum og mælti : hvort munt þú af má hinn réttláti með þeim guðlausa ?

24 Má ske 50 réttlátir seu í staðnum ; vilt þú og burt rykkja þeim, og þyrma ekki staðnum vegna þeirra 50 réttlátu, sem þar eru ?

25 Fjærri sé það þér að gjöra slíkt,

að deyða hinn rættláta með hinum guðlausa, svo að sá rættláti sé eins og sá óguðlegi; fjærri sé það þér! mun dómari als heimsins ekki dæma rætt?

26 Og Drottinn mælti: finni eg í staðnum Sódóma 50 rættláta, þá þyrmi eg öllum staðnum þeirra vegna.

27 Abraham svaraði og sagði: æ! eg hefi dirfzt að tala við Drottinn, enn þótt eg sé mold og aska.

28 Kann ske fimm skorti á fimmtíu rættláta: munt þú eyðileggja allan staðinn vegna þessara fimm? og hann (Drottinn) mælti: eg skal ekki eyðileggja hann, finni eg þar 45.

29 Og hann hēlt áfram við hann að tala og mælti: þar kynnu má ske að finnast 40. En hann svaraði: eg skal ekki gjöra það (eyðileggja staðinn) vegna þeirra 40.

30 Og hann sagði: eg bið þig herra, að reidast ekki þó eg tali! má ske þar finnist 30. Og hann svaraði: eg skal ekki gjöra það, finni eg þar 30.

31 Og hann sagði: æ, sjá! eg dirfist að tala við herrann! má ske þar finnist 20. Og hann mælti: eg skal ekki eyðileggja hann vegna þeirra 20.

32 Og hann mælti: æ, að herrann þó ekki reidist, að eg enn að eins í þetta sinn tala! má ske þar finnist 10. Og hann sagði: eg vil ekki eyðileggja hann vegna þeirra 10.

33 Og Drottinn fór leiðar sinnar, þegar hann hafði endað tal sitt við Abraham; en Abraham fór aptur heimleiðis.

19. KAPÍTULI.

Sódóma er eyðilögð. Lot frelsast. Uppruni Amóríta og Móabíta.

OG um kvöldið komu báðir englarnir til Sódóma, en Lot sat í Sódómuborgar hlíði; og er hann sá þá, stóð hann upp í móti þeim, og hneigði ásjónu sína til jarðar,

2 Og mælti: heyrið, mínir herrar! komið þó inn í hús þræls ykkar, og náttið (þar) og þvoið foetur ykkar. Svo getið þið á morgun tekið ykkur upp og farið ykkar leið. Og þeir sögðu: nei! heldur viljum við vera í nótt á strætinu.

3 Og hann lagði mikið að þeim, og þeir fóru inn til hans í hús hans. Og hann bjó þeim máltíð og bakaði þeim ósýrðar kökur, og þeir átu.

4 En áður en þeir gengu í hvílur, um kringdu borgarmenn, mennirnir í Sódóma, húsið, úngir og gamlir, allur mágurinn alstaðar frá,

5 Kölluðu á Lot og mæltu: hvar eru þeir menn, sem komu til þín í kvöld? leið þú þá út, að vèr megum leika við þá!

6 Lot gekk þá út til þeirra og læsti eptir sér húsinu,

7 Og sagði: að hafizt ekki ilt, bræður mínir!

8 Sjá! eg hefi tvær dætur, sem enn nú hafa eingan mann þýðzt; eg skal leiða þær út til yðar, gjörið við þær, sem yður gott sýnist; gjörið að eins ekkert þessum mönnum; því þess vegna eru þeir komnir undir skugga míns þaks.

9 Og þeir sögðu: kom þú nær! og enn aptur: þú ert útlendur maður hēr, og vilt síða oss! gott og vel! vèr skulum fara ver með þig en þá; og nú gjörðu þeir þraung að manninum, að Lot, og fœrðu sig nær, til að brjóta upp húsið.

10 Þá seildust mennirnir út, og drógu Lot til sín inn í húsið og læstu dyrunum.

11 En mennina, sem voru úti fyrir dyrum hússins, slógu þeir með blindni, smáa og stóra, svo þeir áttu bágð með að finna dyrnar.

12 Og mennirnir sögðu við Lot: ef þú hefir nokkurn mág, syni eða dætur eða nokkurn þér vandabundinn (auk þessara) í böenum, þá haf þá burt úr þessum stað.

13 Því við ætlum að eyðileggja þenna stað, af því hið mikla óp þeirra er komið Drottni til eyrna, og hann hefir sent okkur til að eyðileggja staðinn.

14 Þá gekk Lot út og talaði við mága sína, sem ætluðu að eiga dætur hans, og mælti: takið yður upp og farið úr þessum stað, því Drottinn mun eyðileggja böein, en mágarnir tóku þessu, sem hann væri að gjöra að gamni sínu.

15 En undireins og dagaði, ráku englarnir eptir Lot, og sögðu: taktu þig til! tak þú konu þína og báðar dætur þínar, sem hjá þér eru, svo þú tortýnist ekki vegna synda þessa staðar.

16 En er hann fór enn þá hægt að öllu, tóku mennirnir í hönd honum og í hönd konu hans, og í hönd báðum dætrum hans, því Drottinn vildi þyrma honum, og leiddu hann út fyrir staðinn.

17 Og það bar til, þegar þeir höfðu leitt hann út, að annar engillinn sagði við hann: frelsa líf þitt! lít ekki aptur og nem hvergi staðar á öllu þessu sléttlendi! bjarga þér á fjallinu, að þú ekki týnist.

18 Þá sagði Lot til þeirra: æ nei, herra minn!

19 Sjá! þræll þinn hefir fundið náð í augum þínum, og þú hefir sýnt á mér mikla miskun, að láta mig halda lífi; en eg get ekki bjargað mér á þessu fjalli; mér getur viljað sú ógæfa til, að eg deyi;

20 Sjá! þarna er bær í nánd, og er lítill, til að flýja í, þangað vildi eg mega flýja, er hann ekki lítill? að sál mín lifi.

21 Og hann (engillinn) sagði til hans: sjá! eg hefi veitt þér líka þessa böen, eg skal ekki eyðileggja þann bœ, sem þú talar um.

22 Flyt þér þangað! bjarga þér! því eg get ekkert gjört, fyr en þú kemst þangað; því kalla menn þann bœ Sóar (litill).

23 En sólin var komin upp, þegar Lot kom til Sóar.

24 Og Drottinn lét rigna yfir Sódóma og Gómorra brennisteini og eldi frá Drottni af himni.

25 Og hann eyðilagði þessa staði og allt héraðið og alla innbúa staðanna, og gróða jarðarinnar.

26 En kona Lots leit aptur og varð að saltstólpa.

27 Og Abraham fór snemma á fötur þann sama morgun, og gekk þangað, er hann hafði staðið frammi fyrir Drottni,

28 Og horfði til Sódóma og Gómorra, til als héraðsins um kring, og sá sig um, og sjá! reykur gekk upp af jörðunni, eins og reykur úr ofni.

29 En þegar Drottinn eyðilagði staðina á þessu sléttlendi, minntist Guð á Abraham, og leiddi Lot úr eyðileggingunni, þegar hann eyðilagði staðina, sem Lot bjó í.

30 En Lot flutti sig frá Sóar, og staðnæmdest á fjallinu og báðar dætur hans með honum; því hann var hræddur við að vera í Sóar, og hann var þar í helli, hann og báðar dætur hans.

31 Þá sagði sú eldri við hina yngri: faðir okkar er gamall, og einginn maður á jörðunni, sem leggist með okkur eptir als heimsins sið.

32 Kom þú! við skulum gefa föður okkar vín að drekka, og leggjast hjá honum, svo við fáum getnað af föður okkar.

33 Svo gáfu þær föður sínum vín að drekka þá sömu nótt, og sú eldri gekk inn og lagðist hjá föður sínum; og hann vissi hvorki af því, að hún lagði sig, nè að hún stóð upp.

34 Og um morguninn sagði sú eldri við þá yngri: sjá! í nótt lá eg hjá föður mínum; við skulum nú og í (nótt)kvöld gefa honum vín að drekka, og far þú inn, og sof hjá honum, að við fáum getnað af föður okkar.

35 Svo gáfu þær föður sínum vín að drekka þá sömu nótt, og sú yngri tók sig til og lagðist hjá honum, og hann vissi ekki af, þegar hún lagði sig, eða stóð upp.

36 Og báðar dætur Lots fengu getnað af föður sínum.

37 Sú eldri fæddi son, sem hún kallaði Móab (af föður); hann er faðir Móabíta, sem enn kallast svo.

38 Sú yngri fæddi líka son og kallaði hann Ben-ammi (sonur föður míns); hann er faðir þeirra, sem enn í dag kallast Ammonssynir.

20. KAPÍTULI.

Abímelek tekur Söru frá Abraham, en skilar henni aptur.

ÞÁ flutti Abraham sig þaðan suður í landið, og bjó milli Kades og Súr, og dvaldi í Gerar.

2 Og Abraham sagði, að kona sín Sara væri systir sín. Þá sendi Abímelek konungur í Gerar, og tók Söru.

3 En Guð kom til Abímeleks í draumi um nóttina og sagði til hans: heyrðu! þú skalt deyja vegna þeirrar konu, sem þú tókst, hún er gípt kona.

4 En Abímelek hafði ekki komið nærri henni. Og hann sagði: herra! viltu þá líka deyða rjettláta þjód?

5 Hefir hann ekki sagt mér : hún er systir mín ? og líka hefir hún sagt : hann er bróðir minn. Eg hefi því gjört þetta í hjartans einlægni og með hreinni hendi.

6 Og Guð sagði við hann í draumi : eg vissi, að þú gjörðir það í einlægni hjarta þíns ; því varðveitti eg þig líka, svo þú syndgaðir ei á móti mér, því leyfði eg þér ekki að snerta hana.

7 Svo fá nú mannum konu sína aptur, því hann er spámaður ; hann mun biðja fyrir þér, að þú lifir ; en ef þú skilar henni ekki aptur, þá skaltu vita, að þú munt vissulega deyja, og alt, sem þitt er.

8 Og Abímelek reis árla upp um morguninn og kallaði til sín alla þjóna sína og talaði öll þessi orð fyrir þeirra eyrum ; og mennirnir urðu mjög ótta-slegnir.

9 Og Abímelek kallaði Abraham og sagði við hann : hvað hefir þú gjört oss, og hvað hefi eg misgjört við þig, að þú skyldir leiða yfir mig og ríki mitt vork stóra synd ? þú hefir að hafzt það verk móti mér, sem ekki á að fremja.

10 Og Abímelek sagði (enn framar) við Abraham : hvað hefir þú sed í, að þú gjörðir þetta ?

11 Þá svaraði Abraham : eg hugsaði : vissulega er einginn Guð ótti á þessum stað. Þeir drepa mig því vegna konu minnar.

12 Líka er hún sannarlega systir mín, dóttir föður míns, en ekki dóttir móður minnar, og er orðin kona mín.

13 Og þegar Guð lét mig fara úr húsi föður míns, sagði eg við hana : sýndu mér þá góðsemi, hvar sem við komum : segðu eg se bróðir þinn.

14 Þá tók Abímelek sauði, naut, þræla og ambáttir, og gaf Abraham, og fekk honum aptur konu hans, Söru.

15 Og Abímelek sagði : sjá ! land mitt liggur fyrir augum þínum, bú þú í því, hvar sem þér líkar.

16 Og við Söru sagði hann : eg hefi fengið bróður þínum þúsund sikla silfurs. Þetta se þér augnaskýla hjá öllum, sem með þér eru, og öllum (öðrum), og þú munt þekkjast.

17 Og Abraham bað til Guðs og Guð læknaði Abímelek og konu hans og þernur, svo að þær ölu börn.

18 Því Drottinn hafði læst sérhverjum móðurkvið í Abímeleks húsi sakir Söru, konu Abrahams.

21. KAPÍTULI.

Isaak fæðist. Ismael er rekin burt. Abraham gjörir sáttmála við Abímelek.

OG Drottinn vitjaði Söru, eins og hann hafði lofað, og gjörði við hana, það sem hann hafði sagt.

2 Og Sara varð ólött og fœddi Abraham son í elli hans, í það mund, sem Guð hafði sagt.

3 Og Abraham nefndi nafn þess sonar, sem honum fœddist, sem Sara fœddi honum : Isaak.

4 Og Abraham um skar son sinn Isaak, þá hann var 8 daga gamall, eins og Guð hafði boðið honum.

5 En Abraham var 100 ára gamall, þegar honum fœddist sonur hans Isaak.

6 Og Sara sagði : Guð hefir gjört mér hlátur ; hver, sem þetta heyrir, mun með mér hlœja.

7 Hver mundi hafa þorað að segja Abraham : Sara leggur börn á brjóst ? að eg skyldi ala son í elli hans !

8 Og barnið dafnaði og var vanið af brjósti, og Abraham gjörði mikla veizlu þann dag, sem Isaak var tekinn af brjósti.

9 Og Sara sá, að sonur Hagar hinnar egypzku, er hún hafði fœtt Abraham, hló.

10 Og hún sagði við Abraham : rek þú burt þessa ambátt, og hennar son, því ekki skal þessi ambáttarsonur taka arf með syni mínum, með Isaak !

11 En Abraham mislíkaði mjög þetta orð, vegna sonar síns (Ismaels).

12 Þá sagði Guð við Abraham : tak þú ekki upp þykkjuna fyrir sveininn og þína ambátt ! hlýð þú öllu, því sem Sara hefir sagt þér ; því þar sem Isaak er, þar skal þín ætt heita.

13 Eg mun líka gjöra ambáttarsoninn að þjóð, því hann er þitt afkvæmi.

14 Og Abraham stóð árla morguns upp, tók brauð og legil með vatn, og lagði Hagar á herðar, og barnið með, og lét hana fara burt. Hún fór og viltist í eyðimörkinni (sem kend er við) Berseba.

15 En sem vatnið var þrotið á legl-

inum lagði hún barnið undir runn nokkurn,

16 Og gekk burt og settist gagnvart, svo sem í örskots fjarlægð, því hún sagði: eg get ekki horft á, að barnið deyji. Og hún sat gegnt og grét hástöfum.

17 Þá heyrði Guð raust sveinsins, og engill Guðs kallaði til Hagar af himni, og mælti: hvað gengur að þér Hagar? vertu óhrædd! Guð hefir heyrt til sveinsins, þar sem hann liggur.

18 Statt þú upp, reistu drenginn á fætur, og leiddu hann þér við hönd, því eg mun gjöra hann að mikilli þjóð.

19 Og Guð upp lauk augum hennar, svo hún sá vatnsbrunn; þángað gekk hún og fylti legil sinn með vatn, og gaf sveininum að drekka.

20 Og Guð var með sveininum, og hann þroskaðist og bjó í eyðimörkinni, og þegar hann hafði þroska til, varð hann bogmaður.

21 Hann átti heima á eyðimörkinni Faran, og móðir hans tók honum konu á Egyptalandi.

22 Og svo bar til, að Abímelek og hershöfðingi hans Píkól talaði um þetta leyti við Abraham: Guð er með þér í öllu, sem þú gjörir.

23 Vinn þú mér nú hér eið við Guð, að þú skulir hvorki vera mér ótrúr, né mínum börnum né barnabörnum; eins og eg hefi auðsýnt þér góðsemi, svo skalt þú breyta við mig og það land, sem þú hefir staðnæmzt í.

24 Og Abraham mælti: eg skal sverja!

25 En Abraham átalði Abímelek sakir vatnsbrunsins, sem þrælar Abímeleks höfðu tekið með ofríki.

26 Þá sagði Abímelek: ekki vissi eg, hver það gjörði; hvorki hefir þú sagt mér það, og ekki heldur hefi eg heyrt það fyrri en í dag.

27 Þá tók Abraham sauði og naut og gaf Abímelek; og þeir gjörðu sáttmála sín í milli.

28 Og Abraham tók afsíðis sjö lömb.

29 Þá mælti Abímelek til Abrahams: hvað skulu þau sjö lömb, sem þú tókst afsíðis?

30 Og hann svaraði: við þessum sjö lömbum skaltu taka af minni hendi til vitnis um, að eg hefi grafið þenna brunn.

31 Þessvegna kallast sá sami staður Berseba (Sjöbrunnur), af því þeir sóru þar báðir.

32 Og svo gjörðu þeir sáttmála sín í milli í Berseba; síðan tók Abímelek sig upp og Píkól hershöfðingi hans, og fóru til baka í Filistea land.

33 Og hann (Abraham) gróðursetti lund í Berseba, og á kallaði þar nafn Drottins hins eilífa Guðs.

34 Og Abraham staðnæmdist lengi í Filistea landi.

22. KAPÍTULI.

Isaak á að fórnfærast. Abraham fær nýtt fyrirheit.

EPTIR þessa atburði freistaði Guð Abrahams og mælti til hans: Abraham! og hann anzaði: hér em eg!

2 Og hann sagði: láttu sjá! tak þú son þinn, þinn einkason, sem þú elskar, hann Isaak, og far þú í landið Mória, og offra honum þar sem brennifórn á því fjalli, sem eg mun vísa þér á.

3 Og Abraham var snemma á fótum og söðlaði asna sinn, og tók með sér tvo af þrælum sínum, og Isaak son sinn, og hann klauf víðinn til brennifórnarinnar, tók sig upp og hélt á stað, þángað sem Guð sagði honum.

4 Á þriðja degi sá Abraham staðinn á lengdar.

5 Þá sagði Abraham til þræla sinna: verið hér hjá asnanum; en eg og sveinninn, við munum ganga þángað (sem eg bendi til), til að biðjast fyrir, og komum svo til ykkar aptur.

6 Og Abraham tók brennifórnarvíðinn og lagði syni sínum Isaak á herðar, en tók eldinn og hnífinn sér í hönd; og svo gengu þeir báðir saman.

7 Þá mælti Ísaak við föður sinn Abraham: faðir minn! og hann svaraði: hér em eg, sonur minn. Og hann mælti: sjá! hér er eldurinn og víðurinn, en hvar er sauðurinn til brennifórnarinnar?

8 Og Abraham sagði: Guð mun sjá fyrir sauð til brennifórnarinnar, sonur minn! og svo gengu þeir tveir einir saman.

9 Og þeir komu á staðinn, sem Guð

hafði vísað á, og Abraham bygði þar altari, og lagði viðinn á, og batt son sinn Isaak og lagði hann upp á altarið, ofan á viðinn.

10 Og Abraham rætti út hönd sína, og tók hnífinn, til að slátra syni sínum.

11 Þá kallaði engill Drottins til hans af himni, og mælti: Abraham! Abraham! og hann anzaði: hér em eg.

12 Hann sagði þá: legg þú ekki hönd á sveininn, og gjörðu honum ekkert! því nú veit eg, að þú óttast Guð, að þú synjaðir mér ekki um þinn einkason.

13 Þá varð Abraham litið við, og sjá! hrútur hëkk á bak við hann á hornunum í runni nokkrum; og Abraham fór og tók hrútinn og offraði honum, sem brenniförn, í stað sonar síns.

14 Og Abraham kallaði þenna stað: Drottinn sèr ráð. Svo menn segja enn í dag: Á fjalli Drottins verður sæð ráð.

15 Og engill Drottins kallaði í annað sinn af himni til Abrahams,

16 Og mælti: eg sver við sjálfan mig, segir Drottinn, að fyrst að þú gjörðir slíkt, og sparaðir ekki við mig einkason þinn,

17 Þá skal eg blessa þig, og margfalda kyn þitt, sem stjörnur á himni, sem sand á sjávarströnd. Og ætt þín skal ná borgarhliði óvina sinna.

18 Og af þinni ætt skulu allar þjóðir á jörðunni blessun hljóta, vegna þess þú hlýddir minni raust.

19 Og Abraham fór aptur til þræla sinna. Og þeir tóku sig upp, og urðu samferða til Berseba; því Abraham bjó þá í Berseba.

20 Og svo bar við eptir þessa atburði, að Abraham var sagt: sjá! Milka hefir fœtt bróður þínum Nahor börn.

21 Ús frumgetinn og Bús bróður hans, og Kemúel, föður Arams,

22 Og Kesed og Kasó og Fildas, og Idlaf og Betúel.

23 Og Betúel gat Rebekku; þessa átta fœddi Milka Nahor, bróður Abrahams.

24 Og hjákona hans, sem hét Reúma, hún ól líka: Teda, og Gaham og Tabús og Maaka.

23. KAPÍTULI.

Sara andast. Abraham kaupir fusteign í landinu.

OG dagar Söru voru hundrað tuttugu og sjö ár, lífsár Söru.

2 Og Sara dó í Kirjat-Arba, það er Hebron, í landinu Kanaan, og Abraham kom til að harna hana og gráta.

3 Síðan stóð hann upp frá líki hennar og talaði við sonu Hets og mælti:

4 Eg em útlendur maður og bý þó meðal yðar; látið mig fá legstað til eignar hjá yður, að eg jarði lík mitt og komi því frá mér.

5 Þá svöruðu synir Hets Abraham og sögðu:

6 Heyr oss, herra minn! þú ert Guðs höfðingi vor á meðal; jarða þú þína framliðnu í vorum heiðarlegustu gröfum! einginn meðal vor skal meina þær sína gröf, að jarða í þína framliðnu.

7 Þá stóð Abraham upp og hneigði sig fyrir landslýðnum, fyrir Hets sonum,

8 Og talaði við þá og mælti: ef það er yðar vilji, að eg megi jarða mína framliðnu og að eg flytji hana frá minni augsyn, þá heyrðið mig! og biðið fyrir mig Efron Sóarsson,

9 Að hann láti mig fá hellinn Makfela, sem er við endann á akri hans; hann láti mig fá hann, fyrir fult verð, til grafreits meðal yðar.

10 En Efron bjó meðal Hets sona. Þá svaraði Efron, Hetitinn, Abraham, svo að Hets synir heyrðu, frammi fyrir öllum þeim, sem gengu út og inn um hans borgarhlið, og mælti:

11 Nei, herra minn! heyr mig! eg gef þér akurinn, og hellinn, sem þar er, gef eg þér líka í áheyrn Hets sona. Graf þú þína framliðnu.

12 Þá hneigði Abraham sig fyrir landslýðnum.

13 Og hann talaði við Efron í viðurvist landslýðsins og mælti: viljir þú unna mér akursins, þá bið eg, að þú að eins heyrir mig! eg gef peninga fyrir akurinn, tak þú við þeim af mér! svo gref eg þar mína framliðnu.

14 Þá svaraði Efron Abraham og mælti:

15 Herra minn! akurinn er 4 hundruð silfursikla virði, en hvað er það okkar í milli? jarða þú þína framliðnu!

16 Og Abraham hlýddi Efron og greiddi honum silfrið, eins og Efron hafði til tekið í viðurvist Hets sona, 4 hundruð sikla silfurs gilda og góða.

17 Svo var Efrons akur, sem er hjá Makfela austan til við Mamre, akurinn og hellirinn með, og öll trèn, sem voru á akrinum alt um kríng, festur Abraham til eignar,

18 Í áheyrn Hets sona, í viðurvist allra, sem út og inn gengu um hans borgarhlið.

19 Og eptir það jarðaði Abraham konu sína Söru, í helli akursins í Makfela, fyrir austan Mamre, það er Hebron í Kanaans landi.

20 Þannig var akurinn og hellirinn þar á festur Abraham til greptrunar-eignar af sonum Hets.

24. KAPÍTULI.

Isaak fær Rebekku.

ÞEGAR Abraham var orðinn gamall, kominn til ára, og Drottinn hafði blessað hann í öllu,

2 Þá sagði Abraham við þjón sinn, hinn elzta í húsi sínu, umsjónarmann yfir öllu, sem hann átti: legg þú hönd þína undir lend mína.

3 Og sver þú mér við Drottinn Guð himinsins, og Guð jarðarinnar, að þú skulir ekki taka syni mínum til handa nokkra konu af Kananíta dætrum, meðal hverra eg bý;

4 Heldur skaltu fara í föðurland mitt og til ættfólks míns, og taka konu handa syni mínum Isaak.

5 Þjóninn svaraði honum: en ef konan vill ekki koma með mér í þetta land, á eg þá að fara með son þinn aptur í það land, sem þú komst frá?

6 Og Abraham sagði til hans: var-astu að hafa son minn þángað!

7 Drottinn, himinsins Guð, sem tók mig úr húsi föður míns, og úr mínu föðurlandi, sem hefir gefið mér fyrir-heit og svarið mér og sagt: þinni ætt skal eg gefa þetta land, hann mun senda engil sinn á undan þér, að þú þaðan getir tekið konu handa syni mínum.

8 Og vilji konan ekki fara með þér, þá ertu laus við eiðinn. Láttu að eins ekki son minn fara þángað.

9 Þá lagði þjóninn hönd sína undir

lend Abrahams, húsbónda síns, og vann honum eið að þessu.

10 Þá tók þjóninn tíu úlfalda af úlföldum herra síns og lagði af stað, og hafði með sér ýmislega dýrgrip herra síns, lagði upp og ferðaðist til Mesópótamíu, til Nahorsborgar.

11 Og hann áði úlföldum sínum utan borgar, hjá vatnsbrunni, um kvöld, um það bil sem vatn er sótt.

12 Og hann mælti: Drottinn, Guð húsbónda míns Abrahams, láttu mig sjá það í dag, að þú auðsýnir miskun húsbónda mínum Abraham!

13 Sjá! eg stend við þenna brunn og dætur bæjarmanna koma hingað að sækja vatn;

14 Og ef sú stúlka, sem eg segi við: settu skjólu þína niður, og láttu mig drekka, þá svarar: drekk þú! eg vil líka vatna úlföldum þínum, hún sè sú, sem þú hefir út valið þjóni þínum Isaak; og þar af get eg vitað, að þú auðsýnir miskun herra mínum.

15 Og svo bar við, áður en hann hafði endað tal sitt, sjá! þá kom Rebekka, dóttir Betúels, sem var sonur Milku, konu Nahors, bróður Abrahams; og hún bar skjóluna á öxlinni.

16 En stúlkan var mikið fríð, enn þá mey, og einginn maður hafði þýðzt hana, og hún stè niður í brunninn, fylti skjólu sína, og kom aptur upp (úr brunninum).

17 Þá hljóp þjóninn móti henni og mælti: gef mér að drekka vatnssopa úr skjólu þinni!

18 Og hún svaraði: drekk, herra minn! og hún tók jafnskjótt skjóluna niður (af öxlinni) í hönd sína, og gaf honum að drekka.

19 Og þegar hún hafði gefið honum nóg að drekka, mælti hún: líka skal eg ausa úlföldum þínum vatn, þángað til þeir hafa drukkið nóg.

20 Og nú var hún ekki sein, og helti úr skjólunni í trogið, og hljóp svo að brunninum að sækja vatnið; og hún sótti vatn öllum úlföldum hans.

21 Og manninum varð starsýnt á hana, en þagði, til að vita, hvort Drottinn hefði látið hans ferð heppnast eður ekki.

22 En sem úlfaldar hans höfðu drakkið, tók maðurinn cyrnahríng úr

gulli, sem vóg hálfan sikil; og tvö armbönd (setti hann) á hendur hennar; þau vógu 10 sikla gulls;

23 Og mælti: hverra manna ert þú? segðu mér! er rúm í húsi föður þíns til að hýsa oss í nótt?

24 Og hún sagði til hans: eg em dóttir Betúels sonar Milku, sem hún ól Nahor.

25 Og hún sagði til hans: bæði er hálmur og nóg hey hjá oss, og líka rúm til að hýsa yður.

26 Þá laut maðurinn og hneigði sig fyrir Drottni,

27 Og mælti: lofaður sè Drottinn, Guð húsbónda míns Abrahams, sem ekki hefir dregið í hlè sína miskun og trygð við minn herra! Drottinn hefir leitt mig veginn til húsa bróður húsbónda míns.

28 Og stúlkan rann heim, og sagði frá því í húsi móður sinnar, sem við hafði borið.

29 En Rebekka átti bróður, sem hét Laban, og Laban hljóp til mannsins, út að brunninum.

30 Og þá hann sá hringinn og armböndin á örmum systur sinnar, og þá hann heyrði orð Rebekku, systur sinnar, sem sagði: svona talaði maðurinn við mig: fór hann til mannsins. Og sjá! hann stóð hjá úlföldunum við brunninn.

31 Og hann sagði: kom þú inn (til vor), blessaður af Drottni! því stendur þú hér úti? eg hefi rýmt til í húsinu, og pláss er fyrir úlfalda þína.

32 Þá gekk maðurinn inn í húsið, og hann (Laban) tók ofan af úlföldunum og gaf þeim hálm og fóður, en færði honum vatn til að þvo fætur sína, og fætur þeirra manna, sem voru með honum;

33 Og matur var settur fyrir hann, en hann sagði: eg et ekki fyrri, en eg hefi borið upp erindi mitt. Og (Laban) hann svaraði: tala þú!

34 Og hann mælti: eg em þjón Abrahams.

35 Drottinn hefir ríkulega blessað húsbónda minn, svo hann er orðinn mikill maður, og hann hefir gefið honum sauði og uxa og silfur og gull, og þræla og þernur og úlfalda og asna.

36 Og Sara, kona húsbónda míns,

hefir alið herra mínum son í elli sinni, og hann hefir gefið honum alt, sem hann á.

37 Og herra minn tók af mér eið og sagði: þú skalt einga konu taka syni mínum af dætrum Kananíta, í hverra landi eg bý;

38 Heldur skaltu fara í hús föður míns og til ættingja minna, og taka syni mínum konu.

39 Og eg sagði við húsbónda minn: má ske konan vilji ei fara með mér.

40 Og hann svaraði mér: Drottinn, fyrir hvers augsyn eg hefi gengið, mun senda engil sinn með þér, og láta ferð þína heppnast, svo þú getir fengið syni mínum konu af ætt minni, og úr húsi föður míns;

41 Því að eins skaltu vera laus við þann eið, sem þú sver mér, að þú komir til ættingja minna, og þeir vilji ekki gefa þér hana; þá ertu laus við eiðinn, sem eg tek af þér.

42 Og þá eg í dag kom að brunninum, sagði eg: Drottinn, Guð herra míns Abrahams! ætlir þú að láta þá ferð lánast, sem eg nú hefi farið,

43 Þá sjá! eg stend við þenna brunn, og fari svo, að sú stúlka af þeim, sem koma hingað til að seekja vatn, sem eg ávarpa þannig: lofa þú mér að drekka dálítið af vatni úr vatnsfláti þínu, segir:

44 Bæði mátt þú drekka, og líka skal eg seekja úlföldum þínum vatn, hún sè kona sú, sem Drottinn hefir ætlað syni herra míns.

45 En áður en eg hafði endað tal mitt í hjarta mínu, sjá! þá kom Rebekka þangað, og vatnsfata hennar var á öxl hennar, og hún gekk niður í brunninn, og bar upp vatnið; og eg sagði við hana: lofa þú mér að drekka!

46 Og óðar lét hún skjóluna niður af öxlinni og sagði: drekk þú! líka skal eg vatna úlföldum þínum. Og eg drakk, og líka vatnaði hún úlföldunum.

47 Þá spurði eg hana og mælti: hvers dóttir ert þú? og hún sagði: dóttir Betúels, Nahorssonar, sem Milka fæddi honum. Þá hengdi eg skart á andlit hennar, og armbönd á arma hennar.

48 Og eg laut og beygði mig fyrir

Drottnei, Guði húsbónda míns Abrahams, sem hafði leitt mig þenna rétta veg, til að taka bróðurdóttur herra míns handa syni hans.

49 Fyrir því segið mér, hvort þér viljið sýna vinsemd og trygð herra mínum, en ef ekki, þá segið mér það, svo eg geti snúið mér til hægri eða vinstri (leitast fyrir annarstaðar).

50 Þá svöruðu þeir Laban og Betúel: þessi atburður er kominn frá Drottnei; vör getum ekki sagt þér ilt né gott.

51 Sjá! Rebekka stendur þarna, tak þú hana, og far þína leið, að hún verði kona sonar herra þíns, eins og Drottinn hefir sagt.

52 Og sem þjón Abrahams heyrði þessi orð, hneigði hann sig til jarðar fyrir Drottnei.

53 Og hann tók upp gersemar af gulli og silfri og klæðnað, og gaf Rebekku, en bróður hennar og móður gaf hann dýrgrip.

54 Síðan átu þeir og drukku, hann og þeir, sem með honum voru, og gistu þar um nóttina. Og þeir stóðu upp árla um morguninn, og hann mælti: látið mig nú fara heim til herra míns!

55 Þá svöruðu bróðir hennar og móðir: láttu stúlkuna vera enn þá hjá oss nokkra daga, svo sem tíu! Þar eptir máttu fara.

56 En hann svaraði þeim: tefjið mig ekki! Drottinn hefir látið ferð mína heppnast; leyfið mér að fara heim til herra míns.

57 Þau sögðu þá: við skulum kalla á skúlkuna og vita, hvað hún segir.

58 Þá kölluðu þau á Rebekku og sögðu við hana: viltu fara með þessum manni? og hún sagði: eg vil fara.

59 Svo létu þau Rebekku systur sína og fósturu hennar fara með þjóni Abrahams og mönnum hans.

60 Og þau blessuðu Rebekku, og sögðu til hennar: systir vor! ó að þú verðir að þúsund sinnum þúsundum! niðjar þínir eignuist borgarhlíð óvina sinna!

61 Þá tók Rebekka sig upp með þernum sínum, og þær settust upp á úlfaldana, og fóru með manninum; og þjóninn tók við Rebekku og fór sína leið.

62 En Ísaak kom gángandi frá brunnum, sem heitir: brunnur hins lifanda, er sér ráð, því hann bjó suður í landinu;

63 Ísaak hafði gengið út um kvöldið til að gjöra bæn sína úti á akrinum, og hann litaðist um og sá úlfaldana koma.

64 Og Rebekka leit upp og sá Ísaak; hún sté þá jafnskjótt niður af úlfaldanum.

65 Og hún sagði við þjóninn: hver er þessi maður, sem kemur á móti oss þarna á akrinum? Og þjóninn svaraði: það er herra minn! Þá tók hún skýluna og huldi sig.

66 Og þjóninn sagði Ísaak frá öllu, því sem hann hafði gjört.

67 Og Ísaak leiddi hana í tjald móður sinnar Söru, og tók Rebekku, og hún varð kona hans, og hann elskaði hana. Og varð Ísaak huggaður þess harms, er hann hafði eptir móður sína.

25. KAPITULI.

Abraham giptist aptur og deyr. Ættir Ísmaels og Ísaaks. Esau og Jakob fæðast; þeirru viðskipti.

OG Abraham tók sér konu aptur; hún hét Ketúra.

2 Og hún fæddi honum Simram og Joksan og Medan og Midían og Iesbak og Súa.

3 Og Joksan gat Sabea og Dedan, og synir Dedans voru þeir Assúrím og Letúsím og Leómím.

4 Og synir Midíans: Efa og Efer og Henok og Abída og Eldaa; allir þessir eru Ketúru synir.

5 Og Abraham gaf Ísaak alt, sem hann átti.

6 En sonum þeim, sem Abraham hafði átt með hjákonunum, gaf hann gjafir, og lét þá fara austur í landið til austurs, meðan hann enn var á lífi, frá syni sínum Ísaak.

7 Þetta er sá aldur, sem Abraham lifði: hundrað sjötíu og fimm ár.

8 Og Abraham andaðist og dó í góðri elli, gamall og saddur lífdaga, og safnaðist til síns fólks.

9 Og Ísaak og Ísmael, synir hans, jörðuðu hann í hellinum í Makfela á akri Efrons, sonar Sóars Hetítans, fyrir austan Mamre,

10 Á þeim akri, sem Abraham

keypti af Hets sonum ; þar var Abraham jarðaður og Sara kona hans.

11 Og eptir andlát Abrahams blessaði Guð Ísaak, son hans. Og Ísaak bjó hjá þeim brunni, sem heitir : brunnur hins lifanda, er sèr ræð.

12 Þetta er ættartal Ísmaels Abrahams sonar, þess sem Hagar hin egyptzka, ambátt Söru, fœddi honum.

13 Og þessi eru nöfn Ísmaels sona með þeirra nöfnum, eptir þeirra kynþáttum : Nebajót var hans frumgetinn son, svo Kedar og Adbeel og Mibsam.

14 Og Misma og Dúma og Massa,

15 Og Hadar og Tema, Jetúr, Nafis og Kedma.

16 Þessir eru synir Ísmaels, og þessi þeirra nöfn, eptir þeirra köstulum og stöðum ; tólf voru höfðingjar þeirra ættkvísla.

17 Þetta varð aldur Ísmaels: hundrað þrjátíu og sjö ár ; þá dó hann og súlaðist, og safnaðist til síns fólks.

18 Og þeir bjuggu frá Hevila til Súr, fyrir austan Egyptaland, í stefnu til Assýríu ; fyrir austan alla sína bræður, tók hann (Ísmael) sèr bústað.

19 Þetta er saga Ísaaks Abrahams sonar : Abraham átti Ísaak ;

20 Og Ísaak var fjörutíu ára gamall, þegar hann átti Rebekku, dóttur Betúels hins sýrlenzka úr Mesópótamíu, systur Labans hins sýrlenzka.

21 Og Ísaak bað Drottinn fyrir konu sinni, því hún var óbyrja, og Drottinn bænheyrði hann, og Rebekka kona hans varð ólétt.

22 Og þá börnin hnytludust við með henni, sagði hún : sè það svona, því em eg þá (orðin þúnguð) ? og hún fór af spyrja Drottin.

23 En Drottinn svaraði henni : þú gengur með tvær þjóðir, og tveir ættleggir munu af skauti þínu koma ; annar verður sterkari en hinn, og sá stærri mun þjóna hinum minni.

24 Og er dagar hennar voru liðnir, að hún skyldi fœða, sjá ! þá voru tvíburar í kviði hennar.

25 Og hinn fyrri kom í ljós ; hann var rauðleitur og allur loðinn sem (gæra) fat úr hári, og þeir kölluðu hann Esaú (loðinn).

26 Og eptir það kom bróðir hans í ljós, hann hélt um hælinn á Esaú, og

menn kölluðu, nafn hans Jakob (hælhaldari). Ísaak var 60 ára, þá þeir fœddust.

27 En sem sveinarnir voru orðnir stórir, gjörðist Esaú sniðugur veiðimaður og akuryrkjumaður ; en Jakob var góður maður og hélt sig að tjöldunum.

28 Og Ísaak elskaði Esaú, því honum smakkaðist vel veiði hans ; en Rebekka elskaði Jakob.

29 Og einu sinni hafði Jakob matbúið rétt nokkurn, þegar Esaú kom heim þreyttur af mörkinni ;

30 Þá sagði Esaú til Jakobs : láttu mig smakka það rauða, þetta rauða þarna ; því eg em þreyttur ; af því var hann kallaður Rauður (Edom).

31 Og Jakob mælti : seldu mér fyrst frumburðarrétt þinn !

32 Og Esaú mælti : eg em kominn í dauðann ; hvað stóðar mig frumburðarréttur minn ?

33 Og Jakob mælti : vinn þú mér þá í dag eið að því ! og hann sór honum, og seldi Jakob frumburðarrétt sinn.

34 Og Jakob gaf Esaú brauð og baunaréttinn, og hann át og drakk og stóð upp og gekk burt. Svo lítils mat Esaú frumburðarrétt sinn.

26. KAPÍTULI.

Isaak fer til Gerar vegna hallæris ; fær nýtt loford um guðlega varðveislu ; flytur sig til og frá um landið.

OG þar varð mikið hallæri í landinu, annað hallæri en það fyrra, sem var á Abrahams dögum. Þá fór Ísaak til Abímeleks, Filistea konungs í Gerar.

2 Og Drottinn birtist honum og mælti : far þú ekki til Egyptalands, vertu í því landi, sem eg segi þér.

3 Vertu sem útlendingur í þessu landi, og eg skal vera með þér og blessa þig ; því þér og niðjum þínum gef eg öll þessi lönd, og eg held þann eið, sem eg sór Abraham, föður þínum ;

4 Og eg gjöri niðja þína, sem stjörnur himins, og gef niðjum þínum öll þessi lönd, og af þínu afsprengi skulu allar þjóðir á jörðinni blessan hljóta,

5 Af því að Abraham hlýddi minni

raust og gætti þess, sem við mig skyldi gæta, skipana minna, setninga og laga.

6 Og svo staðnæmdist Ísaak í Gerar.

7 Og þegar menn þar spurðu um konu hans, sagði hann: hún er systir mín; því hann þorði ekki að segja: hún er kona mín, að menn þar á staðnum ekki skyldu myrða hann sakir Rebekku; því hún var fríð sýnum.

8 Og svo bar við, þá hann hafði verið þar um hríð, að Abímelek, Filistea konungur, leit út um glugga og sá, að Ísaak læk við konu sína Rebekku.

9 Þá kallaði Abímelek: Ísaak! og mælti: heyrðu! vissulega er hún konan þín; og hvernig, gæzt þú sagt: hún er systir mín? Og Ísaak sagði til hans: eg hugsaði, að eg fyrir hennar sakir yrði kann ske drepinn.

10 Og Abímelek mælti: því hefir þú gjört oss þetta! hæglega gat það viljað til, að einhver af lýðnum hefði lagzt með konu þinni, og þú hefðir leitt yfir oss þá syndasekt.

11 Síðan bauð Abímelek öllum landsmönnum, og mælti: hver sem bekkist til við þenna mann og konu hans, sá skal vissulega deyja.

12 Og Ísaak sáði í þessu landi og upp skar hundraðfalt, og Drottinn blessaði hann;

13 Og maðurinn eflidist og auðgaðist meir og meir, þangað til hann var orðinn mjög ríkur.

14 Og hann átti sauða- og nautahjarðir, og marga þræla, og Filistear öfunduðu hann.

15 Og alla þá brunna, sem þjónar föður hans, höfðu grafið á dögum Abrahams, föður hans, þá byrgðu Filistear og fyltu með mólð.

16 Og Abímelek sagði til Ísaaks: far þú burt frá oss! þú ert orðinn oss of voldugur.

17 Þá fór Ísaak þaðan, og setti tjald sitt í dalnum Gerar og bjó þar.

18 Og Ísaak gróf upp aptur brunnana, sem þeir höfðu grafið á dögum Abrahams, föður hans, og sem Filistear höfðu aptur byrgt eptir dauða Abrahams, og gaf þeim þau sömu nöfn, sem faðir hans hafði gefið þeim.

19 Og þjónar Ísaaks grófu í dalnum, og fundu þar brunn lifanda vatns.

20 Og hirðararnir frá Gerar þrættust á við Ísaaks hirðara og sögðu: vèr eigum vatnið. Og hann kallaði brunninn Esek (þrætu), af því þeir höfðu þráttað við hann.

21 Og þeir grófu annan brunn, og þrattuðu líka um hann, og hann nefndi hans nafn Sitna (stríð).

22 Eptir það fór hann þaðan og gróf enn þá brunn; um hann þrattuðu þeir ekki, og hann kallaði þann brunn Rehóbót (vídd) og sagði: nú hefir Drottinn gefið oss nóg rúm, og vèr munum vaxa í landinu.

23 Og þaðan flutti hann sig til Berseba.

24 Þá birtist Drottinn honum sömu nóttina, og mælti: eg em Guð föður þíns, Abrahams, ver þú óhræddur; því eg em með þér, og blessa þig og eyk kyn þitt fyrir sakir Abrahams, þjóns míns.

25 Og hann bygði altari á sama stað, og á kallaði nafn Drottins, og setti þar tjald sitt, og þar grófu þjónar Ísaaks líka brunn.

26 Og Abímelek kom til hans frá Gerar, og Akúsat vinur hans, og Fíkól hershöfðingi hans.

27 Þá sagði Ísaak til þeirra: því komið þér til mín, þér sem hatið mig og rákuð burt frá yður?

28 En þeir svöruðu: vèr sjáum, að Drottinn er með þér! því mælum vèr: eiður sè milli vor, milli vor og þín, og vèr viljum gjöra við þig sáttmála,

29 Að þú gjörir oss ekkert ilt, eins og vèr skulum ekki áreita þig, og eins og vèr gjörðum þér ekki nema gott, og létum þig fara í friði. Þú ert nú blessaður af Drottni.

30 Þá hèlt hann þeim heimboð, og þeir átu og drukku.

31 Og þeir stóðu upp snemma um morguninn, og unnu eida hver öðrum; og Ísaak lét þá frá sèr og þeir fóru burt í friði.

32 Og það bar við þann sama dag, að þjónar Ísaaks komu, og sögðu honum frá brunninum, sem þeir höfðu grafið og mæltu til hans: vèr höfum fundið vatn.

33 Og hann kallaði hann Síba (sjö),

þaðan hefir staðurinn nafnið Berseba allt til þessa dags.

34 Og Esaú var 40 ára gamall, þá hann tók sér konu Júdit Beris dóttur, Hetítans, og Basemat, dóttur Elons Hetita.

35 Og þær voru Ísaak og Rebekku hjartans raun.

27. KAPÍTULI.

Jakob nær með ráðum móður sinnar blessun föður síns frá bróður sínum Esaú. Verður því fyrir hatri hans.

OG það bar við þegar Ísaak var orðinn gamall, og augu hans döpruðust, svo hann gat ekki séð, að hann kallaði á Esaú eldri son sinn og mælti til hans : sonur minn ! og hann sagði til hans : hær em eg.

2 Og hann sagði : sjá ! eg em orðinn gamall, og veit ei, nær eg muni deyja ;

3 Tak þú nú veiðarferi þín, örva-mæli og boga, og far út á mörkina og veið þú mér villudýr,

4 Og matreið mér góðan rétt, eins og mér líkar, og færdu mér svo hingað, að eg eti, og að sál mín blessi þig, áður en eg dey.

5 En Rebekka heyrði, hvað Ísaak talaði við son sinn Esaú. Og svo fór Esaú út á mörkina, að veiða og seekja villudýr.

6 Þá sagði Rebekka við son sinn Jakob og mælti : heyrðu ! eg hefi heyrt föður þinn tala við Esaú, bróður þinn, og segja :

7 Seek þú mér villudýr, og matreið þú mér góðan rétt, að eg eti og blessi þig í Drottins auglýn, áður en eg dey.

8 Og hlýð þú mér nú, sonur minn ! gjörðu sem eg segi þér !

9 Far þú til hjardarinnar, og haf hingað til mín tvö góð kið, að eg geti matreitt föður þínum rétt af þeim, sem honum líkar.

10 Og þú skalt færa hann föður þínum, að hann eti, og að hann blessi þig, áður en hann dey.

11 Og Jakob sagði við Rebekku móður sína : gáðu að ! Esaú bróðir minn er loðinn, en eg snöggur ;

12 Líklega þreifir faðir minn á mér, og þykir sem eg vilji blekkja sig ; þá leiði eg yfir mig bölván og ekki blessan.

13 Og móðir hans sagði til hans :

yfir mig komi sú bölván, sonur minn ! hlýð þú mér að eins ! farðu og seektu mér (kiðin).

14 Þá fór hann og sótti og færði þau móður sinni. Og móðir hans matreiddi góðan rétt, eins og föður hans líkaði.

15 Og Rebekka tók klæði hins eldra sonar síns Esaús, þau beztu, sem hún hafði hjá sér í húsinu, og færði yngra son sinn Jakob í þau.

16 En skinnið af kiðunum lét hún um hendur hans, og um hálsinn, þar sem hann var hárlaus,

17 Og fékk svo Jakob, syni sínum í hönd braud og þann góða rétt, sem hún hafði matreitt.

18 Þá gekk hann inn til föður síns og mælti : faðir minn ! og hann anz-aði : hær em eg ; hver ertu, son minn ?

19 Og Jakob sagði til föður síns : eg em Esaú, þinn frumgetinn son ; eg hefi gjört, eins og þú sagðir mér. Rís þú upp, og sit, og et af villibráð minni svo sál þín blessi mig.

20 Og Ísaak sagði til sonar síns : hvernig gæzt þú svo fljótt fundið það, sonur minn ? og hann mælti : Drottinn, þinn Guð, lét það mæta mér.

21 Og Ísaak sagði til Jakobs : kom þú samt nær, sonur minn ! að eg þreif á þér, og viti, hvort þú ert sonur minn Esaú, eða ekki.

22 Og Jakob gekk til Ísaaks, föður síns, og hann þreifaði á honum og mælti : röddin er Jakobs rödd, en hendurnar eru Esaús hendur.

23 Og hann þekkti hann ekki ; því hendur hans voru loðnar, eins og hendur Esaús, bróður hans ; og hann blessaði hann,

24 Og hann mælti : þú ert þá Esaú, sonur minn ? og hann mælti : eg em það.

25 Þá sagði hann : kom þú þá með það, að eg eti af villibráð sonar míns, til þess að sál mín blessi þig. Og hann færði honum það, og hann át ; og hann færði honum vín, og hann drakk.

26 Og Ísaak, faðir hans, sagði til hans : kom þú nær og kyss þú mig, sonur minn !

27 Og hann gekk til hans og kyssti hann. Þá kendi hann ilm af klæðum hans, og blessaði hann og mælti : sjá !

ilmurinn af syni mínum er sem ilmur af þeim akri, sem Drottinn hefir blessað.

28 Guð gefi þér dögg himins og feiti jarðar og gnögd korns og vins!

29 Þjóðirnar þjóni þér, og lýðirnir lúti þér; ver þú herra bræðra þinna, og synir móður þinnar skulu þér lúta! bölvadir sæu þeir, sem bölvu þér, og blessaðir þeir, sem þig blessa.

30 Og þegar Ísaak hafði endað blessan sína yfir Jakob, og einmitt þá Jakob var genginn út frá Ísaak föður sínum, kom Esaú, bróðir hans, heim frá veiðum sínum.

31 Og hann matreiddi líka góðan rétt, og bar inn til föður síns, og mælti við föður sinn: rístu upp, faðir minn! og et af villibráð sonar þíns, svo að sál þín blessi mig.

32 Og Ísaak, faðir hans, sagði við hann: hver ert þú? og hann mælti: eg em son þinn, þinn frumgetinn son, Esaú.

33 Þá varð Ísaak ákaflega bilt við, og mælti: hver var það þá, sem veiddi villudýrið og færði mér? og eg át af því áður en þú komst, og blessaði hann, og hann mun vera blessaður.

34 En sem Esaú heyrði þessi orð föður síns, hljóðaði hann beisklega hástöfum úr hófi upp yfir sig og mælti við föður sinn: blessa þú mig líka, faðir minn!

35 Og hann mælti: bróðir þinn hefir komið með könsku og tekið þína blessan.

36 Og hann mælti: réttnefndur er hann Jakob; tvisvar hefir hann tekið um hælinn á mér (prettað mig), frumburðarrétt minn hefir hann tekið, og nú náði hann minni blessan! og hann mælti: hefir þú þá enga blessan ætlað mér.

37 Og Ísaak svaraði og sagði til Esaú: sjá! eg hefi sett hann herra yfir þig, og eg gjörði alla hans bræður að hans þrælum; eg hef líka sæð honum fyrir korni og víni; hvað get eg þá gjört við þig, sonur minn?

38 Og Esaú mælti við föður sinn: hefir þú ekki nema þessa eina blessan, faðir minn? blessa mig líka, faðir minn! Og Esaú hóf upp sína raust og grét.

39 Þá svaraði Ísaak faðir hans og

mælti til hans: sjá! feiti jarðarinnar mun vera þinn bústaður, og dögg himinsins þar ofan að,

40 Og af sverði þínu muntu lifa og bræðrum þínum þjóna, en það fer svo, þegar þú slitur þig lausan, þá hristir þú okið af hálsi þínum.

41 Og Esaú hataðist við Jakob sakir þeirrar blessunar, sem faðir hans hafði hann blessað. Og Esaú sagði í hjarta sínu: sorgardagar munu koma yfir föður minn, því drepa mun eg Jakob, bróður minn!

42 Þá báru menn Rebekku þessi orð Esaús, hennar eldri sonar; og hún sendi eptir Jakob, yngri syni sínum, og mælti við hann: sjá! Esaú bróðir þinn vill hefnast á þér með því að drepa þig.

43 Og nú, son minn! hlýddu nú minni raust, og tak þú þig upp og flýðu til Labans, bróður míns, í Haran,

44 Og vertu hjá honum nokkurn tíma, þangað til heipt bróður þíns snýr sér,

45 Þangað til bræði bróður þíns snýr sér frá þér, og hann gleymir því, sem þú hefir honum gjört; þá vil eg senda og láta sækja þig þaðan. Hversvegna skyldi eg missa ykkur báða á einum degi?

46 Og Rebekka talaði við Ísaak og mælti: þær Hets dóttur gjöra mér lífið leitt; tæki Jakob sér konu af Hets dótrum, eins og þessar, af dótrum landsins, hví skyldi eg þá lifa?

28. KAPÍTULI.

Jakob fer til Mesópótamíu. Esaú gengur að eiga dóttur Ismaels. Jakobs vitran í Betel.

ÞÁ kallaði Ísaak til sín Jakob, og blessaði hann og bauð honum og sagði til hans: þú skalt einga konu taka af Kanaans dótrum.

2 Taktu þig heldur upp og far til Mesópótamíu í hús Betúels, móður-föður þíns, og tak þér þaðan konu af dótrum Labans, móðurbróður þíns.

3 Almáttugur Guð blessi þig og gjöri þig frjóvsaman, og auki ætt þína, svo að þú verðir að mikilli þjóð!

4 Hann gefi þér Abrahams blessan, þér og niðjum þínum með þér, að þú

megir eignast það land, sem þú býr í, sem Guð gaf Abraham.

5 Síðan lét Ísaak Jakob frá sér, og sendi hann til Mesópótamíu, til Labans Betúels sonar hins sýrlenzka, sem var bróðir Rebekku, móður Jakobs og Esaú.

6 Og Esaú sá, að Ísaak hafði blessað Jakob, og sent hann í Mesópótamíu til að fá sér þaðan konu, og hafði, í því hann blessaði hann, boðið honum og sagt: þú skalt ekki taka þér konu af Kanaans dætrum,

7 Og að Jakob var hlýðinn föður sínum og móður sinni, og fór til Mesópótamíu;

8 Þá sá Esaú, að Kanaans dætur gegjudeust ekki föður sínum Ísaak.

9 Og Esaú fór til Ísmaels, og tók sér konu Mahalat, dóttur Ísmaels Abrahamssonar, systur Nabajóts, auk þeirra kvenna, sem hann átti áður.

10 Og Jakob lagði af stað frá Berseba og kom til Haran.

11 Og hann kom (á ferðinni) á vissan stað og var þar um nótt, því sólarlag var komið; og hann tók stein og lagði undir höfuð sitt, og hann lagði sig til svefnis, í þeim sama stað.

12 Og hann dreymdi:—Honum þótti stigi standa á jörðu, sem náði til himins, og sjá! englar Guðs fóru upp og niður stigann.

13 Og sjá! Drottinn stóð þar upp yfir og sagði: eg em Drottinn, Guð Abrahams föður þíns, og Guð Isaaks; það land, sem þú hvílist á, mun eg gefa þér og þinni ætt.

14 Og þínir niðjar skulu verða sem dupt jarðar, og þú skalt út breiðast til vesturs og austurs, norðurs og suðurs, og af þér munu allar ættir jarðarinnar hljóta blessan og af þínu sæði.

15 Og sjá! eg em með þér og varðveiti þig, hvert sem þú fer, og eg mun aptur flytja þig inn í þetta land; því ekki mun eg sleppa af þér hendinni, þangað til eg hefi gjört alt, sem eg hefi við þig talað.

16 Þá vaknaði Jakob af svefni sínum og mælti: vissulega er Drottinn á þessum stað, og eg vissi það ekki!

17 Og ótta sló yfir hann, og hann sagði: þessi staður er óttalegur! hér er Guðs hús, hér er hlið himinsins!

18 Og Jakob stóð snemma upp um morguninn, og tók steininn, sem hann hafði haft undir höfðinu, og reisti hann upp til merkis, og holti við-smjöri yfir hann.

19 Og hann kallaði þenna stað Betel (guðs hús); áður hét hann Lús.

20 Og Jakob gjörði heit og mælti: ef Guð verður með mér og varðveitir mig á þessari ferð, sem eg nú fer, og gefur mér braud að eta og klæðir mig,

21 Og komi eg farsællega aptur heim í hús föður míns, þá skal Drottinn vera minn Guð, og þessi steinn, sem eg hefi upp reist til merkis, skal verða Guðs hús; og alt, sem þú gefur mér, það skal eg tíunda þér.

29. KAPÍTULI.

Jakob gengur að eiga tvær dætur Labans, eignast syni með Leu, verður auðugur.

OG Jakob fór af stað og hélt í land austan-manna.

2 Þar litaðist hann um, og sjá! þar var brunnur á mörkinni, og við hann lágu þrjár sauhajarðir, því þeim átti að vatna við þenna sama brunn; en mikill steinn lá yfir munna brunnsins.

3 Þangað átti að reka allar hjarðirnar, velta svo steininum frá munna brunnsins og vatna fenaðinum; síðan var steinninn látinn aptur yfir munna brunnsins á sinn stað.

4 Þá sagði Jakob til þeirra: bræður mínir! hvaðan eruð þér? og þeir sögðu: vèr erum frá Haran.

5 Og hann mælti til þeirra: þekkið þér Laban Nahorsson. Og þeir sögðu: vèr þekkjum hann.

6 Og hann mælti til þeirra: gengur honum vel? þeir svöruðu: vel gengur honum, og sjá! þarna kemur Rakel, dóttir hans, með saudina.

7 Og hann mælti: sjá! enn er mikið dags eptir, og ekki kominn tími til að reka fèð saman; vatnið saudunum og rekið þá aptur á beit!

8 Og þeir svöruðu: vèr megum það ekki, fyr en allar hjarðirnar koma saman og menn velta steininum frá brunns-mynninu; þá er fènu vatnað.

9 Í því hann ræddi þetta við þá, kom Rakel með saudi föður síns, því hún gætti þeirra.

10 En sem Jakob sá Rakel, dóttur Labans, móðurbróður síns, og saudi

Labans, móðurbróður síns, þá fór hann til, og velti steininum frá munna brunsins, og vatnaði sauðum Labans, móðurbróður síns.

11 Og Jakob kyssti Rakel, og grèt hástöfum.

12 Og Jakob sagði Rakel frá, að hann væri ættingi föður hennar, sonur Rebekku; en hún hljóp og sagði þetta föður sínum.

13 Og þegar Laban frétti til Jakobs, systursonar síns, hljóp hann á móti honum, og tók hann sèr í faðm, og minntist við hann, og leiddi hann í hús sitt; og hann (Jakob) sagði Laban frá öllum þessum atburðum.

14 Þá sagði Laban til hans: sannarlega ertu mitt hold og bein! og hann var hjá honum heilan mánuð.

15 Og Laban sagði við Jakob: skyldir þú þjóna mér fyrir ekkert, þó þú sèrt ættingi minn? segðu til, hver laun þín skulu vera!

16 En Laban átti tvær dætur; sú eldri hét Lea, en hin yngri hét Rakel.

17 Lea var augndöpur, en Rakel var bæði vel vaxin og fríð sýnum.

18 Og Jakob elskaði Rakel og sagði: eg vil þjóna þér í 7 ár fyrir Rakel yngri dóttur þína.

19 Laban svaraði: það er betra, að eg gefi þér hana, en að eg gefi hana öðrum manni. Vertu hjá mér!

20 Síðan vann Jakob fyrir Rakel í 7 ár, og þótti honum sem fáir dagar væru, því hann elskaði hana.

21 Og Jakob sagði við Laban: fáðu mér nú konu mína, því tími er til kominn, að eg fái hana.

22 Þá bauð Laban öllum mönnum í þeim stað, og hélt veizlu.

23 En um kvöldið tók Laban dóttur sína Leu, og leiddi hana inn til hans og hann lá hjá henni.

24 Og Laban fékk Leu dóttur sinni ambátt sína Silpu, að hún væri þerna hennar.

25 En um morguninn, sjá! þá var það Lea, og hann sagði til Labans: því gjörðir þú mér þetta? hefi eg ekki unnið þér fyrir Rakel? því hefir þú sviðið mig?

26 Og Laban sagði: það er ekki siður hér, að gipta frá sèr fyr þá yngri dóttur, heldur en þá frumgetnu.

27 Haltu nú þessa vikuna út, þá skulum vèr gefa þér hina líka fyrir þá vinnu, sem þú munt vinna mér í önnur 7 ár.

28 Og Jakob gjörði svo, og hélt út vikuna. Þá gipti Jakob honum dóttur sína Rakel.

29 Og hann fékk dóttur sinni Rakel ambátt sína Bílu fyrir þernu.

30 Og hann lagðist og með Rakel og elskaði hana meir en Leu. Og hann vann Laban enn þá í 7 ár.

31 En sem Drottinn sá, að Lea var fyririlitin, þá gjörði hann hana frjóv-sama, en Rakel var ófrjóv-söm.

32 Og Lea fékk getnað og fœddi son, og kallaði hann Rúben (sjá son), því hún sagði: Drottinn hefir sæð raunir mínar, því nú mun maðurinn minn elska mig.

33 Og hún varð ólætt aptur og fœddi son, og hún sagði: Drottinn hefir heyrt, að eg var fyririlitin, því hefir hann líka gefið mér þenna; og hún kallaði hann Símeon (heyrn).

34 Og enn varð hún ólætt og fœddi son; þá sagði hún: nú mun maðurinn minn hœnast að mér, því eg hefi fœtt honum þrjá syni; því kallaði hún hann Leví (meðfylgd).

35 Og enn varð hún þúnguð og fœddi son og sagði: nú vil eg vegsama Drottin; því kallaði hún hann Júda (Guð vegsamaður), og hún hætti að eiga börn.

30. KAPÍTULI.

Börn Jakobs og auðsæld.

EN sem Rakel sá, að hún ól ekki börn með Jakob, þá öfundaði hún systur sína, og sagði við Jakob: láttu mig fá barna! annars dey eg.

2 Jakob reiddist þá við Rakel, og sagði: er eg þá Guð, sem fyrirummi þér lífsávaxtar.

3 Þá sagði Rakel: þarna er Bíla, þerna mín, legst þú með henni, svo hún fœði á mitt skaut, og eg hafi lið af henni.

4 Og hún gaf honum Bílu, þernu sína, fyrir konu, og Jakob lagðist með henni.

5 Og Bíla varð ólætt og fœddi Jakob son.

6 Þá sagði Rakel: Drottinn hefir dæmt mitt málefni og heyrt bæn

mína og gefið mér son ; því kallaði hún hann Dan (dómur).

7 Og Bíla ambátt Rakelar varð ólött í annað sinn og fœddi Jakob annan son.

8 Þá sagði Rakel : eg hefi barizt mikinn bardaga við systur mína og hefi líka sigrað, og hún nefndi nafn hans Naftali (bardagi minn).

9 Og sem Lea sá, að hún hægði á sér að eiga börn, þá tók hún Silpu, þernu sína, og fékk Jakob hana fyrir konu.

10 Og Silpa, þerna Leu, fœddi Jakob son ;

11 Og Lea sagði : til heilla ! og hún nefndi hans nafn Gad (heill).

12 Og Silpa, þerna Leu, fœddi Jakob annan son.

13 Þá sagði Lea : sæl em eg, því dæturnar kalla mig sæla ; og hún kallaði nafn hans Asser (farsæll).

14 Og þá Rúben gekk einu sinni út um hveitiuppskerutímann, fann hann ástarber (dúdaím) á landinu, og færði Leu, móður sinni ; þá sagði Rakel við Leu : gef þú mér nokkuð af ástarberjum sonar þíns !

15 Og hún svaraði : er það ekki nóg, að þú tókst manninn minn, viltu nú líka taka ástarber sonar míns ? Og Rakel mælti : hann má líka sofa hjá þér í nótt fyrir ástarber sonar þíns.

16 En þegar Jakob kom heim um kvöldið af akrinum, gekk Lea á móti honum og sagði : hjá mér átt þú að sofa ; því eg hefi keypt þig fyrir ástarber sonar míns. Svo svaf hann hjá henni þá sömu nótt.

17 Og Guð böenheyrði Leu, og hún varð ólött og fœddi Jakob hinn fimmta son og sagði :

18 Guð hefir launað mér það, að eg gaf manni mínum, þernu mína, og þenna kallaði hún Íssaskar (það eru laun).

19 Og Lea varð enn ólött og fœddi Jakob hinn setta son ;

20 Og Lea sagði þá : Guð hefir gefið mér fallega gjöf ; nú mun maðurinn minn hœnast að mér ; því eg hefi fœtt honum sex syni, og hún nefndi hann Sebúlón (sambúð).

21 Eptir það átti hún dóttur ; hana nefndi hún Dínu.

22 Og Guð mintist Rakelar og

böenheyrði hana og opnaði hennar móðurlíf ;

23 Og hún varð ólött og fœddi son og sagði : Guð hefir burt tekið smán mína ;

24 Og hún nefndi hann Jósep (bæti hann við) og sagði : Guð bæti við mig öðrum syni !

25 Og þegar Rakel hafði fœtt Jósep, sagði Jakob við Laban : slepp þú mér nú, að eg fari á mínar stöðvar og í mitt land,

26 Og fáuð mér konur mínar og afkvæmi mín, sem eg hefi þjónað þér fyrir, að eg geti farið, því þú veizt, hvernig eg hefi þjónað þér.

27 Þá sagði Laban til hans : ó, að eg fyndi náð í þínum augum ! eg hefi tekið eptir því, að Drottinn hefir blessað mig fyrir þínar sakir,

28 Og hann mælti : til taktu kaup handa sjálfum þér ! eg skal svara því.

29 Og hann (Jakob) svaraði : þú veizt sjálfur, hvernig eg hefi þjónað þér og hver þín hjörð er orðin hjá mér.

30 Því það lítið, sem þú áttir, áður en eg kom, hefir margfaldlega aukizt, og Drottinn hefir blessað þig fyrir minn fót. Nær skal eg líka vinna fyrir mitt hús ?

31 Og Laban mælti : hvað skal eg þá gefa þér ? Jakob sagði : þú skalt ekkert gefa mér, en viljir þú gjöra þetta (sem eg segi), þá vil eg enn þá halda fê þínu til haga og gæta þess.

32 Eg vil í dag ganga um alla þína hjörð, og skilja frá flekkótt og mislitt, og sérhverja svarta kind meðal sauðanna og það mislita og flekkótt meðal geitanna. Og þetta skal vera mitt kaup.

33 Og réttvísi mín skal seinna meir bera mér vitni, þegar þú kemur og skoðar kaup mitt ; hvað sem ekki er flekkótt og mislitt meðal geitanna og svart meðal sauðanna, það skal vera sem stolið hjá mér.

34 Og Laban sagði : sè það eins og þú hefir sagt.

35 Og á sama degi skildi hann (Laban) frá alla flekkótt og mislita hafra, og allar mislitar og flekkóttar geitur, alt það, sem hafði á sér einhvern díl, og alt dökkleitt meðal sauðanna, og fékk þetta sonum sínum,

36 Og lét vera þrjár dagleiðir milli sín og Jakobs, og Jakob gætti þeirrar hjardar, sem eptir varð.

37 Og Jakob tók sér stafi af grœnu popiltrè og haslviði, og kastanútrè, og skóf þar á hvítar rákir, svo það hvíta á stöfunum varð bert,

38 Og lagði svo stafina, sem hann hafði skafið börkinn af, í vatnsrennurnar í tryglana, þar sem fænaðurinn átti að drekka, fyrir fænaðinn, og ærnar fengu, rétt í því þær voru að drekka,

39 Og lembdust upp yfir stöfunum, og fœddu mislitt, dílótt og flekkótt.

40 Og hin (mislitu) lömb skildi Jakob frá, og lét sauði Labans horfa á það flekkótt og dökkleita; en gjörði sér hjörð ut af fyrir sig, og lét hana ekki koma saman við Labans hjörð.

41 Og fyrir augu þess fænaðar, sem snemma gekk, lagði Jakob stafina í rennurnar fyrir hans augu, svo hann skyldi fá, meðan hann horfði á stafina;

42 En lagði þá ekki fyrir fænaðinn, sem seint gekk; svo varð hið síðborna Labans, en hið snemmborna Jakobs.

43 Af þessu varð maðurinn stórauðugur, svo hann átti mikinn fænað, ambáttir, þræla, úlfalda og asna.

31. KAPÍTULI.

Jakob flýr burt frá Laban með alt sitt. Laban eltir hann, en sattist við hann.

OG Jakob frétti orð Labans sona; þeir sögðu: Jakob hefir tekið aleigu föður vors, og af eigum föður vors hefir hann grœtt allan þenna auð.

2 Og Jakob sá yfirbragð Labans, og sjá! það var ekki sem áður.

3 Og Drottinn sagði til Jakobs: far þú aptur heim í land föður þíns, og til þíns heimkynnis, því eg mun vera með þér.

4 Þá sendi Jakob og lét kalla þær Rakel og Leu út á mörkina til fænaðar síns.

5 Og hann sagði til þeirra: eg sè, að auglit föður ykkar er ekki mér til handa, sem það var áður; en Guð föður míns hefir verið með mér.

6 Og það vitið þið sjálfar, að eg hefi þjónað föður ykkar af öllum mætti;

7 En faðir ykkar hefir svikið mig og

tú sinnum skipt um laun við mig; en Guð hefir ekki lofað honum að gjöra mér skaða.

8 Þegar hann sagði: hið flekkótt skal vera kaup þitt, fœddi allur fænaðurinn flekkótt, og þegar hann sagði: hið mislita skal vera þitt kaup, þá fœddi fænaðurinn mislitt.

9 Og Guð hefir tekið fænað föður ykkar og gefið mér.

10 Og, um það leyti að ærnar skyldu lembgast, upp hóf eg augu mín og sá í draumi, og sjá! að hrútar þeir, sem stukku upp á ærnar, voru flekkóttir, dílóttir og mislitir.

11 Og engill Drottins sagði við mig í draumi: Jakob! og eg svaraði: hér em eg.

12 Og hann mælti: lít upp augum þínum, og horfðu á! allir þeir hrútar, sem stökkva upp á fæð, eru mislitir, flekkóttir og dílóttir; því eg hefi sèð alt, sem Laban hefir gjört þér.

13 Eg em Guð Betels, þar sem þú smurðir steininn, þar sem þú gjörðir mér áheitið. Tak þú þig nú upp, far þú burt úr þessu landi og hverf aptur til þinnar ættjarðar.

14 Þá svöruðu þær Rakel, og Lea og sögðu til hans: höfum við nokkra hlutdeild eða arf í húsi föður vors?

15 Erum við ekki af honum álitnar vandalausar? því hann hefir selt okkur og eytt voru verði.

16 Allan þann auð, sem Guð hefir tekið frá föður okkar, eigum við og okkar börn; gjör þú því alt, sem Guð hefir sagt þér.

17 Jakob tók sig því upp, og setti börn sín og konur upp á úlfaldana,

18 Og hafði á burt allan sinn fænað, og allan þann fjárhlut, sem hann hafði aflað sér, sinn eigin fænað í Mesópótamíu, að hann kæmist til Ísaaks föður síns í Kanaans land.

19 En Laban var farinn að klippa sauði sína, og Rakel stal skurðgodum föður síns.

20 Og Jakob fór burt, svo Laban hinn sýrlenzki vissi ekki af, því hann sagði honum ei frá, að hann flýði.

21 Og hann flúði, með alt sem hann átti, tók sig upp, og fór yfir ána og stefndi á fjallið Gílead.

22 Og Laban var sagt það á þriðja degi, að Jakob væri flúinn.

23 Þá tók hann bræður sína með sér, og fór eptir honum sjö dagleiðir, og náði honum á fjallinu Gílead.

24 En Guð kom um nóttina til Labans hins sýrlenzka í draumi, og sagði til hans: gættu þín! talaðu ekkert ilt við Jakob.

25 Og Laban náði Jakob. En Jakob hafði sett tjöld sín á fjallinu, og Laban með bræðrum sínum setti og sitt tjald á fjallinu Gílead.

26 Þá mælti Laban við Jakob: hvað hefir þú gjört, að þú hefir á laun við mig farið burt með dætur mínar, eins og þær væru herteknar með sverði?

27 Því flúðir þú svo leynilega og straukst í burt frá mér og læzt mig ekki af vita, að eg hefði getað fylgt þér á veg með fögnuði og með söng, bumbum og básunum.

28 Og læzt mig ekki kyssa syni mína og dætur? nú! þú hefir breytt fávíslega.

29 Mér er innan handar að gjöra yður ilt; en Guð faðir yðar hefir í gær til mín talað og sagt: gættu þín, að þú talir ekki ilt við Jakob.

30 Og farið hefir þú, af því þig lángaði heim til föður þíns, en því stalstu goðum mínum?

31 Þá svaraði Jakob og mælti til Labans: eg var hræddur, og hugsaði þú mundir slíta dætur þína frá mér;

32 En sá skal ekki lifa, sem þú finnur hjá goð þín. Leita þú þíns í augsyn bræðra vorra hjá mér, og tak þú þitt; en Jakob vissi ekki, að Rakel hafði stolið goðunum.

33 Þá gekk Laban í Jakobs tjald, og Leu tjald, og í beggja ambáttanna tjald og fann ekkert; og hann gekk úr Leu tjaldi í Rakelar tjald.

34 En Rakel hafði tekið skurðgoðin, og lagt undir úlfalda-dýnu og sezt þar á. Og Laban leitaði vandlega í öllu tjaldinu og fann ekkert.

35 Og hún sagði við föður sinn: herra minn reidist ekki, að eg get ekki staðið upp á móti þér, því mér gengur eptir kvenna eðli. Og hann leitaði og fann ekki skurðgoðin.

36 Þá reiddist Jakob, og á taldi Laban og sagði: hver er mín misgjörð og hver mín synd, að þú eltir mig?

37 Þú hefir leitað í öllum mínum

farángri; hvað hefir þú fundið af öllum þínum búshlutum? legg það hér fram fyrir augu þinna og minna bræðra, dæmi þeir milli okkar!

38 Enn fremur, þau tuttugu ár, sem eg var hjá þér, létu hvorki geitur þínar né ær lömbum, og hrúta hjardar þínar át eg ekki.

39 Það, sem rífið var (af dýrum), bar eg ekki heim til þín; eg mátti það bæta; þú heimtir það af minni hendi, sem stolið var á nótt eða degi.

40 Eg vanmegnaðist á daginn af hita, og á nætur af kulda, og svefninn flúði augu mín.

41 Tuttugu ár hefi eg þjónað í húsi þínu, fjórtán ár fyrir báðar dætur þínar, og í sex ár fyrir hjörð þína; og þú hefir skipt um kaup við mig tíu sinnum.

42 Hefði ekki Guð föður míns, Abrahams Guð, og Ísaaks ótti liðsint mér, þá hefðir þú nú látið mig fara snauðan; en Guð sá mæðu mína og erfiði minna handa, og hann dæmdi í fyrri nótt.

43 Þá svaraði Laban og sagði við Jakob: dæturnar eru mínar dætur, og synirnir eru mínir synir, og fænaðurinn er minn fænaður, og alt, sem þú sér, er mitt, og dætrum mínum, hvað get eg gjört þeim eða sonum þeirra, sem þær hafa alið?

44 Gott og vel! við skulum gjöra sáttmála, eg og þú; hann skal vera til vitnisburðar milli mín og þín.

45 Þá tók Jakob stein og reisti hann upp sem merki.

46 Og Jakob sagði til bræðra sinna: safnið saman steinum! og þeir söfnuðu steinum og gjörðu grjóthrégu, og mötuðust á hrúgunni.

47 Og Laban kallaði hana Jegar Sahadúta, en Jakob kallaði hana Gílead (Galed) (vitnishrégu).

48 Og Laban mælti: þessi hrúga skal vera vitni í dag milli mín og þín; því kallast nafn hennar (Galed).

49 Og Mispa (sjónarhæð), því hann sagði: Drottinn áltíti vor viðskipti, þegar við nú skiljum,

50 Að þú ekki leggist á dætur mínar, og takir konur auk þeirra. Einginn maður er hjá okkur, sjá! Guð er vitni milli mín og þín.

51 Og Laban sagði við Jakob: sjá

bessa hrúgu og þetta merki, sem eg hefi upp reist milli mín og þín.

52 Vitni sè þessi hrúga, vitni sè þetta merki, að hvorki skuli eg ganga fram hjá þessari hrúgu til þín, nè þú ganga fram hjá þessari hrúgu og þessu merki mèr til ils.

53 Guð Abrahams og Guð Nahors, Guð feðra þeirra, sè dómari milli okkar; þá sör Jakob við ótta föður síns Ísaaks.

54 Og Jakob færði fórnir á fjallinu og bauð bróðrum sínum til máltíðar, og þeir mötuðust og voru á fjallinu um nóttina.

55 En um morguninn var Laban snemma á fótum, og mintist við syni sína og dætur og blessaði þær, og fór af stað, og hélt heim til sín.

32. KAPÍTULI.

Jakob óttast hefnd af Esaú. Blíðkar hann með gjöfum. Fær nafnið Israel.

EN Jakob fór leiðar sinnar; þá mættu honum englar Guðs.

2 Og hann sagði, er hann sá þá: þetta eru herbúðir Guðs! og hann kallaði þann sama stað Mahanaím.

3 Og Jakob gjörði sendimenn á undan sèr til móts við Esaú bróður sinn til landsins Seír, landsins Edom.

4 Og hann bauð þeim og sagði: segið herra mínum Esaú, svo segir þjón þinn Jakob: eg hefi verið utanlands hjá Laban, þangað til nú;

5 Og eg hefi eignazt uxa og asna, sauði og þræla og ambáttir, og nú hefi eg sent til herra míns, að láta hann vita það, til þess að finna náð í þínum augum.

6 Og sendimennirnir komu aptur til Jakobs og sögðu: vèr komum til bróður þíns Esaú; hann fer á móti þér með 4 hundruð manns.

7 Þá varð Jakob mjög hræddur og kvíðafullur; og hann skipti mönnunum, sem með honum voru, og sauðum og nautum og úlföldum í tvo flokka;

8 Því hann hugsaði: þó Esaú yfir falli annan flokkinn og drepi alt niður, þá getur farið svo, að hinn komist undan.

9 Og Jakob sagði: Guð föður míns Abrahams, og Guð föður míns Ísaaks, Drottinn, þú sem sagðir við mig:

snú þú aptur til þíns lands og til þíns heimkynnis, eg vil gjöra vel við þig.

10 Ómaklegur em eg allrar þeirrar miskunar og trúfesti, sem þú hefir auðsýnt þjóni þínum; því með stafum minn einan fór eg yfir þessa Jórdan, en nú em eg orðinn að tveimur fylkingum;

11 Frelsa mig af hendi bróður míns, af hendi Esaú, því eg em hræddur við hann, og óttast, að hann yfir falli mig, og drepi líka mæðurnar með börnunum.

12 Þú hefir sagt: eg mun veita þér velgjörninga og gjöra niðja þína sem sjávarsand, sem ekki verður talinn fyrir fjölda sakir.

13 Og hann var þar um nóttina, og tók af því, sem hann harði hjá sér, gáfur handa bróður sínum Esaú,

14 Tvö hundruð geitur, tuttugu geitahafra, tvö hundruð ásauði, tuttugu hrúta,

15 Þrjátíu mylka úlfalda með folöldum þeirra, fjörutíu kýr og tíu naut (boða), tuttugu ösnur og tíu asna;

16 Og hann fékk þetta í hendur þjónum sínum; hverjum hjörð út af fyrir sig, og mælti við þjóna sína: farið á undan mèr, og látið vera bil á milli hjardanna.

17 Svo bauð hann þeim fyrsta og mælti: þegar Esaú bróðir minn mætir þér og spyr þig og segir: hverjum heyrir þú til? og hvert ætlar þú? og hver á þetta, sem þú rekur undan þér?

18 Þá skaltu segja: þjóni þínum Jakob til heyri eg; gáfa þessi er sending til herra míns Esaú, og hann er hér á eptir okkur.

19 Og hann bauð hið sama þeim öðrum og þriðja og öllum þeim, sem ráku hjardirnar, og mælti: þessi orð skuluð þér tala við Esaú, þegar þér hittið hann;

20 Og þér skuluð líka segja: sjá! þjón þinn Jakob kemur á eptir okkur líka. Því hann hugsaði: eg skal blíðka hann með gáfum, sem eg sendi á undan mèr, og þá skal eg finna hann; kann ske hann geti þá sæð mig.

21 Svo fór gáfan á undan honum, en hann var þá sömu nótt í áfangaðastöð sínum.

22 Og hann stóð upp þá sömu nótt

og tók báðar konur sínar, og báðar ambáttir sínar og sín ellefu börn, og fór að vaðinu á Jabok,

23 Og flutti yfir ána, og fór með alt, sem hann átti, yfir ána.

24 En Jakob varð einn eptir, og maður nokkur glímdi við hann, þángað til dagaði.

25 Og sem hann sá, að hann gat ekki felt hann, snart hann mjaðmarskál hans, og mjöðm Jakobs skektist í liði, í því hann glímdi við hann;

26 Og hann sagði við hann: sleptu mér, því nú dagar. Og hann svaraði: eg sleppi þér ekki, nema þú blessir mig.

27 Og hann sagði: hvert er nafn þitt? Hann svaraði: Jakob.

28 Og hinn sagði: nafn þitt skal ekki lengur vera Jakob, heldur Ísrael; því þú hefir glímt við Guð og menn og fengið sigur.

29 Og Jakob spurði og mælti: segðu mér þó nafn þitt! og hann svaraði: hvers vegna spyr þú að nafni mínu. Og hann blessaði hann þar.

30 Og Jakob nefndi þenna stað Pniel (Guðs auglit), "því sèð hefi eg Guð bersýnilega, og líf mitt er frelsað."

31 Og sem hann fór frá Pniel, rann sólin upp; og hann var haltur í mjöðminni.

32 Því eta Ísraels synir ekki aflsinina, þá sem er yfir mjaðmarholunni, því hann snart aflsin mjaðmarskálars Jakobs.

33. KAPÍTULI.

Þeir bræður Esau og Jakob finnast. Jakob kemur til Kanaans lands.

OG Jakob upp lypti augum sínum og sá Esau koma og með honum 4 hundruð manns: þá skipti hann börnunum til Leu og Rakelar og til beggja ambáttanna,

2 Og lét ambáttirnar og þeirra börn vera á undan, svo Leu og hennar börn þar næst, og Rakel og Jósep aptast.

3 Og hann gekk sjálfur á undan þeim, og laut sjö sinnum til jarðar, aður en hann kom til bróður síns, Esau.

4 Þá hljóp Esau á móti honum og um faðmaði hann, og fèll um háls honum og kysti hann. Og þeir grétu.

5 Og Esau leit upp og sá konurnar og börnin og mælti: hvað hefir þú

þar? Og hann svaraði: þau börn, sem Guð hefir gefið þjóni þínum.

6 Þá gengu ambáttirnar nær og þeirra börn og hneigðu sig.

7 Og Lea gekk og nær og hennar börn, og hneigði sig; þar eptir kom Jósep og Rakel og hneigði sig.

8 Og Esau mælti: hvað vilt þú með allan þann flokk, sem kom á móti mér? Og hinn svaraði: að eg finni náð í augum herra míns.

9 Og Esau sagði: eg á nóg, bróðir minn! eig þú þitt!

10 Og Jakob sagði: nei! ekki það! hafi eg fundið náð í augum þínum, þá tekur þú við þessu af minni hendi, því eg sá þitt andlit, eins og eg sæi Guðs andlit, og þú tókst náðarsamlega á móti mér;

11 Taktu þó við gáfu minni, sem þér var færð, því Guð hefir verið mér góður, og eg hefi nóg eptir. Og hann lagði að honum, en hinn tók við.

12 Og Esau sagði: tökum okkur nú upp og höldum áfram, og eg skal fara á undan.

13 Og Jakob svaraði honum: þú sér, herra minn! að börnin eru úng, og hær eru ær og nýbornar kýr hjá mér, og væri haldið áfram heilan dag, þá mundi öll hjörðin drepast.

14 Fari herra minn á undan þjóni sínum; en eg mun reka í högðum mínum á eptir, eins og hjörðin getur farið, sem eg rek, og börnin, þángað til eg kemst til herra míns í Seir.

15 Og Esau sagði: eg vil láta nokkra af þeim mönnum, sem með mér eru, verða eptir hjá þér. Hinn svaraði: hver þörf er á því? Lát mig að eins finna náð í augum herra míns.

16 Síðan fór Esau þann sama dag leiðar sinnar heim aptur til Seir.

17 Og Jakob tók sig upp og fór til Súkót, og bygði sér þar hús, gjörði líka laufskála handa fænaði sínum; því kallast sá staður Súkót (skáli).

18 Og Jakob kom heill á hófi til staðarins Sikem, sem er í Kanaans landi, þegar hann kom heim úr Mesópótamíu, og hann tjaldaði fyrir utan staðinn,

19 Og hann keypti það litla land, sem hann tjaldaði á, af börnum Hemors, sem var faðir Sikems, fyrir hundrað peninga.

20 Og hann bygði þar altari, og kallaði það : Guðs, Ísraels Guðs (altari).

34. KAPÍTULI.

Hemor biðlar til Dínu. Synir Jakobs eyðileggja Sikem með svikum.

OG Dína dóttir Leu, er hún hafði fœtt Jakob, fór að sjá dætur landsins.

2 Þá sá Sikem hana, sonur Hemors, Hevíta, landsins höfðingja, og hann tók hana og lagðist með henni og spjallaði hana.

3 Og hugur hans hneigðist mjög að Dínu Jakobsdóttur, og hann elskaði stúlkuna og huggaði hana.

4 Og Sikem kom að máli við föður sinn Hemor og mælti : taktu mér þessa stúlku fyrir konu !

5 Og Jakob frétti, að dóttir hans Dína var ósæmd, en synir hans voru með hjarðir sínar út í högum, og Jakob var hljóður um þetta, þángað til þeir komu.

6 Þá gekk Hemor, faðir Sikems, út til Jakobs, til að tala við hann.

7 Og synir Jakobs komu heim af mörkinni ; þegar þeir heyrðu þetta, stygðust mennirnir og urðu mjög reiðir, því hann (Sikem) hafði að hafzt vonzkuverk móti Ísrael, með því að leggjast með dóttur Jakobs, því það átti ekki að vera.

8 Þá talaði Hemor við þá og mælti : Hjarta Sikems, sonar míns, elskar innilega dóttur yðar, gefið honum hana, eg bið yður, fyrir konu.

9 Gjörðið mægðir við oss, gefið oss yðardætur, og takið yður vorardætur,

10 Og búið hjá oss, landið skal vera yður opið, búið þar, hafið yðar sýslanir, og eignizt í því staðfestu.

11 Og Sikem talaði við föður hennar og bræður hennar og mælti : látið mig finna náð í augum yðar, og eg skal gefa það, sem þér segið mér.

12 Heimtið af mér mikið, sem verð hennar og gáfu, og eg skal láta það af hendi, eins og þér segið mér ! en gefið mér stúlkuna fyrir konu !

13 Jakobs synir svöruðu þeim Sikem og föður hans Hemor með undirhyggju og höfðu brögð við, af því hann hafði ósæmt Dínu, systur þeirra.

14 Ekki getum vér gjört þetta, gefið

systur vora óumskornum manni ; því oss væri það skömm.

15 Einasta með því skilyrði viljum vér gjöra yður til vilja, að þér verðið eins og vér, með því að um skera alt karlkyns hjá yður.

16 Vér skulum þá gefa yður vorar dætur og taka oss yðar dætur, og búa hjá yður, og verða að einni þjóð.

17 En ef þér hlýðnizt oss ekki í þessu, að um skerast, þá tökum vér dóttur vora og förum burt.

18 Og þetta tal líkaði Hemor, og Sikem syni Hemors.

19 Og hinn úngi maður frestaði ekki að gjöra það, sem á skilið var, því hann elskaði dóttur Jakobs, en hann var haldinn allraágætasti maður í húsi föður síns.

20 Og Hemor og Sikem, sonur hans, komu í borgarhliðið, og töluðu við bæjarbúa og sögðu :

21 Þessir menn eru friðsamir við oss, þeir mega búa í landinu og hafa í því alla hentisemi, sjáið ! landið er nógu rúmgott handa þeim á breidd og lengd ; vér munum taka þeirra dætur oss fyrir konur, og vorar dætur viljum vér gefa þeim !

22 En því að eins vilja mennirnir vingast við oss, og búa vor á meðal, og verða að einni þjóð með oss, að vér látum alt karlkyn meðal vor um skerast, eins og þeir eru umskornir.

23 Þeirra hjarðir og þeirra fjárhlutir og þeirra fænaður, mun ei alt það verða vort ? látum oss að eins vingast við þá, að þeir búi hjá oss !

24 Og þeir hlýðnuðust Hemor, og syni hans Sikem, allir sem út gengu um hlið borgar hans, og létu sig um skera, alt karlkyn, þeir sem gengu út um borgar hlið hans.

25 Og það bar til á þriðja degi, þegar þeim var sem viðkvæmast, þá tóku þeir synir Jakobs, Símeon og Leví, bræður Dínu, hver sitt sverð, og ræðust djarflega á borgina og drápu þar alt karlkyn.

26 Þeir drápu líka Hemor, og son hans Sikem, með sverðseggjum, og tóku Dínu úr húsi Sikems, og fóru svo.

27 En synir Jakobs yfir fëllu þá, sem drepnir höfðu verið, og rændu staðinn, af því þeir höfðu gjört ósæmd systur þeirra.

28 Og þeir tóku sauði þeirra, naut og asna, og alt, sem í staðnum var og í högunum,

29 Og alla þeirra fjárhluti; og öll þeirra börn, og þeirra konur tóku þeir sem herfing, og alt sem var í húsumum.

30 Og Jakob sagði við Símeon og Levi : þið hafið stofnað mér í ógæfu með því að gjöra mig óþokkaðan við landsmennina, við Kananíta og Feresíta; eg em liðfár og þeir munu saman safnast móti mér og drepa mig, og eg verð afmáður, eg og mitt hús.

31 Og þeir svöruðu : átti hann þá að fara með systur okkar eins og með skækju?

35. KAPÍTULI.

Jakob kemur til Betel. Rakel andast. Nöfn Jakobs sona. Isaak andast.

OG Guð sagði við Jakob : tak þú þig upp, og far til Bétel og vertu þar, og byggðu þar altari þeim Drottni, sem vitraðist þér, þegar þú flúðir fyrir bróður þínum Esaus!

2 Og Jakob sagði við hyski sitt og alla, sem með honum voru : kastið burt þeim útlendu goðum, sem hjá yður eru, og hreinsið yður og hafið fataskipti.

3 Ver skulum taka oss upp og fara til Betel; þar vil eg byggja altari þeim Guði, sem hefir böenheyrt mig á degi mæðu minnar, og hefir verið með mér á þeim vegi, sem eg hefi farið.

4 Og þeir fengu Jakob öll þau útlendu goð, sem þeir höfðu hjá sér, og eyrnagull, sem þeir höfðu í eyrunum, og Jakob gróf þetta niður undir trè, sem stóð hjá Sikem.

5 Síðan tóku þeir sig upp. Og ótti fyrir Guði var yfir öllum stöðunum í kríng um þá, svo menn eltu ekki Jakobs syni.

6 Og Jakob kom til Lús, það er Betel í Kanaans landi, hann og allir sem með honum voru.

7 Og hann byggði þar altari og kallaði (staðinn) altarið : altari Guðs í Betel, því Guð hafði birt honum þar, þegar hann flúði fyrir bróður sínum.

8 Þar andaðist Debóra, föstra Rebekku, og var jörðuð fyrir neðan Betel

undir eik nokkurri, og þá eik kallaði hann Gráteik (Atlon Bakat).

9 Og Guð birtist Jakob í annað sinn, frá því hann kom til baka úr Mesópótamíu og blessaði hann og sagði til hans :

10 Þú heitir Jakob, en þú skalt ekki heita Jakob hér eptir, heldur skal nafn þitt vera Ísrael. Og þaðan af nefndi hann sig Ísrael.

11 Og Guð sagði til hans : eg em Guð, sá almáttugi; vertu frjóvsamur og fjölga kyni þínu; þjóðir og þjóðflokkar skulu af þér koma, og konungar af lendum þínum.

12 Og land það, sem eg hefi gefið Abraham og Ísaak, skal eg gefa þér og niðjum þínum eptir þig.

13 Svo fór Guð upp frá honum þaðan sem hann talaði við hann.

14 Og Jakob reisti þar upp merki, á þeim stað, sem Guð talaði við hann, merkisstein, og helti yfir hann víni og viðsmjöri.

15 Og Jakob kallaði þann stað, þar sem Guð talaði við hann, Betel (guðs hús).

16 Og þeir tóku sig upp frá Betel; en sem þeir áttu skamt til Efrat, tók Rakel létta sótt, og hún kom hart niður.

17 Og þegar hún þjáðist þunglega í barnburðinum, sagði ljósmóðirin til hennar : vertu óhrædd, því son muntu nú eignast!

18 Og þegar öndin leið upp af henni, svo hún dó, kallaði hún son sinn Ben-óni (minn harmkvælasón), en faðir hans nefndi hann Benjamín (hamingjason).

19 Og svo dó Rakel, og var jörðuð á veginum til Efrat, það er : Betlehem.

20 Og Jakob reisti minnismarki yfir gróf hennar, það er bautasteinn Rakelar alt til þessa dags.

21 Og Ísrael tók sig upp þaðan og setti tjaldbúð sína hinu megin við turninn Eder (smalatur).

22 Og það þar við, meðan Ísrael bjó þar í landinu, að Rúben fór og lagðist með Bílu, hjákonu föður síns, og Ísrael fékk það að vita.

23 Jakob átti 12 syni; synir Leu voru þessir : Rúben, frumgetinn sonur Jakobs, og Símeon, og Levi, og Júda, og Íssaskar, og Sebulón.

24 Synir Rakelar : Jósep og Benjamín.

25 Og synir Bílu, þernu Rakelar : Dan og Neftalí.

26 Og synir Silpu, þernu Leu : Gad og Asser. Þetta eru synir Jakobs, sem honum fæddust í Mesópótamíu.

27 Og Jakob heimsótti föður sinn Ísaak í Mamre Kirjat-Arba, það er Hebron, þar sem Abraham og Ísaak höfðu verið.

28 Dagar Ísaaks voru hundrað og áttatíu ár.

29 Og hann veiktist og dó, og safnaðist til þjóðar sinnar, aldraður og saddur lífdaga, og þeir synir hans, Esaú og Jakob, jörðuðu hann.

36. KAPÍTULI.

Ættartala Esaú.

ÞETTA er ættartala Esaú, sem nefndist Edom.

2 Esaú tók sér konur af Kanaans dætrum : Ada dóttur Elons, Hetíta, og Ahalíbama, dóttur Anas, sem var sonardóttir Síbeons, Hetíta,

3 Og Basmat Ísmaelsdóttur, systur Nebajots.

4 Og Ada fæddi Esaú Elífas, en Basmat Regúel.

5 Ahalíbama fæddi Jehús, Jaelam og Kóra. Þessir eru þeir synir, sem Esaú fæddust í Kanaans landi.

6 Og Esaú tók konur sínar og syni sína og dætur sínar, og allar sálir í húsi sínu, og hjarðir sínar og kvikfænað, og alla þá fjárhluti, sem honum höfðu aflazt í Kanaans landi, og flutti sig í annað land frá Jakob bróður sínum.

7 Því auður þeirra var meiri en svo, að þeir gætu saman búid, og það land, sem þeir voru í, bar þá ekki sökum hjarða þeirra.

8 Svo bjó Esaú á fjallinu Seír. Esaú er Edom.

9 Þetta er saga Esaú, föður Edómíta á fjallinu Seír.

10 Þetta eru nöfn Esaú sona : Elífas sonur Ada, konu Esaú, Regúel, sonur Basmat, konu Esaú.

11 En þessir voru Elífas synir : Teman og Omar, Sefó, Gaetan og Kenas.

12 Og Timna var hjákona Elífasar, sonar Esaú ; hún fæddi honum Amalek. Þetta eru synir Ada, konu Esaú.

13 Og synir Regúels : Nahat og Sera, Samma og Missa. Það voru synir Basmat, konu Esaú.

14 Og þessir voru synir Ahalíbömu, dóttur Anas, sonardóttur Síbeons, konu Esaú, hún fæddi Esaú Jehús og Jaelam og Kóra.

15 Þessir eru höfðingjar Esaú niðja. Synir Elífasar, Esaú frungetna sonar, eru ; höfðinginn af Teman, höfðinginn af Omar, höfðinginn af Sefó, höfðinginn af Kenas,

16 Höfðinginn af Kóra, höfðinginn af Kaetan, höfðinginn af Amalek. Þessir höfðingjar eru komnir af Elífas, í landinu Edom, og eru niðjar Ada.

17 Þessir eru synir Regúels, sonar Esaú : höfðinginn af Nahat, höfðinginn af Sera, höfðinginn af Samma, höfðinginn af Missa. Þessir höfðingjar eru komnir af Regúel í landinu Edom, og niðjar Basmat, konu Esaú.

18 Og þessir eru synir Ahalíbömu, konu Esaú : höfðinginn af Jehús, höfðinginn af Jaelam, höfðinginn af Kóra. Þetta eru höfðingjarnir af Ahalíbömu, dóttur Anas, konu Esaú.

19 Þessir eru niðjar Esaú og höfðingjar þeirra, hann hinn sami er Edom.

20 Þetta eru synir Seírs, Hóritans, innbúar landsins : Lótan og Sóbal og Síbeon og Ana,

21 Og Dison og Eser og Disan. Það eru höfuðsmenn Hóritanna, sona Seírs í landinu Edom.

22 Og Lótans synir voru : Hórí og Heman, og systir Lótans Timna.

23 Og þetta eru synir Sóbals : Alvan og Manahat og Ebal, Sefó og Onam.

24 Og þetta eru synir Síbeons : Aja og Ana ; það er sá Ana, sem fann laugarnar í óbygðinni, þá hann geymdi asna föður síns Síbeons.

25 Og þetta eru synir Anas : Dison og Ahalíbama, dóttir Anas.

26 Og þessir eru synir Dísans : Hemdan og Esban og Jetran og Karan.

27 Þessir eru Esers synir : Bilkan og Savan og Akan.

28 Þetta eru synir Dísans : Ús og Aran.

29 Þetta eru höfðingjar Hóritanna :

höfðinginn af Lótan, höfðinginn af Sóbal, höfðinginn af Síbeon, höfðinginn af Ana.

30 Höfðinginn af Díson, höfðinginn af Eser, höfðinginn af Dísan. Þessir eru höfðingjar Hóritanna, höfuðsmenn þeirra í landinu Seír.

31 Þessir eru þeir konungar, sem ríkt hafa í landinu Edom, áður en konungar ríktu yfir sonum Ísraels.

32 Bela var konungur í Edom, sonur Beors, og nafn borgar hans Dinhaba.

33 Og Bela dó; þá varð konungur í hans stað Jóbab, sonur Seras frá Bosra.

34 Og Jóbab dó; þá varð konungur í hans stað Húsam úr Temóníta landi.

35 Og Húsam dó; þá varð konungur í hans stað Hadad, sonur Bedads; hann vann sigur á Midíanítum á Móabs völlum; og nafn borgar hans var Avít.

36 Og Hadad dó; þá varð konungur í hans stað Samla frá Masreka.

37 Og Samla dó; þá varð konungur í hans stað Sál frá Rehóbót hjá ánni.

38 Og Sál dó; þá varð konungur í hans stað Baal Hanan, sonur Akbors.

39 Og Baal Hanan, sonur Akbors, dó; þá varð konungur í hans stað Hadar, og nafn borgar hans var Pagú, og nafn konu hans Metabeel, dóttir Matreds, dóttur Mesahabs.

40 Og þetta eru nöfn höfðingjanna af Esaú ætt, eptir þeirra ættkvíslum, eptir þeirra bústöðum, eptir þeirra nöfnum: höfðinginn af Timna, höfðinginn af Alva, höfðinginn af Jetet.

41 Höfðinginn af Ahalíbama, höfðinginn af Ela, höfðinginn af Pínon,

42 Höfðinginn af Kenas, höfðinginn af Teman, höfðinginn af Míbsar,

43 Höfðinginn af Magdíel, höfðinginn af Ísam. Þetta eru höfðingjar Edómíta, eptir þeirra bústöðum, í því landi, sem þeir áttu. En Esaú er faðir Edómíta.

37. KAPÍTULI.

Jósep dreymir—er seldur mansali af bræðrum sínum.

OG Jakob bjó í því landi, þar sem faðir hans hafði verið, í Kanaans landi.

2 Þetta er Jakobs saga: Jósep var 17 ára gamall, þá hann gætti sauða

með bræðrum sínum; og sveinninn var með sonum Bílu og sonum Sílpú, sem voru hjákonur föður hans. Og Jósep sagði föður sínum frá vondum orðstýr þeirra.

3 En Ísrael unni Jósep mest allra sona sinna, því hann hafði átt hann í elli sinni; og hann gjörði honum mislitan kyrtíl.

4 En sem bræður hans sáu, að faðir þeirra elskaði hann meir en alla bræður hans, hötuðu þeir hann, og gátu ei talað við hann vinsamlegt orð.

5 Og Jósep dreymdi draum, og sagði hann bræðrum sínum; þeir hötuðu hann því meir.

6 Og hann sagði við þá: heyrði þó þenna draum, sem mig dreymdi!

7 Sjá! vèr bundum kornbindi vor á akrinum, og mitt kornbindi reisti sig upp og stóð, og yðar kornbindi snèru sér að og lutu mínu kornbindi.

8 Þá sögðu bræður hans við hann: munt þú verða konungur yfir oss? munt þú drottna yfir oss? og þeir hötuðu hann því meir, bæði sakir draumsins og orða hans.

9 Hann dreymdi aptur annan draum, og hann sagði hann bræðrum sínum líka, og mælti: mig hefir aptur dreymt draum, og sjá! sólín, túnglið og ellefu stjörnur lutu mér.

10 Hann sagði þenna draum föður sínum og bræðrum sínum, en faðir hans ávitti hann og sagði: hvaða draumur er þetta, sem þig hefir dreymt? eigum vèr að koma, eg og móðir þín og bræður þínir, og falla fram fyrir þér?

11 Og bræður hans öfunduðu hann; en faðir hans geymdi þetta hjá sér.

12 Og bræður hans fóru að halda hjörðum föður síns á haga í Sikem.

13 Þá mælti Ísrael við Jósep: hafa ekki bræður þínir hjörðina á beit í Sikem? heyrðu! eg ætla að senda þig til þeirra! og hann svaraði: hèr em eg!

14 Og hann sagði til hans: far þú þá, og vit þú, hvort bræðrum þínum líður vel og hjörðinni, og láttu mig svo vita það! Og síðan sendi hann Jósep úr dalnum Hebron; og hann fór til Sikem.

15 Þá hitti hann maður nokkur, og

sjá! hann viltist á mörkinni; og maðurinn spurði hann og mælti: að hverju leitar þú?

16 Hann svaraði: eg leita að bræðrum mínum; segðu mér, hvar eru þeir með hjörðina?

17 Og maðurinn sagði: þeir eru farnir hëðan, því eg heyrði þá segja: vör skulum fara til Dótan! Og Jósep fór eftir bræðrum sínum, og fann þá í Dótan;

18 Og þeir sáu hann á lengdar, og áður en hann nálagðist, tóku þeir saman ráð sín, að deyða hann.

19 Og þeir sögðu hver við annan: hana! þarna kemur draumamaðurinn!

20 Vel og gott! vör skulum drepa hann, og kasta honum í gryfju, og svo segjum vör: villudýr hefir etið hann; þá skulum vör sjá, hvað úr draumum hans verður.

21 Og Rúben heyrði það og frelsaði hann úr höndum þeirra og mælti: ekki skulum vör deyða hann!

22 Og Rúben talaði þetta enn framar við þá: út hellið ekki blóði, kastið honum í þessa gróf hér á eyðimörkinni, leggið ekki hönd á hann,—því hann ætlaði sér að frelsa hann úr höndum þeirra og færa hann aptur föður sínum.

23 Og þegar Jósep kom til bræðra sinna, færðu þeir hann úr þeim mislita kyrtli, sem hann var í,

24 Tóku hann og köstuðu í gryfjuna; en gryfjan var tóm, ekkert vatn í henni.

25 Og þeir settust niður að eta. En sem þeim varð litið við, sáu þeir Ísmaelíta lest, er kom frá Gílead og úlfaldar þeirra báru reykelsi, balsam og myrru; þeir ætluðu með þetta til Egyptalands.

26 Þá mælti Júda við bræður sína: hvað stóðar það, að vör drepum bróður vörn, og selum blóð hans?

27 Komið! vör skulum selja hann Ísmaelítum, en ekki leggja hönd á hann, því hann er bróðir vor og hold vort. Og bræður hans hlýddu þessu.

28 Og þá Midíanítarnir, sem voru kaupmenn, fóru þar fram hjá, drógu þeir bræður Jósep upp úr gryfjunni, og seldu hann Ísmaelítum fyrir 20 síkla silfurs, en þeir fóru með Jósep til Egyptalands.

29 Og er Rúben kom aptur að gryfjunni, sjá! þá var Jósep þar ekki og hann reif klæði sín.

30 Og hann gekk aptur til bræðra sinna, og mælti: Sveinninn er þar ekki, og eg, hvað á eg af mér að gjöra?

31 Þá tóku þeir Jóseps kyrtil, skáru geithafur, og velktu kyrtilinn í blóði hans,

32 Og sendu hinn mislita kyrtil föður sínum, og létu þessa orðsending fylgja: þetta höfum vör fundið; gáðu að, hvort það muni vera kyrtill sonar þíns eða ekki.

33 Og hann þekti hann og mælti: þetta er kyrtill sonar míns! villudýr hefir etið hann, Jósep er sundur risinn!

34 Og Jakob reif klæði sín, og lagði sekk um lendar sínar, og harmaði son sinn lengi.

35 Og allir synir hans, og allar dætur hans tóku sig til að hugga hann; en hann vildi ekki huggast láta og sagði: eg mun fara með harmi til sonar míns í grófina (til helju); og svo grét fadír hans hann.

36 En Midíanítar seldu Jósep í Egyptalandi Pótífar, dróttseta konungsins og herforingja.

38. KAPÍTULI.

Um Júda og Tamar.

OG það bar til um þetta leyti, að Júda fór frá bræðrum sínum, og lagði lag sitt við mann nokkurn í Adúllam, sem hét Híra.

2 Þar sá Júda dóttur kanversks manns, sem hét Súa, og tók hana og lagðist með henni.

3 Og hún varð ólött, og fæddi son, og hann kallaði hann Ger.

4 Og í annað sinn varð hún ólött og fæddi son, og kallaði hans nafn Ónan.

5 Enn nú fæddi hún son og nefndi hann Sela; en Júda var í Kesib, þá hún fæddi hann.

6 Og Júda tók konu til handa Ger, frumgetnum syni sínum; nafn hennar var Tamar.

7 En Ger, Júda frumgetni son, var vondur í augsyn Drottins, og Drottinn deyddi hann.

8 Þá mælti Júda við Ónan: legst

þú með konu bróður þíns, og gakk þú að eiga hana í stað bróður þíns, og aflla þú bróður þínum afkvæmis.

9 En Onan vissi, að afkvæmið skyldi ei vera hans, og er hann lagðist með konu bróður síns, lét hann sæðið spillast á jörðu, svo hann gæfi ei bróður sínum afkvæmi.

10 Það, sem hann gjörði, mislíkaði Drottni, og hann deyddi hann líka.

11 Þá sagði Júda við Tamar, tengdadóttir sína: ver þú sem ekkja í húsi föður þíns, þángað til sonur minn Sela er fulltíða; því hann hugsaði: ske má, að hann deyji líka sem bræður hans. Svo fór Tamar, og var í húsi föður síns.

12 Nú líða fram stundir, þángað til dóttir Súa, kona Júda, deyr, og þegar Júda sorgardagar voru liðnir, fór hann til Timnat að klippa sauði sína, hann og vinur hans Híra frá Adúllam.

13 Þetta frétti Tamar; henni var sagt: sjá! tengdafaðir þinn fer til Timnat að klippa sauði sína.

14 Þá fór hún úr sínum ekkjubúningi, vafði um sig skikkju og huldi sig og settist við hlið borgarinnar Enaim, sem er á veginum til Timnat; því hún sá, að Sela var orðinn fulltíða, og hún var þó ekki honum gefin fyrir konu.

15 Og Júda sá hana og hélt, að hún væri skækja, því hún hafði hulið andlit sitt;

16 Og hann vök til hennar á leiðinni og mælti: leyf mér að leggjast með þér! því hann vissi ekki, að hún var hans tengdadóttir. Hún svaraði: hvað viltu gefa mér fyrir, að þú leggist með mér?

17 Og hann mælti: eg skal senda þér geithafur af hjördinni. Hún svaraði: fáðu mér þá pant, þángað til þú sendir hann.

18 Hvaða pant á eg að fá þér? sagði hann, og hún svaraði: signets hring, snýtuclút, og stafinn, sem þú hefir í hendinni. Og hann fékk henni þetta, og lagðist með henni, og hún fékk getnað af honum.

19 Og hún stóð upp, gekk burt og lagði af sér skýluna, og fór aptur í sinn ekkjubúning.

20 Og Júda sendi geithafurinn með vin sínum frá Adúllam, svo að hann

fengi aptur pantinn af hendi konunnar; en hann fann hana ekki.

21 Og hann spurði menn í því plássi, og sagði: hvar er skækjan í Enaim við veginn? og þeir sögðu: þar hefir ekki skækja verið.

22 Hann kom þá aptur til Júda, og mælti: ekki fann eg hana. Og menn í því plássi sögðu: þar hefir eingin skækja verið.

23 Þá mælti Júda: haldi hún því, sem hún hefir, að vèr verðum ekki fyrir vansa; sjá! eg sendi geithafurinn, eins og eg lofadi, og þú fanst hana ekki.

24 En að liðnum þremur mánuðum var Júda sagt: Tamar tengdadóttir þín hefir hórazt, og af losæði sínu er hún orðin þúnguð. Þá mælti Júda: farið burt með hana, svo að hún verði brend!

25 En er hún var út leidd, gjörði hún tengdafaður sínum þessa orðsending: af þeim manni, sem þetta á, hefi eg fengið getnað; kannastu við, kœri! hver muni eiga þenna signetshring, klútinn og stafinn!

26 Júda kannaðist þá við þetta og mælti: hún hefir betri málað en eg, því eg hefi ekki gípt hana syni mínum Sela. Og hann kendi hennar ekki upp frá því.

27 En er hún skyldi fœða, sjá! þá gekk hún með tvíbura.

28 Og í fœðingunni kom fram höndin á öðru barninu, og ljósmóðirin batt um hana raudum þræði og sagði: þessi fœddist fyr;

29 En svo fór, að barnið tók að sèr höndina, og í því fœddist bróðirinn, og hún mælti: því beitir þú ofbeldi? ofbeldið bitni á þér! og hann var kallaður Peres (víkingur).

30 Þar eptir fœddist bróðirinn, um hvers hönd rauði þráðurinn var; hann nefndu menn Sara (upphaf).

39. KAPÍTULI.

Jósep þjónar dyggilega. Lætur sig ei lokka til syndur. Er settur í myrkvastofu.

EN Jósep var fluttur til Egyptalands, og Pótífar dróttseti og herforingi konungsins, maður egyptskur, keypti hann af Ísmaelítum, sem fluttu hann þángað.

2 En Drottinn var með Jósep og

hann var lángefinn, og var í húsi herra síns hins egypzka manns.

3 Og þá herra hans sá, að Drottinn var með honum, og lét alt, sem hann gjörði, fara honum vel úr hendi,

4 Fann Jósep náð í augum hans og varð þjón hans; og húsbóndi hans setti hann yfir sitt hús, og fékk honum í hönd alt, sem hann átti.

5 Og upp frá þeim tíma, að hann hafði sett Jósep yfir sitt hús og yfir alt, sem hann átti, blessaði Drottinn hús hins egypzka, sakir Jóseps, og Drottins blessan var yfir öllu, sem hann átti utanstokks og innan.

6 Hann fékk Jósep í hönd alt, sem hann átti, og skipti sér af eingu nema þeim mat, er hann át. En Jósep var vel vaxinn og fríður sýnum.

7 Og svo bar við eftir þessa atburði, að kona húsbóndans leit ástaraugum til Jóseps og mælti: legstu með mér!

8 En hann færðist undan og sagði við konu herra síns: sjá! herra minn lítur eftir eingu í húsinu með mér, og alt, sem hans er, það er mér fengið í hönd.

9 Einginn er fremri mér í þessu húsi, og hann fyrirmunar mér ekkert nema þig, að svo miklu leyti sem þú ert hans kona; hvernig skyldi eg þá að hafast svo mikla óhæfu og syndga á móti Guði?

10 Og þó hún talaði þessum orðum við Jósep dag eftir dag, gegndi hann henni ekki til þess að leggjast með henni, og vera hjá henni.

11 Um þetta leyti bar svo til, að Jósep gekk inn í húsið til starfa sinna, og einginn heimilismaður var inni.

12 Þá greip hún í fat hans og mælti: legstu nú með mér! en hann lét fatið verða eftir í hendi hennar, flúði og hljóp út.

13 En sem hún sá, að fatið var eftir orðið í hendi sinni, og að hann hljóp út,

14 Kallaði hún heimamennina inn í húsið og mælti: sjáið! hann (maðurinn minn) hefir tekið þenna hebreska mann til vor til að gjöra oss vansa. Hann kom inn til mín, og vildi hafa lagzt með mér; þá kallaði eg hárrí rödd;

15 En sem hann heyrði, að eg hrópaði og kallaði hátt, slepti hann fatinu við mig og flúði og hljóp út.

16 Og hún lagði fat hans hjá sér, þangað til maður hennar kom heim í hús sitt.

17 Og hún talaði við hann öll sömu orð og mælti: sá hebreski þræll, sem þú hefir til vor haft mér til skammar, hann kom til mín;

18 Og þegar eg kallaði og hrópaði, skildi hann eftir fat sitt hjá mér og hljóp í burt.

19 En sem húsbóndi hans heyrði orð konu sinnar, sem hún talaði við hann, segjandi: þannig hefir þræll þinn hagað sér við mig, þá varð hann ákaflega reiður.

20 Og herra Jóseps tók hann og setti hann í myrkvastofu, þar sem fangar konungsins voru varðveittir, og hann sat þar í fængelsi.

21 En Drottinn var með Jósep og útvegaði honum vægð og lét hann finna náð hjá forstjóra myrkvastofunnar.

22 Og forstjóri myrkvastofunnar fékk Jósep í hönd alla fangana, sem voru í myrkvastofunni; og alt, sem þar skyldi gjörast, það lét hann Jósep annast.

23 Forstjóri myrkvastofunnar leit ekki eftir neinu, sem var undir hans hendi; því Drottinn var með honum; og hvað sem hann gjörði, það lét Drottinn heppnast.

40. KAPÍTULI.

Draumar útlagðir af Jósep.

SÁ atburður varð þar eftir, að skeinkjari konungsins í Egyptalandi og bakarinn brutu á móti herra sínum, Egyptalands konungi.

2 Og Faraó reiddist báðum hirðmönnum sínum, hinum æðsta skeinkjara og hinum æðsta bakara,

3 Og lét setja þá í varðhald í húsi herforingjans, í myrkvastofu þá, þar sem Jósep var varðveittur;

4 Og herforinginn lét Jósep þjóna þeim, og þeir voru nokkurn tíma í varðhaldi.

5 Nú dreyndi þá báða draum, sinn drauminn hvorn, sömu nóttina, skeinkjara og bakara konungsins í Egyptalandi, sem voru í myrkvastofunni.

6 Og þá Jósep kom inn til þeirra um morguninn, og leit til þeirra, sá hann, að þeir voru ógladdir.

7 Og hann spurði Faraós hirðmenn, sem voru með honum varðveittir í húsi herra hans, og mælti: hvers vegna eruð þér svo dauðlegir á svipinn í dag?

8 Þeir svöruðu: okkur hefir dreymt draum, og hér er einginn, sem geti ráðið hann. Þá sagði Jósep við þá: Er það ekki Guðs að ráða (drauma)? segið mér þá samt!

9 Þá sagði hinn æðsti skeinkjari Jósep draum sinn og mælti: mig dreymdi, að vínviður væri gegnt mér;

10 Á honum voru þrjár greinir, og vínviðurinn var blómlegur, og vínberin orðin frjó;

11 En bikar Faraós var í hendi minni, og eg tók vínberin og sprengdi þau í bikar Faraós, og rétti svo bikarinn að Faraó.

12 Þá sagði Jósep til hans: þýðing draumsins er þetta: þær þrjár vínviðargreinir eru þrír dagar,

13 Og að þremur dögum liðnum mun Faraó hefja höfuð þitt og setja þig aptur inn í embætti þitt, svo þú munt rétta bikarinn í hönd Faraós, eins og áður, meðan þú varst skeinkjari.

14 En mundu til mín, þegar þér gengur í vil, og auðsýndu mér þá góðsemi, að minnast á mig við Faraó, og hjálpa þú mér úr þessu húsi;

15 Því stolið var mér úr Hebreskra landi, og síðan eg var hingað fluttur, hefi eg ekkert það að hafzt, er ynni til, að þeir settu mig í þessa myrkva-stofu.

16 En sem hinn æðsti bakari sá, að hann ræð vel, sagði hann til Jóseps: mig dreymdi, að eg bæri á höfðinu þrjár körfur með hveitibraudi.

17 Og í efstu körfunni voru als konar krásir Faraós, og fuglarnir átu þær úr körfunni á höfði mínu.

18 Þá svaraði Jósep og mælti: þetta er þýðing draumsins: þrjár karfir eru þrír dagar;

19 Eptir þrjá daga hér frá mun Faraó hefja höfuð þitt frá þér, og hengja þig í gálga, og fuglar munu eta af þér hold þitt.

20 Og það bar til á þriðja degi, á fœðingardeggi Faraós, að hann gjörði

heimboð öllum þjónum sínum, og hann hóf upphöfuð hins æðsta skeinkjara og höfuð hins æðsta bakara meðal þjóna sinna,

21 Og setti hinn æðsta skeinkjara aptur í embætti sitt, að hann rétti bikarinn aptur Faraó í hönd.

22 En hinn æðsta bakara lét hann hengja, eins og Jósep hafði ráðið drauminn.

23 Og hinn æðsti skeinkjari hugsaði ekki til Jóseps, og gleymdi honum.

41. KAPÍTULI.

Faraó dreymir. Jósep ræður drauminn, og kemst með því til upphéðar.

EN svo bar við að tveim árum liðnum, að Faraó dreymdi draum. Hann þóttist standa við ána.

2 Og sjá! að upp úr ánni komu sjö kýr, fallegar útlits og feitar á hold, og bitu engið.

3 Og sjá! sjö aðrar kýr komu, eptir hinar, upp úr ánni, ljótar útlits og magrar á hold, og staðnæmdust hjá hinum kúnum á árbakkanum;

4 Og þær kýrnar, sem ljótar voru útlits og magrar á hold, átu upp hinar sjö kýrnar, sem voru fallegar útlits og feitar á hold. Þá vaknaði Faraó.

5 Og hann sofnaði aptur og dreymdi í annað sinn, og sjá! sjö öx spruttu á (hálm)stöng, þrýstileg og væn;

6 Og sjá! önnur sjö grönn og af austanvindi kalin spruttu upp eptir hin.

7 Og þessi grönnu öx upp svelgdu hin sjö þrýstilegu og vænu öx. Þá vaknaði Faraó, og sjá! það var draumur.

8 Og um morguninn var hann í þúngu skapi, og sendi og kallaði til sín alla spámenn Egyptalands, og alla vitringja sína, og Faraó sagði þeim draum sinn; en einginn gat ráðið hann fyrir Faraó.

9 Þá talaði hinn æðsti skeinkjari við Faraó og mælti: nú minnst eg minnar syndar,

10 Þá Faraó reiddist þrælum sínum, og setti mig í varðhald í húsi herforingjans, mig og hinn æðsta bakara.

11 Þá dreymdi okkur á sömu nótt draum, mig og hann, sinn drauminn hvorn okkar, eptir þýðingu draumsins.

12 Þar var með okkur hebreskur úngur maður, þjón herforingjans; honum sögðum við frá, og hann ræð fyrir okkur draumana, hvorn drauminn ræð hann, eins og hann þýddi;

13 Og útlýðinginn gekst eptir, því eg var aptur settur í embætti mitt, en bakarinn var hengdur.

14 Þá sendi Faraó og kallaði Jósep, og þeir sóttu hann sem fljótast úr fangelsinu; hann skar hár sitt og fór í önnur klæði, og gekk inn fyrir Faraó.

15 Þá sagði Faraó við Jósep: mig hefir dreymt draum, og einginn getur ráðið hann, en eg hefi af þér frëtt, að þú ráðir hvern draum, sem þú heyrir.

16 Þá svaraði Jósep Faraó og mælti: það er ekki í mínu valdi; en Guð láti drauminn boða Faraó hamíngju!

17 Og Faraó sagði til Jóseps: Sjá! í draumi mínum stóð eg á árbakkanum,

18 Og sjá! upp úr ánni komu sjö kýr feitar á hold og fallegar útlits og bitu engið.

19 Og sjá! sjö aðrar kýr komu á eptir þessar, ljótar útlits og magrar á hold; eg hefi í öllu Egyptalandi eingar sed jafnljótar.

20 Hinar mögru og ljótu kýrnar átu hinar sjö fyrri feitu kýrnar,

21 En þó þær færu í belg þeirra, var það ekki á þeim að sjá, að þær hefðu þangað komið, því þær voru ljótar sem áður. Þá vaknaði eg.

22 Og eg sá í draumi mínum, og sjá! sjö öx spruttu á einni staung, fögur og þrýstileg.

23 Og sjö öx þurr, þunn og kalin af vindi, spruttu upp eptir hin.

24 Og hin þurru öx svelgdu í sig hin sjö fögru öx; og eg hefi sagt spámönnunum frá, og einginn þeirra hefir getað ráðið mér drauminn.

25 Þá mælti Jósep við Faraó: Draumur Faraós er einn; það, sem Guð vill gjöra, hefir hann auglýst Faraó.

26 Þær sjö fögru kýr eru sjö ár, og þau sjö fögru öx eru sjö ár; einn draumur er þetta.

27 Og þær sjö mögru og ljótu kýr, sem eptir hinar komu, eru sjö ár, og þau sjö þunnu og af austanvindi sviðnu öx munu verða sjö hallkerisár.

28 Það er það, sem eg sagði Faraó: það, sem Guð vill gjöra, hefir hann látið Faraó sjá.

29 Sjá! sjö ár munu koma, og mikil gnægð í öllu Egyptalandi.

30 Og eptir þau munu koma sjö húngursár; og gleymast mun öll gnægðin í Egyptalandi, og húngrið eyða landið.

31 Og menn munu ekki vita af nægtum í landinu vegna skortsins, sem á eptir kemur; því hann er mikill.

32 En það, að Faraó dreymdi tvisvar hið sama, merkir, að þetta er fastráðið af Guði, og Guð hraðar sér að framkvæma það.

33 Því sjái Faraó sig nú um eptir framsýnum og vitrum manni, og setji hann yfir Egyptaland.

34 Faraó gjöri það, hann setji umsjónarmann yfir landið, og taki fimmtúng af afrakstri landsins á þeim sjö nægtaárum.

35 Og þeir skulu safna matvælum á þeim sjö góðu árum, sem fara í hönd, og draga aðkorn undir Faraós geymslu, vistir í staðina, og geyma,

36 Svo til seú vistir til forða fyrir landið á þeim sjö hallkerisárum, sem koma munu yfir Egyptaland, að landið verði ekki eyðilagt af húngri.

37 Þetta tal líkaði Faraó, og þjónum hans.

38 Og Faraó sagði við þjóna sína: munum vér finna mann, sem þenna, í hverjum Guðs andi er?

39 Og Faraó sagði til Jóseps: þar eð Guð hefir kunngjört þér alt þetta, þá er einginn eins hygginn og vitur sem þú.

40 Þig set eg yfir alt mitt hús, og þínum orðum skal öll mín þjóð hlýða, og að hásetinu einu skal eg vera efri en þú.

41 Og Faraó sagði til Jóseps: Sjá! eg set þig yfir alt Egyptaland.

42 Og Faraó tók hring sinn af hendi sér og dróg á hönd Jóseps, og klæddi hann í silkiklæði og lét gullkedju um háls hans,

43 Og lét aka honum í öðrum vagni sínum, og menn hrópuðu fyrir honum: Lútið honum! því hann er settur yfir alt Egyptaland.

44 Og Faraó sagði við Jósep: eg em Faraó, og án þíns vilja skal einginn hræra hönd eða fót í öllu Egyptalandi.

45 Og Faraó kallaði Jósep leyndar-

dóma túlk, og gaf honum Asnat, fyrir konu, dóttur Pótífars, prests í On. Og Jósep ferðaðist um Egyptaland.

46 En Jósep var 30 ára gamall, þegar hann stóð frammi fyrir Faraó, Egyptalands konungi. Og Jósep gekk út frá Faraó og ferðaðist um allt Egyptaland.

47 Og landið gaf af sér ríkulega uppskeru þau sjö nægtaárin.

48 Þá safnaði hann öllum matvælum þeirra sjö góðu ára, sem voru í Egyptalandi, og flutti í staðina; matvæli akranna, sem voru í kring um hvern stað, flutti hann í staðinn.

49 Og Jósep hrúgaði saman korni sem sandi sjávarins, ákaflega miklu, þar til menn hættu að telja; því tölu varð ei á komið.

50 En Jósepi fæddust tveir synir, áður en hallærisárin komu; þá syni fæddi honum Asnat, dóttir Pótífars, prests í On.

51 Og Jósep nefndi hinn frumgetna Manasse; því Guð hefir látið mig gleyma öllu mínu mótlæti og öllu húsi föður míns.

52 Og annan soninn kallaði hann Efraim; því Guð hefir gjört mig frjósaman í landi eyndar minnar.

53 Og þau sjö nægtaár enduðu, sem voru í Egyptalandi.

54 Og þau sjö hallærisár byrjuðu, eins og Jósep hafði sagt, og sultur var í öllum löndum, en í öllu Egyptalandi var brauð.

55 Og þegar Egyptaland húngraði og lýðurinn bað Faraó um brauð, þá sagði Faraó til allra Egyptzkra: farið til Jóseps, gjörið það, sem hann segir yður!

56 Og húngríð gekk yfir allan heiminn, og Jósep opnaði allar hlöður, sem korn var í, og seldi Egyptzkum korn, og húngríð var mikið í Egyptalandi.

57 Og úr öllum löndum komu menn til Egyptalands að kaupa korn hjá Jósep, því húngríð var mikið í öllum löndum.

42. KAPÍTULI.

Jóseps tíu bræður koma til Egyptalands að kaupa korn.

OG Jakob sá, að korn var (falt) í Egyptalandi; því sagði hann við syni sína: hvað horfið þér hver upp á annan?

2 Og hann mælti: Sjá! eg hefi

heyrt, að korn sæ í Egyptalandi, farið því og kaupið oss þaðan, að vær lifum og deyjum ekki.

3 Þá lögðu þeir 10 bræður af stað, til að kaupa korn í Egyptalandi.

4 En Benjamín bróðir Jóseps sendi Jakob ekki með bræðrunum, því hann hugsaði honum kynni að vilja eitt-hvert slys til.

5 Svo komu Ísraels synir að kaupa korn meðal annara, sem komu; því húngur var í Kanaanslandi.

6 En Jósep var stjórnnari landsins; hann var sá, sem seldi öllum landslýðnum korn. Og bræður Jóseps komu og beygðu andlit sín til jarðar fyrir honum.

7 Og sem Jósep sá sína bræður, þekti hann þá jáfnskjótt, en læzt ekki þekkja þá, og talaði þeim harðlega til og mælti: hvaðan komið þér? Þeir sögðu: úr Kanaanslandi, til að kaupa mat.

8 Og Jósep þekti bræður sína, en þeir þektu hann ekki.

9 Jósep hugsaði þá líka til drauma þeirra, sem hann hafði dreymt um þá, og sagði til þeirra: þér eruð njósnarmenn, komnir til að sjá, hvar landið er varnarlaust.

10 En þeir svöruðu honum: Nei! herra minn! vær þjónar þínir erum komnir til að kaupa mat.

11 Vær erum allir synir sama manns; vær erum hrekkjalausir menn; vær þjónar þínir erum ekki njósnarmenn.

12 Og hann sagði til þeirra: Nei! til að sjá varnarleysi landsins eruð þér komnir.

13 Þeir svöruðu: vær þjónar þínir vorum 12 bræður, synir sama manns í Kanaanslandi; sá yngsti er nú hjá föður vorum, og einn er ekki á lífi.

14 Og Jósep sagði til þeirra: þetta er einmitt það, sem eg sagði; þér eruð njósnarmenn.

15 Þér skuluð verða prófaðir. Svo sannarlega sem Faraó lifir! þér skuluð ekki hëðan fara, nema yðar yngsti bróðir komi hingað.

16 Sendið því einn yðar til að sækja bróður yðar; en þér hinir skuluð vera í varðhaldi, svo að orð yðar verði prófuð, hvort þér talið satt eða ekki? Svo sannarlega sem Faraó lifir! þá eruð þér njósnarmenn!

17 Síðan lét hann varðveita þá í þrjá daga.

18 Á þriðja degi sagði Jósep til þeirra : Gjörð þetta, svo að þér lifið ; eg óttast Guð !

19 Ef þér eruð hrekkjalausir, þá verði einn af bræðrum yðar eptir hér í varðhaldi, en farið þér hinir og flytjið korn til nauðpurftar heimila yðvarra.

20 Og komið svo til mín aptur með yngsta bróður yðar ; svo munu orð yðar sannast og þér halda lífi. Og þeir gjörðu svo.

21 Þá sögðu þeir hver við annan : þetta eigum vér sannarlega skilið fyrir bróður vorn ; vér sáum hans sálarángist, þegar hann bað oss vægðar, en vér heyrðum hann ekki ; þess vegna erum vér komnir í þessar kröggur !

22 Rúben anzaði þá til og mælti : sagði eg ekki við yður : syndgizt ekki á sveininum ! en þér gegnduð því ekki ! Og líka er hans blóðs krafizt.

23 En þeir vissu ekki, að Jósep skildi þetta ; því þeir höfðu túlk.

24 Og hann snéri sér undan og grèt ; síðan snéri hann sér að þeim aptur og talaði við þá, og tók Símeon og batt hann fyrir augum þeirra.

25 Síðan skipaði Jósep að fylla sekk þeirra með korn, og láta silfur hvers eins þeirra í sekk hans, og svo nesti til ferðarinnar. Og þetta var gjört.

26 Svo létu þeir kornið upp á asna sína og fóru af stað.

27 En sem einn af þeim opnaði sekk sinn til að gefa asna sínum fóður á gistingarstaðnum, sá hann silfur sitt, og sjá ! það lá efst í sekk hans.

28 Og hann sagði bræðrum sínum frá : silfur mitt er komið aptur, sjá ! það liggur í sekk mínum. Þá hvarf þeim hugur, og skjálfandi af hræðslu sögðu þeir hver við annan : því hefir Guð gjört oss þetta ?

29 Og þeir komu til Jakobs, föður síns, í Kanaansland, og sögðu honum frá öllu, sem fram við þá hafði komið með þessum orðum :

30 Maðurinn, sem er herra í landinu, talaði oss harðlega til, og sagði vér værum njósnarmenn í landinu ;

31 Og vér sögðum til hans : vér erum hrekkjalausir menn ; vér erum ekki njósnarmenn ;

32 Tólf bræður erum vér, synir föður vors ; einn þeirra er ekki framar til, og sá yngsti er nú hjá föður vorum í Kanaanslandi.

33 Þá sagði maðurinn, landsins herra, við oss : Af þessu skal eg vita, hvort þér eruð hrekkjalausir : látið einn yðar verða eptir hjá mér, og takið nauðsynjar heimila yðvarra, og farið svo,

34 Og komið með yngsta bróður yðar til mín, svo eg sjái, að þér eruð ekki njósnarmenn, að þér eruð hrekkjalausir menn ; svo skuluð þér fá bróður yðar aptur, og þér skuluð eiga kaupskap í landinu.

35 En þegar þeir heltu úr sekkjum sínum, sjá ! þá var hvers eins peningapýngja í hans sekk, og er þeir sáu pýngjur sínar, skelkudust þeir og faðir þeirra.

36 Og Jakob faðir þeirra sagði til þeirra : þér gjörð mig barnlausan. Jósep er farinn, Símeon er farinn, og Benjamín viljið þér taka ; alt þetta kemur yfir mig.

37 Og Rúben sagði við föður sinn : þú mátt deyða báða syni mína, ef eg færi þér hann ekki aptur ; fá þú mér hann í hönd, eg skal aptur koma með hann til þín.

38 Og Jakob sagði : Ekki skal sonur minn fara með yður, því bróðir hans er dauður, og þessi er einn eptir, og verði hann fyrir slysum á þeim vegi, sem þér farið, þá leidið þér hærur mínar með harmi niður í gröfina.

43. KAPÍTULI.

Synir Jakobs fara og Benjamín með þeim til Egyptalands.

EN mikill sultur var í landinu.

2 Og þegar kornið var upp gengið, sem þeir höfðu sótt til Egyptalands, sagði faðir þeirra til þeirra : kaupið oss nú aptur eitthvað af matvælum.

3 Þá anzaði Júda föður sínum og mælti : Maðurinn lagði ríkt á við oss og sagði : þér skuluð ekki sjá auglit mitt, nema bróðir yðar sé með yður.

4 Ef að þú sendir bróður vorn með oss, þá skulum vér fara og kaupa þér vistir ;

5 En ef þú vilt ekki senda hann með, þá förum vér hvergi ; því maðurinn

hefir sagt við oss : þér skuluð ekki sjá auglit mitt, nema bróðir yðar sé með yður.

6 Og Ísrael mælti : Því hafið þér verið mér svo skæmir að segja mannum, að þér ættuð enn þá einn bróður?

7 Og þeir sögðu : Maðurinn spurði ítarlega um oss og vora ætt, og mælti : lifir faðir yðar enn? eigið þér enn þá bróður? Og vör sögðum honum eins og var ; gátum vör þá vitað, að hann mundi segja : komið hingað með bróður yðar !

8 Og Júda sagði við Ísrael föður sinn : láttu sveininn fara með mér, svo vör getum tekið oss upp og farið og lifað og ekki dáíð, vör og þú og börn vor.

9 Eg skal ábyrgjast hann ; af minni hendi skalt þú hans krefja ; komi eg ekki með hann aptur til þín, og leiði eg hann ekki fram fyrir þína augsyn, skal eg vera sekur við þig alla mína æfi ;

10 Því hefðum vör ekki tafizt, þá værum vör nú komnir aptur í annað sinn.

11 Þá sagði Ísrael faðir þeirra við þá : ef það er svo, þá gjöríð það ; takið af goðum landsins í flát yðar, og færið mannum að gjöf, nokkuð af balsami og hunangi, jurtum, myrru, nytum og mandel.

12 Takið og með yður annað silfur, og það silfur, sem var ofan á í sekkjum yðar, takið það aptur í hönd yðar ; má ske það sé orðið af ógætni.

13 Takið líka bróður yðar, takið yður upp og farið aptur til mannsins !

14 Og Guð almáttugur gefi yður nú miskun hjá mannum, svo hann sleppi við yður hinum bróður yðar og Benjamín ; eg em nú sem sá, er misst hefir börn sín.

15 Og mennirnir tóku þessar gáfur og tvöfalt silfur, þeir tóku líka Benjamín ; tóku sig upp og fóru til Egyptalands og komu fyrir Jósep.

16 Og sem Jósep sá Benjamín með þeim, sagði hann við ráðsmann sinn : far þú með þessa menn inn í húsið, og slátra þú og matreið, því þessir menn eta með mér dagverð í dag.

17 Og maðurinn gjörði sem Jósep bauð, og fór með mennina inn í Jóseps hús.

18 Og mennirnir urðu hræddir, að þeim var fylgt í Jóseps hús, og sögðu : vör erum vegna silfursins, sem hvarf aptur í sekki vora, hingað leiddir, svo hann geti að oss ráðizt og yfirfallið oss, og gjört oss að þrælum sínum og asna vora.

19 Þá gengu þeir til ráðsmans Jóseps, og töluðu við hann úti fyrir dyrum hússins,

20 Og sögðu : æ, herra minn ! vör komum hingað áður að kaupa vistir.

21 Og þegar vör vorum hëðan komnir í áfangastað, og opnuðum sekki vora, þá var silfur hverseins efst í hans sekk, vort silfur með sinni vigt ; og vör erum nú komnir með það aptur.

22 Og annað silfur höfum vör komið með, til að kaupa fyrir mat. Vör vitum ekki, hver lét silfrið í sekki vora.

23 Hann svaraði : verið rólegir, óttizt ekki ! yðar Guð og yðvarra feðra Guð hefir sent fjársjóðu í sekki yðar. Yðar silfur kom í mína hönd. Síðan leiddi hann Símeon út til þeirra.

24 Og maðurinn leiddi þá í Jóseps hús, og gaf vatn, að þeir þvoðu fætur sína, og föður gaf hann ösnum þeirra.

25 Og nú tóku þeir til gáfurnar, þangað til Jósep kæmi um miðdegid ; því þeir höfðu heyrt, að þeir ættu að matast þar.

26 En sem Jósep kom inn, færðu þeir honum gáfurnar, sem þeir höfðu meðferðis, inn í húsið, og beygðu sig til jarðar fyrir honum.

27 En hann spurði, hvernig þeim líði, og mælti : líður yðar gamla föður vel, sem þér gátuð um við mig, lifir hann enn?

28 Þeir svöruðu : þjóni þínum, föður vorum, líður vel ; hann lifir enn. Og þeir hneigðu sig og féllu fram.

29 Og Jósep litaðist um og kom auga á bróður sinn Benjamín, son móður sinnar, og mælti : er þetta yðar yngsti bróðir, sem þér mintuð á við mig? Og hann sagði : Guð miskuni þér, son minn !

30 Og Jósep hraðaði sér burt, því hjarta hans brann af ást til bróður hans, og gat ekki tára bundizt og fór inn í innra herhergid og grét þar.

31 Síðan þvoði hann andlit sitt, og

gekk út, og lét ekki á sér bera, og mælti : berid á borð !

32 Og menn lögðu sér í lagi á borð fyrir hann, og sér í lagi fyrir þá, og sér í lagi fyrir þá Egyptzku, sem átu með honum, því ekki mega Egyptzkir matast með Hebreskum, það er þeim víðurstygð.

33 Þeim var niður skipað gagnvart honum, hinum frumgetna efst og hinum yngsta neðst. Og mennina furðaði þetta.

34 Og hann lét bera rétti frá sér til þeirra ; en Benjamín var skamtad fimmm snum meir en hinum. Og þeir drukku, og urðu drukknir með honum.

44. KAPÍTULI.

Jósep vill halda Benjamín eptir. Bræðurnir komast í vandræði, einkum Júda.

SÍÐAN bauð Jósepráðsmanni sínum og mælti : láttu í sekk þessara manna mat, svo mikið sem þeir geta flutt, og silfur hvers eins efst í sekk hans.

2 Og bikar minn, silfurbikarinn mikla, skalt þú láta í sekk hins yngsta, og silfrið fyrir korn hans. Og hann gjörði, eins og Jósep sagði honum.

3 Með degi voru mennirnir látnir fara, þeir og asnar þeirra.

4 Þeir voru komnir út úr borginni, og ekki langt, þegar Jósep sagði við ráðsmann sinn : tak þú þig til, og far þú eptir þessum mönnum, og þegar þú nær þeim, þá skaltu segja við þá : því hafið þér launað gott með illu ?

5 Er það ekki það, sem herra minn drekkur af? hann veit vel (hvar það er), þér hafið gjört þetta illa !

6 Og hann náði þeim, og talaði til þeirra þessi sömu orð.

7 Og þeir sögðu : því talar herra minn þessi orð? fjærri sé það þjónum þínum, að að hafast slíkt.

8 Sjá! það silfur, sem vèr fundum ofan á í sekkjum vorum, það færdum vèr þér aptur úr Kanaans landi ; og vèr skyldum stela úr húsi herra þíns gulli og silfri?

9 Hver þjóna þinna, sem það (bikarinn) finst hjá, hann skal deyja, og vèr líka skulum vera þrælar herra vors.

10 Og hann svaraði : jaeja! veri það svo, eins og þér segid, hjá hverjum

sem það finst, veri sá þræll minn ; en þér séuð frír.

11 Þá flýttu þeir sér, og hver tók ofan sinn sekk og lagði á jörð, og hver einn opnaði sinn sekk.

12 Og hann (ráðsmaðurinn) leitaði, byrjaði á hinum elzta og endaði á hinum yngsta, og bikarinn var í Benjamíns sekk.

13 Þá rifu þeir klæði sín, létu upp á asna sína og fóru aptur til staðarins.

14 Og Júda og bræður hans gengu í Jóseps hús, en hann var þar enn þá, og þeir féllu fram fyrir honum til jarðar.

15 Þá sagði Jósep til þeirra : hvaða ógjörningur er þetta, sem þér hafið framið? vitið þér ekki, að annar eins maður og eg gat látið þetta komast upp?

16 Og Júda mælti : Hvað skulum vèr tala við herra vorn? hvað segja? og hvernig rættlæta oss? Guð hefir fundið misgjörning þræla þinna ; sjá! vèr erum þrælar herra míns, bæði vèr og sá, sem bikarinn fanst hjá.

17 Og hann svaraði : Fjærri sé mér að gjöra slíkt! sá maður, sem bikarinn fanst hjá, hann sé minn þræll ; en farið þér í friði til föður yðar.

18 Þá gekk Júda að honum og mælti : æ, herra minn! leyf þræli þínum eitt orð að tala fyrir eyrum herra míns, og reiði þín upp tendrist ekki gegn þræli þínum ; því þú ert sem Faraó.

19 Herra minn spurði þræla sína og mælti : eigið þér föður eða bræður?

20 Og vèr sögðum til herra vors : vèr eigum gamlan föður, og hann úngan svein, sem honum fæddist í elli hans, og bróðir hans er dáinn, og hann er einn orðinn eptir, eptir móður sína, og faðir hans elskar hann.

21 Og þú sagðir við þræla þína : komið með hann hingað til mín, að eg sjái hann með augum mínum.

22 Og vèr sögðum til herra míns : sveinninn má ekki fara frá föður sínum ; fari hann frá honum, dregur það föðurinn til dauða.

23 Og þú sagðir við þræla þína : ef yngsti bróðir yðar kemur ekki hingað með yður, þá skuluð þér ekki framar fá að sjá mig.

24 Og þegar vèr fórum hëðan til þjóns þíns, föður míns, þá sögðum vèr honum ummæli herra míns.

25 Og faðir vor sagði : kaupið oss aptur eitthvað af vistum !

26 Og vèr sögðum : vèr getum ekki farið ; en sè yngsti bróðir vor með oss, þá skulum vèr fara ; því ekki getum vèr fengið manninn að sjá, nema vor yngsti bróðir sè með oss.

27 Og þjón þinn, faðir minn, sagði við oss : þèr vitið, að kona mín ól mèr tvo syni ;

28 Annar þeirra fór að heiman frá mèr, og mèr segir svo hugur um, að hann sè vissulega rifinn (í hel), og eg hef ekki séð hann síðan.

29 Og ef þèr takið nú líka þenna burt frá mèr, og verði hann fyrir slysum, þá leiðið þèr hærur mínar með harmi niður í gröfina.

30 Og þegar eg nú kem til þjóns þíns, föður míns, og sè sveinninn ekki með oss, fyrst hann elskar sveininn, sem sitt eigið líf,

31 Þá fer það svo, sjái hann ekki sveininn, að hann deyr, og þrælar þínir munu svo leiða hærur þjóns þíns, föður vors, með harmi niður í gröfina ;

32 Því eg, þræll þinn, tók sveininn til ábyrgðar af föður mínum, og sagði : ef eg kem ekki með hann aptur, skal eg vera sekur við föður minn alla mína æfi.

33 Veri eg því þinn þræll hèr í stað sveinsins, sem þræll herra míns, og sveinninn fari með bræðrum sínum.

34 Því hvernig get eg farið heim til föður míns, sè sveinninn ekki með mèr ? Eg yrði þá að sjá þá hörmúng, sem koma mun yfir föður minn.

45. KAPÍTULI.

*Jósep getur ei lengur dulizt bræðrum sínum.
Sendir eptir föður sínum.*

EN Jósep gat þá ekki lengur haldið sèr í augsyn allra, sem viðstaddir voru, og kallaði : látið hvern mann ganga út frá mèr ! Og einginn maður var inni hjá honum, þegar hann lét bræður sína þekkja sig.

2 Og hann grèt hástöfum, svo að Egypzkir heyrdðu, og hús Faraós heyrdi það.

3 Og Jósep mælti : eg em Jósep ! lifir faðir minn enn ? Og bræður hans gátu ekki svarað honum, svo varð þeim bilt við.

4 Og Jósep sagði við bræður sína : komið hingað til mín ! og þeir gengu til hans. Og hann mælti : eg em Jósep, bróðir yðar, sem þèr hafið selt til Egyptalands.

5 Látið það ekki hryggja yður ; reiðizt ei, af því að þèr hafið selt mig hingað, því til lífs viðurhalds hefir Guð sent mig hingað á undan yður,

6 Því í þessi 2 ár hefir húngur verið í landinu, og enn þá mun í 5 ár hvorki verða plægt nè upp skorið.

7 Og til þess hefir Guð sent mig hingað á undan yður, að þèr helduð lífi á jörðunni, og til að við halda yður til mikils frelsis.

8 Og nú hafið þèr ekki sent mig hingað, heldur Guð ; og hann hefir gjört mig föður Faraós og að herra als húss hans og að yfir boðara als Egyptalands.

9 Hraðið yður nú og farið heim til föður míns og segið til hans : svo segir Jósep, sonur þinn : Guð hefir gjört mig að herra als Egyptalands ; kom þú til mín, og kom sem fyrst !

10 Og þú skalt búa í landinu Gósen, og vera í nánd við mig, þú og þínir synir, og þínir sonasynir, og þínir saúðir og þínar kýr, og alt, sem þitt er.

11 Eg skal sjá þèr þar fyrir atvinnu, því enn verður hallæri í 5 ár, svo þú líðir ekki skort, hvorki þú, nè þitt hús, nè nokkuð, sem þèr til heyrir.

12 Og sjá ! yðar augu og augu Benjamíns bróður míns sjá, að eg með eigin munni tala við yður.

13 Og segið föður mínum frá allri dýrð minni í Egyptalandi, og frá öllu, sem þèr sjáið, og flýtið yður nú, og komið hingað með föður minn.

14 Og hann féll um háls Benjamín bróður sínum og grèt, og Benjamín grèt um háls hans.

15 Og hann myntist við alla bræður sína og grèt yfir þeim, og þar eptir gátu bræður hans við hann talað.

16 Eptir þetta fréttist í Faraós hús, að bræður Jóseps væru þar komnir, og það geðjádíst Faraó og þjónum hans.

17 Og Faraó sagði við Jósep : seg þú bræðrum þínum, að þeir gjöri

þetta, klyfji vinnudýr sín og fari til Kanaanslands.

18 Og seg þeim : takið föður yðar og hyski yðar og komið til mín, og eg skal gefa yður það bezta af Egyptalandi, og þér skuluð eta landsins feiti.

19 Og þér er það boðið ; gjör svo ; takið yður vagna í Egyptalandi, handa börnum yðar og konum, og flytjið föður yðar, og komið.

20 Og gefið ekkert um yðar búsgögn, því hið bezta af öllu Egyptalandi skal til heyra yður.

21 Og synir Ísraels gjörðu svo, og Jósep fékk þeim vagna eptir orðum Faraós, og nesti til ferðarinnar.

22 Hann gaf og sérhverjum þeirra spariföt, en Benjamín gaf hann hundrad sikla silfurs og fimm spariklæðnaði.

23 Og föður sínum sendi hann þetta : tíu asna klyfjaða með Egyptalands gæði og tíu ösnur, sem báru korn og brauð og vistir handa föður hans til ferðarinnar ;

24 Og hann lét bræður sína fara, og þeir fóru ; og hann sagði við þá : leiðið ekki á leiðinni.

25 Og þeir fóru af stað úr Egyptalandi og komu í Kanaansland til Jakobs föður síns.

26 Og þeir færðu honum tíðindin og sögðu : Jósep lifir enn, og er herra yfir öllu Egyptalandi ; en hjarta hans komst ekki við, því hann trúði þeim ekki.

27 Þeir báru honum þá öll Jóseps orð, sem hann hafði við þá talað, og hann sá vagnana, sem Jósep hafði sent til að flytja hann á. Þá lifnaði hans andi.

28 Og Ísrael sagði : mikið er þetta ! Jósep sonur minn lifir enn ! Eg vil fara og sjá hann, áður en eg dey.

46. KAPÍTULI.

Jakob fer til Egyptalands með alt sitt.

OG Ísrael tók sig upp, og fór með alt, sem hans var, og kom til Berseba, og færði þar Guði föður síns Ísaaks slátrunarförn.

2 Og Guð talaði við Ísrael í sýn um nóttina og sagði : Jakob ! Jakob ! og hann svaraði : hér em eg !

3 Og hann sagði : eg em Guð,

þinna föðra Guð. Óttast þú ekki að fara niður til Egyptalands, því þar mun eg gjöra þig að mikilli þjóð.

4 Eg skal fara með þér til Egyptalands, og eg mun flytja þig þaðan aptur, og Jósep skal veita þér þar nábjargirnar.

5 Þá tók Jakob sig upp frá Berseba, og Ísraels synir fluttu Jakob föður sinn, og börn sín og konur sínar á þeim vögnum, sem Faraó sendi, til að flytja hann á.

6 Og þeir tóku fænað sinn og fjárluti, sem þeim höfðu aflazt í Kanaanslandi, og komu í Egyptaland, Jakob og allir niðjar hans með honum ;

7 Synir hans og sonasynir með honum, dætur hans og sonadætur ; og alla niðja sína flutti hann með sér til Egyptalands.

8 Þessi eru nöfn Ísraels sona, sem komu til Egyptalands, Jakob og synir hans. Rúben Jakobs frumgetni son.

9 Og synir Rúbens : Hanok og Pallú og Hesron og Karmí.

10 Og synir Símeons : Jemúel og Jamín og Óhad og Jakín og Sóar og Sál, sonur hinnar kanversku.

11 Og synir Leví : Gerson, Kahat og Merarí.

12 Og synir Júda : Ger og Ónan og Sela og Peres og Sera (en Ger og Ónan dóu í Kanaanslandi), og Peres synir voru : Hesron og Hamúl.

13 Og synir Íssaskars : Tóla og Páva og Job og Sínmrom.

14 Og synir Sebúlons : Sered og Elon og Jalel.

15 Þetta eru synir Leu, sem hún fæddi Jakob í Mesópótamíu, með Dínu dóttur hans ; allir hennar synir og dætur voru 33 sálir.

16 Og synir Gads : Sífion og Haggi, Súní og Esbon, Erí og Aródí og Arelí.

17 Og synir Assers : Imna og Isva og Isví og Bría, og Sera, systir þeirra ; og synir Bría : Heber og Malkiel.

18 Þetta eru synir Silpu, sem Laban gaf Leu dóttur sinni ; hún ól Jakob þessa, 16 sálir.

19 Synir Rakelar, konu Jakobs : Jósep og Benjamín.

20 Og Jósep fæddust synir í Egyptalandi ; Asnat, dóttir prestsins í On, ól honum þá : Manasse og Efraím.

21 Og synir Benjámins : Bela og Beker og Asbel, Gera og Naaman, Elí og Rós, Múppím og Húppím og Ard.

22 Þetta eru synir Rakelar, sem fæddust Jakob, als 14 sálir.

23 Dans synir Húsím.

24 Naftalís synir : Jaseel og Gúní, Jeser og Sillem.

25 Þetta eru Bílu synir, sem Laban gaf Rakel dóttur sinni, og hún ól Jakob ; þeir eru 7 sálir.

26 Og allar þær sálir, sem komu með Jakob til Egyptalands, er af honum voru komnar, fyrir utan Jakobs sonakonur, eru 66 sálir.

27 Og synir Jóseps, sem honum voru fæddir í Egyptalandi, voru tvær sálir. Allar sálir af Jakobs húsi, sem komu til Egyptalands, voru 70 sálir.

28 Og hann sendi Júda á undan sèr til Jóseps, að hann vísaði sèr til Gósen.

29 Þá lét Jósep beita fyrir vagn sinn, og fór á móti föður sínum Ísrael til Gósen, og sem hann kom fyrir hann, fèll hann honum um háls, og grèt lengi.

30 Og Ísrael sagði við Jósep : nú vil eg deyja, fyrst eg er búinn að sjá þig, og fyrst þú ert enn á lífi.

31 Og Jósep sagði við bræður sína, og við hús föður síns : nú vil eg fara og láta Faraó vita, og segja við hann : bræður mínir og hús föður míns, sem voru í Kanaanslandi, eru til mín komnir ;

32 Og mennirnir eru fjárhirðarar, því þeir hafa lagt fyrir sig fjárrekt, og sauði sína og nautpening sinn eru þeir komnir með, og alt, sem þeir eiga.

33 Þegar nú Faraó lætur yður kalla og spyr : hver er yðar atvinna ?

34 Þá svarið : fjárrekt hafa þjónar þínir stundað frá barnesku til þessa dags, bæði vèr og feður vorir ; til þess þér fáið að búa í landinu Gósen.

47. KAPÍTULI.

Jakob kemur til Egyptalands, sezt að í Gósen.

OG Jósep kom og sagði Faraó frá og mælti : Fadir minn og bræður mínir eru komnir og sauðir þeirra eru naut, og alt, sem þeirra er, úr

Kanaans landi, og sjá ! þeir eru í landinu Gósen.

2 Og af bræðrum sínum tók hann fimm, og leiddi þá fyrir Faraó.

3 Þá mælti Faraó við bræður hans : hver er yðar atvinna ? Og þeir svöruðu Faraó : Fjárhirðarar eru þjónar þínir, svo vèr, sem vorir feður.

4 Og þeir sögðu við Faraó : vèr erum komnir til að staðnæmast í landinu ; því það er einginn hagi fyrir sauðina, sem þjónar þínir hafa ; og hallærið er mikið í Kanaans landi ; svo leyf þá þjónum þínum að búa í landinu Gósen.

5 Og Faraó sagði við Jósep : fadur þinn og bræður þínir eru komnir til þín.

6 Egyptaland er fyrir þinni augsyn, láttu föður þinn og bræður þína búa, þar sem bezt er í landinu ; þeir mega búa í landinu Gósen, og ef þú þekkir nokkra duglega meðal þeirra, þá láttu þá hafa umsjón yfir mínum hjörðum.

7 Og Jósep leiddi Jakob föður sinn fyrir Faraó. Og Jakob heilsaði Faraó.

8 Og Faraó spurði Jakob : hversu margir eru dagar þíns lífs ?

9 Og Jakob sagði við Faraó : Dagar útleigðar minnar eru hundrað og þrjátíu ár ; fáir og illir voru dagar míns lífs, og ná ekki lífdögum fedra minna í þeirra útleigð.

10 Síðan kvaddi, Jakob Faraó, og gekk út frá Faraó.

11 Og Jósep fèkk föður sínum og bræðrum bústadi og gaf þeim fasteign, þar sem bezt var í landinu Ramses, eins og Faraó (konúngur) hafði boðið.

12 Og Jósep veitti fororgun föður sínum og bræðrum sínum og öllu húsi föður síns eptir þeirra fjölskyldu.

13 Og það vantaði brauð í öllu landinu, því hallærið var mikið, og Egyptaland og Kanaansland örmagnaðist af hungri.

14 Og Jósep safnaði að sèr (saman) öllu því silfri, sem fanst í Egyptalandi og Kanaanslandi fyrir korn, sem þeir keyptu ; og Jósep lét alt silfrið í Faraós (konúngsins) fjárhirzlu.

15 Og þegar silfrið þverraði í Egyptalandi og í Kanaanslandi, þá komu allir Egyptzkir til Jóseps og sögðu : láttu oss hafa brauð ! hví skyldum

vér deyja fyrir augum þér? því nú skortir silfur.

16 Og Jósep mælti: komið hingað með fænað yðvarn; eg skal gefa yður nokkuð fyrir hann, ef silfur vantar.

17 Þá fóru þeir með fænað sinn til Jóseps, og hann gaf þeim brauð fyrir hesta, fyrir sauðfè, og fyrir nautpening og fyrir asna, og hann lét þá hafa brauð það árið fyrir allan þeirra fænað.

18 Og sem það ár var liðið, komu þeir til hans á næsta ári og sögðu við hann: vér getum ekki dulið það fyrir herra vorum, að þar eð silfrið er þrotið, og fænaður vor er kominn til herra vors, þá er nú ekki annað eptir handa herra vorum en líkamir vorir og jarðir vorar;

19 Hví skyldum vér deyja í þinni augsyn, bæði vér og jarðir vorar? Kaup þú af oss jarðirnar fyrir brauð, vér viljum með jörðum vorum vera Faraós þrælar; og gef þú oss sáð, að vér lifum og deyjum ekki, og jarðirnar leggist ekki í eyði.

20 Þá keypti Jósep fyrir Faraó allar jarðir Egypzkra; því Egypzkir seldu hver og einn sinn akur, því húngrið þrengdi að.

21 Og svona eignaðist Faraó landið. Og hann lét þjóðina skipta um bústaði frá einum enda Egyptalands til annars.

22 (Einar prestanna jarðir keypti hann ekki; því prestarnir höfðu sína vissa hlutdeild, af Faraó (konungi), og höfðu til atvinnu þá hlutdeild, sem Faraó gaf þeim, og seldu ekki sínar jarðir.)

23 Þá sagði Jósep við lýðinn: sjá! nú hefi eg keypt yður og yðar jarðir Faraó til handa; hér hafið þér sáð, og sáid akrana;

24 En það skal vera svo: fimmtúng af korninu skuluð þér gefa Faraó, og fjórir partarnir skulu vera yður sáð akranna, og yður til fæðis, og þeim, sem eru í yðar húsum, og handa yðar börnum.

25 Og þeir svöruðu: þú við heldur lífi voru! ef vér megum að eins finna náð í augum herra vors, þá viljum vér vera Faraós þrælar!

26 Þannig lagði Jósep á jarðir Egypzkra þenna skatt handa Faraó, fimmtúng korns, sem haldizt hefir

alt til þessa dags. Jarðir prestanna einar urðu ekki Faraós eign.

27 Og Ísrael bjó í Egyptalandi í Gósen-landi, og þeir eignuðust þar fasteign, juku ættir sínar og margfölduðust mjög.

28 En Jakob lifði 17 ár í Egyptalandi; og Jakobs æfiár voru hundrað fjörutíu og sjö ár.

29 Og sem dagar Ísraels nálægðust dauðann, kallaði hann Jósep son sinn og sagði við hann: ef að þú elskar mig, þá legg hönd þína undir lend mína, og auðsýndu mér þá elsku og trúfesti, að þú jarðir mig ekki í Egyptalandi;

30 Því eg vil liggja hjá feðrum mínum, og þú skalt flytja mig burt úr Egyptalandi, og jarða mig í þeirra greptrunarreit. Og hann mælti: eg vil gjöra eptir þínum orðum.

31 Og hinn mælti: vinn þú mér eið! og hann vann honum eið. Og Ísrael tilbað og laut að rúmbrúðinni.

48. KAPÍTULI.

Jakob blessar Manasse og Efraím.

EPTIR þetta bar það til, að Jósep var sagt: sjá! faðir þinn er sjúkurl og hann tók báða syni sína með sér, Manasse og Efraím.

2 Þetta var Jakob kunngjört: sjá! sonur þinn Jósep kemur til þín. Þá harkaði Ísrael af sér og settist upp í rúminu.

3 Og Jakob sagði við Jósep: al-máttugur Guð birtist mér í Lús í Kanaanslandi og blessaði mig,

4 Og sagði við mig: sjá! eg vil gjöra þig frjóvsaman og margfalda þig, og gjöra þig að mikilli þjóð, og gefa niðjum þínum eptir þig þetta land til æfinlegrar eignar.

5 Og nú skulu báðir synir þínir, sem þér fæddust í Egyptalandi, áður en eg kom til Egyptalands, vera mínir; Efraím og Manasse skulu vera mínir, eins og Rúben og Símeon.

6 En þau börn, sem þú hefir aflað eptir þá, skulu vera þín og teljast með bræðrum sínum í þeirra erfð.

7 Þegar eg kom frá Mesópótamíu, dó Rakel hjá mér í Kanaanslandi á leiðinni, þegar ég átti skamt ófarið til Efrat, og eg jarðaði hana þar á veginum til Efrat, það er Betlehem.

8 Þá sá Jakob báða sonu Jóseps og mælti : hverjir eru þessir?

9 Og Jósep sagði við föður sinn : það eru synir mínir, sem Guð hefir gefið mér hér. Og hann mælti : leiddu þá til mín, að eg blessi þá.

10 Og augu Ísraels voru orðin dauf af elli, hann gat ekki sæð. Og Jósep leiddi þá til hans, og hann kysti þá og tók sér í fang.

11 Og Ísrael sagði við Jósep : eg bjóst aldrei við að sjá þig, og Guð hefir lofað mér að sjá afkvæmi þín.

12 Og Jósep færði þá frá knjám föður síns og beygði andlit sitt niður til jarðar.

13 Og Jósep tók þá báða, Efraím, sér við hægri hönd, gagnvart Ísraels vinstri hönd, og Manasse sér við vinstri hönd, gagnvart Ísraels hægri hönd, og leiddi þá til hans.

14 En Ísrael rætti fram sína hægri hönd og lagði á Efraíms höfuð, þótt hann væri yngri, og sína vinstri hönd á Manasses höfuð ; viljandi hagaði hann svona höndunum, þó Manasse væri hinn frumgetni.

15 Og hann blessaði Jósep og sagði : sá Guð, fyrir hvers augliti föður mínir, Abraham og Ísaak, gengu, sá Guð, sem hefir alið önn fyrir mér frá unga aldri fram á þenna dag ;

16 Sá engill, sem hefir frelsað mig frá öllu illu, hann blessi sveinana ; nafn mitt verði nefnt í þeim og nafn fedra minna Abrahams og Ísaaks ; ætt þeirra verði mikil í landinu.

17 En er Jósep sá, að faðir hans lagði sína hægri hönd á Efraíms höfuð, fanst honum fátt um, og tók um höndina á honum, til að flytja hana af Efraíms höfði á Manasses höfuð,

18 Og sagði við föður sinn : ekki svona, faðir minn ! því þessi er sá frumgetni, legg þína hægri hönd á hans höfuð !

19 En faðir hans vildi ekki og sagði : eg veit það, sonur minn ! eg veit það ; hann verður líka kynsæll, hann verður mikill ; en sá yngri bróðir verður meiri, því hann og hans ætt verður mikil þjóð.

20 Svo blessaði hann þá hinn sama dag og mælti : þannig munu menn styfla góðar óskir í Ísrael og segja :

Guð gjöri þig sem Efraím og Manasse ! og tók þannig Efraím fram yfir Manasse.

21 Og Ísrael sagði við Jósep : sjá ! eg dey, og Guð mun vera með yður og flytja yður aptur í land fedra yðvarra.

22 Og eg gef þér einn landshluta fram yfir bræður þína sem eg hefi tekið af Amórítum með sverði mínu og boga mínum.

49. KAPÍTULI.

Jakob blessar sonu sína.

OG Jakob kallaði sonu sína og mælti : saman safnizt, að eg geti kunngjört yður það, sem þér eigið í vændum síðar meir !

2 Komið saman og heyrið, Jakobs synir ! heyrið Ísrael föður yðar !

3 Rúben ! þú ert minn frumgetinn son, kraptur minn og frumburður styrkleika míns, fremstur að verðugleika, fremstur að styrkleika ;

4 En ólgandi sem vatn skaltu ei hafa yfirburði ; því þú gekst í sæng föður þíns, flekkaðir hana — í mína sæng gekk hann.

5 Símeon og Leví, þeir eru bræður, verkfæri guðleysis (er) þeirra sverð.

6 Sál mín komi ekki í þeirra ráðsamkomu, hjarta mitt ekki í þeirra samkvæmi, því í bræði sinni drápu þeir manninn, og í heipt sinni skáru þeir á afslinar nautsins ;

7 Bölvuð sè þeirra reiði, sem er ofbeldi og grimd, sem er hamslaus ! Eg skipti þeim í Jakob, og tvístra þeim í Ísrael.

8 Júda ! bræður þínir munu vegsama þig, hönd þín er á hálsi óvina þinna, þér skulu lúta synir föður þíns.

9 Júda er ungtr ljón ; af bráðinni þroskast son minn ; hann liggur, hann hvílist sem ljón og sem ljóns-inna ; hver þorir að egna hann á föetur ?

10 Ekki fer veldisspiran frá Júda, ekki herstjórnaarsprotinn frá hans fótum, fyrr en komið er til Síló, og þjóðin mun honum hlýða.

11 Hann bindur við víntrèð asna sinn, og við ágetan vínvið son ösnu sinnar. Hann þvær í víni klæði sín, og í vínberjalög kápu sína.

12 Rauð eru augu hans af víni, og hvítar tennur hans af mjólk.

13 Sebúlön býr við sjóinn, hann býr þar sem skipin eru, hans land veit að Sídon.

14 Íssaskar er beinsterkur asni; hann liggur á milli lækjanna.

15 Og hann sér, að hvíldarstaðurinn er góður, og að landið er elskulegt; hann beygir herðar sínar undir byrðar, og leggur á sig þræla-vinnu.

16 Dan mun dæma þjóð sína, sem hver önnur Ísraels ættkvísl.

17 Dan er höggormur á vegi, og eiturormur á götu; hann bitur í hæl hestsins, og reiðmaðurinn rýkur aptur á bak.

18 Þinni hjálp treysti eg, Drottinn!

19 Ræningjaflokkur fer að Gad, en hann nær í þá óptustu.

20 Frá Asser kemur feitmetið; hann gefur konúngakrásir.

21 Naftalíer fyrirferðarmikið olíutrè; það út þenur sínar fögru greinir.

22 Jósep er grein hins frjósama víðar, grein ávaxtartrèsins við uppsprettuna; hans greinir vaxa upp yfir vegginn.

23 Þeir egndu hann til og skutu, og bogmenn ofsóktu hann.

24 En bogi hans reyndist stinnur, og máttur hans handa fimur. Af hendi ens volduga Jakobs (Guðs), frá þeim, sem geymir Ísraels stein,

25 Frá Guði föður þíns, sem hjálpaði þér, frá þeim almáttuga, sem blessaði þig, komi blessan himinsins að ofan, blessan djúpsins að neðan, blessan brjósta og móðurlífs.

26 Blessan föður þíns yfir stígur blessan hinna gömlu fjalla, og af bragðs hæðanna unan! hún komi yfir Jóseps höfuð og í hvífil hans, sem er af bragð meðal bræðra sinna!

27 Benjamín er úlfur, sem sundur rifur; á morgnana etur hann bráð, á kvöldin skiptir hann herfángi.

28 Þessir eru allir tólf kynþættir Ísraels, og þetta það, sem faðir þeirra við þá talaði; og svo blessaði hann þá og blessaði sérhvern sérlegri blessan.

29 Og hann bauð þeim og mælti til þeirra: eg mun safnast til þjóðar minnar; jarðið mig þá hjá feðrum mínum, í þeim helli, sem er á akri Hetítans Efrons,

30 Í þeim helli, sem er á akrinum Makfela gegnt Mamré í Kanaans landi,

sem Abraham keypti með akrinum af Hetítanum Efron, fyrir grafreit.

31 Þar hafa þeir jarðað Abraham og konu hans Söru; þar hafa þeir jarðað Ísaak og konu hans Rebekka, og þar hefi eg jarðað Leu,

32 Á þeim keypta akri og í hellinum þar á, sem keyptur var af Hets sonum.

33 Og sem Jakob hafði lokið þessum skipunum til sona sinna, lagði hann föetur sína upp í rúmið, og andaðist og safnaðist til þjóðar sinnar.

50. KAPÍTULI.

Utför Jakobs. Andlát Jóseps.

JÓSEP lagðist þá ofan að andliti föður síns og grèt yfir honum og kysti hann.

2 Og Jósep bauð þjónum sínum lœknunum, að smyrja föður sinn. Og lœknarnir smurðu Ísrael.

3 Og nú liðu 40 dagar, því á smurníngunni stendur í 40 daga. Og Egypzkir syrgðu hann í 70 daga.

4 Og sem sorgardagarnir voru liðnir, kom Jósep að máli við hirðmenn Faraós og mælti: hafi eg fundið náð fyrir yðar augum, þá berið Faraó þessi mín orð:

5 Faðir minn tók af mér eið og sagði: sjá! eg dey, þú skalt jarða mig í gröf minni, sem eg keypti mér í Kanaanslandi, þar skaltu grafa mig; lofa þú mér því að fara, að eg jarði föður minn, og komi svo aptur.

6 Og Faraó sagði: far þú og jarða föður þinn, eins og þú hefir honum svarið.

7 Og Jósep fór að jarða föður sinn og allir þjónar Faraós, þeir elztu af hans húsi, og allir öldungar Egyptalands,

8 Og alt Jóseps hús; og bræður hans og hús föður hans, einungis létu þeir eptir verða í Gósenlandi börn sín og sauði sína og naut sín.

9 Þeir fóru bæði á vögnum og á hestum, og það var mikill skari.

10 Og þeir komu á völinn Atad, sem liggur hinu megin við Jórdan. Þar höldu þeir mikinn og beiskan harm, og hann lét harma föður sinn í sjö daga.

11 Og sem innbúar landsins, Kanaítar, sáu harminn á völinum Atad, sögðu þeir: mikill er harmur hinna Egypzku; því kölluðu þeir völinn Abel-Misraím (harmur, eða eiginlega:

völlur Egyptkra), hann liggur hinu megin við Jórdan.

12 Þannig gjörðu synir Jakobs, eins og hann hafði fyrir mælt.

13 Og synir hans færðu hann til Kanaanslands, og jörðuðu hann í hellinum á akrinum Makfela, sem Abraham hafði keypt með akrinum fyrir grafreit af Hetítanum Efron, gagnvart Mamre.

14 Og Jósep fór aptur til Egyptalands, hann og bræður hans og allir, sem með honum höfðu farið, að jarða föður hans, eptir að hann hafði jarðað föður sinn.

15 En sem bræður Jóseps sáu, að faðir þeirra var dáinn, hugsuðu þeir : en ef Jósep hatar oss og launar nú alt hið illa, sem vör höfum gjört honum !

16 Og þeir gjörðu Jósep svo látandi orðsendingu : faðir þinn bauð, áður en hann dó, og mælti :

17 Þér skuluð bera Jósep þessi mín orð : fyrirgef bræðrum þínum mótgjörð þeirra og synd, að þeir að höfðust svo ilt við þig ; fyrirgef því nú mótgjörðina þjónum þess Guðs, sem faðir þinn dýrkaði. Og Jósep grét, þá hann heyrði þetta.

18 Bræður hans komu líka sjálfir og fëllu fram fyrir honum og sögðu : sjá ! vör erum þínir þrælar.

19 Og Jósep sagði til þeirra : óttizt ekki ! em eg ei undir Guðs varðveizlu ?

20 Þér ætluðuð að gjöra mér ilt, en Guð snéri því til góðs, til að gjöra það, sem nú er fram komið, að halda mörgu fólki við lífið.

21 Og verið óhræddir, eg skal annast yður og börn yðar ! Og hann hughreysti þá og talaði við þá blíðlega.

22 Síðan bjó Jósep í Egyptalandi, hann og hús föður hans. Og Jósep lifði hundrað og tíu ár.

23 Og Jósep sá niðja Efraíms í þriðja lið. Og synir Makírs, sonar Manasses, fæddust á Jóseps knè.

24 Og Jósep sagði við bræður sína : eg dey, en Guð mun vissulega vitja yðar og flytja yður úr þessu landi inn í það landið, sem hann hefir svarið (að gefa) Abraham, Ísaak og Jakob.

25 Og Jósep tók eið af Ísraels sonum og mælti : Guð mun vitja yðar, flytjið þá bein mín hédan.

26 Og síðan dó Jósep hundrað og tíu ára gamall ; en þeir smurðu hann og kistulögðu hann í Egyptalandi.

EXODUS.

ÖNNUR BÓK MÓSIS.

1. KAPÍTULI.

Um ánað Ísraelsljóðs í Egyptalandi.

ÞESSI eru nöfn Ísraelssona, sem komu með Jakob til Egyptalands, hver með sitt heimilisfólk :

2 Rúben, Símeon, Leví, Júda,

3 Íssaskar, Sebúlón, Benjamín,

4 Dan, Naftalí, Gad og Asser ;

5 En als voru niðjar Jakobs sjötigi manns með Jósep, sem var í Egyptalandi.

6 En er Jósep var dáinn, og allir bræður hans, og allir samtíða menn þeirra,

7 Þá æxluðust Ísraels niðjar og margfölduðust, jukust og fjölguðu svo mjög, að landið varð fult af þeim.

8 Þá hófst til ríkis í Egyptalandi nýr konungur, sem eingin deili vissi á Jósep.

9 Hann sagði til síns fólks : sjáið ! þjóð Ísraelsmanna hefir aukizt og fjölgað meir en vör ;

10 Látum oss fara kænlega að við þá, svo þeir eigi fjölgi ; því vera má, ef ófriður að kemur, að þessi lýður gangi í lið með óvinum vorum, berjist í móti oss, og fari svo af landi burt.

11 Nú voru settir yfir þá verkstjórar, sem skyldu þjá þá með þrælavinnu ; því þá var verið að byggja fyrir Faraó vistaborgirnar Pítóm og Ramses ;

12 En því meir sem þeir voru þjáðir,

2. Kap.

Þess meir fjölguðu þeir og út breiddust, svo menn tóku til að óttast Ísraelsmenn.

13 Egyptalandsmenn þjáðu Ísraelslýð vægðarlaust,

14 Og gjörðu þeim lífið leitt með þúngum þrældómi, með leireltu, tígulsteinagjörð og als konar akurvinnu, og öðru erfiði, er þeir lögðu vægðarlaust á þá.

15 Þá mælti Egyptalands konungur til hinna ebresku ljósmœðra; hæt önnur Sifra, en hin Púa;

16 Hann sagði: þegar þér sitjið yfir hinum ebresku konum, og þér sjáið, þá barnið liggur í laugartroginu, að það er sveinn, þá líflátið hann, en sé það mey barn, þá má það lifa.

17 En ljósmœðurnar óttuðust Guð, og gjörðu eigi, það sem Egyptalands konungur bauð þeim, heldur létu sveinbörnin lifa.

18 Þá kallaði Egyptalands konungur ljósmœðurnar fyrir sig, og sagði til þeirra: því hafið þér svo gjört, að láta sveinbörnin lifa?

19 Ljósmœðurnar svöruðu Faraó: þær ebresku konur eru ólíkar enum egypzku; þær eru hraustar, og áður en ljósmóðirin kemur til þeirra, eru þær búnar að fæða.

20 Þess vegna gjörði Guð ljósmœðrunum gott, og fólkið fjölgaði og varð mjög margt,

21 Og fyrir þá sök, að ljósmœðurnar óttuðust Guð, þá lét hann ættir Gyðinga aukast.

22 Þá bauð Faraó öllum lýð sínum og sagði: kastið í ána öllum þeim sveinbörnum, sem fæðast; en öll meybörn mega lífi halda.

2. KAPÍTULI.

Um fæðing Mosis, uppfóstur, flóttu og kvensfáng.

MADUR nokkur af Leví-ætt gekk að eiga eina af dætrum Leví.

2 Þessi kona varð barnshafandi, og fæddi son; og er hún sá, að sveinninn var fagur, þá leyndi hún honum í 3 mánuði.

3 En er hún mátti ei leyna honum lengur, bjó hún honum til örks af reyr, bræddi hana með jarðlími og biki, lagði sveininn þar í, og lét örkina út í sefið hjá árbakkanum;

4 En systir sveinsins stóð þar langt frá, til að vita, hvað um hann yrði.

5 Dóttir Faraós gekk ofan að ánni til að lauga sig, og gengu þjónustumeijar hennar eptir árbakkanum; hún leit örkina í sefinu, og sendi eina af þernum sínum eptir henni.

6 En er hún lauk upp örkinni, sá hún barnið; og sjá! það var sveinbarn, og var að gráta! Hún kendi í brjósti um hann, og sagði: þetta er eitt af sveinbörnum Ebreskra.

7 Þá sagði systir hans við dóttur Faraós: á eg að fara og sækja fyrir þig einhverja fósturu af hinum ebresku konum, að hún hafi sveininn á brjósti fyrir þig?

8 Dóttir Faraós svaraði henni: far þú. En stúlkan fór og sótti móður sveinsins.

9 Dóttir Faraós sagði til hennar: tak þenna svein með þér, og haf hann á brjósti fyrir mig, og skal eg launa þér fyrir. Tók konan þá sveininn, og hafði hann á brjósti.

10 En er sveinninn var vaxinn, fór hún með hann til dóttur Faraós; tók hún hann í sonarstað, og kallaði hann Móses, því hún sagði: eg hefi tekið hann upp úr vatninu.

11 Þá er Móses var orðinn fulltíða maður, fór hann eitt sinn á fund ættbræðra sinna, og sá á þrældóm þeirra; hann sá, hvar egypzkur maður laust ebreskan mann, einn af kynsmönnum hans.

12 Hann litaðist þá um, og er hann sá eingan mann, vó hann hinn egypzka, og huldi hann í sandi.

13 Daginn eptir gekk hann út, og sá tvo ebreska menn rýskjast; þá mælti hann við þann, sem á raungu máli átti að standa, hví skær þú náunga þinn?

14 Hinn svaraði: hver hefir gjört þig að yfirmanni og dómara yfir okkur? er þér í hug að drepa mig, eins og hinn Egypzka, sem þú drapst? Þá varð Móses hræddur og hugsaði með sér: það er þá orðið uppvíst!

15 En sem Faraó frétti þenna atburð, leitaði hann eptir að drepa Móses; en Móses flýði fyrir Faraó, og tók sér bústað í Midíanslandi, og bjó þar hjá vatnsbólum.

16 Kennimaðurinn í Midíanslandi

átti sjö doetur ; þær komu þángað, jusu vatn, og fyltu þrórnar til að brynna fænaði föður síns.

17 Þá komu að hjarðmenn, og bægdú þeim frá ; en Móses reis upp, og hjálpaði þeim, og brynti fænaði þeirra.

18 Þegar þær komu heim til Regúels, föður síns, mælti hann : hvi komið þér svo skjótt heim í dag ?

19 Þær svöruðu : egypzkur maður hjálpaði oss frá hjarðmönnunum, jós líka vatnið upp fyrir oss, og vatnaði fænu.

20 Hann sagði þá til doetra sinna : hvar er hann þá ? hvers vegna látið þér þenna mann standa úti ? kallið á hann, að hann eti með oss !

21 Móses lét sér vel líka að vera hjá þessum manni, og hann gipti Mósi Sippóru dóttur sína.

22 Hún ól son ; þann lét hann heita Gersom ; því hann sagði : eg hefi verið gestur í ókunnu landi.

23 Laungum tíma þar eptir dó Egyptalands konungur. En Ísraelsmenn andvörpuðu undir ánaudinni, og kveinuðu, og ánaudarkvein þeirra stó upp til Guðs ;

24 Og Guð heyrði þeirra andvarpanir, og mintist sáttmála síns við Abraham, Ísaak og Jakob ;

25 Guð leit til Ísraelsmanna, og vissi, hvernig þeim leið.

3. KAPÍTULI.

Móses er kallaður af Guði til að leiða Ísraels lýð út af Egyptalandi.

MÓSES var fjárhirðir hjá Jetró, tengdaföður sínum, kennimanni í Midíanslandi, og hélt fænu vestur í eyðimörkina, og kom til Guðs fjalls, Hóreps.

2 Þar birtist honum engill Drottins í eldsloga, sem lagði út af þyrnirunni nokkurum ; og sá hann, að runnurinn logaði, en brann ekki.

3 Þá sagði Móses : eg vil ganga nær, og sjá þessa hina miklu sýn, hvað til þess komi, að runnurinn brennur ekki.

4 En sem Drottinn sá, að hann veik þángað til að skoða þetta, þá kallaði Guð til hans úr runninum, og sagði : Móses ! Móses ! Hann svaraði : hér em eg.

5 Hann sagði : gakk ekki hingað !

drag skó þína af fótum þér, því sá staður, er þú stendur á, er heilög jörð.

6 Hann sagði enn fremur : eg em Guð föður þíns, Guð Abrahams, Guð Ísaaks, og Guð Jakobs. Þá byrgði Móses andlit sitt, því hann þorði ekki að líta upp á Guð.

7 Drottinn sagði : eg hefi sannlega sæð eynd þjóðar minnar í Egyptalandi, og heyrt, hversu hún kveinar undan þeim, sem þrælka hana ; eg veit, hvað bágt hún á.

8 Eg em ofan farinn til að frelsa hana af hendi Egyptalandsmanna, og til að leiða þá út af því landi og til þess lands, sem er gott og viðlent, til þess lands, sem flýtur af mjólk og hunangi, í stöðvar þeirra Kananíta, Hetíta, Amóríta, Feresíta, Hevíta og Jebúsíta.

9 Nú með því að kall Ísraelsmanna er komið til mín, og eg þar með hefi sæð þá kúgun, sem Egyptar þröngva þeim með,

10 Þá far þú nú ; eg vil senda þig til Faraós, og þú skalt leiða mitt fólk, Ísraelsmenn, út af Egyptalandi.

11 Móses sagði til Guðs : hver em eg, að eg fari til fundar við Faraó, og leiði Ísraelsmenn út af Egyptalandi ?

12 Hann sagði : eg vil vera með þér ; og það skaltu til marks hafa, að eg hefi sent þig, að þá þú hefir leitt fólk út af Egyptalandi, skuluð þér þjóna Guði á þessu fjalli.

13 Móses sagði til Guðs : en þegar eg kem til Ísraelsmanna, og segi þeim : Guð fedra yðvarra sendi mig til yðar, og þeir segja til mín : hvert er nafn hans ? hverju skal eg þá svara ?

14 Guð sagði til Mósis : eg er sá, sem eg er. Og hann sagði : svo skaltu segja Ísraelsmönnum : sá sem er (það sem hann er), hann sendi mig til yðar.

15 Guð sagði enn fremur til Móses : svo skaltu segja Ísraelsmönnum : Drottinn, Guð fedra yðvarra, Guð Abrahams, Guð Ísaaks, og Guð Jakobs, sendi mig til yðar ; þetta er mitt nafn æfinlega, og með því skal nefna mig um aldur og æfi.

16 Far nú, og safna saman höfð-

ingjum Ísraelslýðs, og mæl við þá : Drottinn, Guð feðra yðvarra, Guð Abrahams, Ísaaks og Jakobs, birtist mér og sagði : eg hefi vitjað yðar, og sæð meðferðina á yður í Egyptalandi ;

17 Og eg hefi sagt : eg vil leiða yður úr Egyptalands ánaud inn í land þeirra Kananíta, Hetíta, Amóríta, Feresíta, Hevíta og Jebúsíta, í það landið, sem flýtur af mjólk og hunangi.

18 Þeir munu skipast við orð þín, og skaltu þá ganga með höfðingjum Ísraelsmanna fyrir Egyptalands konung, og segja til hans : Drottinn, Guð ebreskra manna, hefir birtst oss ; fyrir því leyf oss nú að fara þrjár dagleiðir á eyðimörk, að vörum fœrum fórnir Drottni, Guði vorum.

19 Veit eg þó, að Egyptalands konungur mun eigi leyfa yður burtförina, og jafnvel ekki þó hart sè á honum tekið.

20 En eg vil út rétta mína hönd, og ljósta Egyptalandsmenn með als konar undrum, sem eg mun þar fremja meðal þeirra, og þá skal hann sleppa yður.

21 Eg skal láta þessa þjóð hafa það lán hjá Egyptzkum, að þá þér farið í burt, skuluð þér eigi tómhentir fara ;

22 Því hver kona skal fá að láni hjá grannkonu sinni og sambýliskonu silfurker, gullker og klæði, og það sama skuluð þér láta sonu yðra og dætur í burt bera, og skuluð þér taka það frá Egyptzkum.

4. KAPÍTULI.

Móses fær vald til jarteihnagjörðar, og fer til Egyptalands.

MÓSES svaraði og sagði : sjá ! þeir munu ekki trúá mér og eigi skipast við orð mín, heldur segja : Guð hefir ekki vitrazt þér !

2 Drottinn sagði til hans : hvað er það, sem þú hefir í hendi þér ? Hann svaraði : stafur er það.

3 Hann sagði : kasta þú honum á jörðuna ! Hann gjörði svo, og varð þá stafurinn að höggormi, og hrökk Móses undan honum.

4 Drottinn sagði til Mósis : rétt út hönd þína, og gríp um ormshalann. Hann rétti út hönd sína, og tók um hann, og varð þann þá aptur að staf í hendi hans.

5 Þessvegna munu þeir trúá, að Drottinn, Guð feðra þeirra, Guð Abrahams, Guð Ísaaks og Guð Jakobs, hafi vitrazt þér.

6 Drottinn sagði enn fremur til hans : stíktu hendi þinni í barm þér ! Hann stakk hendi sinni í barm sér, og tók hana út aptur ; var þá höndin líkþrá, og snjóhvít.

7 Hann sagði : stíktu hendinni í barm þér aptur ! Hann stakk henni aptur í barminn, en þá hann tók hana út aptur úr barminum, var hún orðin jafngóð og með holdslit.

8 Vilji þeir nú ekki trúá þér, eða skipast við hina fyrri jarteiknina, þá munu þeir skipast við hina síðari.

9 En ef þeir vilja hvorugri þessari jarteikn trúá, eða skipast láta við orð þín, þá tak vatn úr ánni, og aus því upp á þurt land, og mun þá það vatn, er þú tekur úr ánni, verða að blóði á þurlendinu.

10 Þá sagði Móses til Drottins : heyr, Drottinn ! ekki hefi eg verið orðfær maður hér til, og ekki heldur orðið það, síðan þú talaðir til þjóns þíns, því mér er tregt um málføeri og tungutak.

11 Drottinn sagði til hans : hver gefur mannum málið ? eða hver giörir hinn mállausa eða dauða, hinn skyggna eða blinda ? er það ekki eg, Drottinn, sem gjöri það ?

12 Far nú, eg skal styrkja mál þitt, og kenna þér, hvað þú skalt mæla.

13 Hann svaraði : heyr, Drottinn ! sendu hvern þú vilt !

14 Þá varð Drottinn stórlega reiður við Móses, og sagði : skyldi eg ekki vita, að Aron bróðir þinn, Levítinn, er vel orðfær maður ? sjá ! hann skal fara til móts við þig, og þá hann sér þig, mun hann taka þér feginsamlega ;

15 Þú skalt tala til hans og leggja orðin í munn honum, en eg mun styrkja mál þitt og mál hans, og kenna ykkur, hvað þér skuluð gjöra.

16 Hann skal tala fyrir þig til lýðsins, og hann skal vera þér sem munnur, en þú skalt vera honum sem Guð.

17 Staf þenna skaltu hafa í hendi þér, og með honum skaltu jarteikninnar gjöra.

18 Síðan fór Móses aptur til Jetrós, tengdaföður síns, og mælti til hans: leyf mér að fara og vitja ættbræðra minna, þeirra sem á Egyptalandi eru, svo eg viti, hvort þeir eru enn á lífi. Jetró svaraði honum: far þú í friði!

19 Drottinn sagði við Móses í Midíanslandi: far þú, og hverf aptur til Egyptalands, því þeir eru allir dauðir, er leituðu eptir lífi þínu.

20 Móses tók með sér konu sína og sonu, lét þau ríða á ösnum, og fór aptur til Egyptalands, og hafði Guðs staf í hendi sér.

21 Drottinn sagði við Móses: sjá svo til, þá er þú kemur aptur í Egyptaland, að þú fremjir öll þau undur fyrir Faraó, sem eg hefi fyrir þig lagt; en eg mun láta hjarta hans harðna, svo hann mun eigi láta þjóðina lausa.

22 Þú skalt segja við Faraó: svo segir Drottinn: Ísraelslýður er minn frumgetinn sonur;

23 Eg segi þér, lát son minn fara, svo hann megi þjóna mér; en viljir þú hann ei lausan láta, þá skal eg ljósta í hel þinn frumgetna son.

24 En er Móses var í herbergi nokkuru á leiðinni, ræðst Drottinn í móti honum og vildi deyða hann.

25 Þá tók Sippóra steinkníf, og af sneið yfirhúð sonar síns, og lagði fyrir fœtur hans, og sagði: þú ert minn blóðbrúðgumi!

26 Þá lét hann hann vera; en hún nefndi blóðbrúðguma vegna umskurnarinnar.

27 Drottinn sagði til Arons: far þú út í eyðimörkina til móts við Móses. Hann fór og mætti honum á Guðs fjalli, og kyssti hann.

28 Móses sagði Aroni öll orð Drottins, þess er hann sendi, og allar þær jarteiknir, sem hann hafði boðið honum að gjöra.

29 Þeir Móses og Aron fóru nú og stefndu saman öllum höfðingjum Ísraelsmanna,

30 Og flutti Aron öll þau orð, er Drottinn hafði mælt við Móses, og gjörði táknið í augsyn fólksins;

31 Og fólkið trúði; og sem þeir heyrðu, að Drottinn hafði vitjast Ísraelsmanna og litið á eynd þeirra, þá fellu þeir fram og tilbáðu.

5. KAPÍTULI.

Móses gjörður apturheka af Faraó; ánuð Ísraelsmanna harðnar.

EPTIR það gengu þeir Móses og Aron á fund Faraós, og sögðu: svo segir Drottinn, Guð Ísraelsmanna: gef fólki mínu burtfararleyfi, svo það megi halda mér hátíð í eyðimörkinni.

2 Faraó sagði: hver er sá Drottinn, að eg skuli gegna honum til þess að sleppa Ísraelsmönnum; eg þekki ekki þann Drottin, og Ísraelsmönnum sleppi eg ekki.

3 Þeir sögðu: Guð ebreskra manna hefir vitrazt oss; leyf oss að fara þriggja daga leið út í eyðimörkina, til að færa fórnir Drottni, Guði vorum, að hann eigi slái oss með drep-sótt eða sverði.

4 Egyptalands konungur sagði til þeirra: hví viljið þið, Móses og Aron, taka fólkið úr vinnunni? Farið aptur til yðvars erfðis!

5 Faraó sagði enn fremur: nú, þegar fólkið er orðið svo margt í landinu, þá viljið þér láta það hætta að vinna!

6 Sama dag bauð Faraó verkstjórum þeim, er settir voru yfir fólkið, og tilsjónarmönnum þess, og sagði:

7 Þér skuluð eigi hér eptir fá fólkinu hálmstrá til að brenna tigulsteina við, eins og þér hafið gjört hingað til; þeir skulu sjálfir fara og safna sér stráum;

8 En þó skuluð þér setja þeim fyrir að gjöra jafnmarga tigulsteina, og þeir hafa gjört hingað til, og minnið ekki af við þá. Þeir eru orðnir latir; þess vegna kalla þeir, og segja: vör viljum fara og færa fórnir Guði vorum.

9 Það verður að þýngja vinnuna á fólkinu, svo það hafi nokkuð að starfa og hlýði ekki á lygifortölur.

10 Þá gengu verkstjórar og tilsjónarmenn fólksins út, og mæltu svo til fólksins: svo segir Faraó: eg læt eingin hálmstrá gefa yður;

11 Farið sjálfir og takið yður strá, hvar sem þér finnið, en þó skal als ekkert minna yðar ánaugarverk.

12 Þá fór fólkið víðs vegar um allt Egyptaland að leita sér hálmleggja, til að hafa í stað stráa.

13 Verkstjóranir ráku eptir þeim, og sögðu: ljúkið dag hvern við yðar

ákveðna dagsverk, eins og meðan þér höfðuð stráin.

14 Og tilsjónarmenn Ísraelsfólks, sem verkstjórar Faraós höfðu sett yfir þá, voru bardir, og sagt við þá : hvi hafið þér ei lokið við yðar ákveðna tigulgjörðarverk í dag og í gær, eins og áður fyr.

15 Tilsjónarmenn Ísraelsmanna gengu þá fyrir Faraó, kölluðu og sögðu : hvi fer þú svo með þjóna þína ?

16 Þjónum þínum eru eingin strá gefin, og þó er heimtað af oss að gjöra tigulsteina, og þar á ofan eru þjónar þínir bardir, og er þitt fólk skuld í þessu.

17 Hann sagði : þér eruð latir og nennið eingu ! þess vegna segið þér : látum oss fara og færa Drottinn fórnir.

18 Farið nú og erfiðið ! eingin strá skal gefa yður, en þó skuluð þér greiða hina ákveðnu tigulsteina.

19 Þá sáu tilsjónarmenn Ísraelsmanna, í hvert óefni komið var fyrir þeim, þegar sagt var við þá : þér skuluð eingu færri tigulsteina gjöra ! hinu ákveðna dagsverki skal af lokið hvern dag !

20 Þegar þeir komu út frá Faraó, gengu þeir fram á þá Móses og Aron, sem stóðu gagnvart þeim,

21 Og sögðu til þeirra : Drottinn álíti ykkur og dæmi, þar sem þið hafið gjört oss óvinsæla hjá Faraó og þjónum hans, og fengið þeim svo sverðið í hendurnar til að drepa oss með.

22 Þá snéri Móses sér til Drottins, og sagði : hvi gjörir þú svo illa við þetta fólk ? hvi hefir þú þá sent mig ?

23 Því síðan eg gekk fyrir Faraó til að tala í þínu nafni, hefir hann kúgað lyðinn, og þú hefir þó ekki frelsað þitt fólk.

6. KAPÍTULI.

Fyrirheit Drottins. Frá kynþætti Mósis.

DROTTINN sagði við Móses : þú skalt nú sjá, hvað eg vil gjöra Faraó ; því fyrir voldugri hendi skal hann þá lausa láta, fyrir voldugri hendi skal hann keyra þá burt úr landi sínu.

2 Guð talaði til Móses, og sagði til hans : eg em Drottinn !

3 Eg vitraðist Abraham, Ísaak og Jakob, sem almáttugur Guð ; en mitt nafn “hann sem er (það sem hann er)” var þeim ekki kunnugt.

4 Eg gjörði við þá þann sáttmála, að gefa þeim Kanaansland, það útleððarland, í hverju þeir voru sem útlendir.

5 Eg hefi heyrt kveinstafi Ísraelsmanna, sem Egyptar hafa að þælum gjört, og eg hefi minzt sáttmála míns.

6 Þessvegna seg Ísraelsmönnum : eg em Drottinn, eg vil færa yður undan ánauðar oki Egypzkra, og þrifa yður úr þeirra þrældómi, og frelsa yður með útrættum armlegg og stórum refsidómum.

7 Eg vil velja yður fyrir mitt fólk, og vera yðar Guð, og þér skuluð reyna, að eg em Drottinn, yðar Guð, sem færi yður undan ánauð Egypzkra.

8 Eg vil leiða yður inn í það land, sem eg sör að gefa Abraham, Ísaak og Jakob ; það land vil eg gefa yður til eignar ; eg em Drottinn !

9 Móses sagði Ísraelsmönnum þetta, en þeir sintu honum ekki sökum hugarángurs og vegna hins stránga þrældóms.

10 Þá talaði Drottinn við Móses, og sagði :

11 Gakk á tal við Faraó, Egyptalandskonúng, og bið hann leyfa Ísraelsmönnum burt úr landi sínu.

12 Móses svaraði Drottni, og sagði : sjá ! Ísraelsmenn vilja ei gefa gaum að orðum mínum ; hversu mun þá Faraó skipast við þau, þar sem eg em maður málstaður !

13 Þá talaði Drottinn við Móses og Aron, og fækk þeim þann boðskap til Ísraelsmanna og Faraós, Egyptalandskonúgs, að út leiða Ísraelsmenn af Egyptalandi.

14 Þessir eru ættfeður þeirra : synir Rúbens, er var frumgetinn sonur Ísraels, voru þeir Hanok, Palú, Hesron og Karmí ; það er kynslóð Rúbens.

15 Synir Símeons voru þeir Jemúel, Jamín, Ohad, Jakín, Sóhar og Sál, sem var sonur kanverskrar konu ; þetta er kynslóð Símeons.

16 Þessi eru nöfn Leví sona með sínum kynþáttum : Gerson, Kahat og Merarí ; varð Leví 137 ára að aldri.

17 Synir Gersons voru þeir Libní og Símei með sinni kynslóð.

18 Synir Kahats voru þeir Amram, Jesehar, Hebron og Ússiel; varð Kahat 133 ára gamall.

19 Synir Meraris voru þeir Mahelí og Músí; þetta er Leví kynslóð með sínum ættleggjum.

20 Amram fékk Jókebedar, föðursystur sinnar, og átti hún við honum þá Aron og Móses; varð Amram að aldri 137 ára.

21 Synir Jesehars voru þeir Kóra, Nefeg og Sikrí.

22 Synir Ússiels voru þeir Mísael, Elsafan og Sitrí.

23 Aron fékk Elisebu, dóttur Amínadabs, systur Nahasons, og átti hún við honum þá Nadab, Abihú, Eleasar og Ítamar.

24 Synir Kóru voru þeir Assír, Elkana og Abíasaff; það er kynslóð Kórúnga.

25 Eleasar, sonur Arons, kvongaðist og fékk einnar af dætrum Pútíels, og átti við henni Pínehas. Þetta eru ættfeður Levítanna og þeirra kynþættir.

26 Það er þessi Aron og Móses, sem Drottinn bauð: leiðið Ísraelsmenn út af Egyptalandi með öllu liði þeirra;

27 Það voru þeir, sem komu orði á við Faraó, Egyptalands konúng, að færa Ísraelsmenn út af Egyptalandi, þessi Móses og Aron.

28 Og þann tíma er Drottinn átti tal við Móses í Egyptalandi,

29 Talaði hann til hans þessum orðum: eg em Drottinn! seg Faraó, Egyptalandskonúngi, alt, hvað eg hefi boðið þér.

30 Móses svaraði, þar sem hann stóð frammi fyrir Drottni: sjá! eg em maður málstaður; hversu má Faraó þá skipast við orð mín?

7. KAPÍTULI.

Fyrsta undur: vatn verður að blóði.

DROTTINN sagði við Móses: eg hefi sett þig sem Guð yfir Faraó, en Aron bróðir þinn skal vera þinn spámaður (tálkur).

2 Þú skalt tala alt, það eg býð þér, en Aron bróðir þinn skal flytja við Faraó, að hann gefi Ísraelsmönnum fararleyfi úr landi sínu.

3 En eg vil forherða hjarta Faraós, og fremja margar jarteiknir og stórmerki í Egyptalandi.

4 Faraó mun ekki skipast við orð ykkar, og skal eg þá leggja mína hönd á Egyptaland, og út leiða þaðan herskara mína, Ísraels niðja, með stórum refsisdómum;

5 Skulu Egyptar fá að vita, að eg em Drottinn, þá eg út rætti mína hönd yfir Egyptaland og út leiði Ísraels niðja þaðan.

6 Þeir Móses og Aron gjörðu nú, sem Drottinn hafði þeim um boðið;

7 Var Móses áttroður, en Aron hafði 3 um áttroett, þá þeir töluðu við Faraó.

8 Drottinn talaði við þá Móses og Aron, og sagði:

9 Ef Faraó skorar á ykkur, að þið skulið sýna jarteiknir ykkar, þá seg til Arons: tak staf þinn og kasta honum frammi fyrir Faraó, og skal þá stafurinn verða að höggormi.

10 Þá gengu þeir Móses og Aron inn fyrir Faraó, og gjörðu, svo sem Drottinn hafði boðið þeim; og kastaði Aron staf sínum frammi fyrir Faraó og þjónum hans, og varð stafurinn að höggormi.

11 Þá kallaði Faraó á vitríngana og töframennina, og þessir forneskjummenn Egypta gjörðu slíkt hið sama með töfrum sínum:

12 Kastaði hver þeirra staf sínum, og urðu stafirnir að höggormum; en stafur Arons gleypði þeirra stafi.

13 Þá forhertist hjarta Faraós, svo hann skipaðist ekki við orð þeirra, eins og Drottinn hafði fyrir sagt.

14 Þá sagði Drottinn til Mósis: hjarta Faraós er ósveigjanlegt; hann vill ei láta fólkíð laust.

15 Far þú á morgun á fund Faraós; hann mun ganga ofan að ánni, skaltu þá ganga til móts við hann á árbakk-anum, og haf í hendi þér staf þann, er varð að höggormi.

16 Þú skalt segja til hans: Drottinn, Guð ebreskra manna, hefir sent mig til þín og hann lætur segja þér: gef mínu fólkí orlof, að það megi þjóna mér á eyðimörku; en þú hefir ekki hingað til viljað við það skipast.

17 Svo segir Drottinn: hér af skaltu við kannast, að eg em Drottinn: með þeim staf, sem eg hefi í hendi míni,

lýst eg á vatnið, sem er í ánni, og þá skal það verða að blóði ;

18 Fiskarnir í ánni skulu deyja, og vatnið í ánni skal fúlna, svo að egypzka menn skal velgja við að drekka af því.

19 Drottinn mælti við Móses : seg til Arons : tak staf þinn, og rétt þína hönd út yfir vötn Egyptalands, yfir árnar, fljótin, tjarnirnar og yfir öll stöðuvötn, og skulu þau þá verða að blóði, og um alt Egyptaland skal blóð vera bæði í trè-ílátum og stein-kerum.

20 Móses og Aron gjörðu, sem Drottinn hafði böðið þeim ; hann reiddi upp stafinn og laust á vatnið í ánni, að ásjáanda Faraó og þjónum hans, og alt vatn í ánni varð að blóði ;

21 Fiskarnir í ánni dóu, og vatnið í ánni varð svo stöekt, að Egyptar gátu ekki drukkið það, og blóð varð í öllu Egyptalandi.

22 En þar eð forneskjumenn Egypzkra gjörðu slíkt hið sama með töfrum sínum, þá harðnaði hjarta Faraós, svo hann gegndi þeim ekki, eins og Drottinn hafði fyrir sagt ;

23 Snèri Faraó þá heim til hallarinnar, og lét sér þetta ekki heldur til hjarta ganga.

24 En allir egypzkir menn grófu í kríng um ána eptir neyzluvatni, því þeir gátu eigi drukkið vatnið úr ánni ;

25 Liðu svo sjö samfleyttir dagar, eptir það að Drottinn hafði lostið ána.

8. KAPÍTULI.

2., 3. og 4. undur : *froskar, mýbit, flugur.*

DROTTINN sagði við Móses : gakk fyrir Faraó, og seg til hans : svo segir Drottinn : gef lýð mínum burt-faraleyfi, að hann megi þjóna mér ;

2 En ef þú vilt eigi gefa honum orlof, þá skal eg plága alt þitt land með froskum ;

3 Fljótíð skal vera krökt af froskum ; þeir skulu skríða á land og fara inn í höll þína og í svefnherbergi þitt og upp í rekkju þína, inn í hús þjóna þinna og upp á fólk þitt, í þína baksturofna og deigtrog ;

4 Og froskarnir skulu skríða upp á þig og fólk þitt, og upp á alla þjóna þína.

5 Drottinn mælti við Móses : seg til

Arons : rétt út hönd þína, og halt staf þínum uppi yfir ám, fljótum og stöðuvötnum, og lát froska koma yfir Egyptaland.

6 Og Aron út rétti hönd sína yfir vötn Egyptalands ; kom þá upp froskurinn og huldi Egyptaland.

7 Kunnáttumennirnir gjörðu slíkt hið sama með töfrum sínum, og létu froska koma yfir Egyptaland.

8 Þá kallaði Faraó til Móses og Arons, og sagði : biðjið Drottin fyrir mér, að hann láti þessa froska hverfa frá mér og frá þjóð minni ; þá skal eg láta fólkíð fara, að það megi færa Drottni fórnir.

9 Móses sagði við Faraó : þér skal veitast sú virðing, að á kveða, nær eg skuli biðja fyrir þér og fyrir þjónum þínum og fyrir fólk þínu, að froskarnir hverfi burt frá þér og úr húsum þínum ; þeir skulu hvergi eptir verða, nema í ánni.

10 Hann svaraði : á morgun. Móses mælti : svo skal vera, sem þú mælist til, svo þú vitir, að einginn er líki við Drottinn, vorn Guð ;

11 Froskarnir skulu víkja frá þér og úr húsum þínum, frá þínum þjónustumönnum og frá fólk þínu ; einúngis í ánni skulu þeir eptir verða.

12 Síðan gengu þeir Móses og Aron frá Faraó, og Móses á kallaði Guð um froskana, í það mund sem hann hafði til tekið við Faraó.

13 Drottinn gjörði, sem Móses beiddist, og dóu froskarnir í húsunum, gördunum og á ökrunum ;

14 Hráguðu menn þeim saman í marga hauga, og varð þar af illur daun í landinu.

15 En er Faraó sá, að hann fèkk hvíld, þá forherti hann hjarta sitt, og lét ei skipast við orð þeirra, eins og Drottinn hafði fyrir sagt.

16 Drottinn mælti við Móses : seg til Arons : rétt út staf þinn, og slá jardarduþíð, og skal það þá verða að mý yfir alt Egyptaland.

17 Þeir gjörðu svo ; og Aron út rétti hönd sína, og laust stafnum á jardarduþíð, og varð það að mý á mönnum og fænaði ; alt jardarduþ varð að mý yfir alt Egyptaland.

18 Kunnáttumennirnir reyndu og til með fjölkyngi sinni að koma upp

mýnu, en gátu ekki; lagðist mýið bæði á menn og fænað.

19 Þá sögðu kunnáttumennirnir við Faraó: þetta er Guðs fingur; en hjarta Faraós harðnaði, svo hann hlýddi ekki þeim Móses, eins og Drottinn hafði fyrir sagt.

20 Þá sagði Drottinn við Móses: rís upp árla á morgun, og far til fundar við Faraó, þá hann gengur ofan að vatninu, og seg til hans: svo segir Drottinn: gef fólki mínu orlof, að það megi þjóna mér;

21 En ef þú lofar ei fólki mínu í burt, þá skal eg láta flugur koma yfir þig og þína þjónustumenn og yfir fólk þitt og í hús þín; og hús Egyptzka skulu full verða af flugum, og eins landið, sem þeir búa í.

22 En á þeim degi vil eg undan taka landið Gósen, þar sem mitt fólk býr, svo að þar skulu eingar flugur vera, til þess þú vitir, að eg, Drottinn, er í landinu;

23 Og eg vil setja hlíf milli míns fólks og þíns fólks. Á morgun skal þetta tákn verða.

24 Drottinn gjörði svo; kom þá mikill fjöldi flugna í hús Faraós og hans þjónustumanna, og í öllu Egyptalandi lagðist landið í eyði af flugunum.

25 Þá kallaði Faraó á Móses og Aron, og sagði: farið, og færið fórnir yðar Guði hér innanlands.

26 Móses svaraði: ekki hæfir, að vær gjörum svo; því vær munum færa Drottni, Guði vorum, þær fórnir, sem Egyptalandsmönnum þykir óhæfa í; eigum vær að fórnfæra því, sem Egyptzkir álíta óhæfu? mundu þeir þá ekki grýta oss?

27 Vær verðum að fara þrjár dagleiðir út í eyðimörkina til að færa fórnir Drottni, Guði vorum, eins og hann hefir oss boðið.

28 Faraó mælti: eg vil lofa yður burt, að þær færið fórnir Drottni, Guði yðar, á eyðimörku; þó með því móti, að þær farið ei lengra í burt; biðjið fyrir mér!

29 Móses svaraði: sjá! þegar eg kem út frá þær, vil eg biðja til Drottins, og skulu þá flugurnar á morgun víkja frá Faraó og frá þjónustumönnum hans og frá fólki hans; en þá má

Faraó ekki optar prettast um að lofa fólkinu burt til að færa Drottni fórnir.

30 Þá gekk Móses út frá Faraó, og bað til Drottins.

31 Og Drottinn gjörði, sem Móses bað, og lét flugurnar hverfa frá Faraó og hans þjónustumönnum og fólki hans, svo eingin ein var eptir.

32 En Faraó forherði þá enn sitt hjarta, og leyfði ekki fólkinu burt.

9. KAPÍTULI.

5., 6. og 7. undur: fjársýki, hgli, hagl.

DROTTINN sagði við Móses: gakk fyrir Faraó, og seg til hans: svo segir Drottinn, Guð ebreskra manna: lofa fólki mínu að fara, svo það megi þjóna mér;

2 En viljir þú ekki lofa þeim burt, og haldir þú þeim enn lengur,

3 Sjá! þá skal hönd Drottins koma yfir kvikfænað þinn, sem er í haganum, yfir hesta og asna og úlfalda, uxa og sauðfè, með harðla þúngu faraldri;

4 Og Drottinn vill gjöra þann mun á kvikfè Ísraelsmanna og Egyptalandsmanna, að eingin skepna skal deyja af því, sem Ísraelsmenn eiga.

5 Og Drottinn til tók ákveðinn tíma, og sagði: á morgun mun Drottinn láta þetta fram fara í landinu.

6 Drottinn lét þetta fram fara að næsta morgni; dó þá allur kvikfænaður Egyptzka, en eingin skepna dó af fænaði Ísraelsmanna.

7 Þá sendi Faraó menn og varð þess vísari, að ekki hafði ein skepna farizt af fænaði Ísraelsmanna; en þó var Faraó svo þrálýndur, að hann leyfði ei fólkinu burtu.

8 Drottinn sagði við Móses og Aron: takið handfylli yðar af ösku úr ofninum, og skal Móses dreifa henni í lopt upp, að Faraó ásjáanda;

9 Skal askan þá verða að duppti um alt Egyptaland; en þar af skal koma bólga, sem brýzt út í kyli, bæði á menn og fænað um alt Egyptaland.

10 Þeir tóku þá ösku af ofninum, og gengu fyrir Faraó; þá dreifði Móses öskunni í lopt upp, og kom þá á menn og fænað bólga, sem brauzt út í kyli;

11 Og gátu kunnáttumennirnir ekki komið á fund Móses sökum bólgunnar, því kunnáttumennirnir höfðu bólgu, eins og aðrir Egyptalandsmenn.

12 En Drottinn forherti hjarta Faraós, svo hann hlýddi þeim ekki, eins og Drottinn hafði sagt Móses.

13 Þá mælti Drottinn við Móses: ris upp árla á morgun, gakk fyrir Faraó og seg til hans: svo segir Drottinn, Guð ebreskra manna: gef fararleyfi fólki mínu, að það megi þjóna mér;

14 Ellegar mun eg í þessu sinni senda allar mínar plágur yfir þig fjálfan, yfir þjóna þína og yfir fólk þitt, svo að þú vitir, að einginn er minn líki á öllu jarðriki;

15 Því áðan, þá eg út rétti hönd mína, og sló þig og fólk þitt með drepsótt, mundir þú hafa orðið afmáður af jörðunni;

16 En þess vegna hêlt eg þér upp-rettum, til þess eg sýndi þér minn mátt og kunngjörði mitt nafn um alla veröld.

17 En ef þú enn stendur í móti mínu fólki, og vilt ei leyfa því burt að fara,

18 Þá vil eg á morgun í þetta mund láta rigna mjög stóru hagli, svo að aldrei skal jafnstórt komið hafa í Egyptalandi, síðan það ríki hófst og alt til þessa dags.

19 Fyrir því send nú, og tak inn fênað þinn og alt það, er þú átt á akri; því hver skepna, menn og fê, sem úti verður statt og ekki er í hús inn látið, þegar haglið dettur á, mun deyja.

20 Sérhver af þjónum Faraós, sem óttaðist orð Drottins, hýsti inni hjú sín og fênað;

21 En þeir, sem ekki gáfu gaum að orðum Drottins, létu hjú sín og fênað vera úti á akri.

22 Þá mælti Drottinn við Móses: rétt hönd þína til himins, og þá skal hagl drífa yfir allt Egyptaland, yfir menn og skepnur, og yfir allan jarðargróða í Egyptalandi.

23 Þá lypti Móses staf sínum til himins, og Drottinn lét þegar koma reidarþrumur og hagl; eldingumi laust á jörðuna, og Drottinn lét hagli rigna yfir Egyptaland;

24 Haglið var geysi-stórt, og eldstrokurnar fóru innan um haglið; hafði þvílíkt hret ekki komið á öllu Egyptalandi alt í frá landnámstíð.

25 Haglið sló niður alt, það sem á

akri var í öllu Egyptalandi: haglið laust bæði menn og skepnur og allan jarðargróða, og braut hvert trê í skóginum;

26 Nema í landinu Gósen, þar sem Ísraelsmenn bjuggu, þar kom ekkert hagl.

27 Þá sendi Faraó eptir Móses og Aron, og sagði til þeirra: að þessu sinni hefi eg syndgast; Drottinn er réttlátur, en eg og mitt fólk höfum á röngu máli að standa.

28 Biðjið Drottinn, að reidarþrumunum og haglinu linni; þá vil eg láta yður burt fara, og þér skuluð ekki bíða lengur.

29 Móses sagði til hans: þegar eg fer út af borginni, þá vil eg fôrna höndum til Drottins, og mun þá reidarþrumunum linna, og hagl ekki framfar koma, svo að þú vitir, að jörðin er Drottins;

30 Og veit eg þó, að þú og þínir þjónar óttast enn ekki Guð Drottin.

31 Hör og bygg var niður slegið, því byggið hafði fengið ax og hörinn frœknappa;

32 En hveiti og rúgur var ekki niður slegið, því þau höfðu seint komið upp.

33 Móses gekk frá Faraó út af borginni, og fôrnaði upp höndum til Drottins; linnti þá reidarþrumunum og haglinu, og regnið streymdi ekki lengur niður á jörðuna.

34 En er Faraó sá, að regnið hœtti og haglið og þrumurnar, þá syndgaðist hann enn meir, og bæði hann og þjónar hans forhertu hjörtu sín; og svo mikið var þrályndi Faraós, að hann leyfði ei Ísraelsmönnum að fara, eins og Drottinn hafði fyrir sagt fyrir munn Mósis.

10. KAPÍTULI.

8. og 9. undur: engisprettur, myrkur.

DROTTINN mælti við Móses: gakk inn fyrir Faraó; því eg hefi forhert hjarta hans, og svo hans þjónustumanna, til þess eg fremji mín tákni á meðal þeirra,

2 Og til þess að þú getir sagt börnum þínum og barnabörnum frá því, sem eg hefi afrekað í Egyptalandi, og frá þeim táknum, sem eg hefi gjört þar, svo þér vitið, að eg em Drottinn.

3 Síðan gengu þeir Móses og Aron inn til Faraós, og sögðu til hans : svo segir Drottinn, Guð ebreskra manna : hve lengi viltu undan færað að auðmýkja þig fyrir mér? Gef mínu fólki orlof, að það megi þjóna mér ;

4 En viljir þú ekki veita mínu fólki burtfararleyfi, þá skal eg á morgun færa engisprettur inn í ríki þitt.

5 Þær skulu hylja yfirborð landsins, svo að ekki skal sjást til jarðar ; þær skulu upp eta það, sem bjargað varð og enn er eptir ólamið af haglinu, og naga öll yðar trè, sem sprottið hafa í skógumum ;

6 Þær skulu fylla þín hús, og hús allra þjóna þinna og allra Egyptalandsmanna : slíkt skulu hvorki feður þínir nè feður fedra þinna sæð hafa, frá því þeir fœddust í heiminn og alt til þessa dags. Síðan snèri hann sér við, og gekk út frá Faraó.

7 Þá sögðu þjónustumenn Faraós til hans : hvað á þessi maður lengi að verða oss að meini? gef mönnunum orlof, að þeir megi þjóna Drottni, Guði sínum! eða veiztu enn ekki, að Egyptaland er í eyði lagt?

8 Þá voru þeir Móses og Aron sóttir aptur, og sem þeir komu fyrir Faraó, sagði hann til þeirra : farið, og þjónið Drottni, yðrum Guði! en hvað er það margt, sem ætlar burtu?

9 Móses svaraði : vèr viljum fara með únga og gamla, syni vora og doetur, og með þann kvikfænað, sem vèr höfum, smáan og stóran ; því vèr eigum að halda Drottni hátíð.

10 Hann sagði til þeirra : skal það svo til gánga! Guð hjálpi yður! skal eg leyfa yður og börnum yðar að fara úr landi? sjáið nú til, hvort þér hafið ekki ilt í huga!

11 Þetta skal ekki svo vera ; farið þér karlmennirnir, og þjónið Drottni, því þar um hafið þér beðið. Síðan voru þeir reknir út frá Faraó.

12 Þá mælti Drottinn við Móses : rétt út hönd þína yfir Egyptaland, svo engisprettur þjótí upp og komi yfir landið, og upp eti allan jarðargróða og alt, það sem haglið eptir skildi.

13 Þá út rétti Móses staf sinn yfir Egyptaland, og Drottinn lét austanvind standa upp á landið allan þann

dag og alla nóttina, en með morgninn kom austanvindurinn með engisprettur.

14 Engisprettur liðu yfir alt Egyptaland, og komu niður í öllum álfum landsins ; var af engisprettum svo mikill grúi á yfirborði jarðarinnar, að aldrei hafði slíkur verið, og mun ekki hær eptir verða.

15 Þær huldu allan jarðveginn, svo landið varð svart, og átu af alt gras jarðarinnar og allan ávöxt trjána, sem haglið hafði eptir skilið, svo að í öllu Egyptalandi var ekkert lauf eptir á trjánum og ekkert gröngresi á akrinum.

16 Þá gjörði Faraó skyndilega boð eptir Móses og Aron, og sagði : eg hefi syndgað á móti Drottni, yðrum Guði, og á móti yður.

17 Fyrirgefð mér mína synd, þó ekki sé nema í þetta sinn, og biðjið Drottin, yðvarn Guð, að hann vilji að eins taka þessa landplágu í burt frá mér.

18 Síðan gekk hann út frá Faraó, og bað til Drottins.

19 Þá snèri Drottinn veðrinu í mjög hvassan vestanvind, sem tók engisprettur og fleygði þeim í hafið rauða, svo ekki var eptir ein engisprettur nokkurstaðar í Egyptalandi.

20 En Drottinn forherti hjarta Faraós, svo hann leyfði ekki Ísraelsmönnum burt að fara.

21 Drottinn sagði við Móses : rétt hönd þína til himins, og skal þá koma þreifandi myrkur yfir alt Egyptaland.

22 Þá rétti Móses hönd sína til himins, og varð þá niðamyрkur í öllu Egyptalandi í þrjá daga.

23 Einginn sá annan, og í þrjá daga stóð einginn upp af þeim stað, sem hann var staddur ; en bjart var hjá öllum Ísraelsmönnum, þar sem þeir bjuggu.

24 Þá kallaði Faraó Móses til sín, og sagði : farið, og þjónið Drottni! látið að eins yðar sauðfænað og uxa eptir vera, en úngbörn yðar mega fara með yður.

25 Móses sagði : þú verður einnig að fá oss sláturfórn og brennifórn, svo vèr megum fórnir færa Drottni, Guði vorum.

26 Kvikfè vort skal og fara með

oss, og ekki skal ein klauf eptir verða; því þar af munum vèr taka það, sem vèr þurfum til fórnfæringar Drottni, Guði vorum; vèr vitum ekki, hverju vèr skulum fórnfæra Drottni, fyr en vèr komum þangað.

27 En Drottinn forherti hjarta Faraós, svo hann vildi ekki lofa þeim burt.

28 Og Faraó sagði til hans: far frá mér, og varast að koma optar fyrir mín augu, því á þeim degi, sem þú kemur í auglýsningu mér, skaltu deyja.

29 Móses svaraði: svo skal vera, sem þú segir; eg skal ekki hère eptir fram- ar koma fyrir þín augu.

11. KAPÍTULI.

Móses boðar hið tíunda undur.

DROTTINN mælti við Móses: eg vil enn láta eina plágu koma yfir Faraó og Egyptaland; þá mun hann leyfa yður að fara hëðan; hann mun ei að eins veita yður fullkomið orlof, heldur og reka yður á burt hëðan.

2 Seg nú í áheyrn fólksins, að hver karlmaður fái hjá vin sínum, og hver kvennaður hjá vinkonu sinni, silfurker og gullker að láni.

3 Og Drottinn lét Egyptalandsmenn auðsýna fólkinu þenna greiða; líka var Móses einhver hinn mesti maður í Egyptalandi, bæði eptir álitu Faraós manna og í augum lýðsins.

4 Þá sagði Móses: svo segir Drottinn: um miðnætti vil eg ganga mitt í gegn um Egyptaland,

5 Og þá skulu allir frumburðir í Egyptalandi deyja, frá Faraós frumgetna syni, sem situr í sínu háseti, og til frumgetnings þeirrar ambáttar, sem stendur við kvörnina, og allur frumburður fënaðarins.

6 Þá skal upp koma mikið sorgar- kvein í öllu Egyptalandi, hvers líki ekki hefir verið, og mun ekki verða.

7 En á meðal Ísraelsmanna skal hvorki mönnum né skepnum neitt að grandi verða, svo þér ytið, hvern mun Drottinn gjörir á Ísraelsmönnum og Egyptzjum.

8 Þá skulu allir þessir þjónar þínir koma ofan til mín, falla til jarðar fyrir mér, og segja: far þú á burt, og alt það fólk, sem þér fylgir; og eptir það

vil eg á burtu fara. Síðan gekk hann út frá Faraó og var mjög reiður.

9 Drottinn mælti við Móses: Faraó mun ekki hlýða yður, til þess að mín tákn verði margföld í Egyptalandi.

10 Þeir Móses og Aron gjörðu öll þessi tákn fyrir Faraó; en Drottinn forherti hans hjarta, svo hann ekki vildi leyfa Ísraelsmönnum að fara úr landi.

12. KAPÍTULI.

Páskahátíð. Daði frumburðanna. Ísraelsmenn byrja ferð sína af Egyptalandi.

DROTTINN mælti við Móses og Aron í Egyptalandi, og sagði:

2 Þessi mánuður skal vera yðar höfudmánuður, hann skal vera fyrsti mánuður ársins hjá yður.

3 Talið til allrar alþýðu Ísraelsmanna, og segið: á tíunda degi þessa mánaðar skal hver húsbóndi hjá yður taka lamb fyrir sitt hús, eitt fyrir hvert heimili.

4 En ef ekki er svo mannmargt á heimili, að upp fái etið lambið, þá taki hann með sér bónda þann, er næstur honum býr, eptir manntali, svo að þér skuluð ætla svo marga til lambsins, að þér fái upp unnið.

5 Það lamb, sem þér hafið til þess, skal vera annmarkalaust, hrútlamb og ársgamalt, og má vera hvort er vill ásaugarlamb eða hafurkið.

6 Þetta lamb skuluð þér varðveita til hins 14. dags þessa mánaðar, þá skal því slátra á samkomu allrar alþýðu Ísraelsmanna millum tveggja aptna.

7 Þá skal taka nokkuð af blóðinu og riða því á báða dyrustafi og dyratrè þeirra húsa, þar sem lambið er etið;

8 Símu nótt skal eta kjötið; það skal vera steikt við eld, og skal eta það með ósýrðu braudi og beiskum jurtum;

9 Ekki skuluð þér eta neitt af því hrátt eða soðið í vatni, heldur steikt við eld, höfuðið með fótum og innýflum;

10 Ekkert af því skuluð þér leifa til morguns, en hafi nokkuð af því leift verið til morguns, þá skuluð þér brenna það í eldi.

11 Þér skuluð eta það á þenna hátt: þér skuluð vera gyrtir um yðar lendar, hafa skó á fótum og stafi í hönd-

um; þér skuluð eta það í flýti, því þetta er Drottins páskafoðrn.

12 Þessa sömu nótt vil eg fara um Egyptaland, og slá alla frumburði í Egyptalandi, bæði menn og fænað; og refsidóm minn vil eg láta fram koma á öllum goðum Egyptalandsmanna. Eg em Drottinn.

13 Blóðið á þeim húsum, þar sem þér eruð, skal vera yður sem teikn; eg mun sjá blóðið og ganga fram hjá yður, og þegar eg slæ Egyptaland, skal eingin skæð plága yfir yður koma.

14 Þessi dagur skal vera yður endurminningardagur, og þér skuluð halda hann helgan, svo sem hátíð Drottins; sem æfulegt lögmál fyrir yðar eptirkomendur skuluð þér hann helgan halda.

15 Í sjö daga skuluð þér eta ósýrt brauð; þegar á fyrsta degi skuluð þér flytja burt allt súrdeig úr húsum yðar; því hver sem etur sýrt brauð frá þeim fyrsta degi til hins sjöunda, hann skal hafa fyringjört lífi sínu.

16 Á hinum fyrsta degi skuluð þér halda helga samkomu, og allt eins á hinum sjöunda deginum; á þeim dögum skal ekkert verk vinna, nema það sem allir menn þurfa til matar sær, að því einu megið þér starfa.

17 Þér skuluð gæta þess, sem hér er sagt um ósýrða brauðið, því einmitt á þessum degi leidda eg yðar herskara út af Egyptalandi; skuluð þér því halda heilagt þenna dag, og það skal vera æfulegt lögmál fyrir yðar eptirkomendur.

18 Þér skuluð eta ósýrt brauð frá því um kvöldið þann 14. dag hins fyrsta mánaðar og til þess um kvöldið þann 21. dag sama mánaðar.

19 Á þeim 7 dögum skal sýrt brauð ekki finnast í yðar húsum; því hver, sem (þá) etur sýrt brauð, sá maður skal hafa fyringjört lífi sínu, hvort sem hann er útlendur eða innlendur.

20 Þér skuluð ekkert sýrt brauð eta; í öllum yðar hóbýlum skuluð þér eta ósýrt brauð.

21 Móses stefndi saman öllum höfðingjum Ísraelsmanna, og sagði til þeirra: út veljið og takið yður lömb af hjörðinni, hver handa sínum ættflokki, og slátrið páskalambinu;

22 Takið ýsóps-vönd, og drepðið honum í blóðið, sem er í troginu; og því blóði, sem í er troginu, skuluð þér riða á dyratrèð og báða dyrustafina, og einginn yðar skal fara út fyrir dyr á húsi sínu, fyr en að morgni.

23 Því Drottinn fer fram hjá, til að slá Egyptalandsmenn; hann mun sjá blóðið á dyratrènu og báðum dyrastöfunum, og mun þá Drottinn ganga fram hjá dyrunum, og ekki láta eyðileggjaraun (mordengilinn) koma í yðar hús til að slá yður.

24 Gætið þessarar skipunar, og halt hana fyrir þig og þín börn æfulega.

25 Og þegar þér komið í það land, sem Drottinn mun gefa yður, eins og hann hefir lofað, þá skuluð þér halda þenna sið;

26 Og þegar yðar börn segja til yðar: hvaða siður er þetta, sem þér haldið?

27 Þá skuluð þér svara: þetta er páskafoðrn Drottins, sem gekk fram hjá húsum Ísraelsmanna í Egyptalandi, þá hann sló Egyptalandsmenn, en hlífði vorum húsum. Þá hneigði fólkíð sig og laut til jarðar;

28 Og Ísraelsmenn fóru og gjörðu þetta; þeir gjörðu, eins og Drottinn hafði boðið þeim Móses og Aroni.

29 Um miðnæturskeið sló Drottinn alla frumburði í Egyptalandi, frá frumgetnum syni Faraós, sem í há-sætinu sat, allt til frumgetnings hins herleidda; sem í myrkvastofu sat, og alla frumburði fænaðarins.

30 Þá reis Faraó upp um nóttina, og allir hans þjónar, og allir Egyptalandsmenn; gjörðist þá mikið óþ í Egyptalandi, því ekki var það hús, að eigi væri lík inni.

31 Hann kallaði til sín þá Móses og Aron um nóttina, og sagði: takið yður upp, og farið burt úr mínu landi, bæði þér og Ísraelsmenn! farið og þjónið Drottni, eins og þér hafið ætlað yður!

32 Takið yðar kvikfænað, smáan og stóran, eins og þér hafið sagt; farið svo af stað og biðjið mér góðs!

33 Egypzkir ráku hart eptir fólkinu, til þess að koma þeim sem fyrst burt úr landinu, því þeir sögðu: ver munum allir deyja.

34 Fólkið tók upp það deig, sem það hafði, áður en deigið hafði sýrzt, batt deigtrogin í klæðum sínum og báru þau á öxlum sér.

35 Ísraelsmenn höfðu gjört, eins og Móses hafði sagt, fengið til láns hjá Egypzkum silfurker, gullker og klæði,

36 Og hafði Drottinn veitt fólkinu það lán hjá Egypzkum, að þeir lèðu þeim þetta, og gjörðu þeir Egypzka viðskila þar við.

37 Ísraelsmenn tóku sig upp frá Raamses og fóru til Súkóts, hér um bil 600,000 fótgángandi manna, auk úngbarna.

38 Þar að auki fór með þeim mikill fjöldi af útlendum lýð, og stórar hjarðir af kvikfænaði, smáum og stórum.

39 Þeir bökðu ósýrðar kökur af því deigi, sem þeir höfðu með sér af Egyptalandi, því deigið hafði ekki súrnað, þar eð þeir voru reknir svo brátt út af Egyptalandi, að þeir máttu eingar viðtafir hafa, og höfðu því ekkert búið sér til nestis.

40 Ísraelsmenn höfðu þá búið í Egyptalandi 430 ár;

41 Og að liðnum þeim 430 árum gengu allir herskarar Drottins út af Egyptalandi á einum degi.

42 Þetta var vökunótt Drottins, þá hann út leiddi þá af Egyptalandi, og þessa sömu vökunótt Drottins halda allir Ísraelsmenn og þeirra eptirkomendur.

43 Drottinn mælti við Móses og Aron : þetta eru páskaögin : einginn útlendur maður má eta páskalambið ;

44 Sérhver þræll, sem er verði keyptur, má eta þar af, ef þú hefir um skorið hann áður ;

45 Einginn útlenzkur búandi eða daglaunamaður má eta þar af ;

46 Menn skulu eta það í einu húsi ; ekkert af kjötinu megið þér bera út af húsinu, og bein páskalambsins megið þér ei brjóta.

47 Öll alpyða Ísraelsmanna skal penna sið halda.

48 En ef nokkur útlendingur býr hjá þér, og vill hann halda Drottui páska, þá skal alt, sem karlkyns er hjá honum, um skerast, og má hann þá koma og halda hátíðina, og skal hann þá vera sem aðrir innlendir ;

en einginn óumskorinn skal páskalambsins neyta.

49 Sömu lög skulu vera fyrir þá innlendu, sem fyrir þá útlendinga, sem búa meðal yðar.

50 Allir Ísraelsmenn gjörðu svo, og höldu það, sem Drottinn hafði boðið þeim, Móses og Aroni.

51 Á þessum sama degi leiddi Drottinn Ísraelsmenn ásamt með herskór-um þeirra út af Egyptalandi.

13. KAPÍTULI.

Frumburðir helgaðir. Gyðingar ferðast til Etams. Skjóstólpinn og eldstólpinn.

Því næst talaði Drottinn við Móses, og sagði :

2 Þú skalt helga mér alla frumburði, sem fyrst fœðast á meðal Ísraelsmanna, bæði af mönnum og fænaði ; þeir skulu til heyra mér !

3 Móses sagði til fólksins : verið minnugir þessa dags, á hverjum þér gengið út af Egyptalandi, úr þrælahúsinu ; því með völdugri hendi leiddi Drottinn yður út þaðan. Sýrð brauð má eigi eta.

4 Í dag farið þér af stað, í mánuðinum Abib ;

5 Og þegar Drottinn leidir þig inn í land þeirra Kananíta, Hetíta, Amoríta, Hevíta og Jebúsíta, sem hann sör feðrum þínum að gefa þér, í það land, er flýtur af mjólk og hunangi, þá skaltu halda þessa þjónustugjörð í þessum sama mánuði.

6 Sjö daga skaltu eta ósýrt brauð, og á hinum sjöunda degi skal vera hátíð Drottins.

7 Ósýrt brauð skal eta í sjö daga, ekkert sýrt brauð má sjást hjá þér, og ekki má heldur súrdeig sjást nokkurstaðar hjá þér innan pinna landamerkja.

8 Á þeim degi skaltu gjöra syni þínum grein hér fyrir, og segja : fyrir þá sök að Drottinn fór þannig með mig, þá eg fór út af Egyptalandi (held eg þessa hátíð) ;

9 Og þetta skal vera þér ápreifanlegt merki og augsýnileg minning, svo að lögmál Drottins sé þér æ á vörum, því með völdugri hendi leiddi Drottinn þig út af Egyptalandi ;

10 Og þessa skipun skaltu halda á ákveðnum tíma ár frá ári.

11 Þegar Drottinn leiðir þig inn í land Kananíta, eins og hann sör þér og þínum fedrum, og gefur þér landið,

12 Þá skaltu eigna Drottni allt, það sem fyrst fæðist; og allir frumburðir, sem koma undan þeim fænaði, er þú átt, heyra Drottni til.

13 Alla frumburði undan öðrum skaltu leysa með lambi; leysir þú ekki, skaltu brjóta þá úr háslíðum; en alla frumburði manna meðal þinna barna, þá skaltu leysa.

14 Og þegar sonur þinn spyr þig á síðan, og segir: hvað á þetta að þýða? þá svara honum: með völdugri hendi leiddi Drottinn oss út af Egyptalandi, úr þrælahúsinu;

15 Því þegar Faraó synjaði þverlega að láta oss lausa, þá sló Drottinn alla frumburði í Egyptalandi, bæði frumburði mannanna og frumburði fænaðarins; þess vegna fórnfæri eg Drottni öllu karlkyns, sem fyrst fæðist, en eg leysi frumburði barna minna;

16 Þetta skal vera þér áþreifanlegt merki og augskýning minning þess, að Drottinn út leiddi oss af Egyptalandi með völdugri hendi.

17 Þegar Faraó hafði gefið fólkinu burtfaraleyfi, þá leiddi Guð þá ekki á leið til Filistealands, þó sú leið væri skemst; því Guð sagði: vera má, að fólkið iðrist eptir, þegar það sér landsherinn, og snúi svo aptur til Egyptalands;

18 Heldur snéri Guð fólkinu fram að hafinu rauða á leið til eyðimerkurinnar; höfðu þó Israelsmenn farið vígbúnir af Egyptalandi.

19 Móses tók með sér bein Jóseps, því hann hafði tekið eið af Israelsmönnum, og sagt: Guð mun vitja yðar, og þá skuluð þér færa bein mín hëðan burt með yður.

20 Þeir tóku sig upp frá Súkót, og settu herbúðir sínar í Etam á takmörkum eyðimerkurinnar.

21 Drottinn gekk fyrir þeim á daginn í skýstólpa, til að vísa þeim veg, en á næturnar í eldstólpa, til að lýsa þeim, svo þeir gæti ferðazt nótt sem dag;

22 Og skýstólpinn veik ekki frá fólkinu á daginn, og ekki heldur eldstólpinn á nóttunni.

14. KAPÍTULI.

Israelsmenn fara yfir hafid rauða. Faraó druknar.

DROTTINN mælti við Móses, og sagði;

2 Seg til Israelsmanna, að þeir skuli snúa við, og setja herbúðir sínar fyrir framan Pí-Hakírót, milli Migdóls og hafsins, gegnt Baal-Sefon; þar andspænis skuluð þér setja herbúðir yðar við hafid;

3 Því Faraó mun segja um Ísraelsmenn: þeir fara villir vega í landinu, eyðimörkin hefir innibyrgt þá.

4 Og eg vil forherða hjarta Faraós, svo hann skal veita þeim eptirför; eg vil sýna almætti mitt á Faraó og öllum hans her, svo að Egyptalandsmenn skulu vita, að eg em Drottinn. Þeir gjörðu svo.

5 Þegar Egyptalandskonungur frètti, að fólkið var flúið, þá varð hugur Faraós og þjóna hans mótsnúinn fólkinu, og þeir sögðu: hví höfum yð gjört þetta, að vör höfum látið Israelsmenn sleppa úr þrældóminum frá oss.

6 Hann lét þá beita fyrir vagn sinn, og tók menn sína með sér.

7 Hann tók 600 útvalda vagna, og hvað annað af vögnum var í Egyptalandi, og setti hermenn sína á hvern þeirra;

8 Því Drottinn forherti hjarta Faraós, Egyptalandskonungs, svo að hann veitti Israelsmönnum eptirför, en Israelsmenn höfðu út gengið sigri hrósandi.

9 Egyptalandsmenn sóttu nú eptir þeim, og allir hestar og vagnar Faraós, riddararnir og allur herinn náði þeim, þar sem þeir höfðu sett herbúðir sínar við hafid, fyrir framan Pí-Hakírót, gegnt Baal-Sefon.

10 Þegar Faraó nálgadist, hófu Ísraelsmenn upp augu sín, og sáu, að Egyptar sóttu eptir þeim; urðu Ísraelsmenn þá mjög óttafullir, og ákölluðu Drottin,

11 Og sögðu til Móses: þurftir þú þess vegna að taka oss burt, til að deyja hér á eyðimörku, að eingar væru grafir til í Egyptalandi? Hví hefir þú gjört oss þetta, að fara með oss út af Egyptalandi?

12 Kemur nú ekki fram, það sem vör sögðum við þig í Egyptalandi: lát oss vera kyrra og þjóna heldur Egyptzkum, því betra er fyrir oss að þjóna Egyptalandsmönnum, en að deyja í eyðimörkinni?

13 Þá sagði Móses til fólksins: óttizt ekki, gangið fram, og horfið á það hjálpræði, sem Drottinn mun í dag láta fram við yður koma; því þessa egyptzku menn, sem þér sjáið í dag, munuð þér aldrei nokkurn tíma fram- ar augum líta.

14 Drottinn mun berjast fyrir yður, en þér skuluð vera kyrrir.

15 Þá mælti Drottinn við Móses: hví kallar þú á mig? seg ísraels- mönnum, að þeir haldi áfram;

16 En þú lypt upp staf þínum, og rétt út hönd þína yfir hafíð, og, skipt því í sundur, og skulu þá Ísraels- menn þurru fótum ganga mega gegnum sjóinn.

17 Sjá! eg forherði hjörtu Egypta- landsmanna, svo þeir skulu seekja á eptir þeim, og eg vil láta mína dýrð birtast á Faraó og öllum hans liðs- afla, á vagnaliði hans og riddaraliði,

18 Svo að Egyptar skulu vita, að eg em Drottinn, þá eg hefi látið dýrð mína birtast á Faraó, og á vagnaliði hans og riddaraliði.

19 Og engill Guðs, sá er gekk á undan herskörungum Ísraelsmanna, tók sig upp og fór á bak við þá, og skýstólpinn, sem stóð fyrir framan þá, hóf sig upp og staðnæmdist að baki þeirra,

20 Milli herliðs Egyptzkra og herskara Ísraelsmanna, og var skýið myrkt annars vegar, en annars vegar upp lýsti það nóttina; og færðist hvorugur herinn nær öðrum alla þá nótt.

21 En Móses rétti út hönd sína yfir hafíð, og Drottinn bægdði hafinu frá með hvössum austanvindi, sem blés alla nóttina; hann gjörði hafíð að þurlendi, og sjórinn skiptist í sundur;

22 Og Ísraelsmenn gengu þurru fótum mitt í gegnum hafíð, og vötn- in stóðu eins og veggur til hægri og vinstri handar þeim.

23 Egyptalandsmenn sóttu eptir, og fóru út í sjóinn á eptir þeim, með

öllu hestaliði Faraós, og vagnaliðinu og riddaraliðinu.

24 En á morgunvökunni leit Drottinn yfir her Egyptzkra ofan af eld- stólpanum og skýstólpanum, og sló felmtri í lið Egyptalandsmanna,

25 Og lét vagna þeirra ganga af hjólunum, svo þeim varð ekið tor- veldlega. Þá kölluðu Egyptar: eg vil flýja fyrir Ísraelsmönnum, því Drottinn berst með þeim móti E- gypzkum.

26 Þá sagði Drottinn við Móses: rétt út þína hönd yfir hafíð, og skulu þá vötnin aptur falla yfir Egyptzka, yfir vagna þeirra og riddaralið.

27 Þá út rétti Móses hönd sína yfir hafíð, og sjórinn féll að aptur undir morguninn, en Egyptar flýðu beint í móti aðfallinu, og keyrði Drottinn þá mitt út í hafíð.

28 Sjórinn féll að, og huldi vagna og riddara í öllum Faraós her, sem eptir þeim hafði farið út á hafíð, svo ekki komst nokkur einn maður af.

29 En Ísraelsmenn gengu þurru fótum mitt í gegnum hafíð, og vötn- in stóðu eins og veggur til hægri og vinstri handar þeim.

30 Svo frelsaði Drottinn Ísraels lýð á þeim degi frá hendi Egyptalands- manna, og þeir sáu hina egyptzku menn liggja dauða á sjáarströndinni.

31 Og er Ísraelsmenn sáu þau stór- merki, sem Drottinn hafði framið á Egyptalandsmönnum, þá óttaðist fólk- ið Drottin, og trúði honum og hans þjóni Móses.

15. KAPÍTULI.

Lofsöngur Mósis. Ferð Gyðinga til Mara og Elím.

ÞÁ söng Móses og Ísraelsmenn Drottni þenna lofsöng, og sögðu: eg vil lofsýngja Drottni, því hann hefir sig með dásemdum dýrðiligan gjört; hestum og riddurum hefir hann steypt niður í hafíð.

2 Drottinn er mín vegsemd og lof- söngur; hann var mitt hjálpræði; hann er minn Guð, hann vil eg prisa; hann er Guð föður míns, hann vil eg upp hefja.

3 Drottinn er stríðshetja, Drottinn er hans nafn.

4 Vögnum og herliði Faraós varpaði

hann í hafíð ; hans útvöldu herstjórar
sukku í hafinu rauða.

5 Vötnin huldu þá ; þeir sukku
niður í djúpið, eins og steinn.

6 Þín hægri hönd, Drottinn ! hefir
auðsýnt sig dýrðlega í krapti ; þín
hægri hönd, Drottinn ! sundur krem-
ur fjandmanninn.

7 Með mikilleik þinnar hátignar af
máir þú mótstöðumenn þína ; þú út
sendir þína reiði, og hún eyðir þeim,
eins og hálmleggjum.

8 Við þinn andardrátt belgdust
vötnin upp ; rastirnar stöðu eins og
veggur ; bylgjurnar stirðnuðu mitt í
hafinu.

9 Óvinurinn sagði : eg skal elta þá,
eg skal ná þeim, eg skal skipta her-
fanginu ; eg skal skeyta skapi mínu á
þeim, eg skal bregða mínu sverði, og
mín hönd skal eyðileggja þá.

10 Þú blést með þínum anda : hafíð
huldi þá ; þeir sukku sem blý niður
í sjávardjúpið.

11 Drottinn ! hver er, sem þú, meðal
guðanna ? hver er svo dýrðlegur að
heilagleik, sem þú, svo dásamlegur
til lofsöngva, þú, sem stórmerkinn
gjörir ?

12 Þú út réttir þína hægri hönd,—
jörðin gleypir þá ;

13 Af þinni miskunsemi leiðir þú
það fólk, sem þú hefir frelsað, og
færir það með þínum styrk til þíns
heilaga bústaðar.

14 Þjóðirnar heyra það, og skelfast,
og óttinn gagntekur innbúa Filisteal-
lands.

15 Þá titra höfuðfeðurnir í Edoms-
landi, hræðsla grípur höfðingjana í
Móabslandi, allir innbúar Kanaans-
lands verða felmtsfullir.

16 Falli þá skelfing og hræðsla
yfir þá ! þegi þeir, sem steinn, fyrir
mikilleik þíns armleggs, meðan þitt
fólk, Drottinn ! fer leiðar sinnar,
meðan það fólk, sem þú hefir útvegað
þér, er á ferðinni.

17 Leið þá inn, og gróðurset þá á
þínu erfðafjalli, á þeim stað, sem þú,
Drottinn ! hefir gjört að þínum
bústað, til þess helgidóms, sem þínar
hendur, Drottinn ! hafa tilreitt.

18 Drottinn skal ríkja um aldur og
að eilífu !

19 Því hestar Faraós fóru með

vögnum og riddurum út í hafíð, og
Drottinn lét vötn sjávarins flæða yfir
þá, en Ísraelsmenn gengu á þurru
mitt í gegnum hafíð.

20 Þá tók María spákona, systir
Arons, bumbu í hönd sér, og allar
kvinnurnar gengu á eftir henni með
bumbum og dansleik.

21 Og María söng fyrir þeim :
lofsöngið Drottni, því hann hefir sig
með dásemdum dýrðlegan gjört ;
hestum og riddurum hefir hann niður
steypt í hafíð.

22 Síðan lét Móses Ísraelsmenn
hefja ferð sína frá hafinu rauða, og
fóru þeir til eyðimerkurinnar Súr ;
gengu þeir 3 daga um öröfn, og
fundu ekkert vatn.

23 Þá komu þeir til Mara ; en þeir
gátu ekki drukkið vatnið í Mara, af
því það var beiskt, og fyrir þá skuld
var sá staður kallaður Mara.

24 Þá mögladi fólkíð móti Móses,
og sagði : Hvað eigum vèr að drekka ?

25 En hann kallaði til Drottins, og
vísaði Drottinn honum þá á trè nokk-
urt ; kastaði hann því í vatnið, og
varð vatnið þá sætt. Þar setti
Drottinn fólkinu lög og rétt, og þar
reynði hann fólkíð,

26 Og sagði : ef þú hlýðir gaum-
gæfilega raust Drottins Guðs þíns, og
gjörir það, sem rétt er fyrir honum,
lætur hans boðorð þér í eyrum loða
og heldur allar hans skipanir, þá vil
eg eingan þann sjúkdóm á þig leggja,
sem eg lagði á Egyptaland, því eg em
Drottinn þinn græðari.

27 Síðan komu þeir til Elíms ; þar
voru 12 uppsprettur og 7 pálmatrè,
og settu þeir herbúðir sínar þar við
vatnið.

16. KAPÍTULI.

Lýnghæns. Himnabrand.

SÍÐAN fór öll alþýða Ísraelsmanna
frá Elím, og komu til eyðimerk-
urinnar Sín, sem liggur milli Elíms
og Sínai ; það var á fimmtánda degi
hins annars mánaðar, eftir það þeir
höfðu farið út af Egyptalandi.

2 En öll alþýða Ísraelsmanna mögl-
aði gegn Móses og Aroni í eyðimörk-
inni ;

3 Sögðu Ísraelsmenn til þeirra :
betra hefði verið, að vèr hefðum dáið
fyrir hönd Drottins í Egyptalandi, þá

vør sátum við kjótkatlana, og átum oss sadda af brauði ; því þið hafðið farið með oss út á þessa eyðimörk til þess að láta allan þenna mannfjölda deyja af húngri.

4 Þá mælti Drottinn við Móses : sjá ! eg vil láta rigna brauði af himni til yðar, og skal fólkið fara út, og safna hvern dag svo miklu, sem þarf þann daginn, svo eg reyni, hvort það vill breyta eptir mínum lögum, eða ekki.

5 En á hinum 6. degi skulu þeir svo til haga, að það, sem þeir koma þá heim með, skal vera tvöfalt við það, sem þeir annars safna daglega.

6 Þá sagði Móses og Aron til allra Ísraelsmanna : í kvöld skuluð þér viðurkenna, að Drottinn hefir út leitt yður af Egyptalandi,

7 Og á morgun skuluð þér sjá dýrdina Drottins, þar hann hefir heyrð yðar mögl móti Drottni ; því hvað erum við, að þér möglið gegn okkur ?

8 Og enn fremur sagði Móses : í kvöld gefur Drottinn yður kjöt að eta, og brauð til saðnings á morgun, því Drottinn hefir heyrð yðar mögl í gegn honum ; því hvað erum við ? Þér möglið ekki gegn okkur, heldur gegn Drottni.

9 Og Móses sagði til Arons : seg til allrar alþýðu Ísraelsmanna : gangið nær í auglýn Drottins ; því hann hefir heyrð yðar möglanir.

10 Og sem Aron talaði þetta til allrar alþýðu Ísraelsmanna, þá snèru þeir sér í móti eyðimörkinni, og sjá ! dýrðin Drottins birtist í skýinu.

11 Drottinn talaði til Mósis, og sagði :

12 Eg hefi heyrð möglanir Ísraelsmanna ; tala til þeirra, og seg : í kvöld eptir sólsetur skuluð þér fá kjöt að eta, og á morgun skuluð þér fá saðning yðar af brauði, og þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn, yðar Guð.

13 Um kvöldið komu lýnghænur og huldur herbúðirnar ; en um morguninn var dögghall alt umhverfis herbúðirnar.

14 En þegar upp hóf dökkina, þá sást þunni skurn yfir eyðimörkina, því líkast sem hëla á jörðu.

15 Þegar Ísraelsmenn sáu þetta,

sagði hver til annars : þetta er Manna ; því þeir vissu ekki, hvað það var. Þá sagði Móses til þeirra : þetta er það brauð, sem Drottinn hefir gefið yður til fœðslu ;

16 En sú er skipun Drottins, að þér safnið því, eptir því sem hver þarf að eta, og takið eitt Gómer á mann, eptir fólksfjölda þeim, sem hver hefir í tjaldi sínu.

17 Ísraelsmenn gjörðu svo, og söfnuðu sumir meira, sumir minna ;

18 En þegar það var mælt í Gómer, hafði sá ekkert afgangs, sem meira hafði safnað, og þann skorti ekki, sem minna fëkk, heldur hafði hver safnað, eptir því sem hann þurfti sér til fœðslu.

19 Móses sagði til þeirra : einginn má leifa neitt af því til morguns.

20 En þeir hlýddu ekki Móses, heldur leifðu sumir nokkuð af því til morgunmálsins ; en þá kviknuðu maðkar í því, svo það skemdist ; og varð Móses þá reiður við þá.

21 Þeir söfnuðu því þá hvern morgun, eptir því sem hver þurfti sér til fœðslu ; en þegar sólin skeim heitt, þá bráðnaði það.

22 En á 6. deginum söfnuðu þeir tvöfalt meira af brauði, tvö Gómer í staðinn fyrir eitt ; komu þá forstjórar lýðsins til Mósis, og sögðu honum frá.

23 Hann sagði þá til þeirra : þetta er það, sem Drottinn sagði : á morgun er hvíldardagur, heilagur hvíldardagur Drottins ; bakið það, sem þér viljið baka, og sjóðið það, sem þér viljið sjóða, en það, sem af gengur, getið þér lagt fyrir og geymt til morguns.

24 Þeir lögðu það þá fyrir til næsta morguns, eins og Móses bauð, og skemdist það þá ekki, nè maðkaði.

25 Þá sagði Móses : í dag skuluð þér eta það, því í dag er hvíldardagur Drottins ; og í dag finnið þér það ekki á mörkinni.

26 Sex daga skuluð þér safna því, en á sjöunda deginum, sem er hvíldardagur, skal það ekki finnast.

27 Sjöunda daginn gengu nokkrir af fólkinu út til að safna, en fundu ekkert.

28 Þá sagði Drottinn við Móses : hversu lengi tregðizt þér við að varðveita mín boðorð og mín lög ?

29 Lítið á ! vegna þess að Drottinn hefir gefið yður hvíldardaginn, þess vegna gefur hann yður tveggja daga fæðslu á þeim setta degi ; veri því hver maður kyrr heima og fari ekki að heiman á sjöunda deginum !

30 Svo hvíldi fólkíð á hinum sjöunda degi.

31 Ísraelsmenn kölluðu þetta brauð Manna ; það líktist kóríander-frœi, var hvítt og bragðaði sem hun-ángskaka.

32 Og Móses sagði : þetta er það, sem Drottinn hefir boðið : fyllið eitt Gómer af því, til að geyma það til yðar eptirkomenda, svo þeir sjái það brauð, sem eg gaf yður að eta í eyðimörkinni, þá eg leiddi yður út af Egyptalandi.

33 Þá sagði Móses til Arons : tak eitt ker, og lát þar í eitt Gómer, fult af Manna, og legg það niður frammi fyrir Drottni, til að varðveitast handa yðar eptirkomendum.

34 Aron lagði það niður fyrir fram- an lögmálstöflurnar, til þess að það væri þar geymt, eptir því sem Drottinn hafði boðið Móses.

35 En Ísraelsmenn átu Manna í 40 ár, þangað til þeir komu til bygða ; þeir átu Manna, þar til þeir komu til landamerkja Kanaanslands.

36 Gómer er tíundi partur af Effa.

17. KAPÍTULI.

Vatn af hellunni. Sigur yfir Amalekítum.

ÖLL alþýða Ísraelsmanna tók sig upp frá eyðimörkinni Sín, fóru þær dagleiðir, sem Drottinn bauð þeim, og settu herbúðir sínar í Refídím ; þar fékk fólkíð ekkert vatn að drekka.

2 Þá deildi fólkíð við Móses, og sagði : gef oss vatn að drekka ! Móses sagði til þeirra : hví deilið þér við mig ? hví freistið þér Drottins ?

3 En fólkíð þyrsti eptir vatni, og möglaði gegn Móses, og sagði : fyrir hví fórstu með oss upp frá Egyptalandi, til þess að láta oss og börn vor og fænað deyja af þorsta ?

4 Þá kallaði Móses til Drottins, og sagði : hvað skal eg gjöra við þetta fólk ? innan skamms munu þeir grýta mig !

5 Drottinn sagði til Mósis : gakk

fram fyrir fólkíð, og tak með þér nokkra af formönnum Ísraelslýðs ; haf í hendi þér staf þann, er þú laust með á ána, og gakk svo af stað ;

6 Sjá ! eg mun standa frammi fyrir þér þar á klettinum í Hóreþ, en þú skalt ljósta á klettinn, og mun þá vatn spretta af honum, svo fólkíð megi drekka. Móses gjörði svo í auglýn hinna helztu Ísraelsmanna.

7 Hann kallaði þenna stað Massa (freistni) og Meríþa (þráttan) sökum þráttanar Ísraelsmanna, og fyrir því að þeir höfðu freistað Drottins og sagt : hvort mun Drottinn vera á meðal vor, eður ekki ?

8 Þá komu Amalekítar, og höldu orustu við Ísraelsmenn í Refídím.

9 Þá sagði Móses við Jósúa : vel oss líð, og far út og berst við Amalekíta ; en eg mun á morgun standa efst uppi á hæðinni, og hafa staf Guðs í hendi mér.

10 Jósúa gjörði, sem Móses hafði sagt fyrir um bardagann við Amalekíta ; en þeir Móses, Aron og Húr gengu upp á hæðina.

11 Þá gjörðist það, að alla þá stund, er Móses hélt upp hendi sinni, þá höfðu Ísraelsmenn betur, en þegar er hann lét síga höndina, þá veitti Amalekítum betur.

12 En með því Móses urðu þúngar hendurnar, þá tóku þeir stein og létu undir hann, og settist hann þar á ; en þeir Aron og Húr studdu hendur hans, sinn á hvora hlið ; og höldust þannig hendur hans stöðugt uppréttar, allt þar til komið var sólarlag ;

13 En Jósúa feldi Amalekíta og menn þeirra með sverðseggjum.

14 Þá sagði Drottinn við Móses : rita þú þetta á bókina til minnis, og minn Jósúa á, að eg vilji sannarlega af má minningu Amalekíta af jarðríki.

15 Þar reisti Móses altari, og kallaði það : “Drottinn, mitt hermerki,”

16 Og hann sagði : hermerki Drottins er á lopti, Drottinn vill halda ófrið við Amalekíta um aldur og æfi.

18. KAPÍTULI.

Jetró leggur Mósi ráð.

EN er Jetró, kennimaður í Midíaslandi, tengdafaðir Mósis, heyrði allt það, sem Guð hafði gjört Móses

og sínu fólki Ísraelsmönnum, að Drottinn hafði leitt Ísraelsmenn út af Egyptalandi.

2 Þá tók Jetró, tengdafaðir Mósis, Sippóru með sér, konu Mósis, sem hann hafði aptur sent,

3 Og tvo sonu hennar; hét annar Gersom, af því Móses hafði sagt: eg hefi verið gestur í ókunnu landi.

4 Hinn hét Elieser, því hann hafði sagt: Guð föður míns var mín hjálp, og hann frelsaði mig frá sverði Far-aós.

5 Nú sem Jetró, tengdafaðir Mósis, kom með sonu hans og konu til hans í eyðimörkina, þar sem hann hafði sett herbúðir sínar hjá Guðs fjalli,

6 Þá lét hann segja Móses: eg Jetró, tengdafaðir þinn, er kominn til þín, og kona þín og báðir synir hennar með henni.

7 Þá gekk Móses út á móti honum, laut honum og kysti hann; og þegar þeir höfðu heilsast, þá gengu þeir inn í tjaldið.

8 Móses sagði tengdafaður sínum frá öllu því, sem Drottinn hafði gjört Far-aó, og Egyptalandsmönnum fyrir sakir Ísraelsmanna, svo og frá öllum þeim þrautum, sem þeim höfðu mætt á leiðinni, og hversu Drottinn hafði frelsað þá.

9 Jetró gladdist yfir öllu því góða, sem Drottinn hafði gjört Ísraelsmönnum, sem hann hafði frelsað af hendi Egyptalandsmanna.

10 Og Jetró sagði: lofaður veri Drottinn, sem frelsaði yður af hendi Egyptalandsmanna og af hendi Far-aós, sem frelsaði fólkið undan ofríki Egyptalandsmanna!

11 Nú veit eg, að Drottinn er meiri en allir aðrir guðir; því það ofdramb, sem Egyptar sýndu, kom í koll sjálfum þeim.

12 Þá tók Jetró, tengdafaðir Mósis, brenniförn og slátursfórnir, Guði til fórnar; kom þá Aron og helztu menn af Ísraels lýð til að halda fórnarveizlu, ásamt tengdafaður Mósis, til þakk-lætis við Guð.

13 Daginn eptir settist Móses til að dæma meðal fólksins, og stóð fólkið frammi fyrir Móses frá morgni til kvölds.

14 En er tengdafaðir hans sá alt

það, sem hann gjörði við fólkið, þá sagði hann: hvað á þetta að þýða, sem þú gjörir við fólkið? hvers vegna situr þú einnsaman, en alt fólkið stendur frammi fyrir þér frá morgni til kvölds?

15 Móses svaraði tengdafaður sínum: fólkið kemur til mín, þegar það vill leita Guðs atkvæða;

16 Því þegar er nokkurt mál gjörast þeirra á milli, þá fara þeir á fund minn, til þess að eg dæmi þær sakir, er til falla milli manna, og kunngjöri þeim lög Guðs og boðorð hans.

17 Tengdafaðir Mósis sagði til hans: þessi aðferð hentar ekki;

18 Bæði þreytist þú, og fólkið, sem hjá þér er; þetta starf er þér um megn, svo þú fær því ekki af kastað einnsaman.

19 Hlýð nú mínum tillögum, eg vil leggja þér ráð, og mun Guð vera með þér: þú skalt ganga fram fyrir Guð í nafni fólksins, og fram bera málefni þess fyrir Guð;

20 Þú skalt skýra fyrir þeim lögin og boðorðin, og kenna þeim þann veg, sem þeir skulu ganga, og þau verk, sem þeir skulu gjöra;

21 Þú skalt velja meðal fólksins dugandi menn, þá er óttast Guð, ráðvanda menn og ósérplægna, og setja þá sem formenn lýðsins, suma yfir 1000 menn, suma yfir 100, suma yfir 50, og suma yfir 10;

22 Þeir skulu dæma milli manna á öllum tímum, en öll hin stærri mál skulu þeir láta koma fyrir þig, en sjálfirskulu þeir dæma í öllum smærri málum; skaltu svo gjöra þér hæggra fyrir, og þeir skulu létta undir með þér.

23 Ef þú gjörir þetta og sè það Guðs vilji, þá muntu fá því af kastað, og þá mun og allur þessi lýður með friði komast til áttaga sinna.

24 Móses hlýddi tillögum tengdafaður síns, og gjörði, eins og hann hafði gefið ráð til.

25 Móses valdi dugandi menn af öllum Ísraels lýð, og setti þá til höfðingja yfir fólkið, suma sem formenn yfir 1000 mönnum, suma yfir 100, suma yfir 50, suma yfir 10,

26 Til þess þeir skyldu dæma meðal manna á öllum tímum; vandamálum

öllum skyldu þeir skjóta til Móses, en dæma sjálfir í hinum minni málum.

27 Gaf Móses þá orlof tengdaföður sínum, og fór hann aptur heim í sitt land.

19. KAPÍTULI.

Gyðingar koma til Sínai. Undirbúningur undir löggjöfina.

A FYRSTA degi hins þriðja mánaðar, eptir það að Ísraelsmenn voru út gengnir af Egyptalandi, komu þeir í eyðimörkina Sínai.

2 Þeir tóku sig upp frá Refidím og komu í eyðimörkina Sínai, og settu búdir sínar í eyðimörkinni, og fjöldu-ndu Ísraelsmenn þar gegnt fjallinu.

3 Móses gekk upp til Guðs, og kallaði Drottinn til hans af fjallinu, og sagði: svo skaltu segja Jakobs niðjum, og kunngjöra Ísraelsmönnum:

4 Þér hafið sjálfir sæð, hvað eg hefi gjört Egyptalandsmönnum, og hversu eg hefi borið yður á arnarvængjum og flutt yður til mín.

5 Nú ef þér hlýðið minni röddu grandgræfilega, og haldið minn sáttmála, þá skuluð þér vera mín eiginleg eign um fram allar þjóðir, því öll jörðin er mín;

6 Þér skuluð vera mitt kennimannlegt ríki og mitt heilagt fólk. Þessi orð skaltu tala til Ísraelsmanna.

7 Móses fór og stefndi saman formönnum lýðsins, og flutti þeim öll þau orð, er Drottinn hafði boðið honum.

8 Þá svaraði allur lýðurinn einum munn, og sagði: vör viljum gjöra allt það, sem Drottinn býður. Og Móses flutti Drottnei aptur orð fólksins.

9 Þá sagði Drottinn til Mósis: sjá! eg vil koma til þín í dimmu skýi, svo að fólkíð heyri þau orð, er eg tala við þig, og trúi þér síðan æfnlega. Móses sagði Drottnei, hverju fólkíð svaraði hér til.

10 Þá mælti Drottinn við Móses: far til fólksins, og helga það í dag og á morgun, og lát þá þvo klæði sín;

11 Veri þeir búnir á þriðja degi, því á þriðja degi mun Drottinn ofan stíga á Sínai-fjall í auglýsningu als lýðsins.

12 Þú skalt marka fólkinu svið umhverfis, og segja: varizt að ganga upp á fjallið eða snerta fjallsröturn-

ar; hver sem snertir fjallið, honum skal dauðinn viss;

13 Einginn má snerta það manns hendi: hver sem það gjörir, skal verða grýttur eða skotinn; hvort það er heldur maður eða kvikindi, þá skal það ekki lifa; en þegar lýðurinn kveður við, þá skulu þeir stíga upp á fjallið.

14 Þá gekk Móses ofan af fjallinu til fólksins, og helgaði fólkíð, og þeir þvodu klæði sín.

15 Hann sagði til lýðsins: verið búnir á þriðja degi, og komið ekki nærri nokkurri konu.

16 Þriðja dags morgun gengu reiðarþrumur og eldingar, þykt ský var á fjallinu og mjög sterkur lýðurþytur, svo alt fólkíð skelfdist, sem var í herbúðunum.

17 Þá leiddi Móses fólkíð út af herbúðunum til móts við Guð, og tóku menn sér stöðu fyrir neðan fjallið.

18 Alt Sínai-fjall rauk, fyrir því að Drottinn steig ofan á það í eldinum; mökkurinn stóð upp af því, eins og reykur af ofni, og alt fjallið skalf mjög.

19 Og lýðurþyturinn varð æ sterkari og sterkari; Móses talaði, og Guð svaraði honum í reiðarþrumunni.

20 Og Drottinn steig ofan á fjallið Sínai á efsta fjallstindinn, og kallaði Móses upp til sín á fjallið, og gekk Móses upp.

21 Þá sagði Drottinn við Móses: stíg ofan, og minn fólkíð á, að það ekki brjótist upp hingað til Drottins fyrir forvitni sakir, svo eigi falli fjöldi af þeim.

22 Einnig kennimennirnir, sem ná-lægja sig Drottnei, skulu helga sig, svo að Drottinn eyðileggi þá ekki.

23 Móses sagði til Drottins: fólkíð getur ekki stigið upp á Sínai-fjall, því þú hefir vottað fyrir oss og sagt: settu vebönd umhverfis fjallið, og helga það.

24 Drottinn sagði til hans: far nú og stíg ofan, en þið Aron skuluð fara upp hingað aptur; en kennimennirnir og fólkíð má ekki brjótast upp hingað til Drottins, svo hann ekki eyðileggi þá.

25 Móses gekk ofan til fólksins, og sagði því þetta.

20. KAPÍTULI.

Tú laga boðorðin. Boðorð um altarisgjörð.

DROTTINN talaði öll þessi orð, og sagði :

2 Eg em Drottinn, þinn Guð, sem út leiddi þig af Egyptalandi, út af þrældómshúsinu.

3 Þú mátt ekki dýrka hjáguði undir eins og mig ;

4 Þú mátt eingar líkneskjur gjöra þér, eða nokkurar myndir, eptir því sem er á himnum uppi, eður á jörðu niðri, eður í vötnum, eður undir jörðunni ;

5 Þú mátt ekki tilbiðja þær, og ekki dýrka þær, því eg Drottinn, þinn Guð, em vandlætissamur Guð, sem hegni misgjörðir fedranna á börnunum í þriðja og fjórða lið, á þeim sem mig hata,

6 En auðsýni miskunsemi í þúsund liðu, þeim sem elska mig og varðveita mín boðorð.

7 Þú skalt ekki leggja nafn Drottins Guðs þíns við hægöma, því Drottinn mun ekki láta þann óhegndan, sem brúkar hans nafn gálauslega.

8 Minstu að halda hvíldardaginn heilagan.

9 Sex daga skaltu erfða, og vinna alla vinnu þína ;

10 En sjöundi dagurinn er hvíldardagur Drottins Guðs þíns ; þá skalt þú ekkert verk vinna, og ekki sonur þinn eða dóttir, þræll eða ambátt, eða skepnur þínar, eða nokkur útlandingur, sem er innan borgarhliða þinna ;

11 Því á 6 dögum gjörði Drottinn himin og jörð og haf, og alt, sem í þeim er, og hann hvíldist á hinum sjöunda degi ; þess vegna blessaði Drottinn hvíldardaginn, og helgaði hann.

12 Heiðra föður þinn og móður þína, svo þú megir lengi lifa í því landi, sem Drottinn Guð þinn gefur þér.

13 Þú skalt ekki mann vega.

14 Þú skalt ekki hórdóm drýgja.

15 Þú skalt ekki stela.

16 Þú skalt ekki bera ljúgvætti á móti þínum náunga.

17 Þú skalt ekki girnast hús náunga þíns. Þú skalt ekki girnast kvinnu

náunga þíns, ekki hans þræl eða hans ambátt, ekki hans uxa eða asna, eða nokkuð af því, sem náunga þínum til heyrir.

18 Alt fólkið sá reiðarþrumurnar og eldingarnar og lúðurþytinn og fjallið rjúkanda ; og er fólkið sá þetta, hörfaði það til baka og stóð langt frá.

19 Þeir sögðu þá til Móses : tala þú við oss, og vör skulum hlýða : en lát Guð ekki tala við oss, svo vör ekki deyjum.

20 Mósis sagði til fólksins : óttizt ekki ! því Guð er kominn til þess að reyna yður, svo að hans ótti sé yður fyrir augum, til þess þér syndgið ekki.

21 Fólkið stóð þá langt frá, en Móses : gekk inn í dimmuna, þar sem Guð var.

22 Drottinn mælti við Móses : svo skaltu segja Ísraelsmönnum : þér hafið sed, að eg hefi talað til ydar af himnum.

23 Þér skuluð ekkert taka til jafns við mig ; þér skuluð einga guði til búa yður af silfri eða gulli.

24 Þú skalt byggja mér altari af torfi, og fórnfæra þar á þinni brenniförn og þakkarförn, kvikfænaði þínum, smáum og stórum ; alstaðar, þar sem eg læt prisa mitt nafn, vil eg koma til þín og blessa þig.

25 En ef þú vilt reisa mér altari af steinum, þá máttu ekki hlaða það af höggnu grjóti ; því berir þú meitilium (klöppuna) á það, þá vanhelgar þú það.

26 Þú mátt ekki um palla gánga upp að altari mínu, svo þín blygðun opinberist þar ekki.

21. KAPÍTULI.

Lög um þræla, víg, meiðslur og fleira.

ÞETTA er sá lagaréttur, sem þú skalt setja þeim :

2 Ef þú kaupir ebreskan þræl, þá skal hann þjóna þér 6 ár, en á 7. ári skal hann fara frjáls ókeypis.

3 Ef hann kom einhleypur til þín, þá skal hann og einhleypur fara frá þér ; en hafi hann kvongaður verið, þá skal kona hans fara frjáls með honum.

4 Ef húsbóndi hans hefir fengið honum konu, og hafi hún fætt honum

sonu eða dóttur, þá skal konan og börnin heyra húsbónda sínum til, en hann skal fara frjáls einhleypur.

5 En ef þrællinn segir: eg elska húsbónda minn, konu mína og börn mín, og vil eg því ekki vera frjáls!

6 Þá skal húsbóndi hans færa hann til Guðs (fyrir Guðs dómstól), og leiða hann að dyrunum eða að dyrastafnum, og skal húsbóndi hans stínga al í gegnum eyra hans, og skal hann síðan vera þræll æfilángt.

7 Ef maður selur dóttur sína til ambáttar, þá skal hún ekki fara frjáls eins og þrælar.

8 Hafi húsbóndi hennar fastnað sér hana, og þóknast hún honum ekki síðan, þá gefi hann kost á, að hún sé keypt í frelsi; ekki skal hann hafa vald til, að selja hana útlenskum mönnum, fyrst hann brá við hana eiginorði.

9 En ef hann fastnar hana syni sínum, þá gjöri hann við hana sem dóttur sínar.

10 Nú tekur hann sér aðra konu, þá skal hann ekki minka af við hana í kosti eða klæðnaði eða sambúð;

11 Veiti hann henni ekki þetta prent, þá fari hún frjáls ókeypis og gjaldi ekki fè fyrir sig.

12 Hver sem lýstur mann, svo hann fær bana af, láti líf sitt;

13 En ef hann hefir ekki setið um líf hans, og hafi Guð látið hann falla í hans hendur, þá skal eg á kveða gríðastað handa honum.

14 En verði nokkur svo djarfur, að hann drepi náunga sinn með svikum, þá skaltu jafnvel taka hann frá altari mínu, svo hann verði líflátinn.

15 Hver sem slær föður eða móður, láti líf sitt.

16 Hver sem stelur manni og selur hann, eða hann finst undir hans vörzlu, hann láti líf sitt.

17 Hver sem bölvar föður eða móður, láti líf sitt.

18 Ef menn deila, og lýstur annar annan steini eða knefa, og fær hinn ekki bana af, heldur legst í rekkju;

19 Nú ef hann kemst á fœtur og gengur úti við staf, þá sè sá sýkn saka, er laust, og bæti honum að eins verkafall og kosti græðslu hans.

20 Ef maður lýstur þræl sinn eða ambátt með barefli, svo að hann læzt

undir hendi hans, þá skal hann taka refsingu fyrir;

21 En ef hann er með lífi einn dag eða tvo, þá skal hann eingri refsingu sæta; því þrællinn er eign hans.

22 Ef menn fljúgast á, og slær einhver ólætta konu, svo henni leysist höfn, og verður ekki annað mein af, þá haldi hann bótum uppi, slíkum sem bóndi konunnar kveður á hann, og greiði boeturnar í viðurvist gjörðarmanna.

23 En ef skaði hlýzt af, þá skaltu láta líf fyrir líf,

24 Auga fyrir auga, tönn fyrir tönn, hönd fyrir hönd, fót fyrir fót,

25 Taka bruna fyrir bruna, sár fyrir sár, kúlu fyrir kúlu.

26 Ef maður slær þræl sinn eða ambátt á auga, svo að augað verður ónýtt, þá gefi honum frelsi sitt fyrir augað;

27 Og ef hann lýstur tönn úr þræli sínum eða ambátt, þá láti hann þau fara frjáls fyrir tönn sína.

28 Ef uxi stángar mann eður kvinnu til bana, þá skal grýta uxann í hel og ekki neyta slátursins, og er eigandi uxans þá sýkn saka.

29 En hafi uxinn verið mannýgur áður, og eigandi verið látinn vita það með vitnum, og geymir hann ekki uxans að heldur, svo hann verður manni eða konu að bana, þá skal grýta uxann, en eigandi láti líf sitt;

30 En gjörist honum að bæta með fè, þá leysi hann líf sitt með svo miklum bótum, sem ákveðnar verða;

31 Hvort sem uxinn stángar son eða dóttur til bana, skal sama víti við liggja.

32 En ef uxinn stángar þræl manns eður ambátt, þá skal eigandi gjalda húsbónda þeirra 30 sikla silfurs, og skal grýta uxann.

33 Ef maður opnar gryfju eða grefur gróf, og byrgir ei aptur, og fellur þar í uxi eða asni,

34 Þá skal sá, er gryfjuna gjörði, gjalda fêbætur, og færa eigandanum, en hafa sjálfur hið dauða.

35 Ef uxi manns stángar uxa annars manns til bana, þá skulu þeir selja þann uxann, sem lifir, og skipta með sér bæði silfrinu og eins hinum dauða uxanum;

36 En ef það var kunnugt, að uxinn var mannýgur áður, og eigandi gætir hans ekki að heldur, þá bæti hann uxa fyrir uxa, en hafi sjálfur þann dauða.

22. KAPÍTULI.

Lög um þjófnað, spillvirkni, lán, o. s. frv.

EF maður stelur nauti eða sauð, og slátrar eða selur, þá gjaldi hann aptur 5 uxa fyrir einn, og 4 sauði fyrir einn sauð.

2 Ef þjófur verður gripinn í innbroti og lostinn til bana, þá er eingin sókn fyrir það víg ;

3 En ef sól er á lopt komin, þá skal sökja vígsmálið ; (því) þjófur skal bæta fullum bótum, og ef hann á ekki til, skal selja hann í bœtur fyrir það stolna.

4 Ef það þjófstolna finst hjá honum, hvort heldur það er uxi, asni eða sauður, og sè það lifandi, þá skal hann gjalda tvöfalt aptur.

5 Ef maður beitir akur eða víngarð annars manns, svo að hann hleypir fè sínu og lætur gánga í akri hans, þá skal hann bæta með því, sem bezt er á hans akri eða í hans víngarði.

6 Ef eldur kviknar og kemst í þyrna, og brennur kerfaskrúf, kornstangir eða akur, bæti sá fullum bótum, er eld kveykti.

7 Ef maður selur öðrum manni silfur eða nokkura gripi til varðveislu, og verður því stolið úr húsi hans, finnst þjófurinn, þá skal hann tvígjalda aptur ;

8 En finnst þjófur ekki, þá skal leiða hússeigandann fram fyrir Guð, og vinni hann eið, að hann ekki lagði hendur á eign náúnga síns.

9 Hvervetna þar er mál verður um misverka á uxum eður ösnum eður sauðum, eður klæðnaði, og um alt það, er annar missir, og segir, að það er þetta, sem hann saknar, þá skal mál þeirra beggja koma fyrir Guðs dómstól, og hver sem dómendur dæma sakfallinn, sá skal tvígjalda hinum.

10 Ef maður selur öðrum manni asna eður naut eður sauð eður nokkurt kvikfè til varðveislu, og deyr það, eða lestist, eða er tekið, svo einginn sèr :

11 Þá skal til koma eiður við Drott-

in þeirra í millum, “að hann ekki lagði hönd á eign náúnga síns,” og skal eignarmaður þann eið gildan taka, en hinn bæti eingu ;

12 En ef því hefir verið stolið frá honum, þá gjaldi hann bœtur eignarmanni ;

13 Ef það er dýrbitið, þá skal hann koma með það til sannindamerkis : dýrbitið fè skal maður (hann) ekki bæta.

14 Ef maður tekur fènað á leigu af öðrum manni og það lemst eða deyr : sè eignarmaður ekki viðstaddur, þá bæti hinn fullum bótum ;

15 En sè eignarmaður við, bæti eingu ; ef það er daglaunamaður, þá komi það upp í daglaun hans.

16 Ef maður glepur mey, sem ekki er föstnuð manni, og liggur með henni, þá skal hann þá mey mundi kaupa og taka sèr til eiginkonu ;

17 En ef faðir hennar vill eigi gipta honum hana, þá skal hann gjalda svo mikið silfur, sem meyja-mundi svarar.

18 Ekki skaltu láta galdrakonu lifa.

19 Hver sem hefir samlag við fènað, láti lif sitt.

20 Hver sem fórnfœrir nokkrum guði, utan Drottni einum, sá skal fyrirdæmast.

21 Þú skalt ekki kúga eða ágáng veita útlendum manni, því þer voruð sjálfir útlendingar í Egyptalandi.

22 Þér skuluð ekki leggjast á ekkjur eða munaðarleysingja.

23 Ef þú þrengir þeim, og þau kalla á mig sèr til hjálpar, þá skal eg heyra þeirra neyðarkvein,

24 Þá skal mín reiði brenna, og eg skal slá yður í hel með sverði, svo yðar konur verði ekkjur, og yðar börn föðurlaus.

25 Ef þú lánar peninga fólki mínu, þeim fátœka, sem hjá þér er, þá skaltu ekki vera við hann eins og okurkarl ; þér skuluð ekki taka leigu af honum.

26 Ef þú tekur yfirhöfn náúnga þíns að veði, þá skila þú honum henni aptur, áður sól sezt ;

27 Því hún er það eina, sem hann hefir til að hylja sig með ; hún er það klæði, sem hann er í og liggur á ; kalli hann til mín, skal eg bænheyra hann ; því eg em miskunsamur.

28 Þú skalt ekki hallmæla dómvaldi

Guðs, og ekki lasta höfðingja þíns fólks.

29 Lát ei undan dragast að fram bera frumgróða af því korni og þeim ávaxtarvökva, sem þú átt. Þú skalt gefa mér þinn frumgetna son;

30 Sömuleiðis frumburði nauta þinna og sauða; sjö daga skal frumburðurinn vera hjá móður sinni, en hinn áttunda dag skaltu færa mér hann.

31 Þér skuluð vera mitt heilagt fólk. Það kjöt, sem rifid er af dýrum úti á víða vangi, skuluð þér ei eta, heldur kasta því fyrir hunda.

23. KAPÍTULI.

Lög um réttindi, stórhátiðir; fyrirheit um Kanaansland.

Þú skalt ekki fara með lygikvittu; þú skalt ekki leggja lag þitt við vondan mann til að gjörast ljúgvottur.

2 Þú skalt ekki fylgja fjöldanum í því að gjöra það, sem ilt er; ef þú átt svör að veita í sök nokkurri, þá skaltu ekki á eitt leggjast með margnum til þess að halla réttu máli;

3 Ekki skaltu vera hliðrægur manni, þó fátækur sè, í málsóku hans.

4 Ef þú hittir uxa óvinar þíns, eða asna hans, sem viltur fer, þá fœr þú hann þegar aptur til hans.

5 Sjáir þú asna óvildarmanns þíns leggja órmagna undir byrði sinni, þá skaltu ekki láta óvin þinn vera einan um grip sinn, heldur skaltu fara til með honum, og ekki fyr frá gripnum gánga, en sjálfur eigandinn.

6 Þú skalt ekki halla rættarfari fátæks manns í sök hans.

7 Varastu að beita lognum sökum, og slá ekki í hel saklausan mann og réttlátan; því eg vil ekki, að sá hafi sitt mál, sem á raungu hefir að standa.

8 Eigi skaltu mútu þiggja, því mútan glepur sjónir fyrir þeim skygnu, og um snýr málefnum hinna ráðvöndu.

9 Þú skalt ekki kúga útlendan mann; þér vitið sjálfir, hvernig útlendum manni er innan brjósts, því þér hafið verið útlendingar á Egyptalandi.

10 Sex ár skaltu sá jörð þína, og safna ávöxtum hennar;

11 En sjöunda árið skaltu láta hana liggja og hvíla sig, svo að hinir fátöku meðal þíns fólks megi eta þar af;

það, sem þeir leifa, mega skógardýrin eta; eins skaltu gjöra við vingarð þinn og viðsmjörsgarð.

12 Sex daga skaltu verk þitt vinna, en sjöunda daginn skaltu halda heilagt, svo að þinn uxi og þinn asni geti hvílt sig, og sonur þinnar ambáttar og hinn útlendi geti endurnært sig.

13 Alt, hvað eg hefi sagt yður, það skuluð þér halda. Nöfn annara guða megið þér ekki hafa í huga, og ekki láta heyra þau af yðar munni.

14 Þrisvar á ári skaltu mér hátíð halda.

15 Þú skalt halda hátíð enna ósyrðu brauða; sjö daga skaltu eta ósýrt brauð, eins og eg hefi boðið þér, á ákveðnum tíma í mánuðinum Abib, því í þeim mánuði forstu út af Egyptalandi; þér skuluð ekki með tómar hendur koma fram fyrir mitt auglit.

16 Þar næst frumskeruhátíðina, þá þú hefir upp skorid frumgróða þess sæðis, er þú sáðir í akurinn; og uppskeruhátíðina við árslokin, þá þú hefir alhírt afla þinn af akrinum.

17 Þrem sinum á ári skal alt þitt karlkyn birtast frammi fyrir Drottai almáttugum.

18 Þú skalt ekki fórnfæra mitt fórnarblóð með súrdeigi, og feitin af minni hátíðafórn má ekki liggja náttlangt til morguns.

19 Hið bezta af frumgróða jarðar þinnar skaltu færa til húss Drottins Guðs þíns. Þú skalt ekki sjóða kiðid í mjólk móður sinnar.

20 Sjá! eg sendi engil á undan þér, til að varðveita þig á ferðinni, og leiða þig til þess staðar, sem eg hefi tilreitt.

21 Haf gát á þér í hans auglýn, hlýð hans röddu, og set þig ekki upp í móti honum, því hann mun ekki fyrirgefa yðar yfirtröðslur, þar eð mitt nafn býr í honum.

22 En ef þú hlýðir hans raustu rökilega, og gjörir alt það, sem eg segi þér, þá skal eg vera óvinur óvina þinna, og mótstöðu veita þínum mótstöðumönnum.

23 Því minn engill skal gánga á undan þér, og leiða þig inn í land þeirra Amóríta, Hetíta, Feresíta, Kananíta, Hevíta og Jebúsíta, og eg skal eyðileggja þá.

24 Þú mátt ekki tilbiðja þeirra guði, og ekki dýrka þá, og ekki breyta eptir þeirra athæfi, heldur skaltu gjöreyða og með öllu sundur brjóta skurðgoð þeirra.

25 Þér skuluð dýrka Drottin, yðvarn Guð, og hann mun blessa þitt brauð og þitt vatn, og eg skal láta alt sóttarfar vikja frá þér.

26 Eingin vanbyrja og eingin óbyrja skal finnast í landi þínu, og eg skal láta þig verða lánglífán.

27 Eg skal senda mína ógn á undan þér, og gjöra felmtsfullar allar þær þjóðir, sem þú kemur til, og eg skal láta alla þína óvini snúa bókum við þér.

28 Eg skal senda geitunga á undan þér, og þeir skulu í burtu stökkva Hevitum, Kananítum og Hetítum frá þér.

29 Þó vil eg ekki stökkva þeim burt fyrir þér á einu og sama ári, svo landið leggist ekki í eyði, og villu-dýrin ekki fjölgi þér til meins ;

30 Heldur vil eg stökkva þeim burt fyrir þér smámsaman, þar til þú fjólgar og eignast landið.

31 Eg vil setja landamerki þín frá hafinu rauða og til Filistea-hafs, frá eyðimörkinni og til fljótsins ; því eg vil selja innbyggjendur landsins á vald þitt, og þú skalt stökkva þeim burt undan þér.

32 Þú mátt ekkert sáttmál gjöra við þá eða þeirra guði.

33 Þeir mega ekki búa í þínu landi, svo þeir ekki komi þér til að falla frá mēr ; ef þú þjónar þeirra guðum, þá mun það verða þér til ógæfu.

24. KAPÍTULI.

Sáttmálsfönnin. Móses á fjallinu.

OG hann sagði til Mósis: gakk upp til Drottins, þú og Aron, Nadab og Abihú, og 70 formenn Israelslýðs. Þér skuluð falla fram álangdar ;

2 Móses einn skal náægja sig Drottni, en hinir skulu ekki koma nær, og fólkíð skal ekki heldur fara upp hingat með honum.

3 Móses kom, og sagði fólkinu öll orð Drottins og allar hans skipanir ; þá svaraði fólkíð einum munni, og sagði: vör viljum breyta eptir öllum þeim orðum, sem Drottinn hefir talað.

4 Þá skrifaði Móses öll orð Drottins, og árla morguns stóð hann upp, hlóð altari fyrir neðan fjallið, og reisti 12 steina fyrir þær 12 kynkvíslir Israelsmanna ;

5 Sendi síðan unga menn af Ísraelslýð, að þeir skyldu fórnfœra uxum í brenniförn og slátursförn, til þakkarfórnar við Drottin.

6 Móses tók helmíng blóðsins, og lét það í fórnarbolla, en öðrum helmíng blóðsins stókti hann á altarið.

7 Hann tók sáttmálsbókina, og las hana að áheyranda fólkinu, og þeir sögðu: vör viljum gjöra alt það, sem Drottinn hefir boðið, og vera honum hlýðugir.

8 Þá tók Móses blóðið, stókti því á fólkíð, og sagði: þetta er blóð þess sáttmála, sem Drottinn hefir samið við yður um varðveislu allra þessara boðorða.

9 Þá gengu þeir upp Móses og Aron, Nadab og Abihú, og þeir 70 af formönnum Israelslýðs.

10 Þeir sáu Guð Israels ; og var undir fótum hans, sem pallur væri gjörður af gagnsæjum saffirsteini, fagur sem heiður himninna ;

11 En hann lagði ekki hönd á höfðingja Israelslýðs, svo þeir skoðuðu Guð, og átu og drukku.

12 Drottinn sagði við Móses : kom upp á fjallið til mín, og ver þar, og skal eg fá þér steinspjöldin, og lög-málið og boðorð þau, er eg hefi skrifað, til þess þú kennir þeim þau.

13 Þá stóð Móses upp og Jósúa, þjón hans, og gekk Móses upp á Guðs fjall,

14 En sagði til höfðingjanna: verið hér kyrrir, þar til vör komum aptur til yðar ; sjáið ! Aron og Húr eru hjá yður, og getur hver, sem mál hefir að kæra, haldið sér til þeirra.

15 Móses gekk þá upp á fjallið, en skyið huldi fjallið, og dýrðin Drottins staðnæmdest yfir Sínai-fjalli, og skyið huldi það í 6 daga ; en á sjöunda degi kallaði hann á Móses mitt út af skyinu ;

16 Og dýrðarsjón Drottins á fjallstindinum var sem brennandi eldur í augsynn Israelsmanna.

17 En Móses gekk mitt inn í skyið, og stóð upp á fjallið ; og var Móses á fjallinu í 40 daga og 40 nætur.

25. KAPÍTULI.

Gáfur til helgidómsgjörðarinnar. Um örkina, arkai lokið, skoðunarborðið og ljósahjálminn.

DROTTINN mælti við Móses, og sagði :

2 Seg Israelsmönnum, að þeir velji mér upplýptingarfórni, og skulu þeir þá fórni taka af hverjum þeim, sem hana veitir af ljúfum huga.

3 Sú upplýptingarfórni, sem þér skuluð taka af þeim, skal vera gull, silfur, eir,

4 Dökkblá ull, purpuri, skarlat, hvít víðarull, geitahár,

5 Rauðlituð hrútaskinn, selskinn, belgþornsviður,

6 Víðsmjör til ljósa, ilmjurtir til smurníngarviðsmjörs og ilmreykelsis,

7 Sardónix-steinar og vígslusteinar til hökulsins og brjóstskjaldarins.

8 Þeir skulu gjöra mér helgidóm, að eg búi á meðal þeirra,

9 Í öllum greinum eptir þeirri fyrirmynd tjaldbúðarinnar og allra hennar áhalda, sem eg mun sýna þér; þannig skuluð þér hann til búa :

10 Þeir skulu gjöra örk af belgþornsviði; hún skal vera hálftrar þriðju álnar að lengd, hálftrar annarar álnar að breidd, og hálftrar annarar álnar á hæð.

11 Hana skaltu gullbúa utan og innan með skíru gulli, og á henni ofanverðri skaltu gjöra rönd af gulli umhverfis.

12 Þú skalt steypa til arkarinnar fjóra hringa af gulli, og setja þá í horn hennar, tvo hringa annars vegar, og tvo hins vegar.

13 Þú skalt gjöra ása af belgþornsviði, og gullbúa þá;

14 Síðan skaltu smeygja ásunum í þá hringa, sem eru á hliðvegum arkarinnar, svo hana megi bera á þeim;

15 Skulu ásnarnir vera kyrrir í hringum arkarinnar, og ekki takast þaðan.

16 Þú skalt leggja niður í örkina lög þau, er eg mun fá þér í hendur.

17 Þú skalt og gjöra lok af skíru gulli, hálftrar þriðju álnar langt, og hálftrar annarar álnar breitt.

18 Á hvorumveggja loksendanum skaltu gjöra tvo Kerúba; þá skaltu búa til af drifnu gulli,

19 Og lát annan Kerúbinn vera á loksendanum annars vegar, en hinn á hinum endanum, svo að þér látið Kerúbana vera upp af lokinu á báðum endum þess.

20 Þessir Kerúbar skulu vera með útbreiddum vængjum yfir uppi, svo að þeir hylji lokið með vængjunum; skulu andlit þeirra snúa hvort í mót öðru og horfa á lokið.

21 Þú skalt setja lokið ofan á örkina, og leggja niður í örkina þau lög, sem eg mun fá þér.

22 Þar vil eg vitrast þér, og ofan af arkarlokinu millum beggja Kerúbanna, sem standa uppi á lögmálsörkinni, vil eg birta þér allar þær skipanir, sem eg vil láta þig kunngjöra Israelsmönnum.

23 Þú skalt og gjöra borð af belgþornsviði, tveggja álna langt, álnar breitt, og hálftrar annarar álnar hátt;

24 Þú skalt búa það með skíru gulli, og gjöra umhverfis á því rönd af gulli;

25 Umhverfis um það skaltu leggja lista þverhandar breiðan, og búa til rönd af gulli umhverfis á listanum.

26 Þá skaltu gjöra fjóra hringa af gulli, og setja hringana í þau fjögur horn, sem eru á fjórum fótum borðsins;

27 Skulu hringar þessir vera á samkomumótum listanna, svo þar í verði smeygt ásum til að bera borðið á;

28 Asana skaltu búa til af belgþornsviði, og gullbúa þá; á þeim ásum skal bera borðið.

29 Föt þau, sem borðinu til heyra, skálar, bolla, og dreypiker þau, sem til dreypifórnar eru höfð, það skaltu alt gjöra af skíru gulli;

30 Þú skalt ætíð leggja skoðunarbraud á þetta borð frammi fyrir mér.

31 Þar næst skaltu gjöra ljósahjálmin af skíru gulli; hann skal gjörður vera af drifverki; möndullinn, liljurnar, skálarnar, knapparnir og lafin skulu vera samgjörvingar.

32 Sex liljur skulu liggja út frá ljósahjálminum, þrjár liljur öðru megin, og þrjár hinu megin;

33 Á einni liljunni skulu vera þrjár skálar, í lögun sem mandelshvolf, með knöppum og laufum; á næstu lilju skulu og vera þrjár skálar, í lög-

un sem mandelshvolf með knöppum og laufum; og svo skal á öllum 6 liljunum, sem út liggja frá ljósa-hjálminum.

34 Á sjálfum möndlinum skulu vera fjórar skálar, í lögun sem mandelshvolf, með knöppum og laufum;

35 Skal einn knappurinn vera undir tveimur liljunum, og samgjör við möndulinn, og annar samgjör knappur undir tveimur næstu liljum; þá skal enn knappur vera undir hinum tveimur liljunum, og enn samgjör; það eru þrír knappar fyrir þær sex liljur, sem út liggja frá ljósaastikunni.

36 Knapparnir og liljurnar skulu vera samgjörvínar; alt skal það gjört vera af einlægu drifverki, og af skíru gulli.

37 Þú skalt gjöra 7 lampa með ljósa-hjálminum, og skaltu svo upp setja lampana, að þú látir þá skína á framanverðan hjálminn;

38 Ljósaöx og skarpönnur, sem hjálminum fylgja, skulu vera af skíru gulli.

39 Hjálmurinn með öllum þessum umbúnaði skal gjörast af einni vætt skírs gulls,

40. Og sjá svo til, að þú gjörir hann eptir þeirri fyrirmynd, sem þér var sýnd á fjallinu.

26. KAPÍTULI.

Hér segir frá tjaldbúðargjörðinni.

TJALDBÚÐINA skaltu gjöra af 10 dúkum; þeir skulu vera af hvíttri víðarull tvinnadri, dökkblárrí ull, purpura og skarlati; þar á skaltu búa til Kerúba með myndavefnaði.

2 Hver dúkur skal vera 28 álna lángr og fjöggra álna breiður, og skulu allir dúkarnir vera jafnir að máli.

3 Fimm dúkarnir skulu tengjast saman hver við annan, og eins skal tengja saman hina 5 dúkana sín í milli.

4 Þú skalt búa til lykkjur af dökkblárrí ull á endajadri eins dúksins við samkomuna, og eins skaltu gjöra á yzta dúkjadrinum við næstu samkomu;

5 Þú skalt búa til 50 lykkjur á öðrum dúknum, og eins skaltu gjöra 50 lykkjur á jadri þess dúksins, sem

er við næstu samkomu, svo að lykkjurnar standist á hver við aðra.

6 Þú skalt gjöra 50 króka af gulli, og með þessum krókum skaltu tengja saman hvern dúkinn við annan, svo þar verði ein tjaldbúð af.

7 Þú skalt og gjöra ábreiður af geitahári, til að tjalda með yfir búðina; af þeim ábreiðum skaltu búa til ellefu;

8 Hver ábreiða skal vera 30 álna löng og fjöggra álna breið; allar 11 ábreiðurnar skulu vera jafnar að máli.

9 Þú skalt tengja saman 5 ábreiðurnar sér, og 6 sér, en settu ábreiðuna skaltu brjóta upp á sig á framanverðu tjalðinu.

10 Þú skalt búa til 50 lykkjur á yzta ábreiðujadrinum við samkomuna, og eins 50 lykkjur á ábreiðujadrinum við næstu samkomu.

11 Þú skalt gjöra 50 eirkróka, og krækja krókunum í lykkjurnar, og tengja svo saman, að eitt tjalð verði af.

12 En afgangurinn, sem yfir hefir af tjalðvöðunum, það er: hálfa ábreiðan, sem var um fram, hún skal hángra út af tjaldbúðinni á baka til;

13 En sú eina alin beggja vegna, sem yfir hefir af tjalðvöðunum á lengdina, skal hángra út af búðarhlíðunum báðu megin, henni til hlífðar.

14 Þú skalt enn gjöra þak yfir tjalðið af rauðlituðum hrútaskinnnum, og enn eitt þak þar utan yfir af sel-skinnum.

15 Þú skalt telgja til beinan borðvið til búðarinnar af belgporastrjám;

16 Hvert borð skal vera 10 álna langt, og hálfrar annarar álnar breitt.

17 Á hverju borði skulu vera tveir tappar, hver jafnlángt frá öðrum, og svo skaltu gjöra á öllum borðum búðarinnar.

18 Þú skalt þannig haga borðvið búðarinnar; tuttugu borð skaltu ætla til suðurhlíðarinnar, hœgra megin,

19 Og skaltu búa til 40 palla af silfri, til að setja undir þau 20 borð, tvo palla undir eitt borðið, svo að þeir tveir tappar, sem á borðinu eru, falli þar í, og eins tvo palla undir næsta borð, sinn fyrir hvorn tappa.

20 Til annarar hliðar á búðinni, gegnt norðri, skulu vera 20 borð,

21 Og 40 silfurpallar fyrir þau, það er : tveir pallar undir eitt borðið, og tveir undir næsta borð.

22 Til búðargafslsins, gegnt vestri, skaltu ætla 6 borð,

23 En tvö borð til búðarhornanna tveggja vegna ;

24 Þau skulu vera tvöföld neðan frá, og halda bæði fullu máli upp úr gegn alt til hins fyrsta hrings ; þannig skal þeim háttað vera hvorumtveggjum ; þetta skulu vera þeir tveir horn-gaflar.

25 Þessi borð skulu vera 8, og með 16 silfurpöllum, og standi tveir pallar undir einu borðinu, og tveir undir því næsta.

26 Því næst skaltu gjöra þvertrè af belgþornsvíði, 5 að öðrum hliðvegi búðarinnar,

27 Og 5 að hinum, og enn 5 þvertrè að gaffili búðarinnar vestan megin.

28 Miðtrèð skal ganga í gegnum borðveggina, og liggja um þvert frá einum enda til annars.

29 Þú skalt gullbúa borðveggina ; en hringi þá, sem eru í borðveggjunum, og sem þvertrjánnum er smeygt inn í, skaltu gjöra af gulli ; þú skalt og gullbúa þvertrèn.

30 Þú skalt reisa tjaldbúðina eptir þeim hætti, sem þér var sýnt á fjallinu.

31 Þú skalt og gjöra fortjald af dökkblárrí ull, purpura, skarlati, og hvítu víðarull tvinnadri ; þar á skaltu búa til Kerúba með myndavefnaði ;

32 Þú skalt festa það á fjórar stóðir af belgþornsvíði, þær skulu vera gulli búnar, með krókum í af gulli, og standa á fjórum silfurpöllum ;

33 Þú skalt hengja fortjaldið upp á krókana, og flytja lögmálsörkina þangað inn fyrir fortjaldið, og skal fortjaldið skilja milli þess heilaga og hins allrahelgasta.

34 Þú skalt setja lokið ofan yfir lögmálsörkina í hinu allrahelgasta ;

35 En borðið skaltu setja fyrir utan fortjaldið, og ljósahjálminn gagnvart borðinu við suðurhliðvegg búðarinnar, en lát borðið vera við norðurhliðvegginn.

36 Þú skalt og gjöra tjald fyrir

búðardyrnar ; það skal vera af dökkblárrí ull, purpura, skarlati, hvítu víðarull tvinnadri, og glitofíð ;

37 Fyrir þetta tjald skaltu gjöra 5 stóðir, og gullbúa þær ; krókarnir í þeim skulu vera uf gulli, og þú skalt búa til 5 eirpalla undir þær.

27. KAPÍTULI.

Brennifórnaraltarið, forgarðurinn, víðsmjórið helga.

ÞÚ skalt gjöra altari af belgþornsvíði, 5 álna langt og 5 álna breitt, jafnt á fjóra vegu, og þriggja álna hátt.

2 Þú skalt gjöra horn á altarinu upp af fjórum hyrningum þess ; þau horn skulu vera sjálfgjör af altarinu ; þú skalt eirbúa þetta altari.

3 Þú skalt gjöra öskutrogin, eldspaðana, fórnarskálirnar og soðkrókana, sem altarinu fylgja ; öll þessi áhöld skaltu gjöra af eiri.

4 Þú skalt gjöra um altarið eirgrind, eins og riðið er net, og setja fjóra eirhringa á fjögur horn grindarinnar ;

5 Grindina skaltu setja fyrir neðan umgjörð altarisins undir niðri, svo að grindin taki upp undir mitt altarið.

6 Þú skalt gjöra stengur til altarisins af belgþornsvíði, og eirbúa þær ;

7 Skal smeygja stöngunum í hringana, og skulu stengurnar vera báðu megin við altarið, þá það er borið.

8 Þú skalt gjöra altarið af þiljum, svo það sé holt innan ; þeir skulu gjöra það, eins og þér var sýnt uppi á fjallinu.

9 Þú skalt og gjöra forgard um tjaldbúðina ; að sunnanverðu skal tjalda fyrir forgardinn þeim megin með tjöldum af hvítu víðarull tvinnadri, 100 álna löngum ;

10 Þar til skulu vera 20 stóðir og 20 eirpallar, en krókarnir á stöðunum og syllurnar yfir þeim skulu vera af silfri.

11 Sömuleiðis skal að norðanverðu lángettis vera tíræð tjöld, og þar til tuttugu stóðir á 20 eirpöllum, en krókarnir á stöðunum og syllurnar yfir þeim skulu vera af silfri ;

12 En vestan megin skal vera 50 álna langt tjald, eins og forgardurinn er breiður til, og þar til 10 stóðir á 10 pöllum.

13 Austan megin mót sólaruppkomustað skal forgarðurinn vera 50 álna breiður ;

14 Þar skal annars vegar vera 15 álna langt tjald, og þar til þrjár stoðir á þremur pöllum,

15 Og hins vegar sömuleiðis 15 álna tjald með þremur stoðum og þremur pöllum.

16 Fyrir inngangi forgarðsins skal vera tvítugur dúkur af dökkblárrí ull, purpura, skarlati, og hvíttri víðarull tvinnaðri, glitofinn, og þar til fjórar stoðir á fjórum pöllum.

17 Allar stoðir umhverfis forgarðinn skulu vera með silfursyllum og silfurkrókum, og standa á eirpöllum.

18 Lengd forgarðsins skal vera 100 álna, og breiddin til beggja enda 50 álna, tjöldin af hvíttri víðarull tvinnaðri, en pallarnir af eiri.

19 Öll áhöld tjaldbúðarinnar, til hverrar þjónustugjörðar sem vera skal, svo og allir naglar, sem til búðarinnar og forgarðsins heyra, skulu vera af eiri.

20 Þú skalt bjóða Ísraelsmönnum, að þeir færi þær tært viðsmjör af steyttum viðsmjörsvíðarberjum til lýsingar, svo ætíð sé ljós uppi á lömpunum.

21 Í samkundutjaldbúðinni fyrir framan fortjaldið, sem hángir fyrir lögmálsörkinni, skal Aron og synir hans raða lömpunum frammi fyrir Drottni, bæði kvöld og morgna. Það skal vera æfinlegur siður hjá eptirkomendum þeirra meðal Ísraels niðja.

28. KAPÍTULI.

Kennimannlegi skráðinn.

ÞÚ skalt velja Aron bróður þinn, og syni hans meðal Ísraelsmanna, til að vera mína kennimenn ; það skal vera Aron og synir hans, Nadab, Abihú, Eleasar og Itamar.

2 Þú skalt gjöra Aroni bróður þínum helgan klæðnað, sem vera skal vegsamlegur og þrýðilegur.

3 Þú skalt tala við alla þá menn, sem eru vel að sér, og sem og hefi veitt gnóga hagleiksþrótt, og skulu þeir gjöra Aroni vígsluklæði, að hann sé minn kennimaður.

4 Þessi eru þau klæði, sem þeir skulu gjöra : brjótskjöldur, hokull,

kyrtill, tiglofinn serkur, ennidúkur og belti ; þenna helgan klæðnað skulu þeir gjöra Aroni bróður þínum og sonum hans, svo þeir megi vera mínir kennimenn.

5 Þeir skulu taka gull, dökkbláa ull, purpura, skarlat og hvíta víðarull, og gjöra þar af hokulinn ;

6 Skal hann vera af gulli, dökkblárrí ull, purpura, skarlati, hvíttri víðarull tvinnaðri, og forkunnarlega útöfinn ;

7 Á honum skulu vera tveir axlarhlýrar samtengdir á báðum endum, og þar við skal festa hokulinn.

8 Hokulbeltið, sem liggur utan yfir hokulinn, skal vera eins vandað og af sama, af gulli, dökkblárrí ull, purpura, skarlati, og hvíttri víðarull tvinnaðri.

9 Þú skalt taka tvö sardónyx-steina, og grafa á þá nöfn Ísraelsmanna ;

10 Skulu sex nöfnin vera á öðrum steininum, en hin sex á hinum, eptir aldri ættfedrana.

11 Þú skalt grafa nöfn Ísraelsmanna á báða þessa steina eptir steinskurdarreglu og með innsiglisgrepti, og fella þá inn í umgjörðir af gulli.

12 Þú skalt festa báða steinana á axlarhlýrum hokulsins ; skulu það vera minnissteinar fyrir Ísraelsmenn, og skal Aron bera nöfn þeirra frammi fyrir Drottni á báðum öxlum sér, til minningar.

13 Umgjörðirnar skaltu gjöra af gulli ;

14 Þú skalt og gjöra tvær festar af skíru gulli ; þær skulu vera snúnar, eins og flöttur, og skaltu tengja þessar brugðnu festar við umgjörðirnar.

15 Þú skalt og búa til dómskjöldinn, og láta hann vera eins vandaðan og hokulinn ; þú skalt gjöra hann af gulli, dökkblárrí ull, purpura, skarlati, og hvíttri víðarull tvinnaðri.

16 Hann skal vera ferskeyttur og tvöfaldur, spannarlángur og spannarbreiður.

17 Þú skalt setja í hann inngreypta steina, fjórar steinaraðir, eina röð af Sardíus, Tópas og Smaragðus, það er fyrsta röðin ;

18 Í annari röðinni skal vera Karbunkulus, Saffírus, Demant ;

19 Í þriðju röðinni, Opal, Agat og Ametýstus ;

20 Í fjórðu röðinni, Túrkos, Sardonýx og Jaspis; þeir skulu greypfir vera í gull, hver í sinni umgjörð.

21 Steinarnir skulu vera 12, eptir nöfnum Israelssona, hver með sínu nafni; þeir skulu vera grafnir með innsiglisgrepti, og skal sitt nafn vera á hverjum þeirra, eptir nöfnum hinna 12 kynkvísla.

22 Þú skalt gjöra festar til brjóstskjaldarins af skíru gulli; þær skulu vera snúnar, eins og flöttur;

23 Þú skalt og gjöra til brjóstskjaldarins tvo hringa af gulli, og setja þessa tvo hringa á tvö horn brjóstskjaldarins;

24 Síðan skaltu bregða þeim tveimur gullflöttum í þessa tvo hringa, sem eru í hornum brjóstskjaldarins;

25 En báða enda þeirra tveggja festa skaltu festa hvorn gegnt öðrum við þær tvær umgjörðir, sem þú settir á axlarhlýra hökulsins.

26 Þá skaltu enn gjöra tvo hringa af gulli, og festa þá á hin horn brjóstskjaldarins, innanvert í þá brúnina, sem að höklinum veit;

27 Og enn skaltu gjöra tvo hringa af gulli, og festa þá neðan til á báðum axlarhlýrum hökulsins, hvorn gegnt öðrum, þar sem mœtist hökull og hlýrar, fyrir ofan hökulbeltið;

28 Nú skal knýta brjóstskjöldinn, með sínum hringum, við hökulhringana með dökkbláum ullardregli, svo brjóstskjöldurinn sé áfastur við hökulbeltið, og losni ekki við hökulinn.

29 Og Aron skal ávalt bera nöfn Ísraelsmanna í dómskildinum á brjósti sínu, þegar hann gengur inn í helgidóminn, til minningar fyrir Drottni.

30 Þú skalt leggja inn í dómskjöldinn Úrim og Túmmim, svo það sé á brjósti Arons, þegar hann gengur inn fyrir Drottin, og Aron skal ávalt bera dóm Ísraelsmanna á brjósti sér frammi fyrir Drottni.

31 Þú skalt gjöra hökulkyrtil; hann skal vera ofinn, og allur úr dökkblárríull;

32 Á honum skal vera höfuðsmátt, og faldað með ofnum borða kríng um hálsmálið, eins og um hálsból á lín-brynju, svo ekki rifni út úr.

33 Á faldi kyrtilsins skaltu búa til granatepli af dökkbláu bandi, purp-

ura, og skarlati, umhverfis um faldinn, og bjöllur af gulli í milli eplanna alt í kríng,

34 Svo að fyrst skal koma gullbjalla, og þar næst granatepli alt í kríng á kyrtilsfaldinum;

35 Í þessum kyrtli skal Aron vera, þá hann embættar, svo að heyra megi til hans, þegar hann gengur inn í helgidóminn fram fyrir Drottin og þá hann gengur út aptur, svo hann skuli ekki deyja.

36 Þú skalt gjöra spöng af skíru gulli, og grafa á hana með innsiglisgrepti þessi orð: heilagt fyrir Drottni.

37 Þessa spöng skaltu festa á dökkbláan ullardregil, og skal hún sitja framan á ennidúknum;

38 Hún skal vera á enni Arons, svo Aron af mái sekt þeirra helgigáfnna, allra þeirra víðra fórna, sem Ísraelsmenn gefa helgidóminum; hún skal ætíð vera á hans enni, til þess að útvega þeim velþóknun Drottins.

39 Þú skalt og vefa serk af hvítri víðarull, og búa til ennidúk af hvítri víðarull, og glitofið belti.

40 Þú skalt og til búa serki handa sonum Arons og gjöra þeim belti; einnig skaltu gjöra þeim höfuðdúka til vegs og þryði.

41 Þú skalt færa Aron bróður þinn og sonu hans í þessi klæði, smyrja þá, fá þeim embættið í hendur, og vígja þá til að vera mína kennimenn.

42 Þú skalt og gjöra þeim línbroekur, til að hylja með blygðun þeirra; þær skulu ná frá mjöðmum niður á læri;

43 Í þeim skal Aron og synir hans vera, þá þeir ganga inn í samkundu-tjaldbúðina, eða nálgast altarið til að embætta í helgidóminum, svo þeir ekki verði fyrir sekt og láti líf sitt. Þetta skal vera æfinlegt lögmál fyrir hann og hans eptirkomendur.

29. KAPÍTULI.

Vígsla prestanna. Hin daglega fórn.

ÞETTA er sú reglugjörð, sem þú skalt fylgja, þegar þú vigir þá til að vera mína kennimenn: tak úngan uxa og tvo hrúta gallalausa, 2 Sömmuleiðis ósýrt brauð, ósýrðar kökur viðsmjöri stokknar, og ósýrða hleifa smurða með viðsmjöri; þetta skaltu gjöra af hveiti.

3 Þú skalt láta þetta í eina körfu, og bera það fram í körfunni og leiða fram uxann og báða hrútana ;

4 Þá skaltu leiða Aron og syni hans fyrir dyr samkundutjaldbúðarinnar og lauga þá í vatni ;

5 Síðan skaltu taka klæðin, og færa Aron í serkinn og hökulkyrtilinn og í hökulinn og brjóstskjöldinn, og gyrða hann með hökulbeltinu.

6 Þá skaltu leggja ennidúkinn um höfuð honum, og láta hinn heilaga dregil um ennidúkinn ;

7 Þá skaltu taka smurníngarviðsmjörð, og hella því yfir höfuð hans, og smyrja hann.

8 Síðan skaltu leiða fram sonu hans, og færa þá í serkina,

9 Gyrða þá með beltum, bæði Aron og sonu hans, og binda á þá höfuðdúkana, og eru þeir þá fullgildir til kennimannskapar æfinlega, og skaltu fá þeim embættið í hendur, Aroni og sonum hans.

10 Síðan skaltu leiða uxann fram fyrir samkundutjaldbúðina, og skulu þeir Aron og synir hans leggja hendur sínar á höfuð uxanum,

11 En þú skalt slátra uxanum frammi fyrir Drottni, fyrir dyrum samkundutjaldbúðarinnar.

12 Síðan skaltu taka nokkuð af blóði uxans, og rjóðra með fingri þínum á altarihornin, en öllu hinu blóðinu skaltu niður steypa við altarisfótinn.

13 Þú skalt taka alla netjuna, blöðkuna af lifrinni, bæði nýrun og nýrnámörin, og brenna það á altarinu ;

14 En kjöt uxans, húðina og gorið skaltu brenna í eldi fyrir utan herbúðirnar, því það er syndaförn.

15 Því næst skaltu taka annan hrútinn, og skulu þeir Aron og synir hans leggja hendur sínar á höfuð hrútsins ;

16 Síðan skaltu slátra hrútnum, taka blóð hans, og stökkva því alt um kring á altarið.

17 En hrúttinn skaltu lima í sundur, þvo innýfli hans og læri, og leggja þau ofan á limina og höfuðið,

18 Og brenna svo allan hrútinn á altarinu ; það er brenniförn fyrir Drottni, og þakknæmilegur ilmur ; það er förn, sem Drottni líkar.

19 Þar næst skaltu taka hinn hrútinn, og skulu þeir Aron og synir

hans leggja hendur sínar á höfuð hrútsins,

20 En þú skalt slátra hrútnum, og taka nokkuð af blóði hans, og ríða því á hægri eyrnasneppil Arons og sona hans, og á hægri þumalfingur þeirra, og á hægri þumaltá þeirra, og stökkva blóðinu um kring á altarið ;

21 Þú skalt taka nokkuð af því blóði, sem er á altarinu, og nokkuð af smurníngarviðsmjörinu, og stökkva því á Aron og klæði hans, og þar með á sonu hans og þeirra klæði, og verður hann þá vígður og hans klæði, og synir hans og þeirra klæði.

22 Síðan skaltu taka feitina af hrútnum, rófunu, netjuna, lifrarblöðkuna, bæði nýrun og nýrnámörin, og hægri lærið (því þetta er vígsluförn hrútnur),

23 Eitt krínglubrauð, eina viðsmjörsköku og einn hleif úr körfunni með ósýrðu brauðunum í, sem stendur frammi fyrir Drottni ;

24 Alt þetta skaltu leggja í hendur Arons og sona hans, og veifa því sem annari veifunarförn frammi fyrir Drottni ;

25 Síðan skaltu taka það af höndum þeirra, og brenna það á altarinu yfir brenniförninni, til þakknæmilegs ilms fyrir Drottni ; það er förn, sem Drottni líkar.

26 Því næst skaltu taka bringuna af vígsluhrút Arons, og veifa henni sem annari veifunarförn frammi fyrir Drottni ; hún skal falla í þiun hlut ;

27 Þú skalt vígja veifunarbringuna, og eins upplyptíngarlærið, sem veifað og upp lypt hefir verið, af vígsluhrút Arons og sona hans ;

28 Það skal til heyra Aroni og sonum hans eptir því lögmáli, sem æfinlega skal gilda hjá Israelsmönnum ; því það er upplyptíngarförn, og upplyptíngarförn skulu Israelsmenn færa af þakkarfórnum sínum, en upplyptíngarförn þeirra heyrir Drottni til.

29 Þau helgu klæði, sem Aron hefir, skulu synir hans hafa eptir hann ; í þeim skulu þeir smurðir verða, í þeim skal embættið verða þeim í hendur fengið.

30 Sá af sonum hans, sem kennimaður verður í hans stað, skal sjó daga vera í þeim, þá hann gengur

inn í samkundutjaldbúðina til að embættu í helgidóminum.

31 Þú skalt taka vígsluhrútinn, og sjóða kjöt hans á helgum stað,

32 Og skulu þeir Aron og synir hans eta kjöt hrútsins og það brauð, sem er í körfunni, fyrir dyrum samkundutjaldbúðarinnar ;

33 Þess vegna skulu þeir eta þetta, að þar með af plánast það, að maður hefir fengið embættið í hendur þeim og vígt þá ; en einginn útlendur má eta það, því það er vígt.

34 En ef nokkuð leifist af vígslufórnaðkjötinu og brauðinu til næsta morguns, þá skaltu brenna þær leifar í eldi ; það má ekki eta, því það er vígt.

35 Þú skalt svo gjöra við Aron og sonu hans í alla staði, eins og eg hefi boðið þér ; í sjö daga skaltu leggja vígslufórnaðina í hendur þeim,

36 Og á hverjum degi skaltu slátra uxa í syndaförn til forlíkunar, og fórna syndaförn á altarinu til að friðhelga það, og þú skalt smyrja það undir vígsluna.

37 Þú skalt vera í sjö daga að friðhelga altarið og vígja það, og þá skal altarið verða alheilagt, og hver sá, sem snertir altarið, skal vera heilagur.

38 Þessi er sú fórn, sem þú skalt fórnfæra á altarinu ; ætíð hvern dag tvö ásaudarlömb veturgömul ;

39 Öðru lambinu skaltu fórnfæra að morgni dags, en hinu eptir sólarlag.

40 Með öðru lambinu skal hafa tíunda part af hveiti, blönduðu við fjórðung Hínar af steyttu viðsmjöri, og til dreypifórnar fjórðung Hínar af vini.

41 Hinu lambinu skaltu fórnfæra eptir sólarfall, og hafa við sömu matarförn og dreypiförn, sem um morguninn, til þakknæmilegs ilms, til þægi-legrar fórnar fyrir Drottni.

42 Þetta er sú daglega brenniförn, sem yðar niðjar skulu fórnfæra fyrir dyrum samkundutjaldbúðarinnar í augsýn Drottins ; þar vil eg koma á yðvarn fund, til að tala þar við þig ;

43 Þar vil eg eiga fund við Ísraelsmenn, og þessi staður skal helgast af minni dýrd ;

44 Eg vil helga samkundutjaldbúðina og altarið, eg vil helga Aron og

sonu hans til að vera mína kennimenn ;

45 Eg vil búa á meðal Ísraelsmanna, og vera þeirra Guð ;

46 Þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn, þeirra Guð, sem út leiddi þá af Egyptalandi, til þess eg mætti búa meðal þeirra. Eg em Drottinn, Guð þeirra.

30. KAPÍTULI.

Reykelsis-altarið. Helgidómstollurinn. Eirkerið. Smurníngarviðsmjörið. Hið heilaga reykelsi.

ÞÚ skalt gjöra altari til að brenna reykelsi á ; það skaltu búa til af belgþornsviði ;

2 Það skal vera álnarlángt, og álnarbreitt, ferskeytt, tveggja álna hátt, og horn þess samgjör við altarið.

3 Þú skalt búa það með skíru gulli, bæði að ofan og á hliðum alt um kring, og svo horn þess ; þú skalt gjöra gullrönd á því alt umhverfis.

4 Þar til skaltu gjöra tvo hringa af gulli fyrir neðan röndina, báðu megin á hyrníngum þess ; þeir skulu vera til að smeygja í ásum þeim, sem altarið skal berast á.

5 Ásana skaltu gjöra af belgþornsviði, og gullbúa þá.

6 Þú skalt setja þetta altari fyrir framan fortjaldið, sem hángir fyrir lögmálsörkinni, gegnt arkarlokinu, sem er yfir lögbókinni, hvar eg vil halda stefnu við þig.

7 Á þessu altari skal Aron brenna ilmandi reykelsi ; hann skal brenna því á hverjum morgni, þá hann hefir hagrætt lömpunum ;

8 Hann skal og brenna því eptir sólsetur, þá hann hefir kveykt á lömpunum. Þetta skal vera dagleg reykelsisförn fyrir Drottni hjá yðar eptirkomendum.

9 Á þessu altari megið þér ekki fórna útlenzku reykelsi, ekki heldur neinni brenniförn eða matarförn, og eingri dreypiförn megið þér dreypa á því.

10 Einu sinni á ári skal Aron friðhelga altarishornin með friðþægjandi syndaförn. Þessi friðhelgun skal gjörast eitt sinn á ári hverju hjá yðar eptirkomendum ; þetta altari er alheilagt í augli Drottins.

11 Drottinn talaði við Móses, og sagði :

12 Þegar þú tekur manntal Ísraels-lýðs, þá skal hver maður, sem í manntali verður, gjalda Drottni sálarlausn, svo að eingin plága komi yfir þá, þegar þeir eru taldir.

13 Þessa lausn skal hver sá gjalda, sem í manntali verður, það er hálfur sikill, að helgidóms auralagi, 20 Gerar í sikli, og þessi hálfí sikill skal vera upplýptingarförn til Drottins.

14 Hver, sem í manntali verður tvítugur og þaðan af eldri, skal greiða Drottni þessa upplýptingarförn.

15 Sá ríki skal ekki láta til meir, og sá fátæki ekki minna en hálfan sikil, og skulu þeir greiða Drottni þessa upplýptingarförn, til þess hann friði fyrir sálum þeirra.

16 Þú skalt taka þetta lausnargjald af Ísraelsmönnum, og leggja það til þjónustu samkundubúðarinnar; það skal vera Ísraelsmönnum til minningar fyrir Drottni, að hann friði fyrir sálum þeirra.

17 Drottinn talaði til Mósis, og sagði :

18 Þú skalt gjöra eirker til að þvo sèr úr; það skal vera með eirstètt; þú skalt láta það standa milli samkundubúðarinnar og altarisins, og láta vatn þar í.

19 Þar úr skal Aron og synir hans þvo hendur sínar og fætur;

20 Þegar þeir ganga inn í samkundubúðina, skulu þeir þvo sèr úr vatni, svo þeir ekki deyi; eins þegar þeir nálægjast, altarið til að embætta og tendra eldförn fyrir Drottni;

21 Þeir skulu þvo sèr um hendur og fætur, svo þeir deyi ekki; þetta skal vera þeim eilíft lögmál fyrir hann og hans ættniðja.

22 Drottinn sagði við Móses :

23 Tak þér þær ágætustu kryddjurtir, 500 sikla af sjálfurminni myrru, hálfu minna eður 250 sikla af kanelberki, og 250 sikla af ilmreyr,

24 500 sikla af ángviði, eptir helgidóms vog, og eina Hín viðsmjör;

25 Af þessu skaltu gjöra heilagt smurningarviðsmjör, ilmandi smyrslí, og til búa þau á kryddarahátt; skal þetta vera hið heilaga smurningarviðsmjör.

26 Með þessu skaltu smyrja samkundubúðina, lögmálsörkina,

27 Borið með öllum þess áhöldum, ljósahjálminn með því, sem honum til heyrir, reykelsisaltarið,

28 Brennifórnaraltarið með öllum þess áhöldum, eirkerið, og stètt þess;

29 Þetta skaltu vígja, svo það verði alheilagt, og hver, sem snertir það, skal vera heilagur.

30 Þú skalt og smyrja Aron og sonu hans, og vígja þá til að vera mína kænimeim.

31 Þú skalt tala til Ísraelsmanna, og segja: þetta skal vera mér heilagt smurningarviðsmjör hjá yðar eptirkomendum.

32 Þessum smyrslum má ekki ríða á nokkurs manns hörund, og einginn má gjöra nokkur smyrslí með þessum tilbúningi; þau eru heilög, og þau skulu vera yður heilög.

33 Hver sem kryddar samskonar smyrsl, eður ber þau á nokkurn útlendan mann, hann skal hafa fyrirgjört lífi sínu.

34 Drottinn sagði til Mósis: tak þér ilmjurtir, balsam, marnögl, galbanskvoðu; af þessum ilmum ásamt reykelsiskvoðu, jafnt af hverju,

35 Skaltu búa til ilmandi reykelsi eptir kryddarahætti; það skal vera salti kryddað, hreint og heilagt.

36 Nokkuð af því skaltu mylja smátt, og leggja það fyrir framan lögmálsörkina í samkundutjaldubúðinni, þar sem eg vil koma til móts við þig; það skal vera yður alheilagt.

37 Annað eins reykelsi, og þú gjörir með þessum tilbúningi, megið þér ekki til búa handa yður; það skal vera yður heilagt fyrir Drottni.

38 Hver sem býr til annað eins, til þess að gæða sèr með ilm þess, sá skal hafa fyrirgjört lífi sínu.

31. KAPÍTULI.

Drottinn velur meistara til tjaldubúðarsmíðarinnar. Helgihald heilidardagsins. Lögmálstíflurnar.

DROTTINN mælti við Moses, og sagði :

2 Eg hefi kvatt til Besalel Uríson Húrssonar af Júda ættkvísl;

3 Eg hefi veitt honum guðlega anda-gift, hagleik, kunnáttu og skilning í als konar handiðnum,

4 Svo að hann er mesti hugvitsmaður á gull og silfur og eir,

5 Á steingrópt, steinsetning, tréskurð og als konar smíðar.

6 Eg hefi ætlað honum til aðstoðar Óhóliab Akísamaksson af Dans ættkvísl, og veitt hefi eg ýmsum hagleiksmönnum það hugvit, að þeir skulu gjört geta allt það, sem eg hefi fyrir þig lagt,

7 Sem er samkundutjaldbúðin, lögmálsörkin, arkarlokið og allur umbúnaður tjaldbúðarinnar,

8 Borðið og þess áhöld, hinn ljómandi ljósahjálmur og alt, sem til hans heyrir, reykersisaltarið,

9 Brennifórnaraltarið með öllum sínum búnaði, eirkerið með stött þess,

10 Glitklæðin, vígsluklæði Arons kennimanns, og kennimannabúningur sona hans,

11 Smurníngarviðsmjórið, hið ilm- andi reykersi til helgidómsins; alt, sem eg hefi boðið þér, skulu þeir gjört geta.

12 Drottinn talaði til Mósis, og sagði :

13 Tala þú til Ísraelsmanna, og seg: þér skuluð halda mína hvíldardaga, því það er jarteikn meðal mín og yðar og yðvarra niðja, svo þér vitið, að eg Drottinn em sá, sem yður gjörir heilaga.

14 Haldið því hvíldardaginn, því hann skal vera yður heilagur; hver, sem vanhælgar hann, skal láta líf sitt; því hver sem þá vinnur, sá maður skal verða afmáður af sínu fólki.

15 Menn skulu vinna í sex daga, en sjöunda daginn er hátíðishvíld, helguð Drottni; hver, sem vinnur á hvíldardeginum, skal láta líf sitt.

16 Þar fyrir skulu Ísraelsmenn halda hvíldardaginn, svo þeir gjöri hvíldardaginn að eilífum sáttmála fyrir sína eptirkomendur;

17 Eilíflega skal hann vera jarteikn meðal mín og Ísraelsmanna, því á sex dögum skóp Drottinn himin og jörð, en lét af og hvíldist á hinum sjöunda degi.

18 Þegar hann hafði lokið þessum viðræðum við Móses á Sínai-fjalli, fékk hann honum tvær lögmálstöflur; þær voru af steini og ritaðar með Guðs fingri.

32. KAPÍTULI.

Gullkálfurinn.

EN er fólkíð sá, að seinkaðist koma fund Arons, og sögðu til hans : kom og gjör oss guði þá, er fyrir oss fari, því vör vitum ekki, hvað af þessum Móses er orðið, er oss leiddi burt af Egyptalandi.

2 Aron sagði til þeirra: takið eyrnagullin úr eyrum kvenna yðvarra, sona og dætra, og færið mér!

3 Þá tók allur lýðurinn eyrnagullin úr eyrum þeirra, og færðu Aroni,

4 En hann tók við gullinu af þeim, lagaði það með grafalnum, og gjörði af því steiptan kálf. Þá sögðu þeir: Ísraelslýður! þetta eru þínir guðir, sem færðu þig burt af Egyptalandi.

5 Þegar Aron sá það, hlóð hann þeim altari, kallaði þá saman og sagði: á morgun er hátíð Drottins.

6 Næsta morgun risu þeir upp árla, fórnðuð brennifórnunum og færðu þakkarfornir; síðan settist fólkíð niður til að eta og drekka, og því næst stóðu þeir upp til að skemta sér.

7 Þá sagði Drottinn til Mósis: far ofan í skyndi, því landar þínir, sem þú út leiddir af Egyptalandi, hafa stórum syndgað;

8 Skjótt hafa þeir vikið af þeim vegi, sem eg bauð þeim; þeir hafa gjört sér steiptan kálf, fallið fram fyrir honum, fornað honum, og sagt: Ísraelslýður, þetta eru þínir guðir, sem leiddu þig út af Egyptalandi.

9 Og enn sagði Drottinn við Móses: eg hefi reynt þenna lýð, og fundið, að hann er baldstýrugur.

10 Lát mig nú kyrran, svo mín reiði upp tendrist í gegn þeim og eyðileggi þá; síðan vil eg láta stóra þjóð óxlast út af þér.

11 Þá bað Móses auðmjúklega til Drottins Guðs síns, og sagði: hví skal þín reiði, Drottinn! upp tendrast gegn þínu fólki, sem þú út leiddir af Egyptalandi með miklum styrk og völdugri hendi?

12 Hví skulu Egyptalandsmenn segja, og kveða svo að orði: til ils leiddi hann þá út, til að deyða þá á fjöllum uppi, og af má þá af jörðunni? Snú þér frá þinni brennandi reiði, og hlíf þínu fólki við slíku tjóni!

13 Minst þinna þjóna, Abrahams, Ísaaks og Jakobs, sem þú hefir svarið við sjálfan þig og gefið þetta fyrirheit: eg vil gjöra yðar afkomendur eins marga og stjörnur himinsins, og alt þetta land, sem eg hefi um talað, vil eg gefa yðar niðjum, og þeir skulu eignast það æfinlega.

14 Þá hlíðist Drottinn við að gjöra sinu fólki það tjón, sem hann hafði um talað.

15 Síðan snèri Móses burt, og gekk ofan af fjallinu; hann hafði báðar lögmálstöflurnar í hendi sér; þær töflur voru skrifaðar báðum megin, á einni hliðinni, sem á annari;

16 Þessar töflur voru verk Guðs, og letrið, sem grafið var á töflurnar, var Guðs letur.

17 Nú sem Jósúa heyrði ópið í fólkinu, sagði hann til Mósis: það er heróp í herbúðunum!

18 Hann svaraði: það hljóð, sem eg heyri, er ekki siguróp og ekki valhljóð, heldur sönglæti.

19 En er Móses nágaðist herbúðirnar, og sá kálfinn og dansleikinn, þá varð hann stórreiður, kastaði töflunum úr hendi sér, og braut þær í sundur fyrir neðan fjallið;

20 Síðan tók hann kálfinn, sem þeir höfðu gjört, brendi hann í eldi, muldi hann í smátt, og dreifði duptinu á vatnið, og lét Ísraelsmenn drekka.

21 Þá sagði Móses til Arons: hvað hefir þetta fólk gjört þér þess, að þú skulir hafa leitt þá í slík stórmæli?

22 Aron svaraði: reiðst eigi, herra! þú þekkir þetta fólk, að það er lastafult.

23 Þeir sögðu til mín: gjör oss guði þá, er fyrir oss fari, því vér vitum ei, hvað af þessum Móses er orðið, er leiddi oss burt af Egyptalandi.

24 Þá sagði eg til þeirra: hver sem gull hefir á sér, hann slíti það af sér. Fengu þeir mér þá gullið, lét eg það í eld, og kom þá fram þessi kálfur.

25 En er Móses sá, að fólkið var taumlaust, því Aron hafði slept við þá taumnum, til þess þeir skyldu verða fyrir hneysu af mótstöðumönnum sínum,

26 Þá gekk hann upp í herbúðahliðið, og mælti: komi til mín hver sá,

er Drottinn vill fylgja! Þá söfnuðust allir Levítar til hans,

27 Og hann sagði til þeirra: svo segir Drottinn Ísraels Guð: hver einn festi sverð á hlið sér, fari svo fram og aptur frá einu hliði herbúðanna til annars, og slái hver sinn bróður, vin og frænda í hel!

28 Levítar gjörðu, sem Móses bauð þeim, og féllu af fólkinu á þeim degi þrjár þúsundir manna;

29 Því Móses hafði sagt: verið örlátir í dag við Drottin (færið Drottinn fullar hendur tórna í dag), og sæki hver að syni sínum og bróður, og mun hann veita yður blessun í dag.

30 Næsta dags morgun sagði Móses til lýðsins: þér hafið drýgt stóra synd; en nú vil eg fara upp til Drottins, má vera, að eg fái uppgjöf á yðvarri synd.

31 Síðan snèri Móses aptur til Drottins, og mælti: æ, þetta fólk hefir framið stóra synd, er það hefir gjört sér goð úr gulli!

32 Eg bið, fyrirgef þeim nú þeirra synd! ef ekki, þá bið eg, að þú af máir mig af þinni bók, sem þú hefir skrifað.

33 Drottinn sagði til Mósis: þann, sem syndgað hefir móti mér, vil eg af má af minni bók;

34 Far nú, og leið fólkið þangað, sem eg hefi sagt þér; sjá! minn engill skal fara fyrir þér; en þegar minn hegningartími kemur, skal eg hegna þeim fyrir þeirra syndir.

35 En Drottinn sló fólkið, fyrir það, sem þeir höfðu gjört við kálfinn, sem Aron hafði gjört.

33. KAPÍTULI.

Yfirbót fólksins; Móses biður fyrir þef.

DROTTINN sagði til Mósis: gakk, og far hëðan með það fólk, sem þú fluttir burt af Egyptalandi, til þess lands, sem eg sör að gefa Abraham, Ísaak og Jakob, er eg sagða: niðjum þínum vil eg gefa það.

2 Eg vil senda engil á undan þér—og út reka Kananíta, Amóríta, Hetíta, Feresíta, Hevita og Jebúsíta—

3 Til þess lands, sem flýtur af mjólk og hunangi; en ekki vil eg sjálfur fara upp þangað með þér, sem ert svo baldstýrugur lýður, svo eg ekki tortýni þér á leiðinni.

4 En er fólkíð heyrði þenna ófögnuð, græt það, og einginn maður bjó sig í skart.

5 Því Drottinn hafði sagt til Mósis: seg Israelsmönnum: þér eruð baldstýrug þjóð; sè eg eitt augnablik meðal þín á leiðinni, þá tortýni eg þér; en legg nú af þér skart þitt, svo eg viti, hvað eg á að gjöra við þig.

6 Þá lögðu Israelsmenn niður skart sitt á fjallinu Hóreb.

7 En Móses tók tjald (sitt), og tjaldaði fyrir utan herbúðirnar, langan veg þaðan frá, og kallaði það samkundtjald; og varð hver sá maður, sem aðspyrja vildi Drottin, að fara út til samkundtjaldsins, sem var fyrir utan herbúðirnar.

8 Og þegar Móses gekk út til tjaldsins, þá stóð upp allur lýðurinn, og gekk hver út í sínar tjaldðyr, eg leit eptir honum, þar til hann kom að tjaldinu;

9 Og er Móses kom að tjaldinu, þá seig skýstólpinn niður og nam staðar við tjaldðyrnar, og (Drottinn) talaði við Móses.

10 Allur lýðurinn sá, hvar skýstólpinn stóð við tjaldðyrnar; stóð þá alt fólkíð upp og féll fram á ásjónu sína, hver fyrir sínum tjaldðyrum.

11 En Drottinn talaði við Móses augliti til auglitis, eins og maður talar við mann; og þegar Móses gekk aptur til herbúðanna, veik þjón hans, hinn úngi Jósúa, sonur Núns, ekki frá tjaldinu.

12 Móses sagði til Drottins: sjá! þú segir mér, að eg skuli fara með fólkíð upp þángað, en hefir ekki látið mig vita, hvern þú vilt senda með mér; og þó hefir þú sagt, að eg sè þér handgenginn, og hafi fundið líkn fyrir þínu augliti;

13 Hafi eg nú fundið líkn fyrir þínu augliti, þá bið eg þig vísa mér þinn veg, svo eg megi þekkja þig og finna líkn fyrir þínu augliti; því sjá! þessi þjóð er þitt fólk!

14 Hann sagði: mitt auglit skal fara með, og eg vil veita þér hvíld.

15 Hann svaraði honum: ef þitt auglit fer ei með, þá lát oss ekki fara hððan;

16 Af hverju megu menn ella vita, að eg og þitt fólk hafi fundið líkn

fyrir þínu augliti, nema af því, að þú farir með oss, og eg og þitt fólk verðum aðgreindir frá öllum þjóðum, sem á jörðu búa?

17 Þá sagði Drottinn við Móses: einnig þetta, sem þú mælist til, vil eg gjöra, því þú hefir fundið líkn fyrir mínu augliti, og eg þekki þig grant.

18 En hann sagði: lát mig þá sjá þína dýrd!

19 Hann svaraði: eg vil láta allan minn fegurðarljóma líða fram hjá þér, og eg vil nefna nafn Drottins frammi fyrir þér; þeim, sem eg em líknsamur, þeim em eg líknsamur, og þeim, sem eg em miskunsamur, þeim em eg miskunsamur.

20 Og enn sagði hann: mitt auglit getur þú ei sèð, því einginn maður, sem mig sèr, má lifa.

21 Og enn sagði Drottinn: sjá! hèr er staður hjá mér; þú skalt standa uppi á berginu,

22 En þegar mín dýrd fer fram hjá, vil eg láta þig standa í bergskorunni, og mun eg byrgja þig með hendi minni, uns eg em kominn fram hjá;

23 En þegar eg tek mína hönd frá, þá muntu sjá á bak mér; en mitt auglit verður ekki sèð.

34. KAPÍTULI.

Nýjar lögmdlstöflur. Dýrðin Drottins. Guðs sáttmáli. Mósis ljómandi ásjóna.

DROTTINN sagði til Móses: högg þér tvær töflur af steini, slíkar sem þær fyrri voru; mun eg þá rita á þær töflur þau orð, sem stóðu á hinum fyrri töflunum, er þú brauzt í sundur.

2 Ver búinn á morgun, og stíg árla upp á Sínai-fjall, og kom þar til mín uppi á fjallstindinum.

3 Einginn maður má fara upp þángað með þér, og einginn má láta sjá sig nokkurstaðar á fjallinu, og ekki má heldur beita nautum eða sauðum hær upp undir fjallið.

4 Þá hjó Móses tvær töflur af steini, slíkar sem hinar fyrri voru; hann reis upp snemma um morguninn, og gekk upp á Sínai-fjall, sem Drottinn hafði boðið honum, og tók í hönd sèr báðar steintöflurnar.

5 Þá steig Drottinn niður í skýi, staðnæmdist þar hjá honum, og nefndi nafn Drottins;

6 Síðan gekk Drottinn fram fyrir hans augsyn, og kallaði : Drottinn, Drottinn, miskunsamur og líkusamur Guð, þolinmóður gæzkuríkur og trúfastur,

7 Semauðsynir gæzku í þúsund liðu, og fyrirgefur misgjörðir, afbrot og syndir, en lætur þær þó ekki ávalt óhegndar, heldur hegnir misgjörðir feðranna á börnum og barnabörnum í þriðja og fjórða lið.

8 Móses laut þegar til jarðar, tilbað,

9 Og sagði : hafi eg, Drottinn! fundið líkn fyrir þínu augliti, þá, fari Drottinn með oss, enn þótt þessi lýður sé baldstýrugur ; fyrirgef oss vorar misgjörðir og syndir, og lát oss vera þína eign.

10 Og hann sagði : eg vil gjöra eitt sáttmál ; í augsyn als þíns fólks vil eg gjöra þau stórmerki, sem aldrei hafa slík orðið í nokkru landi eða hjá nokkurri þjóð ; alt fólkið, sem þú ert hjá, skal sjá það verk, sem Drottinn mun vinna, því dásamlegt skal það vera, sem eg gjöri við þitt fólk.

11 Gæt því þess, sem eg býð þér í dag : sjá ! eg vil út reka Amóríta, Kananíta, Hetíta, Feresíta, Hevíta og Jebúsíta undan þér ;

12 Varast því að gjöra nokkurn sáttmála við innbúa þessa lands, sem þú kemur til, svo þeir verði þér ekki til fals, ef þeir búa á meðal þín ;

13 Heldur skuluð þér niður brjóta þeirra ölduru, mölva í sundur þeirra goðalíkneskjur, og höggvaniður þeirra afguði ;

14 Því þú mátt ekki falla fram fyrir nokkrum afguði, því Drottinn heitir vandlætari, hann er vandlátur Guð.

15 Varast að gjöra nokkurn sáttmála við innbúa landsins ; þeir munu blóta afguði sína og færa þeim fórnir ; þeir munu bjóða þér, og þú munt eta af þeirra fórnun ;

16 Þú munt taka þeirra dætur handa sonum þínum, en þær munu blóta sína afguði og lokka syni þína til að blóta þá líka.

17 Þú mátt eingin steipt goð gjöra þér.

18 Þú skalt halda hátíð enna ósýrðu brauða ; sjö daga skaltu eta ósýrð brauð, eins og eg hefi boðið þér, á ákvednum tíma í mánuðinum Abíb,

því í mánuðinum Abíb fórst þú út af Egyptalandi.

19 Alt það, sem fyrst fæðist, heyrir mér til ; sömuleiðis alt, sem karlkyns fæðist af fænda þínum, frumburði nauta og sauða.

20 Frumburði undan ösnum skaltu leysa með lambi ; leysir þú ekki, skaltu brjóta þá úr hálsliðum ; alla frumburði sona þinna skaltu leysa ; einginn skal með tómar hendur koma fram fyrir mitt auglit.

21 Sex daga skaltu vinna, en hvílast hinn sjöunda dag, þá skaltu ekkert vinna, hvort sem heldur er plægíngartími eða kornskeru.

22 Þú skalt halda (sjö-) vikna hátíðina, og fórna þá frumgróða hveití aflans ; svo og uppskeruhátíðina við árslokin.

23 Þrem sinnum á ári skal alt þitt karlkyn birtast frammi fyrir Drottni almáttugum, Guði Israels.

24 Eg vil stökkva heiðíngjunum undan þér, og færa út landamerki þín, og þá skal einginn áseilast þitt land, þegar þú fer upp þrem sinnum á ári, til að birtast frammi fyrir Drottni, Guði þínum.

25 Þú mátt ekki fórnfæra fórnarblóði mínu með sýrðu brauði, og páska-fórnuin má ekki liggja til morguns.

26 Það bezta af frumgróða þíns lands skaltu færa til húss Drottins Guðs þíns. Þú mátt ekki sjóða kiðið í mjólk móður sinnar.

27 Drottinn sagði til Mósis : skrifa þú upp þessi orð, því samkvæmt þessum orðum hefi eg gjört sáttmála við þig og Ísraelsmenn.

28 Þar var hann hjá Drottni í 40 daga og 40 nætur, og át ekki brauð og drakk ekki vatn. Hann skrifaði á töflurnar grð sáttmálans, þau tíu boðorðin.

29 Móses gekk ofan af Sínai-fjalli, og hafði báðar lögmálstöflurnar í hendi sér ; en er hann kom ofan af fjallinu, vissi hann ekki, að geislar stóðu af andliti sínu, af því hann hafði talað við Guð.

30 En er Aron og allir Ísraelsmenn sáu, að geislar stóðu af andliti hans, þá þorðu þeir ekki að koma nærri honum.

31 Þá kallaði Móses á þá, og snæru

þeir sèr þá til hans, Aron og allir höfðingjar alþýðunnar, og talaði Móses við þá.

32 Eptir það gengu allir Ísraelsmenn til hans, og þá bauð hann þeim að halda alt það, sem Drottinn hafði talað við hann á Sínai-fjalli.

33 Og er Móses hafði lokið ræðu sinni við þá, lét hann skýlu fyrir andlit sitt ;

34 En er hann gekk fram fyrir Drottin, að tala við hann, tók hann skýluna frá, þar til hann gekk út aptur; gekk síðan út, og talaði við Ísraelsmenn, það sem honum var boðið ;

35 Sáu Ísraelsmenn þá andlit Mósis, hversu geislar stöfuðu af ásjónu hans; þá lét hann skýluna aptur fyrir andlit sitt, þar til hann gekk aptur til Guðs að tala við hann.

35. KAPÍTULI.

Heildardagshald. Upplýtingarförn til tjaldbúðarinnar. Agæti Besalels og Ohóliabs.

MÓSES stefndi saman allri alþýðu Ísraelsmanna, og sagði til þeirra: þetta er það, sem Drottinn hefir boðið að gjöra:

2 Sex daga skaltu verk vinna, en á hinum sjöunda degi skuluð þér halda heilagt, þá er hátíðarhvíld fyrir Drottin; hver sem nokkurt verk vinnur á þeim degi, hann skal láta líf sitt.

3 Þér skuluð eingan eld gjöra í öllum yðar híbýlum á hvíldardegi.

4 Móses talaði til allrar alþýðu Ísraelsmanna, og sagði: þetta er það, sem Drottinn hefir boðið, er hann sagði:

5 Veljið Drottin upplýtingarförn. Sérhver sá, sem gefa vill af góðum hug, færi Drottin þessa lýptingarförn, hug, silfur, eir,

6 Bláa ull, purpura, skarlat, hvíta víðarull, geitahár,

7 Rauðlituð hrútaskinn, selskinn, belgþornsvið,

8 Viðsmjör til ljósa, ilmjurtir til smurníngarviðsmjörs og ilmandareyks,

9 Sardónyx-steina og vígslusteina til hókulsins og brjóstskjaldarins.

10 Hver af yður, sem er hagrarr náttúru, komi, og vinni að öllu því, sem Drottinn hefir boðið ;

11 Það er búðin og tjöld hennar, og þak, krókar, borðviður, þvertre, stoðir og pallar ;

12 Örkin og hennar ásar, arkarlokið og fortjaldið þar fyrir framan ;

13 Borðið og þess ásar, öll þess áhöld og skoðunarbrauðin ;

14 Ljósahjálmurinn til að lýsa, og það, sem honum fylgir, lampar og viðsmjör til lýsingar ;

15 Reykelsisaltarið og þess ásar, smurníngarviðsmjör ilmreykelsi, dyrtjald fyrir búðardyrnar ;

16 Brennifórnaraltarið, og eirgrindin, sem því fylgir, ásar þess og allur umbúnaður, og eirkerið með stött þess ;

17 Lángtjöld forgarðsins með stoðum og pöllum, sem þar til heyra, og dyrtjald forgarðsins ;

18 Naglar til búðarinnar og forgarðsins, og þau stög, sem þar fylgja ;

19 Glitklæði til embættisgjörðar í helgidóminum, vígsluklæði Arons kennimanns, og kennimannabúningur sona hans.

20 Síðan gekk öll alþýða Ísraelsmanna út frá Móses,

21 Og allir, sem þar til voru lundlagnir og höfðu góðan vilja, komu og færðu upplýtingarförn til Drottins, til að fullgjöra samkundutjaldbúðina með öllu því, sem heyrði til þjónustugjörðarinnar, og búa til hin helgu klæði ;

22 Komu svo allir þeir, sem góðfúst hjarta höfðu, bæði menn og konur, og færðu nasanisti, eyrnagull, hrínga, gulltölur, og als konar gullbúnað; og eins hver maður, sem veifaði gulli til veifunarfórna fyrir Drottin ;

23 Og hver maður, sem átti í eigu sinni bláa ull, purpura, skarlat, hvíta víðarull, geitahár, rauðlituð hrútaskinn og selskinn, sá bar það fram ;

24 Og hver, sem upp lypti silfri eða eir í upplýtingarförn, sá fram bar þá upplýtingarförn Drottins, og hver sem átti belgþornsvið, hann bar það fram til að gjöra þar af ýmislegt smíði til þjónustugjörðarinnar.

25 Allar þær konur, sem hagar voru, spunnu með höndum sínum, og báru fram spuna sinn úr bláu bandi, purpura, skarlati, og hvítri víðarull ;

26 Og allar konur, sem þar á voru

lundlagnar og höfðu kunnáttu til, spunnu geitahár.

27 En höfðingjarnir færðusardónyxsteina og vígslusteina til hökulsins og brjóstskjaldarins,

28 Og kryddjurtir og viðsmjör til ljósa, smurningarviðsmjörs og ilmreykelsis;

29 Eins gjörðu allir menn og konur, hverra hjörtu hneigðust til að láta eitthvað af hendi rakna til framkvæmdar þess verks, sem Guð hafði boðið Móses að gjöra; Israelsmenn færðu Drottinn þetta sjálfviljugir.

30 Móses sagði til Israelsmanna: sjáðið! Drottinn hefir til kvatt Besalel Uríson Húrssonar af Júda ættkvísl,

31 Og veitt honum guðlega andagift, hagleik, kunnáttu og skilning til als konar handiðna,

32 Svo að hann er mesti hugvitsmaður á gull, silfur og eir,

33 Á steingrópt, steinsetning, tréskurð og als konar hagleiksiðnir.

34 Hann hefir og gefið honum þá gáfu að kenna þetta út af sér; og sama hefir hann veitt Óhóliab Akísamakssyni af Dans ættkvísl.

35 Hann hefir veitt þeim gnóleggt hugvit til útskurðar, myndavefnaðar, glitvefnaðar með bláum litum, purpura og skarlati, og til dúkvefnaðar, svo þeir geta gjört als konar handiðnir og fundið upp snilliverk af viti sínu.

36. KAPÍTULI.

Gjafir fólksins. Tjaldbúðarsmíðið.

BESALEL og Óhóliab og allir þeir hagleiksmenn, sem Drottinn hafði gefið vitsmuni og kunnáttu, að skynja öll þau verk, er heyrðu til helgidómsins þjónustu, gjörðu alt, sem Drottinn hafði boðið.

2 Móses kallaði til sín Besalel og Óhóliab og alla þá hagleiksmenn, sem Drottinn hafði gefið hugvit, og hvern þann mann, sem sjálfkrafa vildi ganga að þessu verki og leggja hönd á það;

3 Tóku þeir við af Móses allri þeirri uppþýtingarfórn, sem Israelsmenn höfðu lagt til helgidómsgjörðarinnar; og hvern morgun færðu menn þó enn til hans gjafir sjálfviljuglega.

4 Þá komu allir smiðirnir, sem störfuðu að helgidómsgjörðinni, hver

frá sínu verki, sem þeir voru að vinna,

5 Og sögðu til Mósis: fólkið leggur til meir, en þörf gjörist, til að fram koma því verki, sem Drottinn hefir boðið að gjöra.

6 Þá lét Móses kalla út um herbúðirnar, og segja, að einginn skyldi, hvorki karl né kona, hafa nokkurn starfa frammar fyrir uppþýtingarfórnum til helgidómsins, og hætti fólkið þá tillögum sínum;

7 Var þá gnógt verkefni fyrir þá til als þess, er gjöra þurfti, og jafnvel var nokkuð afgangs.

8 Allir þeir hagleiksmenn, sem störfuðu að verkinu, tóku nú til að gjöra tjaldbúðina; þeir gjörðu 10 dúka af hvítri víðarull tvinnaðri, blárrí ull, purpura og skarlati, með Kerúbum á, haglega útofum.

9 Hver dúkur var 28 álna lágur og fjöggra álna breiður, og allir dúkarnir voru jafnir að máli;

10 Fimm dúkarnir voru tengdir saman sér, og aptur aðrir 5 sér;

11 Þá voru gjörðar lykkjur af bláu ullarbandi á endajaðri eins dúksins við samkomuna, og eins á yzta dúkjaðrinum við næstu samkomu;

12 50 lykkjur voru gjörðar á öðrum dúknum, og eins voru gjörðar 50 lykkjur á jaðri þess dúksins, sem var við næstu samkomu, svo að lykkjurnar stóðust á hver við aðra;

13 Þá voru gjörðir 50 krókar af gulli, og tengdur saman hver dúkurinn við annan með krókunum, svo þar af varð ein tjaldbúð.

14 Þar næst voru gjörðar ábreiður af geitahári, til að tjalda með yfir búðina; af þeim ábreiðum voru búnar til 11;

15 Hver ábreiða var 30 álna löng, og fjöggra álna breið; allar 11 ábreiðurnar voru jafnar að máli;

16 Þá voru tengdar saman 5 ábreiðurnar sér, og 6 sér,

17 Gjörðar síðan 50 lykkjur á yzta ábreiðujaðrinum við samkomuna, og eins 50 lykkjur á ábreiðujaðrinum við næstu samkomu;

18 Þá voru gjörðir 50 eirkrókar til að tengja saman tjaldið, svo það yrði einlægt.

19 Þar að auki var gjört þak yfir

tjaldid af raudlituðum hrútaskinum, og enn eitt þak þar utan yfir af sel-skinnum.

20 Síðan var telgdur beinn borð-vidur til tjaldbúðarinnar af belg-pornstrjúm;

21 Var hvert borð 10 álna langt, og hálfra ammarar álna breitt;

22 Á hverju borði voru tveir tappar, jafnlangt hver frá öðrum, og svo var gjört á öllum borðum tjaldbúðarinnar.

23 Borðviði tjaldbúðarinnar var svo hagað, að 20 borð voru sunnan megin, gegnt suðri,

24 Og gjörðir 40 pallar af silfri undir þau 20 borð, tveir pallar undir eitt borðið, til þess þeir tveir tappar, sem á borðinu voru, fælli þar í, og eins tveir pallar undir næsta borð, sinn fyrir hvorn tappa.

25 Til annarar hliðar tjaldbúðarinnar gegnt norðri voru ætluð 20 borð,

26 Og 40 silfurpallar fyrir þau, það er að skilja: tveir pallar undir eitt borðið, og tveir undir næsta borð.

27 Til búðargafisins gegnt vestri voru ætluð 6 borð,

28 En tvö borð til búðarhornanna beggja vegna;

29 Þau voru bæði tvöfold neðan frá, og höldu bæði fullu máli upp úr gegn alt til hins fyrsta hrings; þannig var þeim háttað hvorumtveggjum, og voru þetta þeir tveir hornagarar;

30 Það voru 8 borð með 16 silfurpöllum, stóðu tveir pallar undir einu borðinu, og tveir undir því næsta.

31 Því næst voru gjörð þvertre af belgþornsvíði, 5 að öðrum hliðvegi búðarinnar,

32 Og 5 að hinum, og enn 5 þvertre að gaffili búðarinnar vestan megin.

33 Þá var gjört miðtrèð, sem ganga skyldi í gegnum borðveggina, og liggja um þvert frá einum enda til annars.

34 Þá voru gullbúnir borðveggirnir, og hringarnir í þeim, sem þvertján-um var smeygt inn í, gjörðir af gulli; þvertren voru og gulli búin.

35 Síðan var fortjaldið gjört af dökkblárrí ull, purpura, skarlati og hvíttri víðarull tvínaðri; þar á voru Kerúbar haglega útofúrnir.

36 Þar til voru gjörðar fjórar stoðir af belgþornsvíði; þær voru gullbúnar, með krókum í af gulli, en fyrir stoðirnar voru steypdir fjórir pallar af silfri.

37 Tjald var og gjört fyrir búðardyrnar; það var af dökkblárrí ull, purpura, skarlati og hvíttri víðarull tvínaðri, og glitofid;

38 Fyrir þetta tjald voru gjörðar 5 súlur með krókum í, og gulli búin súlnahöfuðin og syllurnar, og 5 eir-pallar búnir til undir súlurnar.

37. KAPÍTULI.

Smíðuð örkin, arkarlokið, borðið, ljósaljálmurinn og reyksisaltarið.

SÍÐAN gjörði Besalel örkina af belgþornsvíði; hún var hálfra þriðju álna á lengd, en hálfra annarar álna á breidd og hæð;

2 Hann gullbjó hana utan og innan með skíru gulli, og bjó til rönd á henni af gulli umhverfis.

3 Hann steypiti til arkarinnar fjóra hringa af gulli, til að setja í fjögur horn hennar, tvo hringa annars vegar og tvo hins vegar.

4 Hann gjörði ása af belgþornsvíði, og gullbjó þá,

5 Smeygði svo ásunum í þá hringa, sem voru á hliðvegum arkarinnar, svo bera mætti örkina á þeim.

6 Þá gjörði hann lok af skíru gulli, hálfra þriðju álna langt, og hálfra annarar álna breitt.

7 Hann bjó til tvo Kerúba úr drifnu gulli á hvorumtveggja loksandanum;

8 Var annar Kerúbinn á loksendanum annars vegar, en hinn á hinum endanum, og lét hann Kerúbana vera upp af lokinu á báðum endum þess;

9 Þessir Kerúbar voru með útbreiddum vængjum yfir uppi, svo að þeir huldu lokið með vængjunum, en andlit þeirra snèru hvort í mót öðru og horfðu á lokið.

10 Þá gjörði hann borðið af belgþornsvíði, tveggja álna langt, álna breitt, og hálfra annarar álna hátt;

11 Hann bjó það með skíru gulli, og gjörði gullrönd umhverfis á því;

12 Umhverfis það lagði hann lista þverhandar breidd, og bjó til rönd af gulli umhverfis á listanum.

13 Hann steypiti til borðsins fjóra

hrínga af gulli, og setti þá í þau fjögur horn, sem voru á þeim fjórum fótum borðsins ;

14 Þessir hringar voru á samkomumótum listanna, og var þar í smeygt ásum, til að bera borðið á ;

15 Ásana til að bera borðið á bjó hann til af belgþornsviði og gullbjó þá.

16 Hann bjó til þau ker, er borðinu fylgdu, af skíru gulli, bæði fötin, skálarnar, dreypikerin og bollana, sem til dreypifórnar var haft.

17 Hann gjörði ljósahjálum af skíru gulli ; þann ljósahjálum gjörði hann af drifverki ; möndullinn, liljurnar, skálarnar, knapparnir og laufin voru samgjörvíngrar.

18 Sex liljur lágu út frá hjálminum, þrjár liljur annars vegar, og þrjár hins yegar ;

19 Á einni liljunni voru þrjár skálar, í lögun sem mandelshvolf, með knöppum og laufum ; á næstu lilju voru og þrjár skálar, í lögun sem mandelshvolf, með knöppum og laufum ; og svo var á öllum 6 liljunum, sem út lágu frá ljósahjálminum.

20 Á sjálfri ljósastikunni voru fjórar skálar, í lögun sem mandelshvolf, með knöppum og laufum ;

21 Var einn knappur undir tveimur liljunum, og samgjör við möndullinn, þá annar knappur samgjör undir tveimur næstu liljum, og þá enn þriðji knappur undir hinum tveimur liljunum, og enn samgjör ; það eru þrír knappar fyrir þær 6 liljur, sem út lágu frá ljósastikunni.

22 Knapparnir og liljurnar voru samgjörvíngrar ; var það alt gjört af einlægu drifverki, og af skíru gulli.

23 Hann gjörði 7 lampa með ljósa-hjálminum ; ljósaðöx og skarpönnur, sem honum fylgdu, voru af skíru gulli.

24 Ljósahjálminn með öllum sínum búnaði gjörði hann af einni vætt skírs gulls.

25 Síðan gjörði hann reykelsisaltarið af belgþornsviði ; það var álnar-lángt og álnarbreitt, ferskeytt, tveggja álna hátt, og horn þess samgjör við altarið.

26 Hann bjó það með skíru gulli, bæði að ofan og á hliðum, og svo

horn þess, og gjörði gullrönd á því alt umhverfis ;

27 Þar til gjörði hann tvo hringa af gulli fyrir neðan röndina, báðu megin á hyrningum þess, til að smeygja þar í ásum þeim, er altarið skyldi berast á ;

28 Ásana gjörði hann af belgþornsviði, og gullbjó þá.

29 Hann bjó og til hið helga smurn-ingarviðsmjör, og hreint ilmreykelsi á kryddarahátt.

38. KAPÍTULI.

Brennifórnaraltarið. Forgardurinn. Reiknángur yfir gull, silfur og eir, sem gekk til smíðisins.

HANN gjörði og brennifórnaraltarið af belgþornsviði ; það var 5 álna langt, og 5 álna breitt, jafnt á fjóra vegu, og þriggja álna hátt.

2 Hann gjörði horn á altarinu upp af fjórum hyrningum þess ; þau horn voru samgjör við altarið ; hann eirbjó þetta altari.

3 Hann gjörði öll verkfæri, sem altarinu fylgdu, öskutrogin, eldspaðana, fórnarskálirnar, soðkrókana, og glóðarkerin ; öll áhöld þess bjó hann til af eiri.

4 Því næst gjörði hann um altarið grind af eiri, eins og riðið er net, fyrir neðan altarið undir niðri og alt upp til þess miðs.

5 Hann steypiti fjóra hringa, og setti þá í fjögur horn eirgrindarinnar, til að smeygja ásunum í þá ;

6 En ásana gjörði hann af belgþornsviði, og eirbjó þá ;

7 Hann smeygði ásunum í hringana, sem voru á hliðvegum altarisins, svo bera mætti altarið á ásunum ; en altarið sjálft gjörði hann af þiljum, svo það var holt innan.

8 Því næst gjörði hann eirkerið, og bjó til undir það stètt úr eirinu af speglum kvenna þeirra, sem komu flokkum saman að samkundubúðardyrnum.

9 Hann gjörði og forgardinn ; á suðurhliðinni voru langtjöld forgardsins af hvítri víðarull tvinnaðri, hundrað álna ;

10 Þar til voru 20 stóðir og 20 eirpallar, en krókarnir á stöðunum og syllurnar yfir þeim voru af silfri.

11 Á norðurhliðinni voru og tíræð

lángtjöld með 20 stöðum á 20 eirpöllum, en krókarnir á stöðunum og syllurnar yfir þeim af silfri.

12 Vestan megin voru tjöldin fimmtigir álna, með 10 stöðum og 10 pöllum, en krókarnir á stöðunum og syllurnar yfir þeim af silfri.

13 Á austurhlidinni mót sólaruppkomustað var 50 álna ;

14 Þar var annars vegar 15 álna langt tjald með þremur stöðum og þremur pöllum,

15 Og hins vegar öðru megin forgarðsdyranna var sömuleiðis 15 álna tjald með þremur súlum og þremur pöllum.

16 Öll langtjöld umhverfis um forgarðinn voru úr hvítri víðarull tvinnadri,

17 Pallarnir undir stöðunum af eiri, krókarnir á súlunum og syllurnar yfir þeim af silfri, súlnahöfuðin silfurbúin ; yfir öllum súlum forgarðsins voru silfursyllur.

18 Fyrir inngáinginum til forgarðsins var glitofid tjald úr dökkblárrí ull, purpura, skarlati og hvítri víðarull tvinnadri ; það var 20 álna á lengd, en 5 álna á hæð eptir dúkbreiddinni, eins og langtjöld forgarðsins voru ;

19 Þar til heyrðu fjórar stöðir og fjórir eirpallar ; krókarnir á súlunum voru af silfri, súlnahöfuðin silfurbúin, og syllurnar yfir þeim af silfri.

20 Allir naglar, sem til tjaldbúðarinnar og forgarðsins voru hafðir, voru af eiri.

21 Þessi er reikningur yfir tjaldbúðina, þ. e. lögmálsbúðina, saminn eptir fyrirsögn Mósis með tilhjálp Levítanna af Ítamar, syni Arons kennimanns.

22 Besalel Úríson Húrssonar, af Júda ættkvísl, hafði gjört alt það, sem Drottinn hafði boðið Móses.

23 Til aðstoðar honum var settur Óhólab Akísamaksson af Dans ættkvísl ; hann var hagr á stein-gröpt, myndavefnað og glitvefnað í dökkbláum dúkum, purpura, skarlati og hvítum víðullardúkum.

24 Alt það gull, sem haft var til að gjöra af allan búnað helgidómsins, og sem greitt var í veifunarfórn, var 29 vættir og 730 siklar, eptir helgidóms vog.

25 Það silfur, sem alþýðan lagði til, þá manntalið var tekið, var 100 vættir og 1,775 siklar, eptir helgidóms vog ;

26 Því Beka, eður hálfur sikill eptir helgidóms vog, var goldinn fyrir hvern þann, sem í manntali varð, frá tvítugu og þar yfir, og það voru 603,550 manns.

27 Þær 100 vættir silfurs voru hafðar til að steypa úr pallana til helgidómsins og pallana til fortjaldsins ; það voru 100 pallar af 100 vættum, ein vætt á hvern pall.

28 Af þeim 1,775 siklum gjörði hann súlnakrókana, og silfurbjó súlnahöfuðin, og gjörði syllurnar ofan á þeim.

29 Eirið, sem gefið var í veifunarfórn, var 70 vættir og 2,400 siklar ;

30 Þar af gjörði hann pallana til samkundubúðar-dyranna, eiraltarið, eirgrindina, sem því fylgdi, og öll áhöld altarisins,

31 Pallana til forgarðsins alt í kring, pallana til forgarðshlidanna, alla nagla til tjaldbúðarinnar, og allan saum til forgarðsins, alt um kring.

39. KAPÍTULI.

Hinn kennimannlegi skráði. Lokið tjaldbúðargjörðinni.

AF dökkbláu ullinni, purpuranum og skarlatinu gjörðu þeir glitklæðin, til embættisgjörðar í helgidóminum ; og bjuggu til þann helga skráða handa Aroni, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

2 Hann bjó til hökulinn af gulli, dökkblárrí ull, purpura, skarlati, og hvítri víðarull tvinnadri ;

3 Þeir beittu út gullið í þynnur, en hann skar þynnurnar í þræði, til að bregða þeim inn á milli bláa bandsins, purpurans, skarlatsins, og hinnar hvítu víðarullar, eins og gjört er í myndavefnaði.

4 Þeir gjörðu axlarhlýrana við hökulinn, svo að þá mátti festa saman, og voru þeir tengdir saman á báðum endum.

5 Hökubeltið, sem lá utan um hökulinn, var eins vandað, og af sama, af gulli, dökkblárrí ull, purpura, skarlati og hvítri víðarull tvinnadri, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

6 Þeir höfðu og við sardónyx-steina, sem feldir voru inn í umgjardir af

gulli, og grafín á þá með innsiglisgrepti nöfn Israelssona ;

7 Þessa steina, sem voru minnissteinar Israelsmanna, festi hann á axlarhlýra hökulsins, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

8 Hann bjó til brjóstskjöldinn með haglegum útvefnaði, og vandaði hann, eins og hökulinn, og gjörði hann úr gulli, dökkblárrí ull, purpura, skarlati, og hvítí viðarull tvinnadri.

9 Brjóstskjöldurinn var ferskeyttur, og gjörðu þeir hann tvöfaldan ; hann var spannar lánur og spannar breiður, og tvöfaldur.

10 Þeir feldu í hann fjórar steinaraðir ; í einni röðinni var Sardíus, Tópas, og Smaragdus ; það var fyrsta röðin ;

11 Í annari röðinni Karbúnkúlus, Saffírus, Demant ;

12 Í þriðju röðinni Ópal, Agat, Ametýstus ;

13 Í fjórðu röð Túrkos, Sardónyx og Jaspis ; voru þeir feldir í gull, hver í sinni umgjörð.

14 Á steinum voru nöfn Ísraelssona ; þeir voru 12, hver með sínu nafni ; þeir voru grafnir með innsiglisgrepti, og stóð sitt nafn á hverjum þeirra eptir þeim 12 kynkvíslum.

15 Þeir gjörðu festar til brjóstskjaldarins af skíru gulli, þær voru snúnar, eins og flöttur ;

16 Þeir gjörðu og tvær umgjardir af gulli og tvo gullhrínga, og þessa tvo hrínga settu þeir á tvö horn brjóstskjaldarins ;

17 Brugðu síðan báðum gullflöttunum um þá tvo hrínga, sem voru í hornum brjóstskjaldarins,

18 En festu báða enda beggja fléttaanna við þær tvær umgjardir, og festu þær svo við axlarhlýra hökulsins hvora gegnt annari.

19 Þá gjörðu þeir enn tvo hrínga af gulli, og festu þá í hin hornin á brjóstskildinum, innanvert í þá brúnina, sem að höklinum vissi.

20 Enn gjörðu þeir tvo gullhrínga, og festu þá neðan til á báðum axlarhlýrum hökulsins, hvorn gegnt öðrum, þar sem mœttist hökull og hlýrar, fyrir ofan hökulbeltið,

21 Knyttu síðan brjóstskjöldinn, með sínum hríngum, við hökullhríng-

ana með dökkbláum ullardregli, svo brjóstskjöldurinn lægi fast við hökulbeltið og losnaði ekki við hökulinn, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

22 Síðan gjörði hann hökulkyrtillin ; hann var ofinn og allur úr dökkblári ull ;

23 Á kyrtlinum var höfuðsmát, eins og á línbrynju, og borði kring um hálsmálið, að ekki skyldi rifna út úr.

24 Á kyrtilfaldinum gjörðu þeir granatepli af dökkbláu ullarbandi, purpura og skarlati tvinnuðu ;

25 Þeir gjörðu og bjöllur af skíru gulli, og festu bjöllurnar alt um kring millum granateplanna á kyrtilfaldinum,

26 Svo að fyrst kom bjalla og granatepli, og svo aptur bjalla og granatepli alt um kring á kyrtilfaldinum ; þetta skyldi hafa til embættisgjörðarinnar, eptir því sem Drottinn hafði boðið Móses.

27 Þeir gjörðu og serki handa Aroni og sonum hans ; þeir voru ofnir og úr hvítí viðarull ;

28 Sömu leiðis ennidúkinn af hvítí viðarull, og prýðilega höfuðdúka af hvítí viðarull, og línbækur af hvítí viðarull tvinnadri,

29 Og glitofin belti af hvítí viðarull tvinnadri, dökkblárrí ull, purpura og skarlati, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

30 Síðan gjörðu þeir spöngina á hinum helga dregli af skíru gulli, og grófu á hana með innsiglisgrepti þessi orð : heilagt fyrir Drottin ;

31 Þeir festu við hana dökkbláan ullardregil, svo hana mætti láta upp á ennidúkinn, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

32 Nú var lokið öllu því, er vinna þarfti að samkundutjaldbúðar-gjörðinni, og höfðu Israelsmenn hagað öllu og gjört alt, eptir því sem Drottinn hafði boðið Móses.

33 Síðan fluttu þeir búðina til Mósis, tjaldbúnaðinn með öllu því, sem honum fylgdi, krókana, borðviðinn, ásana, stóðirnar, pallana,

34 Þakið, sem tilbúið var af hinum rauðlituðu hrútaskinnum, selskinnaþakið, fortjaldsdúkana,

35 Lögmálsörkina með hennar ásum, og arkarlokið,

36 Borið með öllum þess búnaði, og skoðunarbrauðin,

37 Hinn skínanda ljósa hjálm með sínum lömpum, þeim lömpum sem í vissri röð skyldu upp setjast (röðunar lömpunum), ásamt öllu, sem hjálmnum fylgdi, og viðsmjóri til lýsingar;

38 Gullaltarið, smurníngarviðsmjöríð, ilmreykelsið, dyratjald búðarinnar,

39 Eiraltarið, eirgrindina, sem því fylgdi, ása þess og öll áhöld, vatnskerið og þess stött,

40 Lángtjöld forgarðsins, með súlum hans og pöllum, dyratjald forgarðsins, stög þau og nagla, sem þar til heyra, og öll þau áhöld, sem heyra til þjónustugjörðinni í samkundutjaldbúðinni,

41 Glitklæði til embættisgjörðar í helgidóminum, vígsluklæði Arons kennimanns, og kennimannabúning sona hans;

42 Höfðu Ísraelsmenn unnið að þessu verki í öllum greinum, eptir því sem Drottinn hafði boðið Móses.

43 Móses leit yfir allt það, sem þeir höfðu af hendi leyst, og þegar hann sá, að þeir í alla staði höfðu gjört, eins og Drottinn hafði fyrir lagt, þá blessaði hann þá.

40. KAPÍTULI.

Tjaldbúðin er upp sett og vígð.

DROTTINN mælti við Móses og sagði:

2 Á fyrsta degi hins fyrsta mánaðar skaltu reisa samkundutjaldbúðina;

3 Þar skaltu setja lögmálsörkina, og byrgja fyrir örkina með fortjaldinu.

4 Þú skalt flytja borið inn, og hagræða því, sem þar til heyrir; síðan skaltu færa þangað ljósa hjálminn, og kveykja á lömpunum.

5 Þú skalt setja hið gullna reykelisaltari fyrir framan lögmálsörkina, og tjalda fyrir búðardyrnar.

6 Þú skalt setja brennifóraltarið fyrir framan samkundutjaldbúðardyrnar;

7 Vatnskerið skaltu setja milli samkundutjaldsins og altarisins, og láta vatn þar í.

8 Síðan skaltu reisa forgarðinn umhverfis, og tjalda fyrir forgarðsdyrnar.

9 Þá skaltu taka smurníngarviðsmjórið, og smyrja búðina og alt

innan búðar, og vígja hana með öllum hennar búnaði, og skal hún þá vera heilög.

10 Þú skalt smyrja brennifóraltarið og öll þess áhöld; þú skalt vígja altarið, og skal altarið þá vera alheilagt.

11 Þú skalt smyrja vatnskerið og stött þess, og vígja það.

12 Þá skaltu leiða Aron og sonu hans að samkundutjalds-dyrnunum, og þvo þá úr vatni,

13 Færa Aron í vígsluklæðin, smyrja og vígja hann, og skal hann þá vera minn kennimaður.

14 Þú skalt og leiða fram sonu hans, og færa þá í serkina,

15 Og smyrja þá, eins og þú smurðir föður þeirra, og skulu þeir þá vera mínir kennimenn; og skal smurníngin ávalt afreka þeim og þeirra eptirkomendum hið kennimannlega embætti.

16 Móses gjörði í öllum greinum, eptir því sem Drottinn hafði boðið honum.

17 Búðin var reist á öðru árinu fyrsta dag hins fyrsta mánaðar;

18 Reisti Móses búðina, lagði pallana, sló upp þiljunum, setti í ásana og reisti upp súlurnar;

19 Hann spenti tjaldvoðina yfir búðina, og lagði tjaldþökin þar ofan yfir, eins og Drottinn hafði boðið honum.

20 Hann tók lögin, og lagði þau í örkina, setti ásana í örkina og lét arkarlokið yfir örkina;

21 Hann flutti örkina inn í búðina, setti upp fortjaldsvoðina og byrgði fyrir lögmálsörkina, eins og Drottinn hafði boðið honum.

22 Hann setti borið inn í samkundutjaldið við norðurhlíð búðarinnar fyrir framan fortjaldið,

23 Og raðaði þar á brauðunum frammi fyrir Drottni, eins og Drottinn hafði boðið honum.

24 Hann setti upp ljósa hjálminn í samkundutjaldinu gegnt boriðinu við suðurhlíð búðarinnar,

25 Og kveykti á lömpunum frammi fyrir Drottni, eins og Drottinn hafði boðið honum.

26 Hann setti upp gullaltarið inni í samkundutjaldinu gagnvart fortjaldinu,

27 Og tendraði ilmreykelsi á því, eins og Drottinn hafði boðið honum ;

28 Síðan lét hann dyratjaldið fyrir búðardyrnar,

29 Og setti brennifórnaraltarið við samkundutjaldbúðar-dyrnar og fórn-
aði þar á brennifórn og matarfórn,
eins og Drottinn hafði boðið honum.

30 Hann setti vatnskerið milli sam-
kundutjaldsins og altarisins, og lét þar
í vatn til að þvo sér úr ;

31 Og þvoðu þeir, Móses, Aron og
synir hans, úr því hendur sínar og
fætur,

32 Þá þeir gengu inn í samkundu-
tjaldið ; og þegar þeir nálægðu sig
altarinu, skyldu þeir og þvo sér,
eptir því sem Drottinn hafði boðið
Móses.

33 Síðan reisti hann forgarðinn um-

hverfis um búðina og altarið, og lét
dyratjaldið fyrir forgarðshliðið, og
hafði Móses þá lokið þessu starfi.

34 Þá huldi skýið samkundutjaldið,
og dýrðin Drottins fylti búðina ;

35 Og gat Móses ekki gengið inn í
samkundutjaldið, því skýið lá yfir
tjaldinu og dýrðin Drottins fylti búð-
ina.

36 En er skýið hófst upp frá búðinni,
þá lögðu Ísraelsmenn upp, ávalt með-
an þeir voru á ferðalagi sínu ;

37 En þegar skýið hófst ekki upp,
lögðu Ísraelsmenn ekki af stað, fyr en
þann dag að skýið hóf sig upp ;

38 Því ský Drottins var yfir búðinni
um daga, en um nætur skein það sem
eldur í auglýn allra Ísraelsmanna,
ávalt meðan þeir voru á ferðalagi
sínu.

LEVITICUS,

ÞRIÐJA BÓK MÓSIS.

1. KAPÍTULI.

Lögmál um brennifórn.

GUÐ kallaði á Móses og talaði við
hann úr samkundutjaldbúðinni
þannig :

2 Tala þú til Ísraelsmanna og seg
þú þeim, að ef einhver þeirra vill
færa Drottni fórn af fænaði, þá skal
sú fórn hans vera af nautpeningi,
sauðfè eða geitfè.

3 Sè það brennifórn af stórfænaði,
skal það vera naut karlkyns lýtalaust ;
hann skal leida það til dyra sam-
kundutjaldbúðarinnar, svo það afli
honum Drottins líknar.

4 Hann leggi hönd sína á höfuð
brennifórnarinnar, að hún verði
Drottni velpóknanleg og forlíki fyrir
hann.

5 Hann slátri síðan úngneytinu fyrir
augliti Drottins, en prestarnir, synir
Arons, skulu fram bera blóðið og
stökkva því um kríng á altari það,
sem stendur fyrir dyrum samkundu-
tjaldbúðarinnar ;

6 Þar eptir flái hann brennifórnina

og höggvi hana sundur í ákveðna
hluti,

7 En synir Arons prests skulu gjöra
eld á altarinu og leggja við yfir eld-
inn.

8 Þar á eptir skulu synir Arons,
prestarnir, raða stykkjunum, höfðinu
og mörnum ofan á viðinn, sem lagður
er að eldinum, sem er á altarinu.

9 Innýflin og fœturna skal þvo í
vatni, en presturinn skal upp brenna
alt það, sem á altarinu er. Þvílík
fórn er fórn sætleiksilms fyrir Drottni.

10 Ef það, sem til fórnargáfu er
ætlað, er af sauðfè eða geitfè, þá
komi hann með það, sem er karlkyns
og lýtalaust.

11 Hann slátri því norðan megin við
altarið fyrir augliti Drottins, en prest-
arnir, synir Arons, stökkvi blóðinu í
kríng á altarið ;

12 Hann hluti það í sundur, og
presturinn rafi því ásamt höfðinu
og mörnum ofan á viðinn, sem lagður
er að eldinum, sem á altarinu er.

13 Innýflin og fœturna skal hann

þvo í vatni, en presturinn fram bera það alt og upp tendra á altarinu. Þvílík eldförn er fórn sætleiksilms fyrir Drottni.

14 En ef maður vill færa Drottni brennifórnargáfu af fuglum, þá sè hún af turtildáfum eða úngum dúfum.

15 Presturinn skal bera fuglinn til altarisins, snúa úr háslidnum og upp tendra á altarinu, en kreista út blóðið á hlið altarisins ;

16 Hann taki burt innýflin með saurnum, sem í þeim er, og kasti þeim við austurhlið altarisins, þar sem askan er látin.

17 Hann skal kljúfa fuglinn milli vængjanna, en skipta honum þó ekki í sundur, og svo skal presturinn upp tendra hann á altarinu, ofan á viðnum, sem lagður er að eldinum. Þvílík brenniförn er fórn sætleiksilms fyrir Drottni.

2. KAPÍTULI.

Um matfórnir.

EF nokkur er, sem færa vill Drottni matförn, þá skal sú fórnargáfa vera af hveitimjöli, og skal hann hella þar yfir viðsmjöri, og leggja þar ofan á reykelsi,

2 Færa það svo prestunum, sonum Arons ; en presturinn skal taka fullan hnefa sinn af hveitinu og viðsmjörinu ásamt öllu reykelsinu, og brenna það sem, minningarförn á altarinu. Þvílík fórn er eldförn sætleiksilms fyrir Drottni.

3 Leifar fórnarinnar til heyra Aron og sonum hans, og eru þær alheilagar eldfórnir Drottins.

4 En viljir þú færa Drottni matförn af því, sem bakað er í ofni, þá sèu það ósýrðar hveitimjölskökur, smurðar með viðsmjöri, og þunnir ósýrðir hleifar, dögguðir með viðsmjöri.

5 En ef matförn þín er af því, sem bakað er á pönnu, þá skal það vera ósýrt, af hveitimjöli, dögguð með viðsmjöri.

6 Þú skalt brjóta kökuna í mola og hella yfir viðsmjöri, þá er það matförn.

7 En ef að fórnargáfa þín er tilbúin af því, sem í katli er soðið, þá sè það af hveitimjöli, meinguðu með viðsmjöri,

8 Og þá gáfu, sem af þessu er tilbúin handa Drottni, skaltu fram bera og færa prestinum ; en hann skal bera hana til altarisins,

9 Og upp lypta nokkrum parti hennar til minningarfórnar og upp tendra á altarinu. Þvílík eldförn er fórn sætleiksilms fyrir Drottni.

10 Leifarnar til heyra Aron og sonum hans, og eru þær alheilagar eldfórnir Drottins.

11 Einga matförn, sem þér færið Drottni, skuluð þér sýra, því ekkert súrdeig eða hunáng skal vera í þeirri eldförn, sem þér Drottni færið,

12 En í frumgróðafórnunni megið þér færa það Drottni, en á altarið má þetta ekki koma til sætleiksilms.

13 Sérhver matförn skal með salti saltast ; þú skalt ekki láta vanta að strá salti sáttmálans við Drottin þinn yfir matförn þína ; með öllum þínum gáfum skaltu fram bera salt.

14 Ef þú vilt fram bera fyrir Drottin gáfu af frumgróða jarðar-ávxata, þá skal sú gáfa, er þú fram ber af honum, vera þurkað við eld, malað korn.

15 Þú skalt hella þar á viðsmjöri og láta þar ofan á reykelsi. Það er rétt matförn.

16 Af nokkrum hluta hins malaða korns og viðsmjörins og öllu reykelsinu skal presturinn gjöra upptendran, minningarförn, eldförn Drottni til dýrðar.

3. KAPÍTULI.

Um þakklætisfórnir.

EN ef nokkur fram ber þakklætisförn og það er af nautpeningi, hvort sem það er karlkyns eða kvennkyns, þá sè það lýtalaust, sem hann fram leiðir fyrir Drottin.

2 Hann leggi hönd sína á höfuð fórnarinnar og slátri henni fyrir fram-an dyr samkundutjaldbúðarinnar, en prestarnir, synir Arons, stökkvi blóðinu í kríng á altarið.

3 Hann láti þar á eptir þakklætisfórnina, sem eldförn, koma á altarið fyrir Drottin, alla netjuna og allan mörinn, sem innýflin eru vafin í,

4 Bæði nýrun og nýrmörinn allan, sem er yfir ristlinum, og stærra lifrablaðið, sneiði hann burt með nýrunum.

5 Synir Arons skulu upp tendra þetta á altarinu ofan á brennifórnninni, sem liggur yfir þeim við, er lagður er að eldinum, og er þetta eldförn sætleiksilms fyrir Drottni.

6 En ef gáfa nokkur til þakklætisfórnar Drottni er af smáfænaði, hvort sem hún er af karlkyni eða kvennkyni, þá skal það, sem hann fram kemur með, vera lýtalaust.

7 Sè það úng sauðkind, sem hann kemur með sem gáfu, þá leiði hann hana fram fyrir Drottin,

8 Leggi hönd sína á höfuð fórnardýrsins, slátri því fyrir framan samkundutjaldbúðina, en synir Arons stökkvi blóðinu um kríng á altarið ;

9 Því næst skal hann af þakklætisfórnninni fram koma fyrir Drottin með mörinn, rófunu alla upp undir hryggjarliði, alla netjuna og allan mörinn, sem innýflin eru vafin í,

10 Bæði nýrun og nýrmörinn allan, sem er í grend við ristilinn, og stœrra lifrablaðið, er hann sneiði burt með nýrunum.

11 Þetta skal presturinn brenna á altarinu, til eldsmatar fyrir Drottin.

12 En ef nokkurs fórnargáfa er af geitfænaði, skal hann fram koma með hana fyrir Drottin,

13 Leggja hönd sína á höfuð fórnardýrsins og slátra því fyrir framan samkundutjaldbúðina, en synir Arons skulu stökkva blóðinu um kríng á altarið.

14 Þar eptir skal hann af fórnargáfu sinni fram koma fyrir Drottin með alla netjuna og allan mörinn, sem innýflin eru vafin í,

15 Bæði nýrun og nýrmörinn allan, sem er yfir ristlinum, og stœrra lifrablaðið, sem burt sneiðist með nýrunum ;

16 En presturinn skal upp brenna þetta á altarinu til eldfórnar og til sætleiksilms, því öll feiti til heyrir Drottni.

17 Þetta skal vera ævarandi lögmál hjá yðar kynslóð, hvar helst sem þér verðið, að þér hvorki skuluð eta feiti nè blóð.

4. KAPÍTULI.

Um syndafórnir.

ENN framar talaði Drottinn þannig til Mósis :

2 Seg þú Ísraels niðjum, að ef nokkur af vangæzlu syndgar í gegn nokkru boðorði Drottins og gjörir eitthvað, sem hann ekki má gjöra.

3 Ef að smurður prestur syndgar svo hann hneixlar lýðinn, þá skal hann vegna þeirrar syndar, sem hann hefir drýgt, fram koma fyrir Drottin með lýtalaust úngneyti ;

4 Með þetta úngneyti skal hann koma til dýra samkundutjaldbúðarinnar, fyrir auglit Drottins, og leggja hönd sína á höfuð úngneytisins og slátra því fyrir augliti Drottins,

5 Og hinn smurði prestur skal taka nokkuð af blóði úngneytisins og fara með það til samkundutjaldbúðarinnar,

6 Og dýfa vísifingri sínum í blóðið og stökkva því sjö sinnum frammi fyrir Drottin, andspænis fortjaldi helgidómsins ;

7 Og presturinn skal rjóða nokkru af blóði úngneytisins á húna hins sættilmandi reykelsisaltaris, sem er frammi fyrir Drottin í samkundutjaldbúðinni, en öllu hinu blóði úngneytisins skal hann hella niður hjá brennifórnaraltarinu, sem er fyrir framan samkundutjaldbúðardyrnar.

8 Þar á eptir skal hann nema burt, og upp lypta öllum mör syndafórnaruxans, bæði netjunni og öllum garnmörnum,

9 Hvorutveggja nýranu og nýrmörnum öllum, sem er í grend við ristilinn, og stœrra lifrablaðinu, sem af sneiðist með nýrunum,

10 Alt eins og gjört var við þakklætisfórnarnautið; að því búnu skal presturinn gjöra af því reykelsisbrennu á brennifórnaraltarinu.

11 En skinn úngneytisins og alt kjöt- ið ásamt höfðinu og fótunum, innýflunum og saurindunum,

12 Og alt annað af nautinu skal hann bera út fyrir herbúðirnar á hreinan stað, þar sem menn plaga að láta öskuna, og upp brenna það á víðar-eldi ; ofan á öskuhaugnum á að brenna það.

13 En ef öllum Ísraelskyð yfir sæst, og það er söfnuðinum hulið, að menn hafa gjört eitthvað á móti Drottins boðum og þannig orðið sekir,

14 Þá skal söfnuðurinn, þegar synd-

in er orðin uppvís, fram leiða úngneyti til syndafórnar, og leiða það fram fyrir samkundutjaldbúðina ;

15 Og öldungar safnaðarins skulu leggja hendur sínar á höfuð úngneytisins frammi fyrir Drottni og slátra úngneytinu fyrir hans auglýsni,

16 Og hinn smurði prestur skal bera nokkuð af blóðinu inn í samkundutjaldbúðina,

17 Og dýfa vísifingri sínum í þetta blóð og stökkva því sjö sinnum fram fyrir Drottni, gegnt fortjaldi helgiðómsins ;

18 Sömu leiðis skal hann rjóða húna þess altaris, sem er fyrir augliti Drottins í hinu helga musteirisins, en öllu því, sem eptir er af blóðinu, skal hann hella niður hjá brennifórnaraltarinu, sem er fyrir framan samkundutjaldbúðardyrnar ;

19 En allri feitinni skal hann upplýpta og gjöra reykelsis brennu á altarinu,

20 Og að öllu leyti fara eins með þetta naut, eins og fara átti með hitt syndafórnarnautið. Þannig skal presturinn forlíka fyrir fólkið, og það mun fá fyrirgefningu.

21 Þar á eptir skal hann bera uxann út fyrir herbúðirnar og upp brenna hann, eins og hann upp brendi hinn fyrri uxann. Þetta er rétt syndafórn fyrir söfnuðinn.

22 En ef einhver höfðingi syndgar og gjörir eitthvað, sem Guð Drottinn hefir bannað í lögum sínum, og ekki átti að gjörast, og af vangæzlu er orðinn sekur,

23 Þá ef einhver minnir hann á synd hans, sem hann hefir drýgt, skal hann fram koma með gáfu, kjarnhafur, lýtalausan,

24 Leggja hönd sína á höfuð hafursins og slátra honum á þeim stað, þar sem brennifórnum á að slátra fyrir augliti Drottins. Þetta er rétt forlíkunarfórn.

25 Síðan skal presturinn taka nokkuð af blóði syndafórnarinnar og með vísifingri sínum rjóða með því húna brennifórnaraltarisins, en hella því, sem eptir er af blóðinu, við hlið þess ;

26 En úr allri feitinni skal hann gjöra reykelsis brennu á altarinu, eins og úr feiti þakklætisfórnarinnar.

Þannig skal presturinn afplána synd hans og hún mun honum fyrirgefast.

27 En ef einhver almúgamaðursyndgar af vangæzlu og gjörir eitthvað, sem bannað er í Drottins boðorðum, og ekki mátti gjöra, og verður fyrir það sekur,

28 Þá skal hann, er hann fær þekta þá synd, sem hann hefir drýgt, fram koma með gáfu sína fyrir þá synd, sem hann hefir drýgt, það er : með geit, lýtalausa.

29 Hann skal leggja hönd sína á höfuð syndafórnarinnar og slátra henni, þar sem brennifórnum er slátrað.

30 Síðan skal presturinn taka nokkuð af blóðinu á vísifingri sínum og rjóða því á húna brennifórnaraltarisins, en blóðinu, sem eptir er, skal hann hella við hlið þess ;

31 En alla feiti skal hann burt nema, eins og hún var burt numin af þakklætisfórninni, og presturinn skal upp brenna hana til sætleiksilms fyrir Drottni. Þannig skal presturinn afplána synd hans, og hún mun fyrirgefast honum.

32 Ef hann vill fram bera sauðkind til syndafórnar, þá sè það lýtalaus gimbur, sem hann kemur með.

33 Hann leggi hönd sína á höfuð syndafórnarinnar og slátri henni sem syndafórn á þeim stað, þar sem menn slátra brennifórnum.

34 Þar eptir skal presturinn taka nokkuð af blóðinu á vísifingri sínum og rjóða með því húna brennifórnaraltarisins, en öllu hinu blóðinu skal hann hella niður við hlið þess.

35 En alla feiti skal hann burt nema, eins og burt numin var feiti gimbrar þeirrar, er til þakklætisfórnar var höfð, og skal presturinn upp tendra hana á altarinu í Drottins eldi, og þannig afplána synd þá, sem hann hefir drýgt, og mun hún fyrirgefast honum.

5. KAPÍTULI.

Um sektafórnir.

NÚ syndgar einhver í því, að hann hefur heyrt það, sem formæling er við lögð, og er vitni till þess, en vill þó ekki koma því upp, sem hann hefir sèð eða veit, þá skal hann fyrir það bera misgjörð sína ;

5. Kap.

2 Eða, ef einhver snertir einhvern óhreinan hlut, eða hræ óhreins skógardýrs, eða hræ óhreins fænaðar eða skriðkvikindis, og þó hann gjöri það óafvitandi, þá er hann orðinn óhreinur og sekur ;

3 Eðaf hann snertir óhreinan mann, hvernar tegundar sem óhreinleikinn er, sem menn verða óhreinir af, og þó hann gjöri það óafvitandi, þá er hann orðinn sekur þegar hann kemst að því ;

4 Eða láti nokkur í bráðræði falla sér eið af munni (eins og mörgum er tamt, að þeir flapra út eiðum), hvort heldur hann miðar til ils eða góðs, og það var honum óvitanlegt, en fær það síðan að vita, þá er hann orðinn sekur ;

5 Verði nokkur sekur fyrir eitthvað þess háttar, þá skal hann víðurkenna, að hann hafi syndgað með því,

6 Og fyrir þá synd, sem hann hefir drýgt, skal hann fram koma með sektafórn fyrir Drottin ; hún skal vera kvennkyns af smáfænaði, gimbur eða geit til syndaforlíkunar, og skal presturinn með því afplána synd hans.

7 En ef hann á ekki fyrir kind, þá skal hann til sektafórna fyrir þá synd, sem hann hefir drýgt, koma fram fyrir Drottin með tvær turtildúfur eða tvo dúfuunga, annan til syndafornar, en hinn til brennifórna.

8 Hann skal fá fuglana prestinum, sem fyrst fram beri þann, er til syndafornar er ætlaður, snúi hann úr hálsliðnum, en slíti þó ekki höfuðið frá búknum ;

9 Stökkvi nokkru af blóði syndafornarinnar á hlið altarisins, en það, sem eptir er af því, kreisti hann út og láti drjúpa niður hjá altarinu. Þetta er syndaforn.

10 En hann skal fara með hinn fuglinn sem brennifórn, og þannig forlíka fyrir synd þess, sem hefir misbrotið, og verður hún honum fyrirgefin.

11 En ef hann á ekki fyrir 2 turtildúfum eða dúfuungum, þá skal hann samt, vegna þess hann hefir syndgað, fram bera sem gáfu til synda-afplánunar tíunda part af Efa af hveitimjöli, en hvorki bæta þar við viðsmjöri né reykelsi ; því það er syndaforn.

12 Hann skal færa mjölið prestinum,

sem taka skal af því hnefa sinn fullan til minningarfórna og gjöra af því reykelsis brennu á altarinu í eldi Drottins. Þetta er rétt syndaforn ;

13 Og presturinn skal þannig forlíka fyrir þá synd, sem hann einhvern veginn þannig hefir drýgt og hún verður honum fyrirgefin. En það, sem eptir er, til heyrir prestinum eins og hver önnur matfórn.

14 Enn framar sagði Drottinn til Mósis :

15 Ef einhver syndgar og misbrýtur stórlega af vangæzlu gegn helgidómi Drottins, þá skal hann færa Drottin í sektafórn lýtalausan hrút, tekinn af hjörðinni, eins margra silfursikla virði, eptir helgidóms-sikla gildi, eins og þú metur í sektina,

16 Og það, sem hann hefir dregið undir sig af helgum hlutum, skal hann að fullu bæta, og gjalda einn fimmta part að auk. Þetta skal hann færa prestinum, og hann skal afplána synda-sekt hans með hrútnum og hún verður honum fyrirgefin.

17 Ef einhver misbrýtur og gjörir eitthvað það, sem bannað er í einhverju Drottins boðorði, og veit ekki af því, að hann verður sekur, og þannig ber sína misgjörð,

18 Þá skal hann taka lýtalausan hrút af hjörðinni, sem þú verðleggur, og færa hann prestinum til sektafórna, og presturinn skal afplána yfirsjón þá, er hann í vanvitzku gjörði sig sekan í, og hún mun þá verða honum fyrirgefin.

19 Þetta er sektafórn ; (því) hann var fallinn í fulla sekt við Drottin.

20 En framar sagði Drottinn við Móses :

21 Ef einhver syndgar og misbrýtur stórlega á móti Drottin, með því að hann við náunga sinn gengur á móti því, sem honum hefir verið trúað fyrir, eða honum hefir verið fengið til geymslu, eða hann hefir ráent, eða hann á annan hátt hefir haft af öðrum,

22 Ellegar hann hefir fundið það, sem hinn hafði mist, og hefir logið einhverju um það, og staðfest með eiði lygina, í einhverju þess háttar, sem menn gjöra og syndgast á,

23 Þá skal sá, sem syndgar og verður sekur á þenna hátt, skila því aptur,

sem hann hefir rænt, eða haft af öðrum, eða hefir haft til geymslu, og því týnda, sem hann hefir fundið,

24 Og öllu því, sem hann hefir ránglega svarið um, og skal hann bæta það að fullu, skila aptur þeim, sem átti, fullu verði, og leggja fimmta part yfir, og það samdægurs, sem hann fram ber sína sektafórn.

25 En sú sektafórn, sem hann á að færa Drottni, er hrútur lýtalaus, tekinn af hjördinni, sem færa skal til prestsins, þegar þú ert búinn að meta hann ;

26 Og presturinn skal þá forlíka fyrir synd hans fyrir augliti Drottins, og þá mun honum fyrirgefast alt, sem hann hefir framið sér til sekta.

6. KAPÍTULI.

Um hinar daglegu brennifórnir, og eldinn á altarinu, er aldrei mátti slokkna. Matfórnir prestanna. Forlíkunarfórnir, er prestarnir mega eta.

ENN framar talaði Drottinn við Móses og sagði :

2 Gef þú Aron og sonum hans þetta lögmál um brennifórnir : Brennifórnin skal vera alla nóttina til aptureldingar yfir eldi þeim, sem á altarinu brennur, er halda skal lifandi á því.

3 Presturinn skal þá færa sig í línklæði sín og draga línbækur sínar á sig, til að hylja sína blygðan ; síðan skal hann upp taka öskuna, sem er eptir brennifórnina, er eldurinn hefir eytt á altarinu, og steypa henni niður við hlið altarisins.

4 Þá skal hann af klæðast þessum klæðum og íklæðast öðrum og bera öskuna út fyrir herbúðirnar á hreinan stað.

5 En eldurinn skal á altarinu brenna og aldrei slokkna, og presturinn skal árla hvern morgun leggja við að eldinum og raða brennifórninni ofan á viðinn og þar yfir upp tendra feiti þakklætisfórnanna.

6 Eldurinn skal sífellt brenna á altarinu og aldrei slokkna.

7 En þannig hljóðar lögmálið um matfórnir : synir Arons skulu bera það fram fyrir auglit Drottins fyrir altarið,

8 Og einn þeirra skal taka hnefa fullan af hveitimjöli og viðsmjöri matfórnarinnar, og alt reykelstið, sem

fylgir henni, og upp tendra á altarinu Drottni til sætleiksilms, til minningarfórnar fyrir Drottin ;

9 En það, sem eptir er af matfórninni, skal Aron og synir hans eta. Ösýrt skal eta það á helgum stað ; í forgarði samkundutjaldbúðarinnar skulu þeir eta það ;

10 Ekki má baka það með súrdeigi ; það er þeirra hluti, sem eg gef þeim af því, er brenna átti í eldi mínum ; það er alheilagt, eins heilagt og syndafórnir og sektafórnir.

11 Alt karlkyns af Arons sonum má eta af því ; það er sá hluti af Drottins fórnunum, sem eilíflega er ánafnaður yðar ætt ; en sá verður að vera vígður, sem snertir hann.

12 Enn framar talaði Drottinn til Mósis og sagði :

13 Sú fórnargáfa, sem Aron og hans synir skulu bera Drottni á vígsludeginum, er tíundi partur Efa af hveitimjöli ; helmínginn skal fram bera árla morguns, en hinn helmínginn að kvöldi dags. Þetta skal vera (þeirra) stöðuga fórnargáfa.

14 Hana skal matreiða og elta og henni snúa í viðsmjöri á steikarapönnu, og skaltu fram bera matfórn þína þegar hún er bökuð í pörtum, og færa hana Drottni til sætleiksilms.

15 Sá af sonum Arons, sem vígður verður til prests í hans stað, skal til búa hana. Það er ægildandi reglugjörð Drottins, að hún sé öllsaman brend.

16 Þannig skal fara með matfórn sérhvers prests ; hana má ekki eta.

17 Enn framar sagði Drottinn til Mósis :

18 Þetta boðorð skaltu gefa Aron og sonum hans um syndafórnina : að á þeim stað, sem brennifórninni er slátr- að, skuli og slátra syndafórninni fyrir augliti Drottins, og er hún alheilög fórn.

19 Presturinn, sem fram ber syndafórnina, skal eta hana ; á helgum stað á hún að etast, í forgarði samkundutjaldbúðarinnar ;

20 Og hver sá, sem snertir kjöt hennar, á að vera vígður. En ef nokkuð af blóði syndafórnarinnar spýttist á klæði hans, þá skal hann þvo það burt á helgum stað.

21 En leirkerið, sem hún hefir verið soðin í, skal brjóta en ef hún hefir verið soðin í koparpotti, skal fægja ketilinn og þvo hann síðan í vatni.

22 Sérhver karlkyns af presta-ætt má eta þar af, þó það kjöt sè alheilagt.

23 En einga syndaförn má eta, hafi nokkuð af blóði hennar verið borið inn í samkundutjaldbúðina til forlíkunar í helgidóminum, heldur á að brenna hana í eldi.

7. KAPÍTULI.

Nákvæmari reglugjörðir um ýmsar förnir.

ÞANNIG hljóðar lögmálið um sektaförnina, og er hún alheilög.

2 Á sama stað, sem menn sláttra brenniförnum, á sektaförunum að sláttra, og blóðinu á að stökkva alt í kring á altarið.

3 Alla feitina af þeim á að fram bera, það er: rófunu og mörinu, sem innýflin eru vasin í,

4 Bæði nýrun, og nýrmörinn allan, sem er í grend við ristilinn, og sterra lifrarblaðið, er sneiðist burt með nýrunum.

5 Í þessu skal presturinn kveykja á altarinu, sem eldförn fyrir Drottin; þetta er sektaförn.

6 Sérhver karlkyns af prestunum má eta þar af; á helgum stað á að eta það, því förnin er alheilög.

7 Um syndaförnir gildir sama lögmál, sem um sektaförnir; hvortveggja til heyrir prestinum, sem forlíkar með þeim;

8 Og þeim presti, sem fram ber brenniförn einhvers manns, honum skal til heyra skinnið af þeirri brenniförn, sem hann fram bar.

9 Sömuleiðis skal sérhver matförn, hvort heldur hún er bökuð í ofni, ellegar tilbúin á rist eða pönnu, vera prestsins, sem fram bar hana;

10 En sérhver (önnur) matförn, hvort heldur hún er blönduð viðsmjöri eða þurr, skal til heyra öllum sonum Arons, einum ekki framar en öðrum.

11 En þannig hljóðar lögmálið um þakklætisförnir, er menn föera kunna Drottin:

12 Ef menn vilja til lofgjörðar fram bera förn, þá skulu menn ásamt lofgjörðarförninni fram bera ósýrðar

kökur, döggyðar viðsmjöri, og ósýrðar hleifa, smurðar með viðsmjöri, og hveitimjölskökur, bakaðar á rist, döggyðar viðsmjöri.

13 Ásamt kökunum skal hann fram bera sem förnargáfu sýrt brauð, er fylgja skal lofgjörðarförn hans.

14 Hann skal fram bera af allri gáfunni eina köku til upplýptingar fyrir Drottin; en hitt skal vera prestsins, sem stökt hefir þakklætisförnarblóðinu;

15 En kjöt lofgjörðar og þakklætisförnar hans skal eta á þeim sama degi, sem hann kom með gáfuna, og má ekkert af því geyma til morguns.

16 En ef förnargáfa hans er heitgjöf, eða friviljug gáfa, þá skal eta hana sama dag, sem komið var með hana, þó má það, sem leifist, eta daginn eptir;

17 En það, sem þá verður eptir af förnarkjötinu, skal brenna í eldi á þriðja degi.

18 En ef á þriðja degi er etið af kjöti þakklætisförnarinnar, þá mun sá, sem fram bar hana, ekki þóknast Drottin, hún mun ekki tilreiknast honum, heldur verður hún viðbjóðsleg, og hver sá, sem etur þar af, ber sína misgjörð.

19 Kjöt, sem snertir nokkuð óhreint, má ekki eta, heldur á að brenna það í eldi; annars má sérhver, sem hreinn er, eta kjötið.

20 En hver sá, sem etur af þakklætisförnarkjöti því, sem Drottin til heyrir, á meðan hann er óhreinn, hann skal upp rætast frá sínu fólki;

21 Og hver, sem snertir nokkuð óhreint, hvort heldur það er óhreinn maður, eða óhrein skepna, eða hver helzt víðurstygð sem það er, og etur þó af þakklætisförnarkjöti því, sem Drottin til heyrir, hann skal upp rætast frá sínu fólki.

22 Enn framar talaði Drottinn við Móses og sagði:

23 Seg þú Israelsbörunum: einga feiti nauta, sauða nè geita megið þèr eta.

24 En feiti af hröjum og af því, sem af villidýrum er sundur rífið, má hafa til als, sem með þarf, en ekki skuluð þèr hana eta.

25 Ef nokkur etur feiti af fènaði,

er menn færa Drottni sem eldförn, þá skal sá, sem etur þar af upp rætast frá sínu fólki.

26 Ei skuluð þér heldur blóð eta, hvar helzt sem bústaður yðar verður, hvorki fugla nè fænaðar;

27 Hver sem nokkurt blóð etur, hann skal upp rætast frá sínu fólki.

28 Enn framar talaði Drottinn við Móses og sagði:

29 Þjóð þú Ísraelsbörnum, að sá, sem færir Drottni þakklætisförn, hann skuli (sjálfur) fram bera af þakkarförn sinni það, sem hann gefur Drottni;

30 Með sínum eigin höndum skal hann fram bera eldförnir Drottins; feitina á bringunni skal hann fram bera ásamt bringustykkinu sjálfu, til þess því verði veifað, sem veifingarförn fyrir Drottni.

31 Feitinaskal presturinn upp tendra á altarinu, en bringustykkið skal til heyra Aron og hans sonum;

32 Og hœgra bóginn skuluð þér einnig gefa prestinum af yðar þakklætisförnum, sem upplyptingarförn.

33 Hœgri bógurinn skal falla í hluta þess af sonum Arons, sem fram ber blóðið og fituna af þakklætisförminni;

34 Því af Ísraelsbarna þakklætisförnum tek eg við bringustykkinu sem veifingarförn, og hœgra bógnum sem upplyptingarförn, og gef það prestinum Aron og hans sonum svo sem stöðuga tekju af Ísraelsbörnum.

35 Þetta er skerfur Arons og skerfur sona hans af eldförnum Drottins frá þeim degi hann fram leiddi þá til að gegna prestsverkum frammi fyrir Drottni;

36 Og skipaði Drottinn að gefa þeim skerf þenna, og skyldi það vera eilíf reglugjörð fyrir eptirkomandi ættir.

37 Þetta eru þau lögmál um brenniförnir, matförnir, synda- og sektaförnir, um vígslu- og þakklætisförnir,

38 Sem Drottinn gaf Móses á fjallinu Sínái, þá hann bauð Ísraelsbörnum að færa Drottni gáfur sínar í Sínái-eyðimörku.

8. KAPÍTULI.

Um vígslu prestanna og helgidsins.

EPTIR þetta talaði Drottinn við Móses og sagði:

2 Tak Aron og sonu hans með honum, klæðin og vígslu-viðsmjörð, syndaförnaruxann, báða hrútana og körfuna með ósýrðu brauðunum,

3 Og saman safnaðu öllum söfnuðinum að dyrum samkundutjaldbúðarinnar.

4 Móses gjörði, eins og Drottinn hafði skipað honum, saman kallaði söfnuðinn að dyrum samkundutjaldbúðarinnar,

5 Og sagði: Þetta er það, sem Drottinn hefir skipað mér að gjöra.

6 Síðan fram leiddi Móses Aron og sonu hans, þvöð þá í vatni

7 Og færði hann í serkin, girti hann beltinu og færði hann í hökulkyrtilinn, lagði yfir hann hökulinn og gyrti hann hinum rósum ofna hökullinda, og skryddi hann þannig.

8 Þar á festi hann brjóstskjöldinn, og lét í hann Urim og Thummim (ljósið og sannleikann);

9 Vafði ennidúknum um höfuð hans, og setti gullspöngina, hið helga merki, framan á, alt eins og Drottinn hafði boðið honum.

10 Síðan tók Móses vígslu-viðsmjörð og smurði með því tjaldbúðina og alt það, sem í henni var, og vígði það alt,

11 Og stökti af því sjö sinnum á altarið, og smurði altarið og öll áhöld þess, þvottakerið og stött þess, til að helga það.

12 Sömuléiðis helti hann vígslu-viðsmjörinu yfir höfuð Arons og smurði hann, svo að hann helgaði hann.

13 Þar eptir fram leiddi Móses syni Arons, færði þá í serkina og gyrti þá beltum, og batt á þá höfuðdúkana, eins og Drottinn hafði boðið honum.

14 Að þessu bánu fram leiddi hann uxann, sem til syndaförnar var ætlaður, og Aron og synir hans lögðu hendur sínar á höfuð syndaförnaruxans;

15 En Móses slátraði honum, tók blóðið og rauð því með fingri sínum á horn altarisins alt í kríng, og hreinsaði þar með altarið frá synd, en því, sem eptir var af blóðinu, helti hann við fót altarisins, og helgaði altarið, svo að forlíkun mætti gjöra á því.

16 Síðan tók Móses mörinu, sem

innýflin eru vafin í, stœrra lifrarbláðið, bæði nýrun og nýrmörinn, og gjörði af því eldförn á altarinu ;

17 En uxann sjálfan, bæði skinn hans, kjötið og saurinn, brendi Móses í eldi fyrir utan herbúðirnar, eins og Drottinn hafði boðið honum.

18 Þar á eptir fram leiddi Móses brennifórnarhrútinn, og Aron og synir hans lögðu hendur sínar á höfuð hans ;

19 Móses slátraði honum og stökti blóðinu alt í kring á altarið,

20 Hlutaði þar eptir hrútinn sundur í parta og gjörði eldförn af höfðinu, stykkjunum og mörnum ;

21 En innýflin og fœturna þvoði hann í vatni og brendi síðan allan hrútinn sem reykelsisförn á altarinu, brenniförn til sætleiksilms, eldförn Drottni til dýrðar, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

22 Að þessu búnu fram leiddi Móses hinn hrútinn, það er : vígsluhrútinn, og þá Aron og synir hans höfðu lagt hendur á höfuð hans,

23 Slátraði hann honum, og tók nokkuð af blóðinu, og rauð því á hœgra eyrnasnepil Arons, á þumal-fingurinn á hans hægri hendi og þumaltána á hans hœgra fœti.

24 Þessu næst fram leiddi Móses syni Arons og rjóðaði blóðinu á hœgra eyrnasnepil þeirra og þumal-fingur þeirra og þumaltær hœgra megin, en því, sem eptir var af blóðinu, stökti hann alt í kring á altarið.

25 Síðan tók hann fituna, það er : rófunu, mörinn, sem innýflin eru vafin í, stœrra lifrarbláðið, bæði nýrun og nýrmörinn og hœgra bóginn.

26 Sömuleiðis tók hann úr körfu hinna ósýrðu brauðanna, sem stóð fyrir augliti Drottins, eina ósýrða köku, og eina viðsmjör-brauðköku og einn hleif, og lagði það ofan á feittina og hœgra bóginn,

27 Og lagði það alt í lófa Arons og sona hans, og veifaði því sem veif-ingarförn fyrir Drottni.

28 Síðan tók Móses við því aptur úr höndum þeirra og gjörði af því reykelsis brennu á altarinu ásamt brenniförninni. Þetta var vígsluförn til sætleiksilms, eldförn fyrir Drottin.

29 Þar eptir tók Móses bringuna,

veifaði henni sem veifingarförn fyrir Drottni. Af vígsluhrútnum fékk Móses hana í sinn hluta, því svo hafði Drottinn boðið honum.

30 Því næst tók Móses nokkuð af smurníngarviðsmjörinu og blóðinu, sem var á altarinu, og stökti því á Aron og klæði hans, sömuleiðis á syni hans og þeirra klæði, og helgaði þannig Aron og hans klæði og syni hans og þeirra klæði.

31 Þar eptir sagði Móses til Arons og sona hans : matreiðið þér kjötið fyrir utan dyr samkundutjaldbúðarinnar og etið það þar með því brauði, sem er í vígsluförnarkörfunni, eins og eg bauð, þegar eg sagði : Aron og synir hans skulu það eta ;

32 En það, sem eptir verður af kjötinu og brauðinu, skuluð þér brenna í eldi.

33 Í sjö daga skuluð þér ekki ganga út úr dyrum samkundutjaldbúðarinnar, ekki fyr en yðar vígsludagar eru á enda, því í sjö daga munu menn fylla yðar hendur (með förmum).

34 En eins og menn gjört hafa á þessum degi, hið sama hefir Drottinn boðið að gjöra (á hinum), yður til forlíkunar.

35 Í sjö daga skuluð þér halda kyrru fyrir hjá dyrum samkundutjaldbúðarinnar, bæði dag og nótt, og halda vörð hjá Drottni, svo þér deyið ei, því svo er mér boðið.

36 Og Aron og synir hans gjörðu það alt, sem Drottinn hafði látið Móses bjóða þeim.

9. KAPÍTULI.

Arons förn, o. s. frv.

Á ÁTTUNDA deginum saman kall-
áði Móses Aron, syni hans og öldunga Ísraelslýðs,

2 Og sagði til Arons : taktu fyrir þig kálf til syndafórnar og hrút til brennifórnar, hvorttveggja án lýta, og leið fyrir augsyn Drottins ;

3 En til Ísraelsbarna skaltu segja : takið kjarnhafur til syndafórnar, og kálf og sauðkind, hvorttveggja veturgamalt og lýtalaust, til brennifórnar,

4 Og nautkind og hrút til þakklætisfórnar, til þess því sè slátrað fyrir augliti Drottins, og ásamt matförn

blandaðri viðsmjöri : því Drottinn mun í dag birtast yður.

5 Þeir komu með það, sem Móses bauð þeim, fram fyrir samkundutjaldbúðina, og allur söfnuðurinn færði sig nær, og stóð frammi fyrir Drottni.

6 Þá segir Móses : þetta er það, sem Drottinn hefir boðið yður að gjöra, og mun hans dýrð birtast yður.

7 Þar eptir sagði Móses til Arons : gakk þú að altarinu og tilreið syndaförn þína og brenniförn, svo þú forlíkir fyrir þig og fyrir fólkið, og tilreið síðan fólksins förnargáfu, til þess þú forlíkir fyrir það, eins og Drottinn hefir boðið.

8 Aron gengur því til altarisins, slátrar kálfinum til syndaförnar fyrir sig,

9 En synir hans færðu honum blóðið ; hann dýfði vísifingri sínum í það, og reið því á horn altarisins, en hinu, sem eptir var, helti hann niður hjá fæti altarisins.

10 En mörinn, nýrun og stærra lifrablaðið syndaförnarinnar brendi hann sem reykelsisförn á altarinu, eins og Drottinn hafði boðið Móses ;

11 En kjötið og skinnið brendi hann í eldi fyrir utan herbúðirnar.

12 Síðan slátraði hann brenniförninni ; og Arons synir réttu að honum blóðið, en hann stökti því um kring á altarið.

13 Þeir réttu líka að honum brenniförnina í stykkjum og höfuðið, og hann gjörði af því reykelsis brennu á altarinu ;

14 Innýflin þvoði hann og fœturna, sem hann þar eptir brendi á altarinu sem upptendran ofan á sjálfri brenniförninni.

15 Þar á eptir fram bar hann förnargáfu fólksins, tók hafurinn, sem ætlaður var til syndaförnar fyrir fólkið, slátraði honum og gjörði hann að syndaförn, á þann hátt sem áður er frá sagt.

16 Hann fram bar einnig brenniförnina og tilreiddi hana, eins og boðið var.

17 Sömuleiðis fram bar hann matförnina, tók þar af fullan hnefa sinn og gjörði af því reykelsisförn á altarinu, auk (hinnar hversdaglegu) morgunbrenniförnar.

18 Þar eptir slátraði hann nautkindinni og hrútnum, þakklætisförn fólksins ; en synir Arons réttu blóðið að honum, en hann stökti því alt í kring á altarið.

19 Þar á eptir réttu þeir að honum feitina af nautkindinni og hrútnum, rófunu, netjuna, nýrun og stærra lifrablaðið ;

20 Þeir lögðu þessi fitustykki ofan á bringurnar, en Aron upp tendraði á altarinu feitina,

21 En veifaði bringunum og hœgra bógnum sem veifingarförn fyrir Drottni, eins og Móses hafði boðið.

22 Síðan upp lypti Aron höndum sínum yfir fólkið og blessaði það, sté síðan niður, eptir það að hann hafði tilreitt synda-, brenni- og þakklætisförnirnar.

23 Þar á eptir gekk Móses og Aron inn í samkundutjaldbúðina ; en þá þeir voru komnir út aptur og höfðu blessað yfir fólkið, þá birtist dýrð Drottins gjörvöllum lýðnum ;

24 Því eldur gekk út frá Drottni, sem eyddi því, sem á altarinu var : brenniförninni og feitinni ; en sem allur lýðurinn sá þetta, æpti hann fagnaðaróp, og féll fram á ásjónur sínar.

10. KAPÍTULI.

Nadab og Abihú fyrir furast af eldi frá Drottni.

EN synir Arons, Nadab og Abihú, tóku hvor sitt glóðarker og létu þar í eld og þar ofan á reykelsi. Þeir báru fyrir Drottin annarlegan eld, þvert á móti því, sem Drottinn hafði þeim boðið.

2 En þá út fór eldur frá augliti Drottins og eyddi þeim, svo þeir dóu fyrir augliti Drottins.

3 Þá segir Móses til Arons, þetta hefir Drottinn talað : eg vil haldinn vera heilagur af þeim, sem nálægjast mig. En Aron mælti ekki orð frá munni.

4 Móses kallaði þá á Misael og Elsafon, syni Ussíels, fœðurbróður Arons, og sagði til þeirra : komið og berið burt úr helgidóminum frændur ykkar út fyrir herbúðirnar.

5 Þeir komu og báru þá burt, íklædda línkýrtlum sínum, út fyrir herbúðirnar.

6 Síðan segir Móses, til Arons og sona hans, Eleasar og Íthamars : þér skuluð ekki hafa bert höfuð yðar eður rífa í sundur klæði yðar, svo að þér ekki deyið, og Drottinn ekki reiðist öllum söfnuðinum, en bræður yðar, allur Ísraelslýður, má gráta yfir þeim eldi, sem Drottinn hefir kveykt.

7 Ekki skuluð þér fara út fyrir dyr samkundutjaldbúðarinnar, til þess þér ekki deyið, þar eð smurníngarviðsmjör Drottins er á yðar höfðum. Þeir hlýddu boðum Móses.

8 En til Arons talaði hann þessum orðum :

9 Þú skalt hvorki nè synir þínir drekka vín nè áfengan drykk, þegar þér gangið inn í samkundutjaldbúðina, svo að þér ekki deyið. Þetta er óraskanlegt lögmál fyrir yðar ætt ;

10 Svo að þér gjörði greinarmun á því, sem er heilagt og vanheilagt, því sem er hreint og óhreint,

11 Og getið fróett Ísraelsbörn um öll þau lög, er Drottinn hefir þeim sett fyrir meðalgönga Mósis.

12 Þar á eptir segir Móses til Arons og til Eleasar og Íthamars, sona hans, sem eptir voru : takið þá matfórn, sem eptir er af eldfórni Drottins og etið hana án súrdeigs hjá altarinu, því hún er alheilög ;

13 Þér skuluð eta hana á helgum stað, því þetta er skerfur þinn og sona þinna af eldfórnum Drottins. Svo er mér boðið.

14 En veifíngarbrínguna og upplyptíngarbóginn skuluð þér eta á hreinum stað, þú, og synir þínir og dætur með þér, því það er skerfur gefinn þér og niðjum þínum af þakkætisfórnum Ísraelsbarna.

15 Upplyptíngarbóginn og veifíngarbrínguna skuluð þér ásamt feiti eldfórnarinnar fram bera, svo því sé veifað sem veifíngarfórn fyrir augliti Drottins, en þar á eptir skal það til heyra þér og sonum þínum með þér, og vera yðar æfinlegur skerfur, eins og Drottinn hefir boðið.

16 En sem Móses hafði vandlega leitað að syndafórna-hafrinum, var hann uppbrendur ; þá reiddist hann Eleasar og Íthamar, sonum Arons, sem eptir voru, og sagði til þeirra :

17 Hvers vegna áttuð þér ekki synda-

fórnina á helgum stað ? hún er alheilög, og Drottinn hefir gefið yður hana, til þess þér skulið burt taka safnaðarins misgjörð og gjöra forlíkun fyrir hann fyrir Drottni.

18 Sjá ! blóð þessarar fórnar er ekki komið inn í helgidóminn ; þér áttuð þó að borða hana í helgidóminum, eins og eg bauð yður.

19 Aron svarar : sjá ! í dag hafa menn fram borið sínar syndafórnir og brennifórnir fyrir auglit Drottins, en mig hefir slíkt hent. Hefði eg nú í dag etið syndafórnina, mundi Drottni hafa þóknast það ?

20 Þegar Móses heyrði þetta, lét hann sér það lynda.

11. KAPÍTULI.

Um hrein og óhrein dýr.

EPTIR þetta talaði Drottinn við Móses og Aron svo feldum orðum :

2 Segið þetta niðjum Ísraels : þetta eru þau af ferfœttum dýrum jarðarinnar, sem þér megid eta.

3 Sérhvert það dýr, sem hefir klaufir fullkomlega klofnar, og jórtrar, það megid þér eta. Samt megid þér ekki eta þessi dýr, sem jórtra og hafa klaufir :

4 Ulfaldann, því að hann jórtrar að sönnu, en hefir ekki klaufir alklofnar ; hann sè yður því óhrein ;

5 Stökkhèrann, því hann jórtrar að sönnu, en hefir eigi klaufir ; hann sè yður því óhrein ;

6 Sömuléidis hèrann, því þótt hann jórtri, hefir hann ekki klaufir ; hann sè yður því óhrein.

7 Sömuléidis skal svínið vera yður óhreint, því að það hefir að sönnu klaufir og það alklofnar, en jórtrar ekki.

8 Þér skuluð ekki eta kjöt þessara dýra, eða snerta hræ þeirra, því þau eru yður óhrein.

9 En þetta megid þér eta af því, sem í vatni er : Alt það, sem í vatni, sjó og ám hefir sundugga og hreistur, megid þér eta.

10 En sérhvað það í sjó eða ám, sérhvert kvikindi eða lifandi skepna, sem í vatni er og eigi hefir sundugga eða hreistur, það sè yður víðurstygð.

11 Andstygd skal það alt vera yður,

ekki skuluð þér eta þessara skepna kjöt, og við hræum þeirra skal yður stugga.

12 Sérhvað, það sem í vatni er og ekki hefir sundugga og hreistur, það skal vera yður víðurstygð.

13 Við þessum fuglum, sem ekki má eta, skal yður líka stugga, því að þeir eru víðurstygð: örnin, beinbrjóturinn og sjávarörnin;

14 Gleðan, gjóðurinn, og þeir, sem eru sömu tegundar,

15 Allar hrafna tegundir,

16 Strútsfuglinn, hvort sem hann er karlkyns eða kvennkyns, hornuglan og allar vala tegundir,

17 Náttuglan, pelikaninn og nátt-hrafninn,

18 Svanurinn, músarbróðirinn, hrægripurinn,

19 Storkurinn, og allar hegrategundir, akurhönan og leðurblakan.

20 Öll fleyg skriðkvikindi, sem á fjórum fótum ganga, skulu vera yður víðurstygð;

21 Þó megið þér eta þau fleyg skriðkvikindi, sem ganga á fjórum fótum, sem ekki hafa leggi upp af fótunum til að stökkva með á jörðunni;

22 Af þeim megið þér eta þessi: eingisprettuna og hennar tegundir; nagarann með hans tegundum, hinar ýmsu hoppu- og jarðbekju-tegundir;

23 En öll önnur fleyg skriðkvikindi, sem hafa fjóra fætur, skulu vera yður víðurstygð.

24 Þér verðið óhreinir af þeim; hver sem snertir hræ þessara skepna, er óhrein til kvölds;

25 En hver sá, sem ber hræ þeirra burt, hann skal þvo klæði sín, og er óhrein til kvölds.

26 Sérhvert dýr, sem hefir óklofinn hóf og ekki jórtrar, er yður þess vegna óhrein, og hver, sem það snertir, verður óhrein;

27 Og sérhvert ferfætt dýr meðal lifandi skepna, sem á löppum gengur, skal vera yður óhrein. Hver, sem snertir hræ þess, er óhrein til kvölds;

28 Og sá, sem burt ber hræ þess, skal þvo klæði sín og er óhrein til kvölds. Þess háttar skepnur skulu vera yður óhreinar.

29 Af þeim skepnum, sem á jörðu skriða, skulu þessar yður óhreinar

vera: hreysivíslan, músin, og allar illyrmis tegundir,

30 Kveinnaðran, afnaðran, stjörnu-naðran, naðran og moldvarpan.

31 Þessi kvikindi skulu yður vera óhrein; hver sem snertir þau, þegar þau era dauð, hann er óhrein alt til kvölds,

32 Og ofan á hvað sem það dettur, þegar það er dautt, það verður óhrein; hvort sem það er tréker, klæði, skinn eða sekkur, eða það er verkfæri, sem til einhvers gagns er haft, skal það í vatn leggja og er óhrein til kvölds, en þá er það líka hrein.

33 Ef eitthvað því líkt dettur ofan í leirker, þá verður alt, sem í því er, óhrein, og þér skuluð brjóta kerid.

34 Komi því líkt vatn í nokkurn mat, sem etinn er, þá er hann óhrein, og allur sá drykkur, sem drukinn er af hvers konar því líku keru, er óhrein.

35 Sérhvað, sem þessara kvikinda hræ fellur á, verður óhrein; hvort heldur það er ofn eða eldsgagn, skal það eyðileggjast, því að það er óhrein, og skal vera yður óhrein úr því.

36 Einúngis uppsprettur, grafnir brunnar og pollar eru hreinir; en sá, sem snertir hræ þessara kvikinda, hann verður óhrein.

37 Þó að af hræi þessara kvikinda falli á sæði, sem ætlað er til útsáðs, er það (samt) hrein;

38 En ef vatn er á látið, og detti síðan nokkuð af þessum hræjum á það þá er það yður óhrein.

39 En ef nokkur skepna deyr, sem yður er æt, þá er samt sá óhrein til kvölds, er hana snertir,

40 Og sá, sem etur af hræinu, hann skal þvo klæði sín, og er óhrein til kvölds; sömuleiðis skal sá, sem ber hræid burt þvo klæði sín og vera óhrein til kvölds.

41 Alt það, sem á jörðu skriður, skal vera yður víðurstygð, og ekki skulu menn eta það.

42 Þér skuluð ekkert það eta, sem skriður á kviðnum um jörðina, eða skriður á fjórum eða fleirum fótum, af öllum þeim dýrum, sem skriða á jörðunni, því það er alt víðurstygð,

43 Svo að þér gjörð eigi sjálfa yður víðurstyggilega af nokkru kvikindi, er

skriður, og ekki saurgizt af því, svo að þér óhreinir verðið ;

44 Því að eg em Guð, yðar Drottinn ; þar fyrir skuluð þér varðveita yður heilaga, því eg em heilagur, þess vegna skuluð þér ekki saurga sjálfa yður á nokkru kvikindi, sem á jörðunni er ;

45 Því að eg em Drottinn, sem leiddi yður upp frá Egyptalandi, svo að eg væri yðar Guð. Þér skuluð vera heilagir, því eg em heilagur.

46 Þessi eru lögin um dýr og fugla og als háttar skepnur, sem í vatni sveima, og um als konar skepnur, sem á jörðunni skríða,

47 Svo að þér getið að greint óhreint frá hreinu, ætar skepnur frá óætum.

12. KAPÍTULI.

Um sængur-konur.

ENN framar talaði Drottinn við Móses og sagði :

2 Tala þú þannig til Ísraelsbarna : þegar kona verður barnshafandi og fœðir sveinbarn, þá skal álíta hana óhreina sjö daga ; daga þá, sem hún hefir blóðlát, er hún óhrein ;

3 Og á áttunda degi skal umskera barnið ;

4 En konan skal halda sér heima í þrjá og þrjátígi daga, á meðan hún er að hreinsast af sínum blóðlátum, og á meðan má hún ekkert heilagt snerta og ei til helgidómsins koma, þar til hennar hreinsunardagar eru liðnir.

5 En ef hún fœðir meybarn, þá skal álíta hana óhreina hálfan mánuð, á meðan blóðlát hennar vara, og þar að auk skal hún halda sér heima í sex og sextíu daga til hreinsunar frá sínum blóðlátum.

6 En þegar hennar hreinsunardagar eru úti, hvort sem það er eptir son eða dóttur, þá skal hún koma með árgamla hrút til brennifórnar, og dúfuunga, eða turtildúfu til syndafórnar, til dýra samkundutjaldbúðarinnar til prestsins ;

7 En presturinn skal færa fórnina fyrir auglit Drottins og forlíka fyrir konuna. Þá verður hún hrein eptir sín blóðlát. Þannig hljóðar lögmálið um þá konu, sem fœtt hefir son eða dóttur.

8 En ef hún á ekki fyrir veturgamalli sauðkind, þá komi hún með tvær

turtildúfur, eða tvo dúfuunga, annan til brennifórnar, en hinn til syndafórnar, og presturinn skal þá forlíka hana, svo að hún hrein verði.

13. KAPÍTULI.

Líkþráar-einhenni á mönnum og klæðum.

ENN framar talaði Drottinn til Mósis og Arons þannig :

2 Ef að kemur í hörund manns þroti, skurfa, eða blettur, sem gljáir á, svo að það gefur grun um líkþráarinnar plágu, þá skal færa hann prestinum Aron eða einhverjum öðrum af prestunum, sonum hans.

3 Þegar presturinn hefir skoðað blettinn á hörundinu, og hárið í blettinum er orðið hvítt, og holdið er þar lægra en hörundið er annarstaðar, þá er það líkþrármerki, og þegar presturinn hefir skoðað hann, skal hann dæma hann óhreinan.

4 En ef hvítleitur blettur er (að sönnu) á hörundinu, en liggur þó tilskýndar ekki dýpra inn í holdið en hörundið annarstaðar, og hárið í blettinum ekki er orðið hvítt, þá skal presturinn halda þeim, sem blettinn hefir, innilokuðum í sjö daga.

5 Á sjöunda degi skal presturinn skoða hann aptur. Ef honum sýnist þá bletturinn vera eins, og ekki hafa stækkað, skal hann apturhalda honum innilokuðum í sjö daga ;

6 Og þegar presturinn á sjöunda deginum hefir á ný skoðað hann, og sér, að bletturinn er orðinn bleikari og hefir ekki etið sig víðar út, þá skal presturinn úrskurða manninn hreinan ; það er þá kláði ; maðurinn skal þvo klæði sín, og þá er hann hreinn.

7 En ef bletturinn breiðir sig víðar út um hörundið, eptir það að hann var skoðaður af prestinum og álitinn hreinn, þá skal aptur skoða hann af prestinum,

8 Og þegar hann þá skoðar hann og það sest, að bletturinn hefir etið sig út, þá skal presturinn úrskurða hann óhreinan ; það er þá líkþrá.

9 Ef líkþrárblettir eru á nokkrum manni, þá skal leiða hann til prestsins ;

10 Sjái hann, þegar hann skoðar manninn, að hvítur þroti er í hörundinu, sem hefir gjört hárin hvít, og

skín inn í lifandi hold, þar sem þrotinn er,

11 Þá er líkþrá rótgróin í hans holdi, og presturinn skal úrskurða hann óhreinan og ekki inniloka hann, því hann er óhrein.

12 En sé svo, að líkþráin hafi sterkelega brotizt út úr hörundinu, og líkþráin hylur alt hörundið frá höfði til fóta, svo mikið sem presturinn getur sæð ;

13 Þegar presturinn hefir skoðað hann og sér, að líkþráin hylur alt hörundið, þá skal hann úrskurða líkþrána hreina ; þegar hinn líkþrái er allur orðinn hvítur, þá er hann hrein ;

14 En þann dag, sem sæst í kvikt hold á honum, er hann óhrein ;

15 Og þegar presturinn sér í kvikt hold, þá skal hann dæma hinn óhreinan. Hið kvika hold er óhreint ; það er líkþrár(merki).

16 En ef hið kvika hold aptur hverfur og það verður hvítt, þá skal hann fara til prestsins.

17 Þegar presturinn er búinn að skoða hann ; ef hann þá sér, að útbrotin eru orðin hvít, þá skal hann úrskurðu hann hreinan ; hann er hrein.

18 Komi kýli á hörund manns, og það groer,

19 En þar sem það stóð, verður eptir hvítur þroti, eða bleikraudur blettur, þá skal skoða hann af prestinum.

20 Sýnist þá prestinum, þegar hann er búinn að skoða hann, að þar sé dæld í hörundinu, og að hárin í henni séu orðin hvít, skal hann dæma manninn óhreinan, vegna þess það er líkþrárblettur ; líkþráin hefir brotizt út í kýlinu.

21 En þegar presturinn er búinn að skoða hann, ef hann sér, að þar eru eingin hvít hár, og hörundið þar ekki lægra en annarstaðar og bletturinn bleikleitur, þá skal presturinn halda honum innilokuðum í sjö daga.

22 Nú stækkar bletturinn töluvert, og skal presturinn þá úrskurða hann óhreinan ; það er þá líkþrárblettur.

23 En ef bletturinn erkyrrogetursig ekki út, þá er það kýlis-ör, og presturinn skal úrskurða manninn hreinan.

24 Ef nokkur hefir brunablett á hörundinu og hvítt merki sæst eptir

brunann eða blettur rauðleitur eða hvítur,

25 Þá skal presturinn skoða blettinn, og ef hann sér, að hárin í blettinum eru orðin hvít, og dæld sýnist þar vera í hörundinu, þá hefir líkþrá brotizt út í hörundinu eptir brunann, og presturinn skal dæma manninn óhreinan ; það er þá líkþráarplágan.

26 En ef presturinn, þegar hann er búinn að skoða hann, sér, að hárin eru ekki orðin hvít, og þar er eingin lægd í hörundinu, heldur einungis bleikari hörundsliturinn, þá skal presturinn inniloka hann í sjö daga,

27 Og hann skal þá skoða hann á sjöunda deginum, og ef að hann þá sér, að hann hefir breitt sig út í hörundinu, þá skal hann úrskurða manninn óhreinan, því það er líkþráarinnar plága.

28 En ef bletturinn er á sama stað (óumbreyttur), og hefir ekki læst sig víðar út, en er bleikleitur, þá er það þroti eptir brunann, og presturinn skal úrskurða hann hreinan, því það er bruna-ör.

29 Fá maður eða kona blett í höfuð eða skegg,

30 Þá skal presturinn skoða hann ; sé þar, eptir útliti, dæld í hörundinu og hárið þar rauðgult og þunt, þá dæmi hann þá skurfu óhreina ; það er líkþrá á höfði eða í skeggi.

31 En ef að presturinn sé, þegar hann hefir skoðað þessa meinsemdarskurfu, og hún eptir útliti ekki stendur dýpra en hörundið, en hárin í henni eru (samt) ekki svört, þá skal presturinn inniloka þann, sem pláguna hefir, í sjö daga ;

32 En þegar presturinn hefir skoðað hann á hinum sjöunda degi og sér, að skurfan hefir ekki etið sig út lengra og hárið í henni ekki er orðið rauðgult, og ekki lítur út, að hún standi dýpra en hörundið annarstaðar,

33 Þá skal hann raka sig, en blettinn skal hann samt ekki raka, og presturinn skal aptur inniloka þann, sem skurfuna hefir, í sjö daga ;

34 En þegar presturinn skoðar hann aptur á sjöunda degi og sér, að hún hefir ekki víðar etið sig út í hörundið, og til að sjá er eingin dæld í hörundið

(þar sem hún er), þá skal presturinn úrskurða manninn hreinan; hann skal þvo klæði sín, og þá er hann hreinn.

35 En ef að skurfan etur sig víðar út, eptir það að hann er úrskurðaður hreinn,

36 Og presturinn, þegar hann skoðar hann, sèr, að skurfan hefir etið sig víðar, þá þarf hann ekki að rannsaka það nákvæmlega, hvort hárið er orðið rauðgult; maðurinn er óhreinn;

37 En ef honum sýnist, að skurfan sè við hið sama, og svart hár sprettur í blettinum, þá er skurfan læknuð; hann er hreinn, og presturinn skal dæma hann hreinan.

38 Ef á hörund manns eða konu koma margir hvítir blettir,

39 Og presturinn sèr, þegar hann skoðar þá, að þeir eru bleikhvítir, þá er það hvíta veikin, er brotitzt hefir út í hörundinu, en maðurinn er hreinn.

40 Þó að hár detti af höfði einhvers manns baka til, verður hann (að sönnu) sköllóttur, en er (samt) hreinn.

41 Detti hár af framhöfði hans, fær hann krúnuskalla, en er samt hreinn.

42 En ef bleikrauð skurfa kemur þar á, sem hann hefir skallann í hnakkanum eða krúnunni, er það líkþrá, sem er að brjótast út á hnakkanum eða krúnunni, þar sem skallinn er;

43 Og þegar presturinn þá skoðar hann, og sèr bleikrauða þrota-meinsend í skallanum, sem er að framan eða aptanverðu á höfðinu, er lítur út eins og hörunds-líkþrá,

44 Þá er maðurinn líkþrár og óhreinn, og presturinn skal úrskurða hann óhreinan; líkþráarplágan er í höfði hans.

45 Sá, sem þjáist af líkþrá, skal ganga í sundurrifnum klæðum, vera með bert höfuð, hylja skegg sitt og kalla: óhreinn, óhreinn!

46 Á meðan hann hefir þessa sjúkdómsplágu, skal álíta hann óhreinan, hann skal, búa sèr, og bústaður hans skal vera fyrir utan herbúðirnar.

47 Ef líkþrárblettir sjást á nokkru fati, hvort sem það heldur er af ull eða líni,

48 Hvort heldur það er á uppistöð-

unni eða fyrirvafinu á líninu eða ullinni, eða á skinni, eða nokkru því, sem gjört er af skinni,

49 Það er: ef grænleitur eða rauðleitur blettur kemur á fat, skinn, uppistöðu eða fyrirvaf, eða nokkuð það, sem af skinni er gjört, þá er það líkþrárgalli, og skal presturinn skoða hann.

50 Þegar presturinn hefir skoðað blettinn, skal hann inniloka það, sem bletturinn er á, í sjö daga;

51 Og á sjöunda deginum skal hann aptur skoða hann; sjái hann, að bletturinn hefir etið sig út í fatið, uppistöðuna, fyrirvafið, skinnið, eða þann hlut, sem af því var tilbúinn, þá er það illa kynjuð líkþrá; hluturinn er óhreinn.

52 Hann skal brenna fatið, hvort sem gallinn er í uppistöðunni eða fyrirvafinu, í ullu eða líni, og sèrhvern hlut úr skinni tilbúinn, sem þessi galli er á, því hann er illa kynjaðrar líkþrár merki, og skal þann hlut í eldi brenna.

53 En ef presturinn sèr, að gallinn ekki hefir læst sig víðar út í fatið, uppistöðuna eða fyrirvafið, eða þann hlut, sem úr skinni er tilbúinn,

54 Þá bjóði presturinn, að menn þvoi það, sem gallinn er á, og læsi það inni aptur í sjö daga.

55 En ef hann sèr, þegar hann skoðar það, eptir að það er þvegið, að gallinn lítur út til að vera við hið sama, þó hann hafi ekki etið sig víðar út, þá er hluturinn samt óhreinn og skal brenna hann; þar er skemd komin, þar sem snoðið er á rætthverfunni eða uthverfunni.

56 En ef presturinn sèr, þegar hann er búinn að skoða hlutinn, að gallinn hefir minkað, eptir að hann var þvegin, þá skal hann rífa blettinn burt af fatinu eða skinninu, úr uppistöðunni eða fyrirvafinu.

57 En sjái hann aptur á fatinu, uppistöðunni eða fyrirvafinu, eða þeim hlut, sem af skinni er gjör, þá er það líkþrá, sem er að brjótast út, og hlutinn, sem gallinn er á, skal upp brenna í eldi.

58 En ef sá ljóti galli fer burt af klæðinu, uppistöðunni eða fyrirvafinu, eða því, sem af skinni er gjört, er þú

áttir að þvo, þá skal þvo þetta á ný, og þá er það hreint.

59 Þetta er lögmálið um líkþráargalla á fatnaði af ullu eða líni í uppistöðu eða fyrirvasi, og hverju því, sem af skinni er gjört, sem skera skal úr, hvort það er hreint eða óhreint.

14. KAPÍTULI.

Hvernig hreinsa skuli líkþrá á mönnum og húsum.

ENN framar talaði Drottinn við Móses þannig :

2 Þetta skulu vera lög um hinn líkþrá á hreinsunardegi hans. Hann skal færa til prestsins,

3 Og presturinn skal ganga út fyrir herbúðirnar og skoða hann, og þegar hann sér, að líkþráarplágan er læknuð á honum,

4 Þá skal presturinn bjóða, að teknir séu fyrir þann, sem hreinsast á, 2 hreinir líflegir smáfuglar, seðrusviður, purpuri og ýsóp.

5 Síðan skal hann bjóða, að öðrum smáfuglinum sé slátrað í leirker yfir vatni.

6 Þar eptir skal hann taka lifandi fuglinn, seðrusviðinn, purpurann og ýsópíð og dýfa því ásamt lifandi fuglinum í blóð hins fuglsins, sem slátrað var yfir lifandi vatninu,

7 Og stökkva sjö sinnum á þann, sem er að hreinsa sig af líkþránni, og úrskurða hann hreinan, og sleppa síðan hinum lifanda fugli lausum út á mörkina.

8 Þar eptir skal sá, sem er að hreinsa sig, þvo klæði sín, raka burt allt hár sitt, og lauga sig í vatni; þá er hann hreinn og má að því búnu koma inn í herbúðirnar; þó skal hann í 7 daga halda sér fyrir utan sína tjaldbúð;

9 Og á sjöunda deginum skal hann burt raka allt sitt hár, bæði höfuðhár, skegg og það, sem er á hans auga-brúnum; allt hár, sem á honum er, skal hann af raka, þvo klæði sín og lauga líkama sinn í vatni; þá er hann fyrst hreinn.

10 Á 8. deginum skal hann taka tvo ársgamla lýtalausa hrúta og eina ársgamla lýtalausa gimbur og þrjá tíundu parta (Efa) hveitimjòls, sem viðsmjöri er ausið yfir til matfórnar, og einn lög viðsmjòrs.

11 Síðan skal presturinn, sem er að

hreinsa, færa þann mann, sem verið er að hreinsa, og þetta allt fyrir auglit Drottins, við dyr samkundutjald-búðarinnar,

12 Taka annað hrútlambið og fram bera það sem sektafórn ásamt viðsmjòrslóginum, og veifa hvorutveggju sem veifingar-fórn fyrir augliti Drottins;

13 Og slátra hrútlambinu á sama stað, sem vant er að slátra syndafórnum og brennifórnum, á helgum stað; því að þessi syndafórn til heyrir prestinum eins og sektafórnin, og er alheilög.

14 Því næst skal presturinn taka nokkuð af blóði sektafórnarinnar og rjóða því á hœgra eyrnasnepil þess, sem er að hreinsa sig, og á hans hœgra þumalfingur og stóru tá á hœgra fæti.

15 Þar eptir skal presturinn taka nokkuð úr viðsmjòrslóginum og hella í sína vinstri handar lúku,

16 Og drepa sínum hœgri handar fingri í viðsmjörið, sem er í hans vinstri handar lúku og sjö sinnum stökkva af fingrinum viðsmjörinu frammi fyrir Drottni;

17 En með því, sem eptir er af viðsmjörinu í lúku hans, skal presturinn smyrja hœgra eyrnasnepil þess, sem er að hreinsa sig, þumalfingur hans á hœgri hendi og stóru tá á hœgra fæti ofan á sektafórnarblóðið.

18 En það, sem enn þá er eptir af viðsmjörinu í lófa hans, skal presturinn láta á höfuð þess, sem er að hreinsa sig,

19 Og þannig forlíka fyrir hann fyrir augliti Drottins. Síðan skal presturinn tilreiða syndafórnina og forlíka fyrir þann, sem er að hreinsa sig af óhreinleika sínum,

20 Og loksins slátra brennifórninni, og leggja upp á altarið brennifórnina og matfórnina. Að þessu gjörðu hefir presturinn forlíkað fyrir hann, og hann er hreinn.

21 En ef maðurinn er fátækur og hefir ekki efni á að greiða þetta, þá skal hann taka veturgamla kind til sektafórnar til veifingar, svo forlíkun sé gjörð fyrir hann, og til matfórnar tíunda part (Efa) hveitimjòls, sem dögguð sé viðsmjöri, og lög viðsmjòrs,

22 Og 2 turtildúfureða 2 dúfuunga, eptir sem efni hans leyfa ; skal annar þessara vera syndaförn, en hinn brenniförn ;

23 Þetta skal hann á áttunda degi færa prestinum sèr til hreinsunar til dyra samkundutjaldbúðarinnar, fyrir augliti Drottins ;

24 Og presturinn skal taka sektafórnlambid og viðsmjörslóginn, og veifa því, sem veifingarförn, fyrir augliti Drottins ;

25 Síðan skal presturinn slátra sektafórnlambinu, taka nokkuð af blóði sektafórnarinnar og rjóða á hœgra eyrnasnepl þess, sem er að hreinsa sig, á hans þumalfingur á hægri hendi og stóru tá á hœgra fœti,

26 En hella nokkru af viðsmjörinu í sína vinstri handar lúku,

27 Og sjö sinnum stökkva frammi fyrir Drottni með sínum hægri handar fingri af því viðsmjóri, sem er í hans vinstri handar lófa.

28 En síðan skal presturinn smyrja af viðsmjörinu, sem eptir er í lófa hans, á hœgra eyrnasnepl þess, sem er að hreinsa sig, á hans hægri þumalfingur og hans hægri stóru tá, á sama stað og sektafórnlóðið er.

29 En það, sem eptir er af viðsmjörinu í lófa hans, skal hann láta á höfuð þess, sem er að hreinsa sig, og þannig forlíka hann fyrir augliti Drottins ;

30 Þar á eptir skal kann tilreiða aðra turtildúfuna eða dúfuungann, sem maðurinn eptir efnum sínum greiddi,

31 Sem syndaförn, en hina sem brenniförn ásamt matfórnninni, og forlíkar presturinn þannig fyrir þann, sem er að hreinsa sig, fyrir augliti Drottins.

32 Þetta er nú lögmálið um þann, sem líkþrú hefir verið, en ekki á fyrir hreinsun sinni.

33 Enn framartalaði Drottinn þannig við Móses og Aron :

34 Þegar þér komið til Kanaanslands, sem eg gaf yður til eignar, og eg sendi líkþráarpláguna í nokkurthús þessarar yðar eignar,

35 Þá skal sá fara, sem húsið á, og segja prestinum til, að honum sýnist eitthvað líkt líkþráarplágunni í húsinu,

36 Og presturinn skal þá bjóða honum að ryðja húsið, áður en hann kemur

til að skoða gallann, svo að ekki verði alt óhreint, sem í húsinu er. Síðan skal presturinn koma að skoða húsið.

37 Ef hann sèr, þegar hann skoðar gallann, að dældir eru inn í vegg hússins grænleitar eða rauðleitar, sem ber lægra á en veggnum annarstaðar,

38 Þá skal hann ganga til dyra hússins út úr því, og halda læstu í sjö daga.

39 Á sjöunda degi skal hann koma aptur til skoðunar, og ef hann sèr, að gallinn hefir breitt sig víðar út á veggjum hússins,

40 Þá skal hann bjóða, að steinarnir, sem gallinn er á, sèu burt teknir og þeim kastað á óhreinan stað fyrir utan borgina,

41 En húsið skal hann láta skafa innan alt í kríng, og bera ruslið, sem af skafið er, út úr borginni á óhreinan stað ;

42 Og menn skulu taka aðra steina, og inn setja þá í hinna stað, og kalka húsið aptur með öðru kalki ;

43 En ef bletturinn kemur aptur og brýzt út á ný í húsinu, eptir það að menn hafa tekið út steinana, skafið húsið og límkastað,

44 Þá skal presturinn fara inn og skoða ; og ef hann þá sèr, að bletturinn hefir etið sig víðar út í húsinu, þá er illa kynjud líkþrá í húsinu, og það óhreint.

45 Húsið skal þá niður brjóta, og bera steina, víði og kalk þess húss út úr staðnum á óhreinan stað.

46 Hver sem gengur inn í það hús, alla þá daga sem það er læst, hann er óhrein alt til kvölds,

47 Og sá, sem sefur í því, skal þvo klæði sín, og sömuleiðis skal sá, sem etur þar inni, þvo sín klæði.

48 En ef presturinn, þegar hann kemur aptur og skoðar húsið, sèr, að bletturinn hefir ekki etið sig víðar út, eptir að það var límkastað, þá skal hann úrskurða húsið hreint, því gallinn er læknaður,

49 Og taka til syndafórna fyrir húsið tvo smáfugla, sedrusvið, purpura og ýsóp,

50 Og slátra örðrum fuglinum í leirker yfir lifandi vatni.

51 Síðan skal hann taka sedrusviðinn, ýsopið, purpurann og lifandi fuglinn, og dýfa því öllu ofan í blóð

slátraða fuglsins og lifandi vatnið, og stökkva á húsið sjö sinnum,

52 Og þannig hreinsa húsið frá synd með blóði smáfuglsins, vatninu, hinum lifandi titling, sedrusviðnum, ýs-ópinu og purpuranum.

53 Þar eptir skal hann sleppa hinum lifandi fugli frjálsum og fríum út úr borginni, út á mörkina, og hefir hann þá forlíkað fyrir húsið, svo að það er hreint.

54 Þetta eru lögin um als konar líkþaarplágu og útbrot,

55 Og líkþrá klæða og húsa, um þrota, útbrot á höfði og hvítroða-ákomur,

56 Svo menn geti jafnskjótt þekt, hvað er óhreint, og hvað er hreint.

57 Þetta eru lögin um líkþrána.

15. KAPÍTULI.

Um sæðisfall karlmanna og tíðir kvenna, og hvernig það skuli hreinsa.

ENN framar talaði Drottinn þannig við Móses, og Aron :

2 Talið til Israelsbarna og segið þeim : hver maður sem það er, sem af sáðfalli er sjúkur, er óhreinn vegna þess,

3 Og hann er óhreinn vegna sáðfallsins ; hvort heldur sæðið fer frá honum, eða það innibýrgist í líkam- anum, er hann óhreinn.

4 Sérhvert legurúm, er sá liggur á, sem sáðfall hefir, er að álíta óhreint, og sérhvað annað, sem hann situr á, er að álíta óhreint.

5 Hver, sem snertir legurúm hans, skal þvo klæði sín og lauga sig í vatni, og er óhreinn alt til kvölds.

6 Og sá, sem sezt á það, sem sá hefir setið á, er sáðfall hefir, skal þvo klæði sín og lauga sig í vatni og vera óhreinn alt til kvölds.

7 Sá, sem snertir hold þvílíks manns, hann skal þvo klæði sín og lauga sig í vatni og vera óhreinn alt til kvölds.

8 Ef sá, sem sáðfall hefir, spýtir á þann, sem hreinn er, skal þessi þvo klæði sín og lauga sig í vatni, og er óhreinn alt til kvölds.

9 Vagnsæti það, sem sá situr á, er sáðfall hefir, verður (af honum) óhreint.

10 Sá, sem snertir eitthvað, sem undir honum hefir legið, verður óhreinn alt til kvölds, og sá, sem ber

það burt, skal þvo klæði sín og vera óhreinn alt til kvölds ;

11 Og hver, sem hinn sjúki snertir, án þess að hafa þvegið hendur sínar í vatni, skal þvo klæði sín og lauga sig í vatni og vera óhreinn alt til kvölds.

12 Hvert leirker, sem sá snertir, er sáðfall hefir, skal brjóta í sundur, og sérhvert tréker þvo í vatni.

13 Þegar hinn sjúki er hreinn orðinn af sáðfalli sínu, skal hann telja sjö daga, frá því hann varð hreinn, og að þeim liðnum skal hann þvo klæði sín og lauga sig í lifandi vatni ; þá verður hann hreinn.

14 En á 8. deginum skal hann taka tvær turtildúfur eða 2 dúfuunga, koma fyrir auglit Drottins til samkundertjaldubúðardyranna, og fá þá prestinum,

15 Sem skal tilreiða þá, annan til syndafórnar, en hinn til brennifórnar, og þannig forlíka þann fyrir augliti Drottins, sem af sáðfalli hefir verið sjúkur.

16 Sá, sem sæði hefur farið frá, skal þvo allan sinn líkama í vatni og vera óhreinn alt til kvölds,

17 Og sérhvert klæði eða skinn, sem sæðið hefir komið á, skal þvo í vatni og er óhreint til kvölds.

18 Ef maður hefir samræði við konu, skulu þau bæði lauga sig í vatni og eru óhrein til kvölds.

19 Þegar kona fær tíðir sínar, skal hún vera sjö daga í sínum óhreinleika, og hver sem snertir hana, er óhreinn til kvölds.

20 Alt það, sem hún liggur á, á meðan hún hefir tíðirnar, verður óhreint, og alt, sem hún situr á, verður óhreint.

21 Sá, sem snertir sæng hennar, skal þvo og lauga sig í vatni, og er óhreinn alt til kvölds ;

22 Og sérhver, sem snertir nokkuð það, sem hún hefir setið á, skal þvo klæði sín, lauga sig í vatni og vera óhreinn til kvölds.

23 Sæng hennar og það, sem hún hefir setið á, það saugar alt til kvölds, ef maður snertir það.

24 Ef nokkur sængar hjá henni og tíðablöd hennar kemur á hann, þá er hann óhreinn í sjö daga, og hver sú

16. Kap.

sæng, sem hann liggur á, verður óhrein.

25 Þegar kona hefir blóðlát marga daga, annaðhvort ekki á venjulegum tíma, eða fram yfir (venjulegan) tíða-tíma, þá er hún óhrein, á meðan hennar tíða-óhreinleiki varir, eins og hún hefði sínar venjulegu tíðir.

26 Hver sæng, sem hún hefir hvílt á, og sérhvað það, sem hún hefir setið á, á meðan hún hafði blóðlátin, verður óhreint, eins og sæng hennar og sæti, þegar hún hefir sínar reglulegu tíðir.

27 Hver, sem snertir nokkuð af því, verður óhrein, skal þvo klæði sín og lauga sig í vatni, og er óhrein til kvölds.

28 En þegar hún verður hrein af blóðlátunum, þá skal hún telja sjö daga, og þá er hún orðin hrein.

29 En á 8. deginum skal hún taka tvær turtildúfur eða tvo dúfuunga, og færa þá prestinum fyrir samkundutjaldbúðardyrnar;

30 Og presturinn skal tilreiða annan til syndafórnar og hinn til brennifórnar, og forlíka þannig, fyrir Drottins augliti, fyrir þá (konu), sem vegna blóðláts hafði verið óhrein.

31 Látið Ísraelsbörn halda sér frá því, sem óhreint er, að þeir ekki skuli deyja vegna þeirra óhreinleika, undir eins og þeir saurga minn bústað, sem er mitt á meðal þeirra.

32 Svona hljóða lögin um þann, sem sáðfall hefir, og þann, sem saurgazt hefir af samræði við konu,

33 Og um þá (konu), sem sjúk er af tíðum sínum, um karlmann, sem hefir sáðfall, og konu, sem blóðlát hefir, og um karlmann, sem sængar hjá þeirri konu, sem er óhrein.

16. KAPÍTULI.

Um hina miklu friðþægingarhátið.

ENN framar talaði Drottinn þannig við Móses eptir dauða tveggja Arons sona, sem dóu, þegar þeir nálg-
uðust auglit Drottins.

2 Drottinn sagði: seg þú Aron bróður þínum, að hann megi ekki á hverjum helzt tíma ganga inn í helgidóminn, inn fyrir fortjaldið fram fyrir lokið (náðarstólinn), sem er yfir örkinni, að hann ekki skuli deyja, því í

skýinu, sem er yfir arkarlokinu, mun eg birtast.

3 Þegar Aron kemur inn í helgidóminn, skal hann fram koma með úngneyti til syndafórnar og hrút til brennifórnar.

4 Hann skal einungis klæðast himnum helga serki og línbrókum yfir bert hörund, og girða sig línbeltinu og vefja prestadúknum um höfuð sitt. Þetta eru hin helgu klæði; en áður en hann færir sig í þau, skal hann lauga líkama sinn í vatni;

5 Og af Ísraelsbarna söfnuði skal hann taka á móti tveimur kjarnhöfrum til syndafórnar og einum hrút til brennifórnar.

6 Þar á eptir skal Aron fram leiða sína eigin syndafórn, úngneytið, og forlíka fyrir sig og sitt hús;

7 Og síðan skal hann taka þá tvo kjarnhafurinn og leiða þá fram fyrir Drottin, fyrir dyr samkundutjaldbúðarinnar,

8 Og kasta hlutkesti um báða hafurana, öðru fyrir Drottin, en öðru fyrir þann, sem láta á lausan.

9 Síðan skal Aron fram leiða þann kjarnhafurinn, sem hlutur Drottins fella á, og fara með hann sem syndafórn;

10 En hinn hafurinn, sem láta á lausan, skal hann leiða lifandi fram fyrir Drottin, svo hann gjöri forlíkun með honum, og sleppa svo hinum lausa hafri út á eyðimörkina.

11 Síðan skal Aron fram leiða uxann, syndafórn sjálfs síns, og forlíka fyrir sig og hús sitt, og slátra uxanum, syndafórn sjálfs síns.

12 Þar eptir skal hann taka fult glóðarker með glóandi kolum frá altarinu, sem stendur fyrir Drottins auglýn, og hnefa sína fulla með smámulið ilmandi reykelsi, og fara með það inn fyrir fortjaldið,

13 Láta reykelsið á eldinn fyrir augliti Drottins, svo að ský reykelsisins hylji arkarlokið, sem er yfir lögmálsörkinni, svo að hann ekki deyi,

14 Og hann skal taka nokkuð af blóði uxans, og stökkva því með fingri sínum yfir arkarlokið gegnt austri; sjö sinnum skal hann stökkva blóðinu af fingri sínum fyrir framan arkarlokið.

15 Því næst skal hann slátra hafrinum, sem er syndaförn fyrir fólkið, og bera blóð hans inn fyrir fortjaldið og fara með það á sama hátt, eins og hann fór með blóð uxans, stökkva því yfir arkarlokið og fyrir framan það ;

16 Og þannig skal hann hreinsa helgidóminn frá Ísraelsbarna saurugleika, frá þeirra yfirtroðslum og allri þeirra synd ; og sama skal hann gjöra við samkundutjaldbúðina, sem stendur meðal þeirra, mitt í þeirra óhreinleika.

17 Einginn maður má vera í samkundutjaldbúðinni, frá því æðsti presturinn gengur þar inn, til þess að hreinsa helgidóminn, þángað til hann fer þaðan út aptur—og hann skal gjöra forlíkun fyrir sjálfan sig, sitt hús og allan Ísraels söfnuð.

18 Þar eptir skal hann ganga út til þess altaris, sem stendur fyrir augliti Drottins og hreinsa það ; hann skal taka nokkuð af blóði uxans og blóði hafursins og rjóða á horn altarisins umhverfis,

19 Og 7 sinnum stökkva blóðinu af fingri sínum yfir það, og hreinsa það af Ísraelsbarna saurugleika, og helga það.

20 Þegar Aron hefir fullkomnað forlíkunargjörð helgidómsins, samkundutjaldbúðarinnar og altarisins, þá skal hann fram leiða þann lifandi kjarnhafur,

21 Leggja báðar sínar hendur á höfuð hans og játa yfir honum alla Ísraelsbarna misgjörninga, yfirtroðslur og syndir, og leggja þær á höfuð kjarnhafursins, og senda hann burt í eyðimörku með manni, sem þar til er ferðbúinn,

22 Svo hafurinn burt beri á sjálfum sér alla þeirra misgjörninga til ávaxtarlauss lands, og í eyðimörkinni skal maðurinn sleppa hafrinum.

23 Að því búnu skal Aron fara inn í samkundutjaldbúðina og afklæða sig línklæðunum, sem hann fór í, þegar hann gekk inn í helgidóminn, og skilja þau þar eptir.

24 Síðan skal hann lauga líkama sinn í vatni á helgum stað, færa sig í sín eigin klæði og ganga svo út og fórnfæra brenniförn sjálfs sín, og

fólksins brenniförn, og forlíka þannig fyrir sig og fólkið.

25 Af feiti brenniförnarinna skal hann gjöra reykelsisbrennu á altarinu.

26 Sá, sem fór burt með hafurinn til að sleppa honum, skal þvo klæði sín og lauga líkama sinn í vatni, en að því búnu má hann koma inn í herbúðirnar.

27 Syndaförnaruðann og syndaförnaruðafurinn, hverra blóð var inn borið í helgidóminn til forlíkunar, skulu menn bera út fyrir herbúðirnar og brenna þar skinn þeirra, kjöt og saur ;

28 En sá, sem það brennir, skal þvo klæði sín og lauga líkama sinn í vatni ; að því gjörðu má hann koma inn í herbúðirnar.

29 Það skal vera yður eilíf regla, að þér á 10. degi hins sjöunda mánaðar auðmýkið yður, og einga vinnu vinnið, hvorki sá innlendi, nè sá útlendi, sem er eins og gestur hjá yður ;

30 Því á þessum degi skal presturinn gjöra forlíkun fyrir yður ; af öllum yður syndum skuluð þér hreinir vera fyrir Drottins augliti.

31 Þessi dagur skal vera yður (hinn hátíðlegasti) hvíldardagur, og á honum skuluð þér auðmýkja yðar sálir.—Þetta skal vera eilíf regla.

32 Sá prestur skal gjöra forlíkunina, sem smurður hefir verið og vígður til prests í stað föður síns, og skal hann þá færa sig í línklæðin, þann helga skrudá,

33 Og hann skal gjöra forlíkun fyrir hið allrahelgasta, samkundutjaldbúðina og altarið, sömuleiðis forlíka fyrir prestana og alt fólkið safnaðarins.

34 Það skal vera yður eilíf regla, að Ísraelsbörn einu sinni á ári hverju hreinsist af öllum syndum sínum. Og Móses gjörði, eins og Drottinn hafði honum boðið.

17. KAPÍTULI.

Drottinn bannar förnfæringar, nema hjá samkundutjaldbúðinni. Að bórða blóð, o. s. frv.

DROTTINN talaði eun frammar þannig við Móses :

2 Tala þú til Arons og sona hans og allra Ísraelsbarna og seg þeim, að það sè Drottins boð,

3 Að hver sá af Ísraels húsi, sem slátrar nautkind, eða sauðkind, eða geit í herbúðunum eða fyrir utan þær,

4 Og leiðir það ekki fram fyrir samkundutjaldbúðardynar, ef hann ætlar að fórnfæra það Drottni, fram fyrir hans bústað, hann skal vera blóðssekur; hann hefir blóði út helt, og skal upp rætast frá sínu fólki;

5 Þess vegna skulu Ísraelsbörn koma með slátursfórnir sínar, sem þeir vanir hafa verið að slátra á mörkinni, og færa þær Drottni, til dyra samkundutjaldbúðarinnar, til prestsins; þar skulu þeir slátra þeim Drottni eins og þakklætisfórnum,

6 Og presturinn skal stökkva blóðinu á altari Drottins (sem stendur) fyrir framan samkundutjaldbúðardynar, og upp tendra feitina Drottni til sotleiks ilms;

7 En ekki skulu þeir framar færa fórnir þeim strihærðu guðum, sem þeir hafa elt og drýgt hór með. Þetta skal vera þeim ævarandi lög-mál og þeirra eptirkomendum;

8 Þar fyrir skaltu segja þeim: hver sá maður af húsi Ísraels, eða framandi, sem býr á meðal þeirra, sem kemur með brennifórn, eða slátursfórn,

9 Og ekki leiðir hana fyrir dyr samkundutjaldbúðarinnar, fyrir auglit Drottins, hann skal upp rætast frá sínu fólki.

10 Hver sá maður af húsi Ísraels, eða útlendur, sem býr á meðal Ísraelsítanna, sem etur blóð, gegn þeirri blóðátu vil eg rísa, og upp ræta hann frá sínu fólki;

11 Því líf dýrsins er í blóðinu, en eg hefi gefið yður blóð fyrir altarið, til þess forlíkun þar með sè gjörð fyrir sálir yðar; blóðið er það, sem forlíkar fyrir sálina.

12 Þess vegna hefi eg sagt til Ísraels niðja: einginn af Ísraelsbörmum má eta blóð, og ekki má heldur nokkur útlendur, sem býr á meðal þeirra, eta blóð.

13 Ef nokkur af Ísraelsbörmum eða maður útlendur, sem býr á meðal þeirra, veidir villidýr eða fugl, sem má eta, þá skal hann hella niður blóðinu, og hylja það með jörðu;

14 Því að sérhvers lifanda líf er í blóði þess, blóðið, er þess líf; þess vegna sagði eg til Ísraelsbarna: einskis dýrs blóð skuluð þér eta, því sérhvers dýrs líf er blóð þess, og hver, sem það etur, skal upp rætast.

15 Hver sem hræ etur eða það, sem af villidýri er sundur rífið, hvort sem hann heldur er innlendur eða útlendur, skal þvo klæði sín og lauga sig í vatni, og er óhreinnt til kvölds; en úr því er hann hreinnt;

16 En ef hann ekki þvær þau, nè laugar líkama sinn, þá ber hann sína sekt.

18. KAPÍTULI.

Bannað ljónaband og samræði við náskylda, og ýmislegur annar saurlifnaður.

ENN framar talaði Drottinn þannig við Móses:

2 Tala þú við Ísraelsbörn og segðu til þeirra: eg em Drottinn yðar Guð.

3 Þér skuluð ekki breyta eptir háttum Egyptalands, þar sem þér áður bjugguð, nè háttum Kanaanslands, sem eg mun leiða yður inn í, og ekki skuluð þér fylgja þeirra siðvenjum,

4 Heldur skuluð þér breyta eptir mínum boðorðum, og varðveita mína setninga, svo þér gjöríð eptir þeim. Eg em Drottinn yðar Guð.

5 Þér skuluð varðveita mína setninga og boðorð; hver sá maður, sem það gjörir, mun þar fyrir lifa. Eg em Drottinn.

6 Einginn nálægi sig nokkurri náskyldri konu til að bera hennar blygðan. Eg em Drottinn.

7 Hvorki berir þú blygðan föður þíns, það er móður þinnar; vegna þess að hún er þín móðir, skaltu ekki bera hennar blygðan;

8 Þú skalt ei bera blygðan stjúp-móður þinnar, því að það er blygðan föður þíns.

9 Ekki heldur skaltu bera blygðan systur þinnar, hvort heldur það er dóttir föður þíns eða móður þinnar, hvort heldur hún er fædd heima eða utan húss.

10 Ekki skaltu bera blygðan þinnar sonardóttur eða dótturdóttur, því það er þín eigin blygðan.

11 Blygðan dóttur stjúp-móður þinnar, sem hún hefir fætt föður þínum,

máttu ekki bera, því að hún er systir þín.

12 Ekki heldur máttu bera blygðan þinnar föðursystur, vegna náskyldugleika hennar við föður þinn ;

13 Nè bera blygðan þinnar móðursystur, vegna hennar náskyldugleika við móður þína.

14 Ekki skaltu heldur bera blygðan föðurbróður þíns, nálægja þig konu hans, því að hún er föðursystir þín.

15 Ekki skaltu bera blygðan tengdadóttur þinnar ; vegna þess að hún er kona sonar þíns, skaltu eigi bera hennar blygðan.

16 Ekki skaltu bera blygðan tengdasystrur þinnar, því að það er blygðan bróður þíns.

17 Ei máttu bera blygðan nokkurrar konu og dóttur hennar (líka), nè taka hennar sonardóttur eða dótturdóttur til að bera blygðan þeirra, því að þær eru henni nátengdar ; það er skamm-arverk.

18 Ekki skaltu heldur, á meðan konan lifir, ásamt konunni líka taka systur hennar til að bera hennar blygðan, konunni til eljurígs.

19 Þú skalt ekki nálægja þig konu til að bera blygðan hennar, á meðan hún er óhrein af tíðum sínum.

20 Ekki heldur skaltu hafa holdlegt samræði við konu náúnga þíns, svo þú ei saurgist af henni.

21 Ekki skaltu gefa Mólok til fórnar nokkurn af niðjum þínum, svo að þú ekki vanhelgir nafn Guðs þíns. Eg em Drottinn.

22 Þú skalt ekki liggja hjá karlmanni, sem kona væri ; það er viðurstygð.

23 Þú skalt ekki samlaga þig nokkrum fænaði, svo að þú saurgist eigi af honum, og ekki heldur kona liggja hjá fænaði ; það er svívirðileg saurgan.

24 Saurgið yður ekki með nokkru þvílíku, því með þess háttar hafa saurgað sig heiðnar þjóðir, sem eg vil reka burt frá yður.

25 Landið er saurgað ; eg vil vitja þess misgjörða ; og það hefir þegar út skirpt sínum innbyggjurum frá sér.

26 En þér skuluð varðveita mína setninga og boðorð, svo að hvorki sá

innlendi nè útlendi, sem býr á meðal yðar, drýgi nokkura þvílíka viðurstygð.

27 Því allar þessar svívirðingar hafa þeir, sem bygðu landið á undan yður, drýgt, og saurgað með því landið,

28 Svo að landið ekki skirpi yður frá sér, vegna þess að þér saurgíð það, eins og það skirpti frá sér þeim þjóðum, sem á undan yður voru ;

29 Því að hver sem drýgir nokkra af þessum viðurstygðum, sú sál, sem það gjörir, skal upp rætast frá sínu fólki.

30 Varðveitið því þau boðorð, sem eg hefi fengið yður til varðveislu, svo að þér fylgið eingum af þeim viðurstygglegu háttum, er þér fylgdu, sem á undan yður voru, og saurgíð yður með því. Eg em Drottinn yðar Guð !

19. KAPÍTULI.

Ymisleg boðorð, um siða og helgihalda lögmálið.

ENN talaði Drottinn við Móses, þannig :

2 Tala þú til als safnaðar Ísraelsbarna og seg þeim : verið heilagir, því að eg Drottinn, yðar Guð, em heilagur.

3 Sérhver óttist móður sína og föður sinn, og haldi mína hvíldardaga. Eg em Drottinn yðar Guð.

4 Snúið yður eigi til hægómlegra skurðgoða og gjörið yður ekki steipta guði. Eg em Drottinn yðar Guð.

5 Þegar þér slátrið Drottnei þakklætisfórn, þá slátrið henni þannig, að þér verðið (Drottnei) velþóknanlegir ;

6 Fórnina skal eta sama dag og daginn eftir, en það, sem eftir verður til þriðja dags, skal á eldi brenna.

7 Ef þar af er etið hinn þriðja dag, er fórnin Drottnei viðurstyggleg og þóknast honum ekki ;

8 Og sá, sem etur þar af, hann skal bera sinn misgjörning ; hann hefir vanhelgað Drottins helgidóm og skal upp rætast frá sínu fólki.

9 Þegar þér upp skerið lands gróða yðvarn, þá skaltu ekki grant upp skera út í hvert horn akur þinn, og ekki upp tína það, sem niður dettur í uppskerunni ;

10 Nè þegar þú saman les vínberin í víngarði þínum, þá skaltu ekki tína

upp hina niður dottnu vínberjaklasa í honum. Skil það eptir handa hinum fátœka og útlenda. Eg em Drottinn yðar Guð.

11 Þér skuluð ekki stela, ljúga, eða draga svik hver að öðrum;

12 Nè sviksamlega sverja við mitt nafn, svo að þú vanhelgir nafn Guðs þíns. Eg em Drottinn.

13 Þú skalt ekki með harðýggi hafa af náúnga þínum, ekki ræna, ekki halda inni hjá þér náttlangt til næsta morguns daglaunamannsins kaupi.

14 Þú skalt ekki bölvá hinum heyrnarlausá, nè leggja fótakefli fyrir hinn blinda, heldur skaltu óttast þinn Guð. Eg em Drottinn.

15 Þér skuluð ekki vera óráðvandar í dómi, ekki líta á ástand litilmagnans, nè heiðra veldi hins volduga, heldur skaltu dæma náúnga þinn með réttvísi.

16 Þú skalt ei gánga um kríng með rógburð meðal þíns fólks, og ekki sökjast eptir lífi náúnga þíns. Eg em Drottinn.

17 Þú skalt ekki bera hatur til bróður þíns í hjarta þínu, heldur harðlega refsá náúnga þínum, svo þú verðir ekki sekur í synd hans vegna.

18 Þú skalt ekki hefna þín sjálfur, ekki heldur geyma reiðina með þér við börn þjóðar þinnar, heldur skaltu elska náúnga þinn sem sjálfan þig. Eg em Drottinn.

19 Mína setninga skuluð þér varðveita. Ekki skaltu láta ýmislegt kyn fænaðar þíns samblandast; akur þinn skaltu ekki sá með ýmislegri sæðis-tegund, og eigi skaltu bera á þér klæði úr ýmislegu efni.

20 Ef nokkur liggur hjá konu, og hefir holdlegt samræði við hana, en hún er ambátt manni föstnuð, en hvorki keypt úr þrældómi eða frelsi gefið, þá liggur þar við refsing, en þau skulu ekki deyja, því hún er ekki frjáls.

21 Maðurinn skal koma með sína syndaförn fyrir Drottin, til dyra samkundutjaldbúðarinnar (skal hann koma með) hrút til syndaförnar,

22 Og presturinn skal með syndaförnahrútnum forlíka hann við Guð

fyrir þá synd, sem hann drýgði, og honum mun fyrirgefin verða sú synd, sem hann drýgði.

23 Þegar þér komið inn í landið og gróðursetjið þar als konar aldintrè, þá skuluð þér burt sneiða aldin þess sem yfirhúð; í þrjú ár skuluð þér álita þau sem óumskorin, ekki eta af þeim;

24 En á fjórða árinu skal allur ávöxtur trjáanna vera helgaður gleðihátíð fyrir Drottin;

25 En á fimta árinu megið þér sjálfir njóta þeirra ávaxta og safna handa sjálfum yður gróða þeirra. Eg em Drottinn, yðar Guð.

26 Ekkert skuluð þér eta með blóði þess. Ekki skaltu vera tákna-þýðari eða við hafa töfra.

27 Eigi skaltu kríngluskera höfuð-hár þitt, nè skemma þitt vángaskegg.

28 Þér skuluð ekki gjöra skurð í hold yðar fyrir dauðs manns sakir, nè brenna merki á yðar likami. Eg em Drottinn.

29 Ekki skaltu vanhelga dóttur þína með því að gefa hana til saurlífnaðar, svo að landið hóríst ei og verði fult af glœpum.

30 Mína hvíldardaga skuluð þér halda, og hafa í heiðri minn helgidóm. Eg em Drottinn.

31 Farið ekki til þeirra, sem fara til frétta af dauðum, eða spásagnarmanna; farið ei til frétta við þá, að þér saurgizt ekki af þeim. Eg em Drottinn, yðar Guð.

32 Þú skalt standa upp fyrir hinum gráherða og heiðra hinn gamla og óttast þinn Guð. Eg em Drottinn.

33 Ef útlendur maður býr hjá þér í landi yðar, þá sýnið honum eingan ójöfnuð;

34 Heldur far með hinn útlenda, sem hjá yður býr, eins og hann væri þér samlendur; þú skalt elska hann sem sjálfan þig, því að þér voruð líka útlendir í Egyptalandi. Eg em Drottinn, yðar Guð.

35 Þér skuluð eingum órètt gjöra í dómi, vigt og mæli;

36 Rèttar vogir, rètt lóð, rètt mælikeröld og rèttar könnur skulu vera hjá yður. Eg em Drottinn, yðar Guð, sem leiddi yður út úr Egyptalandi;

37 Fyrir því varðveitið alla mína setninga og öll mín boðorð og haldið þau. Eg em Drottinn.

20. KAPÍTULI.

Um hegningu fyrir ýmsar syndir. Fyrirheit um eign Kanaanslands, ef Gyðingar halda Guðs boð.

ENN framar talaði Drottinn við Móses, þannig :

2 Tala þú þetta til Ísraelsbarna : Hver maður sem það er af Ísraelsbörnum, eða útlendur, er býr í Ísrael, er förnfærir Mólok afkvæmi sínu, hann skal dauða deyja, fólkíð í landinu skal lemja hann grjóti ;

3 Eg vil snúa mínu andliti gegn þvílíkum manni og upp ræta hann frá sínu fólk, fyrir það að hann hefir gefið Mólok afkvæmi sitt, til þess að hann saurgæði minn helgidóm og vanhelgaði mitt heilaga nafn.

4 En ef fólk landsins hilmir yfir með þvílíkum manni, sem gefur Mólok afkvæmi sitt, og vill ekki slá hann í hel,

5 Þá vil eg setja mitt andlit gegn þvílíkum manni og gegn hans ætt, og eg mun upp ræta hann frá hans fólk og alla þá, sem hafa, eptir hans dæmi, elt Mólok með hörlegum hætti.

6 Ef nokkur maður snýr sér til þeirra, sem leita fréttu af dauðum, eða spásagnarmanna, og elta þá til að flekast af þeim, þá vil eg setja mitt andlit gegn þvílíkum og upp ræta hann frá sínu fólk.

7 Þér skulið helga yður og vera heilagir, því eg em Drottinn, yðar Guð.

8 Varðveitið mína setninga og hlýðið þeim, því eg em Drottinn, yðar Guð.

9 Sannlega ef nokkur er sá, sem bülvar föður sínum eða móður, hann skal dauða deyja. Föður sínum eða móður sinni hefir hann bülvað : hans blóð sæ yfir honum.

10 Hver sem drýgir hór með annars manns ektakvinnu, fyrir það, að hann hóradist með ektakvinnu náunga síns, skal hann dauða deyja, bæði hórkarlinn og hórkonan.

11 Hver sá maður, sem legst með ektakvinnu föður síns, hefir gjört bera blygðan föður síns, bæði skulu þau dauða deyja, blóð þeirra sæ yfir þeim !

12 Sæ nokkur sá, sem legst með sonarkonu sinni, svívirðing hafa þau drýgt, þeirra blóð sæ yfir þeim !

13 Leggist nokkur hjá karlmanni, sem kona væri, drýgja þeir báðir viðurstygð, þeir skulu dauða deyja, blóð þeirra sæ yfir þeim !

14 Taki nokkur konu og móður hennar líka, það er blóðskömm ; menn skulu brenna hann í eldi, ásamt þeim, svo að þvílíkur glæpur viðgángist eigi meðal yðar.

15 Sá maður, sem samlagar sig fendaði, skal dauða deyja, og gripinn skulu menn drepa ;

16 Og ef kona nálgast skepnu til að samlaga sig henni, þá skaltu drepa bæði konuna og gripinn, þau skulu dauða deyja, blóð þeirra sæ yfir þeim !

17 Hver, sem tekur sína systur, dóttur föður síns eða móður sinnar, og sér hennar blygðan eða hún hans, það er svívirðing ; þau skulu upp rætast fyrir síns fólks auglýsni, því hann gjörði bera blygðan systur sinnar, og sæta hegningu fyrir sinn misgjörning.

18 Hver sá maður, sem legst með konu, á meðan hún hefir sínar tíðir, og gjörir bera blygðan hennar, gjörir beran blóðláts brunn hennar, og hún sjálf gjörir beran sinn blóðlátsbrunn, þau skulu bæði upp rætast úr tölu síns fólks.

19 Ekki skaltu gjöra bera blygðan móðursystur þinnar nè föðursystur, því ef nokkur berar svo náskylda, skulu þau bera sína misgjörð.

20 Sá, sem legst með konu föðurbróður síns, hann berar blygðan síns föðurbróður, og skulu þau sæta hegningu fyrir synd sína ; þau skulu deyja barnlaus.

21 Hver sem tekur konu bróður síns, það er skemdarverk, hann berar blygðan bróður síns ; þau skulu vera barnlaus.

22 Varðveitið alla mína setninga og hlýðið öllum mínum boðordum, svo að landið, sem eg vil leiða yður inn í, til að búa í, skirpi yður ekki frá sér ;

23 En það segi eg yður, að þér megið ekki breyta eptir síðum þeirra þjóða, er eg mun reka út frá yður, því þær drýgðu þetta alt, hvers vegna mér býður við þeim ;

24 Fyrir því sagða eg yður : þér skuluð eignast þeirra land, og eg vil gefa yður það til erfða, land það, sem flýtur af mjólk og hunáugi. Eg em Drottinn, yðar Guð, sem hefi skilið yður frá öðrum þjóðum.

25 En gjörð og greinarmun á fènaði, sem er hreinn og óhreinn, og fuglum, sem eru hreinir og óhreinir, og saurgið yður ekki á fènaði nè fuglum, nè nokkru því, sem skriður á jörðunni, sem eg að greindi fyrir yður sem óhreint.

26 Þér skuluð vera heilagir fyrir mér, því eg Drottinn em heilagur, og eg hefi að skilið yður frá öðrum þjóðum, til þess að þér skulið vera mínir.

27 En ef karl eða kona sœrir dauða eða er táknabyðari, þá skulu þau dauða deyja ; menn skulu lemja þau grjóti ; blóð þeirra skal vera yfir þeim !

21. KAPÍTULI.

Ymisleg boðorð til aðgæzlu prestum, og hverjir megí prestar vera.

ENN framar sagði Drottinn til Mósis : seg þú til prestanna, sona Arons : á líki skal einginn yðar saurga sig á meðal síns fólks,

2 Nema nánasta náunga, móður, föður, sonar, dóttur, eða bróður,

3 Eða systur, sem er mey og í húsi hjá honum, og ekki manni gefin ; á því má hann saurga sig ;

4 Annars má sá, sem er höfðingi síns fólks, ekki saurga sig, svo hann vanhelgi sig.

5 Ekki skulu þeir krúnuraka sig, eða raka sitt vángaskegg, eða skera skurð í sitt hold.

6 Þeir skulu vera helgir fyrir Drottni sínum og ekki vanhelga nafn Guðs síns, því þeir fram bera eldfórnir Drottins, fœðu Guðs síns ; því skulu þeir vera heilagir.

7 Ekki skulu þeir taka sèr portkonu til eiginkonu, eða þá, sem er spjölluð, eða frá manni skilin, því presturinn er heilagur fyrir Guði sínum.

8 Þessvegna skaltu halda hann heilagan, því hann fram ber fœðu Guðs þíns ; þar fyrir er hann heilagur. Eg em Drottinn, sem helgar yður.

9 Ef nokkur prestsdóttir tekur að

fremja saurlifnað, vanhelgar hún föður sinn ; hana skal í eldi brenna.

10 En sá prestur, sem elztur er bræðra sinna, yfir hvers höfuð smurn-ingarviðsmjörinu hefir verið helt, og sem hefir tekið vígslu, svo hann íklæddist hinum helga skrúða, hann má hvorki vera beru höfði, nè rífa klæði sín,

11 Og ekki má hann koma nærri nokkurs dauðs manns líki ; hann má ekki vegna föður síns eða móður sinnar saurga sig,

12 Og ekki má hann út úr helgidóminum ganga, að hann ekki vanhelgi helgidóm Guðs síns, því hann ber krónu vígsluviðsmjörð Guðs síns. Eg em Drottinn.

13 Hann skal taka sèr mey til eiginkonu ;

14 Hvorki ekkju, eða þá, sem er frá manni skilin, nè spjallaða eða portkonu, eingar þessar má hann taka sèr til eiginkonu, heldur skal hann taka sèr til eiginkonu mey af sínu fólki,

15 Að hann ekki vanhelgi ætt sína meðal fólks síns, því eg em Drottinn, sem helga hann.

16 Enn framar talaði Drottinn við Móses þannig :

17 Tala þú þetta til Arons : ef nokkur afkomenda þinna í kynkvíslum þeirra, hefir einhver lýti á sèr, þá má hann ekki koma fram til að fram bera fórnir Guðs síns.

18 Einginn maður, sem hefir á sèr nokkur lýti, má ganga fram (til að fórna), sem er blindur, eða haltur, flatnefjaður, lángeyrður,

19 Sem hefir galla á hendi eða fœti, 20 Eða með herðakistil, eða er dvergur, hefir vagl á auga, eða þurra eða vota-kláða, eða er kvíðslitinn.

21 Einginn prestur af Arons afkomendum, sem hefir (þvílík) lýti, má fram bera eldfórnir Drottins ; það eru lýti á honum, þess vegna má hann ekki ganga fram, til að fram bera fœðu Guðs síns ;

22 Þó má hann eta af fœðu síns Guðs, bæði hinni alheilögu og heilögu ;

23 En ekki má hann koma inn til fortjaldsins, nè nálgast altarið, af því á honum eru lýti, að hann eigi van-

helgi mína helga dóma ; eg Drottinn er sá, sem helga þá.

24 Og Móses talaði alt þetta til Arons, sona hans, og allra Ísraelsbarna.

22. KAPÍTULI.

Prestalög. Hvernig fórnardýrin ættu að vera.

ENN framar talaði Drottinn þannig við Móses :

2 Þjóð þú Aron og sonum hans, að þeir haldi sér frá því, sem Ísraelsbörn hafa helgað, því, sem þeir helga mér, og vanhelgi ekki mitt heilaga nafn. Eg em Drottinn.

3 Seg þú þeim : hver maður í yðar ætt, af yðar afkomendum, sem nálgast það, sem heilagt er, og sem Ísraelsbörn hafa helgað Drottni, skal ef hann er óhreinn, upp rætast frá mínu augliti. Eg em Drottinn.

4 Hver af afkomendum Arons, sem hefir líkþrá, ellegar sáðfall, má ekki eta af því, sem heilagt er, þangað til hann er orðinn hreinn, og ekki heldur sá, sem snert hefir það, sem af líki er saurgað ;

5 Nè sá, sem snert hefir skriðkvikindi, sem gat saurgað hann, eða mann, sem saugar hann, af hverju helst sem hann er orðinn óhreinn.

6 Sá, sem snertir því líkt, er óhreinn til kvölds, og má ekki eta af því, sem heilagt er, nema hann laugi líkama sinn í vatni.

7 Þegar sólin er gengin undir, þá er hann hreinn, og eptir það má hann eta af hinu heilaga, því það er hans föða.

8 Það, sem sjálfdautt er eða dýrbitið, má hann ekki eta, að hann ekki saurgist af því. Eg em Drottinn.

9 Þeir skulu halda það, sem eg hefi boðið þeim að halda, að þeir ekki hlaði á sig syndum og deyi í þeim, vegna þess þeir hafa vanhelgað sig. Eg em Drottinn, sem helga þá.

10 Einginn útlendur má eta hið heilaga ; sá, sem hefir húsnæði hjá prestinum eða er daglaunamaður hans, má ekki eta það, sem heilagt er ;

11 En sá, sem hann hefir verið keypt, má eta af því, og eins hinn heima fæddi (þræll), þeir mega eta föðu prestsins.

12 En prestsdóttirin, ef hún giptist

útlendum manni, hún má ekki eta af hinum helgu upplýptingarfórnum.

13 En ef prestsdóttirin verður ekkja eða rekin burt af manni sínum, á ekkert afkvæmi, og snýr aptur í hús föður síns, og er þar, eins og hún var í æsku sinni, þá má hún eta af föðu föður síns ; en eingin vandalaus má af henni eta.

14 En ef einhver af vangá etur það, sem heilagt er, þá skal hann aptur bæta prestinum það og fimmtúng fram yfir,

15 Svo að Ísraelsbörn vanhelgi ekki það, sem þau hafa helgað, það sem (prestarnir) hafa upp lypt fyrir Drottin ;

16 Og ekki ofþýngi sig sjálf með misgjörðum og sekt, með því að eta það, sem þau hafa helgað, því eg em Drottinn, sem helgar þau.

17 Enn framar talaði Drottinn þannig við Móses :

18 Tala þú til Arons, sona hans og allra Ísraelsbarna og seg þeim : hver helst af húsi Ísraels eða útlendum á meðal Ísraels, sem vill fram bera fórnargáfu, annaðhvort eptir heiti eða af ljúfum vilja, til þess menn færi það Drottni sem brenniförn,

19 Til þess að þér verðið honum velpóknanlegir, þá sé það karlkyns og lýtalaust, af nautum, sauðfè eða geitfè.

20 Það, sem nokkur lýti eru á, skuluð þér ekki koma með, því það affar yður ekki velpóknunar.

21 Sömuleiðis, hver sem vill færa Drottni þakklætisförn til að efna heit sitt, eða af ljúfum vilja, hvort það er af nautum eða smáfænaði, þá sé það lýtalaust, til þess það verði velpóknanlegt ; eingin lýti séu á því.

22 Það, sem er blipt, beinbrotið, sært, með útbrotum, skurfum eða kláða, því líkt skuluð þér ekki færa Drottni, eða láta nokkuð því líkt á hans altari.

23 Nautkind eða sauðkind sem hefir einhvern lim í lengra eða styttra lagi, máttu færa sem sjálfviljuga förn, en sem heitförn er hún óþakknæm.

24 Þér skuluð ekki færa Drottni það (dýr), sem vanað er, hvort heldur það hefir gjört verið með kramningi, marningi, burttekt eða skurði ; í yðar landi megið þér ei þetta gjöra.

25 Ekki skuluð þér taka við nokkru þvílíku af hendi hins útlenda og fram bera sem fœðu yðvars Guðs, því það hefir skemd í sér og lýti og aflar yður eingrar hylli.

26 Enn framar talaði Drottinn þannig til Mósis :

27 Þegar kálfur, lamb, eða kið fœðist, þá skal það vera í sjö daga hjá móður sinni, en á áttunda degi og eftir það, er það þaknað fórnargáfa, eldförn Drottnei.

28 Nautkind eða sauðkind ásamt afkvæmi þess skuluð þér ekki slátra á sama degi.

29 Ef þér viljið slátra lofgjörðarförn, þá slátrið því, sem gjörir yður vel-þóknanlega ;

30 Samdægurs skal eta hana og ekkert skuluð þér leifa af henni til morguns. Eg em Drottinn.

31 Varðveitið mín boðorð og hlýðið þeim. Eg em Drottinn.

32 Vanhelgið eigi mitt heilaga nafn, svo að eg haldist heilagur á meðal Ísraelsbarna. Eg em Drottinn, sem yður helgar,

33 Og hefi leitt yður út úr Egyptalandi, til þess eg skyldi vera yðar Guð. Eg em Drottinn.

23. KAPÍTULI.

Lög um Sabbatsdaginn og aðrar hátíðir Gyðinga.

OG en framar talaði Drottinn til Mósis :

2 Tala þú til Ísraelsbarna og seg þeim : hátíðir Drottins sem þér skuluð kalla helgar samkomutíðir, eru þessar mínar hátíðir :

3 Sex daga skal verk vinna, en á hinum sjöunda degi er hvíldardags-hvöld, heilög samanköllun ; ekkert verk skuluð þér vinna á þeim degi ; það skal vera hvíldardagur Drottins í öllum yðar hóbýlum.

4 Þessar eru hátíðir Drottins, heilagir samanköllunar (dagar), er þér á tilteknum tímum skuluð boða :

5 Á fjórtánda degi fyrsta mánaðarins á milli tveggja aptna byrja páskar Drottins,

6 Og á hinum fimmtánda degi sama mánaðar hyrjar ósýrðra brauða hátíð Drottins ; í sjö daga skuluð þér eta ósýrt brauð.

7 Á fimmtánda deginum skal hjá

yður vera heilög samanköllun ; ekkert þrældómsverk skuluð þér þá vinna ;

8 Í sjö daga skuluð þér Drottnei eldförnir fœra, og á hinum sjöunda degi er heilög samanköllun ; þér skuluð þann dag ekkert þrældómsverk vinna.

9 Enn framar talaði Drottinn þetta til Mósis :

10 Tala þú til Ísraelsbarna og seg þeim ; þegar þér komið inn í það land, sem eg gef yður, og upp skerið þess korn, þá skuluð þér fœra prestinum bindini, frumgróða yðar uppskeru.

11 Þessu bindini skal presturinn veifa fyrir augliti Drottins, svo að þér verðið honum þóknanlegir, daginn eftir hvíldardaginn skal hann veifa því.

12 Á þeim degi, sem þér veifið bindininu, skuluð þér fœra Drottnei til brennifórnar ársgamlan hrút, lýtalausan ;

13 Sömuléiðis sem fórnargáfu tvo tíundu parts hveitimalaðs mjöls, viðsmjóri döggaðs, sem eldförn fyrir Drottin, honum til sætleiksilms, og þar til heyrandi drykkjarförn, fjórða part Hins.

14 Alt til þess sama dags megið þér ekki eta brauð, steikt ax nè nýtt korn, ekki fyr en þér hafið fært Guði yðar fórnargáfu yðar. Þetta skal vera ævarandi regla í yðar ættkvíslum, hvar sem þér búið.

15 Frá öðrum degi hátíðarinnar, frá þeim degi sem þér hafið komið með veifingar bindinið, skuluð þér telja sjö vikur, þær skulu vera óskertar,

16 Til næsta dags eftir sjöunda hvíldardaginn skuluð þér telja fimm tigi daga ; þá skuluð þér fœra Drottnei fórnargáfu af nýju (korni) ;

17 Með tvö veifingarbrauð, gjörð úr tveimur tíundu pörtum (Efa) hveitimjöls, bökuð með súrdeigi, skuluð þér koma frá yðrum heimilum, sem sé frumgróðaförn fyrir Drottin,

18 Og ásamt brauðinu skuluð þér fram koma með sjö ársgamlar sauð-kindur lýtalausar, og einn úngan bolakálf og tvo hrúta. Þetta skal vera brenniförn fyrir Drottin, og þar að auk þar til heyrandi matar- og dreypifórn. Það er eldförn Drottnei til sætleiksilms.

19 Sömuleiðis skuluð þér færa einn kjarnhafur til syndafórnar og tvö arsgömul lömb til þakklætisfórnar.

20 Þeim skal presturinn veifa sem veifingarfórn fyrir augliti Drottins ásamt frumgróðabrauðinu og ásamt þeim tveimur lömbum, og skal það vera Drottni helgað handa prestinum,

21 Á þessum sama degi skuluð þér boða, að hann skuli vera helgur samanköllunar(dagur) hjá yður, og ekkert þrældómsverk megið þér vinna. Þetta skal vera ævarandi lögmál hjá öllum yðar eptirkomendum, hvar sem þér búíð.

22 En nær þér upp skeríð jarðargróða yðvarn, þa skaltu ekki nákvæmlega upp skera akur þinn út í hvert horn, nè saman lesa hin niðurdottnu vínber; skildu það eptir handa hinum fátæka og útlenda. Eg em Drottinn, yðar Guð.

23 Enn frammar talaði Drottinn við Móses þannig:

24 Tala þú til Ísraelsbarna og seg þeim: sá fyrsti dagur í hinum sjöunda mánuði skal vera hvíldardagur hjá yður; þér skuluð þá halda básúnu-blásturshátíðina; hún skal vera heilagur samanköllunardagur;

25 Ekkert þrældómsverk megið þér á henni vinna, og þér skuluð Drottni eldfórnir færa.

26 Og enn frammar talaði Drottinn þannig við Móses:

27 Tíundi dagur sjöunda mánaðarins, sá dagur, sem er forlíkunardagurinn, skal sannlega vera yður heilagur samanköllunardagur; þér skuluð á honum auðmýkja yðar sálir og færa Drottni eldfórnir;

28 Enga vinnu skuluð þér á þeim degi vinna, því að hann er forlíkunardagurinn til að forlíka yður við Drottin, yðar Guð;

29 Hver sá, sem ekki auðmýkir sig á þessum degi, skal upp rætast frá sínu fólki;

30 Oghvern þann, sem vinnur nokkra vinnu á þessum sama degi, hann vil eg af má úr (tölu) síns fólks;

31 Ekkert verk megið þér vinna. Þetta skal vera ævarandi lögmál hjá yðar eptirkomendum, hvar sem þér búíð.

32 Hvíldardags hátíðleg hvíld skal þessi dagur vera yður, og yðar sálir skuluð þér auðmýkja; á níunda degi mánaðarins að kvöldi, frá aptni til aptans, skuluð þér halda þenna yðar hvíldardag.

33 Og enn frammar talaði Drottinn þannig til Mósis:

34 Tala þú þannig til Ísraelsbarna: á fimmtánda degi þessa (sama) sjöunda mánaðar er laufskála-hátíð í sjö daga fyrir Drottni.

35 Á fyrsta deginum skal vera heilög samanköllun; ekkert þrældómsverk megið þér þá vinna.

36 Í sjö daga skuluð þér fram bera eldfórnir fyrir Drottin; á áttunda deginum skal vera heilög samanköllun hjá yður? þér skuluð fram bera eldfórnir fyrir Drottin; það er samanköllunar(dagur); ekkert þrældómsverk megið þér þá vinna.

37 Þetta eru Drottins hátíðir, sem þér skuluð boða, heilagir samanköllunardagar, til þess þér skulið fram bera Drottni eldfórnir, brennifórnir, matfórnir, sláturfórnir og dreypifórnir, á hverjum degi það, sem þeim degi til heyrir,

38 Auk Drottins hvíldardaga(fórna), matfórna, heit(fórna) og sjálfviljugra(fórna) yðar, sem þér skuluð gefa Drottni.

39 Sannlega á hinum fimmtánda degi hins sjöunda mánaðar, þá þér hafið saman safnað jarðargróðanum, skuluð þér haldagledihátíð Drottins í sjö daga. Á fyrsta deginum er hvíldarhátíð og áttunda deginum hvíldarhátíð;

40 Á hinum fyrsta degi skuluð þér taka með yður aldini af hinum fögru trjá, pálmavíðargreinir og greinir af hinum þéttlaufguðu trjá, og pil, sem hjá lækjum sprettur, og gleðja yður fyrir augliti Drottins, yðar Guðs, í sjö daga;

41 Þér skuluð árlega halda Drottni þessa gleðihátíð. Það skal vera ævarandi lögmál hjá yðar eptirkomendum, að þér haldið þessa gleðihátíð í sjöunda mánuðinum.

42 Sjö daga skuluð þér í laufskálum búa; hver sem er innlendur í Ísrael, skal búa í laufskálum,

43 Svo að yðar eptirkomendur megi vita, að eg lét Ísraelsbörn búa í lauf-

skálum, þá eg leiddi þau út úr Egyptalandi. Eg em Drottinn, yðar Guð.

44 Og Móses boðaði Ísraelsbörnum þessar hátíðir Drottins.

24. KAPÍTULI.

*Lögmál um ljósastjakana og skoðunarbrauðin.
Guðlast, manndráp, o. s. frv.*

ENN framar talaði Drottinn við Móses og sagði :

2 Bjóð þú Ísraels, að þeir færi þér tært viðsmjörsviðar smjör af sprengdum viðsmjörsviðarberjum til ljósastjakanna, svo á lömpunum ætíð logi ;

3 Fyrir framan fortjald lögmálsins í samkundutjaldbúðinni skal Aron sjá um, að ljósin á þeim ætíð logi fyrir augliti Drottins, frá kvöldi til morguns. Þetta skal vera ævarandi lögmál hjá yðar eptirkomendum.

4 Daglega skal hann raða ljósunum, sem eru fyrir augliti Drottins, ofan á hina fögru ljósastjaka.

5 Sömuleiðis skaltu taka hveitimjöl, og baka af því tólf kökur, tveir tíundu partar (Efa) skulu vera í hverri köku,

6 Og þær skaltu leggja í tvær raðir, sex í röðina, á hið fagra borð fyrir augliti Drottins,

7 Og láta hjá hverri röð hreint reykelsi, til fœðu, minningarfórnar, eldfórnar fyrir Drottin.

8 Á hverjum hvíldardegi skal (æðsti presturinn) þannig æfinlega raða fyrir augliti Drottins þessum (kökum), frá Ísraelsbörnum. Þetta er eilíft lögmál ;

9 Og þær sæu fyrir Aron og syni hans, er eti þær á helgum stað, því þær eru alheilagar meðal eldfórna Drottins. Þetta er ævarandi lögmál.

10 En það bar við, að maður nokkur, sonur ísraélízkra kvennu, en að faðerni egyptzkur, er bjó á meðal ísraelsbarna, gekk út, og að þessi sonur hinnar ísraélízku kvennu og einn af Ísraelsmönnum komust í þrætu í herbúðunum,

11 Og að sonur hinnar ísraélízku kvennu formælti nafninu og lastaði það. Nafn móður hans var Skelómít, og var dóttir Dibrí af Dans ættkvísl. Menn leiddu hann því til Mósis,

12 Og settu í varðhald, þar til munnur Drottins úrskurðaði um þá ;

13 En Drottinn gaf Móses þenna úrskurð :

14 Leið þú lastarann út fyrir herbúðirnar, og leggi allir þeir, sem til hans heyrðu, hendur sínar á höfuð honum og allur söfnuðurinn lemji hann grjóti.

15 En öllum Ísraelsbörnum skaltu kunngjóra, að hver sá maður, sem formælir Guði sínum, skuli bera sína misgjörð,

16 Sá, sem formælir nafni Drottins, skuli fortakslaust deyja, allur söfnuðurinn skuli fortakslaust lemja hann grjóti ; bæði útlendur maður og innlendur skal deya ef hann formælir nafninu.

17 Hver, sem mann vegur, skal vægðarlaust deyja ;

18 En ef hann drepur skepnu, skal hann bæta að fullu, grip fyrir grip ;

19 En sá, sem gjörir náunga sínum áverka, honum skal gjört hið sama, sem hann hefir hinum gjört ;

20 Meiðsli fyrir meiðsli, auga fyrir auga, tönn fyrir tönn ; þann sama áverka, sem hann hefir gjört öðrum manni, skal aptur á mót gjöra honum sjálfum.

21 Sá, sem drepur grip, skal bæta hann að fullu, en sá, sem drepur mann, skal deyja.

22 Sama lögmál skal vera hjá yður gildandi fyrir hinn útlenda sem hinn innlenda, því að eg em Drottinn, yðar Guð.

23 Og Móses kunngjörði þetta Ísraelsbörnum, og menn fóru með þann, sem formælt hafði, út fyrir herbúðirnar, svo að menn lemdu hann grjóti ; og Ísraelsbörn gjörðu, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

25. KAPÍTULI.

Um hvíldarárið og fagnaðarárið.

OGG Drottinn talaði enn framar við Móses á fjallinu Sínai þannig :

2 Tala þú til Ísraelsbarna og seg þeim, að þegar þau koma inn í landið, sem eg gef yður, þá skal landið halda Drottnei hvíld.

3 Sex ár skaltu sá pinn akur og sex ár klippa pinn víngarð og safna gróða hans ;

4 En á sjöunda árinu skal vera hátíðleg hvíld, hvíld Drottnei (til dýrðar) ; akur pinn skaltu þá ekki sá, og ekki klippa víngarð pinn ;

5 Það korn, sem vex eptir haustyrkju þína af sjálfu sér, skaltu ekki upp skera, og vínber hins óklipta vínvíðar skaltu ekki taka; landið skal hafa hátíðlega hvíld;

6 Það sem landið í hvíld sinni (gefur) yður til fæðu, það skal vera handa þér, þínum þraeli, þinni ambátt, þínum daglaunamanni, og hinum útlendu, sem búa hjá þér,

7 Og handa þínum fænaði og villu-dýrunum, sem eru í þínu landi; allur gróðinn skal vera þessu til fæðu.

8 Þú skalt telja sjö hvíldarár, sjö sinnum sjö ár, svo að tími þeirra sjö hvíldarára verði níu ár og fjórutíu,

9 Þá skaltu á tíunda degi hins sjöunda mánaðar láta básúnuna gella, á forlíkunardeginum skuluð þér láta básúnuna hljóma um allt yðvart land,

10 Og halda heilagt hið fimmtugasta ár, og boða frelsi í landinu fyrir alla þá, sem búa í því; það skal vera yður fagnaðarár, því þá skal hver koma aptur til síns óðals, og hver snúa aptur til sinnar ættar.

11 Hið fimmtugasta ár skal vera yður fagnaðarár; þér skuluð ekki sá og ekki upp skera það, sem vaxið hefir af hinu niðurfallna sæði, nè lesa vínber af hinu óklipta víntré;

12 Því það er fagnaðarár, það sè yður heilagt; þér skuluð eta af merk-urinnar gróða.

13 Á þessu fagnaðarári skal hver koma aptur til síns óðals.

14 Þegar þér seljið náunga yðar einhvern hlut, eða kaupið af honum, þá skal einginn ásælast bróður sinn;

15 Eptir tölu árána (sem liðin eru) frá fagnaðarárinu skaltu kaupa af þínum náunga, eptir áratölu gróðans skal hann selja þér.

16 Að tiltölu við það, sem árin eru fleiri eptir, skaltu láta verðið hækka, og eptir sem þau eru færri lækka, því hann selur þér eptir uppskeru tölunni.

17 Einginn ásælist sinn náunga, heldur skaltu óttast þinn Guð, því eg em Drottinn, yðar Guð.

18 Þér skuluð gjöra eptir mínum setningum og varðveita mín boðorð og breyta eptir þeim; þá skuluð þér óttalausir búa í landinu;

19 Landið skal gefa yður sinn gróða,

og þér skuluð hafa gnöggð að eta, og ugglaisir búa í því.

20 Og ef þér spyrjið: hvað skulum vér eta á því sjöunda ári, sjá! vér megum ekki sá, og ekki safna vorum gróða?

21 Þá vil eg veita blessun mína svo rikuglega á setta árinu, að landið gefi gróða fyrir þrjú ár,

22 Svo að þegar þér síðið á hinu áttunda ári, þá skuluð þér eta af þeim forna gróða; alt þángað til gróði níunda ársins er kominn, skuluð þér eta hinn forna (gróða).

23 Landið máttu ekki afsala þér að fullu, því að landið er mitt; þér eruð útlendir, en búsettir hjá mér;

24 En í öllu yðar eignarlandi skuluð þér láta landið vera falt til lausnar.

25 Ef fè þrýtur svo fyrir náunga þínum, að hann verður að selja af eign sinni, þá skal erfinginn, náfrændi hans, koma og leysa það, sem þinn náungi hefir selt;

26 En hafi hann eingan erfingja, en hann sjálfur hefir útvæg til að geta greitt lausnarverðið,

27 Þá skal hann reikna árin frá því hann seldi, og gjalda það, sem eptir stendur, þeim manni, sem hann seldi, og þá kemur hann til óðals síns aptur.

28 En hafi hann ekki efni til að leysa til sín óðal sitt, þá skal sá, sem keypt hefir, halda því selda til fagnaðarársins, en þá gengur það úr eigu hans, og hinn skal þá aptur koma til sinnar eignar.

29 En selji nokkur íbúðarhús í murgirtri borg, skal hann hafa heils árs frest til að leysa það aptur, svo lengi hefir hann innlausnarrétt;

30 En leysi hann það ekki aptur, fyr en alt árið er liðið, þá haldi kaupandinn og hans eptirkomendur húsinu í hinni murgirtu borg með fullum afsalsrétti; það gáangi ekki úr kaupandans eign á fagnaðarárinu.

31 En hús í þorpum, sem ekki eru múri girt, þau skulu menn reikna til akurlendis; þau skulu standa til lausnar; á fagnaðarárinu skulu þau fara úr kaupandans eign.

32 En staðir Levítanna og hús í þeim stöðum, sem þeir eiga, standa til ævarandi lausnar fyrir Levítana.

33 Brigði maður af Levíta eptir

brigðarètti, þá gengur hið selda hús í hans eignarborg (til baka) úr eigu hans á fagnaðarárinu; því að húsin í Levítanna borgum eru þeirra eign á meðal Ísraelsbarna.

34 En mörkina, beitiland borga þeirra, má ekki selja; hún er þeirra ævarandi eign.

35 Ef bróðir þinn kemst í fátækt og fæ hans gengur til þurðar hjá þér, þá skaltu aðstoða hann, þó hann sæ útlendur og framandi, svo að hann geti lifað hjá þér;

36 Þú skalt ekki taka af honum okurleigu eður aukagjöld, heldur skaltu óttast þinn Guð, svo að bróðir þinn megi lifa hjá þér.

37 Þú skalt ekki fá honum fæ þitt á okurleigu eða hjálpa honum um matvæli með okri.

38 Eg em Drottinn yðar Guð, sem leiddi yður út af Egyptalandi, til þess að eg gæfi yður Kanaansland, svo að eg væri yðar Guð.

39 Ef að bróðir þinn kemst í fátækt hjá þér og selur sig þér, þá skaltu ekki leggja á hann þræls vinnu.

40 Hann skal vera hjá þér sem daglauna-maður, og útlendur; til fagnaðarársins skal hann þjóna þér.

41 En þá skal hann fara frá þér og synir hans með honum, og hverfa til sinnar ættar; til eignar fedra sinna skal hann aptur hverfa;

42 Þeir eru mínir þjónar, sem eg hefi út leitt af Egyptalandi, þá má ekki selja sem ánauduga þræla;

43 Og þú mátt ekki ómiskunsamlega drottna yfir þeim, heldur skaltu óttast þinn Guð.

44 En ef þú vilt fá þér ánauduga þræla og ambáttir, þá skuluð þér kaupa yður þræla og ambáttir af þjóðum þeim, sem í kringum yður búa;

45 Líka mega börn þeirra gesta og útlendu, sem búa hjá yður, og börn af ætt þeirra, sem eru hjá yður, er þeir hafa átt í yðar landi, vera yðar eign;

46 Þau megið þér láta eptir yður í arf börnum yðar til eignar og hafa þau sem æfinlega þræla; en yfir yðar bræðrum, Ísraelsbörnum, má einginn harðlega drottna.

47 En ef sá útlendi, sá framandi,

sem býr hjá þér, auðgast, og bróðir þinn kemst í fátækt hjá þér og selur sig til hins útlenda, sem er búsettur hjá þér, ellegar til nokkurs af útlendri ætt, sem hefir fengið bólfestu,

48 Þá skal hann hafa lausnarrett, eptir það að hann er seldur, einhver af ættingjum hans skal leysa hann,

49 Annaðhvort föðurbróðir eða bræðrúngur, eða einhver náfrændi af hans ætt, eða ef hann sjálfur fær efni á því, þá hefir hann rett til lausnar,

50 Og hann skal þá reikna við þann, sem keypti hann, frá því ári, þegar hann var seldur til fagnaðarársins, og verðinu, sem hann var seldur fyrir, skal skipta á árin, en hann skal álítask eins og hann hefði verið daglauna-maður hjá honum.

51 Sèu mörg ár eptir, skal hann eptir tiltölu gjalda fyrir lausn sína meira af verðinu, sem hann var keyptur fyrir;

52 En sèu fá ár eptir til fagnaðarársins, skal hann reikna honum það; eptir áratölunni skal hann gjalda fyrir lausn sína.

53 Ár frá ári skal fara með hann sem daglaunamann hjá honum, og ekki skal hann með harðýðgi drottna yfir honum fyrir þínum augum.

54 Nú leysist hann ekki með þessum hætti, þá fari hann samt úr (þrældómnum) á fagnaðarárinu, og börn hans með honum;

55 Því Ísraelsbörn eru mínir þjónar; mínir þjónar eru þeir, sem eg leiddi út af Egyptalandi. Eg em Drottinn yðar Guð.

26. KAPÍTULI.

Bönnuð skurðgoðadýrkun. Fyrirheit um Drottins blessun, ef þeir hlýða hans boðum en hótun als honar óhamingju, ef þeir yfirtröð þau.

ÞÉR skuluð ekki gjöra yður fals-guði nè skurðgoð, og ekki heldur reisa yður líkneskjur, nè setja merki-steina, í landi yðar, til að tilbiðja þess háttar; því að eg em Drottinn yðar Guð.

2 Mína hvíldardaga skuluð þér varðveita, og fyrir mínum helgidóm skuluð þér virðingu bera. Eg em Drottinn yðar Guð.

3 Ef þér breytið eptir mínum setningum og varðveitið mín boðorð og gjörðið eptir þeim,

4 Þá vil eg gefa yður regn á höfulegum tíma, og landið skal gefa yður gróða sinn og træn á mörkinni ávöxt sinn.

5 Þreskíngartíminn skal þá vara til vínrykjunnar, og vínrykjan til sáðtímans; þér skuluð eta yður metta af yðar eigin brauði og búa óhultir í yðar landi;

6 Eg vil gefa frið í landinu, svo þér getið hvílt yður, og einginn skal hræða yður; óarga dýrum vil eg halda frá yðar landi, og sverðið skal ekki fara um það.

7 Þér skuluð elta yðar óvini, og þeir falla fyrir sverði fyrir yðar augliti;

8 Fimm af yður skulu elta hundrað, og hundrað af yður skulu elta tíu þúsund og óvinir yðar skulu falla fyrir sverði fyrir yðar augliti.

9 Eg vil snúa minu augliti til yðar, gjöra yður ávaxtarsama og fjölmenna, og staðfesta minn sáttmála við yður.

10 Þér skuluð eta hið fyrnda korn, og bera út hið fyrnda korn frá hinu nýja.

11 Eg vil setja mína tjaldbúð mitt á meðal yðar, og mína sálu skal ekki stugga við yður;

12 Eg vil ganga mitt á meðal yðar, og vera yðar Guð, og þér skuluð vera mitt fólk.

13 Eg em Drottinn, yðar Guð, sem leiddi yður út af Egyptalandi, til þess þér skylduð ekki vera þeirra þrælar, og braut af yður þrældómsokið, svo að þér skylduð uppréttir ganga.

14 En ef þér hlýðið mér ekki, 'og breytið ekki eptir öllum þessum mín-um boðorðum;

15 Ef þér skeytið ekki mínum setningum, og yður stuggar við mínum réttindum, svo að þér gjörðið ekki eptir mínum boðorðum, heldur brjótið minn sáttmála,

16 Þá vil eg líka gjöra þetta við yður: Eg vil vitja yðar til að skelfa yður með uppdráttar- og köldusýki, svo andlitið verður fölt og sálin vanmegnast; þér skuluð til einskis sá yðar sæði, því óvinir yðar skulu eyða því!

17 Eg vil setja mitt auglit í gegn yður; þér skuluð verða slegnir af yðar óvinum, fjandmenn yðar skulu

yfir yður drottna, og þér skuluð flýja, þó að einginn elti yður.

18 Og ef þér viljið þá enn ekki, þrátt fyrir þetta, hlýða mér, þá skuluð þér sjö sinnum þýngri refsingu sæta fyrir yðar synda sakir.

19 Eg vil niðurbrjóta ofmetnað yðvarn; eg vil gjöra himininn yfir yður sem járn, og yðar jörð sem kopar;

20 Yðar kraphtar skulu eyðast árángurslaust; yðar land skal ekki gefa gróða sinn, og træn í landinu ekki ávöxt sinn.

21 Og ef þér samt sýnið yður mér þverbrotna og viljið ekki hlýða mér, þá mun eg auka sjöfalt yðar refsingu eptir yðar synda stærð.

22 Eg vil senda villudýr merkurinnar meðal yðar, þau skulu gjöra yður barnlausa, drepa niður yðar fænað fækka sjálfum yður, og yðar vegir skulu verða auðir.

23 En ef þér enn þá ekki skipið við typtanina og breytið þverbóðskulega í gegn mér,

24 Þá vil eg sannlega ganga á móti yður og eg sjálfur vil slá yður sjöfalt-lega fyrir yðar synda skuld.

25 Og leiða yfir yður sverð hefndarinnar, sem hefna skal míns sáttmála. Þér munuð þá þyrpast inn í yðar staði, en eg vil senda drepsótt á meðal yðar, og þér skuluð falla í hendur óvina yðar.

26 Þegar eg brýt staf brauðs yðar, þá munu tíu kvinnur baka yðvart brauð í einum ofni, og fá yður aptur brauð yðar eptir vig, og þér munuð eta, en ekki verða mettir.

27 Og ef þér þrátt fyrir þetta, þrjózkizt við mig og breytið þverbóðskulega í gegn mér,

28 Þá vil eg ganga á móti yður með reiðilegri mótgöngu, og eg sjálfur vil slá yður sjöfaltlega vegna yðar synda,

29 Svo þér skuluð eta hold yðar sona, hold yðar dætra skuluð þér eta.

30 Eg vil eyðileggja hæðir yðar og af má yðar sölguða myndir, og kasta yðar hræjum ofan á skurðgoðanna skrokka, og sálu mína mun bjóða við yður.

31 Yðar borgir vil eg gjöra að rústum, og yðar helgu staði vil eg eyði-

leggja, og ekki kenna ilm ilm-fórna yðvarra :

32 Landið vil eg leggja svo í eyði, að óvini yðar, sem búa í því, skal hrylla við því ;

33 En yður vil eg tvístra á meðal heiðingja ; eg mun verða með brugðnu sverði á bak við yður, svo að yðar land leggist í auðn, og yðar borgir verði að eyðimörku.

34 Þá skal landið gleðjast af sínum hvíldartímum ; alla þá tíð, sem það er í eyði og þér eruð í yðar óvina landi, skal landið hvíla og fagna yfir sínum hvíldartímum.

35 Allan þann tíma, sem það liggur í eyði, skal það hvíla, því það fékk ekki hvíld á yðar hvíldartímum, á meðan þér bjugguð í því ;

36 En hjörtu þeirra, sem eptir verða, vil eg gjöra svo huglaus í þeirra óvina landi, að þytur vindi skekins laufblaðs reki þá á flóttu og að þeir flyi sem fyrir sverði, og falli, þó einginn elti,

37 Og hver falli yfir annan þveran, þó einginn elti, og hvergi skuluð þér geta staðizt fyrir yðar óvinum ;

38 Þér skuluð fyrirfarast á meðal heiðinna þjóða, og land óvina yðar skal upp eta yður ;

39 En þeir af yður, sem eptir lifa, skulu veslast upp í misgjörðum sínum í landi yðar fjandmanna, já vegna þeirra fedra misgjörða skulu þeir og upp veslast.

40 Þá munu þeir kannast við sína misgjörninga og sinna fedra misgjörninga, þá þeir höguðu sèr sviksamlega við mig, og breyttu þvermóðskulega gegn mér,

41 Hvers vegna eg verð að gánga á móti þeim og reka þá í land fjandmanna þeirra. En ef þeirra óumskornu hjörtu þá auðmýkja sig og láta sèr þóknast þeirra misgjörða refsing,

42 Þá vil eg minnst míns sáttmála við Jakob og míns sáttmála við Ísaak, já míns sáttmála við Abraham vil eg minnst, og landsins vil eg minnst.

43 Landið skal verða yfirgefið af þeim og gleðja sig af sínum hvíldartímum, á meðan það liggur í eyði og þeir ekki í því búa og út taka gjöld sinna misgjörða ; einmitt fyrir það, að þeir virtu lítils mín rættindi,

og þeirra sálu velgdi við mínum setningum.

44 En þrátt fyrir þetta hefi eg ekki, jafnvel á meðan þeir enn þá eru í þeirra óvina landi, út skúfað þeim nè burt snarað þeim, til að gjöra út af við þá, og ónýta minn sáttmála við þá, því eg em Drottinn þeirra Guð ;

45 Heldur vil eg minnst þeirra, sáttmálans við feðurna, sem eg leiddi út af Egyptalandi fyrir heiðingjanna augsýn, svo að eg skyldi vera þeirra Guð. Eg em Drottinn.

46 Þetta eru þeir setningar, rættindi og lögmál, sem Drottinn setti á milli sín og Ísraelsbarna á fjallinu Sínai fyrir hönd Mósis.

27. KAPÍTULI.

Um það, sem Guði er helgað, og hvernig það má leysa.

ENN framar talaði Drottinn þannig við Móses :

2 Tala þú við Ísraelsbörn og seg þú þeim : ef nokkur heitir Drottni mönnum, skalt þú meta þá.

3 Þú skalt meta karlmann frá tvítugsaldri til sextugs fyrir fimmtigi sikla eptir helgidómssikils vigt,

4 En kvennmann fyrir þrjátíu sikla,

5 En karlmann fimm ára til tvítugs skaltu meta tuttugu, en kvennmann fyrir tíu sikla ;

6 En mánaðargamalt sveinbarn til fimm ára fyrir fimm sikla, en meybarn fyrir þrjá ;

7 En karlmann sextíu ára og þar yfir skaltu meta fyrir fimmtán sikla, en kvennmann fyrir tíu sikla.

8 En ef nokkur er of fátækur til að geta greitt verðið, sem þú hefir metið hann fyrir, þá skal hann koma fram fyrir æðsta prestinn ; hann skal meta hann ; eptir því sem hann hefir ráð til að greiða, skal hann meta hann.

9 En ef það er af þeim kvikfænaði, sem menn plaga að fórnfæra Drottni sem fórnargáfu, þá skal alt það, sem hann gefur Drottni af honum, vera heilagt ;

10 Menn skulu ekki láta það burt fyrir annað, eða skipta um það, hvorki hið betra fyrir það, sem verra er, eða hið verra fyrir annað betra ; en ef nokkur hefir skipti á einni skepnu fyrir aðra, þá skal bæði sú, sem skipt

var um, og sú, sem kom í hennar stað, vera Drottni helgað.

11 En sérhvert dýr af óhreinum kvikfænaði, sem menn ekki færa Drottni til fórnargáfu, skal hann leida fyrir prestinn,

12 Og hann skal verðleggja það, eptir því sem það er mikils eða lítils vert, og verðleggja hans skal standa ;

13 En ef hann vill leysa það til sín, skal hann gjalda fimmta part fram yfir það, sem þú virtir það.

14 En ef nokkur helgar hús sitt, til þess það sé Drottni helgað, þá skal presturinn virða það, eptir sem það er vert, mikils eða lítils, og þar við skal standa, sem hann virðir það.

15 En ef sá, sem helgaði hús sitt Drottni, vill leysa það til sín aptur, þá skal hann gjalda fimmta part fram yfir það, sem það var virt fyrir, og þá er húsið hans.

16 En ef nokkur helgar Drottni nokkuð af þeim akri, sem hann á, þá skaltu meta það eptir útsæðinu, fyrir hvern Kómer byggs, sem í landið er sáð, fimmtíu sikla silfurs.

17 Ef hann helgar akur sinn frá fagnaðarárinu, skal það standa við þína virðingu ;

18 En ef hann helgar akur sinn eptir fagnaðarárið skal presturinn reikna honum verðið eptir áratölunni til fagnaðarársins og draga þar eptir af verðinu, sem þú settir.

19 En vilji sá, sem helgaði akurinn, leysa hann aptur til sín, skal hann bæta fimmta parti silfurs við það, sem þú verðlagðir hann ; þá má hann verða hans.

20 En ef hann vill ekki leysa hann aptur til sín, en selur hann öðrum, stendur hann ekki framar til lausnar ;

21 Heldur skal sá sami akur vera Drottni helgaður, þegar fagnaðarárið er út runnið, eins og hver annar alhelgaður akur, og skal vera prestsins eign.

22 En ef nokkur helgar Drottni þann akur, sem hann hefir keypt, en ekki er hans erfðagóss,

23 Þá skal presturinn reikna honum til góða verð hans alt til fagnaðarársins eptir þínu mati, og sama dag skal hann gjalda honum lausnargjaldið eptir þínu mati ; og hann er þá Drottni helgaður ;

24 En á fagnaðarárinu kemur hann aptur til þess, sem hann var keyptur af, hyers erfðagóss hann er.

25 Öll þín virðing skal vera eptir helgidómssíklum ; en einn síkill er tuttugu Gerar.

26 En fyrsta burð af kvikfænaði, sem til heyrir Drottni, af því hann er frumborinn, skal einginn Drottni helga ; hvort heldur það er nautkind eða sauðkind, til heyrir hún Drottni.

27 En ef hann er af óhreinum fænaði, skulu menn leysa hann, og bæta fimmta parti verðs við ; en vilji hann ekki leysa hann, skal selja hann eptir þinni virðingu.

28 Þó skal ekkert selja eða leysa af því, sem bannfært er af öllu því, sem hann á, sem einhver hefir með bannfæringu helgað Drottni, hvort það er heldur menn eða fænaður, eða erfðaland ; alt bannfært er alheilagt fyrir Drottni.

29 Ekkert bannfært, einginn bannfærður maður má leysast ; hann skal dauða deyja.

30 Öll tíund af landinu, af landsins gróða og ávöxtum trjáanna, til heyrir Drottni ; það er Drottni helgað.

31 En ef einhver vill leysa nokkuð af sinni tíund, þá skal hann gjalda fimmta part (verðs) fram yfir ;

32 Og öll tíund af stórfænaði og smáfænaði, sem er undir staf hirðisins, hver tíunda skepna skal vera Drottni helgað.

33 Menn skulu ekki (nákvaemlega) rannsaka, hvort það er gott eða lakt og ekki hafa skipti á því, en ef nokkur hefir skipti á því, þá skal bæði það, sem skipt var, og það, sem kom í þess stað, vera Drottni helgað ; það má ekki aptur leysast.

34 Þetta eru þau boðorð, sem Drottinn gaf Móses fyrir Ísraelsbörn á fjallinu Sínái.

NUMERI,

FJÓRÐA BÓK MÓSIS.

1. KAPÍTULI.

Fólkið talið. Levítar settir.

OG Drottinn talaði við Móses í Sínai-eyðimörk, í samkundutjaldbúðinni, á fyrsta degi annars mánaðar, á öðru ári eptir útgönguna úr Egyptalandi og mælti :

2 Tak þú manntal gjörvalls safnaðar Ísraelssona eptir þeirra kynkvíslum, eptir þeirra ættfeðrum, eptir tölu nafnanna, allra af karlkyni eptir þeirra höfðatölu,

3 Frá tvítugs aldri og eldri ; alla, sem vopnfærir eru í Ísrael, skuluð þér telja, þú og Aron, eptir þeirra herflokkum.

4 Maður sè með ykkur einn fyrir hverja ættkvísl, sá sem er höfðingi sinnar ættar.

5 Og þessi eru nöfn þeirra manna, sem eiga að vera ykkur til aðstoðar : fyrir Rúben : Elífúr, sonur Sedús ;

6 Fyrir Símeon : Selúmjel, sonur Súrísadaí ;

7 Fyrir Júda : Nahesson, sonur Ammínadabs ;

8 Fyrir Ísaskar : Netaneel, sonur Súars ;

9 Fyrir Sebúlón : Elíab, sonur Helons ;

10 Fyrir syni Jóseps, fyrir Efraím : Elisama, sonur Ammihúds ; fyrir

Manasse : Gamliel, sonur Pedasúrs ;

11 Fyrir Benjamín : Abídan, sonur Gídeons ;

12 Fyrir Dan : Ahíeser, sonur Ammísadaís ;

13 Fyrir Aser : Pagíel, sonur Ókrans ;

14 Fyrir Gad : Elíasaf, sonur Degúels ;

15 Fyrir Naftalí : Ahíra, sonur Enans.

16 Þessir voru valdir af söfnuðinum höfðingjar föðurætta sinna ; þeir voru höfðingjar Ísraelsmanna flokka.

17 Og Móses og Aron tóku þessa menn, sem nafngreindir eru,

18 Og þeir saman söfnuðu öllu fólkinu á fyrsta degi í öðrum mánuð-

inum. Og þeir létu skrifa sig í ættartölubækurnar, eptir þeirra kyni og ættfeðrum, eptir nafnatalinu, tvítugir og eldri, hver fyrir sig,

19 Eins og Drottinn hafði boðið Móses ; og svo taldi hann þá í Sínai-eyðimörku.

20 Synir Rúbens, Ísraels frumgetna sonar, allir karlmenn, herfærir, tvítugir og eldri, sem uppskrifaðir voru eptir þeirra kyni, ættfeðrum, og tölu þeirra nafna og þeirra höfða,

21 Þeir sem taldir voru af Rúbens ættkvísl voru 46,500.

22 Synir Símeons, allir vopnfærir karlmenn, tvítugir og eldri, sem uppskrifaðir voru, eptir þeirra kyni og ættfeðrum, eptir þeirra nafna og höfða tölu kannaðir,

23 Hinir töldu af Símeons ættkvísl voru 59,300.

24 Synir Gads, allir vopnfærir, tvítugir og eldri, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfeðrum og eptir nafnatölu,

25 Samtals af Gads ættkvísl voru 45,650.

26 Júda synir, tvítugir og eldri, allir vopnfærir, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfeðrum, eptir tölu nafnanna,

27 Samtals af Júda ættkvísl voru 74,600.

28 Ísaskars synir, tvítugir og eldri, allir vopnfærir, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfeðrum, eptir tölu nafnanna,

29 Samtals af Ísaskars ættkvísl voru 54,400.

30 Sebúlons synir, tvítugir og eldri, allir vopnfærir, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfeðrum, eptir tölu nafnanna,

31 Voru samtals af Sebúlons ætt 57,400.

32 Synir Jóseps, af sonum Efraíms, tvítugir og eldri, allir vopnfærir, uppskrifaðir, eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfeðrum, eptir tölu nafnanna,

33 Voru samtals af Efraíms ættkvísl 40,500.

34 Af sonum Manasses, tvítugir og eldri, allir vopnfóerir, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfedrum, eptir tölu nafnanna,

35 Voru samtals af Manasses ættkvísl 32,200.

36 Synir Benjamíns tvítugir og eldri, allir vopnfóerir, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfedrum, eptir tölu nafnanna,

37 Voru samtals af Benjamíns ættkvísl 35,400.

38 Dans synir tvítugir og eldri, allir vopnfóerir, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfedrum, eptir tölu nafnanna,

39 Voru samtals af Dans ættkvísl 62,700.

40 Assers synir, tvítugir og eldri, allir vopnfóerir, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfedrum, eptir tölu nafnanna,

41 Voru samtals af Assers ættkvísl 41,500.

42 Synir Naftalís, tvítugir og eldri, allir vopnfóerir, uppskrifaðir eptir þeirra kyni, eptir þeirra ættfedrum, eptir tölu nafnanna,

43 Voru samtals af Naftalís ættkvísl 53,400.

44 Þetta er tala þeirra, sem Móses og Aron og hinir 12 höfðingjar Ísraels, töldu; einn maður var fyrir hverja ættkvísl.

45 Og allir Ísraelssynir, sem taldir voru, tvítugir og eldri, allir vopnfóerir, eptir þeirra ættfedrum,

46 Voru að tölu 603,550.

47 En Levítarnir, eptir þeirra fedra ætt, voru ekki taldir með þessum.

48 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

49 Leví ættkvísl skaltu ekki telja, og hennar fólkstal skaltu ei taka inn á meðal Ísraelssona;

50 Heldur skaltu setja Levítana við lögmálstjaldbúðina, (að gæta) allra hennar áhalda, og als, sem henni við víkur; þeir skulu bera tjaldbúðina og öll hennar áhöld og henni þjóna, og hafa sín tjöld umhverfis.

51 Og þegar tjaldbúðin tekur sig upp, skulu Levítarnir taka hana niður, og þegar tjaldbúðin tekur sér stað,

skulu Levítarnir reisa hana; en komi nokkur útlendur þar nærri, þá skal deyða hann.

52 Og Ísraelssynir skulu tjalda hver á sínum stað í herbúðunum, hjá merki sinnar sveitar.

53 En Levítarnir skulu tjalda alt í kring um lögmálstjaldbúðina, að ekki komi reiði yfir söfnuð Ísraelssona; og Levítarnir skulu annast lögmálstjaldbúðina.

54 Og Ísraelssynir gjörðu það alt; eins og Drottinn bauð Móses, svo gjörðu þeir.

2. KAPÍTULI.

Niðurskipun herbúðanna.

OG Drottinn talaði við Móses og Aron og sagði;

2 Hver og einn af Ísraelssonum skal tjalda hjá sínu merki, hjá einkenni sinnar ættar; alt í kring um samkundutjaldið út frá því.

3 Að austanverðu við það, mót uppöngungu (sólar) tjaldi þessir: þar se Júda merki með sinni sveit og höfuðsmaður Júda sona, Nahesson, sonur Ammínadabs,

4 Og hans her að tölu 74,600.

5 Hjá honum tjaldi Ísaskars ættkvísl, og höfuðsmaður Ísaskars sona, Netaneel, sonur Súars,

6 Og hans her að tölu 54,400.

7 Sebúlons ættkvísl og höfuðsmaður Sebúlons sona, Elíab, sonur Helons,

8 Og hans her, sem er að manntali 57,400.

9 Allir í Júda herbúðum, að tölu 186,400 eptir þeirra her; skulu fyrstir taka sig upp.

10 Merki Rúbens herbúða skal vera mót suðri með sínum her, og höfuðsmaðurinn Rúbens sona, Elísúr sonur Sedeúrs,

11 Og hans her að tölu 46,500.

12 Og hjá honum skal tjalda Símeons ættkvísl og höfuðsmaður Símeons sona, Selúmjel, sonur Súrisadaís,

13 Og hans her samtals 59,300.

14 Og Gads ættkvísl, og höfuðsmaður Gads sona, Elíasaf, sonur Regúels,

15 Og hans her að tölu 45,650.

16 Allir í Rúbens herbúðum, samtals 151,450, eptir þeirra her; skulu taka sig upp næst hinum fyrstu.

17 Og því næst taki sig upp samkundutjaldið, Levítanna tjaldbúðir mitt í herbúðunum; eins og þeir taka sèr tjaldstaði, þannig skulu þeir taka sig upp, hver á sínum stað, eptir þeirra merkjum.

18 Merki Efraíms herbúða með sínum her sè að vestanverðu, og höfuðsmaður Efraíms sona, Elisama, sonur Ammihúds,

19 Og hans her samtals 40,500.

20 Og næst við hann Manassis ættkvísl, og höfuðsmaður Manassis sona, Gamliel, sonur Pedasúrs,

21 Og hans her að tölu 32,200.

22 Og Benjamíns ættkvísl og höfuðsmaður Benjamíns sona, Abídan, sonur Gídeons,

23 Og hans her samtals 35,400.

24 Allir í herbúðum Efraíms, að tölu 108,100 eptir þeirra her skulu vera hinir þriðju að taka sig upp.

25 Merki Dans herbúða sè að norðanverðu með sínum her og höfuðsmaður Dans sona, Ahieser, sonur Ammísadaís,

26 Og hans her samtals 62,700.

27 Næst honum tjaldi Assers ættkvísl og höfuðsmaður Assers sona, Pagiél, sonur Okrans,

28 Og hans her að tölu 41,500.

29 Og Naftalí ættkvísl, og höfuðsmaður Naftalís sona, Ahíra, sonur Enans,

30 Og hans her samtals 53,400.

31 Allir í Dans herbúðum, að tölu 157,600 skulu seinastir taka sig upp eptir þeirra merkjum.

32 Þetta er tala Ísraels sona eptir ættfeðrum þeirra; allir hinir töldu í herbúðunum eptir þeirra her voru 653,050.

33 En Levítarnir voru ekki taldir með Ísraelssonum, því svo hafði Drottinn boðið Móses.

34 Og Ísraelssynir gjörðu alt, eins og Drottinn bauð Móses; þannig settu þeir herbúðir sínar eptir þeirra merkjum, og eins tóku þeir sig upp, hver eptir sinni ætt, í sinni kynkvísl.

3. KAPÍTUL.

Tala Levítanna og þeirra embætti, lausn frumburðanna.

ÞETTA er kynþáttur Arons og Mósis, um það leyti sem Drottinn talaði við Móses á Sínai-fjalli.

2 Þetta eru nöfn Arons sona: hinn frumgetni Nadab, og Abíhú, Eleasar og Ítamar.

3 Þetta eru nöfn Arons sona, hinna smurðu presta, sem vígðir voru til presta.

4 En þeir dóu, Nadab og Abíhú, frammi fyrir Drottni, í Sínai-eyðimörku, þá þeir báru fyrir Drottinn annarlegan (óvígðan) eld, og þeir áttu einga syni, og urðu þá þeir Eleasar og Ítamar restar, undir umsjón Arons, föður síns.

5 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

6 Kom þú hingað með Leví ættkvísl, og leið þú hana fyrir prestinn Aron, að þeir þjóni honum.

7 Og þeir skulu annast það, sem er að annast, fyrir hann, og fyrir allan söfnuð samkundutjaldsins, að þeir gegni þjónustunni í tjaldbúðinni.

8 Þeir skulu annast öll áhöld samkundutjaldsins, og það, sem er að annast fyrir Ísraels syni, að þeir gegni þjónustu tjaldbúðarinnar.

9 Þú skalt gefa Aroni og sonum hans Levítana, þeir eru honum gefnir af Ísraels börnum til fullkominnar eignar.

10 Og Aron og hans syni skaltu setja til þess, að þeir annist kennimanns embætti sitt; en hinn útlenda, sem kemur þar nærri, skal deyða.

11 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

12 Sjá! eg hefi af Ísraelssonum tekið handa mér Levítana í staðinn fyrir alla frumburði af Ísraels sonum, sem opna móðurlífð; og mér skulu Levítarnir til heyra.

13 Því eg á alla frumgetninga; frá þeim tíma, að eg deyddi alla frumburði í Egyptalandi, hefi eg helgað mér frumburði í Ísrael, af mönnum og fænaði; mér skulu þeir til heyra, eg er Drottinn.

14 Og Drottinn talaði við Móses í Sínai-eyðimörku og mælti:

15 Tel þú Leví syni, eptir þeirra ættfeðrum og kynþáttum; alla karlkyns, mánaðargamla og eldri.

16 Og Móses taldi þá eptir boði Drottins, eins og honum var skipað.

17 Og þessir voru Leví synir eptir

þeirra nöfnum : Gerson og Kahat og Merarí.

18 Og þetta eru nöfn sona Gersons eptir þeirra kynþáttum : Libní og Símei.

19 Og synir Kahats eptir þeirra kynþáttum : Amram og Jesehar, Hebron og Úsíl.

20 Og synir Merarí eptir þeirra kynþáttum ; Mahelí og Músi ; þetta eru kynþættir Leví eptir þeirra ættfeðrum.

21 Til Gersons (ættar telst) ætt Líb-níta og ætt Símeíta, það eru kynþættir Gersónítanna.

22 Þeir, sem taldir voru, allir karlkyns, mánaðargamlir og eldri, þeir voru að töllu 7,500.

23 Kynþættir Gersónítanna tjölduðu að baki tjaldbúðarinnar, vestan til.

24 Og höfuðsmaður Gersons ættleggs var Elíasaf, sonur Laels.

25 Það var sýslan Gersons sona við samkundutjaldið (að annast) búðina og tjaldið, þakið og dúkinn fyrir dyr-um samkundutjaldsins,

26 Og forgarðsins dúka, og forgarðsdyradúkinn, sem (forgarður) var alt í kríng um búðina, og altarið, og dúkastögin og annað, sem til þeirra heyrði.

27 Og til Kahats (ættar telst) ætt Amramíta og ætt Jeseharíta, og ætt Hebróníta og ætt Úsílíta. Þessir eru kynþættir Kahatíta.

28 Eptir tölu allra karlkyns, mánaðargamla og eldri, 8,600, þeir önnuðust helgidóminn.

29 Ættleggir Kahatssona tjölduðu fyrir sunnan búðina.

30 Og höfuðsmaður ættleggssins Kahatíta kynþátta var Ílísafan, sonur Úsíels.

31 Þeir áttu að annast örkina og borðið og hjálminn og altarið og hin helgu áhöld, er þeir hafa við þjónustugjörðina, og fortjaldið, og alt, sem þar til heyrir.

32 En yfirmaður Levítanna höfuðsmanna var Eleasar, sonur Arons prests ; hann hafði umsjón yfir þeim, sem áttu að annast helgidóminn.

33 Til Merarí (ættar telst) ætt Mahelíta og ætt Músíta ; þetta eru kynþættir Meríta.

34 Og þeir voru samtals, allir karlkyns, mánaðargamlir og eldri, 6,200.

35 Og höfuðsmaður ættarinnar, Meraríta kynþátta, var Súriel, sonur Abíhaíls. Og þeir tjölduðu norðan megin við búðina.

36 Og umsjón og umhirðing Merarís sona voru : fjálar búðarinnar, stángir og stólpar og öll tól, og alt, sem þar til heyrði,

37 Og stólpar forgarðsins alt um kríng, og þeirra pallar, hælarnir og stögin.

38 Og fyrir framan búðina, fyrir framan samkundutjaldið að austanverðu, tjölduðu þeir Móses og Aron og hans synir, sem önnuðust helgidóminn fyrir Ísraelssyni ; en hinn útlenda, sem kom þar nærri, skyldi deyða.

39 Allir Levítar, sem þeir Móses og Aron höfðu talið eptir boði Drottins, eptir þeirra kynþáttum, allir karlkyns, mánaðargamlir og eldri, voru 22,000.

40 Og Drottinn sagði við Móses : tel þú alla karlkyns frumburði, meðal Ísraelssona, mánaðargamla og eldri, og tak þú tölu þeirra nafna.

41 Og tak þú mæð Levítana, mæð Drottni, í stað frumburðanna meðal Ísraelssona, og fænað Levítanna, í staðinn fyrir allan frumburð Ísraelssona fænaðar.

42 Og Móses taldi, eins og Drottinn bauð honum, frumburðina meðal Ísraelssona.

43 Og þar voru allir karlkyns frumburðir, eptir tölu nafnanna, mánaðargamlir og eldri, samtals 22,273.

44 Og Drottinn talaði við Móses, og mælti :

45 Tak þú Levítana í staðinn fyrir alla frumburðina meðal Ísraelssona, og fænað Levítanna í stað þeirra fænaðar, að Levítarnir til heyrri mæð, mæð Drottni.

46 En til innlausnar þeirra 273, sem eru fleiri, en Levítarnir, af frumburðum Ísraelssona,

47 Skaltu taka 5 sikla fyrir hvert höfuð ; eptir helgidómssikli skaltu taka, 20 Gera fyrir sikil.

48 Og fá þú peningana Aroni og hans sonum, lausnargjald fyrir þá, sem um fram voru.

49 Síðan tók Móses lausnargjaldið af þeim, sem um fram voru, innlausn Levítanna.

50 Af frumburðum Ísraelssona tók hann peningana, 1,365 sikla, eptir helgidómssikli.

51 Og Móses seldi lausnargjaldið Aroni og sonum hans í hendur eptir boði Drottins, eins og Drottinn bauð Móses.

4. KAPÍTULI.

Tala og embætti Levítanna.

OG Drottinn talaði við Móses og Aron, og mælti :

2 Takið tölu Kahatssona meðal Levi sona, eptir þeirra kynþáttum og ættfedrum,

3 Frá þrítugsaldri og þar yfir alt til fimmtugs, alla herfœra menn, til þess að starfa við samkundutjaldið.

4 Þetta er þjónusta Kahatssona við samkundutjaldið, (sem er) hið allra-helgasta.

5 Og þegar herinn tekur sig upp, skulu þeir Aron og synir hans ganga inn og taka niður fortjaldið og vefja því utan um lögmálsörkina,

6 Og skulu láta þar utan um sel-skinn, og breiða dúk úr bláum purpura yfir, og festa þar við stángirnar.

7 Og yfir skoðunarbrauðaborðið skulu þeir breiða dúk úr bláum purpura, þar á skulu þeir leggja fötin, bollana og skálarnar, og þakkarfórna-akönnuna, og hið ævarandi brauð skal vera á því.

8 Þar yfir skulu þeir breiða rauðan dúk, og þekja með selskinni, og festa þar við stángirnar.

9 Og þeir skulu taka dúk úr bláum purpura og vefja innan í hann hjálm-inn, lampa hans og skarbiti, og skar-pönnur og öll viðsmjörskerin, sem höfð eru til þjónustu hans,

10 Og skulu sveipa hann og öll hans áhöld með selskinni, og leggja á stángirnar.

11 Og yfir hið gullbúna altari skulu þeir breiða bláan (purpura)dúk og þekja það með selskinnsfeldi, og festa þar við stángirnar.

12 Og öll tól þjónustugjörðarinnar, sem menn vinna með að þjónustugjörðinni í helgidóminum, skulu þeir taka, og leggja þau innan í dúk úr

bláum purpura og þekja með sel-skinnsfeldi, og leggja á stángirnar,

13 Og þeir skulu líka sópa öskunni af altarinu, og breiða yfir það purp-uradúk,

14 Og leggja á það öll þess áhöld, sem höfð eru til þjónustugjörðarinnar á því, glóðarkerin, soðkrókana, aus-urnar og bollana, öll áhöld altarisins, og skulu þeir leggja yfir það sel-skinnsfeld og festa þar við stángirnar.

15 Og þegar þeir Aron og synir hans eru búnir að búa um helgidóminn og öll helgidómsins áhöld, þegar á að flytja herbúðirnar, skulu Kahatssynir koma, til að bera þetta; en þeir mega ei snerta helgidóminn og deyja (að ei deyi þeir), það hafa Kahatssynir að bera af samkundutjaldbúðinni.

16 Og Eleasar, sonur Arons prests, hefir umsiðun yfir olíunni til ljósa-hjálmisins og ilmreykelsinu, hinni dag-legu matarförn og smurníngarvið-smjörinu, og umsjón yfir allri búðinni, og öllu, sem í henni er, helgidóminum og hans áhöldum.

17 Og Drottinn talaði við Móses og Aron, og mælti :

18 Látið ekki kynþátt Kahatítanna fyrirfarast úr Levíta ættum,

19 Heldur farið svona með þá, að þeir lifi og deyi ekki, ef þeir koma nærri hinu allrahelgasta; Aron og hans synir skulu ganga inn, og skipa sérhverjum sína þjónustu og sinn burð;

20 En þeir skulu ekki sjálfir ganga inn til þess eitt augnablik að sjá helgidóminn, og deyja (að ei deyi þeir).

21 Og Drottinn talaði við Móses og sagði :

22 Tel þú líka Gersonssyni eptir þeirra ættfedrum og kynþáttum,

23 Frá þrítugsaldri og þar yfir alt til fimmtugs skaltu þá telja (alla, herfœra), að þeir gegni (þjónustugjörð-inni) við samkundutjaldbúðina.

24 Þetta er embætti Gersonítanna að þjóna og bera;

25 Þeir skulu bera dúka búðarinnar, og samkundutjaldið, og hennar þak, og selskinnaþakið, sem er utan yfir hinu, og dúkinn, sem er fyrir dyrum samkundutjaldsins,

26 Og lúgtjöld forgarðsins, og dúkinn fyrir inngangi forgarðsins, sem

er alt í kring um búðina og altarið, og þeirra stög, og öll þau áhöld, sem hér til heyra, og þeir skulu gegna öllu því, sem þar að lútandi er að gjöra.

27 Eptir boði Arons og sona hans skall öll þjónusta Gersonssona fram fara, alt, sem þeir eiga að bera, og alt, sem þeir eiga að gjöra, og þær skuluð fela þeim til umönnunar það, sem þeir eiga að bera.

28 Þetta er þjónusta kynþátta Gersonssona við samkundutjaldubúðina, og sýslan þeirra se undir umsjón Ítamars, sonar Arons prests.

29 Sonu Merarís, eptir þeirra kynþáttum og ættfeðrum, skaltu líka telja:

30 Frá þritugsaldri og þar yfir alt til fimmtugs skaltu þá telja, þá sem ganga að þjónustunni til að starfa við samkundutjaldið.

31 Og þetta hafa þeir að annast og bera, sem er öll þeirra þjónusta við samkundutjaldið; fjalir búðarinnar og nagla þeirra, stóðir og palla,

32 Og stólpa forgarðsins alt um kring, og palla þeirra hæla og stög, öll þeirra áhöld, og alt þeim tilheyrandi: og með tölu (nafni) skuluð þær fá þeim þau áhöld, sem þeir eiga að annast og bera.

33 Þetta er þjónusta Merarissona kynþátta, öll þeirra þjónusta við samkundutjaldið, undir umsjón Ítamars, sonar Arons prests.

34 Og síðan töldu þeir Móses og Aron og höfuðsmenn safnaðarins syni Kahatítanna eptir þeirra kynþáttum og ættfeðrum,

35 Þrituga og eldri alt til fimmtugs, alla, alla herføera, til þjónustu við samkundutjaldið.

36 Og þeir voru samtals eptir þeirra kynþáttum 2750.

37 Það voru hinir töldu af kynþáttum Kahatítanna, allir, sem þá þjónuðu við samkundutjaldið, sem þeir Móses og Aron töldu, eptir skipun Drottins fyrir (milligöngu) Mósis.

38 Og synir Gersons eptir þeirra kynþáttum og eptir þeirra ættfeðrum,

39 Frá þritugsaldri og þar yfir alt til fimmtugs, allir herføerir, til þjónustu við samkundutjaldið,

40 Voru eptir þeirra kynþáttum og ættfeðrum samtals 2630.

41 Það voru hinir töldu af kynþáttum Gersons sona, sem þá þjónuðu við samkundutjaldið, sem Móses og Aron töldu eptir Drottins boði.

42 Og synir Merarís eptir þeirra kynþáttum og eptir þeirra ættfeðrum,

43 Frá þritugsaldri og þar yfir, alt til fimmtugs, allir herføerir, til að þjóna við samkundutjaldið,

44 Voru samtals eptir þeirra kynþáttum og ættfeðrum 3200.

45 Það voru hinir töldu af kynþáttum Merarís, sem Móses og Aron töldu eptir boði Drottins, fyrir (milligöngu) Mósis.

46 Allir þeir, sem Móses og Aron og höfuðsmenn Ísraelsmanna töldu, Levítarnir eptir þeirra kynþáttum og ættfeðrum,

47 Frá þritugsaldri og þar yfir alt til fimmtugs, allir, sem þá gengu að því, að þjóna við samkundutjaldið og bera,

48 Þeir voru 8580.

49 Eptir boði Drottins fyrir milligöngu Mósis voru þeir taldir, hver einn til sinna starfa og síns burðar, og þeir voru taldir, sem Drottinn bauð Móses (að telja).

5. KAPÍTULI.

Hreinlæti í herbúðunum. Um konu, sem hleypur frá manni.

OG Drottinn talaði við Móses og mælti:

2 Skipa þú Ísraelssonum, að þeir láti burt úr herbúðunum alla holdsveika og þá, sem hafa sáðlát, og þá, sem hafa saurgað sig á líki;

3 Eins karl sem konu skuluð þær burt reka; úr herbúðunum skuluð þær þá láta, svo þeir ei saurgi herbúðir yðar, sem eg bý í meðal yðar.

4 Og Ísraelsmenn gjörðu svo, og létu þá burt úr herbúðunum; eins og Drottinn hafði talað við Móses, þá gjörðu Ísraels synir.

5 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

6 Tala þú við Ísraelssyni: þegar maður eða kona drýgir einhverja synd, sem mönnum er títt, og brjóta á móti Drottni, og sú hin sama sál hefir gjört sig seka,

7 Þá skulu þeir jata þá synd, sem þeir hafa drýgt og bæta skulu þeir

sekt sína fullum bótum og gjalda fimmtúng að auk og greiða þetta þeim, er þeir gjörðu sig seka við.

8 Og hafi maðurinn eingan náinn ættingja til að greiða honum bæturnar, þá falla þær til Drottins, þ. e. til prestins, auk forlíkunarhrútsins, sem menn forlíka með fyrir hina seku.

9 Og upplýptingarförn af öllu því, sem Ísraelssynir helga, og færa prestinum, skal honum til heyra.

10 Og alt, sem helgað er, skal vera hans; gefi einhver eitthvað prestinum, þá skal hann halda því.

11 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

12 Tala þú við Ísraelssyni og seg þeim: Þegar kona einhvers manns fellur til lauslætis og verður honum ótrú,

13 Og annar maður legst með henni, en maðurinn veit ei af, og það hefur gjörst leynilega, að hún er saurguð, og eingin vitni eru móti henni, og hún er ekki að verkinu staðin;

14 Og yfir hann kemur vandlætíngarandi, svo að hann vandar um fyrir konu sína, og hún er saurguð, eða yfir hann kemur vandlætíngarandi, að hann vandlætir um fyrir konu sína, og hún er ekki saurguð,

15 Þá fari maðurinn með konu sína til prestsins, og færi honum sína förnargáfu hennar vegna, tíunda part af Efa byggmjöls; eingu viðsmjóri skal hann þar yfir hella, og eingu reykelsi þar á strá; því það er vandlætíngarmatförn, endurminningarmatförn, sem minnir á misgjörð.

16 Og presturinn leiði hana fram fyrir Drottin,

17 Og taki vígt vatn í leirker; og mosk af gólfi búðarinnar taki hann og láti í vatnið.

18 Og presturinn leiði konuna fram fyrir Drottinn, og taki af henni höfudfatið, og leggi í hennar hönd matförn endurminningarinnar, matförn vandlætíngarinnar; og í prestsins hendi sè beiska vatnið, sem veldur bölvun.

19 Og presturinn gangi hart á konuna og segi við hana: hafi einginn maður hjá þér legið, og hafir þú ekki leyft þér óleyfilega lausung á laun

við mann þinn, þá verði þetta beiska vatn, sem bölvun veldur, þér ósaknæmt;

20 En hafir þú drýgt losæði á laun við mann þinn, og seltu saurguð, og hafi einhver annar, en maðurinn þinn, með þér lagzt,

21 Þá þrýsti presturinn að konunni með bölvunarsærinu, og segi við konuna: Drottinn gjöri þig að bölvun meðal þíns fólks, og láti þínar lendar hjaðna og þinn kvið þrútna.

22 Og þetta vatn, sem hefir meðferðis bölvun, færi hana í þín innýfli, svo þinn kviður þrútni og þínar lendar hjaðni; og konan segi: verði það! verði það!

23 Þá skrifi presturinn þessa formælingu í bókina, og þvoi hana af með beiska vatninu,

24 Og gefi konunni beiska vatnið, sem bölvun hefir meðferðis, að drekka, svo að þetta bölvunaratn komist ofaní hana og verði að beiskju.

25 Og presturinn taki við vandlætíngarinnar matförn úr hendi konunnar, frammí fyrir Drottin, og beri það á altarið.

26 Og presturinn taki handfylli af matförninni eins og minningarförn og gjöri reykelsisbrennu á altárinu, og eptir það skal hann fá konunni vatnið að drekka.

27 Og hafi hann fengið konunni vatnið að drekka, og sè hún saurguð, og hafi hún verið mannum ótrú, þá mun það vatn, sem bölvun hefir meðferðis, fara ofaní hana til beiskju, og mun hennar kviður þrútna, og hennar lendar hjaðna, og konan mun verða að bölvun meðal síns fólks.

28 En sè konan ekki saurguð og sè hún hrein, þá mun það ekki saka hana og hún mun eignast afkvæmi.

29 Þetta eru lögín um vandlætíng. Þegar kona drýgir lausung á laun við mann sinn og verður saurguð,

30 Eða þegar vandlætíngarandi kemur yfir manninn, svo hann vandlætir um fyrir konu sína, þá fari hann með konuna fram fyrir Drottin, og presturinn fari með hana eptir þessu lögmáli.

31 Og sè maðurinn laus við þessa misgjörð, en konan beri sína misgjörð.

6. KAPÍTULI.

Um Nasareá. Arons blessan.

OG Drottinn talaði við Móses og mælti :

2 Tala þú við Ísraelssönu og seg þeim : þegar maður nokkur eða kona heita Drottni því, að helga sig,

3 Þá skal hann varast að drekka vín og áfengan drykk ; hann skal hvorki drekka vínsýru né súr úr áfengum drykk, og eingan vínberjalög má hann drekka, og vínber fersk og þurr skal hann ekki eta.

4 Allan tíma helgunar sinnar má hann ekkert eta af öllu því, sem gjört er af vínviði, alt fra kjarnanum til hýðisins.

5 Allan tíma síns helgunarheitis skal einginn rakhnífur koma á hans höfuð ; þangað til þeir dagar eru allir, sem hann hefir Drottni heitið, s'cal hann vera helgur ; höfuðhár sitt láti hann vaxa eins og það vill.

6 Allan þann tíma, er hann hefir helgað Drottni, skal hann ekki koma að líki dauðs manns.

7 Vegna föður síns, vegna móður sinnar, vegna bróður síns og vegna systur sinnar, þeirra vegna skal hann ekki saurga sig, þó þau deyi ; því helgun Guðs hans er á hans höfði.

8 Allan tíma sinnar helgunar er hann Drottni helgaður.

9 Og verði einhver maður bráðkvaddur hjá honum snögglega, svo að hans helgaða hár saurgast, þá skeri hann hár sitt á sínum hreinsunardegi ; á sjöunda degi skal hann það skera.

10 Og á 8. degi skal hann færa prestinum tvær turtildúfur, eða tvo dúfuunga, til dyra samkundertjaldsins.

11 Og presturinn skal færa aðra sem syndaförn og hina sem brenniförn, og friðþægja fyrir hann, vegna þess hann hefir syndgast á líki ; og svo helgi hann höfuð sitt samdægurs.

12 Og helgi Drottni (enn framar) tíma sinnar helgunar og komi með árgamalt lamb til sektafórna. Hinn fyrri tími er ónýttur, því hans helgun er saurguð.

13 Þetta er lögmálið um hinn helgaða. Þegar dagar hans helgunar

eru liðnir, skulu menn leiða hann að dyrum samkundertjaldsins ;

14 Og hann færi Drottni sína fórnargáfu, árgamalt lamb, lýtalaust, til brennifórna, árgamla gimbur til syndafórna, og hrút lýtalausán til þakkarfórna,

15 Og körfu með ósýrðar kökur úr hveitimjöli, sem viðsmjöri sè helt yfir, og ósýrð flatbrauð, smurð með viðsmjöri, og þar að auki matförn og drykkjarförn.

16 Og presturinn beri það fram fyrir Drottin, og starfi að syndaförninni og brenniförninni.

17 Og hrútinn skal hann fórnfæra Drottni sem þakkarförn með körfunni af hinu ósýrða, og hann skal fram bera matförnina og drykkjarförnina.

18 Og hinn helgaði skeri sitt helgaða hár fyrir dyrum samkundertjaldsins, og taki sitt helgaða höfuðhár, og leggi það á eldinn, sem logar undir þakkarförninni.

19 Og presturinn taki hinn soðna bóg af hrútnum og eina ósýrða köku úr körfunni og eitt ósýrt flatbrauð, og leggi það hið sama í hönd hins helgaða, eptir að hann hefir skorið sitt hið helgaða (hár).

20 Og presturinn veifi því sem veifun fyrir Drottni ; það er prestinum heilagt (hann á það) auk veifunarbríngunnar og auk veifunarlærsins ; og eptir það má hinn helgaði drekka vín.

21 Þetta eru lögin um hinn helgaða, sem hefir heitið Drottni fórnargáfu vegna sinnar helgunar, auk þeirrar, sem eigur hans hrökkva til ; eptir því heiti, sem hann hefur gjört, verður hann að gjöra, eptir helgunarlögmálinu.

22 Og Drottinn talaði við Móses og mælti :

23 Tala þú við Aron og hans syni og seg : svona skuluð þér blessa Ísraelssyni, segið til þeirra :

24 Drottinn blessi þig og varðveiti þig ;

25 Drottinn láti sitt auglit lýsa þér, og sè þér náðugur !

26 Drottinn lypti sínu augliti til þín og gefi þér frið !

27 Og þeir skulu leggja mitt nafn yfir Ísraelssyni, og eg mun blessa þá,

7. KAPÍTULI.

Vígslugjafir hinna 12 höfuðsmanna.

ÞEGAR Móses reisti búðina og smurði hana og vígði og öll hennar áhöld, og altarið og öll þess áhöld, þegar hann smurði þetta og vígði,

2 Þá komu Ísraels höfuðsmenn, höfðingjar sinna ætta, yfirmenn ættkvíslanna, þeir sem þá voru fyrir hinum töldu,

3 Þeir komu með gjafir fram fyrir Drottin, 6 vagna og 12 naut, einn vagn fyrir hverja tvo höfuðsmenn, og naut fyrir hvern þeirra; þeir komu með þetta fram fyrir búðina.

4 Og Drottinn sagði við Móses:

5 Tak þú við þessu af þeim, og það sé haft til þjónustugjörðarinnar við samkundutjaldið, og fá þú þetta Levitunum eptir því sem þjónusta hvers eins er til.

6 Þá tók Móses vagnana og nautin og seldi það Levitunum í hendur.

7 Gersons sonum fékk hann tvo vagna og 4 naut eptir þeirra þjónustu.

8 Og 4 vagna og 8 naut fékk hann Meraris sonum eptir þeirra þjónustu, undir umsjón Ítamars, sonar Arons prests.

9 En Kahatssonum fékk hann ekkert, því á þeim hvíldi þjónusta helgidómsins; á sínum herðum báru þeir hann.

10 Og höfuðsmennirnir komu með altarisvígslugáfur þann dag, sem það var smurt; og höfuðsmennirnir báru sínar gáfur fyrir altarið.

11 Og Drottinn sagði við Móses: sinn daginn fram beri hver af höfuðsmönnum sinar gáfur til altarisins vígslu.

12 Og það vildi svo til, að sá, sem fyrsta daginn fram bar sína gáfu, var Nahesson af Júda ættkvísl.

13 Og hans gáfa var: silfurfat, 130 siklar að þýngd, silfurskál 70 siklar, eptir helgidómssikli, hvorttveggja fult með hveitimjöl; viðsmjóri var helt yfir, til matfórnar;

14 Bolli, 10 siklar gulls, fullur af reykelsi.

15 Ungur boli, hrútur og ársgamalt lamb til brennifórnar;

16 Einn geithafur til syndafórnar;

17 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar og 5 lömb árs-gömul. Þetta var gáfa Nahessons Amminadabs sonar.

18 Á öðrum degi færði Netaneel sonur Súars, höfuðsmaður Ísaskars ættkvíslar fórn sína;

19 Hann kom með sína gáfu, silfurfat; það vóg 130 sikla silfurs, silfurskál, 70 sikla, eptir helgidómssikli, hvorttveggja fult með hveitimjöl, og var viðsmjóri helt yfir til matfórnar;

20 Einn bolla, 10 sikla gulls, fullan af reykelsi,

21 Ungan bola, hrút og ársgamalt lamb til brennifórnar;

22 Geithafur til syndafórnar;

23 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrúta, 5 kjarnhafra og 5 lömb árs-gömul. Þetta var gáfa Netaneels sonar Súars.

24 Á þriðja degi (kom) Sebúlonssona höfuðsmaður, Elíab, sonur Helons.

25 Hans gáfa var: silfurfat, sem vóg 130 sikla silfurs: silfurskál, 70 sikla, eptir helgidómssikli, hvorttveggja fult af hveitimjöli; viðsmjóri var helt yfir til matfórnar;

26 Bolli, 10 sikla gulls, fullur af reykelsi;

27 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb til brennifórnar;

28 Geithafur til syndafórnar;

29 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árs-gömul. Þetta var gáfa Elíabs, sonar Helons.

30 Á fjórða degi höfuðsmaður Rubenssona Elísúr, sonur Sedeúrs.

31 Hans gáfa var: silfurfat, 130 sikla silfurs vóg það; silfurskál, 70 sikla silfurs, eptir helgidómssikli, hvorttveggja fult með hveitimjöl; viðsmjóri var helt yfir til matfórnar;

32 Boli, 10 siklar gulls, fullur af reykelsi;

33 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb til brennifórnar;

34 Geithafur til syndafórnar;

35 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árs-gömul. Þetta var gáfa Elísúrs, sonar Sedeúrs.

36 Á fimmta degi höfuðsmaður Símeonssona, Selúmjel, sonur Súrisadaís.

37 Hans gáfa var silfurfat; það vóg 130 sikla silfurs; silfurskál, 70 sikla, eptir helgidómssikli; hvorttveggja fult með hveitimjöl, og viðsmjóri var helt yfir til matfórnar;

38 Bolli, 10 siklar gulls, fullur af reykelsi;

39 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb til brennifórnar;

40 Geithafur til syndafórnar;

41 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árgömul. Þetta var gáfa Selúmjels, sonar Súrísadaís.

42 Á setta degi Gadssona höfuðsmaður, Elíasaf, sonur Degúels.

43 Hans gáfa var: silfurfat; það vóg 130 sikla silfurs; silfurskál, 70 sikla, eptir helgidómssikli, hvorttveggja fult með hveitimjöl; viðsmjóri var helt yfir, til matfórnar;

44 Bolli, 10 siklar gulls, fullur með reykelsi;

45 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb, til brennifórnar;

46 Geithafur til syndafórnar.

47 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árgömul. Það var gáfa Elíasafs, sonar Degúels.

48 Á sjöunda degi höfuðsmaður Efraímssona, Elísama, sonur Amíhúds.

49 Hans gáfa var: silfurfat, sem vóg 130 sikla silfurs; silfurskál, 70 sikla, eptir helgidómssikli; hvorttveggja fult með hveitimjöl; viðsmjóri var helt yfir, til matfórnar;

50 Bolli, 10 siklar gulls, fullur af reykelsi;

51 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb til brennifórnar;

52 Geithafur til syndafórnar;

53 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árgömul. Þetta var gáfa Elísama, sonar Amíhúds.

54 Á attunda degi Manassissona höfuðsmaður, Gamliel, sonur Pedaúsrs,

55 Hans gáfa var: silfurfat, sem vóg 130 sikla silfurs; og silfurskál, 70 sikla, eptir helgidómssikli, hvorttveggja fult af hveitimjöli; yfir var helt viðsmjóri, til matfórnar;

56 Bolli, 10 siklar gulls, fullur af reykelsi;

57 Ungur boli, hrútur og ársgamalt lamb til brennifórnar;

58 Geithafur til syndafórnar;

59 Og til þakkarfórnar, 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árgömul. Þetta var gáfa Gamliels sonar Pedaúsrs.

60 Á 9. degi höfuðsmaður Benjamínssona, Abídan, sonur Gídeons.

61 Hans gáfa var: silfurfat, sem vóg 130 sikla silfurs; silfurskál, 70 sikla, eptir helgidómssikli; hvorttveggja fult með hveitimjöl; þar yfir var helt viðsmjóri, til matfórnar;

62 Bolli, 10 siklar gulls, fullur af reykelsi;

63 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb til brennifórnar;

64 Geithafur til syndafórnar;

65 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árgömul. Það var gáfa Abídans, sonar Gídeons.

66 Á 10. degi höfuðsmaður Danssona, Ahíeser, sonur Ammísadaís.

67 Hans gáfa var: silfurfat, það vóg 130 sikla silfurs; silfurskál, 70 sikla silfurs, eptir helgidómssikli, hvorttveggja fult með hveitimjöl; yfir var helt viðsmjóri, til matfórnar;

68 Bolli, 10 siklar gulls, fullur af reykelsi;

69 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb til brennifórnar;

70 Geithafur til syndafórnar;

71 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árgömul. Þetta var gáfa Ahíesers, sonar Ammísadaís.

72 Á 11. degi Asserssona höfuðsmaður, Pagiél, sonur Ókrans.

73 Hans gáfa var: silfurfat, sem vóg 130 sikla silfurs; silfurskál, 70 sikla silfurs, eptir helgidómssikli; hvorttveggja fult með hveitimjöl, sem yfir var helt viðsmjóri, til matfórnar;

74 Bolli, 10 siklar gulls, fullur af reykelsi;

75 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb, til brennifórnar;

76 Geithafur til syndafórnar;

77 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árgömul. Þetta var gáfa Pagiéls, sonar Ókrans.

78 Á 12. degi höfuðsmaður Naftalísona, Ahíra, sonur Enans.

79 Hans gáfa var: silfurfat; það

vóg 130 sikla silfurs; silfurskál, 70 sikla silfurs, eptir helgidómssikli; hvorttveggja fult með hveitimjöl, til matfórnar;

80 Bolli, 10 siklar gulls, fullur með reykelsi;

81 Ungur boli, hrútur, ársgamalt lamb, til brennifórnar;

82 Geithafur til syndafórnar;

83 Og til þakkarfórnar 2 naut, 5 hrútar, 5 kjarnhafrar, 5 lömb árs-gömul. Þetta var gáfa Ahíra, sonar Enans.

84 Þetta var vígslugáfa altarisins, daginn sem það var smurt, af Ísraels höfuðsmanna hendi: 12 silfurföt, 12 silfurskálar, 12 gullbollar;

85 130 siklar silfurs hvert fat, og 70 siklar silfurs hver skál; alt silfur áhaldanna 2,400 siklar silfurs eptir helgidómssikli.

86 12 Gullbollar, fullir af reykelsi, hver bolli 10 siklar, eptir helgidómssikli; alt gull bollanna 120 siklar.

87 Öll naut til brennifórnar 12 bol-ar, 12 hrútar, 12 lömb árs-gömul, mat-fórnin að auk, og 12 geithafrar til syndafórnar.

88 Og öll naut til þakkarfórnar 24 bolar, 60 hrútar, 60 kjarnhafrar, 60 lömb árs-gömul. Þetta var vígslugáfa altarisins, eptir að það var smurt (vígt).

89 Og þegar Móses gekk inn í samkundertjaldið, til að tala við hann (Drottin), þá heyrði hann raustina, sem við hann talaði frá lokinu, er var á lögmálsörkinni, milli beggja Kerúbanna, og hann talaði við hann.

8. KAPÍTULI.

Vígsla Levítanna.

OG Drottinn talaði við Móses og mælti:

2 Tala þú við Aron og seg til hans: þegar þú setur upp lampana, þá skulu þeir 7 lampar loga framan á ljósa-hjálminum.

3 Og Aron gjörði svo: og hengdi lampana framan á ljósa-hjálminn, eins og Drottinn bauð Móses.

4 Og þetta var verkið á hjálminum: drifið verk af gulli, bæði möndullinn og liljurnar voru drifið verk; eptir þeirri fyrirmynd, sem Drottinn hafði

sýnt Móses, höfðu menn gjört hjálminn.

5 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

6 Tak þú Levítana frá Ísraelssonum og hreinsa þá;

7 Og þetta skalt þú við þá gjöra til að hreinsa þá: stökk þú á þá synda-lausnarvatni, og þeir skulu láta rakhníf ganga yfir allan líkama sinn, og þvo klæði sín, og hreinsa sig.

8 Og þeir skulu taka úngneyti, og matfórn að auk, hveitimjöl, blandað með viðsmjöri, og annað úngneyti skalt þú taka til syndafórnar.

9 Og leið síðan Levítana fram fyrir samkundertjaldið, og saman safna öllum söfnuði Ísraelssona.

10 Og leið, Levítana fram fyrir Drottin, og Ísraelssynir skulu leggja hendur sínar yfir Levítana.

11 Og Aron skal veifa Levítunum sem veifun fyrir Drottni, af hendi Ísraelssona, að þeir sæu til þess (kjörnir) að gegna þjónustu helgidómsins.

12 Og Levítarnir skulu leggja hendur sínar á höfuð nautanna og fórnfæra öðru til syndafórnar, en öðru Drottni til brennifórnar, til að friðþægja fyrir Levítana.

13 Og leið þú Levítana fram fyrir Aron og fram fyrir hans syni og veifa þeim sem veifun fyrir Drottni;

14 Og að greindu svo Levítana frá Ísraelssonum, svo að Levítarnir til heyri mér.

15 Því næst skulu þeir fara að þjóna við samkundertjaldið, og hreinsa þú þá á penna hátt, og veifa þeim sem veifun.

16 Því til eignar eru þeir mér gefnir af Ísraelssonum; í stað hvers frumburðar, sem opnar móðurlífð meðal Ísraelssona, hefi eg tekið mér þá.

17 Því mér til heyrðu allir frumburðir meðal Ísraelssona, manna og fænaðar; á þeim tíma, er eg deyddi alla frumgetúnga í Egyptalandi, hefi eg mér þá helgað.

18 Og eg tók Levítana í stað allra frumburða meðal Ísraelssona.

19 Og eg gaf Levítana Aroni og sonum hans til eignar af Ísraelssonum, að þeir gegni þjónustu Ísraelssona við samkundertjaldið, og friðþægja

fyrir Ísraelssyni, að ekki komi plága yfir Ísraelssyni, þegar Ísraelssynir ganga inn í helgidóminn.

20 Og þetta gjörði Móses og Aron og allur söfnuður Ísraelssona við Levítana; eins og Drottinn hafði boðið Móses viðvíkjandi Levítunum, svo gjörðu Ísraelssynir við þá.

21 Og Levítarnir hreinsuðu sig af syndum, og þvoðu klæði sín, og Aron veifði þeim sem veifun fyrir Drottni, og Aron friðþægði fyrir þá þeim til hreinsunar.

22 Síðan gengu Levítarnir til að gegna þjónustu sinni við samkundutjaldið, frammi fyrir Aron og hans sonum; eins og Drottinn hafði boðið Móses viðvíkjandi Levítunum, svo gjörðu þeir við þá.

23 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

24 Þetta er það, sem Levítarnir eiga að gjöra: hver, sem er 25 ára og eldri skal fara í hernað í þjónustu samkundutjaldubúðarinnar.

25 Og hver, sem er fimmtugur, skal ganga út úr stríði þjónustunnar, og ekki þjóna úr því.

26 Hann má þjóna bróður sínum við samkundutjaldið, og annast það, sem er að annast; en embættið má hann ekki hafa. Þannig skalt þú fara með Levítana viðvíkjandi þeirra sýslan.

9. KAPÍTULI.

Páskar haldnir. Ferðir Ísraels manna.

OG Drottinn talaði við Móses í Sínai-eyðimörku á öðru ári eptir burtför þeirra úr Egyptalandi í fyrsta mánuði og mælti:

2 Ísraelssynir skulu halda páska á tilteknum tíma.

3 Á 14. degi í þessum mánuði mót aptni skuluð þér þá halda á tilteknum tíma; eptir öllum þeirra setningum og öllum þeirra síðum skuluð þér halda þá.

4 Og Móses talaði til Ísraelssona, að þeir skyldu halda páska.

5 Og þeir höldu páska 14. dag í hinum fyrsta mánuði mót aptni í Sínai-eyðimörku; eins og Drottinn hafði boðið Móses, svo gjörðu Ísraelsbörn.

6 Og þar voru menn, sem höfðu

saurgast af líki framliðins manns, og gátu ei haldið páska þann sama dag; þeir gengu fyrir Móses og Aron þann sama dag.

7 Og þessir menn sögðu við hann: vér erum orðnir óhreinir af líki framliðins manns; hví skulum vér standa á baki annara, að vér ekki berum fórnargáfu Drottins fram á sínum tíma með Ísraelssonum?

8 Og Móses svaraði þeim: bíðið, að eg heyri, hvað Drottinn býður yður.

9 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

10 Tala þú við Ísraelssonu og seg: þegar einhver er óhrein af líki, eða hann er í langferð, meðal yðar, eða meðal yðar niðja, þá haldi hann Drottni páska.

11 Í öðrum mánuði á 14. degi mót aptni skulu þeir þá halda; með ósýrðum (brauðum) og beiskum jurtum skulu þeir eta páskalambið.

12 Þeir skulu ekkert af því leifa til morguns, og ekkert þess þeim brjóta; eptir öllum setningum páskanna skulu þeir þá halda.

13 En hver, sem er hrein og ekki er á ferð, og vanrækir að halda páska, þess sál verði upprætt frá hans fólki, sökum þess hann fram bar ekki Drottins fórnargáfu á réttum tíma; sá sami maður beri sína sekt.

14 Og sè útlendur maður hjá yður, þá haldi hann páska; eptir páskasetningum og þeirra síðum haldi hann þá. Sama regla sè fyrir yður og fyrir hinn útlenda og fyrir hinn innlenda.

15 Og á þeim degi, sem búðin var reist, huldi ský búð lögmálstjaldsins, og um kvöldið var yfir búðinni að sjá sem eld alt til morguns,

16 Og svo var það ávalt, ský huldi hana, og var á að líta, sem eldur væri, á næturnar.

17 Og þegar skýið lypti sèr upp af tjaldinu, þá tóku Ísraelssynir sig upp; og þar sem skýið nam staðar, þar settu Ísraelssynir herbúðir sínar.

18 Að Drottins boði tóku Ísraelssynir sig upp, og að Drottins boði settu þeir herbúðir sínar; allan þann tíma, sem skýið var kyrt á búðinni, höldu þeir kyrru fyrir,

19 Og meðan skýið í lángan tíma staðnæmdest á búðinni, gættu Ísra-

elssynir varðhalds Drottins, og tóku sig ekki upp.

20 Og þegar skýið var fáa daga yfir búðinni, þá lágu þeir í herbúðunum eptir boði Drottins, og eptir boði Drottins tóku þeir sig upp.

21 Og vildi það til, að skýið væri frá kvöldi alt til morguns, og tæki sig upp um morguninn, þá tóku þeir sig upp, eða hvort heldur dag eða nótt, ef skýið tók sig upp, þá tóku þeir sig upp ;

22 Eða tvo daga eða einn mánuð eða lengri tíma ; eins lengi og skýið var yfir búðinni, lágu Ísraelssynir um kyrt, og tóku sig ekki upp ; en þegar það hóf sig upp, þá tóku þeir sig upp.

23 Eptir boði Drottins settu þeir herbúðir, og eptir boði Drottins tóku þeir sig upp ; þess, sem var að gæta Drottins vegna, gættu þeir eptir boði Drottins fyrir milligöngu Mósis.

10. KAPÍTULI.

Silfurlúðrarnir. Fólkið fer frá Sínaí.

OG Drottinn talaði við Móses og mælti :

2 Gjör þér tvo lúðra af silfri, af drifnu verki skulu þeir vera, að þú getir haft þá til að saman kalla fólkið, og þegar á að flytja herbúðirnar.

3 Og sè blásið í þá báða, skal allur söfnuðurinn koma til þín að dyrum samkundutjaldsins.

4 Og þegar að eins er blásið í annan, þá skulu höfuðsmennirnir koma til þín, fyrimenn Ísraelsflokka ;

5 Og sè ákaflega í þá blásið, skal flytja herbúðirnar, þær sem eru mót austri ;

6 Og sè ákaflega blásið í annað sinn, skulu þær herbúðir taka sig upp, sem eru mót suðri. Lúðrana skal ákaflega þeyta, þá þér takið yður upp.

7 En þegar þér saman safnið söfnuðinum, skuluð þér blása, en ekki blása ákaflega.

8 Og prestarnir, Arons synir, skulu þeyta lúðrana, og þetta skal vera ævarandi regla hjá yðar eptirkomendum.

9 Og þá er þér farið í stríð í yðar landi móti yðar óvinum, sem á yður herja, þá blásið ákaflega í lúðrana, og yðar mun minzt verða hjá Drottni,

yðar Guði, og þér munuð verða frelsaðir frá yðar óvinum.

10 Og á yðar gleðidögum og á yðar hátíðum, og á yðar túnglkomudögum skuluð þér blása í lúðrana við yðar brennifórnir og þakkarfórnir, að þeir sèu yður til endurminningar fyrir yðar Guði. Eg em Drottinn, yðar Guð.

11 Og það bar við á öðru ári, í öðrum mánuði á 20. degi mánaðarins, að skýið tók sig upp af lögmálsbúðinni.

12 Og Ísraelssynir tóku sig upp, á ferð sinni, úr Sínaí-eyðimörku, og skýið nam staðar í eyðimörkinni Paran.

13 Og þessir tóku sig fyrst upp eptir orðum Drottins við Móses,

14 Merki Júðasona herbúða fyrst, með sínum her, en fyrir þeirra her var Nahesson, sonur Ammínadabs ;

15 Og yfir her Ísaskarssona ættkvíslar Netaneel, sonur Súars ;

16 Og yfir her Sebúlönssona ættkvíslar Eliab, sonur Helons.

17 Og búðin var ofan tekin, og synir Gersons tóku sig upp og synir Merarís, sem flutta búðina.

18 Og merki Rúbens herbúða tók sig upp með sínum her ; en yfir þess her var Elísúr, sonur Sedeúrs.

19 Og yfir her Símeonssona ættkvíslar var Selúmjel sonur Súrísa-daís.

20 Og yfir her Gadssona ættkvíslar Elíasaf, sonur Degúels.

21 Og Kahatítar tóku sig upp, sem báru helgidóminn ; og hinir settu upp búðina, þangað til þeir komu.

22 Og merki Efraímssona tók sig upp með sínum her ; en yfir þess her var Elísama, sonur Ammihúds ;

23 Og yfir her Manassissona ættkvíslar var Gamliel sonur Pedasúrs ;

24 Og yfir her Benjamínssona ættkvíslar Abídan sonur Gídeons.

25 Og merki Danssóna herbúða tók sig upp með sínum her, það fór seinast allra herbúdanna ; yfir þess her var Ahíeser, sonur Ammísadaís ;

26 Og yfir her Asserssóna ættkvíslar var Pagíel, sonur Okrans ;

27 Og yfir her Naftalíssonar, ættkvíslar, Ahíra, sonur Enans.

28 Þannig tóku Ísraelssynir sig upp með her sinn, og lögðu af stað.

29 Þá sagði Móses við Hóbab, son

Regúels Midíanítans, tengdaföður Mósis : vèr tökum oss nú upp, (og förum) til þess staðar, sem Drottinn hefur sagt um : eg vil gefa yður hann ; því Drottinn hefir heitið Ísrael góðu.

30 Og hann svaraði honum : eg vil ekki fara með, heldur vil eg fara í mitt land og til míns heimkynnis.

31 Og hann (Móses) sagði : yfirgefðu oss ekki ! því þú veizt, hvar vèr eigum að tjalda í eyðimörkinni, og vertu oss svo auga.

32 Og farir þú með oss, og komi fram við oss það góða, sem Drottinn vill oss veita, þá viljum vèr launa þér góðu.

33 Því næst tóku þeir sig upp frá fjalli Drottins (og fóru) þrjár dagleiðir, og sáttmálsörk Drottins fór undan þeim þrjár dagleiðir, til að vísa þeim á áfangastað.

34 Og ský Drottins var yfir þeim á þeim degi, sem þeir tóku sig upp úr herbúðunum.

35 En er örkin var upp tekin mælti Móses : stattu upp, Drottinn ! að þínir óvinir tvístrist, og þeir, sem þig hata, flýi fyrir þér.

36 Og þegar hún nam staðar, sagði hann : safna þú hingað, Drottinn ! þúsundum Ísraels flokka.

11. KAPÍTULI.

Elds upphoma í herbúðunum. Girndargrafsrnar.

OG lýðurinn möglaði, svo illa lét í eyrum Drottins, og þegar Drottinn heyrði það upp tendraðist reiði hans, og þar kviknaði eldur Drottins meðal þeirra, og eyddi því yzta af herbúðunum.

2 Þá æpti lýðurinn til Mósis, og Móses gjörði þæn sína til Drottins, þá sloknaði eldurinn ;

3 Og menn kölluðu þenna stað Tabera (eldsvoða), því eldur Drottins brann meðal þeirra.

4 Og skrillinn meðal þeirra fyltist græðgi, snæri sèr undan og grèt, og sömuleiðis Ísraelssynir, og sögðu : hver gefur oss kjöt að eta ?

5 Vèr munum til þeirra fiska, sem vèr átum ókeypis í Egyptalandi, agúrka og melóna og lauksins, rauða lauksins og hvíta lauksins.

6 En nú eru vorar sálir upphornað-

ar ; hèr er ekkert ; vèr sjáum ekkert nema Man.

7 En Man var eins og Kórianderfrø og korn þess kristalfögur (þess útlit eins og útlit bedólans).

8 Fólkið hljóp um kring og safnaði því og malaði það í mylnum, eða muldi það í morteli, og suðu það í pottum og gjörðu úr því kökur, og það var á bragðið eins og viðsmjörskökur.

9 Og þegar dögg fèll á nóttum yfir herbúðirnar, þá fèll Man og þar á.

10 Og Móses heyrði fólkið gráta, hvern með sínum ættingjum í dyrum síns tjalds ; þá upp tendraðist Guðs reiði ákaflega, og Móses armæddist af því.

11 Og Móses sagði við Drottin : hví breytir þú svo illa við þinn þjón, og hví finn eg ekki náð í þínum augum, að þú skulir leggja á mig byrði als þessa fólks ?

12 Hefi eg gengið þúngaður að öllu þessu fólki, hefi eg borið það í heiminn, að þú segir við mig : ver það í þínum faðmi, eins og föstra ber brjóstbarn, inn í landið, sem þú sórst þeirra fedrum.

13 Hvaðan á eg að taka kjöt til að gefa öllu þessu fólki ? því þeir gráta upp á mig og segja : gef oss kjöt, að vèr etum !

14 Eg orka ekki að bera alt þetta fólki ; því það er of þungt fyrir mig.

15 Og ef þú ætlar að fara svona með mig, þá sálga þú mér heldur, hafi eg fundið náð í þínum augum, svo eg ekki sjái mína neyð !

16 Þá mælti Drottinn við Móses : safna þú mér 70 mönnum af hinum elztu í Ísrael, sem þú þekkir að eru elztir meðal fólksins, og þess yfirmenn, og kom þú með þá að samkundutjaldinu og láttu þá skipa sèr þar niður hjá þér.

17 Og eg vil niður koma, og tala þar við þig, og eg vil taka af þeim anda, sem yfir þér er, og leggja yfir þá, svo þeir beri með þér fólksins þunga, og þú berir hann ekki einn.

18 Og til fólksins skaltu segja : helgið yður til morgus ; þá skuluð þér kjöt eta ; því þér hafið grátið fyrir eyrum Drottins og sagt : hver gefur oss kjöt að eta ! því vel leið

oss í Egyptalandi ; og Drottinn mun gefa yður kjöt, að þér etið.

19 Þér skuluð ekki eta (kjöt) einn dag, og ekki tvo og ekki 5 daga, og ekki 10 daga, og ekki 20 daga ;

20 Heldur alt að mánuði ; þángað til það gengur út af yðar nösum, og verður yður að viðbjóð, af því þér hafið burt skúfað Drottni, sem meðal yðar er, og fyrir honum grátið og sagt : hvers vegna erum vér komnir burt úr Egyptalandi ?

21 Og Móses sagði : fólkíð er 6 hundruð þúsund manns, sem eg er með, og þú segir : kjöt vil eg þeim gefa, að þeir eti í heilan mánuð.

22 A þá að slátra fyrir þá smáfænaði og nautum, að þeim dugi ? á að flytja alla fiska sjávarins hingað, svo nóg verði fyrir þá ?

23 Og Drottinn mælti við Móses : er Drottins hönd of stutt ? Nú skaltu sjá, hvort mín orð við þig rætast eða ekki.

24 Og Móses gekk burt og bar fólkinu Drottins orð, og saman safnaði 70 manns af fólksins öldúngum og skipaði þeim niður alt í kríng um tjaldið.

25 Þá kom Drottinn niður í skýinu, og talaði við hann, og tók af þeim anda, sem yfir honum var, og lagði hann á þá 70 menn, öldúngana. Og jafnskjótt og andinn kom yfir þá, þá spáðu þeir, og ekki síðan.

26 Og tveir menn voru eptir í herbúðunum, annar hét Eldað, en hinn Medað, og andinn kom yfir þá (þeir voru meðal hinna uppskrifuðu, en höfðu ekki gengið til tjaldsins), og þeir spáðu í herbúðunum.

27 Þá kom smásveinn hlaupandi og sagði Móses frá og mælti : Eldað og Medað spá í herbúðunum.

28 Og Jósva, sonur Núns, valinn þjón Mósis, svaraði og mælti : Móses, herra minn, banna þeim það !

29 En Móses svaraði honum : tekur þú upp þykkjuna fyrir mig ? eg vildi, að alt Drottins fólk væri spámenn, svo Drottinn legði sinn anda yfir þá (það).

30 Og Móses gekk aptur í herbúðirnar, hann og Ísraels öldungar.

31 Og vindur kom frá Drottni, og færði vaktelur frá sjónum, og kastaði

þeim svo sem eina dagleið til herbúðanna, og hingað og þangað eina dagleið umhverfis herbúðirnar, og við 2 álnir á hæð yfir jörðuna.

32 Og fólkíð tók sig til allan þann dag og alla þá nótt og allan daginn eptir og safnaði vaktelum. Sá, sem safnaði litlu, hann safnaði 10 Hómer, og þeir breiddu þær út alt í kríng um herbúðirnar.

33 Meðan kjötið var enn milli tanna þeirra og ekki upp unnið, upp tendraðist reiði Drottins við fólkíð, og Drottinn lét þar verða mjög mikinn mannfelli meðal fólksins.

34 Og menn kölluðu þann stað girndargrafir, af því að hinir grádugu meðal fólksins voru þar grafnir.

35 Frá girndargröfunum fór fólkíð til Haserót, og þeir staðnæmdust í Haserót.

12. KAPÍTULI.

María verður líkþrá.

OG María og Aron átöldu Móses sakir þeirrar mórlezkú konu, sem hann hafði tekið ; því mórlezkú konu hafði hann tekið sèr.

2 Og þau sögðu : talar þá Drottinn að eins við Móses ? talar hann ei líka til vor ? Og Drottinn heyrði það.

3 En maðurinn Móses var mikið hógvær, fremur en allir menn á allri jörðunni.

4 Þá talaði Drottinn hastarlega til Mósis, Arons og Maríu : farið þið þrjú til samkundutjaldsins ! og þau gengu þángað öll þrjú.

5 Þá kom Drottinn niður í skýstólp-anum og gekk í dyr samkundutjaldsins og kallaði Aron og Maríu, og þau gengu bæði þar að.

6 Og hann sagði : heyrð mín orð ! þegar spámaður er meðal yðar, þá opinberast eg, Drottinn, honum í sýn ; í draumi tala eg við hann.

7 Ekki er því þannig háttað með Móses þjón minn ; hann er trúr yfir öllu mínu húsi.

8 Eg tala við hann munnlega, og læt hann skoða, og ekki í ráðgátu ; hann sèr mynd Drottins. Og hví voruð þið þá ekki hredd við að mæla í móti þjóni mínum Móses ?

9 Og reiði Drottins upp tendraðist gegn þeim, og hann fór burt,

10 Og skýið fór burt frá tjaldinu, og sjá! María var líkþrá (hvít) sem snjór; og Aron leit til Maríu, og sjá! hún var líkþrá.

11 Þá sagði Aron við Móses: æ herra minn! til reikna oss ekki þessa synd, að við vorum heimsk og að við höfum syndgað!

12 Láttu hana ekki vera sem andvana fött (barn), hvers hálfu hold, þá það kemur af móðurlífi, er rotnað!

13 Þá kallaði Móses til Drottins og mælti: æ Drottinn! gjör hana heilbrigða!

14 Og Drottinn sagði við Móses: en hefði faðir hennar hrækt í andlit hennar, mundi hún þá ei hafa skammast sín í 7 daga? hún skal í 7 daga vera innilokuð utan herbúða, og eptir það má taka hana inn aptur.

15 Síðan var María innilokuð utan herbúða í 7 daga, og fólkið tók sig ekki upp, fyr en María var aptur inntekin.

13. KAPÍTULI.

Njósarmenn sendir til Kanaanslands.

OG þar eptir tók fólkið sig upp frá Haserót, og setti herbúðir sínar í eyðimörkinni Paran.

2 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

3 Gjör þú út menn til að njósna um Kanaansland, sem eg gef Ísraelssonum; einn skuluð þér senda fyrir hverja ættkvísl, eintóma ættarhöfðingja þeirra.

4 Þá sendi Móses þá úr eyðimörkinni Paran eptir Drottins skipun; þeir menn voru eintómir höfuðsmenn Ísraelssona.

5 En þetta eru þeirra nöfn: fyrir Rúbens ættkvísl, Sammúa, sonur Sakkúrs;

6 Fyrir Símeons ættkvísl, Safat, sonur Hóris,

7 Fyrir Júda ættkvísl, Kaleb, sonur Jefúnnes;

8 Fyrir Ísaskars ættkvísl, Ígal, sonur Jóseps;

9 Fyrir Efraíms ættkvísl, Hósea, sonur Núns;

10 Fyrir Benjamíns ættkvísl, Paltí, sonur Rafús;

11 Fyrir Sebúlons ættkvísl, Gaddíel, sonur Sódís;

12 Fyrir Jóseps ættkvísl, af Manassis ættlegg, Gaddí, sonur Súsís;

13 Fyrir Dans ættkvísl, Ammíel, sonur Gemallís;

14 Fyrir Assers ættkvísl, Setúr, sonur Míkaels;

15 Fyrir Naftalís ættkvísl, Rakbí, sonur Vafstís;

16 Fyrir Gads ættkvísl, Geúel, sonur Makís.

17 Þetta eru nöfn þeirra manna, sem Móses sendi til að kanna landið. En Móses kallaði Hósea, son Núns, Jósva.

18 Og síðan sendi Móses þá til að skoða Kanaansland og mælti til þeirra:

19 Farið herna til suðurs og farið eptir fjöllunum, og skoðið landið, hvernig það er, og fólkið, sem í því býr, hvort það er styrklegt eða veiklegt, fátt eða margt,

20 Og hvernig landið er, sem það býr í, hvort það er gott eða hrjóstugt, og hvernig staðirnir eru, sem það býr í, hvert það eru tjöld eða víggirtar borgir.

21 Og hvernig landið er, hvort það er feitt eða magurt, hvort þar eru trè (skógar) eða ekki? og verið öruggir, og komið með nokkuð af landsins ávöxtum. En þessi tími var tími hinna fyrstu vínberja.

22 Nú fóru þeir af stað og skoðuðu landið frá eyðimörkinni Sín alt til Rehób, gagnvart Hemat.

23 Því næst fóru þeir suður á við og komu til Hebron; þar voru þeir Ahíman, Sesal og Talmaí, Enakssynir; en Hebron var bygð sjö árum fyrir en Sóan í Egyptalandi.

24 Og þeir komu í dalinn Eskól, og sníðu þar af vínviðargrein og vínþrúgu, og báru hana tveir á stöng, þar að auki nokkur granatepli og fikjur.

25 Þenna stað kölluðu menn Eskólsdal (vínþrúgnadal) vegna vínþrúgnanna, sem Ísraelssynir höfðu þar af sniðið.

26 Og þeir snèru aptur, þegar þeir höfðu kannað landið, eptir 40 daga.

27 Og þeir gengu, og hittu aptur Móses og Aron og allan söfnuð Ísraelssona í eyðimörkinni Paran, gegnt Kades, og færðu þeim og

öllum söfnuðinum fregn, og létu þá sjá ávöxtu landsins.

28 Og þeir sögðu homum frá og mæltu : Vær komum í landið, þángað sem þú sendir oss, og að sönnu flýtur það í mjólk og hunangi, og þetta er þess ávöxtur.

29 En það er hraust þjóð, sem í landinu býr, og hinar víggirtu borgir (eru) mjög stórar, og líka sáum vér þar Enakssyni.

30 Amalekítar búa suður í landinu ; og Hetítar og Jebúsítar og Amórítar búa á fjöllum, og Kananítar búa við sjóinn, og við Jórdan.

31 Og Kaleb sefadi lýðinn fyrir Móses, og mælti : Þángað skulum vér fara og leggja undir oss landið, því vinna munum vér það.

32 En þeir menn, sem með honum höfðu farið, sögðu : Vær getum ekki farið mót þessari þjóð, því að hún er hraustari en vér.

33 Og þeir, sem höfðu kannað (landið), komu með illar frëttir af landinu til Ísraelssona og sögðu : Það land, sem vér fórum yfir til að skoða, upp etur innbúa sína, og alt fólkið, sem vér þar sáum, er mikið hávaxið fólk.

34 Og þar sáum vér risa, Enakssyni af risum (komna), og vér vorum í eigin augum sem eingisprettur, og eins vorum vér í þeirra augum.

14. KAPÍTULI.

Fólkið möglar og verður fyrir hegningu.

ÞÁ æpti allur söfnuðurinn upp yfir sig, og fólkið grét þá sömu nótt.

2 Og allir Ísraelssynir mögluðu gegn Móses og Aron, og allur söfnuðurinn sagði við þá : Guð gæfi vér hefðum daíð í Egyptalandi, eða vér dæjum í þessari eyðimörku !

3 Því leiðir Drottinn oss í þetta land, svo að vér föllum fyrir sverði, og konur vorar og börn verði að herfangi ? Er ekki betra fyrir oss að hverfa aptur til Egyptalands ?

4 Og þeir sögðu hver við annan : Setjum oss höfðingja og hverfum aptur til Egyptalands !

5 Þá fëllu þeir Móses og Aron á ásjónur sínar til jarðar, fyrir allri samkomu Ísraelssona safnaðar.

6 Og Jósva, sonur Núns, og Kaleb,

sonur Jefúnnes, tveir af þeim, sem höfðu skoðað landið, rifu klæði sín.

7 Og sögðu við allan söfnuð Ísraelssona : Það land, sem vér fórum yfir að skoða, er mjög gott.

8 Sè Drottinn oss líknsamur, þá flýtur hann oss í þetta land, og gefur oss það landið, sem flýtur í mjólk og hunangi.

9 Gjörði að eins ekki uppreisn móti Drottni og hræðizt ekki landsfólkið, því það er vort brauð ; vikin er frá þeim þeirra vörn, og Drottinn er með oss ; verið óhræddir !

10 Þá ætlaði allur söfnuðurinn að grýta þá. En dýrð Drottins opinberaðist öllum Ísraelssonum í samkundutjaldubúðinni.

11 Og Drottinn sagði við Móses : Hversu lengi ætlar þjóð þessi að egna mig, og hversu lengi að vantreysta mér, svo mörg undur, sem eg hefi gjört meðal þeirra ?

12 Eg vil senda því drepssótt, og af má það, og gjöra þig að þjóð, stærri og sterkari en það er.

13 Og Móses sagði við Drottin : Þá munu Egyptzkir frëtta það, því með þínum krapti hefir þú flutt þetta fólk burt frá þeim ;

14 Og menn munu segja innbúum þessa lands, sem hafa heyrt, að þú, Drottinn ! sèrt með þessu fólki, og látir það sjá þig bersýnilega, og að þitt ský, Drottinn ! standi yfir því, og þú gangir fyrir því í ský-stólpa á daginn og í eldskýi á næturnar ;

15 Og deyðir þú þetta fólk niður í strá, þá munu þjóðirnar segja, sem hafa heyrt þína frægð :

16 Af því Drottinn gat ekki komið þessu fólki inn í landið, sem hann sör þeim, þá slátraði hann (því) í eyðimörkinni.

17 Og nú sýni Drottins kraptur sig mikinn, eins og þú hefir talað og sagt :

18 Drottinn er þolinmóður og náðarríkur, fyrirgefur misgjörðir og afbrot, en sem ei letur ætíð óhegnt, sem vitjar misgjörða fedranna á sonunum í þriðja og fjórða lið.

19 Fyrirgef misgjörðir þessa fólks eptir stærð þinnar náðar, og eins og þú hefir fyrirgefið þessu fólki, frá Egyptalandi hingað til.

20 Og Drottinn svaraði : eg fyrirgef, eins og þú segir ;

21 En svo sannarlega, sem eg lifi, og Drottins dýrd upp fyllir alla jörðina.

22 Allir þeir menn, sem hafa sæð mína dýrd og míu undur, sem eg gjörði í Egyptalandi og í eyðimörkinni, og nú hafa freistað mín 10 sinnum, og ekki hlýtt raustu minni,

23 Þeir skulu ekki sjá landið, sem eg sör feðrum þeirra, og eingir, sem mig hafa egnt, skulu sjá það.

24 En þjón minn Kaleb, af því annar andi er yfir honum, og af því hann hefir algjörlega fylgt mér, hann vil eg leiða inn í það land, sem hann hefir komið í, og niðjar hans skulu eignast það.

25 En Amalekítar og Kananítar búa í dölunum ; snúið nú við á morgun og farið í eyðimörkina á leið til rauða hafsins.

26 Og Drottinn talaði við Móses og Aron og mælti :

27 Hversu lengi (á eg að fyrirgefa) þessum vonða söfnuði, sem móti mér möglar ? Mögl Ísraelssona, hversu þeir hafa möglað móti mér, hefi eg heyrt.

28 Seg þú þeim : svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn, eins og þér hafið talað fyrir mínum eyrum, eins yil eg við yður gjöra.

29 Í þessari eyðimörku skulu yðar líkamir falla, allra yðar, sem taldir eruð eptir yðar tölu, frá tvítugsaldri og þar yfir, yðar, sem möglað hafið móti mér ;

30 Þér skuluð ekki koma inn í landið, sem eg með eiði hēt, að þér skylduð búa í, nema Kaleb, sonur Jefúnnis, og Jósva, sonur Núns.

31 Og yðar börn, sem þér töluðuð um, að þau mundu verða að herfángi, þau flyt eg þangað, og þau skulu þekkja landið, sem þér forsmáðuð ;

32 En yðar líkamir skulu falla í þessari eyðimörku,

33 Og yðar synir skulu vera með hjarðir í eyðimörkinni í 40 ár, og gjalda yðar fráfalls, (ótrúmensku), þangað til yðar líkamir eru afmáðir í eyðimörkinni.

34 Eptir tölu þeirra 40 daga, sem þér voruð að skoða landið, ár fyrir hvern dag, skuluð þér bera yðar

misgjörning í 40 ár, og verða þess varir, að eg em horfinn frá yður.

35 Eg Drottinn hefi það talað : sannarlega vil eg gjöra þetta öllum þeim vonða söfnuði, sem hefir gjört samtök móti mér ; í þessari eyðimörku skulu þeir afmáðir verða og þar skulu þeir deyja.

36 Og þeir menn, sem Móses hafði sent til að skoða landið, og sem aptur komu, og komu öllum söfnuðinum til að mögla móti honum, því þeir létu út berast illar fréttir af landinu ;

37 Þeir menn dóu, sem út breiddu illa frétt af landinu, í plágu frá Drottni.

38 En Jósva, sonur Núns, og Kaleb, sonur Jefúnnis, lifðu eptir af þeim mönnum, sem farið höfðu að skoða landið.

39 Og Móses talaði þessi orð til allra Ísraelssona ; þá varð fólkið mjög sorgbitið.

40 Og þeir tóku sig upp um morguninn og fóru upp á hæð fjallsins, og sögðu : hér erum vér og viljum fara til þess staðar, sem Drottinn hefur talað um ; því vér höfum syndgað.

41 Þá mælti Móses : hvi brjótið þér Drottins boð ? það mun ei heppnast !

42 Farið ekki þangað ; því Drottinn er ekki meðal yðar, að þér fallið ei fyrir yðar óvinum.

43 Því Amalekítar og Kananítar eru þar fyrir yður, og þér munuð falla fyrir sverði ; sakir þess þér snæruð yður frá Drottni, og Drottinn er ekki með yður.

44 Og þeir voru einbeittir að fara upp á fjallshæðina ; en sáttnálsörk Drottins og Móses viku ei úr herbúðunum.

45 Þá komu Amalekítar og Kananítar, sem þá bjuggu á sama fjalli, unnu þá og tvístruðu þeim alt til Horma.

15. KAPÍTULI.

Ymisleg lög. Refsing fyrir vanhælgun hvíldardagsins. Minnisbarmarnir.

OG Drottinn talaði við Móses og mælti :

2 Tala þú við Ísraelssyni og seg þeim : þegar þér komið í það landið, sem þér eigið að byggja, er eg gef yður,

3 Og þér færið Drottnei fórn, sem endra skal, brennifórn eða sláturfórn, vegna heilags áheitis, eða sjálfviljuglega, eða á yðar hátíðum, til að gjöra Drottnei þægilegan ilm, af nautum eða smáfænaði,

4 Þá komi hver sá, sem fórnargáfu færir Drottnei, með, svo sem matfórn, hveitimjöl tíunda part, og sè helt yfir viðsmjöri, fjórða parti af Hín,

5 Og vín til þakkarfórnar, fjórða part af Hín, skaltu fram láta til brennifórnarinnar, eða sláturfórnarinnar með hverjum sauð.

6 Og með hrút skaltu fram bera tvo tíundu parta hveitimjöls, yfirdöggvaða með þriðja parti af Hín;

7 Og vín til þakkarfórnarinnar skaltu fram bera þriðja part, þægilegan ilm fyrir Drottnei.

8 Og þegar þú fórnfærir úngu nauti til brennifórnar, eða sláturfórnar, vegna heilags áheitis, eða til þakkarfórnar Drottnei,

9 Þá fram beri maður með nautinu, sem matfórn, þrjá tíundu parta hveitimjöls, yfirdöggvaða með viðsmjöri, hálfri Hín;

10 Og vín skaltu fram bera til þakkarfórnar, hálfa Hín, sem upp-
tendrun þægilegs ilms fyrir Drottnei.

11 Svo skal gjöra við uxa, eða við hrút, eða við sauð, eða við geit;

12 Eptir tölu þeirri, sem þér fórníð, skuluð þér gjöra við hvað eitt, eptir þess tölu.

13 Sérhver innlendur skal gjöra þetta þannig, til að færa Drottnei upp-
tendran þægilegs ilms.

14 Og sè útlendur maður meðal yðar, eða hver sem meðal yðar er hjá yðar niðjum, og hann færir Drottnei brennifórn þægilegs ilms, þá skal hann gjöra eins og þér gjöríð.

15 Allur söfnuðurinn skal svo gjöra; ein regla sè fyrir yður og hinn útlenda, eilíf regla fyrir yðar ókommu kynslóðir; hinn útlendi skal vera fyrir augliti Drottins eins og þér.

16 Eitt lögmál, einn réttur skal vera fyrir yður og hinn útlenda, sem hjá yður býr.

17 Og Drottinn talaði við Móses og mælti :

18 Tala þú við Ísraelssyni og seg þeim : þegar þér eruð komnir í það land, sem eg flyt yður í,

19 Og þér etið af brauði landsins, þá skuluð þér gefa Drottnei upplyptingar fórn;

20 Sem frumgróða yðar korns skuluð þér gefa eina köku til upplyptingar; eins og upplyptingin af yðar hlöðu er, eins skuluð þér og gefa þessa.

21 Af frumgróða yðar korns skuluð þér gefa Drottnei upplypting, sömuleiðis niðjar yðar.

22 Og þegar þér brjótið, og ekki haldið öll þessi boðorð, sem Drottinn hefir talað til Mósis,

23 Alt, sem Drottinn hefir yður boðið fyrir Móses, frá þeim degi, er hann gaf yður boðorð, og upp frá því til yðar eptirkomenda;

24 Og sè einhver yfirsjón drýgð á laun við söfnuðinn, þá fórnfæri allur söfnuðurinn ungum bola, sem brennifórn til þægilegs ilms fyrir Drottnei, og þar að auki matfórn og drykkjarfórn, eins og vera ber, og geithafur sem syndafórn.

25 Og presturinn forlíki fyrir allan söfnuð Ísraelssona, að þeim fyrirgefið verði, því yfirsjón var það; en þeir færa Drottnei fórnargáfu sína sem brennifórn, og sína syndafórn fram fyrir Drottnei, vegna sinnar yfirsjónar.

26 Og svo verður öllum söfnuði Ísraelssona fyrirgefið, og hinum útlenda, sem býr á meðal þeirra; því hjá öllu fólkinu var það yfirsjón.

27 Og þegar einhver syndgar af vangá, þá komi hann með árgamla geit til syndafórnar.

28 Og presturinn friði þá sál fyrir Drottnei, sem syndgaði af vangá, gjöri forlíkun fyrir hana, að henni verði fyrirgefið,

29 Fyrir hinn kynborna meðal Ísraelssona og fyrir hinn útlenda, sem meðal þeirra býr; eitt lögmál skal fyrir yður vera, fyrir hvern þann, sem misbrýtur.

30 En hver sá, sem eitthvað að hefist með upplyptri hendi (af ásetningi), innborinn eða útlendur, sá hinn sami fyrirlitur Drottin, og hin sama sál verði upprætt frá sínu fólki.

31 Því orð Drottins hefir hann forsmáð, og brotið hans boðorð; upp rætast skal sú hin sama sál, hennar sekt hvílir á henni.

32 Og á meðan Ísraelssynir voru í eyðimörkinni, fundu þeir mann nokkurn, sem tindi saman við á hvíldardeginum.

33 Og þeir, sem fundu hann, þar sem hann var að tína viðinn saman, leiddu hann fyrir Móses og Aron og fyrir allan söfnuðinn.

34 Og þeir höfðu hann í varðhaldi; því það var ei úr því skorið, hvað við hann skyldi gjöra.

35 Þá sagði Drottinn við Móses: manninn skal deyða; allur söfnuðurinn skal grýta hann utan herbúðanna.

36 Þá leiddi allur söfnuðurinn hann út fyrir herbúðirnar og grýttu hann, svo hann dó, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

37 Og Drottinn talaði við Móses og mælti:

38 Tala þú við Ísraelssonu, og seg þeim, að þeir gjöri sér kögur á barm klæða sinna, fyrir þeirra niðja, og þeir skulu setja snúru af bláum purpura yfir kögrið á barminum.

39 Berið þetta sem kögur, að þér horfið á það, og munið til allra Drottins boðorða, og haldið þau, og farið ekki eptir fýsn hjartna yðvarra né augna, að þér takið fram hjá (mér) með þeim,

40 Til þess þér munið og haldið öll mín boðorð, og seud helgir í augliti Guðs yðar.

41 Eg em Drottinn yðar Guð, sem hefi út leitt yður úr Egyptalandi, til þess að vera yðar Guð; eg em Drottinn yðar Guð.

16. KAPÍTULI.

Kóra, Datan og Abíram gjöra uppreisn.

KÓRA, sonur Jesehars, sonar Rahats, sonar Leví, tók með sér Datan og Abíram, syni Elíabs, og On, son Pelets, börn Rúbens,

2 Og þeir risu upp gegn Móses ásamt 250 af Ísraelsbörnum, sem voru höfðingjar lýðsins, er kvaddir voru vanalega til að mæta á þingum, nafnkunnir menn;

3 Þeir tóku sig saman gegn Móses

og Aron, og sögðu við þá: Látið bærilega! Því allur þessi söfnuður tilsamans er heilagur, og Drottinn er mitt á meðal þeirra; hví hefjið þjer yður þá upp yfir Guðs söfnuð?

4 Þegar Móses heyrði þetta, fëll hann fram á sína ásjónu,

5 Mælti við Kóra og allan hans flokk og sagði: á morgun mun Drottinn leiða í ljós, hver hans er, hver heilagur er, og láta hann koma til sín;

6 Þann, sem hann út velur, mun hann láta koma til sín. Gjöríð því þetta: takið yður glóðarker, Kóra og allur hans flokkur,

7 Leggið í þau eld og síðið þar yfir reykelsi fyrir augliti Drottins á morgun, og sá, sem Drottinn út velur, hann skal vera heilagur. Gætið yðar, synir Leví!

8 Og Móses sagði enn fremur við Kóra: heyríð synir Leví!

9 Þykir yður það lítið, að Ísraels Guð hefir kjöríð yður úr söfnuði Ísraelsbarna, til að láta yður koma til sín, til að þjóna að samkundutjaldbúð Drottins, og að standa frammi fyrir söfnuðinum til að þjóna honum,

10 Og hann lét þig, alla þína bræður og syni Leví, með þér, koma nær; nú viljið þér líka ná í prestsembættið!

11 Þess vegna hefir þú og allur þinn flokkur gjört uppreisn gegn Drottni. Því hvað er Aron, að þér skuluð mögla í gegn honum.

12 Þá sendi Móses til að kalla á Datan og Abíram, syni Elíabs; en þeir svöruðu: vèr komum ekki!

13 Er það of lítið, að þú hefir leitt oss úr því landi, sem flýtur í mjólk og hunangi, til að deyða oss í þessari eyðimörku, að þú þar á ofan vilt drottna yfir oss?

14 Ekki hefir þú leitt oss til þess lands, sem flýtur í mjólk og hunangi, og gefið oss til eignar akra og vingarða! ætlarðu líka að blinda menn þessa? vèr komum ekki!

15 En Móses varð mjög reiður og sagði við Drottin: líf ekki við matförn þeirra! ekki einn asna hef eg tekið frá þeim, ekki gjört nokkrum af þeim mein!

16 Og við Kóra sagði hann: vertu og allur þinn flokkur hær á morgun í augsyn Drottins, þú og þeir og Aron!

17 Skal hver taka sitt glóðarker, sá reykelsi þar yfir, og koma með það fram fyrir Drottin, hver með sitt, als 250 glóðarker; þú og Aron skulu líka taka hver sitt glóðarker.

18 Hver og einn tók því sitt glóðarker, lét í það eld og sáði þar yfir reykelsi og nam staðar við dyr samkundutjaldbúðarinnar ásamt Móses og Aron.

19 En Kóra saman safnaði í móti þeim öllum söfnuðinum við dyr samkundutjaldbúðarinnar, og dýrð Drottins birtist öllum söfnuðinum.

20 Þá talaði Drottinn við Móses og Aron og sagði:

21 Takið yður burt frá þessum söfnuði og eg mun í einu augabragði af má þá!

22 En þeir fellu fram á sínar ásjónur og sögðu: alvaldi Guð! skapari als þess, sem lifsanda dregur! þessi eini maður ætlaði að syndga, muntu fyrir þá sök reiðast öllum söfnuðinum?

23 Þá talaði Drottinn við Móses og sagði:

24 Tala þessum orðum við söfnuðinn: farið frá tjöldum þeirra Kóras, Datans og Abírams alt um kring.

25 En Móses stóð upp, gekk til Datans og Abírams, og öldungar Ísraels fylgdu honum;

26 Og hann talaði til safnaðarins, og sagði: víkið frá tjöldum þessara óguðlegu manna, og snertið ekki neitt af því, sem þeim til heyrir, að þér ekki fyrirfarizt sökum þeirra synda.

27 Þeir fóru því burtu frá tjöldum þeirra Kóras, Datans og Abírams alt um kring, en Danan og Abíram gengu út og stóðu við tjaldþyrnar ásamt konum sínum, sonum og úngbörnum.

28 Þá sagði Móses: af þessu skuluð þér sjá, að Drottinn hefir sent mig til að gjöra öll þessi verk og að eg ekki gjöri þau eptir eigin hugþótta:

29 Ef þessir menn deytja, eins og aðrir menn, og ef Drottinn refsar þeim á sama hátt og öðrum mönnum, þá hefir Drottinn ekki sent mig;

30 En ef Drottinn lætur eitthvað óvenjulegt við bera svo að jörðin opnar munn sinn og svelgir þá í sig; og alt, sem þeim til heyrir, og þeir fara lifandi niður til helju, þá hafið það til merkis um, að þessir menn hafa fyrirlítið Drottin.

31 Og sjá! rétt í því hann hafði mælt þessi orð, rifnaði jörðin undir fótum þeim,

32 Og hún opnaði munn sinn og svelgdi þá og híbýli þeirra, og alla þá menn, sem voru með Kóra, og alla þeirra fjármuni;

33 Og þeir fóru með öllum sínum áhángendum lifandi niður til helju, jörðin huldi þá, og þeir voru þannig afmáðir mitt úr söfnuðinum.

34 En allir Ísraélítar, sem stóðu í kring um þá, flýðu, er þeir heyrðu óp þeirra, því þeir hugsuðu, að jörðin mundi annars líka svelgja sig.

35 Síðan fór eldur út frá Drottini, er eyddi þeim 250 mönnum, sem reykelshöfðu upp tendrað.

36 Og Drottinn talaði við Móses og sagði:

37 Seg við Eleasar, son Arons prests, að hann skuli taka glóðarkerin úr loganum og dreifa eldinum úr þeim víðs vegar, því þau hafa verið ætluð til helgrar þjónustu,

38 Það er: glóðarker þeirra, sem með syndum sínum ollu sér dauða, og fletja þau út í þunnar skífur og klæða með þeim altarið því þeir komu með þau fram fyrir Drottin og ætluðu þau til helgrar þjónustu, og skulu þau vera Ísraelsbörnum til minningar.

39 Presturinn Eleasar tók þess vegna eirglóðarkerin, sem þeir, sem brendir voru, höfðu komið með, og þegar búið var að fletja þau út, klæddu þeir altarið með þeim,

40 Ísraelsbörnum til minningar um, að einginn útlandur, sem ekki væri af Arons ætt, skyldi gefa sig fram til að bera reykjarförn fram fyrir Drottin, svo að ekki færi eins fyrir honum og Kóra og hans félögum, eins og Drottinn hafði sagt honum fyrir munn Móses.

41 Daginn eptir möglaði allur lýður Ísraelsbarna gegn Móses og Aron og sagði: þið hafið deytt lýð Drottins.

42 En sem söfnuðurinn safnaðist saman gegn Móses og Aron og þeir litu til samkundutjaldbúðarinnar, sjá! þá huldi skýið hana og dýrð Drottins birtist;

43 Og Móses og Aron gengu fram fyrir samkundutjaldbúðina.

44 Þá talaði Drottinn við Móses og sagði:

45 Víkið burt frá lýð þessum ; eg vil skjóttlega af má hann ! En þeir fællu fram á ásjónur sínar.

46 Og Móses sagði við Aron : tak glóðarker, lát eld í það af altarinu, sá svo reykelsi þar yfir og gakk í skyndi til safnaðarins og friðþæg fyrir þá, því Guðs reiði er farin að koma í ljós, plágan byrjuð !

47 Þá tók Aron, eins og Móses hafði boðið honum, og hljóp inn í miðjan söfnuðinn, og sjá ! plágan var byrjuð meðal þeirra ; og hann stráði reykelsinu, og friðþægði fyrir þá,

48 Þar sem hann stóð á milli hinna dauðu og lifandi, og plágan hætti.

49 En þeir, sem dóu í þessari plágu, voru 14 þúsundir og 7 hundruð, auk þeirra, sem dóu Kóras vegna.

50 Og Aron snéri aptur til Mósis til dyra samkundutjaldbúðarinnar, og plágan stöðvaðist.

17. KAPÍTULI.

Um staf Arons.

OG Drottinn talaði við Móses og sagði :

2 Tala við Ísraelsbörn, og tak af þeim 12 stafi, einn af hverjum ættlegg, einn af hverjum ættarhöfðingja, og skrifa nafn hvers eins á hans staf ;

3 En nafn Arons skaltu rita á staf Levis, því sinn stafur skal vera fyrir sérhvern ættarhöfðingja.

4 Og þú skalt leggja þá niður í samkundutjaldbúðinni fyrir framan lögmálið, þar sem eg er vanur að koma á fund ykkar.

5 Og það skal verða, að stafur þess manns, sem eg út vel, skál blómgast, að eg megi hepta mögla Ísraelsbarna í gegn mæ, er þeir mögla í gegn yður.

6 Og Móses talaði við Ísraelsbörn og allir þeirra höfðingjar fengu honum stafi, hver höfðingi einn staf fyrir sinn ættlegg, tólf stafi als ; var Arons stafur meðal (stafa) þeirra.

7 Móses lagði þá stafina fram fyrir Drottin í lögmáls tjaldbúðinni ;

8 En þegar Móses daginn eptir gekk þar inn, sjá ! þá var fyrir ætt Levis stafur Arons laufgaður, svo að blöð hans voru spröttin, blóm komin upp, og hann bar fullvaxin aldini.

9 Bar Móses nú alla stafina út frá

augliti Drottins til Ísraelsbarna, svo þeir sæju þá, og hver tók sinn staf.

10 Þá sagði Drottinn við Móses : Ber aptur staf Arons fram fyrir sáttmálsörkina, að hann sé þar geymdur til minningar fyrir þá, sem óhlýðnir eru, svo að mögla þeirra gegn mæ taki enda og þeir ekki þess vegna dey.

11 Og Móses gjörði þannig, eins og Drottinn, hafði boðið honum.

12 En Ísraelsbörn sögðu við Móses : sjá ! vèr látum lífið, vèr tortýnumst, allir tortýnumst vèr !

13 Hver, sem kemur nærri tjaldbúð Drottins, deyr ; munum vèr þá allir tortýnast ?

18. KAPÍTULI.

Embætti og uppeldi presta og Levíta.

OG Drottinn sagði við Aron : þú og synir þínir og ætt föður þíns með þér skuluð sæta hegníngu fyrir það, sem brotið er á móti helgidóminum, og þú og synir þínir með þér skulu sæta hegníngu fyrir það, sem yður verður á í yðar prestsembætti.

2 Þú skalt líka taka með þér bræður þína, kynkvísl Levis, ættkvísl föður þíns ; þeir skulu vera þér til aðstóðar og þjóna þér ; en þú og synir þínir með þér skulu vera frammi fyrir vitnisburðartjaldbúðinni ;

3 Þeir skulu gæta þess, sem þeim ber að gæta við þig og samkundutjaldbúðina, en ekki mega þeir koma nærri áhöldum tjaldbúðarinnar nè altarinu, að ekki bæði þeir og þér deyið ;

4 Þeir skulu vera þér til aðstóðar og gæta þess, sem starfa þarf að samkundutjaldbúðinni, en einginn óviðriðinn má koma þar að.

5 Gætið því þess, sem gæta þarf í samkundutjaldbúðinni og við altarið, að Ísraelsbörn ekki optar fái að kenna á reiði Drottins !

6 Sjá ! eg hef tekið bræður yðar, Levítana, af Ísraelsbörnum, og gefið yður þá, að þeir skuli til heyra mæ, til að þjóna við samkundutjaldbúðina ;

7 En þú og þínir synir með þér skuluð gæta yðar prestsembættis ; skuluð þér starfa að öllu því, sem altarinu við víkur, og gjöra þarf fyrir innan fortjaldið, því prestsembættið

gef eg yður að gjöf; komi nokkur viðriðinn þar að, skal hann deyja!

8 Enn fremur sagði Drottinn við Aron; Sjá! eg gef þér hlutdeild í uppþýptingarförnum mínum; alt það, sem Ísraelsbörn helga, gef eg þér í þinn hluta og sonum þínum; skal sá siður ætíð haldast.

9 Þetta skal til heyra þér af hinu alheilaga, sem eldinum er frá skilið; allar þeirra fórnargáfur, bæði matfórnir þeirra, syndafórnir og sektafórnir, sem þeir færa mér, skulu vera þér og sonum þínum alheilagar;

10 Á alheilögum stað verður þú að eta það; sérhver karlmaður má eta af því; heilagt á það að vera þér.

11 Þetta til heyrir þér, uppþýptingarfórnargáfur þeirra, ásamt veifingarförnum allra Ísraelsbarna; það hefi eg gefið þér og sonum þínum og dætrum þínum með þér; skal það æfinlega svo vera; hver og einn, sem hreinn er í þínu húsi, má eta af því;

12 Alt hið bezta af viðsmjörinu, alt hið bezta af því nýja víni og af korninu, frumgróða þeirra hluta, sem þeir eiga að gefa mér, gef eg þér;

13 Frumgróði allra þeirra hluta, sem í landi þeirra vaxa, og sem þeir eiga að fórnfæra Drottni, skal til heyra þér, hver og einn á heimili þínu, sem hreinn er, má eta af því;

14 Alt það, sem bannfært er í Ísrael, skal til heyra þér;

15 Alt það, sem opnar líf móður sinnar, af öllum þeim skepnum, sem Drottni á að fórnfæra, bæði mönnum og fænaði, skal til heyra þér, en þó með því móti, að frumburdir manna og óhreinna dýra sæu út leystir.

16 Þá frumburði, sem út leystir eru, á að út leysa mánaðargamla, eptir þinni virðingu, með 5 helgum silfur-síklum; gildir hver síkall 20 Gera.

17 En frumburði af nautum, sauðum eða geitum má ekki út leysa; þeir eru heilagir; blóði þeirra skaltu stökkva á altarið og brenna fitu þeirra, sem eldfórn Drottni til sæts ilms,

18 En kjöt þeirra skal til heyra þér, sömuleiðis veifingarbríngan og hægri bógurinn.

19 Allar helgar uppþýptingarfórnir, sem Ísraelsbörn eiga að færa mér,

gef eg þér, sonum þínum og dætrum með þér; skal sá siður æfinlega haldast, þessi sáttmáli vera órjúfandi og æfinlegur fyrir Drottni við þig og niðja þína ásamt þér.

20 Og Drottinn sagði við Aron: Þú skalt ekkert eignast í landi þeirra og ekki eiga hlut með þeim. Eg em þitt hlutskipti og þín eign meðal Ísraelsbarna!

21 En börnum Levís gef eg alla tíundina í Ísrael til eignar fyrir það starf, sem þeir eiga á hendi að hafa við samkundutjaldbúðina;

22 Og Ísraelsbörn mega ekki framar koma nærri samkundutjaldbúðinni, að þeir ekki gjöri sig dauðaseka,

23 En Levítarnir skulu hafa á hendi þjónustu við samkundutjaldbúðina, og skulu sæta hegningu fyrir það, sem þeim í því tilliti yfir sæst; það skal vera æfinleg regla hjá yðar niðjum, en með Ísraelsbörnum skulu þér ekki eign eiga.

24 Því tíund Ísraelsbarna, sem þeir eiga að færa Drottni, sem uppþýptingarfórn, hefi eg gefið Levítunum til eignar; þess vegna hefi eg sagt þeim, að þeir skuli ekki eiga eignir meðal Ísraelsbarna.

25 Við Móses talaði Drottinn líka og sagði:

26 Tala við Levítana og seg við þá: Þegar þér takið þá tíund af Ísraelsbörnum, sem eg hefi gefið yður hjá þeim yður til eignar, þá skuluð þér færa mér þar af uppþýptingarfórn, tíunda part af tíundinni,

27 Og þessi yðar uppþýptingarfórn skal til reiknast yður, eins og þér hefðuð fórnfært korni úr hlöðunni og nægtum vins úr vínpressunni;

28 Þannig skuluð einnig þér færa mér uppþýptingarfórn af allri þeirri tíund, sem þér takið af Ísraelsbörnum, af því skuluð þér fá prestinum Aron uppþýptingarfórn Drottins;

29 Af öllu því, sem yður gefst, skuluð þér Drottni færa uppþýptingarfórn, það bezta af því skuluð þér helga honum.

30 Og þú skalt segja við þá: Þegar þér hafið komið með það bezta af því, skal hitt vera að álíta sem hvað annað, er tekið er úr hlöðunni eða úr vínpressunni;

31 Þér megið eta það, hvar sem þér viljið, bæði þér og ætt yðar, því það, eru launin fyrir það, að þér þjónið að samkundutjaldbúðinni.

32 Og það er eingin synd fyrir yður, ef þér komið með það bezta af því sem upplyptingarfórn, og þá vanhelgið þér ekki það, sem Israelsbörn hafa helgað, nè gjörizt þar með dauðasekir.

19. KAPÍTULI.

Um hreinsunarvatnið.

OG Drottinn talaði við Móses og Aron og sagði :

2 Þetta er lagaboð, sem Drottinn hefir gefið og sagt : seg við Israelsbörn, að þau skuli taka og leiða til þín rauða gallalausa kvígu, sem eingin lýti hefir og ekki verið leidd undir ok ;

3 Skuluð þér fá hana prestinum Eleasar, og skal svo leiða hana út fyrir herbúðirnar og slátra henni í hans augsyn ;

4 Þá skal presturinn Eleasar taka af blóði hennar á fingri sèr og stökkva því sjö sinnum mót austurhlið samkundutjaldbúðarinnar ;

5 Síðan skal upp brenna kvíguna fyrir hans augum bæði húð hennar, hold og blóð ásamt saurindum hennar ;

6 Þá skal presturinn taka sedrustrè, ýsóp og purpura, og kasta á bálið, þar sem kvígan brennur.

7 Því næst skal presturinn þvo klæði sín, lauga líkama sinn í vatni og fara svo inn í herbúðirnar ; er hann óhreinn til kvölds.

8 Sömu leiðis skal sá, sem brendi hana, þvo klæði sín í vatni, og lauga líkama sinn ; hann er óhreinn til kvölds.

9 Síðan skal einhver, sem er óhreinn, safna saman öskunni af kvígunni og láta hana á hreinan stað fyrir utan herbúðirnar, að hún sè geymd handa söfnuði Israelsbarna til hreinsunarvatnsins ; þetta er syndafórn.

10 En sá, sem safnaði öskunni af kvígunni, skal þvo klæði sín og vera óhreinn til kvölds. Þetta skal vera æfinleg regla fyrir Israelsbörn og hinn útlenda, sem dvelur meðal þeirra.

11 Sá, sem snertir lík dauðs manns, hann skal vera óhreinn í 7 daga ;

12 Á 3. og 7. degi skal hann hreinsa sig með hreinsunarvatninu og mun hann hreinn verða ; en ef hann ekki hreinsar sig á 3. og 7. degi, mun hann ekki hreinn verða.

13 Hver, sem snertir lík nokkurs manns og ekki hreinsar sig, hann saugar bústað Drottins og skal af máður verða úr tölu Israelsbarna ; af því hreinsunarvatninu ekki var stökt á hann, er hann óhreinn.

14 Þetta skal vera lög, þegar maður deyr í tjaldi ; hver, sem inn í tjaldið gengur, og hver, sem í tjaldinu er, skal vera óhreinn í 7 daga,

15 Og sérhvert opið ílát, sem ekki er lok á, nè bundið yfir, skal vera óhreint.

16 Hver sem úti á víða vangi snertir nokkurn mann, sem fyrir sverði er fallinn, eða eitthvert lík eða manns bein eða gröf, hann skal vera óhreinn í 7 daga.

17 En handa þeim, sem óhreinn er, skal hreinn maður taka nokkuð af öskunni af hinnu uppbrendu syndafórn, láta í ker og hella þar yfir rennandi vatni ;

18 Síðan skal hreinn maður taka ýsóp, dyfa í vatnið og stökkva á tjaldið og öll ílátin, og þá menn, sem þar voru, og líka á þann, sem snert hafði manns bein, eða veginn eða dauðan mann eða gröf ;

19 Á sá hreini að stökkva á þann óhreina á 3. og 7. degi, og hreinsa hann alveg á 7. degi ; skal hann þá þvo klæði sín og lauga sig í vatni, verður hann þá hreinn um kvöldið.

20 En sá, sem verður óhreinn og ekki vill hreinsa sig, hans nafn skal af máð verða úr söfnuðinum, því hann hefir saurgað helgidóm Drottins ; hreinsunarvatninu hefir ekki verið stökt yfir hann, svo hann er óhreinn.

21 Þetta skal vera æfinleg regla hjá þeim ; sá, sem stökkvir hreinsunarvatninu, skal þvo klæði sín ; sá, sem snertir hreinsunarvatnið, skal vera óhreinn til kvölds ;

22 Alt, sem sá óhreini snertir, verður óhreint, og hver maður, sem snertir hann, verður óhreinn til kvölds.

20. KAPITULI.

María deyr. Vatn af hellu. Edómítar leyfa ei fólkinu yfirför. Aron deyr.

OG allursöfnuður Ísraelsbarna kom í eyðimörkina Sín á 1. mánuðinum, og lýðurinn settist um kyrt í Kades; þar dó María og þar var hún grafin.

2 Sem nú söfnuðinn vantaði vatn, þyrptist hann saman í móti Móses og Aron;

3 Og þeir þráttuðu við Móses og sögðu: Guð gæfi, að vèr hefðum dáið, þegar bræður vorir dóu í augsyn Drottins.

4 Því leidduð þið söfnuð Drottins í þessa eyðimörku til að deyja þar ásamt fænaði vorum?

5 Hvers vegna leidduð þið oss af Egyptalandi hingað á þenna leiða stað, þar sem hvergi verður sáð, eingin fikjutrè vaxa, einginn vínviður, eingin kjarnepli, og jafnvel ekki er vatn til að drekka?

6 En Móses og Aron gengu burt úr augsynsafnaðarins til dyra samkundu-tjaldbúðarinnar; hær féllu þeir fram á sínar ásjónur og dýrð Drottins birtist þeim.

7 Þá talaði Drottinn við Móses og sagði:

8 Tak staf þinn, kalla söfnuðinn saman, bæði þú og Aron bróðir þinn, og talið til hellunnar í þeirra áheyrn, og hún mun vatn veita, og þú skalt út leiða handa þeim vatn af hellunni og gefa bæði lýðnum og fænaði hans að drekka.

9 Þá tók Móses stafinn úr augsyn Drottins, eins og hann hafði boðið honum;

10 Og Móses og Aron kölluðu lýðinn saman til hellunnar og Móses mælti: heyrið, þér þverbrotnu menn! munum hér geta út leitt handa yður vatn af hellu þessari?

11 Og Móses upp lypti hendi sinni og laust helluna tvisvar með staf sínum; streymdi þaðan þá vatn mikið, svo að lýðurinn drakk og allur hans fænaður.

12 Þá sagði Drottinn við Móses og Aron: sökum þess að þið treystið mér ekki svo, að þið gjörðuð Ísraelsbörnum kunna dýrð mína, þá skuluð þið ekki inn leiða þenna lýð í það land, sem eg hefi þeim gefið.

13 Þetta eru Meríbas-vötn, þar sem Ísraelsbörn þráttuðu við Drottin og hann opinberaði sína dýrð meðal þeirra.

14 Eptir þetta gjörði Móses frá Kades boð konungi Edómítanna og lét segja honum: svo segja bræður þínir, Ísraelitarnir: þú þekkir alla þá mæðu, sem oss hefir hitt.

15 Forfeður vorir fóru niður til Egyptalands, og vèr bjuggum þar lengi, og Egypzkir fóru illa með oss og forfeður vora,

16 En vèr ákölluðum Drottin, og hann heyrði vora raust, sendi oss sinn engil og leiddi oss af Egyptalandi, og sjá! nú erum vèr í Kades, sem er borg yzt á landamerkjum þínum;

17 Leyf oss að fara um land þitt, vèr skulum hvorki fara yfir akra nè víngarða, ekki drekka vatn úr nokkrum brunni; þjóðgötuna skulum vèr þræða, og víkja hvorki til hægri nè vinstri handar, þar til vèr erum komnir út úr landi þínu.

18 En Edómítinn svaraði honum: þú mátt ekki fara um mitt land, ella mun eg fara í móti þér með sverði.

19 Þá sögðu Ísraelsbörn við hann: vèr viljum þræða alfaravegin, og ef vèr drekkum af þínu vatni, eg og fænaður minn, vil eg borga það; um það eina bið eg, að eg fótgángandi megi fara um land þitt.

20 En Edómítinn neitaði um það og gekk í móti honum með miklu liði og öflugum her.

21 Þannig skoraðist Edómítinn undan að leyfa Ísrael að fara í gegnum land sitt, og Ísraelsbörn snèru af leið frá honum.

22 Ísraelsbörn lögðu þá upp frá Kades, og allur lýðurinn kom til fjallsins Hór.

23 Á því fjalli, hjá landamerkjum Edómíta, talaði Drottinn við Móses og Aron og sagði:

24 Aron mun safnast til feðra sinna, því hann skal ekki koma í það land, sem eg hefi gefið Ísraelsbörnum, af því þér ekki hlýdduð boðum mínum hjá Meríbas-vötnum;

25 Tak Aron og Eleasar son hans og leið þá upp á fjallið Hór,

26 Fær Aron úr klæðum sínum og lát Eleasar son hans fara í þau;

Aron skal þar safnast til fedra sinna og deyja.

27 Og Móses gjörði, eins og Drottinn hafði boðið honum, gengu þeir upp á fjallið Hór að öllum lýðnum ásjaandi.

28 Móses færði þá Aron úr klæðum hans og lét Eleasar son hans fara í þau; andaðist Aron þar á fjallstindinum, en Móses og Eleasar gengu niður af fjallinu.

29 Þegar allur lýðurinn sá, að Aron var andaður, syrgðu allar Ísraels kynkvísir hann í 40 daga.

21. KAPÍTULI.

Konungurinn í Arad er sigraður. Höggormabít. Gyðingar læknast með því að líta á eyrorminn. Gyðingar halda áfram ferð sinni. Síhon og Og eru sigraðir.

ÞEGAR konungur Kananítanna í Arad, sem bjó í suðurhluta Kanaanslands, heyrði, að Ísrael var á leiðinni til Atarím, ræðst hann á þá og hertók nokkra þeirra.

2 Þá gjörði Ísrael Drottinn heit og sagði: ef þú gefur lýð þennan á mitt vald, skal eg bannfæra borgir þeirra.

3 Og Drottinn heyrði raust Ísraelsbarna, seldi þeim í hendur Kananítanna, og þeir bannfærdi þá og borgir þeirra, og kölluðu nafn þess staðar Horma.

4 Frá fjallinu Hór lögðu þeir af stað veg þann, sem liggur til rauðahafsins, til að fara í kringum land Edómíta, en lýðnum fêlst hugur á leiðinni,

5 Og þeir mögluðu í móti Guði og móti Móses og sögðu: hvers vegna leidduð þið oss af Egyptalandi til að deyja hér á eyðimörku, því hér er hvorki brauð né vatn og oss er farið að leiðast þetta léttneti.

6 Þá sendi Drottinn eitraða höggormna meðal lýðsins, sem bitu þá, svo að margir dóu af Ísrael.

7 Þá gekk lýðurinn til Mósis og sagði: vör höfum syndgað; því vör höfum þrátt að gegn Drottinni og gegn þér; bið Drottin, að hann taki þessa höggormna frá oss. Og Móses bað fyrir lýðinn.

8 En Drottinn sagði við Móses: smíða þér eirorm og set hann á stöng, og það skal verða; að hver, sem bitinn er og lítur á hann, skal lífi halda.

9 Og Móses til bjó eyrorm og setti á staung, og það rættist, að ef höggormurinn beit einhvern og hann leit til eyrormsins, þá hélt hann lífi.

10 Eftir þetta lögðu Ísraelsbörn af stað, og lögðust í Óbót.

11 Þegar þeir lögðu af stað frá Óbót, lögðust þeir í hlíðum fjallsins Albarím í eyðimökinni, sem er rétt fyrir austan land Móabítanna.

12 Þaðan fóru þeir og lögðust í dalnum Sared.

13 Þegar þeir fóru hæðan, lögðust þeir í eyðimörkiinni hinu megin við Arnon, sem kemur frá landamerkjum Amóritanna, því að Arnon skilur lönd Móabítanna og Amóritanna.

14 Þess vegna er í bókinni um bardaga Drottins minzt á Vaheb í Súfa og Arnons lœki,

15 Og farveg lœkjanna, sem renna þángað, sem Ar liggur og snertir lönd Móabítanna.

16 Þaðan sáu þeir til Beer, það er brunnur og hjá honum sagði Drottinn við Móses: samansafna lýðnum, eg vil gefa þeim vatn!

17 Þá söng Ísrael þenna söng: lypt þér upp, brunnur! sýngið um hann!

18 Höfðingjar grófu hann, helztu menn lýðsins bjuggu hann til með stöfum sínum að boði löggjafans. Frá þessari eyðimörku fóru þeir til Matana,

19 Frá Matana, til Nahaliel, frá Nahaliel til Bamót,

20 Frá Bamót í dalinn, sem liggur í landi Móabíta við rætur fjallsins Pisga, sem mœnir yfir eyðimörkina.

21 Hæðan sendi Ísrael sendiboda til Síhons Amórita konungs, og lét segja honum:

22 Leyf mér að fara um land þitt, vör skulum hvorki fara yfir akra né víngarða, ekki drekka vatn úr brunnunum; þjóðgötuna skulum vör þræða, þángað til vör erum komnir út fyrir þín landamerki.

23 En Síhon leyfði Ísrael ekki að fara um lönd sín, en safnaði að sér öllum sínum lýð, og fór í móti Ísrael í eyðimörkina og komst til Jasa; þar bardíst hann við þá.

24 En Ísraelítar slógu hann með sverðs eggjum, tóku undir sig land hans frá Arnon til Jabok allt að

Ammónítunum, því landamerki Ammónítanna voru ekki auðunnin.

25 Og Ísrael lagði undir sig allar þessar borgir og bjó í öllum borgum Amórítanna, í Hesbon og öllum nálægum þorpum.

26 Því Hesbon var borg Síhons Amóríta konungs; hafði hann átt í ófriði við hinn fyrri konung Móabítanna, og tekið frá honum alt hans land alt að Arnon.

27 Þess vegna sagði skáldið: komið til Hesbon! Síhons borg skal byggja og gjöra rambyggilega!

28 Því eldur mun út ganga frá Hesbon og logi frá Síhons borg og eyða Ar Móabítanna, sem búa á hæðunum hjá Arnon!

29 Illa ertu farinn, Móab, þú ert frá, Camos lýður! hann leyfði, að synir sínir væru á flótta reknir, og dætur sínar herteknar til Síhons Amóríta konungs!

30 Ljós þeirra er slokknad frá Hesbon til Díbon; vör eyddum landið alt að Nófa, alt til Medíba!

31 Og Ísrael bjó í landi Amórítanna,

32 En Móses sendi njósnarmenn til Jaeser; og þeir unnu þorpin þar í kríng og ráku burt Amórítana, sem þar bjuggu.

33 Eptir þetta snèru þeir við og höldu veg þann, sem liggur til Basan, en Og konungur í Basan gekk út í móti þeim og allur hans lýður til að berjast hjá Edrei.

34 Þá sagði Drottinn við Móses: óttast hann ekki, því eg hefi gefið hann, allan hans lýð og land á þitt vald, og þú skalt gjöra við hann það sama, sem þú gjörðir við Síhon Amóríta konung, er bjó í Hesbon!

35 Þeir lögðu hann þá að velli, syni hans og allan hans lýð, svo ekki var einn eptir, og lögðu land hans undir sig.

22. KAPÍTULI.

Balak sendir tvisvar eptir Bileam, Asnan talar.

EPTIR þetta höldu Ísraelsbörn áfram og settu herbúðir sínar á Móabítanna hrjóstrugu völlum hinu megin Jórdanar gegnt Jeríkó.

2 Og sem Balak, sonur Sippors, fékk að vita alt, sem Ísrael hafði gjört Móabítunum,

3 Þá óttuðust Móabítarnir mikillega þenna lýð, því hann var fjölmennur, og þeim stóð stuggur af Ísraelsbörnum.

4 Þess vegna sögðu Móabítarnir við öldunga Midíanítanna: nú mun þessi skari upp eta alt í kríng um oss, eins og uxar upp eta grasið á jörðunni! En Balak, sonur Sippors, var í þann tíma konungur Móabítanna;

5 Og hann sendi sendimenn til Bileams sonar Beors í Petor, sem liggur hjá Efrat í hans föðurlandi, að þeir skyldu sækja hann, og segja svo: sjá! lýður er útgenginn af Egyptalandi, sem hylur alt landið, og hann hefir tekið sér bólfestu gagnvart mér.

6 Kom því og lýs fyrir mig óbœnum yfir þessum lýð, því hann er styrkvari en eg; vera má, að eg þá geti sigrað hann og rekið af landi burt, því eg veit, að sá er blessaður, sem þú blessar, og sá bölvður, sem þú lýsir óbœnum yfir!

7 Öldungar Móabítanna og Midíanítanna fóru þá af stað, höfðu með sér spásagnarlaugin, komu til Bileams, og sögðu honum orð Balaks.

8 En hann sagði við þá: verið hér í nótt og eg skal svara yður, eptir því sem Drottinn segir mér. Og höfðingjar Móabíta voru hjá Bileam.

9 En Guð kom til Bileams og sagði: hvaða menn eru það, sem eru hjá þér?

10 Bileam svaraði: Balak, sonur Sippors, konungur Móabíta, gjörði mér þau boð:

11 Sjá! hér er lýður kominn af Egyptalandi, sem hylur alt landið; kom og lýs óbœnum yfir honum fyrir mig; vera má, að eg þá geti barizt við hann og rekið á burt.

12 En Guð sagði við Bileam: far þú ekki með þeim, og lýs ekki óbœnum yfir þessum lýð, því hann er blessaður!

13 Þá reis Bileam árla úr rekkju og sagði við höfðingja Balaks: farið í land yðar, því Drottinn vill ekki leyfa mér að fara með yður.

14 Höfðingjar Móabítanna, fóru þá af stað og komu til Balaks og sögðu: Bileam færðist undan að fara með oss.

15 Þá sendi Balak í annað sinn fleiri og ágætari höfðingja, en hinir voru;

16 Og sem þeir komu til Bíleams, sögðu þeir við hann : svo segir Balak, sonur Sippors : skorast ekki undan að koma til mín !

17 Því eg vil veita þér mikla sæmd, og alt, sem þú segir mér, skal eg gjöra ; kom og lýs fyrir mig óbœnum yfir þessum lýð !

18 En Bíleam svaraði þjónum Balaks og sagði : jafnvel þó Balak vildi gefa mér hús sitt fult með gull og silfur, mætti eg samt ekki gjöra á móti boði Drottins, míns Guðs, með því að gjöra í þessu efni mikið eða lítið ;

19 En verið líka hér í nótt, að eg megí skynja, hvað Drottinn enn fremur vill við mig tala.

20 Þá kom Guð um nóttina til Bíleams og sagði við hann : ef menn þessir eru komnir til að sækja þig, þá ris upp og far með þeim, en samt skaltu gjöra það, sem eg segi þér !

21 Bíleam reis því árla úr rekkju, söðlaði ösnu sína og fór af stað með höfðingjum Móabítanna.

22 En Guð reiddist mjög af því, að hann vildi fara þangað, og engill Drottins nam staðar á veginum til að standa fyrir honum ; en hann reið ösnu sinni og hafði tvo þjóna með sér.

23 Og sem asnan sá engil Drottins standa í götunni með brugðnu sverði í hendi sér, snéri hún út af veginum og inn á akurlendið, en Bíleam sló í hana, svo hún skyldi fara veginn.

24 Þá stóð engill Drottins á stig einum, sem var á milli tveggja vín-garða og var grjótgardur á báðar hliðar.

25 En sem asnan sá engil Drottins, þrengdi hún sér upp að garðinum, og varð fótur Bíleams á milli ; sló hann þá í hana aptur.

26 Þá gekk engill Drottins enn aptur fram hjá og nam staðar á einstigi, þar sem ekki varð vikið til hægri nè vinstri.

27 Sem nú asnan sá engil Drottins, lagðist hún undir Bíleam. Þá reiddist Bíleam og sló í hana með staf sínum.

28 Nú upp lauk Drottinn ösnunnar munni, og hún sagði við Bíleam : hvað hefi eg gjört þér, að þú nú hefir slegið mig þrisvar ?

29 En Bíleam sagði : af því að þú

hefir skapraunað mér ! væri svo vel, að eg nú hefði sverð í hendi mér, skyldi eg óðar drepa þig !

30 Þá sagði asnan við Bíleam : em eg ekki þín asna, sem þú hefir riðið þína tíð alt til þessa dags, hefi eg nokkurn tíma verið von að gjöra þér þetta ? En hann svaraði : nei !

31 Þá upp lauk Drottinn augum Bíleams, svo hann sá engil Drottins standa í götunni með brugðnu sverði í hendi sér, og hann laut honum og fæll fram á sína ásjónu.

32 En engill Drottins sagði við hann : hví hefir þú nú slegið ösnu þína þrisvar ? sjá ! eg em út genginn til að standa fyrir þér, því eg veit, að þessi ferð er þér skaðvænleg ;

33 Asnan sá mig og vøk þrisvar úr vegi fyrir mér, en hefði hún ekki vikið fyrir mér, mundi eg jafnvel hafa deytt þig, en látið ösnuna lifa.

34 Þá sagði Bíleam við engil Drottins : eg hefi misbrotið, því eg vissi ekki, að þú stóðst fyrir mér á veginum ; en ef þér mislíkar ferð mín, vil eg þegar snúa aptur !

35 En engill Drottins svaraði honum : far þú með mönnum þessum, en ekki máttu tala annað en það, sem eg mun segja þér ! Og Bíleam fór með höfðingjum Balaks.

36 Þegar Balak heyrði, að Bíleam kæmi, fór hann út í móti honum til þeirrar borgar Móabíta, sem liggur nálægt fljótinu Arnon, yzt í landi þeirra,

37 Og sagði við Bíleam : sendi eg ekki sendiboða til þín og lét kalla á þig ? hví komstu þá ekki til mín ? heldurðu má ske, að eg ekki geti veitt þér sæmd ?

38 Bíleam svaraði : sjá ! nú em eg kominn til þín, en mun eg þá geta talað nokkuð ? þau orð, sem Guð leggur mér í munn, mun eg mæla.

39 Bíleam fór þá með Balak, og þeir komu til Kóriat-Kúsót ;

40 Hér fórnferði Balak nautum og sauðum, og sendi eptir Bíleam og höfðingjum þeim, sem með honum voru.

41 Um morguninn tók Balak Bíleam með sér og leiddi hann til Baal-hæða, og þaðan sá hann yzta fylkingarbrodd Gyðinganna.

23. KAPÍTULI.

Bíleam blessar Ísrael móti vilja Balaks.

PÁ mælti Bíleam við Balak: til þú mæ'r hær 7 ölturu, og fá mæ'r hingað 7 uxa og 7 hrúta.

2 Og Balak gjörði, eins og Bíleam sagði; fórnfoerði þá Balak og Bíleam sínum uxa og hrút á hverju altari.

3 Og Bíleam sagði við Balak: stattu hjá brennifórni þinni, en eg vil gánga í burt; verið getur, að Drottinn kunni að mæta mæ'r; en það sem hann opinberar mæ'r, skal eg kunngjöra þér; fór hann þá upp á hæð nokkra.

4 Hær mætti Guð Bíleam, og hann sagði við hann: eg hefi til búið 7 ölturu og fórnfoert uxa og hrút á hverju altari fyrir sig.

5 Nú lagði Drottinn Bíleam orð í munn og sagði: far til Balaks aptur og mæl þannig.

6 Og hann snéri aptur til hans, og sjá! hann stóð hjá brennifórni sinni ásamt öllum höfðingjum Móabíta,

7 Og hann hóf ræðu sína og sagði: frá Mesópótamíu kallaði mig Balak, konungur Móabíta, frá fjöllum í austri! "Kom þú, og lýs fyrir mig óbœnum yfir Jakob, kom og formæl Ísrael!"

8 Hvernig má eg óska ils þeim, sem Guð ei óskar ils, formæla þeim, sem Guð ei formælir?

9 Af fjallstindinum sè eg hann, af hæðunum skoða eg hann! sjá! þessi lýður skal búa sèr og ekki teljast meðal heiðingja!

10 Hver má telja mergð Jakobs, sem er sem duppt, nefna tölu jafnvel fjórða parts af Ísrael! Mín sála deyi dauða hinna rettlátu, mitt hið síðasta verði sem þeirra!

11 Þá sagði Balak við Bíleam: hvað gjörir þú mæ'r? eg lét kalla þig til að óska ils óvinum mínum og sjá! þú blessar þá!

12 En hann svaraði: skal eg ekki gæta þess, að tala það, sem Drottinn leggur mæ'r í munn?

13 Þá mælti Balak: kom með mæ'r á annan stað, hvaðan þú mátt sjá þá, samt muntu ekki sjá nema yzta fylkingarbrodd þeirra, alla muntu ekki sjá þá, og óska þeim þar ils fyrir mig!

14 Þá tók hann hann með sèr upp á njósnarhólinn, á tind fjallsins Pisga, bygði þar 7 ölturu, og fórnfoerði uxa og hrút á hverju altari fyrir sig;

15 Sagði Bíleam þá við Balak: stattu hær hjá brennifórni þinni, en eg vil hitta hann þarna!

16 Og Drottinn hitti Bíleam, lagði honum orð í munn og sagði: far þú aptur til Balaks og mæl svo.

17 Hann fór þá aptur til hans, og sjá! hann stóð hjá brennifórni sinni og höfðingjar Móabíta hjá honum. Balak sagði við hann: hvað sagði Drottinn?

18 Þá hóf hann ræðu sína og sagði: rís þú upp, Balak, og hlýð á! ljá mæ'r eyru þín, Sippors sonur!

19 Guð er ekki, eins og maðurinn, að hann ljúgi, nè eins og mannsins barn, að hann sjái sig um hönd! skyldi hann segja nokkuð og gjöra það ekki, tala nokkuð og halda það ekki?

20 Sjá! köllun til að blessa hefi eg þegið! hann hefir blessað þá, og eg get ekki ríptað því;

21 Hann lítur ei á afbrot Jakobs, gætir eigi misgjörða Ísraels! Drottinn þeirra Guð er með þeim, fagnað-aróp konungsins er meðal þeirra.

22 Guð leiddi þá af Egyptalandi, styrkur hans er sem einhyrningsins;

23 Því fjölkyngi má sín ekkert mót Jakob, spádómar ekkert mót Ísrael! bráðum mun þess getið verða um Jakob og Ísrael, hvað Guð hafi gjört.

24 Sjá! lýðurinn mun rísa upp sem ljónsinna, hreykja sèr sem ljón; ekki mun hann leggjast fyr fyrir, en hann hefir upp etið herfángið, drukkið blóð enna föllnu.

25 Þá sagði Balak við Bíleam: þú skalt hvorki lýsa yfir þeim blessan nè bölvana!

26 Bíleam svaraði: hefi eg ekki sagt þér: alt það, sem Drottinn segir mæ'r, mun eg gjöra?

27 Þá mælti Balak: kom, eg vil leiða þig á annan stað, verið getur, að Guði þóknist, að þú þar lýsir óbœnum yfir þeim fyrir mig.

28 Tók Balak þá Bíleam með sèr efst upp á fjallið Peór, sem gnæfir yfir eyðimörkina,

29 Og Bíleam sagði við Balak: til

bú mër hær 7 ölturu, og útvega mër hær 7 uxa og 7 hrúta ;

30 En Balak gjörði, eins og Bíleam sagði, og fórnfærði einum uxa og einum hrút á hverju altari.

24. KAPÍTULI.

Bíleam segir fyrir gæfu Gyðinga og ógæfu nágranna þjóða.

ÞEGAR Bíleam sá, að Drottinn vildi, að hann blessaði Ísrael, gekk hann ekki burtu, eins og áður, til að leita fyrirburða, en snéri jafn skjótt ásjónu sinni til eyðimerkurinnar ;

2 Og, sem Bíleam hóf upp augu sín og sá Ísraelítana, sem eptir kynkvíslum höfðu sett herbúðir sínar, kom Guðs andi yfir hann,

3 Og hann tók til máls og sagði : svo segir Bíleam, sonur Beórs, svo segir maður sá, hvers augum er upp lokið,

4 Svo segir hann, sem heyrir Guðs orð, sem skilur fyrirburði hins almáttuga, þegar hann fellur (fram) og augu hans upp ljúkast !

5 Hversu fögur eru þín tjöld, Jakob, þín híbýli, Ísrael !

6 Eins og lækir breiða þau sig út, eins og aldingarður á vatnabökkum, eins og Aloe, sem Drottinn gróðursetti, eins og Sedrustré hjá vötnum !

7 Vatn mun renna úr skjólu hans, hans niðjar verða sem mörg vötn, voldugri en Agag mun hans konungur verða, hans konungstign mjög dýrðleg !

8 Guð út leiddi hann af Egyptalandi ; styrkur hans er sem einhyrningsins ; heiðingjana, óvini sína, mun hann upp svelgja, bein þeirra brjóta, líta örvar sínar í blóði þeirra.

9 Eins og ljón eða ljónsinna beygir hann sig og legst niður ; hver þorir að koma honum á fætur aptur ? blessaður sè sá, sem blessar þig, bölvaður sá, sem þér bölvar !

10 Þá reiddist Balak mjög Bíleami, sló höndum saman og sagði við hann : eg kallaði þig, til þess þú óskaðir íls óvinum mínum, og sjá ! þú hefir nú þrisvar blessað þá !

11 Far þú því sem skjótast heim til þín ; eg hafði ásett mër, að veita þér mikla sæmd ! en sjá ! Drottinn hefir firt þig þeim heiðri !

12 Þá sagði Bíleam við Balak : talaði eg ekki við sendiböða þá, sem þú sendir til mín, þessum orðum :

13 Þótt Balak vildi gefa mër hús sitt fult með gull og silfur, mætti eg ekki brjóta boð Drottins með því, að gjöra gott eða ilt eptir eigin hugþótta ; hvað helzt Drottinn segir mër, mun eg mæla ?

14 Og sjá ! nú fer eg til míns lýðs, og vil segja þér fyrir, hvað þessi lýður muni gjöra þínum lýð á komandi tímunum.

15 Hann hóf þá ræðu sína og sagði : svo segir Bíleam, sonur Beórs, svo segir maður sá, hvers augum er upp lokið,

16 Svo segir sá, sem heyrir orð Guðs, sem veit ætlan hins hæsta, sem skilur fyrirburði hins almáttuga, þegar hann fellur (fram) og hans augu upp ljúkast ;

17 Eg sè hann, ekki samt enn þá, eg horfi á hann, ekki samt í nánd ; stjarna upp rennur af Jakob, veldisproti rís hjá Ísrael, hann mun skaka hëruð Móabítanna, að velli leggja þá, sem óeirð gjöra.

18 Edom skal vera hans eign, Seír eign sinna óvina, og Ísrael mun sýna hreysti sína !

19 Af Jakob mun sá koma, sem drottinn er og að eingu gjörir það, sem eptir er, af borgunum.

20 En sem hann leit Amalekítana, hóf hann ræðu sína og sagði : ágætastur af heiðingjum er Amalek, en að lokunum mun hann með öllu eyðilagður verða.

21 Sem hann leit Kenítana, tók hann einnig til máls og sagði : rambyggilegur er bústaður þinn, í klettaskorum hefir þú til búið þér hreiður,

22 En samt mun Kain út rekinn verða ; hversu lengi ? Assúr mun flytja þig burt hertekinn.

23 Og hann hóf aptur ræðu sína og mælti : ó ! hver mun fá lífi haldið, nær Guð lætur þetta að bera ?

24 Frá Kittím munu skip koma og leggja undir sig Assúr, leggja undir sig Eber, einnig hann mun gjörsamlega eyðilagður verða !

25 Nú stóð Bíleam upp, fór burt og kom aptur á sinn stað. Balak fór einnig sína leið.

25. KAPÍTULI.

Skurðgoðadýrkun Ísraels. Vandlátting Píneasar. Ráðizt að Midíanítum.

ÍSRAEL dvaldi í Sittím, og lýðurinn tók til að drygja hór með dætrum Móabíta,

2 Sem buðu lýðnum til fórnarmáltíða skurðgoða sinna; en hann neytti þeirra og tilbað skurðgoð þeirra.

3 Þannig samlagaði lýðurinn sig Baal-Peór, og Drottinn reiddist Ísrael mikillega.

4 Þá sagði Drottinn við Móses: tak með þér alla höfðingja lýðsins og heng þú Drottui þá upp fyrir sólárlag, að reiði Drottins snúist frá Ísrael.

5 Og Móses sagði við dómarana í Ísrael: hver um sig drep þú af sínum mönnum, sem mök hafa haft við Baal-Peór.

6 Og sjá! þá kom einn maður af Ísraelsbörnum og leiddi midíaníska konu til brœðra sinna í augsyn Mosis og als safnaðar Ísraelsbarna, sem þá var harmþrúnginn við dyr samkundutjaldbúðarinnar.

7 En er Píneas, sonur Eleasars, sonar Arons prests, sá það, stóð hann upp í miðjum söfnuðinum, tók spjót í hönd sér,

8 Gekk á eftir hinum ísraelítíska manni inn í ísta part tjaldsins, og lagði þau bæði í gegn, bæði hinn ísraelítíska mann, og svo konuna í gegnum lífið, og þá, stiltist plága sú, sem komin var yfir Ísraelsbörn.

9 En þeir, sem dóu í þessari plágu, voru 24 þúsundir.

10 Þá mælti Drottinn við Móses og sagði:

11 Píneas, sonur Eleásars, sonar Arons prests, hefir bægt reiði minni frá Ísraelsbörnum með sinni vandlætíngu minna vegna meðal þeirra, svo að eg ekki í reiði minni gjöreyddi þeim.

12 Seg þú því: sjá! minn friðarsáttmála gef eg honum;

13 Honum og niðjum hans eftir hann gef eg sáttmála ævarandi prestsembættis, sökum þess, að hann vandlætti vegna Guðs síns og friðþægði fyrir Ísraelsbörn.

14 En sá Ísraelíti, sem veginn var ásamt hinni midíanísku konu, hét Simrí, sonur Salú; var hann höfðingi eins ættleggs meðal Símeónitanna;

15 Og sú midíaníska kona sem drepin var, hét Kosbí, dóttir Súrs, sem var höfðingi ættar sinnar í Midían.

16 Eptir þetta talaði Drottinn við Móses og sagði:

17 Ráðizt að Midíanítunum, og þér munuð sigrast á þeim.

18 Því þeir hafa komið yður í vandreði með brögðum sínum, sem þeir hafa beitt við yður, bæði að því er snértir Peór og Kosbí, dóttur eins Midíaníta höfðingja, systur þeirra, sem drepin var á degi þeim, sem plágan kom yfir yður sökum Peórs.

26. KAPÍTULI.

Gyðingar eru að nýju taldir.

EPTIR þessa plágu sagði Drottinn við Móses og Eleasar, son Arons prests:

2 Takið manntal als safnaðar Ísraelsbarna, þeirra sem tvítugir eru og eldri, eptir ættlegg feðra þeirra, allra sem vopnfærir eru í Ísrael.

3 Og Móses og presturinn Eleasar töluðu við þá í eyðimörku Móabíta hjá Jórdan gegnt Jeríkó og sögðu:

4 Þeir, sem tvítugir eru og eldri, skulu teknir í mauntalið, eins og Drottinn bauð Móses. Ísraelsbörn, sem út gengu af Egyptalandi, voru þessi:

5 Rúben, Ísraels frumgetni sonur; synir Rúbens voru: Hanok, ættfaðir Hanokíta, Pallú, ættfaðir Pallúíta,

6 Hesron, ættfaðir Hesróníta, Karmí, ættfaðir Karmíta.

7 Þessar voru ættir Rúbens, og þeir sem taldir voru af þeim, voru 43 þúsundir 730.

8 Einn af sonum Pallú var Eliab;

9 Synir Eliabs voru Nemúel, Datan og Abíram; Datan og Abíram var vant að kveðja til þinga, og voru þeir það, sem tóku sig saman í móti Móses og Aron í flokk Kóra, þegar þeir gjörðu uppreisn í móti Drottui;

10 Ópnaði jörðin þá munn sinn og svelgdi þá og Kóra, þegar þessi flokkur fyrir fórst, þegar eldurinn

upp svelgdi þá 250 menn, að þeir skyldu vera öðrum til viðvörunar ;

11 En börn Kóra dóu samt ekki.

12 Börn Símeons eptir ætt þeirra voru : Nemúel, ættfaðir Nemúelitanna, Jamín, ættfaðir Jamínitanna, Jakín, ættfaðir Jakínitanna,

13 Sera, ættfaðir Seraítanna, Sál, ættfaðir Sálitanna.

14 Þessar voru ættir Símeónitanna, 22 þúsundir og 200.

15 Börn Gads eptir ættum þeirra voru : Sífon, ættfaðir Sífónitanna, Haggi, ættfaðir Haggítanna, Súní, ættfaðir Súnitanna,

16 Osní, ættfaðir Osnítanna, Eri, ættfaðir Eritanna,

17 Aród, ættfaðir Aróditanna, Arelí, ættfaðir Arelitanna.

18 Þessar voru ættir Gads barna, sem taldar voru, 40 þúsundir og 500.

19 Börn Júda voru Ger og Onan, sem báðir dóu í Kanaanslandi ;

20 Hin börn Júda voru eptir ættum þeirra : Sela, ættfaðir Selaítanna, Peres, ættfaðir Peresítanna, Sera, ættfaðir Seraítanna.

21 Börn Peres voru : Hesron, ættfaðir Hesronitanna, Hamúl, ættfaðir Hamúlitanna.

22 Þessar voru ættir Júda, sem taldar voru, 76 þúsundir og 500.

23 Börn Ísaskars eptir ættum þeirra voru : Tóla, ættfaðir Tólaítanna, Púva, ættfaðir Púvitanna,

24 Jasúb, ættfaðir Jasúbítanna, Símon, ættfaðir Símonitanna.

25 Þessar voru ættir Ísaskars, sem taldar voru, 64 þúsundir og 300.

26 Börn Sebúlons voru eptir ættum þeirra : Sared, ættfaðir Sardítanna, Elon, ættfaðir Elonítanna, Jahelel, ættfaðir Jahelelitanna.

27 Þessar voru Sebúlons ættir, sem taldar voru, 60 þúsundir og 500.

28 Börn Jóseps eptir ættum þeirra voru Manasse og Efraím.

29 Börn Manassis voru : Makír, ættfaðir Makiritanna, en Makír gat Gílead, og Gílead var ættfaðir Gíleadítanna.

30 Þessi voru börn Gíleads : Jesar, ættfaðir Jesarítanna, Helek, ættfaðir Helekítanna,

31 Asríel, ættfaðir Asríelitanna, Sekem, ættfaðir Sekemítanna,

32 Semída, ættfaðir Semídaítanna, Hefer, ættfaðir Hefritanna.

33 En Selófead, sonur Hefers, átti einga syni, heldur dætur, og nöfn dætra Selófeads voru : Mahela, Nóa, Hagla, Milka og Tirsá.

34 Þessar voru ættir Manassis, og þeir af þeim, sem voru taldir, voru 52 þúsundir og 700.

35 Þessi voru börn Efraíms eptir ættum þeirra : Sútela, ættfaðir Sútelaítanna, Beker, ættfaðir Bekerítanna, Tahan, ættfaðir Tahanítanna.

36 Þessi voru börn Sútelaks : Eran, ættfaðir Eranítanna.

37 Þessar voru ættir Efraímsbarna, sem voru taldar, 32 þúsundir og 500. Þessi voru börn Jóseps eptir ættum þeirra.

38 Börn Benjamíns eptir þeirra ættum voru : Bela, ættfaðir Belítanna, Asbel, ættfaðir Asbelítanna, Abíram, ættfaðir Ahíramítanna,

39 Súfam, ættfaðir Súfamítanna, Húfam, ættfaðir Húfamítanna.

40 Börn Belas voru Ard og Naaman ; þaðan eru ættir Ardítanna og Namítanna.

41 Þessi voru börn Benjamíns eptir þeirra ættum, og þeir sem settir voru í manntalið, voru 45 þúsundir og 600.

42 Þessi voru Dans börn eptir ættum þeirra : Súham, ættfaðir Súhamítanna ; þetta var ætt Dans eptir ættum þeirra ;

43 Þeir af öllum ættum Súhamítanna, sem teknir voru í manntalið, voru 64 þúsundir og 400.

44 Börn Assers eptir þeirra ættum voru : Imna, ættfaðir Imnaítanna, Isví, ættfaðir Isvítanna, Bría, ættfaðir Bríaítanna.

45 Börn Bríasar voru : Heber ættfaðir Hebritanna, Malkíel, ættfaðir Malkíelitanna ;

46 Nafn dóttur Assers var Sera.

47 Þessar voru ættir barna Assers ; þeir af þeim, sem taldir voru, voru 53 þúsundir og 400.

48 Börn Naftalis eptir ættum þeirra voru : Jahesíel, ættfaðir Jahesíelitanna, Gúní, ættfaðir Gúnítanna,

49 Jeser, ættfaðir Jeserítanna, Sille, ættfaðir Sillemítanna.

50 Þessir voru niðjar Naftalis eptir

ættum þeirra, og þeir af þeim, sem voru taldir, voru 45 þúsundir og 400.

51 Þeir af Ísraelsbörnum, sem teknir voru í manntalið, voru þar fyrir als 601 þúsund og 730.

52 Og Drottinn talaði við Móses og sagði :

53 Milli þessara skal landinu skipta til eignar eptir tölu þeirra.

54 Þeirri kynkvísl, sem fjölmennari er, skaltu gefa meira land, þeirri, sem fámennari er, minna ; eptir manntali skal sérhverjum land út hluta ;

55 Með hlutkesti skal landinu skipta ; eptir nafni kynkvísla fedra þeirra skulu þeir eignir fá ;

56 Eptir sem hlutkestið segir til, skal eignum skipta milli hinna fámennari og fjölmennari (kynkvísla).

57 Af Levítunum voru þessir settir í manntalið eptir ættum þeirra : Gerson, ættfaðir Gersonítanna, Kahat, ættfaðir Kahatítanna, Merari, ættfaðir Merarítanna.

58 Þessar voru enn fremur ættir Levítanna : ætt Levítanna, ætt Hebronítanna, ætt Mahelítanna, ætt Músítanna, ætt Kóraitanna ; en Kahat gat Amram.

59 Kona Amrams hét Jótebed, dóttir Levis, sem móðir hennar fœddi Levi í Egyptalandi, en hún fœddi Amram : Aron og Móses, og systur þeirra Mariu.

60, Aron gat Nadab, Abíhú, Eleasar og Ítamar ;

61 En Nabab og Abíhú dóu, er þeir kveykto annarlegan eld frammi fyrir Drottni.

62 Þeir af þeim, sem voru taldir, voru 23 þúsundir, alt karlkyns, sem mánaðargamalt var og þar yfir ; þeir voru ekki taldir með Ísraelsbörnum, af því þeir ekki áttu að fá fasteign, eins og hin önnur Ísraelsbörn.

63 Þetta er manntalið, sem Móses og presturinn Eleasar tóku, þegar þeir töldu Ísraelsbörn í eyðimörku Móabíta, hjá Jórdan gegnt Jeríkó ;

64 Og meðal þessara var einginn eptir orðinn af þeim, sem Móses og presturinn Aron höfðu talið, þegar þeir töldu Ísraelsbörn í Sínai-eyðimörku.

65 Því Drottinn hafði sagt við þá : þeir skulu vissulega deyja í eyðimörk-

inni, og af þeim var einginn eptir, nema Kaleb, sonur Jefúnís, og Jósúa, sonur Nún.

27. KAPÍTULI.

Selófeads dætur. Jósúa er settur til að vera eptirmaður Mósis.

OG dætur Selófeads, sonar Hefers, sonar Gíleads, sonar Makírs, sonar Manassís, af ætt Manassís, sonar Jóséps, sem hétu Mahela, Nóa, Hagla, Milka og Tírsa,

2 Komu og gengu fram fyrir Móses, prestinn Eleasar, höfðingjanna og allan lýðinn við dyr samkundutjaldbúðarinnar, og sögðu :

3 Faðir vor dó í eyðimörkinni, og var hann þó ekki í flokki þeirra, sem settu sig í móti Drottni ásamt Kóra, er dó vegna syndar sinnar. En hann átti einga syni ;

4 Hvers vegna á nú nafn föður vors að af mást úr ætt hans, af því hann ekki átti son ? Gef oss eignir meðal föðurbræðra vorra !

5 Og Móses flutti mál þeirra fyrir Drottin.

6 Þá mælti Drottinn við Móses og sagði :

7 Dætur Selófeads töluðu sennilega ; gef þeim fasteign meðal föðurbræðra sinna, er að erfðum gangi ; fasteign föður þeirra skaltu láta ganga til þeirra.

8 En við Ísraelsbörn skaltu mæla þessum orðum : þegar maður deyr og á ekki son, þá skuluð þér láta eign hans ganga til dóttur hans ;

9 En eigi hann einga dóttur, skuluð þér láta eign hans ganga til bræðra hans ;

10 En ef hann einga bræður á, skuluð þér fá föðurbræðrum hans eign hans ;

11 En eigi hann einga föðurbræður, skuluð þér fá nánasta náunga af ætt hans eign hans, og hann skal eignast hana. Þetta skal vera ævarandi lögmál fyrir Ísraelsbörn, eins og Drottinn bauð Móses.

12 Eptir þetta sagði Drottinn við Móses : gakk upp á fjallið Abarím, og lít yfir landið, sem eg hefi gefið Ísraelsbörnum ;

13 Og sem þú hefir litið það, skaltu einnig safnast til fedra þinna, eins og Aron bróðir þinn,

14 Sökum þess, að þið voruð mæ-

óhlyðnir í eyðimörkinni Síu, þegar lýðurinn mögladi, og þið með vatninu áttuð að gjöra mína dýrd kunna; þar af draga Meriba-vötnin hjá Kades í eyðimörkinni Síu nafn sitt.

15 Og Móses talaði við Drottin og sagði :

16 Drottinn, Guð als þess, sem lífs-anda dregur! set einn mann yfir söfnuðinn,

17 Sem gangi fyrir þeim út, og gangi fyrir þeim inn, sem leiði þá út og inn, svo söfnuður Drottins sé ei eins og hjörð sú, er eingan hirði hefir.

18 Þá sagði Drottinn við Móses : tak Jósúa, son Núns, andinn er yfir honum, og legg hendur yfir hann ;

19 Lát hann ganga fram fyrir prestinn Eleasar, og allan söfnuðinn, og seg honum í þeirra áheyrn, hvað hann gjöra skuli ;

20 Fá honum nokkuð af tign þinni, svo að allur lýður Ísraelsbarna hlýði honum ;

21 Og hann skal ganga fram fyrir prestinn Eleasar, en hann skal leita úrskurðar hjá ljósinu frammi fyrir Drottni; að hans boði skulu þeir ganga út, og að hans boði skulu þeir ganga inn, bæði hann og öll Ísraelsbörn með honum og gjörvallur lýðurinn.

22 Og Móses gjörði, eins og Drottinn hafði boðið honum ; hann tók Jósúa, lét hann ganga fram fyrir prestinn Eleasar og allan söfnuðinn,

23 Lagði hendur sínar yfir hann, og sagði honum, hvað hann ætti að gjöra, eptir því sem Drottinn hafði talað fyrir Móses.

28. KAPÍTULI.

Lögboðnar fórnir á hvíldardögum, á túnglomu-dögum, á páskeum og hvítasunnu.

OG Drottinn talaði við Móses og sagði:

2 Bjóð Ísraelsbörnum og seg við þau : þið verðið að gæta þess á þeim tiltekna tíma að færa mér mína fórnargáfu, brauð mitt, eldfórn handa mér til sæts ilms.

3 Og þú skalt segja við þá : þetta er eldfórnin, sem þér skuluð færa Drottni. Tvö lýtalaus árgömul hrútlömb á hverjum degi til daglegrar brennifórnar,

4 Annað að morgni, hitt að kvöldi, 5 Þar að auki 10. part Efa af hveitimjöli til matfórnar, mengaðan með 4. parti Hínar af bezta viðsmjöri ;

6 Það er sú daglega brennifórn, sem færð var á fjallinu Sínaí til sæts ilms, eldfórn handa Drottni.

7 Drykkjarfórnin, sem hér til heyrir, er 4. partur Hínar með hverju lambi ; í helgidóminum skal færa Drottni drykkjarfórn af óblönduðu víni.

8 Hitt lambið skal tilreiða að kvöldi með sömu mat- og drykkjarfórn, sem það um morguninn ; það er eldfórn Drottni til sæts ilms.

9 En á hvíldardegi skal fórnfæra tveimur hrútlömbum, árgömlum, lýtalausum, og tveimur 10. pörtum Efa af hveitimjöli til matfórnar, menguðum viðsmjöri og samsvarandi drykkjarfórn.

10 Þetta er brennifórnin, sem færa skal á hverjum hvíldardegi, auk hinnar daglegu brennifórnar og samsvarandi drykkjarfórnar.

11 Á fyrsta degi sérhvers mánaðar yðar skuluð þér færa Drottni brennifórn, tvo unga uxa, einn hrút og 7 árgömul lýtalaus hrútlömb,

12 Og sem matfórn þrjá 10. parta Efa af hveitimjöli, blandaða viðsmjöri, með hverjum uxa, og tvo 10. parta Efa hveitimjöls, blandaða viðsmjöri, með hverjum hrút,

13 Og einn 10. part Efa hveitimjöls, viðsmjöri blandaðan, með hverju lambi. Það er brennifórn til sæts ilms, eldfórn handa Drottni ;

14 Og drykkjarfórnin, sem hér til heyrir, er hálf Hín vins með hverjum uxa, þriðji partur Hínar með hverjum hrút, og 4. partur Hínar með hverju lambi. Þetta er brennifórnin, sem færa skal á sérhverjum mánuði í árinu.

15 Þar að auki skal til búa einn hafur Drottni til syndafórnar auk hinnar daglegu brennifórnar og henni samsvarandi drykkjarfórnar.

16 Í mánuðinum fyrsta, á fjórtánda degi mánaðarins, eru páskar Drottins,

17 Og á 15. degi í þessum mánuði er hátíðin ; í 7 daga skal ósýrt brauð eta ;

18 Á fyrsta degi skal vera heilög samkoma, megið þér þá einga stritvinnu hafa fyrir stafni ;

29. Kap.

19 Skuluð þér þá færa Drottinn brennifórn sem eldfórn, tvo unga uxa, einn hrút, 7 árgömul hrútlömb, sem skulu vera lýtalaus ;

20 Matfórnin, sem hær til heyrir, er hveitimjöl viðsmjóri blandað, þrír 10. partar af Efa með hverjum uxa, tveir 10. partar með hverjum hrút,

21 Og einn 10. partur með sérhverju af þeim 7 lömbum ;

22 Hær að auki einn hafur til syndafórnar, til að friðþægja fyrir yður.

23 Auk brennifórnarinnar um morguninn, sem er dagleg brennifórn, skuluð þér tilreiða þetta.

24 Á sama hátt skuluð þér daglega þessa 7 daga fram reiða eldfórnarfórn Drottinn til sæts ilms ; auk hinnar daglegu brennifórnar á að fram bera þetta, ásamt samsvarandi drykkjarfórn.

25 En á 7. degi skal vera heilög samkoma hjá yður ; megið þér þá ekkert við stritvinnu fást.

26 Á frumgróðahátíðinni, þegar þér færið Drottinn nýja matarfórn á hátíðinni, sem er 7 vikur eptir páska, skal vera heilög samkoma hjá yður ; ekki megið þér þá við stritvinnu fást.

27 Sem brennifórn Drottinn til sæts ilms skuluð þér þá færa tvo unga uxa, einn hrút, 7 árgömul hrútlömb ;

28 Matfórnin, sem þær til heyrir, er hveitimjöl viðsmjóri blandað, þrír 10. partar (Efa) með hverjum uxa, tveir 10. partar með hverjum hrút,

29 Og einn 10. partur með sérhverju af þeim 7 lömbum ;

30 Þær að auki einn geithafur til að friðþægja fyrir yður.

31 Auk hinnar daglegu brennifórnar og hinnar samsvarandi matfórnar skuluð þér tilreiða þetta ; skal það vera gallalaust, og eins hin samsvarandi drykkjarfórn.

29. KAPÍTULI.

Hátíðafórnir ítrekast.

Í mánuðinum 7., á 1. degi mánaðarins, skal vera heilög samkoma hjá yður ; megið þér þá ekkert við stritvinnu fást ; lúðrahljómur skal þá heyrast meðal yðar.

2 Sem brennifórn Drottinn til sæts ilms skuluð þér fram reiða úngan uxa, hrút og 7 árgömul lýtalaus hrútlömb,

3 Sömuleiðis samsvarandi matfórn, af hveitimjoli, blönduðu viðsmjóri, þrjá 10. parta af Efa með uxanum, tvo 10. parta með hrútnum,

4 Og einn 10. part með sérhverju af þeim 7 lömbum ;

5 Þær að auki einn geithafur til syndafórnar, til að friðþægja fyrir yður ;

6 Hær að auk túnglkomu-brennifórnina ásamt samsvarandi matfórn, og daglegu brennifórnina ásamt samsvarandi mat- og drykkjarfórn, á venjulegan hátt ; skal það vera eldfórn Drottinn til sæts ilms.

7 Á 10. degi í þessum sama sjöunda mánuði skal vera hjá yður heilög samkoma, og þér þjá sálir yðar ; megið þér þá ekkert við vinnu fást ;

8 Skuluð þér þá færa brennifórn Drottinn til sæts ilms : úngan uxa, hrút, 7 árgömul hrútlömb, sem skulu vera lýtalaus ;

9 Sömuleiðis samsvarandi matfórn, hveitimjöl, viðsmjóri blandað, þrjá 10. parta af Efa með uxanum, tvo 10. parta með hrútnum,

10 Og einn 10. part með sérhverju af þeim 7 lömbum ;

11 Enn fremur einn geithafur til syndafórnar, fyrir utan friðþægingar-syndafórnina og þá daglegu brennifórn, ásamt samsvarandi matar- og drykkjarfórn.

12 Á 15. degi í mánuðinum sjöunda skal vera hjá yður heilög samkoma ; megið þér þá ekkert við stritvinnu fást, en halda Drottinn hátíð í 7 daga.

13 Skuluð þér þá færa brennifórn, eldfórn Drottinn til sæts ilms : 13 unga uxa, 2 hrúta og 14 árgömul hrútlömb, sem eiga að vera lýtalaus ;

14 Sömuleiðis samsvarandi matfórn, hveitimjöl, viðsmjóri blandað, þrjá 10. parta af Efa með sérhverjum af þeim 13 uxum, tvo 10. parta með hverjum fyrir sig af þeim 2 hrútum,

15 Og einn 10. part með sérhverju af þeim 14 lömbum ;

16 Hær að auki einn geithafur til syndafórnar, auk hinnar daglegu brennifórnar, ásamt samsvarandi matar- og drykkjarfórn.

17 Á öðrum degi (hátíðarinnar) skuluð þér fram reiða 12 unga uxa,

2 hrúta, og 14 árgömul lýtalaus hrútlömb ;

13 Sömuleiðis samsvarandi matar- og drykkjar-förn með uxunum, hrútunum og lömbunum, eptir tölu þeirra, á venjulegan hátt ;

19 Hér að auki einn geithafur til synda-fórnar, auk hinnar daglegu brennifórnar, ásamt samsvarandi matar- og drykkjar-förn.

20 Á 3. degi : 11 uxa, 2 hrúta, 14 árgömul lýtalaus hrútlömb,

21 Sömuleiðis samsvarandi matar- og drykkjar-förn með uxunum, hrútunum og lömbunum, eptir tölu þeirra, á venjulegan hátt ;

22 Hér að auki geithafur til synda-fórnar, auk hinnar daglegu brennifórnar, ásamt samsvarandi matar- og drykkjar-förn.

23 Á 4. degi : 10 uxa, 2 hrúta, 14 árgömul lýtalaus hrútlömb ;

24 Sömuleiðis samsvarandi mat- og drykkjar-förn með uxunum, hrútunum og lömbunum, eptir þeirra tölu, á venjulegan hátt ;

25 Hér að auki geithafur til synda-fórnar auk hinnar daglegu brennifórnar, ásamt samsvarandi mat- og drykkjar-förn.

26 Á 5. degi : 9 uxa, 2 hrúta og 14 árgömul lýtalaus hrútlömb ;

27 Sömuleiðis samsvarandi matar- og drykkjar-förn með uxunum, hrútunum og lömbunum, eptir þeirra tölu, á venjulegan hátt ;

28 Hér að auki geithafur til synda-fórnar, auk hinnar daglegu brennifórnar, ásamt samsvarandi matar- og drykkjar-förn.

29 Á 6. degi : 8 uxa, 2 hrúta og 14 árgömul lýtalaus hrútlömb ;

30 Sömuleiðis samsvarandi matar- og drykkjar-förn með uxunum, hrútunum og lömbunum, eptir tölu þeirra, á venjulegan hátt ;

31 Hér að auki einn geithafur til synda-fórnar, auk hinnar daglegu brennifórnar, ásamt samsvarandi matar- og drykkjar-förn.

32 Á 7. degi : 7. uxa, 2 hrúta, 14 árgömul lýtalaus hrútlömb ;

33 Sömuleiðis samsvarandi matar- og drykkjar-förn með uxunum, hrútunum og lömbunum, eptir þeirra tölu, á venjulegan hátt ;

34 Hér að auki geithafur til synda-fórnar auk hinnar daglegu brennifórnar, ásamt samsvarandi matar- og drykkjar-förn.

35 Á 8. degi skal vera hjá yður hátíðleg samkoma ; ekki megið þér þá við stritvinnu fást ;

36 Skuluð þér þá færa brenniförn, eldförn Drottni til soets ilms, einn uxa, einn hrút, 7 árgömul lýtalaus hrútlömb ;

37 Sömuleiðis samsvarandi matar- og drykkjar-förn með uxanum, hrútunum og lömbunum, eptir þeirra tölu, á venjulegan hátt ;

38 Hér að auki geithafur til synda-fórnar, auk hinnar daglegu brennifórnar, ásamt samsvarandi matar- og drykkjar-förn.

39 Þetta skuluð þér fram reiða Drottni á hátíðum yðar, auk þeirra fórna, sem þér hafið heitið, eða sjálfkrafa fram berið, hvort sem það eru brennifórnir, matfórnir, drykkjarfórnir eða þakkarfórnir.

30. KAPÍTULI.

Um sekt.

OG Móses sagði við Ísraelsbörn, alt sem Drottinn hafði honum boðið ;

2 Og hann ávarpaði þannig, höfðingja sérhverrar kynkvíslar Ísraelsbarna : þetta er það, sem Drottinn hefir boðið ;

3 Þegar karlmaður lofar Drottni, að hann skuli gjöra eitthvað, eða skuldbindur sálu sína til þess með eiði, má hann ekki bregða orð sitt, heldur skal hann gjöra það alt, eins og það fram gekk af hans munni.

4 Þegar kvennmaður lofar Drottni, að hún skuli gjöra eitthvað, og í ósku sinni í föðurhúsum heitbindur sálu sína til einhvers,

5 Og faðir hennar heyrir á, þegar hún heitir þessu og skuldbindur sig þar til, og hann þegir til þess, þá skal alt, sem hún hèt, og alt, sem hún skuldbatt sig til, stöðugt standa.

6 En ef faðir hennar gjörir það ógilt, undireins og hann heyrir það, þá skal alt, sem hún hèt, og alt, sem hún skuldbatt sig til, ógilt vera, og Drottinn mun fyrirgefa henni það, af því faðir hennar gjörði það ógilt.

7 En ef hún giptist og hefir áður lofað að gjöra eitthvað, eða ófyrirsynju skuldbundið sálu sína til einhvers,

8 Og maður hennar heyrir það og þegir til þess, þegar hann heyrir það, þá skal heit hennar stöðugt standa, og það, sem hún skuldbatt sig til ;

9 En ef maður hennar hefur á móti því undireins og hann heyrir það, gjörir hann ógilt heit hennar og það, sem hún ófyrirsynju skuldbatt sig til, og Drottinn mun gefa henni það upp.

10 En það, sem ekkja lofar, eða sú, sem skilin er við mann sinn, alt, sem hún skuldbindur sig til, skal stöðugt standa.

11 Ef að kona í húsi manns síns lofar að gjöra eitthvað, eða með eiði heitbindur sálu sína til einhvers,

12 Og maður hennar heyrir það og þegir til þess, og ekki aptrar henni, þá skal alt, sem hún hèt, og alt, sem hún skuldbatt sig til, standa stöðugt ;

13 En ef maður hennar með öllu ónýtti það, jafnskjótt sem hann heyrði það, þá skal ekkert af því, sem kom yfir hennar varir, hvorki það, sem hún hèt nè skuldbatt sig til, gilt vera ; maður hennar ónýtti það, og Drottinn mun upp gefa henni það.

14 Sèrhvert heit og sèrhvern þann eið, sem konan vinnur um að þjá líkama sinn, getur maður hennar gjört bæði gilt og ógilt ;

15 Ef maður hennar öldúngis þegir til þess dag eptir dag, þá staðfestir hann alt, sem hún hefir heitið, eða alt, sem hún hefir skuldbundið sig til ; hann staðfesti það með því, að hann þagði til þess, þegar hann heyrði það.

16 En ef hann, nokkru eptir að hann hefir heyrt það, með öllu vill gjöra það ógilt, skal hann sjálfur sæta hegningu fyrir það.

17 Þessar voru þær reglugjörðir, sem Drottinn sagði Móses að gilda skyldu milli manns og konu, milli föður og dóttur, meðan hún er ung og í föðurhúsum.

31. KAPÍTULI.

Midíanítar eru sigraðir, og herfánga þeirra skipt.

OG Drottinn talaði við Móses og sagði :

2 Hefn þú Ísraelsbarna á Midíanítum, og eptir það skaltu safnast til fedra þinna !

3 Móses talaði þá við lýðinn og sagði : allir karlmenn meðal yðar búi sig til herferðar, skulu þeir fara á móti Midíanítum, til að hefna Drottins á þeim.

4 Skuluð þér senda 1000 af hverri kynkvísl fyrir sig til herferðarinnar.

5 Var þá tekið frá af (hinum mörgu) þúsundum Ísraelsbarna 1000 af hverri kynkvísl, als 12 þúsundir hertýgjadra manna.

6 Og Móses sendi 1000 af sèrhverri kynkvísl til herferðarinnar, og Pínehas, son prestsins Eleasars ; hafði hann í hendi sèr hin helgu áhöld og hina hvellu lúðra.

7 Og þeir fóru á móti Midíanítum, eins og Drottinn hafði boðið Móses, og drápu alt karlkyns ;

8 Líka lögðu þeir að velli konunga Midíaníta meðal hinna vegnu, Eví, Rekem, Súr, Húr og Reba ; þessa 5 konunga Midíaníta og Bíleam, son Beórs, drápu þeir með sverði.

9 Og Ísraelsbörn hertóku konur Midíaníta og börn þeirra, og ræntu öllum vinnudýrum þeirra, öllum búsmala og öllu þeirra góssi ;

10 En allar borgir þeirra, sem þeir bjuggu í, og öll vígi þeirra upp brendu þeir ;

11 Síðan flettu þeir hina föllnu öllum vopnum, og tóku alt, sem þeir gátu náð, af mönnum og fénadi,

12 Og færðu Móses, prestinum Eleasar og söfnuði Ísraelsbarna, hina herteknu, ránsfæð og herfángið, til herbúdanna í eyðimörku Móabíta, sem liggur hjá Jórdan gegnt Jeríkó.

13 En Móses, presturinn Eleasar og allir höfðingjar safnaðarins gengu í móti þeim út fyrir herbúðirnar ;

14 Reiddist Móses hershöfðingjunum, bæði þeim, sem settir voru yfir hundrað og yfir þúsund, sem komu frá herferðinni,

15 Og sagði við þá : gáfuð þér öllum konunum líf ?

16 Sjá ! það voru einmitt þær, sem að ráði Bíleams komu Ísraelsbörnum til að falla frá Drottni vegna Peórs, hvers vegna plágan kom yfir söfnuð Drottins ;

17 Drepið því alt karlkyns meðal barnanna, og allar þær konur, sem samræði hafa átt við karlmenn ;

18 En öll stúlkubörn, sem ekki hafa samræði átt við karlmenn, megið þér láta lifa handa yður.

19 En sjálfir eigið þér að liggja utan herbúðanna í 7 daga ; hver, sem hefir mann vegið, og hver, sem hefir snert veginn mann, skal hreinsa sig af synd á 3. og 7. degi, bæði þér og þeir, sem þér hafið hertekið.

20 Allan klæðnað, öll áhöld úr skinni, alt, sem til búið er úr geitahári, og öll trè-ílát, skuluð þér hreinsa.

21 Þá sagði presturinn Eleasar við stríðsmennina, sem komu úr herferðinni : Þetta er sú skipun, sem Drottinn hefir gefið Móses ;

22 Gull, silfur, eir, járn, tin og blý,

23 Alt, sem eld þolir, skuluð þér láta ganga í gegnum eld, svo er það hreint, þó skal það líka hreinsað með hreinsunarvatninu. En alt, sem ekki þolir eld, skuluð þér láta ganga í gegnum vatn ;

24 Þér skuluð þvo klæði yðar á 7. deginum, og þá eruð þér hreinir, og eptir það megið þér ganga inn í herbúðirnar.

25 Og Drottinn talaði við Móses og sagði :

26 Tel þú og presturinn Eleasar og hinir helztu feður safnaðarins saman, hvað mikið herfangið er, sem þér hafið náð, bæði af mönnum og fænaði,

27 Og skipt herfanginu í tvo parta milli þeirra, sem tóku þátt í bardaganum og gengu í stríðið, og milli als safnaðarins ;

28 Og þú skalt taka handa Drottni af stríðsmönnum, sem gengu í stríðið, eina skepnu af hverjum 500, af mönnum, nautum, ösnum og smáfænaði ;

29 Af þeirra helmíngi skuluð þér taka þetta, og þú skalt fá það prestinum Eleasar sem upplýtingarförn handa Drottni.

30 En af helmíngi Ísraelsbarna skaltu taka einn af hverjum 50, bæði af mönnum, nautum, ösnum og smáfænaði, öllum búsmala, og fá Levítunum, sem gæta þess, sem gæta þarf, við tjaldbúd Drottins.

31 Og Móses og presturinn Eleasar gjörðu, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

32 Var herfangið, eða það, sem eptir var af ránsfæ því, sem stríðsmennirnir höfðu náð, 675 þúsundir af smáfænaði,

33 72 þúsundir af nautum,

34 61 þúsund af ösnum,

35 Og af mönnum, það er : af konum, sem ekki höfðu samræði átt við karlmenn, als 32 þúsundir.

36 Þannig var þá helmíngur sá, sem féll í hluta stríðsmannanna 337 þúsundir og 500 af smáfænaði,

37 Og fékk Drottinn af þessum smáfænaði 675.

38 Af nautum (fengu stríðsmennirnir) 36 þúsundir ; en Drottinn 72.

39 Af ösnum 30 þúsundir og 500 ; fékk Drottinn þaraf 61.

40 Af mönnum 16 þúsundir, og þaraf fékk Drottinn 32 sálir.

41 Þessa ákveðnu upphæð, þessa upplýtingarförn Drottins, fékk Móses prestinum Eleasar, eins og Drottinn hafði boðið honum.

42 Af þeim helmíngi, sem féll undir Ísraelsbörn, sem Móses út hlutaði þeim frá stríðsmönnum,

43 Kom í hlut safnaðarins, af smáfænaði 337 þúsundir og 500,

44 Af nautum 36 þúsundir,

45 Af ösnum 30 þúsundir og 500,

46 Og af mönnum 16 þúsundir.

47 Tók Móses af helmíngi Ísraelsbarna 1 af hverjum 50, bæði af mönnum og fænaði, og fékk Levítunum, sem gæta tjaldbúðar Drottins, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

48 Nú gengu hershöfðingjarnir fram fyrir Móses, bæði þeir, sem settir voru yfir 1000 og yfir 100,

49 Og sögðu við hann : Þjónar þínir hafa talið stríðsmenn þá, sem vèr höfðum ráð yfir, og vantaði ekki einn ;

50 Þess vegna færum vèr Drottni, sem fórnargáfu, það sem hver af oss hefir fundið af gullgersemum, festum, armspöngum, fingurgullum, eyrna-hríngum, hálsfestum, til að friðþægja fyrir sálir vorar hjá Drottni.

51 Tóku þeir Móses og presturinn Eleasar við gullinu af þeim, sem voru als konar kjörgripir ;

52 Var gullið, sem þeir færðu Drottni sem upplýptingarfórn, als 16 þúsund og 750 siklar ; var það frá þeim, sem reðu yfir 1000 mönnum og yfir 100 ;

53 Því stríðsmennirnir höfðu rænt hver handa sér.

54 Tóku þeir Móses og presturinn Eleasar móti gulli þessu af þeim, sem settir voru yfir 1000 og yfir 100, og færðu það í samkundutjaldbúðina, Ísraelsbörnum til endurminningar fyrir Drottni.

32. KAPÍTULI.

Rúbens, Gads og hálfri Manassis kynkvísl er út hlutað land fyrir austan Jórdan.

BÖRN Rúbens og Gads áttu margar og mjög miklar hjarðir, og sem þeir sáu Jaefers land og Gileads land, sjá ! þá var það hérað hentugt fyrir kvífænað.

2 Börn Rúbens og Gads komu þess vegna, og sögðu við Móses, prestinn Eleasar og höfðingja lýðsins :

3 Atarót, Díbon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleali, Sebam, Nebó og Bekú,

4 Þessi lönd, sem Drottinn hefir lagt undir Ísraelsbörn, eru hentug fyrir hjarðir, og þjónar þínir eiga hjarðir.

5 Og síðan sögðu þeir : ef vèr, höfum fundið náð fyrir þínu augliti þá gef þjónum þínum land þetta til eignar, og leið oss ekki yfir Jórdan.

6 Þá sagði Móses við börn Gads og Rúbens : eiga bræður yðar að fara í hernað, en þér setjast hér að ?

7 Hví gjörði þér hugi Ísraelsbarna fráhverfa því, að fara inn í land, sem Drottinn hefir þeim gefið ?

8 Svo gjörðu og feður yðar, þegar eg sendi þá frá Kades-Barnea, til að skoða landið ;

9 Þeir komu til dalsins Eskól og skoðuðu landið, en snèru svo hugum Ísraelsbarna, að þeir vildu ekki fara inn í það land, sem Drottinn hafði gefið þeim.

10 Þá upp tendraðist reiði Drottins þann sama dag, svo hann sór og sagði :

11 Þessir menn, sem út eru gengnir af Egyptalandi, tvítugir og eldri, skulu ekki fá að sjá það land, sem eg með eiði hefi lofað Abraham,

Ísaak og Jakob, því þeir hafa ekki trúlega fylgt mér,

12 Að fráteknium Kaleb Kenesíta, syni Jefúnnis, og Jósúa, syni Núns, því þeir hafa trúlega fylgt Drottni.

13 Þess vegna reiddist Drottinn Ísrael mikillega, og hann lét þá ráfa um kríng í eyðimörkinni í 40 ár, þangað til öll sú kynslóð var liðin undir lok, sem að hafzt hafði það, sem Drottni mislíkaði.

14 Og sjá ! nú rísið þér upp í stað fedra yðar, þér, afsprengi syndugra manna, til þess að gjöra Drottins grimdarreiði gegn Ísrael enn þá meiri ;

15 Því ef þér fallið frá honum, mun hann enn þá lengur láta Ísrael dvelja í eyðimörkinni, og þér munuð eyðileggja allan þenna lýð.

16 Þeir gengu nú til hans og sögðu : hér viljum vèr byggja fjárhús handa fænaði vorum, og borgir handa börnum vorum ;

17 En sjálfir viljum vèr hertýgjaðir skunda á undan Ísraelsbörnum, þangað til vèr höfum leitt þá á sinn stað ; en börn vor skulu búa í víggirtum borgum, sökum landsins innbúa ;

18 Eigi viljum vèr snúa heim aptur, fyr en sérhver af Ísraelsbörnum hefir fengið sinn erfðahlut,

19 Því ekki viljum vèr taka arf með þeim hinu megin Jórdanar og lengra burtu, ef vèr fáum eign vora þessu megin Jórdanar gegnt austri.

20 Þá sagði Móses við þá : ef þér viljið þetta gjöra, ef þér viljið hertýgja yður til hernaðar fyrir augliti Drottins,

21 Og hver yðar fara hertýgjaður yfir Jórdan fyrir Drottni, þangað til hann hefir rekið óvini sína frá augum sér,

22 Og landið er komið undir vald hans, þá megið þér snúa aptur, og vera sýknir saka fyrir Drottni og fyrir Ísrael, og hafa þetta land til eignar fyrir Drottni.

23 En ef þér ekki gjörðið svo, sjá ! þá hafið þér syndgað móti Drottni, og þér skuluð fá að kenna á synd yðar, sem mun finna yður.

24 Byggið yður því borgir handa smábörnum yðar og hús handa fænaði

yðar, og gjörðið alt, sem þér hafið látið yður um munn fara.

25 Þá mæltu börn Gads og börn Rúbens við Móses og sögðu : þjónar þínir munu gjöra, eins og þú, herra minn ! býður ;

26 Smábörn vor, konur vorar, hjardir vorar og allur búsmali vor skal vera hér í borgum Gílead ;

27 En vèr þjónar þínir skulum allir hertýgjaðir ganga fyrir Drottni í hernað, eins og þú, herra minn ! hefir boðið.

28 Bauð þá Móses, þeirra vegna, prestinum Eleasar, Jósúa, syni Núns, og hinum, helztu höfðingjum kynkvísla Ísraelsbarna,

29 Og sagði við þá : ef að synir Gads og Rúbens fara með yður yfir Jórdan allir vígbúnir fyrir augliti Drottins, og þegar búið er að leggja landið Gílead til eignar ;

30 En ef þeir ekki fara herklæddir með yður, skulu þeir taka arf með yður í Kanaanslandi.

31 En synir Gads og Rúbens svöruðu og sögðu : það, sem Drottinn hefir talað til þjóna sinna, það viljum vèr gjöra ;

32 Vopnaðir viljum vèr fara fyrir Drottni inn í Kanaansland, en óðals- eign vor skal vera þessu megin Jórdanar.

33 Þess vegna gaf Móses sonum Gads, sonum Rúbens og hálfri kynkvísl Manassis, sonar Jóseps, ríki Síhons Amóritakonúngs og Oggs, konúngs í Basan, landið alt, ásamt öllum þeim borgum, sem þar voru umhverfis, innan þess lands takmarka.

34 Bygðu synir Gads Díbon, Atarót, Aróer,

35 Atarót-Sófan, Jaeser, Jógbea,

36 Bet-Nimra og Bet-Haran ; voru það víggirtar borgir, og réttir fyrir fenað.

37 En synir Rúbens bygðu Hesbon, Eleale, Kirjataím,

38 Nebó og Baal-Meon, sem þeir gáfu ný nöfn, og Sibma ; annars létu þeir þær borgir, sem þeir bygðu, halda sínum gömlu nöfnum.

39 Synir Makírs, sonar Manassis, ræðust á Gílead, unnu hana og ráku burt Amóritana, sem þar voru ;

40 Og Móses gaf Makír, syni Manassis, Gílead, og bjó hann þar.

41 Jaír sonur Manassis fór á stað, vann þorp Amórita, og kallaði þau Jáirs þorp.

42 Nóba fór líka á stað, og vann Kenat og þorpin þar í kring, og kallaði eptir sér Nóba.

33. KAPÍTULI.

Afángastaðir Gyðinga í eyðimörkinni. Þeim er boðið, að reka Kanaánitana burt og skipta landi þeirra.

ÞESSIR voru afángar Ísraelsbarna, þegar þeir fóru burt úr Egyptalandi, hver sveit fyrir sig, undir forstjórn Mósis og Arons ;

2 Og færdi Móses för þeirra í letur eptir áföngum að boði Drottins, og voru þetta afángar þeirra, eptir að þeir lögðu á stað.

3 Frá Ramses lögðu þeir upp á 15. degi hins fyrsta mánaðar ; daginn eptir páska lögðu Ísraelsbörn á stað sigri hrósandi að ásjáandi öllum Egypzkum ;

4 En Egypzkir jörðuðu alla þá frumburði, sem Drottinn hafði deytt meðal þeirra ; jafnvel yfir skurðgoð þeirra hafði Drottinn látið dóm ganga.

5 Ísraelsbörn lögðu þá á stað frá Ramses, og settu herbúðir sínar í Súkkót.

6 Frá Súkkót fóru þeir, og settu þá herbúðir sínar í Etam, sem liggur yzt í eyðimörkinni.

7 Frá Etam lögðu þeir upp, og snæru þá leið sinni til Pí-Hakkíró, sem liggur gegnt Baal-Sefon, og settu herbúðir fyrir framan Migdól.

8 Þá lögðu þeir á stað frá Pí-Hakkíró, og gengu mitt í gegnum hafið inn í eyðimörkina, höldu áfram 3 dagferðir í eyðimörkinni Etam, og settu svo herbúðir sínar í Mara.

9 Frá Mara lögðu þeir upp og komust til Elím ; í Elím voru 12 vatnslindir og 70 pálmaviðartre ; hér settu þeir herbúðir sínar.

10 Frá Elím fóru þeir, og settu herbúðir sínar hjá hafinu rauða.

11 Frá hafinu rauða lögðu þeir á stað, og settu herbúðir í eyðimörkinni Sín.

12 Frá eyðimörkinni Sín lögðu

þeir á stað, og settu herbúðir í Dofka.

13 Frá Dofka fóru þeir, og settu þá herbúðir í Alús.

14 Frá Alús fóru þeir, og settu þá herbúðir í Refídím; þar hafði lýðurinn ekki vatn að drekka.

15 Frá Refídím fóru þeir, og settu þá herbúðir í eyðimörkinni Sínaí.

16 Frá eyðimörkinni Sínaí fóru þeir, og settu herbúðir í Kíbrót-Hattava.

17 Frá Kíbrót-Hattava fóru þeir, og settu herbúðir í Haserót.

18 Frá Haserót fóru þeir, og settu herbúðir í Ritma.

19 Frá Ritma fóru þeir, og settu herbúðir í Rimmon-Peres.

20 Frá Rimmon-Peres fóru þeir, og settu herbúðir í Libna.

21 Frá Libna fóru þeir, og settu herbúðir í Rissa.

22 Frá Rissa fóru þeir, og settu herbúðir í Kehelata.

23 Frá Kehelata fóru þeir, og settu herbúðir á fjallinu Safer.

24 Frá fjallinu Safer fóru þeir, og settu herbúðir í Harada.

25 Frá Harada fóru þeir, og settu herbúðir í Makehelót.

26 Frá Makehelót fóru þeir, og settu herbúðir í Tahat.

27 Frá Tahat fóru þeir, og settu herbúðir í Tara.

28 Frá Tara fóru þeir, og settu herbúðir í Mitka.

29 Frá Mitka fóru þeir, og settu herbúðir í Hasmóna.

30 Frá Hasmóna fóru þeir, og settu herbúðir í Móserót.

31 Frá Móserót fóru þeir, og settu herbúðir í Bne-Jaakan.

32 Frá Bne-Jaakan fóru þeir, og settu herbúðir í Hór-Haggidgad.

33 Frá Hór-Haggidgad fóru þeir, og settu herbúðir í Jót бата.

34 Frá Jót бата fóru þeir, og settu herbúðir í Abróna.

35 Frá Abróna fóru þeir, og settu herbúðir í Esjon-Geber.

36 Frá Esjon-Geber fóru þeir, og settu herbúðir í eyðimörkinni Sín, það er Kades.

37 Frá Kades fóru þeir, og settu herbúðir hjá fjallinn Hór, við takmörk Edómítalands.

38 Hér var það, að presturinn Aron,

að boði Drottins, gekk upp á fjallið Hór, og dó þar á 40. ári eptir að Ísraelsbörn fóru af Egyptalandi, á 1. degi í 5. mánuðinum;

39 Og Aron var 123 ára gamall, þegar hann dó á fjallinu Hór.

40 Konúngurinn í Arad, sem var kanverskur og bjó í suðurhluta Kanaanslands, fékk að heyra, að Ísraelsbörn væru komin.

41 Frá fjallinu Hór fóru þeir, og settu herbúðir í Salmóna.

42 Frá Salmóna fóru þeir, og settu herbúðir í Fúnón.

43 Frá Fúnón fóru þeir, og settu herbúðir í Óbót.

44 Frá Óbót fóru þeir, og settu herbúðir í hliðum fjallsins Abarím á landamerkjum Móabíta.

45 Frá þessum hliðum fóru þeir, og settu herbúðir í Díbon-Gad.

46 Frá Díbon-Gad fóru þeir, og settu herbúðir í Almon-Diblataím.

47 Frá Almon-Diblataím fóru þeir, og settu herbúðir hjá Abarím-fjöllum, gegnt Nebó.

48 Frá Abaríms-fjöllum fóru þeir, og settu herbúðir í eyðimörku Móabíta hjá Jórdan, gegnt Jerikó;

49 Höfðu þeir herbúðir sínar hjá Jórdan, frá Bet-Jesímo alt að Abel-Sittím í eyðimörku Móabíta.

50 Í eyðimörku Móabíta, hjá Jórdan, gegnt Jerikó, talaði Drottinn við Móses og sagði:

51 Tala við Ísraelsbörn og seg við þau: þegar þér farið yfir um Jórdan, inn í Kanaansland,

52 Skuluð þér reka frá yður alla landsins innbúa, spilla öllum þeirra átrúnaðarsteinum, öllum líkneskjum þeirra, brjóta niður öll hof þeirra;

53 Landið skuluð þér taka undir yður og búa þar, því eg hefi gefið yður það til eignar;

54 Með hlutkesti skuluð þér því skipta eptir ættum; þér skuluð láta þá ættina, sem fjölmennari er, fá meira, þá, sem fámennari er, minna; það, sem hlutkestið út hlutar hverjum fyrir sig, skal hann hafa, eptir kynkvíslum feðra yðar skuluð þér eiga það.

55 En ef þér rekið ekki innbúa landsins frá yður, þá munu þeir, sem þér eptir skiljið, verða þyrnir í

augum yðar og broddur í yðar síðum, og þeir munu þjá yður í landi því, sem þér munuð byggja.

56 Og þá mun svo fara, að það, sem eg hafði hugsað mér að gjöra þeim, það mun eg gjöra yður.

34. KAPÍTULI.

Landamerki Kanaanslands eru til greind. Til tekið hverjir landinu skuli skipta.

OG Drottinn talaði við Móses og sagði :

2 Bjóð þú sraelsbörnum og seg við þau : þegar þér komið í Kanaansland, er það þetta land, sem þér munuð fá til eignar, landið Kanaan með þessum landamerkjum :

3 Suðurhlíð þess mun vera : frá eyðimörkinni Sín með endilángri lóðmeu, og landamerkið gegnt suðri þessvegna liggja svona : að austanverðu, frá botni dauða hafsins,

4 Þaðan skal það ganga í boga fyrir sunnan Skorpíóns-hæðirnar, liggja svo yfir þvera eyðimörkina Sín, fyrir sunnan Kades-Barnea, ná til Hadsar-Adar, liggja um Asemon,

5 Svo á bug til lækjar Egyptalands, og enda við hafið.

6 Í vestur mun landamerki yðar vera hafið, já, landamerki yðar skal það vera, landamerki að vestanverðu.

7 En að norðanverðu skal þetta vera landamerki yðar : frá hafinu mikla skuluð þér taka stefnu alt að fjallinu Hór ;

8 Frá fjallinu Hór skuluð þér taka stefnu á Hamat, og þaðan til Sedads,

9 Þá til Sífron, og enda við Hasar-Enan. Þetta skal vera landamerki yðar að norðanverðu.

10 Svo skuluð þér til taka landamerki yðar að austanverðu frá Hasar-Enan til Sefam,

11 Frá Sefam skulu þau liggja niður eptir til Ribla, fyrir austan Aín, og svo lengra niður eptir á við, þangað til þau snerta austurhlíðina á sjónum Genesaret.

12 Síðan skulu þau liggja niður með Jórdan og enda við dauða hafið. Þetta land skal yður til heyra, eptir sem landamerki þess til segja alt í kring !

13 Þetta bauð Móses Ísraelsbörnum og sagði : þetta er landið, sem þér

skuluð skipta milli yðar með hlutkesti, sem Drottinn bauð að gefa þeim 9 kynkvíslum og þeirri hálfu kynkvísl.

14 Því kynkvísl Rúbens barna, eptir ættlegg fedra þeirra, og kynkvísl Gada, eptir ættlegg fedra þeirra, og hálf Manassis kynkvísl höfðu fengið sína fasteign ;

15 Hálf þriðja kynkvísl hafði fengið fasteign hinu megin Jórdanar gegnt Jeríkó, að austanverðu.

16 OG Drottinn talaði við Móses og sagði :

17 Þessi eru nöfnin á þeim mönnum, sem skulu skipta landinu milli yðar : presturinn Eleasar, Jósúa, sonur Núns ;

18 Skuluð þið taka einn höfðingja af hverri kynkvísl til að skipta landinu,

19 Og eru þetta nöfn þessara manna : af Júda kynkvísl : Kaleb, sonur Jefúnis ;

20 Af Símeons kynkvísl : Semúel, sonur Ammíhúds ;

21 Af Benjamíns kynkvísl : Elíad sonur Kislon ;

22 Af Dans kynkvísl, höfðinginn Búkkí, sonur Jaglís ;

23 Af börnum Jóseps, af kynkvísl Manassis : höfðinginn Haniel, sonur Efóds ;

24 Og af Efraíms kynkvísl : höfðinginn Kemúel, sonur Siftans ;

25 Af Sebúlons kynkvísl : höfðinginn Elísafan, sonur Parnaks ;

26 Af Ísaskars kynkvísl : höfðinginn Paltíel, sonur Assans ;

27 Af Assers kynkvísl : höfðinginn Akkíhúd, sonur Selómís ;

28 Og af Naftalís kynkvísl, höfðinginn Pedahel, sonur Ammíhúds ;

29 Þetta voru þeir, sem Drottinn skipaði, að skipta skyldu milli Ísraelsbarna fasteigninni í Kanaanslandi.

35. KAPÍTULI.

Um staði Levítanna og gríðastaðina.

OG Drottinn talaði við Móses á Móabsvöllum hjá Jórdan, gegnt Jeríkó, og mælti :

2 Bjóð þú Ísraelsonum, að þeir gefi Levítunum til íbúðar borgir af þeirra eiginlegu eignum.

3 Og borgirnar skulu vera þeim til

íbúðar, og landið í kring um þær skal vera fyrir þeirra fænað og fyrir þeirra fjármuni og fyrir allar þeirra skepnur.

4 Og landið í kring um borgirnar, sem þær eigið að gefa Levítunum, sè frá borgarveggnum þúsund álnir ummáls.

5 Og mælið fyrir utan borgina, að austanverðu við hana, 2 þúsund álnir, og að sunnanverðu 2 þúsund álnir, að vestanverðu 2 þúsund álnir og að norðanverðu 2 þúsund álnir, og borgin sè í miðju ; það skal landið vera í kring um borgirnar.

6 Og af borgunum, sem þær skuluð gefa Levítunum, (sèu) 6 gríðastaðir, er þær skuluð til taka, að í þá flýi hver, sem hefir víg unnið, og auk þeirra skuluð þær gefa þeim 42 borgir ;

7 Allar þær borgir, sem þær skuluð gefa Levítunum, eru 48, þær og landið í kring.

8 Og að því er snertir þær borgir, sem þær skuluð gefa af eign Ísraels-sona, þá takið mikið af miklu og lítið af litlu ; hver einn skal gefa Levítunum af sínum borgum eptir tiltölu sinnar eignar, sem hann á.

9 Og Drottinn talaði við Móses og mælti :

10 Tala þú við Ísraelssyni og seg til þeirra : þegar þær farið yfir um Jórdan inn í Kanaansland,

11 Þá veljið yður haganlegar borgir ; gríðastaðir skulu það yður vera, að þángað flýi hver sá, sem ófyrirsynju hefur orðið manni að bana.

12 Og borgirnar skulu vera yður hœli fyrir eptirmálsmanninum, svo að vegandinn deyi ekki fyr, en hann hefir komið fyrir safnaðarins dóm.

13 Þessar borgir, sem þær til takið, skulu vera 6, gríðastaðir hjá yður.

14 Þrjár borgir skuluð þær til taka þessu megin Jórdanar, og þrjár borgir skuluð þær til taka í Kanaanslandi ; gríðastaðir skulu þær vera ;

15 Fyrir Ísraelssyni, fyrir hinn útlanda, og fyrir þá, sem hjá yður búa, skulu þessar þrjár borgir vera gríðastaðir, svo að þángað flýi hver, sem mann hefir vegið af ógætni.

16 Hafi hann lostið hann með járn, svo hann dó, þá er hann manndrápari og hefur fyrirgjört lífi sínu.

17 Og ef hann sló hann með steini

í hendi, sem getur orðið manni að bana, svo að hann dó, þá er hann manndrápari og rétt dræpur.

18 Eða ef hann laust hann með trè í hendi, er menn geta beðið bana af, svo að hann dó, þá er hann manndrápari og rétt dræpur.

19 Sá sem er til hefnda eptir hinn vegna skal deyða vegandan ; hann skal drepa hann, ef hann hittir hann.

20 Og hrindi hann honum af hatri, eða kasti hann í hann af ásetningi, svo hann deyr,

21 Eða hann slær hann af fjandskap með hendinni, svo hann bíður bana af, þá skal drepa hann er sló, því hann er manndrápari ; sá sem er til hefnda, skal drepa hann, þegar hann hittir hann.

22 En hafi hann af tilviljun, en ekki fjandskap, hrundið honum, eða kastað til hans einhverju verkfæri án þess að ætla að gjöra honum mein.

23 Eða steini, sem getur orðið manni að bana, án þess að sjá það, og lét hann á hann falla, svo að hann dó, en var þó ekki óvinur hans og ætlaði ekki að gjöra honum mein,

24 Þá dömi söfnuðurinn milli þess, sem sló, og eptirmálsmannsins, eptir þessum lögum.

25 Og söfnuðurinn frelsi vegandan úr höndum eptirmálsmannsins, og flytji hann aptur í gríðastadinn, sem hann var flúinn í og þar sè hann, þángað til æðsti presturinn deyr, sem smurður var með hinu heilaga viðsmjöri.

26 En ef vegandinn fer út yfir landamerki síns gríðastaðar,

27 Og eptirmálsmaðurinn finnur hann fyrir utan landamerki hans gríðastaðar, og þó eptirmálsmaðurinn drepi hann þar, þá skal ekki verða feldur yfir honum dauðadómur.

28 Því að hann á að vera kyrr í gríðastað sínum þángað til æðsti presturinn deyr, og eptir dauða æðsta prestsins má manndráparinn fara aptur í land sinnar eignar.

29 Og það sè yður lagaregla fyrir yðar eptirkomendur í öllum yðar bústöðum.

30 Þegar einhver vegur mann, þá drepi menn vegandan eptir framburði tveggja vitna ; en eitt vitni skal ekki vitna móti nokkrum manni til dauða.

31 Og þér skuluð eingar bætur taka fyrir líf mandráparans, sem hefir unnið til þess að deyja, heldur skal hann drepinn.

32 Og þér skuluð eingar bætur taka fyrir flóttann í hans gríðastað, svo að hann geti farið þaðan heim, og búið í landinu alt til dauða prestsins.

33 Þér skuluð ekki vanhelga landið, sem þér eruð í; því blóðið vanhelgar landið, og við landið verður ekki forlíkæzt fyrir blóð, sem á það var út helt, nema með blóði þess, sem því út helti.

34 Og þér skuluð ekki saurga landið, sem þér búið í, sem eg einmitt bý í; því eg, Drottinn, hefi minn bústað meðal Íraelssona.

36. KAPÍTULI.

Lög um dætur, sem taka arf.

OG höfuðsmenn sona Gíleads, sonar Makírs, sonar Manassis, af ættum Jóseps sona, gengu fram og töluðu við Móses, og við fyrimennina, höfuðsmenn Íraelssona,

2 Og mæltu: Drottinn hefir boðið vorum herra, að gefa með hlutfalli landið til eignar Íraelssonum, og vorum herra var boðið af Drottni, að gefa dætrum bróður vors Selófeads hans eign.

3 Verði þær nú konur einhvers af sonum hinna ættkvísla Íraelssona, þá gengur þeirra eign frá eign varrar ættkvíslar, og verður lögð við eign þeirrar ættkvíslar, sem þær koma inn í, og það tekst af hlutdeild varrar eignar.

4 Og þegar Íraelssona fagnaðarar kemur, þá verður þeirra eign bætt við eign þeirrar ættkvíslar, sem þær koma í, og þeirra eign gengur frá eign varrar ættkvíslar.

5 Þá bauð Móses Íraelssonum eptir skipun Drottins, og mælti: rétt talar ættkvísl Jóseps sona.

6 Þetta er það, sem Drottinn býður viðvikjandi Selófeads dætrum, og segir: þær mega verða konur hvers er þær vilja, þegar þær að eins verða konur einhvers, úr föðurætt þeirra,

7 Svo að eingin eign Íraelssona gangi frá einni ættkvísl til annarar, heldur skal hver og einn af Íraelssonum halda eign föðurættar sinnar.

8 Og hver ein dóttir, sem erfir eign í ættkvíslum Íraelssona, skal giptast í föðurætt sína, svo að sérhver af Íraelssonum erfi föðurleytð sína.

9 Og eingin eign gangi frá einni ættkvísl til annarar, heldur skal sérhver ættkvísl Íraelssona halda fast við sína eign.

10 Selófeads dætur gjörðu eins og Móses bauð.

11 Og þær dætur Selófeads, Mahela, Tirsa, Hagla, Milka og Nóa, urðu sonakonur föðurbróður síns.

12 Þær urðu konur (manna) af ættum Manassis sona, Jóseps sonar, og þeirra eign staðnæmdist í ættkvísl föðurættar þeirra.

13 Þetta eru þau þóðorð og réttindi, sem Drottinn bauð Íraelssonum fyrir (milligöngu) Mósis á Móabs-völlum við Jórdan, gagnvart Jeríkó.

DEUTERONOMIUM,

FIMMTA BÓK MÓSIS

1. KAPÍTULI.

Uppreisn Ísraelsbarna í eyðimörkinni og refsing þeirra.

ÞESSI eru þau orð, sem Móses talaði við allan Ísrael hinu megin við Jórdan í eyðimörkinni, á sléttlendinu gagnvart Súph, á milli

Paran og Tófel, Laban, Hlíseróth og Disahab.

2 (Það eru ellefu dagleiðir frá Hóreb til Kades-Barnea, þegar farið er fjallvegurinn Seír.)

3 Á fertugasta ári, fyrsta degi hins ellefta mánaðar, talaði Móses við

Ísraelsfólk alt það, sem Drottinn hafði fyrir hann lagt,

4 Eptir að hann hafði unnið á Síhon, Amóríta-konungi, sem hafði aðsetur í Hesbon, og á Ogg, konunginum í Basan, sem hafði aðsetur í Astaróth.

5 Hinu megin við Jórdan, í Móab-ítalandi, tók Móses til að útlista lögmálið og mælti :

6 Drottinn vor Guð talaði þannig við oss á Hóreb : þér eruð nógu lengi búnir að vera á þessu fjalli ;

7 Snúið nú við, og farið til Amóríta-fjalls, og þeirra staða, sem þar liggja í grend við, bæði á sléttlendi, fjöllum, dölum, á móti suðri og við sjó, til Kanaanslands og Líbanon, alt til hinnar miklu móðu Evfrat.

8 Sjá ! eg hefi gefið yður það land, sem fyrir framan yður liggur ; farið, og takið það undir yður ; Drottinn hefir svarið fedrum yðar, Abraham, Isaak og Jakob að gefa þeim landið og niðjum þeirra.

9 Um sama leyti sagði eg við yður : eg ris ekki undir yður einsamall,

10 Því Drottinn yðar Guð hefir margfaldað yður, svo þér eruð nú orðnir, að fjöldanum til, álíkir stjörnum himinsins.

11 (En Guð Drottinn fedra yðar, gjöri yður enn mörgum þúsundum fleiri, og blessi yður, eins og hann hefir lofað).

12 En hvernig á eg einn að geta borið öll þýngsli af yður, ánaud og þretur.

13 Veljið vitra, skynsama og valinkunna menn af kynkvíslum yðar, og skal eg setja þá til höfðingja yfir yður.

14 Þá svöruðuð þér mér og sögðuð : það er vel til fallið, sem þú segist vilja gjöra.

15 Tók eg þá öðlingana úr ættkvíslum yðar, skynsama menn og valinkunna, og setti þá höfðingja yfir yður, yfir þúsund, yfir hundrað, yfir fimmtíu, og yfir tíu, og til embættismanna meðal kynkvísla yðar.

16 Og eg lagði þá svo fyrir dómendur yðar, segjandi : gegnið bræðrum yðar, og dæmið rétt á millum hvers manns, hvort sem hann er innlendur eða útlendur ;

17 Hafið ekkert manngreinarálit í dómum, gegnið eins nauðsyn minni, sem meiri háttar manna, og hræðizt ekki nokkurn mann, því dómaraembættið er Guðs ; en ef eitthvert málefni er yður of vaxið, þá skjótið því til mín, og skal eg því gegna.

18 Þannig skipaði eg yður í það sinni öll þau lög, sem þér skylduð halda.

19 Síðan fórum vör frá Hóreb, og höldum áfram yfir alla eyðimörkina, sem bæði er mikil og hræðileg, eins og þér sjálfir sæð hafið, leiðina til Amóríta-fjalls, eins og Drottinn vor Guð hafði fyrir oss lagt, og náðum þannig til Kades-Barnea.

20 Þá sagði eg við yður : þér eruð komnir til Amóríta-fjalls, sem Drottinn vor Guð vill gefa oss ;

21 Sjá þú ! Drottinn vor Guð hefir gefið þér í hendur land þetta, farið upp og náðið því, eins og Guð, Drottinn fedra þinna, hefir heitið þér ; ver ekki hræddur nè huglaus.

22 Þá söfnuðust þér allir til mín og sögðuð : látum oss senda þangað nokkra menn á undan, til að kanna landið, sem geti sagt oss aptur, um hvaða veg þangað verði komizt, og hverjar borgir þar verði í leið vorri.

23 Mær fèll þetta vel í geð, svo eg valdi 12 menn af yður, einn úr hverri kynkvísl ;

24 Þessir tóku sig nú upp, gengu upp fjöllin, og komust í dalinn Eskól, og könnuðu þar land ;

25 Tóku þeir með sér nokkuð af jarðarávöxtum, sem þeir færðu oss aptur, og báru þá fregn, að land það væri gott, sem Drottinn vor Guð hefði gefið oss.

26 En þér vilduð ei halda þangað, og voruð óhlýðnir orðum Drottins, yðar Guðs, mögluðuð í landtjöldum yðar og sögðuð :

27 Af hatri til vor hefir Drottinn leitt oss burt úr Egyptalandi, svo vör kæmumst í hendur Amórítum, og yrðum stráðrepnir af þeim ; hvert skulum vör nú halda ?

28 Landar vorir hafa skelft hjörtu vor, og sagt oss, að fólk það væri stærra og voldugara, en vör, að borgir væru þar stórar og rambygðar hátt í lopt upp ; líka hefðu þeir sæð þar afkomendur Enakíms.

29 Þá sagði eg við yður : látið ei hugfallast og hræðizt þá ekki ;

30 Drottinn, yðar Guð, mun gánga á undan yður, og berjast fyrir yður, eins og hann gjörði yður ásjáandi í Egyptalandi.

31 Eins á eyðimörkinni, þar sem þú sást, hvernig hann bar þig, eins og faðir ber son sinn, um allan þann veg, sem þér hafði yfir farið, þángað til þér komust hingað.

32 En þér vilduð ekki í þessu treysta Drottni yðar Guði,

33 Sem ætíð gekk á undan yður, til að vísa yður á góða tjaldstaði, á nóttunni í eldi, til að sýna yður veginn, sem þér ættuð að halda, en á daginn í skýi.

34 En þegar Drottinn heyrði umtölur yðar, varð hann reiður, sór og sagði :

35 Einginn af þessu vonda fólki skal fá að sjá land það hið góða, sem eg hefi svarið að gefa feðrum þeirra,

36 Nema Kaleb, son Jefsúnis ; honum skal auðnast að sjá það ; honum og börnum hans vil eg gefa það land, sem hann hefir yfir farið, af því hann hefir haldið sér stöðugt við Drottin.

37 Og Drottinn varð einnig reiður við mig yðar vegna, og sagði : þú skalt ekki heldur komast þángað.

38 En Jósúa, sonur Núns, sem er þjónn þinn, skal komast þángað ; gjörðu, hann öruggan, því hann mun leiða Israelsfólk inn í þetta erfða-land.

39 Börn yðar, sem þér sögðuð að mundu verða fjandmönnum um að bráð, og synir yðar, sem enn þá hafa hvorki skyn á illu né góðu, munu þángað komast ; þeim vil eg gefa það til eignar.

40 En þér skuluð snúa við, og fara til eyðimerkurinnar, sem liggur að Rauðahafsbotnum.

41 Þá svöruðuð þér og sögðuð : vèr höfum syndgað móti Drottni ; vèr viljum taka oss upp, og leggja að óvinunum, alt eins og Drottinn, vor Guð, bauð oss ; þegar þér nú herklæddust, hver sínum vopnum, og voruð búnir til að leggja upp á fjallið,

42 Þá sagði Drottinn við mig : segðu þeim, að þeir leggi ekki upp til bar-

daga, því eg sé ekki í fylgd með þeim, til að hlífa þeim fyrir mannslagi af óvinunum.

43 Þó eg segði yður þetta, vilduð þér samt ekki gegna, voruð óhlýðnir skipan Drottins, þrjókkuðuð og lögðuð upp á fjallið.

44 Amóritar, sem bjuggu á fjöllumun, lögðu þá móti yður, eltu yður, eins og býflugur eru vanar að gjöra, og varð mannfall mikið meðal yðar, frá Seir og alt til Harna.

45 Þegar þér voruð aptur komnir, og grætuð fyrir Drottni, þá vildi Drottinn ekki heyra bænir yðar, né hlýða á yður.

46 Þér hafðið þannig dvalið í Kades lánga tíma, eins og þér vitið sjálfir.

2. KAPÍTULI.

Israelsbörn vinna sigur á Ammónitum.

SÍÐAN beygðum vèr við, og höldum til eyðimerkurinnar út á móts við Rauðahafsbotna, eins og Drottinn hafði lagt fyrir mig, og fórum í kring um fjallið Seir lánga tíma.

2 Þá sagði Drottinn við mig :

3 Þér hafðið nógu lengi reikað í kring um fjall þetta ; snúið yður nú í norður.

4 En fólkinu skaltu bjóða og segja : þér skuluð fara yfir landamerki bræðra yðar, sem komnir eru af Esaú, og búa í Seir ; þeir munu verða hræddir við yður ;

5 En takið yður mikinn vara fyrir, að leggja til orustu við þá, því að eg vil ekki gefa yður svo mikið, sem eitt fet af landi þeirra, því að eg hefi ánaðnað niðjum Esaú fjallið Seir ;

6 Mat og drykk skuluð þér kaupa af þeim, hvorttveggja fyrir peninga,

7 Því að Guð, Drottinn þinn, hefir blessað allan þinn handafsa ; hann lét sér ant um þig á ferð þinni um eyðimörk þessa hina miklu ; í 40 ár hefir Drottinn, Guð þinn, verið með þér, svo þig skorti eingan hlut.

8 Þegar vèr vorum nú komnir fram hjá bræðrum vorum, niðjum Esaú, sem búa í Seir, yfir flatlendið hjá Elat og Eseongóbere, þá beygðum vèr við, og stefndum til Móabíta eyðimerkur.

9 Þá sagði Drottinn við mig : þú skalt ekki áreita Móabíta, og ekki

leggja til bardaga við þá, því eg vil ekkert gefa þér af þeirra landi til eignar, því eg hefí ánafnað niðjum Lots staðinn Ar.

10 (Þeir Amím bjuggu þar forðum; það var fólkrík og voldug þjóð, og stórvaxin, eins og Enakím;

11 Þeir eru og haldnir risakyns, eins og Enakím, en Móabítar kölluðu þá Emím.

12 Hóritar bjuggu forðum í Seír, en Esaú niðjar hröktu þá í burt og eyddu þeim, en settust sjálfir að löndum þeirra, eins og Ísraelítar gjöra við þau lönd, sem Drottinn gefur þeim til eignar).

13 Og Drottinn sagði: takið yður nú upp, og farið yfir um elfuna Sared, en vèr gjörðum, eins og hann skipaði.

14 En tíminn, sem vèr vorum frá Kades-Barnea til þess vèr fórum yfir um ána Sared, voru 38 ár, svo að dánir voru allir vopnfærir menn úr herliðinu, eins og Drottinn hafði svarið;

15 Hönd hans var svo upp á móti þeim, að hann eyddi þeim úr herliðinu, þángað til einginn var eptir.

16 Og þegar allir þessir stríðsmenn meðal fólksins voru fallnir niður í strá,

17 Þá ávarpaði Drottinn mig þessum orðum:

18 Þú munt í dag fara fram hjá landamerkjum Móabíta hjá Ar,

19 Og leið þín mun liggja nærri Ammónítum, en ekki skaltu áreita þá, nè eggja til bardaga, því eg ætla ekkert að gefa þér til eignar af landi Ammonsbarna, af því eg hefí gefið það niðjum Lots til eignar.

20 (Það er og talið risaland; ætla menn, að risar hafi búíð þar í fornöld, og kölluðu Ammónítar þá Samsúmím;

21 Það er voldug þjóð, fjölmenn, og stór að vexti eins og Enakím, en Drottinn eyddi þeim fyrir Ammónítum, svo þeir eignuðust landið og tóku það undir sig.

22 Sama hafði Drottinn gjört við niðja Esaú, sem bjuggu í Seír, þá hann eyddi Hóritum fyrir þeim, en þeir fengu aptur landið, og settust að í hinna stað, og stendur það enn í dag.

23 Með líkum hætti tóku Kaptórim sig upp frá Kaptór og uppröettu Avím, sem bjuggu í Haserim alt til Gasa, en tóku undir sig land þeirra).

24 Takið yður nú upp til ferðar, og farið yfir lækinn Arnon, sjá! eg hefí gefið á þitt vald Síhon, Ammórita konung í Hesbon, og land hans alt; tak nú til að vinna landið og legg til orustu við hann,

25 Skal eg láta það hefjast í dag, að öllum þjóðum undir himninum standi af þér ótti og hræðsla, svo að allir, sem heyri þig nefndan á nafn, fái í sig hræðslu og kvíða fyrir þér.

26 Þá gjörði eg menn úr Kidmót-eyðimörk á fund Síhons konungs í Hesbon, með vingjarnlegri orðsending, svo látandi:

27 Eg vil fá fararleyfi yfir land þitt um rétta þjóðleið, og skal eg hvorki sveigja þar út af til hægri nè vinstri.

28 Matvæli og drykk muntu selja mér við verði; mér er nóg, fái eg að ganga fæti yfir land þitt,

29 (Eins og þeir veittu mér, niðjar Esaú, sem búa í Seír, og Móabítar, sem búa í Ar), þángað til eg kemst yfir Jórdan, í það land, sem Drottinn vor Guð hefir gefið oss.

30 En Síhon, konungurinn í Hesbon, vildi ekki vèr færum yfir land sitt, því að Drottinn Guð þinn forherti hans anda og blindaði hans hjarta, af því hann vildi gefa hann í þínar hendur, eins og líka varð.

31 Þá sagði Drottinn við mig: sjá þú! eg ætla nú að gefa upp við þig Síhon og land hans, byrja því að leggja land hans undir þig.

32 Lagði þá Síhon út á móts við oss með öllu liði sínu til að heyja orustu hjá Jahsa.

33 En Drottinn, vor Guð, gaf hann á vort vald, svo vèr sigruðumst á honum, sonum hans og öllu liði;

34 Þá unnum vèr og á sama tíma allar borgir hans, eyddum þeim ásamt öllu mannfólki, bæði konum og börnunum,

35 Svo vèr lètum þar ekkert lifa, nema fænaðinn og herfangið úr borgunum, sem vèr höfðum unnið, og tókum vèr það undir oss.

36 Frá Aróer, sem liggur við bakkann á læknum Arnon, og frá borg-

inni, sem er í dalnum, inn til Gilead var eingin sú borg, sem geti varizt fyrir oss, allar þær gaf Drottinn vor Guð oss í hendur,

37 Nema hvað þú máttir ekki koma í land Ammonsbarua, í héraðið umhverfis vatnið Jabok, ei heldur til borganna uppi á fjallbygðinni, eða nokkurra þeirra staða, sem Drottinn, vor Guð, hafði bannað.

3. KAPÍTULI.

Unninn Ogg konungur í Basan.

SÍÐAN fórum vér þaðan, og höldum veginn til Basan; þá ræðst konungurinn Ogg af Basan út á móti oss með öllu sínu liði, til að heyja bardaga við Edrei.

2 En Drottinn sagði við mig: Vertu óhræddur við þá, því eg hefi gefið í þínar hendur bæði hann sjálfan, lið hans alt og land; skaltu svo fara með hann, eins og þú fyrst með Sihon Amóríta konung, sem bjó í Hesbon.

3 Svo Drottinn, vor Guð, gaf oss þannig í hendur einnig Ogg, konunginn í Basan, og alt lið hans, svo vér drápum þar hvert mannsbarn.

4 Um sama leyti unnum vér allar hans borgir, og var sú eingin, að vér ekki næðum undan honum, en þær voru samtals 60 í héraðinu Argób, sem Ogg af Basan hafði til yfirráða.

5 Allar þessar borgir voru rammbygðar með háum múrveggjum, hliðum og slagbröndum; hér að auk var fjöldi mikill af óumgirtum þorpum,

6 Og settum vér þá í bann, eins og vér höfðum áður gjört við Sihon, konunginn af Hesbon; vér settum í þetta bann allar borgirnar, bæði menn, konur og börn.

7 Allan fænað og herfang úr borgunum drógum vér undir oss.

8 Með svo feldu móti tókum vér á þeim tíma, úr höndum beggja Amóríta konunga, land alt hinu megin Jórdanar, frá læknum Arnon, alt til fjallsins Hermon.

9 Fjallið Hermon kalla Sídonítar Sírion, en Amórítar kalla það Senír.

10 Allar borgir á flatlendinu, alt frá Gilead og Basan, til Salka og Edrei, heyrðu undir konungsríki Oggs af Basan.

11 Því konungurinn Ogg í Basan var sá eini, sem eptir var orðinn af risunum. Sjá þú! hans járnæg er hér í Rabbat hjá Amórítum; hún er 9 álna löng, og 4 álna breið, eptir karlmanns olboga.

12 Vér lögðum þetta land undir oss þann tíma, frá Arðer, sem er við lækinn Arnon, og hálf Gilead-fjall með sínum borgum, og eg gaf það þeim Rúbenítum og Gadítum;

13 En það, sem eptir var af Gilead, og alt Basan, Oggs konungsríki, gaf eg hálfri Manassis ættkvísl (alt héraðið Argób og alt Basan kallast risaland.

14 Jáir, son Manassis nam alt héraðið Argób til Gessúrí og Maakatí landamerkja, og hann kallaði Basan eptir sér Jáirs þorp, og helzt það nafn við enn í dag).

15 Makír gaf eg Gilead,

16 Rúbenítum og Gadítum gaf eg part af Gilead til Arnon lücks, eða í hann miðjan, þar sem mörkin eru, og alt að ánni Jabok, þar sem eru merki Amóríta lands,

17 Sömuleiðis flatlendið og Jórdan, sem er á mörkum, frá vatninu Kinneret til sjávarins á slættlendinu, sem er salti sjórinn, neðanvert við fjallið Písga austan í móti.

18 Um sama leyti bauð eg yður og sagði: Drottinn, yðar Guð, hefir gefið yður þetta land til eignar; gangið þess vegna herklæddir á undan bræðrum yðar, Ísraelsbörnum, allir þér, sem þar til eruð færir,

19 Nema konur yðar, börn og fænaður, því eg veit þér hafið mikinn fænað. Þetta skuluð þér alt skilja eptir í þeim borgum, sem eg hefi gefið yður,

20 Þangað til Drottinn kemur bræðrum yðar til hvíldar, eins og yður, og þeir eru búnir að ná því landi, sem Drottinn, yðar Guð, mun gefa þeim hinu megin Jórdanar, þá skal hver yðar mega snúa aptur til eigna sinna, sem eg hefi honum ánað.

21 Um sama leyti bauð eg Jósúa: Þín augu hafa sæð alt það, sem Drottinn, yðar Guð, hefir gjört þessum 2 konungum; sama mun Drottinn gjöra við öll þau konungsríki, sem þú átt að koma til.

22 Verið ei hræddir við þá, því Drottinn, yðar Guð, mun berjast fyrir yður.

23 Þá beiddi eg Drottin og sagði :

24 Drottinn, minn Guð, þú hefir byrjað að sýna þjóni þínum veldi þitt og þína öfluga hönd, því hver er sá Guð á himni eða jörðu, sem fái komizt nærri þínum verkum og þínum mætti ?

25 Lofaðu mér að sjá hið góða landið hinu megin við Jórdan, fjallið góða og Líbanon.

26 En Drottinn reiddist mér yðar vegna og böenheyrdi mig ekki, en sagði við mig : sleptu þessu, og tala ekki við mig um það optar !

27 Stíg þú upp á tindinn á Písga-fjalli, og lypt augum þínum í vestur, norður, suður og austur, og líf þaðan yfir landið, því þú munt ekki komast yfir þessa Jórdan.

28 En seg þú Jósúa, að vera hug-góðum og öruggum, því hann skal vera fyrir þessu fólki, og hann skal skipta með því landinu, sem þú munt sjá.

29 Dvöldum vör svo um hrið í dalnum á móts við Betpeór.

4. KAPÍTULI.

Móses brýnir fyrir þjóðinni fastheldni við einn Guð og hans boðorð.

HEYR þú nú, Ísrael ! þá setninga og boðorð, sem eg kenni yður, og breytið eptir þeim, svo þér megið lifa og ná að eignast það land, sem Drottinn, Guð feðra yðar, mun gefa yður.

2 Þér skuluð eingu auka við það, sem eg legg fyrir yður, og þér skuluð ei heldur þar frá draga, heldur skuluð þér kostgæfilega varðveita boðorð Drottins yðar Guðs, þau sem eg hefi fyrir yður lagt.

3 Með yðar eigin augum hafið þér sæð, hvernig Drottinn fór með Baal-Peór, því allan þann flokk, sem fylgdi Baal-Peór, upp rætti Drottinn, þinn Guð, úr yðar samfélagi.

4 En þér, sem aðhyltust Drottin yðar Guð, lifið enn allir saman fram á þenna dag.

5 Sjáid ! eg hefi kent yður lög og boðorð, eptir því sem Drottinn minn Guð lagði fyrir mig, til þess þér skylduð breyta eptir þeim í landinu,

sem þér nú ætlið inn í til að ná undir yður.

6 Haldið þau því og varðveitið ; mun það koma á yður orði hjá öllum þjóðum fyrir vizku og skynsemi, og þegar þær heyra alla þessa setninga, munu þeir segja : þetta er sannlega vitur þjóð og skynsöm og þar að auk næsta völdug,

7 Því hver er sú völdug þjóð, sem guðirnir hafi verið eins nálægir, og Drottinn vor Guð var oss ætíð, þegar vör kölluðum til hans ?

8 Og hvar er sú völdug þjóð, sem hafi eins réttvísa lagasetninga og boðorð, eins og alt þetta lögmál, sem eg legg í dag fram fyrir yður ?

9 En varaðu þig, og gættu vandlega sálar þinnar, að ei gleymir þú þeim hlutum, sem þú hefir sæð með eigin augum, og að það ekki líði þér úr minni æfilángt ; þínum börnum og barnabörnum skaltu þá kunngjöra,

10 (Kunngjöra) daginn þann, þegar þú stóðst frammi fyrir Drottni, Guði þínum, við fjallið Hóreð, og Drottinn sagði við mig : safnaðu öllu fólkinu til mín, svo eg sjálfur láti þá heyra mín boðorð, og svo þeir læri að óttast mig alla þá daga, sem þeir lifa á jörðunni, og kenni það einnig börnum sínum.

11 Þér komuð þá fram, og stað-næmdust undir fjallinu, en fjallið logaði alt í eldi upp í meginlopt, fylgdi þar með myrkurský og þoka.

12 Og Drottinn talaði við yður mitt úr eldinum ; róminn orðanna heyrðuð þér, en einga mynd sáuð þér, rómurinn var það einn.

13 Þá birti hann yður sinn sáttmála, sem hann bauð yður að breyta eptir, þau 10 boðorðin, sem hann ritaði á 2 steinspjöld.

14 Um leið skipaði Drottinn mér, að eg skyldi kenna yður lagasetninga og réttarboð, svo þér gætuð breytt þar eptir í því landi, sem þér eruð á leiðinni til að eignast.

15 Gætið nú vel sálra yðvarra, því þér sáuð einga mynd á þeim degi, þegar Drottinn yðar Guð talaði við yður úr eldinum á Hóreð,

16 Að þér ekki mannspillið yður, með að til búa yður nokkra líkneskju, sem líkist karli eða konu,

17 Eður fænaði á jörðu, eður fuglum, sem fljúga í loftinu,

18 Ellegar ornum á jörðunni, eður fiskum í vatninu undir jörðunni.

19 Einn framar, þegar þú lyptir augum þínum til himins, og skoðar sólina, tunglið og stjörnur, þenna mikla himinsins herskara, að þú þá ekki snúist frá mér, og tilbíðir þau og dýrkir, þó Guð hafi leyft öðrum þjóðum undir himninum að skipta þeim með sér (til átrúnaðar).

20 En yður hefir Drottinn tekið að sér og leitt út úr járnofninum, það er: úr Egyptalandi, svo þér skylduð verða eins og óðalsfólk hans, sem og hefir reynzt til þessa.

21 Og Drottinn varð mér reiður yðar vegna, svo hann sór, að eg skyldi ekki komast yfir Jórdan, að eg ekki skyldi komast í það góða landið, sem Drottinn Guð þinn mun gefa þér að eign,

22 Heldur hlýt eg að deyja í þessu landi án þess að komast yfir Jórdan, en þér munuð þángað komast, og eignast landið það hið góða.

23 Gætið yðar því, að þér ekki gleymið sáttmála Drottins, yðar Guðs, sem hann hefir gjört við yður, og búið yður ekki líkneski eptir nokkurs mynd, eins og Drottinn þinn Guð hefir boðið þér.

24 Því að Drottinn, þinn Guð, er brennandi eldur og vandlátur Guð.

25 Þegar þér alið börn og barnabörn, og eruð algjörlega búnir að koma yður niður í landinu, ef þér þá mannsplíð yður með að gjöra líkneski eptir einhverri mynd, og breytið þannig illa í augum yðar Guðs, og reitið hann til reiði,

26 Þá kalla eg í dag bæði himin og jörð til vitnis móti yður, að þá munuð þér brátt eyðast úr því landi, sem þér nú farið yfir Jórdan til að eignast, þér munuð ei lengi lifa þar úr því, heldur munuð þér verða reknir burtu.

27 Drottinn mun þá dreifa yður á millum þjóðanna, svo að af yður skal einungis eptir verða lítill hópur á meðal heidíngjanna, sem Drottinn mun reka yður til.

28 Þar muntu þjóna þeim guðum, sem eru tilbúnir af manna höndum, bæði úr tré og steinum, sem hvorki kunna að sjá nè heyra, eta nè lukta.

29 Þá muntu leita Drottins, þíns Guðs; og þú munt líka finna hann, svo framarlega sem þú leitar hans af öllu þínu hjarta, og allri þinni öndu.

30 Þegar þú kemst í allar þessar nauðir, þá mun alt þetta koma fram við þig seinna meir, en snúðu þér þá aptur til Drottins, þíns Guðs, og hlýddu hans vilja,

31 Því að Drottinn, þinn Guð, er miskunsamur Guð, sem ekki mun yfirgefa þig, nè gjörsamlega eyðileggja, og ekki mun hann gleyma sáttmálanum, sem hann sór feðrum þínum.

32 Spyrðu þig einungis fyrir um tímana, sem verið hafa fyrir þig, frá þeim tíma Guð skapaði fyrst manninn á jarðrikið, já, spyrðu frá einu heimskauti til annars, hvort að nokkurn tíma hefir fyrri viðborið eður heyrzt svo vegsamlegur atburður,

33 Að nokkur þjóð hafi heyrt málróf Guðs út af miðjum eldi, eins og þú hefir heyrt, og lifir þó?

34 Eða hvort Guð hefir til reynt nokkurn tíma að koma sjálfur, til að ná handa sér þjóð, sem var í annarar þjóðar valdi, með raunum, teiknum, og fyrirburðum, með styrjöld, með voldugri hendi og útréttum armlegg, og óttalegum viðburðum, eins og Drottinn yðar Guð gjörði altsaman yðar vegna í Egyptalandi í þinni eigin augsyn.

35 Þetta hefir þú sæð, svo þú vissir, að Drottinn er sá einasti Guð, en einginn annar.

36 Hann hefir látið þig heyra sína raust af himni til að kenna þér, og hann hefir látið þig sjá sinn mikla eld á jörðu, og þú hefir heyrt út af eldinum hans málróf.

37 Vegna þess hann elskaði feður yðar, og tók trygd við niðja þeirra, þá leiddi hann þig sjálfur úr Egyptalandi með sínum volduga krapti,

38 Til þess að reka í burtu þín vegna miklar þjóðir, og voldugri en þú ert, en leiða þig aptur þángað og gefa þér land þeirra til eignar, eins og síðan hefir fram komið.

39 Svo máttu það skilja í dag, og leggja þér á hjartað, að Drottinn er Guð á himnum uppi, og á jörðu niðri, og als einginn annar.

40 Gættu lagasetninga hans og

tilskipana, sem eg legg fyrir þig í dag ; þá skal þér vegna vel og börnum þínum eptir þinn dag, svo þú megir lengi lifa í því landinu, sem Drottinn þinn Guð gefur þér til æfinlegrar eignar.

41 Þá tók Móses 3 borgir frá, sem voru hinu megin við Jórdan í austur,

42 Til þess að þangað gæti flúið sá, sem óviljandi banar náunga sínum, og væri hann ekki áður fyrri hans óvin, þá mátti hann flýja til einhverra þessara borga, og forða svo lífi sínu ;

43 Þær voru : Beser á eyðimörkinni, á flatlendinu, í Rúbenítalandi, og Ramót í Gílead, sem heyrir undir Gadíta, og Góla í Basan, sem heyrir undir Manassis ættkvísl.

44 Þetta er það lögmál, sem Móses fram setti fyrir Ísraelsbörn,

45 Þetta eru þær auglýsingar, lagasetningar og þóðorð, sem Móses útlistaði fyrir Ísraelsbörnum, þegar þeir voru sloppnir úr Egyptalandi,

46 Hinu megin við Jórdan, í dalnum gagnvart Betpeór í landi Síhons, Amóríta konungs, sem hafði aðsetur í Hesbon, sem Móses, og Ísraelsbörnfeldu eptir burtförina úr Egyptalandi,

47 Og tóku svo land hans, og líka land konungsins Oggs af Basan (voru þeir báðir konungar yfir Amórítum hinu megin við Jórdan í austur) ;

48 Náði það land frá Aróer, sem liggur við lækinn Arnon, allt til fjallsins Sion, það er : Hermon ;

49 Þar undir heyrði líka flatlendið hinu megin við Jórdan í austur, ofan til sjávarins, sem er á undirlendinu fyrir neðan fjallið Písga.

5. KAPÍTULI.

Guðs tíu lagaboðorð ítrekast.

MÓSES stefndi öllum Ísrael saman, og sagði til þeirra : heyr þú, Ísrael ! þá lagasetninga og þau boðorð, sem eg í dag vil birta þér í heyranda hljóði, svo þér lærið þau, haldið og breytið eptir þeim ;

2 Drottinn, vor Guð, gjörði við oss sáttmála á Hóreb.

3 Ekki hafði Drottinn gjört þenna sáttmála við forfedur vora, heldur við oss, sem erum hér nú á lífi nálægir.

4 Hann talaði við oss, eins og maður

við mann, mitt úr eldinum uppi á fjallinu.

5 (Eg stóð á þeim tíma á millum Drottins og yðar, til að bera yður orð Drottins, því yður stóð ótti af eldsloganum, og gengud því ekki upp á fjallið), en hann sagði :

6 Eg em Drottinn þinn Guð, sem út leiddi þig af Egyptalandi, úr þræla húsinu.

7 Þú skalt ekki hafa annarlega guði fyrir mér.

8 Þú skalt einga líkneskju gjöra þér eptir nokkurri mynd, sem er á himnum uppi, eða á jörðu niðri, eða í vatninu undir jörðunni.

9 Þú skalt ekki tilbiðja þær edur dýrka, því að eg em Drottinn þinn Guð, vandlátur guð, sem læt feðranna afbrot koma fram við börnin í þriðja og fjórða lið, það er að segja, þegar þau hata mig ;

10 Eg auðsýni líka miskunsemi í þúsund liði, þeim sem elska mig og halda mín boðorð.

11 Þú skalt ekki leggja nafn Drottins þíns Guðs við hægóma, því Drottinn mun ekki láta þeim óhegnt, sem leggur hans nafn við hægóma.

12 Haltu helgan hvíldardaginn, eins og Drottinn Guð þinn hefir boðið þér ;

13 Sex daga skaltu erfiða og vinna allt þitt verk,

14 En sjöundi dagurinn er hvíldardagur Drottins þíns Guðs ; þá skaltu ekkert verk vinna, ekki heldur sonur þinn eða dóttir, ei heldur húskarl þinn eða ambátt, eigi uxi þinn nè asni, nè nokkur af þínum gripum, eigi heldur hinn útlendi, sem er innanborgar með þér, svo að þræll þinn og ambátt fái að hvíla sig eins og þú ;

15 Því þig á að reka minni til, að þú varst sjálfur þræll í Egyptalandi, og Drottinn þinn Guð leiddi þig þaðan með voldugri hendi og útrættum armlegg ; þess vegna bauð Drottinn, þinn Guð, þér að halda (helgan) hvíldardaginn.

16 Heiðra skaltu föður þinn og móður þína, eins og Drottinn þinn Guð hefir boðið þér, svo þú fáið lengi að lifa og þér megi vel vegna í landi því, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér.

17 Þú skalt ekki mann vega.

18 Þú skalt ekki hórdóm drýgja.

19 Þú skalt ekki stela.

20 Þú skalt ekki bera ljúgvitni móti náunga þínum.

21 Þú skalt ekki gírnast húsfreyju náunga þíns, ei heldur hans hús, akur, þræl eða ambátt, uxa, asna, eða nokkuð, sem hann á með.

22 Þetta eru þau orð, sem Drottinn talaði við yður, þar sem þér voruð saman komnir, á fjallinu, úr miðjum eldinum, skýinu og myrkrinu, með hárri raust. Þætti hann þar eingu við, heldur ritaði á 2 steinspjöld, sem hann fékk mér.

23 En þá þér heyrðuð röddina úr dimmunni, og fjallið logaði í eldi, þá genguð þér til mín, allir formenn og öldungar í yðar ættkvíslum, og sögðuð :

24 Sjá þú ! Drottinn, vor Guð, hefir sýnt oss sína dýrð og sitt tignarveldi ; vör heyrðum hans raust úr miðjum eldinum, og vör sáum í dag, að Guð talar við manninn, og að maðurinn heldur þó lífi.

25 En hvi skulum vör deyja ? Þessi mikli eldur ætlar að eyða oss ; ef vör nú lengur heyrum raustina Drottins vors Guðs, þá munum vör deyja,

26 Því að hver maður hefir heyrt málróf lifanda Guðs úr miðjum eldi, eins og vör, og haldið þó lífinu ?

27 Farðu nú og heyrðu, hvað Drottinn, vor Guð, segir, og ber oss það aptur ; öllu, sem hann segir við þig, viljum vör gegna og hlýða.

28 Þegar Drottinn heyrði það, sem þér töluðuð við mig, sagði hann við mig : eg heyrði, hvað fólkíð talaði við þig, og var það vel talað.

29 En æ að þeir ætíð yrðu svo sinnaðir, að óttast mig og halda öll mín boðorð, svo þeim mætti æfinlega vegna vel og börnum þeirra.

30 Farðu og segðu þeim að hverfa heim í sín landtjöld ;

31 En þú skalt standa hér hjá mér, á meðan eg tala við þig um þær tilskipanir, setninga og boðorð, sem þú átt að brýna fyrir þeim, svo þeir breyti þar eptir, þegar þeir eru komnir í það land, sem eg mun gefa þeim til eignar.

32 Svo haldið þetta þá, og breytið,

eins og Drottinn, yðar Guð, hefir boðið yður, og víkið ei frá því, hvorki til hægri nè vinstri.

33 Gangið kostgæfilega þá leið, sem Drottinn, yðar Guð, hefir fyrir yður lagt, svo yður farniust vel og farsæleglega, og þér lífið lengi í því landinu, sem þér munuð eignast.

6. KAPÍTULI.

Móses hvetur þjóðina til, að muna og varðveita Guðs boðorð.

ÞETTA eru þær tilskipanir, setningar og boðorð, sem Drottinn, yðar Guð, hefir boðið að þér skylduð læra og breyta eptir í því landinu, sem þér eruð nú á leiðinni til að eignast :

2 Að þú skalt óttast Drottin, þinn Guð, og halda alla hans setninga og tilskipanir, sem eg legg fyrir þig, bæði þú sjálfur, börn þín og barnabörn, um alla yðar æfídaga, svo þér megíð lengi lifa.

3 Heyr þetta, Ísrael ! varðveit það og breyt þar eptir, svo þér megí vegna vel, og manntal þitt aukast sem mest, þar eð Drottinn Guð fedra þinna hefir heitið þér því landi, sem flóir í mjólk og hunangi.

4 Heyr þú, Ísrael ! Drottinn vor Guð er sá einasti Guð :

5 Þú átt að elska Drottin þinn Guð af öllu hjarta þínu, allri öndu þinni og öllum mætti þínum ;

6 Og þessi orð, sem eg í dag legg fyrir þig, skaltu leggja á hjartað,

7 Og þú skalt brýna þau fyrir börnum þínum, og þú skalt tala um þau þegar þú situr heima, ert á ferilsfæti, og þegar þú legst fyrir, eða ris upp aptur.

8 Og þú skalt binda þau til merkis á hönd þér, og þau skulu vera minnisblað millum augna þær.

9 Þú skalt skrifa þau á dyrastafi þína og á borgarhlidin.

10 Þegar Drottinn þinn Guð hefir leitt þig inn í landið, sem hann með eiði lofaði forfedrum þínum, Abraham, Ísaak og Jakob, að gefa þér, til stórra og ágættra borga, sem þú ekki hefir sjálfur bygt,

11 Til hús, sem eru full með als kynskosti, en sem þú ekki hefir sjálfur fyllt, til úthöggvinna brunna, sem þú

ekki hefir út höggvið, til vingarða og víðsmjörsvíðar, sem þú ekki hefir gróðursett; þegar þú etur af þessu og verður mettur,

12 Þá vara þig, að þú ekki gleymir Drottni, sem út leiddi þig af Egyptalandi, úr þæla húsinu,

13 Heldur skaltu óttast og dýrka Drottinn, þinn Guð, og sverja við hans nafn.

14 Þú skalt ekki gefa þig við annarlegum guðum þeirra þjóða, sem í kring um þig eru;

15 Því að Drottinn, þinn Guð, er vandlátur Guð, og er hjá þér, svo hann verði þér ekki reiður, og af mái þig af landinu.

16 Freistið ekki Drottins, yðar Guðs, eins og þér freistuðuð hans í Massa,

17 Heldur skuluð þér halda boðorð Drottins, yðar Guðs, hans auglýsingar og lagasetninga, sem hann hefir lagt fyrir yður.

18 Gjör það, sem hann álitur rétt og gott, svo þér megi vel vegna, og þú komist inn í landið góða, og eignist það, sem Drottinn með eiði lofaði forfeðrum þínum.

19 Fjandmenn þína mun hann reka á undan þér, eins og Drottinn er búinn að lofa.

20 Þegar sonur þinn seinna meir spyr þig að og segir: hvaða auglýsingar, lög og boðorð eru það, sem Drottinn, vor Guð, hefir lagt fyrir yður?

21 Þá skaltu svara syni þínum: vörum þælar Faraós í Egyptalandi, en Drottinn út leiddi oss af Egyptalandi með völdugri hendi,

22 Og Drottinn gjörði stór og skæð tákni og furðuverk á hendur Egyptakum, Faraó sjálfum og hirðmönnum hans að oss ásjáandi,

23 Og hann leiddi oss þaðan burt, svo hann leiddi oss inn hingað, og gæfi oss það land, sem hann með eiði var búinn að heita forfeðrum vorum.

24 Þá bauð Drottinn oss, að vör skyldum breyta eptir öllum þessum setningum, svo að vör óttuðumst Drottin, vorn Guð, að oss mætti ganga vel alla æfi vora, eins og gengið hefir til þessa;

25 Og það mun verða oss til gildis

fyrir Drottni, vorum Guði, ef vör höldum og gjörum öll þessi boðorð eptir hans vilja.

7. KAPÍTULI.

Israelsbörn mega ei semja frið við Kananíta, nè tengjast við þá.

ÞEGAR Drottinn, þinn Guð, hefir leitt þig inn í það landið, sem þú nú stefnir að, til að ná því undir þig, og hann rekur þaðan burtu fyrir þér margar þjóðir, sem eru Hetítar, Gírgósítar, Amóritar, Kananítar, Feresítar, Hevítar og Jebúsítar, sjö þjóðir, sem eru bæði meiri og völdugri en þú,

2 Og sem hann hefir gefið þær á þitt vald, svo þú sigrist á þeim, þá skaltu leggja á þær bann, gjöra eingan (fridarsamning) við þær, nè sýna þeim nokkra væð:

3 Þú skalt ekki mægjast við þær, þú skalt ei gefa sonum þeirra dætur þínar, og þeirra dætur skuluð þér ekki taka til handa sonum yðar,

4 Því þær munu koma sonum yðar til að falla frá mör, og til að dýrka annarlega guði, og mundi þá Drottinn reidast yður og af má yður skyndilega;

5 Heldur skuluð þér fara með þá, sem nú segir: þér skuluð rífa niður ölduru þeirra, brjóta myndarstólpa þeirra, upp ræta lunda þeirra, og goð þeirra skuluð þér brenna í eldi;

6 Því að þú ert Drottni, þínum Guði, helgaður lýður, og hann kaus þig af öllum þjóðum á jarðríki, til að vera sína eigin þjóð;

7 Ekki var það af því, að þú værir fjölmennari, en aðrar þjóðir, að Drottinn þannig tók þig að sér, og kaus þig, því þú ert einhver hin minsta þjóð,

8 Heldur af því hann hefir elskað yður, og til að halda eiðinn, sem hann hafði svarið yðar forfeðrum, þá út leiddi hann yður með völdugri hendi, og frelsaði þig úr þæla húsinu, úr höndum Faraós, Egyptalands konungs;

9 Því þér skuluð vita, að Drottinn, yðar Guð, er sá rétti Guð, er trúfastur Guð, sem heldur sáttmála og miskunsemi í þúsund liðu við þá, sem hann elska og varðveita hans boðorð;

10 En hann geldur líka þeim, sem hann hata, með minnisstæðum óförum, og hann dregur ekki, að endurgjalda þeim eptirminnilega, sem hann hata.

11 Varðveitið þess vegna þau boðorð og setninga, sem eg í dag legg fyrir yður til eptirbreytni ;

12 Þér munuð og hljóta laun fyrir, ef þér heyrið þessi lög, haldið þau og breytið eptir þeim ; en Drottinn, þinn Guð, mun halda við þig þann sáttmála og miskunsemi, sem hann sör forfedrum þínum ;

13 Hann mun elska, blessa og margfalda þig, og hann mun blessa þinn lífs ávöxt, og ávöxt lands þíns, þitt korn, þitt vín, þitt viðsmjör, ávöxtinn af þínum kúm og búsmala, í því landinu, sem hann með eiði lofadi forfedrum þínum að gefa þér ;

14 Þú munt verða öllum þjóðum farsælli ; einginn maður skal vera ófrjófsamur meðal þín, ekki heldur skal fænaður þinn verða ófrjófsamur ;

15 Þá mun Drottinn líka bægja frá þér öllum sjúkdómum, og þann vonda egypzka kránkleika, sem þú þekkir, mun hann ekki leggja á þig, heldur á hatursmenn þína ;

16 Þú munt eyða öllum þeim þjóðum, sem Drottinn, þinn Guð, gefur á þitt vald ; þú skalt ekki vægja þeim, og ekki dýrka þeirra guði, því það mundi verða þér að snöru.

17 En þú hugsar, ef til vill, með sjálfum þér : þetta fólk er fjölmennara en eg ; hvernig get eg rekið það burt ?

18 Þú skalt ekki vera hræddur við það ; láttu þig reka minni til þess, sem Drottinn, þinn Guð, gjörði við Faraó og alla Egyptalandsmenn,

19 Til þeirra miklu rauna, sem þér sáuð með eigin augum, tákna og stórmerkja, hvernig Drottinn þinn út leiddi þig með voldugri hendi og útrættum armlegg ; eins mun Drottinn þinn gjöra öllu því fólki, sem þú ert hræddur við ;

20 Drottinn, þinn Guð, mun senda geitunga á meðal þeirra, þangað til þeir allir verða upprættir, sem eptir hafa orðið, og hafa falið sig fyrir þér ;

21 Verið þess vegna ekki hræddir við þá, því Drottinn, þinn Guð, er með yður, sá hinn mikli og ógurlegi Guð.

22 Samt mun Drottinn, þinn Guð, eyða þessum þjóðum fyrir þig smátt og smátt ; þú mátt ekki alt í einu upp ræta þær, svo að skógardýrin verði ekki of mörg á móti þér í landinu ;

23 Drottinn, þinn Guð, mun gefa þær á þitt vald, og gjöra mikið mannfall meðal þeirra, þangað til þú hefir upp rætt þá,

24 Og hann mun gefa þeirra konunga í hendur þér, og skaltu upp ræta nöfn þeirra undir himninum ; einginn skal geta staðizt fyrir þér, alla muntu þá yfir stiga ;

25 Þú skalt í eldi brenna líkneski skurðgoða þeirra ; þú skalt ei girnast það gull eða silfur, sem þar er á, eða taka til þín nokkuð af því, svo þér verði ekki á í því ; því slíkt er svívirðing fyrir Drottni Guði þínum ;

26 Þú skalt því ekki bera þá svívirðing inn í hús þitt, svo að þú ekki ratir í sama bannið, sem það er í, heldur skal þér standa viðbjóður og stuggur af því, þar eð það er í banni.

8. KAPÍTULI.

Guðs velgjörningar við Israelsbörn eiga að hvetja þá til hlýðni við hans boð.

ÖLL þau boðorð, sem eg legg fyrir yður í dag, skuluð þér varðveita til eptirbreytni, svo þér verðið lán-samir og farsælir, og fáið til eignar landið, sem Drottinn lofadi forfedrum yðar með eiði.

2 Látið yður reka minni til allrar þeirrar leiðar, sem Drottinn, þinn Guð, leiddi þig yfir í þessi 40 ár í eyðimörkinni, svo að hann með nokkru mótlæti reyndi þig, til að þekkja þinn innra mann, hvort þú mundir halda hans boðorð eður ekki.

3 Hann lét þig rata í húngursneyð, en þá fæddi hann þig á manna, sem hvorki þú nè þínir forfedur þektu til, svo þú skyldir sjá, að maðurinn lifir ekki einungis á brauði, heldur á hverju öðru, sem framgengur af Guðs munni ;

4 Klæði þín hafa ekki slitnað, eður fœtur þínir þrútnað í þessi 40 ár.

5 Þú mættir því finna það hjá sjálfum þér, að eins og faðir fósttrar son sinn, eins hefir Drottinn, þinn Guð, fósttrað þig ;

6 Varðveittu þess vegna boðorð Drottins, þíns Guðs, að þú gángir á hans vegum og óttist hann.

7 Þegar Drottinn, þinn Guð, er búinn að leiða þig inn í landið góða, það landið, þar sem vatnsföll eru, uppsprettur og stöðuvötn, sem spretta upp í dölum og fjöllum,

8 Inn í landið, þar sem nóg er af hveiti, byggi, vínviði, fikjutrjáum og granateplum, viðsmjörstrjáum og hunangi,

9 Inn í landið, þar sem þú ekki munt þurfa að eta þitt brauð með fátækt, og þar sem þig mun ekkert bresta, hvers steinar eru járn, og þar sem þú getur grafið koparinn úr fjöllumunum,

10 Þá skaltu, nær þú hefir etið þig mettan, þakka Drottni Guði þínum fyrir landið það hið góða, sem hann gaf þér.

11 En varaðu þig við því, að þú gleymir ekki Drottni, Guði þínum, með því, að halda ekki hans boðorð, tilskipanir og lög, sem eg í dag legg fyrir þig.

12 Að þegar þú hefir etið þig mettan, og byggt þér þrýðileg hús að búa í,

13 Og þegar þú eflist að nautum og sauðum, silfri og gulli, og als kyns fjármunum,

14 Varaðu þig, segi eg, að þú of metnist þá ekki með sjálfum þér, og gleymir Drottni, Guði þínum, sem leiddi þig úr Egyptalandi, úr þræla húsínu,

15 Sem leiddi þig yfir þá miklu og hræðilegu eyðimörk, þar sem voru stíngandi höggormar og sporðdrekar; þar var og hrjóstur mikið og vatnsleysi, en hann lét vatn buna fram af harðri hellu handa þér;

16 Hann fœddi þig í eyðimörkinni á manna, sem forfeður þínir þektu ei til, að hann fyrst reyndi þig með nokkurri mœðu, en gjörði þér svo vel til á eptir.

17 Ekki skaltu hugsa með sjálfum þér: mín eigin orka, og styrkur minna handa hafa aflað mér þessarar vel megunar;

18 Mundu heldur til Drottins þíns Guðs, því hann er það, sem veitti þér krapta til þessarar velmegunar, af því hann vildi halda sinn sáttmála,

sem hann hafði svarið forfeðrum þínum, sem hann og hefir haldið til þessa.

19 En ef þú gleymir Drottni, þínum Guði, og gefur þig við annarlegum guðum, dýrkar þá og tilbiður, þá segi eg þér nú þegar sannlega, að þér munuð gjörsamlega fyrir farast;

20 Eins og þær þjóðir, sem Drottinn upprætti fyrir yður, eins munuð þér farast, af því þér ekki vilduð hlýða vilja Drottins yðar Guðs.

9. KAPÍTULI.

Ísraelsbörn mega ei ætla, að þau hafi verðskuldað Guðs miklu velgjörninga.

HEYR þú, Ísrael! í dag muntu fara yfir um Jórdan, til að hrekja burtu þjóðir, sem eru stærri og völdugri en þú, stórar borgir, muraðar upp í hálopt.

2 Til mikillar og völdugrar þjóðar, Enakíms niðja, sem þér þekkið og hafið heyrt þetta málteki um: "hver getur staðizt móti Enakíms niðjum."

3 Þú munt því reyna á þessum degi, að Drottinn, þinn Guð, mun ganga á undan þér, sem brennandi eldur; hann mun eyða þeim og undiroka fyrir þér; hann mun reka þá í burtu, og uppræta þá skyndilega, eins og Drottinn hefir lofað þér.

4 En þegar Drottinn hefir út rekið þessar þjóðir fyrir þig, þá hugsaðu ekki með sjálfum þér: sökum vors réttlætis hefir Drottinn leitt oss til eignar á þessu landi, og hann hefir út rekið þessar þjóðir frá sér vegna þeirra guðleysis.

5 Því hvorki vegna réttlætis þíns, eður ráðvendni hjarta þíns gengur þú að eignast landið, því að Drottinn, þinn Guð, út rekur þessar þjóðir fyrir þig vegna þeirra eigin guðleysis, og til þess hann haldi þau loforð, sem hann gaf forfeðrum þínum, Abraham, Ísaak og Jakob.

6 Þú skalt þá vita, að Drottinn, þinn Guð, gefur þér ekki til eignar land þetta hið góða sökum nokkurra verðleika þinna, þú ert miklu fremur harðsvíruð þjóð.

7 Mundu til þess, og gleym því aldrei, hvernig þú reittir Drottin, þinn Guð, til reiði í eyðimörkinni; frá því þú fyrst lagðir af stað úr Egyptalandi, og þangað til þér kom-

uzt hingað, hafið þér verið Drottni óhlýðnir.

8 Hjá Hóreb reittuð þér Drottin svo til reiði, að hann í reiði sinni ætlaði að tortýna yður.

9 Þegar eg var kominn upp á fjallið, til að taka á móti steinspjöldunum, spjöldunum, sem sáttmálinn var á, er Drottinn hafði gjört við yður, og eg hélt þar til á fjallinu í 40 daga og 40 nætur, án þess að bragða þurt eður vott (neyta matar eða drykkjar),

10 Og Drottinn fékk mér 2 steinspjöld, rituð með Guðs fingri, hvar á voru öll þau orð, sem Drottinn hafði talað við yður á fjallinu, mitt úr eldsloganum, daginn sem þér voruð þar saman komnir,

11 Þá er þessir 40 dagar og 40 nætur voru liðnar, fékk Drottinn mér tvö steinspjöld sáttmálans,

12 Og sagði við mig : stattu upp og farðu hëðan fljótt, því að fólk þitt, sem þú leiddir út af Egyptalandi, hefir misbrotið, og vikið fljótt af þeim vegi, sem eg lagði fyrir þá ; þeir hafa til búið handa sér steyppt líkneski.

13 Og Drottinn sagði við mig þessi orð : eg sé, að þetta fólk er harðsvírað,

14 Lofaðu mér að af má það og upp ræta þess nafn undir himninum, en eg vil gjöra út af þér voldugri og fjölmennari þjóð, en þessi er.

15 Eg brá við og gekk ofan af fjallinu, sem logaði í eldi, og hafði í báðum höndum þær 2 sáttmálstöflur ;

16 Þá sá eg, að þér höfðuð syndgað móti Drottni, Guði yðar, með því, að til búa yður steiptan kálf, og voruð þannig fljótt viknir af þeim vegi, sem Drottinn hafði lagt fyrir yður.

17 Þá greip eg bæði spjöldin, og þeytti þeim af báðum höndum, og braut þau í sundur fyrir augunum á yður ;

18 En eg féll fram fyrir Drottin, eins og áður í fyrra sinni, í 40 daga og 40 nætur, og bragðaði hvorki þurt né vott, sökum allra yðar synda, sem þér höfðuð drýgt, er þér breyttuð svo illa í hans augum, að hann reiddist yður.

19 Því að eg var hræddur við þá reiði og heiptarbræði, sem Drottinn hafði til yðar, svo hann ætlaði að af

má yður, en þá böenheyrði Drottinn mig.

20 Drottinn reiddist líka mjög Aroni, svo hann vildi af má hann, en eg bað þá líka jafnskjótt fyrir Aron.

21 En yðar synd, kálfinn, sem þér höfðuð til búið, tók eg, brendi hann í eldi, og (muldi smátt), þangað til hann varð að duphti, en duptinu þeytti eg út á læk þann, sem rann þar ofan af fjallinu.

22 Í Tabera, í Massa og hjá Girndargrófunum reittuð þér líka Drottin til reiði.

23 Og þegar Drottinn sendi yður úr Kades-Barnea, og sagði : farið og náðið undir yður landinu, sem eg hef gefið yður, þá voruð þér óhlýðnir skipun Drottins, yðar Guðs ; þér trúðuð honum ekki, og hlýdduð ekki hans raustu,

24 Því þér hafið verið óþekkir Drottni, frá því eg þekti yður fyrst.

25 Eg féll þess vegna fram fyrir hann í 40 daga og 40 nætur, og lá þannig, því hann kvaðst mundi af má yður ;

26 Eg bað Drottin, og sagði : Drottinn minn Guð, af má ekki þitt fólk, og þína eign, sem þú frelsaðir með þínum mikla krapti, sem þú út leiddir af Egyptalandi með voldugri hendi ;

27 Minstu á þína þjóna, Abraham, Ísaak og Jakob, en lít ekki á þvermóðsku, guðleysi og glæpi fólks þessa,

28 Svo landið, sem þú leiddir oss út úr, geti ekki sagt : “ Drottinn gat þá ekki leitt þá inn í landið, eins og hann hafði lofað þeim,” ellegar : “ af hatri leiddi hann þá burtu, til að drepa þá niður í eyðimörkinni ;”

29 Því þeir eru þín þjóð, þín eign, sem þú út leiddir með þínum mikla krapti og með þínum útröttum armlegg.

10. KAPÍTULI.

Upphvatning til hlýðni.

Í SAMA sinni sagði Drottinn við mig : högg þú til 2 steinspjöld eins og hin fyrri, komdu til mín upp á fjallið, og gjörðu þér örk af trè,

2 Því eg ætla að rita á spjöldin það sama, sem var á hinum fyrri, er þú brautz í sundur, og skaltu leggja þau í örkina.

3 Eg gjörði þá örk eina af belg-pornsviði, og hjó til 2 steinspjöld, eins og hin fyrri, gekk svo upp á fjallið, og hélt á báðum steinspjöldunum.

4 Þá ritaði hann á töflurnar það sama, sem hann hafði ritað á hinar fyrri, þau 10 boðorð, sem hann hafði mælt fram við yður á fjallinu úr miðjum eldinum, daginn sem þér voruð þar saman komnir; síðan fækk Drottinn mér þær í hendur.

5 Eg snéri mér þá, og gekk ofan af fjallinu, og lagði spjöldin í örkina, sem eg hafði til búið, svo að þau væru geymd þar, eins og Drottinn hafði lagt fyrir mig.

6 (Ísraelsbörn ferðuðust frá Jaakanaíta brunnnum (til) Mósera. Þar andaðist Aron og var jarðaður, og sonur hans Eleasar varð kennimaður í hans stað.

7 Þaðan ferðuðust þeir til Gud-egoda, og þaðan til Jótþata; eru þar nógir lækir í því landi.

8 Um þetta leyti tók Drottinn ættkvíslina Leví frá, til þess að þeir bæru sáttmálsörk Drottins, stöðu fyrir Drottni og þjónuðu honum, og veggsmuðu hans nafn, eins og þeir gjöra enn í dag.

9 Þess vegna skulu Levítar ekki hafa hlutdeild eður eignir meðal landa sinna. Guð skal vera þeirra eign, eins og hann hét þeim).

10 Og eg hélt til barna á fjallinu, eins og í fyrri sinni, 40 daga og 40 nætur, og Drottinn bænheyrði mig í þetta skipti, og vildi ekki af má þig,

11 En hann sagði við mig: tak þig upp hëðan, og hafðu alla fyrirgöngu fyrir þessu fólki, svo það geti náð að eignast það landið, sem eg með eiði lofaði forfedrum þeirra að gefa þeim.

12 Nú Ísrael! hvers krefur Drottinn, þinn Guð, af þér nema þess, að þú óttist Drottin, þinn Guð, svo að þú gangir á öllum hans vegum, elskir hann og þjónir honum af öllu hjarta þínu og af allri sálu þinni;

13 Að þú haldir hans boðorð og setninga, sem eg hefi lagt fyrir þig í dag, til þess að þér mætti sjálfum líða vel?

14 Sjá þú! himnarnir og himnanna

himnar, jörðin, og alt, sem á henni er, til heyrir Drottni, Guði þínum;

15 Samt dró hann velvilji til forfedra þinna, er hann elskaði þá svo, að hann valdi afkomendur þeirra, yður, fremur öllum þjóðum öðrum, eins og sjá má enn í dag.

16 Umskerið þess vegna yfirhúð yðar hjarta, og verið ekki lengur harðsviradir!

17 Því að Drottinn, yðar Guð, er Guð yfir öllum guðum, er Drottinn yfir öllum drottaum, mikill Guð, völdugur og óttalegur; hann fer ekki í manngreinarálit, og þiggur eingar mútur;

18 Hann heldur uppi svari ekkjunnar og hins föðurlausa og elskar útlendinginn, svo hann gefur honum mat og klæði.

19 Þess vegna skuluð þér líka elska útlendinginn, því þér voruð sjálfir utlendingar í Egyptalandi;

20 Drottin Guð þinn skaltu óttast, honum skaltu þjóna, hann skaltu adhyllast, og við hans nafn skaltu sverja;

21 Hann skal vera þitt yrkisefni; hann er þinn Guð, sem hefir gjört svo mikla og ógurlega hluti hjá þér, sem þú hefir sæð með eigin augum.

22 Forfedur þínir voru 70 að tölu, þegar þeir fóru ofan í Egyptaland, en nú hefir Drottinn, þinn Guð, fjölgað þeim, svo að þeir eru margir orðnir, eins og stjörnur himinsins.

11. KAPÍTULI.

Þeim er heitið farsæld, sem hlýða Guðs boðorðum.

ELSKA skaltu Drottin, þinn Guð, og halda hans lög, tilskipanir og boðorð alla þína æfi;

2 Því þér þekkið—ekki tala eg þetta til barna yðar, sem hvorki hafa skynbragð á, né hafa sæð aga Drottins, yðar Guðs,—

3 Já, þér þekkið hans dýrð, hans völduga hönd og útréttan armlegg, hans stórmerki og dásendarverk, sem hann gjörði meðal Egypzkra, á Faraó Egyptalandskonungi og öllu landi hans,

4 Og hvað hann gjörði við herlið Egypzkra, við þeirra hervagna og víghesta, þegar hann hleypti á þá vatninu í Raudahafinu, er þeir eltu

yður, og tortýndi þeim, alt er enn í manna minni,

5 Og hvað hann gjörði við yður í eyðimörkinni, alt til þess þér komuzt hingað,

6 Og hvernig hann fór með Datan og Abíram, syni Elliabs, sem voru af Rúbenítum, að jörðin lauk upp munni sínum og svelgdi þá í sig mitt úr flokki Israelíta, ásamt heimilisfólki þeirra, tjöldum og öllu góssi þeirra, sem þeir höfðu aflað ;

7 Og þessi miklu dásemdarkerk Drottins hafði þér sæð með eigin augum.

8 Þess vegna skuluð þér halda öll þau boðorð, sem eg legg í dag fyrir yður, svo yður veitist styrkur, til að ná að eignast það landið, sem þér nú ætlið að setja yður yfir um Jórdan til að ná undir yður,

9 Og til þess þú megir lengi lifa í því landi, sem Drottinn lofði með eiði að gefa forfeðrum þínum og þeirra niðjum, landinu sem flóir í mjólk og hunáangi.

10 Og þetta land, sem þú gengur til að eignast, er ekki eins og Egyptaland, hvaðan þér fóruð, því þegar þú varst búinn að sá þar fræi þínu, máttu fœtur þínir hafa fyrir að vökva það, eins og annan kálgarð,

11 Heldur hefir þetta land, sem þér ætlið að fara yfir um til að eignast, bæði fjöll og dali, og það drekkur himinsins regnvatn.

12 Drottinn, þinn Guð, ber umhyggju fyrir þessu landi, og hans augu gæta að því frá ársins byrjun til þess enda.

13 Ef þér hlýðið mínum boðordum, sem eg legg fyrir yður í dag, sem eru: að þér elskið Drottin, yðar Guð, og þjónið honum af öllu hjarta og af allri sálu,

14 Þá skal eg (segir Drottinn) gefa yðar landi regn í tókan tíma, bæði vor og haust, svo þú getir safnað þér korni þínu, víni og víðsmjöri ;

15 Þá skal eg láta spretta í högunum nóg gras handa fænaði þínum, svo þér getið fengið nægjanlegt viðurværi.

16 En varið yður við því, að láta ekki hjörta yðar tælast til að falla frá og þjóna annarlegum guðum og dýrka þá,

17 Því þá mun Drottinn gremjast við yður, og loka himninum, svo ekki komi regn, nè jörðin gefi ávöxt, en þér snarlega upp rætizt úr landinu því hinu góða, sem Drottinn hefir gefið yður.

18 Innrætið því þessi mín orð hjörtum yðar og sálum, og bindið þau til merkis fyrir ofan hendurnar, og þau sæu minnisblöð millum augna yðar ;

19 Brýnið þau fyrir börnum yðar, og ræðið um þau, bæði þegar þér sitjið inni og eruð á ferilsfœti,

20 Þegar þú leggur þig fyrir og rís upp ;

21 Skrifa þau á dyrustafi húss þíns og á borgarhliðin, svo að þú og börn þín megi lengi lifa í því landinu, sem Drottinn með eiði hæt forfeðrum þínum að gefa þeim, já, lifa svo lengi, sem dagur af himni rennur yfir jörðuna ;

22 Því ef þér haldið öll þessi boðorð, sem eg legg fyrir yður, og breytið eptir þeim, svo þér elskið Drottin, yðar Guð, gángið á öllum hans vegum, og haldið yður við hann,

23 Þá mun Drottinn reka í burtu fyrir yður allar þjóðir, svo að þér getið lagt undir yður stærri og voldugri þjóð, en þér eruð sjálfir.

24 Sérhver staður, sem þér stigið fœti á, skal verða yðar eign, frá eyðimörkinni alt til Líbanon, frá elfunni Frat alt til vesturhafsins, skulu yðar landamerki ná.

25 Einginn skal geta staðizt fyrir yður ; ótta fyrir yður og hræðslu mun Drottinn láta koma yfir öll þau lönd, sem þér farið yfir, eins og hann hefir sagt yður.

26 Sjá ! eg set yður fyrir sjónir í dag blessunina og bölvunina,

27 Blessunina, ef þér hlýðið þeim boðordum Drottins, yðar Guðs, sem eg legg fyrir yður í dag,

28 En bölvunina, ef þér hlýðið ekki boðordum Drottins, yðar Guðs, og víkið af þeim vegi, sem eg býð yður í dag, og gefið yður við annarlegum guðum, sem þér ekki þekkið.

29 Þegar Drottinn hefir leitt þig inn í landið, sem þú ert á veginum að eignast, þá skaltu hrópa blessunina á fjallinu Grísím, en bölvunina á fjallinu Ebal,

30 (Sem eru hinu megin við Jórdan, í vestur, á sléttlendi Kanaanslands, á móts við Gilgal, hjá terpentínstrènu Móre,

31 Því þú munt fara yfir um Jórdan, svo þú komist þangað, til að eignast landið, sem Drottinn, yðar Guð, hefir gefið yður til eignar og ábúðar.

32 Gætið þess vegna að því, að þér breytið eptir öllum þeim lögum og tilskipunum, sem eg hefi lagt fyrir yður í dag.

12. KAPÍTULI.

Hvernig Guð vill láta Israel þjóna sér.

ÞESSI eru þau boð og tilskipanir, sem þér eigið að varðveita, svo lengi sem þér lifið á jörðunni, svo þér getið breytt eptir þeim í því landinu, sem Drottinn, þinna fedra Guð, hefir gefið þér til eignar.

2 Niður brjótið að velli alla þá staði, hvort þeir eru á háfjöllum, hálsnum, eða þá undir blómgudum viðareikum, þar sem þjóðirnar, sem þér munuð reka frá löndum, hafa þjónað guðum sínum.

3 Niður rífið stalla þeirra, brjótið þeirra myndarstólpa, upp brennið í eldi hunda þeirra og mölvið goð þeirra, og upp rætið þannig nöfn þeirra úr þessum stöðum.

4 Þér skuluð ekki dýrka Drottin, yðar Guð, með líkum hætti,

5 Heldur í þeim stað, sem Drottinn, yðar Guð, mun velja sér af öllum kynkvíslum til íbúðar; að því hans húsi skuluð þér leita og þangað sækja;

6 Þangað skuluð þér flytja yðar brennifórnir og aðrar fórnir, yðar tíundir og gáfur, yðar heitgjafir og sjálfviljugar fórnir, og frumburði yðar stórfænaðar og sauðfjár;

7 Og þar skuluð þér, frammi fyrir Drottni, yðar Guði, halda máltíð og gleðja yður, ásamt heimilisfólki yðar, af öllum yðar útvegi, því að Drottinn, yðar Guð, mun blessa þig;

8 Þér skuluð ekki hegða yður þá, eins og vèr hegðum oss nú, er hver gjörir, það honum gott þykir,

9 Því þér eruð ekki enn komnir á hvíldarstaðinn, nè til eignarinnar, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér.

10 En þér munuð komast yfir um

Jórdan og búa í því landi, sem Drottinn Guð yðar út hlutar yður; þá fyrst munuð þér öðlast næði fyrir öllum yðar óvinum alt í kríng, og mega búa ugglausir.

11 Og þegar nú Drottinn hefir út valið sér stað til íbúðar, þá skuluð þér flytja þangað, sem eg hefi boðið yður, bæði yðar brennifórnir og aðrar fórnir, yðar tíundir, gáfur og útvaldar heitfórnir, sem þér ánafið Drottni;

12 Þar skuluð þér gleðja yður frammi fyrir Drottni yðar og Guði, með sonum yðar og dætrum, húskörlum yðar og þernum, og Levítunum, sem eru innan yðar borgarhliða, sem einga hlutdeild eður eignir hafa með yður;

13 En vara þig við því, að þú fórnir ekki þinni brennifórn á hverjum helzt stað, sem fyrir þig ber,

14 Heldur í þeim stað, sem Drottinn út velur meðal einhverrar af þínum kynkvíslum, þar skaltu fórna þinni brennifórn, og gjöra alt það, sem eg lagði fyrir þig.

15 Samt máttu slátra og eta kjöt í borgum þínum, eptir þinni eigin vild, því að Drottinn, þinn Guð, hefir þar til gefið þér sína blessun; bæði hinn hreini og óhreini mega eta það, svo sem til að mynda, bæði ráðyr og hirti,

16 Þó svo, að þú etir ekki blóðið, heldur hellið því út á jörðina eins og vatni.

17 En ekki megið þér í borgum yðar eta af tíundum yðar korns, víns og viðsmjörs, ekki heldur af frumburði þinna kúa, sauðfjár, eða nokkuð af þeim heitfórnnum, sem þú hefir lofað, eða af þinni sjálfviljugu fórn, eða af gáfum þínum;

18 Heldur skaltu þetta eta frammi fyrir Drottni Guði þínum, í þeim stað, sem hann út velur, ásamt syni þínum, dóttur, húskarli og ambátt, og þeim Levítum, sem eru innan þinna borgarhliða, og skaltu þá gleðja þig af öllum þínum útvegum,

19 Og vara þig við því, að þú aldrei vanrækir Levítana.

20 Þegar Drottinn, þinn Guð, færir út landamerki þín, eins og hann hefir lofað þér, og þig langar til að eta kjöt, þá máttu neyta þess, eins og þig lystir.

21 En ef sá staður er í fjarska við þig, sem Drottinn, þinn Guð, hefir út valið sér til íbúðar, þá máttu slátra af nautum þínum eður sauðfæ, sem Drottinn hefir gefið þér, eins og eg hefi boðið þér, og et það svo í borgum þínum eptir lyst þinni,

22 Elúngis það sé með sama hætti og maður etur ráðyr eða hjört, þá máttu eta það; bæði hinn hreini og óhreini mega borða af því;

23 En varastu þó að eta blóðið, því að (lífið) er í blóðinu, en einginn má eta lifandi hold.

24 Heldur skaltu hella því út á jörðina sem vatni,

25 Og þú skalt ekki eta það, svo þér megi vel vegna og börnum þínum eptir þig, af því þú hafir gjört það, sem Drottinn líkaði.

26 En hafir þú helgað eitthvað, sem er undir þinni hendi, eður þú hefir gjört áheit, þá skaltu taka það og flytja til þess staðar, sem Drottinn hefir valið sér;

27 Þar skaltu fórn þinni brennifórn með kjöti og blóði, á altari Guðs þíns. Blóðinu af fórn þinni skaltu hella á altari Drottins, þíns Guðs, en kjötið máttu eta.

28 Kostaðu nú kapps um, að halda öll þessi boðorð, sem eg legg fyrir þig, svo að þér megi æfinlega vel vegna og þínum niðjum fyrir það, að þú gjörðir það, sem er rétt og gott í augum Drottins, þíns Guðs.

29 Þegar nú Drottinn, þinn Guð, hefir af mád þær þjóðir, sem þú ert á leiðinni til að leggja undir þig, og þú ert seztur þar að, eins og þinni eign,

30 Þá vara þig, að þú freistist ekki til að taka upp þeirra síði, og farir ei að forvitnast um þeirra guði, og segir: eins og þessar þjóðir dýrkuðu sína guði, eins vil eg og gjöra;

31 Þú skalt ekki hegða þér svo við Drottin, þinn Guð, því alt, sem Drottinn álitur svívirðilegt og honum er á móti, gjöra þessar þjóðir guðum sínum til heiðurs, svo þeir jafnvel hafa, guðum sínum til geðs, brent öll í eldi syni sína og dætur.

32 Þér skuluð halda öll þau boðorð, sem eg legg fyrir yður til eptirbreytni, þér skuluð hvorki auka þau né vana.

13. KAPÍTULI.

Um refsingu þeirra, sem tæla til skurðgoða-dýrkunar.

EF einhver spámaður eða draumspékingur ris upp meðal yðar, og gefur þér eitthvert teikn eður furðuverk,

2 Og það teikn eða undur rætist, eins og hann sagði fyrir, og hann segir: látum oss aðhyllast annarlega guði, sem þér þekkið ekki, og dýrka þá,

3 Þá skaltu ekki hlýða orðum þess spámanns eða draumspékings, því að Drottinn, yðar Guð, freistar yðar með þessu, þar hann vill reyna, hvort þér elskið sig af öllu hjarta og allri sálu,

4 Því þér eigið að aðhyllast Drottin, yðar Guð, óttast hann og halda hans boðorð, hlýða hans raustu, dýrka hann, og halda yður við hann.

5 En sá spámaður eða draumspékingur skal deyrja, af því hann hvatti til fráfalls frá Drottni, yðar Guði, sem út leiddi yður af Egyptalandi, og frelsaði yður úr þrælahúsinu, og af því hann (vildi ginna) þig af þeim vegi, sem Drottinn, þinn Guð, hefir boðið þér að ganga á.

6 Af máið því þenna vonða úr yðar hóp. Þegar bróðir þinn sammœðra, sonur þinn eða dóttir þín, eða konan í fadmi þínum, eða vinur þinn, sá sem þú elskar eins og þitt eigið hjarta, ræður þér einslega og segir: látum oss fara og dýrka annarlega guði, sem hvorki þú þekkir né þínir forfedur,

7 (Til að mynda) guði þeirra þjóða, sem kring um yður eru, hvort þeir eru nær eða fjær, frá einu heims-skauti til annars,

8 Þá skaltu ei fallast á þetta með honum, né gegna því; auga þitt skal ekki vægja honum, og þú skalt ekki skjóta skjólshúsi yfir hann af meðaumkun við hann,

9 Heldur skaltu drepa hann; þín hönd skal vera hin fyrsta til að vega að honum, og þar næst hönd als almúgans.

10 Með grjóti skuluð þér lemja hann til dauða, því hann vildi tæla þig frá Drottni, þínum Guði, sem að út leiddi þig af Egyptalandi, úr þrælahúsinu,

11 Svo að allur Ísrael verði hræddur, þegar hann heyrir slíkt, og taki aldrei síðan upp á slíku ódæði meðal yðar.

12 Ef þú heyrir í einhverjum þeim borgum, sem Drottinn, þinn Guð, hefir gefið þér til íbúðar, að menn segja :

13 Á meðal þín eru upp komnir nokkrir Belíals synir, sem hafa vilt bæarbúana og sagt : látum oss fara og þjóna annarlegum guðum, sem þér þekkið ekki til,

14 Þá skaltu innvirðulega rannsaka og rekast í þessu, og ef það reynist satt, að sú svívirðing hafi verið framin meðal yðar,

15 Þá skaltu slá borgarmennina í þeim bæ með sverðseggjum og leggja bann á þá með öllu, sem þar er inni, og einnig fænaði þeirra.

16 Alt herfangið úr þeirri borg skaltu bera fram á mitt strætið, og brenna svo í eldi, ásamt borginni sjálfri, til heiðurs við Drottin, þinn Guð, svo að borgin verði að ævarandi moldarrúst, og byggist aldrei síðan.

17 Lát ekkert af hinu bannfærða loða þér við hendur, svo að Drottinn megi snúa frá þér sinni heiptarreiði, vera þér miskunsamur og líknsamur og margfalda þig, eins og hann heitstrengdi forfeðrum þínum.

18 Þú hefir heyrt raustu Drottins, þíns Guðs, að þú skyldir halda öll hans boðorð, sem eg legg fyrir þig í dag, svo þú mættir gjöra það, sem rétt er fyrir hans augum.

14. KAPÍTULI.

Um leyfilega og óleyflega fæðu.

ÞÉR eruð börn Drottins, yðar Guðs, þér skuluð ekki vekja yður benjar, nè raka yður krúnu, eptir nokkurn framlidinn,

2 Því þú ert Drottni, þínum Guði, helgað fólk ; hann hefir út valið þig af öllum þjóðum á jardríki, að þú skulir vera hans eign.

3 Þú skalt ekki eta neitt viðbjóðslegt ;

4 Þessi eru þau dýr, sem þér megið eta ; naut, sauðir, geitfè,

5 Hjörtur, hind, hreinn, steingeit, einhyrningur, úruxi, elgsdýr,

6 Og þér megið eta alt það kvikfè sem hefir aðgreindar klaufir og, jórtrar ;

7 En þér skuluð ekki eta það, sem jórtrar, en hefir ekki klaufir, svo sem úlfaldann, hërann og kúnissinn ; þessi jórtra, en hafa ei klaufir, þess vegna skulu þau vera yður óhrein ;

8 Sömuleiðis svínið, sem hefir klaufir, en vegna þess það jórtrar ekki, skal það vera yður óhreint, þér skuluð ekki eta kjötið af því, ei heldur snerta við hrai þess.

9 Þetta megið þér eta af vatnsdýrum : öll þau, sem hafa sundugga og hreistur megið þér eta ;

10 En þau, sem ekki hafa sundugga eður hreistur, megið þér ekki eta, því þau eru yður óhrein.

11 Þér megið eta alla hreina fugla ;

12 En þessa skuluð þér ekki eta : örnina, gamminn

13 Og össuna, valinn, gripfuglinn, kjóann með sínum tegundum,

14 Og als kyns hrafnategundir,

15 Strútsfuglinn, svöluna, svartbakinn og haukinn með sinni kyntegund,

16 Kattugluna, náttugluna, flóðsetuna,

17 Súluna, hræfugla, svartfuglinn,

18 Storkinn, hegrann með sinni kyntegund, veiðihoppuna og músarbróðurinn ;

19 Og allir fuglar, sem skríða, skulu vera yður óhreinir, og þér megið ekki eta þá,

20 En hreinu fuglana megið þér eta.

21 Þér skuluð ekki eta neitt sjálf-dautt ; þeim útlendu, sem búa meðal þín, máttu gefa það til að eta, eða sel það útlendingum, því þú ert Drottni, þínum Guði, helgað fólk. Þú skalt ekki slátra kiðinu, meðan það sýgur móður sína.

22 Þú skalt árlega leggja frá tíunda partinn af korni þínu, og þeim ársgróða, sem þér bætist af ökrum þínum,

23 Og þetta skaltu síðan eta frammi fyrir Drottni, þínum Guði, á þeim stað, sem hann mun út velja sér til íbúðar, tíundirnar af korni þínu, víni og viðsmjöri, og frumburðina af nautum þínum og sauðfè, svo þú megir læra að óttast Guð þinn alla þína æfídaga.

24 En þegar vegurinn er þær of lágur, og sá staður, sem Drottinn Guð þinn hefir út valið sér til íbúðar, er svo mjög í fjarska við þig, að þú getur ekki komið þangað tíundum þínum, einkanlega þar eð Drottinn Guð mun blessa þig,

25 Þá máttu láta það fyrir peninga út í hönd, og far svo með þá til þess staðar, sem Drottinn, þinn Guð, hefir út valið sér,

26 Og kaup þar aptur fyrir þá sömu peninga, hvað sem þig helzt girnir, hvort heldur naut, sauði, vín, áfengan drykk, eða hvað annað, sem þig lystir, og neyt þess í þeim sama stað frammi fyrir Drottni þínum Guði, og gleð þig svo sjálfur með heimilisfólki þínu.

27 En þá Levíta, sem eru innan borgar með þær, skaltu ekki setja hjá, því þeir hafa einga hlutdeild eður eignir með þær.

28 Þriðja hvert ár skaltu leggja frá alla tíund af ágóða þínum það árið, það skaltu geyma í borginni ;

29 Skal svo Levítinn, sem einga hlutdeild eður eign hefir með þær, sá útlendi og föðurlausi og ekkjan, sem er innan borgar með þær, koma þangað og eta sig mett ; fyrir það mun Drottinn, þinn Guð, blessa þig í öllum þínum handafla og útvegum.

15. KAPÍTULI.

Uppgjöf á skuldum sjöunda hvert ár.

VIÐ enda sjöunda hvers árs skaltu gefa upp skuldir,

2 En þeirri uppgjöf er svo varið : hver, sem hefir lánað náunga sínum nokkuð, skal gefa honum það upp, og krefja ekki náunga sinn, eða bróður sinn, því hann eignar uppgjöfina Drottni ;

3 Af útlendingum máttu krefja skuldar þinnar, en landa þínum skaltu gefa hana upp, nema svo sè, að hann sè ekki fátækur,

4 Því að Drottinn mun blessa þig mjög í því landinu, sem hann gefur þær til eignar og umráða,

5 Þó með því móti, að þú einungis hlýðir raustu Drottins, þíns Guðs, og haldir öll þessi boðorð, sem eg býð þær í dag að breyta eptir ;

6 Því að Drottinn, þinn Guð, mun

blessa þig, eins og hann hefir heitið þær, svo þú munt geta lánað mörgum þjóðum, en skalt ei þurfa að taka lán hjá öðrum ; þú munt drottna yfir mörgum þjóðum, en einginn skal drottna yfir þær.

7 Ef nokkur af bræðrum þínum er fátækur í einhverri borg í landi þínu, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þær, þá skaltu ei forherða hjarta þitt, eður aptur loka hendi þinni fyrir fátækum landa þínum ;

8 Heldur skaltu upp ljúka þinni hendi fyrir honum, og lána honum, eptir því sem hann hefir þörf á.

9 Vara þig við því, að nokkur ill hugsan fljúgi þær í brjóst, sem segi : nú líður undir sjöunda árið, sem er ár uppgjafarinnar, og lítir þú svo óblíðlega til þíns fátæka bróður og gefir honum ekkert, þá mun hann kvarta yfir þær við Drottin, og mun það verða þær að synd ;

10 Heldur skaltu gefa honum, og sjá ekki eptir því, sem þú gefur honum, því fyrir það mun Drottinn, þinn Guð, blessa þig í öllum verkum þínum, og öllu, sem þú tekur þær fyrir hendur.

11 Ætíð munu fátækir vera til í landinu ; því býð eg þær og segi, að þú skulir upp ljúka hendi þinni fyrir bróður þínum, sem er fátækur og þurfandi í landi þínu.

12 Ef þær er seldur landi þínn, ebreskur maður, karl eða kona, þá þjóni hann þær í 6 ár ; sjöunda árið skaltu sleppa honum og gefa hann lausan,

13 Og þegar þú lætur hann frá þær lausan, þá skaltu ekki láta hann fara tómhentan,

14 Heldur skaltu gefa honum af sauðfè þínu, af korni þínu og víni þínu ; eptir því sem Drottinn hefir blessað þig, skaltu gefa honum,

15 Og minstu þess, að þú hefir verið þræll í Egyptalandi, og að Drottinn, þinn Guð, frelsaði þig þaðan ; þess vegna legg eg þetta fyrir þig í dag.

16 En segi hann þá við þig : eg vil ekki skilja við þig, því að mér er vel við þig og þína—þar honum fellur vel hjá þær—

17 Þá tak al, og stíng í gegnum eyrað á honum upp við dyrnar, og

lát hann þaðan í frá vera þinn þjónustumann; eins skaltu fara með þína ambátt.

18 Lát þér ekki fallast um það, þó þú eigir að láta hann lausan, því hann hefir þjónað þér um 6 ár, sem tvígildur vinnumaður, og Drottinn, þinn Guð, mun blessa þig í öllu, sem þú gjörir.

19 Allan frumburð af kúm og sauðfè, sem er karlkyns, skaltu helga Drottni, þínum Guði; frumborið naut skaltu ekki þræla, og ekki klippa ullina af frumburði sauðfjárins,

20 Heldur skaltu neyta þeirra árlega frammi fyrir Drottni, þínum Guði, þú sjálfur og heimilisfólk þitt í þeim stað, sem Drottinn út velur;

21 En ef lýti eru á því nokkur, t. d. ef það er halt eða blint, eða hefir nokkur stórlýti, þá skaltu ekki fórna því Drottni, þínum Guði,

22 Heldur skaltu eta það heima, hvort sem þú ert hreinn eða óhreinn, með sama hætti eins og ráðyr eða hjört; en et ekki blóðið úr því; hell því út eins og vatni.

16. KAPÍTULI.

Um stórhátíðir á hverju ári.

ÞÚ skalt hyggja að mánuðinum Abíb, að þú haldir þá Drottni, þínum Guði, páskahátíðina, því að á þessum mánuði, Abíb, leiddi Drottinn, þinn Guð, þig á náttarþeli út úr Egyptalandi.

2 Og þú skalt fórna Drottni, þínum Guði, páskalambi, nautum og sauðum, á þeim stað, sem Drottinn mun út velja sér til íbúðar.

3 Þú skalt ekkert sýrt eta á þessari hátíð, heldur skaltu eta ósýrt brauð harmanna, til endurminningar um harma eður neyð þína í Egyptalandi, í 7 daga, því þú flúðir í ofboði úr Egyptalandi; þess vegna skal þér alla þína æfi minnistœður sá dagur, þegar þú fórst úr Egyptalandi;

4 Það á ekki að finnast neitt súrbrauð innan allra þinna landamerka í þessa 7 daga, og af því kjöti, sem var slátrað um kvöldið hinn fyrsta dag, á ekkert að verða næturgamalt.

5 Þú mátt ekki slátra páskalambinu í hverri borg, sem vera skal, af þeim, sem Drottinn, þinn Guð, hefir gefið þér,

6 Heldur áttu í þeim stað, sem Drottinn, þinn Guð, mun velja sér til íbúðar, að slátra páskalambinu að kvöldi dags, um sólarlagsbil, um sama leytið sem þú fórst út úr Egyptalandi;

7 Þar skaltu steikja það og eta á þeim stað, sem Drottinn, þinn Guð, mun velja sér, og svo morguninn eftir snúa heim í leið.

8 Sex daga skaltu eta ósýrt brauð; á sjöunda deginum er samkomufundur Drottins, þíns Guðs; þá máttu ekkert vinna.

9 Sjö vikur skaltu reikna, og skalt byrja að telja tímann frá því, að sigðin fyrst var borin að korninu;

10 Þá skaltu halda Drottni þínum vikuhátíð, og lát við hann af hendi rakna sjálfviljugar gjafir, eftir því sem hann hefir blessað þig.

11 Og þú skalt vera glaður frammi fyrir Drottni, þínum Guði, bæði sjálfur, sonur þinn og dóttir, og líka húskarl þinn og ambátt, og Levítinn, sem er innanborgar með þér, útlendingurinn, födurleysinginn og ekkjan, sem er hjá þér, á þeim stað, sem Drottinn, þinn Guð, hefir valið sér til íbúðar.

12 Því þú átt að láta þig reka minni til þess, að þú líka varst þræll í Egyptalandi; þess vegna skaltu vel halda þessi boðorð og breyta eftir þeim.

13 Þú skalt halda laufskálahátíð í 7 daga, þegar þú ert búinn að hirða alt korn þitt og vín.

14 Og þú skalt gjöra þig glaðan á þeirri hátíð, með sonum þínum og dætrum, húskörum og ambáttum, Levítum, útlendingum, födurleysingjum og ekkjum, sem eru í sömu borg og þú.

15 Í 7 daga skaltu halda Drottni, þínum Guði, hátíðina í þeim stað, sem Drottinn mun velja sér; hann mun blessa þig í öllum þínum útvegum og allri þinni atvinnu; þess vegna skaltu vera glaður.

16 Þrisvar sinnum á ári hverju skulu allir karlmenn á meðal þín, mæta fyrir Drottni, þínum Guði, á þeim stað, sem hann mun velja sér, það er: á ósýrðra brauda hátíðinni, á vikuhaldshátíðinni og á laufskála-

hátíðinni, en einginn má þar mæta fyrir Drottni tómhentur,

17 Heldur hver eptir því sem hann hefir efni á, eptir þeirri blessan, sem Drottinn, þinn Guð, hefir honum veitt.

18 Dómara og valdstjórnarmenn skaltu setja í öllum þínum borgarhlidum, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér hjá öllum kynkvíslum, til að halda uppi lögum og rétti meðal fólksins.

19 Þú skalt ekki halla rættinum, ekki fara í manngreinarálit, og ekki þiggja gjafir, því gjafirnar blinda augun jafnvel á vitrum mönnum, og umhverfa málefnum hinna saklausu ;

20 Rættlæti skaltu fram fylgja, svo þú megir lifa, og eignast það landið, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér.

21 Þú skalt ekki gróðursetja lund af nokkurs kyns trjám hjá altari Drottins, þíns Guðs ; þú skalt ei heldur reisa upp neina myndarstólpa, því þetta misþóknast Drottni, þínum Guði.

17. KAPÍTULI.

Um fórnir, skurðgoðadýrkun, og hvernig konung skal velja.

ÞÚ skalt ekki fórna Drottni, þínum Guði, nokkru því, nauti eða sauð, sem hefir nokkur lýti eður galla á sér, því það er víðurstygð Drottni, Guði þínum,

2 Þegar fundinn verður nokkur maður, karl eða kona, innan þeirra staða, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér, sá er breytir svo illa í augum Drottins, þíns Guðs, að hann traðkar hans sáttmála, og gefur sig til að þjóna annarlegum guðum, og tilbiður þá,

3 Hvort sem það er sólin, túnglið, eða nokkuð annað af himinsins herskara, sem eg hafði ekki boðið,

4 Og verði þér sagt frá þessu, og þú komist að því, skaltu vandlega halda spurn fyrir slíku, og ef þú verður þess var, að slík svívirðing er vissulega framin í Ísrael,

5 Þá skaltu láta þann karl eða konu, sem framið hefir slíkt ódæði, leiða út af borgarhlidunum og lemja þar með grjóti til heljar.

6 Eptir tveggja eður þriggja vitnis-

burði skal sá deyja, sem fyrir dauðasök er hafður, en einginn skal lífið missa fyrir eins manns framburð ;

7 Hönd vitnanna skal vera sú fyrsta til að veða að honum, og síðan hönd als lýðsins ; þannig áttu að skilja við þig hinn vonda (mann).

8 En ef eitthvert málefni kemur fyrir, sem þér er of vaxið að dæma í, til að mynda : manndrápsmál, réttarmál, skemdarmál, eða hvað annað málefni, sem upp kemur í borgum þínum, þá skaltu bregða við og fara til þess staðar, sem Drottinn, þinn Guð, valdi ;

9 Skaltu þar ganga fyrir prestana og Levítana, og þann dómara, sem þá er ; skaltu spyrja þá, og munu þeir segja þér dóminn,

10 Og skaltu fylgja því atkvæði, sem þeir gefa þér á þeim stað, sem Drottinn hefir valið sér, og þú skalt þess gæta, að gjöra alt, eins og þeir hafa fyrir þig lagt.

11 Eptir því lögmáli, sem þeir kenna þér, og eptir því dómsatkvæði, sem þeir segja þér, skaltu þannig breyta, að ei sé af vikið, hvorki til hægri né vinstri.

12 En ef nokkur maður er svo bíræfinn, að hann vill ekki hlýða prestinum, sem stendur þar í embætti Drottins, þíns Guðs, eður dómaranum, sá skal deyja, og þér skuluð taka hinn vonda (mann) úr Ísrael,

13 Svo að almenningur verði hræddur, þegar hann heyrir þetta, og komi ei framar upp með slíka ofdirfsku.

14 Þegar þú kemur inn í það landið, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér, og ert seztur þar að eign þinni, og segir : eg vil setja konung yfir mig, eins og allar aðrar þjóðir, sem eru í kring um mig,

15 Þá skaltu setja þann til konungs yfir þig, sem Drottinn, þinn Guð, mun út velja, en einhvern af bræðrum þínum verður þú að setja til konungs yfir þig, því þú mátt ekki til þess setja neinn utlending, sem ekki er þinn bróðir ;

16 En ekki má hann ala marga vighesta, og ekki má hann, þó hann hafi marga hesta, leiða fólkið aptur í Egyptaland, af því Drottinn hefir sagt yður, að þér skuluð ekki hððan

í frá fara um þenna veg þángað aptur.

17 Hann má ei heldur festa sér margar konur, svo hann falli ekki frá Drottnei; ekki má hann heldur draga saman mikið gull og silfur;

18 Þegar hann nú er seztur í háseti konungdómsins, þá skal hann fá þetta lögmál hjá prestunum og Levítunum, og láta rita það sér í bók;

19 Hún skal vera hjá honum, og hann skal lesa í henni alla sína æfi, svo hann geti lært að óttast Drottin, þinn Guð, að hlýða þessu lögmáli og halda við þessa setninga.

20 Hann skal ekki ofmetnast í hjarta sínu yfir bræður sína, og ekki víkja frá boðorðunum, hvorki til hægri nè vinstri, svo hann megi verða lúnggæfur í konungsstjórninni, bæði sjálfur hann og börn hans í Ísrael.

18. KAPÍTULI.

Um presta, Levíta og spámenn.

PRESTARNIR og Levítarnir og allur Levíkynþáttur skulu einga hlutdeild eður eignir hafa með Ísraelítum, því þeir skulu lifa á fórnun Drottins og hans eign,

2 Þeir skulu því einga hlutdeild hafa meðal bræðra sinna, því að Drottinn er þeirra arfleifð, eins og hann hefir þeim heitið.

3 En prestarnir skulu hafa þenna rétt af fólkinu, að hver maður, sem fórnar, hvort heldur uxar eður sauð, þá skal gefa prestinum bóginn, báða kjammana og lakann;

4 Sömu leiðis fyrsta gróðann af korni þínu, víni og viðsmjöri, og þá fyrstu ullina, sem þú tekur af þínum sauðfenaði,

5 Því að Drottinn, þinn Guð, hefir út valið hann af öllum þínum kynkvíslum, til þess að hann og synir hans alla tíma standi og þjóni í nafni Drottins.

6 Ef Levítinn kemur út af einhverri þinni borg í Ísrael, þar sem hann ekki hafði fast heimili, og kemur af eigin fýsn til þess staðar, sem Drottinn hefur út valið, þá skal hann þjóna í nafni Drottins þíns Guðs,

7 Eins og allir Levítar, bræður hans gjöra, sem þá standa þar fyrir Drottnei.

8 Hann skal hafa jafna hlutdeild

matarins, að því fráteknu, sem hann á af seldri föðurleifð sinni.

9 Þegar þú ert kominn inn í það landið, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér, þá skaltu ekki taka upp svívirðingar þess fólks,

10 Svo að einginn finnist hjá þér, sem láti son sinn eða dóttur vaða bál, einginn, sem fer með spádóma, eður er dagveljari, ellegar tekur mark á fugla-kvaki,

11 Eður galdramaður, eða söringamaður, eður spásagnarmaður, eða táknabýðari, eður nokkur, sem leitar fréttu af framlíðnum,

12 Því hver, sem þvílíkt að hefst, er Drottnei andstyggilegur, og fyrir slíkar svívirðingar rak Drottinn, þinn Guð, þessar þjóðir í burtu fyrir þér,

13 En þú skalt vera algjör fyrir Drottnei, þínum Guði.

14 Þessar þjóðir, sem þú munt leggja undir þig, hlýða dagveljurum og spásagnarmönnum, en þetta líður Drottinn, þinn Guð, þér ekki.

15 Drottinn, þinn Guð, mun upp vekja þér spámenn, kominn af þínu fólki, líkan mér; honum skuluð þér gegna, eins og þú baðst Drottin, þinn Guð, á Hóreb,

16 Á þeim degi, sem vèr vorum þar saman komnir og þú sagðir: eigi vildi eg lengur þurfa að heyra raustina Drottins, míns Guðs, eða optar að sjá þann mikla eldinn, svo eg deyi ekki;

17 Þá sagði Drottinn við mig: vel farast þeim orð.

18 Eg vil upp vekja þeim spámenn af löndum þeirra, líkan þér, og eg vil leggja honum orð í munn, hann skal segja þeim alt, sem eg býð honum,

19 Og hver, sem ekki gegnir orðum mínum, þeim er hann mun flytja í mínu nafni, sá skal sjálfan sig fyrir hitta.

20 Ef einhver spámaður dirfist að tala í mínu nafni það eitthvað, sem eg ekki lagði fyrir hann, eða sem spáir í annarlegra guða nafni, sá spámaður skal deyja.

21 En ef þú hugsar með sjálfum þér: hvernig get eg þekt úr þau orðin, sem Drottinn hafi ekki talað?

22 (Þá vit) að þegar spámaðurinn talar í nafni Drottins, og það rætist

ekki, eða kemur ekki fram, þá hefir Drottinn ekki mælt þeim orðum, heldur hefur spámaðurinn talað slíkt af óskammfeilni sinni ; þú þarft ekki að hræðast hann.

19. KAPÍTULI.

Griðastaðir. Landamerki. Vottar.

ÞEGAR Drottinn, þinn Guð, er búinn að af má þær þjóðir, hverra lönd hann ætla að gefa þér til eignar, og þér eruð seztir að í borgum þeirra og húsum,

2 Þá skaltu taka frá þrjár borgir í því landinu, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér til eignar.

3 Þú skalt láta greiðan veg liggja til þeirra, og landinu, sem Drottinn, þinn Guð, gefur þér, skaltu skipta í þrjá hluti, og skal hver, sem manni hefir vegið, mega flýja þangað.

4 En sá, sem vig framdi, og þangað flýði, má þó því aðeins halda lífi, að hann vóg náunga sinn óviljandi, og bar ekki hatur til hans að undanfögnu.

5 Til dæmis að taka : ef maður fer með öðrum í skóg að höggva við, og hann reiðir upp öxina til að höggva trèð, en öxin hrýtur af skeptinu, og kemur á náunga hans, svo hann fær af bana, þá má hann flýja til einhverra þessara borga, og forða svo lífi sínu, svo að ekki veiti eptirmálsmáðurinn vegandanum eptirför.

6 Meðan honum er heitast um hjartaræturnar, nái honum, ef vegur er langur, og drepi hann síðan, þó hann sé ekki dauðasekur, þegar hann bar ekkert hatur til mannsins að undanfögnu.

7 Þess vegna býð eg þér, að þú takir þessar þrjár borgir frá.

8 En ef Drottinn, þinn Guð, færir út landamerki þín, eins og hann hefir svarið forfeðrum þínum, og gefur þér alt það land, sem hann lofaði þeim,

9 Með því skilyrði þú heldir öll þessi boðorð, og breyttir eptir því, sem eg nú legg fyrir þig, sem er : að þú elskir Drottin, þinn Guð, og gangir á hans vegum alla þína æfi, þá skaltu enn boeta þrem borgum við þessar þrjár,

10 Svo ekki verði út helt saklausu blóði í því landi, sem Drottinn, þinn

Guð, gefur þér, nè verðir þú sekur í slíku blóði.

11 En ef nokkur hefir heipt á öðrum, og situr um hann, veitist síðan að honum, og slær til bana, og flýr síðan til einhverra þessara borga,

12 Þá skulu öldúngarnir í þeim bæ, þar sem hann átti heima, senda þangað, og láta hafa hann í burtu þaðan, og selja í hendur eptirmálsmanninum til lífláts ;

13 Augu þín skulu ekki sjá aumur á honum ; þú skalt hreinsa Ísrael af saklausra manna blóði, svo þér geti vegnað vel.

14 Þú skalt ekki færa saman landamerki náunga þíns, þau sem eldri menn hafa sett í því erfðalandi þínu, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér til eignar.

15 Ekki skal eitt vitni gilda á móti nokkrum í neins konar misgjörningi eður gloep, sem einhverjum kann að verða, heldur skal því að eins gildur framburður, að tvö eður þrjú vitni beri.

16 En rísi ljúgvottur móti einhverjum og beri á hann illvirki,

17 Þá skulu þeir báðir, sem kœrumálið eiga saman, mæta fyrir Drottin, frammi fyrir prestunum og dómurunum, sem þá eru í þann tíma ; skulu dómarnir innvirðulega rannsaka málið, og ef þá reynist, að hann hafi borið falsvitni gegn bróður sínum,

18 Þá skulu þeir gjöra svo við hann, sem hann hafði hugsað að gjöra við bróður sinn, og losið yður þannig við hinn vonda (mann), svo þeir verði skelkaðir, sem þetta heyra,

19 Og hætti eptir það að fremja slík illvirki yðar á meðal ;

20 Auga þitt sjái ekki aumur á honum, líf komi fyrir líf, auga fyrir auga, tönn fyrir tönn, hönd fyrir hönd, fótur fyrir fót.

20. KAPÍTULI.

Hernaðarreglur.

ÞEGAR þú leggur til orustu við óvini þína, og þú sèr, að það fólk hefir fleiri víghesta og vagna en þú, þá skaltu ekki hræðast þá að heldur, því að sá Drottinn, þinn Guð, sem út leiddi þig af Egyptalandi, er með þér,

2 Þegar nú að því er komið, að bar-

dagann skuli byrja, þá skal presturinn gefa sig fram, og tala svo til fólksins segjandi :

3 Heyr þú, Ísrael ! í dag eigið þér að leggja til orustu móti óvinum yðar ; látið ei hugfallast, hræðizt ekki, skelfizt ekki, og kvíðið ekki fyrir þeim ; því að Drottinn, yðar Guð, gengur á undan yður,

4 Mun hann berjast fyrir yður við óvini yðar og frelsa yður.

5 Hershöfðingjarnir skulu einnig tala fyrir liðinu, segjandi : hver sá maður, sem hefir byggt sér nýtt hús, en hefir ekki vígt það, fari heim aptur, svo ekki falli hann í orustunni, og verði svo annar til að vígja það.

6 Hver, sem plantað hefir vingarð, og hefir ekki enn þá haft neinn ágóða af honum, snúi aptur heim til sín, svo hann falli ekki í bardaganum, og einhver annar verði til að njóta ágóðans af honum.

7 Hver, sem hefir fastnað sér konu, og hefir ekki enn þá tekið saman við hana, snúi heim til sín aptur, svo hann falli ekki í orustunni, og einhver annar taki saman við hana.

8 Enn fremur skulu hershöfðingjarnir tala til fólksins, og segja : hver maður, sem er hræddur og hugblauður, fari og snúi heim aptur, svo að hann gjöri ei aðra hrædda af sér.

9 En þegar hershöfðingjarnir hafa lokið þessari ræðu til fólksins, skulu þeir velja fyrirliða hersins og setja þá yfir liðið.

10 Þegar þú ræðst að borg nokkurri, til að herja á hana, þá skaltu fyrst bjóða þeim grið,

11 Og ef þeir veita friðsamleg andsvör, og ljúka upp fyrir þér, þá skal allur lýðurinn, sem þar finst inni, vera þér skattskyldur og undirgefinn.

12 En vilji þeir ekki semja frið, og leggi til orustu við þig, þá gjör borginni umsátur,

13 Og ef Drottinn, þinn Guð, gefur hana í hendur þínar, þá skaltu með sverðseggjum drepa alt karlkyns, sem þar er inni.

14 En konur, börn og búsmala, og sérhvað annað, sem er í borginni, það er : alt herfang, máttu taka undir sjálfan þig, og þú mátt þannig neyta

als herfangs óvina þinna, sem Drottinn, þinn Guð, hefir gefið á þitt vald.

15 Þannig áttu að fara með allar borgir, sem eru mjög í fjarska við þig, og ekki eru af borgum þessara þjóða ;

16 En í borgum þessara þjóða, sem Drottinn, þinn Guð, ætlar að gefa þér til eignar, skaltu einga skepnu láta lífi halda ;

17 Skaltu þeim öllum gjöreyða, það er : Hetítum, Amórítum, Kananítum, Feresítum, Hevítum og Jebúsítum, eins og Drottinn, þinn Guð, hefir þér fyrir lagt,

18 Svo þeir ekki kenni yður að taka upp eptir sér alla þá svírðilegu dýrkun, sem þeir veita goðum sínum, og þér verðið þannig sekir við yðar Guð.

19 Þegar þú lengi verður að liggja fyrir einhverri borg og herja á hana til að ná henni undir þig, þá skaltu ekki skemma aldir hennar, með því að bera að þeim exi, því þú getur etið af þeim aldinum ; þess vegna skaltu ekki upp ræta þau, til að hafa þau við umsátrið, því þau trè merkurinnar eru mannum til lífsbjargar.

20 En þau trè, sem þú veizt ekki eru matartrè, þau máttu skemma og upp ræta, og byggja af þeim hervirki á móti borginni, sem á í ófriði við þig, þángað til þú getur náð henni.

21. KAPÍTULI.

Um þann, sem einginn veit hver vegið hefir ; um hertekna konu, frumgetningsrétt, þrjúðkan son og hengdan mann.

EF maður finst veginn í því landi, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér til eignar, og hann liggur á víðavangi, en einginn veit, hver hann hefir vegið,

2 Þá skulu öldungar þínir og dómendur fara þángað, út, og mæla veginn til borganna, sem liggja næstar í kríng um hinn vegna ;

3 En hver borgin, sem næst liggur hinum vegna, þá skulu öldungarnir í þeirri borg taka kvígu af hjördinni, sem ekki hefir verið þrælkuð, nè dregið plóg,

4 Og skulu þeir leiða hana ofaní þröngan dal, sem hvorki er yrktur nè sáður, og þar í dalnum skulu þeir höggva af henni höfudið ;

5 Þá skulu ganga þar að prestarnir, synir Leví, því þá út valdi Drottinn, þinn Guð, að þeir skyldu þjóna sèr, og blessa í sínu nafni, og skal leita þeirra atkvæða í öllum deilum og stórmálum,

6 Og allir öldungar í þeirri borg, sem næstir eru hinum vegna, skulu þvo hendur sínar yfir kvígummi, sem hálshöggvin var í dalnum,

7 Og skulu fara svofeldum orðum : vorar hendur hafa ekki út helt þessu blóði, og augu vor hafa ekki heldur sæð það ;

8 Vertu, Drottinn ! miskunsamur þínu fólki, Ísrael, sem þú hefir út leyst, og lát þá ekki gjalda þessa saklausa blóðs, sem út helt er á meðal þíns fólks, Ísraels, heldur fyrirgef þeim víg þetta.

9 Þannig skaltu losast við hið saklausa blóð hjá þér, og gjöra það, sem rétt er í augum Drottins.

10 Ef þú leggur út í leiðangur móti óvinum þínum, og Drottinn, þinn Guð, gefur þá í þínar hendur, svo þú leiðir þá með þér hertekna,

11 Og þú sèr meðal hinna herteknu konu, sem er fríð sýnum, og legst á hugi við hana, svo þú vildir taka hana þér til eiginkonu,

12 Þá haf hana inn í þitt hús, en hún raki höfuð sitt og láti skera sèr neglur ;

13 Hún fari úr fötum þeim, sem hún var hertekin í, dvelji síðan í húsi þínu, og syrgi föður sinn og móður sína einn mánaðartíma ; síðan máttu taka saman við hana og samsænga henni sem konu þinni.

14 En fari svo, að þú hafir ei lengur þokka til hennar, þá skaltu láta hana fara þangað, sem hún vill sjálf ; ei máttu selja hana við verði, nè gjöra hana ánauduga, fyrst þú hafðir lagzt með henni.

15 Ef nokkur hefir tvær eiginkonur, eina, sem hann elskar, og aðra, sem hann hatar, og báðar, bæði sú, sem hann elskar, og sú, sem hann hatar, fæða honum syni, en svo vill til, að sá frumgetni er með þeirri, sem honum var í kala við,

16 Og nú kemur sá tími, að hann skipti með sonum sínum, þá má hann ekki ætla syni hinnar elskuðu frum-

getningsrèttinn, meðan sonur hinnar hötuðu er enn á lífi, sem var sá frumgetni ;

17 Skal hann miklu fremur kannast við son hinnar hötuðu sem sinn frumgetinn, og gefa honum tvöfalt af öllu, sem hann á, því að hann er hans fyrsti kraptur, og ber honum frumgetningsrètturinn.

18 Ef nokkur hefir þrjózkan son, óhlýðinn, sem ei vill gegna áminningum föður síns og móður, og sem ekki vill skipast að heldur, þó þau hirti hann,

19 Þá skal faðir hans og móðir taka hann, og fara með hann til öldunga borgarinnar í borgarhlíðið,

20 Og segja við öldunga borgarinnar : þessi sonur okkar er þrjózkur, óhlýðinn, og vill ekki gegna okkar áminningum ; hann er svallari og vinsvelgur ;

21 Skulu þá allir bæarbúar grýta hann til bana ; þannig skaltu losa þig við hinn vonda (mann) á meðal þín, svo að allur Ísrael megi það frétta og óttast.

22 Þegar einhver hefir framið þá synd, að hann er dauða verður fyrir, og er hengdur á gálga,

23 Þá skal líkami hans ekki vera á gálganum næturlángt, heldur skal hann jarða samdegris, því sá er bölvadur af Guði, sem hengdur verður, en þú mátt ekki saurga landið, sem Drottinn, þinn Guð, hefir gefið þér að arfi.

22. KAPÍTULI.

Um fundið góss, og ýmislegt viðvíkjandi lauslæti m. fl.

ÞEGAR þú sèr naut eður sauð bróður þíns á floekingi, þá skaltu ekki sneiða hjá því, heldur reka það aptur til bróður þíns.

2 En ef sá bróðir er ekki í grend við þig, og þú ert ekkert kunnugur honum, þá skaltu taka það heim til þín, og hafa hjá þér, þangað til bróðir þinn leitar þess, og þú getur fengið honum það aptur ;

3 Sama áttu líka að gjöra við asna hans, klæði hans, og sérhvern hlut, sem hann hefir týnt, því hvað sem týnist fyrir bróður þínum, og þú finnur, þá máttu ekki draga dulur á.

4 Ef þú sèr asna bróður þíns eða naut liggja afvelta á leið þinni, þá máttu ekki sneiða hjá því, heldur skaltu reisa það á föturna.

5 Ekki skal kona taka upp karlmannsbúning, og ei skal karlamaður fara í kvenmannsföt, því Drottinn, þinn Guð, hefir andstygd á þeim, sem þetta gjöra,

6 Þegar þú finnur fuglshreiður á leið þinni uppi í trè nokkru, eða á jörðunni, með úngum í eða eggjum, og móðirin liggur á úngunum eða eggjunum, þá máttu ei taka móðurina ásamt úngunum,

7 Heldur skaltu sleppa móðurinni, og taka svo til þín úngana, svo þú megir verða lánsamur og lífa lengi.

8 Þegar þú byggir þér nýtt hús, þá gjör þar grindur alt um kring upp á þakinu, svo þú ekki hlaðir blóði á hús þitt, ef einhver kynni að detta ofan af því.

9 Þú skalt ekki sá í víngarð þinn margs konar fræi, svo ekki falli helgi á alt, sem í honum er, bæði plönturnar, sem þú plantaðir, og ágóða víngarðsins.

10 Þú skalt ekki erja með nauti og asna í sameiningu.

11 Þú skalt ekki fara í þau föt, sem gjörð eru af ull og líni tilsamans;

12 Þú skalt búa þér til skúfa á öllum fjórum löfum skikkjunnar, sem þú ert í.

13 Ef nokkur fær sèr eiginkonu, og eptir að hann hefir legið hjá henni, fær óvild til hennar,

14 Skuldar hana fyrir ósæmilega breytni, og kemur á hana illu orði, og segir: þessa konu tók eg mër, og þá eg lagðist með henni, fann eg hún var ekki mey,

15 Þá skal faðir og móðir þeirrar konu fara með meydómsmerki hennar til öldunga bæarins í borgarhlíð;

16 Skal þá faðir konunnar svo mæla til öldunganna: dóttur mína gaf eg þessum manni til eiginkonu, en hann leggur óvild á hana; nú hefir hann hana fyrir svívirðuglegri sök og segir:

17 Eg fann, að dóttir þín var ekki hrein mey; hær eru nú dóttur minnar meydómsmerki; um leið breiði hann út fötin í augsyn öldunga borgarinnar;

18 Þá skulu öldungarnir taka manninn og refsa honum,

19 Og gjöra honum í bœtur hundrað sikla silfurs, sem hann láti úti við föður konunnar, fyrir það hann ófrægði mey í Ísrael, og hún skal vera kona hans, er hann aldrei upp frá því geti skilið við.

20 En ef það voru sannmæli, að hann fann, að hún var ekki hrein mey,

21 Þá skulu þeir fara með stúlkuna að húsdrym föður hennar, og bæjarmenn skulu þar grýta hana til bana, af því hún drýgði þvílíka skömm í Ísrael, að hórast í föðurgarði, og áttu að af má alt ilt þín á meðal.

22 Ef sá finst nokkur, sem liggur hjá konu þeirri, sem er öðrum gipt, þá skulu bæði deyja, maðurinn, sem lá hjá konunni, og konan, því þér eigið að af má alt ilt meðal yðar.

23 Ef mey er einhverjum föstnuð, og karlamaður einhver hittir hana í borginni, og legst með henni,

24 Þá skulu þeir leiða þau bæði út fyrir borgarhlíðin og grýta þau til bana, stúlkuna, vegna þess hún ekki kallaði, fyrst hún var inni í borginni, og karlmanninn, vegna þess hann lagðist með festarkonu annars manns; skuluð þér þannig af má meðal yðar alt ilt.

25 Ef einhver hittir fastnaða stúlku úti á víðavangi, tekur hana með valdi og legst með henni, þá skal maðurinn að eins deyja, sem með henni lagðist,

26 En til stúlkunnar skaltu ei leggja, því hún framdi það ekkert, sem dauða væri vert, því þar stóð eins á, og þegar einhver ris móti öðrum og drepur hann, og var þetta eins að sínu leyti,

27 Því þegar hann hitti stúlkuna á víðavangi, kallaði hin fastnaða stúlka að vísu, en þar var einginn við, sem henni gæti bjargað.

28 Þegar einhver hittir stúlku, sem ekki er föstnuð, og tekur hana frillutaki, og einhver gengur fram á þau,

29 Þá skal sá, sem smánaði hana, greiða föður hennar fimmtíu sikla silfurs, og verði hún kona hans, og þar eð hann smánaði hana, þá skal hann aldrei mega skilja hana við sig upp þaðan.

23. KAPÍTULI.

Hvað ei sami söfnuði Drottins.

EINGINN má giptast stjúpu sinni, nè fletta upp ábreiðum föður síns.

2 Einginn eðlismeiddur, eða geldingur má vera í söfnuði Drottins.

3 Einginn skækjason má vera í söfnuði Drottins, og þó í tíunda ættlið sè, má ei að heldur taka hann þar inn.

4 Ammóníta og Móabíta skal ei heldur taka inn í söfnuð Drottins, og þó í tíunda lið sè; þeir mega þángað aldrei inn koma,

5 Vegna þess þeir ekki færðu yður mat nè drykk á veginn, þegar þér fóruð úr Egyptalandi, og þar á ofan keyptu Bíleam Beórsson af Petor í Mesópótamíu, til að leggja óbænir yfir þig, en Drottinn, þinn Guð, vildi ei sinna Bíleam, en snèri óbænum hans í blessan, af því hann elskar þig;

6 Þú skalt aldrei nokkru sinni láta þér ant um þeirra frið eður farsæld.

7 Þú skalt ekki fyrirlíta Edómítana, þá þeir eru bræður þínir, ei heldur Egyptzka, því þú varst útlendingur í landi þeirra;

8 Afkomendur þeirra í þriðja lið má taka inn í söfnuð Drottins.

9 Þegar þú tekur þig upp úr herbúðunum móti óvinum þínum, þá skaltu vara þig við öllu því sem ilt er.

10 Ef nokkur meðal yðar er ekki hreinn, vegna þess, sem hann hefir hent um nóttina, sá gángi út úr herbúðunum, og komi ekki aptur inn í þær.

11 Fyr en undir hvöldið, þá hann er búinn að þvo sig í vatni; þá má hann eptir sólarlagið koma aptur inn í herbúðirnar.

12 Þú skalt hafa þér vissan stað fyrir utan herbúðirnar; þángað skaltu fara erinda þinna,

13 Og þú skalt hafa lítinn spaða í tjörgum þínum, og þegar þú vilt setja þig niður, skaltu grafa með honum, en þegar þú hefir lokið þér af, skaltu hylja saurindin.

14 Því Drottinn, þinn Guð, er á gángi um herbúðir þínar til að vernda þig og gefa óvini þína á þitt vald;

þess vegna skulu herbúðir þínar vera heilagar, og ekkert vera að sjá óþokkalegt yðar á meðal, svo hann ekki fari í burtu frá yður.

15 Þú skalt ekki selja þann þræl í hendur húsbónda sínum, sem flúið hefir frá honum til þín,

16 Hann skal setjast að hjá þér í þeim stað, sem hann sjálfur velur sèr, í einhverjum borgum þínum, sem honum lízt best á, og þú mátt ekkert ilt leggja til hans.

17 Eingin af Ísraelsdoetrum má vera skækja, og einginn af Ísraelssonum láta gjöra sèr svívirðing.

18 Þú skalt ekki bera skækjulaun nè hundsverð inn í hús Drottins, þíns Guðs, í því skyni, að leysa þar með heiti nokkurt, því Drottinn hefir andstygt á því hvorutveggja.

19 Þú skalt ekki taka okurleigu af löndum þínum, hvorki fyrir peninga, mat nè aðra hluti, þá, sem út má okra;

20 Af útlendum máttu taka okurleigu, en ekki löndum þínum, svo að Drottinn, þinn Guð, blessi þig í öllu, sem þú tekur þér fyrir hendur í því landi, sem þú ert á leiðinni að eignast.

21 Þegar þú hefir gjört heiti nokkurt Drottni, þínum Guði, þá lát ei verða drátt á að efna það, því að Drottinn þinn krefur þess af þér, og þú hefir af því synd;

22 En hafir þú eingu heitið, er þér eingin synd;

23 En hvað sem kemur fram af vörum þínum, þá skaltu efna, og svo gjöra, sem þú hæzt Drottni, Guði þínum, með eigin munni og frjálsum vilja.

24 Þegar þú kemur í víngarð náunga þíns, þá máttu eta svo mörg vínber, sem þú hefir lyst á, þángað til þú ert mettur, en ei máttu safna þeim í ker þitt.

25 Ef þú gengur um kornakur náunga þíns, þá máttu tína öxin með hendinni, en ei máttu veifa sigðinni yfir kornakur hans.

24. KAPÍTULI.

Um hjónabönd, veðsetningar og fl.

EF einhver fær sèr konu, og hefir samrekt henni, en hún finnur ekki síðan náð fyrir augum hans,

fyrir einhvers óþokka sakir, þá skal hann mega gefa henni skilnaðarskrá, fá henni hana í hendur, og láta hana svo fara af heimili sínu.

2 Þegar hún er gengin burt af bönum, og farin alveg í burtu, en giptist öðrum manni, og sá annar maður fær líka andstygd á henni,

3 Gefur henni skilnaðarskrá, fær henni hana í hendur, og lætur hana svo fara af heimili sínu, ellegar ef svo ber undir, að sá seinni maður deyri, sem hana tók til eiginkonu,

4 Þá má ekki hennar fyrri maður, sem hafði skilið sig við hana, taka hana aptur sér til eiginkonu, af því hún er orðin óhrein, því slíkt er andstygd fyrir Drottni, svo þú ei flekkir það land, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér að arfi.

5 Þegar einhver er nýkvæntur, þá skal hann ei fara í hernað, og eingin þýngsli skulu á hann leggjast; skal hann vera frjáls maður á heimili sínu heilt ár, og gleðja sig með konu þeirri, sem hann hefir tekið sér.

6 Þú mátt ekki taka í pant yfir- né undirkvörn, því það væri að taka í pant lífsbjörg annars.

7 Ef einhver verður fundinn að því, að hafa stolið nokkrum af bræðrum sínum, Ísraelssonum, og annaðhvort sjálfur heldur honum ánaudugum, eða selur hann mansali, þá skal sá þjófur deyja, og ber yður að af má meðal yðar slíka vonzku.

8 Gæt þín í líkþráar-veikindum, að þú grandgæfilega aðgætir og gjörir alt það, sem prestarnir og Levítarnir leggja fyrir þig; skuluð þér það alt halda og gjöra, sem þeir skipa yður;

9 Láttu þér minnisstøtt það, sem Drottinn, þinn Guð, gjörði við hana Maríu á leiðinni, þegar þér helduð út af Egyptalandi.

10 Ef þú hefir lánað náunga þínum eitthvað, hvað sem það svo er, þá máttu ekki gánga inn í hans hús, til að taka út af honum pant,

11 Heldur skaltu staðnæmast fyrir utan dyrnar, en sá, sem þú hafðir lánað, beri pantinn út til þín;

12 En sè maðurinn öreigi, þá skaltu ekki gánga til svefns með pant hans,

13 Heldur skaltu færa honum pantinn aptur fyrir sólarlagið, svo hann

geti sofið í sínum eigin rúmfötum; mun hann þá blessa þig, og þess mun Drottinn Guð þinn láta þig njóta.

14 Þú skalt ekki refjast um kaup þess, sem er fátækur og þurfandi, hvort sem hann er af löndum þínum, eða útlendum, sem eru í landinu innan borga þinna,

15 Heldur skaltu greiða honum kaup sitt á hverjum degi, áður en sólin gengur undir, því hann er fátækur, og ætlaði upp á það, svo hann kalli ei til Drottins móti þér, og verði þér svo þetta til syndar reiknað.

16 Feðurnir skulu ekki deyja fyrir börn sín, og ekki börnin fyrir feðurna, heldur skal hver deyja fyrir sína eigin misgjörð,

17 Þú skalt ei halla rætti hins útlenda og föðurlausa, og þú skalt ekki taka í pant ekkjunnar fatnað;

18 Því þér skal minnisstøtt, að þú varst þræll í Egyptalandi, og Drottinn, þinn Guð, frelsaði þig þaðan; þess vegna skipa eg þér að gjöra þetta.

19 Þegar þú hefir lokið kornskurði á akri þínum, og þú hefir gleymt einu bindini úti á akrinum, þá skaltu ekki snúa aptur til að sökja það, láttu heldur hinn útlenda, ekkjuna og hinn föðurlausa eiga það, svo að Drottinn, þinn Guð, blessi þig í allri þinni atvinnu.

20 Þegar þú hefir barið ávextina af þínu olíutrè, þá skaltu ei gjöra þar eptirleit, heldur skal hinn útlendi, ekkjan og sá föðurlausi eiga það.

21 Þegar þú hefir skorðið upp vínberin í víngarði þínum, þá skaltu ekki tína úr honum aptur, heldur skal hinn útlendi, ekkjan og sá föðurlausi eiga það;

22 Lát þér minnisstøtt, að þú varst þræll í Egyptalandi, því skipa eg þér að gjöra þetta.

25. KAPÍTULI.

Um líkamlega refsing. Bróðir skyldur að eiga burnlausa ekkju eptir bróður sinn. Rætt vog og mælr.

ÞEGAR ágreiningur verður manna í millum, þá skulu þeir mæta á þingi, og skal þar skera úr málum þeirra, þar á að deoma hinn saklausa sikan, en sakfella hinn seka.

2 Ef hinn seki hefir unnið til refsingar, þá skal dómarrinn láta leggja hann niður í sinni víðurvist, og slá hann eins mörgum höggum, og sambýður misgjörningi hans ;

3 Hann má leggja á hann fjörutígi högg, en ekki fleiri, svo ei verði gengið fram af honum, og bróðir þinn verði meiddur og aumkunarlega útlítandi.

4 Þú skalt ekki mýla nautið, meðan það þreskir.

5 Þegar brœður búa saman, og einn þeirra deyr barnlaus, þá skal kona hins framliðna ekki taka neinum manni úrættis, heldur skal hennar eigin mágur liggja hjá henni, taka hana sér til konu og eignast hana ;

6 Þann fyrsta son, sem hún fœðir, skal hann láta bera nafn síns framliðna bróður, svo að hans nafn upp rœtist ekki úr Ísrael.

7 En ef maðurinn vill ekki taka bróðurkonu sína til eiginkonu, þá skal hans bróðurkona ganga upp í borgarhlíðin fram fyrir öldúngana og segja : mágur minn vill ekki upp vekja bróður sínum nafn í Ísrael, og vill ekki eiga mig. Öldungar borgarinnar skulu þá kalla hann fyrir, og hafa tal af honum.

8 Ef hann þá segir þar frammi fyrir þeim : eg vil ekki eiga hana,

9 Þá gangi bróðurkona hans þar að honum í víðurvist öldúnganna, taki skóinn af fœtinum á honum, hræki framan í hann, og fari þessum orðum : svona á að fara með hvern þann, sem ekki vill upp byggja síns bróður hús.

10 Og hann skal hafa það auknefni í Ísrael, að ætt hans sé kend við Berfót.

11 Þegar tveir menn deila illdeilum, og kona annarshvors hleypur að, og vill hjálpa manni sínum úr höndunum á þeim, sem slær hann, og réttir höndinni til, og grípur um hans leyndarlim,

12 Þá skaltu höggva af henni hendina, og auga þitt skal ekki sjá aumur á henni.

13 Þú skalt ekki hafa í sjóði þínum tvenns konar vogir, aðra stærri og aðra minni ;

14 Þú skalt ei heldur hafa í húsi

þínu tvenns konar mæliaska, annan stærri og annan minni.

15 Þú skalt hafa eina gilda og rétta vog, einn gildan og rétta mæliask, svo þú megir lengi lifa í því landinu, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér,

16 Því Drottinn, þinn Guð, hefir andstygd á öllum, sem þessa eður aðra rángsleitni hafa í frammi.

17 Láttu þig reka minni til, hvernig Amalekítar fóru með þig á leiðinni, þegar þú fórst út úr Egyptalandi,

18 Hvernig þeir mœttu þér á leiðinni, og börðu þá, sem aptastir fóru, sem voru orðnir þreyttir og fóru seinna, þegar þú varst orðinn bæði lúinn og dasaður, og þeir hræddust ekki Guð að því.

19 Þegar nú Drottinn, þinn Guð, veitir þér næði fyrir öllum þínum óvinum alt í kring um þig í því landinu, sem hann mun gefa þér til eignar, þá skaltu með öllu af má minning þeirra, Amalekíta, af jarðarhnettinum ; gleymdu því ekki !

26. KAPÍTULI.

Fórnir af frumgróðanum. Tiundir.

ÞEGAR þú ert kominn í það land, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér til eignar, ert búinn að taka það, og seztur þar að,

2 Þá skaltu taka það fyrsta af öllum landsins ávexti, sem jörðin gefur af sér, sú sem Drottinn, þinn Guð, gefur þér ; skaltu láta það í körfu, og færa síðan til þess staðar, sem Drottinn, Guð þinn, mun út velja sér sjálfum til bústaðar,

3 Og þú skalt fara á fund við þann kennimann, sem þá er, og segja við hann : eg játa í dag fyrir Drottni, Guði þínum, að eg er kominn í það land, sem Drottinn sór forfedrum vorum að gefa oss.

4 Presturinn skal þá taka við körfunni af hendi þér, og setja hana niður við altari Drottins, þins Guðs ;

5 Þá skaltu enn fremur inna til, og segja frammi fyrir Drottni, þínum Guði : forfeður mínir, hinir sýrlenzku, fóru reikandi ; þeir héldu síðan ofan til Egyptalands, og voru þar útlendingar og fáir síns liðs, en urðu þar að mikilli, völdugri og fjölmennri þjóð ;

6 En hinum Egypzku fórst illa við oss ; þeir þjáðu oss og lögðu á oss þúngan þrældóm ;

7 Þá kölluðum vér til Drottins, Guðs fedra vorra, og Drottinn heyrdi vort ákall, og sá vora eynd, bágingi og ánaud,

8 Og Drottinn út leiddi oss af Egyptalandi með voldugri hendi og útréttum armlegg, með miklum undrum, táknum og fyrirburðum,

9 En leiddi oss hingað til þessa staðar, og gaf oss þetta land, sem flóir í mjólk og hunangi ;

10 Þess vegna flyt eg nú hingað þann fyrsta ávöxt landsins, sem þú, Drottinn ! gafst mér. Þér skuluð leggja þetta fram fyrir Drottin, yðar Guð, og tilbiðja hann ;

11 Svo skaltu, ásamt Levítunum og þeim útlendu, sem eru á meðal þín, gjöra þér glatt, vegna þess góða, sem Drottinn, þinn Guð, hefir veitt þér og þínu hyski.

12 Þegar þú ert búinn að greiða allar tíundir af þínum ágóða á hinu þriðja ári, sem er gjaldár þessara tíunda, og þú hefir veitt Levítunum, hinum útlendu, hinum föðurlausa og ekkjunni, máltíð innan þinna borga, svo þeir hafi mettir orðið, þá skaltu segja frammi fyrir Drottni, þínum Guði :

13 Eg hefi flutt burt af heimilinu það, sem helgað var, og hefi gefið það Levítum, hinum útlendu, ekkjunni og föðurleysingjum, eptir öllum þeim boðordum, sem þú hefir lagt fyrir mig ; eg hefi ekki trádkað þínum boðordum, nè gleymt þeim ;

14 Eg hefi ekki etið af því í sorg minni, og eg hefi ekkert af því tekið til óhreinnar notkunar, og ekkert af því hefi eg gefið hinum dauðu ; eg hefi hlýtt raustu Drottins, míns Guðs, og gjört alt, eins og hann bauð mér.

15 Lít ofan frá þínu heilaga sæti á himnum, og blessa þitt fólk Ísrael, og það land, sem þú hefir gefið oss, eins og þú með eiði lofadir forfedrum vorum, landið, sem flóir í mjólk og hunangi.

16 Á þessum degi býður Drottinn, þinn Guð, þér, að breyta eptir þessum boðordum og setningum ; gæt þeirra og breyt eptir þeim af öllu hjarta og af allri salu þinni ;

17 Þú hefir sagt við Drottin í dag, að hann skuli vera þinn Guð, og þú viljir ganga á öllum hans vegum, og halda hans lögmál, boðorð og setninga, og hlýða hans raust ;

18 Þess vegna hefir líka Drottinn ákveðið við þig í dag, að þú skulir vera hans óðalsfólk, eins og hann hefir heitið þér, og að þú skulir varðveita hans boðorð,

19 Og að hann skuli hefja þig yfir allar þjóðir aðrar, sem hann hefir skipað, svo að þinn heiður, nafn og sömd verði uppi, og þú sèrt fólk helgað Drottni, Guði þínum, eins og hann hefir heitið.

27. KAPÍTULI.

Steinar hinu megin Jórdunar ; bölvun frá fjallinu Ebal.

MÓSES ásamt öldúngum Ísraelíta bauð fólkinu og sagði : haldið öll þessi boðorð, sem eg legg fyrir yður í dag ;

2 Og þegar þér farið yfir um Jórdan inn í landið, sem Drottinn, yðar Guð, mun gefa yður, þá skaltu reisa upp stóra steina, og bræða þá utan með kalki,

3 Og rita á þá allar þessar laga-greindir, þegar þú ert kominn yfir um, í landið, sem Drottinn, þinn Guð, mun gefa þér, landið, sem flóir í mjólk og hunangi, eins og Drottinn, þinna fedra Guð, hefir heitið.

4 Já ! þegar þér eruð komnir yfir um Jórdan, þá skuluð þér reisa upp þessa steina, sem eg var núna á að minnast, á fjallinu Ebal, og bræða þá utan með kalki.

5 Þú skalt líka byggja Drottni, þínum Guði, þar altari úr steinum, án þess að bera að þeim nokkurt járn.

6 Af ótilhöggnum steinum skaltu byggja þetta altari Drottni, þínum Guði, og þar á skaltu fórna Drottni, þínum Guði, brenniförn ;

7 Þar skaltu líka fórna þakklætisförn, halda þar máltíð, og gleðja þig frammi fyrir Drottni, þínum Guði.

8 En á steinana skaltu rita öll þessi lagaboð greinilega og læsilega.

9 Framvegis talaði Móses og prestarnir og Levítarnir við allan Ísrael ! og sögðu : bygg að og hlustaðu eptir

Ísrael! á þessum degi ertu orðinn lýður Drottins, þíns Guðs,

10 Þess vegna skaltu hlýða raustu Drottins, þíns Guðs, og breyta eptir hans boðorðum og setningum, sem eg legg fyrir þig í dag.

11 Og Móses bauð fólkinu sama daginn, og sagði :

12 Þessir skulu standa uppi á fjallinu Garísím til að blessa fólkið, þegar þér eruð komnir yfir um Jórdan : Símeon, Leví, Júda, Ísaskar, Jósep, Benjamín.

13 Og þessir skulu standa uppi á fjallinu Ebal til að bölvá : Rúben, Gad, Asser, Sebúlón, Dan og Neftalí.

14 Levítarnir skulu með hárrí raustu kalla þannig frammi fyrir öllum Ísraelítum :

15 Bölváður sè sá, sem býr sèr til skurðgoð, eða steypt líkneski—það er Drottinn viðbjóður—handaverkið einhvers smíðsins, og blótar það á laun. Og alt fólkið undirtaki og segi : Amen.

16 Bölváður sè sá, sem ófrægir föður sinn eða móður. Og alt fólkið segi : Amen.

17 Bölváður sè sá, sem færir saman landamerki náunga síns. Og alt fólkið skal segja : Amen.

18 Bölváður sè sá, sem leiðir hinn blinda af réttum vegi. Og alt fólkið skal segja : Amen.

19 Bölváður sè sá, sem hallar rètti hins útlenda, hins föðurlausa og ekkunnar. Og alt fólkið skal segja : Amen.

20 Bölváður sè sá, sem legst með stjúpum sinni ; því hann flettir upp ábreiðu föður síns. Og alt fólkið segi : Amen.

21 Bölváður sè sá, sem legst með nokkurs konar fænaði. Og alt fólkið skal segja : Amen.

22 Bölváður sè sá, sem legst með systur sinni, hvort sem hún er samfæðra eða sammæðra. Og alt fólkið segi : Amen.

23 Bölváður sè sá, sem liggur hjá tengdamóður sinni. Og alt fólkið segi : Amen.

24 Bölváður sè sá, sem vegur náunga sinn leynilega. Og alt fólkið segi : Amen.

25 Bölváður sè sá, sem tekur mútu,

til þess að firra lífi saklausan mann. Og alt fólkið segi : Amen.

26 Bölváður sè sá, sem ekki heldur allar þessar lagagreinir, og breytir eptir þeim. Og alt fólkið skal segja : Amen.

28. KAPÍTULI.

Þeir hlýðnu hljóta blessan, þeir óhlýðnu bölván.

EN ef þú ert hlýðinn raustu Drottins, þíns Guðs, svo þú heldur og gjörir öll hans boðorð, sem eg legg fyrir þig í dag, þá mun Drottinn, þinn Guð gjöra þig æðstan allra þjóða á jarðri,

2 Og á þér munu þá rætast og hrína allar þessar blessanir, af því þú hlýddir raustu Drottins, þíns Guðs.

3 Blessaður muntu verða í borginni, blessaður á akrinum,

4 Blessast mun þér þinn lífsins ávöxtur, þinn jarðarávöxtur, ávöxtur þinnar hjarðar, ávöxtur þinna nauta, og ávöxtur þinna sauða.

5 Blessun mun fylgja þinni körfu og þínu brauðtrogi.

6 Blessaður muntu vera í þínum inngangi, og blessaður í þínum útgangi.

7 Drottinn mun hrekja þína óvini fyrir þér, sem rísa upp á móti þér, um einn veg munu þeir að þér ráðast, en um sjö leiðir munu þeir flýja undan þér.

8 Drottinn mun bjóða blessaninni að vera í búi þínu, og í öllu, sem þú tekur þér fyrir hendur, og hann mun blessa þig í því landinu, sem Drottinn Guð mun gefa þér.

9 Drottinn mun hefja þig til helgaðrar þjóðar, eins og hann hefir svarið þér, ef þú heldir boðorð Drottins, þíns Guðs, og gengir á hans vegum.

10 Skulu þá allar þjóðir á jarðarkrínglunni sjá, að þú ert kallaður eptir Drottinni, og þeim skal standa ótti af þér.

11 Hann mun gefa þér yfirgnæf-anleg auðæfi, bæði af þínum eigin lífsávexti, af ávexti fænaðarins, af ávexti akursins, í því landinu, sem Drottinn, þinn Guð, sör þínum forfeðrum að gefa þér,

12 Og Drottinn mun upp ljúka sínu nægtabúri, himninum, til að gefa

þínu landi regn á hagkvæmum tíma, og hann mun blessa allan þinn starfa; þú skalt lána mörgum þjóðum, en sjálfur ei lán taka af neinum.

13 Drottinn mun láta þig verða að höfði, en ekki hala; þú skalt ætíð hafa betur, og aldrei verða undir, ef þú ert hlýðinn boðorðum Drottins, þíns Guðs, sem eg legg fyrir þig í dag, að þú gætir þeirra og breytir eptir þeim,

14 Ef þú víkur ekki frá neinum þessum orðum, sem eg legg fyrir þig í dag, hvorki til hægri né vinstri, svo þú gefir þig við annarlegum guðum, til að þjóna þeim.

15 En ef þú ekki gegnir raustu Drottins, þíns Guðs, að halda og gjöra öll hans boðorð og setninga, sem eg legg fyrir þig í dag, þá skulu allar þessar óblessanir dynja yfir þig og hrína á þér:

16 Bölvaður sertu þá í borginni, bölvaður á akrinum;

17 Bölvuð skal þín karfa vera og þitt brautdreg;

18 Bölvaður sè þinn lífsins ávöxtur, þinn jarðarávöxtur, ávöxtur þíns nautpenings og þíns sauðfjár;

19 Bölvaður sertu, þegar þú gengur inn og bölvaður, þegar þú gengur út.

20 Drottinn mun senda yfir þig óblessan, óráð og lánleysi í öllu, sem þú tekur þér fyrir hendur að gjöra, þángað til hann af máir þig, og fyrirfer þér voveiflega fyrir þinna illgjörða sakir, þar þú yfirgafst hann.

21 Drottinn mun láta drepsoðtir sökja á þig, þángað til hann upp rætir þig úr landinu, sem þú nú ert á leiðinni að öðlast.

22 Drottinn mun slá þig með megrusótt, köldu, hita og bruna, með sverði, með kyrkingi og fölnan í öllum jarðargróða, og mun þetta ásækja þig þángað til þú tortýnist.

23 Þinn himinn, sem er yfir höfði þér, skal verða sem kopar, og jörðin undir þér sem járn.

24 Drottinn mun gefa þínu landi ryk og sand í staðinn fyrir regn af himni, þángað til hann hefir eyðilagt þig.

25 Drottinn mun láta óvini þína slá þig; um einu veg muntu ganga

á móti þeim, en um sjö vegu muntu flýja undan þeim, og þú skalt hrekjast um öll heimsins ríki.

26 Líkami þinn skal verða öllum fuglum loptsins, og öllum dýrum jarðarinnar að bráð og einginn skal bægja þeim þar frá.

27 Drottinn mun slá þig með egypzkum kaunum og sárum á bak til, með ólæknandi kláða og vosi.

28 Drottinn mun slá þig með vitfirringu, blindni, og með hjartans sinnuleysi;

29 Þú skalt fálma um miðdegid, eins og blindur maður fálmar í myrkri, og þú skalt eingri gæfu stýra á þínum vegum; þú skalt verða hrakinn og áreittur alla þína daga og, einginn skal líðsinna þér.

30 Þú munt festa þér konu, og annar mun sofa hjá henni; þú munt byggja þér hús, en ekki fá að búa í því sjálfur; þú munt planta víngarð, en ekki fá sjálfur að njóta.

31 Þínum uxa skal verða slátrað fyrir augunum á þér, en þú skalt ekki fá að eta þar af; asna þínum skal verða rænt frá þér, og ekki koma aptur til þín; sauðir þínir skulu gefast óvinum þínum, og einginn skal taka málstað þinn.

32 Synir þínir og dóttur skulu gefast á vald útlendri þjóð; augu þín skulu horfa á þetta, og daprast af eptirsjón á þeim, en einginn styrkur skal vera í höndum þínum (til að hjálpa þeim).

33 Öllum ágóða af landinu og þínum eigin sveita skal það fólk eyða, sem þér er ókunnugt, en þú skalt verða áreittur og hrakinn alla þína daga.

34 Þú skalt ganga frá vitinu út af því, sem augu þín mega horfa á.

35 Drottinn mun slá þig með illum sárum á knèn og fótleggina, frá iljum og alt upp á hvirfil, sem ekki verði groedd.

36 Drottinn mun reka þig í burtu og þinn konung, sem þú hefir sett yfir þig, til þeirrar þjóðar, sem hvorki þú né þínir forfedur hafa þekt, og þar muntu dýrka annarlega guði, stokka og steina;

37 Þú munt verða að viðundri og almennum orðskviði og spotti meðal þess fólks, sem Drottinn rekur þig til;

38 Mikið kornsæði muntu færa út á akrana, en litlu skaltu aptur inn safna, því eingisprettur skulu upp eta það.

39 Þú munt planta víngarð og yrkja hann, en þú skalt hvorki drekka vínið, nè saman safna vínberjunum þar af, því maðkurinn skal skemma það.

40 Þú skalt hafa viðsmjörsviðartrè innan allra þinna landamerkja, en þú skalt þó ei smyrja þig með viðsmjóri þeirra, því þín viðsmjörsviðartrè skulu upp rætast.

41 Þú munt geta syni og dætur, en ekki njóta þeirra, því þau skulu verða hertekin og flutt í burtu.

42 Eingisprettur skulu setjast að öllum þínum aldintrjám og landsávöxtum.

43 Sá útlendi, sem er hjá þér, skal æ meir og meir ganga upp yfir þig, en þú skalt æ meir og meir ganga niður.

44 Hann mun lána þér, en þú munt honum ekki lána; hann mun verða höfudið, en þú halinn.

45 Allar þessar óblessanir skulu koma yfir þig, elta þig og hrína á þér, þangað til þú verður af maður, af því þú gegndir ekki raustu Drottins, þíns Guðs, að halda hans bódorð og setninga, eins og hann hefir boðið þér.

46 Þessar óblessanir skulu vera á þér og þínum afkomendum æfinlega til býsna og fádema,

47 Af því þú dýrkaðir ekki Drottinn, Guð þinn, með hjartans gleði og unadsemd, þá er þú hafðir als nægtir;

48 Þess vegna skaltu mega þrælka hjá þeim fjandmönnum, á hverra vald Drottinn, þinn Guð, mun gefa þig, með húngri, þorsta, klæðleysi og skorti á öllu, og hann skal leggja járnok á háls þér, þangað til hann gjörir út af við þig.

49 Drottinn mun leida þjód eina á móti þér úr fjarlægð, frá jarðarinnar enda, er komi með arnarflugi, hverrar tungumáll þú ekki skilur;

50 Það mun illúðleg þjód, sem ei mun gjöra greinarmun hins aldraða, og ekki vægja hinum ungu;

51 Hún mun eyða ávexti þíns

fænaðar, og þíns lands ávexti, þangað til þú deyr út af; hún mun ekki leifa þér korni, víni eða viðsmjóri, eigi heldur ávexti nautpeningsins eða fjárens, þangað til hún er búin að gjöra út af við þig.

52 Þeir munu um sitja þig í öllum þínum borgum í landinu, þangað til þeir fá niður brotið þína háu og rammbygðu múrveggi, sem þú treystir á; hún mun um sitja þig í öllum borgum í landi þínu, því sem Drottinn, þinn Guð, hefir gefið þér.

53 Þú munt eta þinn lífsávöxt, holdið af sonum þínum og dætrum, sem Drottinn, þinn Guð, hefir gefið þér; svo nærri mun ganga umsátrið og þau harmkvæli, sem þú munt sæta af óvinum þínum;

54 Svo að sællifur og kveifarlegur maður meðal þín skal þó ekki tíma að gefa bróður sínum, eður húsfreyju sinni, sem hvílir í hans faðmi, eða þeim syni, sem hann á enn þá á lífi, nokkuð af holdi sona sinna,

55 Sem hann mun neyðast til að eta, af því hann hefir ekkert annað til; svo nærri mun ganga umsátrið og þau harmkvæli, sem þú munt sæta af óvinum þínum í öllum þínum borgum.

56 Sællif kona meðal þín og kveifarleg, svo hún fyrir sællifi og kveifarskap hefir ei svo mikið sem drepð hendi sinni í kalt vatn, hún skal þó ei tíma að gefa bónda sínum, sem hvílir í hennar faðmi, eða syni sínum eða dóttur

57 Þá fylgjuna, sem komin er af hennar móðurlífi, eða þann soninn, sem hún hefir nýfœtt, því hún mun sjálf eta hann á laun, af skorti á öllu; svo nærri mun ganga umsátrið og þau harmkvæli, sem þú munt sæta af þínum óvinum í öllum þínum borgum.

58 Ef þú ekki heldur og breytir eptir öllum orðum í þessu lögmáli, sem skrifuð eru í þessari bók, svo þú óttist hið dýrðlega og hræðilega nafn Drottins, þíns Guðs,

59 Þá mun Drottinn slá þig og þína afkomendur með frábæru móti, með miklum og langvarandi plágum, með illum og þrálátum sjúkdómum;

60 Hann mun snúa til þín öllum

Egyptalands sjúkdómum, sem þú kviðir fyrir, og þeir munu alt af haldast við þig ;

61 Og þar að auk mun Drottinn láta koma yfir þig alla sjúkdóma og plágur, sem ei eru nafngreindar í þessari lögbók, þángað til þú ferst,

62 Og ei skulu nema fáeinir verða eptir af yður, í staðinn þess þér áður voruð svo margir, sem himinsins stjórnur, af því þú gegndir ei raustu Drottins, þíns Guðs ;

63 Og eins og Drottinn áður fyrri hafði yndi af því, að gjöra yður vel til og fjölga yður, eins mun hann hafa yndi af að eyðileggja og af má yður ; þér munuð verða út reknir úr því landi, sem þú nú ert á leiðinni til að eignast.

64 Drottinn mun dreifa þér meðal allra þjóða, frá einu heimskauti til annars, og þar muntu dýrka annarlega guði, sem hvorki þú nè þínir feður hafa þekt, af stokkum og steinum.

65 Á meðal þessara þjóða (heiðingja) skaltu ei mega búa í næði, og fætur þínir skulu þar einga ró hafa, því að Drottinn mun í þeim stað gefa þér skjálfandi hjarta, óelju og eirðarleysi ;

66 Þitt líf skal leika fyrir þér sem á þræði ; þú skalt vera hræddur um þig dag og nótt, og aldrei mega vera ugglas um líf þitt ;

67 Á morgnana muntu segja : æ ! mætti eg nú lifa til kvölds ! en á kvöldin muntu segja : æ ! mætti eg nú lifa til morguns ! sökum hræðslu hjarta þíns, sem mun skelfa þig, og sökum þess, sem þú mátt horfa upp á ;

68 Og Drottinn mun á skipum flytja þig aptur inn í Egyptaland, um þann veg, sem eg hefi sagt þér, að þú skyldir hann ei framar sjá, og þar skuluð þér seldir verða óvinum yðar til þræla og ambátta, svo að þar munu bresta kaupendur.

29. KAPÍTULI.

Uppvatning til hljóði.

ÞESSI eru þau sáttmálsorð, sem Drottinn bauð Móses að semja við Ísraelsbörn í Móabílandi, auk sáttmálans, sem hann samdi við þau áður í Hóreb.

2 Móses kallaði saman allan Ísrael, og sagði : þér hafið sæð alt það, sem Drottinn gjörði yður ásjaandi í Egyptalandi, bæði við Faraó sjálfan, hirðmenn hans og alt landið ;

3 Eg tala um hinar miklu plágur, sem þú hefir sæð með þínum eigin augum, um hin miklu tákn og undur.

4 Samt hefir Drottinn alt til þessa dags ekki gefið yður réttskynjandi hjarta, eður augu til að sjá með, eða eyru til að heyra með.

5 Hann leiddi yður fjörutíu ár í eyðimörku ; yðar fót fyrndust ekki á yður, og yðar skór slitnuðu ekki á fótum yðar ;

6 Þér átuð ekki brauð, nè drukkuð vín, eða nokkurn áfengan drykk, svo þú skyldir mega skynja, að hann væri Drottinn, þinn Guð ;

7 Þér komuðt hingað á þenna stað ; þá lagði Síhon, konúngurinn af Hesbon, og Ogg, konúngurinn af Basan, á móts við oss til orustu, en vér lögðum þá að velli,

8 Tókum undir oss land þeirra, og skiptum því með Rúbenítum, Gadítum og hálfri Manassis ættkvísl.

9 Svo haldið þá þessi sáttmálans orð og breytið eptir þeim, svo þér getið orðið lánsamir í öllum yðar fyrir-tækjum.

10 Þér standið í dag allir saman frammi fyrir Drottni, yðar Guði, höfuðsmenn yðar ættkvísla, yðrir öldungar, yðrir embættismenn, og hver maður í Ísrael,

11 Yðar börn, yðar húsfreyjur, þeir útlendu, sem eru í landtjöldum þínum, þeir sem höggva við þinn og sökja vatn fyrir þig,

12 Til að binda með eiði þann sáttmála, sem Drottinn, þinn Guð, vill gjöra við yður í dag, til þess hann gjöri þig í dag að sinni þjóð,

13 Og hann sè þinn Guð, eins og hann hefir lofað þér, og eins og hann hefir svarið forfedrum þínum, Abraham, Ísaak og Jakob ;

14 Því eg bind þenna sáttmála og eið, ekki við yður einúngis,

15 Heldur bæði við yður, sem hér eruð í dag og standið hér, ásamt oss, frammi fyrir Drottni, vorum Guði, og líka þá, sem ekki eru hér í dag með oss, það er : við eptirkomendurna.

16 Því þér munið eptir veru vorri í Egyptalandi, og hvernig vör komumst mitt í gegnum svo margar þjóðir, sem yfir var að fara ;

17 Þér sáuð þeirra svívirðilegu guðsdýrkun og skurðgoð, úr trè og steinum, úr gulli og silfri, sem þeir höfðu hjá sér,

18 Svo það má einginn vera meðal yðar, hvorki karl né kona, heimili eða ættkvísl, sem í dag snúi hjarta sínu frá Drottni, vorum Guði, og gangi að dýrka goð þessara þjóða ; á meðal yðar sè eingin rót, sem beri eitur eða malurt.

19 Sè sá nokkur, er heyrir viðlögur þessa svardaga, og þó hrosnar fyrir sínu eigin hjarta og segir : mér skal líða vel, því eg vil fara eptir minni eigin geðþekkní, svo eg geti drukkið við þorstanum,

20 Þá mun Drottinn ekki þyrma þvílíkum, heldur mun hans reiði og vandlæting dýnja yfir þann mann, og allar þær óblessanir, sem upp taldar eru í þessari bók, skulu hlaðast á hann, og Drottinn mun af má hans nafn undir himninum,

21 Og, hann mun taka hann út af úr öllum ættkvíslum Ísraels, til að gjöra honum alt það ilt, sem óblessunarorð þess sáttmála, sem er skrifaður í þessari lagabók, hljóða upp á.

22 Þegar eptirkomendurnir, börn yðar, sem koma munu eptir yðar dag, og útlendir, sem koma að úr fjarlægum löndum, sjá plágur lands þessa, og veikindi, sem Drottinn slær það með,

23 Þá munu þeir segja : hann hefir brent land þetta alt með brennisteini og salti, svo þar verður ekki sáð, og ei getur þar neitt sprottið, eða nokkur urt komið upp úr jörðunni, en alt er umturnað eins og Sódóma og Gómorra, Adama og Sebóim, sem Drottinn umturnaði í reiði sinni og hefndarbræði.

24 Þá munu allar þjóðir spyrja : hvað kemur til, að Drottinn hefir farið svona með þetta land ? hvernig stendur á þessari hans miklu heiptarreiði ?

25 Þá munu menn svara : það kemur af því, að þeir yfirgáfu sáttmálann, sem Drottinn, þeirra fedra Guð, gjörði

við þá, þegar hann leiddi þá út úr Egyptalandi,

26 En gengu að dýrka annarlega guði, sem þeir ekki þektu til, og sem þeim aldrei voru ætlaðir ;

27 Þess vegna hefir Drottinn orðið svo bráður við þetta land, að hann hefir látið koma yfir þá allar þær óblessanir, sem eru tilnefndar í þessari bók,

28 Og rekið þá burt úr þeirra landi í mikilli reiði, grimd og bræði, og fleygt þeim í framandi lönd, og stendur það svo enn í dag.

29 Leyndardómar eru fyrir Drottin, vorn Guð, en það, sem opinberað er, er ætlað oss og niðjum vorum æfinlega, svo að vör þess heldur breytum eptir öllum þessum lögmálsorðum.

30. KAPÍTULI.

Guð miskunar þeim, er sjá að sér.

ÞEGAR alt þetta kemur yfir þig, annaðhvort blessanir eða (bölv-anin), sem eg hefi lagt fyrir þig, að þú leggur þér það á hjarta á meðal þeirra þjóða, sem Drottinn, þinn Guð, rekur þig til,

2 Og þú snýr þér aptur til Drottins, þíns Guðs, og gegnir, bæði þú og niðjar þínir, hans rausta af öllu hjarta og allri sálu, í öllu, sem eg legg fyrir þig í dag,

3 Þá mun Drottinn, þinn Guð, gjöra enda á þinni herleiðingu og aumkast yfir þig, og safna þér aptur saman af öllum þjóðum, á meðal hverra Drottinn, þinn Guð, hafði dreift þér ;

4 Þó þú svo hefðir tvístrazt alt til heimsskauta, þá mun þó Drottinn, þinn Guð, saman safna þér og koma þér þaðan,

5 Og hann mun koma þér í það land, sem fedur þínir hafa átt, að þú eignist það, og hann mun gjöra enn betur til þín, og fjölga þér enn meir en forfeðrum þínum ;

6 Og Drottinn, þinn Guð, mun um skera hjarta þitt og hjarta niðja þinna, svo að þú elskir Drottin, Guð þinn, af öllu hjarta þínu og af allri sálu ; undir því er líf þitt komið.

7 En Drottinn, þinn Guð, mun snúa öllum þessum óblessunum á óvini þína, á þá, sem hata þig og ofsækja ;

8 En ef þú snýst þannig og hlýðir

raustu Drottins, svo þú breytir eptir öllum hans boðordum, sem eg legg fyrir þig í dag, þá mun Drottinn, Guð þinn, farsæla þig í öllum starfa þínum,

9 Með barnaláni, með ávexti af fænaði þínum og jörðu þinni, svo þér vegni vel; Drottinn mun þá aptur fara að hafa yndi af að gjöra þér gott, eins og hann hafði yndi af því við forfeður þína,

10 Ef þú að eins gegnir raustu Drottins, þíns Guðs, í því að halda hans boðorð og setninga, sem skrifadir eru í þessari lagabók, ef þú að eins snýr þér til Drottins, þíns Guðs, af öllu hjarta og af allri sálu.

11 Því það boðorð, sem eg hefi lagt fyrir þig í dag, er ekki svo erfitt fyrir þig eða fjarlægð.

12 Ekki er það uppi í himninum, svo þú þurfir að segja: hver ætli fari fyrir oss upp í himininn og sækir það fyrir oss, og útlisti, svo vèr getum breytt eptir því;

13 Það er ekki hinu megin hafsins, svo þú þurfir að segja: hver mun vilja fara fyrir oss yfir hafð, til að sækja það og útlista oss, að vèr fáum breytt eptir því;

14 Því það boðorð liggur mjög nærri þér, það er í þínum eigin munni og hjarta, svo að þú getur þess vegna breytt eptir því.

15 Sjá! eg legg fyrir þig í dag lífið og það hið góða, dauðann og hið vonða,

16 Með því eg býð þér í dag, að þú skulir elska Drottinn, Guð þinn, og ganga á hans vegum og varðveita hans boðorð, lögmál og setninga, svo þú megir lifa og fjölga, og Drottinn, þinn Guð, blessi þig í því landi, sem þú fer nú til að eignast.

17 En ef þér snýst hugur, og hlýðir ekki, en lætur villa þig, svo þú tilbíðjir annarlega guði og dýrkir þá,

18 Þá kunngjörir eg yður í dag, að þér munuð tortýnast, og ekki lengi lifa í því landi, sem þú ert nú á leiðinni að eignast, þegar þú ert kominn yfir um Jórdan.

19 Kveð eg í dag himin og jörð til vitnis yfir yður, að eg hefi lagt fyrir yður lífið og dauðann, blessanina og bölvana; veldu þá lífið, svo þú og þínir niðjar megi lifa;

20 Elskið Drottin, yðar Guð, og hlýðið hans raustu og haldið yður til hans, því undir því er líf þitt undir komið og lánggæfur aldur í því landi, sem Drottinn hefir svarið að gefa forfeðrum þínum, Abraham, Ísaak og Jakob.

31. KAPÍTULI.

Móses leggur niður embættið, setur Jósúa í sinn stað, kveður til þings.

OG Móses fór enn nú þessum orðum til als Israelslýðs:

2 Eg em í dag rétt hundrað og tuttugu ára gamall; eg get nú ekki lengur gengið út og inn; líka hefir Drottinn sagt við mig: þú skalt ekki komast yfir þessa Jórdan.

3 En Drottinn, þinn Guð, mun sjálfur ganga á undan þér; hann mun og sjálfur eyða þessum þjóðum; svo þú leggir þær undir þig; Jósúa skal vera þinn fyrirliði, eins og Drottinn hefir sagt;

4 Og Drottinn mun fara með þessar þjóðir, eins og hann fór með Síhon og Ogg, Amóríta konunga, sem hann eyðilagði, og land þeirra.

5 Þegar Drottinn gefur þær yður á vald, þá skuluð þér breyta við þær samkvæmt þeim boðordum, sem eg hefi lagt fyrir yður;

6 Verið hraustir og fullhugaðir; verið ekki smeikir eða hræddir við þá, því Drottinn, þinn Guð, mun sjálfur vera með þér; hann mun ekki sleppa af þér sinni hendi eður yfirgefa þig.

7 Móses kallaði þá á Jósúa, og ávarpaði hann þannig að öllum Ísrael ásjáandi: vertu hughraustur og öruggur, því þú munt leiða þetta fólk inn í það land, sem Drottinn sör að gefa forfeðrum þeirra, og þú munt skipta því millum þeirra;

8 Drottinn mun ganga á undan þér, hann mun vera með þér, hann mun ekki sleppa af þér sinni hendi nè yfirgefa þig; vert því ekki hræddur nè kvíðinn.

9 Móses skrifaði þetta lögmál, og fèkk það prestunum, niðjum Levi, sem báru sáttmálsörk Drottins, og öllum öldungum Ísraélíta, og Móses lagði svo fyrir þá:

10 Á sjöunda hverju ári, á þeim

tíma, sem uppgjafarárið gengur í gærd, á laufskálalátidinni.

11 Þegar allir Ísraelítar birtast fyrir auglýn Drottins, þins Guðs, á þeim stað, sem hann mun velja sér, þá skaltu láta lesa þetta lögmál fyrir öllum Ísraelítum í heyranda hljóði, fyrir öllum þingheimi.

12 Bæði körlum og konum, börnum og útlendum, sem eru innan borgar, svo að þeir heyri og nemi, og óttist Drottin, þeirra Guð, haldi og breyti eptir öllum greinum þessa lögmáls.

13 Og að þeirra börn, sem ekkert vita af þessu, megi heyra þetta, og læra að óttast Drottin, yðar Guð, alla daga í því landinu, sem þér nú farið yfir um Jórdan til að eignast.

14 Og Drottinn sagði við Móses : sjá ! þinn andlátstími er nálægur ; kalla á Jósúa, og gangið inn í samkundubúðina ; þar skal eg segja honum vilja minn. Móses og Jósúa fóru, og gengu inn í samkundubúðina.

15 En Drottinn birtist í tjaldubúðinni í skýstólpa, og skýstólpinn staðnæmdist í búðardyrnum.

16 Og Drottinn sagði við Móses : sjá ! þú munt sofna með fedrum þínum, og þetta fólk mun taka sig upp, og taka fram hjá mér með annarlegum guðum þess lands, sem þeir nú koma til, segja svo skilið við mig, og brjóta þann sáttmála, sem eg gjörði við þá.

17 Mín reiði mun þá geysa yfir þá, og eg mun líka segja skilið við þá, og byrgja mitt andlit fyrir þeim, svo þeir skulu tortýnast, og hreppa miklar ófarir og harmkvæli ; þá munu þeir segja : hefir ei þetta möett mér, af því minn Guð er ekki hjá mér ?

18 Eg skal þá byrgja mitt andlit á þeim tíma, sökum allra þeirra illgjörða, sem þeir hafa framið, er þeir skyldu halla sér að annarlegum guðum.

19 Svo skrifið þá upp þenna lofsöng, og kennið hann Ísraelsbörnum, og leggið hann þeim í munn, svo að sá sami lofsöngur megi verða mér til vitnisburðar meðal Ísraelsbarna,

20 Þegar eg hefi leitt þá inn í það land, sem eg hefi svarið forfedrum þeirra, hvar mjólkinni flæðir og hunánginu ; en þegar þeir neyta

þess, og gjörast fullir og feitir, þá munu þeir halla sér að annarlegum guðum, dýrka þá, en fyrirrita mig, og brjóta minn sáttmála,

21 Og þegar þeir þá hreppa miklar ófarir og harmkvæli, þá skal þessi lofsálmur svara, og vitna gegn þeim ; því niðjar þeirra eiga ei heldur að týna honum niður ; því eg veit, hvað þeim býr innanbrjósts nú þegar, áður en eg hefi leitt þá inn í það land, sem eg hefi svarið.

22 Móses ritaði því samstundis upp þenna sálm, og kendi hann Ísraelsbörnum.

23 Og Drottinn bauð Jósúa Núnsyni segjandi : vertu hughraustur og öruggur, því að þér mun auðnast, að leiða Ísraelsbörn inn í þetta land, sem eg hefi svarið þeim, og eg vil vera með þér.

24 Þegar Móses var algjörlega búinn að rita þessar lögmálsgreinir í eina bók,

25 Þá bauð hann Levítunum, sem báru sáttmálsörk Drottins, segjandi :

26 Takið þessa lögbók, og leggið hana við hliðina á sáttmálsörk Drottins, yðar Guðs, að hún sé þar til vitnisburðar móti þér, því eg þekki mótpróa þinn og harðúð ; sjá ! meðan eg ennþá lifi hjá yður í dag, eruð þér óhlýðnir yðar Drottni ;

27 Hversu miklu fremur mun það þá að mér dauðum !

28 Kallið nú fyrir mig alla öldunga og höfuðsmenn yðar kynkvísla, svo eg geti lesið þeim áheyrandi öll þessi orð, og kveði svo himin og jörð til vitnis móti þeim ;

29 Því að eg veit þér munuð eptir minn dauða mannsþillast, og víkja af þeim vegi, sem eg hefi lagt fyrir yður ; þá mun úr því koma fram við yður ógæfán, af því þér gjörduð það, sem ilt var í augliti Drottins, þar þér reittuð hann til reiði með yðar framferði.

30 Móses las þá, að áheyranda öllum þingheimi Ísraelíta, öll orðin í eptirfylgjandi sálmi.

32. KAPÍTULI.

Svanasöngur Mósis.

HLUSTIÐ á, þér himnar, því eg vil tala ! heyr þú, jörð ! málið míns mums.

2 Min kenning skal drjúpa sem regn, og mitt mál skal renna sem dög, eins og regnið ofan á grasinu, og eins og daggardroparnir ofan á jurtunum.

3 Því eg vil vegsama Drottins nafn. Gefið Guði vorum dýrdina!

4 Hann er hellubjarg, fullkomin hans verk, og réttir hans vegir. Guð er trúfastur án allra pretta; hann er réttlátur og sannorður.

5 Þeirra eigin svívirðing spilti þeim fyrir honum; þeir eru ekki hans börn, þeir eru umhverf og rángsnúin þjóð.

6 Þakkar þú svo Drottni, Guði þínum, þú heimska og fávísa þjóð! er hann þó ekki faðir þínum, sá sem átti þig? er hann ei sá, sem skapaði þig og myndaði?

7 Minstu fyrri tímanna, og hygg að árum hinna liðnu aldanna, spyrðu föður þinn að, og hann mun geta frótt þig á því, öldunga þína, og þeir munu geta sagt þér það.

8 Þegar hinn hæsti skipti löndum með þjóðunum, og út dreifði manna-anna sonum, þá ákvað hann landamerki fyrir þjóðirnar eptir tölu Israelsbarna.

9 Því að hlutskipti Drottins er hans fólk, og Jakob er mælivaður hans arfleifðar.

10 Hann leitaði hann uppi í eyðimörkinni, á hrjóstrugum sorgarstað, í óbygðinni; hann var hvervetna í kring um hann, og hugði að honum; hann varðveitti hann sem sjáaldur auga síus.

11 Eins og örnin leiðir út unga sína, og flógrar yfir þeim, eins út breiddi hann vængi sína, tók þá upp, og bar þá á vængjum sér.

12 Drottinn einsamall leiddi hann, og einginn annarlegur guð var með honum.

13 Hann fór með hann yfir öldur jarðarinnar, og fœddi hann á ávöxtum akursins, lét hann sjúga hunáng úr björgunum, og viðsmjör úr tinnusteinunum.

14 Hann fœddi hann með rjóma af kúpeningnum, og nýnjólk af sauðfænu, með feiti dilklambanna, með hrátum, sem hafa gengið á Basan, og kjarnhöfrum, með hinu bezta hveiti, og þú fækst að drekka vínberjablód.

15 En þegar Ísrael varð fullur og feitur, fór hann að gjörast rembilátur; þú ert orðinn feitur, sællegur og digur. Þá yfirgaf hann Drottinn, skapara sinn, og fyrirleit hellu síns hjálpræðis.

16 Og hann vakti vandlætingu hans með hinum útlandu guðum: með svívirðingum sínum egndi hann hann til reiði.

17 Þeir fórnðu vættum, en ekki Guði, guðum, sem þeir ei þektu, nýkomnum úr nágrenninu, sem fedur yðar heiðruðu ekki.

18 Þú yfirgafst það hellubjargið, sem þig hafði fœtt, og gleymdir þeim Guði, sem þig hafði skapað.

19 Þetta sá Drottinn, og hratt frá sér í reiði sonum sínum og dætrum,

20 Og sagði: eg vil byrgja mitt andlit fyrir þeim, og sjá, hvernig þeim muni reida af, því það er rángsnúin þjóð, það eru ótrygg börn.

21 Þeir hafa vakið mína vandlætingu með því, sem ekki er Guð, þeir hafa ýft mig með sinni skurðgöðadýrkun. Því vil eg vekja þeirra vandlætingu með því, sem ekki má þjóð heita, eg vil yfa þá með fávísu fólki.

22 Því kviknaður er eldur minnar reiði, og hann skal brenna allt til hinna neðstu undirdjúpa; hann skal eyða landinu með þess gróða; hann skal blossa í grundvelli fjallanna.

23 Eg vil hlada á þá öllum óhöppum; eg vil eyða á þá öllum mínum örvum.

24 Þeir skulu ganga saman af húngri, og veslast upp af sjúkdómum og pestnæmum sóttum. Eg vil hleypa inn á þá dýratönnum og höggormaeitri.

25 Út í frá munu sverðseggjar, en heima mun hræðslan fækka þeim, eins yngismönnum og meyjum, sem brjóstmílkíngum og hærumönnum.

26 Eg mundi segja: eg vil tvístra þeim, eg vil af má þeirra minning hjá mönnum,

27 Ef eg óttaðist ei, að óvinir þeirra mundu yfa mig, að mótstöðumenn þeirra mundu stœra sig, og segja: vor máttur er mikill, ei hefir Drottinn gjört þetta allt.

28 Því þetta er þjóð, sem er orðin ráðlaus, og í henni er eingin hyggni.

29 Ó! að þeir væru hyggni, sæju

þetta, og skynjuðu, hvað á eptir kemur.

30 Hvernig gæti einn elt þúsund þeirra, og tveir rekið á flóttu tíu þúsundir, ef hellubjarg þeirra hefði ekki selt þá, og Drottinn yfirgefið þá,

31 (Því að vort bjarg er ekki eins og þeirra bjarg, þar um eru jafnvel óvinir vorir vitni).

32 Þeirra vínvíður er af Sódóma vínvíði, og af Gómorra akurlöndum. Þeirra vínber eru eitruð, og beiskar þrúgur þeirra.

33 Þeirra vín er ólyfjan drekans, og óttalegt eitruð nöðrunnar.

34 Er ekki þetta geymt hjá mér, og innsiglað í mínum hirzlum?

35 Hefndin er mín, eg vil endurgjalda á sínum tíma; þá mun þeim skriðna fótur; sannlega færast nær þeirra ólánsdagur, og því fleygir fram, sem fyrir þeim liggur.

36 En þegar Drottinn hefir dæmt sitt fólk, og er farinn að aumkast yfir sína þjóna, og hann sèr öll hjálp er úti, og að einginn er framar til laus nè bundinn,

37 Þá mun hann segja: hvar eru nú gudir þeirra, bjargið, sem þeir reiddu sig á,

38 Sem átu feitina af fórnunum þeirra, og drukku vín af drykkjarfórn þeirra? standi þeir nú upp og hjálpi yður; sèu þeir nú yðar hlíf.

39 Sjáið því nú, að eg er sá eini, og að einginn er Guð, nema eg; eg kann að deyða og lifga, eg kann að særa og græða, og einginn dregur mér úr hendi.

40 Eg vil fórna minni hendi til himins og sverja: svo sannarlega sem eg er eilífur,

41 Þá vil eg hvesa mitt leiptranda sverð, og leggja hönd á dóminn; eg vil gjalda hefndir óvinum mínum, og hegna þeim, sem mig hata.

42 Skeyti mín skal eg drukkin gjöra af blóði, og sverð mitt skal svelgja kjöð, af blóði hinna drepu og her-teknu, (af holdi) hinna helztu meðal óvinanna.

43 Teljið þér þjóðir sælan hans lýð, því hann mun hefna blóðs sinna þjóna; hann mun gjalda hefndir óvinum sínum, og hann mun aptur bliðkast við sitt land og sitt fólk.

44 Móses kom, ásamt Jósúa Núnssyni, og bar öll orðin í þessum sálmi fram, að áheyrandi lýðnum.

45 Þegar Móses hafði nú lokið öllum ræðum sínum til als Ísraels,

46 Þá sagði hann við þá: hugfestið nú öll þau orð, sem eg í dag hefi flutt yður, og leggið svo fyrir yðar börn, að þau einnig geymi þau, og breyti eptir öllum greinum þessa lögmáls,

47 Því þessar greinir eigið þér ekki að álíta fánýtar, heldur er yðar líf undir þeim komið, og þær sömu lögmálsgreinir munu lengja yðar lífdaga í því landi, sem þér nú farið yfir um Jórdan til að eignast.

48 Á þessum sama degi sagði Drottinn við Móses:

49 Farðu þarna upp á fjallið Abarím, þar sem það kallast Nebó, í Móabítalandi, á móts við Jerikó, og skoða Kanaansland, sem eg ætla að gefa Ísraelsbörnum til eignar;

50 Þegar þú ert kominn þangað upp, þá skaltu deyja þar á fjallinu, og safnast til landa þinna, eins og bróðir þinn Aron andaðist á fjallinu Hór, og safnaðist til landa sinna.

51 Vegna þess þið misbrutuð á móti mér, í viðurvist Ísraelsbarna, hjá Kísvatni í Kades, í eyðimörkinni Sín, af því þið heidruðuð mig ekki meðal Ísraelssona,

52 Þess vegna skaltu einúngis andspænis þér sjá það land, sem eg vil gefa Ísraelssonum, en sjálfum skal þér ei auðið verða að komast þangað.

33. KAPÍTULI.

Móses blessar Ísrael undir andlátið.

ÞESSI er sú blessan, sem guðsmaðurinn Móses, blessaði Ísraelsbörn með, áður en hann andaðist.

2 Drottinn, svo mælti hann, kom frá Sína, hann upp rann þeim í Seír, birtist á fjallinu Paran, og kom með mægri þúsundir heilagra; til hans hægri handar var eldur þeim til lögmáls.

3 Sannarlega elskar þú allan lýðinn, og allir þínir heilagir eru undir þinni hendi; þeir settu sig hjá fótum þínum, og tóku á móti skipunum þínum.

4 Móses boðaði oss lögmálið, sem er ódal Jakobs safnaðar;

5 Hann var því Ísraels konungur, ætíð þegar höfðingjar fólksins komu saman og Ísraels kynkvíslir.

6 Rúben lifi og deyi ekki, og alþýða hans sè talsverð.

7 Um Júda sagði hann : heyrðu, Drottinn ! raustu Júda ! leiddu hann jafnan heim aptur til síns fólks ; hans hönd sè honum nóg, og hjálpa honum móti hans óvinum.

8 Um Leví sagði hann : Thúmmím og Úrím skal vera hjá þínum trúlynda þjóni, Aroni, sem þú freistaðir hjá Massa, og átakdir hjá Kífsvatni.

9 Sá, er segir um föður sinn og móður sína : eg sè hann ekki, og um bróður sinn : eg þekki hann ekki, og um son sinn : eg veit ekki af honum, en heldur þín orð og varðveitir þinn sáttmála,

10 Þeir munu kenna Jakob þín réttindi, og Ísrael þitt lögmál ; þeir skulu bera reykelsi fyrir vitin á þér, og brenniförn á altari þitt.

11 Drottinn ! blessa eignir hans, lát þér vel þóknast hans fyrirtæki ; brjót þá á bak aptur, sem setja sig upp á móti honum og hata hann, svo þeir standi ekki upp aptur.

12 Um Benjamín sagði hann : þú, Drottins elskulegi, skalt búa óhultur, og hinn hæsti mun hlífa honum æfinlega, og hann skal búa millum herða honum.

13 Um Jósep sagði hann : hans land, blessi Drottinn með himinsins kostulegu gjöf, með döggi, og uppsprettulindum, sem dyljast í undirdjúpunum,

14 Með hinum ágætustu ávöxtum sólarinnar, og hinum beztu ávöxtum túnglsins.

15 Með hinum ágætu ávöxtum á hinum gömlu háfjöllum, og ævarandi hálsnum ;

16 Með hinum dýrðlegustu ávöxtum jarðarinnar, sem hún er full af fyrir hans náð, sem bjó í runnanum ; komi alt þetta yfir höfuð Jóseps, yfir hvífil hins göfugasta meðal bræðra sinna ;

17 Hans fegurð sè eins og frumgetins uxa, og hans horn sèu sem einhyrnings-horn, sem hann stangi allar þjóðir með alt til landsins endimarka ; það eru Efraíms 10 þúsundir, og Manassis þúsundir.

18 Um Sebúlon sagði hann : gleð þig, þú Sebúlon ! í útvegi þínum. Og þú Ísaskar ! gleð þig í landtjöldum þínum.

19 Þeir munu kalla fólkið upp á fjallið, og fórna þar tilhlýðilegri fórn, því þeir munu njóta gnægta sjávarins, og fjársjóðanna, sem felazt í sandinum.

20 Um Gad sagði hann : vegsamaður sè sá (Guð), sem færir út Gad ; hann mun búa sem ljón, og sundur rífa handleggina og hvírfilinn.

21 Hann sá frumburð hins fyrirheitna lands, því þar var sá, sem hinn heiðraði fyrirlið (Móses) hafði gefið þeim. En hann á að ganga á undan fólkinu, og fullnægja þannig Drottins vilja og skyldu sinni meðal Ísraelíta.

22 Um Dan sagði hann : Dan er úngt ljón, sem kemur stökkvandi ofan af Basan.

23 Um Naftalí sagði hann : Naftalí skal mettur verða af náð, og saddur af blessun Drottins ; hann skal nema land að sjó og suðri.

24 Um Asser sagði hann : Asser veitist mikil blessun af börnum ; hann sè þekkur bræðrum sínum, og hann drepi föti sínum í viðsmjör ;

25 Járn og kopar skal vera í lásnum þínum ; þú skalt eiga náðuga daga.

26 Einginn Guð er líkur Ísraels Guði, sem eður á himninum þér til hjálpar, og hvers dýrð er í skýjunum ;

27 Þar er bústaður þess Guðs, sem er frá upphafi, og þar fyrir neðan er hans eilífi armleggur ; hann mun reka á undan sèr óvini þína, og segja : eyddu þeim.

28 Ísrael skal búa ugglaus og út af fyrir sig, Jakobs brunnur skal vera á því landi, þar sem korn og vín er ; líka skal hans himin drjúpa af döggu.

29 Sáell ertu, Ísrael ! hver er þinn líki ! þú lýðurinn, sem Drottinn verndar, þinn hlífarskjöldur, og þitt frægðarsverð ; óvinir þínir munu lúta þér, og þú munt fram bruna á hæðum þeirra.

34. KAPÍTULI.

Daði og greptrun Mósis.

MÓSES gekk síðan af Móabítavelli upp á fjallið Nebó, á gnípu fjallsins Písga, á móts við

Jerikó: þaðan sýndi Drottinn honum gjörvalt landið Gilead, alt til Dan,

2 Og alt Naftalí og Efraím og Manasse land, og alt Júdaland, alt til vesturhafsins,

3 Og í suður hið slætta dalverpi kring um Jerikó, sem líka nefnist Pálmaviðarborgin, alt til Sóar;

4 Og Drottinn sagði við hann: þetta er landið, sem eg sör Abraham, Ísaak og Jakob, segjandi: eg vil gefa þínu sæði það; þú hefir nú sæð það með þínum augum, en ei skaltu sjálfur komast þangað yfir um.

5 Og Móses, Drottins þjón, andaðist þar í Móabítalandi, eptir orði Drottins,

6 Og hann var jarðaður í dalverpi nokkru í Móabítalandi, á móts við Bet-Peór, en einginn maður veit enn til þessa dags, hvar gróf hans er.

7 Móses var hundrað og tuttugu ára gamall, þá hann læzt; honum

glaptist ei sýn, og ei þverraði máttur hans.

8 En Ísraelsbörn grétu Móses í þrjátíu daga á slöttu völlumum í Móabítalandi, og þá enduðu gráts og sorgardagar eptir Móses.

9 Jósúa Núnsson var gæddur miklum vísdomsanda, því Móses hafði lagt hendur sínar yfir hann, og Ísraelsbörn hlýddu honum, og gjörðu, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

10 En aldrei síðan reis upp í Ísrael þvílíkur spámaður, sem Móses hafði verið, sem Drottinn þekti svo augliti til auglitis,

11 Því Drottinn hafði búið hann út, til að gjöra svo mörg teikn og furðuverk í Egyptalandi á Faraó, hans hirðmönnum og öllu landi hans,

12 Og svo mörg afreksverk og mikil furðuverk, sem Móses gjörði, að ásjáandi öllum Ísraélítum.

JÓSÚA BÓK.

1. KAPÍTULI.

Jósúa tekur við herstjórninni.

EPTIR andlát Mósis, Guðs þjóns talaði Drottinn við Jósúa Núnsson, þjón Mósis:

2 Þjón minn Móses er andaður; tak þig upp og far yfir Jórdan, þú og alt þetta fólk, inn í það landið, er eg hefi gefið Ísraelsmönnum.

3 Sérhvern þann stað, er þér setjið fót á, hefi eg gefið yður, eins og eg hét Móses.

4 Yðar landamerki skulu vera frá þessari eyðimörku og Líbanons fjalli, til hins mikla fljóts Fráat, alt land Hetítanna, og til hins mikla hafs, gegnt sólseturs stað.

5 Einginn skal geta mót staðið þér um æfi þína; eg vil vera með þér, eins og eg var með Móses; aldrei skal eg yfirgefa þig, og ekki frá þér víkja.

6 Vertu hughraustur og ókvíðinn, því þú skalt skipta því landi meðal fólksins, sem eg sör feðrum þess að gefa því.

7 Haf þú að eins hug og einurð, til að halda og gjöra í öllum hlutum eptir lögmáli því, sem þjón minn, Móses, bauð þér; vík þar frá hvorki til hægri nè vinstri, svo þú breytir hyggilega í öllu því, sem þú tekur þér fyrir hendur.

8 Legg ekki þessa lögmálsbók frá þér, heldur hugsa um hana dag og nótt, svo þú megir halda og breyta í öllum hlutum eptir því, sem í henni skrifað stendur, þá skulu þér og vel heppnast öll þín fyrirtæki, og þú verða vitur.

9 Gæt þess, sem eg hefi boðið þér, að vera hughraustur og öruggur, óttast ekki nè hræðast, því eg, Drottinn, þinn Guð, er með þér, hvert sem þú fer.

10 Þá skipaði Jósúa höfðingjum fólksins:

11 Farið um herbúðirnar, og bjóðið fólkinu að hafa til búið veganesti, því að þriggja daga fresti skuluð þér fara yfir þessa Jórdan, til að fara inn í það land og taka það, sem

Drottinn, yðar Guð, gefur yður að eign.

12 En Rúbens og Gads niðjum og hálfri Manassis kynkvísl sagði Jósúa :

13 Minnizt þess, er Drottins þjón Móses bauð yður : Drottinn, yðar Guð, hefir veitt yður hvíld, og gefið yður þetta land.

14 Látið konur yðar, börn og kvikfænað eptir verða herna megin Jórdanar, þar sem Móses skipti yður landi, en gangið sjálfir, allir vopnaðir og búnir til bardaga, á undan bræðrum yðar, og veitið þeim fulltíngi,

15 Þángað til Drottinn veitir þeim hvíld, eins og yður, og þeir hafa tekið land það, sem Drottinn, yðar Guð, gefur þeim ; þá megið þér snúa aptur í yðvart land, sem Móses, Drottins þjón, út hlutaði yður herna að austanverðu við Jórdan.

16 Þeir svöruðu Jósúa : vèr skulum gjöra alt það, sem þú hefir boðið oss, og fara, hvert sem þú sendir oss ;

17 Eins og vèr í öllu hlýddum Móses, eins skulum vèr og þér hlýða ; veri Drottinn, þinn Guð, að eins með þér, eins og hann var með Móses ;

18 Hver, sem þverskallast gegn þér, og hlýðir ekki orðum þínum í öllu, sem þú býður oss, skal vera dræpur ; vertu að eins hughraustur og öruggur.

2. KAPÍTULI.

Njósarmenn fara til Jeríkó. Shækjan Rahab.

JÓSUÁ Núnsson hafði sent leynilega tvo njósarmenn frá Sittím og sagt þeim : farið og skoðið landið og Jeríkó. Þeir fóru og komu í hús skækju einnar að nafni Rahab, og gistu þar,

2 Þetta var sagt konúnginum í Jeríkó : sjá ! nokkurir menn af Ísraelsfólki eru í nótt komnir að njósna í landinu.

3 Sendi þá Jeríkós konúngur til Rahab, og lét segja henni : sel fram menn þá, sem til þín eru komnir í þitt hús, því þeir eru komnir til að njósna um alt landið.

4 En konan tók mennina báða, leyndi þeim, og sagði : satt er það, menn komu til mín, en hvaðan þeir voru, vissi eg ekki ;

5 En þegar loka átti borgarhlið-

unum í rökkrinu, fóru þeir, en ekki vissi eg, hvert þeir fóru ; farið sem hraðast eptir þeim, þá náði þér þeim.

6 En hún hafði leitt þá upp á þakið, og leynt þeim undir hörjurtar leggjum, sem breiddir voru á þakið.

7 Mennirnir fóru eptir þeim áleiðis til Jórdanar, alt að ferjustaðnum, en borgarhliðinu var læst, þegar leitarmennirnir voru út farnir.

8 Áður en komumenn gengi til hvílu, gekk Rahab til þeirra upp á þakið,

9 Og sagði við þá : eg veit, að Drottinn hefir gefið yður land þetta ; ótti fyrir yður er yfir oss kominn, og allir landsbúar hræðast yður ;

10 Því frétthöfum vèr, að Drottinn þurkaði fyrir yður vatnið í Rauðahafinu, þegar þér fóruð af Egyptalandi, og hvað þér hafið gjört við þá tvo Amóríta konúnga, Síhon og Ogg, hinu megin Jórdanar, að þér eydduð þeim með öllu ;

11 Síðan vèr heyrdum þetta, er oedra komin í vor brjóst og einginn hugur er í nokkrum manni, þegar yður skal mæta, því Drottinn, yðar Guð, er Guð á himnum uppi, og á jörðu niðri.

12 Sverjið mèr nú við Drottin, að fyrst eg sýndi yður miskun, þá skuluð þér og miskun sýna húsi föður míns, og gefið mèr um það óbrigðult merki,

13 Að þér viljið láta föður minn og móður, bræður mína og systur halda lífi, og alt, sem þeir eiga, og frelsa oss frá dauða.

14 Þeir svöruði henni : vèr viljum setja líf okkar í veð fyrir yður, ef þér ekki opinberið þetta tal okkar, og gefi Drottinn oss land þetta, skulum vèr endurgjalda þér með kærleika og trúfesti.

15 Þá lét hún þá síga í festi út um gluggann, því hús hennar var á múrveggnum, og hún bjó á sjálfum borgarveggnum.

16 Hún sagði við þá : farið upp á fjallið, svo leitarmennirnir hitti ykkur ekki, og felizt þar þrjá daga, þángað til þeir eru aptur hornfir, sem eltu ykkur, en farið svo leiðar ykkar.

17 Þeir sögðu við hana : lausir viljum við vera frá eiði þeim, er þú tókst af okkur.

18 Þegar við komum inn í landið, þá skaltu binda í gluggann þetta rauða band, sem þú læzt okkur síga niður í, og hafa saman kallað í þitt hús föður þinn og móður, bræður þína, og alt hús föður þíns.

19 En gáangi nokkur út af húsdryum þínum, þá er hann sjálfur valdur að dauða sínum, en við sýknir : en verði hönd lögð á þann nokkurn, sem í þínu húsi er, þá verði dauði hans gefinn okkur að sök.

20 Og ef þú opinberar þessi okkar erindi, erum við leystir frá þeim eiði, er þú tókst af okkur.

21 Hún sagði : veri það, eins og þið segið. Læt hún þá svo fara, og þeir fóru en hún batt hið rauða band í gluggann.

22 Gengu þeir síðan, þar til er þeir komu á fjallið, og dvöldu þar í þrjá daga, þángað til þeir voru aptur heim komnir, er þeim veittu eptirförina ; þeir höfðu leitað þeirra á öllum vegum og ekki fundið.

23 Hurfu þá þessir tveir menn aptur, og gengu af fjallinu, fóru yfir um ána, komu til Jósúa Núnssonar, og sögðu honum frá öllu, er þeim hafði möett.

24 Þeir sögðu til Jósúa : Drottinn hefir gefið alt landið oss í hendur, því öllum innbúum þess stendur ótti af oss.

3. KAPÍTULI.

För Gyðinga yfir Jórdan.

UM morguninn var Jósúa snemma á ferli, og fór með allan Ísrael frá Sittim til Jórdanar, og voru þar um nóttina, áður þeir færu yfir um.

2 En þremur dögum síðar gengu höfuðsmennirnir um herbúðirnar,

3 Og skipuðu fólkinu : Þegar þér sjáið sáttmálsörk Drottins, yðar Guðs, og prestana, Levítana, bera hana, þá farið af stað, og fylgið henni ;

4 Látið þó tveggja þúsund álna langt bil vera millum yðar og hennar, og gáangið ekki nær henni, svo þér megið sjá þann veg, sem þér eigið að fara ; því þann veg hafið þér ekki fyr farið.

5 Þá sagði Jósúa fólkinu : helgið yður, því á morgun mun Drottinn gjöra dásemdarverk mitt á meðal yðar.

6 Prestunum sagði hann : berið sáttmálsörkina, og gáangið á undan fólkinu ; þeir tóku þá sáttmálsörkina, og gengu á undan fólkinu.

7 En Drottinn sagði til Jósúa : Í dag mun ég taka til að mikla þig, að öllum Ísraelítum ásjaendum, svo þeir viti, að þeg er með þér, eins og eg var með Móses.

8 En bjóð þú prestunum, sem bera sáttmálsörkina : þegar þér fyrst stigið föeti í Jórdanarvatn, þá standið þar kyrrir.

9 Þá sagði Jósúa til Ísraelsbarna : komið hingað, og heyrið orð Drottins, yðar Guðs :

10 Þar af — sagði hann — skuluð þér sjá, að sá lifandi Guð er meðal yðar, og að hann vissulega mun frá yður út reka Kananíta, Hetíta, Hevíta, Feresíta, Gergeasíta, Amórita og Jebúsíta.

11 Sjá ! sáttmálsörk hans, sem er Drottinn allrar veraldar, mun á undan yður fara yfir um Jórdan ;

12 Takið nú tólf menn af kynkvíslum Ísraels, einn mann af hverri ættkvísl ;

13 Og þegar prestarnir, sem bera sáttmálsörk Drottins, allrar veraldarinnar herra, hvíla föetur sína í Jórdanarvatni, þá skal vatn Jórdanar kljúfast ; vatnið, sem að ofan kemur, skal standa sem veggur.

14 Þegar fólkið nú fór úr tjöldum sínum, til að fara yfir um Jórdan, þá tóku prestarnir upp sáttmálsörkina í augsyn fólksins.

15 Og þegar þeir, sem örkina báru, komu að Jórdan, og drápu fótum sínum fremst í vatnið (en Jórdan flóði allan uppskerutímann upp á bakka),

16 Þá stóð vatnið, sem ofan að kom, kyrt, og hóf sig sem veggur mjög langt frá, við borgina Adam, sem er til hliðar við Sarthan, en það, sem rann niður að eyðimerkurhafinu, eða salta hafinu, rann alt til þurðar ; og fólkið fór yfir um gegnt Jeríkó.

17 En prestarnir, sem báru sáttmálsörk Drottins, stóðu á þuru, mitt

í Jórdan, og allur Ísrael gekk yfir um á þuru, þángað til alt fólkið var komið yfir Jórdan.

4. KAPÍTULI.

Tólf steinar uppreistir.

ÞEGAR alt fólkið var komið yfir Jórdan, talaði Drottinn þannig til Jósúa :

2 Takið 12 menn, einn mann af hverri ættkvísl,

3 Og bjóðið þeim : takið upp tólf steina úr Jórdan miðri, úr þeim stað, sem prestarnir stóðu á, og berið þá yfir um ána með yður og þángað, sem þér hafið náttstað.

4 Þá kallaði Jósúa tólf menn, sem hann til kvaddi af Ísraelsbörnum, einn af hverri ættkvísl,

5 Og sagði þeim : gangið yfir um á undan örk Drottins, yðar Guðs, mitt út í Jórdan, og taki hver yðar stein sér á herðar, eins og margar eru kynkvíslir Ísraelsbarna,

6 Svo þeir sæu minnismarki hjá yður, svo að nær niðjar yðar spyrja á síðan, hvað steinar þessir merki,

7 Þá skuluð þér svara þeim : það, að Jórdanarvötn klufust fyrir sáttmálsörk Drottins ; þegar hún fór yfir um Jórdan, klufust Jórdanarvötn ; og steinar þessir skulu vera Ísraelsniðjum til ævarandi minningar.

8 Ísraelsbörn gjörðu, sem Jósúa lagði þeim fyrir, og tóku upp úr miðri Jórdan tólf steina eptir ættkvíslatölu Ísraelsbarna, eins og Drottinn hafði boðið Jósúa, og fluttu þá með sér þángað, sem þeir höfðu náttstað, og létu þá þar eptir.

9 En Jósúa reisti tólf steina í miðri Jórdan, þar sem prestarnir, þeir er sáttmálsörkina báru, höfðu staðið ; þar eru þeir enn í dag.

10 En prestarnir, sem örkina báru, stóðu í Jórdan miðri, þángað til alt var gjört, sem Drottinn hafði boðið Jósúa að kunngjóra fólkinu, samkvæmt öllu því, er Móses hafði boðið Jósúa ; og fólkið flýtti sér yfir um.

11 Þegar allur lýðurinn var yfir um kominn, þá fór og örk Drottins yfir um, og prestarnir í auglýsni fólksins ;

12 Og Rúbens, Gads og hálf Manassis kynkvísl gengu á undan Ísraelsbörnum búnir til bardaga, eins og Móses hafði boðið þeim ;

13 Fjörutigi þúsundir hertýgjaðra manna gengu fram á Jeríkósvöllu í auglýsni Drottins til bardaga.

14 Þannig gjörði Drottinn Jósúa á þeim degi veglegan fyrir augum allra Ísraelsmanna ; þeir virtu hann alla æfi hans, eins og þeir höfðu virt Móses.

15 Því næst sagði Drottinn til Jósúa :

16 Skipa þú prestunum, sem bera vitnisburðarörkina, að stiga upp úr Jórdan.

17 Jósúa bauð prestunum og sagði : stigið upp úr Jórdan ;

18 Og jafnskjótt og prestarnir, sem báru sáttmálsörk Drottins, voru komnir upp úr Jórdan, og höfðu stigið fótum á þurt land, féll Jórdanarvatn aptur í farveg sinn, og hún varð, sem áður, bakkafull.

19 Það var á tíunda degi hins fyrsta mánaðar, að fólkið fór yfir um Jórdan, og slógu tjöldum í Gilgal, yzt fyrir austan Jerikó.

20 Þar í Gilgal reisti Jósúa þá tólf steina, sem þeir höfðu tekið úr Jórdan ;

21 Sagði hann þá til Ísraelsbarna : þegar niðjar yðar á síðan spyrja feður sína, og segja : hvað merkja þessir steinar ?

22 Þá skuluð þér segja þeim : Ísrael gekk á þuru yfir þessa Jórdan ;

23 Því Drottinn, yðar Guð, þurkaði fyrir yður vötn Jórdanar, þar til þér voruð komnir yfir um, eins og Drottinn, yðar Guð, gjörði forðum við hafið rauða, er hann þurkaði það fyrir oss, meðan vér fórum yfir um það,

24 Svo að allar þjóðir á jörðu þekki hönd Drottins, að hún er sterk, svo að þér óttizt Drottin, yðar Guð, alla daga.

5. KAPÍTULI.

Ísraelsbörn eru umshorin og halda páska ; vitrun Jósúa.

ÞEGAR konungar Amórítanna fyrir vestan Jórdan, og allir Kananíta konungar við hafið, heyrðu, að Drottinn hafði þurkað Jórdanarvatn fyrir Ísrael, meðan þeir fóru þar yfir, þá æðruðust þeir, og þeim fêlst hugur fyrir Ísraelsbörnum.

2 Á þeim tíma sagði Drottinn við

Jósúa: gjör þér steinknífa, og umskar Ísraelssönu öðru sinni.

3 Lét þá Jósúa gjöra steinknífa, og umskar Ísraelssönu, á yfirhúðarhæðinni.

4 Sú var orsök, hvers vegna Jósúa umskar þá: allir karlmenn, sem fóru út af Egyptalandi, allir vopnfórir menn höfðu dáið á leiðinni í óbygðinni;

5 Alt fólk, sem út fór, var umskorið, en alt það fólk, sem fæðzt hafði á leiðinni í óbygðinni eptir útgöngu þess af Egyptalandi, var óumskorið;

6 Því Ísrael ferðaðist í 40 ár í óbygðum, þangað til allir þeir vopnfórir, sem af Egyptalandi fóru, voru dáiðir, af því þeir höfðu verið óhlýðnir Drottni, svo Drottinn sör, að þeir skyldu ekki sjá það land, sem Drottinn hafði svarið feðrum þeirra að hann vildi gefa oss, það landið, sem flóir í mjólk og hunangi;

7 Syni þeirra, sem upp voru komnir í þeirra stað, umskar Jósúa, því þeir höfðu yfirhúð, og höfðu ekki verið umskornir á ferðinni.

8 Þegar nú allir voru umskornir, höldu þeir kyrru fyrir, hver á sínum stað í herbúðunum, þangað til þeir voru grónir.

9 Þá sagði Drottinn til Jósúa: í dag hefi eg burt tekið frá yður svívirðingu Egyptalands, og kallast því þessi staður enn í dag Gilgal.

10 Ísraelsmenn lágu í herbúðum sínum í Gilgal, og höldu páska á Jeríkósvöllum, að kvöldi hins fjórtánda dags mánaðarins,

11 Og átu af landsins gróða frá öðrum páskaðegi, ósýrt brauð og steikt öx, einmitt á sama degi.

12 Daginn eptir að þeir höfðu etið af landsins gróða, þraut Manna, og þaðan í frá höfðu þeir ekki Manna, heldur átu þeir það árið ávöxtu Kanaanslands.

13 Það bar til, þegar Jósúa var hjá Jeríkó, að hann leit upp, og sá, hvar maður stóð gegnt honum með brugðnu sverði. Jósúa gekk til hans og spurði hann: ertu af voru liði, eða óvinanna?

14 Hann svaraði: nei! heldur er eg hershöfðingi Drottins, og nú em eg kominn! Þá féll Jósúa fram á

ásjóna sína til jarðar, tilbað og sagði: hvað býður minn herra þjóni sínum?

15 Þá sagði hershöfðingi Drottins: drag skó þína af fótum þér, því sá staður, er þú stendur á, er heilagur. Og Jósúa gjörði það.

6. KAPÍTULI.

Jósúa vinnur Jeríkó.

JERÍKÓ hafði læst, hliðum sínum og var umsetin af Ísraelsbörnum, svo einginn komst þar út né inn.

2 En Drottinn sagði við Jósúa: sjá! eg hefi gefið Jeríkó, konúng hennar og hrausta menn á þitt vald.

3 Gángið þér, allir stríðsmennirnir, kring um borgina; gángið kring um hana einu sinni, og gjörið svo í sex daga;

4 Beri sjö prestar þær sjö fagnaðarbásunur á undan örkinni; en á hinum sjöunda degi, þá gángið sjö sinnum kring um borgina, og lát prestana þeyta lúðrana.

5 Þegar blásið er í fagnaðarhornið, og þér heyrið lúður hlóminn, þá æpi fólk, heróp mikið; skulu þá borgarvegirnir hrynja, og fólk, komast inn beint af augum.

6 Þá kallaði Jósúa Núnsson á prestana, og sagði til þeirra: berið sátmálsörkina, og sjö prestar beri sjö fagnaðarlúðra undan örk Drottins.

7 Og fólkinu sagði hann: gángið fram, og farið í kring um borgina, og hver hertýgjáður maður gangi á undan örk Drottins.

8 Þegar Jósúa hafði talað til fólksins, gengu þeir sjö prestar fram, sem báru sjö fagnaðarlúðra fyrir augliti Drottins, og þeyttu lúðrana, og sátmálsörk Drottins kom á eptir þeim,

9 Og þeir, sem herklæddir voru, gengu á undan prestunum, þeim sem lúðrana þeyttu, en hinir aðrir fylgdu eptir örkinni, og þeyttu lúðra.

10 En Jósúa bauð fólkinu: þér megið ekki æpa heróp, og ekki láta yðar raust heyra, og ekkert orð út ganga af yðar munni, allt til þess dags, að eg segi yður: æpið heróp! þá skuluð þér æpa heróp.

11 Þannig gekk örk Drottins einu sinni kring um borgina; síðan gengu menn til herbúðanna, og voru þar um nóttina.

7. Kap.

12 Annars dags var Jósúa árla á fótum, báru þá prestarnir örk Drottins ;

13 Og þeir sjö prestar, sem báru hina sjö fagnaðarlúðra á undan Drottins örk, gengu alt af, og þeyttu lúðrana, en þeir, sem vopnaðir voru, gengu fyrir þeim, en hinir aðrir gengu á eftir Drottins örk, og þeyttu lúðrana.

14 Næsta dag gengu þeir einu sinni kring um borgina, fóru síðan í herbúðirnar ; svo gjörðu þeir í sex daga.

15 Sjöunda daginn voru þeir á ferli í dögum, og gengu sjö sinnum í kring um borgina með sama hætti, nema hvað þeir þann dag fóru sjö sinnum kring um borgina.

16 Þegar prestarnir í sjöunda sinni þeyttu lúðrana, sagði Jósúa fólkinu : æpið heróp ! Drottinn hefir gefið yður borgina ;

17 En borg þessi, sagði hann, og alt, sem í henni er, skal vera bannfærð fyrir Drottni ; skækjan Rahab ein skal lífi halda, og allir þeir, sem í hennar húsi eru, því hún leyndi þeim mönnum, er vèr sendum ;

18 Gætið yðar að eins fyrir hinu bannfærða, að þér ekki færið bann yfir yður sjálfa, ef þér takið nokkuð af því, sem bannfært er, og leiðið þannig bölvun og óblessun yfir Ísraels herbúðir ;

19 Alt silfur og gull, alt, sem úr kopar eða járn er smíðað, skal vera Drottni helgað, og koma í fèhirzlu Drottins.

20 Fólkið æpti þá heróp, og þeytti lúðrana ; þegar það heyrði lúðra hljóminn, æpti það heróp mikið ; múrarnir hrundu þá, og fólkið gekk inn í borgina, hver hið gegnsta fram undan sér.

21 Þannig unnu þeir borgina, og lýstu banni yfir öllu, sem í henni var, menn, konur, únga og gamla, naut, sauði og asna, og drápu það alt.

22 En Jósúa sagði þeim tveimur mönnum, sem njósnað höfðu um landið : farið í hús skækjunnar, leiðið hana út og alla hennar, eins og þér sóruð henni.

23 Þá gengu hinir úngu njósarmenn þar inn, og leiddu Rahab, föður hennar og móður, bræður hennar og hjú, og alla hennar ættmenn út úr

borginni, en létu hana vera fyrir utan herbúðir Ísraels ;

24 En borgina brendu þeir, og alt, sem í henni var ; en silfur og gull, kopar og járnsmíðisgripi lögðu þeir í fèhirzlu Drottins húss.

25 Skækjunni Rahab og ætt hennar gaf Jósúa líf, og bjó hún alt til þessa dags meðal Ísraelsmanna, fyrir það hún fól þá menn, sem Jósúa hafði sent, að njósna um Jeríkó.

26 Þá sör Jósúa þannig : bölvaður sè sá maður í augliti Drottins, sem fer til og byggir upp þessa borg Jeríkó ; þegar hann leggur undirstöðu hennar, þá komi bölfunin niður á hans frumgetna syni, en þegar hann reisir hlið hennar, þá lendi hún á yngsta syni hans.

27 Þannig aðstoðaði Drottinn Jósúa, og hans frægð barst um alt landið.

7. KAPÍTULI.

Akan stetur af herfönginu.

EN Ísraelsmenn höfðu stórlega syndgast á hinu bannfærða. Akan Karmíson, Sabdísónar, Serakssonar, af Júda kynkvísl, hafði tekið nokkuð af hinu bannfærða ; því reiddist Drottinn Ísraelsmönnum.

2 Jósúa sendi menn frá Jeríkó til Aí, sem liggur nálægt Betaven, fyrir austan Betel, og sagði þeim : farið og njósnid um landið ; þeir fóru, njósnuðu í Aí,

3 Komu aptur til Jósúa og sögðu honum : lát ekki alt fólkið fara upp þangað, heldur hær um bil tvær eða þrjár þúsundir ; það nægir til að vinna Aí ; en fólkið ómaki sig ekki alt, því þeir eru fálidaðir.

4 Þangað fóru hær um bil þrjár þúsundir af fólkinu, en þeir flyðu fyrir Aís mönnum ;

5 Og Aís mennfeldu þrjátígi og sex af þeim, ráku þá frá borgarhliðunum til Sebarím, og drápu þá niður eftir veginum ; þá æðradist fólkið, og misti huga.

6 Þá reif Jósúa klæði sín, fèll fram á ásjónu sína til jarðar fyrir örk Drottins, og lá þar til kvölds, hann og öldungar Ísraels, og jusu mold yfir höfuð sér ;

7 Og Jósúa sagði : ó Drottinn Guð ! hví leiddir þú fólk þetta yfir Jórdan,

til að selja oss Amórítum í hendur, að þeir tortýni oss? Ó! að vér hefðum ráðið það af, að vera kyrrir hinu megin Jórdanar!

8 Heyr mig, Drottinn! hvað á eg að segja, nú þegar Ísrael flýr fyrir óvinum sínum?

9 Þegar Kananítar og aðrir landsins innbúar spyrja þetta, munu þeir umkringja oss, og af má oss af jörðunni; með hverju viltu þá við halda þínu mikla nafni?

10 Þá svaraði Drottinn Jósúa: staddu upp! því liggur þú hér fram á ásjónu þína?

11 Ísrael hefir syndgað, þeir hafa brotið sáttmála minn, sem eg bauð þeim (að halda); þeir hafa tekið af hinu bannfærða, stolið, logið, og lagt það hjá sínum fjárhlutum!

12 Ísraelsmenn skulu nú ei fá staðizt fyrir sínum óvinum, heldur flýja fyrir þeim; því þeir eru í banni! hér eptir vil eg ekki vera með yður, ef þér ekki af mánið þá bölvun, sem meðal yðar er.

13 Stattu upp, og helgaðu fólkið, og segðu því: helgið yður til morguns, því svo segir Drottinn, Ísraels Guð: bannfært fè er (geymt) hjá þér, Ísrael! og þú getur ekki staðizt gegn óvinum þínum, fyr en þér hafið því bannj af yður komið.

14 Á morgun snemma skuluð þér mæta eptir yðar ættkvíslum, og sú ættkvísl, sem Drottinn hittir á, skal mæta eptir kynþáttum, og hver kynþáttur, sem Drottinn hittir á, skal mæta eptir ættum, og sú ætt, sem Drottinn hittir á, skal mæta mann fyrir mann;

15 Og hjá hverjum, sem hið bannfærða finst, hann skal á eldi brenna, og alt sem hann á, þar eð hann braut boð Drottins og drýgði gleyp í Ísrael.

16 Daginn eptir var Jósúa snemma á fótum, og fram leiddi Ísrael eptir ættkvíslum, og kom hlutur á ættkvísl Júda.

17 Og sem hann leiddi fram kynþætti Júda, fell hlutur yfir Seraks kynþátt; síðan lét hann Seraks kynþátt fram ganga, einn hússföður eptir annan; þá fell hlutur yfir Sabdí;

18 Og síðan lét hann ætt hans fram ganga, hvern húsbónda eptir annan;

féll þá hluturinn yfir Akan Karmíson, Sabdísonar, Serakssonar, af Júda ættkvísl.

19 Þá sagði Jósúa til Akans: sonur minn! gef þú Drottni, Ísraels Guði, dýrðina, og gjörðu játningu fyrir honum! seg mér, hvað hefir þú gjört? leyn mig eingu.

20 Akan svaraði og sagði: sannlega hefi eg syndgað gegn Drottni, Ísraels Guði, svo og svo gjörði eg.

21 Eg sá meðal herfangsins kostlega babýlóníska kápu, tvö hundruð síkla silfurs, og gullspöng eina, fimmtíu síkla að vigti; þetta ágirtist eg, og tók það, og sjá! það er í jörðu grafið í tjaldi mínu, og silfrið þar undir.

22 Jósúa sendi þá menn þangað; þeir runnu til tjaldsins, og sjá! það var folgið í tjaldi hans, og silfrið þar undir.

23 Þeir tóku það úr tjaldinu, báru það til Jósúa og allra Ísraelsmanna, og lögðu það fram fyrir Drottin.

24 Þá tók Jósúa og allur Ísrael með honum Akan Seraks niðja, silfrið, kápuna, gullspöngina, syni hans og dætur, uxa hans, asna, sauðfè, og tjald, og alt, sem hann átti, og flutti það upp í Akorsdal.

25 Og Jósúa sagði til hans: hvi hefir þú hrelt oss? Drottinn, skal hrella þig í dag! og allur Ísrael lamdi hann grjóti, og brendi þá í eldi, og grýtti þá;

26 Gjörðu þeir grjóthaug mikinn yfir þeim, sem enn sèr merki til; svo lét Drottinn af sinni brennandi reiði, og þar af kallast þessi sami staður Akorsdalur alt til þessa dags.

8. KAPÍTULI.

Unnin Aí; altari bygt á Ebalsfjalli.

DROTTINN sagði til Jósúa: óttastu ekki og vertu óhræddur; tak með þér alla vopnfæra menn, tak þig upp og ráðst á Aí; sjá! eg hefi gefið konúnginn af Aí og hans fólk, borg og land í þínar hendur;

2 Eins skaltu gjöra við Aí og hennar konúng, eins og þú gjörðir við Jerikó og hennar konúng, að því undanteknu, að nú megið þér taka herfang og fænað til yðar. En nú skaltu setja launsátur fyrir vestan borgina.

3 Þá bjó Jósúa sig með öllum vopn-förum mönnum til að fara upp til Aí, en út valdi þrjátíu þúsund hrausta menn, sendi þá burt um nóttina,

4 Og skipaði þeim : gefið gætur að, þér sem eigið að vera í launsátri fyrir vestan borgina, að þér séuð ekki mjög langt frá henni ; verið allir við-búnir ;

5 Sjálfur mun eg með alla mína menn fara til bæjarins, og sem borgarmenn, eins og áður, fara út í móti oss, munum vér flýja undan þeim ;

6 Og þegar þeir þafa farið á eptir oss, og vér höfum gint þá nokkuð frá borginni, því þeir munu segja : þeir flýja fyrir oss, sem í fyrra sinni, og vér flýjum fyrir þeim líka,

7 Þá skuluð þér spretta upp úr launsátrinu, og vinna borgina, því nú mun Drottinn, yðar Guð, gefa hana á yðar vald ;

8 En þegar þér hafið unnið hana, skuluð þér kveykja eld í henni ; gjörið eptir orði Drottins ! því sjáið ! eg hefi skipað yður þetta.

9 Þá sendi Jósúa þá af stað, og þeir fóru í launsátrið, og staðnæmdust millum Betel og Aí, vestanvert við Aí, en Jósúa var um nóttina hjá fólkinu.

10 Morguninn eptir var hann snemma á fótum, kannaði liðið, gekk sjálfur með öldungum þjóðarinnar undan hernum móti Aí ;

11 Og allur herinn, sem hjá honum var, fór upp þangað, gengu fram, og komu gagnvart borginni ; þar slógu þeir herbúðum sínum fyrir norðan Aí, svo að dalurinn var millum þeirra og Aí.

12 Jósúa tók hér um bil fimm þúsund manns, og setti þá í launsátur millum Betel og Aí, vestanvert við borgina.

13 Þeir skipuðu nú niður liðinu úr öllum herbúðunum, sem voru fyrir norðan borgina, og óptustu fylkingunni vestanvert við hana ; og á þeirri sömu nóttu fór Jósúa yfir dalinn.

14 En sem konungurinn í Aí varð þess var, flýttu borgarmennirnir sér, og risu upp árla, og fóru út til orustu móti Ísraelsmönnum, bæði hann og allur hans her, á tilteknum tíma, út á slætlendið ; en hann vissi ekki af,

að launsátur var sett fyrir hann fyrir vestan borgina.

15 En Jósúa og allur Ísrael létust bíða ósigur, og flúðu á leið til eyðimerkurinnar.

16 Þá voru allir bæarbúar kvaddir til að reka flóttann ; þeir eltu Jósúa, og fjarlægðust þannig staðinn ;

17 Varð svo ekki einn maður eptir í Aí og Betel, sem ekki færi eptir Ísraelsmönnum, og skyldu þeir staðinn opinn eptir og eltu Ísrael.

18 Þá sagði Drottinn til Jósúa : út rettu það spjót, sem þú hefir í hendi þér, gegn Aí, því eg vil gefa borgina á þitt vald. En Jósúa rétti spjótið, er hann hélt á, gegn borginni.

19 Þá spratt launsátursliðið hratt á fætur, og hljóp, þegar hann hafði út rétt höndina, kom inn í borgina, tók hana og flýtti sér, og brendi hana með eldi.

20 Þegar Aíbúar litu við, sáu þeir reykin, sem lagði af bænum til himins, og gátu nú í einga átt flúid, því þeir, sem áður flúðu fyrir þeim á leið til eyðimerkurinnar, snèru nú við og eltu þá ;

21 Því þegar Jósúa og allir menn hans sáu, að þeir, sem í launsátrinu voru, höfðu unnið borgina, og að reykin lagði upp af henni, þá snèru þeir við og ráku Aíbúa á flótta ;

22 Hinir komu þá og úr borginni á móti þeim, svo þeir urðu mitt á millum Ísraelsmanna, sem umkríngdu þá öllu megin, hjuggu þá niður, þar til einginn var eptir, og létu eingan undan komast.

23 En konunginum af Aí náðu þeir lifandi, og fœrðu hann Jósúa.

24 Þegar Ísraelsmenn höfðu lagt að velli alla Aíbúa á mörkinni og í eyðimörkinni, þar sem þeir höfðu elt þá, og þeir allir voru fallnir gjör-samlega fyrir sverðseggjum, þá hurfu allir Ísraelsmenn aptur til Aí, og hjuggu niður alla þá, sem þar voru.

25 En allir Aíbúar, sem á þeim degi féllu, karlar og konur, voru tólf þúsundir.

26 Ekki dró Jósúa að sér hönd sína aptur, sem hann hélt á spjótinu í, fyr en allir Aíbúar voru að velli lagðir.

27 En búsmalan og annað herfang borgarinnar tóku Ísraelsmenn til sín

eptir orði Drottins, sem hann hafði boðið Jósúa.

28 Jósúa brendi borgina Aí, og gjörði hana að æfinlegri eyðigrjót-hrúgu, sem enn sèr merki til.

29 En Aískonúning lét hann hengja upp í eik, og lét hann hánaga til kvölds, en eptir sólsetur lét hann taka líkamann ofan af trènu, og menn köstuðu honum út fyrir borgarhlíðið, og urpu yfir hann haug mikinn af grjóti, sem þar sèst enn í dag.

30 Þá bygði Jósúa Drottni, Guði Ísraels, altari á fjallinu Ebal,

31 Eins og Móses, Drottins þjón, hafði boðið Ísraelsbörnum, sem skrifað finst í lögbók Mósis, altari af heilum steinum, sem járn hafði ekki verið borið á, og fórnkerði Drottni þar brennifórnum og þakkarfórnum,

32 Og skrifaði þar á steinana eptirrit af því lögmáli, sem Móses hafði skrifað fyrir Gyðinga.

33 Allur Ísraelslýður, öldungarnir, höfðingjarnir og dómendurnir stóðu beggja megin við sáttmálsörkina gegnt prestunum, Levítunum, sem báru sáttmálsörk Drottins, bæði útlendir og innlendir; annar helmíngurinn stóð á móts við Grísímsfjall, en hin helftin á móts við fjallið Ebal, eins og Móses, Drottins þjón, áður hafði skipað að blessa Ísraelslýð.

34 Eptir það las hann upp öll lögmálsins orð, bæði blessun og bölvun, öldungis eins og skrifað stendur í lögbókinni;

35 Ekkert af því, sem Móses hafði boðið, var úr felt; alt lét Jósúa lesa það upp fyrir Ísraelssöfnuði, fyrir konum og börnum, og hinum útlendu, sem meðal þeirra voru.

9. KAPÍTULI.

Slagð Gibeónita.

ÞEGAR þetta fregnuðu konungar þeir, sem bjuggu herna megin Jórdanar, bæði á fjallinu og sléttlendu, og á allri strönd hins mikla hafs, gagnvart Líbanonsfjalli, Hetítar, Amóritar, Kananítar, Feresítar, Hevítar og Jebúsítar,

2 Urðu þeir samtaka í að gjöra samband sín á millum til orustu við Jósúa og Ísraelsmenn.

3 En þegar innbúar Gibeonsstaðar

fréttu, hversu Jósúa farið hafði með Jerikó og Aí, tóku þeir þetta kænskuráð:

4 Þeir fóru og fengu sèr veganesti, tóku gamla sekki á asna sína, og gamla, rifna og bætta vínbelgi,

5 Gamla bætta skó á fótum, og færðu sig í forn klæði, og alt brauð, sem þeir tóku til nestis, var hart og myglað.

6 Þessir menn komu til Jósúa í herbúðirnar við Gilgal, og sögðu til hans og Ísraelsmanna: frá fjarlægum landi erum vèr komnir; gjör sáttmál við oss!

7 Ísraelsmenn svöruðu Hevítum: verið getur, að þú býir meðal vor; hvernig megum vèr þá sáttmál við þig binda?

8 Þeir sögðu þá við Jósúa: vèr erum þínir þjónar! Jósúa spurði þá: hverjir eruð þèr og hvaðan komnir?

9 Þeir svöruðu: vèr, þínir þjónar, erum frá mjög fjarlægum landi komnir, fyrir sakir nafus Drottins, þíns Guðs; því vèr höfum fengið fregn um hann, og alt það, er hann gjörði á Egyptalandi,

10 Og alt, sem hann gjörði við þá tvo Amórita konunga fyrir handan Jórdan, Síhoni, Hesbons konung, og Basans konung Ogg, sem bjó í Astarót;

11 Þess vegna sögðu öldungar vorir og landslýðurinn: takið yður veganesti, farið til fundar við þá og segið þeim: vèr erum yðar þjónar! gjörið nú sáttmál við oss.

12 Þetta er vort brauð, vèr tókum það nýbakað oss til nestis að heiman, þegar vèr fórum af stað til yðar, en sjaíð nú! það er orðið þurt og loðið af mygglu;

13 Og vínbelgir þessir voru nýir, þegar vèr létum á þá, en sjaíð! nú eru þeir rifnir; þessi vor klæði og skóföt eru slitin, á þessari löngu leið.

14 Þá skoðuðu (Ísraels)menn nokkuð af nesti þeirra, og spurðu ekki Drottin til ráðs;

15 Samdi Jósúa þá frið við þá og það sáttmál, að þeir skyldu lífi halda, og forstjórar lýðsins bundu það svar-dögum.

16 En þremur dögum eptir að þeir höfðu þetta sáttmál bundið, fréttu

þeir, að Gíbeónítar mundu aðsetur hafa skamt þaðan, og búa á meðal þeirra ;

17 Því Gyðingar tóku sig upp og komu á þriðja degi til staða Gíbeónítanna, sem voru Gíbeon, Kefíra, Berót og Kirjatjearím.

18 Ísraelsmenn herjuðu samt ekki á þá, vegna þess forstjórar lýðsins höfðu unnið þeim eið þar að við Drottin, Ísraels Guð ; en allur lýðurinn möglaði gegn höfðingjunum.

19 Þá sögðu allir höfðingjarnir : vör unnum þeim eið í nafni Drottins, Ísraels Guðs, því megum vör ekki snerta þá ;

20 Efna skulum vör orð vor, og láta þá lífi halda, svo vör drögum ekki reiði yfir oss fyrir rof eiðs þess, sem vör unnum.

21 Og enn fremur sögðu höfðingjarnir við lýðinn : látum þá lífa, en kljúfi þeir skíð, og beri vatn fyrir allan lýðinn. Eptir þessu atkvæði höfðingjanna

22 Kallaði Jósúa á Gíbeóníta, og spurði þá : hvi prettuðuð þér oss, og sögðuð : vör erum mjög langt hëðan, en búid þó mitt á meðal vör ?

23 En nú eruð þér bölvadir, og þér skuluð ávalt þrælar vera, höggva skíð og bera vatn handa húsi míns Guðs. Þeir svöruðu Jósúa og sögðu :

24 Oss þjónum þínum hefir verið sannarlega sagt, að Drottinn, þinn Guð, hafi heitið þjóni sínum Móses, að hann vildi gefa yður alt þetta land, og af má fyrir yður alla landsins innbyggjendur ; því óttuðumst vör, og höfum af lífhræðslu þetta til bragðs tekið ;

25 En sjá ! nú erum vör á þínu valdi ; gjör við oss, það sem þér þykir gott og rétt.

26 Þannig breytti Jósúa við þá ; frelsaði þá úr höndum Ísraelsmanna, svo þeir drápu þá ekki.

27 Þenna sama dag setti hann þá til að kljúfa skíð og bera vatn handa lýðnum og altari Drottins, alt til þessa dags, í þeim stað, sem hann útveldi.

10. KAPÍTULI.

Jósúa vinnur sigur á fimm konungum Amóríta.

ÞEGAR Adónisedek, Jerúsalems konungur, frétti, að Jósúa hefði unnið Aí og brotið hana niður, og

gjört eins við hana og hennar konung, eins og hann hafði gjört við Jeríkó og konunginn þar, og að Gíbeónítar höfðu samið frið við Ísraelsmenn, og voru nú komnir meðal þeirra,

2 Kom hræðsla mikil yfir þá, því Gíbeon var eingu minni staður, en þeir, er konungar sitja í, og stærri en Aí ; voru líka allir innbúar þar góðir hermenn.

3 Sendi Adónisedek, Jerúsalems konungur, þá til Hóhams, Hebrons konungs, til Pírams, Jarmúts konungs, til Jafía, konungsins í Lakís, og til Debírs, Eglons konungs, og lét segja þeim :

4 Komið til móts við mig, og veitið mér fultingi, að vör megum sigra Gíbeon, því þeir hafa gjört frið við Jósúa og Ísraelsbörn.

5 Fimm Amóríta konungar söfnuðust þá og fóru upp þángað, Jerúsalems konungur, Hebrons konungur, Jarmúts konungur, Lakís konungur, og Eglons konungur, með öllum sínum her, settust um Gíbeon og herjuðu á borgina.

6 Gíbeonsmenn gjörðu þá menn til Jósúa, þar sem hann lá í herbúðum við Gilgal, og létu segja honum : slá ekki hendi þinni af þjónum þínum ; flyt þér oss til hjálpar og frelsis, því allir Amóríta konungar, sem í fjallbygðinni búa, hafa saman safnast á móti oss !

7 Jósúa hóf þá herför frá Gilgal með allan her sinn og alla sína kappá ;

8 Og Drottinn sagði til Jósúa : þú skalt ekki hræðast þá, því eg hefi gefið þá í þína hönd, og einginn þeirra skal fá staðizt fyrir þér.

9 Jósúa kom að þeim öðrum, því alla nóttina hélt hann ferðinni áfram frá Gilgal ;

10 Og Drottinn gjörði þá hrædda fyrir Ísraelsmönnum, svo að þeir gjörðu þeim mikið mauntjón hjá Gíbeon, og ráku flóttann á leið upp til Betóron, ogfeldu marga á veginum til Aseka og Makeda.

11 En sem þeir flyðu fyrir Ísraelsmönnum ofan frá Betóron, þá lét Drottinn stóra (hagl)steina falla ofan af himnum yfir þá, þar til þeir komu til Aseka, svo þeir fëllu, og miklu

fleiri fëllu fyrir haglsteinunum en fyrir sverði Ísraelsmanna.

12 Þenna dag, er Drottinn gaf Ísraelsmönnum sigur, yfir Amóritum, talaði Jósúa til Drottins í áheyrn Ísraelsmanna og sagði: sól, stattu kyrr í Gibeon, og þú, túngl, í Ajalons dal.

13 Þá stóð sól og túngl kyr, þangað til fólkið hafði hefnt sín á óvinum sínum. Þetta finst skrifað í bók hins réttláta: “Sólin stóð mitt á himni, og gekk ekki til víðar allan daginn,

14 Og einginn dagur hefir þessum degi líkur verið, hvorki fyr nè síðar, að Drottinn skyldi láta að orðum eins manns, því Drottinn barðist fyrir Ísrael.”

15 Jósúa fór þá og allur Ísrael með honum aptur til herbúðanna í Gilgal.

16 En þeir fimm konúngar flúðu, og fólu sig í hellinum hjá Makeda;

17 Þá var Jósúa sagt: vèr höfum fundið þá fimm konúnga, sem hafa falið sig í hellinum hjá Makeda.

18 Þá sagði Jósúa: veltið stórum steinum fyrir hellisdýrnar, og fáid menn til að halda þar vörð;

19 Haldið þèr ekki kyrru fyrir, heldur eltið óvinina, fellið þá, sem aptastir fara, og látið þá ekki undan komast inn í borgir þeirra, því Drottinn, yðar Guð, hefir gefið þá yður í hendur.

20 En þá Jósúa og Ísraelsbörn höfðu rekið þá á flótta, og gjört mikið manntjón á þeim og unnið fullkominn sigur, höfðu þó nokkrir undan komizt inn í víggirtu borgirnar.

21 En herinn kom allur óskaddaður til Jósúa í herbúðirnar hjá Makeda, og einginn þorði orð að mæla gegn Ísraelsbörnum.

22 Þá sagði Jósúa: opnið hellisdýrnar, og leiðið þá fimm konúnga út til mín úr hellinum.

23 Svo var gjört, og leiddu þeir þessa fimm konúnga til hans úr hellinum: Jerúsalems konúng, Hebrons konúng, Jarmúts konúng, Lakís konúng, og Eglons konúng.

24 Og þá þeir höfðu leitt þessa konúnga, út til Jósúa, kallaði Jósúa saman hvern mann í Ísrael, og sagði til stríðsmannaforingjanna, sem með honum höfðu farið: komið hingað og

stígið fæti á háls konúngum þessum! Þeir gengu fram og stigu á hálsa þeirra;

25 Þá sagði Jósúa til þeirra: óttizt ekki nè æðrizt, heldur verið hugrakkir og öruggir, því svo mun Drottinn fara með alla óvini yðar, sem þèr berjizt við.

26 Eptir það lét Jósúa aflifa þá, og hengja síðan upp í fimm eikur, og þar hengu þeir til kvölds;

27 En um sólsetur bauð hann að taka þá ofan af eikunum, og dysja í hellinum, sem þeir höfðu falizt í, og bera stóra steina fyrir hellisdýrnar, og eru þar enn í dag.

28 Þenna sama dag vann Jósúa borgina Makeda, tók hana með herskildi og lýsti banni yfir konúngi hennar, og hverri sál í henni, og lét eingan af komast; en með Makeda konúng fór hann, eins og hann hafði áður farið með Jeríkós konúng.

29 Síðan fór Jósúa með allan Ísraelslýð frá Makeda til Líbna, og herjaði á hana;

30 Og Drottinn gaf einnig hana í Ísraels hendur, og konúng hennar, og sló með sverðseggjum hvert mannsbarn í borginni, og lét eingan undan komast, og með konúnginn fór hann, eins og með Jeríkós konúng.

31 Jósúa og allur Ísrael með honum fór frá Líbna til Lakís, setti herbúðir hjá henni, og herjaði á hana;

32 Og Drottinn gaf Lakís í hendur Ísraels, svo Jósúa tok hana næsta dag og sló hana með sverðseggjum, og hvert mannsbarn, sem í henni var, öldúngis eins og hann hafði gjört við Líbna.

33 Þá fór Hóram, Gesers konúngur, til liðs við Lakís, en Jósúa feldi hann og menn hans, svo einginn komst undan.

34 Þá fór Jósúa og allur Ísrael með honum frá Lakís til Eglon, settu herbúðir hjá staðnum og herjuðu á hann,

35 Tóku hann samdægurs, og brutu hann niður og drápu hvert mannsbarn, sem í honum var, og sama dag bannfærði hann borgina, alt eins og hann gjört hafði við Lakís.

36 Jósúa og allur Ísrael með honum fór þá upp frá Eglon til Hebrons og herjaði á þann stað.

37 Þeir tóku hann, og slógu hann og konúnginn með sverðseggjum, og öll þorp staðarins, og hvert mannsbarn, sem í honum var, og lét hann eingan undan komast, eins og hann hafði gjört við Eglon; hann bannferði staðinn, og hvert mannsbarn, sem í honum var.

38 Þá snéri Jósúa og allur Ísrael aptur til Debír, og herjaði á hana,

39 Tók hana, og konúng hennar, og öll þorp, sem þar til heyrðu; þeir slógu þá með sverðseggjum, og bannferðu þar hvert mannsbarn, svo þar komst einginn undan; eins og hann hafði gjört við Hebron og Líbna og þeirra konunga, hið sama gjörði hann við Debír og hennar konúng.

40 Þannig fór Jósúa herskildi yfir landið alt, fjallbygðina, suðurlöndin, sléttlendið og láglendið, vann alla þeirra konunga og lét eingan mann af komast; lýsti hann í bann öllu, sem kvikt var, eins og Drottinn, Guð Ísraels, hafði boðið;

41 Og Jósúa lagði undir sig þá frá Kades-Barnea til Gasa, alt landið Gósen til Gíbeons.

42 Í einni herför vann hann alla þessa konunga, og lönd þeirra, því Drottinn, Guð Ísraels, barðist fyrir Ísrael.

43 Fór nú Jósúa og allur Ísrael með honum aptur til herbúðanna í Gilgal.

11. KAPÍTULI.

Kananítar gjörsamlega sigraðir.

ÞEGAR Jabín, Hasors konúngur, spurði þessi tíðindi, gjörði hann orð Jóbab, Madons konúngi, konúnginum í Simron, og konúnginum í Aksaf,

2 Og konúngunum, sem fyrir norðan bjuggu, á fjallinu (Líbanon) og á sléttlendinu fyrir sunnan Genesaret, og á láglendinu, og á Dórshæðum út við hafið,

3 Kananítum, bæði fyrir austan og vestan, Amóritum, Hetítum, Feresítum, Jebúsítum á fjallinu, og Hevítum fyrir neðan Hermons-fjall í Mispalandi.

4 Þessir tóku sig upp með her sinn allan; var það manngrúi svo mikill, sem sandur á sjávarströnd; þeir höfðu fjölda hesta og vagna.

5 Allir þessir konúngar komu saman, og slógu herbúðum sameiginlega við Meromsvatn, til að halda orustu við Ísrael.

6 Þá sagði Drottinn við Jósúa: ekki skaltu hræðast þá, því á morgun í þetta, mund skal eg láta þá alla falla fyrir Ísrael.

7 Þú skalt skera sundur aflsinar á hestum þeirra og brenna vagnana! Jósúa kom að þeim óvörum með her sínum við Meromsvatn;

8 Og Drottinn gaf þá í hendur Ísraels, svo þeir ráku þá á flótta og eltu þá, alt til Sídonar hinnar miklu og til hveranna austur í Mispudal, og feldu þá þar, svo að einginn komst undan.

9 Jósúa fór með þá, eins og Drottinn hafði sagt; hann skar sundur aflsinar á hestum þeirra, og brendi vagna þeirra.

10 Á þeim tíma snéri Jósúa aptur, vann Hasorsborg, tók konúng hennar af lífi (því Hasorsborg hafði verið höfuðstaður allra þessara konúngsríkja);

11 Og þeir drápu hvert mannsbarn í henni, þá þeir bannferðu hana, og létu ekkert kvikt lífi halda, og brendu Hasor upp að björtu báli;

12 Eptir það vann Jósúa borgir allra þessara konúnga, og konúngana sjálfa, og sló þá með sverðseggjum, og bannferði þá, eins og Móses, þjón Drottins, hafði boðið.

13 En einga af þeim borgum, sem enn standa á sínum hæðum, brendu Ísraelsbörn, nema Hasorsborg eina, sem Jósúa brendi.

14 Síðan skiptu Ísraelsbörn öllu herfangi og fè þessara staða með sér, en alt fólk slógu þeir með sverðseggjum, þángað til þeir höfðu gjörreytt þeim, og létu eingan lífi halda.

15 Eins og Drottinn hafði boðið þjóni sínum Móses, og Móses hafði boðið Jósúa, eins gjörði Jósúa; hann undan feldi ekkert af því, sem Drottinn hafði boðið Móses.

16 Þannig vann Jósúa alt landið, fjallbygðina, suðurlandið, alt Gósenland, láglendið, flatlendið, Ísraelsfjall, og þess undirlendi;

17 Frá Skallabergi, sem liggur upp til Seírs, til Baalgad í Líbanonsdal

undir Hermonsfelli; alla konunga þessara landa handtók hann og aflifaði.

18 En lengi átti hann í orustum við konunga þessa.

19 Eingin var sú borg, sem gjörði frið við Ísraelsbörn, nema Hevítar, sem bjuggu í Gíbeon, heldur unnu þeir þær allar með herskildi.

20 Var það Drottins verk, að þeirra hjarta stæltist til að ganga móti Ísraelslýð í bardaga, til þess hann bannfærði þá vægðarlaust og upprætti þá, eins og Drottinn hafði boðið Móses.

21 Um þessar sömu mundir kom Jósúa og af máði Enakana á fjallinu, í Hebron, Debír, Anab, á öllu Júdafjalli og Ísraelsfjalli; Jósúa bannfærði þá og borgir þeirra;

22 Og eingir Enakar urðu eptir í landi Ísraelsmanna, nema í Gasa, Gat og Asdod urðu þeir eptir.

23 Þannig vann nú Jósúa landið alt í öllum greinum, eins og Drottinn hafði sagt Móses; og Jósúa gaf það Ísraelsmönnum til eignar, hverri ættkvísl sinn hluta. Eptir ófrið þenna fékk landið hvíld.

12. KAPÍTULI.

Um sigurvinnur Ísraelsbarna.

ÞESSIR eru, þeir konungar landsins, sem Ísraelsmenn unnu, og hverra lönd þeir tóku undir sig, hinu megin Jórdanar að austanverðu, frá Arnonslæk til Hermonsfjalls, og alt sléttlendið í austur:

2 Síhon Amórítakonungur, sem sat í Hesbon, og ræði landi frá Aróer, er liggur á Arnonslækjarbakka, frá miðjum læknum, og hálfu Gílead til lækjarins Jaboks, sem er landamerki Ammóníta,

3 Og sléttlendinu til Genesarets-sjóar að austanverðu, og til eyðimerkur hafsins, það er salta hafsins, austur til Betjesímots, og til suðurs að Písga fjallsrótum;

4 Enn fremur land Oggs, Basans konungs, sem eptir var af risaættinni, og sat í Astarót, og Edrei,

5 Og ræði Hermonsfjalli, Salka, og Basan, alt til landamerkja Gesúra og Makata, og hálfu Gílead, til landamerkja Síhons, Hesbons konungs.

6 Móses, þjón Drottins, og Ísraels-

börn höfðu sigrað þá, og Móses, þjón Drottins, gaf Rúbens, Gads og hálfri Manassis ættkvísl þetta land til eignar.

7 Þessir eru konungar landsins, sem Jósúa og Ísraelsmenn brutu undir sig fyrir vestan Jórdan, frá Baalgad í Líbanonsdal til Skallabergs, sem liggur upp að Seirsfjalli; þetta land gaf Jósúa Ísraels ættkvíslum, hverri ættkvísl sinn part,

8 Á fjallinu, á flatlendinu, á sléttlendinu, á láglendinu, í eyðimörkinni og á suðurlandinu, land Hetíta, Amóríta, Kananíta, Feresíta, Hevíta og Jebúsíta.

9 Jeríkós konungur var einn; konungurinn í Aí, sem liggur hjá Betel, var einn;

10 Jerúsalems konungur var einn; Hebrons konungur var einn;

11 Jarmúts konungur var einn; Lakís konungur var einn;

12 Eglons konungur var einn; Gesers konungur var einn;

13 Debírs konungur var einn; Geders konungur var einn;

14 Horma konungur var einn; Arads konungur var einn;

15 Líbna konungur var einn; Adúllams konungur var einn;

16 Makeda konungur var einn; Betels konungur var einn;

17 Tappúaks konungur var einn; Hefers konungur var einn;

18 Afeks konungur var einn; Lassarons konungur var einn;

19 Madons konungur var einn; Hadsórs konungur var einn;

20 Simron-Meroms konungur var einn; Aksafs konungur var einn;

21 Taanaks konungur var einn; Megiddó konungur var einn;

22 Kadess konungur var einn; Jókneams konungur hjá Karmel var einn;

23 Dórs konungur í Dórshæðum var einn; Góims konungur hjá Gilgal var einn;

24 Tírsa konungur var einn. Konungarnir voru als 31.

13. KAPÍTULI.

Drottinn býður að skipta landinu. Land Rúbens, Gads og hálfar Manassis ættkvíslar.

ÞEGAR Jósúa tók að gjörast gamall og aldraður, sagði Drott-

13. Kap.

inn til hans : þú ert orðinn gamall og aldurniginn, en mikið er enn af landinu óunnið.

2 Þetta land er enn eptir : Filistea-land alt, og alt Gesúraland,

3 Frá Sihór, sem rennur fram með Egyptalandi, til Ekrons landmerkja í norður ; þetta telst með Kanaans-landi ; þeir fimm höfðingjar Filiste-anna yfir Gasa, Asdod, Askalon, Gat, Ekron og Ava.

4 En sunnan til er alt Kananítaland og Meara, sem Sídónar eiga alt til Afeka og landamerkja Amóríta ;

5 Þá er Giblítaland og allur Líbanon fyrir austan frá Baalgad undir Hermons-fjalli, þar til komið er til Hamat.

6 Allir fjallabúarnir frá Líbanon til hveranna, og allir Sídónar ; þessa vil eg alla reka upp frá Ísraelsbörnum ; en þú legg á hluti, og skipt þeim á meðal Ísraelsbarna, eins og eg bauð þér.

7 Svo skipt þá landi þessu til eignar þeim 9 ættkvíslum og hálfri Manassis ættkvísl ;

8 Því með hinum helmíngnum (af Manassis ættkvísl) hafa þeir Rúben og Gad fengið sinn hluta, sem Móses hafði skipt þeim hinu megin, fyrir austan Jórdan, eptir þeim skiptum, sem Móses, þjón Drottins, hafði gjört þeim til handa,

9 Frá Aróer, sem liggur við Arnons lækjarbakka, borgina, sem liggur í ánni, alt flatlendið hjá Medba alt til Dibons,

10 Alla staðina, sem átti Sihon, Amóríta konungur, er sat í Hesbon, til landamerkja Amórítanna ;

11 Einnig Gílead, Gesúra og Makatítaland, Hermonsfjall alt, og alt Basansland til Salka.

12 Alt ríkið í Basan, sem Ogg hefir átt, er ríkti í Astarót og Edrei, og einn var eptir af risaættinni. En Móses sigraði þá og flæmdi þá burt.

13 En Ísraelsmenn út ráku ekki Gesúra og Makatíta, heldur búa Gesúrar og Makatítar meðal Ísraelsbarna alt til þessa dags.

14 Þar á móti gaf hann Leví ættkvísl einga fasteign, því eldförn Drottins, Ísraels Guðs, er arfur hennar, eins og hann (Drottinn) sagði honum (Móses).

15 Móses út hlutaði ættkvísl Rúbens niðja arfi eptir þeirra kynþáttum.

16 Þeir áttu landamerki frá Aróer, sem liggur við Arnons lækjarbakka, borgina, sem liggur í ánni, alt sléttlendið hjá Medba ;

17 Hesbon og öll hennar þorp, sem liggja á sléttlendinu, Dibon, Bamót-baal og Bet-baalmeon,

18 Jaheasa, Kedemót, Mefaat,

19 Kirjataím, Sibma, Seret-Sahar á fjallinu í dalnum,

20 Og Betpeór, Þísgafjalls røtur og Betjesímót,

21 Og alla staði á sléttlendinu, og alt ríki Síhons, Amóríta konungs, sem sat í Hesbon, er Móses sigraði undir eins og Midíans höfðingja, Eví, Rekem, Súr, Húr og Reba, jarla Síhons, sem bjuggu í þessu landi.

22 Meðal þeirra, sem Gyðingar drápu með sverði, var líka Bíleam spámaðurinn Boórsson.

23 Landamerki Rúbens niðja var Jórdan með landinu að henni ; þetta var arfahluti Rúbens niðja eptir þeirra kynþáttum, borgirnar og þorp þeirra.

24 Gads ættkvísl, Gads niðjum, út hlutaði Móses arfi eptir kynþáttum þeirra.

25 Þeirra landi til heyrði Jaeser og allir staðirnir í Gílead og helft Ammóníta lands als til Aróer, sem liggur gegnt Rabba ;

26 Frá Hesbon, til Ramat-Mispe og Betóním, og frá Mahanaím til Debírs landamerkja ;

27 Og í dalnum fengu þeir Bet-Haram, Bet-Nimra, Súkkót og Safón, sem eptir var af ríki Síhons, Hesbons konungs, og Jórdan með landinu að henni til enda Genesaretsjóar austanvert, hinu megin Jórdanar ;

28 Þetta var arfahlutur Gads niðja, eptir þeirra kynþáttum, borgirnar og þorpin, sem þar lágu undir.

29 Þeirri hálfu Manassis ættkvísl hafði Móses út hlutað arfi, og var þetta hluti hálftrar Manassis ættkvíslar eptir hennar kynþáttum :

30 Landamerki þeirra voru frá Mahanaím, alt Basansland, alt það ríki, sem átt hafði Ogg, Basans konungur, og öll Jaírsþorp, sem liggja í Basan, sextigir þæir.

31 Helft Gíleads, og Astarót og Edrei,

borgir í ríki Oggs í Basan, út hlutaði hann niðjum Makírs, sonar Manassis, það er helmingi Makírs niðja eptir þeirra kynþáttum.

32 Þetta var það land, sem Móses út hlutaði á Móabs-völlum hinu megin Jórdanar, fyrir austan Jeríkó.

33 Levi ættkvísl hafði Móses eingum arfi út hlutað, því Drottinn, Ísraels Guð, er sjálfur þeirra arfur, eins og hann hafði sagt þeim.

14. KAPÍTULI.

Kanaanslandi skipt. Arfur Kalebs.

ÞETTA er það, sem Ísraelsbörn fengu í arf í Kanaanslandi, sem presturinn Eleasar, Jósúa Núnsson og ættfedur kynkvísla Ísraelsbarna skiptu þeim í arf,

2 Eptir þeirra arfahluta, eins og Drottinn hafði boðið fyrir hönd Mósis, það er hálfri tíundu ættkvísl ;

3 Því Móses hafði út hlutað hálfri þriðju kynkvísl arf hinu megin Jórdanar, en Levítunum hafði hann eingum arfi út hlutað á meðal þeirra ;

4 Því Jóseps synir voru tvær ættkvíslir, Manasses og Efraím ; en þær gáfu Levítunum eingan hlut í landinu, heldur staði að búa í, og beitiland handa fænaði þeirra og skepnnum.

5 Ísraelsbörn gjörðu, eins og Drottinn hafði boðið Móses, og skiptu landinu.

6 Júda-niðjar komu til Jósúa í Gilgal, og Kaleb Jefúnnisson af Kenís ætt sagði til hans : þú veizt, hvað Drottinn sagði við guðsmanninn Móses í Kades-barnea um mig og þig ;

7 Eg var þá fertugur, þegar Móses, þjón Drottins, sendi mig frá Kades-barnea njósnarför inn í land þetta, og eg sagði honum satt og rétt frá, eptir samvizku minni ;

8 Hinir, sem með mér fóru, töldu kjark úr fólkinu, en eg fylgdi Drottni Guði mínum trúlega.

9 Þá sór Móses hinn sama dag, og sagði : land það, sem þú stèst fœti á, skal vera þín og þinna æfinleg eign, því þú fylgdir Drottni, Guði mínum, trúlega.

10 Og sjá nú ! Drottinn hefir látið mig lifa, eins og hann lofaði, í þessi fjörutíu og fimm ár, síðan að Drott-

inn sagði þetta við Móses, á meðan Gyðingar voru í eyðimörkinni ; og sjá ! í dag hefi eg fimm um átttrétt,

11 Og enn þann dag í dag er eg eins hraustur, og þegar Móses sendi mig ; eins og mín orka var þá, eins er mín orka enn til að berjast, og gegna mínum daglegu störfum ;

12 Gef mér nú þessa fjallbygð, sem Drottinn lofaði þann dag, því þú heyrðir þá, að Enakar eru þar, sem búa í stórum og víggirtum stöðum. Vera má að Drottinn veiti mér fulltíngi, svo eg fái út rekið þá, eins og Drottinn hefir lofað.

13 Og Jósúa blessaði hann, og gaf Kaleb Jefúnnissyni Hebron til eignar.

14 Þannig eignaðist Kaleb Jefúnnisson, Kenas niðji, Hebron, og helzt eign sú í ætt hans enn, því hann fylgdi trúlega Drottni, Ísraels Guði.

15 En fyrrum var Hebron kallað Arbaborg, eptir mikilmenni einhverju meðal Enakanna. Þá fékk landið hvíld frá ófriði.

15. KAPÍTULI.

Hlutar Júda-ættkvíslar.

HLUTSKIPTI Júda-ættkvíslar eptir kynþáttum hennar náði til Edoms landamerkja og eyðimerkurinnar Sín, lengst til suðurs.

2 Suður-landamerki þeirra byrja við enda Saltahafsins, frá þeirri vík, sem snýr til suðurs,

3 Og liggja sunnanvert við, þar sem upp er gengið til Akrabím og yfir um Sín, og upp eptir sunnan til við Kades-barnea yfir um Hesron, upp til Adar, kríng um Karkaa,

4 Yfir um Asmon, liggja svo til Egyptalands lækjar, og út í hafið ; þessi skulu vera yðar landamerki að sunnanverðu.

5 Landamerkin að austanverðu eru Saltahafið alt til þess er Jórdan fellur í það. En takmörkin að norðanverðu byrja við þá vík hafsins, þar sem Jórdan fellur í það,

6 Liggja síðan upp til Bethogla, fram hjá Betaraba að norðanverðu, svo upp til steins Bóhans, Rúbens-sonar ;

7 Þá liggja landamerkin frá Akórsdal til Debír, svo norður eptir til Gilgal, sem liggur þar gegnt, sem upp

15. Kap.

er gengið til Adumím, sunnanvert við dalinn, þaðan liggja landamerkin til Ensemesvatns, og enda við Rógelslind.

8 Síðan liggja landamerkin upp til Hinnomssonar-dals, að sunnanverðu við Jebúsítaland, það er Jerúsalem, upp til fjalltindsins, sem er beint í vestur frá Hinnoms-dal við norður-enda Risadalsins ;

9 Frá þessum fjallstindi stefna þau til Reftóaks lindar, þaðan út til Efronsfjalls staða, þaðan til Baala, öðru nafni Kirjat-Jearím.

10 Þaðan beygjast landamerkin frá Baala í vestur til Seirsfjalls, liggja norðanvert við Skógafjall, sem líka kallast Kesalon, þá ofan til Betsemes yfir Timna ;

11 Þaðan í norður, rétt með Ekron, þaðan til Síkron yfir Baalafjall, og út til Jabneel í sjó fram.

12 Landamerki að vestanverðu er hafði mikla og takmörk þess. Þetta eru landamerki Júdaniðja á allar hliðar fyrir þeirra kynþætti.

13 Kaleb Jefúnnisson fékk sinn hlut meðal Júdaniðja, eins og Drottinn hafði sagt Jósúa, það er Araborg, föður Enaks, það er Hebron.

14 Kaleb rak þaðan þrjá Enaks niðja, Sesái, Akíman og Talmaí, sem voru komnir af Enak.

15 Þaðan fór hann mót Debírsbúum ; var Debír til forna nefndur Seferstaður ;

16 Og Kaleb sagði : hver sem vinnur Seferstað, honum skal eg gefa dóttur mína, Aksa.

17 Otníel Kenasson, bróðurson Kalebs, vann hann, og gaf Kaleb honum dóttur sína, Aksa.

18 Þegar hún skyldi heim fara (með bónda sínum), ráðlagði hún honum, að beiðast lands nokkurs af föður hennar ; hún steig þá niður af asnanum ; Kaleb spurði hana þá : hvað gengur að þér ?

19 Hún svaraði : gef mér gáfu nokkra. Þú hefir gefið mér suðurlandið, gef mér vatnslindir nokkrar með. Gaf hann henni þá efri og neðri lindirnar.

20 Þessi er arfahluti Júda-ættkvíslar eptir hennar kynþáttum :

21 Staðirnir syðst í Júda-ættkvísl við Edoms takmörk eru : Kabseel, Eder, Jagúr,

22 Kína, Dímóna, Adada,

23 Kedes, Hadsor, Ittnan,

24 Siff, Telem, Bealót,

25 Hadsor-Hadatta, Kirjót-Hedsron (er sama sem Hassor),

26 Amam, Sema, Mólada,

27 Hasar-gadda, Hesmon, Bet-palet,

28 Hasar-Súal, Berseba, Bisjótja,

29 Baala-Gíim, Adsem,

30 Eltólad, Kesil, Horma,

31 Siklag, Madmanna, Sansanna,

32 Lebaot, Silkím, Aín og Rimmon.

Þetta eru als 29 staðir með þeirra þorpum.

33 En á láglandinu voru : Estaól, Sóra, Asna,

34 Sanóa, En-Ganním, Tappúak, Enam,

35 Jarmút, Adúllam, Sókó, Aseka,

36 Saaraim, Aditaím, Gedera, Ged-erótaím ; það eru 14 staðir með þeirra þorpum.

37 Senan, Hadasa, Migdal-Gad,

38 Dílan, Misper, Joktel,

39 Lakis, Boskat, Eglon,

40 Kabbón, Lakmam, Kitlis,

41 Gederót, Bet-Dagón, Naema og Makeda. Það eru sextán staðir með þeirra þorpum.

42 Libna, Eter, Asan,

43 Jifta, Asna, Nesib,

44 Kegíla, Aksib, Maresa ; níu staðir með undirliggjandi þorpum.

45 Ekron með tilheyrandi stöðum og þorpum.

46 Frá Ekron út til sjóar, allt það, sem liggur til hliðar við Asdód, og þar tilheyrandi þorp ;

47 Asdód með undirliggjandi stöðum, og þorpum, Gasa með tilheyrandi stöðum og þorpum til Egyptalands lækjar og hafsins mikla, og þess takmarka.

48 En á fjallbygðum : Samír, Jattír, Sokkó,

49 Danna, Kirjat-Sanna, sem líka kallast Debír,

50 Anab, Estemó, Aním,

51 Gósen, Hólon, Giló ; ellefu staðir með undirliggjandi þorpum ;

52 Arab, Dúma, Esean,

53 Janúm, Bet-Tappúak, Afeka,

54 Húmta, Kirjat-Arba, eða Hebron, og Zíór ; níu borgir og þeirra þorp ;

55 Maón, Karmel, Síf, Júta,

56 Jisreel, Jokdeam, Sanóak,

57 Kaín, Gíbea, Timma ; tíu borgir og þeirra þorp ;

58 Halhúl, Bet-Súr, Gedór,

59 Maarat, Bet-Anót og Eltekon ; sex staðir með þeirra þorpum.

60 Kirjat-Baal, heitir nú Kirjat-Jearím, og Rabba, tveir staðir með þeim, tilheyrandi þorpum.

61 Í eyðimörkinni Bet-Araba, Middín, Sekaka,

62 Nibsan, Saltstaðurinn og Engedi ; sex staðir með undirliggjandi þorpum.

63 En Jebúsítana, sem í Jerúsalem bjuggu, gátu Júda niðjar ekki út rekið ; búa því Jebúsítar ásamt Júda börnum í Jerúsalem til þessa dags.

16. KAPÍTULI.

Hlutur Jóseps ættkvíslar : Efraíms ættkvíslar.

SÍÐAN kom upp hlutur Jóseps niðja, og hlotnaðist þeim landið frá Jórdan hjá Jeríkó, til Jerikóarvatna að austanverðu, eyðimörkin, sem gengur upp frá Jeríkó yfir Bet-elsfjall ;

2 Frá Betel liggja landamerkin til Lús, þaðan yfir til landamerkja Arkítanna, til Atarót ;

3 Þaðan í vestur, niður til landamerkja Jafleta, og til neðri Bethóróns merkja, alt til Gaser, og alt til hafsins.

4 Þetta var hlutskipti þeirra Manassis og Efraíms Jósepssona.

5 Þetta voru takmörk Efraíms niðja eptir þeirra kynþáttum ; takmörk erfðahluta þeirra voru að austanverðu frá Atarót-Addar til efri Bethórón ;

6 Þá liggja landamerkin vestur eptir þannig, að Mikmetat liggur norðan til við merkin ; beygjast svo landamerkin í austur til Takat-Síló, og þar yfir fyrir austan Janóka ;

7 Liggja svo niður eptir frá Janóka til Atarót og Naarata, lenda hjá Jeríkó og liggja svo niður til Jórdanar.

8 Frá Tappúak stefna landamerkin í vestur til lækjarins Kana og enda við sjó. Þessi er Efraíms niðja erfðahluti eptir kynþáttum þeirra.

9 Og þar að auki staðir þeir, sem Efraíms niðjum voru út hlutaðir í landi Manassis niðja, allir þessir staðir með þeirra þorpum.

10 En þeir út ráku ekki þá Kananíta,

sem bjuggu í Gaser ; búa því Kanánítar meðal Efraímíta fram á þenna dag, og eru þeim skattskyldir.

17. KAPÍTULI.

Hlutur hálftrar Manassis ættkvíslar.

HLOTUR ættkvíslar Manassis, sem var frumgetinn sonur Jóseps, hlotnaðist Makir, sem var frumgetinn sonur Manassis og faðir Gileads ; hann var hermaður mikill ; hlotnaðist honum landið Gilead og Basan.

2 Hinir aðrir niðjar Manassis fengu sinn hluta eptir þeirra kynþáttum, sem sè synir Abiesers, Heleks, Asriels, Sekems, Hefers og Semída. Þessir voru afkomendur Manassis Jósepssonar í karllegginn.

3 En Selófead Hefersson, Gileads-sonar, Makírssonar Manassissonar, átti einga sonu, heldur dóetur einar ; hétu þær : Mahela, Nóga, Hagla, Milka og Tírsa.

4 Þær gengu til prestsins Eleasar, Jósúa Núnssonar og höfðingjanna, og tjáðu þeim : Drottinn bauð Móses að út hluta oss arfi meðal bræðra vorra. Var þeim þá úthlutaður arfur meðal föðurbæðra þeirra, eptir boði Drottins.

5 Manassis ættkvísl fèkk tíu hluti, auk Gileads og Basans, sem liggja hinu megin Jórdanar ;

6 Því dóetur Manassis tóku arf með sonum hans ; en Gilead fengu hinir aðrir niðjar Manassis.

7 Landamerki Manassis niðja voru frá Aser til Mikmeta, sem liggur gegnt Sikkem, og gánga til hægri handar til þeirra, sem búa í En-Tappúak.

8 Tappúaks land hafði skipzt Manassis ættkvísl, en Tappúak sjálf, sem lá við takmörk Manassis ættkvíslar, var eign Efraíms niðja.

9 Liggja svo landamerkin niður að Kana-læk, fyrir sunnan lækinn. Þessa staði áttu Efraíms niðjar, en þó liggja þeir millum staða þeirra, sem Manassis niðjar áttu ; en landamerki Manassis ættkvíslar eru fyrir norðan lækinn, og enda við hafid ; það, sem var að sunnanverðu, til heyrði Efraíms niðjum,

10 En það, sem var að norðanverðu, Manassis niðjum ; hafid var landa-

merki þeirra; að norðanverðu lá land þeirra að Assers ættkvísl, en austanverðu að Ísaskars.

11 En í Ísaskars og Assers landi fengu Manassis niðjar Betsean með hennar hjábýlum, Jibleam með sínum hjábýlum, innbúarnir í Dór með þeirra hjábýlum, innbyggjendurnir í Endór og hennar hjábýli, Taakak og hennar hjábýli, og innbúarnir í Megiddó með sínum hjábýlum, sem eru þrjár hæðir.

12 Ekki gátu Manassis niðjar náð stöðum þessum; tóku því Kananítar sér bólfestu í landi þessu;

13 En þegar styrkur Ísraelsmanna óx, skattgiltu þeir Kananíta, en ráku þá ekki algjörlega burt.

14 Þá töludu Jóseps niðjar til Jósúa og sögðu: hví gafstu oss ekki nema eitt hlutskipti og einn erfðahlut? vörum þó fjölmennir orðnir, vegna þess að Guð hefir svo mjög blessað oss hingað til.

15 En Jósúa gaf þeim það svar: ef þér eruð svo fjölmennir, að Efraímsfjall er yður of landþröngt, farið þá í skóginn í Feresita og Risalandi, og ryðjið yður þar til bólstaða.

16 Jóseps niðjar svöruðu: vör náum ekki fjallinu, því allir Kananítar, sem í dallendinu búa og í Betsean og þorpunum þar í kring, og í Jisreels dalnum, hafa járnvagna.

17 Jósúa sagði þá til Jóseps afkomenda, Efraíms og Manassis niðja: þér eruð fjölmenn þjóð og mjög öflugir; þér skuluð ekki hafa einn erfðahlut,

18 Því fjallið skal vera yðar; en þar eð það er skógi vaxið, þá höggvið skóginn, og hann skal til heyra yður til yztu ummerkja; því þér skuluð út reka Kananítana, þó þeir hafi járnvagna og sæu voldugir.

18. KAPÍTULI.

Samkundutjaldbúðin flutt til Siló; landinu lýst; hlutur Benjámins ættkvíslar.

EPTIR þetta safnaðist allur söfnuður Ísraelsbarna í Siló og reistu þar samkundutjaldbúðina; þeir höfðu þá lagt undir sig allt landið.

2 En enn þá voru eptir 7 ættkvíslir af Ísraelsbörnum, sem ekki höfðu skipt sínum erfðahluta.

3 Jósúa sagði þá til Ísraelsbarna:

hví eruð þér svo tómlátir, að þér farið ekki og takið það land, sem Drottinn, Guð fedra yðar, hefir gefið yður?

4 Veljið nú þrjá menn af hverri ættkvísl, og eg vil senda þá út, og þeir skulu taka sig upp og fara um landið, og rita lýsingu þess eptir sérhvers erfðahluta, og koma til mín aptur;

5 Skiptið svo landinu í sjö parta; Júda ættkvísl skal standa á sínum landamerkjum að sunnan-verðu, og Jóseps afkomendur skulu standa á sínum landamerkjum að norðan-verðu;

6 En þér skuluð gjöra lýsingu yfir þessa sjö hluti landsins, og færið mér hana hingað, svo skal eg kasta hlutkesti fyrir yður fyrir augliti Drottins, vors Guðs.

7 Því Levítarnir fá eingan hlut á meðal yðar; þeirra hlutur er prestskapur Drottins; Gad og Rúben og helmingur Manassis ættkvíslar hafa tekið sína hluti hinu megin fyrir austan Jórdan, sem Móses, Drottins þjón, út hlutaði þeim.

8 Þessir menn tóku sig upp, og fóru, og bauð Jósúa þeim, þá þeir fóru, að gjöra lýsingu yfir landið, og sagði: farið þér nú af stað, og ferðizt um landið, gjörið lýsingu yfir það og komið svo til mín aptur, og þá vil eg kasta hlutkesti yður til handa fyrir Drottins augliti í Siló.

9 Þeir fóru, ferðuðust um landið, og skrifuðu lýsingu þess í eina bók, eptir borgunum og eptir þeim sjö erfðahlutum, og komu til Jósúa í herbúðirnar í Siló;

10 Kastaði Jósúa hlutum fyrir þá í Siló, fyrir augliti Drottins, og skipti þar landinu milli Ísraelsbarna, eins og hlutir féllu.

11 Kom þá (fyrst) upp hlutur Benjámins ættkvíslar, eptir kynþáttum hennar; og landamerki arfahluta hennar urðu á milli landa þeirra Júda og Jóseps niðja:

12 Landamerki þeirra stefna til norðurs frá Jórdan, og liggja upp fyrir norðan Jerikó, og vestur yfir fjallið, og enda í eyðimörkinum hjá Betaven.

13 Þaðan liggja takmörkin til Lús, sem sè summanvert við Lús, öðru nafni Betel, svo niður til Atarót-

Addar yfir fjallið, sem er fyrir sunnan neðra Bethóron ;

14 Beygjast þá landamerkin vestur á við fyrir sunnan það fjall, sem liggur í suður beint yfir frá Bethóron, og enda við Kirjat-Baal, það er Kirjat-Jearím, sem er ein af borgum Júda ættkvíslar ; þetta voru takmörkin að vestanverðu.

15 Syðra hornið liggur frá endanum á Kirjat-Jearím, og ganga landamerkin til vesturs, og ná að Neftóaks-vatns uppsprettu ;

16 Þá liggja þau niður til fjallsenda, sem liggur gegnt Hinnomssondal, norðanvert í Risadalnum, svo ofan í Hinnomsdal, sunnanvert við Jebúsíta land, og niður til Rógels lindar ;

17 Síðan beygja landamerkin sig norður á við til Enssemes, þá til Gelilót, sem liggur þar gegnt, sem gengið er upp til Ademín, þaðan niður til steins Bóhans Rúbenssonar.

18 Síðan liggja þau til hliðar, beint yfir frá Araba til norðurs, og niður til Araba ; þá ganga landamerkin norður með Bethogla,

19 Og lenda í norðurvík Saltasjóar við suðurenda Jórdanar ; þessi eru landamerkin að sunnanverðu ;

20 En að austanverðu er Jórdan landamerkin. Þetta var arfahluti Benjamíns niðja og þeirra kynþátta, með sínum takmörkum alt í kring.

21 Þessir eru staðir Benjamíns ættkvíslar og hennar kynþátta : Jerikó, Bethogla, Emek-Kesis,

22 Betaraba, Semaraím, Betel.

23 Avím, Para, Ofra,

24 Kesar-Amónaí, Ofnái, Gaba ; eru það tólf staðir með þorpum, sem þar til heyra ;

25 Gíbeon, Rama, Beerót,

26 Mispe, Kefira, Mósa,

27 Rekem, Jirpeel, Tarala,

28 Sela, Elef og Jebús (það er Jerúsalem), Gíbeat og Kirjat, fjórtán staðir með tilheyrandi þorpum ; þetta var erfðahluti Benjamíns niðja eptir þeirra kynþáttum.

19. KAPÍTULI.

Arfahluti hinna sex ættkvíslanna, og Jósúa sjálf.

EPTIR það kom út næsti hlutur, fyrir Símeons ættkvísl og henn-

ar kynþætti ; þeirra arfahluti varð mitt í arfahluta Júda niðja ;

2 Til þeirra erfðahluta heyrði Beerseba, Seba, Mólada,

3 Hasar-Súal, Bala, Esem,

4 Eltólað, Betúl, Horma,

5 Siklag, Bet-Marabót, Hasar-Súsa,

6 Bet-Lebaót, Sarúhen, þrettán staðir með undirliggjandi þorpum,

7 Aín Rimmon, Eter og Asan, fjórir staðir með undirliggjandi þorpum ;

8 Þar með þorp þau öll, sem liggja kring um þessa staði alt til Baalat-Beer, það er syðri Ramat ; þetta er erfðahluti Símeons niðja, eptir þeirra kynþáttum.

9 Lá svo landhluti þeirra í landareign Júda niðja, því þeim hafði of mikið út skipt verið, og þar af kom það, að Símeons niðjar fengu hlut mitt í þeirra landi.

10 Kom nú upp þriðji hluturinn fyrir Sebúlons niðja, eptir þeirra kynþáttum ; náðu landamerki þeirra til Saríd,

11 Og upp til hafsins og Marala, alt til Dabbaset, og lækjarins gegnt Jókneam ;

12 Lágu aptur frá Saríd, austanvert fyrir framan landamerki Kislót-Tabors, svo út til Daberat og upp til Jafía ;

13 Þaðan beint austur eptir yfir Gitta-Hefer, Itta-Kasín, síðan út til Rimmon-Metóar, það er Nea ;

14 Svo að norðanverðu fram hjá Hanaton, og enda í Iftakelsdal,

15 Katat, Nahalal, Simron, Jidala og Betlehem ; það eru tólf staðir með þeirra þorpum ;

16 Þessi var arfahluti Sebúlons niðja eptir þeirra kynþáttum ; þessir voru staðir þeirra með undirliggjandi þorpum.

17 Þá kom upp hinn fjórði hlutur, það var hlutur Ísaskars niðja og þeirra kynþátta.

18 Þeirra landamerki voru : Jisreela, Kesulót, Sünem,

19 Hafraím, Síon, Anaharat,

20 Rabbít, Kisjon, Ebes,

21 Remet, Enganním, Enhadda, Betpases ;

22 Þá náðu landamerkin til Sabor, Sahasím, Betsemis, og enda við Jórdan ; sextán staðir með þorpum þeirra ;

23 Þetta er Ísaskars niðja arfahluti og þeirra kynþátta; þeirra staðir voru þessir með sínum þorpum.

24 Fimmti hluturinn kom upp fyrir Assers ættkvísl og hennar kynþætti;

25 Þar voru landamerkin: Helkat, Halí, Beten, Aksaf,

26 Alamelek, Ameid og Míseal, og ná vestur að Karmel og Síhór-Libnat.

27 Þaðan vikur þeim til austurs að Betdagon, þá til norðurs að Sebúlons (landamerkjum) og Jiftahelsdal, Betemek og Negíel, og til vinstri handar út hjá Kabúl;

28 Ebron, Rekób, Hammon, Kana, til hinnar miklu Sídonar;

29 Snýr þá landamerkjunum til Rama og til hins víggirta staðar Týrus, og aptur til Hósa, og enda við hafid beint undan Aksib;

30 Umma, Afek og Rehób; þetta voru tuttugu og tveir staðir með þeirra þorpum.

31 Þetta er erfðahluti Assers ættkvíslar og hennar kynþátta; þessir voru þeirra staðir með sínum þorpum.

32 Sjötti hluturinn kom nú upp fyrir Naftalís ættkvísl, og hennar kynþætti;

33 Byrja landamerki þeirra frá Helef og eikinni hjá Saenanním, Adamí-Nekeb, og Jabneel allt til Lakkúm og enda við Jórdan;

34 Þaðan í vestur til Asnót-Tabor, þaðan út til Húkkók, ná til Sebúlons að sunnanverðu, til Assers að vestanverðu, og til Júda við Jórdan að austanverðu;

35 Voru þar þessir víggirtir staðir: Siddím, Ser, Hammat, Rakkat, Genesaret,

36 Adama, Rama, Hasór,

37 Kedes, Edrei, Enhasor,

38 Jíron, Migdal-El, Harem, Betanat, Betsemes; níttján staðir með þeirra þorpum.

39 Þetta var arfahluti Naftalís ættkvíslar og hennar kynþátta, og þessir staðir þeirra með sínum þorpum.

40 (Loks) kom upp hinn sjöundi hlutur Dans ættkvíslar og hennar kynþátta;

41 Og landamerki þeirra arfahluta var Sóra, Estaól, Ír-saemes,

42 Saalabbím, Ajalon, Jítla,

43 Elón, Timnata, Ekrón,

44 Elteke, Gibbeton, Baalat,

45 Jehúd, Bne-Berak, Gat-Rimmon,

46 Jarkonsvatn og Rakkon, með landinu gagnvart Joppe.

47 En landamerki Dans niðja urðu þeim of þröng, og því fóru Dans niðjar upp, og herjuðu á Lesem, unnu hana, slógu innbúana með sverði, og bjuggu þar síðan sjálfir, en gáfu staðnum Lesem nafn eptir ættföður þeirra Dan.

48 Þessi var arfahluti Dans niðja og þeirra kynþátta, og þessir staðir þeirra með sínum þorpum.

49 En er Ísraelsmenn höfðu skipt landinu öllu til yztu ummerkja, gáfu þeir Jósúa Núnssyni arfahluta hjá sér.

50 Þeir gáfu honum eptir boði Drottins staðinn, sem hann sjálfur kaus, Timnat-Sera á Efraíms fjalli; hann víggirti þá borg, og bjó þar síðan.

51 Þessir voru þeir erfðahlutir, sem þeir Eleasar prestur, Jósúa Núnsson og ættfedurnir með hlutkesti út hlutu ættkvíslum Ísraelsbarna í Síló fyrir augliti Drottins, við dyr samkundu-tjaldbúðarinnar; var svo skipt um þessum lokið.

20. KAPÍTULI.

Stettir griðastaðir.

ENN bauð Drottinn Jósúa:

2 Tala þú til Ísraelsbarna og seg þeim: veljið yður þá griðastaði, sem eg hefi talað um við yður fyrir hönd Mósis,

3 Að sá fái þangað flúið, sem af vangá og að óvilja sínum hefir á öðrum unnið, og svo þeir sæu griðastaðir handa yður fyrir eptirmálsmanninum;

4 Og hann má flýja til einhvers þessara staða, og standa við dyr borgarhliðsins, og tala máli sínu í áheyrn öldunga þeirrar borgar; skulu þeir þá veita honum viðtöku, og fá honum hœli, svo hann geti búið hjá þeim;

5 Og þó eptirmálsaðurinn fari eptir honum, skal hann ekki fram selja honum, hafi hann manninn vegið af vangá, og ekki verið áður kunnur að fjarðskap gegn honum.

6 Í þessum stað skal hann aðsetur hafa, þar til mál hans er rannsakað fyrir samkundunni, og þar til sá er

dáinn, sem þá er æðsti prestur ; en eptir það má vegandiinn aptur hverfa, og fara til sinnar borgar og síns húss, til þess staðar, hvaðan hann flúði.

7 Þá settu þeir þessa gríðastaði : Kades í Galílea á Naftali-fjalli, Sikkem á Efraíms-fjalli, og Kirjat-Arba eða Hebron á Júda-fjalli.

8 En fyrir handan Jórdan, fyrir austan Jerikó, létu þeir til (þessa gríðastaði) : Rúbens ættkvísl lét til Beser í eyðimörkinni á sléttlendinu, Gads ættkvísl Ramót í Gílead, og Manassis ættkvísl Gólan í Basan.

9 Þessir voru þeir gríðastaðir, sem til teknir voru handa öllum Ísraelsbörnum, og útlendum mönnum, sem hjá þeim bjuggu ; svo að hver sá, sem af vangá hafði manni að bana orðið, gæti þangað flúið, og verið óhultur fyrir eptirmálsmanninum, þar til mál hans væri rannsakað fyrir samkundunni.

21. KAPÍTULI.

Staðir Levítanna.

ÞAR eptir fram komu ættfedur Leví ættkvíslar fyrir prestinn Eleasar, Jósúa Núnsson og ættfedur kynkvísla Ísraelsmanna, og tóluðu þannig til þeirra í Siló í Kanaanslandi :

2 Drottinn bauð fyrir hönd Mósis, að vèr skyldum fá staði að búa í, og haglendi hjá þeim fyrir fænað vörn.

3 Lögðu þá Ísraelsbörn af við Levíta af arfi þeirra, eptir boði Drottins, þessa staði, og það haglendi, sem þeim fylgdi.

4 Var þá hlutazt um, og kom upp fyrstur hlutur Kahats ættar, og niðjar Arons prests, af Leví ættkvísl, fengu með hlutkesti þrettán staði hjá Júda, Símeons og Benjamíns ættkvíslum ;

5 Hinir afkomendur Kahats fengu með hlutkesti tíu staði hjá Efraíms, Dans, og hálfri Manassis ættkvísl.

6 Gersons afkomendur hlutu þrettán staði hjá Ísaskars, Assers og Naftalís ættkvísl, og hjá hinum helmingi Manassis ættkvíslar í Basan.

7 Merarís niðjar fengu eptir þeirra kynþáttum tólf staði hjá Rúbens, Gads og Sebúlons ættkvíslum.

8 Þannig lögðu Ísraelsbörn af við

Levíta eptir hlutkesti þessa staði með þeirra haglendi, eins og Drottinn hafði boðið fyrir hönd Mósis.

9 Ættkvíslir Júda og Símeons lögðu til þessa staði, sem hér eru nafngreindir,

10 Og Arons afkomendur, af Kahats kynþætti og Leví ættkvísl, fengu þá — því fyrsti hluturinn hlotnaðist þeim ;—

11 Það er að skilja : þær lögðu af við þá Kirjat-Arba, sem átt hafði ættfaðir Enaka, það er Hebron á Júda-fjalli, og haglendi þar umhverfis ;

12 En akurland borgarinnar með hennar þorpum höfðu þeir gefið Kaleb Jefúnnissyni til eignar ;

13 Þannig gáfu þeir niðjum Arons prests Hebron, sem var gríðastaður vígsekra og beitarlund hennar, Libna með hennar haglendi,

14 Jatír og hennar haglendi, Este-móa með hennar haglendi,

15 Hólon og haglendi með, Debír með haglendi,

16 Aín og haglendi með, Jútta með haglendi, Betsemes og haglendi með ; þessa níu staði gáfu þessar tvær ættkvíslir.

17 Hjá Benjamíns ættkvísl fengu þeir fjóra staði, Gíbeon og haglendi með, Geba með haglendi,

18 Anatót og haglendi með, og Almón með haglendi.

19 Afkomendur Arons prests hlutu þannig í alt þrettán staði, alla með haglendi.

20 Hinir Kahats niðjar af Leví ættkvísl fengu eptir hlutkesti staði hjá Efraíms niðjum.

21 Þessa staði lögðu þeir af við þá : gríðastað vígsekra, Sikkem á Efraíms-fjalli og haglendi með, Geser með haglendi,

22 Kibsaím og haglendi með, Bethórón með haglendi : fjórir staðir.

23 Hjá Dans ættkvísl : Elteke og haglendi með, Gibbeton með haglendi,

24 Ajalon og haglendi með, og Gat-Rimmon með haglendi : fjórir staðir.

25 Hjá helmingi Manassis ættkvíslar : Taanak og haglendi með. Gat-Rimmon með haglendi : tveir staðir ;

26 Svo að þeir staðir, er kynþættir

hinna annara Kahats niðja fengu, voru als tíu, allir með haglendum.

27 Levítarnir af Gersons kynþætti fengu hjá helmingi Manassis niðja gríðastað vígsekra, Gólan í Basan og haglendi með, og Bestera með haglendi : tveir staðir.

28 Hjá Ísaskars ættkvísl : Kisjon og haglendi með, Dabrat með haglendi,

29 Jarmút og haglendi með, Enganním með haglendi : fjórir staðir.

30 Hjá Assers ættkvísl : Misal og haglendi með, Abdon með haglendi,

31 Helkat og haglendi með, Rehób með haglendi : fjórir staðir.

32 Hjá Naftalis ættkvísl gríðastað vígsekra, Kedes í Galíleu og haglendi með, Hammót-Dór með haglendi, Kartan og haglendi með : þrír staðir.

33 Þrettán voru þá staðir þeir, sem Gersons kynþættir hlutu, og allir með haglendum.

34 Hinir kynþættir Merarí-niðja, sem voru af Leví ættkvísl, fengu hjá Sebúlons ættkvísl : Jokneam og haglendi með, Karíta með haglendi,

35 Dimna og haglendi með, Nahalal með haglendi : fjórir staðir.

36 Hjá Rúbens ættkvísl : Beser og haglendi með, Jasa með haglendi,

37 Kedemót og haglendi með, Mefaat með haglendi : fjórir staðir.

38 Hjá Gads ættkvísl : gríðastað vígsekra, Ramót í Gílead, og haglendi með, Mahanaím með haglendi,

39 Hesbon og haglendi með, og Jaesar með haglendi : fjórir staðir.

40 Svo að Levítar þeir, sem eptir voru, og ættbogi Merarís, hlutu tólf staði.

41 Þeir staðir með haglendum, sem Levítarnir fengu innan um arfahluta Ísraelsbarna, voru als fjörutigi og átta.

42 Þessir staðir, með sínum beitarlöndum umhverfis, lágu á víð og dreif, borg fyrir borg, einn sem annar.

43 Þannig hafði þá Drottinn gefið Ísrael alt landið, eins og hann með eidi hafði lofað feðrum þeirra : og þeir námu landið og bjuggu þar ;

44 Og Drottinn gaf þeim góðan frið alt um kring, eins og hann hafði svarið feðrum þeirra, einginn óvina þeirra fékk þeim mótstöðu veitt,

heldur gaf Drottinn þá alla á þeirra vald.

45 Ekkert af þeim fyrirheitum brást, sem Drottinn hafði gefið Ísraelslýð, heldur rættust þau öll.

22. KAPÍTULI.

Rúbens, Gads og Manassis ættkvísl fara til heimkynna sinna ; byggja altari við Jórdan.

NÚ kallaði Jósúa Rúbens, Gads, og hálfu Manassis ættkvísl fyrir sig,

2 Og sagði við þá : dyggilega hafið þér hlýtt því öllu, sem Móses, Drottins þjón, bauð yður ; mér hafið þér og hlýðnir verið í öllu, sem eg hefi fyrir yður lagt.

3 Í lángan tíma og alt fram á þenna dag hafið þér fylgi veitt bræðrum yðar, og varðveitt hlýðni við boðorð Drottins, yðar Guðs.

4 En nú hefir Drottinn eptir lofordi sínu gefið bræðrum yðar hvíld, farið þér þess vegna aptur til tjalda yðvarra og yðar eignarlands, sem Móses, Drottins þjón, út hlutaði yður hinu megin Jórdanar.

5 Gætið þess einúngis, að þér haldið vel lögmál það og boð, sem Móses, Drottins þjón, gaf yður, að þér elskið Drottin, yðar Guð, gangið á öllum hans vegum, geymið hans boð, haldið yður fastlega til hans, og þjónið honum af öllu yðar hjarta og allri yðar sálu.

6 Síðan blessaði Jósúa þá og gaf þeim fararleyfi, og fóru þeir til tjalda sinna.

7 Öðrum helmingi Manassis ættkvíslar hafði Móses skipt landi í Basan ; en hinum helmíngnum Jósúa hernaðmegin Jórdanar að vestanverðu. En þegar Jósúa gaf þeim fararleyfi til tjalda sinna, blessaði hann þá,

8 Og sagði til þeirra : þér farið nú heim til yðar tjalda með audæfi mikil, með miklar hjarðir, silfur gull, eir og járn, og mjög mikið af klæðnaði ; miðlið nú bræðrum yðar nokkru af þessu, sem þér hafið að herfangi tekið af óvinunum.

9 Eptir þetta snèru þeir Rúbens og Gads niðjar og helmíngur Manassis ættkvíslar aptur, og skildu við Ísraelsbörn í Síló í Kanaanslandi, og fóru til Gíleads lands, þeirra eigna, sem

þeir tóku í arf eptir boði Drottins fyrir hönd Mósis.

10 En er þeir komu til Gelilót hjá Jórdan í Kanaanslandi, þá reistu þeir Rúbens og Gads niðjar og hálf Manassis ættkvísl þar við Jórdan stórt og álitlegt altari.

11 En er Ísraelsbörn spurðu það, að Rúbens og Gads niðjar og hálf Manassis ættkvísl höfðu bygt altari í Gelilót við Jórdan gegnt Kanaanslandi hjá vaði Ísraelsbarna,

12 Þá safnaðist allur söfnuður Ísraelsbarna saman í Siló, til að fara með her á móti þeim.

13 Þá sendu Ísraelsmenn Píneas, son prestsins Eleasars, til Rúbens og Gads niðja og hálfrar Manassis ættkvíslar til Gíleadslands,

14 Og tíu höfðingja með honum, sinn höfðingja af hverri ætt fyrir allar Ísraels ættkvíslir, og hver þeirra var ættfaðir meðal kynþátta Ísraelsmanna.

15 Þessir komu til Rúbens og Gads niðja og hálfrar Manassis ættkvíslar í Gíleadslandi, og sögðu við þá á þessa leið :

16 Svo segir allur söfnuður Drottins : hvílik er sú ótrúmennska, sem þér hafið sýnt gegn Ísraels Guði, að þér í dag hafið snúið yður frá Drottni, er þér hafið reist yður altari, svo að þér hafið í dag fallið frá Drottni !

17 Þykir yður sá glepur of lítill, (að vèr tilbáðum) Peór, þá plágan kom yfir Drottins söfnuð, hvern glep vèr enn ekki höfum afplánað,

18 Að þér í dag viljið snúa yður frá Drottni, og að þér í dag skulið gjöra uppreisn móti Drottni, svo að hann á morgun reidist öllum Ísraels söfnuði !

19 En sè yðar eignarland orðið saurgað, þá farið yfir um aptur, í land það, sem Drottni til heyrir, og þar sem bústaður, þ. e. samkundutjald-búðin, Drottins er, og takið arf með oss, en gjörið ekki uppreisn móti Drottni og ekki móti oss, með því að byggja yður annað altari, en altari Drottins, vors Guðs !

20 Syndgaðist ekki Akan Seraksson á hinu bannferða, og fyrir það kom reiði (Drottins) yfir allan Ísraels söfnuð, og Akan dó ekki einn fyrir sinn glep.

21 Þeir Rúbens og Gads niðjar og hálf Manassis ættkvísl svöruðu og sögðu til ættfedra Ísraelsmanna :

22 Guð, Drottinn almáttugur, Guð, Drottinn almáttugur, hann veit það, og Ísrael skal vita það, að ef vèr höfum gjört þetta í því skyni, að gjöra uppreisn móti Drottni, eða falla frá Drottni, þá hjálpa þú (Drottinn) oss ekki í dag ;

23 Og ef vèr höfum reist altari, til þess að snúa oss burt frá Drottni, já, sè það gjört til að fórna brenniförn þar á eða matförn, eða til að færa þakkarförn, þá hefni Drottinn þess !

24 Og ef vèr höfum ekki gjört þetta af áhyggju, vegna þess vèr hugsuðum : seinna meir munu yðar niðjar segja til vorra niðja : “Hvað kemur Drottinn, Ísraels Guð, yður við ?

25 Drottinn hefir sett Jórdan sem landamerki millum vor og yðar, þér Rúbens og Gads niðjar ! þér hafið einga hlutdeild í Drottni,” og þá kynnu yðar niðjar að koma vorum niðjum til þess, að hætta að óttast Drottin !

26 Þess vegna kom oss það ásamt, að reisa altari þetta, ekki fyrir brenniförnir, og ekki fyrir slátursförnir,

27 Heldur til vitnis millum vor og yðar og vorra eptirkomenda eptir oss, að vèr viljum þjóna Drottni fyrir hans augliti með vorum brenniförnum, slátursförunum og þakkarförunum, og að niðjar yðar síðar meir ekki geti sagt til vorra niðja : þér hafið einga hlutdeild í Drottni !

28 Þess vegna sögðum vèr : ef þeir síðar meir tala svo til vor og vorra eptirkomenda, þá viljum vèr svara : lítið hèr eptirmynd Drottins altaris, sem fedur vorir gjörðu, ekki til að bera þar á brenniförn eða sláturförn, heldur til vitnisburðar millum vor og yðar !

29 Það fór fjærri, að vèr vildum falla frá Drottni, eða í dag snúa oss í burt frá Drottni, með því að byggja annað altari til brennifórna, matfórna og slátursfórna, en altari Drottins, vors Guðs, sem stendur fyrir framan hans tjaldbúð.

30 Þegar presturinn Píneas og höfðingjar safnaðarins, ættfedur Ísraels kynþátta, sem með honum voru,

23. 24. Kap.

fengu þessi svör af Rúbens, Gads og Manassis niðjum, líkuðu þau þeim vel.

31 Þá sagði Píneas, sonur prestsins Eleasars, við Rúbens, Gads og Manassis niðja : í dag sjáum vér, að Drottinn er á meðal vor, þar þér hafið ekki sýnt ótrúmennsku móti Drottni í þessu ; nú hafið þér frelsað Ísraelsbörn frá hendi Drottins.

32 Snéri nú Píneas, sonur Eleasars prests, og höfðingjarnir heim aptur frá Rúbens og Gads niðjum í Gileadslandi til Ísraelsbarna í Kanaanslandi, og færðu þeim þessi svör ;

33 Líkuðu þeim þau vel, lofuðu Guð, og töluðu ekki um að fara herför mót Rúbens og Gads niðjum til að eyða land þeirra.

34 En Rúbens og Gads niðjar kölluðu altarið : “ Vitni milli vor, að Drottinn er (vor) Guð.”

23. KAPÍTULI.

Jósúa stefnir þing ; hans áminning til fólksins

LÖNGUM tíma eptir það, að Drottinn hafði gefið Ísrael frið fyrir öllum þeirra óvinum alt í kríng, og Jósúa var mjög hniginn á hinn efra aldur,

2 Kallaði hann saman allan Ísraelslýð, öldungana, höfðingjana, dómendur og skrifara, og sagði til þeirra : gamall gjörist eg nú og aldurhniginn ;

3 Þér hafið sjálfir séð alt það, sem Drottinn, yðar Guð, hefir gjört öllum þessum heiðingjum yðar vegna, því Drottinn, yðar Guð, hefir barizt fyrir yður.

4 Sjáið ! með hlutkesti hefi eg út hlutað sérhverri ættkvísl yðar til arfs þeim heiðingjum, sem enn eru eptir, og eins öllum þeim heiðingjum, sem eg hefi eytt, frá Jórdanar á til hafsins mikla, þar sem sólin gengur niður ;

5 Og Drottinn, yðar Guð, mun stökkva þeim undan yður, og út reka þá frá yður, og þér skuluð fá land þeirra til eignar, eins og Drottinn, yðar Guð, hefir lofað yður.

6 Verið nú einhuga í því, að halda og gjöra alt það, sem fyrir skrifað er í lögbook Mósis, svo þér skeikið ekki þar frá til hægri nè vinstri handar ;

7 Svo að þér samlagið yður ekki þeim þjóðum, sem eptir eru hjá yður, nefnið ekki guði þeirra á nafn, sverjið

ekki við þá, þjónið þeim ekki, og fallið ekki fram fyrir þeim,

8 Heldur verið fastheldnir við Drottin, yðar Guð, eins og þér hingað til hafið verið.

9 Hann hefir líka rekið upp frá yður miklar og voldugar þjóðir, og hefir einginn getað veitt yður mótstöðu til þessa.

10 Þúsund þeirra skal fyrir einum yðar flóttaför fara, því Drottinn, yðar Guð, berst fyrir yður, eins og hann hefir lofað yður.

11 Gætið því vandlega yðar hugskots, svo að þér elskið Drottin, yðar Guð.

12 En ef þér snúið yður frá honum, og adhyllizt þær þjóðir, sem enn eru eptir hjá yður, bindið tengdir við þær, og blandizt við þær, og þær við yður,

13 Þá vitið fyrir víst, að Drottinn, yðar Guð, mun ekki frammar stökkva þessum þjóðum burt frá yður, heldur skulu þær verða yður að snöru og fótakefli, að hirtíngarhrísi á yður og að þyrnum í yðar augum, unz þér verðið af máðir úr þessu góða landi, sem Drottinn, yðar Guð, hefir gefið yður.

14 Sjáið ! senn geng eg veg allrar veraldar, en þér skuluð vita af öllu yðar hjarta, og allri yðar sálu, að ekkert hefir brugðizt af öllum þeim fyrirheitum, sem Drottinn, yðar Guð, hefir gefið yður ; öll eru þau upp fyllt, svo ekkert hefir á brostið.

15 En eins og öll fyrirheit Drottins, yðar Guðs, hafa ræzt á yður, eins mun Drottinn láta allar sínar hótanir á yður rætast, þangað til hann hefir af máð yður af þessu góða landi, sem Drottinn, yðar Guð, hefir gefið yður.

16 Ef þér rjúfið það sáttmál, sem Drottinn, yðar Guð, bauð yður að halda, farið og þjónið annarlegum guðum, og tilbiðið þá, þá skal reiði Drottins upp tendrast gegn yður, og yður skal skyndilega verða í burtu svipt úr þessu fagra landi, sem hann hefir gefið yður.

24. KAPÍTULI.

Jósúa stefnir þing í síðasta sinn ; hann og Eleasar prestur deyyja.

JÓSÚA stefndi saman öllum Ísraels ættkvíslum til Sikkems, og saman

kallaði öldunga Ísraels, höfðingja, dómendur og skrifara, og sem þeir komu fram fyrir auglit Guðs,

2 Þá sagði Jósúa til als lýðsins : svo segir Drottinn, Ísraels Guð : þeir lángefðgar yðar, Tara, sem var faðir þeirra Abrahams og Nakórs, bjuggu forðum fyrir austan fljót (Efrat) og ljónuðu annarlegum guðum ;

3 En eg tók föður yðar Abraham handan yfir fljótið, og lét hann fara um kring í öllu Kanaanslandi, fjölgði hans afkomendum, og gaf honum Isaak ;

4 Isaaki gaf eg þá Jakob og Esaú, Esaú gaf eg Seirsfjall til eignar, en Jakob flutti með sonum sínum til Egyptalands.

5 Eptir það sendi eg þá Móses og Aron, og þjáði Egyptaland með þeim (undrum), sem eg lét þar verða, og leiddi yður síðan út þaðan.

6 Þá eg leiddi feður yðar út af Egyptalandi, komu þeir til hafsins, en Egyptar veittu þeim eptirför, bæði á vögnum og með riddaraliði, til rauða hafsins ;

7 Þá kölluðu þeir til Drottins, og hann setti myrkur á millum yðar og hinna Egypta, lét sjó falla yfir þá, svo hann haldi þá; sjálfir hafið þér sæð, hvað eg gjörði í Egyptalandi. Eptir það áttuð þér lánga dvöl í eyðimörku,

8 Þangað til eg leiddi yður í land Amóríta, sem bjuggu hinu megin Jórdanar ; þeir fóru í hernað á móti yður, en eg gaf þá í yðar vald ; þér lögðuð undir yður land þeirra, og eg eyðilagði þá fyrir yður.

9 Þá bjó Balak Sipporsson, Móabíta konungur, sig til orustu og bardist við Ísrael ; gjörði hann orð Bíleami Beórssyni, að hann kæmi og bólvaði yður ;

10 En eg vildi ekki heyra Bíleam, heldur hlaut hann að blessa yður ; frelsaði eg yður þannig frá óbænum hans.

11 Fóruð þér þá yfir um þessa Jórdan, og komuð til Jeríkóar ; áttu borgarmenn Jeríkóar, bæði Amóritar, Feresítar, Kananítar, Hetítar, Girgesítar, Hevítar og Jebúsítar, orustur við yður, en eg gaf þá í yðar hendur.

12 Sendi eg þá geitunga á undan yður, sem stökktu þeim frá yður,

þeim tveimur Amóríta konungum, en hvorki sverð þitt né bogi ;

13 Gaf eg yður svo land það, sem þér ekki sjálfir höfðuð ræktað ; staði þá gaf eg yður að búa í, sem þér ekki höfðuð bygt, og þér njótið nú avaxta-anna af þeim vínviðar- og viðsmjörsgörðum, sem þér ekki höfðuð bygt.

14 Öttizt því Drottin og þjónið honum dyggilega og einlæglega ; rekið burt þá guði, sem feður yðar þjónuðu fyrir austan fljótið (Efrat) og í Egyptalandi, en þjónið Drottni.

15 En lítist yður ekki að þjóna Drottni, kjósið þá í dag, hverjum þér viljið þjóna, hvort heldur guðum þeim, sem feður yðar þjónuðu, fyrir austan fljót, eða guðum Amóritanna, hverra land þér nú byggið ; en eg og mínir ættmenn munum Drottni þjóna.

16 Þá svaraði lýðurinn og sagði : það sè fjærri oss að yfirgefa Drottin, til að þjóna annarlegum guðum !

17 Því Drottinn er vor Guð, hann, sem hefir leitt oss og vora feður úr Egyptalandi, úr þræla húsinu, og sem hefir svo mikil stórmerki gjört að oss ásjaendum, varðveitt oss á öllum þeim vegi, sem vör höfum farið, og meðal allra þeirra þjóða, um hverra lönd leið vor hefir legið, og rekið frá oss allar þjóðir, og einnig Amóríta, sem búa í þessu landi ;

18 Þess vegna viljum vör líka Drottni þjóna, því hann er vor Guð.

19 Jósúa sagði til fólksins : ekki getið þér Drottni þjónað, því hann er heilagur Guð ; vandlátur Guð er hann, og mun ekki fyrirgefa yðar afbrot og syndir ;

20 En ef þér yfirgefið Drottin, og þjónið útendum guðum, þá mun hann aptur á móti láta ilt yfir yður koma, og gjöra út af við yður, eptir það hann hefir gjört yður gott.

21 Þá sagði lýðurinn við Jósúa : nei ! því vör viljum þjóna Drottni.

22 Jósúa sagði þá við fólkið : þér skuluð vera vitni gegn sjálfum yður, að þér hafið kosið að þjóna Drottni. Þeir svöruðu : vör viljum vera það.

23 Kastuð þá burt þeim útendum guðum, sem hjá yður eru, og hneigið yðar hjörtu til Drottins, Ísraels Guðs.

24 Lýðurinn sagði þá við Jósúa : Drottni Guði vorum viljum vör þjóna og hlýða hans röddu !

25 Gjörði þá Jósúa sama dag sáttmál við lýðinn, og setti honum lög og rétt í Sikkem.

26 Alt þetta skrifaði Jósúa í Guðs lögmálsbók, og tók stóran stein og reisti hann þar upp undir eik einni, sem stóð hjá helgidómi Drottins.

27 Þá sagði Jósúa til als fólksins : sjáið ! þessi steinn skal vera vitni móti oss ; því hann hefir heyrt alt, sem Drottinn hefir við oss talað, og hann skal vera vitni gegn yður, svo að þér ekki afneitið yðar Guði.

28 Lét Jósúa þá fólkið fara, hvern til síns eignarlands.

29 Eptir þessa viðburði, andaðist Jósúa Núnsson, Drottins þjón ; hafði hann þá tíu um tírætt ;

30 Var hann greptraður í eignarlandi hans hjá Timnat-Serak á Efraíms-fjalli fyrir norðan Gaas-fjall.

31 Þjónaði Ísrael Drottinn, meðan Jósúa lifði, og þeir öldungar, sem lengi lifðu eptir hann, og sèð höfðu alt það, sem Drottinn hafði gjört fyrir Ísrael.

32 Jóseps bein, sem Ísraelsmenn höfðu flutt frá Egyptalandi, grófu þeir í Sikkem, í akurlendi því, sem Jakob hafði keypt að niðjum Hemors, föður Sikkems, fyrir hundrað Kesíka, og sem varð eign Jóseps niðja.

33 Eleasar Aronsson andaðist, og var jarðaður á hæð þeirri, sem Píneas átti, sonur hans, og sem honum hafði verið gefin á Efraíms-fjalli.

DÓMARANNA BÓK.

1. KAPÍTULI.

Herfarir Júda ættkvíslar móti Kananítum.

OG það bar til, eptir dauða Jósúa, að Ísraelsbörn spurðu Drottinn að, og sögðu : hver af oss skal fyrst taka sig upp móti Kananítunum, til að herja á þá ?

2 Drottinn svaraði : Júda (kynþáttur) skal (fyrst) taka sig upp ; sjá ! eg hefi gefið landið í hans hendur !

3 Þá sagði Júda til bróður síns Símeons : far þú með mér til míns eignarhluta, og látum oss berjast við Kananítana ; þá skal eg aptur fara með þér til þíns eignarhluta, og síðan fór Símeon með honum.

4 Síðan tók Júda sig upp, og Drottinn gaf Kananíta og Feresíta í þeirra hönd ; og þeir lögðu að velli í Besek tíu þúsundir manna.

5 Þá fundu þeir Adóní Besek í Besek, og börðust við hann ; og þeir unnu þá Kananíta og Feresíta.

6 En Adóní Besek flúði, og þeir veittu honum eptirför ; og sem þeir náðu honum, hjuggu þeir þumalfingur og þumaltær af höndum hans og fótum.

7 Þá sagði Adóní Besek : sjótiú konungar, sem þumalfingur og þumaltær voru höggnað af, urðu að tína upp (molana) undir mínu borði ; en

eins og eg breytti (við þá), eins hefir nú Guð endurgoldið mér. Og þeir fluttu hann til Jerúsalem, og þar dó hann.

[8 Því Júda börn höfðu (áður) herjað á Jerúsalem, unnið hana og slegið fólkið sverðseggjum, og þeir (höfðu) lagt eld í borgina.

9 Þar eptir höfðu þeir farið að berjast við Kananíta, sem bjuggu á fjallbygðum, og í suðurátt, og á láglendi.

10 Sömuleiðis hafði Júda farið móti Kananítunum í Hebron (en Hebron kallaðist fyrrmeir Arbaborg), og sigrað Sesal, Ahíman og Talmaí.

11 Hann hafði haldið þaðan móti innbúum Debírs borgar (en Debír hét forðum Seferborg).

12 En þá Kaleb hafði sagt ; hverjum, sem herjar á borgina Sefer og vinnur hana, skal eg gefa dóttur mína Aksa til eiginkonu,

13 Þá vann Ótniél, sonur Kenas, Kalebbs ýngra bróður, borgina ; og hann gaf honum dóttur sína Aksa til eiginkonu.

14 Og þegar hún ætlaði heim til hans, hvatti hún hann til, að beiðast akurs af föður sínum, og hún stökk asnanum af baki ; þá sagði Kaleb til hennar : hvað gengur að þér ?

15 Hún sagði þá til hans : gefðu mér blessun ! Þar þú hefir gefið mér þurlendi, þá gefðu mér líka land, sem hefir uppsprettubrunna ! og hann gaf henni (land sem) uppsprettulindir (hafði), bæði ofar og neðar.

16 Og niðjar hins kenítiska manns, mágs Mósis, höfðu farið úr Palma-staðnum með börnum Júda upp til Júda eyðimerkur, sem liggur fyrir sunnan Arad ; því hann hafði farið, til að búa þar meðal fólksins.]

17 Nú fór Júda af stað með bróður sínum Símeon, og þeir unnu Kananítana, sem bjuggu í Sefat, gjöreyddu þeim, og kölluðu þann stað Horma.

18 Síðan vann Júda (borgina) Assa, og hennar landeign, Asklon og hennar landeign, og Ekron, og það, sem undir hana lá.

19 Og Drottinn var með Júda, svo hann gat unnið þá, sem á fjöllum bjuggu ; en ei fékk hann út rekið dalbúana, því þeir höfðu járn (-slegna) vagna.

20 Og þeir gáfu Kaleb Hebron, eins og Móses hafði sagt, og hann út rak þaðan þá þrjá Enaks sonu.

21 En Benjamíns börn út ráku ekki Jebúsítana, sem bjuggu í Jerúsalem heldur hafa Jebúsítar búið hjá Benjamíns börnum í Jerúsalem, allt fram á þenna dag.

22 Jóseps niðjar fóru líka (með hernaði) á móti Betel og Drottinn var með þeim.

23 Og Jóseps niðjar höldu njósnum Betel (sem forðum hét Lús) ;

24 En sem varðhaldsmennirnir (sem njósnuðu) sáu mann nokkurn ganga út af borginni, sögðu þeir til hans : sýn þú oss, hvar vör getum komizt inn í borgina, og skulum vör þá veita þér miskun.

25 Og síðan, þegar hann hafði vísað þeim á inngang í borgina, slógu þeir hana með sverðseggjum, en manningum og öllu hans hyski sleptu þeir.

26 Þá fór hinn sami maður í land Hetítanna, bygði þar borg, og kallaði nafn hennar Lús ; og heldur hún því nafni allt til þessa dags.

27 Og Manassis (ættkvísl) út rýmdi ekki innbúunum í Betsean og hennar smástöðum ; ei heldur í Taanak og

hennar þorpum ; ei heldur innbúunum í Dór og hennar þorpum ; ei heldur þeim, sem bjuggu í Jibleam og hennar þorpum ; nè þeim sem bjuggu í Megiddó og hennar hjáleigum. Og Kananítum þókti gott að búa þar í landinu.

28 En sem Ísraels lýður efdist, lagði hann skatt á Kananíta, en út rýmdi þeim ei öldungis.

29 Ei heldur út rýmdi Efraím Kananítunum, sem bjuggu í Geser, en Kananítarnir bjuggu meðal þeirra í Geser.

30 Sebúlón út rak og ekki innbyggjendurnar í Kítron eður innbyggjendurnar í Nahalól, heldur bjuggu Kananítar meðal þeirra og voru skattgildir.

31 Asser út rak ei heldur innbúana í Akó, nè þá í Sídon í Ahólab, í Aksíb, í Helba, í Afík og í Rehób ;

32 Heldur bjuggu Assers niðjar meðal Kananítanna, sem voru í landinu, því þeir höfðu ekki út rýmt þeim.

33 Naftali út rýmdi og ekki innbúunum í Betsemes, ei heldur þeim í Bet-Anat, heldur bjuggu þeir meðal Kananítanna, sem voru í landinu ; þó voru innbúarnir í Betsemes og Bet-Anat skattgildir.

34 En Amóritarnir þrengdu Dans börnum upp á fjallið, og liðu þeim ekki að setjast að í dalnum.

35 Og Amóritarnir undu því vel, að búa á fjallinu Heres, hjá Ajalon og Saalbím ; þó var hönd Jóseps niðja of þung á þeim, svo þeir urðu skattgildir.

36 En landamerki Amóritanna voru þar, sem gengið er upp á (fjallið) Akkrabbím, frá klettinum og þar upp eftir.

2. KAPÍTULI.

Dáðleysi Ísraelsmanna, skurðgoðadýrkun og hegning.

OG engill Drottins kom frá Gilgal til Bókím, og sagði : eg hefi leitt yður upp hingað frá Egyptalandi, og fært yður í það land, sem eg sör feðrum yðar, og sagði : eg skal aldrei að eilífu raska sáttmála mínum við yður.

2 En þér áttuð (aptur á móti) eingan sáttmála að gjöra við innbúa

þessa lands, heldur niður brjóta þeirra ölturu. En þér hlýdduð ekki minni raust; því hafði þér breytt þannig?

3 Þess vegna þá segi eg (sem fyrri), eg vil ekki út rýma þeim frá yður, heldur skulu þeir vera yður til mæðu, og guðir þeirra skulu vera yður til snöru.

4 Og þegar engill Drottins hafði talað þessi orð til allra Ísraelsbarna, þá grét lýðurinn hástöfum.

5 Kölluðu þeir þá stað þenna Bókím, og færðu þar Drottni fórnir.

6 Og eptir að Jósúa hafði látið fólkið frá sér, og Ísraelsbörn voru frá honum farin, hver til sinnar eignar, til að taka við sínum erfðahluta í landinu,

7 Þá hafði fólkið þjónað Drottni, meðan Jósúa lifði, og meðan hinir elztu voru á lífi, sem lengi lifðu eptir hans dag, og höfðu sæð öll hin miklu verk Drottins, er hann hafði gjört við Ísrael.

8 En sem Jósúa, sonur Núns, þjón Drottins, var andaður, sem varð hundrað og tíu ára gamall,

9 Og sem þeir jörðuðu í Timnat-Heres, á landamerkjum hans erfðaparts á Efraíms-fjalli, norður undan fjallinu Gaas;

10 Og þegar þeir allir, sem lifað höfðu á sama tíma, voru safnaðir til sinna fedra, og kominn var upp annar ættliður eptir þá, sem ekki þekti Drottin, nè heldur þau verk, sem hann hafði gjört við Ísrael,

11 Þá gjörðu Ísraelsbörn það sem ilt var í augum Drottins, og þjónuðu (heiðingja guðunum) Baalím,

12 En yfirgáfu Drottin, sinna fedra Guð, sem hafði leitt þá út af Egyptalandi, og aðhyllust annarlega guði, þeirra þjóða guði, sem bjuggu í kring um þá, og þeir tilbáðu þá og stygðu Drottin;

13 Og þá þeir yfirgáfu Drottin, en þjónuðu Baal og Astarót,

14 Þá upp tendraðist reiði Drottins gegn Ísrael, og hann gaf þá í ránsmanna hendur, sem ræntu þá; og hann seldi þá í hendur óvina þeirra alt í kring um þá, svo þeir gátu ekki framar veitt þeim mótstöðu.

15 Og hvernig sem þeir báru sig að,

þá var hönd Drottins í móti þeim til óhamíngju, alt eins og Drottinn hafði sagt og svarið þeim; og þeir þjökudust yfrið þunglega.

16 Þá upp vakti Drottinn þeim dómara, sem frelsuðu þá af hendi þeirra, sem þá ræntu.

17 En þeir voru þá ei heldur þeim dómurum hlýðnir, heldur drýgðu þeir hördóm með annarlegum guðum og tilbáðu þá, og viku bráðlega af þeim vegi, sem fedur þeirra höfðu gengið, sem hlýddu Drottins boðum; en þeir (niðjarnir) breyttu ekki eins.

18 Og þegar Drottinn upp vakti þeim dómara, þá var Drottinn með dómaranum, og frelsaði þá af hendi óvina þeirra, á meðan dómarrinn lifði; því Drottinn sá aumur á kveinum þeirra yfir þeim, sem þjáðu þá, og að þeim þrengdu.

19 En undir eins og dómarrinn andaðist sneru þeir sér, og breyttu ver en fedur þeirra, í því að fylgja annarlegum guðum, þjóna þeim og tilbiðja þá; þeir viku ekki frá sinni fyrirtækt nè af sínum forherðingarvegi.

20 Þess vegna upp tendraðist reiði Drottins móti Ísrael, svo hann sagði: Sökum þess að þetta fólk hefir brotið mitt lögmál, sem eg hafði boðið fedrum þeirra, og hefir ekki hlýtt minni raust,

21 Þá vil eg ei heldur hær eptir út reka neinn af þeim heiðingjum, sem Jósúa eptirskildi, þegar hann andaðist,

22 Til að reyna Ísrael með þeim, hvort þeir vilja varðveita vegi Drottins og ganga á þeim, eins og forfedur þeirra, eður ekki.

23 Svo lét Drottinn þessa heiðingja vera, og út rýmdu ekki bráðlega þeim, sem hann (annars) ekki hafði ofurselt í hendur Jósúa.

3. KAPÍTULI.

Oútreknir heiðingjar. Otniel, Ehúd og Samgar.

EN þessir eru þeir heiðingjar, sem Drottinn lét eptir vera, til að reyna Ísraelsmenn með (alla þá, sem ei höfðu kent á bardögunum í Kanaan,

2 Einkum til þess, að Ísraelsbarna niðjar skyldu læra að heyja orustur, einkum þeir, sem af eigin sjón ekki höfðu (áður) til þeirra þekkt), (sem sè): þeir fimm Fílistea höfðingjar,

3 Og allir Kananítar og Sídónítar og Hevítar, sem bjuggu hjá fjallinu Líbanon, frá fjallinu Baal-Hermon, allt til þess komið er til Hamat.

4 Og þessir voru eptir, til að reyna Ísrael með þeim, svo það yrði augljóst, hvort þeir vildu hlýða boðorðum Drottins, sem hann hafði sett þeirra forfeðrum fyrir hönd Mósis.

5 Þegar nú Ísraelsbörn bjuggu þannig mitt á meðal Kananíta, Hetíta, Amóríta, Feresíta, Hevíta og Jebúsíta,

6 Gengu þeir að eiga dætur þeirra, og gáfu þeirra sonum sínar dætur, og þjónuðu þeirra guðum.

7 Og Ísraelsbörn frömdu það, sem ilt var í augliti Drottins, gleymdu Drottni, Guði sínum, og þjónuðu Baalím og skógarlundunum.

8 Þá, upptendradist reiði Drottins móti Ísrael, svo hann seldi þá undir hönd Kúsan-Rísataíms, konungs af Mesópótamíu; og Ísraelsbörn þjónuðu Kúsan-Rísataím, í 8 ár.

9 Þá kölluðu Ísraelsbörn til Drottins, og Drottinn upp vakti þeim frelsara, sem hjálpaði þeim, sem sè: Otniel, son Kenas, Kalebs ýngra bróður.

10 Í honum var andi Drottins, svo hann varð dómari í Ísrael; og hann fór (og lagði) til bardaga við Kúsan-Rísataím, konúnginn af Mesópótamíu, og Drottinn gaf hann í hans hönd, svo hann varð honum yfirsterkari.

11 Var síðan friður í landinu í 40 ár, og Otniel sonur Kenas andaðist.

12 Enn sem Ísraelsbörn höldu áfram að gjöra, það sem ilt var í augliti Drottins, þá efldi Drottinn Eglon, konúng Móabítana, gegn Ísrael, vegna þess þeir frömdu ilt í augnum Drottins.

13 Og hann safnaði til sín Ammons-börnum og Amalekítum, ferðaðist af stað og vann Ísrael, og tók Pálma-staðinn frá þeim.

14 Og Ísraelsbörn þjónuðu Eglon, Móabíta konungi, í 18 ár.

15 Þá kölluðu þeir til Drottins, og Drottinn upp vakti þeim frelsara, Ehúd, son Gera, Benjamíníta, sem var örfhentur. Og Ísraelsbörn sendu Eglon, Móabíta konungi, gáfur með honum.

16 En Ehúd hafði til búíð sèr álnarlánga tvieggjaða lensu, sem hann batt undir klæðum sínum, við hœgra læri sitt.

17 Og hann færði Eglon, Móabíta konungi, gáfuna (en Eglon var mjög feitur maður).

18 Og sem hann var búinn að af greiða gáfuna, fór hann með fólkinu, sem gáfuna hafði borið.

19 En (sjálfur) snèri (hann) aptur frá skurðgoðunum í grend við Gilgal, og lét segja (konúnginum): eg hefi, konúngur! nokkur leyndarmál að segja þér. En konúngurinn sagði: hafðu ekki hátt! og allir þeir gengu út, sem kríng um (konúnginn) stóðu.

20 En Ehúd gekk til hans, þar sem hann sat aleinn í sínum sumarsal; og Ehúd mælti: eg hefi erindi frá Guði við þig, og þá stóð konúngur upp úr háseti sínu.

21 En Ehúd rætti út sína vinstri hönd, og þreif lensuna frá hœgra læri sínu, og lagði hann með henni í kviðinn,

22 Svo hún gekk uppyfir hjóltun og ístran huldi hjóltun (því hann dróg hana ei út aptur úr kviði hans), og hún gekk í gegnum hann út um bakið.

23 Og Ehúd gekk út í gegnum forsalinn, og lét aptur dyrnar eptir sèr og læsti.

24 En sem hann var út genginn, komu þjónar (konúngsins), og sáu, að dyrnar á salnum voru læstar, og þeir sögðu: vissulega hefir (konúngurinn) gengið til þarfinda sinna í náðhúsið hjá salnum.

25 En sem þeir biðu þangað til þeim leiddist, þar einginn lauk upp dyrunum á salnum, þá tóku þeir lykilinn og luku upp, og sjá! þá lá herra þeirra dauður á gólfinu.

26 En Ehúd komst undan, meðan þeir stöldrðu við, og hann gekk fram hjá skurðgoðunum og komst til Seírat.

27 Og sem hann var þangað kominn, lét hann þeyta lúður á Efraímsfjalli, fóru þá Ísraelsbörn ofan af fjallinu með honum, og hann var þeirra fyrirliði.

28 Og hann sagði til þeirra; fylgið mér eptir, því Drottinn hefir gefið yðar óvini, Móabítana, í yðar hendur; og þeir fylgdu honum, eg tóku öll

4. Kap.

vöð á Jórdan fyrir Móabítum, og létu eingan mann þar yfir komast.

29 Og þeirfeldu Móabítana á þeim degi, nær tíu þúsundir manna, alla hina gildustu og hraustustu stríðsmenn, svo ekki komst einn maður undan.

30 Þannig urðu Móabítarnir þann dag sigraðir af Ísraelsfólki, og landið hafði frið í 80 ár.

31 Eptir þenna (Ehúd) var Samgar (uppi), sonur Anats; hann rak á flótta sex hundruð Filístea með nautapriki, og hann frelsaði líka Ísrael.

4. KAPÍTULI.

Af freksverk Debóru, Baraks, og Jael.

OG Ísraelsbörn höldu áfram að gjöra ilt í augum Drottins, þá Ehúd var dauður.

2 Og Drottinn seldi þá í hendur Jabíns, Kananíta konungs, sem reði fyrir Hasór; en Sísera var hershöfðingi hans, sem bjó í Haróset hinna heiðnu.

3 Og Ísraelsbörn kölluðu til Drottins; því hann hafði 9 hundruð járn (-slegna) vagna, og hafði kúgað Ísraelsbörn með ofbeldi í 20 ár.

4 Á þessum tíma var spákonan Debóra dómari í Ísrael, eiginkona Lapidóts.

5 Og hún bjó undir Debóru-pálmatræ, millum Rama og Betel á Efraímsfjalli; og Ísraelsbörn fóru þangað upp til hennar, til að fá mál sín dæmd.

6 Hún sendi út, og lét kalla til sín Barak Abínóamsson frá Kedes í Naftalím, og sagði til hans: hefir ekki Drottinn, Ísraels Guð, skipað þér? far þú og safna fólki til þín upp á fjallið Tabór, og tak 10 þúsundir manns af Naftalís- og Sebúlons-börnum.

7 Og eg vil leiða Sísera, Jabíns hershöfðingja, til þín hjá vatnsfallinu Kíson með sína vagna og allan her; og eg vil gefa hann í þínar hendur.

8 Barak sagði til hennar: ef þú vilt fara með mér, vil eg fara; en ef þú vilt ekki með mér fara, fer eg hvergi.

9 Hún sagði: fara vil eg með þér; en einga frægð muntu hafa af för þessari, sem þú fer, því Drottinn mun gefa Sísera í konu hendur; og síðan tók Debóra sig upp og fór með Barak til Kedes.

10 Þá kallaði Barak Sebúlóníta og Naftalímíta saman til Kedes, og undir hans forgöngu fóru með honum 10 þúsundir manns. Debóra var og í för með honum.

11 (En Heber, einn af Kenítum, sem kominn var af börnum Hóbabs, er var mágur Mósis, hafði skilizt við fólk sitt og sett tjald sitt hjá eikinni Saanajim, hjá Kedes.)

12 Þegar nú Sísera fékk að vita, að Barak, Abínóamsson, var kominn á fjallið Tabór,

13 Tók hann sig upp með öllum sínum vögnum, sem voru 900 járn (-slegnir) vagnar, og öllu því liði, sem með honum var, og fór frá Haróset heiðingjanna, alt að vatnsfallinu Kíson.

14 Og Debóra sagði við Barak: ris þú upp, því að í dag mun Drottinn gefa Sísera í þínar hendur; eða mun ekki Drottinn fara út á undan þér? Fór þá Barak niður af fjallinu Tabór, og 10 þúsund manna með honum.

15 Og Drottinn rak á flóttu Sísera, og alla hans vagna og allan herinn fyrir Baraks sverðseggjum, svo Sísera stókk af vagni sínum og flúði undan á fæti.

16 En Barak elti vagnana og herinn alt til Haróset heiðingjanna, og alt herlið Sísera féll fyrir sverðseggjum, svo ekki varð einn eptir.

17 En Sísera flúði á fæti í tjaldbúð Jael, sem var húsfreyja Kenítans Hebers; því Jabín konungur í Hasór og hús Kenítans Hebers höfðu frið sín á milli.

18 Þá gekk Jael út móti Sísera, og sagði til hans: gakk inn, herra minn! gakk inn til mín, og vertu óhræddur. Og hann veik inn til hennar í tjaldbúðina, og hún lagði ábreiðu yfir hann.

19 Hann sagði þá til hennar: eg bið, gef mér lítið vatn að drekka, því mig þyrstir. Hún leysti þá frá mjólkurbelg og gaf honum að drekka, og breiddi (síðan) ofan á hann (aptur).

20 Og hann sagði til hennar: stattu úti í tjalddyrunum, og komi einhver, sem spyr, hvort hér sé nokkur, þá seg þú, að hér sé einginn.

21 Þá tók Jael, kona Hebers tjaldhæl einn og hamar í hönd sér, og

gekk hljóðlega inn til hans, og rak hælinn í gegnum gagnaugu hans, svo hann nam staðar í jörðu (því Sísera var fallinn í fastan svefn og var þreyttur), og var það hans bani.

22 Og sjá! að Barak sótti eptir Sísera; þá gekk Jael út á móti honum, og sagði til hans: kom hingað! og skal eg sýna þér þann mann, sem þú leitar eptir. Og hann gekk inn til hennar, og sjá! Sísera lá þar dauður, og hælinn stóð í gegnum gagnaugu hans.

23 Á þenna hátt niður beygði Guð á þeim tíma Jabín, Kananíta konung, fyrir Israelsbörnum.

24 Og Israelsbarna hönd varð þýngri og þýngri á Jabín, Kananíta konungi, unz þau (loksins gjörðu út af við hann).

5. KAPÍTULI.

Debóru og Baraks lofsöngur.

ÞÁ söng Debóra og Barak, sonur Abínóams, sama dag og sögðu:

2 Hefndir, já hefndir (eru orðnar) fyrir Ísrael. Fólkinu var það ljúft; lofið Drottin.

3 Heyrið, þér konungar! hlustið á höfðingjar! Eg, eg vil sýngja Drottni, lofsýngja vil eg Drottni Guði Ísraels!

4 Drottinn! þegar þú fórst út frá Seír, þegar þú gekst út frá Edoms-völlum, þá hristist jörðin, himnarnir drupu, já úr skýjunum streymdi vatnið.

5 Fjöllin burt runnu fyrir Drottni, sjálft Sínaí fyrir Drottni Ísraels Guði!

6 Á dögum Samgars, sonar Anats, á dögum Jaels var ekki farið um þjóðveg, og ferðamennirnir hlutu að fara krókóttar götur.

7 Fyrirliða vantaði í Ísrael, þá vantaði, unz eg, Debóra, upp reis, unz eg upp reis (sem) móðir í Ísrael!

8 Hann (Ísrael) hafði valið sér nýja guði; þá var barizt í borgarhliðum. Ei var þá skjöld né spjót að sjá á meðal 40 þúsunda í Ísrael.

9 Sála mín hefir yndi af fyrirræðendum Ísraels, þeim meðal fólksins, sem fúsir eru (til framgöngu); lofið Drottin! þér, sem riðið skjóttum ösnum,

10 Þér, sem sitjið í dómi, og þér, sem farið um veginn fótgángandi, sýngið allir!

11 Í staðinn fyrir óp skotmannanna, millum vatnsbrunnanna, skulu menn nú tala um Drottins réttlæti, um réttlæti hans við böndurna í Ísrael; nú kemur lýður Drottins niður til borgarhliðanna.

12 Upp Debóra, upp, upp! sýng þú lofsöng! ris upp, Barak! kom með þína herteknu, þú, sonur Abínóams!

13 Far þú, sagði eg, hópkorn móti hinum sterku! fólk Drottins fari móti hinum voldugu!

14 Af þér, Efraím, var rót þeirra, sem börðust við Amalek, eptir þig, Benjamín, meðal þíns fólks; frá Makír komu fyrirliðarnir og af Sebúlón, þeir sem báru herstjórnarstafinn.

15 Höfðingjar í Ísaskars ættlegg voru og með Debóru; og Ísaskar, Baraks athvarf, steypiti sér með honum niður á láglendið. En við Rúbens lœki voru miklar ráðagjördir.

16 Því saztu eptir meðal sauðahjardanna, til að heyra þeirra jarm? við Rúbens lœki voru miklar ráðagjördir.

17 Gílead hélt kyrru fyrir hinu megin Jórdanar; og hversvegna var Dan úti á skipum? Asser sat kyrr við sjávarhöfnina og hvíldist við sínar víkur.

18 Sebúlons fólk hættir lífi sínu í dauðann, og Naftalí á hæðum fjallanna.

19 Konungar komu og börðust (við oss); þá börðust konungar Kananítanna, í Taanak hjá Megiddó vatni; en þeir fengu ekkert herfang í silfri.

20 Af hinnum var barizt (móti þeim); stjörnurarnar frá brautum sínum börðust við Sísera.

21 Lækurinn Kíson skolaði þeim burt; eldgamli lækurinn, lækurinn Kíson. Stíg þú önd mín! ofaná hina sterku!

22 Þá slitnuðu hófar hestanna af reiðinni, reið kappanna.

23 Bannfœrið (staðinn) Meros, segir engill Drottins; bannskýngið hans innbúa, fyrir það að þeir komu ekki Drottni til hjálpar; Drottni til hjálpar með hetjunum.

24 Blessuð veri Jael meðal kvenna! kona Hebers, Keníta! blessuð sè hún í tjaldbúðinni meðal kvenna!

25 Vatn bað hann um; mjólk gaf

6. Kap.

hún, og í kostulegri könnu færði hún honum rjóna.

26 Hælinn tók hún með sinni (vinstri) hendi, og hamar með hinni hægri, og rotaði Sísara; hún sundur marði höfuð hans og stakk gegnum gagnaugu hans.

27 Hann hnè niður við hennar fœtur, fëll út af og lá þar; hann hnè og fëll niður við hennar fœtur; eins og hann hnè, svo fëll hann steindaður.

28 Móðir Sísaras leit út um gluggann, hún kallaði í gegnum glugga-grindurnar: hví seinkar vagni hans svo mjög, að hann kemur ekki? hví er vagnganga hans svo sein?

29 Hinar vitru hefðarkonur hennar svöruðu, og hún sjálf sjálfri sèr þannig:

30 Ætli þeir finni ekki herfáng og sèu nú að skipta því: sèrhverjum manni einni stúlku eða tveimur, já Sísara sjálfum að herfángi litklæðum, að herfángi mislitum útsaumudum klæðum, útsaumudum beggja megin um hálsmálið, að herfángi?

31 Ó! þannig fyrirfarist allir þínir elsinir, Drottinn! en þeir, sem hann elska, (verði) sem sólin, þegar hún fram brunar í sínum krapti! Og eptir þetta hafði landið frið í fjörutígi ár.

6. KAPÍTULI.

Gídeons köllun. Drottins teikn.

OG þá Ísraelsbörn gjörðu enn ilt fyrir augum Drottins, gaf Drottinn þá í hendur Midíaníta í sjó ár.

2 En sem hönd Midíaníta varð of þung á Ísrael, gjörðu Ísraelsbörn sèr fylgsni á fjöllum uppi, hella og vígi fyrir Midíanítum.

3 Og þegar Ísrael sáði nokkru (kornsæði), komu Midíanítar og Amalekítar, og þeir austan að, og ræðust á þá.

4 Og þeir settu tjöld sín gagnvart þeim, og gjöreiddu landsins áyexti, alt til Gasa; svo þeir skildu Ísrael einga björg eptir, hvorki sauð, uxa nè asna.

5 Því þeir komu upp þangað með kvikfænað sinn og tjaldbúðir; þeir komu sem eingisprettur að fjölda, svo ekki varð komið tölu á þá, nè þeirra úlfalda, og þeir brutust inn í landið til að eyða það.

6 Svo varð Ísrael mjög, vesall af Midíanítanna völdum, og Ísraelsbörn kölluðu til Drottins.

7 En sem þeir kölluðu til Drottins fyrir Midíanítanna skuld, þá sendi Drottinn spámann til þeirra, sem sagði:

8 Svo segir Drottinn, Ísraels Guð: eg lét yður komast úr Egyptalandi, og leiddi yður út úr þrældómshúsinu;

9 Og eg frelsaði yður af hendi Egyptzkra, og frá allra þeirra hendi, sem að yður þrengdu, og eg út rak þá frá yður og gaf yður þeirra land.

10 Og eg sagði til yðar: eg em Drottinn, yðar Guð; óttizt ekki guði Amórítanna, í hverra landi þér búid, en þér hafid ekki hlýtt minni raustu.

11 Og Drottins engill kom, og setti sig undir eikina í Ofra, sem til heyrði Jóas, Abí-Esríta; en sonur hans Gídeon var að þreskja hveiti í pressu, svo hann gæti (sem fljótast) flutt það burt frá augum Midíanítanna.

12 Þá birtist Drottins engill honum og sagði til hans: Drottinn er með þér, hrausti bardagamaður!

13 Þá sagði Gídeon til hans; æ minn herra! ef Drottinn er með oss, hví hefir þá alt þetta fram við oss komið? og hvar eru allar þær hans dásemdír, sem forfeður vorir hafa skýrt oss frá, segjandi: hefir Drottinn ekki leitt oss úr Egyptalandi? enn nú hefir Drottinn yfirgefið oss, og selt oss í hendur Midíanítanna.

14 Þá snèri Drottinn sèr til hans, og sagði: far af stað í þessum þínum styrkleika, og þú skalt frelsa Ísrael af Midíanítanna hendi; hefi eg ekki sent þig?

15 Og hann (Gídeon) sagði til hans: æ herra minn! með hverju á eg að frelsa Ísrael? minn ættleggur er sá minsti í Manasses, og eg er sá yngsti í húsi föður míns.

16 Og Drottinn sagði til hans: sannarlega vil eg vera með þér, og þú munt sigra Midíanítana, sem væru þeir einn maður.

17 En Gídeon sagði til hans: Ó! hafi eg nú fundið náð fyrir þínum augum, þá gjörðu eitt teikn fyrir mér, (um það) sem þú talir við mig.

18 Eg bið þig, far ekki hëðan burtu, fyr en eg kem aptur til þín, og færi

þér mína gáfu, og set hana fram fyrir þig. Og hann svaraði: eg vil biða hær, þángað til þú kemur aptur.

19 Síðan kom Gídeon aptur, og þegar hann hafði matreitt hafurkið, og ósýrðar (kukur) úr einni Efa mjöls, lagði hann kjötið í körfu, en lét sodið í pott, og kom með þetta út til hans undir eikina, og bar það fram.

20 Þá sagði engill Guðs til hans: tak kjötið og hið ósýrða brauð, og legg það upp á klett þenna, en steyp sodinu út (yfir). Og hann gjörði svo.

21 Þá út rétti Drottins engill staf þann, sem hann hafði í hendi, og snart kjötið og hið ósýrða brauð með stafsenda, og eldur spratt upp af klettinum og eyddi kjötinu, og hinu ósýrða brauði, og Drottins engill hvarf frá hans augum.

22 Sem nú Gídeon sá, að það var engill Drottins, sagði hann: ó Drottinn! Drottinn! nú þar eð eg hefi séð engil Drottins augliti til auglitis (þá hlýt eg að deyja).

23 En Drottinn sagði til hans: friður sé með þér! vertu óhræddur; ekki skaltu deyja!

24 Þá bygði Gídeon Drottni altari, og kallaði það: Drottinn (er) friður. Og það stendur enn til þessa dags í Ofra, sem til heyrir Abí-Esrítum.

25 Og það bar við þá sömu nóttu, að Drottinn sagði til hans: tak einn uxa af (nautum) föður þíns, og annan uxa 7 vetra gam'an, og brjót niður það Baalsaltari, sem til heyrir föður þínum, og högg þú upp lundinn, sem þar er hjá,

26 Og reis Drottinn, Guði þínum, altari efst upp á kletti þessum, á hagkvæmum stað; tak svo annan uxann og ber fram brennifórni með trjánum úr lundinum, sem þú skalt upp höggva.

27 Þá tók Gídeon 10 menn af húskörlum sínum, og gjörði, eins og Drottinn hafði honum sagt. En af því hann þorði ekki, vegna síns föður húss og vegna staðarbúa, að gjöra þetta (á degi), þá gjörði hann það um nócturtíma.

28 Þegar bæarbúar risu árla upp um morguninn, þá, sjá! Baalsaltari var niður brotið, og lundurinn, sem

þar var hjá, upphöggvinn, og öðrum uxanum fórnað sem brennifórni á altarinu, sem reist hafði verið.

29 Þá sagði hver til annars: hver hefir gjört þetta? En sem þeir höfðu rannsakað það og eptir grennslazt, sögðu þeir: Gídeon, sonur Jóas, hefir verk þetta (unnið).

30 Þá sagði fólkíð í staðnum til Jóas: sel son þinn fram, og hann skal deyja, af því hann hefir niður brotið Baalsaltari og upp höggvið lundinn þar hjá.

31 Þá sagði Jóas til allra þeirra, sem hjá honum stóðu: viljið þér taka upp mál fyrir Baal? viljið þér bjarga honum? Hver sem reisir þrætur hans vegna, sá skal deyja á þessum morgni.

32 Sè hann Guð, þá söeki hann sjálfur sín vegna þann, sem hefir niður brotið altari hans. Og kallaði hann sama dag Jerúb-Baal, og sagði: söeki Baal þann, sem hefir niður brotið altari hans.

33 Nú sem allir Midíanítar og Amalekítar og austanmenn höfðu saman safnast, og voru komnir yfir um (Jórdan), og höfðu sett tjald-búðir sínar í Jesreelsdal,

34 Þá fór Guðs andi í Gídeon, og hann lét þeyta lúðra, og kallaði þá Abí-Esríta til að fylgja sér.

35 Þar að auk sendi hann boð til allrar Manassis (ættkvíslar), og kvaddi þá sér til fylgdar; líka sendi hann boð til Asser og Sebúlón og Naftalí, og þeir komu til móts við þá.

36 Og Gídeon sagði til Guðs: ef þú vilt frelsa Ísrael fyrir mína hönd, svo sem þú hefir sagt,

37 Sjá! þá vil eg leggja gæru eina í garðinn; komi nú dögg einungis á gæruna, en jörðin sé þur alt í kring, þá mun eg af því sjá, að þú vilt frelsa Ísrael fyrir mína hönd, eins og þú hefir sagt.

38 Og morguninn eptir, þegar hann var árla á fótum, vatt hann döggina úr gærinni, og fylti skál með vatni.

39 Og Gídeon mælti við Guð: upp tendrist ekki reiði þín móti mér, þó eg tali enn þá einu sinni; æ! eg vil að eins enn þá eitt sinn gjöra tilraun með gæru þessari; lát nú

gæruna einúngis vera þura, en jörð-una alla döggaða.

40 Og Guð gjörði það svo á þeirri sömu nótt, að gæran einúngis var þur, en döggr á allri jörðunni.

7. KAPÍTULI.

Gídeon sigrar Midíanítana.

EPTIR þetta tók nú Jerúb-Baal, það er : Gídeon, sig árla upp, og alt það fólk, sem með honum var, og settu herbúðir hjá brunnum Haród, en herbúðir Midíanítanna voru norðan megin við þá, hinu megin hálsins Móre, þar í dalnum.

2 Og Drottinn sagði til Gídeons : fólkíð er ofmargt, sem með þér er, til þess eg vilji gefa Midíanítana í þeirra hönd, svo að Ísrael hrokist ekki upp gegn mér og segi : mín eigin hönd hefir frelsað mig.

3 Láttu því kallara segja lýðnum : hver sem óttasleginn er og hræddur, hann snúi aptur og flyti sér frá fjallinu Gílead ! Svo snæru þá aptur af fólkinu 22 þúsundir, og að eins 10 þúsundir urðu eptir.

4 Og Drottinn sagði til Gídeons : enn þá er fólkíð of margt ; leið þá ofan til vatnsins ; þar vil eg reyna þá (handa þér), og hver sá, sem eg segi við þig um : þessi skal með þér fara, hann skal með þér fara ; en um hvern sem eg segi til þín : þessi skal ekki fara með þér, sá sami skal þá ekki fara.

5 Og sem hann hafði leitt fólkíð niður til vatnsins, sagði Drottinn til Gídeons : hver sem nú lepur með tungu sinni af vatninu, eins og hundur lepur, þann skaltu láta fara afsíðis, og eins sérhvern þann, sem fellur á knè til að drekka.

6 Svo varð þá tala þeirra manna, sem lapið höfðu með munnum úr hendi sér, þrjú hundruð manns, en alt hitt fólkíð hafði kropið á knè til að drekka vatnið.

7 Þá sagði Drottinn til Gídeons : með þeim þrem hundruðum manns, sem lapið hafa, vil eg frelsa yður, og gefa Midíanítana í þína hönd, en alt hitt fólkíð skal fara, hver heim til sín.

8 Og sem fólkíð hafði tekið vega- nesti og lúðra sína, og sem hann hafði

látið alla hina Ísraelíta fara hvern til sinna tjaldbúða, þá hèlt hann þeim þrjú hundruð mönnum eptir hjá sér ; en Midíaníta her var þar fyrir neðan hann í dalnum.

9 Og hina sömu nótt sagði Drottinn til hans : farðu á fœtur og gakk niður til herbúða (Midíanítanna), því eg hefi gefið þá í þínar hendur.

10 En ef þú þorir ekki að fara einn, þá láttu svein þinn Púra fara með þér til herbúðanna.

11 Síðan fór hann og sveinn hans Púra til þeirrar yztu raðar stríðs-fólksins, sem þar var í herbúðunum.

12 En Midíanítar og Amalekítar og allir austan að komnir (Arabar) höfðu lagzt þar í dalnum, svo margir sem eingisprettur, og úlfaldar þeirra voru óteljandi fyrir fjölda sakir, eins og sandur við sjávarströnd.

13 Þegar Gídeon var kominn þangað, sjá ! þá var einn maður að segja (öðrum manni) draum, og sagði : sjá ! mig dreymdi draum ; mér þótti bökud byggbraudskaða velta sér (hèr) að Midíanítanna herbúðum, og sem hún kom til (aðal-)tjaldsins, laust hún á það, og varpaði því um koll, svo það vissi niður, sem upp átti, og tjaldið lá (flatt).

14 Þá svaraði hinn : það þýðir ekkert annað en sverð Gídeons, hins Ísraelítiska manns, sonar Jóas ; Guð hefir gefið Midíanítana í hans hönd með öllum þeirra herbúðum.

15 Og þegar Gídeon heyrði drauminn sagðan, og hans ráðningu, baðst hann fyrir, og fór aptur til Ísraels herbúða, og sagði : takið yður upp, því Drottinn hefir gefið Midíanítanna herbúðir í yðar hendur.

16 Þá skipti hann þeim þrem hundruðum manna í þrjá flokka, og hann fékk þeim öllum lúðra í hönd og tómar krúsir, með logandi blysum í.

17 Og sagði til þeirra : horfið á mig og gjörið, eins og eg gjöri ; og sjá ! þegar eg kem til hins yzta af herbúðunum, þá farið að öllu, eins og þér sjáið mig gjöra ;

18 Og nær eg þeyti lúðurinn, og allir þeir, sem með mér eru, þá skuluð þér undir eins þeyta lúðra umhverfis herbúðirnar, og segja : (hèr er) Drottinn og Gídeon.

19 Síðan kom Gídeon og þeir 100 menn, sem með honum voru til hins yzta af herbúðunum í byrjun mið-(nætur) varðtíðarinnar, rétt í því þeir að eins voru búnir að setja vörðinn, og síðan þeyttu þeir lúðrana, og sundur brutu krúsirnar, sem þeir báru í höndum sér.

20 Og þá þeyttu undir eins allir þeir flokkarnir lúðrana, sundur brutu krúsirnar, en höldu á blysunum í sinni vinstri hendi, en á lúðrunum í hinni hægri, þeyttu þá og æptu: sverð Drottins og Gídeons!

21 Og þeir stóðu hver á sínum stað umhverfis herbúðirnar; þá tók allur her (Midianítanna) á rás, æpti og flúði.

22 Og þessi þrjú hundruð manns þeyttu lúðra sína, og Drottinn lét sérhvers sverð snúast móti öðrum um allar herbúðirnar, svo að herinn flúði til Bet-Sitta, til Serera, alt til bakkans Abel-Mehóla hjá Tabbat (við Jórdan).

23 Nú voru saman kallaðir Ísraelsmenn frá Naftali og Asser og frá allri Manassis (ættkvísl), til þess þeir veita skyldu Midianítum eptirför.

24 Líka sendi Gídeon boð um alt Efraímsfjall, og lét segja þeim: komið niður, til að fara á móti Midianítunum, og sitjið fyrir þeim við vatnsföllin alt til Betbara, og við Jórdan (að þeir komist ei yfir um). Þá voru saman kallaðir allir menn frá Efraím, og þeir sátu fyrir þeim við öll vötn alt til Betbara, og líka við Jórdan.

25 Og þeir handtóku tvo Midianítanna höfðingja, Óreb og Seeb, og drápu Óreb á klettinum Óreb, en Seeb drápu þeir í vínpressunni Seeb; og þeir eltu Midianítana og fluttu höfuðin af Óreb og Seeb til Gídeons, frá Jórdan, hinu megin Ad.

8. KAPÍTULI.

Gídeons afreksverk, synir, dauði.

OG Efraímsbúar sögðu til hans: hvers vegna breyttir þú svo við oss, að þú kallaðir oss ekki, þegar þú fórst að berjast við Midianítana? Og þeir þráttuðu ákaflega við hann.

2 Og hann sagði þá til þeirra: hvað hefi eg nú gjört, sem jafnist við

yðar verk? er ekki (einn) vinkvistur Efraíms betri en (öll) vínyrkja Abiesers?

3 Guð gaf höfðingja Midianítanna, Óreb og Seeb, í yðar hönd, og hvernig mundi eg hafa orkað því, sem þér gjörðuð? Og sem hann hafði þetta mælt, sefaðist reiði þeirra móti honum.

4 Þegar Gídeon var nú að Jórdan kominn, fór hann yfir hana og þeir þrjú hundruð menn með honum, sem þó voru þreyttir orðnir, og eltu (óvinina).

5 Og hann sagði til fólksins í Súkót: æ! gefið fólkinu, sem fylgir mér (nokkuð) af brauði, því það er þreytt orðið, þar eg er að elta Seba og Salmúna, konunga Midianítanna.

6 En sérhver höfðingjanna í Súkót svaraði: eru þá Seba og Salmúna þegar svo í þínum höndum, að ver þurfum að gefa her þínum brauð?

7 Þá sagði Gídeon: þessvegna, þegar Drottinn gefur þá Seba og Salmúna í mínar hendur, þá skal eg sundur tæta hold yðar með þyrnum af eyðimörku og með þistlum.

8 Og síðan fór hann þaðan upp til Pnúel, og talaði til fólksins þar á sama hátt, en það svaraði honum, alt eins og fólkíð í Súkót hafði svarað.

9 Hvers vegna hann sagði þá til fólksins í Pnúel: þegar eg kem aptur með friði, þá skal eg niður brjóta kastala (turn) þenna.

10 En þeir Seba og Salmúna voru í Karkór; og her þeirra með þeim, hér um bil fimmtán þúsundir, sem að eins voru eptir af öllum hernum austan að, en hundruð og tuttugu þúsundir vopnfærra manna voru fallnar.

11 Síðan fór Gídeon upp veginn til þeirra, sem í tjöldum búa, austan til við Nóba og Jógbea, og hann lagði her (Midianítanna) að velli, þá hann ekki ugði að sér.

12 En Seba og Salmúna flúðu, og hann elti þá, og hertók (þessa) tvo konunga Midianítanna, en skaut skelk í bringu öllum þeirra her.

13 Eptir það, þegar Gídeon, sonur Jóas, kom aptur frá orustu þessari, og það fyrir sólaruppkomu,

14 Þá handtók hann svein einn frá Súkótsbúum, til að aðspyrja hann; og hann skrifaði upp fyrir hann (með

nafni) alla höfðingjana í Súkót og öldungana þar, sem voru sjötíu og sjö manns að tölu.

15 Og sem hann kom til fólksins í Súkót, sagði hann : sjáið ! hér eru nú þeir Seba og Salmúna, fyrir hverja þér hædduð mig segjandi : eru Seba og Salmúna þegar svo fallnir í þínar hendur, að vér þurfum að gefa þínum mönnum, sem þreyttir eru, brauð ?

16 Og hann tók öldungana úr borginni, og þyrni og pistla af eyðimörkinni, og kendi fólkinu í Súkót með þeim að skilja (til hvers þeir unnið höfðu).

17 Síðan braut hann niður kastalann í Pnúel, en drap mennina í borginni.

18 Og hann sagði til Seba og Salmúna : hvernig voru þeir menn í hátt, sem þið drápuð í Tabór ? Þeir svöruðu : eins og þú, svo voru þeir ; þeir báru (þvílíkan) svip, sem þeir væru konungssynir.

19 Þá sagði hann : þeir hafa verið mínir bræður, synir móður minnar. (Svo sannarlega sem) Drottinn lifir, ef þér hefðuð gefið þeim lif, mundi eg ekki hafa drepíð yður. Og hann sagði til Jeters, síns frumgetna sonar : stattu upp og dreptu þá.

20 En pilturinn brá ekki sverði sínu ; því hann varð hræddur, þar hann var enn ungur að aldri.

21 En Seba og Salmúna sögðu : stattu (sjálfur) upp og vinn á oss, því eins og maðurinn er, eins er orka hans. Stóð þá Gídeon upp, og drap þá Seba og Salmúna, og tók spengur þær, er voru um hálsana á úlföldum þeirra.

22 Þá sagði hver maður í Ísrael til Gídeons : drottna þú yfir oss, bæði þú og sonur þinn og svo þinn sonarsonur, því þú hefir frelsað oss af Midíanítanna hendi.

23 En Gídeon svaraði þeim : ekki vil eg drottna yfir yður, og sonur minn skal ei heldur yfir yður drottna ; Drottinn (Jehóva) hann skal drottna yfir yður !

24 Og hann sagði (enn framar) til þeirra : einnar bómar vil eg biðja yður : gefið mér hver einn ennisþöng af sínu herfangi ; því þeir höfðu haft gullhlöð um enni, af því þeir voru Ís-

maelítar. Þeir svöruðu : það viljum vér fúslega gjöra.

25 Og þeir breiddu dúk út, og köstuðu á hann, hver um sig, ennisþöng (hring) af herfangi sínu.

26 En þýngd þessara gulllegu ennisþänga (hringa), er hann beiðzt hafði, voru þúsund og sjö hundruð (siklar) gulls, fyrir utan þær spennur og hálsfestar og purpuraklæði, sem Midíanítanna konungar höfðu borið, og fyrir utan festar þær, sem voru á háslum úlfalda þeirra.

27 Og Gídeon gjörði úr þessu lifkyrtíl, og setti í sína borg í Ofra, og allur Ísrael drýgði hórdóm þar með, og það varð Gídeon og hans húsi til snöru.

28 Þannig máttu nú Midíanítar lúta í lægra haldi fyrir Ísraelsbörnum, og þeir gátu aldrei uppreisn fengið eptir þetta, og landið hafði um Gídeons daga frið í fjörutíu ár.

29 En Jerúb-Baal, sonur Jóas, fór burt og bjó í sínu húsi.

30 Og Gídeon átti sjötíu syni, sem hann var faðir að, því hann hafði margar konur.

31 Og hjákona hans, sem hann átti í Sikkem, fæddi honum og son, og honum gaf hann nafnið Abimelek.

32 En Gídeon, sonur Jóas, deyði í góðri elli, og var grafinn í gróf föður síns, Jóas Abi-Esrita, sem var í Ofra.

33 Og þegar Gídeon var dauður, þá féllu Ísraelsbörn frá (Guði), og blótuðu Baalím, og gjörðu sér Baal-Berit að skurðguði.

34 Og Ísraelsbörn mintust ekki Drottins, síns Guðs, sem frelsað hafði þá úr allra þeirra óvina höndum allt um kring.

35 Og ei heldur sýndu þeir miskunsemi við Jerúb-Baals, það er Gídeons, hús, fyrir alt það góða, er hann hafði auðsýnt Ísrael.

9. KAPÍTULI.

Abimelek Gídeonsson drepur bræður sína, eyðir Sikkem, fær ill afdrif.

EN Abimelek Jerúb-Baalssonur gekk til Sikkem, til móðurbræðra sinna, og talaði við þá, og alla sína ættingja af húsi móðurföður síns, og sagði :

2 Eg bið, að þér talið (þetta) fyrir allra manna eyrum í Sikkem ; hvort

mun yður betra, að 70 menn, allir Jerúb-Baals synir, drottnei yfir yður, eða að einn maður drottnei yfir yður? minnizt þess og, að eg em yðar hold og bein.

3 Þá töludu móðurbæður hans öll þessi orð um hann fyrir eyrum manna í Sikkem, og hjörtu þeirra hneigðust til Abímeleks, því þeir sögðu: hann er vort skyldmenni (bróðir).

4 Og þeir gáfu honum 70 sikla silfurs úr húsi Baals-Berits; og Abímelek leigði fyrir þetta óvandaða umhleyfinga, sem fylgdu honum.

5 Og hann fór í hús föður síns í Ofra, og drap bræður sína, sonu Jerúb-Baals, 70 manns á einum steini; en Jótam, yngsti sonur Jerúb-Baals, varð eptir, því hann hafði falizt.

6 En allir menn í Sikkem, og Millós hús, söfnuðust nú saman, fóru og tóku Abímelek til konungs hjá lundi þeim, er stendur hjá Sikkem.

7 En sem Jótam hafði frá þessu sagt verið, fór hann upp á hæstu nýpu fjallsins Grísím, hóf upp röddu sína og kallaði, og sagði til þeirra: heyrið, þér menn í Sikkem, svo Guð heyri yður!

8 Einu sinni fóru trèn að taka konung yfir sig, og þau sögðu til við-smjörstrèsins: vertu vor konungur!

9 Viðsmjörstrèð svaraði: á eg að yfirgefa fitu mína, sem höfð er til að heðra með Guð og menn, og fara að sveima uppi yfir trjánum?

10 Þá sögðu trèn til fikjutrèsins: kom þú og vertu vor konungur?

11 En fikjutrèð svaraði þeim: á eg að yfirgefa sætleik minn og minn hinn góða ávöxt, og fara að sveima uppi yfir trjánum!

12 Síðan sögðu trèn til vintrèsins: kom þú og vertu vor konungur?

13 En vintrèð sagði þeirra: ætti eg að yfirgefa vökva minn, sem gleður bæði Guð og menn, og fara að sveima yfir trjánum?

14 Loksins sögðu öll trèn til þyrnirunnnsins: kom þú og vertu vor konungur!

15 En þyrnirunnurinn svaraði trján-um: ef það er alvara yðar, að vilja taka mig til konungs yfir yður, þá komið og skýlið yður undir skugga

mínum; en ef þér viljið það ekki, þá skal eldur koma út af þyrnirunninum og eyða sedrustrjánunum á Líbanon.

16 Nú ef þér hafið sýnt trúmensku og hreinskilni í því, að gjöra Abímelek að konungi, og ef þér hafið (með því) gjört vel við Jerúb-Baal og hans hús, og breytt við hann, eins og hann hafði af yður til unnið,

17 Þar eð faðir minn átti í ófriði yðar vegna, og stofnaði lífi sínu í hættu til að frelsa yður úr höndum Midianíta;

18 En þér hafið (þó) í dag risið upp gegn húsi föður míns og drepíð sonu hans, sjötíu að tölu, á einum steini, og hafið gjört Abímelek, hans amb-áttarson, að konungi yfir fólkinu í Sikkem, af því hann er yðar skyldmenni (bróðir),

19 Og ef þér hafið (segi eg, með þessu) breytt með trúmensku og hreinskilni við Jerúb-Baal og við hans hús á þessum degi, þá látið yður þykja vænt um Abímelek, og honum þyki vænt um yður;

20 En sé það ekki, þá gangi eldur út frá Abímelek og tortýni innbú-unum í Sikkem og húsi Milló! einnig gangi eldur út frá fólkinu í Sikkem og frá húsi Milló, og tortýni Abímelek.

21 Eptir þetta flúði Jótam, já hann flúði (í snaræði), og fór til Beer, og bjó þar á laun við bróður sinn Abímelek.

22 En Abímelek drottnaði yfir Ísrael í þrjú ár.

23 Síðan sendi Guð sundurlyndisanda millum Abímeleks og (innbú-anna) í Sikkem; því þeir í Sikkem rufu trygðir við Abímelek,

24 Til þess að það ofbeldi, sem hann hafði sýnt þeim sjötíu sonum Jerúb-Baals, og þeirra blóð skyldi (til hefndar) koma og falla yfir Abímelek bróður þeirra, sem hafði drepíð þá, og yfir þá í Sikkem, sem höfðu veitt honum styrk, til að drepa bræður sína.

25 Þess vegna settu Sikkemítar launsátur hæst á fjöllum uppi, sem ræna skyldi alla, sem fœru þar farinn veg hjá þeim, og frá þessu var Abímelek sagt.

26 Þá kom Gaal Ebedsson, og bræður

hans, og þeir fóru til Sikkem, og Sikkemítar treystu honum.

27 Og þeir fóru út á mörkina, og söfnuðu berjum af vínviði sínum, fergðu þau og höfðu dansleik; síðan fóru þeir í hús skurðgoða sinna, átu þar og drukku og bannsúngu Abímelek.

28 Og Gaal Ebedsson sagði: hver er Abímelek, og hver er Sikkem, að vèr skulum vera þjónar hans? er hann ekki Jerúb-Baalssonur, og Sebúl hans höfuðsmaður? þjónið heldur mönnum Hemors, föður Sikkems! og hví skulum vèr þjóna honum?

29 Eg vildi, að fólk þetta vildi gefa sig undir mína hönd, þá skyldi eg (sannlega) reka Abímelek burt. Þetta var síðan sagt Abímelek, og að hann skyldi auka herlið sitt og halda því úti.

30 Því þegar Sebúl, höfuðsmaður staðarins, hafði heyrt orð Ebedssonar Gaals, fýltist hann reiði, og sendi boð á laun til Abímeleks,

31 Og lét segja honum: sjá! Gaal Ebedsson og bræður hans eru komnir til Sikkem, og upp ösa staðinn á móti þér.

32 Tak þig þess vegna upp um nótt, ásamt því fólki, sem hjá þér er, og ligg í launsátri á mörkinni.

33 Og að morgni tak þig árdegis upp um sólaruppkomu, og ráðst þú á staðinn; og síðan þegar hann, og það fólk, sem með honum er, fer út á móti þér, þá gjörðu við það, eptir sem þú orkar.

34 Og Abímelek fór á stað um noetur-tíma, og alt það fólk, sem með honum var, og settist í launsátur um Sikkem í fjórum fylkingum.

35 Og Gaal, sonur Ebeds, fór út, og stóð fyrir dyrum borgarhlíðsins; en Abímelek reis upp, og það fólk, sem með honum var úr launsátrinu.

36 En sem Gaal sá fólkið, sagði hann til Sebúl: sjá! þar kemur fólk ofan af fjallahæðunum. Þá sagði Sebúl til hans: þér sýnist fjalla-skugginn vera fólk.

37 Og Gaal talaði á sömu leið í annað sinn og sagði: sjá! þar kemur fólk mitt niður af landinu; og einn hópur kemur frá vegi þeim, sem liggur að spásagnarlundinum.

38 Þá sagði Sebúl til hans: hvar er nú munnur þinn, er mælti: hver er Abímelek, að vèr sèum hans þjónar? er ekki þetta fólk það, sem þú fyrir-leizt? láttu nú sjá, farðu út og berstu við það.

39 Svo fór þá Gaal út sem fyrirliði þeirra Sikkemíta, og bardist við Abímelek.

40 Og Abímelek sótti (svo hart) á hann, að hann flúði fyrir honum, og þar varð mannfalið mikið alt að borgarhliðunum.

41 Abímelek sat síðan í Arúma; en Sebúl út rak Gaal og hans bræður, svo þeir fengu ekki að búa í Sikkem.

42 Síðan bar það við næsta dag, að fólkið fór út á mörkina, og það var sagt Abímelek.

43 Þá tók hann lið sitt, og skipti því í þrjár sveitir, og sat í launsátri á mörkinni; og þegar hann sá, að fólkið gekk út af borginni, fór hann á móti því, og rak það á flótta.

44 Því Abímelek, og sá flokkurinn, sem með honum var, ræðst á það, og nam staðar fyrir borgarhliðum, en báðir hinir flokkarnir ræðust á alla þá, sem úti á mörkinni voru og (unnu) þá.

45 Þá herjaði Abímelek á staðinn, allan þann sama dag, og vann hann og drap hvert mannsbarn, sem þar var inni. Síðan braut hann staðinn niður í grunn, og sáði yfir hann salti.

46 Þegar nú allir þeir menn, sem voru í Sikkems kastala, heyrðu þetta, gengu þeir inn í vígi það, sem var við hof guðsins Berít;

47 En sem það var sagt Abímelek, að allir mennirnir úr kastalanum í Sikkem hefðu safnast (þangað),

48 Þá gekk Abímelek upp á fjallið Salmon, hann og alt fólkið, sem með honum var; og Abímelek tók exi í hönd sér, og hjó eina grein af trjánum, lypti henni upp, og lagði á herðar sér, og sagði til fólksins, sem hjá honum var: það, sem þér sáuð að eg gjörði, þá flýtið yður nú og gjörið það sama.

49 Þá hjó alt fólkið líka hver sína grein, fylgdi Abímelek, og bar viðinn upp að turninum og lögðu eld í hann með þessu, svo að allir menn í kastalanum Sikkem dóu, hér um bil þúsund karla og kvenna.

50 Síðan fór Abímelek til Tebes, setti herbúðir um hverfis borgina og vann hana.

51 En þar var sterkur kastali mitt í staðnum; þangað flúðu allir karlar og konur, já alt fólkið í staðnum, og læsti eptir sèr, og síðan stigu þeir upp á þakið á kastalanum.

52 Þá kom Abímelek að (kastalanum), og herjaði á hann; og hann gekk nærfelt inn að dyrum kastalans, því hann vildi brenna hann upp með eldi.

53 En kona nokkur kastaði kvarnarsteinsbroti í höfuð Abímeleks og sundur braut hans hausskel.

54 Þá kallaði hann hastarlega til úngs manns eins, sem var skjaldsveinn hans, og sagði til hans: drag sverð þitt út, og dreptu mig, svo menn segi ekki um mig: kona drap hann. Og þá lagði (þessi) sveinn hans hann í gegn, svo hann dó.

55 Nú sem Ísraelitarnir sáu, að Abímelek var dauður, gekk hver einn (í burtu) til síns heimilis.

56 Svo lét þá Guð Abímeleks ilsku koma aptur yfir hann, fyrir það hann hafði svo breytt við föður sinn þegar hann drap sjötiú bræður sína.

57 Og eins lét Guð alla Sikkems manna vonsku koma þeim í koll, svo að óbenir Jótams Jerúb-Baalssonar hrini á þeim.

10. KAPÍTULI.

Tóla og Jaír (dómarar); Ísraelsfólk kemst aptur í hröggur.

EPTIR Abímelek upp reis Tóla, sonur Púa, sonar Dódó, maður af Ísaskars-ætt, til að frelsa Ísrael.

2 Og hann bjó í Samír á Efraíms fjalli. Hann dæmdi Ísrael tuttugu og þrjú ár, andaðist síðan, og var grafinn í Samír.

3 Eptir hann upp reis Jaír, Gíleadíti, og dæmdi Ísrael í tuttugu og tvö ár.

4 Hann átti þrjátíu sonu, sem ridu á þrjátíu ösnufolum. Hann átti og þrjátíu staði, sem kölluðust Jaírsþorp, alt til þessa dags, og liggja í Gíleadslandi.

5 Og Jaír dó, og var grafinn í Kámon.

6 Ísraelsbörn höldu síðan áfram að gjöra ilt í augliti Drottins, og þjón-

uðu Baalím og Astarót og skurðgöðunum í Sýría og í Sídon, líka Móabs guðum, og Ammons og Filisteanna guðum, en yfirgáfu Drottin og þjónuðu honum ekki.

7 Þá, upp kveiktist reiði Drottins móti Ísrael, og hann seldi þá undir hendur Filisteanna og Ammons, barna.

8 Og þeir kúguðu og þjáðu Ísraelsbörn, á því (sama) ári; já í átján ár (þjáðu þeir) öll Ísraelsbörn sem voru hinumegin Jórdanar í landi Amóritanna, sem er í Gílead.

9 Síðan fóru Ammonsborn yfir um Jórdan, til þess einnig að berjast við Júda og Benjamín og við Efraíms hús, svo Ísrael komst í miklar nauðir.

10 Þá kölluðu Ísraelsborn til Drottins, og sögðu: vèr höfum syndgað móti þér, því vèr höfum yfirgefið vorn Guð og þjónað Baalím.

11 En Drottinn sagði til Ísraelsbarna: höfðu ekki (fjandmenn yðar) Egypzkir, Amóritar, Ammonítar og Filistear,

12 Líka Sídonítar, Amalekítar og Maonítar undirokað yður? en sem þér kölluðu til mín, frelsaði eg yður úr höndum þeirra,

13 Og samt hafið þér nú yfirgefið mig og þjónað annarlegum guðum; þess vegna vil eg ekki framar meir hjálpa yður; farið nú og kallið til þeirra guða, sem þér hafið út valið yður;

14 Látið þá frelsa yður á yðar þjáningartíma. Þá sögðu Ísraelsbörn til Drottins:

15 Vèr höfum syndgast; gjör þú við oss, rétt eptir því sem gott er fyrir þínum augum; en frelsaðu oss (að eins) í þetta sinn.

16 Síðan köstuðu þeir frá sèr annarlegum guðum, og þjónuðu Drottni; og þá kendi hann í brjósti um Ísrael, að hann var svo þjáður.

17 Og Ammonsborn voru saman kölluð, og settu herbúðir sínar í Gílead, en Ísraelsbörn söfnuðust saman, og settu herbúðir í Mispa. Og höfðingjar fólksins í Gílead sögðu hver til annars:

18 Hver er sá maður, er fyrstur vill hefja ófrið við Ammonsborn? hann skal verða höfðingi allra þeirra, sem búa í Gílead.

11. KAPÍTULI.

Jepta köllun og heit.

EN Gíleadítinn Jepta var rammur að afli, en pútuson; faðir hans var Gílead.

2 En Gíleads eiginkona fœddi honum börn, og þegar hin skilgetnu börn voru vaxin, ráku þau Jepta út, og sögðu til hans: ei skalt þú taka arf í húsi föður vors, því þú ert sonur annarar konu.

3 Síðan flúði Jepta frá bræðrum sínum, og bjó í landinu Tób; þá söfnuðust til hans landshornamenn og fóru með honum.

4 Þá bar það til nokkrum tímum síðar, að Ammonsborn herjuðu á Ísrael.

5 Og sem Ammonsborn herjuðu þannig á Ísrael, fóru Gíleads öldungar af stað, að sökja Jepta í landið Tób.

6 Og þeir sögðu til hans: kom þú og vertu vor fyrirliði, svo vèr fáum barizt við Ammonsborn.

7 Jepta svaraði öldúngunum af Gílead: hafið þér ekki (áður) hatað mig, og rekið mig út af húsi föður míns? hvers vegna komið þér þá nú til mín, þá neyðin þrýstir að yður?

8 Öldúngarnir af Gílead sögðu þá til Jepta: vegna þess snúum vèr nú aptur til þín, að (vèr viljum) þú farir með oss til að berjast við Ammonsborn og að þú sèrt vor fyrirliði, allra sem búa í Gílead.

9 Þá sagði Jepta til öldúnganna í Gílead: ef þér nú söekið mig aptur, til þess að berjast við Ammonsborn, og ef Drottinn gefur þau á mitt vald, mun eg þá vera yðar höfuðsmaður?

10 Þá sögðu öldúngarnir af Gílead til Jepta: Drottinn sè heynarvottur að tali voru, ef vèr ei gjörum það, sem þú hefir mælt.

11 Síðan fór Jepta með Gíleads öldúngum, og fólkið (tók) hann yfir sig til höfðingja og fyrirliða, og Jepta talaði öll (þessi) sín orð frammi fyrir Drottni í Mispa.

12 Þá sendi Jepta boðskap til konungs Ammonsborna, og lét segja honum: hvað hefi eg við þig (að sýsla) þess, að þú kemur til mín, að herja á mitt land?

13 Ammonsborna konungur svaraði sendimönnum Jepta: vegna þess

Ísrael tók undir sig mitt land, þegar þeir fóru úr Egyptalandi, alt frá Arnon til Jabok og til Jórdan, þá (áskil eg) að þú gefir mér það aptur með friði.

14 En Jepta sendi enn þá aptur boð til Ammonsborna konungs, og lét segja honum: svo segir Jepta:

15 Ísrael tók hvorki undir sig land Móabíta nè land Ammonsborna.

16 Því þegar Ísraelítar fóru frá Egyptalandi, þá ferðuðust þeir í gegnum eyðimörkina til hins rauða hafs, og komu til Kades.

17 Og Ísrael sendi boð til Edómíta konungs og sagði: leyf mér, eg bið þig, að ferðast um land þitt; en Edómíta konungur vildi ekki heyra það. Ísrael sendi líka til Móabíta konungs, og hann vildi það ekki heldur (leyfa). Svo hélt Ísrael kyrru fyrir í Kades.

18 Síðan fór Ísrael áfram í eyðimörkinni, og ferðaðist í kring um land þeirra Edómíta, og Móabíta, og kom austan að Móabítanna landi, og setti tjaldbúðir sínar hinu megin við Arnon, og kom ekki á Móabítanna landamerki, því Arnon er landamerki þeirra.

19 Og Ísrael sendi boð til Síhon Amórita konungs, (sem sat) í Hesbon, og lét segja honum: eg bið þig, leyf oss að ferðast gegnum land þitt, þángað sem eg skal staðar nema.

20 En Síhon trúði ekki Ísrael til að ferðast um land sitt, heldur safnaði hann að sèr öllu sínu fólki, setti herbúðir í Jasa og bardíist við Ísrael.

21 Þá gaf Drottinn, Ísraels, Guð, Síhon og alt hans fólk í Ísraels hendur, og hann lagði þá að velli. Svo tók Ísrael alt land Amóritanna, sem bjuggu í því sama landi.

22 Og þannig tóku þeir undir sig alt land (öll landamerki) Amóritanna til eignar, frá Arnon til Jabok, og frá eyðimörkinni alt til Jórdan.

23 Svo hefir þá Drottinn, Ísraels Guð, út rekið Amóritana frá sínu fólki, Ísrael, og þú vilt vera þeirra eigandi?

24 Mundir þú ekki mega eiga það land, sem Kamos, þinn guð, letur þig eignast? Þannig viljum vèr og eiga alt það land, úr hverju Drottinn,

vor Guð, hefir frá oss út rekið (þess fyrri eigendur).

25 Eða ætlar þú, að þú sèrt miklu betri, en Balak Sippors son, konungur Móabítanna? hefir hann nokkurn tíma þrátt við Ísrael, eða nokkurn tíma átt í ófriði við hann?

26 Nú hefir Ísrael búið í Hesbon og undirliggjandi þorpum, í Aróer og þar til heyrandi býlum, og í öllum þeim borgum, sem liggja hjá Arnon, í þrjú hundruð ár, hvers vegna hafid þér ekki (allan) þann tíma tekið aptur þetta (land)?

27 Sannarlega hefi eg als ekkert gjört á þinn hluta, og þó breytir þú nú svo illa við mig, að þú herjar á mig. Drottinn, sá (æðsti) dómari, dæmi á þessum tíma (í dag) millum Ísraels- og Ammons-barna!

28 En Ammonsborna konungur gaf ekki gaum orðsending Jepta.

29 Þá kom Drottins andi yfir Jepta, og hann fór (með her) um Gílead og Manasse, síðan til Míspa, (sem liggur) í Gílead, og frá Míspa í Gílead fór hann yfir til Ammonítanna.

30 Þá vann Jepta Drottni heit og sagði: ef þú algjörlega gefur nú Ammonítana í mínar hendur,

31 Þá skal það sem (fyrst) gengur út af dyrum húss míns á móti mér, þegar eg kem aptur með friði frá Ammonsbornum, þá skal það (annað-hvort) verða Drottins (eign), eður eg vil fram bera það til brennifórnar.

32 Síðan fór Jepta móti Ammonítum, til að heyja orustu við þá, og Drottinn gaf þá í hans hendur.

33 Og hann lagði þá að velli frá Aróer, alt til þess komið er til Minnít, og vann tuttugu borgir, alt til Abelkeramím (vínarða sléttlendisins), í mikilli orustu. Svo hlutu Ammonítar að lúta í lægra haldi fyrir Ísraelítum.

34 Nú sem Jepta kom til húss síns í Míspa, þá gekk dóttir hans út í móti honum með bumbum og dansi, og hún var einbirni, því hann átti (annars) hvo rki son nè dóttur,

35 En sem hann sá hana reif hann klæði sín og sagði: æ, dóttir mín! þú hefir (nú) öldungis gjört út af við mig, og þú ert ein meðal þeirra, sem hrellir mig, því eg upp lauk mínum

munni fyrir Drottni, og eg get ekki tekið það aptur.

36 En hún svaraði honum: faðir minn! hafir þú upp lokið þínum munni fyrir Drottni, þá gjörðu við mig, alt eins og af þínum munni fram gengið er, fyrst drottinn hefir gefið þér fullkomna hefnd yfir óvinum þínum, Ammonítunum.

37 Þó sagði hún til föður síns: gjörðu það þó fyrir mig, gefðu mér tveggja mánaða frest, til þess eg megi ganga og fara hær á fjöllin, til að gráta meydóm minn, eg og mínar stallsystur.

38 Hann sagði: far þú af stað; og hann gaf henni tveggja mánaða frest. Síðan fór hún í burtu með stallsystur sínum, til að gráta meydóm sinn á fjöllum.

39 En sem þeir tveir mánuðir voru liðnir, kom hún aptur til föður síns, og hann gjörði svo við hana, eins og hann hafði heitið.

40 Hún kendi aldrei karlmanns, en það varð að venju í Ísrael, að Ísraels-dætur skyldu árlega fara til að eiga samtal við (vegsama) dóttur Jepta af Gílead fjóra daga á ári hverju.

12. KAPÍTULI.

Jepta sigrar Efraímíta. Dómararnir Ebsan, Elóm og Abdon.

OG allir Efraímítar þustu saman og fóru af stað norður eptir, og sögðu til Jepta: hvers vegna fórst þú að berjast við Ammonsborn, og kvaddir oss ekki þér til fylgdar? vör skulum brenna hús þitt og þig í (björtu) báli.

2 En Jepta sagði til þeirra: eg og mitt hús áttum í mikilli þráttan við Ammonsborn, og þegar eg leitaði liðs hjá yður, vilduð þér ekki frelsa mig af þeirra hendi.

3 Nú þegar eg sá, að þér vilduð ei hjálpa mér, stofnaði eg lífi mínu í hættu, og fór á móti Ammonsbornum, og Drottinn gaf þá í mína hönd; hvers vegna komið þér þá nú í dag upp til mín, til að berjast við mig?

4 Og Jepta dró saman alla sína menn í Gílead, og barðist við Efraímíta, og Gíleadsmenn sigruðu Efraímíta, því Efraímítar höfðu sagt: þér eruð stroknir frá Efraím. Gílead er milli Efraím og Manasse (lands).

5 Og Gileadítar settust um alla ferjustaði á Jórdan fyrir Efraím, svo að ef nokkur þeirra af Efraím, sem undan sluppu, sagði : eg vil komast yfir um, þá sögðu mennirnir af Gilead til hans : ertu Efraímíti? Ef hann þá svaraði : nei!

6 Þá sögðu þeir til hans : lát sjá! segðu : Schibbóleth. Og ef hann sagði : Sibbóleth, og gat þannig ekki borið það rétt fram, þá gripu þeir hann, og drápu hjá Jórdanar ferjustöðum; svo þar féllu á sama tíma af Efraím fjörutíu og tvær þúsundir.

7 Jepta var dómari yfir Ísrael í sex ár; og Jepta af Gilead andaðist, og var grafinn í (einum af) stöðunum í Gilead.

8 Eptir hann var Ebsan frá Betlehem dómari yfir Ísrael.

9 Hann átti þrjátíu sonu og þrjátíu dóttur, sem hann gipti frá sèr, og hann tók þrjátíu (tengda-)dóttur handa sonum sínum, og var Ísraels dómari í sjö ár.

10 Hann dó síðan, og var grafinn í Betlehem.

11 Eptir hann var dómari yfir Ísrael Sebúlónítinn Elon, sem dæmdi Ísrael í tíu ár;

12 Síðan dó hann, og var grafinn í Ajalon, í Sebúlóns landi.

13 Eptir hann var dómari yfir Ísrael Abdon, Píreatónítí, son Hillels.

14 Hann átti fjörutíu sonu og þrjátíu sonasonu, sem riðu á sjöttu ásnafolum, og hann var dómari yfir Ísrael í átta ár. Og (þessi) Abdon, sonur Hillels, Píreatónítinn dó; og hann var grafinn í Píreaton í Efraíms landi, á fjalli Amalekitanna.

13. KAPÍTULI.

Samson fæðist.

OG Ísraelsbörn höldu áfram að gjöra það, sem ilt var í augliti Drottins, og Drottinn seldi þá í Filisteanna hönd í fjörutíu ár.

2 En þar var maður nokkur af Sóra af Dans ætt, að nafni Manóa; og kona hans var óbyrja, svo hún átti ekki barn.

3 Og engill Drottins birtist konunni, og sagði til hennar : sjá! þú ert óbyrja og fæðir ekki, en nú skalt þú þúnguð verða og fæða son.

4 En vara þú þig vel, að þú drekkir ekki vín, nè annan áfengan drykk, og að þú etir ekkert óhreint!

5 Því þú skalt ólét verða og son fæða, og skal rakhnífur ekki koma á höfuð hans, því að þessi sveinn skal verða Guði helgaður alt frá móðurlífi, og hann skal byrja að frelsa Ísrael af Filisteanna hendi.

6 Þá fór konan og sagði til manns síns : guðsmaður nokkur kom til mín, og hans yfirbragð var sem Guðs engils, mjög (óttalegt), svo eg spurði hann ekki, hvaðan hann kœmi, og ei heldur sagði hann mér nafn sitt.

7 En hann sagði til mín : þú munt ólét verða, og son fæða; þú skalt ekki vín drekka nè áfengan drykk, og ekkert óhreint eta, því sveinninn skal vera Guði helgaður í frá móðurlífi til dauðadags.

8 Þá bað Manóa Drottin og sagði : heyr mig, herra! æ lát þann Guðsmann koma til vor aptur, sem þú út sendir, svo hann kenni okkur, hvernig við skulum fara með sveinninn, sem fæðast á.

9 Og Guð heyrði raustu Manóa, svo engill Guðs kom á ný til konunnar, þegar hún sat úti á mörkinni; en maður hennar Manóa var þá ekki hjá henni.

10 Þá flýtti konan sèr og hljóp til manns síns, og sagði við hann : sá maður hefir birzt mér, sem kom til mín um daginn.

11 Þá spratt Manóa upp og gekk eptir konu sinni, og hann kom til mannsins og sagði til hans : ertú maðurinn, sem talaðir við konuna? og hinn svaraði : já, eg er.

12 Og Manóa sagði : þegar það rætist, sem þú hefir sagt, hverja framferð og iðju skal þá þessi sveinn hafa?

13 Drottins engill sagði þá til Manóa : konan skal fordast alt, sem eg hefi sagt henni.

14 Hún skal á eingu því bergja, sem af vínviði kemur, ekki drekka vín nè áfengan drykk, og ekkert óhreint eta; alt það, sem eg hefi boðið henni, skal hún halda.

15 Og Manóa sagði til engils Drottins : leyf okkur að halda þær (nokkurn tíma); við viljum þá matbúa handa þær hafurkið.

16 En Drottins engill sagði til Manóa : þó þú fair haldið mér (hér um tíma), þá et eg (samt) ekki af þínum mat ; en ef þú vilt gjöra brenniförn, þá máttu færa hana Drottni ; því Manóa vissi ekki, að það var engill Drottins.

17 Þá sagði Manóa til engils Drottins : hvert er nafn þitt, svo við megum vegsama þig, nær það er fram komið, sem þú hefir sagt ?

18 Engill Drottins svaraði honum : því spyr þú svo um mitt nafn, því það er undarlegt.

19 Þá tók Manóa hafurkið eitt og matförn og færði það Drottni á (einum) kletti ; en hann (engillinn) gjörði undur, svo Manóa og kona hans horfðu á.

20 Því þegar logann lagði upp af altarinu í himininn, þá fór engill Drottins upp í loganum af altarinu ; þegar Manóa og kona hans sáu það, féllu þau fram á sínar ásjónur til jarðar.

21 Og engill Drottins birtist ekki framar Manóa og kvennu hans ; þá skildi Manóa, að þetta var engill Drottins.

22 Og hann sagði til konu sinnar : vissulega munum við deyja, þar eð við höfum sæð Guð.

23 En kona hans svaraði honum : ef Drottinn hefði viljað deyða okkur, þá hefði hann hvorki þegið brenniförnina nè matfórnuina af okkur. Hann hefði ekki heldur látið okkur sjá alt þetta, og á þessum tíma ekki unt okkur að heyra þvílíka hluti.

24 Og konan fœddi son, og kallaði nafn hans Samson ; og sveinninn vóx upp, og Drottinn blessaði hann.

25 Og andi Drottins tók að knýja hann (til afreksverka) í herbúðum Dans, (sem lágu) millum Sóra og Estaból.

14. KAPÍTULI.

Samsons viðureign við ljónið. Brúðkaup og gáta.

OG Samson gekk niður til Timna og sá þar konu nokkra af dœtrum Filisteá.

2 Og sem hann kom aptur, sagði hann þetta fœður sínum og móður sinni, og mælti : eg hefi sæð konu

í Timna af dœtrum Filisteá ; takið hana því handa mér til eiginkonu.

3 En faðir hans og móðir sögðu til hans : er þá eingin kona meðal dœtra bræðra þinna, og hjá öllu þínu fólki, að þú vilt fara þangað, til að taka þær eiginkonu af Filisteum, sem eru óumskornir ? Samson svaraði fœður sínum : lát mig fá þessa, því hún þóknast mínum augum.

4 En faðir hans og móðir vissu ekki, að þetta var af Drottni, og að hann leitaði tækifæris við Filisteana ; því að Filistear drottнуðu í þann tíma yfir Ísrael.

5 Þá gekk Samson og faðir hans og móðir hans (niður) til Timna, og sem þau komu að Timnats víngörðum, sjá ! þá kom úngt ljón öskrandi á móti honum.

6 Og Guðs andi kom yfir hann, svo hann sundur sleit það, eins og þá maður sundur slítur hafurkið, og hafði þó als ekkert í hendi sér ; og eigi sagði hann fœður sínum nè móður frá því, hvað hann hafði að hafzt.

7 En sem hann kom ofan, talaði hann við konuna, og hún þóknaðist Samsons augum.

8 Og að nokkrum dögum liðnum kom hann aptur, til að eiga hana. Og hann gekk af veginum til að sjá ljónshræið, og sjá ! þá var býflugnabú í ljónshræinu og hunáng.

9 Og hann tók það sér í hendur, hæld svo áfram og át (þar af), fór til fœður síns og móður sinnar og gaf þeim þar af, svo þau átu líka, en hann sagði þeim (þó) ekki frá, að hann hefði tekið hunangið af ljónshræinu.

10 Og sem faðir hans kom niður til konunnar, þá gjörði Samson þar veizlu, því sá var háttur úngri manna.

11 Og sem þeir sáu hann, gáfu þeir honum þrjátíu lagsbrœður, sem hjá honum skyldu vera.

12 En Samson sagði til þeirra : eg vil bera upp fyrir yður gátu eina, og fari svo, að þær getið ráðið hana á þessum sjö veizludögum, þá skal eg gefa yður þrjátíu skyrtur og þrjátíu hátíðaklaði.

13 En ef þær getið ekki ráðið hana, þá skuluð þær gefa mér þrjátíu

skýrtur og þrjátíu hátíðaklæði. Þeir svöruðu honum : þer þú upp gátu þína, og lát oss heyra hana.

14 Og hann sagði til þeirra : “Matur gekk út af etanda, og sætleiki út af þeim sterka.” Og þeir gátu ekki ráðið þessa gátu í þrjá daga.

15 En á sjöunda degi sögðu þeir við konu Samsons : lokka þú bónda þinn til að segja oss gátu þessa, ella skulum vör brenna þig og hús föður þíns í björtu báli ; hafði þið gjört oss heimboð, til að fæfetta oss ? er ekki svo ?

16 Þá grét kona Samsons og sagði við hann : þú hatar mig, en elskar ekki, þar þú hefir borið gátu upp fyrir börnum míns fólks, og ekki sagt mér ráðningu hennar. Hann svaraði henni : sjá ! eg hefi ekki sagt föður mínum nè móður minni hana, og hvi skyldi eg þá segja þér hana ?

17 Og hún grét framaní honum þá sjö daga, sem veizlan stóð yfir, og á hinum sjöunda degi sagði hann henni ráðninguna, því hún gekk svo fast á hann ; og síðan sagði hún börnum síns fólks hana.

18 Þá sögðu bæjarmenn til hans á sjöunda degi, áður en sól settist : hvað er sætara en hunang ? og hvað er sterkara en ljón ? Þá sagði Samson til þeirra : ef þér hefðuð ekki erjað með kvígu minni, munduð þér ei hafa ráðið gátu mína.

19 Þá kom andi Drottins yfir hann, svo hann fór ofan til Asklon og drap þrjátíu menn af þeim, tók klæði þeirra, og gaf þeim til hátíða-klæðnaðar, sem ráðið höfðu gátu hans, og hann varð ákafliga reiður, og fór upp til húss föður síns.

20 En kona Samsons giptist einum stallbræðra hans, sem verið höfðu hjá honum.

15. KAPÍTULI.

Samson hefnir sín á Filisteum.

OG það bar við eptir nokkra daga á hveitikornskurðartímanum, að Samson fór að vitja konu sinnar, og hafði með sér kiðling ; en sem hann sagði : eg vil ganga í herbergið til konu minnar, þá vildi faðir hennar ekki leyfa honum (að koma) þar inn,

2 Og sagði : eg ætlaði þú mundir henni reiður orðinn, og því gipti eg hana stallbróður þínum ; en hún á aðra yngri systur, sem er fríðari en hún ; lát hana vera konu (þína) í stað hinnar.

3 Þá sagði Samson til þeirra : í þetta sinn er eg saklausari en Filistearnir, þó eg vinni þeim skaða.

4 Svo fór Samson þaðan og veiddi þrjú hundruð refa, og hann tók sér eldskíð, snéri einum hala móti öðrum, og batt svo eldskíð millum hverra tveggja hala.

5 Síðan kveykti hann eld í skíðunum og slepti svo refunum lausum inn á korn (-land) Filisteanna, og brendi upp bæði bindini þeirra og svo hið standanda korn ; sömuleiðis vingarða þeirra og víðsmjörstré.

6 Þá sögðu Filistear : hver hefir þetta gjört ? Þeim var svarað : Samson, dótturmaður mannsins í Timna, fyrir það, að þessi tók konu hans, og gaf hana stallbróður hans. Síðan fóru Filistear upp þangað og brendu hana og föður hennar í (björtu) báli.

7 En Samson sagði til þeirra : jafnvel þó þér þetta gjört hafið, þá vil eg samt sem áður hefna mín á yður, og hætta svo.

8 Og hann sló þá harðlega á legg og lær. Síðan fór hann þaðan, og settist að í einum helli í Etam.

9 Þá fóru Filistear upp eptir, og settu herbúðir í Júda, og dreifðu sér út í Leki.

10 Og mennirnir í Júda sögðu : hvi eruð þér hingað komnir til bardaga við oss ? en þeir sögðu : vör erum hingað komnir til að binda Samson, og til að gjöra við hann, eins og hann hefir við oss gjört.

11 Eptir það fóru þrjár þúsundir manna af Júda niður til hellisins í Etam og sögðu til Samsons : veiztu ekki, að Filistear drottna yfir oss ? Hvi hefir þú þá svo við oss breytt ? hann svaraði þeim : eins og þeir gjörðu við mig, eins hefi eg gjört við þá.

12 Og þeir sögðu til hans : vör erum hingað komnir til að binda þig, og að selja þig Filisteum í hendur. Og Samson sagði til þeirra : vinnid

mèr þá þann eið, að þèr eigi skuluð vinna á mèr.

13 Þeir svöruðu honum og sögðu : eingau veginu (skulum vèr vinna á þèr) ; vèr viljum að eins binda þig, og gefa þig svo í þeirra hendur, en ekki skulum vèr drepa þig. Síðan bundu þeir hann með tveimur reipum nýjum, og fluttu hann burt frá klettinum !

14 En sem hann kom til Lekí, komu Fílistear móti honum með fagnadarópi. Þá kom andi Drottins yfir hann, svo reipin, sem voru um armleggi hans, urðu sem þræðir í eldi brumir, og fjötrarnir sundur slitnuðu af höndum hans.

15 Og hann fann nýjan asnakjálka, rætti út höndina, tók hann, og sló með honum þúsund manna.

16 Þá sagði Samson : með asnakjálka (hefi eg) valköst, já tvo valkesti (hlaðið) ; með asnakjálka hefi eg slegið þúsund manna.

17 Og sem hann hafði mælt þetta, varpaði hann kjálkanum úr hendi sèr, og hann kallaði þann stað Ramat-Lekí.

18 En af því hann var sárlega þyrstur, kallaði hann til Drottins og sagði : þú hefir veitt þetta mikla frelsi fyrir hönd þjóns þíns ; en nú hlýt eg að deyja af þorsta, og falla í óumskorinna manna hendur !

19 Þá klauf Guð jaxlinn í kjálkanum, og vatn spratt þar upp, svo hann drakk ; þá kom andi hans (til hans) aptur, svo hann fækk lífi haldið þessvegna kallaði hann hans nafn ákallarans brunn, sem er enn í Lekí.

20 Og Samson dæmdi Ísrael, um Fílisteanna daga, í tuttugu ár.

16. KAPÍTULI.

Hnignun Samsons, hefid og dauði.

OG Samson fór til Gasa, og sá þar konu eina, sem var skækja, og lagði lag sitt við hana.

2 Þá var sagt bæjarmönnum í Gasa, að Samson væri kominn þangað, og þeir umkringdu hann og létu sitja um hann alla nóttina í borgarhliðinu, en höfðu þó hljótt um sig alla nóttina segjandi : í dögum á morgun skulum vèr drepa hann.

3 Samson svaf síðan til miðrar nætur, en um miðnætti fór hann á fætur, tók hurðirnar á borgarhliðinu, með báðum dyrastólpunum, lypti þeim upp með slaglokunni og lagði á herðar sèr, og bar þær efst upp á fjallsgnýpuna gegnt Hebron.

4 Eptir þetta lagði hann ást á konu nokkra hjá læknum Sórek, sem hét Dalíla.

5 Til hennar komu höfðingjar Fílisteanna og sögðu við hana : lokka þú hann og komstu eptir, af hverju hann hefir sitt mikla afl, og með hverju móti vèr fáum nokkru orkað móti honum, þá ætlum vèr að binda hann og þína ; en vèr skulum gefa þèr (til þess) hver um sig þúsund og hundrað silfur(-penínga).

6 Og Dalíla sagði til Samsonar : segðu mèr, kæri ! af hverju hefir þú þitt mikla afl, og með hverju verður þú bundinn, svo menn geti ráðið við þig ?

7 Samson svaraði henni : ef menn binda mig með sjö nýjum strengjum, sem ei eru enn þá þurrir orðnir, þá yrði eg linur, og eins og hver (annar) maður.

8 Þá fluttu Fílisteanna höfðingjar upp til hennar sjö nýja hampstrengi, sem ei voru þurkaðir, og hún batt hann með þeim.

9 En hún hafði menn í leyni þar í herberginu hjá sèr, og þá sagði hún til hans : Fílistear yfir þig, Samson ! Þá rykti hann í sundur strengjunum, sem hörtygill verður slitinn, þá hann kennir elds, og ei varð komizt fyrir afl hans.

10 Þá sagði Dalíla til Samsons : sjá ! þú hefir gabbað mig, og logið að mèr ; æ, segðu mèr nú, með hverju þú verður bundinn.

11 En hann svaraði henni : ef þeir binda mig fast með nýjum reipum, sem til eingrar vinnu hafa verið höfð, þá verð eg linur (máttþrota) sem hver annar maður.

12 Þá tók Dalíla ný reipi, og batt hann með þeim, og sagði til hans : Fílistear yfir þig, Samson ! en hún hafði menn á laun í herberginu, og þá sleit hann þau af höndum sèr, sem þráð.

13 Dalíla sagði þá til hans : enn þú hefir þú gabbað mig, og að mèr logið ;

æ, láttu mig nú fá að vita, með hverju þú verður bundinn. Þá svaraði hann henni : ef þú vefur mína sjö höfuðhárslokka um vefjarrifinn.

14 Svo festi hún þá við með nagla, og sagði til hans : Filistear yfir þig, Samson ! Þá vaknaði hann af svefni, og svipti í burtu (með sér í hárinu) vefjarnaglanum, ásamt rifnum (vefunum).

15 Þá sagði hún til hans : hvernig getur þú sagt, að þú elskir mig, þar þú ekki ert einlægur við mig ? nú hefir þú þrisvar sinnum dregið mig á talar, og ekki sagt mér, af hverju þú ert svo sterkur.

16 Og sem hún nauðaði svo á honum alla daga með orðum sínum, og gekk á hann mikillega, þá mældist sála hans (um síðir) alt til dauða.

17 Og þá lét hann henni í ljósi allt sitt hjarta, og sagði til hennar : aldrei hefir rakhnifur komið á höfuð mitt, því eg er Guði helgaður í frá minnar móður lífi. Væri nú hár mitt rakað, þá hyrfi styrkur minn frá mér, og eg yrði máttvana eins og hver annar maður.

18 Þegar Dalíla sá nú, að hann hafði látið henni allt sitt hjarta í ljósi, sendi hún, og lét kalla á höfðingja Filisteanna og segja (þeim) : komið enn þá í þetta sinn til mín, því hann hefir mér í ljósi látið allt sitt hjarta. Þá komu höfðingjar Filisteanna til hennar, og báru silfrið með sér ;

19 Og sem hún hafði svæft (Samson) í skauti sínu, kallaði hún mann til sín, og lét raka hans sjö höfuðhárslokka. Síðan tók hún að þjá hann, en þá var honum horfinn allur hans styrkur.

20 Þá sagði hún : Filistear yfir þig, Samson ! Þá vaknaði hann af svefni sínum, og hugsaði : eg kemst burt, eins og optsinnis áður, og slít mig lausan (frá þeim). En hann vissi ekki, að Drottinn var vikinn frá honum.

21 Nú gripu Filistear hann, og stúngu úr honum augun, og fluttu hann til Gasa, bundu hann með tveimur koparviðjum, og létu hann draga þar kvern í myrkvastofu.

22 Og höfuðhár hans tóku að vaxa aftur, eins og þau höfðu verið, þá afrökuð voru.

23 En þá söfnuðust höfðingjar Filisteanna saman, til að færa guði sínum Dagón miklar fórnir, og að gjöra sig gláða, því þeir sögðu : vor guð hefir gefið óvin vorn Samson í vorar hendur.

24 Og sem fólkíð sá hann, lofaði það sinn guð, því það sagði : vor guð hefir gefið óvin vorn oss í hendur, hann sem eytt hafði land vort, og drepíð niður mikinn fjölda af oss.

25 Og sem þeir voru nú hjartanlega glaðir af þessu, sögðu þeir : látið sökja Samson, til þess hann leiki fyrir oss ! Þá var Samson sóttur í fangahúsið, og hann læk fyrir augum þeirra, og þeir settu hann þar á millum hússtólpanna.

26 En Samson sagði til þess úngmennis, sem leiddi hann við hönd sér : lofaðu mér að eins að snerta stólpa þá, sem húsið liggur á, svo eg geti stutt mig upp við þá.

27 Og húsið var fult af karlmönnum og konum ; þar voru og allir Filisteanna höfðingjar (inni), og upp á þakinu voru um þrjú þúsund menn og konur, sem horfðu á, meðan Samson var að leika.

28 En Samson ákallaði Drottin og sagði : ó Drottinn ! Drottinn ! æ, minstu mín nú ; æ, styrk mig nú, Guð ! í þetta sinn, svo eg geti til fulls hefnat mín á Filisteunum fyrir bæði augu mín.

29 Og Samson greip utan um þá tvo miðstólpa, sem alt húsið lá á, og studdi sig við þá ; annar var við hans hægri, en hinn við hans vinstri hönd.

30 Og Samson sagði : deyi nú sála mín með þeim Filisteum ! og hann lagðist af öllum kröptum (á stólpana), svo að húsið fell ofan yfir höfðingjana, og ofan á alt fólkíð, sem þar inni var, svo fleiri voru þeir dauðu, sem hann drap, þá hann (sjálfur) dó, en þeir sem hann hafði drepíð alla æfi sína.

31 Eftir það komu bræður hans niður og alt hans fœður hús, tóku hann upp og fluttu hann þaðan, og grófu hann í millum Sóra og Estahól, í gróf Manóa fœður síns. En Samson hafði verið dómari Ísrael yfir í 20 ár.

17. KAPÍTULI.

Mynda djárhun Mika.

Í EFRAÍMS fjallbygðum var maður nokkur; hann hét Mika. Og hann sagði við móður sína: þeir þúsund og hundrad (peningar) silfurs, sem hafa verið teknir frá þér,

2 Og fyrir hverja skuld þú hefir (þjófnun) bóls beðið, og talað það fyrir mínum eyrum, sjá! þetta silfur er nú hjá mér, og eg var sá, sem tók það. Þá sagði móðir hans: blessaður vertu, son minn, af Drottni!

3 Síðan skilaði hann móður sinni þeim þúsund og hundrad (peningum) silfurs aptur, og móðir hans sagði: eg hefi að öllu leyti helgað Drottni silfur þetta úr minni hendi, fyrir minn son, til þess að úr því skuli gjöra útskorið og steipt líkneski, og þess vegna fæ eg þér það nú aptur.

4 En hann fékk móður sinni silfrið aptur. Þá tók móðir hans tvö hundrad (peninga) silfurs, og fékk þá gullsmiðnum, og hann bjó til úr þeim útskorið og steipt líkneski, og það var í húsi Mika.

5 Og þessi maður, Mika, átti guðshús, og hann bjó til hökul og húsgoð, og hann vígði einn sona sinna, svo hann varð hans prestur.

6 Á þeim dögum var einginn kon-úngur í Ísrael, og hver einn gjörði það, sem honum þótti rétt vera.

7 En þar var úngur maður nokkur frá Betlehem í Júda, kominn af Júda kynþætti; hann var Levíti, og dvaldi þar sem útlendingur.

8 En maður þessi hafði farið burtu frá Betlehem í Júda, til að lifa (annarstaðar) sem útlendingur, hvar sem honum gæfist færi; en sem hann kom upp á Efraímsfjall, til húss Mika, til að fara leiðar sinnar,

9 Þá spurði Mika hann að: hvaðan kemur þú? Hann svaraði honum: eg er Levíti frá Betlehem í Júda, og fer til að vera útlendingur, hvar sem eg fæ inni.

10 Þá sagði Mika til hans: seztu að hjá mér, og skaltu verða faðir minn og prestur; eg skal gefa þér árlega tíu peninga silfurs, líka tilhlýðilegan klædnað og fæði. Og Levítinn fór inn til hans.

11 Gekk nú Levítinn að kostunum, og ræðst til mannsins, sem hélt þenna unga mann, rétt sem hann væri einn af sonum hans.

12 Og Mika vígði Levítann, svo þessi úngi maður varð prestur hans, og hafði aðsetur í hans húsi.

13 Þá sagði Mika: nú veit eg, að Drottinn muni gjöra vel við mig, þar eð eg hefi Levíta fyrir prest.

18. KAPÍTULI.

Danítar leiðast til skurðgoðadjárhunar; vinna Láts.

Á ÞEIM dögum var einginn kon-úngur í Ísrael, og Dans kynkvísl leitaðist við að fá sér eign, þar sem hún gæti búið, því að henni hafði til þess dags eingin eign hlotnast meðal Ísraels ættkvísla.

2 Og Dans niðjar sendu út af sinni ættkvísl fimm menn, frá sínum endimörkum, hraustmenni, frá Sóra og Estahól, til að njósna um landið og skoða það, og sögðu til þeirra: farið og skoðið landið! Og þeir komu á Efraímsfjall, að húsi Mika, og voru þar um nótt.

3 Þegar þeir voru nú þar í húsi Mika, tóku þeir eptir málføri hins unga manns, Levítans, viku þess vegna afsíðis og sögðu við hann: hver hefir fært þig hingað? hvað er það, sem þú að hefst hér? og hverja kosti hefir þú hér?

4 Og hann sagði þeim, á hvern hátt að Mika hefði breytt við sig, og að hann hefði leigt sig, og gjört sig að presti sínum.

5 Þá sögðu þeir til hans: kæri, að spyr þú þá Guð, svo vèr fáum að vita, hvort það áform, sem vèr höfum fyrir stafni, muni heppnast? Presturinn sagði þeim: farið í friði!

6 Áform það, sem þeir hafid fyrir stafni, geðjast Drottni! Síðan fóru þessir fimm menn af stað, og komu til Láts.

7 Og sáu, að fólk það, sem þar bjó, var eptir Sídonískra hætti, rólegt og óhult um sig; og þar var einginn í landinu, (sem gjörði þeim óskunda, eða) sem vald hefði yfir þeim; og þeir voru í fjarlægð við Sídoníta, og höfðu ekkert saman við fólk að selda.

8 Og (njósna mennirnir) fóru aptur til bræðra sinna í Sóra og Estahól; og bræður þeirra sögðu til þeirra: hvað (segið) þér? Þeir svöruðu: takið yður upp, og látum oss hefja herför á móti þeim;

9 Því vör höfum sæð landið, og að það er yfrið gott. Og — hvað? viljið þér hika við þetta? Verið ekki tregir að fara ferð þessa, svo þér getið eignast landið.

10 Nær þér komið þar, munuð þér hitta ugglaut fólk, en landið er bæði vítt og breitt, og Guð hefir gefið það í yðar hendur, það er ágætt land og þar er einginn skortur á neinu því, sem í (nokkuru) landi vex.

11 Þar eptir ferðuðust þaðan, af Dans ættkvísl frá Sóra og Estahól, sex hundruð manna, útbúnir með hervopnum.

12 Og þeir fóru upp eptir, og settu herbúðir í Kiríat-Jearím í Júda; þess vegna kalla menn þann sama stað: Dans herbúðir, alt fram á þenna dag, sem liggur á baka til við Kiríat-Jearím.

13 Síðan fóru þeir þaðan og yfir á Efraíms-fjall, og komu til Mika húss.

14 Þá hófu þeir fimm menn, sem út höfðu farið að skoða landið Laís, máls, og sögðu til sinna bræðra: vitið þér, að í þessu húsi er hökull, húsgoð, bæði útskorið og steyp líkneski? hugsið þér yður nú um, hvað þér skuluð gjöra!

15 Og þeir viku (sér af vegi) þangað, og komu í hús hins unga manns, Levítans, sem var á heimili Mika, og þeir heilsuðu honum kærlega.

16 En þau sex hundruð manna, sem út búnir voru með hervopnum, af niðjum Dans, stóðu fyrir dyrum úti.

17 En þeir fimm menn, sem út höfðu farið að njósna um landið, fóru upp þangað, og tóku útskorna líkneskið, hökulinn, húsgoðin, og hið steypa líkneski; en presturinn stóð úti fyrir dyrunum og þau sex hundruð manna, sem út búnir voru með hervopnum.

18 Nú sem hinir voru komnir í hús Mika, og höfðu tekið hið útskorna líkneski, hökulinn, húsgoðin, og hið steypa líkneski, þá sagði presturinn til þeirra: hvað hafist þér að?

19 En þeir svöruðu honum: þegi þú

og halt munni þínum, og far með oss, og vertu vor faðir og prestur. Er þér það betra, að þú sèrt prestur í eins manns húsi, en á meðal heillar kynkvíslar og ættar í Ísrael?

20 Og presturinn lét sèr þetta mikið vel lynda, svo hann tók hökulinn, húsgoðin, og hið útskorna líkneski, og komst í för með fólkinu.

21 Og sem þeir (Danítar) snèru við og fóru þaðan, þá sendu þeir undan sèr börn og búsmala og annan far-ángur.

22 En sem þeir voru komnir langt áleiðis, frá húsi Mika, þá voru þeir menn, sem bjuggu í húsum nálægt húsi Mika, saman kallaðir, og þeir sóttu fast eptir Dans niðjum.

23 Síðan kölluðu þeir til þeirra, en Dans niðjar snèru sèr við og sögðu til Mika: hvað vantar þig, að þú ferð með (slíkan) samandreginn fjölda manns (eptir oss)?

24 Hann svaraði: þér hafið tekið mína guði, þá sem eg hafið gjört (mér), og prestinn, og eruð farnir burt, hvað hefi eg þá eptir framar? hværnig kemur það þá til, að þér spyrjið: hvað (vantar) þig?

25 Þá sögðu Dans niðjar til hans: lát þú ekki heyrast þína raust hjá oss, svo fólkið, fult af gremju ráðist ekki á þig, og þú týnir svo lífi þínu og lífi þíns húss.

26 Dans niðjar fóru svo leiðar sinnar; og af því að Mika sá, að þeir voru sèr yfirsterkari, snèri hann við, og fór heim aptur.

27 En hinir tóku húsgoðin, sem Mika hafði til buið, og prest hans, og ræðust (óvörum) á Laís, á friðsamt fólk, sem var ugglaut, og slógu það með sverðseggjum, en lögðu eld í borgina.

28 Og þar var einginn, sem kæmi þeim til hjálpar, því borgin lá langt frá Sídon, og þeir höfðu eingin mök við nokkra þjóð, því borgin var í dal nokkrum, sem liggur hjá Bet-Rekób. Síðan bygðu þeir (Dans niðjar) borgina upp (aptur), og settust þar að.

29 Og þeir kölluðu nafn borgarinnar Dan, eptir nafni Dans, forföður síns, sem var Ísraels sonur; en borgarinnar nafn hafði þó á öndverðu verið Laís.

30 En Dans niðjar upp reistu hær hið útskorna líkneski handa sèr (til dýrkunar); og Jónatan, sonur Gersons, sonar Manassis, og niðjar hans voru prestar meðal Dans ættkvíslar, uns þeir fluttu sig af landi burt.

31 Þannig reistu þeir hið útskorna líkneski, sem Mika hafði til búíð, hjá sèr á meðan Guðs hús var í Síló.

19. KAPÍTULI.

Ilvirki Gíbeíta.

Á þeim dögum, þá einginn konungur var í Ísrael, bjó maður nokkur af Leví ætt sem gestur í Efraíms fjallbygðum; hann tók sèr hjákonu frá Betlehem í Júda;

2 Og þessi hjákona var honum ótrú, og fór frá honum í hús föður síns í Betlehem í Júda, og var þar í 4 mánuði.

3 En bóndi hennar tók sig upp og fór eptir henni, og vildi tala í kærleika við hana, til að fá hana heim (til sín) aptur; og hann hafði með sèr svein sinn og tvo asna. Hún leiddi hann þá inn í hús föður síns, og sem faðir þessarar ungu konu sá hann, varð hann glaður við, þegar hann fann hann.

4 Og mágur hans, faðir konunnar, hélt honum, svo hann var hjá honum í þrjá daga, þeir átu (saman) og drukku, og voru þar um nóttina.

5 Fjórdi daginn risu þau mjög árla upp, og hann bjó sig til, og vildi fara af stað. Þá sagði faðir konunnar til mágs síns: hressstu þig áður á litlu brauði, og að því búnu megið þið fara af stað.

6 Þá settust þeir niður, átu báðir saman og drukku; síðan sagði faðir konunnar til mannsins: kæri! gjörðu það nú fyrir mig, vertu hærna í nótt, og lát þér vera glatt í geði.

7 En sem maðurinn stóð (samt) upp, og ætlaði að fara af stað, nauðaði mágur hans á honum, þángað til að hann var þar um nóttina.

8 En um morguninn, fimmta daginn, bjóst hann snemmindis til ferðar, og vildi fara af stað; þá sagði faðir konunnar til hans: kæri! hressstu þig nokkuð! Og þeir dvöldu þángað til degi hallaði, og neyttu báðir saman.

9 En sem maðurinn reis upp og vildi fara af stað með hjákonu sinni og sveininum, þá sagði mágur hans, faðir konunnar, til hans: sjá! degi hallar og komið er að kvöldi; kæri, vertu hær í nótt; senn er orðið mál að náttu sig; æ, vertu í nótt og gjörðu þig glaðan. En á morgun skuluð þið taka ykkur snemma upp, og fara ykkar veg, svo þú getir náð heim til þín.

10 En maðurinn vildi ekki vera þar um nóttina, heldur bjó sig til, og fór af stað, og kom í nánd við Jebús, (það er Jerúsalem), og hann hafði með sèr 2 asna klyfjaða, og hjákona hans fylgdi honum.

11 Sem þau komu nú til Jebús, var mjög á dag liðið, og sveinninn sagði til húsbónda síns: æ, komdu og snúðu (hær af vegi) inn í þenna Jebúsita stað, og verum hær í nótt.

12 Þá sagði húsbóndinn til hans: ekki skulum við (af vegi) snúa inn í þenna útlenda stað, sem ekki heyrir Ísraelsbörnum til, heldur skulum við fara yfir til Gíbea.

13 Og hann sagði til sveinsins: haltu áfram, svo við getum fengið náttstað í öðrum hvorum staðanna, Gíbea eða Bama.

14 Svo hældu þeir áfram sína leið, og sólsett varð fyrir þeim, þegar þeir voru komnir nálægt Gíbea, sem heyrði Benjamínitum til.

15 Og þeir snèru þángað, til að geta orðið um nóttina í Gíbea. En sem (Levitinn) kom þar inn, staðnæmdist hann á stræti staðarins, því þar var einginn, sem vildi veita þeim viðtökur, til að ljá þeim hús hjá sèr, til að vera í um nóttina.

16 En sjá! þar kom gamall maður að kvöldi, frá akurvinnu sinni; hann var og frá Efraímsfjalli, og aðkomumaður í Gíbea; en mennirnir á þeim stað voru Benjamínítar.

17 Og sem hann skygndist um, sá hann þann vegfarandi mann þar á borgarstrætinu; þá sagði hinn gamli maður: hvert ætlar þú að fara, og hvaðan kemur þú að?

18 Hinn svaraði honum: við komum handan frá Betlehem í Júda, og ætlum til Efraíms fjallshlíða, því þar á eg heima; og eg ferðaðist til Betlehem

í Júda, en nú fer eg til Drottins húss, og einginn vill ljá mér herbergi.

19 Vær höfum þó hey og fóður nóg handa ösnum vorum, og nóg brauð og vín handa mér, þernu þinni og sveini, sem er í för með þjóni þínum (mér), svo oss brestur als ekkert.

20 Þá svaraði hinn gamli maður: friður sæ með þér! alt sem þig kann að bresta, skaltu fá hjá mér, ligg að eins ekki úti í nótt á opnu stræti.

21 Og hann leiddi hann inn í hús sitt, og gaf ösnum hans fóður; síðan þvodu þau fætur sína og settust til borðs.

22 Nú sem þau voru glöð í hjarta sínu (yfir þessu), sjá! þá umkringdu menn úr borginni — einhverjir hinir örgustu skálkar — húsið, börðu á dyr, og sögðu til hins gamla manns, sem var hússbóndi: leið þann mann út hingað, sem kominn er í þitt hús, að vær megum kenna hans.

23 En maðurinn, sem var hússbóndi í húsinu, gekk út til þeirra og sagði við þá: nei, bræður mínir! gjörið ekki þetta illa verk, fyrst maður þessi er kominn í mitt hús, þá fremjið ekki slíka svívirðingu.

24 Sjá! hér er dóttir mín, sem enn er mey, og þessa manns hjákona, þær vil eg leiða út til yðar, þær megið þær vanvirða, og gjöra við þær, hvað yður gott þykir, en fremjið ekki þvílíka svívirðingu við þenna mann.

25 En mennirnir vildu ekki hlýða honum; þá tók maðurinn hjákonu sína, og leiddi hana út til þeirra, og þeir kendu hennar, og misþyrmdu henni alla þá nóttu, alt til morguns; en sem af degi lýsti, ljetu þeir hana fara.

26 Síðan kom konan aptur snemma morguns, féll niður fyrir þess manns húsdrym, þar sem bóndi hennar var inni, og (lá þar) þangað til bjart var orðið.

27 En sem bóndi hennar fór á fætur um morguninn, og lauk upp dyrunum á húsinu, og ætlaði að ganga út, til að fara af stað, sjá! þá lá hjákona hans fallin þar úti fyrir dyrunum, og hendur hennar á þrepaskildinum.

28 Hann sagði þá til hennar: stattu upp! við skulum ferðast af stað. En hún svaraði eingu. Þá tók hann hana

upp, og lét hana á asnann, bjó sig til, og fór heim til sín.

29 En sem hann nú kom heim, tók hann (sér) kníf, lagði hendur á hjákonu sína, og hlutaði hana með beinum (og öllu) sundur í tólf hluti, og sendi þá út um öll Ísraels landamerki.

30 En hver, sem það sá, sagði: þvílíkt hefir ekki við, borið eður sæzt, frá þeim tíma, að Ísraelsbörn fóru út af Egyptalandi, alt til þessa dags. Hugsid vel um þetta, leggið ráð, og segið hvað yður sýnist gjöra skuli).

20. KAPÍTULI.

Herför á móti Benjamínítum.

SÍÐAN lögðu öll Ísraelsbörn af stað, og fólkid safnaðist saman, sem einn maður væri, frá Dan og alt til Bersaba, einnig af landinu Gílead fram fyrir Drottin í Mispa.

2 Og hinir helztu af öllu fólkinu, frá öllum Ísraels ættkvíshum, komu saman í samkundu Guðs fólks, fjögur hundruð þúsund manns af fótgöngu-uliði, sem vopnæfir voru.

3 En Benjamíns niðjar fréttu, að Ísraelsbörn væru komin til Mispa, og Ísraelsbörn sögðu: segið frá, hvernig þetta vonda verk atvikaðist.

4 Þá svaraði Levítinn, bóndi konu þeirrar, sem drepin var, og sagði: eg, ásamt hjákonu minni, kom til Gíbea, sem heyrir til Benjamínítum, til að vera þar um nóttina;

5 Þá risu borgarmenn upp á móti mér, umkringdu mig í húsinu um nóttina, og vildu drepa mig; síðan svívirtu þeir hjákonu mína svo hún dó.

6 Eptir það tók eg hjákonu mína hjó hana í hluti, og sendi þá út um alt Ísraels erfðaland; því þeir höfðu framið niðingsverk og svívirðingu í Ísrael.

7 Sjá! þér eruð allir saman Ísraelsbörn, talið nú hver við annan, og ráðgízt um (hvað gjöra skal).

8 Þá tók alt fólkid sig upp, svo sem einn maður væri, og sagði: einginn af oss skal fara til síns heimilis, og einginn snúa heim aptur í sitt hús,

9 Heldur viljum vèr nú fara þannig að við Gíbea, (að vèr skulum fara) á móti henni eptir hlutkesti;

10 Og vèr viljum taka tíu menn af

hundraði af öllum Ísraels ættkvíslum, og hundrað af þúsund, og þúsund af tíu þúsundum, til að (láta þá) safna fararkosti handa fólkinu, svo að, nær það kemur til Gíbea í Benjamín, að það gjöri þá við innbúana, eins og (maklegt er fyrir), það niðingsverk, sem þeir frómdu í Ísrael.

11 Síðan söfnuðust allir Ísraelsmenn saman til borgarinnar, og sem einn maður væri, voru þeir allir samtaka sín á milli.

12 Og Ísraels ættkvíslir sendu menn til allra Benjamíns kynþátta, og lét segja þeim: hvíllik mannvonzka er það, sem framin hefur verið hjá yður?

13 Fram seljið nú þá menn, þá illræðismenn, í Gíbea, svo vèr fáum drepíð þá til að burt nema þessa smáu úr Ísrael. En Benjamíns niðjar vildu ekki gaum gefa orðum bræðra sinna, Ísraelsbarna,

14 Heldur komu þeir saman úr borgunum til Gíbea, til að fara í hernað móti Ísraelsbörnum.

15 En niðjar Benjamíns, (sem) á þeim degi (komu) frá borgunum, töldust sex og tuttugu þúsundir manns, sem vopn báru, fyrir utan borgarmenn í Gíbea, sem voru að tölu sjö hundruð, einvala hermenn.

16 Og á meðal þessa fólks voru sjö hundruð útvaldra manna, sem örfhentir voru, og gátu allir hæft eitt hár með slöngusteinum, svo þeim brást það ekki.

17 En menn af Ísrael (auk þeirra, sem voru af Benjamín) töldust fjögur hundruð þúsundir manns, sem báru vopn, og voru allir færir til bardaga.

18 Þeir bjuggu sig þá út, og fóru upp til Betel (Guðs húss), og spurðu Guð (ráða) og sögðu: hver á að vera vor fyrirliði, og hefja bardaga þenna móti niðjum Benjamíns? og Drottinn svaraði: Júda skal hann hefja.

19 Síðan bjuggu Ísraelsbörn sig árla morguns, og settu herbúðir sínar gagnvart Gíbea.

20 Og hver maður af Ísrael fór út að berjast við Benjamín, og þeir fylktu liði sínu til orustu móti Gíbea.

21 Þá fóru Benjamíns niðjar út af Gíbea, og á þeim sama degi lögðu að

velli af Ísrael tuttugu og tvær þúsundir manna.

22 En Ísraelsmanna fólk efldi sig (aptur), og þeir bjuggust enn til bardaga á þeim sama stað, sem þeir höfðu fylkt sér hinn fyrra dag.

23 Og Ísraelsbörn fóru upp og grétu fyrir Drottini allt að kvöldi; og þeir að spurðu Drottin og sögðu: eigum vèr ennþá að halda áfram, að fara í orustu móti niðjum Benjamíns, bróður vors? og Drottinn svaraði: farið á móti þeim.

24 Og sem Ísraelsbörn fóru á móti Benjamíns niðjum næsta dag, þá höldu og Benjamínitar frá Gíbea á móti þeim á sama degi.

25 Og þeir lögðu enn þá að velli átján þúsundir manna af Ísraelsbörnum, sem allir voru vopnfærir menn.

26 Eptir þetta fóru öll Ísraelsbörn upp og alt fólkíð og komu til Betel (Guðs húss), grétu og voru þar fyrir Drottins, augliti, og föstuðu þann sama dag allt til kvölds, og fórnðu brenniförnum og þakkarförnum fyrir Drottins augliti.

27 Þá að spurðu Ísraelsbörn Drottin; því (sáttmálsörk Guðs var þar á þeim tíma);

28 Og Píneas, sonur Eleasars, sonar Arons, stóð fyrir hans augliti á þeim sama tíma; og hann sagði (undir Ísraels nafni): á eg optar að fara, til að berjast við Benjamínita, sem eru börn bróður míns, eður á eg að hætta því? en Drottinn svaraði: farið, því á morgun vil eg gefa þá í þínar hendur.

29 En Ísraelsbörn settu launsátur allt í kríng um Gíbea.

30 Svo tóku Ísraelsbörn sig upp, og fóru þriðja daginn móti Benjamíns niðjum, og bjuggust til bardaga móti Gíbea, eins og tvisvar (áður).

31 Þá fóru og Benjamíns niðjar út á móti fólkinu, og drógust (æðilángt) frá borginni, því þeir tóku til að slá og drepa nokkra af fólkinu, eins og áður tvisvarsinnnum, úti á þjóðvegum, og liggur annar þeirra til Betel, en annar til Gíbea á mörkinni; og það voru um þrjátíu af Ísraelsmönnum (sem þeir feldu).

32 Þá sögðu Benjamíns niðjar: þeir

falla fyrir vorum augum, eins og áður fyrri. En Ísraelsbörn sögðu: látum oss flýja, svo ver getum teygt þá frá staðnum, út á þjóðgöturnar.

33 Síðan tók Ísraelsfólk sig upp, hver frá sínum stað, og fylktu liði sínu í Baal-Tamar, en Ísraels launsátur kom fram af sínum stað, (auðum) velli hjá Gíbea.

34 Og tíu þúsund menn, útvaldir af öllum Ísrael, komu rétt gagnvart Gíbea, og varð þar snarpur bardagi. En þeir (Benjamínitar) vissu ekki, að ógæfan vofði yfir þeim.

35 Þannig sló Drottinn, Benjamín fyrir Ísraelsbörnum, svo Ísraelsbörn drápu á þeim degi tuttugu og fimm þúsundir og hundrað manns af Benjamín, sem allir voru vopnfærir.

36 Því þegar Benjamíns niðjar sáu fall sinna manna, þá gáfu Ísraelsmenn þeim rúm, því þeir treystu því launsátri, er þeir höfðu sett hjá Gíbea.

37 En þeir, sem í launsátrinu voru, flýttu sér einnig, og ræðust á Gíbea, og þegar þeir komu þar, slógu þeir allan þann stað með sverðseggjum.

38 En Ísraelsmenn höfðu ákveðið vissan tíma við þá, sem í launsátrinu voru, sem sè: þegar Ísraelsmenn sæju mikinn reykt stíga hátt upp af staðnum, þá skyldu þeir snúa sér í bardaganum (móti Benjamínítum út á mörkinni).

39 Þegar nú Benjamínítar höfðu tekið til að slá og særa Ísraelsmenn, og höfðu drepð nær þriðjón af þeim, svo þeir hugsuðu þeir mundu liggja fallnir fyrir sér, sem í fyrri bardögnum,

40 Þá, rétt í því sama bili, tók reyklarstólpa að leggja upp af staðnum, og Benjamínítum varð litið til baka, og sjá! að reykin og logann lagði í lopt upp af öllum staðnum.

41 Þá snèru og Ísraelsmenn sér við (á móti þeim), og Benjamínítar urðu skelkaðir, því þeir sáu, að sér var ógæfa búin.

42 Og þeir snèru sér undan Ísraelsmönnum á veg þann, sem veit til eyðimerkurinnar, en herinn sótti eptir þeim, og (þar á ofan) drápu þeir, sem voru í nálægum borgum, þá mitt á milli sín.

43 Þannig umkrýngdu þeir þá Ben-

jamíníta og ofsóttu þá, og hvar sem þeir vildu sér hvíld taka, létu þeir leggja þá að velli, og það alt til Gíbea í austur.

44 Og þar féllu af Benjamín átján þúsundir manna, sem allir voru vopnfærir hermenn.

45 Þá snèru þeir sér á flótta til eyðimerkur að Rimmons bjargi; en (Ísraelsmenn) feldu hær og þar á þjóðgötum af þeim fimm þúsundir manns, og veittu þeim eptirför alt til Gídeom, og þeir drápu (enn) af þeim tvær þúsundir;

46 Svo að allir þeir, sem á þeim degi féllu af Benjamínítum, voru tuttugu og fimm þúsundir, sem alt voru vopnfærir og hraustir menn.

47 Sex hundruð manns að eins snèru við og flúðu undan til eyðimerkur, til Rimmons bjargs, og þar voru þeir í fjóra mánuði.

48 Og Ísraelsmenn snèru aptur til Benjamíns niðja (er eptir voru), og slógu þá með sverðseggjum, bæði fólkið í borgunum, og fænaðinn, og alt, sem þar inni fanst; og allar þær borgir, sem þar fundust, brendu þeir í björtu báli.

21. KAPÍTULI.

Sætt við Benjamíns ættkvísl.

ÍSRAELSMENN höfðu unnið eið í Mispa, og sagt: einginn af oss skal gefa Benjamínítum dóttur sína til eiginkonu.

2 Og fólkið gekk til Betel (Guðs húss), og það var þar fyrir augliti Guðs alt til kvölds, og upp hóf sínar raddir og græt beisklega, segjandi:

3 Ó, Drottinn! þú Ísraels Guð! hví eru þvílík (fáðæmi) orðin meðal Ísraels, að á þessum degi er einni ættkvísl færra orðið í Ísrael?

4 En deginum eptir stóð fólkið árla upp, og bygði þar altari, og fórnaði brenniförnum, og þakkarförnum.

5 Þá sögðu Ísraelsbörn: mun nokkur sá, sem ekki hafi hingað upp komið, þegar allar Ísraels ættkvíslir söfnuðust hær saman fram fyrir Drottin? Því þá var unnið mikill eiður gegu þeim, sem ekki kæmi upp til Drottins í Mispa, og sagt, að sá skyldi vissulega deyja.

6 Og Ísraelsbörn voru ángurbitin

vegna bróður síns Benjámins, segjandi: í dag er ein Ísraels kynkvísl upp höggvin.

7 Hvernig skulum vér bera oss að við þá, sem eptir eru orðnir, til að útvega þeim kvonfang, þar eð vér höfum svarið við Drottin, að vér ekki skulum gefa þeim konur af vorum dætrum?

8 Og þeir sögðu: eru nokkrir þeir til af Ísraels ættkvíslum, sem ekki hafi komið fram fyrir Drottin í Míspa? og sjá! þar hafði einginn komið frá Jabes í Gílead, til hersins, til samkomunnar.

9 Því fólkið var talið, og sjá! þar var þá einginn af innbúum Jabes í Gílead.

10 Þá sendu þeir þangað af fólkinu tólf þásundir hermanna, skipuðu þeim, og sögðu: farið og sláið innbyggjendurnar í Jabes í Gílead með sverðseggjum, ásamt konum þeirra og úngbörnum.

11 En þannig skuluð þér að fara: alt karlkyns, og allar þær konur, sem með karlmönnum hafa lagzt, skuluð þér af má.

12 En þeir fundu hjá Jabesbúum í Gílead fjögur hundruð stúlkur, sem meyjar voru, og ei höfðu lagzt með karlmönnum, og þeir fluttu þær til herbúðanna í Síló, sem er í landinu Kanaan.

13 Þá sendi alt fólkið af stað, og lét tala við þá Benjámins niðja, sem voru á Rimmons bjargi, og létu bjóða þeim frið.

14 Komu þá Benjáminítar aptur á sama tíma, og þeir gáfu þeim fyrir eiginkonur þær, sem þeir höfðu látið lifa eptir af kvennfólkinu í Jabes í Gílead, en fengu þó ekki (nógu margar) handa þeim.

15 Þá gjörðist fólkið ángurbitið sakir Benjáminíta, vegna þess Drottinn hafði höggvið skarð í Ísraels ættkvíslir.

16 Og öldungar fólksins sögðu: hvað skulum vér gjöra við þá, sem (enn) eru eptir, til þess þeir geti fengið

konur, þar alt kvennfólk af Benjáminítum er af máð.

17 Þá sögðu þeir: þeir, sem eptir eru af Benjáminítum, skulu halda eignum sínum, svo að ein af Ísraels ættkvíslum verði ekki af máð að öllu leyti.

18 En vér megum ekki gefa þeim vorar dætur fyrir konur, því Ísraelsbörn hafa svarið og sagt: bölvaður veri sá, sem gefur Benjáminítum eiginkonu!

19 Og þeir sögðu: sjá! árlega er Drottins hátíð haldin í Síló, norður frá Betel í austur, á þjóðvegi þeim, sem liggur upp frá Betel til Sikkem, fyrir sunnan Lebóna.

20 Síðan skipuðu þeir Benjámins niðjum og sögðu: farið, og liggið á laun í víngröðunum.

21 Og þegar þér sjáið, að dætur frá Síló ganga út til dansleika, þá skuluð þér fara út af víngröðunum, og grípi þá hver einn yðar sér konu af dætrum Síló, og farið síðan (með þær) í Benjáminsland.

22 En þegar nú feður þeirra eða bræður koma að kæra þetta fyrir oss, þá skulum vér segja þeim: verið þeim náðugir vor vegna, þar vér tókum ekki eiginkonu (handa) sérhverjum (þeirra) í bardaganum, og þér hafið ekki (heldur) gefið þeim (dætur yðar viljugir), því ella munduð þér á þessum tíma (vegna eiðsins) sekir verða.

23 Benjámins niðjar gjörðunú þetta, og tóku (sér) konureptirsínu manntali af þeim, sem dönsuðu, er þeir ræntu; og svo fóru þeir burt, og komu aptur til síns erfðahluta (í landinu), upp bygðu borgir og bjuggu í þeim.

24 Eptir þetta fóru Ísraelsbörn þaðan á sama tíma, hver til sinnar kynkvíslar og ættar, og þeir ferðudust svo burt, hver til síns erfðahluta.

25 Í þær sömu mundir var einginn konungur í Ísrael, og hver einn að hafðist það, sem rétt var í hans (eigin) augum.

RÚTS BÓK.

1. KAPÍTULI.

Rút kemur til Betlehem.

OG það bar til á þeim tímum, er dómarnir stýrðu (Ísrael), að hallæri var í landinu. Þá fór maður nokkur frá Betlehem í Júdea burt, til að taka sér bústað í Móabslandi, með konu sinni og tveimur sonum sínum.

2 En maðurinn hét Elímelek, og kona hans Nóomi, og báðir synir hans Malón og Kilíón, Efratítar frá Betlehem í Júdea, og þeir komu í Móabsland, og staðnæmdust þar.

3 Þá dó Elímelek, maður Nóomís, og hún var eftir með báðum sonum sínum.

4 Og þeir tóku sér móabítiskar konur, önnur hét Orpa, en hin Rút, og þeir bjuggu þar hér um bil 10 ár.

5 Þá dóu þeir líka báðir, Malón og Kilíón, og konan var (lifði) ein eftir báða synina og mann sinn.

6 Þá bjó hún sig til ferðalags með tengdadætrum sínum til að fara aptur úr Móabslandi; því hún hafði frétt í Móabslandi, að Drottinn hefði rent auga til síns fólks, að gefa því brauð.

7 Lagði hún síðan af stað þaðan, sem hún hafði verið, og báðar hennar tengdadætur með henni; og þær fóru leiðar sinnar, til þess að hverfa aptur í Júda land.

8 Þá mælti Nóomí við báðar sínar tengdadætur: farið, snúið við, hvor fyrir sig í hús ykkar mœðra. Drottinn auðsýni ykkur gæzku, eins og þið hafið sýnt þeim dáu og mér!

9 Drottinn gefi ykkur, að þið finnið hvíld, hvor ykkar fyrir sig, í húsi manns síns, og hún kysti þær. Þá hófu þær upp sína rödd og grētu.

10 Og þær sögðu við hana: nei! með þér viljum við fara heim til þíns fólks!

11 Og Nóomí mælti: hverfið aptur dætur mínar! hvers vegna viljið þið með mér fara? eru enn þá synir í mínu skauti, að þeir geti orðið yðrir menn?

12 Hverfið aptur dætur mínar, farið, því eg em of gömul, til að giptast. Svo segi eg: já, þó eg hefði von um að eignast mann í kvöld, og þó eg fæddi syni,

13 Vilduð þið þess vegna bíða, þangað til þeir yrðu fultíða, og inniloka ykkur og—einskis manns (konur) verða? Nei, dætur mínar! mig hefir meiri raun heimsótt en ykkur, því móti mér hefir Drottinn út rétt sína hönd.

14 Og þær upp hófu sínar raddir og grētu aptur. Þá kysti Orpa tengdamóður sína, en Rút varð eftir hjá henni.

15 Og Nóomí sagði: sjá! mágkona þín er snúin heim til síns fólks og síns Guðs; far þú einnig aptur á eftir mágkonu þinni.

16 En Rút mælti: þreng þú ekki að mér, að yfirgefa þig, að hverfa aptur frá þér; nei, hvert sem þú fer, þangað fer eg, og hvar sem þú náttar, þar náttu eg, þitt fólk er mitt fólk, og þinn Guð er minn Guð.

17 Hvar sem þú deyr, þar deyr eg, og þar vil eg vera grafin; svo gjöri Drottinn við mig, og enn framar: dauðinn (einn) skal að skilja þig og mig!

18 Og þá Nóomí sá, að hún var einlæg að fara með sér, hætti hún að tala við hana um það.

19 Síðan höldu báðar áfram, þangað til þær komu til Betlehem. Og þegar þær komu til Betlehem, komst allur staðurinn í hreifingu sökum þeirra, og menn sögðu: er þetta Nóomí?

20 Og hún sagði til þeirra: nefnið mig ekki Nóomí (mitt yndi), kallið mig Mara (sú hnuggna), því mikið hefir Guð almáttugur hrygt mig;

21 Rík fór eg hðan, tómhenta hefir Drottinn látið mig koma aptur. Því kallið þér mig Nóomí, þegar Drottinn vitnar svo á móti mér, og sá almáttugi hreldi mig?

22 Og þannig kom Nóomí aptur, og Rút, sú Móabítíska, tengdadóttir hennar með henni, þær komu aptur

úr Móabslandi; en þær komu til Betlehem um það leyti, sem byggskeran byrjar.

2. KAPÍTULI.

Rút ténir upp ax á Bóas akri.

OG Nóomi átti þar frænda manns síns, auðugan mjög, af ætt Elímeleks; hann hét Bóas.

2 Og Rúti, sú Móabítiska, mælti við Nóomi: eg vil gjarnan ganga út á akurinn, og tína upp ax eptir þeim, í hverra augum eg finna náð. Og hún svaraði: far þú, dóttir mín!

3 Og hún fór og kom, og tindi á akrinum eptir uppskerumönnunum. Og það vildi svo til, að akurinn til heyrdi Bóas, sem var af ætt Elímeleks.

4 Og sjá! Bóas kom frá Betlehem, og sagði við uppskerumennina: Drottinn sé með yður! og þeir sögðu til hans: Drottinn blessi þig!

5 Og Bóas mælti við svein sinn, sem settur var yfir uppskerumennina: hverjum til heyrir þessi þerna?

6 Og sveinninn svaraði, sem settur var yfir uppskerumennina, og mælti: það er móabítisk þerna, sem komin er aptur með Nóomí úr Móabslandi.

7 Og hún sagði: leyf þú mér að tína upp og safna eptir uppskerumennina því sem fellur milli bindinna! og hún kom, og var (hér) frá því í morgun og þangað til nú; hún var stundarkorn heima.

8 Og Bóas mælti við Rúti: heyr þú, dóttir mín! far þú ekki á annan akur, til að tína upp (korn), og far þú ekki hëðan, og haltu þig til þerna minna;

9 Þitt auga sé á þeim akri, sem þær uppskera, og gakk þú eptir þeim; sjá! eg hefi sagt fólkinu, að amast ekki við þér. Og þegar þig þyrstir, þá gakk þú að drykkjarkönnunni, sem það drekkur úr.

10 Þá fèll hún á sína ásjónu, og beygði sig til jarðar, og mælti: hvers vegna hefi eg náð fundið í þínum augum, að þú líðsinnir mér, sem er þó útlend!

11 Og Bóas svaraði, og mælti til hennar: alt hefi eg frétt, sem þú hefir gjört við þína tengdamóður eptir dauða manns þíns, að þú yfirgafst föður þinn og móður þína og

land þíns heimkynnis, og fírst til þess fólks, sem þú ekki þektir áður.

12 Drottinn umbúi þitt verk, og þín laun verði fullkomin af Drottni, Ísraels Guði, þeim, undir hvers vængi þú ert komin að leita hælís.

13 Og hún sagði: ó! að eg mætti finna náð í þínum augum, herra minn! því þú hefir huggað mig, og ávarpað vinsamlega þína þjónustukonu, og em eg þó ekki sem ein af þínum þjónustukonum.

14 Og Bóas sagði við hana, þá matmálstíminn kom: gakk þú hingað og et af brauðinu, og dýfðu bita þínum í edikið! Þá settist hún hjá uppskerumönnunum, og hann rétti henni steikt ax, og hún át og varð mett, og leifði.

15 Og hún stóð upp að tína. Þá bauð Bóas mönnum sínum og mælti: látið hana einnig tína milli bindinna og amízt ekki við henni.

16 Og líka skuluð þér draga úr bindinum handa henni, og láta eptir liggja, að hún tíni það upp, og ámælið henni ekki.

17 Og svo tindi hún á akrinum alt til kvölds; og hún mældi það, sem hún hafði tínt, og það var hér um bil 1 Ephá af byggi;

18 Og hún tók það, og kom í staðinn, og tengdamóðir hennar sá, hvað hún hafði tínt; og hún tók fram það, sem hún hafði leift af mat sínum.

19 Þá mælti tengdamóðir hennar við hana: hvar hefir þú tínt í dag? og hvar hefir þú matazt? blessaður sé sá, sem hefir líðsint þér. Og hún sagði tengdamóður sinni, hjá hverjum hún hefði matazt, og mælti: nafn þess manns, sem eg mataðist hjá í dag, er Bóas.

20 Þá mælti Nóomí við tengdamóttur sína: blessaður sé hann af Drottni, að hann hefir ekki slept elsku sinni við þá, sem lífa, og þá, sem eru dánir! og Nóomí mælti við hana: tengdur er okkur maðurinn; hann er einn af vorum innlausnamönnum.

21 Og Rúti, sú Móabítiska, mælti: líka sagði hann við mig: haltu þér til kornskurðarmanna minna, þangað til þeir hafa lokið við alla mína uppskeru.

3. 4. Kap.

22 Og Nóomí mælti við Rút, tengda-dóttur sína : það er gott, dóttir mín ! að þú fylgir þernum hans, svo að einginn áreiði þig á öðrum akri.

23 Svo helt hún sér til þerna Bóas, og tindi þángað til bygg- og hveiti-uppskeran var á enda, en hún var þó hjá tengdamóður sinni.

3. KAPÍTULI.

Bóas lofar að eiga Rút.

OG Nóomí, tengdamóðir hennar, sagði til hennar : dóttir mín ! má eg þér ekki hvíldar leita, að þér vegni vel ?

2 Og heyrðu nú ? er ekki Bóas okkur tengdur, hjá hvers þernum þú hefir verið ? sjá ! hann vinsar byggið í nótt í láfa sínum.

3 Þvoðu þér nú, og smyr þú þig, og farðu í skikkju þína, og gakk í láfagarðinn, og láttu ekki manninn verða varan við þig fyrri, en hann hefir etið og drukkið ;

4 Og þegar hann leggur sig, þá taktu eptir, hvar hann legst niður, og gakk þú þar að, og taktu upp fótin til fóta og legstu þar, en hann mun segja þér, hvað þú skalt gjöra.

5 Og hún sagði til hennar : alt, sem þú segir mér, það vil eg gjöra.

6 Og svo gekk hún í láfagarðinn og gjörði, eins og tengdamóðir hennar bauð henni.

7 Og þegar Bóas hafði etið og drukkið, og hans hjarta var orðið glaðlegt, fór hann að leggja sig til svefnis fyrir aptan kornbinginn ; þá kom hún létthætt, fletti upp fótunum til fóta hans, og lagði sig.

8 Og um miðnætti varð manninum bilt við, og hann beygði sig þángað, og sjá ! kvennumaður lá til fóta hans.

9 Og hann mælti : hver ert þú ? og hún svaraði : eg em Rút, þerna þín ; breið þína ábreiðu yfir þernu þína ; því þú átt hana að inn leysa !

10 Og hann sagði : blessuð sèrt þú af Drottni, dóttir mín ! þú hefir betur sýnt elsku þína seinast en fyrst, að þú fírst ekki að elska úngu mennina, fátæka eða ríka ;

11 Og nú, dóttir mín, vertu óhrædd ! alt, sem þú segir, vil eg við þig gjöra, því alt fólk í minni borg veit, að þú ert væn kona.

12 Og nú sannarlega á eg að inn leysa þig, þó er annar til, sem það stendur nær, heldur en mér.

13 Vertu (hèr) í nótt og á morgun ; vilji maðurinn inn leysa þig, þá er vel ; en vilji hann það ekki, þá skal eg, svo sannarlega sem Drottinn lifir, inn leysa þig ! legg þig nú þángað til á morgun.

14 Og svo lá hún til fóta hans til morguns ; þá stóð hún upp, áður en einn þekti annan, og hann sagði : það skal ekki spyrjast, að kona hafi komið í láfagarðinn.

15 Og hann sagði : kom þú með skikkjuna, sem þú ert í, og haltu henni út ! og hún gjörði svo, og hann mældi henni 6 mæla byggs, og lypti á hana, og gekk inn í staðinn ;

16 Og þá hún kom til tengdamóður sinnar, mælti hún : hvernig fór dóttir mín ? Og hún sagði henni frá öllu, sem maðurinn hafði henni gjört,

17 Og hún mælti : þessa 6 mæla byggs gaf hann mér, því hann sagði : þú skalt ekki fara tómhent til tengdamóður þinnar.

18 Og hún mælti : vertu nú kyr, dóttir mín ! þángað til þú frèttir, hvernig þetta fer, því maðurinn mun ekki hætta, fyr en hann í dag leiðir þetta mál til lykta.

4. KAPÍTULI.

Bóas gengur að eiga Rút.

EN Bóas gekk upp í borgarhlíðið og settist þar, og sjá ! innlausnarmaðurinn gekk fram hjá, sem Bóas hafði talað um, og hann mælti : kom þú hingað og seztu hér, vinur ! Og hann kom og settist niður.

2 Og Bóas tók tíu menn af öldúngum staðarins, og mælti : setjið yður hér ! Og þeir settust niður.

3 Og hann mælti við innlausnarmanninn : þann akur, sem bróðir okkar Elimelek átti, selur Nóomí, sem komin er heim aptur úr Móabslandi ;

4 Og eg hugsaði : eg vil segja þér það : kaup þú hann með vitund bæarbúa og öldunga míns fólks ; viljir þú inn leysa hann, þá inn leystu, og viljir þú það ekki, þá segðu mér, svo eg viti það, því einginn er til innlausnar nema þú, og eg kem eptir þig.

5 Og hann mælti : eg vil inn leysa. Og Bóas sagði : ef þú kaupir akurinn af Nóómís hendi, þá kaupir þú og Rút, þá Móabítisku, konu hins framliðna, til þess að upp vekja nafn hins framliðna á hans eign.

6 Og innlausnarmaðurinn mælti : eg get ekki inn leyst fyrir mig, svo að eg spilli ekki minni eign. Leystu inn það, sem eg átti að inn leysa, því eg get ekki.

7 En það var fyrrum síður í Ísrael við brígðir og viðskipti, til þess að staðfesta þar með alla samninga, að annar tók af sér skóinn og fékk hinum. Og þetta var síður í Ísrael.

8 Og þá mælti innlausnarmaðurinn við Bóas : kaup þú handa þér ! og tók af sér skóinn.

9 Og Bóas sagði til öldúnganna, og til als fólksins : verið þér vottar í dag, að eg hefi keypt alt, sem þeir Elímelek, Kíllón og Malón áttu, af Nóómís hendi ;

10 Og líka Rút, þá móabítisku, konu Malóns, hefi eg keypt mër fyrir konu, til þess að koma upp nafni hins framliðna á hans eign, svo að nafn hins framliðna verði ei upp rætt frá hans bræðrum og úr borgarhliði hans. Vitni seud þér í dag.

11 Og alt fólkid, sem var í borgarhliðinu, og öldúngarnir sögðu : vitni erum vèr ! Drottinn gjöri þá konu, sem kemur í þitt hús, eins og Rakel og Leu, sem báðar hafa upp bygt

Ísraels hús, og afla þú auðs í Efrata, og útvega þér nafn í Betlehem !

12 Og þitt hús verði sem Peres hús, sem Tamar fœddi Júda, af því afkvæmi, sem Drottinn mun gefa þér af þessari konu !

13 Og síðan tók Bóas Rút, og hún varð hans kona, og hann bjó með henni, og Drottinn lét hana verða þúngaða, og hún fœddi son.

14 Þá sögðu konurnar við Nóómí : lofaður sè Drottinn, sem ekki hefir látið þér bregðast innlausnarmann í dag, og hans nafn sè vegsamað í Ísrael !

15 Hann mun verða þér endurnær-íng þinnar sálar og þín ellistoð, því þín tengdadóttir, sem elskar þig, hefir hann borið, hún, sem er þér betri en sjö synir.

16 Og Nóómí tók barnið, og lagði það sér á brjóst og fóst-raði það.

17 Og grannkonurnar gáfu honum nafn, og sögðu : sonur er fœddur Nóómí ; og þær nefndu hann Óbed. Hann er faðir Ísaí, föður Davíðs.

18 Þetta er ættleggur Peres : Peres gat Hesron,

19 Og Hesron gat Ram, og Ram gat Ammínadab,

20 Og Ammínadab gat Nahesson, og Nahesson gat Salmon,

21 Og Salmon gat Bóas, og Bóas gat Óbed,

22 Og Óbed gat Ísaí, og Ísaí gat Davíð.

FYRRI SAMÚELS BÓK.

1. KAPÍTULI.

Samúels fœðing.

MADUR er nefndur Elkana af Ramataím Sofím, frá Efraíms fjöllum ; hann var sonur Jeróhams, sonar Elíhú, sonar Tohú, sonar Súfs, Efraímítí.

2 Og hann átti tvær konur, önnur hét Anna, en hin Peninna, og Peninna átti börn, en Anna átti eingin börn.

3 Þessi sami maður fór á hverju ári úr borg sinni, til að biðjast fyrir og færa Drottni alsherjar fórnir í Siló ;

en þar voru báðir Elí synir, HofnÍ og Píneas, Drottins prestar.

4 Og það bar við, daginn sem Elkana fórnaði, að hann gaf Peninnu, konu sinni, og öllum hennar sonum og öllum hennar dætrum sína hlutdeild hverri,

5 En Önnu gaf hann tvöfalda hlutdeild, því Önnu elskaði hann ; en Drottinn hafði aptur byrgt hennar kvið.

6 Og hennar elja móðgaði hana með meidandi orðum, til þess að skaprauna

henni, af því Drottinn hafði aptur byrgt hennar kvíð.

7 Svo gjörði hann ár eptir ár : í hvert sinn sem þau fóru til Drottins húss, móðgaði hún hana, og hún (Anna) grèt, og át ekki.

8 Þá sagði Elkana, maður hennar, við hana : Anna ! hví grætur þú ? hví etur þú ekki ? og af hverju er þitt hjarta svo sorgfult ? er eg þér ekki betri en tíu synir ?

9 Og Anna stóð upp eptir máltíð og eptir drykkju í Síló. En presturinn Elí sat á stól við dyrustaf Drottins bústaðar,

10 Og hún var ángurvær í sinni, það til Drottins og grèt ákaflega,

11 Og hún gjörði heit og mælti : Drottinn alsherjar, ef þú lítur á eynd þinnar ambáttar, og minnst mín og gleymir ekki þinni ambátt, og gefur þinni ambátt son, þá vil eg gefa hann Drottni alla hans lífdaga, og einginn rakhnifur skal koma á höfuð hans.

12 Og þegar hún lengi hafði beðið frammi fyrir Drottni, þá tók Elí eptir hennar munni.

13 En Anna talaði í sínu hjarta ; hennar varir hreifðust að eins, en hennar róm heyrðu menn ekki ; þá hugsaði Elí, að hún væri drukkin.

14 Og Elí sagði við hana : ætlar þú lengi að vera drukkin ? láttu ölið renna af þér !

15 Og Anna svaraði og mælti : nei, herra minn ! eg em kona með þúngbúnu hjarta ; vín hefi eg ekki drukkið nè áfengan drykk, en eg út helti mínu hjarta fyrir Drottni ;

16 Jafna þú ekki ambátt þinni við Belíals dóttur, því af þúngri mæðu og hrygð hefi eg hingað til talað.

17 Og Elí svaraði og mælti : far þú í friði, og Ísraels Guð mun veita þér þína böen, sem þú baðst hann um.

18 Og hún sagði : ó, að þín ambátt mætti finna náð í þínum augum ! Og svo gekk konan burt sína leið og mataðist, og var ei framfar með (sorgar-)svip.

19 Og daginn eptir fóru þau snemma á fœtur, og tilbáðu í augliti Drottins, og fóru heimleidis, og komu til Rama í sitt hús. Og Elkana kendi konu sinnar, Önnu, og Drottinn mintist hennar.

20 Og það bar við á þessu ári, að Anna varð þúnguð, og fœddi son, og nefndi hans nafn Samúel (Guð heyrir), “ Því af Drottni hefi eg fengið hann með böen.”

21 Og Elkana lagði af stað með öllu sínu húsi, til þess að fœra Drottni þá árlegu fórn og sitt áheit ;

22 En Anna fór ekki ; því hún sagði við mann sinn : þegar sveininn er vaninn af brjósti, þá fer eg með hann, að hann birtist fyrir Drottni, og verði þar ávalt úr því.

23 Og Elkana, maður hennar, mælti við hana : gjör þú, sem þér sýnist, bið þú, þángað til þú hefir vandið hann af brjósti ; Drottinn efni að eins sitt orð ! Svo var konan heima, og hafði son sinn á brjósti, þángað til hún vandi hann af.

24 Og hún lagði á stað með hann, eptir að hún hafði vandið hann af brjósti, og fór með þrjú naut og 1 Efa mjöls, og brúsa af víni, og fór með hann í hús Drottins í Síló, en sveinninn var enn þá lítill ;

25 Og þau slátrðu einu nautinu, og fóru með sveininn til Elí,

26 Og hún mælti : heyr, minn herra ! svo sannarlega sem þú, minn herra, lifir ! eg em sú kona, sem stóð hér hjá þér, til að ákalla Drottin ;

27 Um þenna svein bað eg, og Drottinn veitti mér mína böen, sem eg bað hann um ;

28 Líka vil eg ljá hann Drottni ; svo lengi sem hann lifir, sè hann Drottni leður. Og hann tilbað þar frammi fyrir Drottni.

2. KAPÍTULI.

Lofsöngur Önnu. Elt synir. Samúels þjónusta. Elt umvöndun. Hegning.

OG Anna bað og mælti : mitt hjarta gleðst í Drottni ; mitt horn er af Drottni upp hafið ; minn munnur opnar sig gegn mínum óvinum, því eg gleð mig við þitt liðsinni.

2 Einginn er heilagur, sem Drottinn ; því einginn er (það) nema þú, og ekkert bjarg, sem vor Guð.

3 Talið ekki frammar drambseminnar orð, ósvífini komi ekki út úr yðar munni ; því Drottinn er sá Guð, sem veit (alt), og af honum verða verkin vegin.

4 Bogi kappanna er sundur brotinn, og hinir veiku girða sig með krapti.

5 Hinir mettu selja sig fyrir brauð og hinir húngruðu halda hátíð (veizlu). Hin ófrjósama fæðir sjö (börn), og hin barnmarga syrgir.

6 Drottinn deyðir og lífgar, færir niður í helju, og færir upp þaðan.

7 Drottinn gjörir fátökan og ríkan; hann niður lægir og upp hefur.

8 Hann lyptir hinum lítilmótlega upp úr duptinu, úr saurum upp hefur hann hinn fátöka, til þess að setja hann hjá höfðingjunum, og hann fer honum tignar stól. Því Drottins eru stólpár jarðarinnar, og á þá setti hann jarðríkið.

9 Fótspor (fætur) sinna guðhræddu varðveitir hann, en hinir guðlausu tortýnast í myrkri; því maðurinn sigrar ekki með styrkleika.

10 Drottins mótstöðumenn verða huglausir. Drottinn þrumar upp yfir þeim í himninum. Drottinn deimr endimerkur jarðarinnar, og gefur vald sínum konungi, og lyptir upp horni síns smurða.

11 Og Elkana fór heim til sín í Rama, en sveinninn varð Drottins þjón undir umsjón prestsins Elí.

12 En Elí synir voru auðvirkilegir bófar; þeir vissu ekkert af Drottni.

13 Það var háttur prestanna við fólkið, að þegar einhver færði fórn, kom þjón prestsins, þá kjótið var orðið soðið, og hafði þriýddan soðkrók í hendi,

14 Og rak ofan í ketilinn, eða pottinn, eða pönnuna, eða eldsgagnið, og hvað sem kom upp á krókinum, það tók presturinn. Svo gjörðu þeir öllum Ísrael, sem kom til Síló.

15 Sömu leiðis, áður en þeir upp tendruðu fituna, kom þjón prestsins og sagði við þann, sem fórnfærði: láttu mig fá kjöt í steik handa prestinum, því hann vill ekki taka við soðnu kjöti af þér, heldur hráu.

16 Og segði maðurinn við hann: brenna munu þeir nú þegar hið feita, taktu svo það, sem þitt hjarta girnist þá svaraði hann: nei, heldur skaltu nú gefa það; en ef ekki, tek eg það með valdi.

17 Og synd þessara úngu manna var

mjög mikil fyrir Drottni, því að mennirnir fyrirlitu fórnir Drottins.

18 En Samúel þjónaði Drottni sem sveinn, og var í línhökli;

19 Og móðir hans gjörði honum litla yfirhöfn, og færði honum ár eptir ár, þegar hún kom með manni sínum, að fram bera þá árlegu fórn.

20 Og Elí blessaði Elkana og konu hans, og mælti: Drottinn gefi þér afkvæmi með þessari konu í staðinn fyrir það, sem þið hafði leð Drottni! Og þau fóru heim til sín.

21 Og þegar Drottinn rendi auga til Önnu, varð hún þúnguð, og fæddi þrjá syni og tvær dætur. Og sveinninn Samúel óx upp hjá Drottni.

22 En Elí var mikið gamall, og heyrði alt, sem hans synir að höfðust við allan Ísrael, og að þeir lágu hjá konunum, sem til þjónustunnar inn gengu um dyr samkundertjaldbúðarinnar,

23 Og hann sagði við þá: hversvegna hagið þér yður, sem orð fer af yður? því eg heyrí ilt umtal um yður af öllu þessu fólki.

24 Ekki svo, synir mínir! sá orðrómur er ekki góður, sem eg heyrí. Þér komið Drottins fólki til misgjörðar.

25 Syndgi maður móti manni, þá deimr Guð hann; en syndgi nokkur móti Drottni, hver má biðja fyrir hann? En þeir gegndu ekki rödd föður síns, því Drottinn hafði vilja til að deyða þá.

26 En sveinninn Samúel fór vaxandi, og kom sér betur og betur, bæði við Guð og menn.

27 Og guðsmaður nokkur kom til Elí og sagði til hans: svo segir Drottinn: hefi eg ekki opinberað mig húsi föður þíns, þegar þeir voru í Egyptalandi í húsi Faraós?

28 Og valið hefi eg hann fyrir minn prest af öllum Ísraels ættkvíslum, til að fórna á mínu altari, til að brenna reykelsi og bera frammi fyrir mér hökulinn; og eg gaf húsi föður þíns allar brennifórnir Ísraelssona.

29 Hversvegna fótum troðið þér mínar fórnir og matfórnir, sem eg hefi boðið fram að bera í bústað (mínun)? Og þú heiðrar þína syni mér en mig, til þess að feita yður á (frumgróða),

hinu bezta af förunum míns fólks, Ísraels.

30 Því segir Drottinn, Ísraels Guð : eg hefi sagt : þitt hús og hús föður þíns skal þjóna mér eilíflega ; en nú segir Drottinn : það sè fjærri mér ! því þann heiðra eg, sem mig heiðrar, en sá, sem fyrirklitir mig, verður til skammar.

31 Sjá ! sá tími kemur, að eg högg af þinn arm, og arm þíns föður húss, svo að einginn verður aldraður í þínu húsi.

32 Og þú munt sjá meðbiðil í bústað (mínum), allan þann tíma, er (Drottinn) mun gjöra Ísrael gott, svo að aldrei hær eptir skal aldraður maður vera í þínu húsi.

33 Þó skaltu sjá, að aldrei mun vanta af þær mann við mitt altari, til þess þú hafir þá augnaraun, og þær gremjist í geði ; en öll viðkoma þíns húss skal deyja í blóma síns aldurs.

34 Og það sè þær til merkis, sem koma mun yfir báða þína syni, yfir HofnÍ og Pineas : á sama degi munu þeir báðir deyja.

35 Og eg mun setja mér trúan prest ; hann mun gjöra, eins og mér er í hjarta og sinni, og eg mun byggja honum staðfast hús, og hann skal ávalt ganga fyrir mínum smurða.

36 Og hver, sem eptir verður af þínu húsi, mun koma, til að niður krjúpa fyrir honum vegna smáskildings og vegna brauðsneiðar, og mun segja : bættu mér þó við eitthvert prests-embættið, svo eg fái einn bita brauðs að eta.

3. KAPÍTULI.

Samúels þjónusta.

EN sveinninn Samúel þjónaði Drottni undir umsjón Elí. Og orð Drottins var sjaldgæft á þeim dögum ; vitranir voru sjaldgæfar.

2 Og það bar við á þeim sama degi, sem Elí lá í sinu rúmi, hans augu voru farin að sljóvgast, hann gat ekki sæð,

3 Og Guðs lampi var ekki slökknður, og Samúel lá í Drottins bústað, þar sem sátmálsörkin var,

4 Þá kallaði Drottinn á Samúel, og hann sagði : hær em eg.

5 Og hann hljóp til Elí og mælti : hær em eg, því þú kallaðir á mig. Og

hann sagði : eg hefi ekki kallað ; farðu aptur, og legg þú þig. Og hann fór, og lagði sig.

6 Þá kallaði Drottinn Samúel aptur. Og Samúel stóð upp, og gekk til Elí, og mælti : hær em eg, því þú kallaðir mig. Og hann sagði : eg hefi ekki kallað, son minn ! far þú aptur, og legg þú þig !

7 En Samúel þekti ekki enn þá Drottin, og enn var honum ekki orð Drottins opinberað.

8 Þá kallaði Drottinn Samúel aptur í þriðja sinn. Og hann stóð upp, og gekk til Elí, og mælti : hær em eg, því þú hefir kallað til mín. Þá sá Elí, að Drottinn hafði kallað sveinninn.

9 Og Elí sagði við Samúel : far þú nú, og legg þig, og verði nú á þig kallað, þá svara þú : talaðu, Drottinn ! því þjón þinn heyrir. Og Samúel fór burt, og lagðist fyrir á sinn stað.

10 Þá kom Drottinn og gekk þangað, og kallaði nú í þetta sinn, eins og í fyrra sinn : Samúel ! Samúel ; og hann svaraði : tala þú ! því þjón þinn heyrir.

11 Og Drottinn sagði til Samúels : sjá ! eg mun gjöra það í Ísrael, sem mun kveða við í eyrum hvers sem það heyrir.

12 Á þeim sama degi mun eg fullgjöra móti Elí alt, sem eg hefi talað gegn hans húsi, byrja og fullgjöra mun eg.

13 Því eg hefi kunngjört honum, að eg að eilífu muni hegna hans húsi sökum þess misgjörnings, að hann vissi af, að hans synir bökðu sèr bölván, og hann hindraði þá ekki.

14 Því sver eg Elí húsi : misgjörningur Elí húss skal ekki verða forlíkaður að eilífu, hvorki með förunum nè matförn.

15 Og Samúel lá alt til morguns ; þá upp lauk hann dyrunum á Drottins húsi. En Samúel þorði ekki að segja Elí frá þessari sýn.

16 Þá kallaði Elí á Samúel, og mælti : Samúel, son minn ! og hann mælti : hær em eg.

17 Og hann sagði : hvað er það, sem hann hefir talað við þig ? leyndu mig því ekki ! svo gjöri Guð við þig, og enn framar, ef þú leynir mig nokkru af því, sem til þín er talað.

18 Þá tjáði Samúel honum öll þessi orð, og leyndi hann eingu. Og hann mælti: hann er Drottinn; gjöri hann, hvað honum gott þykir!

19 Og Samúel óx, og Drottinn var með honum, og lét ekkert af hans orðum falla til jarðar.

20 Og allur Ísrael frá Dan til Bersaba kannaðist við, að Samúel var trúað til þess, að vera Drottins spámaður.

21 Og Drottinn hélt áfram að opinberast í Síló, eptir það Drottinn hafði birzt Samúeli í Síló fyrir orð Drottins. Og orðstír Samúels gekk út til als Ísraels.

4. KAPÍTULI.

Sáttmálsörkin er tekin; Elí synir falla; hann deyr.

OG Ísrael fór út á móti Filisteum til bardaga, og þeir settu herbúðir sínar hjá Ebeneser, og Filistear settu herbúðir sínar hjá Afek.

2 Og Filistear fylktu líði gagnvart Ísrael, og bardaginn hófst, og Ísrael var rekinn á flóttu af Filisteum, og þeirfeldu í valinn á vígvellinum hér um bil 4 þúsundir.

3 Og þegar fólkið kom í herbúðirnar, sögðu hinir elztu í Ísrael: hví hefir Drottinn í dag látið oss bíða þenna ósigur fyrir Filisteum? Látum oss seekja Drottins sáttmálsörk til Síló, svo hún sé hér vor á meðal, og frelsi oss af hendi vorra óvina!

4 Og svo sendi fólkið til Síló, og þeir tóku þaðan sáttmálsörk Drottins alsherjar, þess, sem situr í háseti yfir Kerúbím; en þar voru báðir synir Elí, HofnÍ og Píneas, með Guðs sáttmálsörk.

5 Og þegar sáttmálsörk Drottins kom í herbúðirnar, upp hóf allur Ísrael mikið fagnaðaróp, svo að jörðin bifadist.

6 Og Filistear heyrðu óminn af ópinu, og sögðu: hvað merkir ómur þessa mikla óps í herbúðum hinna Ebresku? Og þeir urðu þess varir, að Drottins örk var komin í herbúðirnar.

7 Þá sló ótta yfir Filistearna, og þeir sögðu: Guð er kominn í herbúðirnar; og sögðu: vei oss! því slíkt var ekki í gær og ekki í fyrradag (áður).

8 Vei oss! hver mun bjarga oss

undan hendi þessa völduga Guðs? Það er sá Guð, sem sló Egypzka með als konar plágum í eyðimörkinni.

9 Neytið hreysti, og verið menn, þér Filistear! svo þér þurfið ekki að þjóna Ebreskum, eins og þeir hafa þjónað yður; svo verið þá menn, og berjizt!

10 Og Filistear börðust, og Ísrael hafði ósigur, og þeir flúðu, hver til síns tjalds, og mannfallið var mjög mikið, og af Ísrael fellu 30 þúsundir fótgangandi manna.

11 Og Guðs örk var tekin, og báðir synir Elí fellu, HofnÍ og Píneas.

12 Þá hljóp maður af Benjamín af vígvellinum, og kom til Síló þann sama dag í rifnum klæðum og með mold yfir sínu höfði.

13 Og sem hann kom, sjá! þá sat Elí á stólnum og horfði út á veginn, því hans hjarta var skelkað vegna Guðs arkar; og þá maðurinn var kominn, til að segja frá þessu í staðnum, þá harmaði allur staðurinn.

14 Og Elí heyrði óminn af harmatölunum og mælti: hvað merkir ómur þessarar háreysti? og maðurinn hraðaði sér og kom, og sagði Elí frá.

15 En Elí var 98 ára gamall, og hans augu voru döpur, og hann gat ekki séð.

16 Og maðurinn sagði við Elí: eg kem frá vígvellinum, og í dag flúði eg af vígvellinum. Og hann mælti: hvernig gengur það, son minn?

17 Og sendimaðurinn svaraði, og mælti: Ísrael er flúinn fyrir Filisteum, og líka var mikið mannfali meðal fólksins, og líka eru báðir synir þínir dauðir, HofnÍ og Píneas, og Guðs örk er tekin.

18 Og svo bar við, þá hann mintist á Guðs örk, að hann féll aptur á bak af stólnum við dyrnar og hálsbrotnaði, og dó, því gamall var maðurinn og þungur. En hann hafði dæmt Ísrael í 40 ár.

19 Og hans tengdadóttir, kona Píneas, var þunguð og að því komið, að hún skyldi fæða; og sem hún heyrði þau tíðindi, að Guðs örk væri tekin, og tengdafaðir hennar og maður voru dánir, þá hné hún niður og fæddi, því jódsóttin greip hana.

20 Og í því bili hún var að deyja, sögðu þær, sem hjá stóðu: vertu

óhrædd! Því þú hefir son fœtt! en hún annsaði ekki, og gaf því eingan gaum.

21 Og hún kallaði sveininn Íkabád (heiðurlaus) og mælti: farinn er heiðurinn (dýrðin) frá Ísrael! vegna þess örk Guðs var tekin, og vegna síns tengdaföður og vegna síns manns!

22 Því sagði hún: burt er heiðurinn (dýrðin) frá Ísrael af því að Guðs örk var tekin.

5. KAPÍTULI.

Undur hjá Filisteum vegna arkarinnar.

EN Filistear höfðu tekið Guðs örk, og flutt hana frá Ebeneser til Asdód.

2 Og Filistear tóku Guðs örk og fluttu hana í Dagon's hús, og settu hana hjá Dagon,

3 Og þegar þeir í Asdód risu upp snemma næsta morgun, sjá! þá lá Dagon á andliti sínu á jörðu (gólfinu) fyrir framan Drottins örk. Og þeir tóku Dagon, og settu hann aptur á sinn stað.

4 Og þá þeir annars dags fóru snemma á fœtur, sjá! þá lá Dagon á andliti sínu á jörðu fyrir framan Drottins örk; og höfuð Dagon's og hendur báðar voru afbrotnar við þrep-skjöldinn; einúngis var bolurinn eptir af Dagon.

5 (Því stíga Dagon's prestar og allir, sem inn ganga í Dagon's hús, ekki á þrep-skjöld Dagon's húss í Asdód, allt til þessa dags);

6 Og hönd Drottins lá þúng á Asdód-ítunum, og hann eyðilagði land þeirra og sló þá með kylum, Asdód og hennar hérað.

7 Og er fólk í Asdód sá, að þetta var þannig, sögðu þeir: örk Ísraels Guðs skal ekki hjá oss vera, því hörd er hans hönd á oss og á Dagon, vorum guði.

8 Þá gjörðu þeir út sendimenn, og saman söfnuðu öllum Filisteá höfðingjum til sín, og sögðu: hvað eigum vér að gjöra við örk Ísraels Guðs? Og þeir sögðu: farið með örk Ísraels Guðs til Gat. Og þeir fluttu þángað örk Ísraels Guðs.

9 Og það bar við, eptir að hún var þángað flutt, að þá kom hönd Drottins

ins yfir staðinn, ógurleg skelfing, og hann sló borgarbrúana, bæði smáa og stóra, svo að á þeim hlupu upp kyli.

10 Þá sendu þeir Guðs örk til Ekron. Og þegar Guðs örk kom til Ekron, þá kveindu þeir í Ekron, og sögðu: þeir hafa flutt til mín örk Ísraels Guðs, til að deyða mig og mitt fólk.

11 Þá gjörðu þeir út sendimenn, og saman söfnuðu öllum Filisteá höfðingjum, og sögðu: sendið burt örk Ísraels Guðs, svo hún komist á sinn stað, og deyið mig ekki og mitt fólk. Því dauðleg hræðsla var í öllum staðnum; þúng var Guðs hönd þar.

12 Og fólkíð, sem ekki dó, var slegið með kylum, og óp staðarins sté upp til himins.

6. KAPÍTULI.

Örkin er send heim. Betsemítar taka við henni, en kunna ekki með að fara.

OG Drottins örk var í Filistealandi í sjö mánuði.

2 Og Filistear kölluðu prestana og spásagnar-mennina, og sögðu: hvað eigum vér að gjöra við örk Drottins? segið oss, með hverju vér eigum að senda hana á sinn stað.

3 Og þeir sögðu: ef þér sendið burt örk Ísraels Guðs, þá megið þér ekki senda hana tóma, heldur verðið þér að greiða honum (Drottni) skuldaförn; þá mun yður batna, og yður mun verða kunnugt, hvers vegna hans (hegnandi) hönd hefir ekki frá yður víkið.

4 Og þeir sögðu: hver er sú skuldaförn, sem vér eigum honum að greiða? Og þeir sögðu: eptir tölu Filisteanna höfðingja, fimm kyli af gulli, og fimm mýs af gulli; því ein plága er yfir öllum, og líka yfir yðar höfðingjum.

5 Og gjörði nú myndir eptir yðar kylum, og myndir eptir yðar músum, sem skemma landið, og gefið Ísraels Guði heiðurinn. Líklega lætur hann sína hönd létтари verða á yður, og á yðar Guði, og á yðar landi.

6 Og hversvegna viljið þér forherða yðar hjörtu, eins og Egypzkir og Faraó forhertu hjarta sitt? var það ekki svo, þegar hann hafði svalað geði sínu á þeim, þá sleptu þeir þeim, svo þeir fóru burt?

7 Og takið nú og gjörðið nýjan vagn og tvær kýr, sem kálfur ganga undir,

sem ok hefur ekki komið á, og spennid kýrnar fyrir vagninn, og takið frá þeim kálfana og látið þá inn.

8 Og takið örk Drottins og setjið hana í vagninn, og þá gullgripi, sem þér greiddið honum í skuldaförn látið þá í kistil við hlið hennar, og sendið hana á stað, að hún fari.

9 Og sjáði! ef að hún fer veginn til sinna landamerkja, til Betsemes, þá hefir hann gjört oss þessa miklu ógæfu; en fari hún hann ekki, þá vitum vèr, að hans hönd hefir oss ekki slegið; það var oss þá tilviljun.

10 Og mennirnir gjörðu svo, og tóku tvær kýr, sem kálfar gengu undir, og spentu þær fyrir vagninn, en kálfunum hældu þeir inni.

11 Og þeir settu örk Drottins á vagninn, og kistilinn og gullmýsnar og kýlamyndirnar;

12 Og kýrnar fóru rakleiðis veginn til Betsemes; beina leið fóru þær, og bauluðu, í því þær fóru áfram, og viku hvorki til hægri nè vinstri, og höfðingjar Filisteanna gengu á eptir þeim alt að landamerkjum Betsemis héraðs;

13 En Betsemítar voru að hveituppskeru í dalnum; og þeir hófu upp augu sín og sáu örkina, og glóddust að sjá hana.

14 Og vagninn kom á akur Jósúa Betsemíta, og nam þar staðar; en þar var steinn mikill. Og þeir klufu viðinn, sem vagninn var gjörður af, og fórnðu kúnum Drottni til brennifórnar.

15 Og Levítarnir tóku örk Drottins af (vagninum), og kistilinn hjá henni, í hverjum að voru gullgripirnir, og settu á stóra steininn, og fólkið í Betsemes færði Drottni brenniförn, og slátraði slátrunarförn á þeim sama degi.

16 Og þeir fimm höfðingjar Filisteanna sáu það, og fóru þann sama dag til baka til Ekron.

17 En þetta eru þau gullkýli, sem Filistear greiddu Drottni sem skuldaförn: fyrir Asdód eitt, fyrir Gasa eitt, fyrir Askalon eitt, fyrir Gat eitt, fyrir Ekron eitt.

18 Og gullmýsnar (voru) eptir tölu Filisteanna staða, eptir þeim fimm höfðingjum, frá borgunum til þorp-

anna á flatlendinu, og til hins mikla steins, Abel, á hvern þeir settu örk Drottins, (hver steinn) alt til þessa dags (er) á akri Betsemítans Jósúa.

19 En hann (Drottinn) sló nokkra af fólkinu í Betsemes, af því þeir litu inn í örk Drottins, og sló meðal fólksins sjötigi menn og fimmtíu þúsund menn, og fólkið harmaði, að Drottinn hafði gjört svo mikið mannfall meðal fólksins.

20 Og fólkið í Betsemes sagði: hver getur staðizt fyrir Drottni, þessum heilaga Guði? hvert, og til hvers mun hann frá oss fara?

21 Og þeir sendu menn til innbúanna í Kirjat-Jearím, og sögðu: Filistear hafa flutt aptur örk Drottins; komið hingað, og flytjið hana til yðar.

7. KAPÍTULI.

Um Samúel.

ÞÁ komu menn frá Kirjat-Jearím og sóttu örk Drottins, og fluttu hana í hús Abínadabs á hæðinni, og vígðu Eleasar, son hans, til að gæta arkar Drottins.

2 Og frá þeim degi að örkin kom til Kirjat-Jearím, leið langur tími, og það urðu 20 ár. Og alt Ísraels hús keinaði fyrir Drottni.

3 Þá talaði Samúel til als Ísraels húss, og mælti: ef þér snúið yður af öllu hjarta til Drottins, þá fjarlægjið guði hinna útlendu frá yður, og Astarót, og stýrið yðar hjarta til Drottins, og þjónið honum einum, svo hann frelsi yður af hendi Filisteanna.

4 Þá fjarlægðu Ísraelssynir Baal og Astarót, og þjónuðu Drottni einum.

5 Og Samúel mælti: saman safnisti allur Ísrael til Mispa, að eg biðji fyrir yður til Drottins.

6 Og þeir saman söfnuðust til Mispa, og jusu vatn, og út heltu því fyrir Drottni, og föstuðu þann sama dag, og sögðu: vèr höfum syndgast móti Drottni. Og Samúel dæmdi Ísraelssyni í Mispa.

7 Og er Filistear heyrðu, að Ísraelssynir saman söfnuðust í Mispa, þá fóru höfðingjar Filisteá á móti Ísrael, og Ísraelssynir heyrðu það, og óttuðust Filisteana.

8 Og Ísraelssynir sögðu við Samúel:

hætt þú ekki að ákalla Drottin, vorn Guð, fyrir oss, að hann frelsi oss af hendi Fílisteanna.

9 Þá tók Samúel dilk og fórnfoerði Drottni, svo sem heila brennifórn, og Samúel kallaði til Drottins fyrir Ísrael, og Drottinn bænheyrði hann.

10 Og einmitt þegar Samúel fram bar brennifórnina, lögðu Fílistear til orustu við Ísrael; þá sendi Drottinn á hinum sama degi miklar þrumur yfir Fílisteana, og tvístráði, þeim, og þeir voru reknir á flótta af Ísrael.

11 Og Ísraelsmenn fóru út frá Mispa, og eltu Fílistea, og ráku flóttann alt að (láglandinu) fyrir neðan Betkar.

12 Þá tók Samúel stein, og reisti hann milli Mispa og Sen, og kallaði hann Ebeneser (hjálpræðistein), og sagði : hingað að hefir Drottinn hjálpað oss.

13 Og svona voru Fílistear beygðir, og komu ekki framar í Ísraels land; og hönd Drottins var á móti Fílisteum, á meðan Samúel lifði.

14 Og þeir staðir þóttust aptur við Ísrael, sem Fílistear höfðu tekið frá Ísrael, frá Ekron alt til Gat, og líka héraðið rifu Ísraelsmenn frá Fílisteum. Og fríður komst á milli Ísraels og Amóríta.

15 Og Samúel dæmdi Ísrael, á meðan hann lifði.

16 Og hann ferðaðist ár eptir ár til Betel og Gilgal og Mispa, og dæmdi Ísrael á öllum þessum stöðum.

17 Og hann snéri aptur heimleidis til Rama, því þar var hans hús, og þar dæmdi hann Ísrael, og þar bygði hann Drottni altari.

8. KAPÍTULI.

Ísraelsmenn biðja um konúng.

OG þegar Samúel var orðinn gamall, setti hann syni sína sem dómara yfir Ísrael.

2 Og nafn hans frumborna sonar var Jóel, og nafn hins annars Abja; þeir dæmdu í Bersaba.

3 En hans synir gengu ekki á hans vegum, og gengu af leið eptir gróða, og þágu gáfur, og hölluðu röttinum.

4 Þá saman söfnuðust allir þeir elztu í Ísrael, og komu til Samúel í Rama,

5 Og sögðu til hans : sjá! þú ert

orðinn gamall, og þínir synir ganga ekki á þínum vegum; settu oss nú konúng, sem dæmi oss, eptir sið allra þjóða.

6 Og þessi orð mislíkuðu Samúel, að þeir sögðu : gef oss konúng, sem dæmi oss; og Samúel bað til Drottins.

7 Og Drottinn sagði við Samúel : gegn þú rödd fólksins í öllu, sem þeir við þig tala; því ekki hafa þeir út skúfað þér, heldur hafa þeir út skúfað mér, að eg skuli ekki vera konúngur yfir þeim.

8 Eins og þeir hafa ávalt breytt, frá þeim degi, að eg flutti þá út af Egyptalandi, alt til þessa dags, að þeir yfirgáfu mig, og þjónuðu öðrum guðum, eins gjöra þeir þér.

9 En hlýð þú nú þeirra raust; aptr-aðu þeim að eins alvarlega, og kunngjörðu þeim háttu þess konúngs, sem yfir þeim mun drottna.

10 Þá sagði Samúel fólkinu, sem heimti af honum konúng, öll Drottins orð.

11 Og hann mælti : sá mun vera konúngsins háttur, þess sem yfir yður drottnar : yðar syni mun hann taka, að þeir skipi sér niður á hans vagna og meðal hans reiðmanna, og að þeir hlaupi fyrir hans vagni,

12 Og til að gjöra þá höfuðsmenn yfir þúsund, og höfuðsmenn yfir fimmtigi, og að þeir plægi hans akur, og upp skeri hans uppskeru, og gjöri herklæði hans og vagntól.

13 Og yðar doetur mun hann taka, til þess þær búi til smyrslis, eldi og baki.

14 Og yðar akra, og yðar vingarða og yðar oliugarða, þá beztu, mun hann taka, og gefa sínum þrælum.

15 Og yðar sáðlönd og yðar vingarða mun hann láta yður tíunda, og gefa það sínum geldingum og þrælum.

16 Og hann mun taka yðar þræla og yðar ambáttir, og yðar fríðustu úngmennni, og yðar asna, og hafa til sinna verka.

17 Yðar sauðfènað mun hann láta yður tíunda, og þér sjálfir munuð vera hans þrælar.

18 Og þér munuð á þeim sama tíma æpa sökum yðar konúngs, sem þér hafið yður valið, og Drottinn mun ekki heyra yður á þeim sama tíma.

19 En fólkið vildi ei gegna Samúels raust, og þeir sögðu : nei ! konungur skal yfir oss vera,

20 Áð vèr sèum eins og aðrar þjóðir, og konungur dæmi oss, og fari út á undan oss í bardaga vora.

21 Og Samúel heyrði öll ummæli fólksins, og talaði þau aptur fyrir eyrum Drottins.

22 Og Drottinn sagði til Samúels : hlýð þú þeirra raust, og settu konung yfir þá. Og Samúel sagði til Ísraelsmanna : farið burt, hver til síns staðar.

9. KAPÍTULI.

Samúel kjs og smyr Sál til konúngs.

MADUR er nefndur Kís af ætt Benjamíns, sonur Abiels, sonar Serórs, sonar Bekórats, sonar Afías, sonar Benjamínita nokkurs, mikið audugur maður.

2 Og hann átti son, sem hét Sál, úngan og fríðan, svo að einginn af Ísraelssonum var fríðari en hann; hann var höfði hærri en allir aðrir menn.

3 Og Kís, föður Sáls, vantaði ösnur, og Kís sagði við Sál, son sinn : Sál ! taktu með þér einn af sveinunum og taktu þig til, farðu og leitaðu að ösnunum.

4 Og hann gekk um Efraímsfjöll og um Salísaland, og þær voru þar ekki; þá fóru þeir um Sagalímsland, og (þar var) eingin. Og hann gekk um Benjamínsland, og þeir fundu þær ekki.

5 Þeir voru komnir í landið Súf, þegar Sál sagði til sveins síns, sem með honum var : kom þú ! látum oss hverfa heim aptur ; hætt er við, að faðir minn sè orðinn afhuga ösnunum, en hræddur um okkur.

6 Og hann sagði til hans : heyrðu samt ! Guðs maður er í þessum stað, og maðurinn er mikils metinn og alt sem hann talar, rætist ; lát oss þá ganga á fara ; líklega gjörir hann oss þann veg kunnan, sem vèr göngum á.

7 Og Sál sagði við svein sinn : sjá ! ef við förum, hvað færum við þá manninum ? Því brauðið er upp gengið úr vorum malpoka, og við höfum einga gjöf að færa þeim Guðs manni ; hvað höfum við hjá okkur ?

8 Og sveinninn svaraði aptur Sál, og mælti : sjá ! í minni hendi er fjórði partur af silfurs sikli ; það vil eg gefa guðsmanninum, að hann gjöri oss kunnan vorn veg.

9 (Fyrrum töluðu menn í Ísrael svo, þegar þeir gengu að spyrja Guð : komið ! látum oss ganga til sjáandans ; því spámanninn á þessum dögum kölluðu menn forðum sjáanda.)

10 Og Sál sagði við svein sinn ; þú hefur rétt að mæla, kom ! látum oss fara. Og síðan gengu þeir til staðarins, þar sem guðsmaðurinn var.

11 En sem þeir gengu upp til borgarinnar, hittu þeir ambáttir, sem gengu út að sækja vatn, og sögðu við þær : er sjáandinn hér ?

12 Og þær svöruðu þeim og mæltu : já, litu til, flýttu þér nú, því í dag kom hann í staðinn ; í dag færir fólkið fórnir á hæðinni.

13 Þegar þið komið í staðinn, munuð þið finna hann, áður en hann gengur upp á hæðina til að eta ; því fólkið etur ekki, fyr en hann kemur, því hann blessar fórnina ; þar eptir eta þeir, sem boðnir eru. Og gangið nú upp þangað, því einmitt í dag munuð þið finna hann.

14 Síðan gengu þeir burt til staðarins. Þegar þeir komu inn í staðinn, sjá ! þá gekk Samúel út á móti þeim, til þess að ganga upp á hæðina.

15 En Drottinn hafði opinberað Samúel (þetta) einum degi áður, en Sál kom, og hafði sagt :

16 Í þetta mund á morgun sendi eg til þín mann úr Benjamínslandi ; smyr þú hann til konúngs yfir mitt fólk, Ísrael, og hann mun frelsa mitt fólk af hendi Fílisteanna ; því eg hefi litið til míns fólks, og þess óþ er komið til mín.

17 Og sem Samúel sá Sál, mælti Drottinn til hans : sjá þar manninn, sem eg talaði um við þig ; hann skal drottna yfir mínu fólk.

18 Og Sál gekk til Samúels í (borgar)hliðinu, og mælti : segðu mér, eg bið, hvar er herna sjáandans hús ?

19 Og Samúel svaraði Sál og mælti : eg em sjáandinn, gakk á undan mér upp á hæðina, og etid með mér í dag, og á morgun læt eg þig fara, og alt,

sem þú hefir í huga (vilt vita), mun eg gjöra kunnugt.

20 Og að því er snertir ösurnar, sem nú í dag fyrir þremur dögum týndust fyrir þér, þá kærdur þig ekki um þær, því þær eru fundnar. Og hverjum mun til heyra alt óskilegt í Ísrael nema þér og þíns föður húsi?

21 Og Sál svaraði og mælti: er eg ekki Benjamíníti, af minstu Ísraels ættkvísl, og mín ætt sú minsta af öllum ættum Benjamíns ættkvíslar? hví talar þú við mig slík orð?

22 Og Samuel tók Sál og svein hans, og leiddi þá í borðstofuna, og vísaði þeim á sæti efst meðal þeirra, sem boðnir voru; en þar voru nálægt þrjátíu.

23 Og Samúel sagði við matsveininn: færðu mér stykkið, sem eg fékk þér, og sagði þér að taka frá.

24 Þá bar matsveinninn fram lærið (bóginn), og það, sem þar með fylgir, og setti fyrir Sál, og (Samúel) mælti: sjá það frá skilda, legg þú það fyrir þig! et! því þér var það geymt til þess nú (frá því) eg sagði: eg hefi boðið fólkinu. Og svo át Sál með Samúel þann sama dag.

25 Og þeir gengu af hæðinni niður í staðinn, og hann talaði við Sál upp á þakinu.

26 Og þeir risu snemma; úr rekkju, og þegar morgunroðinn rann upp, kallaði Samúel Sál upp á þakið og mælti: far nú á stað, að eg fylgi þér. Og Sál stóð upp, og þeir gengu báðir, hann og Samúel, eptir strætinu;

27 Þeir gengu eptir því alt til enda staðarins; þá mælti Samúel við Sál: segðu sveininum, að hann fari á undan okkur (og hann fór á undan þeim); en stattu nú við, að eg láti þig heyra Guðs orð.

10. KAPÍTULI.

Sál er smurður og tekinn til konungs.

ÞÁ tók Samúel viðsmjöröflösku, og helti yfir höfuð hans og kysti hann og mælti: sjá! Drottinn smyr þig til konungs yfir sína eign.

2 Þegar þú gengur nú frá mér, muntu hitta tvo menn við Rakelar gröf, við landamerkin milli Benjamín og Selsa: þeir munu segja þér: ösurnar eru fundnar, sem þú gekst

að leita að, og sjá! faðir þinn hefir eingan gaum gefið ösnum, og er hræddur um ykkur, og segir: hvað skal eg gjöra viðvíkjandi syni mínum?

3 Og þá þú ert genginn lengra þaðan, og kemur til eikarinnar Tabór, hitta þig þar þrír menn, sem ganga upp til Guðs í Betel; einn þeirra ber þrjú kið, annar ber þrjá brauðhleifa, og hinn þriðji ber vínbrúsa.

4 Þeir spyrja, hvernig þér vegni, og gefa þér tvö brauð; þigg þú þau af þeim.

5 Eptir það muntu koma til Gíbea-Elóhím (Guðs hæðar), þar sem verðir Fílisteanna standa, og þegar þú kemur þar til staðarins, þá mœtir þú hóp spámanna, er koma niður af hæðinni; á undan þeim (fara) hörpur, bumbur, flautur og hljóðpípur og þeir spá (spila á þessi hljóðfæri).

6 Guðs andi mun koma yfir þig, og þú munt spá með þeim, og munt verða annar maður.

7 Og ef að þessi teikn mœta þér, þá gjör, það sem fyrir hendi verður, því Guð er með þér.

8 Og far þú nú á undan mér til Gilgal, og sjá! eg vil koma þangað til þín, til að fram bera brenniförn og þakkarförn; sjö daga skaltu bíða, þangað til eg kem; þá skal eg kunn-gjóra þér, hvað þú skalt gjöra.

9 Og þegar hann snéri sér við til að ganga burt frá Samúel, þá umbreytti Guð hjarta hans, og öll þessi teikn komu fram þann sama dag.

10 Og sem þeir komu þaðan til Gíbea, sjá! þá mœtti þeim spámannahópur, og Guðs andi kom yfir hann, og hann spáði meðal þeirra.

11 Og þegar allir, sem höfðu þekt hann áður, sáu, að hann spáði með spámönnunum, þá sagði fólkið, einn til annars: hvað kemur að syni Kís? er og Sál meðal spámanna?

12 Og einn tók til orða og mælti: og hver er þeirra faðir? því er það orðið máltak; er Sál og meðal spámanna?

13 Og hann hætti að spá og kom upp á hæðina;

14 Þá mælti föðurbróðir Sáls til hans og sveins hans: hvert gengið þið? og hann sagði: að leita að ösnum; og þegar við saum, að

þær voru hvergi, þá gengum við til Samúels.

15 Og föðurbróðir Sáls mælti : láttu mig vita, hvað Samúel sagði ?

16 Og Sál sagði við föðurbróður sinn : hann lét okkur vita, að ósurnar væru fundnar. En það orð, sem Samúel hafði talað um konungdóminn, sagði hann honum ekki.

17 Og Samúel kallaði fólkið til Drottins í Míspa.

18 Og hann talaði til Ísraels þannig : svo segir Drottinn, Ísraels Guð : eg hefi leitt Ísrael út af Egyptalandi, og eg frelsaði yður af hendi Egyptzkra, og af hendi allra konungsríkja, sem undir okudu yður ;

19 En þér út skúfið í dag yðar Guði, sem hefir hjálpað yður úr allri yðar neyð og þröng, og segið til hans : konung skaltu yfir oss setja. En komið nú fram fyrir Drottin, eptir yðar ættkvíslum og kynþáttum (floknum).

20 Og síðan lét Samúel allar Ísraels ættkvíslir fram ganga ; þá féll hlutur yfir Benjámins ættkvísl.

21 Og hann lét Benjámins ættkvísl ganga fram eptir hennar kynþáttum ; þá féll hlutur yfir Matrí kynþátt, og Sál, sonur Kís, var sá, er hlutkestið hitti, og þeir leituðu hans ; en hann fanst ekki.

22 Þá spurðu þeir Drottin aptur, hvort nokkur maður ætti enn þá að koma þangað ; og Drottinn sagði : sjá ! hann er falinn hjá farángrinum.

23 Þá hlupu þeir þangað og sóttu hann, og hann gekk fram meðal fólksins og var höfði hærri en allir aðrir.

24 Og Samúel sagði til als fólksins : sjáið þér þann, sem Drottinn hefir út valið ; því einginn er sem hann meðal als fólksins. Þá æpti alt fólkið upp og mælti : konungurinn lifi !

25 Og Samúel sagði fólkinu háttu konungdómsins, og skrifaði það í bók, og lagði niður hjá Drottni. Og Samúel lét alt fólkið frá sér, hvern einn heim til sín.

26 Og Sál gekk og heim til sín til Gíbea, og herflokkur fór með honum af þeim, hverra hjarta Guð hafði hróert.

27 En (nokkrir) Belíals synir sögðu :

hvað mun þessi hjálpa oss ? og þeir fyrirlitu hann, og færðu honum eingar gáfur ; og hann lét, sem hann vissi (heyrði) það ekki.

11. KAPÍTULI.

Sál vinnur sigur á Ammónítum.

OG Ammónítinn Nahas fór að heiman, og setti herbúðir sínar gagnvart Jabes í Gílead. Og allir menn í Jabes sögðu við Nahas : gjörðu sáttmála við oss, og viljum vér þjóna þér.

2 Og Nahas Ammóníti sagði við þá : með þeim kostum vil eg gjöra sáttmála við yður, að eg stingi út á yður öllum hið hœgra auga, og með því móti gjöri öllum Ísrael háðung.

3 Og öldungarnir í Jabes sögðu við hann : gef oss sjö daga frest, til þess vér sendum boð um alt Ísraels land ; og sè einginn, sem hjargar oss, þá skulum vér ganga út til þín.

4 Og svo komu sendiboðarnir til Gíbea Sáls, og töluðu þessi orð í áheyrn fólksins. Þá hóf alt fólkið upp sína raust og grèt.

5 Og sjá ! Sál kom á eptir akneytum af akri. Og Sál mælti : hvað gengur að fólkinu, að það grætur ? og þeir sögðu honum orð mannanna frá Jabes.

6 Þá kom Guðs andi yfir Sál, er hann heyrði þessi orð, og hans reiði upp tendraðist mikillega.

7 Og hann tók tvo uxa og brytjaði þá og sendi stykkinn um Ísraelsland með sendiboðum og sagði : hver sem ei leggur á stað með Sál og með Samúel, með þess manns naut skal þannig farið verða. Þá kom ótti Drottins yfir fólkið, og þeir fóru út, eins og einn maður.

8 Og hann kannaði liðið í Besek, og það var : synir Ísraels þrjú hundruð þúsund, og menn af Júda þrjátígi þúsund.

9 Og þeir sögðu við sendimennina, sem komið höfðu : segið svo mönnunum í Jabes í Gílead : á morgun, þegar sólin skín heitt, skuluð þér fá frelsun. Og sendimennirnir komu og sögðu þetta mönnunum í Jabes, og urðu þeir gladdir.

10 Og mennirnir í Jabes sögðu (til sinna óvina) : á morgun viljum vér

út gánga til yðar, og þér skuluð gjöra við oss, hvað yður gott sýnist.

11 Og morguninn eptir skipti Sál liðinu í þrjá flokka, og þeir brutust inn í herbúðirnar um morgunvarðar tímann, og ráku á flótta (feldu) Ammónítana, alt til hins heita tíma dagsins (miðdegis), og þeir sem af komust, dreifðust víðsvegar, svo ekki voru tveir saman.

12 Þá sagði fólkíð við Samúel : hverjir eru þeir, sem sögðu : skyldi Sál drottna yfir oss ? fram seljið þá menn ; vér skulum drepa þá !

13 En Sál mælti : eingan mann skal deyða á þessum degi, því í dag, hefir Drottinn gjört mikla frelsun í Ísrael.

14 Og Samúel sagði við fólkíð : komið, vér skulum fara til Gilgal og þar á ný staðfesta konungdóminn.

15 Þá fór alt fólkíð til Gilgal og gjörði Sál þar að konungi fyrir Drottni í Gilgal, og þeir færðu þar Drottni þakkarförn ; og Sál, og allir menn af Ísrael glöddu sig þar ræki-lega.

12. KAPÍTULI.

Samúels ræða til fólksins.

OG Samúel talaði til als Ísraels : sjá ! eg hefi hlýtt yðar raust í öllu, sem þér hafið til mín talað, og sett yfir yður konung.

2 Og sjá nú ! þarna er konungurinn. En eg em orðinn gamall og grár, og synir mínir eru á meðal yðar, og eg hefi gengið fyrir yðar augliti frá unga aldri, alt til þessa dags.

3 Hér em eg, vitnið móti mér fyrir Drottni og hans smurða ! hvers uxa hefi eg tekið, og hvers asna hefi eg tekið ? og hverjum hefi eg gjört órétt, og hverjum ofbeldi ? og af hvers hendi hefi eg tekið við gáfum (mútum), og læst aptur mínum augum þess vegna ? sè svo, skal eg yður það aptur gjalda.

4 Og þeir mæltu : eingan órétt og ekkert ofbeldi hefir þú haft í frammi við oss, og ekkert hefir þú af nokkurs manns hendi tekið.

5 Og hann sagði til þeirra : Drottinn sè vitni móti yður, og vitni sè hans smurði á þessum degi, að þér hafið ekkert fundið í minni hendi. Og fólkíð annsaði : veri þeir vitni !

6 Og Samúel sagði til fólksins : já, (vitni sè) Drottinn, sá sem gjörði Móses og Aron, og sem flutti feður yðar úr Egyptalandi !

7 Og gangið nú fram, að eg deili á yður frammi fyrir Drottni um alla þá velgjörninga Drottins, sem hann hefir auðsýnt yður og yðar feðrum.

8 Þegar Jakob var kominn til Egyptalands, og yðar feður kölluðu til Drottins, þá sendi Drottinn Móses og Aron, þeir leiddu feður yðar út af Egyptalandi, og gáfu yður bústað í þessu landi.

9 En þeir gleymdu Drottni, sínum Guði, og hann seldi þá í hönd Sissera, hershöfðingjans af Hasor, og í hönd Fílisteanna og í hönd Móabs konungs, sem áttu í ófriði við þá.

10 Þá kölluðu þeir til Drottins og sögðu : vér höfum syndgað, að vér yfirgáfum Drottin, og þjónuðum Baal og Astarót ; og frelsa oss nú af hendi óvina vorra, þá viljum vér þjóna þér.

11 Þá sendi Drottinn Jerú-Baal og Bedan og Jefta og Samúel, og frelsaði yður af hendi yðar óvina, svo þér bjugguð óhultir.

12 En er þér sáuð, að Nahas, konungur Ammons sona, kom móti yður, þá sögðuð þér við mig : nei ! heldur skal konungur drottna yfir oss ; þó var Drottinn, yðar Guð, yðar konungur.

13 Og sjáið nú ! þarna er konungurinn, sem þér hafið valið, sem þér hafið heimtað ; sjá ! Drottinn hefir sett yfir yður konung.

14 Ef þér óttizt Drottin, og þjónið honum og heyrið hans raust, og þverskallizt ekki við Drottins skipanir, hlýðið, bæði þér og yðar konungur, sem yfir yður ríkir, Drottni, yðar Guði, (þá er) hann með yður.

15 En ef þér hlýðið ekki raustinni Drottins og þverskallizt við Drottins skipanir, þá mun hönd Drottins vera á móti yður, eins og á móti yðar feðrum.

16 En komið nú hingað, og sjáið þann mikla hlut, sem Drottinn gjörir fyrir yðar augum.

17 Er nú ekki hveitiuppskera ? Eg kalla til Drottins, og hann mun senda reiðarslög og regn ; kannizt þá við

og sjáid, að þér hafið illa gjört fyrir Drottni, að beiðast konungs.

18 Og síðan kallaði Samúel til Drottins, og Drottinn sendi reiðarslög og regn þann sama dag; þá varð alt fólkið skelkað fyrir Drottni, og fyrir Samúel.

19 Og alt fólkið sagði til Samúels: bið til Drottins fyrir þínum þraelum, til þíns Guðs, að ver ekki deyjum, því ver höfum bætt þeirri vonzku ofan á allar vorar syndir, að ver höfum beiðzt konungs.

20 Og Samúel sagði til fólksins: óttizt ekki! þér hafið að hafzt alt þetta illa; víkið að eins ekki frá Drottni, og þjónið Drottni með öllu yðar hjarta;

21 Víkið ekki, snúið yður ekki til þeirra fánýtu skurðguda, sem hvorki hjálpa né frelsa; því ónýtir (ekkert) eru þeir.

22 Því Drottinn mun ekki yfirgefa sitt fólk vegna síns mikla nafns, því Drottni hefir þóknazt, að gjöra yður að sínu folki.

23 Og fjærri sè mér það, að syndga móti Drottni, að eg skyldi hætta að biðja fyrir yður, og eg vil kenna yður þann góða og rétta veg.

24 Óttizt einungis Drottin, og þjónið honum með öllu yðar hjarta dyggilega; því sjáid, hversu mikið hann hefir við yður gjört.

25 En ef þér breytið illa, þá verður bæði yður og yðar konungi í burtu kipt.

13. KAPÍTULI.

Afreksverk Jónatans og Sál.

SÁL hafði nú verið 1 ár konungur, og 2. árið, sem hann ríkti yfir Ísrael.

2 Valdi Sál sèr þrjú þúsund manns af Ísrael, og hjá Sál voru tvö þúsund í Mikmas og á Betels fjöllum, og þúsund voru hjá Jónatan í Gíbea-Benjamín; og hitt fólkið lét hann fara, hvern til síns tjalds.

3 Og Jónatan rak burt setulið Filisteanna í Gíbea; það heyrðu Filistearnir. Og Sál lét beyta lúðra um alt landið, og sagði: það skulu Ebreskir heyra!

4 Og allur Ísrael heyrði, hversu menn sögðu: Sál hefir rekið burt setulið Filisteanna, og Filisteum er

illa við Ísrael. Og fólkið var saman kallað til Sál í Gilgal.

5 En Filistearnir saman söfnuðust til að berjast við Ísrael, 30 þúsund vagnar, og 6 þúsund reiðmenn, og fólk eins margt og sandur á sjávarströnd, og þeir lögðu af stað, og settu herbúðirnar í Mikmas fyrir austan Betaven.

6 Og Ísraels menn sáu, að þeir voru í neyð, því að fólkinu þrengdi; þá fól fólkið sig í hellum og í þyrnrunnum og í giljum og í turnum og í gryfjum.

7 Og Ebreskir fóru yfir Jórdan í landið Gad og Gílead, en Sál var enn í Gilgal, og alt fólkið fylgdi honum skelkað.

8 Og hann beið sjö daga til ákveðins tíma, sem Samúel (hafði ákveðið), en Samúel kom ekki til Gilgal, og fólkið dreifðist burt frá honum.

9 Þá sagði Sál: færið mér hingað brenniförn og þakkarförn. Og hann fórnaði brenniförn.

10 Og er hann hafði fórnað, sjá! þá kom Samúel, og Sál gekk á móti honum og heilsaði honum.

11 Og Samúel mælti: hvað hefir þú gjört? og Sál sagði: þegar eg sá, að fólkið hljóp frá mér, og þú komst ekki á tilteknum tíma, og að Filistear voru komnir til Mikmas,

12 Þá sagði eg: nú munu Filistear koma til mín til Gilgal, og eg hefi ekki (enn þá) beiðið fyrir augliti Drottins; því dirfðist eg að fórna brenniförn.

13 Þá sagði Samúel til Sál: þú hefir breytt heimskulega, hefir ekki gáð að boði Drottins, þíns Guðs, sem hann bauð þér; því Drottinn hefði nú staðfest þinn konungdom yfir Ísrael að eilífu;

14 En nú mun þitt konungdæmi ekki verða staðfast. Drottinn hefir leitað sèr að öðrum manni eptir sínu sinni, og hefir sett hann til höfðingja yfir sitt solk; því þú hefir ekki gætt þess, sem Drottinn bauð.

15 Og síðan tók Samúel sig upp, og gekk frá Gilgal til Gíbea-Benjamín. Og Sál kannaði liðið, sem hjá honum var, hær um bil 6 hundruð manns.

16 En Sál og Jónatan, sonur hans, og fólkið, sem hjá þeim var, tjaldaði

í Gíbea-Benjamín, og Fílistear höfðu herbúðir í Mikmas.

17 Og frá herbúðum Fílistea lagði óvígur her í þremur flokkum; einn flokkurinn stefndi til Ofra í landið Sál,

18 Annar flokkurinn stefndi til Bethórón, og hinn þriðji fór landamerkja-vegin, sem liggur fyrir ofan dalinn Jebóim, út til eyðimerkurinnar.

19 En einginn smiður var í öllu Ísraelslandi, því Fílistear hugsuðu, að Ebreskir ei skyldu gjöra sér sverð eða spjót.

20 Og allur Ísrael fór til Fílistea, sérhver til að hvessa sitt plógjárn, pál, öxi og spaða,

21 Þegar egginn sljófgaðist á spaðanum, pálnum, forknum og öxinni, og til að rétta oddinn.

22 Og það bar svo undir á orustu-deginum, að þá fanst hvorki sverð né spjót í hendi als fólksins, sem var með Sál og Jónatan, og einúngis fanst þetta hjá Sál og Jónatan, syni hans.

23 Og einn flokkur af Fílisteum fór út veginn frá Mikmas.

14. KAPÍTULI.

Ofriður við Fílistea.

OG það bar við einhvern daginn, að Jónatan, sonur Sáls, sagði við skjaldsvein sinn (sem bar hans vopn): kom þú! og látum oss ganga yfir til varðmanna Fílisteanna, sem eru gagnvart. En hann lét ekki föður sinn vita af.

2 En Sál hafði tjald sitt við endann á Gíbea, undir granatrènu í Mígron, og það fólk, sem hann hafði hjá sér, var hér um bil 6 hundruð manns.

3 (En Ahía, Ahítóbsson, og bróðir Íkabóðs, sonar Píneas, sonar Elí, Drottins prests í Síló, bar hökulinn) og fólkið vissi ekki, að Jónatan var burt genginn.

4 En í milli gatnanna, sem Jónatan vildi yfir um fara til varðmanna Fílisteanna, var hamar á aðra höndina, og hamar á hina höndina; annar hét Bóles, en hinn Sene.

5 Annar hamarinn, að norðanverðu, var sem stólpi, gagnvart Mikmas, og annar, að sunnan til, á móts við Gíbea.

6 Og Jónatan sagði til sveinsins,

sem bar hertýgi hans: kom, og látum oss fara til varðmanna (setuliðs) hinna óumskornu; vera má, að Drottinn láti oss eitthvað framkvæma; því að Drottinn er hægt, að veita sigur með mörgum eða fáum.

7 Og skjaldsveinninn mælti: gjör þú alt, sem þér býr í brjósti, far þú, sjá! eg em með þér, eftir þinni vild.

8 Og Jónatan mælti: þegar við förum yfir til mannanna, og viljum láta þá sjá oss,

9 Ef þeir þá segja til okkar: bíðið, þángað til vèr komum til yðar, þá stöndum við kyrrir á okkar stað, og förum ekki til þeirra;

10 En ef þeir segja svo: komið hingað upp til vor, þá göngum við upp; því þá hefir Drottinn gefið þá í okkar hönd, og það sè okkur til merkis.

11 Og síðan létu þeir báðir varðmenn Fílisteanna sjá sig, og Fílistearnir sögðu: sjá! Ebreskir koma fram úr holum sínum, sem þeir voru skriðnir í.

12 Og varðmennirnir kölluðu til Jónatans og hans skjaldsveins, og sögðu: komið hingað upp til vor, vèr skulum segja ykkur tíðindi. Þá sagði Jónatan við skjaldsvein sinn: kom þú nú eftir mér, því Drottinn hefir gefið þá í Ísraels hendur.

13 Og Jónatan klífráðist upp á höndum og fótum, og skjaldsveinn hans eftir honum; og þeir féllu fyrir Jónatan, og hans skjaldsveinn lagði þá að velli á eftir honum.

14 Og þeir, sem féllu, sem Jónatan og hans skjaldsveinn lögðu fyrst að velli, hér um bil 20 manns, lágu svo sem á hálfri akkuréim, sem tveir uxar erja á dag.

15 Og ótta sló yfir herbúðirnar á þessum stað, og yfir alt fólkið; varðmennirnir og herinn skelkuðust, og landið nötraði, og það varð að Guðs skelfingu.

16 Þá lituðust um varðmenn Sáls í Gíbea-Benjamín, og sjá! múgurinn tvístraðist og hljóp, sinn í hverja áttina.

17 Og Sál sagði til fólksins, sem hjá honum var: teljið þó, og sjáið, hver frá oss er genginn. Og þeir töldu, og sjá! þar var þá ekki Jónatan og hans skjaldsveinn.

18 Þá mælti Sál við Ahía : kom þú með Guðs örk (því Guðs örk var á þeim dögum hjá Ísraelssonum).

19 Og meðan Sál talaði við prestinn, varð ysinn í herbúðum Fílisteanna meiri og meiri ; þá mælti Sál við prestinn : tak hönd þína burt !

20 Og Sál og alt fólkið, sem með honum var, safnaðist saman, og fór í orustuna, og sjá ! eins sverð var móti öðrum og alt var í uppnámi ;

21 En Ebreskir sem áður voru hjá Fílisteum og höfðu farið með þeim alt um kring í herbúðirnar ; þeir gengu líka í lið með Ísrael, sem var með Sál og Jónatan.

22 Og allir menn af Ísrael, sem höfðu laumazt í felur á Efraíms-fjalli, heyrðu, að Fílistear flýðu ; þeir fóru og eptir þeim til orustu.

23 Og svo gaf Drottinn Ísrael sigur á þeim sama degi, og orustan þokaðist fram hjá Betaven.

24 En Ísraelsmenn tóku nærri sér þann sama dag ; þá eggjaði Sál fólkið, og mælti : bölvaður sè sá maður, sem etur brauð alt til kvölds, þangað til eg hefi hefuzt á mínum fjandmönnum ; og einginn af fólkinu bragðaði mat.

25 Og alt fólkið kom í skóginn ; þá var hunáng á jörðunni ;

26 Og fólkið kom í skóginn, og sjá ! þar flaut hunáng ; en einginn bar hönd að munni, því fólkið hræddist eiðinn.

27 En Jónatan hafði ei heyrt, hversu faðir hans hafði eggjað fólkið, og rétti út brodd þess stafs, er hann hafði í hendi, og dýfði honum í hunángsseiminn, og bar hönd sína að munninum, og hans augu urðu líflæg.

28 Þá tók einn af fólkinu til orða og mælti : faðir þinn hefir eggjað fólkið og mælt : bölvaður sè hver sá, sem í dag etur brauð. Og lýðurinn örmagnaðist.

29 Og Jónatan mælti : faðir minn leiðir landið í ógæfu ! sjáið nú, hversu augu mín eru líflæg, af því eg smakkaði að eins á þessu hunangi.

30 Það væri betur, fólkið hefði nú í dag etið af herfángi fjandmanna sinna, sem það hefir fundið ; því nú hefir mannfallið ekki orðið mikið á meðal Fílisteanna.

31 Og á þeim sama degi ráku þeir

Fílisteana frá Mikmas alt til Ajalón. Og fólkið var mjög þreytt.

32 Og fólkið fleygði sér yfir herfángið, og þeir tóku sauði og kýr og kálfa, og slátruðu á jörðu, og fólkið át með blóði (blóðugt).

33 Og menn sögðu Sál frá, og mæltu : sjá ! fólkið syndgar móti Drottni, því það etur með blóði. Og hann sagði : þér hagið yður illa ! veltið undireins til mín stórum steini.

34 Og Sál mælti : dreifið yður út meðal fólksins, og segið þeim : flytjið til mín, hver og einn, sinn sauð, og slátrið honum hér og etið, og syndgið ekki móti Drottni með því, að eta með blóði. Þá kom alt fólkið, hver og einn með sinn uxa um nóttina, og þeir slátruðu þar.

35 Og Sál byggði Drottni altari. Þetta altari var það fyrsta, sem hann byggði Drottni.

36 Og Sál mælti : látum oss leggja af stað í nótt eptir Fílisteum og ræna þá, þar til dagur rennur, og láta eingan þeirra eptir verða. Og þeir sögðu : gjör þú alt, sem þér gott þykir. Og presturinn mælti : látum oss hér spyrja Guð.

37 Og Sál spurði Guð : skal eg fara eptir Fílisteum ? muntu gefa þá í hönd Ísraels ? En hann svaraði honum ekki á þeim sama degi.

38 Þá mælti Sál : gángið hingað, allir fólksins höfðingjar, og grenslizt eptir og sjáið, hvernig þessi synd hefur atvikast í dag,

39 Því svo sannarlega sem Drottinn lifir, er gaf Ísrael sigur, þó hún lenti á syni mínum Jónatan, þá skal hann deyja. Og einginn svaraði honum af öllu fólkinu.

40 Og hann talaði til als Ísraels : verið þér öðru megin, og eg og Jónatan sonur minn viljum vera hinu megin. Og fólkið sagði til Sals : gjör þú, hvað þér gott sýnist.

41 Og Sál sagði til Drottins : Ísraels Guð ! gef sannleika ! þá hitti (hlutfallið) Jónatan og Sál, en fólkið gekk undan.

42 Þá mælti Sál : kastið (hlut) um mig og Jónatan, son minn ! þá varð Jónatan fyrir (hlutfallinu).

43 Og Sál sagði til Jónatans : segðu mér, hvað hefir þú gjört ? þá sagði

Jónatan honum það og mælti : smakk-
að hefi eg með broddi stafsins í
minni hendi lítið eitt á hunáangi ; sjá !
hèr em eg ; á eg að deyja ?

44 Þá mælti Sál : gjöri Guð mër
svo, og enn framar : deyja verður þú,
Jónatan !

45 En fólkið sagði til Sáls : á Jónatan
að deyja, sem hefir unnið þenna
fræga sigur í Ísrael ? fjærri sè það !
svo sannarlega, sem Drottinn lifir,
skal ekki eitt hans höfuðhár falla til
jarðar, því með Guði hefir hann unnið
í dag. Þannig frelsaði fólkið Jónatan
frá dauða.

46 Og Sál slepti því, að fara eptir
Filisteum, og Filistearnir fóru heim
til sín.

47 En þá Sál var orðinn konungur
yfir Ísrael, háði hann orustur við alla
sína fjandmenn allt um kríng, við
Móab, og við Ammonssonu og Edóm,
og við konúngana af Sóba, og við
Filisteana ; og hvert sem hann snéri
sèr, vann hann sigur.

48 Og hann sýndi hreysti, og sigraði
Amalek, og frelsaði Ísrael af hendi
Filisteanna.

49 Og synir Sáls voru : Jónatan og
Jisví og Malkísúa. Og nöfn hans
tveggja dætra : nafn þeirrar frum-
bornu Merab, og nafn þeirrar yngri
Mikal.

50 Og nafn konu Sáls : Abínóam,
dóttir Ahímaas. Og nafn hans hers-
höfðingja : Abner, sonur Ners, föð-
urbróður Sáls.

51 Því Kís, faðir Sáls, og Ner, faðir
Abners, voru synir Abiels.

52 Og ófriður við Filisteana var
ákafflegur meðan Sál lifði ; og sœi
Sál einhvern sterkan mann, og ein-
hvern hugaðn mann, tók hann þann
sama til sín.

15. KAPÍTULL.

Sáls óhlýðni.

OG Samúel sagði við Sál : Drottinn
sendi mig til að smyrja þig til
konúgs yfir sitt fólk, yfir Ísrael ; og
hlýð nú orðum Drottins.

2 Svo segir Drottinn alsherjar : eg
hefi sèð það, sem Amalekítar hafa
gjört Ísrael, hversu þeir gjörðu Ísrael
farartálma þegar hann fór út af
Egyptalandi.

3 Legg þú nú af stað, í orustu við

Amalek, og eyð öllu, sem honum til
heyrir, og þú skalt ekki hlífa honum,
og drep þú svo mann sem konu, svo
barn sem brjóstmylkíng, svo uxa sem
sauð, svo úlfalda sem asna.

4 Þá kallaði Sál fólkið, og kannaði
herinn í Teláim, 2 hundruð þúsund
manns af fótgönguliði, og 10 þúsund
manns af Júda.

5 Og Sál kom alt að stað Amaleks,
og setti launsátur í dalinn.

6 Og Sál sagði til Kenítanna : farið,
víkið, leggið burt úr flokki Amalekita,
að eg ekki tortýni yður með þeim,
því þér hafið sýnt Ísraelssonum góð-
semi, þegar þeir fóru úr Egyptalandi.
Og svo viku Kenítar úr liði Amaleks.

7 Og Sál hrakti Amalek frá Hevíla
alt til Súr, sem liggur gegnt Egypta-
landi.

8 Og hann tók Agag, konúng Amale-
kita, lifandi, en drap alt fólkið með
sverðseggjum.

9 Og Sál og fólkið vægði Agag og
þeim beztu sauðum og nautum, og
því, sem gekk þeim næst, og lömbum
og öllu, sem gott var, og þeir vildu
ekki drepa það ; en alt, sem var
lèlegt og ónýtt, drápu þeir.

10 Þá kom orð Drottins til Samúels,
og sagði :

11 Mig iðrar þess, að eg gjörði Sál
að konungi, því hann hefir snúið sèr
frá mër, og ekki hlýtt mínum orðum.
Og Samúel reiddist, og kallaði til
Drottins alla nóttina.

12 Og Samúel reis snemma að hitta
Sál um morguninn. Og Samúeli var
sagt : Sál er kominn til Karmel, og
sjá ! hann reisir sèr minnismerki, og
hefir svo snúið ferðinni þaðan, og er
genginn lengra, þ. e. til Gilgal.

13 Og er Samúel kom til Sáls, mælti
Sál til hans : blessaður sèrt þú af
Drottni ; eg hefi gjört fullnustu
Drottins orði.

14 Og Samúel mælti : hvaða sauða-
jarmur er þá fyrir mínum eyrum, og
hvaða nautabaul, sem eg heyri ?

15 Og Sál mælti : frá Amalekítum
kom eg með þau, af því að fólkið
hlífði þeim beztu sauðum og nautum,
til að fórna þeim Drottni, þínum
Guði ; en hið annað höfum vèr
eyðilagt.

16 Og Samúel mælti til Sáls : bíddu,

meðan eg kungjöri þér það, sem Guð hefir talað við mig í nótt. Og hann sagði við hann : tala þú !

17 Og Samúel mælti : er ekki svo, meðan þú varst lítill í þínum augum, þá varstu gjörður höfðingi Ísraels ættkvísla, og Drottinn smurði þig til konungs yfir Ísrael ;

18 Og Drottinn sendi þig og sagði : far þú og drep syndarana, Amalekíta, og berstu við þá, þangað til þú upp rættir þá ;

19 En hvers vegna hefir þú ekki hlýtt Drottins rödd, og hefir kastað þér yfir herfángið og gjört ilt í augum Drottins ?

20 Og Sál mælti til Samúels : eg hefi hlýtt rödd Drottins, og hefi farið þann veg, sem Drottinn sendi mig, og hefi komið hingað með Agag, Amalekíta konúng, og drepíð Amalekítaen.

21 En fólkið hefir tekið af herfánginu sauði og naut, hið bezta af því bannfærða, til að fórnfæra það Drottni, þínum Guði, í Gilgal.

22 Og Samúel mælti við Sál : hefir Drottinn lyst á brennifórn og sláturfórn, eins og á hlýðni við sig (Drottin) ? sjá ! hlýðni er betri en fórn ; gaungæfni betri en feiti hrútanna,

23 Því þrjózka er galdraglœpur og einþykkni skurðgöðadýrkun ; þess vegna, fyrst þú hefir burt snarað Drottins orði, þá hefir hann burt snarað þér, að þú sèrt ekki frammar konúngur.

24 Og Sál sagði til Samúels : eg hefi syndgað, að eg braut Drottins boð og þín orð ; því eg óttaðist fólkið og heyrði þess rödd.

25 Og fyrirgef mér nú mína synd, og snú þú nú við með mér, að eg tilbiðji Drottin.

26 Og Samúel sagði við Sál : eg sný ekki við með þér ; þar eð þú hefir burt snarað Drottins orði, þá mun Drottinn burt snara þér, að þú sèrt ekki frammar konúngur yfir Ísrael.

27 Og svo snèri Samúel sèr, til að fara af stað, þá greip hann (Sál) í lafíð á skikkju hans og reif sundur.

28 Þá mælti Samúel til hans : í dag hefir Drottinn rífið konúngdóminn frá þér, og gefið hann öðrum, sem er betri en þú.

29 Ekki lýgur heldur Ísraels athvarf, og iðrast ekki, því hann er ekki maður, að hann iðrist.

30 Og hann (Sál) mælti : eg hefi syndgað ! heiðra mig samt í augsýn hinna, elztu af mínu fólki, og frammi fyrir Ísrael ; og snú nú við með mér, að eg tilbiðji fyrir Drottni, þínum Guði.

31 Þá snèri Samúel við (og kom á) eptir Sál, og Sál tilbað frammi fyrir Drottni.

32 Og Samúel mælti : færið mér Agag, Amaleks konúng ; og Agag kom til hans kátur, og mælti : dauðans beiskja er vissulega farin !

33 Og Samúel mælti : eins og þitt sverð hefir gjört konur barnlausar, eins sè þín móðir, konum frammar, barnlaus ! Og Samúel hjó Agag sundur fyrir Drottni í Gilgal.

34 Svo fór Samúel til Rama, og Sál fór heim í sitt hús í Gíbea Sáls.

35 Og Samúel sá ekki Sál upp frá því til síns dauðadags, því Samúel var sorgmœddur út af Sál, og Drottin iðraði þess, að hann hafði gjört Sál konúng yfir Ísrael.

16. KAPÍTULI.

David er smurður til konungs, og kemst í hárð Sáls.

OG Drottinn sagði til Samúels : hvað lengi ætlar þú að vera sorgmœddur vegna Sáls, þar eð eg þó hefi út skúfað honum, að hann sè ekki frammar konúngur yfir Ísrael ? fyll þú horn þitt með viðsmjör, og legg þú af stað ; eg sendi þig til Ísai, Betlehemítans ; því eg hefi kjörið mér konúng af sonum hans.

2 Og Samúel mælti : hvernig get eg farið þessa ferð ? því frètti Sál það, þá drepur hann mig. Og Drottinn sagði : tak þú með þér kálf, og segðu : eg kem til að færa Drottni fórn.

3 Og bjóð þú Ísai til fórnarmáltíðarinnar, og eg skal láta þig vita, hvað þú átt að gjöra, og þú skalt smyrja mér þann, sem eg mun segja þér.

4 Og Samúel gjörði það, sem Drottinn sagði, og kom til Betlehem. Þá komu öldúngar staðarins með fýti honum á móti og sögðu : boðar þín koma gott (frið) ? Og hann mælti :

5 Já gott (frið), eg kem til að færa Drottni fórn. Og hann helgaði Ísai

og hans syni, og bauð þeim til fórn-armáltíðarinnar.

6 Og það bar við þegar þeir komu, að hann sá Elíab, og hugsaði: vissulega er þessi fyrir Drottni, hans smurði!

7 En Drottinn sagði til Samúels: líttu ekki á hans skapnað eða hans vöxt, því eg hefi honum út skúfað; eg lit ekki á það, sem menn líta á, því menn líta á augun, en Drottinn lítur á hjartað.

8 Þá kallaði Ísaí á Abínadab, og lét hann ganga fram hjá Samúel; og hann mælti: ekki hefir Drottinn hieldur kosið þenna.

9 Þá lét Ísaí Sammí fram hjá ganga, og hann mælti: ekki hefir Drottinn út valið þenna.

10 Og svo lét Ísaí sjö syni sína ganga fram hjá frammi fyrir Samúel. Þá mælti Samúel við Ísaí: Drottinn hefir ekki útvalið þessa.

11 Og Samúel sagði til Ísaí: eru þetta allir sveinarnir? og hann mælti: enn er sá yngsti eptir, og sjá! hann getir sauda. Og Samúel mælti: send þú eptir honum og láttu hann koma, því vèr setjumst ekki til borðs fyr en hann kemur hingað.

12 Og svo sendi hann, og lét hann koma, en hann var rauður á hár, og eygður vel, og svipgóður. Og Drottinn sagði: stattu upp og smyr þenna, því þessi er það.

13 Þá tók Samúel viðsmjörshornið, og smurði hann mitt á meðal bræðra hans. Og Drottins andi kom yfir Davíð upp frá þeim degi. Og Samúel tók sig upp, og fór til Rama.

14 En Drottins andi veik frá Sál, og vondur andi frá Drottni ágráði hann.

15 Þá sögðu þjónar Sáls við hann: illur andi frá Guði ágrar þig.

16 Tali því vor herra! þínir þjónar standa frammi fyrir þér, þeir munu leita upp mann, sem kann hljóðfæra-slátt, og þegar hinn illi andi kemur yfir þig frá Guði, þá getur hann leikið með hendi sinni, svo þér batni.

17 Og Sál sagði til þjóna sinna: finnið mér mann, sem vel kann á hljóðfæri, og færið mér hann.

18 Og einn af þjónunum svaraði og mælti: sjá, eg hefi sæð einn af sonum Ísaí Betlehemíta, sem kann á hljóð-

færi, og er hraustur kappi og hermaður, vel máli farinn og vel vaxinn, og Drottinn er með honum.

19 Þá gjörði Sál sendimann til Ísaí, og sagði: sendu Davíð, son þinn, sem er hjá saudunum, til mín.

20 Þá tók Ísaí asna með brauð, og vínbelg og geithafur, og sendi til Sáls með Davíð, syni sínum.

21 Og svo kom Davíð til Sáls, og stóð frammi fyrir honum og gjörðist honum mjög kær, og varð hans skjaldsveinn.

22 Og Sál sendi til Ísaí, og mælti: láttu Davíð standa frammi fyrir mér, því hann hefir fundið náð í mínum augum.

23 Og þegar andi Drottins kom yfir Sál, þá tók Davíð hljóðfæri sitt og lék á það með hendi sinni; þá varð Sál lettara og betra, og hinn illi andi veik frá honum.

17. KAPÍTULI.

Gólat er feldur af Davíð.

OG Filistear drógu saman her til bardaga, og saman söfnuðust í Sókó, sem heyrir til Júda, og settu herbúðir milli Sókó og Aseka, hjá Efes-Dammím.

2 Og Sál og Ísraelsmenn saman söfnuðust, og settu herbúðir sínar í Eikidalnum, og bjuggu sig út til bardaga við Filisteana.

3 En Filistear voru á hæð nokkurri hinu megin, og Ísrael á annari hæðinni herna megin við dalinn.

4 Þá gekk fram úr herbúðum Filisteanna kappinn frá Gat, sem hét Gólat; hann var á hæð 6 álnir og spönn.

5 En hann hafði eirhjálma á höfði sér, og spángabrynju var hann í; hún vóg við 5 þúsund sikla af eiri.

6 Og hann hafði brynhosur á fótum, spjót úr eiri á herðum sér.

7 Og hans spjótsskapt var sem vefjarrifur, og falurinn í spjóti hans vóg við 6 hundruð sikla járn. Og skjaldsveinn hans gekk á undan honum.

8 Og hann gekk fram, og kallaði til fylkinga Ísraels og mælti, til þeirra: hví bjugguð þér yður út til bardaga? er eg ekki Filistei, og þér þrælar Sáls? veljið yður mann, sem komi til mín hingað.

9 Ef að hann getur haft við mér, og fellir mig, þá viljum vèr vera yðar þrælur ; en ef eg sigra hann, og fellir hann, þá skuluð þèr vera vorir þrælur og þjóna oss.

10 Og Fílisteinn mælti : eg hefi gjört háðúng í dag Ísraels herfylkingum ! fáid til mann, að berjast við mig !

11 Og Sál og allur Ísrael heyrðu þetta tal Fílisteans, og skelkuðust og urðu mjög hræddir.

12 En Davíð var sonur Efratítans af Betlehem Júda, sem hét Ísaí, og hann átti 8 sonu, og maðurinn var á Sáls dögum gamall, kominn (til ára sinna) meðal manna.

13 Og þrír synir Ísaí, þeir eldri, fóru með Sál í þessa herferð ; en nöfn hans þriggja sona, sem í hernaðinn fóru, voru : Elíab, frumborinn, annar Abínadab, og hinn þriðji Samma.

14 Og Davíð var yngstur og hinir þrír eldri höfðu farið með Sál.

15 En Davíð var stundum með Sál, en stundum gætti hann sauða föður síns í Betlehem.

16 En Fílisteinn gekk fram seint og snemma, og bauð sig fram (til bardaga) í 40 daga.

17 Þá sagði Ísaí til Davíðs, sonar síns : tak þú handa bræðrum þínum þetta Efa af bökuðu korni, og þessi 10 brauð, og færðu þetta fljótt bræðrum þínum í herbúðirnar.

18 Og færðu þessar 10 sneiðir af mjólkurosti höfuðsmanninum yfir þúsund, og findu bræður þína, til þess að vita, hvort þeim líður vel, og kom frá þeim með jarteiknir.

19 En Sál og þeir allir og Ísraelsmenn voru í Eikidalnum, í ófriði við Fílisteana.

20 Þá reis Davíð upp snemma um morguninn, og fékk sauðina hirti nokkrum til geymslu, og tók það, sem Ísaí hafði sagt, og kom til vagnborgarinnar ; en herinn, sem fór með fylktu liði, æpti heróp.

21 Og Ísrael og Fílistear settu fylkingu gegnt fylkingu.

22 Þá slepti Davíð því, sem hann hafði meðferðis, við fylgdarmann sinn og hljóp í fylkinguna, og kom og spurði bræður sína, hvernig þeim liði.

23 Og sem hann einmitt talaði við þá, gekk fram kappinn Góliat, Fíli-

steinn frá Gat, úr fylkingu Fílisteanna, og talaði einmitt sömu orð, og Davíð hlýddi á.

24 Og allir menn af Ísrael hopuðu, er þeir sáu manninn, flýðu fyrir honum og urðu mjög hræddir.

25 Og Ísraelsmenn sögðu : hafið þér sòð þenna mann, er fram gengur ? Hann gengur fram, til að gjöra Ísrael háðúng. Og hvern, sem fellir hann, vill konúngurinn auðga miklum auð, og dóttur sína vill hann gefa honum, og húsi föður hans vill hann gefa frelsi í Ísrael.

26 Og Davíð spurði mennina, sem hjá honum stóðu, og mælti : hvað fær sá maður, sem fellir Fílisteann þarna, og snýr háðúnginni frá Ísrael ? því hver er þessi Fílistei, þessi óumskorni, að hann gjörir háðúng herfylkingu lifanda Guðs ?

27 Og fólkið talaði til hans þessum sömu orðum, og mælti : þetta (sem vèr höfum sagt) fær sá maður, sem hann fellir.

28 Og Elíab, hans elzti bróðir, heyrði, hvað hann talaði við mennina, og Elíab reiddist Davíð og mælti : hví ertu hingað kominn, og hverjum hefir þú fengið til gæzlu á eyðimörkinni þá fáu sauði ? eg þekki þína ofdirfsku, og ilsku þíns hjarta ; því til þess, að horfa á bardagann, ert þú hingað kominn.

29 Og Davíð mælti : hvað hefi eg nú gjört ? var þetta ekki skipun ?

30 Og hann snèri sér frá honum, og gekk til annars, og talaði þeim sömu orðum, og fólkið svaraði honum líkt þeim fyrri orðum.

31 Og nú heyrðu menn þau orð, sem Davíð talaði, og sögðu Sál frá, og hann lét sækja hann.

32 Og Davíð sagði við Sál : einginn láti sér hugfallast hans vegna ! þinn þjón vill fara, og berjast við þenna Fílistea.

33 Og Sál sagði til Davíðs : þú ert ekki fær um, að fara móti þessum Fílistea, til að berjast við hann, því þú ert úngmenni, en hann er hermaður frá barnæsku.

34 Og Davíð sagði til Sáls : þinn þjón hélt sauðum föður síns á beit : þá kom ljón og björn og tóku einn sauðinn af hjördinni.

35 Og eg rann eptir honum, og reif hann úr hans gini; og þegar hann reis upp á móti mér, greip eg í kampa hans, og feldi hann og drap.

36 Bæði ljónið, og líka björninn hefir þinn þjón felt; og þessum Filístea, þessum óumskorna, skal reiða af, eins og öðru hvoru þeirra; því hann gjörir háðúng fylkingum hins lifanda Guðs.

37 Og Davíð mælti: Drottinn, sem frelsaði mig af hendi ljónsins, og af hendi bjarnarins, hann mun frelsa mig af hendi þessa Filístea.

38 Og Sál mælti til Davíðs: far þú þá, Drottinn sè með þér! Og Sál færði Davíð í sinn kyrtíl, og setti eirhjálmi á höfuð hans og lét hann fara í brynju.

39 Og Davíð gyrtist sverði yfir kyrtíl sinn, og fór að ganga; því hann hafði ekki reynt það áður. Þá sagði Davíð við Sál: eg get ekki gengið í þessu, því eg hefi aldrei reynt það áður. Og Davíð færðist úr þessu.

40 Og tók staf sinn í hönd sèr, og valdi sèr 5 hála steina úr læknum, og lét þá í sína smalatösku, sem hann hafði með sèr, og með slöngu í hendi gekk hann á móti Filísteanum.

41 Og Filísteinn kom nær og nær Davíð, og skjaldsveinninn gekk á undan honum.

42 Og þá Filísteinn leit upp, og sá Davíð, fyrirleit hann hann; því hann var úngmenni, rauður (á hár) og fríður sýnum.

43 Filísteinn sagði til Davíðs: er eg þá hundur, að þú kemur á móti mér með staf? og Filísteinn formælti Davíð við sinn guð.

44 Og Filísteinn mælti við Davíð: kom þú til mín, svo eg gefi fuglum himins og dýrum merkurinnar (villudýrum) þitt hold!

45 Og Davíð sagði til Filísteans: þú kemur móti mér með sverð og spjót og lensu; en eg kem á móti þér í nafni Drottins alsherjar, Guðs Ísraels fylkinga, sem þú hefir gjört háðúng.

46 A þessum degi mun Drottinn gefa þig í mína hönd, og eg mun leggja þig við velli, og höggva af þér höfuðið, og lík Filísteanna hers mun

eg gefa á þessum degi fuglum himins og villudýrum jarðar, og öll jörðin skal viðurkenna, að Guð er í Ísrael.

47 Og allur þessi safnaður skal taka eptir því, að Drottinn veitir sigur hvorki með sverði nè spjóti; því bardaginn er Drottins, og hann gefur yður í vorar hendur.

48 Og þegar Filísteinn stóð upp og gekk fram og nálgadist Davíð, þá flýtti Davíð sèr, og hljóp að fylkingunni, móti Filísteanum.

49 Og hann stakk hendi sinni í töskuna, og tók úr henni stein, og slöngvaði, og hæfði enni Filísteans, og steinninn festi í hans enni, og hann féll áfram til jarðar.

50 Þannig sigraði Davíð Filísteann með slöngu og með steini, og feldi hann, og drap hann. En Davíð hafði ekkert sverð sèr í hendi.

51 Þá hljóp Davíð að, og gekk til Filísteans og tók hans sverð, og brá því, og drap hann og hjó af honum höfuðið með því. Og sem Filísteafrú sá, að kappinn var dauður, flúðu þeir.

52 Og Ísraels og Júda menn gengu fram, og óptu mikið heróp, og eltu Filístea alt á móts við dalinn, og að Ekrons borgarhlíði; og þar lágu fallnir Filísteafrú á veginum til Saaraím, alt til Gat og alt til Ekron.

53 Og Ísraelsmenn snèru aptur, og hættu að elta Filísteana, og rændu herbúðirnar.

54 Og Davíð tók höfuð Filísteans, og fór með það til Jerúsalem, en vopn hans lagði hann í sitt tjald.

55 En er Sál sá Davíð fara móti Filísteanum, mælti hann við Abner, hershöfðingjann: Abner! hvers son er þessi úngi maður? Og Abner svaraði: svo sannarlega sem þú lifir, ó konungur! veit eg það ekki.

56 Og konungurinn sagði: spyr að því, hvers son þessi úngi maður sè!

57 Og þegar Davíð kom aptur, og hafði lagt að velli Filísteann, tók Abner hann, og leiddi fyrir Sál, en hann hafði í hendi sèr höfuð Filísteans.

58 Og Sál sagði til hans: hvers son ert þú, úngmenni! og Davíð svaraði: sonur þjóns þíns, Ísaí, Betlehemítans.

18. KAPÍTULI.

Davidð og Jónatan verða vinir. Konurnar hrósa Davidð. Sál mislíkar; gefur honum þó dóttur sína, Míkal.

OG er hann hafði endað tal sitt við Sál, þá batt Jónatans sál sig við Davíðs sál, og Jónatan elskaði hann, sem sína sál.

2 Og Sál tók hann, þann sama dag, og leyfði honum ekki að fara heim aptur til föður síns.

3 Og Jónatan og Davíð gjörðu föstbræðralag, af því hann elskaði hann, sem sína sál.

4 Og Jónatan fór úr skikkju sinni, sem hann var í, og gaf hana Davíð, og kyrti sinn, sverð sitt, boga sinn og belti.

5 Og Davíð var í sendiförum; hvert sem Sál sendi hann, hegðaði hann sér viturlega, og Sál setti hann yfir herinn, og var öllum vel til hans og líka þjónum Sáls.

6 Og það bar við, er þeir fóru inn (í staðinn), þá Davíð kom aptur og hafði lagt að velli Fílisteann, að konurnar úr öllum Ísraelsstöðum gengu út á móti Sál konungi með söng og dansleik, með lúðrum, fagnadarópi og hljóðferum.

7 Og konurnar söngu, þær sem léku á hljóðferin, og sögðu: Sál vann sigur á þúsund; en Davíð á tíu þúsund.

8 Þá varð Sál æfa-reiður, og honum mislíkuðu þessi orð; og hann sagði: Davíð hafa þær gefið 10 þúsund, og mér hafa þær gefið eitt þúsund; og hér eptir fær hann konungsríkið í viðbót.

9 Og Sál leit öfundaraugum til Davíðs ávalt upp frá þeim degi.

10 Og daginn eptir kom illur andi frá Guði yfir Sál; og hann æddi í húsinu, en Davíð lék með hendi sinni þenna dag, eins og hann var daglega vanur (á hljóðferi), og Sál hafði spjót í hendi.

11 Þá skaut Sál spjótinu, og hugsaði: eg vil reka Davíð í gegn upp við vegginn; en Davíð skaut sér tvívegis undan.

12 Og Sál óttaðist Davíð, því Drottinn var með honum, og frá Sál var hann vikinn.

13 Og Sál lét hann frá sér, og gjörði

hann að höfuðsmanni yfir þúsund, og hann gekk út og inn fyrir fólkinu.

14 Og Davíð var heppinn á öllum sínum vegum, og Drottinn var með honum.

15 Og sem Sál sá það, að hann hegðaði sér viturlega, varð hann hræddur við hann.

16 En allur Ísrael og Júda elskaði Davíð, og hann gekk út og inn fyrir þeim.

17 Og Sál sagði við Davíð: sjá! elztu dóttur mína, Merab, vil eg gefa þér; reynstu mér að eins öruggur maður, og berst þú bardögum Drottins. En Sál hugsaði: mína hönd skal eg ekki á hann leggja; en leggi Fílistearnir hönd á hann.

18 Og Davíð mælti við Sál: hver em eg, og hvað mitt líf, ætt míns föður í Ísrael, að eg skyldi verða konungsins tengdasonur?

19 En um það leyti, sem Merab, dóttir Sáls, átti að giptast Davíð, var hún gefin Adriel Mehólatíta fyrir konu.

20 Og Míkal, dóttir Sáls, elskaði Davíð, og Sál var sagt það, og honum líkaði það vel.

21 Og Sál mælti: eg vil gefa honum hana, svo hún verði honum að snöru, og hönd Fílisteanna komi yfir hann. Og Sál talaði í annað sinn við Davíð: þú skalt mægjast við mig í dag.

22 Og Sál bauð þjónum sínum: talið við Davíð heimuglega, og segið: sjá! konunginum er vel til þín og öllum þjónum hans og því skaltu nú mægjast við konunginn.

23 Og þjónar Sáls töluðu þessi orð fyrir Davíðs eyrum. Og Davíð mælti: þykir yður það lítið, að mægjast við konunginn? eg em fátækur og lítills háttar maður!

24 Og þjónar Sáls báru honum þetta, og mæltu: einmitt þessi orð hefir Davíð talað.

25 Og Sál mælti: segið svo Davíð: konungurinn girnist einga brúðargáfu, heldur að eins hundrað yfirhúðir Fílisteanna, svo að hefnd verði goldin fjandmönnum konungsins. En Sál hugsaði, að láta Davíð falla fyrir hendi Fílisteanna.

26 Og þjónar hans báru Davíð þessi orð, og Davíð líkaði þetta, að

mægjast við konúnginn. Og enn var ekki tíminn kominn.

27 Þá tók Davíð sig til, og lagði af stað, hann og hans menn, og feldi meðal Fílisteanna tvö hundruð menn, og kom með yfirhúðir þeirra, og menn lögðu þær allar með tölu fyrir konúnginn, svo að hann skyldi ná mægðum við konúnginn; og Sál gaf honum Míkal, dóttur sína, fyrir konu.

28 Og Sál sá, og tók eptir því, að Drottinn var með Davíð; og Míkal, dóttir Sáls, elskaði hann (Davíð).

29 Og Sál hræddist Davíð enn meir, og sýndi honum fjandskap alla æfi.

30 Og þegar höfðingjar Fílistea fóru í hernað, var það í hvert sinn, að Davíð var heppnari en allir þjónar Sáls, og fór mikið orð af honum.

19. KAPÍTULI.

Hatur Sáls; vinátta Jónatans.

OG Sál talaði við Jónatan og við alla þjóna sína um það, að drepa Davíð. En Jónatan, syni Sáls, var mjög vel til Davíðs.

2 Og Jónatan sagði Davíð frá þessu, og mælti: faðir minn Sál sökist eptir að deyða þig; gættu þín nú á morgun, og fel þú þig, þar sem þú finst ekki.

3 En eg vil ganga út og koma með föður mínum á þann stað, þar sem þú ert, og vil tala um þig við föður minn, og vita, hvað það er, og segja þér svo aptur.

4 Og Jónatan talaði vel um Davíð við föður sinn Sál, og mælti svo við hann: konúngurinn syndgi sig ekki á þjóni sínum Davíð, því hann hefir ekki syndgað á móti þér, og hans verk eru þér mjög gagnleg.

5 Og hann hefir vogað lífi sínu, og lagt að velli Fíljsteann (Golíat), og Drottinn veitti Ísrael mikinn sigur. Þú hefir sæð það og glæðzt: hvers vegna viltu syndga þig á saklausu blóði, deyða Davíð án saka?

6 Og Sál skipaðist við orð Jónatans, sonar síns, og sór: svo sammarlega sem Drottinn lifir, hann skal ei verða drepinn.

7 Þá kallaði Jónatan á Davíð, og sagði honum öll þessi orð, og leiddi Davíð til Sáls, og hann stóð frammi fyrir honum sem áður.

8 Og aptur hófst ófriður, og Davíð fór út og barðist við Fílistea, og feldi mikinn fjölda þeirra, en þeir flýðu fyrir honum.

9 Þá kom illur andi frá Drottni yfir Sál; en hann sat í húsi sínu og hafði spjót sér í hendi; og Davíð læk á (hljóðferi) með sinni hendi;

10 Og Sál leitaðist við með spjótinu að leggja Davíð í gegn við vegginn; en hann skauzt undan Sál, og hann rak spjótið í vegginn, og Davíð flúði, og fór burt þá sömu nótt.

11 Þá sendi Sál sendimann í Davíðs hús, til að gæta hans og drepa hann um morguninn; en Míkal, kona hans, sagði Davíð frá, og mælti: ef þú bjargar ekki lífi þínu í nótt, þá verður þú deyddur á morgun.

12 Þá lét Míkal Davíð út um glugga, og hann fór og flúði, og komst undan.

13 Og Míkal tók líkneski og lagði í rúmið, og undir höfuðið geitstöku, og breiddi ábreiðu yfir.

14 Og þegar Sál sendi mann til að seekja hann, sagði hún: hann er veikur.

15 Og Sál sendi mann til að sjá Davíð, og mælti: ferid mér hann í rúminu, að eg geti drepid hann.

16 En þegar sendimenn komu, sjá! þá lá líkneskið í rúminu og geitstakan undir höfðinu.

17 Þá sagði Sál til Míkal: hvi hefir þú svikið mig svona, og látið óvin minn undan komast? Og Míkal sagði til Sáls: hann sagði við mig: sleptu mér! hversvegna ætti eg að deyða þig?

18 En Davíð flúði og komst undan og kom til Samúels í Rama, og sagði honum frá öllu, sem Sál hafði gjört honum, og hann fór með Samúel, og þeir bjuggu í Najót.

19 Þetta frétti Sál, því menn sögðu: sjá! Davíð er í Najót hjá Rama.

20 Þá sendi Sál menn, til að seekja Davíð, og sem þeir sáu söfnuð spámannanna, er spáðu, og Samúel, sem var þeirra forstöðumaður, þá kom Guðs andi yfir sendimenn Sáls, og þeir spáðu líka.

21 Og menn sögðu þetta Sál, og hann sendi aðra menn, og þeir spáðu einnig; og Sál sendi aptur í þriðja sinn sendimenn; þeir spáðu og.

22 Þá fór hann sjálfur til Rama, og kom til hins mikla vatnsskurðar í Sekú, og spurði og mælti : Hvar eru þeir Samúel og Davíð? Og menn sögðu : Sjá! í Najót hjá Rama.

23 Og hann fór til Najót hjá Rama, og yfir hann kom líka Guðs andi, og hann gekk alla leiðina spáandi, þangað til hann kom til Najót hjá Rama.

24 Og líka kastaði hann af sér klæðum, og spáði frammi fyrir Samúel, og lá þar nakinn allan daginn og alla nóttina. Því er máltekið : Er Sál einnig meðal spámannanna?

20. KAPÍTULI.

Davíð og Jónatan verða að skilja.

OG Davíð flúði frá Najót hjá Rama, og kom og talaði við Jónatan : Hvað hefi eg gjört? hver er yfirsjón mín og synd á móti föður þínum, að hann situr um mitt líf?

2 Og hann mælti við hann : Það sè fjærri! þú munt ekki deyja; sjá! faðir minn gjörir ekkert, hvorki smátt né stórt, að hann láti mig ei vita það; og hversvegna mundi faðir minn leyna mig þessu? nei, það er ekki svo!

3 Og Davíð fór í annað sinn, og mælti : Faðir þinn hefir tekið eptir, að eg hefi fundið náð í þínum augum, og svo hugsaði hann : Jónatan skal ekki vita þetta, svo hann hryggist ekki. En svo sannarlega sem Drottinn lifir og þú lifir! milli mín og dauðans er að eins eitt fótmál.

4 Og Jónatan mælti til Davíðs : Það, sem hjarta þitt girnist, vil eg gjöra þér.

5 Og Davíð sagði til Jónatans : sjá! á morgun er túnglkomudagur, og mér ber að sitja til borðs með konúnginum, en leyfðu mér að fara burt, og eg vil fela mig úti á landinu allt til þriðja kvölds.

6 Ef nú faðir þinn saknar mín, þá segðu : Davíð hefir fengið leyfi hjá mér að hlaupa til Betlehem, borgar sinnar, því þar er ársfórn fyrir alla ættina.

7 Segi hann þá : Það er gott, þá á þjón þinn von á friði; en verði hann, reiður, þá máttu hafa það til marks um, að honum býr ilt í sinni.

8 Sýndu nú góðsemi þjóni þínum,

því í Drottins fóstbræðralag hefir þú látið þinn þjón ganga við þig. En sè nokkur yfirsjón hjá mér, þá drep þú mig. Því hversvegna skyldir þú vilja fara með mig til föður þíns?

9 Og Jónatan mælti : Fjærri mér sè það, að eg skyldi ei láta þig vita, ef eg verð var við, að ályktað er, að eitthvað ilt skuli yfir þig koma af hendi föður míns!

10 Og Davíð sagði við Jónatan : Hver lætur mig vita það? og hversu harðlega mundi faðir þinn svara þér (ef þú gjörðir það).

11 Og Jónatan sagði við Davíð : Kom! látum oss ganga út á landið. Og þeir gengu báðir út á landið.

12 Og Jónatan mælti við Davíð : Drottinn, Israels Guð! (heyri, hvað eg mæli :) þegar eg hefi grennslazt eptir hjá föður mínum, á morgun um þetta leyti, eða daginn þar eptir, og sè, að Davíð er óhætt, og eg þá ekki sendi til þín og opinbera þér það.

13 Þá skal Drottinn gjöra við Jónatan það og það, og enn fremur : hafi faðir minn ilt í sinni við þig, þá mun eg láta þig vita það, og láta þig í burtu, svo þú farir í friði. Og Drottinn sè með þér, eins og hann hefir verið með mínum föður.

14 En ekki (sè hann með þér), nema þú auðsýnir mér Drottins miskunsemi, meðan eg em á lífi, að eg ekki deyi.

15 Og nema þú takir ekki þína miskun frá mínu húsi að eilífu, og ekki, eptir að Drottinn hefir upprætt sérhvern óvin Davíðs úr landinu.

16 Og svo gjörði Jónatan sáttmála við Davíðs hús, og mælti : Drottinn hefni fyrir Davíð á hans óvinum!

17 Og Jónatan sór Davíð, enn einu sinni, því hann elskaði hann, já, elskaði hann sem sína eigin sál.

18 Og Jónatan sagði til hans : Á morgun er túnglkoma; þá verður þín saknað, því eptir því mun verða tekið, að sæti þitt er autt.

19 En daginn þar eptir, þá hraða þú þér og kom á þann stað, þar sem þú fólst þig vonda daginn, og vertu hjá klettinum Asel.

20 Og eg mun skjóta þremur örnum á hlið við hann, eins og eg vilji skjóta til marks.

21 Og sjá! eg mun senda svein (minn) (og segja): farðu! sökту örvarnar! segi eg við hann: sjá örvarnar eru hærna megin við þig, sökту þær! þá skaltu koma; því þá er þér óhætt, og ekkert er (að óttast), svo sannarlega sem Drottinn lifir!

22 En segi eg við sveininn: sjá! örvarnar eru hinu megin fram undan þér, þá far þú, því Drottinn hefir skipað þér að fara.

23 En sú sök, sem við höfum talað um, eg og þú, þá sjá! Drottinn er milli mín og milli þín að eilífu.

24 Og svo fól Davíð sig út á landinu. Og það var túnglkoma, og konungurinn settist að máltíð til að eta.

25 Og konungurinn settist í sæti sitt í þetta sinn, sem ætíð, í sætið við vegginn; og Jónatan stóð upp, og Abner settist hjá Sál, og menn sáu, að Davíðs rúm var autt.

26 En Sál sagði ekkert þenna dag, því hann hugsaði: honum hefir eitt-hvað það til viljað, að hann er ekki hreinn; vissulega er hann ekki hreinn.

27 En daginn eptir annan dag túnglkomunnar, þegar menn sáu Davíðs rúm autt, þá sagði Sál við son sinn Jónatan: Hvers vegna hefir Ísaí son hvorki í gær né í dag komið til máltíðar?

28 Og Jónatan svaraði Sál: Davíð fékk hjá mér leyfi að fara til Betlehem,

29 Og sagði: leyfðu mér að fara, því vèr höfum ættfórn í staðnum, og bróðir minn hefir boðið mér, og hafi eg náð fundið í þínum augum, þá leyfðu mér að fara, að eg sjái bræður mína; því er þann ekki kominn til konungsins borðs.

30 Þá varð Sál reiður við Jónatan, og mælti: Þú þverbrotni og óhlýðni son! veit eg ekki, að þú elskar Ísaí son þér til skammar, og móður þinni til mestu skammar?

31 Því svo lengi sem Ísaí son lifir á jörðunni, munt þú ekki standast, þú og þinn konungdómur. Og sendu nú, og láttu sökja hann og koma með hann til mín; því hann er dauðans barn.

32 Og Jónatan svaraði Sál, föður sínum, og mælti: Hví skal deyða hann? hvað hefir hann gjört?

33 Þá svaraði Sál að honum spjótí, til að leggja hann í gegn. Og Jónatan sá, að það var fastráðið af föður sínum, að deyða Davíð.

34 Og Jónatan stóð upp frá borðinu, logandi af reiði, og át ekki þann annan dag túnglkomunnar; því hann var ángurvær vegna Davíðs, af því faðir hans hafði gjört honum háð-úng.

35 Og morguninn (eptir) gekk Jónatan út á land, á þann stað, sem tiltekið var við Davíð, og lítill sveinn með honum.

36 Og hann sagði við svein sinn: Hlaup þú, sökту nú örvarnar, sem eg ætla að skjóta! Sveinninn hljóp, og hann skaut örvunum yfir hann fram.

37 Og sem sveinninn kom á þann stað, sem örinn lá, er Jónatan hafði skotið, kallaði, Jónatan eptir honum og mælti: Er ekki örinn hinu megin fram undan þér?

38 Og Jónatan kallaði til sveinsins: Flýttu þér, stattu ekki kyrr! Og svo tindi sveinn Jónatans örvarnar saman og kom til herra síns,

39 En pilturinn vissi ekkert; þeir Jónatan og Davíð vissu einir, hvað þetta átti að þýða.

40 Og Jónatan fékk sveini sínum vopnin og mælti: Farðu nú, og ber þú þetta inn í staðinn.

41 Sveinninn fór, og Davíð tók sig upp þar að sunnanverðu, og féll á fram til jarðar, og hneigði sig þrisvar sinnum, og þeir kysstu hvor annan og grétu hvor með öðrum, þángað til Davíð grét hástöfum.

42 Og Jónatan sagði til Davíðs: far þú nú í friði! en það, sem við báðir höfum svarið við Drottins nafn, og sagt: Drottinn sè milli mín og milli þín, og milli míns sæðis og þíns sæðis að eilífu þá sè það svo.

43 Og hann tók sig upp og fór, og Jónatan kom til staðarins.

21. KAPÍTULI.

Davíð flýr til Nóbe, og þaðan til Akis, konungs í Gat.

OG Davíð kom til Nóbe, til prests-ins Abimeleks; og Abimelek

gekk þegar á móti Davíð, og mælti : Hversvegna ertu einsamall og einginn maður með þér?

2 Og Davíð sagði til prestsins Abímeleks : konúngurinn hefir trúað mér fyrir erindi nokkru, og mælti við mig : einginn maður má vita neitt af þessu erindi, vegna hvers eg sendi þig, og sem eg hefi falið þér á hendur ; og sveinana lét eg frá mér á þeim sama stað.

3 Og nú, hvað er þér fyrir hendi? gefðu mér 5 brauð eða hvað sem þú hefir.

4 Og presturinn svaraði Davíð, og mælti : Hér er ekkert almennilegt brauð til, heldur hin heilögu brauð ; hafi þjónarnir að eins haldið sér frá konum.

5 Og Davíð svaraði prestinum og sagði til hans : Kvenna er oss varnað síðan í gær og fyrra dag, að eg fór af stað, og ker þjónanna voru hrein, og nú eru þau (brauðin) á leið að verða almennileg, því í dag á að láta ný skoðunarbrauð á borðið.

6 Þá gaf presturinn honum hið heilaga brauð, því þar var ekkert brauð, nema skoðunarbrauðið, sem menn tóku frá Drottins augliti, til þess að leggja þar aptur volgt brauð, daginn sem hitt (brauðið) var burt tekið.

7 En þar var inni maður nokkur sama dag af þjónum Sáls frammi fyrir Drottni, að nafni Dóeg, Edómíti, umsjónarmaður yfir Sáls hirðurum.

8 Og Davíð sagði til Abímeleks : Er þér ekki við hönd spjót eða sverð? því hvorki mitt sverð, nè mín vopn hefi eg tekið með mér, því konungs-erindið bar brátt að.

9 Og presturinn mælti : Sverð Goliáts, Filisteans, sem þú feldir í Eikidalnum, sjá! það er sveipað dúk, á bak við hökulinn ; viljir þú taka það, þá taktu það! því hér er ekkert annað en það. Og Davíð mælti : þess maki er ekki til. Fáðu mér það.

10 Síðan tók Davíð sig upp, og flúði þann sama dag fyrir Sál, og kom til Akís, konúngs í Gat.

11 Og þjónar Akís töluðu um hann : Er þetta ekki Davíð, landsins konúngur? sýngu þær ekki (konurnar) um hann, honum til vegs, segjandi :

Sál feldi þúsund, og Davíð 10 þúsund?

12 Og Davíð hugfesti þessi orð, og hræddist Akís, konúnginn í Gat.

13 Og hann læzt vera vitskurtur fyrir þeirra augum, og hagaði sér álfslega, rispaði vængjahurð hallardyranna og skirpti í skeggið.

14 Þá mælti Akís til þjóna sinna : Sjá! þar sjáið þér mann, sem hagar sér sem vitfirringur ; hví komið þér með hann til mín?

15 Hefi eg ekki nóg af vitfirringum, að þér komið með þenna til að ærast fyrir augum mér? á hann að koma í mitt hús?

22. KAPÍTULI.

Davíð verður flokksforingi ; ættmenn hans fara úr landi. Prestarnir drepnir.

OG Davíð fór þaðan, og komst undan í hellinn Adúllam. Og bræður hans og alt hans föðurhús heyrði það, og komu þangað til hans.

2 Og að honum drógust allir þeir, sem voru í kröggum og skuldum, og sem ilt var í (við stjórnina), og hann gjörðist höfðingi þeirra, og með honum voru nálægt 4 hundruð manns.

3 Og Davíð fór þaðan til Misper í Móabslandi, og sagði við Móabskonúng : Leyf föður mínum og móður minni að vera hér, þangað til eg sé, hvað Guð gjörir við mig.

4 Og hann leiddi þau fyrir Móabskonúng, og þau voru hjá honum, á meðan Davíð var (á fjöllumunum) í óbygdinni.

5 Og spámaðurinn Gad sagði við Davíð : Vertu ekki á fjöllumunum ; far þú hëðan og til landsins Júda. Þá fór Davíð, og kom í skóginn Haret.

6 Og Sál frétti, að menn vissu af Davíð og þeim mönnum, sem með honum voru. En Sál sat í Gíbea, undir runninum á hæðinni, og hafði spjót í hendi, og allir hans þjónar stóðu hjá honum.

7 Og Sál mælti til þjóna sinna, sem hjá honum stóðu : Heyrið, þér Benjamínitar! ætli Ísai son geffi yður öllum akra og víngarða, og gjöri yður alla að höfuðsmönnum yfir þúsund (manns), og höfuðsmönnum yfir hundrað (manns),

8 Að þér allir hafið samsvarizt móti mér, og einginn hefir sagt mér frá

því, þá sonur minn gjörði sáttmála við Ísai son, og einginn yðar hefir tekið upp þykkjuna fyrir mig, og opinberað mér það, að sonur minn hefir egnt upp á móti mér þræl minn, sem umsátursmann, eins og nú er fram komið?

9 Þá svaraði Edómítinn Dóeg, sem stóð hjá þjónum Sáls, og mælti: eg sá Ísai son koma til Nóbe, til Abímeleks, sonar Ahítúbs.

10 Og hann aðspurði Drottin fyrir hann, og matvæli gaf hann honum, og sverð Golíats, Filisteans, fékk hann honum.

11 Þá sendi konúngurinn eptir prestinum Abímelek, syni Ahítúbs, og eptir öllu hans föðurhúsi, prestunum, sem voru í Nóbe, og þeir komu allir til konúngsins,

12 Og Sál mælti: heyr þú þá, Ahítússon. Og hann sagði: hér em eg, herra minn!

13 Og Sál mælti til hans: hversvegna hafð, þér samsvarizt á móti mér, þú og Ísai son, þar eð þú fækst honum brauð og sverð, og spurðir Guð fyrir hann, að hann gjörði uppreisn móti mér sem umsátursmaður, eins og nú er fram komið?

14 Og Abímelek svaraði konúnginum og mælti: Og hver er meðal allra þinna þjóna svo trúr sem Davíð, konúngsins tengdason, sem hefir aðgáng til þinna leyndarráða og er heiðraður í þínu húsi?

15 Hefi eg þá byrjað í dag að spyrja Guð fyrir hann? fjærri sé mér það! leggi konúngurinn ekkert sínum þjón til lasts, nè öllu mínu föðurhúsi; því þinn þjón hefir ekki vitað neitt af öllu þessu, mikið nè lítið.

16 En konúngurinn mælti: deyjá hlýtur þú, Abímelek! þú og alt hús föður þíns.

17 Og konúngurinn sagði til hirðmannanna, sem hjá honum stóðu: Gángið að, og drepjið presta Drottins, þar eð og þeirra hönd er með Davíð, og af því þeir vissu, að hann flúði, og hafa ekki opinberað mér það; en þjónar konúngsins vildu ekki út rétta hönd sína til að deyða presta Drottins.

18 Þá mælti konúngurinn til Dóegs: Gakk hér að, og drep þú prestana!

þá gekk Edómítinn Dóeg að, og vann á prestunum, og deyddi á þeim sama degi áttatigi og fimm menn, sem báru línhökul.

19 Og Nóbe, stað prestanna, sló hann með sverðseggjum, menn og konur, börn og brjóstmylklinga, uxa, asna og sauði með sverðseggjum.

20 Og einn af sonum Abímeleks, sonar Ahítúbs, komst undan; hann hét Abíatar, og flúði til Davíðs.

21 Og Abíatar sagði Davíð frá, að Sál hefði myrt presta Drottins.

22 Og Davíð sagði til Abíatars: Eg vissi það hinn sama dag, að Edómítinn Dóeg var þar, og að hann mundi segja Sál frá; eg em sekur í lífláti allra þinna ættmanna.

23 Vertu með mér og óttast ekki, því sá, sem sökist eptir mínu lífi, sökist og eptir þínu lífi; því ertu vel varðveittur hjá mér.

23. KAPÍTULI.

Davíð er ofsóktur og svikinn.

OG menn færðu Davíð fregn og sögðu: Sjá! Filistear herja á Regíla, og þeir ræna kornhlöðurnar.

2 Þá spurði Davíð Drottin og sagði: Á eg að fara og slá þessa Filístea? Og Drottinn sagði til Davíðs: Far þú og slá Filísteana, og frelsaðu Regíla.

3 En Davíðs menn sögðu til hans: Sjá! vèr erum hræddir um oss hér í Júda, hversu miklu framar, ef vèr förum til Regíla mót herfylkingum Filísteanna.

4 Þá spurði Davíð Drottin aptur, og Drottinn svaraði honum og mælti: Taktu þig upp og far til Regíla! því eg gef Filísteana í þína hönd.

5 Og síðan fór Davíð og hans menn til Regíla, og bardist við Filístea, og rak þeirra flokka á flótta, og lagði að velli fjölda þeirra, og svo frelsaði Davíð þá í Regíla.

6 En þegar Abíatar, sonur Abímeleks, flúði til Davíðs í Regíla, þá hafði hann með sér hökulinn.

7 Og Sál var sagt, að Davíð væri kominn til Regíla. Þá mælti Sál: Guð hefir gefið hann í mína hönd, fyrst hann hefir læst sig inni og er kominn í borg, sem hefir hlið og slagbranda.

8 Og Sál lét saman kalla alt fólkið

til bardaga, svo það færi til Regíla, og settist um Davíð og hans menn.

9 Og þegar Davíð frétti, að Sál sat á svikráðum við sig, sagði hann við prestinn Abíatar: Kom þú hingað með hökulinn.

10 Og Davíð mælti: Drottinn, Ísraels Guð! þinn þjón hefir heyrt, að Sál ætli sèr að koma til Regíla, til að brjóta niður stáðinn mín vegna;

11 Ætla borgarmennirnir í Regíla framselji mig í hans hönd? ætla að Sál komi, eins og þinn þjón hefir heyrt? Drottinn, Ísraels Guð! kunn-gjör þú það þínum þjóni. Og Drottinn svaraði: Hann mun koma.

12 Og Davíð mælti: Munu borgarmenn í Regíla fram selja mig og mína menn í Sáls hönd? Og Drottinn sagði: Þeir munu fram selja þig.

13 Þá tók Davíð sig upp og hans menn, hér um bil 6 hundruð, og þeir lögðu af stað frá Regíla, og fóru, hvert sem þeir gátu farið. Þegar Sál frétti það, að Davíð væri flúinn frá Regíla, þá slepti hann herförinni.

14 Og Davíð var í eyðimörkinni á fjöllum, á fjöllum í eyðimörkinni Síf. Og Sál ofsókti hann, meðan hann lifði, en Guð gaf hann ekki í hans hönd.

15 Og Davíð sá, að Sál hafði lagt af stað, til að seekjast eptir hans lífi, en Davíð var í eyðimörkinni Síf, í skóginum.

16 Og Jónatan, sonur Sáls, tók sig til, og kom til Davíðs í skóginn, og styrkti hans hönd með Guði.

17 Og hann sagði við hann: Vertu óhræddur! Því hönd föður míns Sáls mun ei hitta þig, og þú munt verða konungur yfir Ísrael, og eg vil ganga þér næst; og faðir minn Sál veit það.

18 Og þeir gjörðu báðir sáttmála fyrir Drottni, og Davíð var í skóginum kyrr, en Jónatan fór heim til sín.

19 Þá komu Síftar til Sáls í Gíbea og sögðu: Davíð hefir falið sig hjá oss á fjöllum í skóginum, á fjallinu Hakíla, sem er sunnarlega í eyðimörkinni.

20 Og nú, ef konúnginum lízt, að fara, þá legg þú nú af stað; oss er það auðvelt, að fram selja hann í konúngsins hönd.

21 Og Sál mælti: Blessaðir seud þér af Drottni, að þér hafið aumkazt yfir mig.

22 Farið nú og takið vel eptir, og njósnid og sjáið hvar hann hefur aðsetur sitt og, hver hann hefir sæð þar; því menn hafa sagt mér, að hann sè mikið viðsjáll.

23 Og sjáið nú til og njósnid um öll hans fylgsni, sem hann felur sig í, og komið aptur til mín með vissu, að eg fari með yður! Og ef að hann er í landinu þá skal eg finna hann meðal allra Júda þúsunda.

24 Þá tóku þeir sig upp, og fóru á undan Sál til Síf. En Davíð og hans menn voru í eyðimörkinni Maon, á slöttunni suður í eyðimörkinni.

25 Og Sál og hans menn lögðu af stað að leita hans. En menn sögðu það Davíð, og hann fór niður af hömrnum, og staðnæmdest í Maons eyðimörk. Og sem Sál heyrði það, fór hann eptir Davíð inn í eyðimörkina Maon.

26 Og Sál fór öðru megin við fjallið, en Davíð og hans menn hinu megin við fjallið; og Davíð flýtti sèr að komast undan Sál; en Sál og hans menn umkríngdu Davíð og hans menn, til að ná þeim.

27 En sendimaður kom til Sáls og mælti: Kom þú nú fljótt! Því Filistearnir eru komnir inn í landið.

28 Þá snéri Sál aptur, og hætti að elta Davíð, og fór á móti Filisteum; því var sá staður kallaður Selama Helkót (skilnaðarklettur).

24. KAPÍTULI.

Davíð sparar líf Sáls í hellinum.

OG Davíð fór þaðan upp á við, og staðnæmdest á Engedisfjöllum.

2 Og þegar Sál kom aptur úr herförinni móti Filisteum, báru menn honum tíðindi og sögðu: Sjá! Davíð er í Engedis eyðimörku.

3 Þá tók Sál 3 þúsundir manns, einvalalið af öllum Ísrael, og lagði af stað, til að leita Davíðs og hans manna í Steingeitahömrnum.

4 Og hann hitti fjárhirdara hjá veginum; þar var hellir, og Sál gekk inn í hann, til að hylja fœtur sína; en Davíð og hans menn sátu inst í hellinum.

5 Þá sögðu menn Davíðs við hann : Sjá ! þessi er dagurinn, sem Drottinn hefur talað um við þig : sjá ! eg gef þinn óvin í þína hönd ; gjörðu því við hann það, sem þér gott þykir. Og Davíð stóð upp, og sneið í kyrrþey lafið af Sals skikkju.

6 En eptir á gramdið Davíð, að hann hefði af skorið Sals skikkjulaf.

7 Og sagði við sína menn : Drottinn láti það vera fjærri mér, að eg gjöri slíkt við minn herra, Drottins smurða, að eg leggi hönd á hann ! því Drottins smurði er hann.

8 Og Davíð apraði sínum mönnum með orðum, og leyfði þeim ekki að ráðast að Sál. En Sál stóð upp úr hellinum, og gekk út á veginn.

9 Og eptir það stóð Davíð upp, og gekk út úr hellinum, og kallaði eptir Sál og mælti : Minn herra, konungur ! Þá leit Sál við, og Davíð beygði sitt andlit til jarðar og laut honum.

10 Og Davíð sagði til Sals : Hví hlýðir þú á tal þeirra manna, sem segja : sjá ! Davíð situr um líf þitt.

11 Sjá ! á þessum degi hafa þín augu sæð, að Drottinn gaf þig í mína hönd í hellinum ; og menn eggjuðu mig, að eg skyldi drepa þig, en eg sparaði líf þitt og hugsaði : eg skal ekki leggja hendur á herra minn, því hann er Drottins smurði.

12 Og sjá faðir minn ; sjá hær lafið af þinni yfirhöfn í minni hendi ! því að eg sneið lafið af þinni yfirhöfn, og deyddi þig ekki ; þar af skaltu þekkja og sjá, að ekkert ilt er í minni hendi, nè misgjörningur, og að eg hefi ekki brotið á móti þér ; en þú seekist eptir mínu lífi, til að ná því.

13 Drottinn dæmi milli mín og þín, og hefni mín á þér ; en hendur legg eg ekki á þig.

14 Eins og orðtak hinna gömlu segir : Af vondum kemur vont ; en mína hönd legg eg ekki á þig.

15 Hvern eltir konungurinn af Ísrael ? hvern ofsækir þú ? dauðan hund, eina fló.

16 Sè því Drottinn dómari og dæmi milli mín og þín, og sjái til, og taki minn málstað, og útvegi mér rétt af þinni hendi.

17 Og þegar, Davíð hafði endað þetta tal við Sál, mælti Sál : er það

þín raust, minn sonur Davíð ? Og Sál upp hóf sína raust og grèt.

18 Og hann mælti til Davíðs : Þú ert réttvisari en eg ; því þú hefir sýnt mér gott, en eg hefi sýnt þér ilt,

19 Og þú hefir látið sjá í dag, að þú hefir gjört mér gott, að þú deyddir mig ekki, þó Drottinn gæfi mig í þína hönd.

20 Því hitti einhver sinn óvin, mun hann þá láta hann fara í friði ? Svo umbuni Drottinn þér góðu fyrir þenna dag, það sem þú gjörðir mér.

21 Og sjá nú ! eg veit, að þú munt verða konungur, og Ísraels konungdómur staðfestist í þinni hendi ;

22 Svo sver mér nú við Drottin, að þú skulir ekki uppræta niðja mína eptir mig, og ekki af má mitt nafn úr húsi föður míns.

23 Og Davíð sör Sál, og Sál fór heim til sín, og Davíð og hans menn fóru upp á fjallið.

25. KAPÍTULI.

Samúel deyr. Nabals aðsjálni.

OG Samúel dó, og allur Ísrael saman safnaðist, og þeir syrgðu hann, og grófu hann í sínu húsi í Rama. Og Davíð tók sig upp og fór í eyðimörkina Paran.

2 En maður var í Maon, sem hafði bú á Karmel, og hann var flugríkur, átti 3 þúsund saudi og þúsund geitur, og hann klipti saudi sína á Karmel.

3 En maðurinn hét Nabal, og nafn konu hans var Abígael, og konan var vitur og fríð sýnum, en maðurinn harður og vondur viðureignar, og af Kalebs ætt.

4 Og Davíð frètti í eyðimörkinni, að Nabal klipti saudi sína.

5 Þá sendi Davíð 10 sveina, og sagði til sveinanna : Farið til Karmel, og gangið fyrir Nabal, og spyrjið í mínu nafni um hans velvegnan,

6 Og mælið svo : friður sè með þér ! vegni þér vel og þínu húsi, og öllu, er þér viðvíkur !

7 Og nú hefi eg heyrt, að þeir klippi saudi þína ; og nú hafa þínir hirdarar verið með oss ; vér höfum ekkert mein gjört þeim, og ekkert hafa þeir mist nokkurn tíma, alla þá tíð sem þeir voru á Karmel.

8 Spyr þú sveina þína ; þeir munu segja þér hið sanna, og því bið eg, að

sveinarmínir finni náð í þínum augum, því á hátíðisdegi erum vér til þín komnir; gefðu, vinur! þínum þjónum og þínum syni Davíð, það sem þú hefir fyrir hendi!

9 Og svo komu Davíðs sveinar og töludu við Nabal einmitt þessi orð í Davíðs nafni, og þögnuðu svo.

10 En Nabal svaraði þjónum Davíðs, og mælti: Hver er Davíð? og hver er Ísai son? nú á dögum eru margir þjónar, sem strjúka frá húsbændum sínum.

11 Og á eg nú að taka mitt brauð og mitt vatn, og mitt kjöt, sem eg hefi slátrað handa þeim, sem klippa fêð, og gefa það mönnum, sem eg ekki þekki, ekki veit, hvaðan eru?

12 Og Davíðs sveinar fóru sína leið, snëru aptur, komu og sögðu honum einmitt öll þessi orð.

13 Þá mælti Davíð til sinna manna: Gyrðist nú hver og einn yðar sínu sverði! Og þeir gyrtust, hver sínu sverði, og Davíð gyrtist og sínu sverði, og þeir fóru með Davíð, nálægt 4 hundruð manns, og tvö hundruð voru eptir hjá farángrinum.

14 En sveinn nokkur af sveinunum sagði Abígael, konu Nabals, frá, og mælti: Heyrðu! Davíð hefir sent sendimenn úr eyðimörkinni, til að óska húsbónda vorum heilla, en hann jós yfir þá faryrðum;

15 Og mennirnir eru mikið góðir við oss, og þeir hafa ekkert mein gjört oss, og vér höfum aldrei mist neitt, meðan vér vorum með þeim, þá vér vorum á mörkinni.

16 Þeir voru sem girðing í kríngum oss dag og nótt, meðan vér vorum með þeim og höldum fenu til haga.

17 Og hugsaðu nú um, og sjáðu til, hvað þú skalt gjöra, því ógæfa er búin húsbónda vorum og öllu hans húsi, og hann er svo vondur maður, að ekki má við hann mæla.

18 Þá brá Abígael við, og tók 2 hundruð brauð, og 2 vínbrúsa, og 5 uppsöðna sauði, og 5 mæla af bökuðu axi, og hundrað þurra vínberjaklása, og 2 hundruð fíkjukökur, og klyfjaði asna,

19 Og mælti til sveinanna: Farið á undan mér! sjá! eg kem á eptir

yður. En manni sínum Nabal sagði hún ekkert.

20 Og þegar hún reið asnanum og var komin niður af fjallinu, sjá! þá komu þeir Davíð og hans menn á móti henni, og hún hitti þá þar.

21 En Davíð hafði sagt: Já! til einkis hefi eg verndað alt, sem þeim manni til heyrði í eyðimörkinni, svo að ekkert af því glataðist nokkurn tíma, sem hann átti, og hann hefir launað mér gott með illu.

22 Svo gjöri Guð Davíðs óvinum, og enn fremur, eg skal ekki láta eptir verða, þegar birtir á morgun, af öllu, sem hann á, ekki svo mikið sem hund.

23 En er Abígael sá Davíð, sté hún sem skjótast niður af asnanum, og féll fram fyrir Davíð á sitt andlit, og beygði sig til jarðar,

24 Og féll honum til fóta og mælti: minn herra! alt bytni á mér! leyfðu samt þinni ambátt að tala fyrir þínum eyrum, og heyrðu tal þinnar ambáttar.

25 Minn herra gefi eingan gaum þessum vonda manni, Nabal, því eins og hans nafn þýðir, er hann! Flón (Nabal) er hans nafn, og flónskan er honum eiginleg, og eg, þín þerna, hefi ekki sæð sveina míns herra, sem þú sendir.

26 Og nú, minn herra! svo sannarlega sem Drottinn lifir, og þín sál lifir, Drottinn hefir aprað þér frá, að út hella blóði og að útvega þér liðsend með eigin hendi, og sæu þínir óvinir sem Nabal, og þeir, sem leita ófara herra míns!

27 Og þessa gáfu, sem þín þerna hefir fært mínum herra, látið gefa hana sveinunum, sem fylgja mínum herra.

28 Fyrirgef afbrot þinnar ambáttar! því veita mun Drottinn mínum herra staðfast hús, því minn herra stríðir Drottins stríði, og ekki mun ilt hjá þér finnast, meðan þú lifir.

29 Og þó maður sæ risinn upp til að ofsækja þig, og sækjast eptir þínu lífi, þá sæ líf míns herra bundið í bindini enna lifendu hjá Drottni, þínum Guði, og lífi þinna óvina mun hann mitt úr slönguinni burt þeyta.

30 Og þegar Drottinn hefir algjört

þetta við minn herra, eins og hann hefir þér góðu heitið, og gjört þig að konungi yfir Israel.

31 Þá mun það ekki verða til ásteytingar eða til hjartasorgar mínum herra, að þú hafir út helt blóði án orsaka, og að minn herra hafi hjálpað sjálfum sér. En þegar Drottinn gjörir vel við minn herra, þá minstu þinnar ambáttar.

32 Og Davíð mælti til Abígael: Lofaður veri Drottinn, Ísraels Guð, sem sendi þig í dag á móti mér!

33 Og vegsamað sè þitt vit, og vegsömuð sèrt þú, að þú í dag aptrar mér frá, að baka mér blóðskuld, og rétta hluta minn með eigin hendi!

34 En svo sannarlega sem Drottinn lifir, Ísraels Guð, sem apraði mér frá, að gjöra þér ilt! hefðir þú ekki svo fljótt komið á móti mér, þá hefði ekkert af Nabal verið eptir orðið í birtíngu á morgun, ekki einn hundur.

35 Og Davíð tók af hennar hendi við því, sem hún kom með, og sagði til hennar: Far þú í friði heim til þín! sjá! eg hefi hlýtt þinni raust og gefið gaum þínu málefni.

36 En er Abígael kom til Nabals, sjá! þá hafði hann veizlu í sínu húsi, sem konúngaveizlu, og hjarta Nabals var kátt og hann var æði-drukkinn. Og hún lét hann ekkert vita, hvorki stórt né smátt, alt til þess að morgni.

37 Og um morguninn, þegar (éið) var runnið af Nabal, þá sagði kona hans honum frá þessu; þá dó hans hjarta í hans kropp, og hann varð sem steinn.

38 Og nú liðu hær um bil 10 dagar, þá sló Drottinn Nabal, svo hann dó.

39 Og þá Davíð heyrði, að Nabal væri dauður, mælti hann: Lofaður sè Drottinn, sem heyrir hefir þá svívirðing, er Nabal gjörði mér, og sem hœlt sínum þjón frá illu; en Nabals vonzku hefir Drottinn látið bytna á sjálfs hans höfði. Og Davíð sendi og talaði við Abígael, til að taka sèr hana fyrir konu.

40 Og þjónar Davíðs komu til Abígael í Karmel, og töluðu við hana og sögðu: Davíð hefir sent oss til þín, til að taka þig handa sèr fyrir konu.

41 Þá stóð hún upp, og beygði sitt andlit til jarðar og mælti: Sjá! þú

þerna er sem ambátt, til að þvo fœtur á þjónum míns herra.

42 Og Abígael tók sig fljótt upp, og reið á asna, og 5 hennar þernur fylgdu henni, og hún fór með sendimönnum Davíðs, og varð hans kona.

43 Líka tók Davíð sèr Akínóam af Jesreel, og báðar urðu hans konur.

44 En Sál gaf Mikal dóttur sína, konu Davíðs, Paltí Laíssyni af Gallím.

26. KAPÍTULI.

Davíð sparar enn Sális líf.

OG Síftitar komu til Sális í Gíbea og sögðu: sjá! Davíð hefir falið sig á fjallinu Hakíla, austur í eyðimörkinni.

2 Þá tók Sál sig upp, og fór austur í eyðimörkina Síf, og með honum 3 þúsund manns, útvaldir af Ísrael, til að leita hans í eyðimörkinni Síf.

3 Og Sál setti herbúðir sínar á fjallinu Hakíla, sem er hjá veginum, austan til í eyðimörkinni; en Davíð var í eyðimörkinni, og þegar hann frétti, að Sál var kominn í eyðimörkina,

4 Gjörði hann út njósarmenn, og fékk að vita með vissu, að Sál var kominn.

5 Þá tók Davíð sig upp, og kom þangað, sem Sál hafði herbúðirnar. Og Davíð sá þann stað, þar sem Sál lá og Abner sonur Ners, hans hershöfðingi. En Sál lá í vagnborg, og fólkið hafði lagzt í kring um hann.

6 Og Davíð tók svo til orða, og mælti við Abímelek Hetíta og Abísái Serújúson, bróður Jóabs, og mælti: hver vill fara með mér í herbúðir Sál's? Og Abísái mælti: eg skal fara með þér.

7 Og svo kom Davíð og Abísái til fólksins um nótt, og sjá! Sál lá sofandi í vagnborginni, og spjót hans var rekið í jörðina til höfða honum, og Abner og fólkið lá í kring um hann.

8 Og Abísái sagði við Davíð: í dag hefir Guð gefið þinn óvin í þína hönd, og láttu mig nú reka spjótíð í gegnum hann niður í jörðina með einu lagi, og eg skal ekki þurfa að gefa honum annað (lag).

9 En Davíð sagði til Abísái: drep þú hann ekki! því hver leggur svo

hönd á Drottins smurða, að hann sleppi hjá hegningu?

10 Og Davíð sagði: svo sannarlega sem Drottinn lifir! nei (eg drep hann ekki)! heldur mun Drottinn slá hann; annaðhvort kemur hans dagur, svo hann deyr, eða hann fer í hernað, og fellur;

11 Drottinn láti það vera fjærri mér, að leggja hendur á Drottins smurða! Og taktu nú þarna spjótið við höfðalagið og vatnsskálina, og látum oss fara.

12 Og svo tók Davíð spjótið og vatnsskálina við höfðalag Sál, og þeir gengu burt, og einginn sá það, og einginn tók eftir því, og einginn vaknaði; því þeir sváfu allir, því fastur svefn frá Drottni var á þá fallinn.

13 Og Davíð gekk til hliðar, og upp á fjallsbrúnina langt frá; mikið var bilið milli þeirra.

14 Og Davíð kallaði til fólksins og Abners, sonar Ners, og mælti: svarar þú ekki, Abner? Og Abner svaraði og mælti: hver ert þú, sem kallar til konungsins!

15 Og Davíð mælti til Abners: ertu ekki maður? og hver er sem þú í Ísrael? og hvi hefir þú ekki vakað yfir þínum herra, konúnginum? því einn af fólkinu er kominn til að drepa konúnginn, herra þinn.

16 Svo sannarlega sem Drottinn lifir! það er ekki gott, sem þú hefir gjört; þér eruð dauðans börn, að þér hafið ekki vakað yfir yðar herra, Drottins smurða. Og sjá nú til, hvar spjótið er og vatnsskálina, sem stóð við konungsins höfðalag.

17 Þá þekti Sál Davíðs róm og mælti: Er þetta þín raust, sonur minn, Davíð? Og Davíð mælti: Já! mín raust, minn herra konúngur?

18 Og hann mælti: Hvers vegna ofsækir þá herra minn þræl sinn? því hvað hefi eg gjört, og hvað ilt er í minni hendi?

19 Og heyri þó nú minn herra konúngur mál síns þræls! hafi Drottinn egnt þig upp á móti mér, þá lát þú upp tendra (rjúka) matfórn; en ef menn hafa gjört það, þá sæu þeir bölvaðir fyrir Drottni (sem valda því), að eg má ekki vera í Drottins erfð,

og sem segja: far þú! þjóna þú öðrum guðum!

20 En mitt blóð falli ekki á jörð langt burtu frá Drottins augliti, því Ísraels konúngur er lagður á stað til að elta fló, eins og menn elta rjúpu á fjöllum.

21 Þá mælti Sál: Eg hefi syndgað; hverf aptur son minn Davíð! því eg skal nú ekki framar gjöra þér mein, af því að líf mitt var á þessum degi dýrmætt í þínum augum; sjá! eg hefi breytt heimskulega, mér hefir mikillega yfir sætt.

22 Og Davíð svaraði og sagði: Sjá! hær er konungsins spjót, og komi nú einn af sveinunum hingað til að sækja það.

23 En Drottinn mun umbuna sér hverjum hans réttvísi og hans ráðvendni, þar eð Drottinn gaf þig í dag í mína hönd, og eg vildi ekki leggja mína hönd á Drottins smurða.

24 Og sjá! eins og þitt líf var mikils metið í mínum augum á þessum degi, eins mun mitt líf mikils metið í augum Drottins, að hann frelsi mig úr allri þröng.

25 Og Sál mælti við Davíð: Blessaður sértu, son minn Davíð! áforma muntu og framkvæma! Og svo fór Davíð sína leið, en Sál snéri aptur heim til sín.

27. KAPÍTULI.

Davíð sezt að í Siklag.

OG Davíð sagði í sínu hjarta: Einhvern tíma tekst Sál að drepa mig; ekkert er betra, en að eg forði mér; já, eg skal flýja í Filistealand, þá hættir Sál að elta mig um allt Ísraelsland, og eg slepp úr greipum hans.

2 Síðan tók Davíð sig upp, hann og þau 6 hundruð manns, sem hjá honum voru, og fór til Akis, sonar Maoks, konungs í Gat.

3 Og Davíð var hjá Akis í Gat, hann og hans menn, hver með sínu húsi, Davíð með báðum sínum konum, Ahínóam frá Jesreel, og Abigael, konu Nabals, frá Karmel.

4 Og þegar Sál frétti, að Davíð væri flúinn til Gat, leitaði hann hans ekki framar.

5 Og Davíð sagði til Akis: hafi eg fundið náð í þínum augum, þá lát þú

gefa mër bústað í einhverjum stað í landinu, því hversvegna á þjón þínu að búa hjá þér í konungsstaðnum?

6 Þá gaf Akís honum þann sama dag Siklag; þannig er Siklag kominn undir Júða konunga alt til þessa dags.

7 Og tala þeirra daga, sem Davíð bjó í landi Filisteanna, var eitt ár og 4 mánuðir.

8 Og Davíð og hans menn fóru herför, og gjörðu árás Gesúrítum og Girsítum og Amalekítum. Þessir bjuggu í landinu frá fornöld, alt til Sjúr og alt til Egyptalands.

9 Og Davíð gjörði hervirki í landinu, og lét hvorki mann né konu lifa, og tók sauði og naut og asna og úlfalda og klæði; fór svo heim aptur, og kom til Akís.

10 Og Akís sagði: Hvar hafið þér gjört árás í dag? Og Davíð mælti: í Júða að sunnan til, og suður frá hjá Jeramelítum, og suður frá hjá Kenítum.

11 En Davíð lét hvorki mann né konu lifa, til að flytja þau til Gat, því hann hugsaði: þau kynnu að segja eptir oss, og mæla: svo hefir Davíð að farið. Og sá var siður hans allan þann tíma, sem hann bjó í Filistealandi.

12 Og Akís trúði Davíð og hugsaði: hann hefir gjört sig óvinsælan hjá þjóð sinni, hjá Ísrael, og hann verður æfinlega minn þegn.

23. KAPÍTULI.

Ófriður við Filístea. Sál leitar frétta af dauðum.

OG það bar til í þann tíma, að Filístear drógu saman mikinn her, til að fara í hernað móti Ísrael. Og Akís sagði við Davíð: vita skaltu, að þú verður að fara með mër í herbúðirnar, þú og þínir menn.

2 Og Davíð sagði til Akís: svo skaltu þá reyna, hvað þjón þinn mun gjöra. Og Akís mælti til Davíðs: eg vil setja þig ávalt höfuðsvörð minn.

3 En Samúel var dæinn, og allur Ísrael hafði grátið hann, og menn höfðu jarðað hann í hans borg, í Rama. Og Sál hafði rekið úr landi alla galdra og fjölkýngismenn.

4 Og svo saman söfnuðust Filístear,

og komu og settu herbúðir sínar í Sünem. Þá safnaði Sál öllum Ísrael, og setti herbúðir sínar í Gilboa.

5 En sem Sál sá her Filisteanna, skelkaðist hann, og hans hjarta titraði mjög.

6 Og Sál spurði Drottin, en Drottinn svaraði honum ekki, hvorki í draumi né með Úrím (ljósinu), né fyrir spámanna milligöngu.

7 Þá sagði Sál til þjóna sinna: leitið mër að konu, sem hefir tök á, að leita frétta af framlíðnum, að eg fari til hennar og spyrji hana. Og þjónar hans sögðu til hans: sjá! kona nokkur er í Endór, sem getur leitað frétta af framlíðnum.

8 Og Sál gjörði sig óþekktanlegan, og fór í dularbúning, og lagði af stað, hann og tveir menn með honum, og þeir komu til konunnar um nóttina, og hann sagði: spáðu mër með særíngu dauðra, og vek þú mër upp þann, sem eg mun nefna þér.

9 Konan svaraði honum: sjá! þú veizt, hvað Sál hefir gjört, að hann hefir rekið úr landi galdramenn og fjölkýngismenn; og því leggur þú snöru fyrir mitt líf, til að deyða mig?

10 Þá sór Sál henni við Drottin, og mælti: svo sannarlega sem Drottinn lifir! þig skal ekkert ilt henda fyrir þetta.

11 Og konan sagði: hvern á eg að vekja upp fyrir þig? Og hann svaraði: vektu upp Samúel fyrir mig.

12 Og sem konan sá Samúel, hljóðaði hún upp yfir sig, og mælti til Sáls, og sagði: Hví hefir þú svikið mig? þú ert Sál.

13 Og konungur mælti til hennar: vert þú óhrædd! en hvað sèr þú? Og konan sagði við Sál: eg sè guð nokkurn koma upp úr jörðunni.

14 Og hann sagði til hennar: hvernig er hann útlits? Og hún sagði: gamall maður stígur upp, og er íklæddur skikkju. Þá sá Sál, að það var Samúel, og hneigði andlit sitt til jarðar og laut.

15 Og Samúel mælti til Sáls: Hví hefir þú ónáðað mig og látið mig koma fram? Og Sál mælti: nú em eg í kröggum, því Filístear eru í ófriði við mig, og Guð er frá mër vinn, og svarar mër ekki frammar,

hvorki fyrir milligöngu spámannanna né í draumum. Því lét eg kalla þig, til að segja mér, hvað eg á að gjöra.

16 Og Samúel mælti: Og hvi spyr þú mig, þegar Drottinn er frá þér vikinn, og orðinn þinn óvin?

17 Og Drottinn hefir gjört, eins og hann hefir sagt fyrir minn munn. Og Drottinn hefir rífið konungsríkið úr þinni hendi, og gefið það öðrum, honum Davíð.

18 Eins og þú hefir ekki hlýtt Drottins raust, og ekki gjört fullnustu hans ströngu reidi við Amalek, þess vegna gjörir Drottinn slíkt nú í dag.

19 Og Drottinn mun gefa Ísrael með þér í Filístea hönd, og á morgun verður þú hjá mér og þínir synir; og Ísraels her mun Drottinn gefa í Filístea hönd.

20 Þá fell Sál flatur, til jarðar, og varð mjög hræddur við Samúels tal; einginn máttur var heldur í honum, því hann hafði á einu nærzt allan þann dag og alla þá nótt.

21 Og sem konan kom til Sals og sá, að hann var mjög frá sér, mælti hún til hans: sjá! þín þerna hefir hlýtt þinni raust, og eg hefi vogað lífi mínu, og hlýtt þeim orðum, sem þú talaðir við mig.

22 En hlýddu þá líka orðum þinnar þernu, og leyfðu mér að leggja fyrir þig bita brauðs, og et, svo kraptur sè í þér, og að þú getir gengið þína leið.

23 En hann færðist undan og mælti: eg et ekki! Þá lögðu þjónar hans að honum og eins konan; og hann gegndi þeirra raust, og stóð upp af jörðinni, og setti sig á rúmið.

24 Og konan hafði alikálf í húsinu; honum slátraði hún jafnskjótt, tók mjöl og bakaði þar af ósýrðar kökur.

25 Og hún bar þetta fyrir Sál og menn hans, og þeir átu, og tóku sig upp, og lögðu af stað þá sömu nótt.

29. KAPÍTULI.

Filístear láta Davíð frá sér.

OG Filístear saman söfnuðu öllum sínum her til Afeq, en Ísrael hafði herbúðir sínar við brunninn hjá Jesreel.

2 Og höfðingjar Filísteanna fóru

fram hjá, hundruðum og þúsundum saman, og Davíð og hans menn fóru seinastir með Akís.

3 Þá sögðu höfðingjar Filísteanna: Til hvers eru þessir Ebresku? Og Akís sagði til Filísteanna höfðingja: er það ekki Davíð, þegn Sals Ísraels konungs, sem með mér hefir verið æðilengi, eða jafnvel ár, og eg hefi ekkert hjá honum fundið ískyggilegt, frá því hann kom og alt til þessa dags.

4 En höfðingjar Filístea urðu reidir og sögðu við hann: láttu mannið frá þér, svo hann fari á sinn stað, þar sem þú hefir sett hann; hann fari ekki með oss í bardagann, svo hann snúist ei á móti oss í orust unni; því með hverju getur hann komið sér í sátt við herra sinn? mun ei með höfðum þessara manna?

5 Er þetta ekki Davíð, sem þær söngu um í vísunni, og sögðu: Sál feldi þúsund, og Davíð tíu þúsund?

6 Þá kallaði Akís Davíð fyrir sig og sagði til hans: svo sannarlega sem Drottinn lifir! þú ert ráðvundur, og í mínum augum var þinn inngangur og útgangur góður hjá mér í herbúðunum; eg hefi ekkert ilt hjá þér fundið, síðan þú komst til mín alt til þessa dags, en höfðingjunum lízt ekki á þig.

7 Og hverf nú aptur og far í friði, svo þú gjörir ekkert það, sem ilt er í augum Filísteanna höfðingja.

8 Og Davíð sagði við Akís: en hvað hefi eg gjört, og hvað hefir þú fundið hjá þjóni þínum, síðan eg kom til þín, alt til þessa dags, að eg má ekki koma og berjast við óvini herra míns, konungsins?

9 Og Akís svaraði og mælti til Davíðs: eg veit það, þú ert í mínum augum góður sem Guðs engill; en Filísteanna höfðingjar sögðu: hann skal ekki fara með oss í bardagann.

10 Rís þú nú snemma upp á morgun, ásamt þjónum herra þíns, sem með þér komu, og farið snemma á fætur á morgun, þegar bjart er orðið, og farið á burt.

11 Þá reis Davíð, snemma upp, hann og hans menn, til þess að fara burt um morguninn og hverfa heim aptur í Filístea land. En Filístear fóru á móti Ísrael.

30. KAPÍTULI.

David nær aptur Siklag.

OG þegar Davíð og hans menn komu til Siklag á þriðja degi, þá höfðu Amalekítar gjört áhlaup þar syðra og á Siklag, og unnið Siklag og brennt með eldi,

2 Höfðu hertekið þær konur, sem þar voru, og flutt í burt, smáar og stórar; þeir höfðu eingan mann drepíð, heldur hertekið, og voru svo farnir sína leið.

3 Og er Davíð og hans menn komu til staðarins, sjá! þá var hann brendur með eldi, og þeirra konur og synir og dætur voru herteknar.

4 Þá upp hóf Davíð og hans fólk, sem með honum var, sína raust, og þeir grétu, þangað til einginn máttur var lengur í þeim til að gráta.

5 Báðar konur Davíðs höfðu verið herteknar, Ahínóam, frá Jesreel, og Abigael, kona Nabals Karmelíta.

6 Og Davíð var í mestu kröggum, því fólkið ætlaði að grýta hann, því alt fólkið var mikið sorgbitið, hver einn vegna sona sinna og dætra sinna. En Davíð styrkti sig við Drottin, sinn Guð.

7 Og Davíð sagði við prestinn Abíatar, son Abímeleks: kom þú hingað með hökulinn! Og Abíatar færði Davíð hökulinn.

8 Og Davíð spurði Drottin, og mælti: á eg að elta þenna skara? mun eg ná þeim? Og hann svaraði: eltu! því þú munt ná þeim, og ná af þeim.

9 Þá lagði Davíð af stað, hann og þeir 6 hundruð menn, sem hjá honum voru; en sem þeir komu að læknum Besór, þá námu nokkrir þar staðar;

10 En Davíð elti, hann og 4 hundruð manns, en 2 hundruð manns urðu þar eptir, því þeir voru of þreyttir til að fara yfir lækinn.

11 Og þeir fundu egypzkan mann á mörkinu, og leiddu hann fyrir Davíð, og gáfu honum brauð, og hann át, og þeir gáfu honum vatn að drekka.

12 Þeir gáfu honum og sneið af fíkjuköku, og tvær rásínukker, og hann át, og hans andi hvarf til hans aptur, því hann hafði ekkert brauð

etið og ekkert vatn drukkið í þrjá daga og þrjár nætur.

13 Og Davíð spurði hann: hver á með þig? og hvaðan ert þú? Og hann mælti: eg em egypzkur únglingur, þræll Amalekíta nokkurs, og húsbóndi minn yfirgaf mig hér fyrir þrem dögum, af því eg varð veikur.

14 Vær gjörðum áhlaup suður í land á Kretíta, og á land, sem Júda til heyrir, og suður á Kaleb; og Siklag brendum vær með eldi.

15 Og Davíð mælti til hans: viltu ekki vísa mér á þenna herflokk? Og hann sagði: sver þú mér við Guð, að þú skulir ekki drepa mig, og ekki fram selja mig í hendur herra míns, þá skal eg vísa þér á herflokkin.

16 Og hann vísaði þeim veg, og sjá! þeir voru hér og hvar um alla mörkina, átu og drukku og höldu sér gleðidag, vegna þess mikla herfánga, sem þeir höfðu tekið í Fílistealandi og í Júdalandi.

17 Og Davíð barði á þeim frá því í dögum og alt til kvölds á öðrum degi, og einginn maður komst undan af þeim, nema 4 hundruð úngir menn, sem stigu á bak úlföldum og flýðu.

18 Þannig náði Davíð því öllu aptur, sem Amalekítar höfðu tekið, og báðum sínum konum náði Davíð aptur.

19 Og eingan mann vantaði, hvorki smáan né stóran, hvorki sonu né dætur, og ekkert af herfánginu, sem þeir höfðu tekið; með alt kom Davíð aptur.

20 Og Davíð tók alla sauði og naut. Menn fóru undan fænaðinum og sögðu: þetta er Davíðs herfang.

21 Og sem Davíð kom til þeirra 2 hundruð manna, sem þreyzt höfðu, svo þeir urðu eptir af Davíð, og sem hann skildi eptir hjá Besórslæk, þá fóru þeir mót Davíð og fólkinu, sem með honum var, og Davíð gekk til fólksins og spurði, hvernig því liði.

22 Þá byrjuðu vondir og einskisnýtir menn, sem með Davíð höfðu farið, á því að segja: fyrst þeir fóru ekki með oss, skulu þeir ekkert hafa af herfánginu, sem vær höfum náð af óvinunum, nema hver einn konu sína og sonu sína; það mega þeir taka og fara svo.

23 Þá sagði Davíð: eigi skuluð þér,

bræður mínir, svo fara með það, sem Drottinn hefir oss gefið, og varðveitt oss til handa, hann, sem gaf þann skara, sem hafði ráðizt á oss, í vora hönd?

24 Og hver mun í þessari grein verða á yðar máli? Eins stór og þeirra hlutdeild verður, sem í bardagann fóru, eins stór sæ og þeirra hlutdeild, sem hjá farángrium voru. Öllu skal skipta jafnt.

25 Og þetta varð siður upp frá þeim degi ávalt, og hann gjörði það að lögum og reglu fyrir Ísrael, sem við helzt enn.

26 Og sem Davíð kom til Siklag, sendi hann (nokkuð) af herfanginu bláðungum í Júdeu, vinum sínum, og mælti: sjá! þar er gáfa yður til handa af herfangi Drottins óvina.

27 Hann sendi þeim í Betel, þeim í Ramat-Negeb og þeim í Jatir,

28 Og þeim í Aróer, og þeim í Síf-mót, og þeim í Estemóa,

29 Og þeim í Rakal, og þeim í stöðum Jeramelíta, og þeim í stöðum Keníta,

30 Og þeim í Horma, og þeim í Kór-Asan, og þeim í Atak,

31 Og þeim í Hebron, og á öllum stöðum, sem Davíð hafði farið um, hann og hans menn.

31. KAPÍTULI.

Sál og Jónatan fulla.

EN Fílistear börðust við Ísrael, og Ísraelsmenn flúðu fyrir Fílisteum, og margir féllu á Gilbóa-fjöllum.

2 Og Fílistear eltu Sál og syni hans, og feldu Jónatan og Abínadab og Malkísúa, syni Sáls.

3 Og bardaganum hallaði á Sál, skotmennirnir hittu hann, menn með

boga, og sár bárust á hann af skotum þeirra.

4 Þá mælti Sál við skjaldsvein sinn: bregð þú sverði þínu og legg mig í gegn með því, svo þessir óumskornu komi ekki og sálgi mér og svívirði. En skjaldsveinninn vildi ekki; þá tók Sál sverðið og lét fallast á það.

5 Og sem skjaldsveinninn sá, að Sál var dauður, þá lét hann og fallast á sitt sverð, og dó með honum.

6 Þannig dó Sál og hans þrír synir, og hans skjaldsveinn, og allir hans menn gjörsamlega þann sama dag.

7 Og sem Ísraelsmenn, herna megin við sléttendið og herna megin Jórdanar, sáu, að Ísraelsmenn flúðu, og að Sál og hans synir voru dauðir, yfirgáfu þeir staðina og flúðu, og Fílistear komu og hjuggu í þeim.

8 Daginn eptir komu Fílistear að fletta klæðum þá, sem fallnir voru, og fundu þá Sál og hans þrjá syni fallna á Gilbóa-fjalli;

9 Og þeir hjuggu af honum höfuðið, og tóku vopn hans og verjur og sendu um kring í Fílistea landi, til að láta fregnina um það berast í goðahúsum sínum og fyrir fólkinu.

10 Og þeir lögðu hans vopn í Astaróts hús, en lík hans festu þeir á borgarvegginn í Betsan.

11 Þetta fréttu innbyggjendurnir í Jabes í Gílead, hvernig; Fílistear höfðu farið með Sál,

12 Og þeir tóku sig til, allir vopnfærir, og gengu alla nóttina, og tóku líkama Sáls, og líkami sona hans af borgarveggnum í Betsan, komu til Jabes og brendu þá þar.

13 Og þeir tóku bein þeirra og grófu þau hjá lundinum í Jabes, og föstuðu í 7 daga.

ÖNNUR SAMÚELS BÓK.

1. KAPÍTULI.

Davíð harmar Sál og Jónatan.

ÞEGAR Sál var dauður, og eptir að Davíð hafði unnið sigur á Amalekítum og var kominn heim, aptur, þá var Davíð 2 daga í Siklag.

2 Og það bar við á þriðja degi, að maður kom af her Sáls, í rifnum klæðum, og hafði ausið mold yfir höfuð sér; og sem hann kom til Davíðs, féll hann til jarðar, og laut honum.

3 Og Davíð mælti til hans: hvaðan

kemur þú? Og hann svaraði honum: eg komst undan af Ísraels her.

4 Davíð sagði til hans: segðu mér þá, hvað er tíðinda? Og hinn mælti: fólkið er flúið úr bardaganum, og margir eru líka fallnir og drepnir, og líka eru þeir Sál og Jónatan dauðir.

5 Og Davíð mælti við þann unga mann, sem færði honum þessa frétt: hvernig veiztu það, að Sál og Jónatan, son hans, eru dauðir?

6 Og sá úngi maður, sem sagði tíðindin, mælti: af tilviljun kom eg upp á fjallið Gilbóa, og sjá! þar stóð Sál, og studdist við spjót sitt, og sjá! vagna- og reiðmannalið sótti að honum.

7 Hann snéri sér þá við, og leit mig og kallaði á mig, og eg svaraði: hér em eg:

8 Og hann mælti við mig: hver ert þú? og eg svaraði: eg em Amalekíti.

9 Og hann sagði við mig: kom þú til mín og deyd þú mig; því nú þrengir að, en með öllu lífi em eg.

10 Þá gekk eg að honum og deyddi hann, því eg vissi vel, að hann gat ekki lifað eftir sitt fall, og tók kórónuna, sem var á höfði hans, og armhrínginn af handlegg hans, og kem nú með þetta; hingað til míns herja.

11 Þá reif Davíð klæði sín, og líka allir þeir menn, sem hjá honum voru.

12 Og þeir kveinuðu og veinuðu, og föstuðu alt til kvölds, sakir Sáls og hans sonar Jónatans, og sakir Drottins fólks og Ísraels húss, að þeir höfðu fallið fyrir sverði.

13 Og Davíð sagði við þann unga mann, sem færði honum tíðindin: hvaðan ert þú? Og hann svaraði: Eg em sonur Amalekíta nokkurs, sem hér er útlendur!

14 Og Davíð sagði til hans: hvernig gaztu verið svo djarfur, að leggja hönd á Drottins smurða og deyða hann?

15 Og Davíð kallaði einn af sínum sveinum, og mælti: kom þú hér, og lífláttu þenna mann. Og hann vann á honum, svo hann dó.

16 Og Davíð sagði til hans: pitt blóð sé yfir þínu höfði! því þinn munnur vitnaði móti þér, þá þú sagðir: eg hefi deytt Drottins smurða.

17 Og Davíð kvað þetta sorgarkvæði eftir Sál og Jónatan, hans son,

18 Og skipaði að kenna Júdasönunum þetta (kvæði) um bogann; sjá! það er skrifað í bók hins hreinskilna:

19 Á þínum hæðum, Ísrael! er ráðýrið lagt að velli. Hvernig eru hetjurnar fallnar?

20 Segið ekki frá því í Gat, kunn-gjörð það ekki á Askalons strætum, svo dætur Fílisteanna fagni ekki, dætur hinna óumskornu hlakki ekki yfir því.

21 Gilbóa-fjöll! hvorki dögg nè regn komi á ykkur! ekki sæu þar akrar frumgróðafórnar! því þar var snarað kappanna skildi, Sáls skildi, eins og hann hefði ei verið smurður með viðsmjóri.

22 Jónatans bogi hrökk aldrei aptur án blóðs þeirra feldu, án fitu kappanna; Sáls sverð kom aldrei svo búið aptur.

23 Sál og Jónatan, voru elskulegir og ástúðlegir í lífinu og skildu ekki heldur í dauðanum, þeir voru fljótari en ernir, sterkari en ljón.

24 Ísraelsdætur, grátið Sál! hann klæddi yður í skarlat yndislega, gullprýði setti hann á yðar fatnað!

25 Hvernig eru kapparnir fallnir, mitt í bardaganum? Jónatan lagður í gegn á þínum hæðum!

26 Eg kenni til sakir þín, bróðir minn Jónatan! mjög varstu mér inn-dæll; meir mat eg kærleik þinn en konuást.

27 Æ! kapparnir eru fallnir, og hertýgin eru týnd.

2. KAPÍTULI.

Davíð verður höningur í Júdeu. Ísbóset í Ísrael.

OG eftir þetta spurði Davíð Drottin, og mælti: skal eg fara hëðan til einhverrar borgar í Júdeu? Og Drottinn svaraði honum: far þú! Og Davíð spurði: hvert skal eg fara? og hann sagði: til Hebron.

2 Og svo fór Davíð þangað, og með honum konur hans tvær, Ahínóam, frá Jesreel, og Abígael, kona Nabals Karmelíta,

3 Og líka tók Davíð menn, sem hjá honum voru, með sér, hvern einn og hans hús, og þeir bjuggu í Hebrons stöðum.

4 Þá komu Júdamenn og smurðu Davíð konúng yfir Júda hús. Og menn sögðu Davíð frá og mæltu : mennirnir í Jabes í Gílead eru það, sem hafa jarðað Sál.

5 Þá sendi hann sendiboða til mannanna í Jabes í Gílead, og mælti til þeirra : Verið blessaðir af Drottni, að þér gjörðuð þetta kærleiksverk á yðar herra, á Sál, og grófuð hann.

6 Síni nú Drottinn yður elsku og trúfesti, og líka vil eg gjöra yður gott, sakir þess þér gjörðuð slíkt.

7 Og styrkið nú yðar hendur og verið röskir menn ; þó að Sál, yðar herra, sé dauður, hefir Júda hús smurt mig konúng yfir sig.

8 En Abner, sonur Ners, hershöfðingi Sáls, tók Ísbóset, son Sáls, og fór með hann yfir til Mahanaím,

9 Og gjörði hann að konúngi yfir Gílead, Assúrí, Jesreel, Efraím og Benjamín, og yfir öllum Ísrael.

10 Ísbóset, sonur Sáls, var fertugur, þá hann varð konúngur yfir Ísrael, og tvö ár ríkti hann. Einúngis Júda hús hélt sig til Davíðs ;

11 Og tala þeirra daga, sem Davíð var konúngur í Hebron yfir Júda húsi, var 7 ár og sex mánuðir.

12 Og Abner, sonur Ners, fór með þjónum Ísbósets Sálssonar frá Mahanaím til Gíbeon.

13 Og Jóab, sonur Serúja, og þjónar Davíðs fóru líka, og þeir hittust við Gíbeonsvatn, og þessir lögðust þessa megin og hinir hinu megin vatnsins.

14 Þá sagði Abner við Jóab : láttu sveinana standa upp og leika fyrir oss ! Og Jóab mælti : þeir mega það.

15 Og svo stóðu þeir upp og gengu fram eptir tölu, 12 fyrir Benjamín og Ísbóset, son Sáls, og 12 af Davíðs þjónum.

16 Og hver greip hendi í annara höfuð, og lagði sverð í annars síðu, og þeir fellu hver með öðrum. Og menn kölluðu þann sama stað Helkat-Hasúrím (skurðarakur) ; hann liggur hjá Gíbeon.

17 Og á þeim degi var harður bardagi ; Abner og Ísraelsmenn voru sigraðir af Davíðs mönnum.

18 Þar voru þrír Serúja synir, Jóab, Abísái og Asahel. Asahel var fótfrár sem ráðyr á mörkinni.

19 Og Asahel rann eptir Abner, og vök hvorki til hægri nè vinstri, heldur elti hann einan.

20 Þá snéri Abner sér við og mælti : ert þú Asahel ? Og hann svaraði : eg em.

21 Abner sagði til hans : Far þú annaðhvort til vinstri eða hægri, og náðu einhverjum úngu mannanna, og flettu hann vopnum hans. En Asahel vildi ei frá honum fara.

22 Og Abner mælti aptur við Asahel : Far þú burt frá mér ! hví skyldi eg leggja þig að velli ? hvernig gæti eg þá litid upp á Jóab bróður þinn.

23 En hann vildi ekki fara burt. Þá lagði Abner hann í kviðinn með spjótsoddinum, svo út kom um bakið, og hann féll og andaðist með sama, og sérhver, sem kom á þann stað, þar sem Asahel hafði fallið og dáið, hann nam þar staðar.

24 Og Jóab og Abísái eltu Abner, og sól gekk undir : þá komu þeir að hæðinni Amma, sem liggur fyrir framan Gía, á leiðinni til Gíbeons auðnar.

25 Þar söfnuðust synir Benjamíns að Abner og urðu flokkkorn, og námu staðar efst á hól nokkrum.

26 Þá kallaði Abner til Jóabs, og mælti : A þá sverðið alt af tortýna ; veizt þú ekki, að seinast kemur heipt ? ætlar þú lengi að draga að segja fólkinu að snúa frá ofsókn bræðra sinna ?

27 Og Jóab mælti : svo sannarlega sem Guð lifir ! hefðir þú ekki talað þá hefði fólkið frá því í morgun haldið sér frá að ofsækja hver annan.

28 Síðan þeytti Jóab lúður sinn, og alt fólkið stöðvaðist, og þeir eltu ekki Ísrael meir, og börðust ekki framar.

29 En Abner og hans menn gengu yfir sléttlendið alla þá sömu nótt, og fóru yfir Jórdan og gengu yfir alt héraðið Bíttron, og komu til Mahanaím.

30 Og Jóab hætti að elta Abner og safnaði saman fólkinu ; þá söknudu menn 19 manna af Davíðs þjónum, og Asahels.

31 En menn Davíðs höfðu lagt að velli 360 af Benjamínítum og Abners mönnum, sem dauðir voru.

32 Og þeir tóku Asahel og jörðuðu

hann hjá föður hans í Betlehem ; en Jóab og hans menn voru á ferð alla nóttina, og komu til Hebron í dögum.

3. KAPÍTULI.

Börn Davíðs. Abner fellur frá Ísbóset, og er drepinn af Jóab.

EN það var lángvinnur ófriður milli Sáls húss og Davíðs húss ; en Davíðs hús efidist meir og meir ; en Sáls húsi hnignaði meir og meir.

2 Davíð fœddust synir í Hebron ; hans frumgetnúngur var Amnon með Ahínóam frá Jesreel ;

3 Hans annar son var Kilíab með Abígael, konu Nabals, Karmelitans, og sá þriðji Absalon, sonur Maaka, dóttur Talmaís, konungsins í Gesúr.

4 Og sá fjórði Adónía, sonur Hagítar, og sá fimmti Safatía, sonur Abítalar,

5 Og sá sjötti Jetream með Eglu, konu Davíðs. Þessir fœddust Davíð í Hebron.

6 En á meðan þessi ófriður var milli Sáls húss og Davíðs húss, fylgdi Abner fastlega Sáls húsi.

7 Og Sál hafði átt hjákonu að nafni Rispa, dóttur Ajas. Og Ísbóset sagði við Abner : Hví hefir þú lagt lag þitt við hjákonu föður míns ?

8 Þessum orðum Ísbósets reiddist Abner ákaflega, og mælti : er eg þá hundshaus, sem haldi með Júda ? en nú sýni eg elsku húsi Sáls, föður þíns, hans bræðrum og hans vinum, og hefi ekki fram selt þig í Davíðs hendur ; og þó ávítar þú mig í dag sökum þessarar konu.

9 Guð gjöri Abner það og það, og enn fremur ! eins og Drottinn hefir svarið Davíð, svo skal eg við hann gjöra,

10 Flytja konungdóminn frá húsi Sáls, og reisa Davíðs háseti yfir Ísrael og Júda, frá Dan til Bersaba.

11 En hann (Ísbóset) gat ekki svarað Abner einu orði, því hann var hræddur við hann.

12 Þá sendi Abner sendimann til Davíðs, en fór ei sjálfur, og sagði : hver á landið ? og mælti : gjör þú sáttmála við mig, og sjá ! mín hönd skal vera með þér, að snúa öllum Ísrael til þín.

13 Hann (Davíð) svaraði : Gott og

vel ! eg vil gjöra sáttmála við þig ; eins krefst eg af þér, að þú sjáir ekki mitt auglit, fyr en þú færir mér Míkal, dóttur Sáls, þegar þú kemur að sjá mitt auglit.

14 Og Davíð gjörði sendimenn til Ísbósets, sonar Sáls, og mælti : gef mér Míkal, konu mína, sem eg festi mér fyrir 100 yfirhúðir Fílisteanna.

15 Þá gjörði Ísbóset menn frá sér, og lét taka hana frá manningum, frá Paltiel Laíssyni ;

16 Og maður hennar gekk með henni, og grèt á eptir henni alt til Bahúrím. Þá mælti Abner við hann : farðu nú heim aptur ! Og svo snéri hann heimleiðis.

17 Eptir það talaði Abner við Ísraels öldunga og mælti : áður hafð þér viljað taka Davíð til konungs yfir yður ;

18 Gjörið það þá nú. Því Drottinn hefir sagt um Davíð : fyrir hönd Davíðs, þjóns míns, vil eg frelsa mitt fólk Ísrael af hendi Fílisteanna, og af hendi allra þess óvina.

19 Abner talaði og við Benjamínítana, og fór sömuleiðis að tala við Davíð í Hebron um alt það, sem Ísrael og Benjamíns húsi fæll vel í geð.

20 En sem Abner kom til Davíðs í Hebron, og með honum 20 menn, gjörði Davíð Abner og þeim mönnum, sem með honum voru, heimboð.

21 Og Abner sagði við Davíð : eg vil taka mig til, og fara, og safna öllum Ísrael til míns herra, konungsins, að þeir gjöri við þig sáttmála, og þú verðir konungur yfir öllum, sem þín sala gírnist. Og svo gaf Davíð Abner fararleyfi, og hann fór í friði.

22 En sjá ! þjónar Davíðs og Jóabs komu heim frá hernum, og höfðu meðferðis mikið herfáng, og Abner var ekki hjá Davíð í Hebron, því hann hafði gefið honum orðlof, og hann var farinn í friði.

23 Þegar Jóab og allur herinn, sem með honum var, kom, færðu menn Jóab þessi tíðindi : Abner, sonur Ners, kom til konungsins, og hann hefir gefið honum fararleyfi, og hann er farinn í friði.

24 Þá gekk Jóab fyrir konung og

mælti : hvað hefir þú gjört? sjá! Abner kom til þín; hví hefir þú gefið honum fararleyfi, svo að hann er farinn?

25 Þú þekkir Abner Nersson; hann er hingað kominn til að svíkja þig, til að þekkja þinn inngang og útgang, og til að frétta allt, sem þú hefir fyrir stafni.

26 Og Jóab gekk út frá Davíð og sendi menn eptir Abner, og þeir komu með hann aptur frá brunnum Hasira; en Davíð vissi ekki af þessu.

27 En sem Abner var aptur kominn til Hebron, leiddi Jóab hann afsíðis í borgarhlíðinu, eins og hann vildi tala við hann heimulega, og lagði hann þar í kviðinn fyrir blóð (dráp) Asahels bróður síns, svo hann dó.

28 En sem Davíð þar eptir fékk þetta að vita, mælti hann: saklaus em eg og mitt ríki fyrir Drottni að eilífu af blóði Abners Nerssonar;

29 Komi það yfir höfuð Jóabs, og yfir allt hans föðurhús; aldrei vanti í Jóabs húsi kramarmenn og holdsveika, aldrei þá, sem gangi við hækjur, falli fyrir sverði, og vanti atvinnu.

30 En Jóab og Abísai bróðir hans höfðu myrt Abner, af því að hann drap bróður þeirra Asahel í bardaganum hjá Gíbeon.

31 Og Davíð mælti við Jóab og við allt fólkíð, sem hjá honum var: sundur rífið yðar klæði, og leggið sekki um yður, og syrgið Abner. Og Davíð konungur gekk eptir líkbörunum.

32 Og þeir jörðuðu Abner í Hebron, og konungurinn æpti hástöfum, og grét við Abners gróf, og allt fólkíð grét.

33 Og konungurinn gjörði sorgarljóð eptir Abner, og mælti: Varð þá Abner að deyja eins og glópur?

34 Þínar hendur voru aldreibundnar, fœtur þínir ekki fjötrum læstir. Þú ert fallinn, eins og menn falla fyrir niðingum. Þá grét fólkíð enn meir yfir honum.

35 Og allt fólkíð gekk inn, til að fá Davíð til að eta, meðan dagur var, en Davíð sór og mælti: Guð gjöri mér það, og enn fremur, ef eg smakka brauð eða nokkuð annað fyrir sólarlag.

33 Og allt fólkíð sá það, og því líkaði það; allt, sem konungurinn gjörði, geðjaðist öllu fólkinu vel.

37 Og allt fólkíð tók eptir, og allur Ísrael á þeim sama degi, að konungur var ei valdur að því, að Abner, sonur Ners, var deyddur.

38 Og konungur mælti við þjóna sína: Vitið þér ekki, að á þessum degi er fallinn höfðingi og mikill maður í Ísrael;

39 En eg em veikliða og nýsmurður til konungs, og þessir menn, Serúja synir, eru völdugri en eg. Drottinn endurgjaldi þeim, sem ilt að hefst, eptir hans vonzku!

4. KAPÍTULI.

Ísbóset myrtur.

EN sem sonur Sáls heyrði, að Abner væri dauður í Hebron, féllust honum hendur, og allur Ísrael skelk-aðist.

2 En sonur Sáls hafði tvo herforingja; annar hét Baena og hinn Rekab, og þeir voru synir Rimmons Berótíta, af Benjámins kynþætti; því Berót telst líka með Benjámins eign.

3 Og Berótítarnir voru flúnir til Getajím, og hældu þar til eins og útlendir, allt til þessa dags.

4 Og Jónatan, sonur Sáls, átti fót-hruman son; hann var fimm ára gamall, þegar fregnin kom um Sál og Jónatan frá Jesreel; þá tók fœstra hans hann, og flýði; og af því hún flúði með skyndi, féll hann, og varð fótlama, og nafn hans var Mesibóset.

5 Og synir Rimmons Berótítans, Rekab og Baena, lögðu af stað, og komu, þá heitast var dags, í hús Ísbósets; þá hafði hann lagt sig um miðdegid.

6 Þeir gengu inn í húsið að seekja hveiti, og lögðu hann þar í kviðinn; og Rekab og bróðir hans Baena komust undan.

7 Þeir höfðu komið í húsið, þá hann lá í sæng sinni í sínu svefnherbergi, unnu á honum og drápu hann, og hjuggu af honum höfuðið, og tóku hans höfuð, og fóru veginn yfir slætlendið alla nóttina.

8 Og þeir færðu Davíð í Hebron Ísbósets höfuð, og mæltu við konunginn: sjá! þarna er Ísbósets höfuð, sonar Sáls, þíns fjandmanns, sem sat um líf þitt. Og svo hefir Drottinn í

dag hefst fyrir minn herra, konúnginn, á Sál og hans syni.

9 Þá svaraði Davíð Rekab og Baena, bróður hans, sonum Rimmons Berótítans, og mælti til þeirra : svo sannarlega sem Drottinn lifir, sem frelsaði líf mitt úr öllum háska !

10 Þann, sem færði mér tíðindin og mælti : Sál er dauður, og hugsaði, að hann færði mér góð tíðindi, handtók eg og drap í Siklag, til að umbuna honum tíðindin.

11 Skyldi eg þá ekki miklu framar nú, þegar óbótamenn hafa myrt réttlátan mann í hans eigin húsi og í hans seng, krefjast hans blóðs af yðar hendi, og af má yður af jörðinni ?

12 Og svo bauð Davíð þjónum sínum að lifláta þá, og þeir gjörðu svo, og hjuggu af þeim hendur og fœtur, og hengdu þá upp hjá Hebrons vatni ; en Ísbósets höfuð tóku þeir og grófu það í Hebron, í Abners gróf.

5. KAPÍTULI.

Davíð verður konúngur í Ísrael. Jerúsalem unnin

Davíðs konur og synir. Ófriður við Filístea.

OG allar Ísraels ættkvíslir komu til Davíðs í Hebron, og mæltu : Sjá ! vèr erum þín bein og þitt hold ;

2 Já, áður fyrri, þegar Sál var konúngur yfir oss, varst þú sá, sem leiddir Ísrael út og inn, og Drottinn hefir sagt við þig : þú skalt vera hirðir míns fólks, Ísraels, og þú skalt vera höfðingi yfir Ísrael.

3 Og allir öldungar Ísraels komu til konúngsins í Hebron, og Davíð konúngur gjörði við þá sáttmála frammi fyrir Drottni í Hebron, og þeir smurðu Davíð til konúngs yfir Ísrael.

4 Þrjátíu ára gamall var Davíð, þá hann varð konúngur, og hann ríkti 40 ár.

5 Í Hebron ríkti hann 7 ár og 6 mánuði yfir Júda (ættkvist), og í Jerúsalem ríkti hann 33 ár yfir öllum Ísrael og Júda.

6 Og konúngurinn og hans menn fóru herför til Jerúsalem móti Jebúsítum, sem bjuggu í landinu. Og menn sögðu við Davíð : Þú munt ei komast þar inn, nema þú hirt rekir þá blindu og höltu ! það er að segja : Davíð mun ekki komast hær inn.

7 En Davíð náði kastalanum Síon, það er Davíðs borg.

8 Og Davíð varð það að orðum sama dag : Hver sem vinnur Jebúsítana og kemst að vatnsrennunum og að þeim höltu og blindu, sem Davíð hatar (sá skal fá laun) ; þaðan er máltœkið : blindir og haltir koma ekki inn í húsið.

9 Og Davíð bjó í kastalanum og kallaði hann Davíðsborg, og bygði vegg alt um kring frá Milló, og þar inn á við.

10 Og Davíð efldist meir og meir, og Drottinn, Guð alsherjar, var með honum.

11 Og Híram, konúngur í Týrus, sendi menn til Davíðs, og sedrusvið og trèsmíði, og steinhoggvara ; þeir bygðu Davíð hús.

12 Og Davíð kannaðist við, að Drottinn staðfesti hann sem konúng yfir Ísrael og efldi hans konúngsríki sakir síns fólks, Ísraels.

13 Og Davíð tók sèr enn fleiri hjákonur og konur í Jerúsalem, eptir að hann kom frá Hebron ; og Davíð fœddust enn fleiri synir og dætur.

14 En þetta eru nöfn þeirra, sem honum fœddust í Jerúsalem : Sammúa og Sóbab og Natan og Salómó.

15 Og Ibhar og Elísúa og Nefeg og Jafja,

16 Og Elísama og Eliada og Elífelet.

17 En er Filístea heyrdi, að Davíð var smurður til konúngs yfir Ísrael, lögðu þeir allir af stað að leita Davíðs. Og sem Davíð frétti það, fór hann út úr kastalanum.

18 Og Filístea komu, og breiddu sig út í dalnum Refaím.

19 Þá fór Davíð til fréttu við Drottinn og mælti : á eg að fara móti Filísteum ? munt þú gefa þá í mína hönd ? Og Drottinn sagði við Davíð : Far þú ! því eg mun gefa Filísteana í þína hönd.

20 Þá kom Davíð til Bal-Prasím, og vann þá þar, og mælti : Drottinn hefir tvístrað mínun óvinum fyrir mér, líkt og þá vatni er skvett. Því kallaði hann þann stað Bal-Prasím (tvístrunarstað).

21 Og þeir skildu þar eptir skurðgoð sín, og Davíð og hans menn tóku þau.

22 Og Fílistear komu aptur og breiddust um dalinn Refaím.

23 Þá spurði Davíð aptur Drottin, og hann svaraði: Far þú ei! kom þú að baki þeim, gagnvart mórberja-skóginum.

24 Og þá þú heyrir þyt fara yfir mórberjaeikurnar, skaltu ekki vera seinn, því þá sér Drottinn fyrir þér, til að vinna Fílistearna.

25 Og Davíð gjörði, eins og Drottinn bauð honum, og rak Fílistearna á flóttu frá Geba alt til Geser.

6. KAPÍTULI.

Sáttmálsörkin er flutt til Jerúsalem.

OG Davíð safnaði í annað sinn einvalaliði af Ísrael, 30 þúsundum manns.

2 Og hann tók sig upp og lagði af stað, Davíð og alt fólkíð, sem hjá honum var, úr Júdaborgum, til að flytja Guðs örk þaðan (sem hún var), sem kallast: alsherjar Drottins nafn, hans, sem situr í háseti yfir Kerúbím.

3 Og þeir fluttu Guðs örk á nýjum vagni, og tóku hana úr húsi Abínadabs, sem var í Gíbea, en Úsa og Ahíó, synir Abínadabs, óku hinum nýja vagni.

4 Þeir tóku hana úr Abínadabs húsi, sem var í Gíbea, og Úsa gekk með Guðs örk, en Ahíó gekk á undan örkinni.

5 Og Davíð og alt Ísraelshús læk fyrir Drottin með allra handa hljóðfærum úr Kýprusvið, með hörpum, hljóðpípum, trumbum, bjöllum og lúðrum.

6 Og sem þeir komu til hlöðu Nakons, rétti Úsa út hönd sína og greip til Guðs arkar, því akneytin höfðu snúið af leið.

7 Þá upp tendraðist reiði Drottins gegn Úsa, og Drottinn sló hann á þeim sama stað sakir þessarar syndar, og hann dó þar hjá Guðs örk.

8 Þá varð Davíð hryggur, af því að Drottinn hafði deytt Úsa, og hann kallaði þann sama stað Peres-Úsa (Úsa fall; svo heitir sá staður) alt til þessa dags.

9 Og Davíð varð hræddur við Drottin á þeim sama degi, og mælti: hvernig mun örk Guðs komast til mín?

10 Og Davíð vildi ei flytja Drottins

örk til sín í Davíðsborg, heldur lét hana í hús Óbed-Edoms Gatíta.

11 Og svo var Drottins örk í húsi Óbed-Edoms, Gatítans, í 3 mánuði. Og Drottinn blessaði Óbed-Edom og alt hans hús.

12 Og Davíð komu þau tíðindi, að menn sögðu: Drottinn hefir blessað Óbed-Edoms hús, og alt hvað hans er, sakir Guðs arkar. Þá lagði Davíð af stað, og sótti Guðs örk í hús Óbed-Edoms, og flutti í Davíðsborg með fögnuði.

13 Og þegar þeir sem báru örkina, voru komnir 6 skref, fórnaði hann nauti og alikálfi.

14 Og Davíð dansaði af öllum mætti fyrir Drottin, og hann var gyrtur línhökli (línkyrtli).

15 Og Davíð og alt Ísraels hús flutti örk Drottins með gleðiópi og lúðurhljómi.

16 En þegar örk Drottins kom í Davíðsborg, leit Míkal, dóttir Sáls, út um glugga, og sá Davíð konúng stökkva og dansa fyrir Drottin, og hún fyrirleit hann í sínu hjarta.

17 Og þeir fluttu Drottins örk inn, og settu hana í það tjald, sem Davíð hafði látið upp setja fyrir hana. Og Davíð færði Drottin brenniförn og þakkarförn.

18 Og sem Davíð hafði lokið við brenniförnina og þakkarförnina, þá blessaði hann fólkíð í nafni Drottins alsherjar.

19 Og hann út hlutaði öllu fólkinu, öllum múga Ísraelsmanna, körlum og konum, hverjum fyrir sig brauðköku, kjötstykki og mæli víns, og alt fólkíð, hver maður, fór heim til sín.

20 En þá Davíð kom heim til sín, að heilsa sínu húsi, gekk Míkal, dóttir Sáls, á móti honum og mælti: Vegsamlegur var Ísraels konúngur í dag, þegar hann afklæddist fyrir ambáttum þjóna sinna, eins og siður er hinna lauslátu.

21 Þá sagði Davíð við Míkal: Fyrir Drottin, sem kaus mig í stað föður þíns og heldur en alt hans hús, til að setja mig, höfðingja yfir Drottins fólk, yfir Ísrael, fyrir Drottin hefi eg dansað.

22 Og eg vil verða enn minna metinn en svo, og auðvirdilegur vera í mínum

augum; og með ambáttunum, sem þú talaðir um, með þeim vil eg gjöra mig vegsamlegan.

23 En Mikal, dóttir Sáls, dó svo, að hún átti ekki börn.

7. KAPÍTULI.

David vill byggja musteri; fær fyrirheit.

OG þegar David konungur var settur um kyrt, og Drottinn hafði gefið honum frið alt um kring fyrir öllum hans óvinum,

2 Þá sagði konungurinn við Natan spámann: Sjá! eg bý í húsi af sedrusviði, og örk Guðs er undir tjalddúkum!

3 Og Natan svaraði konungi: Gjör þú alt, sem þér er í hug, því Drottinn er með þér.

4 Og þá sömu nótt, kom orð Drottins til Natans, og sagði:

5 Far þú, og seg mínum þjón Davíð: svo segir Drottinn: vilt þú byggja mér hús, til að búa í?

6 Eg hefi í eingu húsi búið í frá þeim degi, að eg leiddi Ísraelssyni úr Egyptalandi, alt til þessa dags, og eg var á ferð í tjaldi, mér til bústaðar.

7 Allan þann tíma, sem eg var á ferð með öllum Ísraelssonum, hefi eg þá talað eitt orð við nokkra Ísraels ættkvísl, sem eg bauð að græta Ísraels, lýðs míns, og sagt: hvi byggið þér mér ekki hús af sedrusviði?

8 Og seg nú til míns þjóns Davíðs: svo segir Drottinn alsherjar: eg hefi tekið þig úr haglendinu, þaðan sem þú rakst hjarðir, og eg gjörði þig höfðingja yfir mitt fólk Ísrael,

9 Og var með þér, hvert sem þú fórst, og upp rætti alla þína óvini frá þér, og gjörði þér mikið nafn, líkt nafni stórmenna á jörðunni,

10 Og eg hefi gefið bústað mínu fólki Ísrael, og gróðursett það, að það búi á sínum stað og verði ei framar ónáðað, og að vonzkunnar synir þjái það ekki eins og áður,

11 Í frá þeim tíma, að eg bauð dómurum að vera yfir mínu fólki Ísrael, og eg hefi útvegað þér ró fyrir öllum þínum óvinum; og Drottinn hefir kunngjört þér, að hann muni byggja þér hús.

12 Þegar þínir dagar eru (protnir), og þú liggur hjá þínum fedrum, þá

vil eg hefja þinn niðja eptir þig, sem kominn er af þínum lendum, og eg skal staðfesta hans konungsríki.

13 Sá hinn sami skal byggja hús mínu nafni, og eg mun staðfesta háseti hans konungsríkis;

14 Eg vil vera honum faðir, og hann skal vera mér sonur, svo þó honum yfir sjáist, vil eg að eins hirta hann með manna vendi og með mannsins barna höggum,

15 En miskunsemi minni skal eg ekki snúa frá honum, eins og eg snèri henni frá Sál, sem eg tók úr vegi frá þér;

16 Þitt hús og þitt ríki skal staðfast vera til eilíðar, þitt háseti óbifanlegt að eilífu.

17 Samkvæmt öllum þessum orðum og vitrunum talaði Natan við Davíð.

18 Þá gekk Davíð konungur inn, og setti sig fyrir auglit Drottins og mælti: hver em eg, minn Drottinn, Drottinn! og hvað mitt hús, að þú hefir minzt mín hingað til?

19 Og þér nægði það ei, minn Drottinn, Drottinn! þú gafst og húsi þjóns þíns fyrirheit, sem eiga sèr lánган aldur; er slíkt manna háttur, minn Drottinn, Drottinn!

20 Og hvað getur Davíð framar við þig sagt? þú þekkir þinn þjón, minn Drottinn, Drottinn!

21 Sakir þinna orða og eptir þínum vilja hefir þú gjört alt þetta mikla, og kunngjört það þínum þjóni.

22 Þess vegna ert þú mikill, Guð Drottinn! því einginn er sem þú, og einginn Guð nema þú, öldungis samhljóða því, sem vèr höfum heyrt með vorum eyrum.

23 Og hvaða fólk á jörðunni er sem þitt fólk, sem Ísrael, fyrir hvers sakir Guð tók sig til, að út leysa það handa sèr, og útvega sèr nafn, og framkvæma það mikla og óttalega fyrir þitt land, í auglýs þess fólks, sem þú hefir leyst handa þér frá Egyptskum, frá þjóðunum og þeirra skurðgoðum.

24 Og svo hefir þú tilreitt handa þér þitt fólk Ísrael, að það sè þitt fólk að eilífu, og þú, Drottinn, ert þess Guð.

25 Og nú, Guð Drottinn! það orð, sem þú hefir talað viðvíkjandi þínum

þjóni og hans húsi, það hið sama staðfest þú að eilífu, og gjör, sem þú hefir mælt.

26 Og mikið sè þitt nafn að eilífu, að meim segi : Drottinn alsherjar er Guð yfir Ísrael, og hús þíns þjóns Davíðs sè staðfast fyrir þér ;

27 Því þú, alsherjar Drottinn, Guð Ísraels ! þú hefir opinberað þínum þjóni og sagt : eg vil byggja þér hús, því hefir þjón þinn fengið hjarta til að fram bera þér þessa bæn.

28 Og nú, minn Drottinn, Drottinn ! þú ert Guð, og þín orð munu verða sannleiki ; og þú hefir fyrirheitið þessi gæði þjóni þínum.

29 Og lát þér nú þóknast, að blessa hús þjóns þíns, að það eilíflega sè fyrir þér, því þú, minn Drottinn, Drottinn ! hefir því heitið, og fyrir þína blessan mun hús þjóns þíns að eilífu blessað verða.

8. KAPÍTULI.

Sigurvinningar Davíðs. Hans höfðingjar.

EPTIR það vann Davíð sigur á Filisteum, og auðmýkti þá og tók tauma höfuðstaðarins úr Filisteanna hendi.

2 Og líka sigraði hann Móabítana, og mældi þá með vað ; hann lét þá leggjast niður á jörðina, og mældi tvo vaði til að deyða, og einn vað til að láta lifa. Svo urðu Móabítar Davíðs þrælar, sem færðu honum gáfur.

3 Og Davíð sigraði Hadadeser Rehóbs son, konung í Sóba, þá hann fór leiðangur til að ná aptur ríki að ánni Frat.

4 Og Davíð vann af honum 17 hundruð reiðmenn og 20 þúsund fótgönguliðs, og helti alla vagnhestana, og hélt eptir hundræði af þeim.

5 Og Sýrlenzkir frá Damaskus komu til liðs við Hadadeser, konung í Sóba ; og Davíð lagði að velli þá Sýrlenzku, 22 þúsundir manns.

6 Og Davíð lét eptir vera setulið í Damaskus á Sýrlandi, og Sýrlenzkir gjörðust Davíðs þegnar, sem færðu honum gáfur. Svo veitti Drottinn Davíð sigur, hvert sem hann fór.

7 Og Davíð tók þá gullbúnu skildi, sem Hadadesers þjónar höfðu borið, og flutti þá til Jerúsalem,

8 Og úr Beta og Berótaí, stöðum Hadadesers, tók Davíð konungur afarmikið eir.

9 Og Tói, konungur í Hemat, frétti, að Davíð hefði lagt að velli allan Hadadesers her.

10 Þá sendi hann son sinn Jóram til Davíðs konungs til að heilsa honum, og óska til heilla, að hann í orustunni við Hadadeser hefði fengið sigur, því Tói átti í ófriði við Hadadeser, og hann hafði með sèr gersemar af gulli, silfri og eiri.

11 Þær helgaði Davíð konungur Drottni ásamt því gulli og silfri, er hann hafði helgað frá öllum þeim þjóðum, sem hann hafði yfirunnið,

12 Frá Sýrlenzkum, og frá Móabítum, og frá Ammonssonum, og frá Filisteum, og frá Amalekítum, og af herfangi Hadadesers, sonar Rehóbs, konungs í Sóba.

13 Og Davíð gjörði sèr minnismarki, þá hann kom aptur, eptir að hann hafði lagt að velli Edómíta, 18 þúsundir, í Saltdalnum.

14 Og hann lagði setulið inn í Edóms land ; um alt landið setti hann setulið ; og alt Edóms land lagðist undir Davíð. Og þannig veitti Drottinn Davíð sigur alstaðar, hvert sem hann fór.

15 Og Davíð ríkti yfir öllum Ísrael, og lét alt sitt fólk njóta laga og réttinda.

16 En Jóab, sonur Serúja, var fyrir hernum, og Jósafat, sonur Ahílúd, var sagnameistari.

17 Og Sadok, sonur Ahítúbs, og Ahímelek, sonur Abíatars, voru prestar, og Seraja skrifari,

18 Og Benaja, sonur Jójada, var fyrir höfuðvörðunum, og Davíðs synir voru kennimenn.

9. KAPÍTULI.

Davíðs velgjörð við Mefibóset.

OG Davíð mælti : er nú nokkur maður eptir orðinn af Sáls ætt, að eg geti auðsýnt honum náð sakir Jónatans ?

2 En af Sáls húsi var til þræll nokkur, sem hét Síba ; hann kölluðu þeir fyrir Davíð, og konungur mælti við hann : ert þú Síba ? Og hann svaraði : já, þjón þinn er það !

3 Og konúngur sagði: er einginn maður nú eptir orðinn af húsi Sáls, að eg sýni á honum Guðs miskunsemi? Og Síba svaraði konúnginum: enn er á lífi sonur Jónatans og er fótلامي.

4 Og konúngur sagði til hans: hvar er hann? Síba sagði við konúnginn: hann er í húsi Makírs, sonar Ammíels, í Lódebar.

5 Þá sendi Davíð konúngur þangað og lét seekja hann í hús Makírs, sonar Ammíels, í Lódebar.

6 Og svo kom Mefibóset, sonur Jónatans, sonar Sáls, til Davíðs, og fæll fram á sitt andlit og laut honum, og Davíð mælti: Mefibóset! Og hann svaraði: sjá! hér em eg, þinn þræll!

7 Og Davíð sagði til hans: vert þú óhræddur; á þér vil eg gjöra miskunarverk, sökum Jónatans, föður þíns, og vil gefa þér aptur alla akra föður þíns Sáls, og þú skalt jafnan eta við mitt borð.

8 Og hann laut og mælti: Hvað er þinn þræll, að þú rennir auga á dauðan hund, sem eg er?

9 Þá kallaði konúngur Síba fyrir sig, þjón Sáls, og mælti til hans: alt það, sem Sál til heyrði og öllu hans húsi, það gef eg syni þíns herra.

10 Yrk þú nú landið fyrir hann, þú og þínir synir og þínir þrælar, og hirð af þeim, að þinn herra hafi brauð og eti. Og Mefibóset, sonur þíns herra, skal ávalt eta við mitt borð. En Síba átti 15 syni og 20 þræla.

11 Og Síba sagði við konúnginn: eins og minn herra, konúngurinn, býður sínum þræli, þannig mun þinn þræll gjöra. Og Mefibóset skal eta við mitt borð, sem einu af konúngsins sonum.

12 En Mefibóset átti úngan son, sem hét Míka, og allir, sem bjuggu í Síba húsi, voru Mefibósets þrælar.

13 Og Mefibóset bjó í Jerúsalem, því hann sat ávalt til borðs með konúngi, en hann (Mefibóset) var haltur á báðum fótum.

10. KAPITULI.

Sigur yfir Ammonítum og Sýrlenzkum.

EPTIR það bar svo til, að konúngur Ammons barna dó, og

Hanon, hans son, varð konúngur í hans stað.

2 Þá mælti Davíð: eg vil sýna vináttu Hanon, syni Nahas, eins og faðir hans sýndi mér vináttu. Og Davíð sendi sína þjóna til að hugga hann, þá hann syrgði föður sinn. Svo komu Davíðs þjónar í land Ammons barna.

3 Þá sögðu höfðingjar Ammons barna við Hanon, sinn herra: þykir þér Davíð heiðra föður þinn, þar hann sendir til þín huggara? mun Davíð ei ætla sèr að rannsaka og njósna um borgina og niður brjóta hana svo, og þess vegna hafa sent sína þjóna til þín?

4 Þá tók Hanon Davíðs þjóna og skar af þeim hált skeggið, sömuleiðis hálf þeirra klæði alt upp til beltisstaðar, og lét þá svo fara.

5 Þetta var Davíð sagt, þá sendi hann á móti þeim, því mennirnir voru mjög svívirtir, og konúngur lét segja þeim: verið í Jeríkó, þangað til yðar skegg sprettur, og komið svo heim aptur.

6 En sem Ammons börn sáu, að Davíð var orðið gramt í geði, sendu þeir af stað, og leigðu sèr Sýrlenzka í Bet-Rehób og Sýrlenzka í Sóba, 20 þúsund manns af fótgöngu liði, og þúsund manns af konúnginum í Maaka, og 12 þúsundir manns í Tób.

7 En sem Davíð frètti það, sendi hann Jóab af stað og allan herinn.

8 Og Ammons börn lögðu af stað, og fylktu liði sínu fyrir utan borgarhliðið. Og hinir Sýrlenzku frá Sóba og Rehób, og mennirnir frá Tób og Maaka stóðu einir á vígvellinum.

9 En er Jóab sá, að honum var bardagi búinn, bæði í bak og fyrir, tók hann sèr einvalalið af öllum Ísrael, og fór á móti Sýrlenzkum;

10 Og hitt liðið fékk hann Abísai, bróður sínum, og hann fór móti Ammons börnum.

11 Og Jóab mælti: Verði Sýrlenzkir mér yfirsterkari, þá kom þú mér til liðs, og ef Ammons börn verða þér yfirsterkari, þá kem eg þér til liðs.

12 Vertu fastur fyrir, og látum oss verja órugglega vort fólk og staði vors Guðs; en Drottinn gjöri, hvað honum gott þykir.

13 Og Jóab lagði til orustu og þeir, sem með honum voru, við Sýrlenzka, og þeir hrukku fyrir honum.

14 En sem Ammonsborn sá, að Sýrlenzkir flýðu, lögðu þeir líka á flötta fyrir Abísai, og fóru inn í borgina. Og Jóab snéri eptir það heim frá Ammonítum og kom til Jerúsalem.

15 En sem Sýrlenzkir sá, að þeir höfðu bedið ósigur fyrir Ísraelsmönnum, saman söfnuðust þeir alstaðar frá.

16 Og Hadadeser sendi boð, og dróg að sér Sýrlenzka, sem voru hinu megin við ána, og þeir komu til Helam; og Sóbak, Hadadesers hershöfðingi, var fyrir þeim.

17 Þá Davíð fékk það að vita, saman safnaði hann öllum Ísrael, og fór yfir ána Jórdan og kom til Helam. Og Sýrlenzkir fylktu liði sínu gegnt Davíð, og börðust við hann;

18 En Sýrlenzkir flýðu fyrir Ísraelítum, og Davíð feldi af Sýrlenzkra hervögnum 7 hundruð manns, og 40 þúsund reidmenn; hann lagði og að velli hershöfðingjann, svo að hann dó (þar).

19 En þá þeir konungar, sem voru lýðskyldir Hadadeser, sá, að þeir voru sigraðir af Ísraelítum, sömdu þeir frið við Ísrael og urðu þeim undirgefnir. Og Sýrlenzkir þorðu ekki upp frá því, að koma Ammonítum til liðs.

11. KAPÍTULI.

Davíð legst með Batseba.

OG það bar við að ári liðnu, um það leyti sem konungar eru vanir að fara í leiðangur, að Davíð sendi Jóab og þjóna sína með honum og allan Ísrael, og þeir eyddu (land) Ammonsborna, og settust um Rabba; en Davíð sat heima í Jerúsalem.

2 Svo bar þá til, að Davíð á áliðnum degi stóð upp af sæng sinni og gekk um gólf á þaki konungshallarinnar, og sá af þakinu konu, sem laugaði sig, og sú kona var mikið frið sýnum.

3 Þá sendi Davíð og spurðist fyrir um konuna; og menn sögðu honum: það er Batseba, dóttir Elams, kona Úríá Hetíta.

4 Og Davíð sendi menn og lét seekja

hana, og hún kom til hans, og hann lagðist með henni; og hún hreinsaði af sér sín saurindi, og fór aptur heim til sín.

5 Og konan varð ólött, og hún sendi og lét Davíð vita það, og mælti: eg em þúnguð.

6 Þá gjörði Davíð þessi boð Jóab: send þú mér Hetítann Úríá. Og Jóab sendi Úríá til Davíðs.

7 En sem Úríá kom, spurði Davíð, hvernig Jóab og fólkinn liði, og hvernig herförin gengi.

8 Og Davíð sagði við Úríá: gakk þú nú heim til þín og þvo þína fötur. Svo gekk Úríá úr konungsins húsi, og eptir honum var borin gáfa frá konunginum.

9 En Úríá lagðist niður fyrir dyrum hallarinnar, hjá öllum þjónum herra síns, og gekk ekki heim til sín.

10 Menn sögðu það Davíð og mæltu: Úríá er ekki farinn, heim í sitt hús. Þá sagði Davíð til Úríá: ert þú ekki kominn úr ferð? hví fórstu ekki heim í þitt hús?

11 Og Úríá mælti til Davíðs: örkin og Ísrael og Júda eru í tjöldum, og minn herra Jóab og þjónar míns herra liggja á mörkinni, og ætti eg þá að ganga heim í mitt hús, eta og drekka og leggjast hjá konu minni? svo sannarlega sem þú lifir og þín sál lifir, eg gjöri það ekki!

12 Og Davíð sagði við Úríá: vertu hér þá í dag, en á morgun gef eg þér fararleyfi. Svo var Úríá í Jerúsalem þenna sama dag og daginn eptir.

13 Og Davíð hafði hann í boði sínu, og hann át og drakk með honum og hann gjörði hann drukkin; en um kvöldið gekk hann burt til að leggja sig í sitt rúm hjá þjónum herra síns, en hann gekk ekki heim í sitt hús.

14 En um morguninn skrifaði Davíð bréf til Jóabs, og sendi það með Úríá.

15 Og, hann skrifaði svo í bréfið: Setjið Úríá þar í bardagann, sem hann er harðastur, og hörfið aptur undan frá honum svo að hann verði ofurliði borinn og falli.

16 Sem Jóab sat nú um staðinn, skipaði hann Úríá til orustu, þar sem hann vissi að hraustir menn voru fyrir.

12. Kap.

17 Og borgarmenn fóru út úr staðnum og börðust við Jóab, og nokkrir fellu af liðinu, af þjónum Davíðs, og Hetítinn Uría féll líka.

18 Þá sendi Jóab og lét Davíð vita, hvar þá væri komið.

19 Og hann lagði svo fyrir sendimanninn og mælti: þegar þú hefir sagt frá bardaganum hið ljósasta,

20 Og þú sèr, að konungurinn verður reiður, og hann segir við þig: Hví fóruð þér svo nærri borgarveggnum í orustu? vissuð þér ekki, að þeir mundu skjóta á yður niður af borgarveggnum?

21 Hver feldi Abímelek Jerúbbesetsson? kastaði ekki kona nokkur á hann niður af borgarveggnum kvarnarsteinsbroti, svo hann dó í Tebes? hví fóruð þér inn undir borgarvegginn? þá segðu: Þjón þinn, Hetítinn Uría, féll líka.

22 Svo fór sendimaðurinn, og kom og flutti Davíð alt, sem Jóab hafði lagt fyrir hann.

23 Og sendimaðurinn sagði við Davíð: mennirnir báru oss ofurliði og fóru út á móti oss á völlinn; þá þregdum vèr þeim alt að borgarhlíðinu.

24 En nú skutu þeir á oss niður af borgarveggnum, og nokkrir af konungsmönnum fellu, og líka er þjón þinn, Hetítinn Uría, fallinn.

25 Þá mælti Davíð við sendimanninn: seg þú þá Jóab á láttu þetta ekki á þig fá (því að ýmsir falla fyrir sverðeggjum); halt þú áfram umsátrinu, og brjót þú niður borgina. Þannig skalt þú hughreysta hann.

26 En sem kona Uría frétti, að maður hennar Uría var fallinn harmaði hún mann sinn.

27 Og þá sorgardagarnir voru liðnir, sendi Davíð og tók hana í sitt hús, og hún varð hans kona, og ól honum son; en Drottinn mislíkaði það, sem Davíð hafði gjört.

12. KAPÍTULI.

Rabba er unnin.

OG Drottinn sendi Natan til Davíðs, og hann kom til hans og mælti: tveir menn voru í sömu borg; annar var rikur, en hinn fátækur.

2 Hinn ríki átti fjölda bæði sauða og nauta,

3 En hinn fátæki átti als ekki nema lamb, sem hann hafði keypt og alið, og það óx upp hjá honum, með hans sonum; það át af hans mat, og drakk af hans bikar, og við hans brjóst svaf það, og var eins og hans dóttir.

4 Þá kom ferðamaður til hins ríka manns, og hann tímdi ekki að taka neinn af sauðum sínum eða nautum til matreiðslu fyrir ferðamanninn, sem var kominn til hans, og tók lamb fátæka mannsins, og matbjó það fyrir manninn, sem kominn var til hans.

5 Þá upp tendradist reiði Davíðs ákaflega, og hann sagði við Natan: svo sannarlega sem Drottinn lifir! sá maður, sem slíkt hefir að hafzt, er dauða sekur!

6 Lambið skal hann fjórum sinnum borga, fyrst hann gjörði þetta og hafði einga meðaumkun.

7 En Natan sagði við Davíð: þú ert maðurinn! Svo segir Drottinn, Ísraels Guð: eg hefi smurt þig til konungs yfir Ísrael, og eg hefi frelsað þig af hendi Sáls.

8 Og eg gaf þér hús þíns herra, og konur þíns herra að leggja við þitt brjóst, og Ísraels konu, og Jüda hús, og hefði það verið of lítið, mundi eg hafa bætt við þig því og því.

9 Því hefur þú fyrirlitit orð Drottins, með því að að hafast það, sem honum mislíkar? Uría Hetítinn hefir þú felt með sverði, og tekið hans konu þér fyrir konu, og hann hefir þú drepið með sverði Ammons sona.

10 Þess vegna skal sverðið ekki ganga af húsi þínu að eilífu, vegna þess þú fyrirleizt mig, og tókst þér fyrir konu eiginkonu Uría Hetítans.

11 Svo segir Drottinn: sjá! eg læt ólán koma yfir þig af þínu eigin húsi, og tek konur þínar fyrir þínum augum og gef þær öðrum manni, svo hann leggist með þeim fyrir sólarinnar augum.

12 Því þú hefir gjört slíkt með launung, en eg mun gjöra slíkt í augsyn als Ísraels og í augsyn sólarinnar.

13 Þá sagði Davíð við Natan: Eg hefi syndgað mót Drottinni! Og Natan svaraði Davíð: svo hefir þú Drottinn burt tekið þína synd; þú munt ekki deyja.

14 En sakir þess þú hefir gefið Drottins óvinum orsök til lastyrða, þá skal sá sonur, sem þér er fæddur, vissulega deyja.

15 Síðan gekk Natan heim í sitt hús. Þá sló Drottinn barnið, sem kona Uria hafði fætt Davíð, og það varð dauðveikt.

16 Og Davíð leitaði Guðs, vegna sveinsins, og fastaði, og gekk inn og lá á gólfinu nóttina þá.

17 Og hinir elztu af hans húsi tóku sig til, að fá hann til að rísa upp af gólfinu; en hann vildi ei, og át ei með þeim.

18 En á sjöunda degi dó barnið; og Davíðs þjónar þorðu ekki að láta hann vita, að barnið væri dáíð; því þeir sögðu: sjá! meðan barnið lifði, töluðum vèr við hann, og hann anzaði oss ekki; og hvernig getum vèr þá við hann sagt: barnið er dáíð? hann mundi taka það mikið sárt.

19 Og Davíð tók eptir, að þjónar hans voru eitthvað að þískra, og reð af því, að barnið væri dáíð; og Davíð sagði til þjóna sinna: Er barnið dáíð? og þeir svöruðu: Það er dáíð.

20 Þá stóð Davíð upp af gólfinu, og þvoði sèr, og smurði sig, og skipti um klæði, og gekk í Drottins hús, og tilbað, og kom aptur í sitt hús, og skipaði að færa sèr mat, og hann át.

21 Þá sögðu þjónar hans við hann: Hvað er það, sem þú nú hefir gjört? meðan barnið lifði, fastaðir þú og grèzt, og þegar barnið var dáíð, stóðst þú upp og mataðist?

22 Og hann svaraði: Meðan barnið var á lífi, fastaði eg og grèt, því eg hugsaði: hver veit, nema Drottinn miskuni mèr, svo barnið lifi.

23 En fyrst það er nú dáíð, hvers vegna ætti eg þá að fasta? mun eg geta fengið það aptur? eg fer til þess, en það kemur ei aptur til mín.

24 Og Davíð huggaði konu sína Batseba, og gekk inn til hennar og svaf hjá henni, og hún fæddi son, og kallaði hann Salómó, og Drottinn elskaði hann.

25 Og hann gjörði boð með spámanninum Natan og kallaði hans nafn Jedidía, Drottins vegna. (Jedidía þýðir: Drottins ást.)

26 Og Jóab herjaði á Rabba (borg)

Ammons barna, og vann konungssetrið.

27 Og Jóab sendi boð til Davíðs, og sagði: Eg hefi herjað á Rabba, og eg hefi unnið vatnsstaðinn:

28 Safnaðu nú hinu öðru fólkinu, og seztu um staðinn og tak þú hann, svo að eg taki hann ekki, og mitt nafn verði ei nefnt til þess.

29 Þá safnaði Davíð öllu fólkinu, og fór til Rabba, og herjaði á staðinn og vann hann.

30 Og hann tók kórónu konungsins af hans höfði; hún var úr gulli og gimsteinum, og vóg 100 pund, og setti hana á höfuð sèr; og herfángið, sem hann flutti úr borginni, var næsta mikið.

31 Hann flutti líka fólkið þaðan, og setti það (til að vinna) með sögum, og járnvögnum og járnfleigum og lét það vinna í tiglofnum. Svo gjörði hann við alla staði Ammons barna. Eptir það fór Davíð heim til Jerúsalem og alt fólkið.

13. KAPÍTULI.

Viðskipti Ammons og Absalons, sona Davíðs.

NÚ segir frá því, að Absalon, sonur Davíðs, átti fríða systur, sem hét Tamar, og Amnon, sonur Davíðs, elskaði hana.

2 Og Amnon þíndist og varð sjúkur vegna Tamar, systur sinnar, því hún var mey; og Amnon þótti ísjárvert að gjöra henni nokkuð.

3 En Amnon átti vin, sem hét Jónadab, sonur Símea, bróður Davíðs; og Jónadab var mikið kænn maður.

4 Og hann sagði við hann: Hvi horast þú, konungsson! þannig dag frá degi? viltu ekki segja mèr það? Og Amnon sagði til hans: eg elska Tamar, systur Absalons, bróður míns.

5 Og Jónadab sagði til hans: legg þú þig upp í rúm þitt, og lát sem þú sèrt veikur, og komi faðir þinn, að vitja þín, þá segðu við hann: láttu Tamar systur mína koma, að hún gefi mèr eitthvað að eta, og matreiði fyrir mínum augum, svo eg horfi á, og eg eti úr hennar hendi.

6 Svo lagðist Amnon fyrir, og læzt vera sjúkur, og konungur kom að vitja hans. Og Amnon sagði við konunginn: Leyfðu, að Tamar systir

mín komi og baki handa mèt tvær kökur, svo eg sjái, og eg eti úr hennar hendi.

7 Þá gjörði Davíð orð Tamar í húsið og mælti: far þú í hús Ammons, bróður þíns, og matbú þú honum fœðu.

8 Og Tamar gekk í hús Ammons, bróður síns; en hann lá í rúminu. Og hún tók deig og hnoðaði, og gjörði kökur fyrir hans augum, og bakaði kökurnar,

9 Og tók pönnuna og úr henni fyrir hans augum; en hann vildi ekki eta. Og Amnon mælti: fari nú hver maður út frá mèt. Og hver maður fór út frá honum.

10 Þá sagði Amnon við Tamar: far þú með matinn inn í herbergið, svo eg eti úr þinni hendi. Og Tamar tók kökurnar, er hún hafði gjört, og færði þær Amnon, bróður sínum, inn í herbergið.

11 Og sem hún rétti honum þær að eta, greip hann til hennar og mælti: kom þú, systir mín, og legst þú með mèt!

12 Og hún sagði til hans: nei, bróðir minn! svívirtu mig ekki; slíkt viðgengst ekki í Ísrael. Gjörðu ei þetta skammarverk!

13 Og hvað ætti eg af mèt að gjöra með mína svívirðingu? og þú mundir yerða einhver hinn svívirðilegasti í Ísrael. Talaðu þó við konúnginn, því hann mun ekki synja þér um mig.

14 En hann vildi ekki gegna henni, og nauðgaði henni, og lagðist með henni.

15 Og Amnon fékk mikla óbeit á henni, og hans hatur til hennar var meira en sú ást, sem hann hafði haft á henni. Og Amnon sagði við hana: stattu upp og far burt!

16 Og hún mælti við hann: að hafst þú ei þetta enn stærra vonzkuverk en hið annað, sem þú hefir gjört mèt, að út skúfa mer! En hann vildi ekki gegna henni.

17 Og hann kallaði svein sinn, er þjónaði honum, og mælti: kom þú þessari burt frá mèt út á götuna, og læstu dyrunum eptir henni.

18 En hún var í lögðum kyrtli, því svo voru konúngsdæturnar klæddar, meðan þær voru meyar.

19 Og þjón hans fór með hana út á strætið, og læsti dyrunum eptir henni. Þá fleygði Tamar ösku yfir höfuð sér, og reif þann lagða kyrtil, sem hún var í, lagði höndina á höfuðið, og gekk svo æpandi.

20 Og Absalon, bróðir hennar, sagði til hennar: hefir bróðir þinn Amnon verið hjá þér? heyrðu! systir mín, þegi þú! hann er bróðir þinn; láttu þetta ekki á þig fá. Og Tamar var í húsi Absalons, bróður síns, að fátta vitund (í einhýsi).

21 Og konúngur frétti alt þetta og varð mjög reiður.

22 Og Absalon talaði ekki við Amnon, hvorki gott nè ilt; því Absalon hataði Amnon fyrir það, að hann hafði lagzt með systur hans, Tamar.

23 Tveim árum síðar klipti Absalon sauði sína í Baal-Hasor hjá Efraim, og Absalon gjörði heimboð öllum konúngssonunum.

24 Og Absalon gekk fyrir konúnginn og mælti: sjá, þinn þjón klippir hjörð sína; komi því konúngurinn og hans þjónar með þínum þjón.

25 Og konúngurinn mælti við Absalon: nei! minn son, lát oss ei alla fara, að vèr gjörum þér ei slíkan átrodning. Og þó hann legði að honum, vildi hann ekki fara, en óskaði honum til heilla (blessaði hann).

26 Og Absalon mælti: þó þú farir ekki, þá leyfðu samt, að Amnon bróðir minn fari með oss. Og konúngur mælti við hann: hví skal hann fara með þér?

27 En Absalon lagði að honum. Og þá lét hann Amnon fara með honum og alla konúngsins syni.

28 Og Absalon bauð sveinum sínum og mælti: sjáið nú til! þegar Amnon er farinn að hýrna við vínið, og eg segi til yðar: drepíð Amnon! þá vegið hann, og verið óhræddir! skipa eg yður ekki þetta? verið hugaðir og öruggir menn!

29 Og Absalons sveinar gjörðu, eins og Absalon hafði boðið, við Amnon. Þá tóku allir konúngssynirnir sig upp, og hver þeirra sté á bak múl sínum, og þeir flýðu.

30 En meðan þeir voru á leiðinni, flaug sá kvittur fyrir Davíð, að Ab-

salon hefði drepð alla konungsins syni, og einginn þeirra hefði undan komizt.

31 Þá stóð konungur upp og reif klæði sín og lagði sig niður á jörðina, og allir þjónar hans stóðu þar í sundurriðum klæðum.

32 Þá tók Jónadab, sonur Símea, bróður Davíðs, til orða, og mælti : herra minn ! hugsa þú ekki : alla þá úngu menn, syni konungsins, hafa þeir drepð, því Amnon einn er dauður. Yfir því hefir Absalon búið í frá þeim degi, að hann nauðgaði systur hans, Tamar.

33 Minn herra, konungurinn, láti sér ekki þetta til hjarta gánga, og hugsji ekki, að allir konungsins synir séu dauðir ; nei, Amnon einn er dauður.

34 Og Absalon flúði. En þeim sveini, sem hélt vörð, varð litíð upp, og sá, og sjá þú ! mikill skari kom veginn, hver á eptir öðrum, með fjallshlíðinni.

35 Þá mælti Jónadab við konunginn : sjá ! konungsins synir koma ; eins og þinn þjón hefir sagt, svo hefir alt til gengið.

36 Og sem hann hafði endað sitt tal, sjá ! þá komu synir konungsins, og þeir grétu hástöfum, og konungur og hans þjónar grétu líka ákaflega.

37 En Absalon flúði, og fór til Talmaí, sonar Ammihúds, konungs í Gesúr ; og Davíð harmaði son sinn alla daga.

38 En Absalon flúði og fór til Gesúr, og var þar í 3 ár.

39 Og Davíð konungur lángaði til að fara til Absalons, því af honum rættist harmurinn eptir Amnon, þegar frá leið.

14. KAPÍTULI.

Absalon kemst aptur í sátt við föður sinn.

OG Jóab Serújason tók eptir því, að konungurinn unni Absalon.

2 Þá sendi Jóab til Tekóa, og lét sækja þaðan hyggna konu, og sagði við hana : Láttu sem þú sért harmþrúngin, og fár þú í sorgarklæði, og smyr þig ekki með viðsmjóri, og vertu sem kona, er í lángan tíma hefir syrgt framliðinn mann.

3 Og gakk fyrir konung og fall á áfram til jarðar og ávarpa hann

þessum orðum. Og Jóab lagði henni orð í munn.

4 Og konan frá Tekóa ávarpaði konunginn, og féll á andlit sitt til jarðar og beygði sig, og mælti : hjálpa mér konungur !

5 Og konungurinn sagði til hennar : hvað gengur að þér ? Og hún mælti : Sannarlega ! ekkja er eg, og maður minn er dáinn.

6 Og þín ambátt átti tvo syni ; þeir urðu missáttir á akri, og einginn var þar, sem gat skilið þá, og annar þeirra sló hinn og drap hann.

7 Og sjá ! öll ættin er risin upp móti þinni ambátt, og menn segja : fram sel þú þann, sem drap bróður sinn, að vèr drepum hann fyrir sál bróður hans, sem hann myrti, og vèr viljum og af má erfingjann ; og svona vilja þeir slökkva þann neista, sem mér er eptir skilinn, svo maðurinn minn hafi hvorki nafn nè niðja á jörðunni.

8 Og konungur mælti við konuna : far þú heim til þín ; eg skal gefa skipan um mál þitt.

9 En konan frá Tekóa sagði til konungsins : á mér, minn herra, konungur ! hvíli sekt, og á húsi föður míns, en konungurinn og hans háseti sè saklaust.

10 Og konungur sagði : hvern, sem móti þér talar, skaltu færa til mín, og hann skal ei framar áreita þig.

11 Þá mælti hún : mundu þó, konungur ! til Drottins, þíns Guðs, að eptirmálmennirnir gjöri ei meira tjón, og að þeir tortýni ekki syni mínum fyrir mér. Og hann mælti : svo sannarlega sem Drottinn lifir ! af höfuðhárum sonar þíns skal ekki eitt falla til jarðar.

12 Og konan sagði : leyf þinni ambátt að tala eitt orð til míns herra, konungsins. Og hann svaraði : tala þú !

13 Og konan sagði : hvers vegna upp hugsar þú slíkt gegn Guðs fólki ? og þegar konungurinn hefir þannig talað, er hann svo sem sekur, þar eð konungurinn lætur ei sinn út skúfaða koma heim aptur.

14 Því deyrja hljótum vèr, og eins og vatn erum vèr, sem helt er á jörðina og einginn getur handsamað aptur, og skyldi þá ei hátignin hafa

löngun til, og hugsun á, að út skúfa ekki frá sér hinum út skúfaða?

15 Eg em nú komin til að tala þessi orð við minn herra, konúnginn, því fólkið hræddi mig; þá hugsaði þín ambátt: eg vil þó tala við konúnginn; vera má, að konúngurinn gjöri eptir orði sinnar ambáttar.

16 Já, konúngurinn mun böenheyra sína ambátt og frelsa sína ambátt, mig og minn son, af hendi þess manns, sem vill af má hann af Guðs arfleifð.

17 Og svo hugsaði þín ambátt: orð míns herra, konúngsins, verða mér þó til huggunar, því eins og Guðs engill, er minn herra, konúngurinn, í því að heyra gott og ilt; því sé Drottinn, þinn Guð, með þér.

18 Og konúngurinn svaraði og mælti til konunnar: leyn þú mig eingu, sem eg spyr þig að. Og konan sagði: Minn herra, konúngurinn, tali!

19 Og konúngurinn mælti: Er ekki Jóabs hönd með þér í öllu þessu? Og konan svaraði, og mælti: svo sannarlega sem minn herra, konúngurinn, lifir, það er einmitt, eins og minn herra, konúngurinn, segir: já, þjón þinn Jóab, hann hefir skipað mér þetta, og hann hefir lagt þinni ambátt öll þessi orð í munn.

20 Til að koma málefnum í þetta horf hefir þjón þinn Jóab gjört þetta; en minn herra er vitur, sem Guðs engill, svo hann veit alt á jörðumni.

21 Og konúngurinn sagði til Jóabs: sjá! eg hefi nú gjört þetta, svo far þá og seektu þann unga mann, Absalon.

22 Þá féll Jóab fram til jarðar og laut, og blessaði konúnginn og mælti: í dag reynir þjón þinn, að eg hefi fundið náð fyrir þínum augum, minn herra, konúngur, þar eð konúngurinn hefir farið eptir orði þjóns síns.

23 Síðan bjó Jóab sig til ferður, og fór til Gesúr, og kom með Absalon til Jerúsalem.

24 En konúngur mælti: Hann fari í sitt hús og sjá ei mitt auglit. Svo fór Absalon í sitt hús, og konúngsins auglit sá hann ekki.

25 En meðal Ísraelsmanna var einginn svo fríður sem Absalon, og fór mikið orð af því; milli hæls og hvirfils voru eingin lýti á honum.

26 Og þegar hann skar hár sitt (það var skorið einu sinni á ári; því þá það varð honum of þungt, skar hann það), þá vó hárið af höfðinu á honum 2 hundruð sikla silfurs eptir konúngs vigt.

27 Og Absalon fæddust tveir synir og ein dóttir, hún hét Tamar; hún var fríð kona sýnum.

28 Síðan var Absalon tvö ár í Jerúsalem og sá ekki konúngsins auglit.

29 Þá gjörði Absalon boð eptir Jóab, til að senda hann til konúngsins, en hann vildi ekki til hans koma; og hann sendi aptur í annað sinn; en hann vildi ekki koma.

30 Þá sagði hann til sinna þjóna: Jóab á akur áfastan við minn, og á honum hefir hann bygg; farið nú og kveykið í því með eldi. Og þjónar Absalons kveyttu í því með eldi.

31 Þá tók Jóab sig til og kom til Absalons í hans hús, og mælti við hann: Hví hafa þjónar þínir kveytt í mínum akri með eldi?

32 Og Absalon sagði við Jóab: sjá! eg sendi til þín og sagði: kom hingað, að eg sendi þig til konúngsins, og seg: hví em eg kominn frá Gesúr? betra væri mér, að vera þar enn! og nú vil eg sjá konúngsins auglit; en sè eg sekur, þá drepi hann mig.

33 Þá gekk Jóab fyrir konúng og sagði honum þetta. Og hann kallaði Absalon, og hann (Absalon) kom fyrir konúng, og laut konúngi til jarðar, og konúngurinn kysti Absalon.

15. KAPÍTULI.

Absalons uppreisn. Davíðs flótti.

EPTIR þetta bar það til, að Absalon fékk sér vagna og hesta, og 50 menn, sem fyrir honum hlupu.

2 Og Absalon var árla á fótum, og gekk á veginn, sem lá inn að borgarhlíðinu; og hvern þann mann, sem mál hafði að kæra fyrir konúngi, þann hinn sama kallaði Absalon, til sín, og sagði við hann: frá hvaða stað ert þú? Og segði maðurinn: þinn þjón er af einni Ísraels ættkvísl,

3 Þá tók Absalon þannig til orða við hann: þitt málefni er rétt og hreint, en einginn er settur af konúnginum, sem hans vegna liti á þína sök.

4 Og Absalon mælti : Eg vildi óska, að eg væri settur dómari í landinu, svo hver maður, sem hefði misklið, eða mál að seekja, gæti komið til mín ; þá skyldi eg hjálpa honum til að ná rétti sínum !

5 Og þegar einhver kom til hans, til að lúta honum, rétti hann fram höndina, og greip til hans og kysti hann.

6 Þannig breytti Absalon við alla Ísraelsmenn, sem í málum sínum komu fyrir konúnginn. Og Absalon stal hjörtum Ísraelsmanna.

7 Og það bar við eptir 40 ár, að Absalon kom að máli við konúnginn, og sagði : Leyf þú mér að fara til að leysa heit í Hebron, sem eg hefi gjört Drottni.

8 Því heit hefir þjón þinn unnið, þá eg var í Gesúr á Sýrlandi, því eg sagði : láti Drottinn mig aptur komast til Jerúsalem, þá vil eg þjóna Drottni.

9 Og konúngurinn sagði til hans : Far þú í friði ! og bjó hann sig til ferðar og fór til Hebron.

10 Og Absalon sendi njósnarmenn til allra Ísraels ættkvísla og sagði : Þegar þér heyrið lúður-hljóm, þá segið : Absalon er orðinn konúngur í Hebron.

11 Og með Absalon fóru 2 hundruð manns úr Jerúsalem ; þeim var boðið og fóru í grandleysi sínu, og þeir vissu ekki, hvað undir bjó.

12 Og Absalon sendi og lét kalla Gílónítann Akitófel, ráðgjafa Davíðs, úr hans stað Gíló, þá hann var að förnferingu. Og samblásturinn varð mikill, og að Absaloni drógst mikill liðsafl.

13 Þá kom maður nokkur til Davíðs og mælti : Hjarta Ísraelsmanna hneigist nú að Absalon.

14 Þá mælti Davíð við alla sína menn, sem hjá honum voru í Jerúsalem : Tökum oss upp og flýjum, því ekki mun Absalon gefa oss grið. Hraðið yður að flýja, að hann ekki sviplega náí oss, og leiði yfir oss ógæfu, og slái staðinn með sverðs-eggjum.

15 Og þjónar konúngsins sögðu til hans : hvað helzt sem minn herra konúngurinn velur, þá sjá ! ver crum þínir þjónar.

16 Þá lagði konúngur af stað, og alt hans hús með honum, og konúngurinn lét eptir verða 10 hjákonur sínar, til að gæta herbergjanna.

17 Svo lagði konúngur af stað, og alt það fólk, sem honum fylgdi, og nam staðar hjá Bet-Merhak.

18 Og allir þjónar hans fóru með honum og öll hirðin, og allir Gatítarnir, 6 hundruð manns, sem komið höfðu með honum frá Gat, þeir fóru með konúnginum.

19 Þá sagði Davíð við Ítaí, Gatítann : Hversvegna vilt þú og með oss fara ? snú þú aptur, og vertu hjá konúnginum ! Því útlendur maður ert þú, og á gamlar stöðvar fer þú aptur.

20 Í gær komstu, og ætti eg þá í dag að hafa þig með á þessum flóttu ? Eg fer eitthvað sem fætur toga. Snú þú aptur, og taktu með þér bræður þína með, elskusemi og trygð.

21 En Ítaí svaraði konúnginum og mælti : svo samnarlega sem Drottinn lifir, og minn herra, konúngurinn, lifir, á hverjum stað sem minn herra, konúngurinn, verður, hvort sem það er til dauða, eða til lífs, á þeim sama stað mun þinn þjón vera.

22 Og Davíð sagði til Ítaí : kom þú þá með og far þú á undan ! Og svo fór Gatítinn Ítaí og allir hans menn á undan, og öll börnin, sem með honum voru.

23 En alt landið grèt hástöfum, þegar alt fólkið fór áfram, og konúngurinn gekk yfir lókin Kedron ; og alt fólkið hélt áfram veginn til óbygðanna.

24 Og sjá ! þar var og Sadok, og allir Levítarnir með honum og báru Guðs lögmálsörk, og þeir settu niður Guðs örk ; og Abiatar staðnæmdist þar, þangað til að alt fólkið var komið burt úr staðnum.

25 En konúngurinn sagði við Sadok : Far þú með Guðs örk aptur inn í staðinn ; finni eg náð í augum Drottins, mun hann leiða mig heim aptur, og láta mig sjá hana og sinn bústað.

26 En ef hann segir svo : eg hefi ekki þóknun á þér—sjá ! her em eg—gjörri hann við mig það, sem honum gott þykir.

27 Og konúngurinn sagði við prestinn Sadok : Ert þú sjáandi ? far þú

til staðarins í friði, og Akímas, son þinn, og Jónatan, sonur Abíatars, báðir synir ykkar, með ykkur.

28 Sjá! eg vil hafast við á sléttlendinu í óbygðinni, þángað til eg fæ eitthvað tíðinda, sem þér látið til mín berast.

29 Síðan fluttu þeir Sadok og Abíatar Guðs örsk aptur til Jerúsalem, og voru þar.

30 En Davíð fór upp viðsmjörsviðarfjallið og gekk grátandi með huldu höfði, og berfœttur, og alt fólkið, sem með honum var, hver og einn huldi líka höfuð sitt, og gekk grátandi.

31 Og menn sögðu Davíð þessi tíðindi: Akítófel er meðal þeirra, sem hafa gjört samtök við Absalon. Þá mælti Davíð: Drottinn, gjör þú Akítófels ráð að heimsku.

32 En sem Davíð kom upp á hæðina, þar sem menn voru vanir að tilbiðja Guð, sjá! þá mætti honum Arkítinn Húsaí í rifnum klæðum, og með mold yfir sínu höfði.

33 Og Davíð sagði við hann: Farir þú með mér, verður þú mér til tafar.

34 En ef þú fer til staðarins og segir við Absalon: Þinn þjón, ó konungur! vil eg vera; þjón föður þíns var eg fyrir skemstu, en nú er eg þinn þjón; þá munt þú gjöra Akítófels ráð að eingu mér í hag.

35 Og eru þar ekki hjá þér prestarir Sadok og Abíatar? og láttu nú sjá, alt sem þú heyrir í konungsins húsi, það lát þú prestana Sadok og Abíatar vita.

36 Sjá! hjá þeim eru báðir synir þeirra, Akímas, sonur Sadoks, og Jónatan, sonur Abíatars. Látið þá fara mér öll þau tíðindi, sem þið flúð.

37 Svo kom Húsaí, vinur Davíðs, í staðinn, um það leyti sem Absalon kom til Jerúsalem.

16. KAPÍTULI.

Síba og Símei. Absalon kemur til Jerúsalem.

OG Davíð var kominn spölkorn frá hæðinni, þegar Síba, Mefibóssets þjón, kom á móti honum með tvo klyfjaða asna; á þeim voru 2 hundruð brauð og hundrað rúsínuklasar, og hundrað fiknaklasar, og vínleigill.

2 Og konungur mælti við Síba: Hvað ætlar þú að gjöra við þetta?

Og Síba svaraði: asnarnir seu til reiðar handa konungsins húsi, og brauðin og fikjurnar til matar handa sveinunum, og vínið til drykkjar fyrir þá, sem örmagnast kunna í eyðimörkinni.

3 Og konungur mælti: Hvar er sonur herra þíns? Og Síba svaraði konungi: Sjá! hann er kyrr í Jerúsalem, því hann sagði: í dag mun Ísraels hús gefa mér aptur konungsríki föður míns!

4 Og konungur mælti við Síba: Sjá! alt það, sem Mefibóset á, það sé þitt! Og Síba mælti: Eg hneigi mig; æ, að eg mætti finna náð í augum míns herra, konungsins!

5 Og þá konungurinn Davíð kom til Bahúrím, sjá! þá kom þaðan maður nokkur af ættum Sáls húss, Símei að nafni, sonur Gera; hann gekk fram bölvandi,

6 Og kastaði steinum eptir Davíð og eptir öllum þjónum Davíðs konungs, og eptir öllu fólkinu og öllum köppunum á hægri og vinstri hönd við hann.

7 Og svo komst Símei að orði í formælingum sínum: áfram, þú blóðhundur! þú illmenni!

8 Nú lætur Drottinn þér í koll koma alt Sáls húss blóð, í hvers stað þú ert orðinn konungur, og lætur konungsríkið koma í hendur sonar þíns Absalons, og nú ertu í kröggum, því blóðhundur ert þú.

9 Þá mælti Abísaí, sonur Serúja, til konungsins: Hversvegna á þessi dauði hundur að formæla mínum herra, konunginum? lofaðu mér að fara og höggva af honum hausinn.

10 En konungur svaraði: hvað á eg við ykkur saman að sælda, Serújasynir? formæli hann, því Drottinn hefir skipað honum: formæl þú Davíð; og hver vogar að segja: hví gjörir þú það?

11 Og Davíð sagði við Abísaí og alla sína þjóna: sjá! sonur minn, sem af mér er getinn, sækist eptir mínu lífi; hví þá ekki þessi Benjamínít! látið hann formæla, því Drottinn hefir boðið honum það.

12 Vera má, að Drottinn líti á eynd mína, og bæti mér þessa hans formæling í dag með góðu.

13 Svo fór Davíð sína leið og hans menn ; en Símeí fór með fjallshlíðinni gagnvart honum, og kastaði molderhnausum.

14 Og konungurinn og alt það fólk, sem með honum var, kom örþreytt (í áfängastað), og hvíldi sig þar.

15 En Absalon og alt fólk Ísraelsmanna kom til Jerúsalem, og Akitófél með honum.

16 Og það bar við þegar Arkítinn Húsaí, vinur Davíðs, kom til Absalons, mælti Húsaí við Absalon : lífi konungurinn ! lífi konungurinn !

17 Og Absalon sagði við Húsaí : er þetta trygð þín við vin þinn ? hví fyrstu ekki með vin þínum ?

18 Og Húsaí mælti við Absalon : nei ! heldur hvern sem Drottinn út velur, og þetta fólk, og allir Ísraelsmenn, þeim hinum sama vil eg til heyra, og hjá honum vera.

19 Og í annan stað : hverjum vil eg þjóna ? er það ei syni hans ? Eins og eg þjónaði föður þínum, eins vil eg vera hjá þér.

20 Og Absalon mælti við Akitófél : leggið til ráð, hvað vèr nú skulum gjöra !

21 Og Akitófél sagði til Absalons : sof þú hjá frillum föður þíns, sem hann lét eptir verða, til að geyma hússins ; þá frèttir allur Ísrael, að þú hefir gjört þig viðbjóðslegan föður þínum, og svo verða styrkar hendur allra þeirra, sem með þér eru.

22 Svo settu þeir upp tjald fyrir Absalon á þakinu, og Absalon lagðist með frillum föður síns fyrir augum als Ísraels.

23 En þau ráð, sem Akitófél gaf í þá daga, þóttu eins góð og gild eins og menn hefðu ráðfoert sig við Guð um þann sama hlut ; svo mikils máttu sín ráð hans bæði hjá Davíð og Absalon.

17. KAPÍTULI.

Akitófels ráðleggðing og afdrif.

OG Akitófél sagði við Absalon : láttu mig nú velja mèr 12 þúsund manns, og skal eg taka mig upp og fara eptir Davíð í nótt,

2 Og ráðast á hann, meðan hann er yfirkominn af þreytu, og eg skal hræða hann ; og alt fólkíð, sem með

honum er, mun flýja, og þá skal eg fella konunginn, þegar hann er orðinn einn,

3 En leiða alt fólkíð aptur til þín. Allir hverfa aptur, þegar sá maður er fallinn, sem þú ofsækir ; alt fólkíð verður rólegt.

4 Þetta tal líkaði Absalon vel, og öllum hinum elztu í Ísrael.

5 Og Absalon mælti : kallið samt Húsaí Arkítann, að vèr heyrum og, hvað hann segir.

6 Og svo kom Húsaí til Absalons, og Absalon talaði til hans og mælti : þannig hefir Akitófél talað ; eigum vèr að gjöra það, sem hann segir ? ef ekki svo, tala þú.

7 Og Húsaí sagði til Absalons : ráðið er ekki gott, það sem Akitófél hefir gefið núna.

8 Og Húsaí sagði : þú þekkir föður þinn og hans menn ; þeir eru hetjur og illir í skapi sem birna á mörkiinni, þá hún er rænd sínum húnum ; og faðir þinn er mikill kappi, og verður ekki í nótt hjá fólkinu.

9 Sjá ! verið getur, að hann hafi nú falíð sig í einhverjum hellinum eður á öðrum stað ; og falli nú nokkrir í fyrstunni (af þínum mönnum), þá frèttist það, og allir segja : fólkíð, sem fylgir Absalon, beið ósigur.

10 Og jafnvel þeir hraustari, sem höfðu hug sem ljón, geta þá orðið huglausir ; því allur Ísrael veit, að faðir þinn er hetja, og þeir röskir menn, sem með honum eru.

11 En þetta er mitt ráð : safna þú að þér öllum Ísrael frá Dan til Bersæba, svo mörgum sem sandi á sjávarströnd ; og þú verður sjálfur að ganga í orustuna.

12 Og þegar vèr hittum hann, hvar sem það svo er, skulum vèr falla yfir hann, eins og dögg fellur yfir jörðina, og af honum og öllum þeim mönnum, sem með honum eru, skal ekki einn eptir verða.

13 Og flýi hann í einhverja borgina, þá skal allur Ísrael bera reipi að þeirri borg, og vèr skulum draga hana í læk, þángað til þar finst ekki einn steinmoli frammar.

14 Og Absalon og allir Ísraelsmenn sögðu : betra ráð gefur Arkítinn Húsaí, en Akitófél. En Drottinn

hafði hagað því svo, að Akítófelsgóða ráð varð að eingu, til þess að Drottinn gæti leitt ógæfuna yfir Absalon.

15 Og Húsaí mælti við prestana Sadok og Abiatar : það og það hefir Akítófel, ráðlagt Absalon og hinum elztu í Ísrael, og það og það hefi eg áðlagt.

16 Og sendið nú sem skjótast og látið Davíð vita þetta og segið : vertu ekki í nótt á slöttlendinu í eyðimörkinni, heldur skaltu fara yfir ána, svo konungurinn ekki tortýnist, og það fólk, sem með honum er.

17 En Jónatan og Akímas voru við brunninn Rógel, og stúlka fór með þessi boð til þeirra, að þeir skyldu fara og færa konunginum Davíð þessi tíðindi ; þeir máttu ekki láta sjá sig, með því að koma inn í borgina.

18 En smásveinn nokkur sá þá, og sagði Absalon frá, en þeir hröduðu ferðinni, og komu í hús manns nokkurs í Bahúrím, sem hafði brunn í garði sínum, og þeir stigu niður í brunninn.

19 Og konan tók dúk og breiddi yfir mannann á brunninum, og dreifði þar yfir grjónum, svo að ekki skyldi á bera.

20 Þá komu Absalons menn til konunnar í húsið og sögðu : hvar eru þeir Akímas og Jónatan ? Og konan sagði við þá : þeir eru komnir yfir lækinn. Og þeir leituðu og fundu ekki, og snèru aptur til Jerúsalem.

21 En sem þeir voru farnir, gengu hinir upp úr brunninum, héldu áfram ferð sinni og sögðu Davíð konungi, og mæltu við Davíð : takið yður upp og farið sem ódast yfir ána, því þess háttar ráð hefir Akítófel geið yður á móti.

22 Þá tók Davíð sig upp, og alt fólkíð, sem með honum var, og þeir fóru yfir Jórdan, áður en lýsti af degi ; þá söknuðu þeir einskis manns, sem orðið hefði eptir hinu megin við Jórdan.

23 En sem Akítófel sá, að ekki var farið að hans ráðum, söðlaði hann asna sinn, tók sig upp og fór heim til sín í sína borg, ráðstafaði sínu húsi, og hengdi sig ; og hann dó, og var jarðaður í gróf föður síns.

24 En Davíð kom til Mahanaím, og

Absalon fór yfir Jórdan, hann og allir Ísraelsmenn með honum.

25 Og Absalon setti Amassa í Jóabs stað yfir herinn ; en Amassa var sonur manns nokkurs, Ísraelíta, sem hét Ítra, er hafði lagzt með Abígael, dóttur Nahas, systur Serúja, móður Jóabs.

26 Og Ísrael og Absalon setti herbúðir sínar í landinu Gílead.

27 Og svo bar við þegar Davíð kom til Mahanaím, að Sóbí Nahasson af Rabba, af Ammonsörnum, og Makír Ammíelsson af Lódebar, og Gíleadítinn Barsíllai af Roglím

28 Færðu Davíð og fólkinu, sem með honum var, sængur, skálar, potta, hveiti, bygg, mjöl, bakað ax, baunir, flatbaunir, og bökuð grjón,

29 Og hunang og mjólk, sauði, og osta úr kúamjólk til föðu ; því þeir hugsuðu : fólkíð er húngrað, þreytt og þyrst í eyðimörkinni.

18. KAPÍTULI.

Absalons afdrif.

OG Davíð kannaði fólkíð, sem með honum var, og setti höfuðsmenn yfir þúsund og höfuðsmenn yfir hundrað.

2 Og Davíð sendi fólkíð frá sèr, þriðjúng með Jóab, og þriðjúng með Abísaí Serújasyni, bróður Jóabs, og þriðjúng með Gatítanum Itaí ; og konungur sagði við fólkíð : eg vil fara í orustuna með yður.

3 En fólkíð sagði : þú skalt ekki fara, því þó vèr flýjum, þá gefa þeir oss eingan gaum, og þó helftin af oss falli, þá munu þeir ekki um oss skeyta, því þú ert einn sem 10 þúsundir af oss, og það er betra, að þú sèrt oss að líði úr borginni.

4 Og konungur sagði til þeirra : það, sem yður lízt, vil eg gjöra. Og konungur stóð við hlið borgarinnar, og alt fólkíð fór út, hundruðum og þúsundum saman.

5 En konungur gaf skipun þeim Jóab, Abísaí og Itaí, og sagði : farið vægiliga með unglinginn Absalon ! Og alt fólkíð heyrði konunginn gefa þessa skipun um Absalon.

6 Fólkíð lagði svo til orustu við Ísrael, og bardaginn hófst í Efraíms skógi.

7 Og Ísraels fólk beið ósigur fyrir Davíðs mönnum, og mannfallið varð mikið á þeim sama degi; 20 þúsund manns (fellu).

8 Og bardaginn út dreifðist um allt landið, og skógurinn varð fleirum mönnum að líftjóni heldur en sverðið á þeim degi.

9 En svo vildi til, að Davíðs menn komu auga á Absalon. Hann reið múl, og múllinn kom undir þettar greinir eikar nokkurrar; þá festist höfuð hans í eikinni, og hann díngraði þar milli himins og jarðar, en múllinn rann fram undan honum.

10 Þá kom maður auga á hann, og sagði Jóab, og mælti: sjá! eg hefi séð Absalon hanga í eik.

11 Og Jóab sagði við manninn, sem þetta mælti: heyru! hafir þú séð hann, hví vanst þú þá ekki á honum? og skyldi eg þá hafa gefið þér 10 sikla silfurs og belti.

12 Og maðurinn sagði við Jóab: og þó eg fengi út í hönd þúsund sikla silfurs, mundi eg ekki leggja hönd á konungssoninn; því í vorri áheyrn hefir konungurinn boðið þér og Abísái og Ítaí, og sagt: hlífi hver yðar um sig hinum unga manni Absalon!

13 En ef eg hefði verið mér sjálfum vestur og bakað mér líftjón (konunginum dýlst ekkert), mundi þú sjálfur hafa staðið fjærri mér.

14 Og Jóab mælti: ekki má eg lengur tefja hjá þér. Og hann þreif þrjú spjót í hönd sér, og lagði þeim í gegnum Absalons hjarta, þaræð hann enn þá var lifandi í eikinni.

15 Þá gengu þar að 10 menn, skjaldsveinar Jóabs, og unnu á Absalon, og drápu hann.

16 Þá þeytti Jóab lúður, og fólkíð hætti að elta Ísrael; því Jóab stöðvaði fólkíð.

17 Og þeir tóku Absalon og snöruðu honum í stóra gryfju þar í skóginum, og gjörðu yfir honum mikinn grjóthaug, og allur Ísrael flúði, hver í sitt tjald.

18 En Absalon hafði, meðan hann lifði, tekið og sett sér minnismerki, sem stendur í konungsdalnum, því hann sagði: eg á eingan son, til að halda uppi minningu míns nafns. Og hann kallaði minnismerkið sínu

nafni; og það er kallað Absalons minnismerki alt til þessa dags.

19 En Akímas, sonur Sadoks, mælti: eg ætla að hlaupa, að færa konunginum þá fregn, að Drottinn hafi rétt hluta hans á hans óvinum.

20 Og Jóab sagði til hans: þú ber eingin góð tíðindi í dag; í annað sinn skaltu fara með boðskap, því konungssonurinn er dauður.

21 En við Kúsíta nokkurn sagði Jóab: far þú og seg konungi, hvað gjörzt hefir. Og Kúsítinn laut Jóab, og rann af stað.

22 Og Akímas, sonur Sadoks, kom aptur að máli við Jóab og sagði: hvað um gildir, lofa þú mér að hlaupa á eptir Kúsitanum. Og Jóab svaraði: hvers vegna vilt þú hlaupa, minn son? þú hefir eingin góð tíðindi að bera.

23 Hinn (svaraði): hvað sem sker og eptir fer, eg vil hlaupa. Og hann (Jóab) sagði: Hlauptu þá! Og Akímas hljóp veginn yfir engið og komst á undan Kúsitanum.

24 En Davíð sat milli tveggja borgarhlíðanna, og varðmaður gekk á þaki hlíðsins á veggnum, og leit upp og litaðist um, og sjá! þar kom maður hlaupandi.

25 Og varðmaðurinn kallaði og sagði það konungi, og konungur mælti: sé hann einsamall, þá mun hann segja tíðindi. Og hann kom nær og nær.

26 Og varðmaðurinn sá annan mann koma hlaupandi, og varðmaðurinn kallaði niður í hlíðið, og mælti: maður kemur hlaupandi. Og konungur anzaði: hann er og sendiboði.

27 Og varðmaðurinn mælti: hlaup hins fyrra er líkt hlaupi Akímas Sadokssonar. Og konungur svaraði: það er góður maður, og hann kemur með góðan boðskap.

28 Og Akímas kallaði og mælti til konungs: friður! og hneigði sig fyrir konungi með andlitinu til jarðar, og mælti: lofaður sé Drottinn, þinn Guð, sem hefir fram selt þá menn, er upp lyptu sinni hönd á móti mínum herra, konunginum.

29 Og konungur spurði: líður únglingnum Absalon vel? Og Akímas svaraði: eg sá ós mikla, þegar Jóab sendi þinn þjón og konungsins þjón; en eg veit ekki, hvað það var.

30 Og konungur mælti : gakk þú til hlíðar og vertu þarna ! og hann gekk og stóð þar.

31 Og sjá ! þá kom Kúsíttinn, og Kúsíttinn mælti : minn herra, konungurinn, meðtaki þann boðskap, að Drottinn hefir rétt hluta þinn á öllum þeim, sem gjörðu uppreisn móti þér.

32 Og konungur mælti við Kúsíttann : líður unglingnum Absalon vel ? Og Kúsíttinn svaraði : fari eins fyrir óvinum míns herra, konungsins, og öllum, sem gjöra illa uppreisn móti þér, eins og fyrir þessum unglingi.

33 Þá varð konungi bilt við, og hann gekk upp í salinn yfir borgarhliðinu, og grét ; og líka sagði hann, í því hann gekk burt : sonur minn Absalon ! minn sonur, minn sonur Absalon ! æ að eg hefði dáið í þinn stað ! Absalon, sonur minn, sonur minn !

19. KAPÍTULI.

Davíð kemst aptur til Jerúsalem.

OG Jóab var sagt frá þessu : sjá ! konungurinn harmar og grætur Absalon !

2 Og sigurinn varð á þeim degi að sorg fyrir alt fólkið, því fólkið heyrði þann sama dag, að menn sögðu : konungurinn harmar son sinn.

3 Og fólkið stalst á þeim degi inn í staðinn, eins og það fólk læðist inn, sem hefir orðið fyrir þeirri sneypu, að flýja úr orustu.

4 Og konungurinn byrgði sitt andlit, og konungurinn kveinaði hástöfum : sonur minn Absalon ! Absalon, sonur minn, sonur minn.

5 Þá gekk Jóab fyrir konung inn í húsið og mælti : þú hefir í dag sneypst andlit allra þinna manna, sem hafa í dag frelsað líf þitt og sona þinna og dætra þinna, og líf þinna kvenna, og líf þinna frillna ;

6 Þú elskar þá, sem þig hata, og hatar þá, sem þig elska ; því þú hefir í dag sýnt það, að þú metur einkis þína höfuðsmenn og þjóna ; því eg sé það nú, að lifði Absalon, og vær allir hefðum fallið í dag, mundi þér þykja það maklegt.

7 Og stattu nú upp og gakk út og talaðu vinsamlega við þína þjóna, því eg sver þér við Drottin, að ef þú

gengur ekki út, þá verður einginn maður hjá þér þessa nótt alla ; og það verður þér verra, en alt það ilt, sem yfir þig hefir komið frá barnæsku og til þessarar stundar.

8 Þá stóð konungur upp og settist í borgarhliðið. Og menn sögðu það öllu fólki, og mæltu : sjá ! konungurinn situr í borgarhliðinu. Þá kom alt fólkið fyrir konunginn, en Ísrael var flúinn, hver til síns heimilis.

9 Og alt fólkið af Ísraels kynkvíslum þráttaði og sagði : konungurinn hefir leyst oss af hendi vorra óvina, og hann hefir frelsað oss af hendi Fílisteanna, og nú er hann flúinn úr landi fyrir Absalon.

10 Og Absalon, sem vær smurðum til konungs yfir oss, er fallinn í orustu. Hví haldið þér nú kyrru fyrir og seekið ekki konunginn ?

11 En Davíð konungur sendi til prestanna Sadoks og Abiatar og mælti : talið við hina elztu í Júda og segið : hversvegna viljið þér vera þeir seinustu að flytja konunginn heim til sín aptur ? með því orð als Ísraels höfðu borizt til konungsins í hús hans ?

12 Þér eruð mínir bræður ; mín bein og mitt hold eruð þér ; og hversvegna viljið þér verða seinastir til að flytja konunginn aptur heim til sín ?

13 Og segið Amassa þau mín orð : ert þú ekki mitt hold og bein ? Guð gjöri mér það, og enn frammar, ef þú skalt ekki vera minn hershöfðingi alla tíma í Jóabs stað !

14 Og hann hneigði hjörtu allra Júdamanna sem eins manns, og þeir sendu konungi þessi orð : kom þú aptur og allir þínir þjónar.

15 Og svo snéri konungur aptur og að Jórdan, og Júda kom til Gílead móti konungi, til að flytja hann yfir Jórdan.

16 Þá kom Símeí, sonur Gera, Benjamínítinn, með flýti frá Bahúrím, og fór á móti konunginum Davíð með Júdamönnum.

17 Og þúsund manns af Benjamín með honum, og Síba, þjón Sáls húss, og hans 15 synir og 20 þæclar með honum, og þeir fóru yfir Jórdan á móti konungi.

18 En ferja var á ánni, til að seekja

konungsins hús, og til að gjöra, það sem hann vildi; og Símei, sonur Gera, féll til fóta konungi, þá hann fór yfir Jórdan.

19 Og hann sagði við konúnginn: minn herra tilreikni mér einga synd, og hugsi ekki til þess, hversu þinn þræll hagaði sér, á þeim degi er minn herra, konúngurinn, fór frá Jerúsalem, svo að konúngurinn gefi því gæm.

20 Því eg, þinn þræll, veit, að eg syndgaði; og sjá! eg er í dag fyrstur kominn af Jóseps húsi, til að mæta mínum herra, konúnginum.

21 Þá tók Abísai Serújason til orða og mælti: Ætti ekki Símei að missa lífið fyrir það, að hann hefir formælt Drottins smurða?

22 Og Davíð sagði: Hvað hefi eg við yður að sýsla, þér Serújasynir, að þér í dag verðið mínir mótstöðumenn? skal nokkur maður í Ísrael verða líflátinn í dag? veit eg ekki, að í dag verð eg konúngur í Ísrael?

23 Og konúngur mælti við Símei: þú skalt ekki deyja! og konúngur sór honum það.

24 Og Mefibóset, sonur Sáls, kom á móti konúnginum; hann hafði hvorki þvegið sína fötur, nè greitt sitt skegg, nè þvegið sín klæði, frá þeim degi, sem konúngurinn flýði, alt til þess dags, er honum auðnaðist að koma heim aptur.

25 Og þá hann kom á móti konúnginum í Jerúsalem, sagði konúngur við hann: hví fyrstu ekki með mér, Mefibóset?

26 Og hann svaraði: minn herra, konúngur! þræll minn prettaði mig, því þjón þinn hugsaði: eg skal söðla minn asna og ríða honum og fara til konungsins, því fótلامي er þjón þinn.

27 Og hann hefir rægt mig við minn herra, konúnginn; en minn herra, konúngurinn, er sem Guðs engill; gjör nú, hvað þér gott þykir.

28 Því alt hús föður míns átti ekki annað skilið af mínum herra, konungi, en dauðann, og þó settir þú þinn þjón meðal þinna mótunauta. Og hvern rétt hefi eg þá, og hvers skal eg biðja konúnginn framar?

29 Og konúngur svaraði honum: hvað viltu þá meira tala? Eg segi:

þú og Síba skuluð skipta ökrunum milli ykkar.

30 Og Mefibóset sagði við konúng: hann má taka þá alla, fyrst að minn herra, konúngurinn, er heill á hófi heim aptur kominn í sitt hús.

31 Og Gíleadítinn Barsillai kom frá Roglim og fór með konúnginum yfir Jórdan og fylgdi honum yfir Jordan.

32 En Barsillai var mikið gamall, áttroður maður; hann hafði fært konungi vistir, meðan hann var í Mahanaím, því hann var mikið auðugur maður.

33 Og konúngur sagði við Barsillai: kom þú nú með mér; eg vil hafa þig hjá mér í Jerúsalem og ala önn fyrir þér.

34 Og Barsillai svaraði konungi: hversu margir munu verða dagar minna lífsára, að eg skyldi fara með konúnginum til Jerúsalem?

35 Í dag er eg áttroður; ætla eg geti gjört grein á illu og góðu? eða ætla þinn þjón finni bragð að því, sem hann etur og drekkur? eða get eg enn þá með heyrninni haft unaðsemd af söngmanna og söngkvenna róm? og hversvegna ætti þjón þinn að vera til armœðu mínum herra, konúnginum?

36 Dálítið mun þjón þinn fara með þér yfir Jórdan, og hversvegna skyldi konúngurinn veita mér þessa velgjörð?

37 Láttu þinn þjón snúa heimleiðis, að eg deyi í mínum stað, nálægt gröf föður míns og móður minnar. En sjá! þinn þjón Kímham mun fara yfir ána með mínum herra, konúnginum, og gjör þú við hann, hvað þér gott þykir.

38 Og konúngur mælti: Kímham skal fara með mér, og eg skal gjöra við hann, hvað þér gott þykir, og við þig skal eg gjöra, hvað sem þú óskar.

39 Og svo fór alt fólkið yfir um Jórdan, og konúngurinn fór yfir um, og konúngurinn kysti Barsillai, og hann kvaddi hann, og hann fór heim til sín aptur.

40 Og konúngurinn hélt áfram til Gilgal, og Kímham fór með honum og alt fólkið; og Júdamenn fluttu konúnginn og helftin af Ísraelsfólki.

41 En sjá! allir menn af Ísrael komu

til konungsins, og sögðu við konúnginn : hvers vegna hafa vorir bræður Júdamenn stolið þér og flutt þig og þitt hús yfir Jórdan og alla Davíðs menn með þér?

42 Og allir Júdamenn svöruðu Ísraelsmönnum : af því konúngur er oss nákomnari. Og hvers vegna reiðist þú af þessu? Höfum vèr (nokkuð) etið af konúnginum? eða hefir hann gefið oss gáfur?

43 Og Ísraelsmenn svöruðu Júdamönnum og sögðu : vèr höfum tíu hluti meir til að telja við konúnginn og við Davíð en þér. Og hví hefir þú metið mig lítils? Og lagði eg það ekki fyrst til, að sökja skyldi konúnginn aptur? Og tal Júdamanna var harðara en tal Ísraelsmanna.

20. KAPÍTULI.

Um Seba. Davíðs helztu menn.

ÞAR var þá viðstaddur vondur maður (Belíalsmaður), sem hét Seba, sonur Bíkrí, Benjamíníti; hann þeytti lúður og mælti : vèr höfum einga hlutdeild í Davíð; vèr eigum ekkert af Ísaísyni! fari hver og einn af Ísrael heim til sín.

2 Þá gengu allir Ísraelsmenn frá Davíð, og eltu Seba Bíkríson; en Júdamenn höldu sig til síns konungs frá Jórdan til Jerúsalem.

3 Og Davíð kom heim til sín, til Jerúsalem. Þá tók konúngurinn þær 10 frúllur, sem hann hafði skilið eptir, til að geyma hússins, og setti þær í varðhald og fékk þeim þær atvinnu; en hann svaf ekki hjá þeim; og þær voru inni læstar til síns dauðadags, og lifðu sem ekkjur.

4 Og konúngurinn kom að máli við Amasa og mælti: kalla þú saman fyrir mig Júdamenn til þriðja dags, og vertu viðstaddur sjálfur!

5 Þá fór Amasa að saman kalla Júda, en tíminn drógst fyrir honum fram yfir það, sem á kveðið var.

6 Og Davíð sagði við Abísái: nú mun Seba Bíkríson vinna oss meiri skaða en Absalon. Taktu nú þjóna þíns herra og far eptir honum, að hann nái eingri víggirtri borg, og hverfi vorum augum.

7 Þá lögðu af stað með honum Jóabs menn, hirðin og allir kapparnir; og

þeir fóru frá Jerúsalem, til þess að veita Seba, syni Bíkrí, eptirför.

8 Þeir voru komnir að hinum milda steini hjá Gíbeon, þegar Amassa mætti þeim; en Jóab hafði belti um klæði sín, er hann var í, og þar utan yfir var hann girtur sverði, sem hëkk við hlið hans í slíðrum; og sem hann gekk áfram, rann það úr slíðrum.

9 Og Jóab sagði við Amasa: vegnar þér vel, bróðir minn? og tók hægri hendinni í Amassa skegg, til að kyssa hann.

10 En Amasa varaði sig ekki á sverðinu, sem var í Jóabs hendi, og hann stakk hann með því í kviðinn, svo iðrin féllu á jörðina; hann stakk hann ekki aptur, því hann dó. En Jóab og Abísái bróðir hans, fóru eptir Seba, syni Bíkrí.

11 En maður nokkur af sveinum Jóabs stóð hjá honum (Amasa), og varð þar eptir; hann mælti: hver, sem heldur með Jóab, og vill Davíð vel, sá fylgi nú Jóab!

12 En Amasa veltist í sínu blóði þar á veginum; og sem maðurinn sá, að alt fólkíð nam þar staðar, þá vèk hann Amasa burt af veginum, og lagði fat yfir hann, þar eð hann sá, að hver maður nam staðar, sem að honum kom.

13 En sem hann var kominn af götunni, þá fylgdi hver maður Jóab, til að veita eptirför Seba, syni Bíkrí.

14 Og hann fór um allar kynkvísir Ísraels, alt til Abel og Bet-Maaka, og um alt Berím, og menn saman söfnuðust og fóru með honum.

15 Og þeir komu og settust um hann í Abel Bet-Maaka, og hlóðu girðingu umhverfis staðinn, rétt við staðarins varnargrafir; og alt fólkíð, sem var með Jóab, leitaðist í ákefð við að rífa niður borgarvegginn.

16 En kona nokkur hyggja kallaði frá borginni: heyrið! heyrið! talið þó við Jóab; kom þú nær, að eg geti við þig talað.

17 Og hann kom nær henni, og konan mælti: ert þú Jóab? Hann svaraði: eg em. Og hún sagði við hann: heyr þú til þinnar ambáttar. Og hann anzaði: eg heyri það!

18 Og hún mælti: tala hefðu menn

átt fyrst, spyrja hefðu menn átt í Abel, og þá væri málið á enda.

19 Eg er ein af þeim friðsamlegu og trúlyndu í (borgum) Ísraels; vilt þú deyða borg og móður í Ísrael? hversvegna viltu tortýna eign Drottins?

20 Og Jóab svaraði og mælti: fjærri, fjærri sè mér, að eg vilji tortýna og eyða:

21 Svo stendur ekki á þessu máli, heldur hefir maður nokkur, Seba Bíkrisón, frá Efraímsfjöllum, lypt hendi sinni móti konúnginum, móti Davíð; fram seljið þenna einan; þá skal eg fara burt frá borginni. Og konan sagði við Jóab: sjá! hans höfði skal verða kastað út fyrir borgarvegginn.

22 Þá kom konan til als fólksins með sín hyggindi, og þeir hjuggu höfuðið af Seba Bíkrisyni og snöruðu því út til Jóabs. Og hann þeytti lúður, og þeir dreifðust burt frá borginni, hver heim til sín; en Jóab snèri aptur til Jerúsalem til konúngsins.

23 En Jóab var fyrir öllum Ísraels her, og Benaja, sonur Jójada, var yfir hirdinni.

24 Og Adóram var rentumeistari, og Jósafat, sonur Ahíluðs, sagnameistari.

25 Og Seja var skrifari, og Sadok og Abíatar prestar.

26 Líka var Íra, Jaírítinn, Davíðs prestur.

21. KAPÍTULI.

Þriggja ára hallæri. Sigur yfir Fílisteum.

OG á dögum Davíðs var hallæri í þrjú ár í samfellu; og Davíð leitaði Drottins andlitis, og Drottinn sagði: Það er sökum Sál's, og sökum blóðskuldar hússins, af því hann deyddi Gíbeonítana.

2 Þá kallaði konúngur Gíbeonítana og mælti til þeirra (en Gíbeonítar eru ekki af Ísraelssonum, heldur leifar af Amóritum, og Ísraelssynir höfðu svarið þeim eiða, en Sál leit-aðist við að tortýna þeim af vandlæt-ingasemi vegna Ísraels og Júðabarna).

3 Og Davíð mælti við Gíbeonítana: Hvað á eg að gjöra fyrir yður? og með hverju á eg að friðþægja að þér blessið Drottins eign?

4 Og Gíbeonítar sögðu við hann:

Oss er hvorki ant um gull nè silfur af Sál's húsi, nè um það, að líflata nokkurn mann af Ísrael. Og hann mælti: hvað segið þér að eg skuli gjöra fyrir yður?

5 Og þeir sögðu við konúnginn: Sá maður, sem tortýndi oss, og hafði ilt í hug, að ver skyldum yerða af máðir, og ekki til vera í öllu Ísraels landi!

6 Gefið oss sjö menn af hans niðjum, að vèr hengjum þá upp fyrir Drottin í Gíbea Sál's, hins útvalda Drottins. Og konúngurinn mælti: Eg skal gefa yður þá.

7 En konúngurinn þyrmdi Mefibóset, syni Jónatans, Sál's sonar, sakir eiðs-ins við Drottin, sem var milli þeirra, milli Davíðs og Jónatans Sálssonar.

8 Og konúngurinn tók báða syni Rispu, dóttur Úja, sem hún hafði fœtt Sál, Armoní og Mefibóset, og 5 syni Merab, dóttur Sál's, sem hún hafði fœtt Adríeli, syni Barsillaís, Mahalótítans,

9 Og gaf þá Gíbeonítum í hendur, og þeir festu þá upp á fjallinu fyrir Drottin, og svo fórust 7 í einu; en þeir voru deyddir á hinum fyrsta uppskerudegi, í byrjun bygguppskerunnar.

10 Þá tók Rispa Ajadóttir dúk úr hári (sorgarklæði), og breiddi hann yfir klettið frá byrjun uppskerunnar, þangað til vatn af himni draup yfir þá (hengdu), og hún lét ekki fugla himinsins á daginn setjast að þeim, og ekki villudýrin á næturnar að þeim komast.

11 Og Davíð var sagt frá, hvað Rispa, dóttir Aja, hjákona Sál's, gjörði.

12 Þá fór Davíð og tók bein Sál's og bein Jónatans, sonar hans, frá Jabes í Gílead, sem þeir höfðu stolið af torginu í Betsan, þar sem Fílistear höfðu hengt þá, þegar þeir voru búnir að drepa á Gilbóa,

13 Og þaðan fluttu þeir bein Sál's og sonar hans Jónatans; og þeir saman söfnuðu beinum þeirra, sem hengdir höfðu verið.

14 Og þeir jörðuðu bein Sál's og Jónatans, sonar hans, í Benjámin's landi í Sela, í þeirri gróf, sem til heyrði föður hans, Kís, og þeir gjörðu alt, sem konúngur hafði

boðið. Og eptir það bænheyrði Guð landið.

15 Og enn áttu Fílistear í ófriði við Ísrael. Þá lagði Davíð af stað og hans menn með honum, og þeir börðust við Fílistea; og Davíð varð móður.

16 En Jesbí í Nób, einn af sonum Rafas (hans spjót vóg 3 hundruð sikla eirs, og hann var gyrtur nýju sverði), hann ætlaði sér að fella Davíð.

17 Þá hjálpaði Abísái Serújason honum, lagði Fílistean og drap hann. Þá sóru Davíðs menn honum og sögðu: þú skalt ei hér eptir með oss í hernað, svo að þú slökkvir ekki Ísraels ljós.

18 Annar bardagi við Fílistean var í Gób. Þá lagði Sibkaí Húsatiti að velli Saf, sem var einn af sonum Rafas.

19 Og enn var bardagi í Gób við Fílistea, þá feldi Elhanan, sonur Jaare-Orgíms, Betlehemíti, Goliát Gatíta, en spjótskapt hans var sem vefjarrifur.

20 Enn þá stóð bardagi hjá Gat; þar var hár maður, sem hafði 6 fingur á hvorri hendi, og 6 tær á hvorum fæti, 24 að tölu, og hann var líka af Rafas sonum;

21 Og hann færði að Ísraelítum, en Jónatan, sonur Símea, bróður Davíðs, lagði hann að velli.

22 Þessir fjórir voru fæddirí Rafa í Gat, og þeir féllu fyrir hendi Davíðs og fyrir hendi hans manna.

22. KAPÍTULI.

Þakklætissálmur Davíðs.

OG Davíð talaði við Drottin orð þessara ljóða, á þeim tína, þá Drottinn hafði frelsað hann af hendi allra hans óvina og af hendi Sals,

2 Og mælti: Drottinn (er) mitt bjarg, mín borg og minn hjálpari.

3 Guð míns bjargs, til hvers eg flý, minn skjöldur, horn minnar heillar, mitt vígi og gríðastaður, minn frelsari, undan ofbeldinu hjálpar þú mér.

4 Þann veggamlega Drottin á kallaði eg, og mér var bjargað frá mínum óvinum.

5 Dauðans boðar höfðu umkringt mig, og líftjónsins bylgjur höfðu skelft mig.

6 Heljunnar snörur um spentu mig; eg var flæktur í dauðans möskvum.

7 Eg kallaði til Drottins í mínum þrautum, og til míns Guðs kallaði eg, og hann heyrði í sinni höll mína raust, og mitt óþ kom honum til eyrna.

8 Þá bifaðist og hristist jörðin, og himinsins grundvöllur nóttraði og hrærdist, af því hann (drottinn) reiddist.

9 Reyk lagði úr hans nösum, og eyðandi eld úr hans munni, svo þar af leiptraði.

10 Hann sveigði himininn, og sté niður; myrkur var undir hans fótum.

11 Og hann fór áfram á kerúbum og flaug; hann sást á vindarins vængjum.

12 Hann gjörði dimmuna alt í kríng um sig að tjaldi, það þykka vatnsský.

13 Úr glampunum fyrir framan hann brann eldur.

14 Drottinn lét þrumur ganga frá himninum, og sá æðsti lét sinn róm heyra.

15 Hann skaut sínum örvum, og lét þær fara víða, og eldingum í ýmsar áttir.

16 Og dældir sjávarins komu í augsyn, grundvöllur jarðarinnar varð bersýnilegur, fyrir hótun Drottins, fyrir blástri hans nasa.

17 Hann seildist úr hæðinni, þreif til mín og dró mig úr miklum vötnum.

18 Hann frelsaði mig frá mínum óvinum, þeim sterku, frá mínum hatursmönnum, sem höfðu orðið mér yfirsterkari.

19 Þeir reðust á mig á ógæfunnar degi, en Drottinn var mín vör.

20 Hann flutti mig (úr þrengslum) á víðlendi, dró mig þangað, af því hann elskaði mig.

21 Drottinn umbunaði mér eptir minni réttvísi, endurgalt mér eptir hreinleika minna handa.

22 Því eg hélt Drottins veg, og þrjúkkaðist ekki við minn Guð.

23 Því öll hans réttindi hafði eg mér fyrir augum, og frá hans setningum vök eg ekki;

24 Eg syndgaði ekki á móti honum, og gætti mín við mínum yfirsjónum;

25 Því launaði Drottinn mér eptir minni réttvísi, eptir hreinleika mínum, sem hann sá.

26 Við þá góðu ert þú góður, við þá ráðvöndu ert þú ráðvundur.

27 Við þá hreinskilnu ert þú hreinskilinn; en við þá rángsnúnu ert þú afundinn.

28 Og þeim vesölu mönnum hjálpar þú, og þín augu lita til þeirra dramblátu, að þú auðmýkir þá.

29 Já, Drottinn, þú varst mitt ljós; Drottinn upp lýsti mína dimmu.

30 Með þér rann eg á móti hermanna skara, með mínum Guði stökk eg yfir borgarveggi.

31 Guðs vegir eru svikalausir, Drottins orð er skýrt; skjöldur er hann öllum, sem honum treysta.

32 Því hver er Guð nema Drottinn, og hver er vígi nema vor Guð?

33 Guð er mitt vígi; hann leiddi þann ráðvanda sína götu.

34 Hann gaf mér fötur líka hjartarins, og setti mig á mínar hæðir.

35 Hann kendi mínum höndum að berjast og mínum örmum að spenna eirbogann.

36 Þú réttir mér skjöld þinnar hjálpar, og þín böenheyrsla upp hóf mig.

37 Þú gafst rúm mínum sporum, og mínir öklar veikluðust ekki.

38 Eg elti mína óvini og lagði þá að velli, og snéri ekki fyrri við, en eg hafði af máð þá.

39 Eg af máði og sundur muldi þá, svo þeir gátu ei upp staðið; þeir hnigu undir mína fötur.

40 Þú gyrtir mig krapti til bardaga, þú auðmýktir þá undir mig, sem risu móti mér.

41 Mína óvini lèztu flýja fyrir mér, og mína hatursmenn, að eg eyðilegði þá.

42 Þeir lituðust um, einginn hjálpari var þar, til Drottins, hann heyrði þá ekki.

43 Eg sundur muldi þá sem ryk jarðar, sem saur á götum sundur tróð, sundur trampaði eg þá.

44 Þú frelsaðir mig frá deilum míns fólks, og varðveittir mig, að eg skyldi verða höfðingi þjóðanna. Þjóðir, sem eg ekki þekti, þjóna mér.

45 Synir hinna útlendu tala fagurt í mín eyru, skilaboðum frá mér hlýða þeir.

46 Útlendra synir dragast upp, þeir skreiðast út úr sínum borgum.

47 Drottinn lifi, vegsamað sè mitt vígi! lofaður sè Guð, vígið míns hjálpraedis.

48 Þú Guð! sem unnir mér hefnda, og lagðir fólkið undir mig,

49 Sem frelsaðir mig frá mínum óvinum, og hófst mig yfir mína mótstöðumenn, frá ofbeldismönnunum frelsaðir þú mig.

50 Því vil eg vegsama þig, Drottinn! meðal þjóðanna, og þínu nafni sýngja lof,

51 Sem lènar sínum konungi mikla heill, og lætur sínum smurða náð í tè, Davíð, og hans niðjum að eilífu.

23. KAPÍTULI.

Seinustu orð Davíðs. Kappar hans.

ÞETTA eru síðustu orð Davíðs; orð Davíðs Isáísonar, orð þess manns, sem hátt var settur, Jakobs Guðs smurða, Ísraels elskulega sálmaskálds:

2 Andi Drottins talar í mér, og hans orð er á minni tungu.

3 Ísraels Guð mælti, við mig talaði Ísraels vígi: Réttnis drottinari yfir mönnum, sá sem drottinari í Guðs ótta;

4 Hann er sem morgunljósið, þegar sólin upp rennur, sem þokulaus morgun, sem grænka af birtu og regni sprettur úr jörðunni.

5 Er ekki svo mitt hús fyrir Guði? Því eilífan sáttmála hefir hann við mig gjört, staðfest hann í öllum (greinum) og varðveitt. Já, alla mína víferð og alla mína eptirlangan, mun hann ei lata hana aukast?

6 En hinir vöndu, þeir eru allir sem út snaraðir pistlar; með hendinni tekur einginn á þeim.

7 Hver, sem snertir þá, vopnar sig með járn og spjótskapti, og í eldi verða þeir brendir, þar sem þeir liggja.

8 Þetta eru nöfn kappanna, sem Davíð hafði: Jóseb-Bassebet Take-móníti, höfuðsmáður yfir vagnlíðinu; hann veifaði sínu spjóti yfir 8 hundruðum, sem fallið höfðu í einu.

9 Og næstur honum Eleasar Dóðóson, Ahóhíssonar; hann var einn af þeim þremur köppum með Davíð, þegar þeir gjörðu Filisteum háðungina, sem þar voru saman komnir

til bardaga, og Ísraelsmenn fóru á móti.

10 Þessi hinn sami stóð upp, og feldi Fílistea, þángað til hans hönd varð þreytt, og hönd hans toldi við sverðið; og Drottinn gaf mikinn sigur á þeim degi. Og fólkíð fór með honum einungis til að ræna.

11 Eptir hann var Samma, sonur Ages, Hararítans. Fílistear söfnuðust saman í einn hóp; þar var akur nokkur, fullsprottinn með baunir, og fólkíð flúði fyrir Fílisteu.

12 Þá gekk hann mitt á akurinn og bjargaði því, og lagði að velli Fílisteana, og Drottinn veitti mikinn sigur.

13 Og þeir þrír af þeim þrjátíu höfðingjun fóru af stað og komu um uppskerutímann til Davíðs í hellinn Adúllam, og hópur af Fílisteu lá í dalnum Refaím.

14 Þa var Davíð á fjallinu, en Fílistear höfðu setulið í Betlehem.

15 Davíð fékk þá eptirlöngun, og mælti: Hver seekir mér vatn að drekka í brunninn í Betlehem þar við hliðið?

16 Þá brutust þeir þrír kappar í gegnum herbúðir Fílisteanna og jusu vatnið úr brunnum í Betlehem við hliðið, og tóku það og færðu Davíð; en hann vildi ekki drekka það og holti því niður fyrir Drottin.

17 Og mælti: fjærri sè mér, Drottinn! að gjöri slíkt; skyldi eg drekka blóð þeirra manna, sem stofnuðu sèr í slíkan lífsháska? og hann vildi ekki drekka það. Þetta gjörðu þeir þrír kappar.

18 Og Abísái, bróðir Jóabs Serújasonar, sá hinn sami var höfuðsmaður yfir öðrum þremur, og hann veifaði sínu spjóti yfir þrjú hundruð að velli lagða, og hafði mikið nafn meðal þeirra þriggja.

19 Hann var að sönnu virtur fram yfir þá þrjá; en ekki komst hann til jafns við hina þrjá.

20 Og Benaja, sonur Jóada, sem var sonur duglegs manns, er afreksverk hafði umið, af Kabsel. Sá hinn sami feldi tvö Guðs ljón af Móab; og hinn sami fór til og drap ljón í gryfju í kafaldi.

21 Sá sami feldi egyptzkan mann,

mann nokkurn, sem hafði mikið álit, og í hendi þess Egyptzka var spjót, en hann fór á móti honum með staf, og reif spjótið úr hendi þess Egyptzka, og drap hann með hans spjóti.

22 Þetta gjörði Benaja Jójadasonur, og hann var talinn meðal þeirra þriggja kappanna.

23 Af þeim þrjátíu var hann heiðraður; en ekki var hann jafn þremur þeim fyrstu. Og Davíð gjörði hann að hirdstjóra sínum.

24 Asahel, bróðir Jóabs, meðal þeirra þrjátíu. Elhanan, sonur Dóðó frá Betlehem.

25 Samma, Haradítinn. Elka, Haradíti.

26 Heles, Paldíti. Íra, sonur Íkes, Tekóítans.

27 Abíeser, Antótíti. Mebúna, Húsatíti.

28 Salmon, Ahóhíti. Maheraí, Netófatíti.

29 Heleb, sonur Bahena Netófatíta. Itai, sonur Ríbaís, frá Gíbea í Benjamíns ættkvísl.

30 Benaja, Píratóníti. Hídaí, frá Nahale-Gaas.

31 Abíalbon, Arbatíti. Asmavet, Barúmíti.

32 Eljaba, Salbóníti. Jasens synir og Jónatan.

33 Samma, Hararíti. Ahíam, sonur Sarars, Hararíta.

34 Elkefet, sonur Ahasaí, sonar Maakatís. Elíam, sonur Akítófels, Gíbeónítans.

35 Hesraí, Karmelíti. Paelaí, Arbíti.

36 Jigal, sonur Natans, frá Sóba, Baní, Gadíti.

37 Seleak, Ammóníti. Naharaí, Berótíti, skjaldsveinn Jóabs, Serújasonar.

38 Íra, Jetíttri. Gareb, Jetríti.

39 Úríá, Hetítí. Allir til samans þrjátíu og sjö.

24. KAPÍTULI.

Fólkstal. Festr.

OG reiði Drottins logaði enn yfir Ísraelsmönnum, og hann egndi Davíð gegn þeim, með því að segja: far þú og tel Ísrael og Júda.

2 Þá sagði konungurinn við Jóab, höfuðsmann yfir hernum hjá sèr: far þú um allar Ísraels kynkvíslir, frá

Dan til Berseba, og kanna þú fólkið, að eg fái að vita tölu fólksins.

3 Og Jóab svaraði máli konungs : Drottinn, þinn Guð, bæti við fólkið, svo margt sem það er, hundraðfalt fleiru, svo augu míns herra, konungsins, sjái það ; en hversvegna vill minn herra, konúngurinn, gjöra þetta?

4 En konungsins orð stóð fast móti Jóab og herforingjunum ; og Jóab og herforingjarnir gengu burt frá konúnginum, til að kanna Ísraelsfólk.

5 Og þeir fóru yfir Jórdan, og settu tjöld sín hjá Aróer, hægra megin staðarins, sem liggur mitt í Gadsdal, og á leiðinni til Jáser.

6 Og þeir komu í Gílead og í héraðið Latím til Hadfí, og komu til Dan-Jaan, og í grend við Sídon,

7 Og komu til borgarinnar Týrus, og til allra staða Hevita og Kananíta, og höldu svo suður á við frá Júda til Berseba.

8 Og svo fóru þeir um alt landið, og komu aptur til Jerúsalem að liðnum 9 mánuðum og tuttugu dögum.

9 Þá fékk Jóab konúnginum tölu hins talda fólks, og í Ísrael voru átta sinnum hundrað þúsund vopnfærra manna, og Júdamenn voru 5 sinnum hundrað þúsundir manns.

10 Og hjarta Davíðs ásakaði hann, þegar hann hafði talið fólkið ; og Davíð sagði við Drottin : mikil er sú synd, sem eg hefi drýgt, að eg gjörði slíkt ! og nú Drottinn ! tak í burt yfirsjón þjóns þíns ; því eg hefi breytt mjög heimskulega.

11 En sem Davíð stóð upp um morguninn kom orð Drottins til Gads spámanns, sem var Davíðs sjáandi og mælti :

12 Far þú og tala við Davíð, svo segir Drottinn : þrent legg eg fyrir þig ; kjós þú eitt af því, að eg láti það yfir þig koma.

13 Og svo kom Gad til Davíðs og sagði honum frá og mælti til hans : eiga 7 húngurs ár að koma í þitt land, eða það, að þú flýir í þrjá mánuði fyrir þínum óvinum, og að þeir elti þig, eða drepsótt sé þrjá daga í þínu landi? hugsaðu þig nú um, og sjá til, hvaða svar eg á að færa þeim, sem mig sendi.

14 Þá sagði Davíð við Gad : mjög

þrengjumst eg ! látum oss samt falla fyrir Drottins hendi, því mikil er hans miskun ; en fyrir manna hendi vil eg ekki falla.

15 Svo sendi Drottinn drepsótt yfir Ísrael, frá morgni og til hins ákveðna tíma, og af fólkinu dóu frá Dan og til Berseba 70 þúsundir.

16 Og engillinn út rætti sína hönd yfir Jerúsalem, til að vinna henni tjón, þá iðraðist Drottinn hins illa, og hann sagði við engilinn, sem eyddi fólkinu : nú er nóg ! tak þú nú að þér höndina ! en engill Drottins var þá hjá Arafnar Jebúsítans hlöðu (láfagarði).

17 Og Davíð sagði til Drottins, er hann sá engilinn, sem feldi fólkið, og mælti : sjá ! eg hefi syndgað, og eg hefi brotið, en þessir sauðir, hvað hafa þeir gjört? Þín hönd komi yfir mig og yfir hús föður míns.

18 Og á þeim sama degi kom Gad til Davíðs og mælti við hann : far þú nú, og set Drottni altari í hlöðu (láfagarði) Arafnas Jebúsíta.

19 Og Davíð fór eftir orði Gads, eins og Drottinn hafði boðið.

20 Og Arafna leit til og sá konúnginn og hans þjóna koma, og hann laut konúnginum til jarðar.

21 Og Arafna mælti : hvers vegna kemur minn herra, konúngurinn, til þíns þjóns. Og Davíð sagði : eg kem til að kaupa þína hlöðu (þinn láfagarð), svo eg byggji Drottni þar altari, og að plágunni verði lætt af fólkinu.

22 Og Arafna sagði til Davíðs : minn herra, konúngurinn, taki, hvað sem hann vill, og fórnfærri ! Sjá ! þar er nautið til brennifórnar, og þar kerran og akferin til (eld-) viðar.

23 Það alt gefur Arafna, konúngur (minn) ! konúnginum. Og Arafna mælti við konúnginn : Drottinn, þinn Guð, taki þér nú náðarsamlega?

24 Og konúngurinn sagði við Arafna : nei, eg vil heldur kaupa af þér þetta fyrir sitt verð, og vil ekki færa brennifórn Drottni, Guði mínum, mér út-látalaust. Og svo keypti Davíð hlöðuna (láfagarðinn) og nautið fyrir 50 sikla silfurs.

25 Þar bygði Davíð Drottni altari og færði honum brennifórn og þakk-arforn, og Drottinn sættist við landið, og plágunni var lèt af Ísraelsfólki.

FYRRI KONUNGANNA BÓK.

1. KAPÍTULI.

Davíðs ellilasleiki. Adónía gjörir sig að konungi. Davíð letur smyrja Salómon til konungs.

EN Davíð konungur var orðinn gamall, hniginn á efri aldur, og þó hann væri þakinn fötum, gat honum ekki hitnað.

2 Þá sögðu hans þjónar við hann : meim leiti mínum herra, konúnginum, að stúlku, mey einhverri, að hún sè hjá konúnginum og veiti honum aðhjúkrun og sofi í hans faðmi (örmum), svo að mínum herra, konúnginum, hitni.

3 Og menn leituðu að fríðri stúlku í öllu Ísraelslandi, og fundu Abísag frá Súnem, og fóru með hana til konungs.

4 En stúlkan var harðla fríð, og tók að sèr að hjúkra konúnginum og þjónaði honum. En konungur kendi hennar ekki.

5 Og Adónía, Hagítarson, hóf sig upp og mælti : eg vil verða konungur ! og hann útvegadi sèr vagna og riddara, og 50 menn, sem fyrir honum runnu.

6 Og faðir hans hafði aldrei á æfi sinni hrygt hann, ekki svo mikið hann hefði sagt : hví gjörir þú þetta ? hann var líka mikið fríður sýnum, og móðir hans hafði fœtt hann næst eptir Absalon.

7 Og hann kom að máli við Jóab Serújason, og prestinn Abíatar, og þeir hjálpuðu Adónía.

8 En presturinn Sadok og Benaja, sonur Jójada, og spámaðurinn Natan, og Ísimeí og Reí og Davíðs kappar voru ekki með Adónía.

9 Og Adónía slátradi sauðum og nautum og alikálfum hjá steininum Sóhelet, sem er hjá brunninum Rógel, og bauð öllum sínum bræðrum, konúngssonum, og öllum Júdamönnum, þjónum konungsins.

10 En Natan spámanni og Benaja og köppunum og bróður sínum Salómon bauð hann ekki.

11 Þá talaði Natan við Batscha, móður Salómons, og mælti : hefir þú

ekki heyrt, að Adónía Hagítarson er orðinn konungur ? Og Davíð, vor herra, veit það ekki.

12 Og kom þú nú, eg skal kenna þér ráð, að þú forðir lífi þínu, og lífi Salómons sonar þíns.

13 Far þú nú og gakk inn til Davíðs konungs, og segðu við hann : hefir þú ekki, minn herra, konungur, svarið þinni ambátt og sagt : Salómon, sonur þinn, skal verða konungur eptir mig, og hann skal sitja í mínu háseti ? og hvernig er þá Adónía orðinn konungur ?

14 Og sjá ! meðan þú ert að tala um þetta við konúnginn, þá skal eg koma og enda tal þitt á eptir þér.

15 Svo gekk Batscha til konungsins inn í herbergin ; en konungurinn var mikið gamall, og Abísag af Súnem þjónaði konúnginum.

16 Og Batscha hneigði sig og laut konúnginum, og konungur mælti : hvað er þitt erindi ?

17 Og hún sagði við hann : þú hefir, herra minn, svarið þinni ambátt við Drottin, þinn Guð : Salómon, sonur þinn skal verða konungur eptir mig, og hann skal sitja í mínu háseti ;

18 Og sjá ! nú er Adónía orðinn konungur, og, minn herra konungur ! þú veizt það ekki !

19 Hann hefir slátrað fjölda af nautum, alikálfum og sauðum, og boðið öllum konúngssonum, prestinum Abíatar og hershöfðingjanum Jóab. En Salómoni, þjóni þínum, bauð hann ekki.

20 Og allur Ísrael horfir sínum augum til þín, minn herra konungur ! að þú látir menn vita, hver sitja skuli í háseti míns herra, konungsins, eptir hann.

21 Og það mun fara svo, þegar minn herra konungur er lagztur hjá sínum feðrum, að eg og sonur minn Salómon, við munum gjalda.

22 Og sjá ! meðan hún enn var að tala við konúnginn, kom spámaðurinn Natan.

23 Og menn sögðu konungi frá og

mæltu : sjá ! Natan spámaður er hér ; og hann gekk inn fyrir konúnginn og beygði sitt andlit til jarðar fyrir konúnginum.

24 Og Natan mælti : minn herra konúngur ! þú hefir líklega sagt : Adónía skal vera konúngur eptir mig, og hann skal sitja í mínu háseti ?

25 Því er hann hððan farinn í dag, og hefir slátrað fjölda af nautum, alikálfum og sauðum, og boðið öllum konúngsins sonum, og herforíngjunum og prestinum Abíatar ; og sjá ! þeir eta og drekka með honum, og segja : konúngur Adónía lifi !

26 En mér, þjóni þínum, og prestinum Sadok og Benaja, syni Jójada, og Salómoni, þínum þjóni, hefir hann ekki boðið.

27 Er þetta orðið að tilhlutan míns herra, konúngsins ? Því þú hefir ekki boðað þínum þjónum, hver sitja skuli í háseti míns herra, konúngsins, eptir hann.

28 Þá svaraði Davíð konúngur og mælti : kallið á Batseba, og hún kom inn fyrir konúnginn og gekk fyrir konúnginn.

29 Og konúngurinn sór og mælti : svo sannarlega sem Drottinn lifir, sem hefir frelsað líf mitt úr öllum þrautum !

30 Eins, og eg hefi svarið þér við Drottin, Ísraels Guð, og sagt : Salómon, þinn son, skal konúngur vera eptir mig, og hann skal sitja í mínu háseti í minn stað, þannig vil eg gjöra á þessum degi.

31 Þá hneigði Batseba sitt andlit til jarðar, og laut konúnginum og mælti : minn herra konúngurinn lifi eilíflega !

32 Og konúngurinn Davíð mælti : kallið fyrir mig á prestinn Sadok, spámanninn Natan og Benaja, son Jójada ! og þeir komu inn fyrir konúnginn.

33 Og konúngurinn sagði við þá : takið með yður þjóna yðvars herra, og setjið Salómon, minn son, á múl minn og farið með hann til Gíhon.

34 Þar smyrji presturinn Sadok og spámaðurinn Natan hann til konúngs yfir Ísrael, og peytið lúðurinn og segið : konúngur Salómon lifi :

35 Komið svo með honum hingað,

og hann komi og setjist í mitt háseti, og hann skal vera konúngur í minn stað, og hann set eg höfðingja yfir Ísrael og Júda.

36 Þá svaraði Benaja, sonur Jójada, konúnginum og mælti : veri það svo ! það segi Drottinn, Guð míns herra, konúngsins Davíðs !

37 Eins og Drottinn var með mínum herra konúnginum, eins sè hann með Salómoni, og lypti hans háseti upp yfir míns herra, konúngsins Davíðs !

38 Síðan fóru þeir, presturinn Sadok, spámaðurinn Natan og Benaja, sonur Jójada, og hirðin og settu Salómon upp á múl Davíðs konúngs, og fóru með hann til Gíhon.

39 Og presturinn Sadok tók við-smjörshornið úr tjaldbúðinni, og smurði Salómon, og þeir þeyttu lúðrinn, og alt fólkíð sagði : konúngur Salómon lifi !

40 Og alt fólkíð fór með honum, og læk á hljóðfæri, og þeir voru hressir með miklum fögnuði, svo að jörðin skalf af þeirra háreysti.

41 Og Adónía heyrði það, og allir þeir, sem hann hafði í boði sínu (en þeir höfðu þá lokið máltíð). Og Jóab heyrði lúðurpytinn, og mælti : hverju gegnir þetta kall og háreysti í borginni ?

42 En sem hann var enn um þetta að tala, sjá ! þá kom Jónatan, sonur Abíatars prests ; og Adónía mælti : vertu velkominn ! þú ert vænn maður og munt koma með góð tíðindi.

43 En Jónatan svaraði og mælti við Adónía : nei, það er öðru nær : vor herra, konúngurinn Davíð, hefir gjört Salómon að konúngi.

44 Og konúngurinn hefir sent með honum prestinn Sadok, spámanninn Natan og Benaja, son Jójada, og hirðina, og þeir hafa sett hann upp á múl konúngs.

45 Og þeir, presturinn Sadok og spámaðurinn Natan, hafa smurt hann til konúngs í Gíhon, og eru þaðan farnir með fögnuði, og stadurinn allur er uppvegur. Það er nú sá hávaði, sem þér hafið heyrt.

46 Líka hefir Salómon setzt í konúngshásætið.

47 Sömulcidís hafa þjónar konúngsins farið til að óska heilla herra

vorum, Davíð konungi, og hafa sagt : þinn Guð gjöri nafn Salómons stærra en þitt nafn, og hefji hans háseti yfir þitt háseti, og konungurinn hefir beðizt fyrir í sæng sinni.

48 Konungurinn hefir og sagt þetta : lofaður veri Drottinn, Ísraels Guð, sem nú í dag lét einn setjast í mitt háseti, að mín augu sæju það !

49 Þá skelkudust og stóðu upp allir, sem höfðu verið í heimboði Adónía, og hver fór sína leið.

50 En Adónía hræddist Salómon, stóð upp og gekk burt og greip um altarihornin.

51 Það var sagt Salómoni með þessum orðum : sjá ! Adónía er hræddur við Salómon, og sjá ! hann hefir tekið um altarihornin, og segir : Salómon konungur sverji mér í dag, að hann skuli ekki deyða sinn þjón með sverði.

52 Þá mælti Salómon : verði hann vænn maður, skal ekki eitt af hans hárum falla á jörðina ; en verði hann fundinn að illu, þá verður það hans bani.

53 Svo sendi Salómon konungur, og þeir tóku hann frá altarinu ; og hann kom og laut konungi Salómon. Og Salómon sagði til hans : far þú heim í þitt hús.

2. KAPÍTULI.

Davíðs seinasta ráðstafan og andlát. Salómons réttvís.

OG sem dauðadagur Davíðs nálgadist, bauð hann Salómoni syni sínum og mælti :

2 Eg geng veg allrar veraldar ; vert þú nú fastur fyrir, og vertu maður !

3 Gættu þess, er gæta ber við Drottinn, þinn Guð, að þú gangir á hans vegum, og haldir setninga hans og boðorð, og hans réttindi, og hans tilskipanir, eins og skrifað er í Mósis lögum, svo þú sèrt lánsamur í öllu, sem þú gjörir, og hvert sem þú snýr þér,

4 Svo að Drottinn efni sitt orð, sem hann hefir talað til mín, þá hann mælti : ef að synir þínir gá að sínum vegum, að þeir gangi dyggilega fyrir mér, og af öllu hjarta og af allri öndu, þá sagði hann, skal þig ekki vanta mann í Ísraels háseti.

5 Þú veizt líka, hvað Jóab hefir gjört mér, sonur Serúja, hvað hann

gjörði þeim tveimur Ísraels hershöfðingjum, Abner, syni Ners, og Amasa, syni Jeters, sem hann myrti og út helti stríðsblóði í friði, og bar stríðsblóð á sínu belti, sem var um hans lendar, og á sínum skóm, sem voru á hans fótum.

6 Breyt þú nú eptir vitsku þinni, og lát ekki hærur hans fara með friði í gröfina.

7 En sonum Barsillaí Gíleadíta skaltu vera mildur ; þeir skulu vera þínir mötunautar (eta við þitt borð), því svo voru þeir mér fylgisamir, þá eg flúði fyrir bróður þínum Absalon.

8 Og sjá ! hjá þér er Símeí, sonur Gera, Benjamínítans, frá Bahúrím ; þessi sami bað mér ils með gifurlegum formælingum, þá eg fór til Mahanaím ; en hann kom á móti mér til Jórdan, og eg sór honum við Drottin og mælti : eg skal ekki deyða þig með sverði !

9 En láttu hann nú ekki sleppa hjá hegningu, því vitur maður ert þú, og veizt, hvað þú átt við hann að gjöra, og láttu hærur hans fara með blóði í gröfina.

10 Og svo sofnaði Davíð hjá sínum fedrum, og var jarðaður í Davíðsborg.

11 En sá tími, sem Davíð ríkti yfir Ísrael, voru 40 ár. Í Hebron ríkti hann 7 ár, og í Jerúsalem ríkti hann 33 ár.

12 Og Salómon sat í háseti föður síns Davíðs, og hans konungsríki varð mjög staðfast.

13 Og Adónía, sonur Hagítar, kom til Batseba, móður Salómons, og hún mælti : boðar þín koma frið? og hann svaraði : (já) frið !

14 Og hann sagði : eg hefi eitt orð við þig að tala. Og hún mælti : tala þú !

15 Og hann sagði : þú veizt, að konungsríkið var mitt, og allur Ísrael hafði auga á mér, að eg skyldi vera konungur ; en nú hefir ríkið bylt sèr, og er orðið bróður míns, því Drottinn lét það verða hans.

16 Og nú bið eg þig einnar bónar, synja þú mér ekki um hana ! Og hún sagði við hann : tala þú !

17 Og hann mælti : tala þú við konunginn Salómon, því hann mun ei synja þér, að hann gefi mér fyrir konu Ábisag af Súnem.

18 Og Batseba sagði : gott og vel ! eg skal þín vegna tala við konúnginn.

19 Þá gekk Batseba inn fyrir konúng Salómon, til að tala við hann vegna Adónía. Og konúngur stóð upp á móti henni og laut henni, og setti sig í hásetið, og menn settu þar stól handa móður konúngsins, og hún sat honum til hægri hliðar.

20 Og hún tók svo til orða : eg bið þig litillar bónar, synja þú mér ekki ! Og konúngur sagði til hennar : bið þú, móðir mín ! eg mun ekki synja þér.

21 Og hún mælti : Abísag af Súnem verði gefin Adónía bróður þínum fyrir konu.

22 Þá svaraði Salómon konúngur og mælti við móður sína : hví biður þú um Abísag af Súnem fyrir Adónía ? bið þú um konúngsríkið handa honum, því hann er eldri bróðir, og handa Abíatar presti, og Jóab Serújasyni.

23 Og Salómon sór við Drottin og mælti : Guð gjöri mér það, og enn fremur ! þetta orð Adónía skal kosta hans líf !

24 Og nú svo sannarlega sem Drottinn lifir, sem mig hefir staðfest, og sett mig í háseti Davíðs föður míns, og gjört mér hús, eins og hann hafði heitið, jafnvel í dag skal Adónía verða lífiátinn.

25 Og Salómon konúngur sendi Benaja, son Jóada ; hann vann á honum, svo að hann dó.

26 Og konúngurinn sagði við Abíatar prest : far þú til Anatót, þar sem þú átt akrana, því dauðans maður ert þú ; en á þessum degi vil eg ekki drepa þig, því þú barst Guðs Drottins örk fyrir Davíð föður mínum, og þú þoldir ilt allan þann tíma, sem faðir minn þoldi ilt.

27 Þannig rak Salómon Abíatar burt, svo hann var ei lengur prestur Drottins, til þess að Drottins orð skyldi rætast, sem hann hafði talað, viðvíkjandi Elí húsi í Síló.

28 Og þetta spurði Jóab (en Jóab hafði haldið með Adónía, en Absalon hafði hann ekki aðhýlt). Þá flúði Jóab í Drottins tjaldbúð, og greip um altarishornin.

29 Og konúgi Salómon var það

sagt, að Jóab væri flúinn í Drottins tjaldbúð, og sjá ! hann er við altarið. Þá sendi Salómon Benaja, son Jóada, og mælti : far þú og vinn á honum.

30 Svo kom Benaja í Drottins tjaldbúð og sagði við hann (Jóab) : svo segir konúngurinn : gakk þú út hëðan ! og hann svaraði : nei ! hér skal eg heldur deyja. Og Benaja lét konúng vita það, og mælti : svo talaði Jóab, og svo svaraði hann mér.

31 Þá sagði konúngurinn við hann : gjör þú, sem hann sagði, og vinn þú á honum, og graf þú hann, og kom þú af mér og míns föður húsi því blóði, sem Jóab án saka hefir út helt.

32 Og Drottinn láti hans blóð koma yfir hans höfuð, þar eð hann hefir drepið tvo menn, sem voru réttvisari og betri en hann, og myrt þá með sverði, án þess faðir minn Davíð vissi, Abner, son Ners, hershöfðingja Ísraels, og Amasa, son Jeters, Júda hershöfðingja.

33 Þeirra blóð komi yfir Jóabs höfuð og í koll hans niðjum að eilífu, en Davíð og hans niðjar og hans hús og hans háseti hafi frið af Drottni eilíflega !

34 Svo gekk Benaja, sonur Jóada, burt, og vann á honum og deyddi hann, og hann var grafinn í sínu húsi í eyðimörkinni.

35 Og konúngurinn setti Benaja, son Jóada, í hans stað yfir herinn, og Sadok prest setti konúngur í stað Abíatars.

36 Og konúngurinn sendi og kallaði Símeí og sagði til hans : bygg þú þér hús í Jerúsalem og bú þú þar, og far þú ekki þaðan, hvorki í þessa átt nè hina.

37 Og hvern þann dag, sem þú fer þaðan, og yfir lækinn Kídrón, þá skalt þú vita, að þú hlýtur að deyja ; þitt blóð komi yfir þitt höfuð !

38 Og Símeí svaraði konúnginum : gott og vel ! eins og minn herra, konúngurinn, hefir talað, eins mun hans þjón gjöra. Og svo bjó Símeí lengi í Jerúsalem.

39 En að þrem árum liðnum varð sá atburður, at tveir Símeí þrælar struku til Akís, sonar Makas, konúngs í Gat, og menn sögðu Símeí : sjá ! þínir þrælar eru í Gat.

40 Þá tók Símei sig til, og söðlaði asna sinn, og fór til Gat til Akís, til að sækja þræla sína ; og Símei fór og kom með þrælana frá Gat.

41 Það var Salómoni sagt, að Símei hefði farið frá Jerúsalem til Gat og væri aptur kominn.

42 Þá sendi konungur og kallaði Símei og sagði við hann : hefi eg ekki sært þig við Drottin, og lagt ríkt á við þig og sagt : á hverjum degi, sem þú fer burt í þessa eða hina áttina, þá skalt þú vita, að þú hlýtur að deyja ? Og þú sagðir við mig : gott og vel ! eg hefi það heyrt.

43 En hvers vegna hefir þú ekki haldið Drottins eið, og það boðorð, sem eg gaf þér ?

44 Og konungurinn mælti við Símei : þú veizt alt það illa, sem þitt hjarta er sèr meðvitandi, það sem þú gjörðir Davíð föður mínum, og nú lætur Drottinn þína vonzku þér í koll koma.

45 En Salómon konungur mun blessaður vera, og Davíðs háseti af Drottni staðfestast að eilífu.

46 Og konungurinn bauð Benaja, syni Jójada, og hann fór og vann á honum (Símei), svo hann dó. Og konungsríkið festist í Salómons hendi.

3. KAPÍTULI.

Kvönfáng Salómons. Draumur. Dómspeki.

OG Salómon mægðist við Faraó konung í Egyptalandi, og hann tók dóttur Faraós og flutti hana til Davíðs borgar, þangað til hann hafði fullkomnað byggingu síns húss og Drottins húss og veggisins alt umhverfis Jerúsalem.

2 En fólkíð færði fórnir á hæðunum því alt til þess tíma var Drottins nafni ekkert hús bygt.

3 Og Salómon elskaði Drottinn, svo að hann gekk eptir reglum síns föður Davíðs ; einungis færði hann fórnir og brendi reykelsi á hæðunum.

4 Og konungurinn fór til Gibeon til þess að fórnfæra þar, því það var stærsta hæðin. Þúsund brennifórnum fórnaði Salómon á því sama altari.

5 Í Gibeon birtist Drottinn Salómoni í draumi um nóttina, og Guð sagði : bið þú (einhvers) ; hvað skal eg gefa þér ?

6 Og Salómon sagði : þú auðsýndir

þínum þjón, Davíð föður mínum, mikla náð, þar eð hann gekk fyrir þér í trúmensku, réttvísi og hjartans einlægni, og þú efndir við hann þitt náðarheit, og gafst honum son, sem nú situr í hásetinu, eins og nú er fram komið.

7 Og nú, Drottinn, minn Guð ! þú hefir gjört þinn þjón að konungi í stað föður míns Davíðs, og eg er enn unglingur, og veit hvorki minn útgang nè inngang.

8 Og þinn þjón er mitt á meðal þíns fólks, sem þú hefir út valið, svo mikils fólks, sem hvorki verður talið nè reiknað fyrir fjölda sakir ;

9 Gef því þínum þjón skynugt hjarta til að dæma þitt fólk, og til að að greina gott frá illu ; því hver gæti annars dæmt þessa fjölmennu þjód þína ?

10 Og Drottinn líkaði vel Salómons tal, að hann bað um þetta.

11 Og Guð sagði við hann : sökum þess þú baðst um þetta, og baðst ekki um lánga lífdaga handa þér, nè auðlegð, og ekki heldur um líf þinna óvina heldur baðst um skilníng, svo þú hefðir vit á að dæma,

12 Sjá ! þá veiti eg þér það, sem þú baðst um ; sjá ! eg gef þér hyggið og skilníngsfult hjarta, svo þinn líki hefir ei verið fyrir þig, og þinn líki skal ekki koma eptir þig.

13 Og líka gef eg þér það, sem þú baðst ekki um, bæði auðlegð og heiður, að líki þinn sè ekki meðal konunganna alla þína daga.

14 Og ef þú gengur á mínum vegum, svo að þú gefur gaum mínum setningum og boðorðum, eins og Davíð faðir þinn gekk á þeim, þá skal eg lengja þína daga.

15 Þá vaknaði Salómon, og sjá ! það var draumur. Og hann kom til Jerúsalem og gekk fyrir Drottins sáttmálsörk, og fram bar brennifórn og þakkarfórn, og gjörði öllum þjónum sínum mikið heimboð.

16 Um það leyti komu tvær lausakonur til konungsins, og gengu fyrir hann.

17 Og önnur konan sagði : æ, minn herra ! eg og kona þessi, við bjuggum í sama húsi, og eg ól barn í húsinu hjá henni.

18 En á þriðja degi eptir að eg hafði fœtt, ól þessi kona barn líka. Og við vorum saman, og einginn annar hjá okkur í húsinu, við báðar vorum að eins í húsinu.

19 Þá dó sonur þessarar konu um nóttina, af því hún hafði lagzt á hann.

20 Og hún stóð upp um nóttina, og tók minn son frá minni hlið, meðan þín ambátt svaf, og lagði hann sèr í fæðm, og sinn dauða son lagði hún mèr á arm.

21 Og þá eg stóð upp um morguninn, til að gefa syni mínum að sjúga, sjá! þá var hann dauður; og eg virti hann fyrir mèr um morguninn, og sjá! það var ekki minn son, sem eg hafði fœtt.

22 Og hin önnur kona mælti: nei! það er heldur minn son, sem lifir, og þinn sonur er dauður. Og hin sagði: nei! heldur er þinn sonur sá dauði, og minn sonur er sá, sem lifir; og svona töludu þær frammi fyrir konúnginum.

23 Þá mælti konúngurinn: þessi segir: það er minn sonur, sem lifir, og þinn er dauður. Og hin segir: nei! heldur er þinn sonur dauður, og minn sonur er sá, sem lifir.

24 Og konúngurinn mælti: færið mèr sverð; og þeir færðu konúnginum sverð.

25 Og konúngur mælti: höggvið það barnið, er lifir, í tvo hluti, og fáið sinn helmínginn hvorri!

26 Þá sagði sú konan, sem átti það lifandi barn, við konúnginn (því hennar viðkvæmni til sonarins vaknaði): æ, minn herra! gefið henni barnið, sem lifir, deyðið það ekki. Og hin sagði: það sè hvorki mitt nè þitt, höggvið það í sundur.

27 Þá svaraði konúngur og mælti: fáið hinni það lifandi barn, og deyðið það ekki; hún er móðir þess.

28 Og allur Ísrael heyrði dóminn, sem konúngur hafði dæmt; og þeir óttuðust konúnginn; því þeir sáu, að Guðs speki var í honum, til að leggja á dóma.

4. KAPÍTULI.

Salómons embættismenn, vegsemd og vizka.

OG svo var konúngurinn Salómon konúngur yfir öllum Ísrael.

2 En þetta eru þeir höfðingjar, sem hann hafði: Asaría, sonur Sadoks prests;

3 Elihóref og Ahíja, Sísa synir, voru skrifarar; Jósafat, sonur Ahílúds, var sagnameistari.

4 Og Benaja, sonur Jójada, var yfir hernum, og Sadok og Abíatar voru prestar.

5 Og Asaría, sonur Natans, var yfir embættismönnum, og Sabúd, sonur Natans, prestur, vinur konúngsins.

6 Og Ahísar var yfir (konúngs-) húsinu, og Adóníram Abdasson rentumeistari.

7 Og Salómon hafði 12 lènsmenn yfir öllum Ísrael, og þeir hældu konúngi og húsi hans borð, sinn mánuðinn hver þeirra.

8 En þetta eru þeirra nöfn: sonur Húrs í Efraímsfjöllum.

9 Sonur Dekers í Makas, og Saalbím og Bet-Semes og Elon og Bet-Hanan.

10 Sonur Heseds í Arúbót; honum til heyrði Sókó og alt héraðið Hefer.

11 Sonur Abínadabs hafði alt héraðið Dór (Taffit, dóttir Salómons, var kona hans).

12 Baena, sonur Ahílúds, í Taenak og Megiddó, og öllu Bet-Sean, sem liggur hjá Sartan, fyrir neðan Jesreel; frá Bet-Sean til Abel-Mehóla, alt til Jakmeam hinu megin.

13 Sonur Gebers var í Ramót í Gílead; honum til heyrðu þorp Jáirs, sonar Manassis, í Gílead, og spíldan Argób í Basan, sextíu stórir staðir með múrveggjum og slagbröndum af eiri.

14 Ahínadab, sonur Iddós, í Mahanaím.

15 Ahímas í Naftalí (hann tók líka Basmat, dóttur Salómons, sèr fyrir konu).

16 Baena, sonur Húsaf, í Aser og í Alót.

17 Jósafat, sonur Farús, í Ísaskar.

18 Símeí, sonur Elas, í Benjamín.

19 Geber, sonur Úri, í Gílead, í landi Síhons Amóríta konúngs, og Oggs, konúngsins í Basan; einn var lènsmaður í því landi.

20 Og Júda- og Ísraelsmenn voru margir að fjölda sem sandur í sjó. Þeir átu og drukku og voru gladdir.

21 Og Salómon drottnaði yfir öllum

konungsríkjum frá ánni, (alt til) Filístea lands, og alt til Egyptalands landamerkja ; þeir færðu honum gáfur, og voru Salómoni undirgefnir alla hans lífdaga.

22 Og Salómon hafði daglega til matar 30 kor (mæla) hveitimjòls, og 60 mæla annars mjòls,

23 Og 10 faldar uxa og 20 haggengna uxa, og hundrað sauði, fyrir utan hirti, ráðýr og steingeitur og alda fugla ;

24 Því hann hafði alt landið undir þessu megin árinna, frá Tífsa til Gasa, vald yfir öllum konúngum þessu megin árinna, og hann hafði frið á allar hlíðar alt um kring.

25 Og Júda og Ísrael bjó óhultur, hver undir sínu víntrè og undir sínu fíkjutrè, frá Dan til Bersaba, meðan Salómon lifði.

26 Og Salómon hafði 40 þúsund vagnhesta og 12 þúsund ríðandi menn.

27 Og lènsmennirnir létu til vistir handa Salómon og öllum, sem við hans borð sátu, hver í sínum mánuði ; þeir létu ekkert skorta.

28 Og bygg og hey fyrir hestana og úlfaldana fluttu þeir þángað, sem hann var, hver eftir sinni röð.

29 Og Guð gaf Salómon speki og skilning mjög mikinn, og margfalda þekkingu, eins og sandur er margur á sjávarströnd.

30 Og Salómons speki var meiri en speki allra austurlanda sona, og (meiri en) öll Egyptalands speki.

31 Og hann var öllum mönnum vitrari, (hann var) vitrari en Etan, Esrahíti, og Heman og Kalkól og Darda, synir Mahóls ; og hans nafn var víðfrægt meðal allra þjóða alt um kring.

32 Og Salómon talaði 3 þúsund orðskviðu, og kvæði hans voru þúsund og fimm.

33 Og hann talaði um trèn, frá sedrustrènu á Líbanon, til ýsòpsins, sem sprettur á vegg, og hann talaði um fènaðinn og fuglana og orminn og fiskana.

34 Og menn komu frá öllum þjóðum að heyra Salómons speki, og frá öllum konúngum jarðarinnar, sem heyrdú hans speki getið.

5. KAPÍTULI.

Undirbúningur musterisbyggíngarinnar.

OG Híram, konúngur í Týrus, sendi þjóna sína til Salómons, því hann hafði-frétt, að þeir hefðu smurt hann til konúgs í stað föður hans ; því Híram hafði ætíð verið vinur Davíðs.

2 Og Salómon sendi aptur til Hírams og mælti :

3 Þú veizt, að Davíð faðir minn mátti ekki byggja hús nafni Drottins, síns Guðs, vegna þess ófriðar, sem hann átti í alt um kring, þángað til Drottinn lagði hans óvini undir sóla hans fóta.

4 Og nú hefir Drottinn, minn Guð, gefið mér frið alt um kring ; einginn móttstöðumaður er, og eingin óhöpp.

5 Og sjá ! eg hefi nú hugsað að byggja hús nafni Drottins, míns Guðs, eins og Drottinn hefir talað og sagt við Davíð föður minn : sonur þinn, sem eg vil setja í hásetið í þinn stað, sá hinn sami skal byggja hús mínu nafni.

6 Þjóð þú nú, að menn höggvi mér sedrusvið á Líbanon, og mínir þjónar skulu vera með þínum þjónum, og eg vil gjalda þér kaup fyrir þína þjóna, eins og þú segir ; því þú veizt, að einginn maður vor á meðal kann að höggva trè, eins og þeir í Sídon.

7 En sem Híram heyrði orð Salómons, varð hann mjög gláður og mælti : lofaður veri Drottinn, sem hefir gefið Davíð vitran son yfir þetta mikla fólk !

8 Og Híram sendi til Salómons og mælti : eg hefi heyrt það, sem þú mælist til af mér ; eg skal gjöra alt, sem þú vilt viðvíkjandi sedrusviðnum og furuviðnum.

9 Mínir þjónar skulu flytja viðinn frá Líbanon til sjávar, og eg skal láta setja hann í flota í sjónum og flytja alt til þess staðar, sem þú til tekur, og þar læt eg taka sundur flotann, en þú lætur sækja. En þú munt líka gjöra bón mína, að gefa vistir mínu húsi.

10 Og svo gaf Híram Salómoni sedrusvið og furuvið, alla hans ósk.

11 En Salómon gaf Híram 20 þúsund mæla (kor) hveitis, mat fyrir

hans hús, og 20 mæla af muldu við-smjöri. Það gaf Salómon Híram árlega.

12 Og Drottinn gaf Salómoni speki, eins og hann hafði heitið honum, og það var friður milli Hírams og Salómons, og þeir gjörðu sáttmála hvor við annan.

13 Og Salómon konungur lagði skyldukvöld á allan Ísrael, og þeir, sem áttu að gegna skyldukvöldinni, voru 30 þúsundir ;

14 Og hann sendi þá til Líbanon, 10 þúsund í mánuði til skiptis, einn mánuð voru þeir á Líbanon, og tvo mánuði heima hjá sér ; en Adóníram var yfir því fólki.

15 Og Salómon hafði 70 þúsund lestamenn, og 80 þúsund, sem hjuggu á fjallinu (stein),

16 Auk umsjónarmanna Salómons yfir verkinu, sem voru þrjú þúsund og þrjú hundruð ; þeir voru yfir fólkinu, sem verkið vann.

17 Og konungurinn bauð, að þeir skyldu upp brjóta stóra og kostulega steina, til að byggja af grundvöll hússins, höggna steina.

18 Og byggingarmenn Salómons, og byggingarmenn Hírams, og Giblítarnir hjuggu þá, og undirbjuggu viðinn og steinana til hússins byggingar.

6. KAPÍTULI.

Bygging musterisins.

Á 80. ári hins 5 hundraðs frá því að Ísraelsmenn fóru úr Egyptalandi, á fjórða ári ríkisstjórnar Salómons yfir Ísrael í mánuðinum sív, það er sá annar mánuður þá bygði hann (Salómon) Drottin hús.

2 Og það hús, sem Salómon konungur bygði Drottin, var 60 álnir á lengd og 20 álnir á breidd og 30 álnir á hæð.

3 Og þar var forbyrgi fram af mustershúsinu, tuttugu álna langt, eptir breidd hússins, og tíu álnir var þess breidd fyrir framan húsið.

4 Og hann gjörði glugga á húsið með grindverki fyrir.

5 Og hann bygði við vegg hússins allt um kring, göng, við vegg hússins umhverfis, bæði musterisins og kórsins, og gjörði stákur allt um kring.

6 Hin neðstu göng voru 5 álnir á vidd, þau í miðid 6 álnir á breidd, og hin efstu 7 álnir á breidd, því stalla hafði hann gjört að utan til á húsinu allt um kring, svo þau kæmu ei við vegg hússins.

7 Og þegar húsið var byggt, var það gjört af áður velhöggnum steini, og menn heyrðu hvorki hamar né öxi, né nokkuð jártól hjá húsinu, þá það var byggt.

8 Dyr voru á hægri hlið hússins, í gegnum hliðarstákuna, sem var í miðjunni, og um hringstiga var að ganga í miðstákuna, og úr henni í hina þriðju.

9 Og svo bygði hann húsið og lauk við það, og þakti húsið með borðum og þykkum þiljum úr sedrusviði.

10 Og hann bygði göng á öllu húsinu umhverfis, sem voru 5 álna á hæð, og festi við húsið með sedrusviði.

11 Og orð Drottins kom til Salómons, og mælti :

12 Áhrærandi þetta hús, sem þú byggir. Ef að þú gengur eptir mínum setningum, og gjörir mín rættindi, og gætir allra minna boðorða, að þú gangir eptir þeim, þá skal eg halda við þig orð mitt, sem eg talaði við David föður þinn ;

13 Og eg vil búa meðal Ísraëlssona, og vil ekki yfirgefa mitt fólk Ísrael.

14 Svo bygði Salómon húsið og lauk við það.

15 Og hann klæddi veggina innan til með sedrusvið ; frá gólfi hússins upp að veggjum þaksins fódraði hann það með við að innanverðu, en gólf hússins var úr furuviðarborðum.

16 Af innri enda hússins afþiljaði hann með sedrusviðarborðum 20 álnir, frá gólfi og til veggja, og þar fyrir innan bygði hann sér húsrúm, sem átti að vera hið allrahelgasta.

17 Og 40 álnir var húsið, það er musterið fyrir framan.

18 Og sedrusviðurinn í húsinu innan til var með skurðverki, hnöppum og útsprúngnum blómum, allt af sedrusvið, svo hvergi sá í stein.

19 Og innra part hússins gjörði hann svo, að þangað mætti flytja lögmálsörk Drottins.

20 Og kórinn var 20 álna langur og 20 álna breiður og 20 álna hár, og

hann fódraði hann með skýru gulli, og fódraði altarið með sedrusvið.

21 Og Salómon fódraði húsið innan með skýru gulli, og lokaði kórnum með gyltum stöngum og gylti hann.

22 Og alt húsið gylti hann, já, öldúngis alt húsið, og altarið, sem var fyrir framan kórinn, það gullbjó hann.

23 Og hann gjörði í kórnum tvo kerúba úr villi viðsmjörðs við; þeir voru 10 álnir á hæð.

24 Og hver vængur kerúbsins var 5 álna langur, svo 10 álnir voru frá enda annars vængsins til enda hins.

25 Og 10 álna var og hinn annar kerúb; báðir kerúbarnir voru jafnstórir og eins gjörðir.

26 Hæð annars kerúbsins var 10 álnir, og eins hins.

27 Og hann lét þessa kerúba vera í innra húsinu, og menn breiddu vængi kerúbsins út, svo að vængur þess annars nam við vegginn, og vængur hins nam og við hinn vegginn, og þeirra vængir mættust í miðju húsinu; hver vængur snart annan.

28 Og hann gylti kerúbana.

29 Og á öllum veggjum hússins umhverfis til bjó hann skurðverk með kerúbum, pálmaviði og útspríngandi blómum, innan til og utan til.

30 Og hússins gólf gullbjó hann innan og utan.

31 Og fyrir kórðyrnar setti hann vængjahurð úr villi viðsmjörðs við. Dyratrèð með dyrastöfunum var fimmti partur (skilrímsins).

32 Og á vængjahurðina úr villiviðsmjörðs viðnum gjörði hann skurðverk með kerúbum, pálmavið og útspríngandi blómum, og gullbjó það, og breiddi gullið yfir kerúbana og pálmaviðinn.

33 Sömuleiðis gjörði hann í dyrum musterisins stólpa úr villiviðsmjörðs við, sem náðu yfir fjórða part veggins.

34 Og tvennar vængjahurðir úr furuvið, með tveimur hjörum hver, sem þær snèrust á.

35 Og hann skar kerúba og pálmavið, og útspríngandi blóm á þær, og gullbjó, svo gullið breiddist yfir skurðinn.

36 Hann bygði og innri forgarð; það voru þrjár radir af höggnum

steini og ein röð af sedrusviðarbjálkum.

37 Á fjórða ári var grundvöllurinn lagður til Drottins húss, í mánuðinum sív,

38 Og á ellefta ári í mánuðinum búl (sá er hinn 8, mánuður) var húsið algjört í öllum greinum og eins og það átti að vera, og menn voru 7 ár að byggja það.

7. KAPÍTULI.

Konungshúsið byggt, tveir stólpur og áhöld musterisins.

EN sitt hús bygði Salómon á 13 árum. Þá lauk hann við alt sitt hús.

2 Og hann bygði húsið af við úr Líbanons skógi; það var hundrað álna langt, 50 álna breitt og 30 álna hátt, á fjórum röðum af sedrusviðarstólpum, og sedrusbjálkar hvíldu á stólpunum.

3 Og þakið var það með sedrusvið yfir bjálkana, sem hvíldu á stólpunum; 45 voru þeir, 15 í hverri röð;

4 Og bjálkalagið var þrefalt, og gluggar gagnvart gluggum þrisettir.

5 Og allar dyr og stólpur voru ferhyrndir, og gluggi mót glugga, þrisvar og þrisvar.

6 Og hann bygði forbyrgi með stólpum; það var 50 álna á lengd og þrjátíu álna á breidd, og annað forbyrgi þar fram af, og stólpa og þröskuld fyrir framan.

7 Hann gjörði og hásetisforbyrgi, þar sem hann dæmdi, dómsforbyrgið, alt gólfið var lagt með sedrusvið.

8 Og hús hans, sem hann bjó í, var byggt líkt þessu, í öðrum garði inn af forbyrginu. Hús bygði hann og handa dóttur Faraós, sem Salómon hafði tekið (sér fyrir konu), eins og þetta forbyrgi.

9 Alt þetta var af kostulegum steinum, ferhyrnum eptir máli, sem höfðu verið sagaðir að innan og utan til, neðan frá grundvelli alt upp að þaki, og að utanverðu, alt að hinum mikla garði.

10 Og grundvöllurinn var úr stórum kostulegum steinum, 10 og 8 álna.

11 Og þar ofan á voru kostulegir steinar, höggvir eptir máli, og sedrusviður.

12 Og sá hinn mikli garður umhverfis var með þremur röðum af höggnum steini, og röð af sedrusbjálkum ; svo var og hinn innri forgarður Drottins húss og forbyrgi hússins.

13 Og Salómon konungur sendi og lét sækja Híram frá Týrus.

14 Sonur ekkju nokkurrar af Naf-tali ættkvísl var hann, en faðir hans var týriskur maður, eirsmiður ; og hann var fullur af viti, skilningi og kunnáttu, að gjöra allrahandna smíðar af eiri ; og hann kom til Salómons konungs, og smíðaði allar hans smíðar.

15 Hann bjó til tvo eirstólpa, 18 álna háan hvorn fyrir sig, og 12 álna lágur þráður náði yfir um hvorn þeirra.

16 Og tvo hnúða gjörði hann til að setja ofan á stólpana, steypa úr eiri ; 5 álnir var hæð annars hnúðsins, og 5 álnir hins hnúðsins.

17 Netverk, eins og riðið net, og snúrur, sem keðjuverk, var á hnúðunum, ofan á stólpunum, sjö á öðrum hnúðnum og sjö á hinum.

18 Og hann bjó til kjarnepli, í tveimur röðum umhverfis annað netverkið, til að þekja með hnúðinn, sem var á stólpanum ; sama gjörði hann við hinn hnúðinn.

19 Og hnúðarnir á stólpunum í forbyrginu voru með liljuverki ; það var fjórar álnir.

20 Og hnúðarnir á báðum stólpunum voru 4 álnir á þykt ofan til við netverkið, um miðjuna, þar sem þeir voru þykkastir, og 2 hundruð kjarnepli í röðum voru á hvorum hnúð.

21 Og hann reisti upp stólpana fyrir forbyrgi musterisins, og þann, sem hann setti hægra megin, kallaði hann Jakín, en þann, sem hann setti vinstra megin, kallaði hann Bóas.

22 Og efst á stólpunum var liljuverk. Og þannig var lokið stólpaverkinu.

23 Og hann bjó til koparhaf (skál), 10 álnir frá einum barmi til annars, það var krínglótt, og dýptin var 5 álnir, og það var ummáls 30 álnir.

24 Og hnappar voru með barminum alt um kríng, 10 á hverri alin (10 álnir) í kríng um hafið ; tvær raðir af hnöppum, samsteyptir með hafinu.

25 Það stóð á 12 nautum ; þrjú snæru til norðurs, þrjú til vesturs,

þrjú til suðurs og þrjú til austurs, og hafið lá á þeim, og bakhlutir þeirra snæru inn að.

26 Þykktin á því var þverhönd, og barmarnir voru sem á bikar, settir liljublómum. Það tók 2 þúsund bat (5 hundruð tunnur).

27 Hann gjörði og 10 borð af eiri ; hvert var 4 álnir á lengd og 4 álnir á breidd og 3 álnir á hæð.

28 Og borðin voru svo gjörð : skildir voru á þeim milli hornlistanna.

29 Og á skjöldunum milli hornlistanna voru ljón, naut og kerúb, og eins á hornlistunum ofan til, en fyrir neðan nautin og ljónin voru kransar með laufverki.

30 Og hvert borð hafði fjögur eirhjól, og voru þau með ás úr eiri, og á þeim fjórum hornum voru ásar ; undir skálina voru ásnarnir steyptir, og kransar á hverri fyrir sig.

31 Og op skálarinnar var fyrir innan kransinn, og þar upp af, var alin (og opið var krínglótt, sama verk á, sem á stólpafœti), hálf önnur alin á dýpt, og líka var á opinu skurðverk, en skildirnir voru ferhyrndir og ekki krínglóttir.

32 Og þau fjögur hjól voru undir skjöldunum, og ásar hjóllanna við borðin, og hæð hvers hjóls var hálf önnur alin.

33 Og verkið á hjólunum var sem vagnhjólaverk, þeirra ásar, öxulgöt, speolar og umgjörð var alt steyp.

34 Og fjörir ásar voru á þeim fjórum hornum hvers borðs ; á borðinu voru þess ásar.

35 Og ofan á hverju borði var krínglótt umgjörð, hálf alin á hæð, og ofan á hverju borði var umgjörð til hliðanna og þar á líka skildir.

36 Og hann út gróf á töflur hliða-umgjarðarinnar og á hennar skildi kerúba, ljón og pálmavið, á sérhvert autt rúm, og kransar voru umhverfis.

37 Þannig gjörði hann þau tíu borðin ; þau voru ein steypa, eitt mál og einn gröptur.

38 Og hann gjörði 10 skálar af eiri ; 40 bat tók hver skál ; hver skál var 4 álnir á vidd, og sín skálin var á hverju borði af þeim tíu borðum.

39 Og hann setti borðin 5 hægra megin í húsinu, og 5 vinstra megin í

húsinu. Og hafð setti hann hœgra megin í húsinu, austan til að sunnanverðu.

40 Og Híram gjörði katla og skóflur og skálar, og Híram lauk við alt verkið, sem hann gjörði fyrir konúng Salómon í húsi Drottins.

41 Tvo stólpa og kúlur hnúðanna efst á stólpunum, tvær, og tvö grindverk til hlífðar báðum kúlum hnúðanna, sem voru efst á stólpunum.

42 Og þau 4 hundruð kjarnepli til hvorstveggja grindverksins, tværæðir af kjarneplum til hvors grindverks, til hlífðar báðum kúlum hnúðanna á stólpunum.

43 Og þau 10 borð og þær 10 skálar á bordunum.

44 Og það eina haf og þau 12 naut undir hafinu.

45 Og katlana, skóflurnar og skálar. Og öll þau áhöld, sem Híram gjörði fyrir konúng Salómon í Drottins húsi, voru úr skyggðu eiri.

46 Í Jórdans héraði lét konúngurinn steypa þau í þetti jörð, milli Súkót og Sarton.

47 Og Salómon lét áhöldin vera óvegin, því nóg var af eirinu; eirið var ekki vegið.

48 Og Salómon gjörði öll áhöldin, sem voru í Drottins húsi. Hið gullbúna altari og borðið, þar sem skoðunarbrauðin voru, af gulli,

49 Og ljósa hjálmana, 5 til hægri, og 5 til vinstri hliðar fyrir framan kórinn, af skíru gulli, og liljurnar og lampana og skarbitana úr gulli.

50 Og skálarnar og diskana og fótin og reyksisakerin og glóðarkerin af skíru gulli, og hjarir á vængjahurðir kórsins, hins allrahelgasta, og á vængjahurðir hússins (? musterisins) úr gulli.

51 Og svo var öllu því verki lokið, sem Salómon gjörði í húsi Drottins. Og Salómon flutti hingað það, sem Davíð faðir hans hafði helgað; silfrið og gullið og áhöldin lét hann í fêhirzlu Drottins húss.

8. KAPÍTULI.

Musterisvígsln.

ÞÁ saman safnaði Salómon öllum öldúngum Ísraels, öllum foringjum ættanna, höfðingjum Ísraels-

sona ættkvísla, til Salómons konúnga í Jerúsalem, til þess að flytja hingað sáttmálsörk Drottins úr Davíðs borg, það er: úr Sion.

2 Og til Salómons konúnga söfnuðust allir menn af Ísrael í mánuðinum etaním til hátíðarinnar (það er sá sjöundi mánuður).

3 Og allir Ísraels öldúngar komu, og prestarnir báru örkina.

4 Og þeir fluttu þangað (í musterið) örk Drottins og samkundutjaldið og öll heilög áhöld, sem voru í tjaldinu; þetta fluttu prestarnir og Levítarnir.

5 Og konúngurinn Salómon og allur Ísraelssöfnuður, sem til hans var kominn, gengu með honum fyrir örkinni, og fórnferðu sauðum og nautum, er ekki varð talið og reiknað fyrir fjölda sakir.

6 Og prestarnir báru sáttmálsörk Drottins á sinn stað, í kór hússins, inn í hið allrahelgasta, undir kerúbsvængina,

7 Því kerúbarnir út breiddu vængina yfir arkarstæðið, og huldu örkina og hennar stengur ofantil.

8 Og stengurnar voru svo langar, að endarnir á þeim sátust úr hinu helga, fyrir framan kórinn, en utan að sátust þeir ekki; og þær voru þar alt til þessa dags.

9 Ekkert var í örkinni nema að eins bæði steinspjöldin, sem Móses lagði þar hjá Hóreb (-fjalli), þegar Drottinn gjörði sáttmálann við Ísraelssönu, þegar þeir fóru úr Egyptalandi.

10 Og það bar til þegar prestarnir gengu út úr helgidóminum, að ský upp fyllti Drottins hús.

11 Og prestarnir gátu ekki staðið þar, til að gegna þjónustugjörðinni, sakir skýsins, því dýrð Drottins hafði uppfyllt hús Drottins.

12 Þá tók Salómon svo til orða: Drottinn hefir sagt, að hann muni búa í dimmunni;

13 Bygt hefi eg þér hús til íbúðar, stað til aðseturs að eilífu.

14 Og konúngurinn snéri sér við og blessaði allan Ísraelssöfnuð, og allur Ísraelssöfnuður stóð.

15 Og hann mælti: lofaður sè Drottinn, Ísraels Guð, sem talaði með sínum munni til Davíðs föður míns, og

framkvæmdi það, sem hann sagði, með sinni hendi :

16 Frá þeim degi, að eg flutti mitt fólk úr Egyptalandi, hefið eingan stað valið meðal allra Ísraels kynkvísla, að mér skyldi byggjast hús, svo að mitt nafn væri þar ; og eg valdi Davíð, að hann skyldi vera yfir mínu fólki Ísrael.

17 Og Davíð, faðir minn, hafði í hug, að byggja Drottins nafni, Ísraels Guði, hús.

18 Og Drottinn sagði við föður minn Davíð : þar eð þér hefir komið í hug að byggja hús mínu nafni, þá er það vel gjört, að þér kom það í hug ;

19 En þú skalt ekki byggja það hús, heldur sonur þinn, sem kemur af þínum lendum, sá hinn sami skal byggja húsið mínu nafni.

20 Og Drottinn hefir efnt það orð, sem hann talaði ; eg kom í stað föður míns Davíðs, og setti mig í Ísraels háseti, eins og Drottinn hafði talað, og bygði húsið nafni Drottins, Guðs Ísraels,

21 Og gaf rúm í því örkinni, þar sem sáttmáli Drottins er, sem hann gjörði við vora fedur, þá hann flutti þá burt úr Egyptalandi.

22 Og Salómon gekk fyrir altari Drottins í vídurvist als Ísraels safnaðar, og hóf upp sínar hendur til himins,

23 Og mælti : Drottinn, Ísraels Guð ! einginn Guð er sem þú, á himninum yfir, eða jörðunni undir ; þú heldur við þína þjóna þinn sáttmála og náð, þá sem ganga fyrir þér af öllu hjarta.

24 Þú hælzt við þjón þinn Davíð, það sem þú sagðir ; þú hefir talað það með þínum munn, og efnt það með þinni hendi, sem nú er fram komið.

25 Og nú, Drottinn, Ísraels Guð ! haltu og við þinn þjón Davíð, föður minn, það sem þú talaðir við hann, þegar þú sagðir : þig skal ekki vanta mann frammi fyrir mér, sem sitji í Ísraels háseti, ef að eins þínir synir hafa gát á sínum vegum, að ganga frammi fyrir mér, eins og þú gengur frammi fyrir mér.

26 Og nú, Ísraels Guð ! røetist þitt orð, sem þú talaðir til þíns þjóns Davíðs, föður míns.

27 Mundi Guð í raun og veru búa á jörðinni ? sjá, himininn og allra himnanna himnar taka þig ekki, hvað þá þetta hús, sem eg hefi byggt.

28 En snú þér nú að böen þíns þjóns og að hans grátbeiðni, Drottinn, minn Guð ! að þú heyrir það ákall og þá böen, sem þinn þjón í dag biður þig með,

29 Að þitt auga sè opið nótt og dag yfir þessu húsi, yfir þessum stað, um hvern þú hefir sagt : þar skal mitt nafn vera, að þú heyrir þá böen, sem þinn þjón mun fram bera á þessum stað.

30 Svo hlýð þú þá á grátbeiðni þíns þjóns, og þíns fólks, Ísraels, sem þeir munu á þessum stað fram bera ; heyr þú hana í þínum aðsetursstað, á himninum ; heyr og fyrirgef syndir !

31 Þegar einhver syndgar móti sínum náunga, og menn heimta eið af honum og láta hann sverja, og eiðurinn kemur fyrir þitt altari í þessu húsi,

32 Þá heyr þú í himninum, og vertu ekki aðgjörðalaus, og dæm þína þjóna, að þú auglýsir, að sá seki er sekur, og látir hans breytni honum í koll koma, og að sá réttláti er réttlátur, með því að umbuna honum eptir hans réttlæti.

33 Verði þitt fólk Ísrael sigrað af fjandönnunum, af því þeir syndguðu á móti þér, og þeir snúa sèr til þín, og víðurkenna þitt nafn, og biðja og grátböena þig í þessu húsi,

34 Þá heyr þú í himninum og fyrirgef synd þíns fólks Ísraels, og leið það heim aptur í það land, sem þú gafst þeirra fedrum.

35 Sè himininn læstur, svo ekkert regn kemur, af því þeir syndga á móti þér, og þeir biðja á þessum stað, og víðurkenna þitt nafn, og snúa sèr frá sínum syndum, af því þú auðmykir þá,

36 Þá heyr þú í himninum og fyrirgef syndir þinna þjóna og þíns fólks Ísraels, eptir að þú hefir sýnt þeim þann góða veg, sem þeir eiga að ganga, og gef regn yfir landið, sem þú hefir gefið þínu fólki til eignar.

37 Þegar hallærið kemur í landið, eða drepsótt, eða þurkur, eða kornbruni, eða eyðileggjandi eing-

isprettur eru þar, þegar fjandmenn-
irnir þrengja að fólkinu í landsins
borgum, eða einhver plága og sjúk-
dómur,

38 Hverja böen, hverja grátbeiðni,
sem þá mun koma frá hverjum sem
helzt manni af öllu Ísraelsfólki, þegar
þeir kenna til, hver einn þess, sem
þjáir hans hjarta, og út breiða sínar
hendur til þessa húss,

39 Þá heyr þú í himninum, í stað
þinnar íbúðar, og fyrirgef, og gjör
og gef sérhverjum eptir allri hans
breytni, eins og þú þekkir hans
hjarta; því þú einn þekkir hjörtu
allra manna barna.

40 Svo þeir óttist þig alla tíma, sem
þeir lifa í landinu, er þú gafst þeirra
feðrum.

41 Og þegar hinn útlendi, sem ekki
er af þínu fólki Ísrael, og kemur úr
framandi landi, vegna þíns nafns,

42 (Því þeir munu heyra um þitt
mikla nafn, og þína sterku hönd og
þinn útrétta arm) þegar hann kemur
og biður í þessu húsi,

43 Þá heyr þú í himninum, í bústað
þíns aðseturs, og gjör alt það, sem
hinn útlendi biður þig um, svo að
allar þjóðir á jörðunni kannist við
þitt nafn og óttist þig, eins og þitt
fólk Ísrael, og að þeir viðurkenni, að
þetta hús sem eg hefi byggt, sè nefnt
eptir þínu nafni.

44 Og þegar þitt fólk fer í hernað mót
fjandmönnum sínum, á þeim vegi,
sem þú sendir það, og það biður til
Drottins, og (snýr sér) til þess staðar,
sem þú hefir útvalið, og til þess húss,
sem eg hefi byggt þínu nafni,

45 Þá heyr í himninum þess böen
og þess grátbeiðni, og hjálpa því til
að ná rétti sínum;

46 Og þegar þeir syndga móti þér
(því einginn maður er sá, sem ekki
syndgi), og þú reiðist þeim, og gefur
þá á vald óvinanna, og sigurvegarinn
flytur þá í fjandmanna land, fjær eða
nær,

47 Og þeir iðrast í því landi, sem
þeir eru fluttir herteknir í, og snúa
sér til þín og grátböena þig í landi
þeirra, sem sigrðu þá, og segja:
vèr höfum syndgað og illa breytt og
vèr vorum ógudlegir,

48 Og þeir snúa sér til þín af öllu

hjarta og af allri sálu, í landi sinna
óvina, sem hafa flutt þá burt her-
tekna, og biðja þig, og (snúa sér) til
síns lands, sem þú gafst þeirra feðrum,
til þess staðar, sem þú út valdir, til
þess húss, sem eg hefi byggt þínu
nafni,

49 Þá heyr í himninum, í þínum
bústað, þeirra böen og grátbeiðni, og
lát þá ná rétti sínum.

50 Og fyrirgef þínu fólki það, sem
þeir syndguðu móti þér, og allar
þeirra misgjörðir gegn þér, og lát
þá finna miskunsemi hjá þeim, sem
sigrðu þá, að þeir aumkist yfir þá.

51 Því þeir eru þitt fólk og þín
eign, þú fluttir þá úr Egyptalandi,
úr jarnofninum,

52 Að augu þín sèu opin fyrir grát-
beiðni þíns þjóns, og grátbeiðni þíns
fólks Ísraels, að þú bænheyrir þá, um
alt, sem þeir biðja þig;

53 Því þú hefir aðskilið þá þér til
eignar frá öllum þjóðum jarðarinnar,
eins og þú lofaðir fyrir munn þíns
þjóns Mósis, þegar þú, minn Drott-
inn! fluttir vora feður úr Egypta-
landi.

54 En sem Salómon hafði lokið allri
þessari böen og grátbeiðni til Drott-
ins, þá stóð hann upp fyrir altari
Drottins og lét af að beygja sín knè,
með höndum útbreiddum til himins,

55 Og gekk fram og blessaði Ísraels-
söfnuð með hárrí rödd, og mælti:

56 Vegsamaður sè Drottinn, sem
gefið hefir Ísrael, sínu fólki, hvíld
rétt eins og hann lofaði! ekkert
hans orð er niðurfallið, ekkert af
öllum þeim góðu orðum, sem hann
talaði fyrir sinn þjón Móses.

57 Drottinn, vor Guð, sè með oss,
eins og hann hefir verið með vorum
feðrum; hann yfirgefi oss ekki, og
dragi sig ekki í hlè við oss.

58 Hann hneigi vor hjörtu til sín,
að vèr göngum á hans vegum, og
höldum öll hans boðorð, og hans
setninga og hans réttindi, sem hann
baud vorum feðrum (að halda).

59 Og þessi mín orð, sem eg hefi
beðið fyrir Drottni, sèu nálæg Drott-
ni, vorum Guði, dag og nótt, að hann
láti sína þjóna njóta síns réttar, sitt
fólk Ísrael, dag eptir dag,

60 Svo að allar þjóðir á jörðunni

viðurkenni, að Drottinn er Guð og einginn annar.

61 Og yðar hjörtu til heyrri Drottni, vorum Guði, algjörlega, að þér gangið eptir hans setningum, og haldið hans boðorð eins og nú á þessum degi.

62 Og konungurinn og allur Ísrael færðu Drottnei fórnir.

63 Og Salómon fórnaði þakkarfórn, sem hann fórnfærði, Drottnei, 22 þúsundum nauta, og hundrað og 20 þúsundum sauða, og, þannig vigði konungurinn og allir Ísraelssynir hús Drottins.

64 Á sama degi helgaði konungurinn forgarðinn fyrir framan Drottins hús; því þar fram bar hann brennifórn og matfórn og feiti brennifórnarinnar; því eiraltarið frammi fyrir Drottnei var of lítið til þess það gæti tekið brennifórnina, matfórnina og feiti þakkarfórnarinnar.

65 Og Salómon, hélt á sama tíma hátíð, og allur Ísrael með honum, mikill söfnuður, frá Hemat til Egyptalandslækjar, fyrir Drottnei, vorum Guði, í sjö og sjö daga, 14 daga.

66 Hinn áttunda dag lét hann fólkið frá sèr, og þeir blessuðu konúnginn, og fóru burt til sinna tjaldbúða, glaðir og með góðu gedi af öllu því góða, sem Drottinn hafði auðsýnt Davíð, sínum þjón, og Ísrael, sínu fólki.

9. KAPÍTULI.

Drottinn birtist Salómon í annað sinn. Salómon gefur Híram staði. Hans tekjur. Fórnir.

EN sem Salómon hafði lokið við byggingu Drottins húss, og konúngsins húss, við alt það, sem hann lysti og lángaði til að gjöra,

2 Þá opinberaðist Drottinn Salómoni í annað sinn, eins og hann opinberaðist honum í Gíbeon.

3 Og Drottinn sagði til hans : eg hefi heyrt þína bæn, og þá grátbeiðni, sem þú hefir til mín stýlað, eg hefi helgað þetta hús, sem þú hefir byggt, til þess að geyma þar í mitt nafn að eilífu, og mín augu og mitt hjarta skulu vera þar alla tíma.

4 Og ef að þú þá gengur fyrir mér, eins og faðir þinn Davíð gekk í sakleysi hjartans og einlægni, og hagar þér algjörlega, eins og eg býð

þér, og heldur mína setninga og réttindi,

5 Þá vil eg staðfesta hásaeti þíns konúngdóms eilíflega, eins og eg hefi talað við Davíð föður þinn, þá eg sagði : þig skal aldrei vanta mann í Ísraels hásaeti ;

6 En ef þér og yðar synir snúið yður frá mér, og haldið ekki mín boðorð, mína setninga, sem eg hefi fyrir yður lagt, og farið og þjónið öðrum guðum, og tilbiðjið þá,

7 Þá mun eg upp ræta Ísrael úr landinu, sem eg gaf þeim, og það hús, sem eg hefi helgað mínu nafni, yil eg burt flytja frá mínu augliti, og Ísrael mun verða að málteki og spottglósu meðal allra þjóða.

8 Og þetta hús, svo háreist sem það er, hver sem fram hjá því gengur, honum skal blöskra, og hann skal blístra, og menn munu segja : hvi hefur Drottinn farið svo með þetta land og þetta hús?

9 Og aðrir munu svara : af því að þeir yfirgáfu Drottin, sinn Guð, sem hafði flutt feður þeirra úr Egyptalandi, og tóku sèr aðra guði og tilbáðu þá og þjónuðu þeim, því hefir Drottinn leitt yfir þá alla þessa ógæfu.

10 Og að 20 árum liðnum, þegar Salómon hafði byggt bæði húsin, Drottins hús og konúngsins hús,

11 (Híram konungur í Týrus hafði hjálpað Salómoni um sedrusvið og furuvið og gull, eins og hann vildi), þá gaf Salómon konungur Híram 20 staði í Galílealandi.

12 Og Híram fór frá Týrus, að skoða staðina, sem Salómon hafði fengið honum, og þeir líkuðu honum ekki.

13 Og hann sagði : hvaða staðir eru það, bróðir minn, sem þú hefir mér gefið? og hann kallaði þá Kabúls land, alt til þessa dags.

14 Og Híram hafði sent konúnginum 120 tíu fjórðunga vættir gulls.

15 Þannig stendur á þeim kvöðum, sem konungur Salómon heimti, til þess að byggja Drottins hús, og sitt hús og Milló og Jerúsalems múrvegg og Hasor og Megiddó og Geser.

16 Faraó, konungur Egyptalands, fór leiðangur, og vann Geser, og brendi hana með eldi, og drap þá

Kananíta, sem bjuggu í borginni, og gaf hana svo í heimanmund dóttur sinni, konu Salómons.

17 Og Salómon bygði Geser og neðri Bethóron,

18 Og Baelat og Tadmór í eyðimörk landsins,

19 Og alla forðabúrustaði, sem Salómon hafði, og alla staði, þar sem vagnar voru, og reiðmenn, og alt, sem Salómon hafði lyst til að byggja í Jerúsalem og á Líbanon, og í öllu landinu, sem hann ræði.

20 Alt það fólk, sem eptir var orðið, af Amóritum, Hetítum, Feresítum, Heyítum og Jebúsítum, sem ekki var af Ísraelssonum,

21 Þessa fólks syni, sem eptir það voru eptir orðnir í landinu, og sem Ísraelssynir gátu ei upprætt, þá tók Salómon til skylduvinnu, alt til þessa dags.

22 En úr Ísraelssonum gjörði Salómon einga þræla; því þeir voru hermenn, og hans þjónar, herforingjar, foringjar fyrir hans vagnliði og riddaraliði.

23 Þetta voru umsjónarmenn yfir verki Salómons: 5 hundruð og 50, sem höfðu vald yfir fólkinu, er vann að verkinu.

24 Jedók, dóttir Faraós, kom úr Davíðs stað í sitt hús, sem hann hafði byggt henni, þá bygði hann Milló.

25 Og Salómon fórnaði þrisvar á ári brennifórnum og þakkarfórnum á altarinu, sem hann hafði byggt Drottini, og reykelsi á því, sem stóð fyrir Drottini, og hann fullgjörði húsið.

26 Skip gjörði líka Salómon konungur í Eseon-Geber, sem liggur hjá Elót, á strönd rauðahafsins, í Edomslandi.

27 Og Híram sendi á skipin sína þjóna, skipalið, góða farmenn, með þjónum Salómons.

28 Og þeir komu til Ófir og sóktu þángað gull, 4 hundruð og 20 vættir (centner) gulls færðu þeir Salómon konungi.

10. KAPÍTULI.

Drottningin af Saba (Arabíu).

OG drottningin af Saba heyrði orðstír Salómons sakir Drottins

afns, og hún kom til að reyna hann með gátum.

2 Hún kom til Jerúsalem með mjög miklu föruneyti, með úlfalda, sem báru ilmjurtir og gull næsta mikið, og dýra steina, og kom til Salómons og talaði við hann alt, sem henni bjó í brjósti.

3 Og Salómon sagði henni alt, sem hún spurði um; ekkert var hulið fyrir konungi, að hann ekki segði henni það.

4 Og sem drottningin af Saba 'sá alla Salómons vizku, og það hús, sem hann hafði byggt,

5 Réttna á hans borði, setu hans þjóna og stöðu þeirra og klæðnað, og hans skeinkjara, og hans brennifórnir, sem hann frambar í Drottins húsi, þá varð hún frá sér numin,

6 Og sagði við konung: sannleiki var það tal, sem eg heyrði í mínu landi um þinn auð, og þína speki.

7 Og eg trúði ekki því tali, þángað til eg kom, og mín augu sáu; og sjá! eg hafði ekki frétt helmínginn; þú ert miklu vitrari og auðugri, en orðrómurinn sagði mér.

8 Sælir eru þínir menn! sælir þessir þínir þjónar, sem alltið standa fyrir þér, sem heyra þína speki!

9 Lofaður sè Drottinn, þinn Guð, sem hafði geðþekkni á þér, svo hann setti þig í Ísraels, háseti! af því að Drottinn elskar Ísrael eilíflega, svo gjörði hann þig að konungi, að þú iðkir réttindi og réttvísi.

10 Og hún gaf konungi hundrað og 20 vættir (centner) gulls og ilmjurta, harðlað mikið, og dýra steina; aldrei hefir svo mikið af ilmjurtum komið, sem það, er drottningin af Saba færði Salómoni konungi.

11 Sömuleiðis kom Hírams skip með gull frá Ófir og raudavið mikinn og dýra steina,

12 Og af þessum raudavið gjörði konungur pílára í Drottins húsi og í konungsins húsi, og hörpur og hljóðfæri fyrir söngmennina; aldrei kom slíkur raudaviður, og ekki hefir hann sézt til þessa dags).

13 Og Salómon konungur gaf drottningunni af Saba alla hennar eptirlöngun, hvað sem hún girntist, auk þess, sem hann gaf henni, eptir sem

hans siður var; og hún snèri heim aptur og fór í sitt land.

14 Og það gull, sem Salómon fèkk árlega, var að vigt 666 vættir,

15 Auk þess sem kom frá tollheimtum mönnum og kaupmanna verzlun, og frá öllum konúngum Arabíu, og lèns-mönnum í landinu.

16 Og Salómon konúngur gjörði 2 hundruð skildi af drifnu gulli; 6 hundruð siklar gulls fóru í hvern skjöld,

17 Og þrjú hundruð buklara (smá-skildi) af drifnu gulli; þrjú pund gulls fóru í hvern buklara. Og konúngur lagði þá í Líbanons skógar-húsið.

18 Konúngur gjörði og mikið filabeinshásæti, og bjó það með skíru gulli.

19 Sex stig voru upp í hásætið, og efri partur bakhlutans á hásætinu var krínglóttur; og brikur voru beggja megin kríng um sætið, og tvö ljón stóðu við brikurnar,

20 Og 12 ljón stóðu á þeim 6 tröppum til beggja hliða; slíkt hefir ekki gjört yrið í nokkru konúngsríki.

21 Öll drykkjuker Salómons konúngs voru af gulli, og öll húsgögn í Líbanons skógarhúsi voru af skíru gulli; ekkert silfur; það var einkis metið á dögum Salómons.

22 Því konúngurinn hafði skip í förum með Hírams skipum; einu sinni á þremur árum komu kaupskipin heim, hlaðin með gull og silfur, filabein, apaketti og páfugla.

23 Og Salómon var meiri en allir konúngar jarðarinnar að auðlegð og vizku.

24 Og frá öllum löndum girntust menn að sjá Salómon, og heyra hans speki, sem Guð hafði gefið hans hjarta.

25 Og hver maður kom með sína gáfu, silfur og gull-gripi, og klæði og vopn og ilmjurtir, hesta og múlasna, árlega.

26 Og Salómon safnaði vögnum og reiðmönnum, og hafði 14 hundruð vagna og 12 þúsund reiðmenn, og lét þá vera í vagnstöðunum, og hjá konúnginum (sèr) í Jerúsalem.

27 Og konúngurinn gjörði, að silfrið í Jerúsalem var ei ónægara en grjót,

og sedrusvið gjörði hann að vöxtum, sem mórberjavið á láglendi.

28 Hesta sína fèkk Salómon frá Egyptalandi; og flokkar konúngs kaupmanna sóttu hóp af þeim fyrir tiltekið verð.

29 Hver vagn, sem kom frá Egyptalandi, kostaði 6 hundruð sikla silfurs, og hesturinn kostaði hundruð og fimmtíu. Þeir hinir sömu færðu þá og öllum Hetítum og Sýrlands konúngum.

11. KAPÍTULI.

Salómon skurðgoðadýrkun. Andlát.

SALÓMON konúngur elskaði margar útlendar konur, með dóttur Faraós, móabítiskar, ammonítiskar, edómítiskar, sídóniskar, hetítiskar konur,

2 Af þeim þjóðum, sem Drottinn hafði sagt um við Ísraelssonu: þær skuluð ekki koma meðal þeirra, og þeir skulu ekki koma meðal yðar; sannarlega munu þeir snúa yðar hjörtum til sinna guða; við hinar sömu festi Salómon ástir.

3 Og hann hafði 7 hundruð eigin-konur (drottningar), og 3 hundruð frillur, og hans konur snèru hans hjarta.

4 Og sem hann gjörðist gamall, þá snèru konur hans hjarta hans til annara guða, og hans hjarta var ekki algjörlega hjá Drottni, hans Guði, eins og hjarta föður hans Davíðs.

5 Og Salómon hneigðist að Astorte, goði Sídoníta, og Milkóm, Ammóníta svívirðilega (goði).

6 Og Salómon gjörði það, sem Drottni illa líkaði, og höendist ekki að Drottni svo fullkomlega, sem faðir hans Davíð.

7 Þá bygði Salómon hæð Kamos, Móabítanna svívirðilega skurðgoði, á fjallinu, sem er gegnt Jerúsalem, og Mólok, svívirðilegu skurðgoði Ammons barna.

8 Og sama gjörði hann fyrir allar sínar útlendu konur, sem brendu reykelsti fyrir sínum guðum og færðu þeim fórnir.

9 Þá reiddist Drottinn Salómoni, því hans hjarta hneigðist frá Drottni, Ísraels Guði, sem hafði birt honum tvisvar,

10 Og bauð honum, að hænast ekki

að útendum guðum, en hann hêlt ekki það, sem Drottinn bauð honum.

11 Því sagði Drottinn við Salómon : fyrst að þú ert svona, og heldur ekki minn sáttmála og mín lög, sem eg hefi þér boðið, þá vil eg sannarlega hrífa ríkið frá þér, og gefa það þjóni þínum ;

12 Þó vil eg ekki gjöra það á þínum dögum, sakir föður þíns Davíðs ; en af hendi sonar þíns vil eg slíta það.

13 Þó skal eg ekki taka allt ríkið frá honum ; eina ættkvísl skal eg gefa honum, fyrir sakir þjóns míns Davíðs, og vegna Jerúsalem, sem eg hefi út valið.

14 Og Drottinn lét Salómon fá mótstöðumann. Edómítann Hadad ; hann var af konungaætt í Edóm.

15 Meðan Davíð var hjá Edómítum þegar hershöfðinginn Jóab fór að jarða hina föllnu, drap hann niður alla menn af karlkyni í Edóm

16 (Því Jóab og allur Ísrael var þar í 6 mánuði, þangað til hann hafði upp rétt alt karlkn í Edóm),

17 Þá flýði Hadad, hann og nokkrir edómítiskir menn, af þjónum föður hans með honum, til að komast til Egyptalands ; en Hadad var enn þá ungur maður.

18 Og þeir tóku sig upp í Midían og komu til Paran og þaðan til Egyptalands til Faraós, konungs í Egyptalandi, og hann gaf honum hús, og fékk honum uppeldi, og gaf honum land.

19 Og Hadad fann mikla náð í Faraós augum, og hann gípti honum systur konu sinnar, drottningarinnar Tafenes.

20 Og systir Tafenes fœddi honum Genúbat, hans son, og Tafenes ól hann upp í húsi Faraós, og Genúbat var í Faraós húsi meðal Faraós sona.

21 En sem Hadad frétti til Egyptalands, að Davíð væri lagztur hjá sínum föðrum, og hershöfðinginn Jóab dáinn, þá kom Hadad að máli við Faraó, og sagði : leyf þú mér að fara, eg vil komast í mitt land.

22 En Faraó svaraði : hvað vantar þig hjá mér ? Og sjá ! viltu fara í þitt land ? og hinn mælti : ekkert (vantar mig) ; en lofa þú mér að eins að fara.

23 Og Guð lét hann fá annan mótstöðumann, Reson Eljadason, sem var hlaupinn frá herra sínum, konungi Hadadeser, konungi í Sóba.

24 Og hann safnaði að sér mönnum og varð flokksforingi, þegar Davíð vann þá (Sýrlenzku), og þeir fóru til Damaskus og bjuggu þar, og drottundu yfir Damaskus.

25 Hann var Ísraels mótstöðumaður alla daga Salómons. Það var auk þess tjóns, sem Hadad gjörði ; hann hataði Ísrael, og varð konungur í Sýrlandi.

26 Líka var Jeróbóam, sonur Nebats, Efratíti frá Sareda ; móðir hans hét Serúja og var ekkja ; hann var þjón Salómons, og hann gjörði uppreisn móti konúnginum.

27 En þetta var tilefnið, að hann lypti sinni hendi á móti konúnginum : Salómon hafði bygt Milló, (og) girti fyrir skarðið, sem var í vegginn á borg Davíðs, föður hans.

28 En Jeróbóam var duglegur maður, og þegar Salómon sá, hversu hinn úngi maður vann að þessu verki, þá setti hann hann yfir alla verkamenn af Jóseps húsi.

29 En sá atburður varð um sama leyti, að Jeróbóam ferðaðist frá Jerúsalem ; þá hitti spámaðurinn Ahía hann á leiðinni, og hann var í nýjum kyrtli, og þeir voru tveir einir þar á víðavangi.

30 Þá tók Ahía þann nýja kyrtil, sem hann var í, og reif hann í 12 parta,

31 Og sagði við Jeróbóam : taktu nú 10 partana ; því svo segir Drottinn, Ísraels Guð : sjá ! eg hrif ríkið af Salómons hendi, og eg vil gefa þér þær 10 ættkvíslir ;

32 En þeirri einu ættkvísl skal hann halda vegna þjóns míns Davíðs, og vegna Jerúsalem, þess staðar, sem eg hefi út valið af öllum Ísraels ættkvíslum ;

33 Vegna þess þeir hafa yfirgefið mig, og tilbedið Astorte, goð þeirra í Sídon, Kamos, Móabíta guð, og Milkóm, guð Ammonssona, og ekki gengið á mínum vegum, að gjöra það, sem rétt er fyrir mínum augum, og halda mína setninga og mín réttindi, eins og Davíð, faðir hans.

34 En ekki vil eg taka alt ríkið af honum, heldur vil eg láta hann ríkja alla sína æfi, vegna Davíðs þjóns míns, sem eg hefi út valið og sem hèlt mín boðorð og setninga.

35 Og eg vil taka ríkið af syni hans, og gefa þér 10 ættkvíslir.

36 En eina ættkvísl mun eg gefa syni hans, til þess að þjóni mínum Davíð skini alla tíma ljós fyrir mér í Jerúsalem, borginni, sem eg hefi út valið til að geyma mitt nafn.

37 Og þig vil eg taka til að ríkja yfir öllu, sem þín sála gírnist, og að þú sært konúngur í Ísrael.

38 Og ef þú hlýðnast öllu, sem eg býð þér, og gengur á mínum vegum, og gjörir það, sem rétt er fyrir mínum augum, svo að þú heldur mína setninga og boðorð, eins og Davíð, þjón minn, gjörði, þá vil eg vera með þér, og byggja þér stöðugt hús, eins og eg byggði það Davíð, og eg vil gefa þér Ísrael ;

39 Og eg vil auðmýkja Davíðs ætt þess vegna, þó ekki ávalt.

40 Og Salómon vildi drepa Jeróbóam ; en þá tók hann sig upp og flyði til Egyptalands, til Sísaks, konúngs í Egyptalandi, og var í Egyptalandi þangað til Salómon dó.

41 Hin önnur saga Salómons, um alt, sem hann gjörði, og um hans speki, það er skrifað í Salómons sögubók.

42 Og Salómon ríkti í Jerúsalem yfir öllum Ísrael í 40 ár.

43 Og Salómon lagðist hjá sínum fedrum, og var jarðaður í borg Davíðs föður síns. Og Róbóam, sonur hans, varð konúngur í hans stað.

12. KAPÍTULI.

Ríkið skiptist.

OG Róbóam fór til Sikkem, því til Sikkem kom allur Ísrael að gjöra hann að konúngi.

2 Og þegar Jeróbóam, sonur Nebats, heyrði það, (en hann var enn þá í Egyptalandi, flúinn þangað fyrir Salómoni konúngi, og Jeróbóam bjó í Egyptalandi,

3 Og þeir sendu eptir honum og kölluðu hann), þá kom Jeróbóam, og allur Ísraels söfnuður ; og þeir töluðu við Róbóam og mæltu :

4 Faðir þinn hefir gjört ok vort þúngt, en gjör þú nú lættari þá hörðu vinnu og það þunga ok, sem hann á oss lagði ; þá viljum vér þjóna þér.

5 Hann sagði við þá : farið nú í burtu í þrjá daga, og komið svo aptur til mín. Og fólkið fór burt.

6 Þá ráðfærði konúngur Róbóam sig við þá öldunga, sem staðið höfðu frammi fyrir föður hans Salómon, meðan hann var á lífi, og mælti : hvaða svar ráðleggið þér að eg gefi þessu fólki ?

7 Þeir svöruðu honum og mæltu : ef þú í dag verður þessu fólki eptirlátur, og hlýðir þeim og talar vinsamlega við þá, þá munu þeir þjóna þér æfinlega.

8 En hann fór ekki að ráðum hima gömlu, sem þeir réðu honum, og ráðfærði sig við þá úngu menn, sem höfðu upp alizt með honum, og stóðu frammi fyrir honum.

9 Og hann mælti til þeirra : hvaða svar ráðið þér mér að gefa þessu fólki, sem við mig hefir talað og sagt : gjör þú lættara það ok, sem faðir þinn lagði á oss ?

10 Og hinir úngu menn töluðu við hann, þeir sem með honum höfðu upp alizt, og sögðu : svona verður þú að tala við þetta fólk, sem við þig hefir talað og sagt : þinn faðir hefir gjört vort ok þúngt, gjör þú oss það lættara ; svona skalt þú við það segja : minn litli fingur er digrari en lendar föður míns ;

11 Faðir minn hefir lagt á yður þúngt ok, en eg vil enn þá bæta á ok yðar ; faðir minn refsaði yður með svipum, en eg mun refsa yður með sporðrekum.

12 Og er Jeróbóam og alt fólkið kom til hans á þriðja degi, eins og konúngur hafði talað, þá hann mælti : komið til mín aptur á þriðja degi,

13 Þá svaraði konúngur fólkinu harðlega, og fór ekki eptir þeirri ráðlegging, sem öldungarnir höfðu gefið honum,

14 Og talaði við þá eptir ráðum úngu mannanna, og mælti : faðir minn hefir gjört yðar ok þúngt, en eg vil enn þá bæta á ok yðar ; faðir minn hefir refsað yður með svipum, en eg mun refsa yður með sporðrekum.

15 Og konungur gegndi ekki fólkinu, því svo var til hagað af Drottni, að það orð rættist, sem Drottinn hafði talað fyrir munn Ahía Sílóníta, við Jeróbóam, son Nebats ;

16 Og sem allur Ísrael sá, að konungur vildi ekki gegna þeim, þá gaf fólkið konungi svar og mælti : hvað er oss vant við Davíð ? , vèr eigum einga hlutdeild í syni Ísaí ! heim ! heim, Ísrael ! sjá nú þitt hús, Davíð ! og svo fór Ísrael heim til sín.

17 En Róbóam varð konungur yfir þeim Ísraelsmönnum, sem bjuggu í Júdastöðum.

18 Þá sendi Róbóam Adóram rentumeistara, en allur Ísrael grýtti hann steinum, svo hann dó. En Róbóam konungur flýtti sér í vagn og flúði til Jerúsalem.

19 Þannig gekk Ísrael undan húsi Davíðs, alt til þessa dags.

20 Og þegar allur Ísrael heyrði, að Jeróbóam væri aptur kominn, þá sendu þeir eptir honum, og kölluðu hann til safnaðarins, og tóku hann til konungs yfir allan Ísrael ; einginn hélt með Davíðs húsi, nema Júda ættkvísl ein.

21 Og er Róbóam kom til Jerúsalem, saman safnaði hann öllu Júda húsi og Benjamíns ættkvísl, hundrað og 80 þúsundum af einvala liði, til þess að fara á hernað við Ísraels hús, og til að koma konungsríkinu aptur undir Róbóam Salómonsson.

22 Þá kom orð Drottins til Semaja guðsmanns, og sagði :

23 Tala þú við Róbóam, Salómons-son, Júda konung, og við alt Júda hús og Benjamín, og við alt hitt fólkið og seg :

24 Svo segir Drottinn : farið ekki, og berjist ekki við bræður yðar, Ísraels-syni, fari hver og einn heim til sín ; því að minni tilhlutan er þetta orðið. Og þeir hlýddu Drottins orði, og hurfu aptur eptir orði Drottins.

25 Og Jeróbóam bygði Sikkem á Efraímsfjalli, og bjó þar ; þaðan fór hann og bygði Pnúel.

26 Og Jeróbóam sagði í sínu hjarta : nú mun konungsríkið aptur hverfa til Davíðs húss ;

27 Ef þetta fólk fer að fórnfæra í Drottins húsi í Jerúsalem, þá mun

hjarta þessa fólks hverfa aptur til síns herra, til Róbóams, Júda konungs, og þeir munu myrða mig, og ganga aptur undir Róbóam, Júda konung.

28 Því leitaði konungur ráðs, og gjörði tvo gullkálfa, og sagði við þá : nógu lengi hafið þér farið til Jerúsalem ! sjá, Ísrael ! þar er þinn guð, sá sem leiddi þig burt úr Egyptalandi.

29 Og hann setti annan í Betel, en hinn í Dan.

30 Og þetta varð að synd, og fólkið gekk fyrir annan þeirra alt til Dan.

31 Og hann bygði hús á hæðunum, og tók presta af óvöldu fólki, sem ekki var af Leví ætt.

32 Og Jeróbóam setti hátíð í hinum áttunda mánuði, 15. daginn, eins og hátíðina, sem var haldin í Júda, og fórnfærði á altarinu. Eins gjörði hann í Betel, að hann færði fórnir þeim kálfi, sem hann hafði gjört, og setti presta í Betel á þær hæðir, sem hann hafði gjört,

33 Og fórnaði á altarinu, sem hann hafði gjört í Betel, á 15. degi hins áttunda mánaðar, í þeim mánuði, sem hann hafði upp hugsað í sínu hjarta, og hélt svo hátíð Ísraelssonum, og fórnfærði á altarinu og brendi reykelsi.

13. KAPÍTULI.

Spámaðurinn í Betel.

OG sjá ! guðsmaður nokkur kom frá Júda eptir orði Drottins til Betel, meðan Jeróbóam stóð við altarið til að brenna reykelsi.

2 Og hann hrópaði mót altarinu eptir orði Drottins, og mælti : altari ! altari ! svo segir Drottinn : sjá ! sonur mun fœðast húsi Davíðs, Jósía er hans nafn, hann mun á þér fórnfæra hæðanna prestum, sem á þér tendra reykelsi, og mannabeinum mun á þér brent verða.

3 Og hann gaf teikn á sama degi, og mælti : það er merkið, að Drottinn hafi talað : sjá ! altarið mun rifna, og askan á því niður hristast.

4 En sem konungur heyrði orð guðsmannsins, er hann talaði með háum róm gegn altarinu í Betel, rætti Jeróbóam sína hönd út frá altarinu og mælti : handtakið hann ! en hönd

hans, sem hann rætti út á móti honum, visnaði, og hann gat ekki tekið hana að sér aptur.

5 Og altarið klofnaði og askan hrundi niður af altarinu, eptir því teikni, sem guðsmaðurinn hafði gefið samkvæmt Drottins orði.

6 Þá tók konungur til orða og mælti við þenna guðsmann: grátbæn þú Drottin, þinn Guð, og bið fyrir mér, að mín hönd verði aptur heil. Þá grátbændi guðsmaðurinn Drottin, og konungsins hönd varð aptur heil, og eins og áður.

7 Og konungur sagði við þenna guðsmann: kom þú heim með mér og endurnær þig, og eg mun gefa þér gáfu.

8 En guðsmaðurinn sagði við konunginn: þó þú gæfir mér hálf túsú þitt, þá mundi eg ei þángað ganga með þér, og eg mun ekki eta brauð, nè drekka vatn á þessum stað.

9 Því svo er mér boðið af orði Drottins, sem sagði: þú skalt ekkert brauð eta og ekkert vatn drekka, og þú skalt ekki fara sama veg aptur, sem þú nú fórst.

10 Og hann fór af stað, aðra leið, og ekki þann sama veg, er hann hafði komið til Betel.

11 En gamall spámaður bjó í Betel, og sonur hans kom til hans, og sagði honum frá öllu því, sem guðsmaðurinn hafði gjört í Betel á þessum degi; og orð þau, er hann hafði talað við konunginn, sögðu þeir (synirnir) föður sínum.

12 Faðir þeirra mælti þá: hvaða veg fór hann? Synirnir vissu, hvaða veg sá guðsmaður fór, sem komið hafði úr Júda(-landi).

13 Og hann sagði við syni sína: söðlið asna minn, og þeir söðluðu asnann fyrir hann, og hann settist á bak.

14 Og hann fór eptir þessum guðsmanni, og fann hann sitjandi undir einni eik og sagði til hans: ert þú sá guðsmaður, sem kom úr Júda(-landi)? og hann svaraði: eg em.

15 Og hann mælti til hans: kom heim með mér og et brauð!

16 Og hann mælti: eg get ekki snúið aptur með þér og komið með þér, og mun ekkert brauð eta og

ekkert vatn drekka með þér á þessum stað.

17 Því til mín er af Drottins orði sagt: þú skalt ekkert brauð eta, og ekkert vatn drekka þar, og þú skalt ekki fara sama veginn aptur, sem þú komst.

18 Hinn sagði þá við hann: eg er líka spámaður, sem þú, og engill hefir talað við mig, eptir orði Drottins, og sagt: farðu með hann aptur með þér heim til þín, að hann eti brauð og drekki vatn; en hann laug að honum.

19 Þá fór hann heim með honum, og át brauð í hans húsi og drakk vatn.

20 En er þeir sátu til borðs, kom Drottins orð til spámannsins, sem hafði snúið hinum aptur,

21 Og hann kallaði til þess guðsmanns, sem kominn var úr Júdalandi, og sagði: svo segir Drottinn: fyrst þú þverskallaðist við Drottins skipun, og hélzt ekki það boðorð, sem Drottinn, þinn Guð, gaf þér,

22 Og snérir við, og ázt brauð og drakkt vatn á þeim stað, sem hann til tók og sagði: þú skalt ekkert brauð eta og ekkert vatn drekka þar, þá skal þinn líkami ekki koma í þinna feðra gröf!

23 En eptir að hann hafði etið og drukkið, söðlaði hann asna sinn, handa þeim spámanni, er hann hafði aptur snúið.

24 Og hinn fór svo af stað; en ljón varð fyrir honum á veginum, sem drap hann; og lík hans lá þar á götunni og asninn stóð hjá, og ljónið stóð yfir líkinu;

25 Og sjá! fólk, sem fór um veginn, sá líkið liggja á götunni, og ljónið standa hjá líkinu, og þeir komu og sögðu frá þessu í staðnum, þar sem hinn gamli spámaður bjó.

26 Þegar sá gamli spámaður, sem hafði snúið hinum aptur, heyrði þetta, sagði hann: það er sá guðsmaður, sem var óhlýðinn Drottins skipun; því hefir Guð gefið hann ljóninu; það sundur reif hann og drap hann eptir Drottins orði, sem hann hafði til hans talað.

27 Og hann talaði til sona sinna og mælti: söðlið mér asna; og þeir söðluðu hann.

28 Svo lagði hann af stað, og fann

hans lík liggjandi á veginum, og asninn og ljónið stóðu hjá líkinu. Ljónið hafði ekki etið líkamann og ekki rífið í sundur asnann.

29 Þá tók spámaðurinn upp lík þessa guðsmanns, og lagði það á asnann og flutti það aptur. Og sá gamli spámaður kom til staðarins til að gráta hann og jarða.

30 Og hann lagði hann í gróf sína og harmaði hann (segjandi) æ! bróðir minn!

31 En sem hann hafði jarðað hann, sagði hann við syni sína: þegar eg dey, þá leggið mig í þessa gróf, sem guðsmaðurinn er jarðaður í; leggið mín bein hjá hans beinum!

32 Því það orð, sem hann kallaði eptir Drottins orði móti altarinu í Betel og mót húsunum á hæðunum, sem eru í Samariu stöðum, mun vissulega fram koma.

33 Ekki snèri Jeróbóam sèr eptir þenna atburð frá sínum vonda vegi; heldur setti aptur presta af óvöldu fólki á hæðirnar: hverja sem honum sýndist kaus hann til, og þeir urðu prestar á hæðunum.

34 Og hann varð með þessu orsök til syndar Jeróbóam húss, og til þess, að það upp rættist og af máðist af jörðinni.

14. KAPÍTULI.

Spádómur gegn Jeróbóam. Hans andlát.

UM sama leyti varð Abía, sonur Jeróbóams, sjúkur.

2 Þá sagði Jeróbóam við konu sína: heyrðu! taktu þig nú til, og far þú í dularbúning, svo eingum komi í hug, að þú sèrt kona Jeróbóams, og far til Síló, sjá! þar er spámaðurinn Ahía, sem hèt mèt því, að eg skyldi verða konungur yfir þessu fólki;

3 Og taktu með þér 10 brauð og kökur, og krús með hunangi, og þú skalt ganga til hans, og hann mun segja þér, hvernig sveininum muni af reida.

4 Jeróbóams kona gjörði svo; hún tók sig til og fór til Síló, og kom í Ahía hús; en Ahía sá ekki; því hans augu voru sjónlítill.

5 En Drottinn hafði sagt Ahía: sjá! kona Jeróbóams kemur til að spyrja þig um son sinn, því hann er sjúkur; þetta og þetta skaltu segja

henni, og þegar hún kemur, mun hún látast vera önnur, en hún er.

6 En sem Ahía heyrði skóhljóð hennar, í því hún gekk inn um dyrnar, mælti hann: kom þú inn, Jeróbóams kona! hví vilt þú dyljast? En eg er sendur til þín með harða orð-sending.

7 Far þú og seg Jeróbóam: svo segir Drottinn, Ísraels Guð: af því eg upp hóf þig úr lágu standi, og setti þig höfðingja yfir mitt fólk, Ísrael,

8 Og hreif konúngsríkið af Davíðs húsi og gaf þér, en þú ert ekki sem minn þjón Davíð, sem hélt mín boðorð, og aðhylltist mig af öllu hjarta, að hann gjörði það eitt, sem rétt væri fyrir mínum augum.

9 Og af því þú hefir hagað þér ver en allir þeir, sem fyrir þig voru, og hefir gengið afvega og gjört þér aðra guði og steipt líkneski, til að egna mig til, og hefir kastað mèt aptur fyrir þig,

10 Vegna þessa leiði eg óhamingu yfir Jeróbóams hús, og upp reyti fyrir Jeróbóam alt karlkyn, þraelinn og hinn frjálsa, í Ísrael, og alveg sópa burt Jeróbóams húsi, eins og menn sópa burt sorpi.

11 Hver sem deyr af Jeróbóams ætt í borginni, þann skulu hundar upp eta, og hver, sem deyr úti á víðavangi, skulu himinsins fuglar upp eta; því Drottinn hefir svo talað.

12 Og taktu þig nú til og far heim. Þegar þínir fœtur stíga inn í borgina, mun barn þitt deyja,

13 Og allur Ísrael mun gráta hann, og menn munu jarða hann, því hann er sá eini af Jeróbóams ætt, sem mun fá greptrun, því hjá honum hefir fundizt eitthvað, í Jeróbóams húsi, Drottni, Ísraels Guði, þóknanlegt.

14 Og Drottinn mun setja sèr konung yfir Ísrael, sem mun af má Jeróbóams hús á sama degi, og hvað (segi eg?), það nú þegar!

15 Og Drottinn mun slá Ísrael (svo hann rambi til og frá), eins og reyr í vatni; og hann mun slita Ísrael burt úr þessu góða landi, sem hann gaf þeirra fedrum, og mun tvístra þeim, hinu megin við ána, af því þeir gjörðu sèr blótlunda, og egndu Drottin.

16 Og hann mun ofurselja Ísrael sakir synda Jeróbóams, því hann hefir bæði syndgað og tælt Ísrael til að syndga.

17 Þá stóð upp Jeróbóams kona, fór og kom til Tírsa, og sem hún gekk inn fyrir þröskuldinn, þá dó sveinninn.

18 Og þeir jörðuðu hann, og allur Ísrael harmaði hann eptir orði Drottins, sem hann hafði talað fyrir þjón sinn, spámanninn Ahía.

19 Um önnur verk Jeróbóams, orustur hans og ríkisstjórn, það er skrifað í árbókum Ísraels konunga.

20 Og Jeróbóam ríkti 22 ár, og hann sofnaði hjá sínum feðrum; og Nadab, sonur hans, varð konungur í hans stað.

21 En Róbóam Salómonsson ríkti yfir Júda; Róbóam hafði einn um fertugt, þá hann varð konungur, og 17 ár ríkti hann í Jerúsalem, þeim stað, sem Drottinn hafði út valið af öllum Ísraels ættkvíslum, til að setja þar sitt nafn, en móðir hans hét Raema, og var ammonítisk kona.

22 Og Júda gjörði það, sem Drottinn mislíkaði, og þeir egndu hann enn meir til reiði, en allar þær syndir, sem forfeður þeirra höfðu drýgt.

23 Þeir bygðu sèr og hæðir, stólpa og lunda, á öllum háum hólum, og undir hverju grœnu trè.

24 Saurlífnaðarmenn voru og í landinu; þeir að höfðust alla þá sömu víðurstygð, sem þær þjóðir, frömdu, er Drottinn hafði út rekið frá Ísraelssonum.

25 Á 5. ári ríkisstjórnar Róbóams, fór Sísak, Egyptalands konungur, herför móti Jerúsalem,

26 Og hann tók fjársjóðuna úr Drottins húsi og úr konungsins húsi, alt tók hann, og hann tók alla þá gullskildi, sem Salómon hafði látið gjöra.

27 Og Róbóam konungur gjörði í þeirra stað eirskildi, og fékk þá til geymslu höfuðsmönnum hirðarinnar, sem geyma dyra á höll konungs.

28 Og í hvert sinn, sem konungur kom í Drottins hús, báru hirðmennirnir þá, og fóru með þá aptur í hirðmannaherbergið.

29 En það sem meira er um Róbóam að segja, og alt sem hann

gjörði, það stendur skrifað í árbókum Júda konunga.

30 Og ófriður var alt af milli Róbóams og Jeróbóams.

31 Og Róbóam sofnaði með sínum feðrum og var jarðaður hjá sínum feðrum í Davíðs borg; en móðir hans hét Raema, ammonítisk kona. Og Abíam, sonur hans, varð konungur í hans stað.

15. KAPÍTULI.

Abíam og Asa Júda konungar. Nadab konungur í Ísrael.

Á ÁTJÁNDA ári konungs Jeróbóams, sonar Nebats, varð Abíam konungur yfir Júda.

2 Þrjú ár ríkti hann í Jerúsalem. En móðir hans hét Maeka, dóttir Abísalónis.

3 Hann gekk í öllum syndum föður síns, sem hann hafði fyrir honum haft, og hans hjarta hneigðist ekki algjörlega að Drottinni, hans Guði, eins og hjarta föður hans, Davíðs.

4 Þó lét Drottinn, hans Guð, honum ljós skína í Jerúsalem, því hann lét son hans koma til ríkis eptir hann, og Jerúsalem við haldast,

5 Af því Davíð hafði gjört það, sem rétt var í Drottins augsyn, og ekki vikið frá neinu, sem Drottinn hafði honum boðið, meðan hann lifði, nema að því er snertir Hetítann Úría.

6 Og ófriður var milli Róbóams og Jeróbóams alla hans lífdaga.

7 En það sem meira er að segja um Abíam og alt, sem hann gjörði, það stendur skrifað í árbókum Júda konunga, og ófriður var milli Abíam og Jeróbóam.

8 Og Abíam lagði sig hjá sínum feðrum, og menn grófu hann í Davíðs borg, og Asa, sonur hans, varð konungur í hans stað.

9 Á 20. ári Jeróbóams, Ísraels konungs, varð Asa konungur yfir Júda,

10 Og 41 ár ríkti hann í Jerúsalem. En móðir hans hét Maeka, dóttir Abísalónis.

11 Og Asa gjörði það, sem rétt var í augum Drottins, eins og faðir hans Davíð.

12 Hann rak úr landi saurlífismenn og útrýmdi öllum skurdgoða líkneskjum, sem feður hans höfðu gjört.

13 Maeka móður sína svipti hann

drottningartigninni, fyrir það hún hafði sett óttalegt skurðgoðalíkneski í fórnarlundinn. Og Asa tók burt hið óttalega skurðgoðalíkneski, og brendi það í Kedronsdal.

14 En hæðirnar voru ekki af teknar; þó hneig hjarta Asa algjörlega að Drottni, alla æfi hans.

15 Og hann flutti í Drottins hús alt það, sem faðir hans hafði helgað og hann sjálfur hafði helgað, silfur og gull og áhöld.

16 En ófriður var milli Asa og Baesa, Ísraels konungs, meðan þeir lifðu.

17 Og Baesa Ísraels konungur fór leiðangur móti Júða, og bygði Rama, svo einginn maður gæti komið inn eða út hjá Asa Júða konungi.

18 Þá tók Asa alt það silfur og gull, sem eptir var orðið í fehirzlu Drottins húss, og fjársjóðu konungsins húss, og fékk í hendur þjónum sínum; og konungurinn Asa sendi þá til Ben-Hadad, sonar Tabrimmons, sonar Hesíons konungs í Sýrlandi, sem bjó í Damaskus, og mælti:

19 Sáttmáli er milli mín og þín, feðra okkar, sjá! eg sendi þér gáfu af gulli og silfri; legg af stað; bregð þú upp sáttmálanum við Baesa, Ísraels konung, að hann hverfi frá mér.

20 Ben-Hadad fór að orðum Asa, Júða konungs, og sendi sína herforingja móti Ísraels stöðum, og vann Ijon og Dan og Abel, Bet-Maeka, og alt Kínerot, og alt Naftalí land.

21 Og þá Baesa heyrði það, hætti hann að byggja Rama, og staðnæmdist í Tírsa.

22 En Asa konungur lét saman kalla allan Júdalyð, einginn var undanskilinn, og þeir fluttu burt frá Rama steinana og víðinn, sem Baesa hafði bygt af, og konungurinn Asa bygði þar af Geba í Benjámslandi og Míspa.

23 En það sem meira er að segja um Asa og um öll hans afreksverk, og alt, sem hann gjörði, og um þá staði, er hann bygði, það stendur skrifað í árbókum Júða konunga; einungis (er þess að geta), að á efri árum varð hann veikur í fótunum.

24 Og Asa lagðist hjá sínum feðrum, og var grafinn hjá sínum feðrum í

borg Davíðs, föður síns, og Jósafat, sonur hans, varð konungur í hans stað.

25 En Nadab, sonur Jeróbóams, varð konungur yfir Ísrael á öðru ári Asa, Júða konungs, og ríkti yfir Ísrael 2 ár.

26 Og hann gjörði það, sem ilt var í augsyn Drottins, og gekk á vegum föður síns, og í hans syndum, og ginti Ísrael til þeirra.

27 En Baesa, sonur Ahías af Ísaskars húsi, gjörði samband móti honum; og Baesa vann hann hjá Gibbeton í Filistealandi, meðan Nadab og allur Ísrael sat um Gibbeton.

28 Og síðan drap Baesa hann á 3. ári Asa konungs í Júða, og varð konungur í hans stað.

29 Og meðan hann sat að ríki, drap hann niður alla Jeróbóams ætt; hann lét eingan, sem anda dró, af Jeróbóams niðjum komast undan, að hann ei af máði hann, eptir orði Drottins, sem hann hafði talað fyrir sinn þjón Ahía, Silónítann,

30 Vegna synda Jeróbóams, er hann drýgði, og ginti Ísrael til að drýgja, vegna þess hann egndi Drottin, Guð Ísraels.

31 En það sem meira er um Nadab að segja og alt, sem hann gjörði, það stendur skrifað í árbókum Ísraels konunga.

32 Og ófriður var milli Asa og Baesa Ísraels konungs, meðan þeir lifðu.

33 Á þriðja ári Asa, konungs í Júða, varð Baesa, sonur Ahía, konungur yfir öllum Ísrael í Tírsa, og hann ríkti 24 ár.

34 Og hann gjörði það, sem ilt var fyrir Drottins augliti, og gekk á vegum Jeróbóams og í hans syndum, sem hann hafði lokkað Ísrael til.

16. KAPÍTULI.

Spámaðurinn Jehú. Ela, Simrí, Omrí, Ísraels konungar, og Ahab.

OG orð Drottins kom til Jehú Hananissonar, móti Baesa, svo látandi:

2 Vegna þess að eg hóf þig upp úr duptinu, og setti þig höfðingja yfir mitt fólk Ísrael, en þú gekst á vegum Jeróbóams og afvegaleiddir til syndar

mitt fólk Ísrael, svo að þeir egndu mig til með syndum sínum,

3 Sjá! þá sópa eg burt Baesa og hans húsi, og gjöri þitt hús jafnt húsi Jeróbóams, sonar Nebats.

4 Hvern, sem deyr í staðnum af Baesa ætt, skulu hundar eta, og hvern, sem deyr af hans niðjum á víðavangi, skulu fuglar himinsins upp eta.

5 En það sem meira er að segja um Baesa, og hvað hann gjörði, og um hans hreystiverk, þá stendur það skrifad í árbókum Ísraels konunga.

6 Og Baesa lagðist hjá sínum fedrum og var grafinn í Tirsu, og Ela, hans son, varð konungur í hans stað.

7 Fyrir milligöngu Jehú spámanns, Hananíssonar, kom orð Drottins gegn Baesa og gegn hans húsi, bæði vegna als þess illa, sem hann hafði að hafzt fyrir Drottins auglýsni, því hann egndi hann með verkum sinna handa, svo að hann var eins og Jeróbóams hús, og líka vegna þess, að hann upprætti það (Jeróbóams hús).

8 Á 26. ári Asa, konungs í Júda, varð Ela, sonur Baesa, konungur yfir Ísrael í Tirsu, og ríkti í 2 ár.

9 Simrí, þjón hans sem var foringi fyrir helftinni af vagnliðinu, gjörði samband á móti honum; og er hann drakk sig drukkinn í Tirsu, í húsi Asa, sem var yfir húsi (konungsins) í Tirsu.

10 Kom Simrí þangað og vann á honum og drap hann á 27. ári Asa, Júda konungs, og varð konungur í hans stað.

11 En eftir að hann var orðinn konungur og seztur í hásetið, drap hann niður í strá alla Baesa ætt, og lét ekkert eftir verða af karlkyni, hvorki hans ættmenn né vini.

12 Svo af máði Simrí alla Baesa ætt eftir orði Drottins, er hann hafði talað fyrir munn spámannsins Jehú.

13 Sakir allra Baesa synda og Ela sonar hans, sem þeir höfðu drýgt og komið Ísrael til að drýgja, að þeir egndu Drottin, Ísraels Guð, með sínum skurðgöðum.

14 En það sem meira er að segja um Ela og alt, sem hann gjörði, þá stendur það skrifad í árbókum Ísraelskonunga.

15 Á 27. ári Asa, Júda konungs, varð Simrí konungur, og ríkti 7 daga í Tirsu; en fólkio sat um Gibbeton í Fílistea landi.

16 En sem fólkio í herbúðunum heyrði, að sagt var: Simrí hefir gjört uppreisn, og líka drepið konunginn, tók alt Ísraels fólk hershöfðingjann Omrí til konungs yfir allan Ísrael í herbúðunum á þeim sama degi.

17 Þá fór Omrí og allur Ísrael með honum frá Gibbeton, og settist um Tirsu.

18 En er Simrí sá, að staðurinn mundi verða unninn, gekk hann inn í höllina í konungshúsinu, og kveikti með eldi í konungshúsinu yfir höfði sér, og dó,

19 Sakir synda þeirra, sem hann hafði drýgt, að hann gjörði það, sem ilt var í auglýsni Drottins, og gekk á vegum Jeróbóams og í hans syndum, sem hann drýgði, og að hann kom Ísrael til að synda.

20 Það sem meira er að segja um Simrí og það samsæri, sem hann gjörði, þá stendur það skrifad í árbókum Ísraelskonunga.

21 Þá gekk Ísraelsfólk í tvær sveitir, helmíngur fólksins fylgdi Tibní, syni Gínats, og vildi gjöra hann að konungi, og hinn helmíngurinn fylgdi Omrí.

22 En það fólk, sem fylgdi Omrí, fèkk yfirhönd yfir því folki, sem fylgdi Tibní, syni Gínats, og Tibní dó, og Omrí varð konungur.

23 Á 31. ári Asa, Júda konungs, varð Omrí konungur yfir Ísrael, og ríkti 12 ár; 6 ár ríkti hann í Tirsu.

24 Og hann keypti Samariufjall af Semer fyrir 2 vættir (centner) silfurs, og setti bygd á fjallinu, og nefndi staðinn, sem hann bygði, Samaría, eftir nafni Semers, sem átt hafði fjallið.

25 Og Omrí gjörði það, sem ilt var í auglýsni Drottins, og hagaði sér ver en allir fyrir hann.

26 Og hann gekk á öllum vegum Jeróbóams, sonar Nebats, og í hans syndum, sem hann hafði komið Ísrael til að drýgja og til að egna Drottin, Ísraels Guð, með þeirra skurðgoðadýrkun.

27 En það sem meira er að segja

um Omrí, hvað hann gjörði, og þau hreystiverk, sem hann vann, þá stendur það skrifað í árbókum Ísraels-konunga.

28 Og Omrí lagðist hjá sínum feðrum, og var grafinn í Samaría, og Akab, sonur hans, varð konungur í hans stað.

29 En Akab Omríson varð konungur yfir Ísrael á 38. ári Asa, Júda konungs, og Akab, sonur Omrí, ríkti yfir Ísrael í Samaría 22 ár.

30 Og Akab, sonur Omrí, gjörði það, sem Drottinn illa líkaði, fremur en allir fyrir hann.

31 Og hann lét sér ekki nægja, að ganga í syndum Jeróbóams, sonar Nebats, heldur tók hann sér konu, Jessabel, dóttur Sídóníta konungs Etbaals, og fór og þjónaði Baal og tilbað hann.

32 Og hann reisti Baal altari í Baals húsi, sem hann hafði bygt í Samaría.

33 Og Akab gjörði blótlund, og enn meira gjörði hann, til að móðga Drottinn, Ísraels Guð, fram yfir alla Ísraels konunga, sem fyrir hann höfðu verið.

34 Á hans dögum bygði Híel, frá Betel, Jeríkó. Það kostaði hann frumgetning hans, Abíram, þá hann lagði grundvöllinn, og hans yngsta son, Segúb, þá hann setti borgarhlíðið, eptir Drottins orði, sem hann hafði talað við Jósúa, son Núns.

17. KAPÍTULI.

Spámaðurinn Elía.

OG Elía Tesbíter, sem bjó í Gílead, sagði við Akab : svo sannarlega sem Drottinn, Ísraels Guð, lifir, frammi fyrir hverjum eg stend, þá skal á þessum missirum hvorki döggnè regn falla, nema eg segi.

2 Og orð Drottins kom til hans svo látandi :

3 Far þú hëðan, og austur á við, og fel þú þig hjá læknum Krít, sem er fyrir austan Jórdan.

4 Og úr læknum skalt þú drekka, og hröfnunum hefi eg boðið að veita þér þar uppeldi.

5 Þá fór hann, og gjörði eptir Drottins orði, og hann fór, og var hjá læknum Krít, sem er fyrir austan Jórdan.

6 Og hrafnarnir færðu honum brauð og kjöt á morgnana, og brauð og kjöt á kveldin, og úr læknum drakk hann.

7 En eptir nokkurn tíma þornaði lækurinn upp.

8 Þá kom orð Drottins til hans svo látandi :

9 Tak þig upp ; far þú til Sarefta, sem til heyrir Sídon, og vertu þar ; sjá ! eg hefi boðið ekkju nokkurri þar, að fœða þig.

10 Og hann tók sig upp, og fór til Sarefta, og kom að borgarhlíðinu, og sjá ! þá tindi ekkja saman við ; og hann kallaði til hennar og mælti : sök þú mér dálítið af vatni í ílátinu, að eg fái að drekka.

11 Og hún fór að seekja það, og hann kallaði til hennar og mælti : færðu mér og brauðbita með.

12 Hún svaraði : svo sannarlega sem Drottinn, þinn Guð, lifir ! þá hefi eg ekki brauð, heldur að eins svo sem hnefa mjöls í íláti, og lítið eitt af viðsmjöri í krús, og sjá ! eg tíni saman viðarsmælki, og ætla heim, og matbúa þetta handa mér og syni mínum, að við etum það, og deyjum svo.

13 Elía svaraði henni : vert þú óhrædd ! far þú heim ; gjör þú, sem þú sagðir ; gjörðu mér samt fyrst litla köku af því, og kom þú með hana hingað til mín, og matreið þú svo handa þér og syni þínum.

14 Því svo segir Drottinn, Ísraels Guð : mjölið í ílátinu skal ekki minka, og viðsmjörskrúsin skal ekki tömast, alt til þess dags, að Drottinn gefur regn á jörðuna.

15 Og hún fór burt, og gjörði, sem Elía sagði, og hún át, hann og hún og hennar hús, um nokkurn tíma.

16 Mjölið minkaði ekki í ílátinu, og viðsmjörskrúsin tömdist ekki, eptir Drottins orði, sem hann hafði talað fyrir munn Elía.

17 Eptir þetta sýktist sonur konunnar, húsmóðurinnar, og sjúkdómurinn varð mikið þungur, svo einginn andardráttur var frammar í (honum) hinum sjúka.

18 Þá mælti hún við Elía : hvað er mér vant við þig, þú guðsmaður ? þú ert til mín kominn, til að minna

á mína syndasekt, og til að deyða son minn!

19 Og hann sagði við hana: fá þú mér son þinn. Og hann tók hann úr hennar kjöltu, og bar hann upp á lopt, þar sem hann hafði herbergi, lagði hann í rekkju sína.

20 Og hann kallaði til Drottins, og mælti: Drottinn, minn Guð! hefir þú líka farið illa með ekkjuna, sem eg er hjá, að deyða son hennar?

21 Og hann lagði sig þrisvar yfir barnið og kallaði til Drottins, og mælti: Drottinn, minn Guð! ó! að sál sveinsins mætti aptur til hans koma!

22 Og Drottinn heyrði Elía raust, og sál sveinsins kom í hann aptur, og hann lifði.

23 Þá tók Elía sveininn og bar hann niður í húsið af loptinu, og fékk hann móðurinni, og mælti: sjá! sonur þinn er lifandi.

24 Þá sagði konan við Elía: nú kannast eg enn betur við, að þú ert guðsmaður, og að Drottins orð í þínum munni er sannleikur.

18. KAPÍTULI.

Enn um Elía.

LÖNGU seinna kom orð Drottins til Elía, á þriðja ári, svo látandi: far þú nú og láttu Akab sjá þig; því eg vil gefa regn á jörðina.

2 Þá fór Elía til að láta Akab sjá sig. En húngrið var mikið í Samaría.

3 Og Akab kallaði fyrir sig Obadía, sem var yfir húsinu (konungsins), (en Obadía óttaðist Drottin;

4 Og þegar Jessabel fyrirfór Drottins spámönnum tók Obadía hundrað spámenn og faldi þá, sína 50 menn í hvorum helli, og lét þá hafa brauð og vatn).

5 Og Akab sagði við Óbadía: far þú um landið til allra vatnslinda og lækja, vera má, að við finnum gras, svo að við getum haldið hrossum og múlum, og ekki falli allur fænaðurinn.

6 Og þeir skiptu með sér landinu til yfirferðar; Akab fór einn aðra leiðina, og Óbadía fór einn hina leiðina.

7 En sem Óbadía var kominn á ferðina, sjá! þá mætti Elía honum. Og Óbadía þekti hann, og féll fram

og mælti: ert þú það, herra minn, Elía?

8 Og hann mælti: eg em það! far þú og seg þínum herra: sjá! Elía er hér.

9 Og hann svaraði: hvað hefi eg syndgað, að þú vilt gefa þinn þjón á Akabs vald, að hann deyði mig.

10 Svo sannarlega sem Drottinn, þinn Guð, lifir! þá er eingin þjóð og ekkert konungsríki til, að minn herra hafi ekki þangað sent, til að leita þín; og segðu menn: hann er hér ekki, lét hann konungsríkið og fólkið sverja, að þú fyndist þar ekki.

11 Og nú segir þú: far og seg þínum herra: sjá! Elía er hér.

12 Og þegar eg fer nú frá þér, og andi Drottins flytur þig, eg veit ei hvert, og kem og segi Akab frá, og hann finnur þig ekki, svo deyðir hann mig, og þjón þinn hefir þó óttast Drottin frá barnæsku.

13 Hefir ekki herra minn frétt, hvað eg gjörði, þegar Jessabel deyddi Drottins spámenn, að eg faldi hundrað menn, sína 50 í hvorum helli, og lét þá hafa brauð og vatn?

14 Og nú segir þú: far og seg herra þínum: sjá! Elía er hér, og hann mun deyða mig.

15 En Elía svaraði: svo sannarlega sem Drottinn alsherjar lifir, frammi fyrir hverjum eg stand! þá vil eg láta hann sjá mig í dag.

16 Þá fór Óbadía til móts við Akab, og sagði honum frá. Og Akab fór til fundar við Elía.

17 En sem Akab sá Elía, mælti Akab við hann: ert þú sá, sem leiðir ógæfu yfir Ísrael?

18 Og hinn svaraði: ekki hefi eg leitt ógæfu yfir Ísrael, heldur þú og hús föður þíns, þegar þér yfirgáfuð boðorð Drottins, og eltuð skurðgöð.

19 Og sendu nú, og saman safnaðu til mín öllum Ísrael, til fjallsins Karmel, og þeim 450 Baals prestum og 400 Astarte prestum, sem eta við Jessabels borð.

20 Síðan sendi Akab út á meðal allra Ísraelssona, og safnaði spámönnum til fjallsins Karmel.

21 Þá gekk Elía fram fyrir alt fólkið og mælti: hversu lengi haltrið þér til beggja hliða? Sè Drottinn yðar

Guð, þá aðhyllist hann. Og sè Baal það, þá aðhyllist hann. Og fólkið anzaði honum eingu orði.

22 Og Elía sagði til fólksins : eg er einn eptir orðinn af Drottins spámönnum, og Baals spámenn eru 4 hundruð og 50.

23 Svo fáið oss nú tvö naut, og mega þeir velja sèr hvort nautið, sem þeir vilja, og skulu brytja það, og leggja á viðinn, en eingan eld leggja að ; en eg skal fórna öðru nautinu, og leggja á viðinn, og leggja eingan eld þar að ;

24 Á kallið svo nafn yðar Guðs, og eg skal á kalla nafn Drottins, og sá Guð, sem svarar með eldi, hann sè Guð ! Og alt fólkið svaraði og mælti : þetta er vel sagt.

25 Og Elía sagði við Baals spámenn : veljið nú annað nautið og fórnid því fyrst, því þér eruð svo margir, og á kallið nú nafn yðar guðs, en leggið ekki eld að.

26 Og þeir tóku það nautið, sem þeim var fengið, og fórnudu því, og á kölluðu Baals nafn frá morgni og til miðdegis, og sögðu : Baal ! svara þú oss ! en þar var eingin raust, og einginn, sem svaraði. Og þeir höltruðu kring um altarið, sem menn höfðu reist.

27 Og um miðdegið gjörði Elía gys að þeim, og mælti : kallið hátt, því hann er guð ! hann er (líklega) annars hugar, eða hann hefir einhvers að gæta, eða hann er á ferð, eða hann er sofnaður, svo að hann vakni.

28 Og þeir kölluðu með hárri röddu, og rispuðu sig með hnífum og ölum eptir þeirra sið, þángað til þeim blöddi.

29 En sem miðdegi var liðið, létu þeir sem óðir menn, þángað til að bera átti fram fórnina ; en þar var eingin rödd, einginn, sem svaraði, og eingin böenheyrsla.

30 Þá sagði Elía til als fólksins : gángið nú til mín ! og alt fólkið gekk til hans. Og hann reisti aptur Drottins altari, sem niður hafði verið rífið.

31 Og Elía tók 12 steina, eptir tölu Jakobssona ættkvísla (til hverra þetta orð Drottins hafði komið : þitt nafn skal vera Ísrael),

32 Og byggði af steinunum altari í nafni Drottins, og gjörði gróf umhverfis altarið, á breidd eins og svaraði tveim mælum sáðs,

33 Og hagræddi viðnum, og brytjaði nautið, og lagði ofan á viðinn.

34 Og hann mælti : fyllið nú 4 skjólur með vatn, og hellið yfir brennifórnina og viðinn. Og hann mælti : gjörið það aptur ! og þeir gjörðu það í annað sinn, og hann mælti : gjörið það í þriðja sinn ; og þeir gjörðu það í þriðja sinn.

35 Og vatnið rann alt í kring um altarið, og líka fyltu menn gröfina með vatni.

36 En um það leyti, sem matfórn er fram borin, gekk spámaðurinn Elía nær, og mælti : Drottinn, Guð Abrahams, Ísaaks og Ísraels ! í dag verði opinbert, að þú ert Guð í Ísrael, og eg þinn þjón, og að eg hefi gjört alla þessa hluti eptir þínu orði.

37 Böenheyr mig, Drottinn ! böenheyr mig, að þetta fólk viðurkenni, að þú, Drottinn ! ert Guð, og snú þú svo þeirra hjörtum !

38 Þá féll niður Drottins eldur, og eyddi brennifórninni og viðnum, og steinunum og jörðinni ; og vatnið í gröfnni þurkaði hann upp.

39 En sem alt fólkið sá það, fëllu þeir fram á ásjónur sínar, og sögðu : Drottinn, hann er Guð ! Drottinn, hann er Guð !

40 Og Elía sagði til þeirra : handtakið Baals spámenn, einginn þeirra komist undan ! Og þeir handtóku þá, og Elía fór með þá til löksins Kíson, og slátraði þeim þar.

41 Og Elía sagði til Akabs : far nú af stað ; et og drekk, því eg heyrir þyt af regni.

42 Og Akab fór að eta og drekka. Og Elía gekk upp á Karmels hæð, og beygði sig til jarðar, og setti andlitið milli knjána.

43 Og hann sagði við þjón sinn ; gakk þú upp og lít út til sjávar ! Og hann gekk upp og sást um, og mælti : þar er ekkert. Og hinn sagði far þú aptur sjö sinnum.

44 Og í sjöunda sinni, þá sagði hann : sjá ! lítið ský, svo sem hönd á manni, stígur upp úr sjónum. Þá mælti Elía : far þú nú og seg Akab : beit

(eyki) fyrir (vagninn) og far af stað, svo regnið nái þér ekki.

45 Og himininn varð dimmur af skýjum og vindi, og kom steypi regn, og Akab settist á vagninn og fór til Jesreel.

46 Og hönd Drottins kom yfir Elía, og hann gyrti sínar lendar, og hljóp fyrir Akab, alt til Jesreel.

19. KAPÍTULI.

Enn um Elía.

OG Akab sagði Jessabel frá öllu, sem Elía hafði gjört, hversu hann hafði deytt spámennina með sverði.

2 Þá sendi Jessabel sendimann til Elía, og lét segja honum: guðirnir gjöri mér það, og enn fremur, ef eg gjöri ekki á morgun þitt líf jafnt lífi sérhvers þeirra, þ.e. Baals spámanna.

3 En sem hann heyrði það, bjóst hann til ferðar og gekk af stað, til að forða lífi sínu, og kom til Bersaba, sem til heyrir Júda, og lét svein sinn vera þar eptir;

4 En hann fór eina dagleið út á eyðimörkina, kom þar, sem var hrísrunni, og settist þar undir, og óskaði sér dauðans og mælti: nóg er (komið)! tak þú nú, Drottinn, mitt líf: eg er ekki meiri en mínir fedur.

5 Og hann lagði sig fyrir undir hrísrunnanum og sofnaði. Og sjá! engill snart hann og mælti við hann: statt upp og et!

6 Og hann leit upp, og sjá! við höfðalag hans var kaka, bókuð á heitum steinum, og vatnskrús. Og hann át og drakk og lagðist fyrir aptur.

7 Og engill Drottins kom aptur í annað sinn, og snart við honum og mælti: statt upp og et! því þú átt lánga leið fyrir hendi.

8 Og hann stóð upp og át og drakk, og gekk í krapti þeirrar föðu 40 daga og 40 nætur, alt til Guðs fjalls Hóreb.

9 Og hann gekk í helli, og var þar um nóttina; og sjá! orð Drottins kom til hans svo látandi: hvað að hefst þú hér, Elía?

10 Og hann mælti: vandlætt hefi eg fyrir Drottin, Guð alsherjar; því Ísraelssynir hafa yfirgefið þinn sáttmála; þín ölturu hafa þeir niður rífið, og deytt þína spámenn með sverði,

og eg er einn eptir orðinn, og þeir sitja um líf mitt.

11 Og hann svaraði: far þú hëðan, og gakk upp á fjallið fram fyrir Drottin! og sjá! Drottinn fór fram hjá, og á undan honum mikill og sterkur stormur, sem sundur tætti fjallið og sundur molaði klettana; Drottinn var ekki í storminum;

12 Og eptir storminn jarðskjálfti; ekki var Drottinn í jarðskjálftanum; og eptir jarðskjálftann eldur; ekki var Drottinn í eldinum; en eptir eldinn kom hægur og blíður vindblær.

13 Og þegar Elía heyrði það, byrgði hann andlitid með möttli sínum, og gekk út, fram í hellismynnið. Og sjá! þá kom raust til hans og mælti: hvað að hefst þú hér Elía?

14 Og hann svaraði: vandlætt hefi eg fyrir Drottin, Guð alsherjar; því Ísraelssynir hafa yfirgefið þinn sáttmála; þín ölturu hafa þeir niður rífið, og þína spámenn hafa þeir deytt með sverði, og eg er einn eptir orðinn, og um líf mitt sitja þeir.

15 Og Drottinn sagði við hann: far þú nú sama veg aptur um eyðimörkina til Damaskus, og gakk inn í staðinn, og smyr Hasael til konungs yfir Sýrland.

16 En Jehú, son Nimsí, skaltu smyrja til konungs yfir Ísrael, og Elísa, son Safats, frá Abel-Mehóla, til spámanns í þinn stað.

17 Og hver, sem kemst undan Hasaels sverði, þann mun Jehú deyða; og hver sem kemst undan Jehús sverði, þann mun Elísa deyða.

18 Og eg læt eptir verða í Ísrael 7 þúsundir, öll knè, sem ekki hafa beygt sig fyrir Baal, og sérhvern mann, sem ekki hefir kyst hann.

19 Svo fór hann þaðan, og fann Elísa, son Safats, þar sem hann plægði með 12 þörum akneyta, og hann var með tólfta parinu. Þá gekk Elía til hans, og kastaði sínum möttli yfir hann.

20 Þá yfirgaf hann akneytin, og hljóp eptir Elía og mælti: leyfðu mér þó að kyssa föður minn og móður mína, þá mun eg fara með þér. Og Elía sagði til hans: far þú, kom aptur! því hvað hefi eg þér gjört?

21 Svo gekk hann frá honum aptur, tók eitt par af akneytunum, fórnaði þeim, og sauð kjötið við okið af akneytunum, og gaf fólkinu það, og þeir snæddu. Eptir það stóð hann upp, fylgdi Elía, og þjónaði honum.

20. KAPÍTULI.

Akab vinnur sigur á Ben-Hadad.

EN Ben-Hadad, konungur í Sýrlandi, safnaði öllum sínum her, og 32 konungar voru með honum, og hestar og vagnar; og hann lagði af stað, og settist um Samariú, og herjaði á hana.

2 Og hann sendi menn til Akabs, konungs í Israel, inn í staðinn með þessa orðsending:

3 Svo segir Ben-Hadad: silfur þitt og gull er mitt, og þínar konur og þínir beztu synir eru mínir.

4 Og Ísraels konungur svaraði og sagði: eins og þú segir, minn herra konungur! eg er þinn, og alt, sem eg á.

5 Og sendimenn komu aptur og sögðu: svo segir Ben-Hadad: eg hefi sent þér þessa orðsending: silfur þitt og þitt gull og konur þínar og synir skaltu gefa mér.

6 Þá eg á morgun um þetta leyti sendi þjóna mína til þín, skulu þeir rannsaka þín hús og hús þjóna þinna, og alt, sem þér þykir vænst um, skulu þeir taka og flytja burt.

7 Þá kallaði Ísraels konungur alla öldunga landsins og mælti; kannizt þó við og sjáið, að þessi hefir ilt í sinni; því hann hefir sent til mín eptir mínum konum og eptir mínum sonum, og eptir mínu silfri og eptir mínu gulli, og eg hefi ekki synjað honum þess.

8 Og öldungarnir sögðu við hann og alt fólkið: gegndu þessu ekki, og samþykktu það ekki!

9 Og hann sagði við sendimenn Ben-Hadads: segið mínum herra, konunginum: alt það, sem þú í fyrstu læzt þína sendiboda heimta af þínum þjón, vil eg gjöra; en þetta get eg ekki gjört. Og sendimennirnir fóru og komu með svar.

10 Þá sendi Ben-Hadad til hans og mælti: guðirnir gjöri mér það, og enn fremur, ef ríkið í Samariú hrökkur

til að fylla lúkur als þess fólks, sem með mér er!

11 Og Ísraels konungur svaraði og mælti: segið: sá, sem spennir um sig beltið, hrósi sér ekki eins og sá, sem spennir það af sér.

12 En sem Ben-Hadad fékk þetta að heyra (hann var að drykkju með konungunum í landtjöldunum), sagði hann til manna sinna: skipið yður niður! og þeir bjuggust (til bardaga) móti borginni.

13 Og sjá! spámaður nokkur gekk fyrir Akab, Ísraels konung og mælti: svo segir Drottinn: hefir þú sæð allan þenna manngrúa? sjá! í dag gef eg hann í þína hönd, svo þú sjáir, að eg er Drottinn.

14 Og Akab mælti: fyrir hverra fulltingi? og hann svaraði: fyrir fulltingi sveina héraðs höfðingjanna. Og hann spurði: hver á að hefja orustuna? hinn svaraði: þú.

15 Þá kannaði hann sveina héraðshöfðingjanna, og þeir voru 232. Og eptir það kannaði hann alt fólkið, alla Ísraelssyni, 7 þúsund manns.

16 Og þeir fóru út um miðdegi. En Ben-Hadad drakk sig drukkinn í tjöldunum, hann og hans 32 konungar, sem komnir voru honum til liðs.

17 Og sveinar héraðshöfðingjanna fóru fremstir. Þá sendi Ben-Hadad, og menn færðu honum þá fregn, að menn færu út frá Samariú.

18 Og hann mælti: sæu þeir komnir út til friðar, þá handtakið þá lifandi, og sæu þeir komnir með ófriði, þá handtakið þá lifandi.

19 En hinir komu frá staðnum, sveinar héraðshöfðingjanna, og herinn, sem eptir fór.

20 Og þeir unnu hver á sínum manni, og Sýrlenzkir flúðu, og Ísrael elti þá, og Ben-Hadad, Sýrlands konungur, komst undan á hesti með reiðmönnum.

21 Og Ísraels konungur fór út og vann sigur á reiðmanna- og vagnaliðinu, og olli Sýrlenzkum mikills mannfalls.

22 Þá gekk spámaðurinn fyrir Ísraels konung og mælti til hans: áfram! vertu röskur, ihuga þú og sjá, hvað þú átt að gjöra; því þegar árið er

liðið, kemur Sýrlands konungur aptur með her þér á hendur.

23 En menn konungsins í Sýrlandi sögðu við hann : fjallgudir eru þeirra gudir ; því hafa þeir sigrað oss ; en vjer skulum berjast við þá á sléttlendi, og sjá svo, hvort vör höfum ei betur en þeir.

24 Og gjör þú nú þetta : settu frá völdum alla konúngana, og set höfudsmenn í þeirra stað,

25 Og safna öðru eins liði og það var, sem þú mistir, öðrum eins hestum, öðrum eins vögnum, og látum oss svo berjast við þá á sléttlendi, og vita, hvort vör sigrum þá ekki. Og hann hlýddi þeirra raust og gjörði svo.

26 Og þegar árið var liðið, taldi Ben-Hadad Sýrlenzka, og fór til Afek til að berjast við Israel.

27 Og Ísraelssynir voru og taldir og útbúnir til bardaga, og fóru á móti þeim ; og Ísraelssynir settu herbúðir sínar gagnvart þeim, sem tvær litlar geitfjarhjarðir. En Sýrlenzkir fyltu landið.

28 Þá gekk guðsmaðurinn fram, talaði við Ísraels konung og mælti : svo segir Drottinn : sakir þess að Sýrlenzkir hafa sagt : Drottinn erfjallguð, en ekki dalaguð, þá vil eg gefa allan þenna manngrúa í þína hönd, að þér kannizt við, að eg er Drottinn.

29 Og þeir höfðu herbúðir, hvorir gagnvart öðrum í 7 daga, og á sjöunda degi lögðu þeir til orustu, og Ísraelssynir lögðu að velli Sýrlenzka, hundrað þúsund fótgönguliðs á einum degi.

30 Hinir flýðu til Afek, inn í staðinn, og borgarveggurinn féll á þá, sem undan komust og voru þeir að tölu 27 þúsundir manns, og Ben-Hadad flýði og náði staðnum, og faldi sig í einu herbergi eptir annað.

31 Þá sögðu þjónar hans við hann : vör höfum heyrt, að Ísraels konungar sæu mildir konungar ; vör skulum leggja sekk um vorar lendar, og snörur um vorn háls, og ganga svo fyrir Ísraels konung ; líklega lætur hann þig halda lífi.

32 Síðan lögðu þeir sekk um sínar lendar, og snörur sér um háls, og komu fyrir Ísraels konung, og mæltu : þinn þjón, Ben-Hadad, segir : lofa þú

mér að lifa ! og hann mælti : lifir hann enn ? hann er minn bróðir !

33 Og mönnunum þótti þetta góðs viti, og flýttu sér, að komast að því, hvað hann ætlaði sér og mæltu : er Ben-Hadad þinn bróðir ? og hann sagði : farið og sœkið hann ! Þá kom Ben-Hadad til hans, og hann lét hann stíga á vagn með sér.

34 Og Ben-Hadad mælti : þá staði, sem faðir minn tók frá föður þínum, vil eg þér aptur gefa, og þú mátt gjöra þér stræti í Damaskus, eins og faðir minn gjörði sér í Samaría. Og eg vil, svaraði Akab, láta þig lausan með vissum skilmálum. Og hann gjörði við hann sáttmála, og lét hann lausan.

35 En maður nokkur af sonum spámanna sagði við annan mann, eptir Drottins orði : slá þú mig, og maðurinn færðist undan að slá hann.

36 Þá sagði hann við hann : af því þú hlýddir ekki Drottins raust, þá skaltu vita, að þegar þú gengur frá mér, mun ljón vinna á þér ; og sem hann gekk frá honum, mætti honum ljón og drap hann.

37 Og hann hitti annan mann og mælti : slá þú mig ; og maðurinn sló hann, mikið högg og særði hann.

38 Þá fór spámaðurinn sína leið, og gekk í veg fyrir konung, og gjörði sig torkennilegan, með því að vefja dúk um augu sér.

39 Og sem konungur fór fram hjá, kallaði hann til konungs og mælti : þinn þjón fór í bardaga ; þá gekk maður til mín og færði mér mann og mælti : geymdu þenna mann ! ef hann kemst í burt, þá skal líf þitt viðliggja, eða þú skalt láta af hendi vætt silfurs.

40 Enn svo fór, að þegar þjón þinn hafði við hinu og þessu að snúast, þá var maðurinn allur á burt. Og Ísraels konungur sagði til hans : það er þinn dómur, þú hefir skorið úr málinu.

41 Þá tók (spámaðurinn) óðar dúkinn frá augunum, og Ísraels konungur þekti hann, að hann var einn af spámönnunum.

42 Og hann (spámaðurinn) sagði til hans : svo segir Drottinn : sökum þess þú sleptir þeim manni þér úr hendi, sem eg hafði bannfært, þá

skal þitt líf vera fyrir hans líf, og þitt fólk fyrir hans fólk.

43 Og Ísraels konungur gekk heim til sín reiður, og lá illa á honum, og kom til Samariu.

21. KAPÍTULI.

Sagan um Nabót.

EPTIR þessa atburði getur þess, að maður nokkur, Jesreelíti, að nafni Nabót, átti víngarð hjá höll Akabs konungs í Samariu:

2 Og Akab kom að máli við Nabót og mælti: gef mér víngarð þinn, að hann verði minn jurtagarður! Því hann er í nánd við hús mitt, og eg skal gefa þér fyrir hann betri víngarð; ef þú vilt það heldur, þá skal eg borga þér í peningum það, sem hann kostar.

3 En Nabót sagði við Akab: Drottinn forði mér því, að gefa þér erfð minna fedra!

4 Þá kom Akab heim til sín, og lá illa á honum; hann var reiður af því, sem Nabót Jesreelíti hafði sagt við hann: eg gef þér ekki erfð minna fedra. Og hann lagði sig upp í rúm, snèri sér undan, og nærðist á eingu.

5 Þá kom Jessabel kona hans til hans og talaði við hann þessum orðum: hví liggur svo illa á þér, að þú nærist ekki?

6 Og hann sagði við hana: eg talaði við Jesreelitann Nabót og sagði við hann: láttu mig fá víngarð þinn fyrir peninga, eða, ef þú vilt, skal eg láta þig fá fyrir hann annan víngarð; en hann sagði: eg læt ekki minn víngarð falan við þig.

7 Þá mælti Jessabel kona hans við hann: láttu nú sjá, að þú hafir konungsvald í Ísrael! rís upp, et og vertu með góðu geði! eg skal gefa þér víngarð Jesreelitans Nabóts.

8 Og hún skrifaði bréf undir Akabs nafni, og setti hans innsigli fyrir það, og sendi bréfið til öldunganna og þeirra göfugustu í hans borg, sem bjuggu hjá Nabót.

9 Og í bréfið skrifaði hún: bjóðið föstudag, og setjið Nabót yfir folkið,

10 Og fáið tvo vonda menn til, að bera falsvitni gegn honum og segja: þú hefir lastað Guð og konunginn; leiðið hann svo burt og grýtið hann, að hann deyi.

11 Og hinir elztu og göfugustu menn, sem bjuggu í borg hans, gjörðu, eins og Jessabel bauð þeim, eins og skrifað var í þeim bræfum, sem hún sendi þeim.

12 Þeir létu boða föstu, og settu Nabót yfir folkið.

13 Og hinir tveir vondu menn komu, og settust gagnvart honum, og vitnuðu móti Nabót í áheyrn fólksins; og sögðu: Nabót hefir lastað Guð og konunginn. Og þeir leiddu hann út úr borginni og grýttu hann til dauða.

14 Eptir það sendu þeir til Jessabel, og sögðu: Nabót er grýttur og dauður.

15 En er Jessabel heyrði það, að búið væri að grýta Nabót, sagði hún við Akab: far þú nú á föetur, og kasta þinni eign á víngarð Jesreelitans Nabóts, sem hann vildi ei láta falan við þig fyrir peninga; því Nabót lifir nú ekki, heldur er hann dauður.

16 En sem Akab heyrði, að Nabót væri dauður, stóð hann upp og gekk ofaní víngarð Jesreelitans Nabóts, til að kasta á hann eign sinni.

17 Þá kom orð Drottins til Elía Tesbíter og mælti:

18 Tak þú þig til, og gakk fyrir Akab, Ísraels konung, í Samariu, sjá! hann er í Nabóts víngarði, þangað genginn, til að kasta á hann eign sinni.

19 Og tala þú við hann og seg: svo segir Drottinn: hefir þú myrt og tekið með ofríki? tala þú við hann og seg: svo segir Drottinn: vegna þess að hundar sleiktu Nabóts blóð, skulu líka hundar sleikja þitt blóð.

20 Og Akab sagði við Elía: hefir þú fundið mig? þú, fjandmaður minn? Og hinn svaraði: eg hefi fundið þig, því að þú hefir selt þig til að að hafast ilt fyrir Drottins augliti.

21 Sjá! eg leiði yfir þig ógæfu, eg sópa ætt þinni burt, og upp ræti alt karlkyn af Akab, þræla og frjálsa í Ísrael,

22 Og gjöri þitt hús, sem hús Jeróbóams, sonar Nebats, og eins og hús Baesa, sonar Ahías, vegna þeirrar móðgunar, sem þú hefir móðgað mig með, og komið Ísrael til að syndga.

23 Og líka talaði Drottinn um Jessabel og sagði: hundar skulu eta Jessabel hjá Jesreels múrum.

24 Hver sem af Akabs ætt deyr í staðnum, þann hinn sama skulu hundar eta, og hver sem deyr úti á víðavangi, þann skulu himinsins fuglar eta.

25 (Já, einginn hefir verið eins og Akab, sem hefir selt sig til að gjöra það, sem ilt er fyrir auglýsn Drottins, af því Jessabel, kona hans, eggjaði hann á það.

26 Og hann að hafðist mjög marga víðurstygð, og blótaði skurðgoð, öldungis eins og Amóritar höfðu gjört, sem Drottinn hafði út rekið frá Ísraelssonum).

27 En sem Akab heyrði þessa ræðu, reif hann klæði sín, og lagði sekk um sínar lendar, og fastaði, og svaf í sekk, og var utan við sig.

28 Þá kom orð Drottins til Elía Tesbíter, og sagði:

29 Hefir þú sæð, að Akab auðmýkir sig fyrir mér? fyrst hann auðmýkir sig fyrir mér, vil eg ei láta ógæfuna koma á hans dögum. Á dögum sonar hans vil eg leida óhamíngjuna yfir hans hús.

22. KAPÍTULI.

Akab fellur í bardaga. Jósafat er konungur í Júda.

NÚ líða þrjú ár svo, að ekki var ófriður milli Sýrlands og Ísraels.

2 En á þriðja ári kom Jósafat, Júda konungur, til konungsins í Ísrael.

3 Og Ísraels konungur sagði við menn sína: vitið þér, að Ramót í Gílead heyrir oss til? og vèr höldum kyrru fyrir, og tökum hana ekki frá konunginum í Sýrlandi?

4 Og hann mælti við Jósafat: vilt þú fara með mér að herja á Ramót í Gílead? Og Jósafat sagði við Ísraels konung: eg em sem þú, mitt fólk sem þitt fólk, mínir hestar sem þínir hestar.

5 Og Jósafat sagði við Ísraels konung: spyr þó í dag um Drottins orð!

6 Þá saman kallaði Ísraels konungur spámennina, hèr um bil 4 hundruð manns, og mælti svo til þeirra: á eg að fara og herja á Ramót í Gílead? eða á eg að láta svo búið standa? Og

þeir svöruðu: far þú, og Drottinn mun gefa hana í konungsins hönd.

7 Og Jósafat mælti: er hèr ekki enn einn Drottins spámaður, að vèr getum spurt hann?

8 Og Ísraels konungur sagði við Jósafat: enn er einn maður hèr, sem vèr gætum látið spyrja Drottin fyrir oss, en mér er illa við hann, því hann spáir mér aldrei góðu, heldur illu einu, það er Míka, sonur Jimla. Og Jósafat sagði: ei skyldi konungurinn svo mæla!

9 Þá kallaði Ísraels konungur einn af hirðmönnunum og mælti: kom þú hingað fljótt með Míka, son Jimla!

10 En Ísraels konungur og Jósafat, Júda konungur, sátu, hvor í sínu hásæti, í konungsskrúða, á flöt við Samariu borgarhlíð, og allir spámennirnir spáðu frammi fyrir þeim.

11 Og Sedekía, sonur Knaena, hafði gjört sér horn úr járn og mælti: svo segir Drottinn: með þessum skaltu stanga Sýrlenzka, þangað til þú upprætir þá.

12 Og allir spámennirnir spáðu þannig og sögðu: far þú á móti Ramót í Gílead: þér mun heppnast það, og Drottinn mun gefa hana í konungsins hönd.

13 En sendimaðurinn, sem fór að kalla Míka, talaði við hann og mælti: sjá! tal spámannanna í einu hljóði geðjast konunginum; láttu nú þitt tal vera sem eins þeirra, og talaðu það, sem er gott!

14 Og Míka svaraði: svo sannarlega sem Drottinn lifir, mun eg tala það, sem Drottinn segir mér.

15 Og sem hann kom til konungsins, mælti konungur til hans: Míka, eigum við að fara og herja á Ramót í Gílead, eða eigum við að sleppa því? Og hann svaraði honum; far þú, þér mun takast það, og Drottinn mun gefa hana í konungsins hönd.

16 Og konungur mælti við hann hversu opt á eg að láta þig sverja, að þú segir mér ekki annað en sannleika í nafni Drottins?

17 Og hann mælti: eg sá allan Ísrael tvístraðan, eins og sauði, sem eingan hirði hafa, á fjöllumunum, og Drottinn sagði: þessir hafa eingan herra; fari hver heim til sín í friði.

18 Þá mælti Ísraels konungur við Jósafat : sagði eg þér það ekki? hann spáir mér einu góðu, heldur illu einu.

19 Og hann (Míka) mælti : heyr þú þá Drottins orð! eg sá Drottin sitja í sínu háseti, og allan himinsins her hjá honum standandi til hægri og vinstri handar.

20 Og Drottinn sagði : hver vil fá Akab til að fara, svo hann falli hjá Ramót í Gílead? og sitt sagði hver.

21 Þá kom fram andi, og gekk fyrir Drottin, og mælti : eg skal fá hann til þess. Og Drottinn sagði : hvernig?

22 Og hann mælti : eg ætla að fara og vera lyga-andi í munni allra hans spámanna. Og hann sagði : þú skalt fá hann til þess, og þú munt líka geta það : far þú og gjör svo!

23 Og sjá nú, Drottinn hefir lagt lyga-anda í munn allra þessara þinna spámanna, og Drottinn hefir talað ílt gegn þér.

24 Þá gekk þar að Sedekía, sonur Knaena, og rak Míka utan undir (snoppung) og mælti : mundi Guðs andi vera vikinn frá mér til þess að tala við þig?

25 Míka svaraði : þú munt sjá það á þeim degi, þegar þú hleypur hús úr húsi til að fela þig.

26 Og Ísraels konungur mælti : takið Míka, og færið hann Amon borgarstjóra og Jóas konungssyni,

27 Og skilið þessu : svo segir konungurinn : setjið þenna í myrkvastofu, og veitið honum vesaldar brauð og vatn, þángað til eg kem heill heim aptur.

28 Og Míka sagði : ef þú kemur heill heim aptur, þá hefir Drottinn ekki talað í mínum munni ; og hann mælti : heyri það allur lýður.

29 Síðan fóru þeir, Ísraels konungur og Jósafat, Júda, konungur, til Ramót í Gílead.

30 Og Ísraels konungur sagði við Jósafat : í dularbúningi vil eg ganga í orustuna ; en far þú í þinn búning! Síðan klæddist Ísraels konungur dularbúningi og gekk í bardagann.

31 En Sýrlands konungur hafði boðið og sagt vagnstjórum sínum : sem voru 32 : berjast við eingan mann, hvorki smáan né stóran, nema við Ísraels konung einn.

32 Og þegar vagnliðsforingjarnir sáu Jósafat, sögðu þeir : það er vissulega Ísraels konungur, og sneru móti honum, til að berjast við hann. Þá kallaði Jósafat upp.

33 Og sem foringjar vagnliðsins sáu, að þetta var ekki Ísraels konungurinn, hurfu þeir frá honum.

34 En maður nokkur lagði ör á streng, en vissi þó ei, á hvern hann stefndi og skaut Ísraels konung í gegnum hringabrynjuna. Og hann (Ísraels konungur) sagði við þann, sem stýrði hans vagni : far þú með mig úr bardaganum, því eg er sár!

35 Og þann dag var mikill bardagi, og konungurinn stóð í vagninum móti Sýrlenzkum, og dó um kveldið. Og blóðið úr sárinu rann niður í vagninn.

36 En um sólarlag var kallað um allar herbúðirnar : fari nú hver heim til sinnar borgar, og hver heim í sitt land!

37 Og svona dó konungurinn og var fluttur til Samaría : og menn grófu konunginn í Samaría.

38 En sem menn þvoðu vagninn við Samaría tjörn, þá sleiktu hundar blóð hans. En skækjur þvoðu hann, eptir orði Drottins, sem hann hafði talað.

39 Það sem meira er að segja um Akab og alt, sem hann gjörði, og um það filabeinshús, sem hann bygði, og alla þá staði, sem hann bygði, það stendur skrifað í Ísraels konunga árbókum.

40 Og Akab lagðist hjá sínum fedrum, og Ahasía, son hans, varð konungur í hans stað.

41 En Jósafat, sonur Asa, varð konungur yfir Júda á 4. ári Akabs, Ísraels konungs ;

42 Og Jósafat hafði tvo um þritugt, þá hann varð konungur, og ríkti 25 ár í Jerúsalem. Móðir hans hét Asúba, dóttir Sílhí.

43 Og hann gekk á öllum vegum Asa, föður síns ; hann vøk ekki af þeim, og hann gjörði það, sem rétt var fyrir augsyn Drottins.

44 Þó voru ekki hæðirnar af lagðar ; enn þá fórnferði folkið og brendi reykelsi á hæðunum.

45 Og Jósafat hafði frið við Ísraels konung.

46 Það sem meira er af Jósafat að segja og hans hreystiverkum, er hann vinn, og hversu hann herjaði, það stendur skrifað í árbókum Júda konunga.

47 Þær leifar af saurlífismönnum, sem eptir urðu á dögum Asa, föður hans, af máði hann úr landinu.

48 Þá var einginn konungur í Edóm; höfuðsmaður ríkti þar.

49 Jósafat lét gjöra kaupskip, sem fara skyldu til Ófir, að sækja gull; en þau fóru ekki, því skipin brotnuðu við Eseon-Geber.

50 Þá sagði Ahasía Akabsson við Jósafat: lofa þú mínum mönnum að fara með þínum á skipunum! en Jósafat vildi ekki.

51 Og Jósafat lagðist hjá sínum feðrum, og var grafinn hjá þeim í borg Davíðs, föður síns, og Jóram, sonur hans, varð konungur í hans stað.

52 Ahasía, sonur Akabs, varð konungur í Samariu yfir Ísrael á 17. ári Jósafats Júda konungs: og ríkti 2 ár yfir Ísrael.

53 Og hann gjörði það, sem ilt var í augsyn Drottins, og gekk á vegum föður síns og móður sinnar, og á vegum Jeróbóams, sonar Nebats, sem hafði komið Ísrael til að syndga.

54 Og hann þjónaði Baal og tilbað hann, og móðgaði Drottin, Guð Ísraels, eins og faðir hans hafði gjört.

ÖNNUR KONÚNGANNA BÓK.

1. KAPÍTULI.

Ahasía sjáhist og deyr.

EPTIR dauða Akabs gekk Móab undan Ísrael.

2 Og Ahasía féll niður um grindur í loptsal sínum í Samariu, og varð sjúkur. Þá sendi hann menn, og sagði við þá: farið og spyrjið Baal-Sebúb, guðinn í Ekron, hvort eg muni rétta við úr þessum sjúkdómi.

3 En engill Drottins talaði svo við Elía Tesbíter: far þú og gakk í veg fyrir sendimennkonungsins í Samariu, og tala þetta við þá? farið þér nú til frétta við Baal-Sebúb, guð þeirra í Ekron af því Guð vanti í Ísrael?

4 Því segir Drottinn svo: úr rekkju, sem þú ert nú stiginn í, skaltu ekki komast, heldur skaltu deyja. Og Elía gekk burt.

5 Þá komu sendimennirnir til hans aptur, og hann sagði við þá: hvi komið þér nú aptur?

6 Og þeir svöruðu honum: maður kom oss á móti og sagði við oss: farið og snúið heim aptur til konungsins, sem yður hefir sent, og segið honum: svo segir Drottinn: líklega sendir þú

til frétta við Baal-Sebúb, guð í Ekron, af því Guð vantar í Ísrael? Þess vegna skaltu ekki komast úr þeirri rekkju, sem þú hefir lagzt í, heldur skaltu deyja.

7 Og hann sagði við þá: hvernig var sá maður í hátt, sem yður mætti, og talaði þessi orð við yður?

8 Og þeir svöruðu honum: hann var í feldi úr hárum, og gyrtur leðurbelti um sínar lendar. Og hann sagði: það er Elía Tesbíter.

9 Og hann sendi til hans einn höfuðsmann sinn yfir 50, og hans 50 (með). Og hann kom til hans, og sjá! hann sat á tindi fjallsins; og hann sagði til hans: þú guðsmaður, konungurinn segir: kom þú niður!

10 Og Elía svaraði, og sagði við höfuðsmanninn yfir 50: sè eg guðsmaður, þá falli eldur af himni og tortýni þér og þínum 50. Þá féll eldur af himni og tortýndi honum og hans 50.

11 Og hann sendi aptur höfuðsmann yfir 50, og hans 50. Og þessi byrjaði þannig tal sitt við hann: þú guðsmaður, svo segir konungurinn: kom sem skjótast niður!

12 Og Elía svaraði og sagði við þá:

sè eg guðsmaður, þá falli eldur af himni og tortýni þer og þínum 50. Þá fell Guðs eldur af himni, og tortýndi honum og hans 50.

13 Og hann sendi enn í þriðja sinn höfuðsmann yfir 50, og hans 50 (með). Og höfuðsmaðurinn yfir 50, sá þriðji, kom og beygði sín knè fyrir Elía, og bað hann og sagði til hans: þú guðsmaður, láttu þó líf mitt og líf þinna þjóna, þessara 50, vera dýrmaett í þínum augum!

14 Sjá! eldur er fallinn af himni, og hefir tortýnt báðum höfuðsmönnum yfir 50 og þeirra 50; en nú sè mitt líf dýrmaett í þínum augum!

15 Og engill Drottins sagði við Elía: far þú með honum! þú skalt ekki hræðast hann. Þá stóð hann upp og fór með honum til konungsins.

16 Og hann talaði við hann: svo segir Drottinn: af því þú sendir menn til frétta við Baal-Sebúb, guðinn í Ekron — líklega af því Guð er ekki til í Ísrael — til að spyrja, þess vegna skaltu ekki komast úr rekkju aptur, sem þú ert lagstur í, heldur skaltu deyja.

17 Og hann dó eptir orði Drottins, sem Elía hafði talað. Jóram varð konungur í hans stað, á öðru ári Jórams Jósafatssonar, konungs í Júda: því hann átti eingan son.

18 En það sem meira er að segja um Ahasía, hvað hann gjörði, það stendur skrifað í árbókum Ísraels konunga.

2. KAPÍTULI.

Elía uppnuminn. Elísa gjörir hraptaverk.

OG þegar nú Drottinn vildi taka Elía í stormviðri til himins, gengu þeir Elía og Elísa frá Gilgal.

2 Og Elía sagði við Elísa: vertu hér eptir! því Drottinn sendir mig til Betel. Og Elísa svaraði: svo sannarlega sem Drottinn lifir og þú lifir, þá skil eg ekki við þig! og svo gengu þeir til Betel.

3 Þá komu synir spámannanna, sem voru í Betel, út á móti Elísa og sögðu við hann: veiztu það, að nú í dag tekur Drottinn þinn herra upp frá þínu höfði? Hann svaraði: eg veit það; verið hljóðir!

4 Og Elía sagði til hans: vert þú

hér eptir, Elísa! því Drottinn sendir mig til Jeríkó. Og hann mælti: svo sannarlega sem Drottinn lifir og þú lifir, þá skil eg ekki við þig! og svo komu þeir til Jeríkó.

5 Þá gengu synir spámannanna, sem voru í Jeríkó, til Elísa, og sögðu við hann: veiztu það, að Drottinn tekur í dag þinn herra upp frá þínu höfði? Og hann svaraði: eg veit það líka; verið hljóðir!

6 Og Elía sagði við hann: vertu hér eptir! því Drottinn sendir mig til Jórdan. Og hann svaraði: svo sannarlega sem Drottinn lifir og þú lifir, þá skilst eg ekki við þig! og svo gengu þeir hvor með öðrum.

7 En 50 menn af sonum spámannanna gengu með þeim, og gengu gagnvart þeim langt frá, og hinir báðir gengu að Jórdan.

8 Þá tók Elía möttul sinn og braut hann saman og sló á vatnið, og það skipti sér til tveggja hliða, og þeir gengu báðir yfir um á þurru.

9 En er þeir voru komnir yfir um, sagði Elía við Elísa: bið þú einhvers, er eg veiti þér, áður en eg verð frá þér numinn! Og Elísa mælti: (eg bið þess), að tveir partar af þínum anda megi til mín koma!

10 Og Elía svaraði: þú hefir beðið þess, sem er torvelt; ef að þú samt sèr mig, þá eg verð frá þér numinn, þá mun þér þetta veitast: en sjáir þú mig ekki, þá mun það ekki verða.

11 En sem þeir gengu og töluðust við á ganginum, sjá! þá var þar eldlegur vagn og eldlegir hestar, sem að skildu þá; og Elía fór í stormviðrinu upp til himins.

12 En Elísa sá það og kallaði: faðir minn! faðir minn! Ísraels vagn og hans reiðmenn! og hann sá hann ekki framar. Þá preif hann til klæða sinna, og reif þau sundur í tvo hluti.

13 Og hann tók upp möttul Elía, sem dottið hafði frá honum, og sneri við og kom á Jórdans bakka.

14 Og hann tók Elía möttul, sem fallið hafði frá honum, og sló á vatnið og mælti: hvar er Drottinn, Guð Elía? og sem hann sló á vatnið, skipti það sér til tveggja hliða, og Elísa fór yfir um.

15 Og þá synir spámannanna sáu til

hans, þeir sem voru í Jeríkó gagnvart, sögðu þeir: Elía andi hvílir yfir Elísa. Og þeir komu á móti honum, og hneigðu sig til jarðar fyrir honum.

16 Og þeir sögðu við hann: heyr þú! meðal þinna þjóna eru 50 röskir menn, þeir mega fara og leita að þínum herra, einúngis að andi Drottins hafi ekki tekið hann og varpað honum á eitthvert fjallið, eða í einhvern dalinn. Og hann mælti: sendið ekki!

17 En þeir neyddu hann ákaflega. Þá sagði hann: sendið þér! og þeir sendu 50 manns, sem leituðu hans í þrjá daga; en þeir fundu hann ekki.

18. Og þeir komu til hans aptur, en hann dvaldi í Jeríkó, og hann sagði til þeirra: hefi eg ekki sagt yður: farið hvergi?

19 Og borgarmennirnir sögðu við Elísa: gott er í þessum stað að búa, eins og herra minn sèr, en vatnið er slæmt, og í landinu er tíður ótímaburður.

20 Þá mælti hann: færið mèr nýja skál, og látið í hana salt. Og þeir færdu honum hana.

21 Og hann gekk að uppsprettu vatnsins, og kastaði saltinu í hana og mælti: svo segir Drottinn: eg gjöri vatn þetta heilnæmt: hèr eptir mun því einginn dauði nè ótímaburður af því koma.

22 Þá varð vatnið heilnæmt, alt til þessa dags, eptir því orði Elísa, sem hann hafði talað.

23 Og hann gekk þaðan til Betel; en sem hann gekk áfram veginn, komu smásveinar úr staðnum og köstuðu í hann steinum, hæddu hann og sögðu: kom hingað, skalli! kom hingað, skalli!

24 Og hann snérist við þeim, og er hann sá þá, formælti hann þeim í nafni Drottins. Þá komu tveir birnir úr skóginum, sem rifu í sundur 42 af þeim.

25 Og hann fór þaðan til fjallsins Karmel, og þaðan sneri hann til Samariú.

3. KAPÍTULI.

Ófriður við Móabíta.

EN Jóram, sonur Akabs, varð konungur í Samariú yfir Israel á 18.

ári Jósafats, konúgs í Júda, og ríkti 2 ár.

2 Og hann gjörði það, sem ilt var í Drottins augsyn; þó ekki eins og faðir hans og móðir hans; hann tók burt Baals stólpa, sem faðir hans hafði reist.

3 En við syndir Jeróbóams, sonar Nebats, sem kom Ísrael til að syndga, hëkk hann fastlega, og lét ekki af þeim.

4 En Mesa Móabíta konungur, hafði miklar hjarðir; hann greiddi Ísraels konungi í skatt hundrað þúsund lömb og hundrað þúsund hrúta í alull.

5 En sem Akab dó, gekk Móabs konungur undan Ísraels konungi.

6 Um þá daga fór Jóram konungur frá Samariú, og taldi allan Ísrael.

7 Og hann sendi til Jósafats, konúgs í Júda, og sagði: Móabs konungur er undan mèr genginn; viltu herja með mèr á Móab? Og hann svaraði: eg vil fara með, eg sem þú, mitt fólk sem þitt fólk, mínir hestar sem þínir hestar.

8 Og hann sagði: hvern veg eigum við að fara? hinn svaraði: veginn um Edóms eyðimörk.

9 Og svo fóru af stað Ísraels konungur og Júda konungur, og konungurinn af Edóm; og er þeir höfðu farið 7 dagleiðir, vantaði vatn fyrir herinn og fyrir fænaðinn, sem með var.

10 Þá sagði Ísraels konungur: æ! Drottinn hefir kallað þessa þrjá konunga, til að selja þá í hönd Móabs konungi.

11 Þá mælti Jósafat: er hèr einginn af Drottins spámönnum, að vèr getum látið hann að spyrja Drottin? Og einn af mönnum Ísraels konúgs svaraði og mælti: hèr er Elísa, sonur Safats, sem helt hefir vatni á hendur Elísa.

12 Og Jósafat sagði: hjá honum er orð Drottins! Og svo gengu þeir til hans, Ísraels konungur og Jósafat og konungurinn af Edóm.

13 En Elísa sagði við Ísraels konung: (við þig er mèr ekki vant), hvað á eg saman við þig að sælda? gakk þú til spámanna fôður þíns og til spámanna móður þinnar! Og Ísraels konungur svaraði honum: nei! því Drottinn hefir gefið þessa þrjá konunga á vald Móabs.

14 Og Elísa mælti : svo sannarlega sem Drottinn alsherjar lifir, fyrir hverjum eg stend ! gæfi eg ekki gaum Jósafat, Júda konungi, skyldi eg ekki renna til þín auga, nè virða þig (nokkurs).

15 Og söekið mèt nú hörpuleikara. En sem hörpuleikarinn sló hörpuna, kom Drottins hönd yfir hann,

16 Og hann mælti : svo segir Drottinn : gjörði í þessum dal gróf við gróf.

17 Því svo segir Drottinn : þér munuð eingan vind sjá, og ekkert regn sjá, og þessi dalur mun verða fullur af vatni, að þér drekkið, þér og hjarðir yðar og fænaður.

18 Og þetta þykir Drottni of lítið ; hann mun og gefa Móab í yðar hönd.

19 Og þér munuð vinna allar fastar borgir, og alla útvalda staði, og öll góð trè munuð þér fella og allar vatnssuppsprettur stífla, og alla beztu akrana skemma með grjóti.

20 Og um morguninn, um það leyti, sem fórn er fram borin, sjá ! þá kom vatn frá Edómslandi, og landið varð fult af vatni.

21 En er allir Móabítar heyrðu, að konúngarnir væru farnir í leiðangur á móti sèr, var öllum vopnförum og þaðan af eldri saman stefnt, og þeir staðnæmdust á landamerkjum.

22 En er þeir stóðu upp árdegis um morguninn og sólin skein á vatnið, sáu Móabítar á lengdar, að vatnið var rautt sem blóð.

23 Og þeir sögðu : það er blóð ; konúngarnir hafa tortýnt hvor öðrum, og hvor hefir unnið á öðrum ; nú er að taka herfangið, Móab !

24 En sem þeir komu til Ísraels herbúða, reis Ísrael upp og bardist við Móabíta, en þeir flúðu fyrir þeim, og (Ísrael) fór inn í landið, og sigraði Móab.

25 Og staðina brutu þeir niður, og á alla hina beztu akra köstuðu þeir sínum steininum hver, og fyltu þá (með grjóti), og allar vatnssuppsprettur stífluðu þeir, og öll góð trè feldu þeir, að eins létu menn eptir vera steina staðarins í Kír-Hareset. Og slöngumennirnir umkringuð staðinn og köstuðu á hann.

26 En er Móabskonúngur sá, að honum veitti orustan erfitt, tók hann 7 hundruð manns með sèr, sem brugðu sverði, til að brjóta út, þar sem fyrir var konúngurinn af Edóm ; en þeir gátu það ekki.

27 Þá tók konúngurinn sinn frumgetinn son, sem átti að verða konúngur eptir hann, og fórnaði honum, sem brennið á múrnum. Þá varð Ísrael afar reiður, og þeir fóru burt frá honum, og snèru aptur heim í sitt land.

4. KAPÍTULI.

Elísa gjörir kraptaverk.

EN ein af eiginkonum spámanna-sonanna kallaði til Elísa og mælti : þinn þjón, maðurinn minn, er dáinn, og þú veizt, að þinn þjón óttaðist Drottin ; nú er sá kominn, er á hjá oss skuld, til að taka bæði börn mín í þældóm.

2 Og Elísa sagði við hana : hvað á eg að gjöra fyrir þig ? seg mèt, hvað hefir þú í þínu húsi ? Og hún svaraði, þín ambátt hefir ekkert í húsinu, nema eina viðsmjörskrús.

3 Og hann mælti : far þú þá og fá til láns ílát hjá öllum nágrönnum þínum, tóm ílát, tak þú fleiri en færri.

4 Og gakk svo inn, og læstu dyrunum eptir þér, og eptir sonum þínum, og heltu í öll þessi ílát, og jafnóðum og þau fyllast, þá set þau frá þér.

5 Svo gekk hún frá honum og læsti dyrum að sèr og að sonum sínum ; þeir báru að henni ílátin, en hún helti í.

6 En sem ílátin voru full, sagði hún við son sinn : fær mèt enn ílát, og hann mælti : hèr eru ekki fleiri ílát. Þá rann ekki viðsmjórið.

7 Og hún fór og sagði guðsmanninum frá, og hann mælti : far þú nú og sel viðsmjórið og gjald skuld þína, en haf þér og sonum þínum til viðurlífs afganginn.

8 Það bar til einn dag, að Elísa gekk til Súnem ; þar var göfug kona, sem sárbað hann að þiggja mat hjá sèr ; og í hvert sinn sem hann fór þar um, gekk hann þar inn til að matast.

9 Og hún sagði við mann sinn :

heyrdú! eg sè, að það er heilagur guðsmaður, sem hér fer um jafnaðarlega.

10 Látum oss gjöra honum lítið herbergi herna uppi á loptinu afþiljað (með veggjum), og setja þangað rúm og borð og stól og ljósastjaka, svo hann geti farið þangað, þegar hann kemur til okkar.

11 Einhverju sinni kom hann þar, og gekk inn í herbergið og svaf þar.

12 Og hann sagði við svein sinn Gíhesí: kallaðu á þá Súnamítisku! Og hann kallaði hana, og hún gekk fyrir hann.

13 Og hann sagði við hann: seg þú til hennar: þú hefir sýnt oss allan þenna góðvilja; hvað á eg að gjöra fyrir þig? Hefir þú nokkuð að tala við konúnginn eða herforingjann? Og hún svaraði: eg bý hér meðal minna ættingja!

14 Og hann mælti: hvað á eg þá að gjöra fyrir hana? Og Gíhesí mælti: jú, hún á eingan son, en maður hennar er gamall.

15 Og hann sagði: kalla þú á hana; og hann kallaði á hana, og hún nam staðar í dyrunum.

16 Og Elísa sagði við hana: að ári um þetta leyti muntu fadma að þér son. Og hún svaraði: nei, minn herra, þú guðsmaður, skrökvaðu ekki að þinni ambátt.

17 Og konan varð þúnguð, og fœddi son um sama bil á næsta ári, sem Elísa hafði sagt henni.

18 Og barnið óx upp, og það bar til einhvern dag, að sveinninn gekk út til föður síns, til kornskurðarmannanna.

19 Þá sagði hann við föður sinn: mitt höfuð! mitt höfuð! Og hann sagði við svein sinn: far þú með hann til móður sinnar!

20 Og hann tók hann og fœrði hann móður sinni, og hann sat í hennar kjóltu til miðdegis: þá dó hann.

21 Og hún gekk upp (á loptið), og lagði hann í sæng guðsmannsins, læsti að honum og gekk burt.

22 Og hún gjörði boð manni sínum svo látandi; sendu mæð einn af sveinunum og ösnu; eg vil fara sem skjótast til fundar við guðsmanninn, og koma svo aptur.

23 Hann svaraði: hví viltu fara til hans í dag? nú er hvorki túnglkomu né hvíldardagur. Og hún mælti: vertu sæll!

24 Og hún söðlaði ösnuna og sagði við sveininn: haltu nú áfram, tefðu ekki reið mína, mundu, hvað eg segi þér.

25 Og svo fór hún og kom til guðsmannsins á fjallinu Karmel. En sem guðsmaðurinn sá hana á lengdar, sagði hann við Gíhesí, þjón sinn: sjá! barna er sú Súnamítíska!

26 Hlaupu nú á móti henni, og spurðu hana: líður þér vel, líður manni þínum vel, líður barni þínu vel? Og hún svaraði: vel!

27 Og hún kom til guðsmannsins á fjallinu, og greip um hans fœtur. Þá gekk Gíhesí að, og vildi hrinda henni frá; en guðsmaðurinn mælti: láttu hana vera, því hennar sál er harmþrúngin; og Drottinn hefir leynt mig því, og ekki látið mig vita það.

28 Og hún mælti: hefi eg beðið minn herra um son? sagði eg ekki: pretaðu mig ekki?

29 Og hann sagði við Gíhesí: gyrð lendar þínar, og taktu minn staf þér í hönd og farðu á stað! þó einhver mæti þér, þá heilsaðu honum ekki, og þó einhver heilsa þér, þá taktu ekki undir við hann, og legg minn staf yfir sveinsins andlit.

30 Og móðir sveinsins mælti: svo sannarlega sem Drottinn lifir og þú lifir, þá fer eg ekki frá þér. Þá tók hann sig til og fór með henni.

31 En Gíhesí var farinn á undan þeim, og hafði lagt stafinn yfir andlit sveinsins, en þar var hvorki mál né heyrn. Og hann fór aptur á móti honum, og sagði honum frá og mælti: ekki vaknar sveinninn.

32 Og sem Elísa kom í húsið, þá var pilturinn dáinn, og hafði verið lagður í sæng hans.

33 Þá gekk hann inn og læsti að sér og þeim báðum, og bað Drottin.

34 Síðan steig hann upp og lagðist yfir barnið, lagði sinn munn við þess munn, og sín augu yfir þess augu, og sínar hendur yfir þess hendur og beygði sig yfir það, svo líkami barnsins hitnaði.

35 Og hann kom aptur og gekk um

gólf í húsinu, gekk aptur upp á loptið og beygði sig yfir barnið : þá hnerraði sveinninn 7 sinnum.

36 Og hann kallaði á Gíhesí og mælti : segðu þeirri Súnamítisku að koma ! Og hann kallaði hana, og hún kom til hans, og hann mælti : taktu við syni þínum !

37 Þá kom hún og fèll honum til fóta og beygði sig til jarðar, tók við syni sínum og fór burt.

38 En Elísa kom aptur til Gilgal, og hallæri var í landinu, og spámannanna synir voru þar fyrir hans augsyn. Og hann sagði við þjón sinn ; settu upp stóra pottinn og gjörðu graut fyrir syni spámannanna.

39 Þá gekk einn út á akurinn að lesa jurtir, og fann villivínviðaránga, og tindi kyrtil sinn fullan af villi-agúrhum, og kom og brytjaði þær í grautarpottinn, því þeir vissu ei, hvað það var.

40 Og þeir jusu það upp fyrir mennina að eta, en svo fór, þegar þeir brögðuðu grautinn, að þeir hljóðuðu upp yfir sig og sögðu : dauðinn er í katlinum, þú guðsmaður ! og þeir gátu ei etið það.

41 Þá mælti hann : komið þá með mæl ; og hann kastaði því í ketilinn og mælti : ausið nú fyrir fólkið, að það eti. Og þá var ekkert slæmt í katlinum.

42 En maður kom frá Baal-Salísa og ferði guðsmanninum frumgróðrabrauð, 20 byggbrauð, og mulið korn, í poka sínum. Og hann mælti : gefðu það fólkinu, að það eti.

43 Og þjón hans sagði : hvernig get eg borið þetta hundrað mönnum ? (Og hann svaraði : gef það fólkinu, að þeir eti ! því svo segir Drottinn : menn munu eta og leifa.

44 Þá lagði hann það fyrir þá, og þeir neyttu, og gengu frá leifðu, eptir Drottins orði.

5. KAPÍTULI.

Enn um Elísa.

EN Naaman, hershöfðingi Sýrlands konungs, var í miklum metum hjá herra sínum og nafkendum maður : því Drottinn gaf Sýrlenzkum sigur fyrir hans dugnað : og maðurinn var hetja, en holdsveikur.

2 Og Sýrlenzkir höfðu farið herför í smáflokkum og hertekið í Ísraels landi unga stúlku, sem þjónaði konu Naamans.

3 Hún sagði við húsmóður sína : æ ! að húsbóndi minn væri kominn til spámannsins í Samaría : þá mundi hann frelsa hann frá hans holdsveiki.

4 Þá gekk hann (Naaman) fyrir herra sinn og mælti þannig við hann : svo og svo hefir stúlkan talað, sú úr Ísraels landi.

5 Og Sýrlands konungur sagði : legg þú af stað ! eg skal senda bréf Ísraels konungi. Og hann fór, og tók með sér 10 vættir silfurs og 6 þúsund sikla gulls, og 10 hátíðaklæði.

6 Og hann fór með bréf til Ísraels konungs, sem svo hljóðaði : Og nú, þegar þetta bréf kemur til þín, sjá ! þá sendi eg þér Naaman, þjón minn, svo að þú læknið holdsveiki hans.

7 En sem Ísraels konungur hafði lesið bréfið, reif hann klæði sín, og mælti : er eg Guð, að eg geti deytt og lifgað, að hann sendir til mín, til að frelsa manninn frá hans holdsveiki ? takið þó eptir og sjáið, að hann leitar saka við mig !

8 En er guðsmaðurinn Elísa heyrði, að konungurinn hefði rífið klæði sín, sendi hann til konungsins og mælti : hví hefir þú rífið þín klæði ? komi hann til mín, og kannist við, að spámaður er í Ísrael.

9 Og svo kom Naaman með hestum og vögnum að Elísa húsdýrum og nam þar staðar.

10 Og Elísa sendi honum þessi boð : far þú og lauga þig 7 sinnum í Jórdan, þá mun hold þitt komast í samt lag aptur, og þú munt verða hreinn.

11 Þá varð Naaman reiður og fór burt og mælti : eg hugði, að hann mundi koma út til mín, ganga að mæ, og á kalla nafn Drottins, síns Guðs, fara höndum um þann stað (sem veikur er), og þannig koma burt holdsveikinni.

12 Eru ekki fljótin í Damaskus. Amana og Farfar betri en öll vötn í Ísrael ? get eg ekki laugað mig í þeim, að eg verði hreinn ? og hann bjóst til ferðar, og fór af stað í reiði sinni.

13 Þá gengu þjónar hans til hans,

og töluðu við hann og mæltu : minn faðir ! ef spámaðurinn hefði skipað þér eitthvað torvelt, mundir þú ekki hafa gjört það ? hversu þá miklu heldur, er hann að eins sagði : lauga þú þig, þá verður þú hreinn !

14 Þá fór hann til, og dýfði sér 7 sinnum niður í Jórdan, eptir orði guðsmannsins ; og hans hold var aptur eins og únglings hold, og hann varð hreinn.

15 Þá hvarf hann aptur til guðsmannsins, hann og allur hans flokkur, og kom og gekk fyrir hann og mælti : heyr nú ! eg hefi viðurkent, að einginn Guð er á allri jörðinni nema í Ísrael ; og þigg þú nú gáfu af þínum þjóni.

16 Og hinn svaraði : svo sannarlega sem Drottinn lifir, fyrir hverjum eg stend, þá tek eg við eingu ! og hann lagði að honum að taka við, en Elísa, færðist undan.

17 Og Naaman mælti : það sè þó þjóni þínum leyfilegt, að þiggja klyffjar tveggja mýla af þessari mold ! því ekki mun þjón þinn hér eptir færa öðrum guðum brennifórnir og sláturfórnir, heldur Drottinn.

18 Það eitt verður Drottinn að fyrirgefa þínum þjón, þegar minn herra gengur í Rimmons hús, til þess þar að biðjast fyrir, og styðst við mína hönd, og eg þá biðst fyrir í Rimmons húsi ; þegar eg þá líka biðst fyrir í Rimmons húsi þá vildi eg Drottinn fyrirgæfi það þjóni þínum.

19 Og hann sagði til hans : far þú í friði. Og hann fór í burtu frá honum svo sem eina mflu vegar.

20 Þá sagði Gíhesí, þjón Elísa guðsmannsins : sjá ! minn herra hefir vægt Naaman hinum sýrlenzka, og ekki tekið við neinu, sem hann kom með, af hans hendi ; svo sannarlega sem Drottinn lifir, þá skal eg hlaupa eptir honum, og þiggja eitthvað af honum.

21 Og Gíhesí rann eptir Naaman hið skjótasta. Og sem Naaman sá mann hlaupa eptir sér, stökk hann af vagninum, og kom á móti honum, og mælti : gengur nokkuð að ?

22 Og hinn svaraði : ekkert gengur að : en herra minn gjörir þér þessa orðsendingu : sjá ! einmitt nú komu

til mín tveir úngir menn frá Efraíms fjöllum, af sonum spámannanna : gefðu þeim 1 vætt silfurs og tvennan hátíðaklæðnað.

23 Og Naaman sagði : vertu svo góður að þiggja 2 vættir, og hann lagði að honum, og batt tvær vættir silfurs í tveimur sekkjum, og tvenn hátíðaklæði, og fékk það tveimur þjónum sínum til að bera það fyrir honum.

24 En sem hann kom á hæðina, tók hann við þessu úr þeirra höndum, og geymdi þar í húsi, og lét mennina frá sér, og fóru þeir sína leið.

25 En hann kom heim og gekk fyrir herra sinn. Þá sagði Elísa við hann : hvaðan kemur þú, Gíhesí ? Og hann svaraði : þinn þjón hefir ekkert farið.

26 Og hann sagði við hann : fór ekki hjarta mitt með, þegar maðurinn gekk úr sínum vagni móti þér ? Er nú tími til að taka við silfri og klæðum, viðsmjörsvíði og vínörðum, og sauðum og nautum, og þrælum og ambáttum ?

27 Svo festist nú Naamans holdsveiki við þig, og þína ætt að eilífu ! og hann gekk út frá honum, hvítur sem snjór af holdsveiki.

6. KAPÍTULI.

Sama efni. Ófriður við Sýrlenzka.

OG synir spámannanna sögðu við Elísa : sjá ! sá staður, sem vör búum á hjá þér, er oss of þröngur.

2 Látum oss fara til Jórdan og seekja þángað sinn bjálkann hver, og byggja oss hér stað til að búa í. Og hann svaraði : farið !

3 Og einn þeirra mælti : lát þér og þóknast að ganga með þínum þjónum ! Og hann sagði : eg skal ganga með.

4 Síðan fór hann með þeim, og þeir komu til Jórdan og hjuggu trèn.

5 Og það vildi til, þegar einn þeirra var að fella (bjálka) trè, hraut öxin út í ána, og hann hljóðaði upp yfir sig og mælti : æ minn herra ! og hún var lèð !

6 Þá mælti guðsmaðurinn : hvar datt hún ? Og sem hann vísaði honum á staðinn, sneið hann af trè og kastaði þángað, og lét járníð fljóta.

7 Og hann mælti : taktu hana nú ! og hann út rétti hönd sína og tók hana.

8 En Sýrlands konungur fór leiðangur móti Ísrael, og ráðfærði sig við sína menn og mælti : þar og þar mun eg setja herbúðir mínar.

9 Þá sendi guðsmaðurinn til Ísraels konungs og mælti : gættu þín, að þú ekki afroekir þessa staði, því þángað ætla Sýrlenzkir að halda.

10 Og Ísraels konungur sendi á þenna stað, sem guðsmaðurinn hafði við hann nefnt og gefið aðvörun um, að hann gætti sín þar. Og þetta bar við ekki einu sinni eða tvisvar sinnum.

11 Út af þessu varð Sýrlands konungur ángurvær, og kallaði sína menn og mælti við þá : getið þér ekki sagt mér, hver af vorum mönnum muni (halda) með Ísraels konungi.

12 Þá sagði einn af hans mönnum : því er ekki svo varið, minn herra konungur ! heldur flytur spámaðurinn Elísa Ísraels konungi þau orð, sem þú talar í þínu svefnherbergi.

13 Og hann mælti : farið nú og vitið, hvar hann er, að eg geti sent og látið sækja hann. Og menn færðu honum þá fregn og sögðu : hann er í Dótan.

14 Þá sendi hann hesta og vagna og mikinn her, og þeir komu um nótt og umkringdu staðinn.

15 Og snemma um morguninn, þegar þjón guðsmannsins var kominn á fœtur og gekk út, sjá ! þá umkringdi her staðinn, og hestar og vagnar. Og sveinninn sagði við hann : æ ; herra minn ! hvernig förum við nú að ?

16 Hann svaraði : vertu óhræddur ! því fleiri eru með okkur en með þeim.

17 Og Elísa bað og mælti : Drottinn, opna hans augu, að hann sjái ! Þá opnaði Drottinn augu sveinsins, og hann litadist um, og sjá ! fjallið var allpakíð af eldlegum hestum og vögnum allt í kring um Elísa.

18 Og þeir komu niður til hans, og Elísa bað til Drottins og mælti : slá þetta fólk með sjónleysi ! Þá sló hann það með sjónleysi, eptir Elísa orði.

19 Og Elísa sagði við þá : ekki er

þetta vegurinn, og ekki er þetta staðurinn ; komið með mér, eg skal fylgja yður til mannsins, sem þér leitið að. Og hann fór með þá til Samariu.

20 En sem þeir komu til Samariu, mælti Elísa : opna nú þessara augu, að þeir sjái ! Þá opnaði Drottinn þeirra augu, og þeir sáu, og sjá ! þeir voru mitt í Samariu.

21 Og Ísraels konungur sagði við Elísa, þegar hann sá þá : skal eg vinna á þeim, skal eg, faðir ?

22 Og hann svaraði ; ekki skalt þú vinna á þeim. Þú vinnur á þeim, sem þú hertekur með þínum boga og sverði. Set þú fyrir þá brauð og vatn, að þeir eti og drekki, og fari svo til síns herra.

23 Þá bjó hann þeim mikla máltíð, og þeir átu og drukku, og hann lét þá frá sér, og þeir fóru til síns herra. Og ránsflokkar Sýrlenzkra komu ekki eptir það í Ísraelsland.

24 Síðan varð sá atburður, að Ben-Hadad, Sýrlands konungur, safnaði öllum sínum her, fór leiðangur, og settist um Samariu.

25 Og mikið húngur kom upp í Samariu, og sjá ! þeir sátu um hana, þángað til asnahöfuð kostaði 80 sikla silfurs, og fjórði partur af kað með dúfnadrit 5 sikla.

26 En svo bar til, að þegar Ísraels konungur gekk upp á borgarvegginn, kallaði kona nokkur til hans og mælti : hjálpa þú, herra konungur !

27 Og hann mælti : hjálpi Drottinn þér ekki, hvernig get eg þá hjálpað þér ? úr hlöðunni eða vinkjallaranum ?

28 Og konungurinn mælti til hennar : hvað gengur að þér ? Og hún sagði : konan þarna sagði við mig : legg þú fram son þinn, að við etum hann í dag, og minn son skulum við eta á morgun.

29 Þá suðum við minn son og átum hann ; og eg sagði við hana daginn eptir : legðu nú til þinn son, að við etum hann, þá hafði hún falið son sinn.

30 En sem konungur heyrði þetta tal konunnar, reif hann klæði sín (en hann var á gángi upp á borgarveggnum), og fólkið leit til, og sjá ! hann hafði sekk um líkama sinn undir klæðum.

31 Og hann mælti : Guð gjöri mér svo og enn fremur, ef höfuðið skal vera í (allan) dag á Elísa, syni Safats !

32 En Elísa sat í húsi sínu, og öld-
úngarnir sátu hjá honum. Þá sendi
konungurinn mann frá sér ; en áður
en þessi sendimaður kom til hans,
mælti hann við öldungana : vitið þér,
að þessi mordningjason sendir hingað,
til að höggva af mér höfuðið ? sjáið
nú til ! þegar sendimaðurinn kemur,
þá lesið dýrum, og ýtið honum út
með hurðinni. Heyrið þér ekki
fótaburð hans herra, á eptir honum ?

33 Enn var hann við þá að tala, og
sjá ! þá kom þar sendimaðurinn og
mælti : sjá ! þessi ógæfa kemur frá
Drottni. Hvers get eg framar vænt
mér af Drottni ?

7. KAPÍTULI.

Sama efni.

ÞÁ mælti Elísa : heyrið orð Drott-
ins ! svo segir Drottinn : á morg-
un um þetta leyti mun einn mælir
hveitis kosta einn sikil, og tveir mælir
byggs einn sikil í Samaría borg-
arhlíði.

2 Þá svaraði riddari, við hvers hönd
konungur studdist, guðsmanninum,
og mælti, mundi þetta geta orðið, þó
Drottinn gjörði glugga á himininn ?
Og hinn mælti : þú munt sjá það
með þínum augum, en ekki eta þar
af.

3 En þar voru fjórir holdsveikir
menn við borgarhlíðið, sem sögðu
hver við annan : hvi dveljum vèr hér,
þangað til vèr deyjum !

4 Þó vèr nú segðum : vèr skulum
ganga inn í borgina, þá er þar húngur ;
og ef vèr erum hér, deyjum vèr. Og
komið nú ! látum oss strjúka í herbúðir
hinna Sýrlenzku ; ef þeir láta oss
lifa, þá lifum vèr ; og ef þeir deyða
oss, þá deyjum vèr.

5 Og svo tóku þeir sig upp í birt-
íngunni, til þess að komast í herbúðir
Sýrlenzkra ; og sem þeir komu að
öðrum enda herbúða hinna Sýrlenzku,
þá var þar einginn maður,

6 Því Drottinn hafði látið þann
sýrlenzka her heyra vagnagný og
hestabyt, eins og heyrist, þar sem að
fer mikill her, og hver sagði við
annan : sjá ! nú hefir Ísraels konungur

leigt Hetítanna konunga og konung-
ana af Egyptalandi móti oss, svo þeir
ráðist á oss.

7 Og þeir tóku sig upp og flúðu í
birtíngunni, og létu eptir tjöld sín,
hross og asna, og herbúðir, eins og
þær voru, og flúðu til að forða
lífinu.

8 Og sem hinir holdsveiku komu til
herbúdanna, gengu þeir í eitt tjald
og átu og drukku, og tóku þaðan
silfur og gull og klæði, og gengu burt
og fólu það, og komu aptur og gengu
í annað tjald, og tóku einnig þaðan,
gengu burt og fólu.

9 Þá sögðu þeir hver við annan :
þetta er ekki rétt gjört ! þessi dagur
er dagur góðs boðskapar ; og ef vèr
þegjum og biðum, þangað til á morgun
í bitíð, þá hittum vèr sjálfa oss fyrir.
Komum nú, látum oss fara og bera
þessi tíðindi í konungshúsið.

10 Og svo komu þeir, kölluðu til
varðmannanna við borgarhlíðið, og
sögðu þeim frá og mæltu : vèr komum
til herbúða hinna Sýrlenzku, og sjá !
þar var einginn maður, og ekki
heyrðist mannsraust, en þar stóðu
bundnir hestar og bundnir asnar, og
tjöldin eins og þau voru.

11 Þeir kölluðu þetta til varðmanna
borgarhlíðsins, og þeir létu tíðindin
komast í konungsins hús.

12 Þá stóð konungur upp um nóttina
og mælti til sinna manna : eg vil segja
yður, hvað Sýrlenzkir ætla nú að
gjöra oss : þeir vita, að vèr erum
húngaðir, og eru svo farnir úr her-
búdunum, til að fela sig í fjöllunum,
því þeir hugsa : þegar þeir ganga út
úr borginni skulum vèr hertaka þá
lifandi, og brjótast inn í borgina.

13 Þá svaraði einn af hans mönnum,
og mælti : taki menn þá 5 af þeim
hestum, sem eptir eru orðnir í staðnum
(sjá ! þeir eru orðnir eptir, sem allur
Ísraels fjöldi hér inni, sem farinn er) ;
vèr skulum senda þessa, og vita, hvað
um er að vera.

14 Síðan tóku þeir tvo vagna með
hestum fyrir, og konungur sendi þá
eptir her Sýrlenzkra og mælti : farið
og sjáið.

15 Og þeir fóru eptir þeim alt að
Jórdan, og sjá ! allur vegurinn var
þakinn klæðum og áhöldum, sem

Sýrlenzkir höfðu kastað frá sér á flóttanum. Og sendimenn komu aptur og sögðu konungi frá.

16 Þá gekk fólkið út að ræna herbúðir Sýrlenzkra, og mælir hveitis kostaði einn sikil, og tveir mælar byggs kostuðu einn sikil, eptir orði Drottins.

17 Og konungurinn setti þann riddara, við hvers hönd konungurinn hafði stuðzt, í borgarhlíðið: þá tróð fólkið hann undir í borgarhlíðinu, svo hann dó, eins og guðsmaðurinn hafði sagt, þegar konungurinn kom til hans.

18 Því þegar guðsmaðurinn átti tal við konunginn og sagði: tveir mælar byggs munu kosta sikil, og einn mælir hveitis sikil á morgun um þetta leyti í Samariu borgarhlíði,

19 Þá svaraði riddarinn guðsmanninum og mælti: mun þetta geta orðið, þó Drottinn gjöri glugga á himininn? Og hann mælti: þú munt sjá það með þínum augum, en ekkert þar af eta.

20 Og þetta kom fram við hann; fólkið tróð hann í sundur í borgarhlíðinu, og hann dó.

8. KAPÍTULI.

Hollari 7 ár. Sú Sínamítiska. Ben-Hadad sjkhst. Joram og Ahasía konungar í Júda.

OG Elísa talaði við konu þá, er átti soninn, sem hann hafði lifgað, og mælti: tak þú þig upp og far burt, þú og þitt hyski, og vertu, hvar sem þú getur verið: því Drottinn kallar á hallæri, og það mun koma í landið í 7 ár.

2 Þá tók konan sig upp og gjörði eptir orði guðsmannsins, og fór burt, hún og hennar hyski, og var í 7 ár í Fílistea landi.

3 Og að liðnum 7 árum kom konan heim aptur úr landi Fílisteanna, og gekk fyrir konung, til að heimta aptur hús sitt og akur.

4 Konungur var þá einmitt að tala við þjón guðsmannsins, við Gíhesí, og mælti: segðu mér frá öllu því mikla, sem Elísa hefir gjört.

5 Og það vildi einmitt svo til, að hann var að segja konungi frá, að hann hefði lifgað dauðan mann, sjá! þá kallaði sú kona til konungsins, hverrar son hann hafði lifgað, un-

hús sitt og akur, og Gíhesí mælti: herra konungur! þetta er konan, og þetta er hennar son, sem Elísa hefir lifgað.

6 Og konungur spurði konuna, og hún sagði honum frá, og konungur fækk henni einn af hirðmönnunum og sagði við hann: láttu hana fá það alt aptur, sem hún átti, og allan afrakstur akursins frá þeim degi, að hún fór úr landi og til þessa dags.

7 Og Elísa kom til Damaskus; þá var Ben-Hadad, konungur í Sýrlandi, sjúkur, og honum var sagt, að guðsmaður nokkur væri þar kominn.

8 Þá mælti konungur við Hasael: tak með þér gáfu, og far til fundar við guðsmanninn og láttu hann spyrja Drottin, hvort mér muni batna þessi veik.

9 Og Hasael fór til fundar við hann, og tók með sér gáfu og als konar goði í Damaskus, klyfjar á 40 úlfalda, kom og gekk fyrir hann og mælti: þinn son, Ben-Hadad, Sýrlands konungur, sendir mig til þín, til að spyrja: mun mér batna þessi veik?

10 Og Elísa sagði til hans: far þú og seg honum: batna mun þér. En Drottinn hefir sýnt mér, að hann mun deyja.

11 Og guðsmaðurinn starði lengi á hann, og grét.

12 Þá mælti Hasael til hans: hví grætur minn herra? og hann mælti: af því eg veit, hvað mikið ilt þú munt gjöra Ísraelssonum; þú munt brenna þeirra borgir, og drepa æskumenn þeirra með sverði, og sundur merja þeirra börn, og skera þeirra þúnguðu konur sundur.

13 Og Hasael svaraði: hvað er þinn þræll, hundurinn sá, að hann skyldi vinna slík stórvirki. Og Elísa mælti: Drottinn hefir sýnt mér þig svo sem konung í Sýrlandi.

14 Og hann gekk burt frá Elísa, og kom til síns herra, og hann (herrann) sagði við hann: hvað hefir Elísa við þig talað? Og hann svaraði: hann hefir sagt, að þér mundi batna.

15 En á næsta degi, tok hann dúk og dýfði honum í vatn og lagði yfir andlit hans, svo hann dó. Og Hasael varð konungur í hans stað.

16 En á 5. ári Jórams Akabssonar,

Ísraels konúngs, varð Jóram Jósafatsson konúngur í Júda.

17 Hann var 32 ára gamall, þá hann varð konúngur, og ríkti átta ár í Jerúsalem.

18 Og hann gekk á vegum Ísraels konúnga, eins og Akabs hús gjörði; því hann átti dóttur Akabs, og hann gjörði það, sem ilt var fyrir Drottins augum.

19 En Drottinn vildi ekki afmá Júdaríki, sökum Davíðs, þjóns síns; eins og hann hafði heitið honum, að láta ljós skína alla tíma meðal sona hans.

20 Á hans dögum gengu Edómítar undan Júda, og tóku konúng yfir sig.

21 Því fór Jóram yfir til Sair, og alt vagnliðið með honum; og hann tók sig upp um nótt, og sigraði Edómíta, sem höfðu umkringt hann, og fyrirliða vagnhersins; og fólkíð flúði til herbúða sinna.

22 Og svo gekk Edóm undan yfir áðum Júda, alt til þessa dags. Um sama leyti gekk og Libna undan.

23 Það sem meira er að segja um Jóram og alt, sem hann gjörði, það stendur skrifað í árbókum Júda konúnga.

24 Og Jóram lagðist hjá feðrum og var grafinn hjá þeim í Davíðsborg, og Ahasía, hans son, varð konúngur í hans stað.

25 Á tólfsta ári Jórams Akabssonar, Ísraels konúngs, varð Ahasía, sonur Jórams, konúngur yfir Júda.

26 Ahasía var 22 ára gamall, þá hann varð konúngur, og ríkti eitt ár í Jerúsalem. Móðir hans hét Atalía, dóttir Omrí, Ísraels konúngs.

27 Og hann gekk á vegum Akabs húss, og gjörði það, sem ilt var fyrir Drottins augsyn, eins og Akabs hús; því hann var í mœgðum við Akabs hús.

28 Og hann (Ahasía) fór með Jóram, syni Akabs, í hernað við Hasael, Sýrlands konúng, hjá Ramót í Gílead. Og Sýrlenzkir særðu Jóram.

29 Þá snéri Jóram konúngur frá, til að láta groeða sár sín, til Jesreel, þau sár, sem hann hafði fengið í orustunni við Sýrlenzka, hjá Rama, þá hann barðist við Hasael, Sýrlands konúng. Og Ahasía, sonur Jórams, Júda konúngur, fór að vitja um

Jóram Akabsson í Jesreel, því hann var sjúkur.

9. KAPÍTULI.

Jehú konúngur í Ísrael.

EN spámaðurinn Elísa kallaði einn af sonum spámannanna og sagði við hann: gyrð þínar lendar, og tak þessa smyrslakrús þér í hönd, og far til Ramót í Gílead.

2 Og þegar þú ert þangað kominn, þá leitaðu að Jehú, syni Jósafats, sonar Nímsí, og gakk til hans og láttu hann standa upp meðal sinna bræðra, og leiddu hann hús úr húsi;

3 Og tak svo smyrslakrúsina og heltu yfir höfuð honum með þessum ummælum: "svo segir Drottinn: eg smyr þig konúng yfir Ísrael;" ljúk svo upp dyrum og forða þér, og (tef) ekki.

4 Síðan fór hinn úngi maður, spámannasveinninn, til Ramót í Gílead.

5 Og sem hann kom þar, sjá! þá voru þar fyrir herforingjarnir. Og hann mælti: eg hefi eitt orð við þig að tala, herforingi! og Jehú svaraði: við hvern af oss öllum? og hann svaraði: við þig, herforingi!

6 Þá stóð hann upp og gekk inn í annað herbergi, og hann helti við-smjöri yfir hans höfuð og mælti við hann: svo segir Drottinn, Ísraels Guð: eg smyr þig konúng yfir Drottins fólk Ísrael.

7 Og þú skalt vinna á ætt Akabs, þins herra, og eg vil hefna blóðs minna þjóna, spámannanna, og blóðs allra Drottins þjóna á Jessabel.

8 Og alt Akabs hús skal fyrirfarast, og af Akab vil eg afmá alt karlkyn, þræl og frelsingja, í Ísrael.

9 Og eg vil gjöra Akabs hús eins og hús Jeróbóams, sonar Nebats, og eins og hús Baesa, sonar Ahía.

10 Og Jessabel skulu hundar eta á Jesreelitans eign, og einginn skal hana jarða. Og hann lauk upp húsinu og flúði.

11 En Jehú gekk út til þjóna síns herra. Þá sögðu menn við hann: er nokkuð að? hvers vegna er sá óði maður til þín kominn? og hann sagði við þá: þér þekkið manninn og hans tal.

12 Og þeir svöruðu: það er ekki

satt! segðu oss það. Og hann mælti: svo og svo hefir hann við mig talað, sem sè: svo segir Drottinn: eg smyr þig til konungs yfir Ísrael.

13 Þá hlupu þeir til; hver tók sín klæði, og breiddu þau undir hann, jafnvel á tröppurnar, og þeyttu lúður og sögðu: Jehú er konungur.

14 Þannig gjörði Jehú, sonur Jósafats, sonar Nimsí, uppreisn móti Jóram, (en Jóram hafði setið um Ramót í Gilead, hann og allur Ísrael, gegn Hasael, Sýrlands konungi;)

15 Og Jóram konungur snéri frá til Jesreel, til að láta lækna sár sín, er hann fékk í orustunni við Sýrlenzka, þá hann barðist við Hasael, Sýrlands konung. Og Jehú mælti: sè það yðar vilji, skal einginn komast með flóttta burt úr staðnum, til að segja frá þessu í Jesreel.

16 Þá stè Jehú á hest og fór til Jesreel; því þar lá Jóram, og Ahasía var þangað kominn til að vitja um hann.

17 En varðmaðurinn, sem stóð í turninum og sá Jehús flokk, þá hann kom, mælti: eg sè flokk koma. Og Jóram sagði: tak þú riðandi mann, og send hann móti þeim að hann spyrji, hvort friður sè?

18 Og sá, sem riðandi fór á móti þeim, mælti: svo segir konungurinn: er friður? Og Jehú svaraði: hvað varðar þig um frið? gakk þú í lið með mér. Og varðmaðurinn sagði frá þessu og mælti: sendimaðurinn er til þeirra kominn, en kemur ei aptur.

19 Þá sendi hann aptur riðandi mann, og hann kom til þeirra og mælti: svo segir konungurinn: er friður? Og Jehú svaraði: hvað varðar þig um frið? far þú í minn flokk.

20 Og varðmaðurinn sagði frá þessu, og mælti: hann er til þeirra kominn, en kemur ekki aptur. Og fór þeirra er, sem það væri för Jehú, sonar Nimsí, því hann fer sem óður maður.

21 Þá sagði Jóram: beitið (eykina) fyrir vagninn! og var svo gjört, og þeir Jóram, Ísraels konungur, og Ahasía, Júda konungur, fóru hvor á sínum vagni á móti Jehú, og þeir möettu honum á landeign Jesreelítans Nabóts.

22 En sem Jóram sá Jehú, sagði hann: er friður, Jehú? Og hann svaraði: hver friður getur verið, meðan skurdgoðadýrkun og töfrar móður þinnar, Jessabel, margfaldast?

23 Þá snéri Jóram undan og flúði, og sagði við Ahasía: svik eru á ferðum, Ahasía!

24 En Jehú þreif boga sinn, og höfði Jóram milli handleggjanna, svo örin fló í gegnum hjartað, og hann hnè niður í vagni sínum.

25 Og hann (Jehú) sagði við Bídekar, sem stýrði vagninum: taktu hann, kastaðu honum á landeign Jesreelítans Nabóts! því mundu það, þegar við, eg og þú, riðum saman með föður hans Akab, þá lagði Drottinn þenna dóm á hann.

26 Já, í gær sá eg blóð Nabóts og sona hans, segir Drottinn, og eg vil launa þér það á þessari landeign, segir Drottinn. Og tak þú hann nú, og kasta þú honum á þessa landeign, eptir orði Drottins.

27 En er Ahasía Júda konungur sá þetta, flúði hann til jurtagarðshússins. Og Jehú elti hann, og mælti: vinnið og á honum í vagninum! (og það tókst) á hæðinni Gúr hjá Jibleam. Og hann flúði til Megiddó, og dó þar.

28 Og hans menn fluttu hann til Jerúsalem og grófu hann í hans gróf hjá fedrum hans í Davíðs borg.

29 En á ellefta ári Jórams Akabs-sonar hafði Ahasía orðið konungur í Júda.

30 Og Jehú kom til Jesreel. En sem Jessabel frétti það, fagaði hún andlit sitt og prýddi höfuðið, og leit út um gluggann.

31 Og sem Jehú kom í portið, mælti hún: fór vel fyrir Simrí, sem drap herra sinn?

32 Og honum varð litið upp til gluggans, og mælti: hver fylgir mér? hver? Og tveir, þrír hirðmenn litu út (um gluggann) til hans.

33 Og hann sagði: kastid henni út! og þeir köstuðu henni út, og blóð hennar slettist á vegginn og á hestana, og hún var föttroðin.

34 Og hann (Jehú) gekk inn og át og drakk; síðan mælti hann: gáid þó að hinni bölfuðu og jarðið hana, því konungsdóttir er hún.

35 Þá fóru þeir að jarða hana, en þeir fundu ekkert af henni, nema hauskúpuna, og fætur og hendur.

36 Og þeir komu aptur og sögðu honum frá, og hann mælti: það er einmitt Drottins orð, er hann talaði fyrir sinn þjón, Elía Tesbíter, þá hann sagði: á landeign Jesreelitans skulu hundar eta Jessabels hold.

37 Og Jessabels líkami skal liggja úti, sem tað á túni, á landeign Jesreelitans, svo einginn skal geta sagt, að það sè Jessabel.

10. KAPÍTULI.

Jehú af máir Akabs ætt og Baals presta.

EN í Samariu voru 70 synir Akabs. Og Jehú skrifadi bréf og sendi þau til Samariu til Jesreels höfðingja, öldúnganna, og þeirra, sem fóstruðu Akabs börn; þau hljóðu þannig:

2 Þegar þér fáið þessi bréf, og fyrst þér hafið hjá yður syni yðvars herra, og vagna og hesta, og sterka borg og herklæði,

3 Þá veljið þann bezta og hæfilegasta af sonum yðar herra, og setjið hann í hásaeti föður síns og berjist fyrir hús yðar herra.

4 En þeir urðu mjög hræddir og sögðu: sjá! tveir konungar gátu ekki reist rönd við honum, hvernig mundum vèr þá geta veitt mótstöðu?

5 Og þeir, sem voru settir yfir húsið, konungsins, og yfir staðinn, og þeir elztu og fóstrarnir, sendu til Jehú og létu segja: þínir þjónar erum vèr, og vèr viljum gjöra alt, sem þú segir oss; vèr viljum eingan til konungs taka; gjör, hvað þér gott þykir.

6 Þá skrifadi hann þeim í annað sinn svo látandi bréf: ef að þér viljið fylgja mèr og hlýða minni raust, þá takið höfuðin af sonum yðar herra, og komið með þau á morgun í þetta mund til mín til Jesreel (en synir konungsins voru 70, í fóstri hjá hinum göfugustu mönnum í borginni).

7 En sem bréfin komu til þeirra, tóku þeir konúngssynina og slátruðu þeim, 70 mönnum, og lögðu höfuð þeirra í körfur, og sendu honum þau til Jesreel.

8 Þá kom sendiboðinn, og lét hann

vita af, og mælti: þeir eru komnir með höfuðin af konúngssonum. Og hann sagði: leggið þau í tvær hrúgur til morguns við dyr til borgarhlíðsins.

9 En um morguninn, er hann gekk út, fór hann þangað, og talaði þannig við alt fólkið: þér eruð réttvísir! sjá! eg hefi gjört uppreisn móti mínum herra, og drepíð hann; en hver hefir unnið á þessum?

10 Kannízt þá við, að ekkert af orðum Drottins er fallið til jarðar, sem Drottinn hefir talað móti Akabs húsi; Drottinn hefir gjört það, sem hann talaði fyrir sinn þjón Elía.

11 Og Jehú drap alla þá af Akabs ætt, sem eptir voru í Jesreel, og alla hans höfðingja og kunníngja og presta, og lét ekki einn undan komast.

12 Og hann tók sig upp, og kom og fór til Samariu. Hann var einmitt á leiðinni hjá fjárhirðarahúsinu,

13 Þegar hann mætti bræðrum Ahasía, Júda konungs; og Jehú mælti: hverjir eruð þér? og þeir svöruðu: vèr erum bræður Ahasía, og erum komnir hingað til að heimsoekja syni konungsins og syni drottningarinnar.

14 Þá sagði hann: handtakið þá lifandi! og hann slátraði þeim við brunninn, sem var hjá hirðarahúsinu, 42 mönnum, og hann lét eingan af þeim undan komast.

15 Og hann fór þaðan, og hitti Jónadab, son Rekóbs, sem kom á móti honum, og heilsaði honum og mælti við hann: er þitt hjarta einlægt, eins og mitt hjarta er (einlægt) við þitt hjarta? Og Jónadab svaraði: það er! sè það svo, þá réttu mèr hönd þína! og hann gjörði það, og hann lét hann stíga á vagninn til sín,

16 Og mælti: kom með mèr og sjá, hversu eg vandlæti fyrir Drottin! og svo lét hann flytja hann á vagni sínum.

17 Og sem hann kom til Samariu, drap hann alla, sem eptir voru í Samariu af Akabs ætt, þangað til hann hafði af mád hana, eptir Drottins orði, sem hann hafði talað við Elía.

18 Og Jehú saman safnaði öllu fólkinu og sagði til þeirra: Akab hefir

lítið þjónað Baal; Jehú vil þjóna honum betur.

19 Og kallið nú saman alla Baals spámenn og hans þjóna og alla presta til mín; eingan vanti, því eg ætla að færa Baal mikla fórn; hver, sem ei kemur, missir lífið. En Jehú beitti hær svikum, til þess að fyrirfara Baals þjónum.

20 Og hann mælti: helgið Baal þenna samkomudag; og þeir boðuðu hann.

21 Og Jehú sendi um allan Ísrael; þá komu allir Baals þjónar, og einskis var vant, að hann ekki kæmi, og þeir komu í Baals hús, og Baals hús varð fult sem mest mátti inni vera.

22 Og hann sagði við þann, sem var yfir klæðahúsinu; tak út klæði handa öllum Baals þjónum! og hann tók út klæði handa þeim.

23 Eptir það gekk Jehú og Jónadab Rekóbsson inn í hús Baals, og hann sagði við Baals þjóna: rannsakið nú og sjáið til, að hær sé einginn hjá yður af Drottins þjónum, heldur Baals þjónar einir.

24 Og þeir gengu inn, til að annast um slátur- og brennifórnina. En Jehú hafði sett 80 manns fyrir utan húsið, og sagt: komist nokkur burt af þessum mönnum, sem eg gef í yðar hendur, þá skal yðar líf vera fyrir hans líf.

25 En sem lokið var brennifórninni, sagði Jehú við hirðmennina og vagnmennina: gangið inn, drepð þá, einginn komist út! og þeir slógu þá með sverðs eggjum, og hirðmennirnir og vagnmennirnir köstuðu þeim út, og þeir gengu þangað, sem Baals hús var í staðnum,

26 Og tóku líkneskin úr Baals húsi og brendu þau,

27 Og feldu niður Baals líkneski, og rifu niður Baals hús, og gjörðu það að smáum leynikofum, allt til þessa dags.

28 Þannig af máði Jehú Baal í Ísrael.

29 En samt lét Jehú ekki af syndum Jeróbóams, sonar Nebats, sem kom Ísrael til að syndga, sagði ekki skilið við gullkálfa í Betel og í Dan.

30 Og Drottinn sagði við Jehú: sökum þess þú gjörðir alúðlega, það sem rétt er fyrir mínum augum, og

breyttir öldungis eptir mínu sinni við Akabs hús, þá skulu synir þínir í 4. lið sitja á Ísraels háseti.

31 En Jehú gaf því eingan gaum að gánga eptir boðorðum Drottins, Ísraels Guðs, af öllu sínu hjarta; hann veik ekki frá syndum Jeróbóams, sem hafði komið Ísrael til að syndga.

32 Um þessar mundir byrjaði Drottinn að sneiða nokkuð af Ísraels ríki; og Hasael vann orustur á öllum Ísraels landamerkjum,

33 Frá Jórdan að austan til, og um alt landið Gílead, á móti Gads, Rúbens og Manassis niðjum, frá Aróer, sem liggur við loekinn Arnon, alt til Gílead og Basan.

34 En það sem meira er að segja af Jehú, og um alt, sem hann gjörði, og öll hans hreystiverk, þá stendur það skrifað í árbókum Ísraels konunga.

35 Og Jehú lagðist hjá sínum feðrum, og menn grófu hann í Samariu, og Jóakas sonur hans varð konungur í hans stað.

36 En Jehú ríkti yfir Ísrael, í Samariu, 28 ár.

11. KAPÍTULI.

Atalíu barðýggi.

EN er Atalía, móðir Ahasía, sá, að sonur hennar var dauður, tók hún sig til, og fyrirfór allri konungsættinni.

2 Þá tók Jóseba, dóttir Jórams konungs, systir Ahasía, Jóas Ahasíasson og stal honum úr hóp konungs-sonanna, sem deyddir voru, honum og fósturu hans í svefnherberginu. Og þeir fólu hann fyrir Atalíu, svo hann var ekki deyddur;

3 Og hann var í 6 ár falinn með henni í húsi Drottins. En Atalía ríkti yfir landinu.

4 Og á sjöunda ári sendi Jójada og sótti hundraðs höfðingana og höfuðsmennina, og lét þá koma til sín í Drottins hús, og sýndi þeim konungs-soninn.

5 Og hann bauð þeim og mælti: þetta er það, sem þér skuluð gjöra: sá þriðjungur yðar, sem hvíldardagurinn hlotnast, skal halda vörð í konungsins húsi.

6 Annar þriðjungurinn sè við hliðið Súr, og hinn þriðji við portíð fyrir aptan höfuðverðina ; svo skuluð þér gæta hússins, að einginn komist inn.

7 Og þeir tveir partar yðar, sem eruð lausir við vörð um hvíldardaginn, skuluð halda vörð í Drottins húsi kringum konúnginn.

8 Og þér sæuð alt í kringum konúnginn, og hver yðar hafi vopn í hendi ; og hvern þann, sem vil brjótast gegnum raðirnar, skal deyða, og verið með konúnginum, þegar hann gengur út, og þegar hann gengur inn.

9 Og hundraðs höfðingjarnir gjörðu, eins og presturinn Jójada bauð, og hver þeirra tók sína menn, bæði þá, sem tóku við verði, og þá, sem hættu að halda vörð á hvíldardegnum, og komu til prestsins Jójada.

10 Og presturinn fékk foringjunum þau spjót og skildi Davíðs konúngs, sem voru í Drottins húsi.

11 Og höfuð verðirnir stóðu hver með vopn í hendi, frá hægri hlið hússins alt til hinnar vinstri, við altarið og við húsið hjá konúnginum alt í kring.

12 Og hann leiddi konúngssoninn fram, og setti á hann kórónuna, og rétti honum lögin, og svo gjörðu þeir hann að konúngi og smurðu hann, og klöppuðu lófum saman og kölluðu : konúngurinn lifi !

13 Þá heyrði Atalía háreysti hirðarinnar og fólksins, og kom til fólksins í Drottins hús.

14 Og hún sá, og sjá ! konúngurinn stóð, sem siður var, við stólpann, og fyrirliðarnir og kallarnir hjá konúnginum, og alt landsfólkið var glaðvært, og lúðrar voru þeyttir. Þá reif Atalía klæði sín og kallaði : upp-reist ! uppreist !

15 En presturinn Jójada bauð hundraðs höfðingunum í hernum, og mælti : farið með hana út fyrir raðirnar, og deyðið með sverði hvern, sem fylgir henni ; því presturinn hugsaði ; hún skal ekki verða liflátin í Drottins húsi.

16 Og þeir lögðu hendur á hana, og hún fór þann veg, sem hestarnir fara, í konúngsins hús ; þar var hún drepin.

17 Og Jójada gjörði sáttmála milli Drottins og konúngsins og fólksins, að það skyldi vera Drottins fólk, og á milli konúngsins og fólksins.

18 Þá gekk alt landsfólkið í Baals hús, og reif það niður, og þeir brutu gjörsamlega hans altari og líkneski, og Matan, Baals prest, drápu þeir við altarið, og presturinn setti varðmenn í Drottins hús.

19 Og hann tók hundraðs höfðingjana, og hirðmennina, og þeir fluttu konúnginn úr Drottins húsi og komu um hirðmanna portin inn í konúngsins hús, og hann setti sig í hásæti konúnganna.

20 Og allur landslýðurinn var glaður, og borgarmenn sefuðust ; en Atalía höfðu þeir liflátid með sverði í konúngsins húsi.

12. KAPÍTULI.

Jóas konúngur í Jüda.

SJÖ ára gamall var Jóas, þá hann varð konúngur. Á sjöunda ári Jehú varð Jóas konúngur, og 40 ár rékti hann í Jerúsalem ; móðir hans var Gíboá frá Bersaba.

2 Og Jóas gjörði, það sem rétt var fyrir auglýsningu Drottins, meðan presturinn Jójada var hans ráðgjafi.

3 Hæðirnar voru samt ekki aflagðar ; enn þá fórnaði fólkið og brendi reykelsi á hæðunum.

4 Og Jóas sagði við prestana : alla helgaða peninga, sem bornir verða í Drottins hús, gjaldegna peninga, þá peninga, sem hver og einn eptir efnum gefur fyrir sálu sinni, alla peninga, sem einhverjum kemur til hugar að bera í Drottins hús,

5 Skulu prestarnir taka til sín, hver af sínum kunningjum, og þeir skulu, með því endurbæta alt sem hrörlegt er á húsinu, alt það, sem á því finnst hrörlegt.

6 En á 23. ríkisári Jóasar, höfðu prestarnir ekki endurbætt húsið.

7 Þá kallaði Jóas fyrir sig prestinn Jójada og hina prestana, og sagði til þeirra : hvi bætíð þér ekki það, sem hrörlegt er á húsinu ? Nú skuluð þér ekki taka við peningum af yðar kunningjum, því til að endurbæta húsið skuluð þér þá af hendi láta.

8 Þá gengu prestarnir að þeim

kostum, að taka ekki við peningum af fólkinu og endurbæta svo ekki húsið.

9 Og presturinn Jójada tók kistu og gjörði gat á lokið og setti hana hægra megin við altarið ; þegar einhver kom í Drottins hús, þá létu prestarnir, sem geymdu dyranna, þar í alla þá peninga, sem bornir voru í Drottins hús.

10 Og þegar þeir sáu, að mikið af peningum var í kistunni, þá kom konungsins skrifari og hinn æðsti prestur þangað, og þeir bundu saman og töldu alla þá peninga, sem fundust í Drottins húsi.

11 Og þeir fengu hina vegnu peninga þeim, sem tóku verkið að sér í Drottins húsi, og til kvaddir voru ; þeir töldu þá trèsmiðum og byggingamönnum, sem unnu að Drottins húsi,

12 Og múrsmiðum og steinhöggvurum, og til að kaupa við og höggva steina, til að endurbæta hið hrörlega á Drottins húsi, og til als, sem borga þurfti fyrir endurbót hússins.

13 Þó voru ei fyrir Drottins hús gjörðar silfurskálar, hnífar, fórnarbollar, lúðrar, nè nokkur gull- eða silfur-áhöld, fyrir þá peninga, sem saman höfðu verið bornir í Drottins hús ;

14 Heldur fengu menn þá þeim, sem verkið höfðu að sér tekið, og þeir endurbættu fyrir þá Drottins hús.

15 Og menn höldu ekki reikning við þá, sem við peningunum tóku, til að gjalda þeim, sem að verkinu unnu ; því þeim var til þess trúað.

16 En peningar fyrir sektafórnir og peningar fyrir syndafórnir voru ekki bornir í Drottins hús, því prestarnir áttu þá.

17 Um það bil fór Sýrlands konungur Hasael herför, og herjaði á (borgina) Gat, og vann hana. Og Hasael snérist að því, að fara móti Jerúsalem.

18 En Jóas, Júda konungur, tók alla þá helgidóma, sem forfeður hans, Jósafat, Jóram og Ahasía, konungar í Júda, höfðu helgað, og þá, sem hann sjálfur hafði helgað, og alt það gull, sem fanst í fèhirzlum Drottins húss, og konungsins húss, og sendi

það Hasael, Sýrlands konungi. Þá hvarf hann frá Jerúsalem.

19 En það sem meira er að segja um Jóas, og alt, sem hann gjörði, þá stendur það skrifað í árbókum Júda konunga.

20 Og þegnar hans tóku sig til og gjörðu samsæri gegn honum, og drápu Jóas í húsinu Milló, þar sem gengið er til Silla.

21 Þeir Jósakar Símeats sonur, og Jósabad Sómers sonur, þegnar hans, unnu á honum, svo hann dó, og hann var jarðaður hjá fedrum sínum í Davíðsborg, og Amasía sonur hans varð konungur í hans stað.

13. KAPÍTULI.

Jóakas og Jóas konungur í Ísrael. Elísa spámaður deyr.

Á 23. ári Jóas, sonar Ahasía, Júda konungs, varð Jóakas Jehúson konungur yfir Ísrael í Samariú (og ríkti) 17 ár.

2 Og hann gjörði það, sem Drottnei mislíkaði, og gekk eptir syndum Jeróbóams, sonar Nebats, sem hafði komið Ísrael til að syndga, og lét ei af því.

3 Þá gramdist Drottnei við Ísrael, og hann gaf þá í hönd Hasaels, Sýrlands konungs, og í hönd Ben-Hadads, Hasaels sonar, meðan þeir lifðu.

4 Þá grátböendi Jóakas Drottin, og Drottinn böenheyrði hann, því hann sá Ísraels ánaud, hversu Sýrlands konungur þröngaði kosti þeirra.

5 Og Drottinn gaf Ísrael hjálparmann, svo þeir losnuðu undan valdi Sýrlenzkra, og Ísraelsmenn bjuggu í sínum tjaldbúðum, sem áður.

6 Þó viku þeir ekki frá syndum Jeróbóams húss, sem hafði komið Ísrael til að syndga, heldur gengu fram í þeim. Og fórnalundurinn stóð í Samariú.

7 En eptir var ekki orðið af Jóakas fólki meir en 50 reidmenn og 10 vagnar, og 10 þúsund fótgönguliðs, því Sýrlands konungur hafði drepið það niður, og gjört að þreskingarriki.

8 Það sem meira er að segja um Jóakas, og alt, sem hann gjörði, og hans hreystiverk, það stendur skrifað í árbókum Ísraels konunga.

9 Og Jóakas lagðist hjá sínum

feðrum, og var jarðaður í Samariu ; og Jóas sonur hans varð konúngur í hans stað.

10 Á 37. ári Jóas, konúngsins í Júða, varð Jóas, sonur Jóakas, konúngur yfir Ísrael í Samariu (og ríkti) 16 ár.

11 Og hann gjörði það, sem Drottinn mislíkaði ; hann veik ei frá öllum syndum Jeróbóams, sonar Nebats, sem hafði komið Ísrael til að syndga, heldur gekk fram í þeim.

12 Það sem meira er um Jóas að segja, og alt, sem hann gjörði, og hans hreystiverk, hversu hann barðist við Amasía Júða konung, það stendur skrifað í árbókum Ísraels konunga.

13 Og Jóas lagðist hjá sínum feðrum, og Jeróbóam settist í hans háseti. Og Jóas var grafinn í Samariu hjá Ísraels konungum.

14 En Elísa lagðist í sótt, sem hann andaðist úr. Þá kom Jóas Ísraels konúngur til hans, og græt yfir honum og mælti : faðir minn ! faðir minn ! Ísraels vagn og reiðmenn hans !

15 Og Elísa mælti til hans : tak boga og örvar ! og hann tók boga og örvar.

16 Og hann sagði við Ísraels konung : legg hönd þína á bogann ! og hann lagði hönd sína á hann. Og Elísa lagði sína hönd ofan á konúngsins hönd,

17 Og mælti : opna gluggann mót austri ! og hann opnaði hann. Og Elísa mælti : skjót ; og hann skaut. Og hann mælti : sigurör frá Drottni ! sigurör yfir Sýrlenzkum ! svo muntu sigra Sýrlenzka í Afek, þángað til þú af máir þá !

18 Eptir það sagði hann : tak örvarnar ! og hann tók þær. Og hann mælti við Ísraels konung : slá þú á jörðina ! og hann sló þrisvar og hætti svo.

19 Þá gramdist guðsmanninum við hann og mælti : þú hefur átt að slá 5 eða 6 sinnum, þá hefur þú gjört út af við Sýrlenzka ; en nú munt þú sigra þá Sýrlenzku þrisvar.

20 Og Elísa dó, og menn grófu hann. Og flokkar af Móabítum komu í landið í byrjun ársins.

21 En svo vildi til, að verið var að jarða mann ; og sjá ! þeir sáu flokkinn, og köstuðu manninum í Elísa

gröf ; og sem maðurinn snerti Elísa bein, lifnaði hann við og gekk heilum fótum.

22 En Hasael, Sýrlands konúngur, hafði þröngvað Ísrael, meðan Jóakas lifði.

23 En Drottinn sá aumur á þeim, og miskunaði þeim og snéri sér til þeirra, sakir síns sáttmála við Abraham, Ísaak og Jakob, og vildi ekki tortýna þeim, og snaraði þeim ekki algjörlega frá sínu augliti.

24 Og Hasael Sýrlands konúngur dó, og Ben-Hadað, hans son, varð konúngur í hans stað.

25 Þá vann Jóas, sonur Jóakas, staðina aptur úr hendi Ben-Hadaðs, Hasaels sonar, sem hann hafði náð í ófriði við Jóakas, föður hans. Þrisvar sigraði Jóas hann, og náði aptur Ísraels borgum.

14. KAPÍTULI.

Amasía Júða konúngur er sigraður af Jóas.

Á ÖÐRU ári Jóas Jóakassonar, Ísraels konúngs, varð Amasía konúngur, sonur Jóas, Júða konúngs.

2 Var hann 25 ára, þá hann varð konúngur, og 29 ár ríkti hann í Jerúsalem, en móðir hans hét Jóadan, í Jerúsalem.

3 Og hann gjörði það, sem rétt var fyrir Drottins augsyn ; þó ekki eins og Davíð faðir hans ; hann breytti rétt viðlíka og faðir hans Jóas.

4 Hæðirnar voru ekki afteknar. Enn þá fórnaði fólkíð og brendi reykelsi á hæðunum.

5 En sem konúngsríkið festist í hans hendi, lét hann drepa þá þegna sína, sem höfðu vegið konúnginn, föður hans.

6 En syni þeirra, sem drepð höfðu föður hans, lét hann ekki deyða, eins og skrifad stendur í lögbók Mósis, eins og Drottinn hafði boðið, þá hann sagði : feður skal ekki deyða sakir sonanna, og sonu skal ekki deyða sakir feðranna ; heldur skal hver einn deyddur verða fyrir sínar synir.

7 Hann sigraði Edómíta í Salt-dalnum, 10 þúsund manns, og vann Sela í bardaga og kallaði hann Jóktel, (svo heitir hún) alt til þessa dags.

8 Þá sendi Amasía menn til Jóas,

sonar Jóakas, sonar Jehú, konungs í Israel, með þessa orðsending : kom ! látum oss finnst !

9 En Jóas Ísraels konungur gjörði aptur boð Amasía, Júda konungi, svo látandi : þynirunnurinn á Líbanon sendi skilaboð til sedrusviðarins á Líbanon svo látandi : gefðu dóttur þína syni mínum fyrir konu. En villudýrin í Líbanons skógi hlupu þá yfir þynirunninn og tróðu hann í sundur.

10 Þú hefir sigrað Edómíta, því hefir þér vaxið hugur ; njóttu sömdarinnar, og haltu þig heima ! Því viltu leita ógæfunnar, að þú fallir og Júda ríki með þér ?

11 En Amasía gaf því engan gaum ; þá lagði Jóas Ísraels konungur af stað, og þeir fundust, hann og Amasía, Júda konungur, í Bet-Semes, sem til heyrir Júda.

12 En Júda beið ósigur fyrir Ísrael, og þeir flúðu hyer heim til sín.

13 Og Jóas, Ísraels konungur, her-tók Amasía, Júda konung, son Jóas, sonar Ahasía, í Bet-Semes, og kom til Jerúsalem og braut niður Jerúsalems múrvegg frá Efraims hliði og alt að hornhliðinu, 4 hundruð álnir,

14 Og tók alt gull og silfur og öll áhöld, sem fundust í Drottins húsi, og í fehirzlu konungshússins og gisla, og fór aptur til Samaría.

15 En það sem meira er um Jóas að segja, hvað hann gjörði, og um hans hreystiverk, og hversu hann bardist við Amasía Júda konung, þá er það skrifað í árbókum Ísraels konunga.

16 Og Jóas lagðist hjá feðrum sínum, og var jarðaður í Samaría hjá Ísraels konungum, og Jeróbóam, hans son, varð konungur í hans stað.

17 Og Amasía, sonur Jóas, Júda konungur, lifði eptir dauða Jóas Jóakassonar, Ísraels konungs, 15 ár.

18 En það sem meira er að segja um Amasía, það stendur skrifað í árbókum Júda konunga.

19 Og þeir gjörðu uppreisn móti honum í Jerúsalem, svo hann flúði til Lakís, og sendu þeir þá eptir honum til Lakís, og drápu hann þar.

20 Og þeir fluttu hann á hestum,

og grófu hann í Jerúsalem, hjá sínum feðrum í Davíðs borg.

21 Þá tók alt Júda fólk Asaría (en hann var 16 ára gamall), og gjörði hann að konungi í stað Amasía, föður hans.

22 Hann bygði Elat, og lagði (þá borg) aptur undir Júda, eptir að konungurinn var lagztur hjá sínum feðrum.

23 Á 15. ári Amasía, sonar Jóas, Júda konungs, varð Jeróbóam, sonur Jóas, konungs í Israel, konungur í Samaría (og ríkti), 41 ár.

24 Og hann að hafðist það, sem Drottni mislíkaði ; hann veik ekki frá öllum syndum Jeróbóams, sonar Nebats, sem hafði komið Ísrael til að syndga.

25 Hann setti aptur Ísraels landamerki í samt lag, frá héraðinu kring um Hemat, alt til stöðuvatnsins á sléttlendinu (dauðahafsins), eptir orði Drottins, Ísraels Guðs, sem hann hafði talað, fyrir þjón sinn, Jóna Amitaísson, spámanninn, sem var frá Gat-Hefer.

26 Því Drottinn sá Ísraels eynd, sem var mjög bitur, og alt farið, þrell og, frelsingi, og að einginn hjálpaði Ísrael.

27 Og Drottinn hafði ekki sagt, að hann vildi af má Ísraels nafn undir himninum ; og svo hjálpaði hann þeim fyrir hönd Jeróbóams Jóas sonar.

28 En það sem meira er að segja um Jeróbóam, og alt, sem hann gjörði, og hans hreystiverk, og um hernað hans og hversu hann kom aptur Damaškus og Hemat undir Júda fyrir Ísraels (fulltingi), það stendur skrifað í árbókum Ísraels konunga.

29 Og Jeróbóam lagðist hjá feðrum sínum, hjá Ísraels konungum, og Sakaría, hans son, varð konungur í hans stað.

15. KAPÍTULI.

Asaría (Usía) Júda konungur. Sakaría, Sallúm, Menahem, Pekahía og Peka, konungar í Ísrael.

Á 27. ári Jeróbóams, Ísraels konungs, varð Asaría konungur, sonur Amasía, Júda konungs.

2 Hann var 16 ára gamall, þá hann varð konungur, og hann ríkti 52 ár

í Jerúsalem. En móðir hans hét Jekolía, frá Jerúsalem.

3 Og hann gjörði það, sem Drottni þóknadist, í allan máta, eins og faðir hans Amasía hafði gjört,

4 Nema það, að hæðirnar voru ekki affeknar; enn þá færðu menn fórnir og brendu reykelsi á hæðunum.

5 Og Drottinn sló konúnginn svo hann var holdsveikur til dauðadags, og hann bjó í spítala (sjúklingahúsi). En Jótam, sonur konúngsins, var settur yfir konúngshúsið og dæmdi landsfólkið.

6 Það sem meira er um Asaría að segja, og alt, sem hann gjörði, þá stendur það skrifað í árbókum Júda konúnga.

7 Og Asaría lagðist hjá feðrum sínum, og var grafinn hjá þeim í Davíðsborg, og Jótam sonur hans varð konúngur í hans stað.

8 Á 38. ári Asaría, Júda konúnga, varð Sakaríja, sonur Jeróbóams, konúngur yfir Ísrael í Samaría, (og ríkti) sex mánuði.

9 Og hann gjörði það, sem Drottni mislíkaði, eins og feður hans höfðu gjört; hann veik ekki frá syndum Jeróbóams, sonar Nebats, sem hafði komið Ísrael til að syndga.

10 Og Sallúm, sonur Jabes, gjörði uppreist móti honum, og vann á honum í fólksins augnsýn, og drap hann, og varð konúngur í hans stað.

11 Það sem meira er að segja um Sakaríja, sjá! það er skrifað í árbókum Ísraels konúnga.

12 Það var Drottins orð, er hann hafði talað til Jehú, þá hann sagði: synir þínir í fjórða lið skulu sitja í Ísraels háseti; og það réttist.

13 Sallúm, sonur Jabes, varð konúngur á 39. ári Usía, Júda konúnga, og ríkti einn mánuð í Samaría.

14 Þá fór Menahem Gadíson frá Tirsá og kom til Samaría, og vann Sallúm, son Jabes, í Samaría, og drap hann og varð konúngur í hans stað.

15 Það sem meira er að segja um Sallúm, og þá uppreist, sem hann yakti, sjá! það er skrifað í árbókum Ísraels konúnga.

16 Þá vann Menahem Tífsa, og alla, sem þar voru, og hennar hérað til

Tirsá; (borginni) hafði ekki verið lokið upp fyrir honum, því drap hann alt í strá; allar þúngaðar konur sneið hann í sundur.

17 Á 39. ári Asaría Júda konúnga varð Menahem Gadíson konúngur yfir Ísrael, (og ríkti) 10 ár í Samaría.

18 Og hann gjörði það, sem Drottni mislíkaði; hann veik ekki frá syndum Jeróbóams, sonar Nebats, sem hafði komið Ísrael til að syndga, meðan hann lifði.

19 Og Fúl, Assýríu konúngur, herjaði á landið, og Menahem gaf Fúl þúsund vættir silfurs til fylgis við sig, að ríki hans staðfestist.

20 Og Menahem lagði þessi fjárútlát á Ísrael, á alla efnaða menn, til að greiða þá Assýríu konúnga, 50 sikla silfurs á hvern mann. Þá fór Assýríu konúngur heim aptur, og staðnæmðist ekki í landinu.

21 Það sem meira er að segja um Menahem, og alt, sem hann gjörði, þá stendur það skrifað í árbókum Ísraels konúnga.

22 Og Menahem lagðist hjá sínum feðrum, og Pekahía, hans son, varð konúngur í hans stað.

23 Á 50. ári Asaría Júda konúnga varð Pekahía Menahemsson konúngur yfir Ísrael í Samaría (og ríkti) tvö ár.

24 Hann gjörði það, sem Drottni líkaði illa; og hann veik ekki frá syndum Jeróbóams, sonar Nebats, sem hafði komið Ísrael til að syndga.

25 Og Peka Remalíason, riddari hans, gjörði uppreisn móti honum, og vann á honum í Samaría, í höll konúngshússins, með þeim Argob og Aríe; en með honum voru og 50 menn af Gíleads sonum; og hann drap hann og varð konúngur í hans stað.

26 En það sem meira er að segja af Pekahía, og um alt, sem hann gjörði, sjá! það er skrifað í árbókum Ísraels konúnga.

27 Á 52. ári Asaría, Júda konúnga, varð Peka, Remalía sonur, konúngur yfir Ísrael í Samaría, (og ríkti) 20 ár.

28 Og hann að hafðist það, sem Drottni mislíkaði. Hann veik ekki frá syndum Jeróbóams, sonar Nebats, sem hafði komið Ísrael til að syndga.

29 Á dögum Peka, Ísraels konungs, kom Tíglat-Píleser, Assýríu konungur, og tók Gíon, Abel-Bet-Magata, Janóa, Kedes, Hasor, Gílead, og Galíleu, alt Naftalí land, og flutti fólkíð til Assýríu.

30 Og Hósea, sonur Ela, gjörði uppreisn móti Peka, syni Remalía, og vann á honum og drap hann og varð konungur í hans stað, á 20. ári Jótams, sonar Úsía.

31 En það sem meira er að segja af Peka, og öllu, sem hann gjörði, sjá! það er skrifað í árbókum Ísraels konunga.

32 Á öðru ári Peka Remalíasonar, konungs í Ísrael, varð Jótam konungur, sonur Úsía, Júda konungs.

33 Hann hafði 5 um títugt, þá hann varð konungur, og ríkti 16 ár í Jerúsalem, en móðir hans var Jerúsa, dóttir Sadoks.

34 Og hann gjörði það, sem Drottni líkaði vel, og breytti í allan máta, eins og faðir hans Úsía hafði breytt.

35 Þó voru ekki hæðirnar af teknar; enn þá færðu menn fórnir og brendu reykelsi á hæðunum. Hann bygði hið háa port á Drottins húsi.

36 En það sem meira er að segja um Jótam og alt, sem hann gjörði, þá stendur það skrifað í árbókum Júda konunga.

37 Um það bil fór Drottinn að senda móti Júda Sýrlands konung Resín og Peka Remalíason.

38 Og Jótam lagðist hjá feðrum sínum og var grafinn hjá þeim í borg Davíðs föður síns, og Akas, hans son, varð konungur í hans stað.

16. KAPÍTULI.

Akas Júda konungur.

Á 17. ári Peka, sonar Remalía varð Akas konungur, sonur Jótams, Júda konungs.

2 Akas var títugur, þá hann varð konungur, og 16 ár ríkti hann í Jerúsalem. Og hann gjörði ei það, sem rétt var fyrir augliti Drottins, hans Guðs, eins og faðir hans Davíð.

3 Hann gekk á vegum Ísraels konunga, lét son sinn ganga gegnum eldinn, (blótaði jafnvel syni sínum), eptir viðbjóðslegum síðum þeirra

þjóða, sem Drottinn hafði út rekið frá Ísraels börnum.

4 Og á hæðunum færði hann fórnir og brendi reykelsi á hverjum hól og undir hverju blömgudu tré.

5 Þá fóru þeir Resín, Sýrlands konungur, og Peka, sonur Remalía Ísraels konungur, herför móti Jerúsalem, og þröngvuðu Akas, en orkuðu eingu í þeirri herför.

6 Á sama tíma kom Resín, Sýrlands konungur, Elat aptur undir Sýrland, og Sýrlenzkir komu til Elat, og hafa búið þar til þessa dags.

7 Þá sendi Akas menn til Tíglat-Píleser, Assýríu konungs, með þessa orðsending: eg em þinn þegn og son; kom nú og veit mér lið, og frelsa mig af hendi Sýrlands konungs og Ísraels konungs, sem hafa hafið ófrið gegn mér.

8 Og Akas tók það silfur og gull, sem fannst í Drottins húsi, og í fêhirzlu konungsins húss, og sendi sem gáfu konúnginum af Assýríu.

9 Og konungurinn í Assýríu tók þessu vel, og fór herför til Damaskus og vann borgina, og flutti borgarfólkið til Kír, og drap Resín.

10 Þá fór Akas konungur til fundar við Assýríu konung, Tíglat-Píleser, til Damaskus, og sem hann sá altarið, sem var í Damaskus, sendi Akas konungur prestinum Úría mynd altarisins og sköpulag, eptir sem það var gjört.

11 Og presturinn Úría bygði altari; rétt eptir því, sem Akas hafði sent frá Damaskus, gjörði presturinn Úría það, þangað til konungurinn kom frá Damaskus.

12 En sem konungurinn kom frá Damaskus, sá hann altarið, og konungur gekk að altarinu og fórnadi á því,

13 Og kveykti í sinni brenniförn og matfönn sinni, og helti yfir sinni drykkjarfönn, og stökti á altarið blóði sinnar þakkarförnar.

14 En eiraltarið, sem stóð frammi fyrir Drottni, færði hann fram fyrir húsið, svo að það væri ei milli (nýja) altarisins og Drottins húss, og setti það á hlið við altarið að norðanverðu.

15 Og Akas konungur bauð Úría presti og mælti: á stóra altarinu

skaltu upp tendra morgun-brennifórnirnar og matfórnirnar á kvöldin, og brennifórnir konungsins og hans matfórn og als landsfólksins og drykkjarfórn þess, og öllu blóði brennifórna og annara fórna skalt þú á það stökkva; en að því er áhrærir eiraltarið, þá ætla eg að hugsa mig um.

16 Og presturinn Úríá gjörði rétt eins og konungur Akas bauð.

17 Og Akas konungur braut skildina af borðunum, og tók af þeim skálarnar, og (eir)hafði tók hann burt af eir-nautunum, sem stóðu undir því, og setti það á steingólfíð.

18 Og hvíldardagsgöngin, sem þakið var yfir, er menn höfðu gjört að húsinu, og hinum ytri göngum konungsins, snéri hann frá Drottins húsi, sakir konungsins í Assýríu.

19 Það sem meira er að segja af Akas og hvað hann gjörði, þá er það skrifad í árbókum Júda konunga.

20 Akas lagðist hjá feðrum sínum og var grafinn hjá þeim í Davíðs borg, og hans son Esekía varð konungur í hans stað.

17. KAPÍTULI.

Hósea, seinasti konungur í Ísrael. Samverskra uppruni.

A 12. ári Akas, Júda konungs, varð Hósea Elason konungur í Samaría yfir Ísrael, (og ríkti) nú á.

2 Og hann að hafðist það, sem Drottni mislíkaði: þó ekki eins og þeir Ísraels konungar, sem undan honum höfðu verið.

3 Móti honum fór leiðangur Sal-manassar Assýríu konungur og Hósea varð hans þegn og galt honum skatt.

4 En Assýríu konungur varð áskynja um uppreisn af Hósea, því hann hafði gjört sendimenn til Só, konungsins í Egyptalandi, og ekki goldið skatt Assýríu konungi, eins og áður, árlega; þá hertók Assýríu konungur hann, og setti hann bundinn í fangelsi.

5 Og Assýríu konungur fór yfir allt landið, og upp til Samaría, og sat um hana í þrjú ár.

6 Á 9. ári Hósea tók Assýríu konungur Samaría, og flutti Ísraelsmenn til Assýríu og fékk þeim bústaði í

Hala og Habor, hjá ánni Gósan, og í stöðum Meðlumanna.

7 Og sökum þess að Ísraelssynir syndguðu móti Drottni, sínum Guði, sem hafði flutt þá úr Egyptalandi, undan hendi Faraós, Egyptalands konungs, og af því þeir óttuðust aðra guði,

8 Og gengu eptir síðum þjóðanna, sem Drottinn rak út frá Ísraelssonum, og eptir Ísraels konunga setningum,

9 Og sökum þess að Ísraelssynir að höfðust það með launung, sem rángt var, móti Drottni, þeirra Guði, og bygðu sér hæðir í öllum sínum stöðum, frá varðmannaturnum allt til borganna,

10 Og reistu sér skurðgoðalíkneski og blótlunda á hverjum háum hól, og undir hverju blómguðu trè,

11 Og brendu reykelsi á öllum hæðum, eins og þjóðirnar, sem Drottinn burt flutti frá þeim, og að höfðust þetta til að móðga Drottin,

12 Og blótuðu skurðgoð, sem Drottinn hafði sagt um við þá: þér skuluð ekki gjöra slíkt!

13 Og þó Drottinn, fyrir milligöngu allra sinna spámanna, allra sjáendanna, aðvaraði Ísrael og Júda, og segði: snúið aptur frá yðar vondum vegi, og haldið mín boðorð, mína setninga og alt það lögmál, sem eg bauð yðar feðrum, og sem eg hefi sent yður með mínum þjónum, spá-mönnum;

14 Þá gegndu þeir ekki, og voru þverbrotnir, eins og þeirra feður, sem ekki trúðu á Drottin, þeirra Guð,

15 Og fyrirlitu hans setninga og sáttmála, sem hann gjörði við feður þeirra, og hans viðvaranir, sem hann gaf þeim, og gengu eptir hægómlegum skurðgoðum, sem þeir dýrkuðu, og breyttu eptir þjóðunum, sem bjuggu alt í kring um þá, sem Drottinn hafði bannað þeim að breyta eptir,

16 Og yfirgáfu öll boðorð síns Guðs, og gjörðu sér steypt líkneski, tvo kálfa, og blótlunda, og tilbáðu allan himinsins her og þjónuðu Baal,

17 Og létu syni sína og dætur ganga í gegnum eldinn (blótuðu sonum sínum og dætrum), og fóru með spáfarir og fjölkynngi, og settu sig út

til að gjöra alt, sem Drottinn mislíkaði, til að móðga hann :

18 Þá varð Drottinn, (af öllu þessu) ákaflega reiður við Ísrael, svo hann út skúfaði þeim frá sínu augliti ; ekkert varð eptir, nema ein Júda ættkvísl.

19 (Ekki hélt samt Júda heldur boðorð Drottins, síns Guðs ; þeir gengu og eptir síðum Ísraelsmanna, sem þeir höfðu tekið upp.

20 Sökum þessa út skúfaði Drottinn allri Ísraels ætt, og auðmýkti þá, og gaf þá í hendur ræningja, þangað til hann snaraði þeim burt frá sínu augliti.

21 Ísrael hafði rífið sig frá Davíðs húsi, og tekið til konúngs Jeróbóam, son Nebats, og Jeróbóam sneri Ísrael frá Drottni og leiddi þá til stórsýnda.

22 Og Ísraelssynir breyttu eptir öllum syndum Jeróbóams, sem hann að hafðist, og viku ekki frá þeim,

23 Þangað til Drottinn út skúfaði Ísrael frá sínu augliti, eins og hann hafði talað fyrir munn allra sinna þjóna, spámannanna, og Ísrael var fluttur burt úr sínu landi til Assýríu alt til þessa dags.

24 Og Assýríu konungur lét (fólk) koma frá Babel og frá Kúta og frá Ava og frá Hemat og frá Sefarvaím, og setti það í Samariu staði, í staðinn fyrir Ísraelssyni, og þeir lögðu undir sig Samariu, og bjuggu í hennar stöðum.

25 Fyrst eptir að þeir voru seztir þar að, óttuðust þeir ekki Drottin, en Drottinn sendi ljón meðal þeirra, sem drápu nokkra af þeim.

26 Þá sögðu þeir við Assýríu konung : það fólk, sem þú fluttir og læzt búa í Samariu stöðum, þekkir ekki réttindi lands-guðsins ; því hefir hann sent ljón meðal þeirra, og sjá ! þau deyða þá, af því þeir ekki þekkja réttindi guðsins í landinu.

27 Þá bauð Assýríu konungur og mælti : farið þangað með einn af prestunum, sem þér fluttuð burt þaðan, að þeir fari þangað og búi þar, og hann kenni þeim réttindi guðsins í landinu.

28 Og svo kom einn af prestunum, sem þeir höfðu flutt burt úr Samariu,

og hann bjó í Betel og kendi þeim, hvernig þeir ættu að óttast Drottin.

29 En hver ættin (þjóðin) gjörði sér (þar að auki) sína guði, og setti þá í húsin á hæðunum, sem Samverskir höfðu gjört, hver ættin í sínum stöðum, þar sem þeir bjuggu.

30 Þeir frá Babel gjörðu sér Súkót-Benót ; þeir frá Kút gjörðu sér Nergal ; þeir frá Hemat gjörðu Asíma ;

31 Þeir frá Ava gjörðu Níbehas og Tartak, og þeir frá Sefarvaím brendu syni sína í eldi fyrir Adramelek og Anamelek, Sefarvaíms guðum.

32 Þeir óttuðust líka Drottin, og settu presta á hæðirnar af hinum lítilmótlegustu meðal þeirra, og þeir báru fórnir fyrir þá í húsunum á hæðunum.

33 Drottinn óttuðust þeir, og skurð-guðum sínum þjónuðu þeir, eptir síðum þeirra þjóða, frá hverjum þeir voru þangað fluttir.

34 Alt til þessa dags breyta þeir eptir fornun síð ; þeir óttast ekki Drottin (einan), og gjöra ei eptir þeim setningum og síðum, nè eptir lögmálinu og þeim boðorðum, sem Drottinn gaf sonum Jakobs, sem hann hafði gefið nafnið Ísrael.

35 Því Drottinn hafði gjört sáttmála við þá, og boðið þeim og sagt : þér skuluð einga aðra guði óttast, nè tilbiðja þá, nè þjóna þeim, nè færa þeim fórnir,

36 Heldur Drottinn, sem flutti yður burt úr Egyptalandi með miklum krapti og útréttum armlegg ; hann skuluð þér óttast, hann tilbiðja og honum fórnir færa ;

37 Og þá setninga, réttindi, og það lögmál, og það boðorð, sem hann hefir yður skrifað, skuluð þér halda og ætíð lifa eptir þeim, og einga aðra guði óttast.

38 Og þeim sáttmála, sem eg gjörði við yður, skuluð þér ekki gleyma, og einga aðra guði óttast ;

39 Heldur skuluð þér óttast Drottin, yðar Guð, og hann mun frelsa yður af hendi allra yðar óvina.

40 Og þeir gegndu því ekki, heldur gjörðu eptir þeirra fyrri síðum.

41 Og svona óttaðist þetta fólk Drottin, og þjónaði líka skurð-guðum

sínum; þeirra börn og barnabörn breyta, eins og þeirra feður höfðu breytt, alt til þessa dags.

18. KAPÍTULI.

Esekía Júda konungur.

AÞRIÐJA ári Hósea, sonar Ela, Ísraels konungs, varð Esekía konungur, sonur Akas, Júda konungs.

2 Hann hafði 5 um tvítugt, þá hann varð konungur, og ríkti í Jerúsalem 29 ár. Móðir hans hét Abí, dóttir Sakaría.

3 Og hann gjörði það, sem Drottni vel þóknaðist, rétt eins og Davíð faðir hans hafði gjört.

4 Hann af tók hæðirnar, og sundur braut líkneskin, og upp rætti aptur lundana, og sundur molaði eiorminn, sem Móses hafði gjört; því alt til þess tíma höfðu Ísraelssynir brent fyrir honum reykelsti, og menn nefndu hann Nehastan.

5 Hann treysti Drottni, Ísraels Guði, og eptir hann hefir einginn hans líki verið meðal allra Júda konunga, og ekki heldur meðal þeirra, sem fyrir hann voru.

6 Og hann aðhylltist Drottin, og frá honum veik hann ekki, og hélt hans boðorð, sem Drottinn hafði boðið Móses.

7 Og Drottinn var með honum, og hann breytti hyggilega í öllu, sem hann áformaði. Hann gekk undan Assýríu konungi, og var honum ekki undirgefinn.

8 Hann barði á Fílisteum alt til Gesa, og eyddi lunda, bæði varðmannaturnana og borgirnar.

9 En á fjórða ári Esekía konungs, sem var hið 7. ár Hósea, sonar Ela, Ísraels konungs, fór Salmanassar Assýríu konungur herför móti Samaría og settist um hana,

10 Og vapn hana að þremur árum liðnum. Á sjötta ári Esekía, sem var 9. ár Hósea, konungs í Ísrael, var Samaría unnin.

11 Og Assýríu konungur flutti Ísrael burt til Assýríu, til Hala og Habor við ána Gósan, og í staði Medíumanna,

12 Af því þeir gegndu ekki raust Drottins, síns Guðs, og brutu hans

sáttmála, alt sem Móses, þjón Drottins, hafði boðið, og hlýddu ekki og gjörðu ekki.

13 En á 14. ári Esekía, Júda konungs, fór Sankerib Assýríu konungur herför móti öllum Júdaborgum og vann þær.

14 Þá sendi Esekía Júda konungur til Assýríu konungs, til Lakís, og sagði svo: eg hefi misgjört; far ekki með her á hendur mér; eg vil þola það, sem þú á mig leggur. Þá lagði Assýríu konungur á Esekía, Júda konung, þrjú hundruð vættir silfurs og 30 vættir gulls.

15 Og Esekía gaf alt það silfur, sem var í Drottins húsi og í fèshirzlu konungsins húss.

16 Undir eins tók Esekía af hurðinni fyrir Drottins musteri og af dyrastöfunum gullið, sem Esekía, Júda konungur, hafði búið þá með, og gaf það Assýríu konungi.

17 En Assýríu konungur sendi Tartan, Rapsaris og Rabsake frá Lakís til Esekía konungs, með mikinn her, til Jerúsalem, og sem þeir komu til Jerúsalem, tóku þeir sèr stöðu við vatnsrennur þess efra díkis, sem liggur við þvottavallarvegin.

18 Og þeir kölluðu konunginn. Þá gekk út til þeirra Eliakím Hilkíason, sem var settur yfir konungsins hús, og skrifarinn Sebna, og Jóa Asafsson, sagnameistarinn.

19 Og Rabsake sagði við þá: talið þó við Esekía: svo segir sá mikli konungur, Assýríu konungur: hvert er það traust, sem þú reidir þig á?

20 Þú segir: enn er ráð og nógur kraptur til hernaðar! á hvern treystir þú, svo að þú hefir fallið frá mér?

21 Sjáðu nú, þú reidir þig á brotinum reyrlegg, á Egyptaland; ef einhver styður sig við hann, fer hann inn í höndina og stingst í gegnum hana; svona er Faraó, Egyptalands konungur, öllum, sem reida sig á hann.

22 Og þó þér vilduð við mig segja: vér treystum Drottni, vorum Guði, er hann þá ekki sá, hvers hæðir og ölturu Esekía hefir af tekið, og talað það í Júda og Jerúsalem: frammi fyrir þessu altari skuluð þér tilbiðja í Jerúsalem?

23 Og gjörðu nú fèlag við minn

herra, Assýríu konúng; eg skal láta þig fá 2 þúsund hesta, ef þú getur lagt til reiðmenn á þá.

24 Og hvernig getur þú rekið af höndum þér einn einasta landstjórnara, einhvern hinn minsta af þjónum herra míns? og svo reiðir þú þig á Egyptaland, vegna vagnanna og reiðmannanna!

25 Og hugsar þú eg sè hingað kominn til að herja á þenna stað án Drottins (tilhlutunar)? Drottinn hefir til mín sagt: far þú mót þessu landi, og eyð það.

26 Þá mælti Eliakím, sonur Hilkía, og Sebna og Jóa til Rabsake: tala þú sýrlenzku við þjóna þína, því vèr skiljum hana, en tala ekki við oss ebresku (Júda mál) fyrir eyrum fólksins, sem stendur á borgarveggnum.

27 Og Rabsake sagði við þá: hefir minn herra sent mig til þíns herra og til þín, til að tala þessi orð? og ekki til mannanna, sem á veggnum sitja, til þess að eta eiginn saur og drekka með yður sitt eigið þvag?

28 Þá gekk Rabsake nær, kallaði með hárrí raust og talaði á ebresku (Júda máli), og sagði: heyrið orð hins mikla konúgs, Assýríu konúgs!

29 Svo segir konúgurinn: látið ekki Esekía draga yður á talar, því hann megnar ei að frelsa yður af minni hendi;

30 Látið ei heldur Esekía hughreysta yður með trausti til Drottins, þá hann segir: Drottinn mun bjarga oss, og staðurinn mun ei verða gefinn í hönd Assýríu konúgs.

31 Hlustið ekki á Esekía! því svo segir Assýríu konúgur: gjörðið frið við mig, og komið út til mín; þá skuluð þér fá að eta, hver einn af sínu víntrè og fikjutrè, og drekka, hver einn vatn úr sínum brunni,

32 Þangað til eg kem og færi yður í annað eins land, og yðar land, þar sem er korn og must, brauð og víngarðar, viðsmjörsviður og hunáng, að þér lifið, og deyið ekki. Hlustið ekki á Esekía! því hann tælir yður og segir: Drottinn mun bjarga oss!

33 Hafa þá guðir þjóðanna frelsað hver sitt land af hendi Assýríu konúgs?

34 Hvar eru guðir þeirra í Hemat

og Arpad? Hvar guðirnir í Sefarvaim, Hena og Íva? frelsuðu þeir Samaría af minni hendi?

35 Hverjir eru þeir meðal allra landa guða, sem hafi frelsað sitt land af minni hendi? mundi þá Drottinn frelsa Jerúsalem af minni hendi?

36 Og fólkið þagði og svaraði eingu orði, því það var konúgsins skipun; hann hafði sagt: þér skuluð ekki anza honum.

37 Og þeir komu, Eliakím, sonur Hilkía, sem var settur yfir húsið, og skrifarinn Sebna, og sagnameistarinn Jóa, sonur Asafs, til Esekía í rifnum klæðum, og sögðu honum orð Rabsake.

19. KAPÍTULI.

Esekía biður, og verður dásamlega frelsaður.

EN sem Esekía konúgur heyrði þetta, reif hann klæði sín, lagði um sig sekk og gekk í hús Drottins.

2 Og hann sendi Eliakím, sem var settur yfir húsið, og skrifarann Sebna og hina elztu presta, klædda í sekki, til spámannsins Esaía, sonar Amos.

3 Og þeir sögðu til hans: svo segir Esekía: þessi dagur er þrengingar-, refsingar- og háðúngardagur; börnin eru komin í burðarliðinn, en einginn kraptur er til að fœða.

4 Líklega heyrði Drottinn, þinn Guð, öll orð Rabsakes, sem herra hans, Assýríu konúgur, sendi, til að atyrða hinn lifanda Guð, og Drottinn, þinn Guð, mun refsa fyrir þau orð, sem hann heyrði; send þá bæn þína í hæðirnar fyrir leifarnar, sem eptir eru orðnar (af fólkinu).

5 Þegar þjónar Esekía konúgs komu til Esaía,

6 Þá sagði Esaía til þeirra: segið svo yðar herra: svo segir Drottinn: hræðstu ekki þau orð, sem þú heyrðir, sem þú heyrðir sveina Assýríu konúgs atyrða mig með.

7 Sjá! eg vil hleypa í hann anda nokkrum, og hann skal heyra tíðindi, og snúa heim aptur í sitt land, og eg skal láta hann falla fyrir sverði í sínu eigin landi.

8 Og Rabsake fór aptur og hitti Assýríu konúng, þar sem hann var að herja á Líbna; því hann hafði heyrt, að hann hefði tekið sig upp frá Lakís.

9 Þá frétti hann það um Tíraka, Blálands konung, að menn sögðu : sjá! hann er lagður af stað til að berjast við þig. Þá gjörði hann aptur sendimenn til Esekía, og sagði :

10 Segið Esekía Júda konungi : lát ekki þinn Guð, sem þú treystir á, svikja þig, þar þú segir : Jerúsalem verður ekki gefin í hönd Assýríu konungs.

11 Sjá! þú hefir heyrt, hvernig Assýríu konungar hafa farið með öll lönd, hversu þeir hafa eytt þau, og mundir þú þá frelsast?

12 Hafa þá guðir þjóðanna, sem fedur mínir hafa gjöreytt, frelsað þær, Gósan og Haran og Resef og Edens syni í Telassar?

13 Hvar er Hemats konungur, og Arpads konungur, og konungur staðarins Sefarvaim, í Hena og Íva?

14 Og Esekía tók bréfið úr hendi sendibodans og las það, og gekk í Drottins hús, og út breiddi það fyrir Drottni.

15 Og Esekía gjörði bæn sína frammi fyrir Drottni, og mælti : Drottinn, Guð Israels, sem situr yfir kerúbum, þú ert einn Guð allra jarðarinnar konungsríkja, þú hefir gjört himin og jörð.

16 Hneig, Drottinn, þitt eyra, og heyr! opna þín augu, og sjá! og heyr Sankeríbs orð, sem hann sendi til að smána með himn lifanda Guð.

17 Drottinn! sannarlega hafa Assýríu konungar eyðilagt þjóðir og þeirra lönd,

18 Og hafa kastað guðum þeirra í eld; því þeir eru eingir guðir, heldur handaverk manna, trè og steinn; þeir hafa af máð þá.

19 En Drottinn, vor Guð, hjálpa oss af hans hendi, svo öll ríki jarðarinnar kannist við, að þú, Drottinn! ert sá eini Guð.

20 Þá sendi Esaía Amosson til Esekía og mælti : svo segir Drottinn, Israels Guð : eg hefi heyrt það, sem þú baðst mig um, viðvíkjandi Assýríu konungi Sankeríb.

21 Það er það orð, sem Drottinn hefir talað um hann : þig fyrirlítur, að þér hæðist júngfrúin Síonsdóttir; Jerúsalems dóttir skekur höfuðið að þér.

22 Hvern hefir þú smánað og lastað, og móti hverjum upp lypt þinni raust? Þú hefir hafð þín augu hátt gegn Israels heilaga (Guði)!

23 Þú hefir látið þinn sendiboda smána Drottin, og sagt : með minna vagna grúa stè eg upp á fjállhæðirnar, Líbanons hlíðar, og eg hjó upp þess (fjalls) sedrusvið og einvala furutrè, og ætla mér að koma til Karmelsskógar yztu heimkynna.

24 Eg gref eptir útlendum vötnum og drekk þau, og þurka með sporum minna fóta allar djúpar ár.

25 Hefir þú ekki heyrt, að eg fyrir löngu hefi þetta gjört, og frá gömlum tíðum undir búid það? Nú hefi eg látið það koma (þér í koll), að þú gjörðir rambygðar borgir að eyði steinhrúgum.

26 Og innbúar þeirra skelfdust magnlausir, og urðu til skammar; þeir urðu sem gras akursins, og grænar jurtir, sem gras á þökum, og brent korn, áður en það er fullvaxið.

27 En eg þekki þína setu, og þinn útgang og inngang, og þinn ofsa gegn mér.

28 Vegna þíns ofsa við mig, og vegna þess að ofmetnaður þinn er kominn mér til eyrna, set eg minn hring í þínar nasir, og minn bitil þér í munn, og leiði þig aptur þann veg, sem þú ert kominn.

29 Og þetta skal vera þér til merkis : eitt árið átuð þér hið síðvaxna, og annað árið hið sjálfvaxna, og á þriðja árinu skuluð þér sá og upp skera, og planta vínvið, og eta ávöxt hans.

30 Hinir frelsuðu af Júda húsi, þeir, sem eptir hafa orðið, skulu hér eptir festa reitur að neðan, og bera ávexti að ofan,

31 Því frá Jerúsalem skulu leifar koma, og frelsaðir frá Síonsfjalli; vandlaeti Drottins alsherjar skal gjöra slíkt.

32 Því segir Drottinn svo um Assýríu konung : hann mun ei koma í þenna stað, eingri ör þangað inn skjóta, og eingum skildi að honum snúa, og eingan vegg móti honum upp hlaða.

33 Þann veg, sem hann kemur, mun hann fara aptur, og ekki koma í þenna stað, segir Drottinn.

34 Eg ver þenna stað og frelsa hann,

mín vegna, og vegna þjóns míns Davíðs.

35 Og sömu nótt fór engill Drottins, og sló í hel í herbúðum Assýrískra 185 þúsundir manns. Og er menn risu upp árla daginn eptir, sjá! þá lá þar alt fult af dauðra manna líkum.

36 Þá tók Sankerib Assýríu konungur sig upp, fór burt, og sneri aptur og settist að í Ninive.

37 Og sem hann baðst fyrir í húsi Nisroks, síns guðs, unnu synir hans, Adramelek og Sareser, á honum með sverði; en þeir flúðu í landið Ararat. Og Asarhaddon, hans son, varð konungur í hans stað.

20. KAPÍTULI.

Esekía sjúkdómur, bati, hégómashapur og dauði.

Á ÞEIM tíma varð Esekía dauðsjúkur. Þá kom Esaía spámaður Amosson til hans, og mælti við hann: svo segir Drottinn: ráðstafa þínu húsi, því þú munt deyja, og ekki lifa.

2 Þá snéri hann sér til veggjar, bað til Drottins og mælti:

3 Æ, Drottinn! minnstu þó þess að eg hefi gengið fyrir þér með trúmennsku og með einlægu hjarta, og gjört það, sem þér velt líkaði. Og Esekía grét mikið.

4 En áður en Esaía var kominn þaðan í miðjan staðinn, kom orð Drottins til hans svo látandi.

5 Snú við aptur og seg til Esekía, höfðingja míns fólks: svo segir Drottinn, Guð föður þíns Davíðs: eg hefi heyrt þína bæn, sæð þín tár, eg vil láta þér batna, á þriðja degi skaltu ganga í Drottins húð.

6 Og eg bæti við æfi þína 15 árum, og af hendi Assýríu konungs vil eg frelsa þig og þenna stað, og eg vil verja þenna stað vegna mín, og vegna þjóns míns Davíðs.

7 Og Esaía mælti: komið með fikjuköku! og menn komu með hana og lögðu hana á meinið; þá batnaði honum.

8 Og Esekía sagði við Esaía: hvert er merki þess, að Drottinn vilji lækna mig, og að eg muni ganga í Drottins hús á þriðja degi?

9 Og Esaía svaraði: það sè þér merki af Drottni, að Drottinn muni gjöra það, sem hann hefir talað; á

skugginn að ganga 10 línur áfram eða 10 línur aptur á bak?

10 Og Esekía sagði: það er hægt fyrir skuggann að lækka um 10 línur; það vil eg ekki, heldur að skugginn gangi 10 línur aptur á bak.

11 Þá kallaði spámaðurinn Esaía til Drottins, og hann lét skuggann ganga á sólskífunni aptur á bak 10 línur, þar sem hann var niður genginn, á Akabs sólskífu.

12 Um þetta leyti sendi Beróðak Baladan, sonur Baladans, konungur í Babel, bréf og gáfur til Esekía, af því hann hafði heyrt, að Esekía hefði verið sjúkur.

13 Og Esekía fagnaði þeim vel, og sýndi þeim alt sitt fêhirzluhús, silfríð og gullið og ilmjurtnar, og hið dýra viðsmjör, og alt sitt vopnabúr, og alt það, sem var í fêhirzlu hans; það var ekkert til, sem Esekía ekki sýndi, í hans húsi og í öllu hans veldi.

14 Þá kom spámaðurinn Esaía til konungs Esekía og mælti til hans: hvað hafa þessir menn sagt þér? Og Esekía svaraði: úr fjarlægum landi eru þeir komnir, frá Babel.

15 Og hann mælti: hvað hafa þeir sæð í þínu húsi? Og Esekía svaraði: alt, sem í mínu húsi er, hafa þeir sæð; ekkert er í mínum hirzlum, sem eg ekki hefi sýnt þeim.

16 Þá mælti Esaía við Esekía: heyr Drottins orð:

17 Sjá! þeir dagar munu koma, að alt, sem í þínu húsi er, verður flutt burt, og það, sem feður þínir hafa safnað, alt til þessa dags til Babel; ekkert mun eptir verða, segir Drottinn.

18 Og af þínum sonum, sem af þér koma, sem þú munt eignast, munu þeir taka nokkra, að þeir verði herbergjasveinar í höll konungsins í Babel.

19 Og Esekía sagði til Esaía: gott er það Drottins orð, sem þú hefir talað! og hann mælti: gott og vel! eg óska að eins, að farsæld og friður við haldist, meðan eg lifi!

20 En það sem meira er að segja af Esekía og öllum hans hreystiverkum, og öllu, sem hann gjörði, og hversu hann til bjó dikið og vatnsrennurnar, og leiddi vatnið inn í staðinn, þá

stendur það skrifað í árbókum Júda konunga.

21 Og Esekía lagðist hjá feðrum sínum, og Manasse, hans son, varð konungur í hans stað.

21. KAPÍTULI.

Manasse og Amon, Júda konungar.

TÓLF ára gamall var Manasse, þá hann varð konungur, og 55 ár ríkti hann í Jerúsalem, en móðir hans hét Hefsiba.

2 Og hann gjörði það, sem Drottnei mislíkaði, eptir viðurstygð þjóðanna, sem Drottinn hafði rekið burt frá Ísraelssonum.

3 Og hann bygði aptur þær hæðir, sem Esekía faðir hans hafði af máð; hann reisti Baal altari, gjörði blótlunda, eins og Akab Ísraels konungur hafði gjört, og tilbað allan himinsins her og þjónaði honum.

4 Og hann bygði altari í Drottins húsi, um hvert Drottinn hafði sagt: í Jerúsalem vil eg setja mitt nafn.

5 Og hann bygði altari öllum himinsins her í báðum forgörðunum Drottins húss.

6 Og hann fórnfærði syni sínum á eldi, fór með kukl og táknþýðingar, setti menn til að leita frétta af dauðum og fjölkynngismenn, og að hafðist margt ítt fyrir Drottins augliti, honum til móðgunar.

7 Og hann setti blótskógarskurðgoð (Astarte líkneski), er hann hafði gjört, í það hús, um hvert Drottinn hafði sagt við Davíð og hans son Salómon: í þessu húsi og í Jerúsalem, sem eg hefi valið af öllum Ísraels ættkvíslum, vil eg setja nafn mitt að eilífu.

8 Og eg vil ei frammar láta Ísraels fót ganga úr landinu, sem eg gaf þeirra feðrum, ef þeir gefa því gaum, að breyta algjörlega, eins og eg hefi boðið þeim, og eptir öllum þeim lögum, sem Móses, þjón minn, bauð þeim.

9 En þeir hlýddu ekki, og Manasse leiddi þá afvega, svo þeir breyttu ver en þær þjóðir, sem Drottinn hafði af máð frá Ísraelssonum.

10 Og Drottinn talaði fyrir þjóna sína, spámennina, og mælti:

11 Sakir þess að Manasse Júda konungur hefir að hafzt þessa viðurstygð,

verri en alt það, sem Amóritar hafa gjört, sem á undan honum voru, og með sínum skurðgoðum komið Ísrael til að syndga.

12 Því segir Drottinn Ísraels Guð, svo: sjá! eg leiði ógæfu yfir Jerúsalem og Júda, svo að hverjum, sem heyrir, skal fyrir báðum eyrum gella.

13 Eg vil draga yfir Jerúsalem Samariu mælivað, Akabs blýlóð, og sópa Jerúsalem burt, eins og menn sópa af diskum; þá menn hafa það gjört, hvolfá menn þeim.

14 Og eg yfirgef leifar minnar eignar, og gef þá í hönd þeirra óvinum, að þeir verði óvinum sínum að bráð og herfangi;

15 Vegna þess þeir hafa að hafzt það, sem mér illa líkaði, og móðgað mig, frá þeim degi að eg flutti þá úr Egyptalandi allt til þessa dags.

16 Líka út helti Manasse miklu saklausu blóði, þangað til að hann fyllti Jerúsalem með því, frá einum enda til annars, auk þess, að hann með sínum syndum kom Ísrael til að syndga, svo þeir gjörðu það, sem Drottnei mislíkaði.

17 En það sem meira er af Manasse að segja, og öllu, sem hann gjörði, og hans syndum, er hann drýgði, þá stendur það skrifað í árbókum Júda konunga.

18 Og Manasse lagðist hjá feðrum sínum og var grafinn í jurtagardinum hjá húsi sínu, í garði Úsa, og Amon, hans son, varð konungur í hans stað.

19 Amon hafði tvo um tvítugt, þá hann varð konungur, og ríkti tvö ár í Jerúsalem. Móðir hans hét Mesúlemet, og var dóttir Harús frá Jótba.

20 Hann að hafðist það, sem Drottnei mislíkaði, eins og Manasse faðir hans hafði gjört,

21 Og gekk algjörlega á þeim vegum, sem faðir hans hafði gengið, og þjónaði goðum, sem faðir hans hafði þjónað, og tilbað þau,

22 Og yfirgaf Drottin, sinna feðra Guð, og gekk ekki á vegum Drottins.

23 Og Amons þegnar samsórust móti honum, og drápu konunginn í hans húsi.

24 En landsfólkið drap alla samsærmennina móti Amon konungi, og

landsfólkið gjörði Jósía, hans son, að konungi í hans stað.

25 En það sem meira er að segja um Amon, hvað hann gjörði, þá stendur það skrifað í árbókum Júda konunga.

26 Og menn grófu hann í hans gróf í garði Úsa, og Jósía, hans son, varð konungur í hans stað.

22. KAPÍTULI.

Jósía konungur. Lögbokin fínst.

JÓSÍA var 8 ára, þá hann varð konungur, og 30 ár rékti hann í Jerúsalem; en móðir hans var Jedída, dóttir Adaja frá Baskat.

2 Og hann gjörði það, sem rétt var fyrir Drottins auglýsingu, og gekk á vegum föður síns Davíðs, og vök hvorki til hægri né vinstri.

3 En á 18. ári konungsins Jósía sendi konungurinn Safan, son Asalía, sonar Mesúlams, skrifarann í Drottins hús, og sagði:

4 Gakk til höfuðprestsins Hilkía, að hann taki af þeim peningum, sem inn komið hafa í Drottins hús, sem dyraverðirnir hafa safnað af fólkinu,

5 Og að menn fái þá í hendur þeim mönnum, sem teknir eru í Drottins hús, að þeir gefi þá þeim mönnum, sem verkið vinna í Drottins húsi, til að bæta það sem hrörnað er á húsinu,

6 Timburmönnum, byggíngamönnum, múrurunum, til að kaupa fyrir við og höggna steina, til endurbótar húsinu.

7 Þó séu ekki reiknaðir við þá þeir peningar, er þeim verða fengnir, því þeir fara með þá, sem þeir vita bez.

8 Þá mælti æðsti presturinn, Hilkía, við skrifarann Safan: og hefi fundið lögbokina í Drottins húsi. Og Hilkía fékk Safani bókina, og hann las hana.

9 Og skrifarinn Safan kom til konungsins og sagði konungi frá og mælti: Þínir þjónar hafa látið peningana af hendi, sem voru í Drottins húsi, og hafa fengið þeim í hönd, sem verkið vinna, sem teknir eru til þess í Drottins hús.

10 Og skrifarinn Safan sagði frá þessu konunginum og mælti: Presturinn Hilkía hefir fengið mér bók, og Safan las hana fyrir konunginum.

11 En sem konungur heyrði orð lög málsbókarinnar, reif hann sín klæði.

12 Og konungur bauð prestinum Hilkía og Ahíkam, syni Safans, og Akbor, syni Mikaja, og Safan skrifara, og Asalía, konungsins þjóni (og mælti).

13 Farið og spyrjið Drottin fyrir mig og fyrir fólkið og fyrir allt Júdaland um orð þeirrar fundnu bókar. Því mikil er reiði Drottins, sem yfir oss er upptendruð, sakir þess að vorir feður hafa ekki hlýtt orðum þessarar bókar, og ekki alveg breytt, sem oss er fyrir skrifað.

14 Þá gengu þeir presturinn Hilkía og Ahíkam og Akbor og Safan og Asalía til spákonunnar Húlða, konu Sallúm, sonar Tikva, sonar Harhas, sem geymdi klæðin (en hún bjó í hinum hluta Jerúsalems), og þeir töluðu við hana.

15 Og hún, sagði við þá: svo segir Drottinn, Ísraels Guð: segið þeim manni, sem sendi yður til mín:

16 Svo segir Drottinn: sjá! eg leiði ógæfu yfir þenna stað og hans innbúa, öll orð bókarinnar, sem Júda konungur hefir lesið.

17 Sökum þess þeir hafa yfirgefið mig og brent reykersi fyrir öðrum guðum, til að móðga mig með öllum verkum sinna handa, þá er mín reiði upptendruð yfir þessum stað, og mun ekki slokkna.

18 En segið Júda konungi sem sendi yður til að spyrja Drottin: svo segir Drottinn, Ísraels Guð: hvað þau orð áhróerir, sem þú hefir heyrt,

19 Þá, af því þitt hjarta komst við, og þú auðmýktir þig fyrir Drottin, þá þú heyrðir, hvað eg hafði talað gegn þessum stað og hans innbyggjendum, að þeir skyldu verða að eyðilegging og bölvun, og af því þú reifst þín klæði og græzt fyrir mér, þá hefi eg bænheyrt þig, segir Drottinn.

20 Sjá! þessvegna vil eg safna þér til þinna fedra, og þú skalt komast í þína gróf með fríði, og þín augu skulu ekki sjá alla þá óhamingju, sem eg leiði yfir þenna stað. Og þeir færðu konunginum svar.

23. KAPÍTULI.

Jósía leiðréttir margt. Jóahas og Jóakím konungar.

ÞÁ sendi konungurinn og safnaði að sér öllum öldungunum í Júda og Jerúsalem.

2 Og konungurinn gekk í Drottins hús, og allir Júdamenn og allir Jerúsalems innbúar með honum, og prestarnir og spámennirnir og alt fólkið, smáir og stórir, og hann las fyrir eyrum þeirra öll orð sáttmálsbókarrinnar, sem fanst í Drottins húsi.

3 Og konungur stóð við stólpann og gjörði sáttmála fyrir Drottins augliti, að adhyllast Drottin, að halda hans boð, lög og setninga af öllu hjarta og allri sálu, til að fullnægja þeim orðum sáttmálans, sem skrifuð stóðu í þessari bók. Og alt fólkið gekk á þessum sáttmála.

4 Og konungurinn bauð Hilkía höfuðprestinum, og hinum óæðri prestum og dyraörðunum, að taka burt úr Drottins musteri öll áhöld, sem höfðu verið gjörð fyrir Baal og Astarte og allan himinsins her; og hann brendi þau fyrir utan Jerúsalem á Kedronsvelli, og askan var flutt til Betel.

5 Og hann rak burt skurðgoðaprestana, sem Júda konungar höfðu sett, sem brendu reykelsi á hæðunum í Júda borgum og í kring um Jerúsalem, og þá, sem brendu reykelsi fyrir Baal, sólu, túngli og himinmerkjunum og fyrir öllum himinsins her.

6 Og hann tók burt Astarte líkneski úr Drottins húsi og flutti úr Jerúsalem og brendi það í Kedronsdal, og sundur molaði í Kedronsdal, og stráði öskunni yfir grafir almúgamanna.

7 Og hann braut niður þau saurlífis-hús, sem voru hjá Drottins húsi, þarsem konur ófu tjalddúka fyrir Astarte.

8 Og hann lét alla presta koma úr Júdastöðum, og vanhelgaði hæðirnar, þarsem prestarnir höfðu brennt reykelsi, frá Geba til Berseba, og reif niður hæðirnar fyrir borgarhlíðunum, líka þær, sem voru fyrir dyrum Jósúa, borgarstjórans, á vinstri hönd við borgarhlíðið.

9 Þó fórnðu prestar hæðanna ekki

á Drottins altari í Jerúsalem, heldur átu ósýrð brauð með bræðrum sínum.

10 Og hann vanhelgaði Tófel í Hinnomsbarna dal, að einginn þaðan af skyldi láta í eldinn fyrir Mólok son eða dóttur.

11 Hann tók líka í burt þá hesta, sem Júda konungar höfðu helgað sólinni, hjá gángxinum að Drottins húsi, við hirðmannsins Netanmeleks bústað, sem var í (Parvarím) forstaðnum; og vagna sólarinnar brendi hann í eldi.

12 Og þau ölturu, sem voru á þakinu á Akabs sal, sem Júda konungar höfðu bygt, og ölturu, sem Manasse hafði reist í báðum forgörðum Drottins húss, reif konungurinn niður, og lét sem skjótast flytja þaðan, og kastaði ösku þeirra í Kedronsdal.

13 Og þær hæðir, sem voru fram undan Jerúsalem, hœgra megin (sunnanvert), við Mashitsfjall, sem Salómon, Ísraels konungur, hafði bygt Síðonsmanna leiða goði Astarte, og Kamos, Móabítanna viðurstygð, og Milkóm, viðbjóð Ammonssona, vanhelgaði konungurinn.

14 Og hann sundur braut líkneskin og upp rœtti blótlundana, og fyllti þeirra pláss með mannabeinum.

15 Sömu leiðis reif hann niður altarið í Betel, hæðina, er Jeróbóam, sonur Nebats, hafði bygt, sá sem kom Ísrael til að syndga, bæði það sama altari og hæðina reif hann niður, og brendi hæðina, sundur molaði hana í ryk, og brendi lundinn.

16 Og Jósía litaðist um og sá þar grafir, sem voru á hinu sama fjalli: þá sendi hann og lét sækja beinin í grafirnar, og brendi þau á altarinu, og vanhelgaði það, eptir orði Drottins, sem guðsmaðurinn kunngjörði, sá sem boðaði þetta.

17 Og hann mælti: hvaða líksteinn er þarna, sem eg se? og borgarmennirnir svörðu honum: það er gröf þess guðsmanns, sem kom frá Júda, og kunngjörði það, sem þú hefir nú gjört við altarið.

18 Og hann mælti: látið hann vera; eingin ónáði hans bein! og hans bein frelsuðu líka bein spámannsins, sem kom frá Samaría.

19 Jósía tók einneginn burtu öll

hæðahúsin í Samariu, borginni, sem Ísraels konungar höfðu bygt til móðgunar (Drottni), og fór með þau öldungis eins og í Betel.

20 Og hann förnfærði alla hæðanna presta, sem þar voru, á ölturunum, og brendi á þeim mannabein, og fór síðan heim aptur til Jerúsalem.

21 Og konungurinn bauð öllu fólkinu og mælti : haldið Drottni, yðar Guði, páska, eins og skrifað stendur í þessari sáttmálsbók.

22 Því eingir slíkir páskar höfðu verið haldnir frá dögum dómaranna, sem dæmt höfðu Ísrael, og á öllum tímum Ísraels konunga og Júda konunga;

23 En á 18. ári Jósía konungs voru þessir páskar haldnir Drottni í Jerúsalem.

24 Og Jósía af máði þá, sem leituðu frétta af dauðum, og spásagnarmenn, líkneski og skurðgoð, og alla víðurstygð, sem fanst í Júda landi og Jerúsalem, til að fullnægja lögmálsins orðum, sem stóðu skrifuð í þeirri bók, er Hilkía prestur hafði fundið í Drottins húsi.

25 Einginn konungur hafði verið hans maki á undan honum, sem snéri sér svo til Drottins af öllu hjarta og allri sálu, og af öllum möetti, algjörlega eptir Mósis lögmáli : og eptir hann hefir ekki hans líki verið.

26 Þó hvarf Drottinn ekki frá sinni miklu reiði, sem hann var upp tendraður af gegn Júda, sakir allrar þeirrar móðgunar, sem Manasse hafði egnt hann með.

27 Og Drottinn sagði : Eg vil burt skúfa Júda frá mínu augliti, eins og eg hefi burt skúfað Ísrael, og eg burt snara þessari borg, Jerúsalem, sem eg hefi út valið, og því húsi, um hvert eg sagði : mitt nafn skal þar búa.

28 En það sem meira er af Jósía að segja og af öllu, sem hann gjörði, þá stendur það skrifað í árbókum Júda konunga.

29 Á hans dögum fór Faraó Nekó Egyptalands konungur, herför mót Assýríu konungi til árinna Frat, og konungur Jósía fór til fundar við hann, og (hann) drap hann í Megiddó, þegar hann var búinn að sjá hann.

30 Og hans menn fluttu hann dauðan

á vagni frá Megiddó og til Jerúsalem, og grófu hann í sinni gróf. Og landsfólkið tók Jóakas, son Jósía, og smurði hann, og gjörði að konungi í stað föður síns.

31 Jóakas hafði þrjá um tvítugt, þá hann varð konungur, og ríkti þrjá mánuði í Jerúsalem. Móðir hans hét Hamútal, dóttir Jeremía frá Líbna.

32 Hann gjörði það, sem Drottni mislíkaði, algjörlega sem feður hans höfðu gjört.

33 Og Faraó Nekó lét binda hann í Ribla í landinu Hemat, að hann skyldi ei frammar ríkja í Jerúsalem, og lagði skattgjald á landið, 100 vættir silfurs og 10 vættir gulls.

34 Og Faraó Nekó gjörði Eliakím, Jósía son, konung í Jerúsalem í stað föður hans, og breytti nafni hans, og lét hann heita Jójakím : en hann fór með Jóakas til Egyptalands, og þar dó hann.

35 Og Jójakím gaf Faraó silfur og gull ; lagði samt skatt á landið, til þess að geta galdið peningana eptir Faraós skipun ; af sérhverjum á meðal fólksins í landinu tók hann silfur og gull eptir hans efnum, til að svara því Faraó Nekó.

36 Jójakím hafði 5 um tvítugt, þá hann varð konungur, og ríkti 11 ár í Jerúsalem ; en móðir hans hét Sebüda, og var dóttir Pedaja frá Rúma.

37 Og hann gjörði það, sem Drottni mislíkaði, rétt eins og feður hans höfðu gjört.

24. KAPÍTULI.

Jójakím og Jójakín, Júda konungar, og Sedekía.

Á HANS dögum fór konungurinn í Babel, Nebúkadnesar, herför, og Jójakím varð honum undirgefnur í 3 ár, en gekk undan honum aptur.

2 Þá sendi Drottinn móti honum her úr Kaldeu, her af Sýrlandi, Móabíta her, og Ammonssona her ; til Júdaríkis sendi hann þenna her, til að eyða það, eptir orði Drottins, sem hann hafði talað fyrir munn sinna þjóna, spámannanna.

3 Sannarlega fór svo fyrir Júdaríki eptir Drottins boði, til að koma því burt frá hans augliti, sakir Manasse synda, sakir als þess, sem hann hafði gjört.

4 Og líka sakir þess saklausa blóðs, sem hann út holti, og það sem fylti Jerúsalem með saklausu blóði, og Drottinn vildi ekki fyrirgefa.

5 En það sem meira er að segja af Jójakím, og hvað hann gjörði, þá stendur það skrifað í árbókum Júda konunga.

6 Og Jójakím lagðist hjá feðrum sínum, og Jójakín, hans son, varð konungur í hans stað.

7 En Egyptalands konungur fór ei framar úr sínu landi; því konungurinn í Babel hafði tekið alt, sem Egyptalands konungar áttu, frá Egyptalandslæk til árinna Frat.

8 Jójakín var 18 ára gamall, þá hann varð konungur, og ríkti þrjá mánuði í Jerúsalem; en móðir hans hét Nehústa, dóttir Elnatans í Jerúsalem.

9 Og hann gjörði það, sem Drottni mislíkaði, rétt eins og faðir hans hafði gjört.

10 Á sama tíma komu þjónar Nebúkadnesars, konungs í Babel, með her að Jerúsalem, og staðurinn var umsetinn.

11 Og Nebúkadnesar, konungur í Babel, kom til staðarins, meðan hans þjónar umsátu hann.

12 Þá gekk Jójakín, Júda konungur, út til konungsins í Babel, hann og móðir hans og þjónar og herforingjar hans og hirdmenn; og konungurinn í Babel handtók hann á 8. ári ríkisstjórnar hans.

13 Og hann tók þaðan alla fjársjóðu Drottins húss og alla fjársjóðu konungsins húss; hann tók og gullbúnaðinn af öllum áhöldum, sem Salómon, Ísraels konungur, hafði látið gjöra í Drottins húsi, eins og Drottinn hafði talað.

14 Og hann flutti burt alla Jerúsalem, og alla herforingja og alt herlið: 10 þúsundir voru burtfluttar, allir timburmenn og smiðir; ekkert var eptir, nema almúgafólkið í landinu.

15 Og hann flutti Jójakím burt til Babel; og móður konungsins og konur konungsins, og hans hirdmenn, og alla göfuga menn í landinu hertók hann, og flutti frá Jerúsalem til Babel.

16 Og alt herlið, 7 þúsund manns, og þúsund timburmenn og smiði, alla

hrausta og vopnfæra menn, þá hertók konungurinn í Babel, og flutti frá Jerúsalem til Babel.

17 Og konungurinn af Babel gjörði Metanía, hans föðurbróður, að konungi í hans stað, og breytti nafni hans, og kallaði hann Sedekía.

18 Sedekía hafði einn um tvítugt, þá hann varð konungur, og 11 ár ríkti hann í Jerúsalem; en móðir hans hét Hamítal, dóttir Jeremía frá Líbna.

19 Og hann gjörði það, sem Drottni misþóknaðist, rétt eins og Jójakím hafði gjört.

20 Því sakir Drottins reiði gekk það svo Jerúsalem og Júda, þangað til hann burt snaraði þeim frá sínu augliti. Og Sedekía gekk undan konunginum af Babel.

25. KAPÍTULI.

Jerúsalem unnin. Gedalía drepinn.

Á NÍUNDA ári hans ríkisstjórnar, á 10. degi hins 10. mánaðar, kom Nebúkadnesar konungur í Babel, hann og allur hans her, til Jerúsalem, og settist um hana, og þeir bygðu hervirki umhverfis hana.

2 Og staðurinn var umsetinn, þangað til á 11. ári Sedekía konungs.

3 En á 9. degi í (fjórða) mánuði var húngríð orðið mikið í staðnum, og þar var ekkert brauð fyrir landsfólkið.

4 Þá var brotitz inn í staðinn, og allur herinn flúði um nóttina út um hliðið milli beggja veggjanna hjá konungsins garði; en Kaldeumenn lágu alt í kring um staðinn, og konungur flúði veginn, sem liggur út til sléttlendisins.

5 En Kaldeumannaherinn elti konunginn, og náði honum á sléttlendinu hjá Jeríkó, og allur hans her tvístraðist frá honum.

6 Og þeir hertóku konunginn, og færðu hann konunginum af Babel í Ribla, og lögðu dóm á hann.

7 Og þeir slátruðu Sedekía sonum fyrir hans augum, og blinduðu Sedekía á hans augum, og bundu hann viðjum, og fluttu hann til Babel.

8 Og í fimmta mánuði, á 7. degi mánaðarins, það var 19. ár konungs Nebúkadnesars, konungs í Babel, kom Nebúsaradan, fóringi lífvarð-

anna, þjón konungsins í Babel, til Jerúsalem,

9 Og brendi Drottins hús og konungsins hús; og öll hús í Jerúsalem, öll stór hús brendi hann í eldi.

10 Og Jerúsalems veggir allt um kring reif allur Kaldeumanna her niður, sá sem var með foringja lífvarðanna.

11 Og leifar fólksins, sem eptir voru orðnar í staðnum, og strokumenn þá, sem hlaupið höfðu til konungsins í Babel, og allan annan fólksfjöldann, flutti Nebúsaradan, lífvarða foringi, í burtu.

12 En af hinu óæðra fólki í landinu lét hann eptir verða vingarðsmenn og böendur.

13 Og Kaldeumenn brutu í sundur eirstólpana í Drottins húsi, og bordin og eirhafið í Drottins húsi, og fluttu eirið úr því til Babel.

14 Og katlana og pönnurnar og knífana og bikarana, og öll eiráhöldin, sem voru höfð við þjónustugjörðina, tóku þeir.

15 Og glóðarkerin, og fórnarbollana, sem voru af gulli og silfri, tók foringi lífvarðanna.

16 Báða stólpana og annað hafið og bordin, sem Salómon hafði gjört fyrir Drottins hús; eirið á öllum þessum áhöldum varð ekki gegið.

17 18 Álna háir var annar stólpinn, og ofan á honum hnúður af eiri, og hæð hnúðsins var 3 álnir, og netverk og kjarnepli (granatepli) voru allt í kring um hnúðinn, allt af eiri, og eins var netverk á hinum stólpanum.

18 Og foringi lífvarðanna tók Seraja, höfuðprestinn, og Sefanía, prest af annari röð, og þá þrjá dyraverði,

19 Og úr staðnum tók hann hirðmann, sem settur var yfir hermennina, og fimm þeirra manna, sem stóðu fyrir konúnginum, og sem fundust í staðnum, og skrifarann, hershöfðingjann, sem valdi til hersins landsfólkið, og 60 menn af landsfólkinu, sem fundust í staðnum,

20 Þá tók Nebúsaradan, foringi

lífvarðanna, og færði þá konúnginum í Babel til Ribla.

21 Og konúngurinn í Babel vann á þeim og drap þá í Ribla í héraðinu Hemat. Þannig var Júða fólk burtu flutt.

22 Og yfir fólkið, sem eptir varð í landinu Júða, sem Nebúkadnesar, konúngur í Babel, lét eptir verða, yfir það setti hann Gedalía, son Ahíkams Safanssonar.

23 Og sem allir herforingjarnir, þeir og þeirra menn, heyrðu, að konúngurinn í Babel hafði sett Gedalía (yfir landið), komu þeir til Gedalía til Mispá. Ísmael, sonur Netanía, og Jóhanan, sonur Kareas, og Seraía, sonur Tanhúkets, Netófatitinn, og Jaasanía, sonur Maekatis, þeir og þeirra menn.

24 Og Gedalía sór þeim og þeirra mönnum, og mælti: verið óhræddir við þjóna Kaldeumanna, verið kyrrir í landinu, og verið undirgefni Babels konungi, þá mun yður vel vegna.

25 En á 7. mánuði kom Ísmael, sonur Netanía, sonur Elísama, af hinni konúnglegu ætt, og 10 menn með honum, og drápu Gedalía, og þá Júða og Kaldeumenn, sem hjá honum voru í Mispá.

26 Þá tók allt fólk sig til, smáir og stórir, og herforingjarnir, og fóru til Egyptalands; því þeir voru hræddir við Kaldeumenn.

27 En á 37. ári eptir burtflutning Jójakíns, Júða konungs, í 12. mánuði, 27. dag mánaðarins, tók Evíl-Meró-dak, konúngurinn í Babel, það ár sem hann kom til ríkis, Jójakín, Júða konúng, úr myrkvastofu,

28 Og talaði góðsamlega við hann, og setti hans stól fyrir ofan stóla þeirra konunga, sem hjá honum voru í Babel,

29 Og lét hann fara úr bandingja fötum sínum og ávalt borða með sér meðan hann lifði.

30 Og konúngur veitti honum daglegt uppeldi, alla hans æfi.

PARALIPOMENON.

FYRRI KRONÍKU BÓKIN.

1. KAPÍTULI.

Attartölur frá Adam til Abrahams. Hans niðjar.

ADAM, Set, Enos,
 2 Kenan, Mahalalel, Jared,
 3 Henok, Methúsala, Lamek,
 4 Nóa, Sem, Kam og Jafet.
 5 Synir Jafets (eru) Gómer og Magog og Madaí og Javan og Túbal og Mesek og Tíras.
 6 Og synir Gómers: Askenas og Nífat og Tógarma.
 7 Og synir Javans: Elísa og Tarsísa, Kitím og Dódaním.
 8 Synir Kams: Kús og Misraím, Pút og Kanaan.
 9 Og synir Kús: (Meróe), Seba og Havíla og Sabta og Raema og Sabteka; og Raema synir: Sabea og Dedan.
 10 Og Kús gat Nimrod; sá hinn sami tók til að verða voldugur á jörðunni.
 11 Og Misraím gat þá Lýða og Anama og Lehaba og Nafhúa,
 12 Og Patrúsa og Kaslúa sem Fílistear eru komnir af, og Kaftóra.
 13 Og Kanaan gat Sídon, sinn frumgetning, og Het,
 14 Og Jebúsí og Amórí og Gergesi,
 15 Og Heví og Arkí og Síní,
 16 Og Arvadí og Semarí og Hematí.
 17 Synir Sems: Elam og Assúr og Arfaksad og Lúd og Aram og Ús og Húl og Geter og Mesek.
 18 Og Arfaksad gat Sela, og Sela gat Eber.
 19 Og Eber fæddust tveir synir; annar hét Peleg, því á hans dögum var jörðunni skipt; bróðir hans hét Jóktan.
 20 Og Jóktan gat Almódad og Selef og Hasarmavet og Jera,
 21 Og Hadóram og Úsal og Dikla,
 22 Og Ebal og Abímael og Seba,
 23 Og Ofir og Hevíla og Jóbab.
 Allir þessir eru synir Jóktans.
 24 Sem, Arfaksad, Sela,
 25 Eber, Peleg, Reú,

26 Serúg, Nahór, Tara,
 27 Abram, það er Abraham.
 28 Synir Abrahams (voru): Ísaak og Ísmael.
 29 Þetta er þeirra ætt: Ísmæls frumgetni Nebajót og Kedar og Adbeel og Míbsam,
 30 Mísma og Dúma, Massa, Hadad og Tema,
 31 Jetúr, Nafis og Kedma. Þessir eru synir Ísmæls.
 32 Og synir Ketúru, hjákonu Abrahams; hún fæddi Simran og Jóksan og Medan og Mídían og Jesbak og Súa. Og synir Jóksans: Seba og Dedan.
 33 Og synir Mídíans: Efa og Efer og Henok og Abída og Eldaa. Allir þessir eru Ketúru synir,
 34 Og Abraham gat Ísaak. Synir Ísaaks: Esau og Ísrael.
 35 Esau synir: Elífas, Regúel og Jeús og Jaelam og Kóra.
 36 Elífas synir: Teman og Ómar, Sesí og Gaetam, Kenas og Timna og Amalek.
 37 Synir Regúels: Nahat, Sera, Samma og Missa.
 38 Og synir Seírs: Lótan og Sóbál og Síbeon og Ana og Dison og Eser og Dísan.
 39 Og synir Lótans: Hóri og Hóman, og Lótans systir Timna.
 40 Synir Sóbals: Alían og Manahat og Ebal, Sefí og Ónam. Og synir Síbeons: Aja og Ana.
 41 Synir Ana: Dísan. Og synir Dísans: Hamran og Esban og Jetran og Keran.
 42 Og synir Efers: Bílan og Šavan og Jaekan. Synir Dísans: Ús og Aran.
 43 Og þessir eru þeir konungar, sem ríktu í Edómíta landi, áður en konungur drottnaði yfir Ísraelssonum: Bela, sonur Beórs, og nafn hans borgar var Dínhaba.
 44 Og Bela dó; þá varð konungur í hans stað Jóbab Šerason frá Bósra.

45 Og Jóbab dó ; þá varð konungur í hans stað Húsam, úr Temaníta landi.

46 Og Húsam dó ; þá varð konungur í hans stað Hadad Bedadsson, sem vann Midíaníta á Móabsvöllum. Og nafn hans borgar var Avít.

47 Og Hadad dó ; þá varð konungur í hans stað Samla frá Masreka.

48 Og Samla dó ; þá varð konungur í hans stað Sál frá Rehóbót við ána.

49 Og Sál dó ; þá varð konungur í hans stað Balhanan, sonur Akors.

50 Og Balhanan dó ; þá varð konungur í hans stað Hadad, og borg hans hét Paí, og kona hans hét Mehetabeel, dóttir Matreds, dóttur Mesababs.

51 Og Hadad dó. Og þessir voru höfðingjar Edóms : höfðinginn af Timna, höfðinginn af Alía, höfðinginn af Jetet,

52 Höfðinginn af Ahalíbama, höfðinginn af Ela, höfðinginn af Pínon,

53 Höfðinginn af Kenas, höfðinginn af Teman, höfðinginn af Míbsar,

54 Höfðinginn af Magdiel, höfðinginn af Íram ; þessir eru Edóms höfðingjar.

2. KAPÍTULI.

Ættartala Jakobs og ættvíslar.

ÞESSIR eru synir Ísraels : Rúben, Símeon, og Júda, Ísaskar og Sebúlón,

2 Dan, Jósep og Benjamín, Naftalí, Gad og Asser.

3 Júda synir : Ger og Onan og Sela ; þessir þrír voru honum fæddir af Súa dóttur, hinni kanversku. Og Ger, frumgetningurinn, var vondur fyrir Drottins auglýn ; því deyddi hann hann.

4 Og Tamar, hans sonar kona, fæddi honum Peres og Sera. Allir Júda synir voru fimm.

5 Peres synir : Hesron og Hamúl.

6 Og Sera synir : Simrí og Etan og Heman og Kalkól og Dara, fimm als.

7 Og Karmís synir : Akar, sem steypiti Ísrael í ógæfu, þar eð hann dró sér nokkuð af hinu bannfærða.

8 Og Etans synir : Asaría.

9 Og synir Hesrons, sem honum fæddust : Jerhameel og Ram og Kelúbai.

10 Og Ram gat Ammínadab, og Ammínadab gat Nahesson, höfuðsmann Júdasóna.

11 Og Nahesson gat Salma, og Salma gat Bóas,

12 Og Bóas gat Óbed, og Óbed gat Ísaí,

13 Og Ísaí gat sinn frumgetning Ellíab, og Abínadab hinn annan, og Símea hinn þriðja,

14 Netaneel hinn fjórða, Raddaí hinn fimmta,

15 Ösem hinn sjötta, Davíð hinn sjöunda.

16 Og þeirra systur voru : Serúja og Abígaél. Og synir Serúja : Abísái og Jóab og Asael, þrír.

17 Og Abígaél ól Amasa, og faðir Amasa var Jeter, Ísmaelítinn.

18 Og Kaleb, sonur Hesrons, átti (börn) með Asúba konu sinni, og Jerígót ; og þessir eru Asúbu synir : Jeser og Sóbab og Ardon.

19 Og þegar Asúba dó, tók Kaleb sér Efrat, og hún fæddi honum Húr ;

20 Og Húr gat Úrí, og Úrí gat Besaleel.

21 Og eptir það tók Hesron saman við dóttur Makírs, sem var faðir Gíleads, og tók hana, þá hann var sextugur, og hún fæddi honum Segúb.

22 Og Segúb gat Jaír, sem átti 23 staði í landinu Gílead ;

23 En Gesúritar og Sýrlenzkir unnu borgir Jaírs með Kenat og sextíu smáborgum. Allir þessir eru synir Makírs, föður Gíleads.

24 Og eptir að Kesron dó í Kaleb-efrata, fæddi kona hans Abía honum Asúr, föður Tekóa.

25 Synir Jerameels, þess frumgetna Hebrons, voru : sá frumgetni Ram, og Búna og Ören og Ösem (og) Ahía.

26 Og Jerameel átti aðra konu, sem hét Atara ; hún er móðir Ónams.

27 Og synir Rams, frumgetnings Jerameels, voru : þeir Maas og Jamín og Eker.

28 Og synir Ónams voru : þeir Sammaí og Jada. Og synir Sammaí : þeir Nadab og Abísúr.

29 Og kona Abísúrs hét Abíhaíl, og hún fæddi honum Aban og Mólíd.

30 Og synir Nadabs : þeir Seled og Appaím. Og Seled dó barnlaus.

31 Og sonur Appaims var Jíseí. Og son Jíseí var Sesan, og son Sesans var Ahelái.

32 Og synir Jada, bróður Sammaís : Jeter og Jónatan. Og Jeter dó barnlaus.

33 Synir Jónatans : Pelet og Sasa. Petta voru niðjar Jerameels.

34 Og Sesan átti ekki syni, heldur dóttur. Og Sesan hafði egyptzkan þræl, sem hét Jara.

35 Og Sesan gaf dóttur sína Jara, þræli sínum, fyrir konu, og hún fœddi honum Attái.

36 Og Attái gat Natan, og Natan gat Sabad,

37 Og Sabad gat Eflal, og Eflal gat Óbed,

38 Og Óbed gat Jehú, og Jehú gat Asaría,

39 Og Asaría gat Heles, og Heles gat Elasa,

40 Og Elasa gat Sísemai, og Sísemai gat Sallúm,

41 Og Sallúm gat Jekamía, og Jekamía gat Elisama.

42 Og synir Kalebs, bróður Jerameels, voru : Mesa, hans frumgetningur, sem er faðir Sifs, og Maresa synir, föður Hebrons.

43 Og Hebrons synir voru þeir Kóra og Tapúa og Rekem og Sema.

44 Og Sema gat Raham, föður Jorkeams, og Rekem gat Sammaí.

45 Og sonur Sammaís var Maon, og Maon var faðir Bet-súrs.

46 Og Efa, hjákona Kalebs, fœddi Haran og Mósa og Gases. Og Haran gat Gases.

47 Og synir Jadaís voru : Regem og Jótam og Gesam og Pelet og Efa og Saaf.

48 Hjákona Kalebs, Maaka, ól Seber og Tirhana,

49 Og hún ól Saaf, föður Madmanna, Sefa, föður Makbena og föður Gíbea. Og dóttir Kalebs var Aksa.

50 Þessir voru synir Kalebs : Benhúr, frumburður Efrötu, Sóbal, faðir þeirra í Kirját-Jearím,

51 Salma, faðir þeirra í Betlehem, Haref, faðir þeirra í Bet-gader.

52 Og synir Sóbals, föður þeirra í Kirjat-Jearím, voru : Haróe, og helftin af Manahítum.

53 Og ættir þeirra í Kirjat-Jearím

eru : Jetrítar og Fútítar og Súmatítar og Misraítar ; af þeim eru komnir Sareatítar og Estaólítar.

54 Salma synir (eru) : Betlehem, og Netófátitar, Atarót, Bet Jóab, og helftin af Manahítum, Sareítar,

55 Og ættir skrifaranna, sem bjuggu í Jabes, Tíreatíta, Símeatíta og Súkótíta. Það eru Kenítar, sem komnir eru af Hammat, föður Rekabs ættar.

3. KAPÍTULI.

Niðjar Davíðs.

ÞESSIR voru synir Davíðs, sem honum fœddust í Hebron : sá frumgetni Amnon af Abínóam, Jesreelstínnunni ; annar Daníel af Abígael frá Karmel ;

2 Þriðji Absalon, sonur Maaka, dóttur Talmaís konungs í Gesúr ; fjórði Adónía, sonur Hagítar ;

3 Fimmti Safatía af Abítal ; sjötti Jítrean, af Eglu konu hans.

4 Sex fœddust honum í Hebron ; og hann ríkti þar 7 ár og 6 mánuði, og 33 ár ríkti hann í Jerúsalem.

5 Og þessir fœddust honum í Jerúsalem : Símea og Sóbab og Natan og Salómon, fjórir af Batsúa (Batseba), dóttur Ammíels,

6 Jíbehar og Elísama og Elefelet,

7 Og Nóga og Nefeg og Jafía,

8 Og Elísama og Eljada og Elifelet, níu ;

9 Allir synir Davíðs, auk sona hjákvennanna. Og Tamar var þeirra systir.

10 Og sonur Salómons var Róbóam, hans son Abía, hans son Assa, hans son Jósafat,

11 Hans son Jóram, hans son Ahasía, hans son Jóas,

12 Hans son Amasía, hans son Asaría, hans son Jótam,

13 Hans son Akas, hans son Esekía (Hiskía), hans son Manasse,

14 Hans son Amon, hans son Jósía.

15 Jósía synir voru : sá frumgetni Jóhanan, annar Jójakím, þriðji Sedekía, fjórði Sallúm.

16 Og synir Jójakíms : hans son Jekónía, hans son Sedekía.

17 Og synir Jekónías, hins hertekna : hans son Sealtíel,

4. Kap.

18 Og Malkíram og Fedaja og Senasar, Jekamía, Hósama og Nedabía ;

19 Og synir Fedaja : Serúbabel og Símei. Og sonur Serúbabels : Mesúlam og Hananía, og Selómít þeirra systir,

20 Og Hasúba og Óhel og Berekía og Hasadía, Júsabheseð, fimm.

21 Og Hananíu synir : Pelatía og Jesaja, synir Refaías, synir Arnans, synir Obadías, synir Sekanía.

22 Og synir Sekanía : Semaja. Og synir Semaja : Hatús og Jígal og Barja og Nearja og Safat, sex.

23 Og synir Nearjas : Elíóenaí og Hiskía og Asríkam, þrír.

24 Og synir Elíóenaí : Hódaía og Elíasib og Pelaja og Akúb og Jóhanan og Delaja og Ananí, þeir sjö.

4. KAPÍTULI.

Fleiri niðjar Júda.

JÚDA synir : Peres, Hesron og Karmí og Húr og Sóbal.

2 Og Reaja, sonur Sóbals, gat Jahat, og Jahat gat Ahamaí og Lahad. Þetta eru ættir Sereagíta.

3 Og þetta er ætt Étams : Jesreel og Jisma og Jidbas, og systir þeirra hét Haselepóní.

4 Og Penúel var faðir Gedórs, og Eser var faðir Húsa. Þetta eru synir Húrs, frumburðar Efrata, föður Betlehem.

5 Og Ashúr, faðirinn af Tekóa, átti tvær konur, Heleu og Naara.

6 Og Naara fœddi honum Ahúsam og Hefer og Timní og Ahastari. Þetta eru synir Naóru.

7 Og synir Heleu : Seret og Sóhar og Etnan.

8 Og Kós gat Anúb og Hasóbeba, og ættir Aharhels, sonar Harúms.

9 Og Jabes var fremri bræðrum sínum, og móðir hans kallaði hann Jabes ; því hún sagði : eg ól hann með harmkvælum.

10 Og Jabes á kallaði Ísraels Guð og mælti : blessa þú mig og eyk land mitt, og verði þín hönd með mér, svo eg hafi eingin harmkvæli ; og Guð bænheyrði hann.

11 Og Kelab, bróðir Súa, gat Mehír ; hann er faðir Estons.

12 Og Eston gat Rafa ætt og Passea og Tehinna, föður staðarins Nahas. Þetta eru Rekamenn.

13 Og synir Kenas : Otníel og Seraja. Og synir Otníels : Hatat.

14 Og Meónótaí gat Ofra, og Seraja gat Jóab, föður þeirra í trèsmíðadalum, því þeir voru trèsmíðir.

15 Og synir Kalebs Jefunnis sonar : Írú, Ela og Naam. Og synir Ela : Kenas.

16 Og synir Jehaleels : Síf og Sífa og Tíría og Asareel.

17 Og synir Esras : Jeter og Mered og Efer og Jalon—og hún fœddi Míriam og Samaí og Jisba, föður Esthemos.

18 Og hans kona, Júdjia, fœddi Jered, föður Gedórs, og Heber, föður Sókos, og Jekútíel, föður Sanóa. Og þessir eru synir Bitías, dóttur Faraós, sem Mered tók.

19 Og synir konu Hódýas, systur Nahams, föðursins af Kegíla, eru : Garmí og Esthemóa af Maekat.

20 Og Símons synir eru : Amnon og Rinna, Benhanan og Tilon. Og synir Jiseí : Sóhet og Bensóhet.

21 Synir Sela Júdasonar eru : Er, faðir Leka, og Laada, faðir Maresa, og ættir línvefarahússins, af húsinu Arbea,

22 Og Jókím, og menn frá Kóseba, og Jóas og Saraf, sem drotnuðu yfir Móab, og Jasúbí-Lekem. Alt þetta er fornt.

23 Þeir voru leirkerasmiðir og bjuggu í umgirtum nýlendum hjá konungi og voru þar við störf sín.

24 Synir Símeons voru þeir : Nemúel og Jamín, Jaríb, Sera, Sál ;

25 Hans son Sallúm, hans son Mibsam, hans son Misma.

26 Og synir Misma : hans son Hamúel, hans son Sakúr, hans son Símei.

27 Og Símei átti 16 syni og sex dætur, og bræður hans áttu ekki marga syni, og allar þeirra ættir fjölguðu ekki eins mikið og Júda synir.

28 Og þeir bjuggu í Berseba og Mólada og Hafar-Súal,

29 Og í Bíla, og í Esem, og í Tólad,

30 Og í Betúel, og í Horma, og í Siklag,

31 Og í Bet-Markabót, og í Hasar-Súsím, og Bet-Bírei og í Saaraim. Það voru þeirra staðir, þángað til Davíð kom til ríkis.

32 Og þeirra þorp: Etam og Aín, Rimmon og Tóken og Asan, fimm staðir;

33 Og öll þeirra þorp í kring um þessa staði náðu alt til Baal. Þetta eru þeirra bústaðir og ættartala þeirra.

34 Og Mesóbab og Jamelek og Jósa, sonur Amasía,

35 Og Jóel og Jehú, sonur Jósibías, sonar Seraja, sonar Asíels,

36 Og Eljóenaí og Jaakóba og Jesóhaja og Asaía og Adíel og Jesímíel og Benaja,

37 Og Sísa, sonur Sífeís, sonar Alons, sonar Jedaías, sonar Simrí;

38 Þessir, sem nafngreindir eru, voru höfðingjar í þeirra ættum, og þeirra kynþættir æxluðust mjög.

39 Og þeir fóru vestur frá Gedór, alt að dalnum austan til, til að leita haglendis fyrir sauði sína.

40 Og þeir fundu feitt og gott haglendi, land vítt um sig til allra hliða og rólegt og fríðsamlegt; því þeir, sem bjuggu þar í fornöld, voru af Ham (komnir).

41 Og svo komu þeir, sem nú voru nefndir, á dögum Esekía, Júda konungs, og unnu Meaníta og þeirra tjöld, sem þeir hittu þar, og af máðu þá alt til þessa dags, og bjuggu þar í þeirra stað; því þar var haglendi fyrir sauði.

42 Og af þeim, af sonum Símeons, fóru 5 hundruð til Seírs fjalla, og til Platía og Nearía og Refaía og Úsíel, og synir Jiseí voru fremstir í flokki,

43 Og unnu leifar þeirra, sem flúið höfðu af Amalek, og búa þar síðan alt til þessa dags.

5. KAPÍTULI.

Ættartala Rúbens, Gads og Manassis. Saga um ófrið þeirra.

OG Rúbens synir, Ísraels frumgetna (því hann var frumborinn, en sökum þess hann hafði flekkað sæng föður síns, var hans frumgetning gefin sonum Jóseps, sonar Ísraels, þó án þess, að þeir væru í ættartölunum taldir svo sem frumgetnir.

2 Að sönnu var Júda voldugur meðal bræðra sinna, og höfðingi varð einn af hans ætt, en frumgetningin til heyrði Jósep).

3 Synir Rúbens, hins frumgetna sonar Ísraels, eru: Hanok og Pallú og Hesron og Karmí.

4 Synir Jóels: hans son Semaja, hans son Gog, hans son Símeí,

5 Hans son Míka, hans son Reaja, hans son Baal,

6 Hans son Bera, sem Tíglat-Píleser, Assyríu konungur, flutti burt hertekinn: hann var Rúbeníta höfðingi.

7 Og hans bræður eptir þeirra ættum, í uppskrift þeirra ættartölu (voru): höfðinginn Jeiel og Sakaríá,

8 Og Bela, sonur Asas, sonar Sema, sonar Jóels; hann bjó í Aróer, alt til Nebó og Baal-Meón;

9 Og austur eptir bjó hann að eyðimörkinni alt að Efrat; því hjarðir þeirra voru miklar í landinu Gíleád.

10 Og á dögum Sáls áttu þeir ófrið við Hagaríta, og þeir fëllu fyrir þeirra hönd, og þeir bjuggu í sínum tjöldum með allri austurhlíðinni á Gíleád.

11 Og Gadssynir bjuggu gagnvart þeim í landinu Basan, alt til Salka:

12 Jóel, höfðinginn, og Safan, sá annar, og Jaenaí og Safat í Basan.

13 Og þeirra bræður eptir þeirra ættliðum eru: Míkael og Mesúlam og Seba og Jóraí og Jaekan og Sía og Eber, sjö.

14 Þessir eru synir Abíhails, sonar Húrí, sonar Jaróas, sonar Gíleads, sonar Míkæls, sonar Jesísaí, sonar Jadós, sonar Bús.

15 Ahí, sonur Abdíels, sonur Gúní, var þeirra ættfaðir.

16 Og þeir bjuggu í Gíleád og Basan, og í undirborgum þeirra, og í öllum Sáróns beitilöndum, svo langt sem þau ná.

17 Þeir voru allir eptir sínum ættum upp skrifaðir á dögum Jótams, Júda konungs, og á dögum Jeróbóams, Ísraels konungs.

18 Rúbens synir og Gatítar og hálf Manassis ættkvísl, þeir sem voru röskir menn, báru skjöld og sverð og spentu boga, og kunnu til bardaga, töldust 44 þúsund 7 hundruð og 60, þeir sem herfærir voru.

6. Kap.

19 Þeir áttu í ófriði við Hagaríta og við Jetúr og Nafis og Nódab.

20 Og þeim var hjálpað á móti þeim, og Hagarítar voru gefnir í þeirra hönd, og allir, sem með þeim voru, því þeir kölluðu til Guðs í bardaganum, og hann heyrði þá, því þeir treystu honum.

21 Og þeir fluttu burt þeirra fè, 50 þúsund úlfalda, 250 þúsund sauði, og 2 þúsund asna, og hundrað þúsund manna sálir;

22 Því margir fëllu, af því að það var Guðs bardagi. Og þeir bjuggu (þar) í þeirra stað alt til herleiðingarrinnar.

23 Og synir hálfrar Manassis ættar bjuggu í landinu frá Basan alt til Baal-Hermon og Senír og fjallsins Hermon; þeir voru margir að tölu.

24 Og þessir voru þeirra ættfedur: Efer og Jiseí og Eliel og Asriel og Jeremía og Hódavía og Jadíel, miklir kappar, nafnfrægir menn, höfðingjar sinna ætta.

25 En þeir fëllu frá Guði sinna fedra, og tóku fram hjá með guðum landsins þjóða, sem Guð hafði af máð frá þeim.

26 Þá vakti Guð anda Fúls, Assýríu konungs, og anda Tiglat-Pílesers, Assýríu konungs, og flutti burt Rúbenítana og Gadítana og hálfa Manassis ættkvísl, og færði þá til Hala og Habór og Hara og til árið (i) Gósan, alt til þessa dags.

6. KAPÍTULI.

Ættartala og staðir Leví ættkvíslar.

LEVÍ synir (voru): Gerson, Kahat og Merarí.

2 Og synir Kahats: Amram, Jesehar og Hebron og Úsiel.

3 Og synir Amrams: Aron og Móses og Miríam. Og synir Arons: Nadab og Abíhú, Eleasar og Ítamar.

4 Eleasar gat Píneas, Píneas gat Abísúa,

5 Og Abísúa gat Búkí, og Búkí gat Úsí,

6 Og Úsí gat Seraja, og Seraja gat Merajót,

7 Merajót gat Amaría, og Amaría gat Ahítúb,

8 Og Ahítúb gat Sadok, og Sadok gat Ahímaas,

9 Og Ahímaas gat Asaría, og Asaría gat Jóhanan,

10 Og Jóhanan gat Asaría (það er sá, sem var prestur í húsinu, er Salómon bygði í Jerúsalem).

11 Og Asaría gat Amaría, og Amaría gat Ahítúb,

12 Og Ahítúb gat Sadok, og Sadok gat Sallúm,

13 Og Sallúm gat Hilkía, og Hilkía gat Asaría,

14 Og Asaría gat Seraja, og Seraja gat Jósadak,

15 Og Jósadak fór burt, þegar Drottinn flutti burt Júda og Jerúsalem fyrir Nebúkadnesars hönd.

16 Synir Leví eru: Gerson, Kahat og Merarí;

17 Og þetta eru nöfn Gersons sona: Libní og Símeí.

18 Og synir Kahats: Amram og Jesehar og Hebron og Úsiel.

19 Synir Merarí: Mahelí og Músi. Og þetta eru ættir Levítanna eptir þeirra fedrum:

20 Af Gerson: hans sonur Libní, hans sonur Jahat, hans sonur Simma,

21 Hans sonur Jóa, hans sonur Iddó, hans sonur Sera, hans sonur Jeatraí,

22 Hans sonur Kahat, hans sonur Ammínadab, hans sonur Kóra, hans sonur Assír,

23 Hans sonur Elkana, hans sonur Ebíassaf, hans sonur Assír,

24 Hans sonur Tahat, hans sonur Úriel, hans sonur Úsía, hans sonur Sál.

25 Og Elkana synir: Amasaí og Ahímót,

26 Hans son Elkana, hans son Elkana-Sófai, hans son Nahat,

27 Hans son Eliáb, hans son Jóram, hans son Elkana.

28 Og synir Samúels, sá frumborni Vasní og Abía.

29 Synir Merarís: Mahelí, hans son Libní, hans son Símeí, hans son Usa,

30 Hans son Símea, hans son Hagía, hans son Asafa.

31 Og þessir eru þeir, sem Davíð setti til að sýngja í Drottins húsi, eptir að örkin var komin á sinn stað.

32 Og þeir þjónuðu með söng fyrir samkundutjaldbúðinni, þángað til

Salómon bygði Drottins hús í Jerúsalem, og þjónuðu eptir sinni röð.

33 Og þessir eru, sem þar þjónuðu, og þeirra synir : af sonum Kahats : Heman söngvari, sonur Jóels, sonar Samúels,

34 Sonar Elkana, sonar Jeróhams, sonar Eliels, sonar Tóas,

35 Sonar Súfs, sonar Elkana, sonar Mahats, sonar Amasaí,

36 Sonar Elkana, sonar Jóels, sonar Asaría, sonar Sefanía,

37 Sonar Tahats, sonar Assers, sonar Ebíassafs, sonar Kóra,

38 Sonar Jesahars, sonar Kahats, sonar Leví, sonar Ísraels.

39 Og hans bróðir Asaf, er stóð honum til hægri handar, Asaf, sonur Berekía, sonar Símea,

40 Sonar Mikæls,

41 Sonar Etní, sonar Sera, sonar Adaía,

42 Sonar Etans, sonar Síma, sonar Símeí,

43 Sonar Jahats, sonar Gersons, sonar Leví.

44 Og synir Merarí, bræður þeirra, stóðu til vinstri : Etan, sonur Kísí, sonar Abdí, sonar Malúks,

45 Sonar Hasabía, sonar Amasía, sonar Hilkía,

46 Sonar Ámsí, sonar Baní, sonar Samers,

47 Sonar Makelí, sonar Músí, sonar Merarí, sonar Leví.

48 Og þeirra bræður, Levítarnir, voru gefnir algjörlega til allrar þjónustu tjaldbúðar Drottins húss.

49 Og Aron og hans synir færðu fórnir á brennifórnaaltarinu, og á reykelsisaltarinu, voru til allrar þjónustu í hinu alheilaga, og forlíkuðu Ísrael, öldungis eins og Móses þjón Drottins hafði boðið.

50 Og þessir eru synir Arons : hans son Eleasar, hans son Píneas, hans son Abísúa,

51 Hans son Búkí, hans son Úsí, hans son Seraía,

52 Hans son Merajót, hans son Amaría, hans son Ahítúb,

53 Hans son Sadok, hans son Ahímaas.

54 Og þetta eru þeirra bústaðir og bæir innan þeirra landamerkja, Arons

sona af ættlið Kahats, því þetta varð þeirra hlutskipti.

55 Og þeir gáfu þeim Hebron í Júda og land þar í kring.

56 En akra staðarins og þeirra þorp gáfu þeir Kaleb, syni Jefúnnís.

57 Og sonum Arons gáfu menn gríðastaðina Hebron og Líbna og þeirra forstaði, og Jatír og Estemóa og þeirra forstaði,

58 Og Hílen og hennar forstaði, og Debír og hennar forstaði,

59 Og Asan og hennar forstaði, og Betsemes og hennar forstaði.

60 Og af Benjamíns ættkvísl : Geba og hennar forstaði, og Allemet og hennar forstaði, og Anatót, og hennar forstaði ; allir þeirra staðir 13 eptir þeirra ættum.

61 Og hinum öðrum Kahatssönnum (gáfu menn) frá ættum ættkvíslanna, (Efraíms og Dans og) frá þeirri hálfu Manassis ættkvísl eptir hlutfalli, 10 staði.

62 Og sonum Gersons eptir þeirra ættum frá ættkvísl Ísaskars og frá ættkvísl Assers og frá ættkvísl Naf-talí og frá ættkvísl Manassis í Basan, 13 staði.

63 Sonum Merarí eptir þeirra ættum frá Rúbens ættkvísl og frá Gads ættkvísl og frá Sebúlons ættkvísl með hlutfalli, 12 staði.

64 Og svo gáfu Ísraelssynir Levítunum staðina og þeirra forstaði.

65 Og þeir gáfu með hlutfalli frá ættkvísl Júdasona og frá ættkvísl Símeonssona og frá ættkvísl Benjamínssona þessa staði, sem þeir til-tóku með nafni.

66 Og (hinir aðrir) af Kahatssona ættum fengu sína staði frá Efraíms ættkvísl.

67 Og menn gáfu þeim gríðastaði : Sikkemsborg og hennar forstaði á Efraíms fjalli, og Geser og hennar forstaði,

68 Og Jókmeam og hennar forstaði, og Bethórón og hennar forstaði,

69 Og Ajalon og hennar forstaði, og Gat-Rímmon og hennar forstaði,

70 Og frá hálfri Manassis ættkvísl Aner og hennar forstaði, og Bíleam og hennar forstaði, ættum hinna annara Kahats sona.

71 Sonum Gersons : frá ættum

7. Kap.

þeirrar hálfu Manassis ættkvíslar : Gólan í Basan, og hennar forstaði, og Astarót og hennar forstaði ;

72 Og frá Ísaskars ættkvísl : Kades og hennar forstaði, og Dóbrat og hennar forstaði,

73 Og Ramót og hennar forstaði, og Anem og hennar forstaði ;

74 Og frá Assers ættkvísl : Masal og hennar forstaði, og Abdon og hennar forstaði,

75 Og Húkók og hennar forstaði, og Rehób og hennar forstaði ;

76 Og frá Naftalí ættkvísl : Kedes í Galíleu og hennar forstaði, og Hammon og hennar forstaði, og Kirjat-haím og hennar forstaði.

77 Þeim öðrum sonum Merari (gáfu þeir) frá Sebúlons ættkvísl : Rimmon og hennar forstaði, og Tabór og hennar forstaði ;

78 Og hinu megin Jórdanar gegnt Jeríkó, fyrir austan Jórdan, frá Rúbens ættkvísl : Beseir í eyðimörkinni og hennar forstaði, og Jasa og hennar forstaði,

79 Og Kedemót og hennar forstaði, og Mepaat og hennar forstaði ;

80 Og frá Gads ættkvísl : Ramót í Gílead og hennar forstaði, og Mahanaím og hennar forstaði,

81 Og Hesbon og hennar forstaði, og Jaeser og hennar forstaði.

7. KAPÍTULI.

Niðjar Ísaskars, Benjámins, Naftalí, Manassis, Efraíms og Assers.

SYNIR Ísaskars voru : Tóla og Púa, Jasúb og Simron, fjórir.

2 Og synir Tóla : Úsír og Refaía og Jeríel og Jahemaí og Jíbsam og Samúel, höfðingjar sinna ætta af Tóla, röskir menn í sínum ættum ; tala þeirra á Davíðs dögum var 22 þúsund og 6 hundruð.

3 Og Úsír synir : Jesraja, og Jesraja-synir : Mikael og Obadía og Jóel, Issía, fimm, þeir (voru) allir höfuðsmenn.

4 Og hjá þeim voru eptir þeirra ættum, eptir þeirra fedra húsum, 36 þúsund hermenn, því þeir áttu margar konur og börn.

5 Og þeirra bræður, af allri Ísaskars ættkvísl, röskir menn, voru 87 þúsundir samtals.

6 (Synir) Benjámins eru : Bela og Beker og Jedjael, þrír ;

7 Og Bela synir : Esbon og Úsír og Úsír og Jerímót og Jerí, fimm, höfuðsmenn sinna ætta, röskir menn, og þeirra ættartala 22 þúsund og 34.

8 Og synir Bekers : Semíra og Jóas og Elíeser og Elíóenai og Omrí og Jeremót og Abía og Anatót og Alemet ; allir þessir voru synir Bekers,

9 Og tala þeirra, eptir þeirra ættum, höfuðsmenn ættliðanna, röskir menn, 20 þúsund og 2 hundruð.

10 Og synir Jedjaels : Bílhan. Og synir Bílhans : Jesús og Benjámin og Ehúd og Knaana og Setan og Tarsis og Ahísahar.

11 Allir þessir voru synir Jedjaels eptir sínum ættfedrum, röskir menn, 17 þúsund og 2 hundruð, sem fóru með hernum í orustur.

12 Og Súpím, og Húpím, synir ars, Húsím, synir Ahers.

13 Synir Naftalí : Jasíel og Gúm og Jeser og Sallúm, synir Bílhans.

14 Synir Manassis : Esríel, sem (kona hans) ól—hans sýrlenzka frilla fœddi Makír, föður Gíleads.

15 Og Makír tók konu af Húpím og Súpím, og systir hans hét Maaka, og nafn hins annars (sonar) var Selafehad, og Selafehad átti dætur.

16 Og Maaka, kona Makírs, fœddi son, og nefndi hann Peres, og bróðir hans hét Seres, og hans synir Ulam og Bekem.

17 Og synir Úlams : Bedan. Það eru synir Gíleads, sonar Makírs, sonar Manassis.

18 Og hans systir Hamelekét fœddi Íshod og Abíeser og Mahela.

19 Og Semída synir voru : Aheam og Sikem og Líkhí og Anjam.

20 Synir Efraíms eru : Súthela, og hans son Bered, og hans son Tahat, og hans son Elada, og hans son Tahat,

21 Og hans son Sabad, og hans son Súthela og Eser og Elead. Og mennirnir frá Gat myrtu þá, hinir innlendu, því þeir voru farnir til að taka þeirra hjardir,

22 Og Efraím, faðir þeirra, syrgði það lengi, og bræður hans komu að hugga hann.

23 Og hann kendi konu sinnar, og

hún varð ólött og fæddi son, og hann kallaði hann Bría, því ólán hafði hitt hús hans.

24 Og hans dóttir var Seera, og hún bygði hið neðra og efra Bethóron, og Usín-Seera.

25 Og Refa var hans (Bría)son, og hans son Resef og Tela, og hans son Tahan,

26 Hans son Laedan, hans son Ammihúd, hans son Elisama,

27 Hans son Nún, hans son Jósúa,

28 Og þeirra eign og þeirra bústaður var Betel og hennar undirborgir, og Naaran fyrir austan, og Geser fyrir vestan og hennar undirborgir, og Sikkem og hennar undirborgir, alt til Gasa og hennar undirborga,

29 Og á hlið við Manassis syni, Betsean og hennar undirborgir, Taenak og hennar undirborgir, Megiddó og hennar undirborgir, Dór og hennar undirborgir. Þar bjuggu synir Jóseps, sonar Ísraels.

30 Synir Assers eru: Jimna og Jisva og Jisví og Bría, og Seera, þeirra systir.

31 Og Bría synir: Heber og Malkíel, hann er faðir Birsavits.

32 Og Heber gat Jaflet og Sómer, og Hótam og Súa, þeirra systur.

33 Og synir Jaflets: Pasak og Bímehal og Asvat. Það eru Jaflets synir.

34 Og synir Semers: Ahí og Raga og Húba og Aram.

35 Og synir Helems (Hótams) hans bróður: Sófa og Jimna og Seles og Amal.

36 Synir Sófa: Súa og Harnefer og Súal og Berí og Jimra,

37 Og Beser og Hód og Sama og Silsa og Jetran og Beera.

38 Og synir Jeters: Jefúnní og Físpa og Ara.

39 Og synir Ulla: Ara og Haníel og Rísa.

40 Allir þessir voru synir Assers, höfuðmenn ættanna, útvaldir, röskir menn, hinir mestu höfðingjar. Og þeir voru taldir til herþjónustu, þeirra tala var 26 þúsund manns.

8. KAPÍTULI.

Ætt Benjámins og Sals.

OG Benjámin gat Bela, sinn frumgetning, Asbel annan og Ara þann þriðja,

2 Nóa þann fjórða og Nafa þann fimmta.

3 Og Bela átti syni: Addar og Gera og Abihúd,

4 Og Abísúa og Naaman og Ahóa,

5 Og Gera og Sefúfan og Haram.

6 Og þessir eru synir Ehúds. Þessir voru ættfeður innbyggjendanna í Geba, og þeir færðu þá burt til Manahat,

7 Og Naaman og Ahóa og Gera; hann flutti þá burt, og gat Úsa og Abihúd.

8 Og Saharaím aflaði sona í landinu Móab, eptir að hann hafði látið þá frá sér, með konum sínum, Húsím og Baera;

9 Og með konu sinni Hódes átti hann Jóbab og Síba og Mesa og Malkam,

10 Og Jeús og Sókía og Hirma. Þetta eru hans synir, ættfeður.

11 Og með Húsím átti hann Abítúb og Elpaal.

12 Og synir Elpaals: Eber og Miseam og Semer; sá hinn sami bygði (stadina) Ónó og Lód og þeirra undirborgir.

13 Og Bría og Sema eru ættfeður innbyggjandanna í Ajalon, þeir ráku burt innbúana í Gat.

14 Og Ahíó, Sasak og Jeremót,

15 Og Sebadía og Arad og Eder,

16 Og Míkael og Jispa og Jóa, eru Bría synir.

17 Og Sebadía og Mesúllam og Hiskí og Heber,

18 Og Jismerái og Jislía og Jóbab eru synir Elpaals,

19 Og Jakím og Sikrí og Sabdí,

20 Og Elíenaí og Siltaí og Eliet,

21 Og Adaja og Beraía og Simrat eru synir Símei.

22 Íspan og Eber og Elíel,

23 Og Abdon og Sikrí og Hanan,

24 Og Hananía og Elam og Antótía,

25 Og Jifdeía og Pnúel eru synir Sasaks.

26 Og Samserái og Seharía og Atalía,

27 Og Jaeresía og Elía og Sikrí eru synir Jeróhams.

28 Þessir eru ættfeður í þeirra kynþáttum, höfðingjar; þessir bjuggu í Jerúsalem.

29 Og í Gíbeon bjó faðir Gíbeons, og kona hans hét Maaka.

30 Hans frumgetni son var Abdon, og (hinir aðrir) Súr, Kís og Baal og Nadab,

31 Og Gedór og Ahíó og Seker.

32 Og Miklót gat Símea, og þeir bjuggu gegnt bræðrum sínum í Jerúsalem, hjá sínum bræðrum.

33 Og Ner gat Kís, og Kís gat Sál, og Sál gat Jónatan og Malkí-Súa og Abínadab og Esbaal.

34 Og sonur Jónatans var Meríbbaal, og Meribbaal gat Mika.

35 Og Mika synir eru: Píton og Melek og Taera og Ahas.

36 Og Ahas gat Jóadda, og Jóadda gat Alemet og Almaret og Simrí, og Simrí gat Mósa,

37 Og Mósa gat Bínea, og hans son var Rafa, hans son Eleasa, hans son Asel.

38 Og Asel átti 6 syni, og þetta eru þeirra nöfn: Asríkam, Bokrú og Jismael og Searía og Obadíá og Hanan. Allir þessir eru synir Asels.

39 Og synir bróður hans Eseks: Úlam, hans frumgetningur, Jeús annar, og Elífelet, sá þriðji.

40 Og synir Úlams voru röskir menn, bogmenn, og áttu marga syni og sonasyni, hundrað og fimmtígi. Allir þessir eru af sonum Benjamíns.

9. KAPÍTULI.

Ýmsar ættir, helzti Jerúsalem og Gíbeon.

EN Ísrael allur er eptir sínum ættliðum uppskrifaður, og sjá þeir eru skrifaðir í bók Ísraels konunga. Og Júda var fluttur burt til Babel sakir sinna misgjörða.

2 Og hinir fyrri innbyggjendur í þeirra eign og þeirra stöðum voru Ísraelítar, prestarnir, Levítarnir, og helgidómsins þjónar.

3 Og í Jerúsalem bjuggu (nokkrir) af sonum Júda og sonum Benjamíns, og sonum Efraíms og Manassís.

4 Úthái, sonur Ammíhúds, sonar Omrí, sonar Imrí, sonar Baní, sonar Peres, sonar Júda.

5 Og af Sílónítum: Ásaja, sá frumgetni, og hans synir.

6 Og af sonum Sera: Jegúel og hans bræður, 6 hundruð og níutíu.

7 Og af sonum Benjamíns: Sallú,

sonur Mesúllams, sonar Hódavía sonar Hasúna;

8 Og Jibneja, sonur Jeróhams, og Ela, sonur Úsí, sonar Mikrí, og Mesúllam, sonur Sefatía, sonar Regúels, sonar Jibneja.

9 Og þeirra bræður, eptir þeirra ættliðum, 9 hundruð og 6 og 50. Allir þessir menn voru ættfeður sinna ættliða.

10 Og af prestunum Jedaja og Jójaríb og Jakín,

11 Og Asaría, sonur Hilkía, sonar Mesúllams, sonar Sadoks, sonar Merajóts, sonar Ahítúbs, forstöðumaður Guðs húss.

12 Og Adaja, sonur Jeróhams, sonar Pashúrs, sonar Malkía; og Maísaí, sonur Adíels, sonar Jasera, sonar Mesúllams, sonar Mesillemits, sonar Immers.

13 Og þeirra bræður, höfðingjar sinna ætta, (voru) þúsund, 7 hundruð og 60, duglegir menn í störfum þjónustunnar í Guðs húsi.

14 Og af Levítunum: Semaja, sonur Hafúbs, sonar Asríkams, sonar Hasabía, af sonum Merarí;

15 Og Bakbakar, Heres og Galal og Mathanía, sonur Mika, sonar Sikrí, sonar Asafs;

16 Og Obadíá sonur Semaja, sonar Galals, sonar Jedútúns; og Berekja, sonur Assa, sonar Elkana, sem þá bjó í þorpum Netófatíta.

17 Og dyraverðirnir: Sallúm og Akúb og Talmon og Ahíman og þeirra bræður; Sallúm var fyrir þeim.

18 Og til þessa tíma eru þeir í austurporti konungs, dyraverðir Levi-sona herbúða;

19 Og Sallúm, sonur Kóre, sonar Ebíasafs, sonar Kóra, og hans bræður, af húsi föður hans, Kórítarnir, þeir voru yfir störfum þjónustunnar, gættu dyra tjaldsins, og þeirra fedur voru í Drottins herbúðum dyraverðir.

20 Og Píneas, sonur Eleasars, var forðum höfðingi yfir þeim (Drottinn var með honum).

21 Sekaría, sonur Meselemía, var dyraverður samkundutjaldsins.

22 Þeir, allir útvaldir fyrir dyraverði við þröskuldinn, voru 212. Þeir voru uppskrifaðir eptir þeirra þorpum; Davíð og Samúel, sjáand-

inn, höfðu sett þá sakir þeirra trú-mensku.

23 Þeir og þeirra synir voru við dyrnar á Drottins húsi, á tjaldbúðar-húsinu til varðhalds.

24 Eptir þeim fjórum áttum stóðu dyraverðirnir, austan til, vestan til, norðan og sunnan til.

25 Og þeirra bræður voru í þeirra þorpum, til að koma hinn sjöunda dag, hvað eptir annað, með þeim.

26 Í embættistrúmensku stóðu þeir, fjórir yfirmenn dyravardanna, sjálfir Levítar, og þeir voru yfir stúkunum, og yfir fjársjóðum Guðs húss.

27 Og alla nóttina voru þeir í kring um Guðs hús, því þeirra skylda var að vaka, og þeim var ætlað að ljúka upp (musterinu) á hverjum morgni.

28 Og nokkrir af þeim voru umsjón-armenn þjónustugjörðarinnar áhalda; því með tölu báru þeir þau inn, og með tölu báru þeir þau út.

29 Og sumir þeirra voru settir yfir verkferin, yfir öll heilög verkferi, og yfir hveitimelið og vínið og við-smjórið og reyksíð og ilmjurtirnar.

30 Og aðrir af sonum prestanna tilreiddu smurníngarviðsmjórið og ilmjurtirnar.

31 Og Matítía, einum af Levítunum, sem var frumgetningur Sallúms, Kahatítans, var trúað fyrir bókuninni í þönnum.

32 Og nokkrir af Kahatítunum, þeirra bræður, voru settir yfir skoð-unarbrauðin, að þeir tilreiddu þau, hvíldardag eptir hvíldardag.

33 Og þessir söngvarar, ættfeður Levítanna, voru lausir við þjónustuna í stúkunum, því dag og nótt hafa þeir störf.

34 Þessir ættfeður Levítanna eru, eptir þeirra ættliðum, höfuðsmenn; þeir búa í Jerúsalem.

35 Og í Gibeon bjó faðir Gibeons, Jegiel; kona hans hét Maaka,

36 Og hans sonur, sá frumgetni, Abdon, og hinir: Súr og Kís og Baal og Ner og Nadab,

37 Og Gedor og Ahíó og Sakaríá og Miklót.

38 Og Miklót gat Símeam, og þessir bjuggu líka gagnvart sínum bræðrum í Jerúsalem, hjá sínum bræðrum.

39 Og Ner gat Kís, og Kís gat Sál,

og Sál gat Jónatan og Malkísúa og Abínadab og Esbaal.

40 Og sonur Jónatans var Meríbbaal, og Meríbbaal gat Míka.

41 Og synir Míka: Pítón og Taherea.

42 Og Ahas gat Jaera, og Jaera gat Alemet og Asmavet og Simrí, og Simrí gat Mósa,

43 Og Mósa gat Binea, og hans son var Nefaja, hans son Elasa, hans son Asel.

44 Og Asel átti 6 sonu, sem hétu: Asríkam Bokrí og Jismael og Searía og Óbadía og Hanan. Það eru synir Asels.

10. KAPÍTULI.

Sál og Jónatan falla.

OG Filistear fóru í hernað móti Ísrael, og Ísraelsmenn flýðu fyrir Filisteum, og (margir) féllu á Gilbóa-fjöllum.

2 Og Filistear sóktu fast að Sál og sonum hans, og feldu Jónatan og Abínadab og Malkísúa, syni Sáls.

3 Og bardaganum hallaði á Sál, og bogmennirnir hittu hann, og hann varð hræddur við skotin.

4 Þá mælti Sál við skjaldsvein sinn: bregð þú sverði þínu og legg mig í gegn með því, svo þessir óumskornu komi ekki, og fari háðulega með mig. En skjaldsveinninn vildi ekki, því honum varð bilt við. Þá tók Sál sverðið og lét fallast á það;

5 Og sem skjaldsveinninn sá, að Sál var dauður, lét hann og fallast á sverðið og dó.

6 Þannig dó Sál og hans þrír synir, og alt hans hús dó með.

7 Og sem allir Ísraelsmenn á slætt-lendinu sáu, að (Ísraelsmenn) flýðu, og að Sál og hans synir voru fallnir, yfirgáfu þeir sína staði og flýðu; og Filistear komu og bjuggu þar.

8 Daginn eptir komu Filistear að ræna valinn, og fundu Sál og hans þrjá syni fallna á Gilbóafjalli.

9 Og þeir flettu hann klæðum, og tóku höfuð hans og hertygi, og sendu þetta um kring í Filistealandi, til að færa tíðindi þeirra goðum og þeirra fólki.

10 Og þeir lögðu hans vopn í hús þeirra guðs, og negldu hans höfuð-skel upp í Dagons hús.

11 Og allir, sem bjuggu í Jabes og Gilead, heyrðu alt það, er Filistear höfðu gjört.

12 Þá tóku sig til allir vopnförir menn, og tóku Sál líkama og líkami sona hans, og fluttu þá til Jabes, og jörðuðu lík þeirra undir eikinni í Jabes, og föstuðu 7 daga.

13 Og svo dó Sál sakir sinna misgjörða, sem hann hafði framið móti Drottni, vegna Drottins orðs, sem hann ekki hlýðnadið, og vegna þess líka, að hann hafði farið til frétta við galdrakonuna.

14 En Drottinn aðspurði hann ekki, því lét hann hann deyja, og hneigði konungsríkið til Davíðs, sonar Ísai.

11. KAPÍTULI.

Davíð verður konungur; Jerúsalem unnin. Davíðs kappar.

OG allur Ísrael safnaðist til Davíðs í Hebron, og þeir sögðu: verum þín bein og hold.

2 Aður varst þú sá, meðan Sál enn þá var konungur, sem leiddir Ísrael út og inn; og Drottinn, þinn Guð, hefir sagt við þig: þú skalt gæta míns fólks Ísraels, og þú skalt vera höfðingi yfir mínu fólki, Ísrael.

3 Og svo komu allir þeir elztu í Ísrael til konungsins í Hebron, og Davíð gjörði sáttmála við þá í Hebron fyrir Drottni, og þeir smurðu Davíð til konungs yfir Ísrael, eptir orði Drottins fyrir (munn) Samúels.

4 Og konungurinn fór og allur Ísrael til Jerúsalem, það er Jebús; en þar voru Jebúsítar, innbúar landsins.

5 Og innbyggjararnir í Jebús sögðu við Davíð: þú munt ei komast hér inn. En Davíð náði kastalanum Sion, það er Davíðsborg.

6 Og Davíð mælti: hver sem fyrstur vinnur Jebúsítana, sá skal verða höfðingi og herforingi. Og Jóab, sonur Serúja, gekk fyrstur upp (í borgina) og varð höfðingi.

7 Og Davíð bjó í borginni; því kölluðu menn hana Davíðsborg.

8 Og hann bygði staðinn alt um kring frá Milló, og umhverfis, og Jóab endurlífgaði hið annað af staðnum.

9 Og Davíð efdist meir og meir, og Drottinn alsherjar var með honum.

10 Þessir eru þeir helztu kappar, sem Davíð hafði, sem hældu honum fast til ríkis með öllum Ísrael, til að gjöra hann að konungi, eptir orði Drottins, yfir Ísrael.

11 Og Þessi er tala þeirra kappa, sem Davíð hafði: Jasóbeam, sonur Hakmons, höfðingi vagnlíðsins sá hinn sami veifaði sínu spjóti yfir þrem hundruðum að velli lögðum í einu.

12 Og eptir hann Eleasar, sonur Dóds, Ahóita; hann var einn af þeim þremur köppum.

13 Sá sami var hjá Davíð í Pas-Damím, þegar Filistear voru þar saman komnir til bardaga; og þar var akurpartur, vaxinn byggi, og fólkið flúði fyrir Filisteum;

14 Þá gengu þeir mitt á akurinn, og frelsuðu hann, og feldu Filisteana, og Drottinn veitti mikinn sigur.

15 Og þrír af þeim þrjátíu höfðingjum fóru niður til Davíðs hjá klettinum, í hellinn Adúllam, og herbúðir Filisteana lágu í dalnum Refaím.

16 En Davíð var þá í víginu (á fjallhæðinni), og Filistear höfðu setulið í Betlehem.

17 Og Davíð þyrsti og hann mælti: hver sökir mér vatn að drekka í brunninn í Betlehem við hliðið?

18 Þá brutust þeir þrír gegnum herbúðir Filisteanna, og jusu vatn úr brunninum í Betlehem við hliðið, og tóku og færðu Davíð; en hann vildi ekki drekka það, og hellti því niður fyrir Drottni,

19 Og mælti: Guð láti mér fjærri vera, að gjöra slíkt! skyldi eg drekka blóð þessara manna með þeirra lífshættu? því með eigin lífsháska hafa þeir sótt það, og hann vildi ekki drekka það. Þetta gjörðu þeir þrír kappar.

20 Og Abisai, bróðir Jóabs; sá sami var höfuðsmaður yfir (öðrum) þremur; og hann veifaði sínu spjóti yfir þrjú hundruð að velli lagða, og var nafntogaður meðal þeirra þriggja.

21 Fram yfir þá þrjá af annari röð var hann heiðraður, en ekki kom hann til jafns við hina þrjá.

22 Benaja, sonur Jójada, sem var sonur duglegs manns, er afreksverk hafði unnið, af Kabsel; sá hinn sami

feldi tvö Guðs ljón af Móab; og hinn sami fór til og drap ljónið í gryfjunni í kafaldi.

23 Og hinn sami feldi egyptzka manninn, mann, sem var 5 álnir á hæð, og í hönd þess Egyptzka var spjót, sem vefjarrifur, og hann fór á móti honum með staf, og reif spjótið úr hendi þess Egyptzka, og drap hann með hans spjóti.

24 Þetta gjörði Benaja, sonur Jójada, og hann var nafntogaður meðal þeirra þriggja kappanna.

25 Fram yfir þá þrjátíu var hinn sami heiðraður, en við þrjá þá fyrstu jafnaðist hann ekki. Og Davíð gjörði hann að sínu leyndarráði.

26 Og kapparnir voru: Asabel, bróðir Jóabs; Elhanan, sonur Dóds, af Betlehem;

27 Samót, Haróríti; Heles, Pelóníti;

28 Íra, sonur Íkes, Tekóíta; Abíeser, Antótíti;

29 Síbekai, Hósatíti; Ílai, Ahóhíti;

30 Maheraí, Netófátíti; Heled, sonur Baena, Netófátíti;

31 Ítai, sonur Níbai, frá Gíbea í Benjámins ættkvísl; Benaja, Píratóníti;

32 Húraí, frá Nahale-Gaas; Abiel, Arbatíti;

33 Asmavet, Baherúmíti; Eliaba, Saalbóníti;

34 Bene-Hasem, Gísóníti; Jónatan, sonur Sage, Hararíta;

35 Ahíam, sonur Sakars, Hararítans; Elífal, sonur Urs;

36 Hefer, Mekeratíti; Ahía, Pelóníti;

37 Hesoró, Karmelíti; Naaraí, sonur Esbaí;

38 Jóel, bróðir Natans; Míbehar, sonur Hagrí;

39 Sele, Ammóníti; Naheraí, Berótíti, skjaldsveinn Jóabs, sonar Serúja;

40 Íra, Jetriti; Gareb, Jetriti;

41 Úría, Hetíti; Sabad, sonur Ahelaí;

42 Adína, sonur Sísa, Rúbeníta, höfðingi Rúbeníta, og hjá honum voru þrjátíu;

43 Hanan, sonur Maeka; Jósafat, Mitníti;

44 Úsía, Asteratíti; Sama og Jejel, synir Hótams, Aróeríta;

45 Jedjael, sonur Simrí, og Jóha, hans bróðir, Tisítí;

46 Eljel, Mahevíti; Jeríbai og Jósavía, synir Elnaams; og Jítma, Móabítí;

47 Eljel og Óbed og Jaesíel-Hame-sóbaia.

12. KAPÍTULI.

Þeir sem gengu Davíð á hönd í Siklag og gjörðu hann að konungi í Ísrael.

ÞESSIR eru þeir, sem komu til Davíðs í Siklag, þá hann var farinn í útlegð fyrir Sál, syni Kís, og hinir sömu voru meðal kappanna, sem hjálpuðu honum að berjast,

2 Bogmenn, sem köstudu steinum með hægri og vinstri hendi, og skutu örur af boga, af bræðrum Sáls, af Benjámin;

3 Höfðinginn Ahíeser og Jóas, synir Semaa, Gíbeatíta, og Jesiel og Pelet, synir Asmavets, og Beraka og Jehú, Antótíti,

4 Og Jesmaja, Gíbeóníti, kappi, einn af þeim þrjátíu, og yfir þeim þrjátíu, og Jeremía og Jehasíel og Jóhanan og Jósabad, Gederatíti,

5 Eleasaí og Jerímót og Bealía og Samaría og Safatía, Harófiti,

6 Elkana og Jissía og Asareel og Jóeser og Jasóbeam, Kórahítar,

7 Og Jóela og Sebadía, synir Jeróhams frá Gedor.

8 Og frá Gadítum komu til Davíðs í vigið í eyðimörkinni kappar, hermenn, vopnaðir skjöldum og spjótum, útlits sem ljón, og sem ráðyr fljótir um fjöllin.

9 Éser, sá fyrsti, Óbadía, sá annar, Eliab, sá þriðji,

10 Mismanna, sá fjórði, Jeremía, sá fimmti,

11 Atai, sá fjötti, Eliel, sá sjöundi,

12 Jóhanan, sá áttundi, Elsabað, sá níundi,

13 Jeremía, sá tíundi, Makbanai, sá ellefti.

14 Þessir voru synir Gads (frá Gad), herforingjar, sá minnsti yfir hundrað manns, sá mesti yfir þúsund.

15 Þessir eru þeir, sem fóru yfir Jórdan, í fyrsta mánuði, þá hún flóði upp á bakka, og ráku á flótta alla þá, sem bjuggu í dalnum, til austurs og vesturs.

16 Og nokkrir komu af sonum Benjamíns og Júda í vígið til Davíðs.

17 Og Davíð gekk út til þeirra, tók svo til orða og mælti við þá : ef þér komið til mín með friði, til að veita mér lið, þá hneigist mitt hjarta til félagskapar við yður : en ef til þess, að svíkja mig í hendur mínum óvinum, án þess ránglæti sè í minni hendi, svo sjái það Guð feðra vorra, og dæmi !

18 Þá greip andinn Amasaí, höfuðsmann vagnliðsins, (og hann mælti) : þínir erum vèr, Davíð ! þér fylgjum vèr, til heilla, til heilla þér, og til heilla þínum liðsmönnum, því þinn Guð hjálpar þér. Og Davíð tók við þeim og setti þá yfir sína herflokka.

19 Og af Manasse fóru (nokkrir) til Davíðs, þá hann kom með Fílisteum til að berjast við Sál, en hjálpaði þeim þó ekki, því höfðingjar Fílisteanna létu hann frá sèr, eptir að hafa ráðgast um það, því þeir sögðu : gangi hann í lið með sínum herra, Sál, getur það kostað vort líf :

20 Þá hann fór til Siklag, gengu í lið með honum af Manasse : Adna og Jósabad og Jedjael og Míkael og Jósabad og Elíhú og Siltaí, flokksforingjar af Manasse.

21 Og hinir sömu hjálpuðu Davíð móti óeirðarflokkum, því kappar voru þeir allir, og urðu yfirmenn í hernum.

22 Því dag eptir dag komu fleiri og fleiri til Davíðs að hjálpa honum, þángað til hann hafði fengið mikinn her, líkan Guðs her.

23 En þetta er manntal hinna vopnfæru, sem komu til Davíðs í Hebron, til að afla honum konungsríkis Sáls, eptir boði Drottins :

24 Júdasynir, sem báru skjöld og spjót, (voru) sex þúsund og 8 hundruð, útbúnir til bardaga.

25 Af sonum Símeons, hraustir í orustu, 7 þúsund og hundrað betur.

26 Af sonum Levi 4 þúsund og 6 hundruð.

27 Og Jójada, höfðingi (kominn) af Aron, og með honum 3 þúsund og 7 hundruð,

28 Og Sadok, röskur úngur maður, og hans ættmenn, 22 foringjar ;

29 Og af sonum Benjamíns, bræðrum Sáls, 3 þúsund ; en þángað til

hèlt mestur hluti þeirra enn þá með Sáls húsi ;

30 Og af sonum Efraíms 20 þúsund og 8 hundruð röskir menn, nafnfrægir meðal sinna ættmanna ;

31 Og af hálfri Manassis ættkvísl 18 þúsund, sem nefndir voru til með nafni að fara, og gjöra Davíð að konúngi ;

32 Og af sonum Ísaskars, sem vissu kríngumstæðurnar, og sáu, hvað Ísrael varð að gjöra ; þeirra foringjar voru 200, og allir þeirra bræður hlýddu þeirra orðum.

33 Af Sebúlón, sem voru vopnfærir og búnir til bardaga með öllum vopnum, 50 þúsund, til að ganga hispurlaust í orustur ;

34 Og af Naftalí, þúsund foringjar, og með þeim 37 þúsund með skjöld og spjót.

35 Og af Danítum, út búnir til orustu, 28 þúsund og 6 hundruð ;

36 Og af Asser, sem fóru til að heyja orustur, 40 þúsund ;

37 Og úr (landinu) hinu megin við Jórdan, af Rúbenítum og Gadítum og af hálfri Manassis ættkvísl, með öllum hervopnum, hundrað og 20 þúsundir.

38 Allir þessir hermenn, sem niður skipuðu bardaganum með einlægum hjörtum, komu til Hebron, til að gjöra Davíð að konúngi yfir allan Ísrael ; og líka voru allir aðrir í Ísrael einhuga í því, að gjöra Davíð að konúngi.

39 Og þeir voru þar hjá Davíð í þrjá daga, og átu og drukku, því þeirra bræður bjuggu þeim (veizlu).

40 Og líka færðu þeir þángað, sem nærri þeim bjuggu (alt til Ísaskars og Sebúlons og Naftalí), brauð, á ösnum, úlföldum, múlösnum og nautum, mælat, fíkjur og rásínur, og vín og víðsmjör, og naut og sauði yfirgnæfanlega ; því fögnuður var í Ísrael.

13. KAPÍTULI.

Davíð vil flytja örkina til Jerúsalem.

OG Davíð ráðgaðist um við höfuðsmennina yfir þúsund, og yfir hundrað, við alla herforingjana.

2 Og Davíð mælti við allan Ísraels söfnuð : ef yður sýnist svo, og sè það

frá Drottnei, vorum Guði, þá látum oss senda til vorra annara bræðra í öllu Ísraelslandi, og með þeim til prestanna og Levítanna, í þeirra forstadastöðum, að þeir komi á fund við oss ;

3 Og látum oss flytja örk vors Guðs til vor ; því vèr höfum ekki um hana hirt síðan á dögum Sáls.

4 Og allur söfnadurinn sagði, að menn skyldu gjöra svo ; því öllu fólkinu líkaði þetta vel.

5 Og svo safnaði Davíð saman öllum Ísrael, frá Egyptalands Níl, alt til Hemat, til að seekja Guðs örk til Kirjat-Jearím.

6 Og Davíð og allur Ísrael fór til Baala, Kirjat-Jearím, í Júdeu, til að flytja þaðan Guðs örk, Drottins, sem situr yfir kerúbunum, þar sem nafnið verður ákallað.

7 Og þeir fluttu Guðs örk á nýjan vagn úr húsi Abínadabs ; en Úsa og Ahíó óku vagninum.

8 Og Davíð og allur Ísrael læk fyrir Guði af öllu megni, með söng og hljóðpípum og hörpum og trumbum, bjöllum og lúðrum.

9 En sem þeir komu til Kídon's hlöðu, út rétti Úsa hönd sína, til að grípa til arkarinnar ; því akneytin höfðu vikið af leið.

10 Þá upp tendraðist Drottins reiði gegn Úsa, og hann sló hann fyrir það, að hann út rétti sína hönd til arkarinnar, og hann dó þar fyrir Guði.

11 Þá varð Davíð hryggur, af því Drottinn hafði slegið Úsa, og hann kallaði þann sama stað Peres-Úsa, (svo heitir staðurinn) til þessa dags.

12 Og Davíð varð hræddur við Drottin á þeim sama degi, og mælti : hvernig á eg að flytja til mín Guðs örk ?

13 Og Davíð flutti ekki örkina til sín í Davíðsborg, heldur setti hana í hús Óbed-Edoms, Gadítans.

14 Og svo var Guðs örk í húsi Óbed-Edoms, í hans húsi, í þrjá mánuði. Og Drottinn blessaði Óbed-Edoms hús, og alt sem hans var.

14. KAPÍTULI.

Davíðs húsabyggíng, konur og börn, ófriður við Filístea.

OG Híram, konungur í Týrus, sendi menn til Davíðs, og sedrusvið,

og múrara og timburmenn, til að byggja honum hús.

2 Og Davíð kannaðist við, að Drottinn festi hann sem konung yfir Ísrael, og að hans ríki efldist sökum hans fólks Ísraels.

3 Og Davíð tók sér fleiri konur í Jerúsalem, og eignaðist fleiri syni og dætur ;

4 En þetta eru nöfn þeirra, sem honum fæddust í Jerúsalem : Sammúa og Sóbab, Natan og Salómon, 5. og Jíbar og Elísúa, 6. og Nóga og Nefeg og Jafía, 7. og Elísamma og Beeljada og Elifelet.

8 Og sem Filístear heyrðu, að búið var að smyrja Davíð til konungs yfir allan Ísrael, lögðu allir Filístear af stað, til að leita Drottins. Og sem Davíð heyrði það, fór hann móti þeim.

9 Og Filístear komu og dreifðu sér um dalinn Refaím.

10 Þá spurði Davíð Guð, og mælti : á eg að fara móti Filísteum, og munt þú gefa þá í mína hönd ? Og Drottinn svaraði honum : far þú, og eg gef þá í þína hönd.

11 Þá fóru þeir til Baal-Prasím, og Davíð vann þá þar og mælti : Guð hefir fyrir mína hönd tvístrað mínum óvinum, eins og þá vatni er skvett. Því kallaði hann þann sama stað Baal-Prasím.

12 Og þeir létu þar eptir sína guði, og þeir voru að boði Davíðs brendir í eldi.

13 Og Filístear komu aptur, og breiddust um dalinn.

14 Þá spurði Davíð Guð í annað sinn, og Guð sagði til hans : far þú ekki eptir þeim, snú þú frá þeim, og ráðst þú á þá gagnvart mórberja-skóginum,

15 Og þegar þú heyrir þyt fara yfir mórberjatrén, þá legg til orustu, því Guð fer fyrir þér, til að sigra her Filísteanna.

16 Og Davíð gjörði, sem Guð bauð honum. Og þeir ráku Filístea her frá Gíbeon til Gaser.

17 Og Davíðs nafn viðfrægðist um öll lönd, og Drottinn lét ótta fyrir honum koma yfir allar þjóðir.

15. KAPÍTULI.

Sáttmálsörkin er flutt til Jerúsalem.

OG hann byggði sér hús í Davíðsborg, og tilreiddi stað fyrir Guðs örk, og setti henni tjald.

2 Þá mælti Davíð: örk Guðs skal enginn bera nema Levítarnir, því þá hefir Drottinn valið til að bera Guðs örk, til að þjóna sér að eilífu.

3 Og Davíð safnaði öllum Ísrael til Jerúsalem, til að flytja Drottins örk á sinn stað, sem hann hafði henni tilreitt.

4 Og Davíð safnaði sonum Arons og Levítunum;

5 Af sonum Kabats: Úriel, þeim æðsta, og hans bræðrum 120;

6 Af sonum Merarí: Asaja, þeim æðsta, og hans bræðrum 220;

7 Af sonum Gersons: Jóel, þeim æðsta, og hans bræðrum 130;

8 Af sonum Elisafans: Semaja, þeim æðsta, og hans bræðrum 200;

9 Af sonum Hebrons: Eliel, þeim æðsta, og hans bræðrum 80;

10 Af sonum Úsiels: Ammínadab, þeim æðsta, og hans bræðrum 112.

11 Og Davíð kallaði Sadok og Abíatar presta, og Levítana, Úriel, Asaja og Jóel og Semaja og Eliel og Ammínadab.

12 Og mælti til þeirra: Þér eruð höfuðsmenn Levi ættliða: helgið yður og yðar bræður, og flytjið örk Drottins, Ísraels Guðs, á þann stað, sem eg hefi henni tilreitt.

13 Af því þér gjörðuð það ekki í fyrra sinni, þá gjörði Drottinn, vor Guð, skarð vor á meðal, þar eð vèr leituðum hans ekki, sem vera bar,

14 Þá helguðu sig prestarnir og Levítarnir, til þess að flytja örk, Drottins, Ísraels Guðs.

15 Og svo báru Levísynir Guðs örk, eins og Móses bauð, eptir orði Drottins, á sinum öxlum, með stöngum (sem þeir lögðu) á sig.

16 Og Davíð bauð þeim æðstu Levítum, að þeir skyldu setja sína bræður söngvara með hljóðferum, hörpum, hljóðpípum og lúðrum, að þeir syngju hvelt og upp hefðu röddina með gleði.

17 Og Levítarnir til settu: Heman Jóelsson, og af hans bræðrum Asaf

Berekíason; og af sonum Merarí: þeirra bræður: Etan Kúsajason,

18 Og með þeim þeirra yngri bræður: Sakaríá, Ben og Jaesíel og Semíramót, og Jehíel og Únní, Elíab og Benaja og Maeseía og Matítía og Elífelehú og Miknehú og Óbed-Edom og Jegíel, dyraverði.

19 Og söngvarar (voru) Heman, Asaf og Etan, að syngja hátt, með eirlúðrum;

20 Og Sakaríá og Asíel og Semíramót og Jehíel og Únní og Elíab og Maeseía og Benaía á hörpu með stúlkuhljóðum;

21 Og Matítía og Elífelehú og Miknehú og Óbed-Edom og Jegíel og Asasía á hljóðpípur, með djúpri rödd, sem forsöngvarar.

22 Og Kenanía (var) meistari Levítanna í söng, kendi söng, því hann var vel að sér.

23 Og Berekía og Elkana voru dyraverðir arkarinnar.

24 Sabanía og Jósafat og Netaneel og Amasaí og Sakaríá og Benaja, og Elieser, prestarnir, sögu trumbur fyrir Guðs örk. Og Óbed-Edom og Jehía voru dyraverðir arkarinnar.

25 Og svo fór Davíð og hinir elztu í Ísrael, og höfðingjarnir yfir þúsund, að sækja sáttmálsörk Drottins í hús Óbed-Edoms, með fögnuði.

26 Og sem Guð hjálpaði Levítunum, er báru sáttmálsörk Drottins, fórnferðu þeir 7 nautum og 7 hrútum.

27 Og Davíð var klæddur línkyrtli, og sömuleiðis allir Levítarnir, sem báru örkina, og söngvararnir, og Kenanía meistari söngsins meðal söngvaranna; og Davíð hafði yfir sér línhökul.

28 Og allur Ísrael flutti sáttmálsörk Drottins burt með fagnaðarópi og lúðurhljómi, með trumbum og hornum, hvellum hörpum og hljóðpípum.

29 Og sem sáttmálsörk Drottins kom til Davíðsborgar, leit Míkól, dóttir Sáls, út um gluggann, og sá Davíð konúng stökkva og dansa, og fyrirleit hann í hjarta sínu.

16. KAPÍTULI.

Sama efni.

OG þeir fluttu inn (í borgina) Guðs örk, og settu hana í tjaldið, sem

David hafði reist, og færðu þar brenniförn og þakkarförn.

2 Og sem David hafði endað brenniförnina og þakkarföruna, blessaði hann fólkid í nafni Drottins.

3 Og hann út býtti öllum Ísrael, mönnum og konum, sérhverjum heilu braudi og (kjöt-)stykki og mæli víns.

4 Og hann skipaði niður, fyrir framan Drottins örk, Levitunum til þjónustu, að þeir skyldu prisa, lofa og vegsama Drottin, Ísraels Guð :

5 Asaf, sem þeim fyrsta, og sem öðrum, næst honum, Sakaríá ; Jegiel og Semíramót og Jehíel og Matítía og Elíab og Benaja og Óbed-Edom og Jegiel með hörpum og hljóðpípum ; og Asaf með hveli horni.

6 Og Benaja og Jehasíel, prestar þeyttu jafnvel lúðra fyrir framan Guðs sáttmálsörk.

7 Þá á þeim sama degi lét David fyrst þakka Drottni fyrir (milligöngu) Asafs og hans bræðra (þannig) :

8 Þakkið Drottni, ákallið hans nafn, gjörðið kunnug hans verk meðal fólksins !

9 Sýngið honum, leikið fyrir honum, yrkið um allar hans dásendir !

10 Stærið (hrósið) yður af hans heilaga nafni, þeirra hjarta, sem leita Drottins, gleðji sig !

11 Leitið Drottins og hans dýrðar, leitið hans auglitis alla tíma !

12 Munið til þeirra dásenda, sem hann hefir gjört, hans jarteikna, og dóma hans munns,

13 Þer Ísraelsbörn, hans þjónar, synir Jakobs, hans útvöldu.

14 Hann, Drottinn, er vor Guð ; hans dómar (eru) á allri jörðunni.

15 Munið ávallt til hans sáttmála, þess orðs, sem hann hefir boðið, í þúsund ættliði,

16 Þess sáttmála, sem hann gjörði við Abraham, og sem hann sór Ísaak :

17 Og hann setti það Jakob sem reglu, Ísrael eilífan sáttmála,

18 Og sagði : þer vil eg gefa Kanaansland svo sem yður útmældu erfð ;

19 Þá voruð þer enn þá lítill hópur, fáir og framandi í landinu.

20 Þá fóru þeir frá fólki til fólks, og frá einu konungsríki til annarar þjóðar.

21 Hann leyfði engum að undiroka þá, og refsaði konúngunum sakir þeirra.

22 (Og sagði) : ‘ snertið ekki mína smurð, og gjörðið ekkert ilt mínum spámönnum.’

23 Sýngið Drottni öll lönd, kunn-gjörðið, dag frá degi, hans hjálp !

24 Segið frá hans dýrð meðal þjóðanna, frá hans dásendarverkum meðal als fólks.

25 Því mikill er Drottinn eg mjög loflegur, og óttalegur fram yfir alla guði ;

26 Því allir guðir þjóðanna eru skurðgoð, og Drottinn hefir gjört himinin.

27 Hátign og ljómi er fyrir hans augliti, heiður og fögnuður í hans bústað.

28 Gefið Drottni, þer þjóða kynkvísli, heiður og lof !

29 Gefið Drottni heiður hans nafns ; fram berið gáfur og komið fyrir hann, og tilbiðjið Drottin í heilögum skrúða !

30 Nætrið fyrir honum, öll lönd, heimurinn stendur og bifast ekki.

31 Himinin gleðjist og jörðin fagni ; menn segi meðal þjóðanna : Drottinn er konúngur !

32 Sjórinn þjóti upp, og það, sem hann fyllir ; glædvært sè engið, og alt, sem á því er ;

33 Skógarins trè fagni Drottni, því hann kemur til að dæma jörðuna.

34 Þakkið Drottni, því hann er góðgjarn, og eilíf er hans náð !

35 Og segið hjálpa oss, Guð, vor hjálp, og safna oss, og bjarga oss frá þjóðunum, að ver prísun þitt heilaga nafn, að ver hrósum oss af þínu lofi.

36 Vegsamaður sè Drottinn, Guð Ísraels, frá eilífd til eilíðar ! og alt fólkid segi : amen ! og lofi Drottin !

37 Og hann setti hjá sáttmálsörk Drottins Asaf og hans bræður, til að þjóna stöðugt fyrir örkinni dag eftir dag ;

38 Og Óbed-Edom, og þeirra bræður, 68, og Óbed-Edom, Jeditúnsson, og Hósa sem dyraverði.

39 Og Sadok prest, og hans bræður, prestana (setti hann), fyrir tjaldbúð Drottins á hæðina í Gíbeon,

40 Til að færa Drottni brenniförnir

á brennifórnaaltarinu stöðuglega, kvöld og morgun, alt eins og skrifað stendur í lög máli Drottins, sem hann bauð Ísrael (að halda) ;

41 Og með þeim Heman og Jedútún, og aðra útvalda, sem með nafni voru til teknir, að þakka Drottni, að hans náð væri eilíf.

42 Og með þeim Heman og Jedútún með trumbum og lúðrum, og með hljóðföerum Guðs, og syni Jedútúns fyrir dyraverði.

43 Og svo gekk alt fólk, hver heim til sín, og Davíð fór og burt til að heilsa sínu húsi.

17. KAPÍTULI.

Davíð áformar að byggja musteri.

OG svo bar við þegar Davíð bjó í sínu húsi, að hann sagði við spámanninn Natan : sjá ! eg bý í húsi af sedrusvið, og sáttmálsörk Drottins (er) undir dúkum.

2 Og Natan sagði til Davíðs : gjör þú alt, sem þér er í hug, því Guð er með þér.

3 Og á þeirri sömu nóttu kom Guðs orð til Natans, og mælti :

4 Far þú og tala við minn þjón, Davíð : svo segir Drottinn : þú skalt ekki byggja mér hús til íbúðar.

5 Eg hefi ekki í húsi, búið síðan þann dag, að eg flutti Ísrael hingað, alt til þessa dags, og eg gekk úr tjaldi í tjald, og úr bústað (í bústað).

6 Allan þann tíma, þá eg var á ferð með öllum Ísrael, hefi eg þá talað eitt orð við nokkurn Ísraels dómara, og sagt : því byggði þér mér ekki hús af sedrusvið ?

7 Og seg nú mínum þjón, Davíð : svo segir Drottinn alsherjar : eg hefi tekið þig úr haglendinu frá hjördinni til höfðingja yfir mitt fólk, Ísrael,

8 Og var með þér, hvert sem þú fórst, og upp rætti alla þína óvini frá þér, og eg hefi gjört þitt nafn líkt nafni hinna miklu á jörðinni,

9 Og hefi gefið bústað mínu fólki, Ísrael, og gróðursett það, að það býr á sínum stað og verður ei framar óróað, og lýmskunnar synir skulu ei framar þjá það, eins og áður,

10 Og frá þeim tíma, að eg setti dómara yfir mitt fólk, Ísrael ; og eg hefi auðmýkt alla þína óvini, og kunn-

gjört þér, að Drottinn muni hús byggja.

11 Þegar þínir dagar eru allir, svo þú fer til allra þinna feðra, þá vil eg upp hefja ætt þína eptir þig, einn af þínum sonum, og staðfesta hans konungdóm.

12 Sá hinn sami skal byggja mér hús, og eg vil festa hans háseti að eilífu.

13 Eg vil vera hans faðir, og hann skal vera minn son : og eg vil ekki draga mína náð í hlè við hann, eins og eg dró hana í hlè við þann, sem var fyrir þig (konungur),

14 Heldur vil eg staðfesta hann í mínu húsi og konungsriki að eilífu, og hans háseti skal fast vera eilíflega.

15 Samkvæmt öllum þessum orðum og allri þessari opinberan talaði Natan við Davíð.

16 Þá gekk Davíð konungur inn (í tjaldbúðina), og settist fyrir augsyn Drottins, og mælti : hver em eg, Guð Drottinn, og hvað mitt hús, að þú hefir annazt mig hingað til ?

17 Og það var of lítið fyrir þínum augum, Guð, og þú gafst húsi þíns þjóns fyrirheit (álengdar), sem á sèr langan aldur, og hefir lítið á mig eptir mannlegum hætti, þú, Guð Drottinn, í hæðinni !

18 Hvað skal Davíð enn framar (segja) við þig um heidur þíns þjóns ? þú þekkir þinn þjón.

19 Drottinn ! sakir þíns þjóns og eptir þínum vilja hefir þú gjört alt þetta mikla, og kunngjört alt þetta mikla.

20 Drottinn, einginn er sem þú, og einginn Guð nema þú, öldungis eins og vèr höfum heyrt með vorum eyrum.

21 Og hver (þjóð) er sem þitt fólk Ísrael, þjóð á jörðunni, sem Guð er kominn til að leysa sèr fyrir fólk, og þér nafn að gjöra með mikilleika og ógnunum, í því þú rakst burt þjóðir frá þínu fólki, sem þú leystir úr Egyptalandi ?

22 Og svo hefir þú að eilífu gjört þitt fólk, Ísrael, að þínu fólki, og þú, Drottinn ! ert orðinn því Guð.

23 Og nú, Drottinn, það orð, sem þú hefir talað um þínu þjón og haus

hús, verði satt og eilíft, og gjör, eins og þú hefir talað.

24 Já, verði það satt, og þitt nafn verði vegsamlegt að eilífu, svo, meinn segi: Drottinn, herskaranna er Ísraels Guð, er Guð í Ísrael, og hús Davíðs, þíns þjóns, sè staðfast fyrir þér!

25 Þú, minn Guð, hefir opinberað þínum þjóni, að þú vilt byggja honum hús; þar fyrir hefir þinn þjón ráðizt í að tilbiðja þig.

26 Og nú, Drottinn! þú ert Guð, og þú hefir heitið þessi gæði þjóni þínum.

27 Og lát þér nú þóknast að blessa hús þíns þjóns, að það sè eilíflega (ríki yfir Ísrael), frammi fyrir þér; því sá er eilíflega blessaður, sem þú, Drottinn! blessar.

18. KAPÍTULI.

Sigurvinningar Davíðs. Hans embattismenn.

EPTIR þetta vann Davíð Fílisteana, og lægði þá, og tók úr hendi Fílisteanna Gat og undirborgir hennar.

2 Og hann sigraði Móabítana, og Móabítar urðu Davíðs þegnar og færðu (honum) gáfur.

3 Og Davíð vann Hadareser, konúnginn í Sóba, í Hemat, þá hann fór til að auka veldi sitt við ána Frat.

4 Og Davíð tók af honum þúsund vagna og 7 þúsund reiðmenn og 20 þúsund fótgöngulíðs, og lesti alla vagnhestana, og hélt að eins eptir af þeim einu hundraði.

5 Og Sýrlenzkir frá Damaskus komu til líðs við Hadareser, konúnginn í Sóba, og Davíð feldi af Sýrlenzkum 22 þúsund manns.

6 Og Davíð lét setulið vera í Damaskus á Sýrlandi, og Sýrlenzkir urðu Davíðs þegnar, sem færðu (honum) gáfur. Þannig veitti Drottinn Davíð sigur, hvert sem hann fór.

7 Og Davíð tók gullskildina, sem Hadaresers þegnar báru, og flutti þá til Jerúsalem.

8 Og úr Tíbehad og úr Kún, borgum Hadaresers, tók Davíð mjög mikið eir. Þar af gjörði Salómon eirhafið, og stólpana og eiráhöldin.

9 Þá Tóú, konúngurinn í Hemat, heyrði, að Davíð hefði lagt að velli

allan her Hadaresers, konúngsins í Sóba,

10 Sendi hann Hadóram, son sinn, til Davíðs konúngs, til að spyrja, hvernig honum líði og óska honum til heilla, að hann hafði barizt við Hadareser og unnið hann (því Tóú átti í ófriði við Hadareser), og (líka sendi hann) als konar ker af gulli, silfri og eiri.

11 Einnig þessi helgaði Davíð í konúngur Drottai, ásamt með því silfri og gulli, sem hann hafði tekið af öllum þjóðum, af Edómítum og Móabítum, og af Ammonssonum og af Fílisteum, og af Amalekítum.

12 Og Abísai, sonur Serúja, vann Edómíta í saltdalnum, 18 þúsund að tölu.

13 Og hann lagði setulið í Edóm, og alt Edómsland komst undir Davíð. Og þannig gaf Drottinn Davíð sigur, hvert sem hann fór.

14 Og Davíð ríkti yfir öllum Ísrael, og lét alt sitt fólk njóta laga og réttinda.

15 En Jóab, sonur Serúja, var yfir hernum, og Jósafat, sonur Ahílúds, var kansalleri,

16 Og Sadok, sonur Ahítúbs, og Abímelek, sonur Abíatars, voru prestar, og Safsá skrifari.

17 Og Benaja, sonur Jójada, var yfir lífvörðunum, og synir Davíðs voru þeir fyrstu við konúngsins hönd.

19. KAPÍTULI.

Sigur yfir Ammonítum og Sýrlenzkum.

EPTIR þetta andaðist Nahas, konúngur Ammonssona, og hans son varð konúngur í hans stað.

2 Þá sagði Davíð: eg vil sýna Hanon, syni Nahas, vináttu, því faðir hans sýndi mér vináttu; og Davíð sendi menn að hugga hann, þá hann harmaði föður sinn. Og svo komu Davíðs þjónar í land Ammonsbarna til Hanons, til að hugga hann.

3 Þá sögðu höfðingjar Ammonssona til Hanons: sýnist þér Davíð heiðra föður þinn, að hann sendir þér huggara? Eru ekki hans þjónar komnir til þín í þeim tilgangi, að rannsaka landið, eyðileggja og njósna?

4 Þá tók Hanon Davíðs þjóna og spækar þá, og sneið af þeim hálf

klæðin alt að mjöðmum, og lét þá svo fara.

5 Og menn komu og sögðu Davíð frá, (hvernig farið var) með mennina; þá sendi hann á móti þeim, því mennirnir voru mjög svívirtir, og sagði: verið í Jeríkó, þangað til yðar skegg sprettur, og komið svo aptur.

6 Og sem Ammonssynir sáu, að þeir voru illa þokkaðir hjá Davíð, sendi Hanon og Ammonssynir þúsund vættir (centner) silfurs, til þess að leigja sér vagna og reiðmenn frá Mesópótamíu, frá Sýríu-Maaka og frá Sóba,

7 Og þeir leigðu tvær og þrjátígi þúsundir vagna, og konúng Maaka með liði hans, og þeir komu, og settu herbúðir fyrir framan Meaba, og synir Ammons söfnuðust saman úr borgum þeirra, og komu til bardagans.

8 En þá Davíð heyrði það, sendi hann Jóab með allan kappaherinn.

9 Og synir Ammons fóru út, og fylktu (liði sínu) til orustu við borgarhlíðið, en konúngarnir, sem komnir voru, (fylktu sér) út af fyrir sig á völlumum.

10 Nú sá Jóab sér búinn bardaga, bæði á bak og fyrir, og hann út valdi alt valið lið í Ísrael, og fylkti því til orustu mót Sýrum,

11 En hitt fólkíð setti hann undir hönd bróður síns Abísái, og þeir bjuggu sig út móti sonum Ammons,

12 Og hann (Jóab) sagði: ef Sýrar bera mig ofurlíði, þá skaltu vera mér til hjálpar, en ef synir Ammons verða þér sterkari, þá mun eg hjálpa þér.

13 Vertu öruggur og berjumst hraustlega vegna vors fólks, og vegna staða vors Guðs. Drottinn gjöri, hvað honum þóknast.

14 Og Jóab ræðst ásamt því liði, sem með honum var, til orustu í móti Sýrum, og þeir flúðu undan honum.

15 Þegar synir Ammons sáu, að Sýrar flúðu, höldu þeir einnig á flótta fyrir Abísái, bróður hans, og fóru inn í borgina, en Jóab kom til Jerúsalem.

16 Og þá Sýrar sáu, að þeir voru (á flótta) reknir fyrir Ísraels andliti, sendu þeir út boð, að Sýrar tækju

sig upp, sem voru hinu megin fljótsins (Frat), og Sófak, hershöfðingi Hadaresers, var fyrir þeim;

17 Og það var sagt Davíð, og hann safnaði saman öllum Ísrael, og fór yfir Jórdan, og kom að þeim og bjóst (til orustu) móti þeim, og (þá) Davíð með fylktu liði háði orustu við Sýra, börðust þeir móti honum,

18 En Sýrar flúðu undan Ísrael, og Davíð feldi af Sýrum 7 þúsund vagna (riddaraliðs) og 40 þúsund fótgönguliðs, og líka drap hann Sófak hershöfðingja.

19 En þegar þjónar Hadareser sáu, að þeir voru feldir af Ísrael, gjörðu þeir frið við Davíð, og urðu hans þegnar; og Sýrar vildu ekki framar veita lið sonum Ammons.

20. KAPÍTULI.

Davíð herjar á Ammoníta og Filístea.

OG það bar við að ári liðnu, á þeirri tíð sem konúngarnir fara út (í hernað), þá tók Jóab með sér meginherinn, og eyddi land Ammons-sona, kom og settist um Rabba, en Davíð sat um kyrrt í Jerúsalem, og Jóab vann Rabba og braut hana niður.

2 Og Davíð tók kórónu þeirra konúnga af höfði honum, og fann, að hún var úr gulli 100 pund, með dýrum steinum í, og hún var sett á Davíðs höfuð; og hann flutti mikið herfáng úr borginni.

3 Og hann leiddi út fólkíð, sem þar var inni, og lét sníða það sundur með sögum, og með járn-hærfum, og með öxum. Og svo gjörði Davíð við allar borgir Ammons-sona; og Davíð fór og alt fólkíð aptur til Jerúsalem.

4 Eptir þetta hófst ófriður í Geser við Filísteana. Þá lagði Sibbekí Husatíti að velli Sippai, (sem var) af sonum Rafa, og þeir urðu auðmýktir (sigraðir).

5 En nú átti hann í ófriði við Filístea; þá lagði Elhanan, sonur Jaírs, Laemí, bróður Goliats Gítíta, að velli, og var spjótskapt hans sem vefjar-rifur.

6 Enn aptur var styrjöld í Gat, og þar var stærðarmaður, sem hafði fingur (á hverri hendi) 6, og tær (á

hverjum fæti) 6, (til samans) 24; hann var einnig sonur Rafa.

7 Hann gjörði gys að Ísraelítum, en Jónatan, sonur Símea, bróður Davíðs, vann á honum.

8 Þessir voru synir Rafa í Gat, og þeir fëllu fyrir hendi Davíðs og fyrir hendi þjóna hans.

21. KAPÍTULI.

Fólhstal. Drepsótt.

OG satan mót stóð Ísrael, og egndi Davíð til að telja Ísrael.

2 Og Davíð sagði við Jóab og höfðsmenn fólksins: farið og teljið Ísrael frá Berseba og alt til Dan, og færið mér (talið), svo að eg viti tölu þeirra.

3 Jóab svaraði: Drottinn auki við fólk sitt, eins og það nú er (margt), hundrað sinnum; eru þeir ekki, minn herra konúngur! allir míns herra þjónar? til hvers lætur minn herra spyrja um þetta? hví vil hann vera Ísrael, til sakfellis?

4 Og orð konúngsins mátti meir en Jóab; og Jóab gekk út, fór um allan Ísrael til Jerúsalem.

5 Og Jóab fékk, Davíð manntal fólksins, og allur Ísrael var þúsund þúsunda og hundrað þúsund vopnfærra manna, og Júda fjögur hundruð og sjötíu þúsund vopnfærra manna;

6 En Leví og Benjamín taldi hann ekki með þessum, því að Jóab hafði óbeit á skipun konúngsins.

7 En þetta verk mislíkaði Drotnni, og hann sló Ísrael.

8 Og Davíð sagði til Guðs: eg hefi þúnglega syndgað, að eg gjörði þetta, en tak nú burt, eg bið, misgjörning þíns þjóns, því eg hefi breytt harðla fávíslega.

9 Og Drottinn talaði við Gad, Davíðs, sjáanda, og sagði:

10 Far þú, tala við Davíð, og seg: svo segir Drottinn: þrent legg eg fyrir þig, kjós þú eitt af því, að eg láti það koma yfir þig.

11 Og Gad kom til Davíðs og sagði honum: svo segir Drottinn: kjós þér,

12 Annaðhvort þriggja ára hallæri, eða þú flýir 3 mánuði fyrir fjandmönnum þínum, og fyrir reiddu sverði óvina þinna, ellegar í 3 daga

sverði Drottins og drepsótt í landinu og engil Drottins eyðileggjandi í öllum Ísraels landamerkjum. Gættu nú að, hverju eg á að svara þeim, sem mig sendi.

13 Davíð sagði til Gad: mjög þrengjumst eg, en samt vil eg feginn falla í hönd Drottins, því að miskun hans er mikil, en í manna hendur vil eg ekki falla.

14 Þá lét Drottinn drepsótt koma í Ísrael, og þar fëllu af Ísrael 70 þúsundir manna.

15 Og Drottinn sendi engilinn til Jerúsalem, til að slá hana; og sem hann sló hana, sá Drottinn það, og hann iðraðist hins illa, og mælti til engilsins: nóg (er að gjört)! taktu nú að þér höndina. En eingill Drotns stóð hjá hlöðu Arnans Jebúsita.

16 Og Davíð hóf upp sín augu, og sá engilinn standa milli himins og jarðar, með brugðnu sverði í hendi, útréttu yfir Jerúsalem. Þá fëll Davíð og hinir elztu á sín andlit, klæddir sekkjum.

17 Og Davíð sagði við Guð: hefi eg ei skipað að telja fólkið? Eg em sá, er syndgaði og breytti illa; en hvað hafa þessir sauðir gjört! Drottinn! minn Guð, þín hönd komi yfir mig og yfir hús míns föður, en ekki yfir mitt fólk, að plága það!

18 En engill Drotns sagði Gad að segja Davíð, að hann skyldi reisa Drotnni altari á hlöðugólfi Arnans Jebúsita.

19 Og Davíð fór eptir orði Gads, er hann hafði talað í nafni Drotns.

20 En sem Arnan snéri við og sá engilinn, og hans fjórir synir með honum, þá földu þeir sig; en Arnan var einmitt að preskja hveiti.

21 Og Davíð kom til Arnans; þá litaðist Arnan um, og sá Davíð, og gekk út úr hlöðunni og laut Davíð með sinu andliti til jarðar.

22 Og Davíð mælti til Arnans: gef þú mér hlöðustæðið, svo eg byggi þar Drotnni altari; láttu mig fá það fyrir fult verð, svo plágunni verði böegt frá fólkinu.

23 Og Arnan sagði til Davíðs: tak þú hana, og minn herra konúngur gjöri, hvað honum gott þykir; sjá! eg gef nautin til brennifórnar og

preskisleðann til eldiviðar og hveitið til matfórnar; alt þetta gef eg.

24 Og Davíð konungur sagði til Arnans: nei! eg vil heldur kaupa þetta fyrir fult verð, því ekki vil eg fórnfæra Drottni því, sem þitt er, eða færa brennifórn kostnaðarlaust.

25 Og svo gaf Davíð Arnan fyrir löðina sikil gulls, að vigt 6 hundruð.

26 Og Davíð bygði þar Drottni altari, og fram bar brennifórn og þakkfórn og ákallaði Drottin, og hann heyrði hann með eldi af himni á brennifórnaltarinu.

27 Og Drottinn bauð englinum, þá stakk hann sínu sverði í slóðin.

28 Á sama tíma, þegar Davíð sá, að Drottinn hafði bænheyrt hann í hlöðu Arnans Jebúsíta, þá færði hann þar fórnir.

29 En bústaður (tjaldbúð) Drottins. sem Móses hafði gjört í eyðimörkinni, og brennifórnaltarið var um það leyti á Gibeons hæð.

30 En Davíð gat ekki gengið fyrir hana, til að leita Guðs, því hann var hræddur við sverð Drottins engils.

23. Kap. 1. Og Davíð mælti: hér skalt hús Guðs, Drottins standa, og hér altarið til Ísraels brennifórna.

22. KAPÍTULI.

Davíðs ráðgjörð að byggja musteri.

OG Davíð skipaði að saman safna útlendingum í Ísraelslandi, og tilsetti steinhöggvara, til að höggva steina til guðshúss byggingar.

3 Og Davíð hafði dregið að mikið járn í nagla til vængjahurðanna, og til að negla með, og mikið af eiri, svo ei varð vegið,

4 Og sedrusvið, svo ei varð tölu á komið, því þeir í Týrus og Sídon höfðu fært Davíð mikinn sedrusvið.

5 Því Davíð hugsaði: sonur minn Salómon er vanmáttugt barn, og hús skal Drottni byggja, sem á að vera ákaflega stórt, til frægðar og ágætis í öllum löndum; því vil eg afla honum fanga. Og svo afiði Davíð mikilla fanga, áður en hann dó.

6 Og hann kallaði Salómon, son sinn, og bauð honum að byggja Drottni, Ísraels Guði, hús.

7 Og Davíð mælti til Salómons: sonur minn, eg hafði í hyggju, að

byggja hús nafni Drottins, míns Guðs.

8 En orð Drottins kom til mín og sagði: miklu blóði hefir þú út helt, og miklar orustur hefir þú það; þú skalt ekki byggja hús mínu nafni, því ærnu blóði hefir þú út helt á jörðuna fyrir mér.

9 Sjá! sonur mun þér fœðast, hann mun verða kyrrlátur maður, og eg mun láta hann hafa ró fyrir öllum sínum óvinum alt um kring; því Salómon (fríðgóði) skal hann heita, og meðan hann lifir, vil eg leiða frið og ró yfir Ísrael.

10 Sá hinn sami skal byggja hús mínu nafni, og hann skal vera mér sonur og eg honum faðir, og eg vil festa háseti hans konungdóms yfir Ísrael að eilífu.

11 Nú, son minn, Drottinn sè með þér, að þér takist það, og að þú byggir hús Drottins, þíns Guðs, eins og hann hefir um þig talað.

12 Drottinn gefi þér speki, og skilning, og láti þig ríkja yfir Ísrael, og halda lögmál Drottins, þíns Guðs.

13 Þá muntu verða farsæll, þegar þú gætir þess, að gjöra eptir setningum og réttindum þeim, sem Drottinn bauð Móses, handa Ísrael. Vertu fastur fyrir og sterkur, óttast ekki, vertu ei huglaus!

14 Sjá! í öllu mínu basli hefi eg dregið að gull til Drottins húss, hundrað þúsund vættir, og silfur, þúsundsinnnum þúsund vættir, og eirið og járnid verður ekki vegið; því mikið er af því; og víða og steina hefi eg aflað, þar máttu enn þá við auka.

15 Og hjá þér eru margir verkamenn, steinhöggvarar, og þeir, sem geta unnið að trè og steinum, og menn, sem hafa hagleik til als konar verka.

16 Gullið og silfrið og eirið og járnid verður ei talið. Tak þú þig til og framkvæm þú það, og Drottinn sè með þér!

17 Og Davíð bauð öllum Ísraels höfðingjum að styrkja son sinn Salómon.

18 Er ekki Drottinn, yðar Guð, með yður, og hefir hann ei gefið yður frið á allar hlíðer? því hann hefir gefið í mína hönd landsins innbúa, og landið er unnið undir Drottin og hans fólk.

19 Og snúið nú yðar hjörtum og sálum til þess, að leita Drottins, yðar Guðs, og takið yður til, og byggid helgidóm Drottins Guðs, að þér getið flutt þangað sáttmálsörk Drottins og þau helgu áhöld Guðs, í það hús, sem er bygt nafninu Drottins.

23. KAPÍTULI.

Tala Levítanna og þeirra embætti.

OG sem Davíð var orðinn gamall og saddur lífdaga, gjörði hann son sinn Salómon að konungi yfir Ísrael.

2 Og hann, saman safnaði öllum yfirmönnum Ísraels, og prestunum og Levítunum.

8 Og Levítarnir voru taldir, þrítugir og eldri, og þeirra tala var, höfuð fyrir höfuð, karlmenn 38 þúsundir.

4 Af þessum seiu settir (sagði hann) fyrir verk Drottins húss 24 þúsundir, og forstöðumenn og dómara 6 þúsundir;

5 Og 4 þúsund dyraverðir, og 4 þúsund, sem syngi Drottni lof með hljóðfærum, er eg hefi gjört til að sýngja lof.

6 Og Davíð skipti þeim í flokka eptir Levisonum: Gerson, Kahat og Merarí.

7 Gersonítar voru Laedan og Símeí.

8 Synir Laedans: sá fyrsti Jehíel og Setam og Jóel, þeir þrír.

9 Synir Símeí: Salómít og Hasíel og Haran, þeir þrír. Þessir voru ættahöfðingjar (af kyni) Laedans.

10 Og synir Símeí: Jahat, Sína og Jeús og Bría; það eru synir Símeí, þeir fjórir.

11 Og Jahat var sá fyrsti, og Sína sá annar; og Jeús og Bría áttu ekki mörg börn, og svo voru þeir taldir ein ætt.

12 Synir Kahats: Amram, Jesehar, Hebron og Úsíel, þeir fjórir.

13 Synir Amrams: Aron og Móses. Og Aron var fráskilinn, til að helga hann, sem altreilagan, hann og hans synir æfílega, að brenna reykelsi fyrir Drottni, til að þjóna honum og blessa í hans nafni eilíflega.

14 Og synir Móses, þess guðsmanns, voru nefndir eptir Levi ættkvísl.

15 Synir Móses: Gerson og Elieser.

16 Synir Gersoms: Sebúel, sá fyrsti.

17 Og synir Eliesers voru: Rehabía, sá fyrsti; og Elieser átti einga aðra syni; en synir Rehabía voru mjög margir.

18 Synir Jesehars: Salómít sá fyrsti.

19 Synir Hebrons: Jerja, sá fyrsti, Amarja, sá annar, Jehasiel, sá þriðji, og Jekamam, sá fjórði.

20 Synir Úsíels: Míka, sá fyrsti, og Jissía, sá annar.

21 Synir Merarí: Mahelí og Músi; synir Mahelí: Eleasar og Kís.

22 Og Eleasar dó, og átti einga syni, heldur dætur, og synir Kís, þeirra bræður, tóku þær.

23 Synir Músi: Mahelí og Eder og Jeremót, þeir þrír.

24 Þetta eru synir Levi, eptir þeirra ættliðum og ættfæðrum, eins og þeir voru kannaðir, eptir tölu nafnanna, höfuð fyrir höfuð, sem gegndu þjónustugjörðinni í Drottins húsi, frá tvítugs aldri og þar yfir;

25 Því Davíð sagði: Drottinn, Guð Ísraels, hefir gefið sínu fólki hvíld, og hann býr að eilífu í Jerúsalem;

26 Því þurfa Levítarnir ekki lengur að bera tjaldbúðina, með öllum hennar embættisverkfærum.

27 Því eptir seinustu skipun Davíðs voru Levisynir taldir, tvítugir og eldri.

28 Því þeirra embætti var (að gegna), við hönd Aronssona, þjónustu Drottins húss, (og umsjón) yfir forgardinum og yfir stúkunum, og hreinsun als þess heilaga, og þjónustusýslan Guðs húss,

29 Og (annast um) skoðunarbrauðin og hveitimjölið og matfórnina og þær ósýrðu kökur og pönnurnar, og hið steikta, og allan mæli og mál,

30 Og þeir áttu að standa morgun eptir morgun (reiðubúnir) til að þakka Drottni og lofa hann, og eins á kvöldin,

31 Og færa Drottni allar brennifórnir á hvíldardögum, túnglkomudögum og hátíðum, eptir tölu, eptir niðurskipun, stöðuglega fyrir Drottni.

32 Og það, sem þeir áttu að sýsla, það átti að gjöra frammi fyrir samkundutjaldbúðinni, og við helgidóminn, og fyrir Arons syni, þeirra bræður, viðvíkjandi Drottins húss þjónustu.

24. KAPÍTULI.

Um prestana og þeirra embætti.

VIÐVÍKJANDI sonum Arons þá var þannig skipt: Synir Arons voru Nadab og Abihú, Eleasar og Ítamar.

2 Og Nadab og Abihú dóu á undan föður sínum, og áttu einga syni; og Eleasar og Ítamar urðu prestar.

3 Og Davíð skipaði þeim niður, og Sadok, af sonum Eleasars, og Ahímelek, af sonum Ítamars, eptir þeirra embætti, til þeirra þjónustu.

4 Og af sonum Eleasars, voru fleiri höfuðsmenn en af sonum Ítamars, og þeir skipuðu þeim niður; af sonum Eleasars voru 16, ættfeður ættliðanna, og af sonum Ítamars, eptir þeirra ættliðum, átta.

5 Og þeir til tóku þá með hlutfalli, þessa sam hana; því forstöðumenn helgidómsins og Guðs höfðingjar voru af sonum Eleasars og af sonum Ítamars.

6 Og Semaja, sonur Netaneels af Leví (ætt), skrifarinn, skrifaði þá upp fyrir konúnginn og höfðingjana og prestinn Sadok og Ahímelek, son Abiatars, og fyrir ættfeður prestanna og Levítanna; hver ein höfuðætt var (með hlutfalli) dregin fyrir Eleasar, og hver ein sömuleiðis fyrir Ítamar.

7 Fyrzta hlutfall kom fyrir Jójarib; annað fyrir Jedaja;

8 Þriðja fyrir Harím; fjórða fyrir Seórím;

9 Fimmta fyrir Malkía; sjötta fyrir Mejamín;

10 Sjöunda fyrir Hakos; áttunda fyrir Abía;

11 Niunda fyrir Jesúa; tíunda fyrir Sekanja;

12 Ellefta fyrir Elíasib; tólfsta fyrir Jakím;

13 Þrettánda fyrir Húpa; fjórtánda fyrir Jesebeab;

14 Fimmtánda fyrir Bilga; sextánda fyrir Immer;

15 Seytjándi fyrir Hesír; átjándi fyrir Hapís;

16 Níttjándi fyrir Pethaja; tuttugasta fyrir Jeheskel;

17 Tuttugasta og fyrsta fyrir Jakín; tuttugasta og annað fyrir Gámul;

18 Tuttugasta og þriðja fyrir Delaja; tuttugasta og fjórða fyrir Maasia.

19 Þessi var þeirra niðurskipan til þeirra þjónustu, að koma í Drottins hús eptir þeirra niðurröðun (sem var ákvörðuð) af Aron, þeirra föður, eins og Drottinn, Ísraels Guð, hafði boðið honum.

20 Og viðvíkjandi öðrum Leví sonum: (voru) af Amrams sonum: Súbael; af sonum Súbaels: Jeda; og af Rehobja, af sonum Rehobja: Jissía sá fyrsti;

22 Af Jeseharitum, Salómót; af sonum Salómóts, Jahat.

23 Og synir (Hebrons) voru: Jería (hinn fyrsti), Amaría sá annar, Jahesíel sá þriðji, Jekamam sá fjórði;

24 Synir Úsíels: Míka; af sonum Míka: Samír;

25 Bróðir Míka, Jifsía; af sonum Jifsía: Sakaría;

26 Synir Merarí: Mahelí og Músí; synir Jaesía, hans sonar;

27 Synir Merarí af Jaesía, hans syni: Sóham og Súkúr og Íbrí;

28 Af Mahelí: Eleasar, sem átti einga syni;

29 Af Kís, Kís synir: Jerhameel;

30 Og þeir synir Músí: Mahelí og Eder og Jerímót. Þetta voru synir Levítanna, eptir þeirra ættfeðrum.

31 Og sömuleiðis köstuðu þeir hlutfalli, eins og þeirra bræður, Arons synir, í auglýsingu Davíðs konúgs og Sadoks og Ahímeleks og ættahöfðingja prestanna og Levítanna; sá helzti í ættinni eins og hans minnsti bróðir.

25. KAPÍTULI.

Niðurskipun söngvaranna við helgidóminn.

OG Davíð og herforingjarnir frá skildu til þjónustunnar af sonum Asafs og Hemans og Jedútáns þá, sem léku á hljóðpípur og hörpur og horn; og þetta var tala þeirra, sem sýslan höfðu við þeirra þjónustu:

2 Af sonum Asafs: Sakúr og Jósep og Netanía og Asarela, synir Asafs, Asaf við hönd, undir konúgsins stjórn (leiðsögn).

3 Af Jedútún, synir Jedútáns: Gedalía og Serí og Jesaja, Hasabía og Matitía, (og Símeí), þeir ser, undir

(leidsögn) stjörn föður síns, Jedútuns, sem með hljóðpípum spilaði Drottni þakkæti og lof;

4 Af Heman, synir Hemans: Búkía og Matanía, Úsiel, Sebúel og Jerímót, Hananía, Hananí, Elíata, Gídaltí og Rómanti-Eser, Jósbekasa, Mallóti, Hótír, Mahesiót,

5 Allir synir Hemans, konungsins sjáanda, sem vegsamaði með Drottins orði; og Guð gaf Heman 14 syni og þrjár dóttur.

6 Allir þessir voru undir stjörn sinna fedra við söng í Drottins húsi, með hornum, hörpum og hljóðpípum, til Guðs húss þjónustu; undir konungsins stjörn (voru) þeir Asaf, Jedútún og Heman.

7 Og þeirra tala, að bræðrum þeirra meðtöldum, þeim sem æfðu sig í Drottins söng, öllum, sem kunnu, var 288.

8 Og þeir köstuðu hlutfalli um embætti, sá minsti sem sá mesti, sá lærði sem lærisveinninn.

9 Og það fyrsta hlutfall kom (fyrir) handa Asaf, þ.e. Jósep, hans (syni). Gedalía hið annað, honum og hans bræðrum og syni, (og þeir voru) tólf;

10 Hið þriðja handa Sakúr, hans syni og bræðrum, tólf;

11 Hið fjórða handa Ísrí (Serí), hans syni og bræðrum, tólf.

12 Það fimmta handa Netanía, hans syni og bræðrum, tólf;

13 Það sjötta handa Búkía, hans syni og bræðrum, tólf;

14 Það sjöunda handa Jesarela (Asarela), hans syni og bræðrum, tólf;

15 Það áttunda handa Jesaja, hans syni og bræðrum, tólf;

16 Það níunda handa Matanía, hans syni og bræðrum, tólf;

17 Það tíunda handa Símeí, hans syni og bræðrum, tólf;

18 Það ellefta handa Asareel (Úsiel), hans syni og bræðrum, tólf;

19 Það tólfta handa Hasabja, hans syni og bræðrum, tólf;

20 Það þrettánda handa Súbael (Sebúel), hans syni og bræðrum, tólf;

21 Það fjórtánda handa Matitía, hans syni og bræðrum, tólf;

22 Það fimmtánda handa Jeremót, hans syni og bræðrum, tólf;

23 Það sextánda handa Hananía, hans syni og bræðrum, tólf;

24 Það seytjánda handa Jesbekasa, hans syni og bræðrum, tólf;

25 Það átjánda handa Hananí, hans syni og bræðrum, tólf;

26 Það níttjándi handa Mallóti, hans syni og bræðrum, tólf;

27 Það tuttugasta handa Elíata, hans syni og bræðrum, tólf;

28 Það tuttugasta og fyrsta handa Hótír, hans syni og bræðrum, tólf;

29 Það tuttugasta og annað handa Gídaltí, hans syni og bræðrum, tólf;

30 Hið tuttugasta og þriðja handa Mahesiót, hans syni og bræðrum, tólf;

31 Það tuttugasta og fjórða handa Romanti-Eser, hans syni og bræðrum, tólf;

26. KAPÍTULI.

Dyraverðir, feliðir og dómarar.

VIÐVÍKJANDI niðurskipan dyra-
varðanna (voru) af Kóratitum:
Meselemía, sonur Kóre, af sonum Asafs;

2 Og synir Meselemía: Sakarías, sá frumgetni, Jedíael, sá annar, Sebadía, sá þriðji, Jatniel, sá fjórði,

3 Elam, sá fimmti, Jóhanan, sá sjötti, Elíóenai: sá sjöundi.

4 Og Óbed-Edoms synir, Semaía, sá frumgetni, Jósabad, sá annar, Jóa, sá þriðji, og Sakar, sá fjórði, og Netaneel, sá fimmti,

5 Ammiel, sá sjötti, Ísaskar, sá sjöundi, Pegúltai, sá áttundi; því Guð hafði blessað hann.

6 Og Semaja, syni hans, fæddust og synir, höfuðsmenn í þeirra fedra húsi, því þeir voru duglegir menn;

7 Synir Semaja: Ótní og Refael og Óbed, Elsabad, hans bróðir, duglegir menn, Ellíhú og Semakía.

8 Allir þessir voru af sonum Óbed-Edoms, þeir og þeirra synir og bræður, duglegir og röskir menn til þjónustunnar, sextíu og tveir af Óbed-Edom.

9 Og synir Meselemía og bræður, duglegir menn, voru átján.

10 Og Hósa synir, af sonum Merarí, voru: Simrí sá fyrsti (frumgetinn var hann ekki, en faðir hans gjörði hann að ættarforingja),

11 Hilkía, sá annar, Tebalía, sá

þriðji, Sakaríá, sá fjórði ; allir synir og bræður af Hósa voru þrettán.

12 Þessum hlotnaðist að skiptast til með dyravörzluna, eptir (höfðum höfðatölu mannanna, vörð hjá bræðrum sínum, meðan þeir þjónuðu í Drottins húsi,

13 Og köstuðu hlut, sá minsti sem sá mesti, eptir þeirra ættliðum, fyrir sérhverjar dyr.

14 Austurdyrnar hlotnuðust Selemía (Meselemía), og Sakaríá syni hans, hyggnum ráðgjafa ; köstuðu þeir hlut, og hans hlutur féll mót norðri ;

15 Og Óbed-Edom mót suðri, og sonum hans hjá fèhirzluhúsinu.

16 Súpím og Hósa mót vestri, við dyrnar Saleket, þar sem strætið beygist upp á við, vörður hjá verði.

17 Austan til (hèlðu vörð) 6 Levítar, að norðan til daglega fjórir, og hjá fèhirzluhúsinu tveir og tveir,

18 Gagnvart forstaðnum að vestan til, fjórir á strætinu, tveir og tveir gegnt forstaðnum.

19 Þannig var dyravörðum niður skipað af Kóratíta og Meraríta sonum.

20 Og af Levítum var Ahía yfir fjársjóðum Guðs húss, og yfir fjársjóðum þeirra helguðu hluta.

21 Synir Laedans, af sonum Gersoníta, af Laedan, ættahöfuð Laedans ættliðs, af Gersonítum (voru) Jehieli.

22 Synir Jehiels : Setam og Jóel, hans bróðir, voru yfir fjársjóðum Drottins húss.

23 Af Amramítum, Jeseharítum, Hebronítum, Asielítum.

24 Og Sebúel, sonur Gersons, Mósissonar, var yfir-umsjónarmaður fjársjóðanna.

25 Og hans bræður af Elieser : hvers son Rehabía (var), og hans son Jesaía, og hans son Jóram, og hans son Sikrí, og hans son Salómít ;

26 Sá sami Salómít, og hans bræður, var yfir fjársjóðum þeirra helguðu hluta, sem Davíð konungur og ættahöfuðin og höfuðsmennirnir yfir þúsund og hundrað (manns) og foringjar hersins höfðu helgað ;

27 Ur orustum og af herfángi höfðu þeir það helgað, til að endurbæta (þar með) Drottins hús ;

28 Og alt, sem Samúel, sá sjáandi, hafði helgað, og Sál, sonur Kis, og Abner, sonur Ners, og Jóab, sonur Serúja, alt hið helgaða var undir hendi Salómíts og hans bræðra.

29 Af Jeseharítum höfðu þeir Kenanía og hans synir hinar ytri sýslanir í Ísrael, sem forstöðumenn og dómarar.

30 Af Hebronítum var Hasabía og hans bræður, dugandismenn, þúsund og 7 hundruð, settir yfir Ísrael, þessu megin Jórdanar, að vestanverðu, til alsháttadrar Drottins þjónustu, og til konungsins þjónustu.

31 Af Hebronítum var Jería, sá helzti í Hebroníta ætt og þeirra fedra húsum. Á fertugasta ári Davíðs ríkisstjórnar voru þeir rannsakaðir, og duglegir menn meðal þeirra fundnir, í Jaeser í Gílead.

32 Og hans bræður, duglegir menn, voru 2 þúsund og 7 hundruð, allir ættfedur. Og Davíð konungur setti þá yfir Rúbenítana og Gadítana og hálfa Manassis ætt, viðvíkjandi öllum Guðs og konungsins erindum.

27. KAPÍTULI.

Niðurskipun hersins ; ættahöfðingjar ; embættismenn.

ÞESSIR eru Ísraelssynir eptir þeirra tölu, ættfedur og höfðingjar yfir þúsund og hundrað (manns), og þeirra forstöðumenn, sem þjónuðu konúnginum, eptir als háttar niðurskipun, íþá aðrir komu og aðrir fóru, mánuð fyrir mánuð, alla mánuði ársins, hver einn flokkur 24 þúsundir.

2 Yfir þeim fyrsta flokki þess fyrsta mánaðar var Jasóbeam, sonur Sabdiels, og í hans flokki voru 24 þúsund.

3 Hann var af sonum Peres, höfðingi yfir öllum herforingjum í fyrsta mánuði.

4 Og yfir flokki þess annars mánaðar var Dódaí, Ahóhíti, og af hans flokki var Miklót foringi (hinum næstur), og í hans flokki voru 24 þúsund.

5 Foringi þriðja hersins, í þriðja mánuði, var Benaja, sonur Jójada prests, höfðingi, og í hans flokki voru 24 þúsund ;

6 Sá sami Benaja var hetja meðal þeirra þrjátíu, og yfir þeim þrjátíu,

og (foringi var) fyrir hans flokki Ammisabad, hans son.

7 Sá fjórði, í fjórða mánuði, var Asahel, bróðir Jóabs, og Sebúdí, hans son, næstur honum, og í hans flokki voru 24 þúsund.

8 Sá fimmti, í fimmta mánuði, var Samehút, Jesrahíti, og í hans flokki voru 24 þúsund.

9 Sá sjötti, í sjötta mánuði, var Íra, sonur Ike Tekóíta, og í hans flokki voru 24 þúsund.

10 Sá sjöundi, í sjöunda mánuði, var Heles Pelóníti, af sonum Efraíms, og í hans flokki voru 24 þúsund.

11 Sá áttundi, í áttunda mánuði, var Síbekal, Húsatíti, af Sarehítum, og í hans flokki voru 24 þúsund.

12 Sá níundi, í níunda mánuði, var Abieser, Antótíti, af Benjamínítum, og í hans flokki voru 24 þúsund.

13 Sá tíundi í tíunda mánuði, var Meharal, Netófatíti, af Serahítum, og í hans flokki voru 24 þúsund.

14 Sá ellefti, í ellefta mánuði, var Benaja, Piratóníti, af sonum Efraíms, og í hans flokki voru 24 þúsund.

15 Sá tólfthi, í tólfsta mánuði, var Heldal, Netófatíti, af Ótniels (ætt), og í hans flokki voru 24 þúsund.

16 Og yfir Ísraels ættkvíslum voru : yfir Rúbenítum var höfðingi Elieser, sonur Sikrí; yfir Símeónítum Sefatía, sonur Maaka ;

17 Yfir Levítunum Hasabía, sonur Kemúels ; yfir ætt Arons, Saðok ;

18 Yfir Júda, Elíhú, af bræðrum Davíðs ; yfir Ísaskar Omrí, sonur Míkaels ;

19 Yfir Sebúlón Jesmaja, sonur Óbadía ; yfir Naftalí Jerímót, sonur Asríels ;

20 Yfir sonum Efraíms Hósea, sonur Asasía ; yfir þeirri hálfu Manasse ættkvísl Jóel, sonur Pedaja ;

21 Yfir þeirri hálfu Manasse ættkvísl í Gílead Íddó, sonur Sakaría ; yfir Benjamín Jaesíel, sonur Abners ;

22 Yfir Dan Asarel, sonur Jórams. Þessir eru höfðingjar Ísraels ættkvísla.

23 Og Davíð hafði ekki látið telja þá, sem voru tvítugir og yngri ; því Drottinn hafði heitið, að margfalda Ísrael sem stjörnur himinsins.

24 Jóab, sonur Serúja, hafði byrjað

að telja, en ekki lokið við, og af því kom reiði yfir Ísrael, og talan var ekki tekin inn í söguna um ríkisár Davíðs konungs.

25 Og yfir fjársjóðum konungsins var Asmavet, sonur Adíels, og yfir eignum á landinu, í stöðunum og þorpunum og í köstulunum, var Jónatan, sonur Úsía.

26 Og yfir akurvinnuönnunum við yrkingu landsins var Efrí, sonur Kelúbs.

27 Og yfir víngröðunum var Símeí, Ramatíti, og yfir vínförðunum í víngröðunum var Sabdí, Sífmíti.

28 Yfir viðsmjörsviðargöðunum og mórberjatrjánunum á láglendinu var Baal-Hanan, Gaderíti, og yfir viðsmjörsförðunum Jóas.

29 Og yfir nautfænaðinum, sem gekk á Saron, var Sítraí, Saróníti, og yfir nautunum í dölunum Safat, sonur Adlaí.

30 Og yfir úlföldunum Óbil, Ísmaelíti, og yfir ösnunum Jehedía, Merónótíti.

31 Og yfir smáfænaðinum var Jasis, Hagaríti. Allir þessir höfðu eigur Davíðs konungs með að fara.

32 Og Jónatan, föðurbróðir Davíðs, var ráðgjafi, hygginn og lærður maður ; og Jehíel, sonur Hakmóní, var hjá sonum konungsins.

33 Og Akitófel var konungsins ráðgjafi ; og Húsai, Arakíti, var vinur konungsins ;

34 Og eptir Akitófel voru : Benaja, sonur Jójada, og Abíatar (konungsins ráðgjafar) ; og hershöfðingi konungsins var Jóab.

28. KAPÍTULI.

Ráðstafanir Davíðs.

OG Davíð saman safnaði til Jerúsalem öllum höfðingjum Ísraels, höfðingjum ættanna, og höfðingjum herflokka þeirra, sem þjónuðu konunginum, og höfðingjum yfir þúsund manns og höfðingjum yfir hundrað manns, og höfðingjum yfir allri eign og hjörðum konungsins, og sonum sínum, hirðmönnum og hetjum og öllum beztu mönnum.

2 Og Davíð konungur stóð upp og mælti : heyrði mig, mínir bræður og mitt fólk ! Eg hafði í huga, að

byggja-hvildarstaðarhús fyrir sáttmálsörk Guðs, og fótiskör vors Guðs, og gjört mig reidubúinn að byggja ;

3 En Guð sagði við mig : þú skalt ekki byggja hús mínu nafni, því hermaður ert þú, og hefir út helt blóði.

4 Og Drottinn, Ísraels Guð, út valdi mig af öllum húsi föður míns, að eg skyldi vera konungur yfir Ísrael að eilífu ; því Júda hefir hann út valið til höfðingjadæmis, og í Júdahúsi er hús míns föður, og meðal sona föður míns hefir hann haft á mér velpóknan, að gjöra mig að konungi yfir allan Ísrael ;

5 Og af öllum mínum sonum (því marga syni hefir Drottinn gefið mér) út valdi hann Salómon, son minn, til að sitja í, hásaeti Drottins konungsríkis yfir Ísrael.

6 Og hann sagði við mig : Salómon, þinn son, einmitt hann skal byggja mitt hús og minn forgarð ; því eg hefi kosið mér hann fyrir son, og eg vil vera hans faðir.

7 Og eg vil eilíflega staðfesta hans konungdóm, ef hann er fastur á því, að halda mín boðorð og réttindi, sem hann nú (gjörir).

8 Og nú fyrir augum als Ísraels, Drottins safnaðar, og fyrir eyrum vors Guðs (áminni eg yður), haldið, og leitið allra boðorða Drottins, yðar Guðs, svo þér megið eiga það góða land, og láta það ganga eilíflega í erfð til yðar sona.

9 Og þú, minn son, Salómon, þekktu Guð föður þíns, og þjóna þú honum með einlægu hjarta og með viljugri sálu ; því Drottinn rannsakar öll hjörtu, og þekkir allar hugsananna smíðar. Ef þú leitar hans, þá lætur hann þig finna sig ; en ef þú yfirgefur hann, þá mun hann út skúfa þér algjörlega.

10 Sjá nú, þar eð Drottinn hefir kosið þig til að byggja hús fyrir helgidóminn, þá vertu staðfastur, og framkvæmdu það.

11 Og Davíð gaf Salómoni syni sínum fyrirmynd forstofunnar og hans húsa, og fêhirzluhúsanna og hans loptsala, og hans innri herbergja og sáttmálsarkarhússins,

12 Fyrirmynd als þess, sem var í hans anda, viðvíkjandi forgarði Drott-

ins húss og öllum stúkunum umhverfis, fjárhirzlum Guðs húss, og fjárhirzlum þeirra helguðu hluta,

13 Og viðvíkjandi niðurskipun prestanna og Levítanna og öllum störfum þjónustunnar í Drottins húsi, og öllum áhöldum þjónustunnar í Drottins húsi,

14 Og viðvíkjandi því, sem var úr gulli, eptir vigt gullsins, öllum verkfærum sérhverrar þjónustu, öllum silfurtólum eptir vigt, öllum verkfærum sérhverrar þjónustu,

15 (Viðvíkjandi) vigt þeirra gulllegu ljósahjalma og gulllegu lampa, eptir þýngd sérhvers ljósahjalms og hans lampa, og silfurljósastjökunum, eptir þýngd sérhvers ljósastjaka og hans lampa, eptir tilætlun hvers eins ljósastjaka.

16 Og gullinu eptir vigt til skoðunarbraudaborðanna, til sérhvers borðs, og silfrinu til silfurborðanna,

17 Og (fyrirmynd) soðkrókanna og skálanna og kannanna af skíru gulli, og gullbikaranna, eptir vigt sérhvers bikars, og silfurbikaranna, eptir vigt sérhvers bikars.

18 Og reykelisaltarisins af hreinsuðu gulli eptir vigtinni, og fyrirmynd vagnsins þess gulllega kerúbs, sem út þaninn þekur sáttmálsörk Drottins.

19 “Þetta alt (mælti Davíð) er í rit fært af Drottins hönd, sem mig hefir fróett um öll verk fyrirmyndarinnar.”

20 Og Davíð sagði við Salómon, son sinn vertu fastur og sterkur og framkvæm þú það, vertu óhræddur og ódeigur, því Guð Drottinn, minn Guð, er með þér ; hann mun ei taka höndina frá þér, nè yfirgefa þig, þangað til fullgjörð eru öll verk til þjónustu Drottins húss.

21 Og sjá ! hér eru flokkar prestanna og Levítanna til allrar þjónustu Guðs húss ; og þú hefir hjá þér til allra starfa als háttar reidubúna (menn), sem kunna til allra verka, og höfðingjana og alt fólkið til pinna nauðsynja.

29. KAPÍTULI.

Sama efni.

OG Davíð konungur mælti til als safnaðarins : Salómon sonur minn, sá eini, sem Guð hefir kosið

sér, er óþroskaður únglingur, en ferkið er mikið, því ei skal byggja höll þessa fyrir menn, heldur fyrir Guð Drottin.

2 En eg hefi af öllu megni aflað fanga til míns Guðs húss, gulls til þess, sem skal vera úr gulli, silfur til þess, sem á að vera úr silfri, eirs til þess, sem á að vera úr eiri, járn til þess, sem vera skal úr járn, trës til þess, sem vera skal af trè, ónýxsteina og vígslusteina sundurgerðasteina og mislitra steina, og alskonar dýrra steina, og margra marmarasteina ;

3 Og þar eg hefi velpóknan á húsi míns Guðs, vil eg enn fremur gefa mína eign í gulli og silfri til míns Guðs húss, auk þess, sem eg hefi aflað til þess heilaga húss.

4 Þrjú þúsund vættir gulls og 7 þúsund vættir af hreinsuðu silfri, til að klæða með veggjum hússins,

5 Til als, sem á að vera af gulli, og til als, sem vera á af silfri, til allra verka smíðanna. Og hver er nú fús að koma fyrir Drottin í dag með fulla hönd ?

6 Og fúsir voru höfuðsmenn ættliðanna og yfirmenn ættkvísla Ísraels, höfðingjarnir yfir þúsund og yfir hundrað (manns), og höfðingjarnir yfir konungsjns erindum.

7 Og þeir gáfu til guðshússverksins gull, 5 þúsund vættir og 10 þúsund dareika, og silfur, 10 þúsund vættir, og eir, 18 þúsund vættir, og járn, 100 þúsund vættir.

8 Og hver sem hafði steina, hann gaf þá til fjársjóða Drottins húss, í hönd Jehíels, Gersoníta.

9 Og fólkíð gladdist af þeim fúsu gjöfum ; því með viljugum hjörtum gáfu þeir þær Drottni, og líka varð Davíð konungur mikið glaður.

10 Og Davíð vegsamaði Drottin í áheyrn als safnaðarins, og mælti : lofaður sért þú, Drottinn, Guð Ísraels, vorra fedra, frá eilífð til eilífdar !

11 Þín er, Drottinn ! hátignin, og veldið og dýrðin og algjörlegleikinn og heiðurinn, já, alt á himni og jörðu ; þitt er konungsríkið, Drottinn, og þú ert hafinn yfir alt sem höfðingi.

12 Auður og heiður (kemur) frá þínu augliti (frá þér), og þú drottnar

yfir öllu, og í þinni hendi er krapturinn og valdið, og í þinni hendi stendur að hefja alt og við halda öllu.

13 Og nú, vor Guð ! þökkum vör þér, og vegsömum nafni þinnar dýrðar !

14 Því hvað er eg, og hvað er mitt fólk, að vör gátum gefið slíkar gjafir ? Því frá þér kemur alt, og frá þinni hendi (er það, sem) vör höfum þér gefið.

15 Því útlendir og gestir erum vör fyrir þér, eins og allir vorir feður ; sem skuggi eru vorir dagar á jörðunni, án vonar.

16 Drottinn, vor Guð ! allar þessar nægtir, sem vör höfum að dregið, til þess að byggja þér hús fyrir þitt heilaga nafn, frá þinni hendi eru þær, og alt er þitt.

17 Og eg veit, minn Guð ! að þú prófar hjartað og elskar hreinskilni ; með einlægu hjarta hefi eg alt þetta fúslega gefið, og með gleði hefi eg séð, hversu þitt fólk, sem hér er, hefir gefið þér viljuglega.

18 Drottinn ! Guð Abrahams, Ísaaks og Ísraels, vorra fedra, varðveit þú eilíflega slíkt sinni og hugsan í hjörtum þessa fólks, og snú þeirra hjörtum til þín !

19 Og gef syni mínum Salómon hlýðið hjarta, að halda þín boðorð og þinn vitnisburð og þína setninga, og að gjöra alt og byggja þá höll, sem eg hefi undir búið.

20 Og Davíð sagði til als safnaðarins : vegsamið Drottin, yðar Guð ! og allur söfnuðurinn vegsamaði Drottin, Guð þeirra fedra, og þeir hneigðu sig og beygðu fyrir Drottni, og fyrir konúnginum.

21 Og þeir færðu Drottni fórnir, og færðu Drottni brennifórnir að öðrum morgni hins sama dags, þúsund naut, þúsund hrúta, þúsund sauði, og drykkjarfórn að auk, og margar aðrar fórnir fyrir allan Ísrael.

22 Og þeir átu og drukku fyrir Drottni þann sama dag í mikilli gleði, og gjörðu Salómon Davíðsson í annað sinn að konungi, og smurðu hann Drottni til höfðingja, og Sadok til kennimanns.

23 Og svo settist Salómon í háseti

Drottins, sem konungur í stað föður síns Davíðs, og var hámingjusamur, og allur Ísrael gekk til hlýðni við hann.

24 Og allir yfirmenn og kapparnir, og líka allir synir Davíðs konungs, gengu á hönd Salómon konungi.

25 Og Drottinn gjörði Salómon mjög mikinn fyrir augum als Ísraels, og gaf honum svo ágætan konungdóm, að einginn konungur yfir Ísrael á undan honum hafði haft þvílíkan.

26 En Davíð, sonur Ísai, var konungur yfir öllum Ísrael.

27 Og hann ríkti yfir öllum Ísrael í

40 ár; í Hebron ríkti hann 7 ár, og í Jerúsalem ríkti hann 33 ár;

28 Og hann andaðist í góðri elli, saddur af lífdögum, auð og heiðri, og Salómon, hans son, varð konungur í hans stað.

29 En saga Davíðs konungs, sú fyrsta og seinasta, sjá! hún er skrifuð í sögu Samúels, sjáandans, og í sögu Natans spámanns, og í sögu Gads, sjáandans,

30 Asamt allri hans ríkisstjórn og hans hreystiverkum, og þeim tímum, sem yfir hann liðu, og yfir Ísrael og yfir öllu ríki landanna.

PARALIPOMENON.

ÖNNUR KRONÍKU BÓKIN.

1. KAPÍTULI.

Draumur Salómons í Gibeon.

OG Salómon, sonur Davíðs, festist í ríki sínu, og Drottinn, hans Guð, var með honum og gjörði hann mjög mikinn.

2 Og Salómon bauð öllum Ísrael, höfðingjunum yfir þúsund og hundrað (manns), og dómurum, og höfðingjunum í öllum Ísrael, höfuðsmönnum ættanna,

3 Að þeir færu, Salómon og allur söfnuðurinn með honum, til hæðarinnar í Gibeon; því einmitt þar var samkomutjald Guðs, sem Móses, þjón Drottins, hafði gjört í eyðimörkinni.

4 Þó hafði Davíð flutt Guðs örð frá Kirjat-Jearím á þann stað, sem Davíð hafði búið til handa henni, því hann setti henni tjald í Jerúsalem.

5 En eiraltarið, sem Basaleel, son Urí Húrssonar, gjörði, hafði hann sett fyrir framan Drottins bústað; og þangað leitaði Salómon og söfnuðurinn.

6 Og Salómon fórnfærði þar fyrir Drottni á eiraltarinu, sem stóð fyrir framan samkundutjaldið; og hann fórnaði á því þúsund brenniförnum.

7 Á þeirri sömu nótt birtist Guð Salómon og sagði við hann: bið einhvers, sem þú vilt, að eg gefi þér?

8 Og Salómon svaraði Guði: þú auðsýndir föður mínum Davíð mikla náð, og hefir gjört mig að konungi í hans stað;

9 Hald þú nú, Guð Drottinn! þitt orð við föður minn Davíð; þú hefir gjört mig að konungi yfir það fólk, sem er svo margt sem duppt jarðar;

10 Gef mér nú vísdom og þekkingu, að eg gangi út og inn fyrir þessu fólk; því hver getur dæmt þetta þitt marga fólk?

11 Og Guð mælti til Salómons: sökum þess að þú ert svona sinnuður, og baðst ekki um auð fjár, og heiður, og dauða þinna óvina, og baðst ekki um lánga æfi, heldur baðst um vísdom og þekkingu, að þú gætir dæmt mitt fólk, sem eg hefi sett þig konung yfir,

12 Þá veitist þér vísdomur og þekking; og ríkidæmi og góss og heiður mun eg gefa þér (svo mikið), að konungarnir, sem fyrir þig voru, höfðu ei þvílíkt, og einginn mun hafa eptir þig.

13 Og síðan fór Salómon frá hæðinni í Gibeon aptur til Jerúsalem,

frá samkundutjaldinu, og ríkti yfir Ísrael.

14 Og Salómon safnaði sér vögnum og reidmönnum, og hafði þúsund og 4 hundruð vagna, og 12 þúsund reidmenn, og lét þá vera í vagnstöðunum og hjá konúnginum í Jerúsalem.

15 Og konúngurinn kom því til leiðar, að gull og silfur í Jerúsalem var eins og grjót, og sedrusvið gjörði haum jafnmikinn sem mórberjavið, er vex á láglendi.

16 Og hestar voru færðir Salómon frá Egyptalandi, og alskonar varningur; kaupmenn konúngsins sóttu hann fyrir peninga.

17 Og þeir komu með frá Egyptalandi vagninn fyrir 6 hundruð sikla silfurs, og hestinn fyrir hundrað og fimmtíu, og líka færðu þeir (þá) öllum Hetita konúngum og Sýrlands konúngum.

2. KAPÍTULI.

Undirbúningur til musterisbyggðgarinnar.

OG Salómon hafði í huga, að byggja hús Drottins nafni, og hús fyrir sitt konúnglegt aðsetur.

2 Þá taldi Salómon frá 70 þúsund manns til að bera byrðar, og 80 þúsund steinhöggvara, og 3 þúsund og 6 hundruð forstöðumenn yfir þessa.

3 Og Salómon sendi til Húrams, konúngs í Týrus, og lét segja honum: eins og þú breyttir við Davíð föður minn, og sendir honum sedrusvið til að byggja sér hús til íbúðar (þá breyt þú eins við mig).

4 Sjá! eg byggi hús nafni Drottins, míns Guðs, til að helga honum það, tendra fyrir honum reykelsis ilm, fyrir þau stöðugu skoðunarbrauð og brennifórnir kveld og morgna, á hvíldardögum og túnglíkomudögum og hátíðum Drottins, vors Guðs; eilíf er sú skylda Ísraels.

5 Og hús það, sem eg byggi, skal vera stórt; því vor Guð er stærri en allir guðir.

6 En hver hefir þrek til að byggja honum hús? því himininn og allra himna himin tekur hann ekki, og hver em eg, að eg skuli byggja honum hús? nema það skyldi vera til að tendra honum reykelsi.

7 Og send þú mér nú mann, sem

vit hefir á að vinna að gulli og silfri, og eiri og járn, og rauðum purpura, og skarlati, og bláum purpura, og kann að út skera, með þeim haggleiksmönnum, sem hjá mér eru í Júda og Jerúsalem, sem faðir minn Davíð útvegaði.

8 Og sendu mér nú sedrus- og furuvið og hebentrè frá Líbanon, því eg veit, að þínir þegnar kunna að höggva við á Líbanon; og sjá! mínir þjónar skulu vera með þínum þjónum.

9 Og eg þarf að draga að mikinn við, því hús það, sem eg byggi, á að vera mikið og merkilegt.

10 Og sjá! fyrir trèsmiðina, þá sem viðinn fella, vil eg gefa mulið hveiti þínum þjónum, 20 þúsund kor, og bygg, 20 þúsund kor, og vín, 20 þúsund bat, og viðsmjör, 20 þúsund bat.

11 Og Húram, konúngur í Týrus, svaraði skriflega og sendi til Salómons: þar eð Drottinn elskar sitt fólk, hefir hann sett þig konúng yfir það.

12 Og Húram mælti: lofaður veri Drottinn, Ísraels Guð, sem gjört hefir himin og jörð, sem gaf Davíð konúngi son, vitran, bygginn og fróðan, sem mun byggja Drottni hús, og sér hús fyrir konúngssetur.

13 Og nú sendi eg hygginn og velkunnandi mann, Húram Abí,

14 Son konu nokkurrar af dætrum Dans, en faðir hans var týrískur maður, sem kann að smíða gull og silfur, eir og járn, vinna að steini og við, að rauðum og bláum purpura og líni og skarlati, og að gjöra skurðverk, og upp hugsa als konar snildarverk, sem fyrir hann verða lögd, með þínum haggleiksmönnum, og með haggleiksmönnum míns herra, Davíðs, föður þíns.

15 Og sendi hann nú hveitið og byggid og viðsmjórið og vínið, sem herra minn hefur talað um, sínum þjónum.

16 Svo skulum vér höggva við á Líbanon eptir allri þinni þörf, og vér viljum færa þér hann í flota á sjónum hjá Jafó (Joppe), og þú getur þá látið flytja hann til Jerúsalem.

17 Og Salómon taldi alla útlendinga, sem voru í Ísraelslandi, eptir því tali, sem Davíð faðir hans hafði

talið, og þar fundust 153 þúsund og 6 hundruð.

18 Og hann setti af þeim 70 þúsund til að bera byrðar og 80 þúsund steinhöggvara á fjallinu, og þrjú þúsund og 6 hundruð forstöðumenn, að halda fólkinu til vinnu.

3. KAPÍTULI.

Um musterisbygginguna.

OG Salómon tók til að byggja Drottins hús í Jerúsalem á Mória-fjalli, sem Davíð, föður hans, var vísað á, á þeim stað, sem Davíð hafði til tekið, á Arnans Jebúsíta hlöðuplássi.

2 Og hann fór að byggja í öðrum mánuði á öðrum degi, á 4. ári sinnar ríkisstjórnar.

3 Og þetta var grundvöllurinn, sem Salómon lagði til guðshúss byggingar: lengdin, eptir gömlu máli, var 60 álnir, og breiddin 20 álnir.

4 Og framhúsið, sem eptir lengdinni var hússins breidd, það var 20 álnir, og hæðin hundrað og tuttugu, og hann klæddi það innan með skíru gulli.

5 Og hið mikla hús þiljaði hann með furuviði, og klæddi það með góðu gulli, og gjörði þar á pálmavið og keðjur.

6 Og hann setti húsið dýrum steinum til þrýði; en gullið var gull frá Parvaím.

7 Og hann klæddi húsið, bjálkana, þröskuldana, veggina og vængjahurðirnar með gulli, og út skar kerúba á veggjunum.

8 Og hann gjörði hús þess allra-helgasta, þess lengd, eptir breidd hússins, 20 álnir, og þess breidd 20 álnir, og klæddi það með góðu gulli, hér um bil 6 hundruð vættum.

9 Og þýngdin til naglanna var hér um bil 50 siklar gullis, og loptsalina klæddi hann og með gulli.

10 Hann gjörði og í húsi þess allra-helgasta tvo kerúba, á þeim var skurðverk, og þeir voru klæddir gulli.

11 Og kerúbanna lengd var 20 álnir; vængur annars, 5 álnir á lengd, náði að vegg hússins, og hinn vængurinn, 5 álna lángur náði að væng þess annars kerúbs;

12 Og vængur hins annars kerúbsins, 5 álna lángur, snerti vegg hússins, og sá annar vængur, 5 álna lángur, nam við væng hins kerúbsins.

13 Vængir þessara kerúba út þandir voru 20 álnir á lengd, og þeir (kerúbarnir) stóðu á sínum fótum, og þeirra andlit snèru að (fram-)húsinu.

14 Og hann gjörði fortjaldið af bláum iog rauðum purpura og skarlati og lni, og þar á gjörði hann kerúba.

15 Og hann gjörði fyrir framan húsið tvo stólpa; hæðin (var) 35 álnir, og hnúðurinn (höfuðið efst á þeim var 5 álna lángur.

16 Hann gjörði keðjur á kórnum og (sömuleiðis) efst á stólpunum, og gjörði hundrað kjarn-(granat-)epli, og festi þau við keðjurnar.

17 Og hann reisti stólpana fyrir framan musteríð, annan hægra megin og hinn vinstra megin, og kallaði þann, sem var hægra megin, Jakín, en þann, sem var vinstra megin, Bóas.

4. KAPÍTULI.

Sama efni.

OG hann gjörði altari af eiri; 20 álnir var það á lengd, og 20 álnir á breidd, og 10 álnir á hæð.

2 Hann gjörði og steipt haf; 10 álnir var það frá einum barmi til annars; það var algjörlega krínglött, fimm álna djúpt, og 30 álna löng snúra náði í kríng um það.

3 Og uxamyndir voru undir því umhverfis, 10 álna, sem umkríngdu hafið, tvær raðir af nautum, steyptar saman við það.

4 Það stóð á 12 nautum; þrjú snèru til norðurs, þrjú snèru til vesturs, og þrjú snèru til suðurs, og þrjú snèru til austurs, og hafið stóð á þeim, og allur aptari hlutinn á þeim snèri inn að.

5 Þykt hafsins var þverhönd, og barmurinn var eins gjörður og barmur á bikar (myndaður), sem liljublóm; það tók (mörg) böt, það tók þrjú þúsund (böt).

6 Og hann gjörði 10 skálar, og setti 5 hægra megin, og 5 vinstra megin, til þess að þvo í þeim; hvað, sem brennifórnur til heyrði, skoluðu þeir

í þeim ; en hafið var til þvottar fyrir prestana.

7 Hann gjörði tíu ljósastjaka af gulli, eins og þeir áttu að vera, og lét þá í musterið, fimm hægra megin og fimm vinstra megin.

8 Og hann gjörði tíu borð, og setti þau í musterið, fimm til hægri handar og fimm til vinstri, og gjörði hundrað skálar af gulli.

9 Og hann gjörði forgarð fyrir prestana, og hinn stóra forgarð, og dyr á hinum stóra forgarði, og vængjahurðirnar fóðraði hann með eiri.

10 Og hafið setti hann við hægri hlið hússins, austan til mót suðri.

11 Og Húram gjörði katla og sleifar og skálar, og lauk við verkið, sem hann vann í guðshúsi fyrir konúng Salómon :

12 Tvo stólpa og kúlurnar og knappana efst á stólpunum ; og þau tvö netverk til að hylja báðar kúlur knappanna, sem voru efst á stólpunum ;

13 Og þau 4 hundruð kjarnepli til hvorstveggja netverksins, tvær raðir af kjarneplum til hvors netverks, til hlífðar báðum hnúðunum á stólpa-höfðunum ;

14 Og borðstólana gjörði hann og mundlaugarnar á stólpunum ;

15 Annað hafið og þau 12 naut undir því ;

16 Og katlana og sleifarnar og krókana og öll tilheyrandi áhöld gjörði Húram Abí fyrir konúng Salómon í húsi Drottins, af skygndu eiri.

17 Í Jórdans héraði lét konúngur steypa þetta, milli Súkót og Seredata.

18 Og Salómon gjörði öll þessi áhöld mörg ; því þýngd eirsins varð ekki rannsökuð.

19 Og Salómon gjörði öll verkföerin í guðshúsi, sem sè : gullaltarið og borðin, og skoðunarbrauðin á þeim.

20 Og ljósastjakana og þeirra lampa, að þeir loga skyldu, eptir siðvenju, fyrir framan kórinn, af skíru gulli,

21 Og liljurnar og lampana og skarbítina af gulli ; alt af eintómu gulli ;

22 Og hnífana og skálarnar og bikarana og reykkerin af bezta gulli, og í dyrum hússins hurðirnar, hinar

innri fyrir hinu allrahelgasta, og dyrahurð hússins, mustersins, af gulli.

5. KAPÍTULI.

Vígsla mustersins.

OG þá var öllu verkinu lokið, sem Salómon gjörði fyrir Drottins hús, og Salómon flutti þangað inn það, sem Davíð, faðir hans, hafði helgað, og silfrið og gullið og öll áhöld lagði hann í fjárhirzlu Guðs húss.

2 Þá saman kallaði Salómon alla hina elztu í Ísrael til Jerúsalem, og alla höfuðsmenn ættkvíslanna, höfðingja Ísraelssona ættliða, til að flytja sáttmálsörk Drottins úr Davíðsborg, það er Síon.

3 Og allir Ísraelsmenn komu til konungsins á hátíðinni (það er sá sjöundi mánuður).

4 Og allir hinir elztu í Ísrael komu, og Levítarnir báru örkina.

5 Og þeir fluttu örkina og samkundutjaldbúðina og öll heilög áhöld, sem voru í tjaldinu, þau fluttu prestarnir, Levítarnir.

6 Og Salómon konúngur og allur Ísraelssöfnuður, sem til hans var kominn, var frammi fyrir örkinni, og fórnferði sauðum og nautum, sem hvorki urðu talin nè reiknuð fyrir fjölda sakir.

7 Og prestarnir fluttu sáttmálsörk Drottins á sinn stað í kór hússins, í hið allrahelgasta, undir vængi kerúbanna.

8 Og kerúbarnir út breiddu vængina yfir arkarstaðið, og huldu örkina og hennar stengur upp yfir.

9 Og steingurnar voru svo lángrar, endarnir á þeim sátust frá örkinni fyrir framan kórinn, en þeir sátust ekki að utan til ; og þeir voru þar alt til þessa dags.

10 Ekkert var í örkinni, nema að eins bæði spjöldin, sem Móses lagði (þar í) á Hóreb, þegar Drottinn gjörði (sáttmála) við Ísraelssyni, þá þeir fóru úr Egyptalandi.

11 En sem prestarnir gengu út úr helgidóminum (því allir prestar, sem þar voru, höfðu helgað sig ; umskiptanna var ekki gætt),

12 Og Levítarnir, það er : söngvar-

arnir, þeir allir, svo sem : Asaf, He-man, Jedútún og þeirra synir og þeirra bræður, klæddir líní, með hornum og með hörpum og með hljóðpípum, stóðu austan til við altarið, og hjá þeim hér um bil hundrað, og 20 prestar, sem þeyttu lúðra :

13 Og sem einn maður) væri, hljóm-uðu lúðrarnir og söngvararnir með einni rödd, lofandi Drottin og þakkir gjörandi, og þegar þeir hófu upp röddina með lúðrum og hornum og hljóðferum, og með þakkargjörð við Drottin, að hann væri góðgjarn, að hans náð væri eilíf, þá varð húsið, Drottins hús, fult af skýi nokkru ;

14 Og prestarnir gátu ekki staðið þar, til að gegna þjónustugjörðinni, sakir skýsins ; því dýrð Drottins hafði fyllt Guðs hús.

6. KAPÍTULI.

Vígsluræða Salómons konungs.

ÞÁ mælti Salómon : Drottinn hefir ásett sér að búa í dimmunni.

2 En eg hefi byggt þér hús til íbúðar og stað til aðseturs að eilífu.

3 Og konungurinn snéri sér við og blessaði allan Ísraelssöfnuð, og allur Ísraelssöfnuður stóð.

4 Og hann mælti : lofaður sè Drottinn, Ísraels Guð, sem talaði með sínum munni til Davíðs föður míns, og framkvæmdi það með sinni hendi, þá hann sagði :

5 Frá þeim degi, er eg flutti mitt fólk úr Egyptalandi, hefi eg éingan stað út valið meðal allra Ísraels kynkvísla, til að byggja hús, að mitt nafn væri þar, og hefi éingan mann kosið höfðingja yfir mitt fólk, Ísrael ;

6 En eg valdi Jerúsalem, að mitt nafn væri þar, og kaus Davíð, að hann væri yfir mínu fólk.

7 Og föður mínum Davíð var í hug að byggja hús nafni Drottins, Ísraels Guðs ;

8 Og Drottinn sagði til Davíðs, föður míns : þar eð þér hefir komið í hug, að byggja hús nafni Drottins, þá hefir þú gjört vel, að þér var það í hug ;

9 Samt skalt þú ekki byggja húsið, heldur sonur þinn, sem kemur af

þínum lendum, hann skal byggja mínu nafni hús.

10 Og Drottinn hefir haldið það orð, er hann talaði, og eg kom í stað föður míns Davíðs, og settist í Ísraels háseti, eins og Drottinn hafði talað, og bygði hús nafninu Drottins, Ísraels Guðs.

11 Og eg setti þángað inn örkina, sem sáttnáli Drottins er í, sem hann gjörði við Ísraelssyni.

12 Og (Salómon) gekk fyrir altari Drottins í víðurvist als Ísraelssafnaðar, og rætti út sínar hendur.

13 Salómon hafði sem sè gjört stall af eiri, og sett hann mitt í forgarðinn ; hann var 5 álna lángur, og 5 álna breiður, og 3 álnir á hæð ; og upp á hann sté hann, og lagðist á knè í augsyn als Ísraelssafnaðar, og hóf upp sínar hendur til himins,

14 Og mælti : Drottinn, Ísraels Guð, einginn Guð er sem þú í himni og á jörðu, þú, sem heldur sáttnála (og audsýnir) náð þínum þjónum, er gátga fyrir þér með einlegu hjarta,

15 Þú, sem hælzt við þinn þjón, föður minn Davíð, það, sem þú við hann talaðir ; þú hefir talað það með þínum munni, og framkvæmt með þinni hendi, eins og nú (er fram komið).

16 Og nú, Drottinn, Ísraels Guð ! halt þú við þinn þjón Davíð, föður minn, það, sem þú talaðir við hann, þá þú sagðir : þig skal ekki vanta mann frammi fyrir mér, sem sitji í Ísraels háseti, þegar synir þínir að eins gefa gætur að sínum vegum, að gátga eptir mínu lögmáli, eins og þú hefir gengið fyrir mér.

17 Og nú, Drottinn, Ísraels Guð ! þitt orð, sem þú talaðir við þinn þjón Davíð, sè statt og stöðugt.

18 Mundi Guð í raun rætti búa hjá mönnum á jörðunni ? Sjá ! himininn og allir himnanna himnar taka þig ekki, miklu miður það hús, sem eg hefi þér byggt.

19 En snú þér til bænar þíns þjóns og til hans grátbeiðni, Drottinn, minn Guð ! að þú heyrir ákall og bæn þá, sem þinn þjón í dag biður frammi fyrir þér,

20 Að þín augu sèu opin yfir þessu húsi dag og nótt, yfir þeim stað, um

hvern þú hefir sagt, að þú viljir láta þitt nafn vera þar; að þú heyrir þá bönn, sem þinn þjón mun biðja á þessum stað.

21 Svo heyr þá grátbeiðni þíns þjóns og þíns fólks, Ísraels, sem þeir munu biðja á þessum stað; heyr hana í þínum aðseturstað, himninum, heyr og fyrirgef (synd).

22 Þegar einhver syndgar móti sínum náunga, og menn leggja á hann eidd, að hann sverji, og eiddurinn kemur fyrir þitt altari í þessu húsi,

23 Þá heyr þú í himninum, og gjör og dæm þinn þjón, að þú gjaldir þeim seka, og leiðir hans breytni (veg) yfir hans höfuð, og réttlætir þann, sem hefir rétt málefni, með því að endurgjalda honum eptir hans réttlæti.

24 Og þegar þitt fólk, Ísrael, verður sigrað af sínum óvinum, af því það syndgar á móti þér, og það snýr sér og viðurkennir þitt nafn, og biður og grátbænir þig í þínu húsi,

25 Þá heyr þú í himninum, og fyrirgef syndirnar þínu fólki, Ísrael, og leið þá heim aptur í það land, sem þú gafst þeim og þeirra feðrum.

26 Verði himninum lokað og ekkert regn komi, af því þeir syndga á móti þér, og þeir biðja á þessum stað, og viðurkenna þitt nafn, snúa sér frá sínum syndum, af því þú auðmýkir þá,

27 Þá heyr þú í himninum, og fyrirgef syndir þinna þjóna og þíns fólks, Ísraels, eptir að þú hefir sýnt þeim þann góða veg, sem þeir eiga að ganga á, og gef regn landinu, sem þú gafst þínu fólki til eignar.

28 Sè dýrtíð í landinu, sè drepsótt, sè bruni og visnun (kornsins), engisprettur, kálormar, þrengi þeirra óvinir að borgarhliðunum í þeirra landi, einhver plága, einhver sótt,

29 Allar böenir, alla grátbeiðni, sem þá mun gjörð verða, af hverjum manni, og af öllu þínu fólki, Ísrael, þegar þeir kenna til, hver sinnar plágu, og sinna meina, og út breiða sínar hendur til þessa húss,

30 Þá heyr þú það í himninum, á þínum aðseturstað, og fyrirgef, og gjör við einn og sérhvern eptir hans

breytni, eptir því sem þú þekkir hans hjarta; því þú einn þekkir hjarta mannanna sona,

31 Svo þeir óttist þig, og gangi á þínum vegum allan þann tíma, sem þeir lifa í landinu, er þú gafst þeirra feðrum.

32 Einnig hinn útlenda, sem ekki er af þínu fólki, Ísrael, og kemur úr fjarlægum landi, sökum þíns mikla nafns, og þinnar styrku handar, og þíns útrétta arms, og kemur og biður í þessu húsi,

33 Þá heyr þú í himninum, á þínum aðseturstað, og gjör alt, sem hinn útlendi biður þig um, til þess að allar þjóðir á jörðunni viðurkenni þitt nafn, og óttist þig, eins og þitt fólk, Ísrael, og að þeir viti, að þetta hús, sem eg hefi byggt, er nefnt eptir þínu nafni.

34 Þegar þitt fólk fer í hernað við óvini sína, um þann veg, sem þú sendir það, og þeir biðja þig (og snúa sér) til þessa staðar, sem þú hefir út valið, og til þess húss, sem eg hefi byggt þínu nafni,

35 Þá heyr í himninum þeirra bönn og þeirra grátbeiðni, og lát þá ná sínum rétti.

36 Ef að þeir syndga á móti þér (því einginn maður er sá, að hann ekki syndgi), og þú reiðist þeim og ofurselur þá þeirra óvinum, og sigurvegarar þeirra flytja þá í fjarlæggt eða nálæggt land,

37 Og þeim gengur það til hjarta í því landi, sem þeir herteknir eru fluttir í, og snúa sér og grátböena þig í landi sinna sigurvegara, og segja: vör höfum syndgað og brotið, og verið óguðlegir,

38 Og þeir snúa sér til þín af öllu hjarta og allri sálu, í landi þeirra herleiðingar, hvert menn hafa flutt þá hertekna, og biðja (og snúa sér) til síns lands, sem þú gafst þeirra feðrum, og til þess staðar, sem þú út valdir, og til þess húss, sem eg bygði þínu nafni,

39 Þá heyr í himninum, þínum aðseturstað, þeirra bönn og þeirra grátbeiðni, og réttu hluta þeirra, og fyrirgef þínu fólki það, sem þeir syndguðu móti þér.

40 Svo lát nú, minn Guð! þín augu

vera opin, og þín eyru gefa gaum böenum þessa staðar.

41 Og tak þig nú upp, Guð Drottinn! til þíns hvíldarstaðar, þú og örk þinnar dýrðar! Þínir prestar, Guð Drottinn! sæu klæddir velferðinni, og þínir guðræknu gleðji sig við hið góða.

42 Guð Drottinn! út skúfa ekki þínum smurða, hugsa þú til þinnar náðar við Davíð, þinn þjón.

7. KAPÍTULI.

Förnferingar. Laufskálahátíðin. Guð birtist Salómon.

EN er Salómon hafði endað böenina, féll eldur af himni og eyddi brenniförninni og sláturförninni, og dýrð Drottins upp fyllti húsið;

2 Og prestarnir gátu ei gengið um Drottins hús, því dýrð Drottins upp fyllti Drottins hús.

3 Og allir Ísraelssynir sáu, hversu eldurinn og dýrð Drottins kom niður yfir húsið, og beygðu sig með andlíði til jarðar niður á gólfid, og tilbáðu og þökkudu Drottni, að hann væri góðgjarn og hans náð eilíf.

4 Og konungurinn og alt fólkid færðu Drottni förnir.

5 Og Salómon konungur förnaði 22 þúsundum nauta og hundrað og 20 þúsundum sauða, og svo vígði konungurinn og alt fólkid Guðs hús.

6 Og prestarnir stóðu að sínum störfum, og Levítarnir með hljóðfærum Drottins, sem Davíð konungur hafði gjört, til að þakka Drottni, að hans náð væri eilíf, þegar Davíð með þeim söng (Drottni) lof; og prestarnir þeyttu lúðra gagnvart þeim, og allur Ísrael stóð (þar).

7 Og Salómon helgaði forgarðinn fyrir framan Drottins hús; því þar förnaði hann brenniförnunum og þakkarförnanna fitu; því eiraltarið, sem Salómon gjörði, gat ekki rúmað brenniförnirnar og matförnina og fituna.

8 Og svo hèle Salómon á sama tíma hátíðina í 7 daga, og allur Ísrael með honum, mikill söfnuður, frá Hemat til Egyptalandslækjar.

9 Og á áttunda deginum hældu þeir hátíðlega samkomu; því vígslu altarisins hældu þeir í 7 daga, og hátíðina í 7 daga.

10 Og á tuttugasta og þriðja degi í sjöunda mánuði lét hann fólkid frá sér heim fara, glæðvært og í góðu skapi, sakir als þess góðs, sem Drottinn hafði látið í tæ við Davíð og Salómon og sitt fólk, Ísrael.

11 Og svo fullgjörði Salómon Drottins hús og sitt hús; og alt, sem Salómon hafði komið í hug að gjöra í Drottins húsi og sínu húsi, það heppnaðist.

12 Þá birtist Drottinn Salómon um nóttina, og mælti til hans: eg hefi heyrt þína bæn og valið mér þenna stað fyrir förnferingahús.

13 Þegar eg læsi himninum, og ekkert regn kemur, og þegar eg býð engisprettum að upp eta landið, og eg sendi drepsótt yfir mitt fólk,

14 Og mitt fólk auðmýkir sig, það sem nefnt er eptir mínu nafni, og þeir biðja og leita míns auglitis, og snúa sér frá sínum vondu vegum, þá vil eg heyra í himninum, og fyrirgefa þeirra syndir og lækna (gjöra jafngott) þeirra land.

15 Nú skulu mín augu opin vera og mín eyru gefa gaum böenum á þessum stað.

16 Og nú hefi eg út valið og helgað þetta hús, að mitt nafn sæ þar að eilífu, og mín augu og mitt hjarta skal ávalt vera þar.

17 Og ef þú gengur fyrir mér, eins og Davíð, faðir þinn, gekk, svo að þú breytir algjörlega, eins og eg býð þér, og haldir mína setninga og réttindi,

18 Þá vil eg staðfesta hásaeti þíns konungdóms, eins og eg hèle föður þínum Davíð, þá eg sagði: þig skal ekki vanta mann, sem drottni yfir Ísrael.

19 En ef þér fallið frá, og yfirgefið mína setninga og boðorð, sem eg hefi lagt fyrir yður, og farið og þjónið öðrum guðum og tilbiðjið þá,

20 Þá mun eg rífa þá burt úr mínu landi, sem eg gaf þeim, og eg mun burt snara frá mínu augliti þessu húsi, sem eg hefi helgað mínu nafni, og mun gjöra það að orðtæki og skopæðu meðal allra þjóða.

21 Og hverjum, sem gengur fram hjá þessu húsi, sem var svo hátt, mun ofbjóða, og segja: hví hefir

Drottinn svona farið með þetta land og þetta hús?

22 Og menn munu segja : af því að þeir yfirgáfu Drottin, Guð fedra sinna, sem flutti þá burt úr Egyptalandi, og gripu til annara guda og tilbáðu þá og þjónuðu þeim, þess vegna hefir hann leitt yfir þá alla þessa ógæfu.

8. KAPÍTULI.

Salómon byggir borg. Heimtar hvaðir. Lætur sigla til Ófir.

OG að 20 árum liðnum frá því að Salómon hafði bygt Drottins hús og sitt hús,

2 Bygði hann þá staði, sem Húram hafði gefið Salómon, og gaf þar bústað Israelssonum.

3 Og Salómon fór til Hemat í Sóba, og vann (borgina).

4 Og hann bygði Tadmor í eyðimörkinni, og alla vistastaðina, sem hann bygði í Hemat.

5 Og hann bygði Bethóron hinn efri og Bethóron hinn neðri, víggirta staði með múrum, hurðum og slagbröndum,

6 Og Baelat, og alla vistastaðina, sem Salómon hafði, og vagnstaðina, og reiðmannastaðina, og alt, sem Salómon lángaði til að byggja í Jerúsalem og á Líbanon og í öllu landi ríkis síns.

7 Alt það fólk, sem eptir var orðið af Hetítum og Amórítum og Feresítum og Hevítum og Jebúsítum, sem ekki voru af Israelssonum,

8 Af þeirra sonum, sem urðu eptir í landinu, eptir þá, sem Israelssynir ekki af máðu, þá tók Salómon til skylduvinnu, alt til þessa dags.

9 En af Israelssonum gjörði Salómon einga þræla til sinnar vinnu, því þeir voru hermenn, og foringjar fyrir hans vagnliði, og foringjar fyrir vögnum hans og riddaraliði.

10 Og þetta eru yfir-umsjónarmenn (yfir verkinu) Salómons konungs : 2 hundruð og 50, sem höfðu vald yfir fólkinu.

11 Og Faraós dóttur flutti Salómon konungur úr Davíðsborg inn í húsið, sem hann hafði bygt henni, því hann sagði : eingin kona skal búa í húsi Davíðs Ísraels konungs ; því

heilagt er það, sem örk Drottins hefir inn í komið.

12 Eptir það fórnaði Salómon Drottni brennifórnum á Drottins altari, er hann hafði bygt fyrir framan framhúsið.

13 Því dags daglega fórnaði hann, eptir boðorðum Mósis, á hvíldardögum, á túnglkomudögum og hátíðum, þrisvar á ári, á hátíð hins ósýrða brauðs, og á vikuhátíðinni, og á laufskáláhátíðinni.

14 Og hann til setti, eptir niðurskipun föður síns Davíðs prestaflokkana til þeirra þjónustu, og Levítana til þeirra starfa, til að sýnga lof og þjóna að því dags daglega fyrir prestanna auglýsni, og dyraverðina, eptir þeirra flokkum, í hverjum dyrum.

15 Og menn viku ekki frá boðorðum konungsins í nokkru máli um prestana og Levítana né um fjársjóðuna.

16 Og svo var undirbúið alt Salómons verk, alt til þess dags, að grundvöllur Drottins húss var lagður, og til þess það var fullgjört, þangað til hús Drottins var að öllu búið.

17 Þá fór Salómon konungur til Eseon-Geber og til Elót við strendur hafsins í Edómslandi.

18 Og Húram konungur sendi honum skip með sínum þjónum, og þjóna, sem kunnu til sjávar, og þeir komu með Salómons þjónum til Ófir, og sóttu þangað 4 hundruð og 50 vættir gulls, og færðu Salómon konungi.

9. KAPÍTULI.

Heimsókn drottningarinnar af Saba. Salómons dýrd og andlát.

OG drottningin af Saba heyrði orðstír Salómons og kom til Jerúsalem, til að reyna Salómon með gátum, með miklu föruneyti, með úlfalda, er báru ilmjurtir og mikið gull og dýra steina, og hún kom til Salómons, og talaði við hann alt, sem henni bjó í brjósti.

2 Og Salómon sagði henni alt, sem hún spurði um ; og ekkert var Salómon hulið, að hann gæti ei sagt henni (það).

3 Og sem drottningin af Saba sá speki Salómons, og það hús, er hann hafði bygt,

4 Og vistirnar á hans borði, og setu hans þjóna og stöðu hans sveina, og þeirra klæðnað og hans gjafir, og þeirra klæðnað og hans sal, þar menn gengu í Drottins hús, þá gat hún ekki orða bundizt,

5 Og mælti til konungsins: sannleiki var það tal, sem eg heyrði í mínu landi um þín efni og þinn vísdóm;

6 Og eg trúði ekki þeirra tali, þangað til eg kom og augu mín sáu; og sjá! mér var ekki sagður helm-ingurinn af speki þinni; hún er meiri en sá orðstír sem mér var borinn.

7 Sælir eru þínir menn, og sælir eru þínir þjónar, sem ætíð standa frammi fyrir þér og heyra þína speki!

8 Lofaður sè Drottinn, þinn Guð, sem unni þér svo, að hann setti þig í sitt háseti sem konung fyrir Drottni, þínum Guði. Af því Guð elskar Ísrael, til að við halda honum eilíflega, setti hann þig konung yfir þá, að þú iðkir réttindi og réttvísí.

9 Og hún gaf konúnginum 120 vættir gulls, og mikið af ilmjurtum, og dýra steina; og aldrei hefir sèzt svo mikið af ilmjurtum, sem drottningin af Saba gaf Salómon konungi.

10 (Og líka komu þjónar Húrams og þjónar Salómons, sem sóttu gull til Ofír, með rauðavið og dýra steina.

11 Og konungur gjörði úr rauðaviðnum stiga í Drottins húsi og í konungsins húsi, líka hljóðfæri og hörpur fyrir söngvarana, og slíkt hafði ekki áður sèzt í Júdalandi).

12 Og Salómon konungur gaf drottningunni af Saba alla hennar eptirlöngun, hvað sem hún girntist, auk þess (sem hann gaf fyrir) það, er hún hafði fært konúnginum. Og hún snèri heim aptur og fór í sitt land, hún og hennar þjónar.

13 Og þýngd þess gulls, sem Salómon fékk árlega, var 6 hundruð 66 vættir gulls,

14 Auk þess, sem kom frá tollheimtumönnum og kaupmenn fluttu, og allir konungar í Arabíu og höfðingjar í landinu færðu Salómoni gull og silfur.

15 Og Salómon konungur gjörði 2 hundruð skildi af drifnu gulli; 6

hundruð siklar af drifnu gulli gengu til að klæða hvern skjöld;

16 Og 3 hundruð buklara af drifnu gulli; með þrem hundruð siklum gulls klæddi hann hvern buklara, og konungur lagði þá í Líbanons skógarhús.

17 Konungurinn gjörði og mikið háseti af filabeini, og bjó það með skíru gulli.

18 6 stig voru upp í hásetið, og skör af gulli var fest við hásetið, og brikur voru beggja megin við sætið, og tvö ljón stóðu hjá bríkunum.

19 Og 6 ljón stóðu á þeim 6 stigum til beggja hliða; slíkt hefir ekki gjört verid í nokkru konungsríki.

20 Öll drykkjuker Salómons konungs voru af gulli, og öll húsgögn í Líbanons skógarhúsi voru af dýru gulli; silfur var einskis metið á dögum Salómons;

21 Því skip konungsins fóru til Tarsus með mönnum Húrams; einu sinni á þremur árum komu Tarsus-skipin og fluttu gull og silfur, filabein og apaketti og páfugla.

22 Og Salómon konungur var meiri en allir konungar jarðarinnar að auðlegð og vizku;

23 Og allir konungar jarðarinnar sóttust eptir að sjá andlit Salómons, til að heyra hans speki, þá sem Guð hafði gefið hans hjarta.

24 Og þeir komu, hver einn með sína gáfu, silfur og gull, gripi og klæði, vopn og ilmjurtir, hesta og múlasna, á hverju ári.

25 Og Salómon konungur hafði 4 þúsund hús fyrir hesta og vagna, og 12 þúsund reiðmenn, og hann lét þá vera í vagnstöðunum og hjá konúnginum í Jerúsalem.

26 Og hann drottnaði yfir öllum konúngum frá ánni alt til lands Fílisteanna og til hinna egypzku landamerkja.

27 Og konungurinn gjörði silfrið í Jerúsalem jafnt grjóti, og sedrusvið gjörði hann að vöxtum jafnan mórberjavið, sem vex á láglandi.

28 Og menn færðu Salómon hesta úr Egyptalandi og úr öllum löndum.

29 En það sem meira er að segja um Salómon bæði fyrst og seinast, stendur skrifað í sögu Natans

spámanns, og í spádómum Ahía, Sílónítans, og í sjónum Iddós sjáanda, viðvíkjandi Jeróbóam, syni Nebats.

30 Og Salómon ríkti í Jerúsalem yfir öllum Ísrael í 40 ár.

31 Og Salómon lagðist hjá sínum feðrum, og menn jörðuðu hann í borg Davíðs, föður hans, og Róbóam, hans son, varð konungur í hans stað.

10. KAPÍTULI.

Þær tíu ættkeislar ganga undan hlýðni.

OG Róbóam fór til Sikkem, því til Sikkem kom allur Ísrael að gjöra hann að konungi.

2 En er Jeróbóam, sonur Nebats, heyrði það (hann var í Egyptalandi, og hafði flúið þangað fyrir Salómon konungi), þá kom Jeróbóam úr Egyptalandi;

3 Og þeir sendu eptir honum og kölluðu hann, þá kom Jeróbóam og allur Ísrael og þeir töluðu við Róbóam og sögðu:

4 Fadir þinn hefir gjört vort ok þúgt, og gjörðu nú lettari þá hörðu þjónustu föður þíns og hans þunga ok, sem hann lagði á oss, þá viljum vèr þjóna þér.

5 Og hann svaraði þeim: komið til mín að þremur dögum liðnum. Og fólkið fór burt.

6 Þá ráðgaðist konungurinn Róbóam um við þá elztu, sem staðið höfðu frammi fyrir Salómon föður hans, meðan hann enn var á lífi, og sagði: hvaða svar ráðið þér mér að gefa þessu fólki?

7 Og þeir töluðu til hans og sögðu: viljir þú vera góðlátlegur við þetta fólk og eptirlátur, og gefa þeim góð orð, þá munu þeir ávalt þjóna þér.

8 En hann slepti því ráði, sem öldungarnir réðu honum, og ráðfærði sig við þá úngu, sem alizt höfðu upp með honum og frammi fyrir honum stóðu.

9 Og hann sagði við þá: hvaða svar ráðið þér mér að gefa þessu fólki, sem við mig hefir talað og sagt: gjör þú það ok lettara, sem fadur þinn hefir á oss lagt?

10 Og þeir úngu töluðu við hann, þeir sem með honum höfðu upp alizt, og sögðu: þú verður að segja fólkinu, sem við þig hefir talað og sagt: fadur

þinn hefir gjört vort ok þúgt, gjör þú oss það lettara; svona skaltu segja við þá: litli fingur minn skal verða digrari en lendar föður míns;

11 Og fadur minn hefir lagt á yður þúgt ok, en eg vil þar að auki bæta á yðar ok; fadur minn hefir agað yður með svipum, en eg (mun refsa yður) með sporðrekum.

12 Og er Jeróbóam og alt fólkið kom til Róbóams á þriðja degi, eins og konungurinn hafði talað, þá hann mælti: komið aptur til mín á þriðja degi,

13 Þá svaraði konungurinn þeim harðlega, og Róbóam konungurslepti ráðum öldunganna,

14 Og talaði til þeirra eptir ráðum hinna úngu, og mælti: fadur minn hefir gjört yðar ok þúgt, en eg mun á það bæta: fadur minn hefir agað yður með svipum, en eg (mun aga yður) með sporðrekum.

15 Og konungurinn gegndi ekki fólkinu, því svo var til hagað af Guði, að það orð réttist, sem hann hafði talað fyrir (mun) Ahía Sílóníta til Jeróbóams, sonar Nebats.

16 Og sem allur Ísrael sá, að konungur vildi ekki gegna þeim, þá gaf fólkið konungi svar og mælti: hvað er oss vant við Davíð? og vèr höfum einga hlutdeild í syni Ísai! hver heim í sitt tjald, Ísrael!, sjá nú þitt hús, Davíð! Og, svo fór Ísrael í sin tjöld.

17 En yfir Ísraelssonum, sem bjuggu í Júdastöðum, yfir þeim varð Róbóam konungur.

18 Þá sendi Róbóam konungur Hadóram, sem var rentumeistari, en Ísraelssynir grýttu hann til bana. En Róbóam konungur flýtti sér í sinn vagn og flúði til Jerúsalem.

19 Þannig gekk Ísrael undan húsi Davíðs alt til þessa dags.

11. KAPÍTULI.

Róbóams ríkisstjórn.

OG sem Róbóam kom til Jerúsalem saman safnaði hann öllu húsi Júda og Benjamíns, hundrað og 80 þúsundum einvala liðs, til að berjast við Ísrael, til að koma ríkinu aptur undir Róbóam.

2 Þá kom orð Drottins til Semaja, guðsmannsins, og sagði:

12. Kap.

3 Seg þú Róbóam, syni Salómóns, Júda konungi, og öllum Ísrael í Júda, og Benjamín, og seg :

4 Svo segir Drottinn : farið ekki, og berjist ekki við bræður yðar ; farið aptur, hver til síns heimilis, því þetta er orðið eptir minni tilhlutan. Og þeir hlýddu Drottins orði og hurfu aptur frá leiðangrinum móti Jeróbóam.

5 Og Róbóam bjó í Jerúsalem, og bygði borgir í Júda.

6 Hann bygði Betlehem og Etam og Tekóa,

7 Og Betsúr og Sókó og Adúllam,

8 Og Gat og Maresa og Síf,

9 Og Adórím og Lakís og Aseka,

10 Og Sarea og Ajalon og Hebron, sem eru í Júda og Benjamín, viggirta staði.

11 Og hann gjörði kastalana sterka, og setti þar höfðingja, og (lèt þangað) vistir af mat og viðsmjöri og víni,

12 Og í hvern stað skildi og spjót, og gjörði þá mjög sterka. Og honum hlýddi Júda og Benjamín.

13 Og prestarnir og Levítarnir, sem voru í öllum Ísrael, gengu honum á hönd, úr öllum þeirra landsálfum.

14 Því Levítarnir yfirgáfu sína forstaði og sína eign, og fóru í Júda og til Jerúsalem ; því Jeróbóam út skúfaði þeim og hans synir úr Drottins prestsþjónustu,

15 Og settu sèr presta fyrir hæðirnir, og fyrir þá stríðærðu, og kálfana, sem hann hafði til búíð.

16 Og eptir þá komu til Jerúsalem af öllum Ísraels ættkvíslum, þeir sem gáfu Drottni, Ísraels Guði, sitt hjarta, svo þeir leituðu hans, til að færa Drottni fórnir, þeirra feðra Guði.

17 Og þeir styrktu ríki Júda konungs, og festu (í tigninni) Róbóam Salómónsson, í þrjú ár. Því þeir gengu á vegum Davíðs og Salómóns í þrjú ár.

18 Og Róbóam tók sèr fyrir konu, með Mahelat, dóttur Jerímóts, sonar Davíðs, Abíhaíl, dóttur Elíabs, sonar saí.

19 Og hún fæddi honum syni : Jeús og Semaría og Saham.

20 Og eptir hana tók hann Maaka, dóttur Absalons ; og hún fæddi honum Abía og Ataí og Sísa og Salómít.

21 Og Róbóam elskaði Maaka, dóttur Absalons, meir en allar sínar konur og hjákonur ; því hann hafði tekið sèr 18 konur og 60 hjákonur, og átti 26 syni og 60 dætur.

22 Og Róbóam setti Abía, Maaka son, höfuð og höfðingja meðal sinna bræðra ; því hann ætlaði sèr að gjöra hann að konungi, og hann breytti hyggilega og setti alla sonu sína í allar borgir í Júda og Benjamín, í alla viggirta staði, og fékk þeim nógar vistir, og tók fjölda eiginkvenna.

12. KAPÍTULI.

Sama efni.

EN sem konungsríki Róbóams staðfestist og eflist, yfirgaf hann Drottins lögmál og allur Ísrael með honum.

2 Og svo bar við á fimmta ári Róbóams konungs, að Sísak, Egyptalands konungur, fór á móti Jerúsalem, því þeir höfðu brotið móti Drottni,

3 Með þúsund og 2 hundruð vagna, og með 60 þúsund reiðmenn ; og það fólk var óteljandi, sem með honum kom úr Egyptalandi, Lýbiskir, Súkót-ar og Mórlendingar,

4 Og hann vann þá viggirtu staði, sem til heyrðu Júda, og kom alt til Jerúsalem.

5 En Semaja, spámaðurinn, kom til Róbóams og til höfðingjanna í Júda, sem komnir voru til Jerúsalem, af ótta fyrir Sísak, og sagði við þá : svo segir Drottinn : þér hafið yfirgefið mig, og eg hefi líka gefið yður í hönd Sísak.

6 Þá auðmýktu þeir sig, Ísraels-höfðingjar og konungurinn, og sögðu : réttlátur er Drottinn !

7 En sem Drottinn sá, að þeir auðmýktu sig, þá kom orð Drottins til Semaja, og sagði : þeir hafa auðmýkt sig, eg vil ekki tortýna þeim, og innan skamms vil eg veita þeim hjálp, og ekki skal Sísak út hella minni reiði yfir Jerúsalem ;

8 Samt skulu þeir honum þjóna, svo þeir viðurkenni, hvað það er, að þjóna mér og konungum jafdarinnar.

9 Og svo fór Egyptalands konungur. Sísak, móti Jerúsalem, og tók fjársjóðu Drottins húss, og fjársjóðu

konungsins húss, alt tók hann, og hann tók gullskildina, sem Salómon hafði gjört.

10 Og konungurinn Róbóam gjörði í þeirra stað eirskildi, og fól þá á hendur foringjum lífvarðanna, sem gættu konungs hallarinnar.

11 Og svo opt sem konungurinn kom í Drottins hús, komu lífverðirnir, og báru þá, og síðan báru þeir þá aptur í herbergi sín.

12 En þá hann auðmýkti sig, snérist Drottins reiði frá honum, svo hún tortýndi honum ekki algjörlega; líka var í Júda nokkuð gott.

13 Og konungurinn Róbóam staðfestist í Jerúsalem og ríkti. Hann hafði einn um fertugt, þá hann varð konungur, og 17 ár ríkti hann í Jerúsalem, þeim stað, sem Drottinn hafði út valið, til að geyma þar sitt nafn, af öllum Israels ættkvíslum. En móðir hans hét Naama, Ammonítisk.

14 Og hann að hafðist ílt, því hann snéri ei sínu hjarta, til að leita Drottins.

15 En saga Róbóams, fyrr og síðar stendur skrifuð í sögu Semaja spámanns og Iddós sjáanda, eftir ættartölupætti. Og sífeldur ófriður var milli Róbóams og Jeróbóams.

16 Og Róbóam lagðist hjá sínum fedrum og var grafinn í Davíðsborg, og Abía, hans son, varð konungur í hans stað.

13. KAPÍTULI.

Abla ríkisstjórn.

AÁTJÁNÐA ári Jeróbóams konungs varð Abía konungur yfir Júda.

2 Þrjú ár ríkti hann í Jerúsalem, en nafn móður hans var Mikaja dóttir Uriels, frá Gíbea. Og ófriður var á milli Abía og Jeróbóams.

3 Og Abía bjó sig til bardaga með hraustu herliði, með 4 hundruð þúsundum einvalaliðs, og Jeróbóam kom á móti honum með 8 hundruð þúsundir einvalaliðs, röskra hermanna.

4 Þá gekk Abía upp á fjallið Semarím, sem liggur í Efraíms fjallbygð, og mælti: heyrðið mig, Jeróbóam og allur Ísrael!

5 Vitið þér ei, að Drottinn, Ísraels

Guð, hefir að eilífu gefið Davíð konungdóm yfir Ísrael, honum og sonum hans, eftir saltsáttmála.

6 En Jeróbóam, sonur Nebats, þegn Salómons Davíðssonar, tók sig til, og gjörði uppreisn móti sínum herra,

7 Og að honum drögust lausíngjar og afhrök (Belíalssynir), og settu sig á móti Róbóam, syni Salómons, og Róbóam var enn þá úngur og hugdeigur og veitti þeim ekki mótstöðu.

8 Og nú ætlið þér að standa á móti konungdómi Drottins, í hendi Davíðs-sona, og þér eruð mjög margir, og hafið hjá yður gullkálfa, sem Jeróbóam hefir gjört yður að guðum.

9 Hafið þér ei út skúfað prestum Drottins, Aronssonum, og Levítunum, og gjört yður presta, eins og landanna þjóðir? Hver sem kom með fulla hönd, með úngneyti og 7 hrúta, sá varð prestur þeirra (guða), sem ekki eru guðir.

10 En Drottinn er vor Guð, og vör höfum ekki yfirgefið hann, og prestar þjóna Drottni, synir Arons, og Levítarnir (gegna) sínum störfum,

11 Og tendra Drottin brennifórnir, á morgnana fyrir morguninn, og á kveldin fyrir kveldið, og reykelis ilm, og (láta) skoðunarbrauðin á borðið úr skíru gulli, og kveykja á þeim gullega ljósastjaka og hans lömpum kveld eftir kveld; því vör gætum þess, sem gæta er, við Drottin, vörn Guð; en þér hafið yfirgefið hann.

12 Og sjá! í broddi fylkingar er Guð með oss og prestar hans og hinir hljómmiklu lúðrar, til að æsa til órustu móti yður. Ísraelssynir! berjizt ekki við Drottin, yðar fedra Guð, því það mun yður ekki takast.

13 En Jeróbóam hafði sett launsátur, til að koma að baki þeirra, og svo stóðu (Ísraelsmenn) gagnvart Júdamönnum, en launsátrið var að baki þeirra.

14 Og sem Júda litaðist um, sjá! þá kom her móti þeim bæði á bak og fyrir. Þá kölluðu þeir til Drottins, og prestarnir þeyttu lúðrana,

15 Og Júdamenn æptu heróp; og sem Júdamenn æptu herópið, hrakti Guð Jeróbóam og allan Ísrael á flótta fyrir Abía og Júda.

16 Og Ísraelssynir flúðu fyrir Júda, og Guð gaf þá í þeirra hönd.

17 Og Abía og hans fólk veittu þeim mikið manntjón, og af Ísrael féllu 5 hundruð þúsund einvala hermenn.

18 Og svo voru Ísraelssynir auðmýktir á þeim sama tíma, og Júdasynir urðu voldugir, því þeir reiddu sig á Drottin, Guð sinna fedra.

19 Og Abía elti Jeróbóam og tók frá honum borgir, Betel og hennar undirborgir, Jaesana og hennar undirborgir, og Efron og hennar undirborgir.

20 Og Jeróbóam hafði eingan krapt framar, meðan Abía lifði, og Drottinn, laust hann, svo þann dó.

21 En Abía efldist, og tók sér 14 konur, og gat 22 syni og 16 dætur.

22 En hið annað af sögu Abía, um vegi hans og athafnir, stendur skrifað í sögu spámannsins Iddós.

14. KAPÍTULI.

Um ríkisstjórn Assa.

OG Abía lagðist hjá sínum fedrum, og menn jörðuðu hann í Davíðsborg, og Assa, hans son, varð konungur í hans stað. Um þessar mundir var friður í landi í 10 ár.

2 Og Assa gjörði það, sem var rétt og gott í augsyn Drottins, hans Guðs.

3 Og hann tók burt þau útlendu ölturu og hæðirnar, og braut líkneskin og hjó upp lundana,

4 Og bauð Júda að leita Drottins, þeirra fedra Guðs, og að halda lögin og boðorðin.

5 Og hann tók burt úr öllum Júdastöðum hæðirnar og sólarlíkneskin, og ríkið hafði frið undir honum.

6 Og hann bygði borgir í Júda, því landið hafði frið, og í engum ófriði átti hann á þeim árum; því Drottinn hafði gefið honum hvíld.

7 Og hann sagði við Júda: látum oss byggja borgir, og setja múr í kring um þær, og kastala, og hurðir með slagbröndum; ver höfum landið í frelsi, af því ver höfum leitað Drottins, vors Guðs; ver höfum leitað hans, og hann hefir gefið oss hvíld, alt um kring. Og svo bygðu þeir, og þeim heppnaðist það.

8 Og Assa hafði herlið, sem bar skjöld og spjót, úr Júda 3 hundruð

þúsund, og af Benjamín, sem bar skjöld og spenti boga, 2 hundruð og 80 þúsund; alt voru það hraustir hermenn.

9 Og Sera af Mórlandi fór á móti þeim með her, þúsund sinnum þúsund manns, og 3 hundruð vagna, og komst alt til Maresa.

10 Þá fór Assa móti honum, og þeir skipuðu sér niður í fylkingar í dalnum Sefata hjá Maresa.

11 Og Assa kallaði til Drottins, síns Guðs, og mælti: það gjörir eingan mun hjá þér, að hjálpa þeim voldugu eða þeim vanmáttugu; hjálpa oss, Drottinn, vor Guð! því á þig treystum ver, og í þínu nafni erum ver komnir á móti þessum mannfjölda; þú, Drottinn! ert vor Guð; láttu ekki mennina standast fyrir þér!

12 Þá lét Drottinn þá Mórlenzku hrökkva fyrir Assa og Júdamönnum, og Mórlenzkir flýðu.

13 Og Assa og þeir menn, sem með honum voru, ráku flóttann alt til Gerar, og af Mórlenzkum fellu svo margir, að einginn þeirra hélt lífi, því þeir voru sundurmarðir fyrir Drottni og fyrir hans her. Og þeir (Júdamenn) fengu mikið herfáng.

14 Og þeir unnu alla staði í kring um Gerar, því Drottins skelfing var yfir þá fallin; og þeir rændu alla þá staði, því þar var næsta mikið herfáng.

15 Líka feldu þeir niður fjárhúsin, og ráku burt mesta fjölda af sauðum og úlföldum, og snèru svo aptur til Jerúsalem.

15. KAPÍTULI.

Sama efni.

EN Guðs Andi kom yfir Asaría Ódedsson.

2 Og hann gekk á móti Assa og sagði við hann: heyrðið mig Assa og allur Júda og Benjamín! Drottinn var með yður, af því þér voruð með honum, og þegar þér leitið hans, þá mun hann láta yður finna sig; en ef þér yfirgefið hann, þá mun hann yfirgefa yður.

3 Lángur tími er liðinn yfir Ísrael án þess sanna Guðs, án uppfæðandi prests og án lögmáls.

4 En þegar þeir í kröggunum snèru

sér til Drottins, Ísraels Guðs, og leituðu hans, þá lét hann sig af þeim linna.

5 Á þeim sama tíma var hvorki sá inngangandi né útgangandi óhultur, heldur var mikill örói yfir öllum landsins innbúum.

6 Fólk rak sig á fólk og staður á stað; því Drottinn óspekti þá með als konar neyð.

7 En verið þér öruggir og látið ei yðar hendur þreytast, því yðar verk eiga laun í vændum.

8 Og sem Assa heyrði þessi orð og spádóm Ódeds spámanns, óx honum hugur, og hann tók burt viðurstygðina (skurðgoðin) úr öllu Júdalandi og Benjáminslandi, og úr stöðunum, sem hann hafði unnið á Efraíms fjöllum, og endurbætti Drottins altari, sem stóð fyrir framan Drottins fordyri.

9 Og hann saman safnaði öllum Júda og Benjámin, og þeim útlendu með þeim, af Efraím og Manasse og Símeon; því margir af Ísrael höfðu til hans snúizt, þá þeir sáu, að Drottinn, hans Guð, var með honum.

10 Og þeir saman söfnuðust í Jerúsalem í þriðja mánuði, á fimmtánda ári Assa ríkisstjórnar,

11 Og færðu Drottni fórnir á þeim sama degi af herfánginu, sem þeir höfðu komið með, 7 hundruð naut og 7 þúsund sauði,

12 Og gjörðu þann sáttmála, að þeir skyldu leita Drottins, þeirra fedra Guðs, af öllu hjarta eg allri sálu;

13 Og hver, sem ekki leitaði Drottins, Ísraels Guðs, skyldi líflátast, eins smár sem stór, karl sem kona.

14 Og þeir sóru Drottni með hárrí rödd, og með gleðiópi, og með trumbum og lúðrum.

15 Og allur Ísrael gladdist af eiðnum; því af öllu hjarta sóru þeir, og með einlægum vilja leituðu þeir hans; og hann lét sig finna af þeim, og Drottinn veitti þeim frið umhverfis.

16 Af Maeka, móður Assa konungs, tók (Assa) líka drottningartignina, fyrir það að hún hafði látið gjöra í fórnarlundinum óttalegt skurðgoða líkneski, og Assa tók burt líkneskið,

og sundur molaði það, og brendi það í Kedronsdal.

17 En hæðirnar voru ekki af teknar í Ísrael; þó hneig hjarta Assa algjörlega að Drottni, meðan hann lifði.

18 Og hann flutti það, sem hans faðir hafði helgað, og það, sem hann sjálfur hafði helgað, í Drottins hús, silfur og gull og áhöld.

19 En einginn ófriður var alt að 35. ári Assa ríkisstjórnar.

16. KAPÍTULI.

Sama efni.

AÞRÍTUGASTA og sjötta ári Assa ríkisstjórnar, fór Baesa, Ísraels konungur, herför móti Júda, og bygði Rama, til þess að einginn gæti komið inn eða út hjá Assa, Júda konungi.

2 Þá tók Assa silfur og gull úr fjársjóðum Drottins húss og konungsins húss og sendi til Ben-Hadad, konungsins í Sýrlandi, sem bjó í Damaskus, og mælti:

3 Sáttmáli er milli mín og þín, milli míns föður og þíns föður; sjá! eg sendi þér silfur og gull, bregð þú upp sáttmálanum við Baesa, Ísraels konung, svo hann áreiti mig ekki.

4 Og Ben-Hadad fór að orðum Assa konungs, og sendi sína herforingja móti Ísraelsstöðum, og vann Ígon og Dan og Abel-Máim og öll vistahúsin í Naftalí stöðum..

5 Og sem Baesa heyrði það, hætti hann að byggja Rama, og gjörði enda á sínu verki.

6 En Assa konungur tók allan Júdalýð, að þeir bæru burt steinana og viðinn frá Rama, sem Baesa hafði haft til að byggja úr, og bygði af því Geba og Míspa.

7 En um sama leyti kom Hananí, sjáandinn, til Assa, Júda konungs, og mælti til hans: fyrst að þú reiddir þig á konúnginn í Sýrlandi, og treystir ekki Drottni, þínum Guði, þá er her Sýrlands konungs sloppinn þér úr hendi.

8 Voru ekki Mórlandingar og Líbýar næsta margir að tölu, með vögnum og reiðmönnum? En af því þú treystir Drottni, gaf hann þá í þína hönd.

9 Því augu Drottins fara yfir alla

jörðina, til að liðsinna þeim, sem aðhyllast hann af öllu hjarta. Þú hefir því breytt fávíslega; því upp frá þessu muntu eiga í ófriði.

10 Og Assa mislíkaði við sjáandann og setti hann í myrkvastofu; því hann reiddist honum fyrir þetta. Líka þröngdi Assa nokkrum af fólkinu um sama leyti.

11 Og sjá! Gjörningar Assa fyrr og síðar eru ritaðir í bók Júda og Ísraels konunga.

12 Og Assa sýktist á 39. ári ríkisstjórnar sinnar í fótum sínum, svo hann varð mikið veikur, og í sínum sjúkdómi leitaði hann ekki Drottins, heldur læknaanna.

13 Og Assa lagðist hjá sínum feðrum og dó á 41. ári ríkisstjórnar sinnar.

14 Og menn jörðuðu hann í hans gröf, sem hann hafði höggið sér í Davíðsborg, og lögðu hann í legstað, sem fylltur var als háttar ilmjurtum, samanblönduðum kunnáttulega til smurningar, og brendu honum mikið bál.

17. KAPÍTULI.

Jósafats ríkisstjórn.

OG Jósafat, sonur hans, varð konungur í hans stað, og efldist gegn Ísrael.

2 Og hann setti hermenn í allar rambyggilegar borgir í Júda, og setulið í Júdaland og Efraíms staði, sem Assa faðir hans, hafði unnið.

3 Og Drottinn var með Jósafat; því hann gekk á Davíðs vegum, föður síns, þeim fyrri, og leitaði ekki skurðgoðanna (Baalím),

4 Heldur leitaði hann Guðs sinna feðra, og í hans boðordum gekk hann, og gekk eptir Ísraels háttalagi.

5 Og Drottinn festi konungsríkið í hans hendi, og allur Ísrael ferði Jósafat gáfur, og hann hafði mikinn auð og nægtir.

6 Og honum óx hugur á Drottins vegum, og hann af máði hæðirnar og fórnarlundana í Júda.

7 Og á þriðja ári sinnar ríkisstjórnar sendi hann höfðingja sína, Benhail og Óbadín og Sakaríá og Netaneel og Mikaja, til að kenna í Júda-stöðum,

8 Og með þeim Levítana: Semaja og Netaníá og Sebadía og Asahel og

Semíramót og Jónatan og Adónía og Tóbía og Tób-Adónía, Levítana, og með þeim Elísama og Jóram, prestana.

9 Og þeir kendu í Júda, og höfðu með sér Guðs lögbók, og fóru um alla Júdastaði, og kendu meðal fólksins.

10 Og Guðs ótti kom yfir allra landa konungsríki, sem voru í kring um Júda, svo þau herjuðu ekki á Jósafat.

11 Og nokkrir af Fílisteum færðu Jósafat gáfur og silfur og skatt; líka færðu Arabiskir honum sauðfè, 7 þúsund og 7 hundruð hrúta, og 7 þúsund og 7 hundruð hafra.

12 Og Jósafat efldist meir og meir, varð mikill, og bygði í Júda kastala og borgir með vistahúsum,

13 Og hafði miklar vistir í Júda-stöðum, og herlið í Jerúsalem og voru það miklar hetjur.

14 Og þessi er, þeirra tala eptir þeirra ættum: Í Júda var höfuðsmaður yfir þúsund manns: Adna, höfðingi, og með honum rösir meun 3 hundruð þúsund;

15 Og ásamt honum Jóhanan, höfðingi, og með honum 2 hundruð og 80 þúsund;

16 Og ásamt honum Amasía, sonur Síkri, sem þjónaði Drottni sjálfviljuglega, og með honum 2 hundruð þúsund hraustra hermanna.

17 Og af Benjamín: kappinn Elíada, og með honum vopnaðir, með boga og skildi, 2 hundruð þúsund;

18 Og ásamt honum Jósabad, og með honum hundrað og áttatíu þúsund manns, hertýgjadir.

19 Þessir voru þeir, sem þjónuðu konunginum, auk þeirra, sem konungurinn setti í hinar víggirtu borgir í öllu Júdalandi.

18. KAPÍTULI.

Sama efni,

OG Jósafat hafði mikinn auð og nægtir. Og hann mægdist við Akab.

2 Og að 2 árum liðnum fór hann til Akabs í Samaría, og Akab slátraði handa honum, og því fólki, sem með honum var, fjölda sauda og nauta, og neyddi hann til að fara móti Ramót í Gílead.

3 Og Akab, Ísraels konungur, sagði við Jósafat, Júda konung: vilt þú fara með mér móti Ramót í Gílead? Og hann svaraði honum: eg sem þú, og mitt fólk sem þitt fólk, og (eg fer) með þér leiðangurinn.

4 Og Jósafat sagði við Ísraels konung: spyr þú í dag Drottinn til ráða.

5 Þá samau kallaði Ísraels konungur spámennina, 4 hundruð manns, og mælti til þeirra: eigum vér að fara herförina til Gílead? eða á eg að láta vera svo búið? og þeir sögðu: far þú, og Guð mun gefa það (landið) í konungsins hönd.

6 Og Jósafat mælti: er hér ekki einhver spámaður Drottins, að vér gætum fyrir hans milligöngu að spurt?

7 Og Ísraels konungur sagði við Jósafat: enn er einn maður, er vér gætum látið að spyrja Drottin; en eg hata hann, því hann spáir mér aldrei góðu, heldur ætíð illu einu; það er Míka, sonur Jimla. Og Jósafat mælti: konungurinn tali ei svo!

8 Þá kallaði Ísraels konungur einn af hirðsveinunum og mælti: sæk þú fljótt Míka, son Jimla.

9 En Ísraels konungur og Jósafat, Júda konungur, sátu sinn í hvoru háseti, klæddir (konúnglegum) skrúða, og þeir sátu á flöt við inn-gánginn í Samariu borgarhlíð, og allir spámennirnir spáðu frammi fyrir þeim.

10 Og Sedekía, sonur Knaana, gjörði sér horn af járn, og mælti: svo segir Drottinn: með þessu muntu stanga Sýrlenzka, þíngað til þú gjörir út af við þá.

11 Og allir spámennirnir spáðu eins, og mæltu: far þú móti Ramót í Gílead, og þér mun það heppnast, og Drottinn mun gefa hana í konungsins hönd.

12 En sá sendisveinn, er fór að kalla Míka, talaði við hann og mælti: sjá! tal spámannanna í einu hljóði geðjast konúnginum, láttu nú þitt tal vera sem eins þeirra, og tala þú gott!

13 Og Míka sagði: svo sannarlega sem Drottinn lifir! það sem minn Guð segir mér, það mun eg tala.

14 Og sem hann kom fyrir konúnginn, mælti konúngurinn til hans:

Míka! eigum við að fara og herja á Ramót í Gílead, eða á eg að sleppa því? og hann svaraði: farið! yður mun það heppnast, og hún (borgin) mun verða gefin í yðar hönd.

15 Og konungur mælti við hann: hversu opt á eg að láta þig sverja, að þú segir mér ekki annað en sannleika í nafni Drottins?

16 Og hann mælti: eg sá allan ísrael tvístráðan um fjöllin, eins og hjörð, sem hefir eingan hirði. Og Drottinn sagði: þessir hafa eingan hirði; fari hver heim til sín í friði.

17 Þá sagði Ísraels konungur við Jósafat: hefi eg ekki sagt þér það? hann spáir mér eingu góðu, heldur, illu.

18 Og hann (Míka) mælti: heyrið þá Drottins orð: eg sá Drottin sitja í sínu háseti, og allan himinsins her standa honum til hægri og vinstri handar.

19 Og Drottinn sagði: hver vil fá Akab, Ísraels konung til að fara, svo hann falli hjá Ramót í Gílead? og sitt sagði hver.

20 Þá kom fram andi og gekk fyrir Drottin og mælti: eg skal fá hann til þess. Og Drottinn sagði til hans: hvernig?

21 Og hann svaraði: eg ætla að fara og vera lygaandi í munni allra hans spámannanna. Og hann (Drottinn) sagði: þú skalt fá hann til þess, og þú munt líka geta það, far þú og gjör svo.

22 Og sjá! Drottinn hefir nú lagt lygaanda í munn þessara þinna spámannanna, og Drottinn hefir ilt talað þér til handa.

23 Þá gekk þar að Sedekía, sonur Knaana, og rak Míka utan undir og mælti: um hvern veg skyldi andi Guðs hafa farið frá mér til að tala við þig?

24 Og Míka sagði: sjá! þú munt það sjá á þeim sama degi, þegar þú rennur hús úr húsi til að fela þig.

25 Og Ísraels konungur mælti: takið Míka og fœrið hann Ámon borgarstjóra og Jóas konúngssyni,

26 Og segid: svo segir konúngurinn: látið þenna í myrkvastofu og veitið honum vesaldarbraud og vatn, þíngað til eg kem heill heim aptur.

27 Og Mika sagði: ef þú kemur heill heim aptur, þá hefir Drottinn ekki talað í mínum munni. Og hann mælti: heyri það allur lýður!

28 Og svo fóru þeir, Ísraels konungur og Jósafat, Júda konungur, til Ramót í Gilead.

29 Og Ísraels konungur sagði við Jósafat: í dularbúningi vil eg ganga í orustuna, en far þú í þín klæði. Og svo klæddi Ísraels konungur sig í dularbúning, og gengu þeir síðan í orustuna.

30 En Sýrlands konungur hafði boðið og sagt fyrirliðum sinna vagna: berjizt við eingan mann, hvorki smáan né stóran, nema Ísraels konung einan.

31 Og þegar vagnliðsforingjarnir sáu Jósafat, því þeir hugsuðu: þetta er Ísraels konungur, þá lögðu þeir á móti honum til þess að berjast við hann. Þá kallaði Jósafat, og Drottinn hjálpaði honum, og Guð rak þá frá honum;

32 Og sem foringjar vagnliðsins sáu, að þetta var ekki Ísraels konungur, hurfu þeir frá honum.

33 En maður nokkur dró upp boga sinn í meinleysi sínu, og skaut Ísraels konung í gegnum hringa-brynjuna. Og hann sagði við vagnstjóra sinn: far þú með mig úr bardaganum, því eg er sár.

34 Og þann dag var snörp orusta, og Ísraels konungur stóð í vagninum gagnvart þeim Sýrlenzku alt til kvelds, og dó um sólarlag.

19. KAPÍTULI.

Sama esni.

OG Jósafat, Júda konungur, kom heill á hófi heim til sín í Jerúsalem.

2 Þá gekk Jehú, sonur Hananí, sjáandinn, á móti honum og sagði við Jósafat konung: á maður að hjálpa hinum óguðlega? og þú elskar Drottins óvini, og fyrir þá skuld kemur reiði yfir þig frá Drottni.

3 Þó er eitthvað gott hjá þér fundið: að þú hefir komið burt fórnarlundunum úr landinu, og hneigt þitt hjarta til að leita Guðs.

4 Og Jósafat staðnæmdist í Jerú-

salem. Og hann fór í annað sinn út meðal fólksins, frá Berseba alt til Efraímsfjalls, og leiddi þá aptur til Drottins, þeirra fedra Guðs.

5 Og hann setti dómara í landinu, í öllum víggirtum stöðum í Júda, í hverri borg.

6 Og hann sagði við dómara: gáid að, hvað þér gjörðið, því ekki dæmið þér fyrir mönnum, heldur fyrir Guði; og hann er hjá yður í yðar dómaraverkum.

7 Og nú sè Drottins ótti yfir yður; gáid að, hvað þér gjörðið, því hjá Drottni, vorum Guði, er ekkert ránglæti og ekkert manngreinaralit, og hann þiggur eingar mýtur.

8 Og líka setti Jósafat í Jerúsalem Levíta og presta og ættfeður af Ísrael, til að dæma Drottins dóma, og til að gegna málum, því þeir voru komnir til Jerúsalem.

9 Og hann bauð þeim og sagði: svo skulu þér breyta í ótta Drottins með trúmennsku og hreinskilnu hjarta;

10 Og hvaða mál, sem fyrir yður kemur frá yðar bræðrum, sem búa í sínum stöðum, hvort sem það er milli blóðs og blóðs, eða um lög og bodorð og setninga og réttindi, þá fræðið þá, svo þeir gjöri sig ekki seka við Drottin, og að eingin reiði komi yfir þá og þeirra bræður: svo skuluð þér breyta, og gjöra yður ekki seka.

11 Og sjá! Amaría, prestahöfðingi, er yfir yður í öllum Drottins málefnum; og Sebadía, sonur Ísmaels, höfðingi yfir Júdahúsi, í málefnum konungsins: og þér hafið fyrir yðar forstöðumenn Levítanna. Verið fastir í yðar störfum, og Drottinn sè með hinum góðu.

20. KAPÍTULI.

Enn um Jósafat.

OG það bar til eptir þetta, að Móabssynir komu, og Ammons-synir, og nokkrir af Meúnítum með þeim, til að berjast við Jósafat.

2 Og menn komu og sögðu Jósafat (þessi tíðindi) og mæltu: móti þér kemur mikill fjöldi handan yfir hafið frá Sýrlandi; og sjá! þeir eru í Haseson-Tamar, það er Engedí.

3 Þá varð Jósafat ótta sleginn, og

hneigði sig til að leita Drottins, og kunnugjörði föstu yfir allt Júdaland.

4 Og Júda saman safnaðist, til þess að leita liðs af Drottni, og úr öllum Júda stöðum komu menn til að leita Drottins.

5 Og Jósafat gekk fram í samkomu Júda og Jerúsalems, í Drottins húsi, fyrir hinum nýja forgarði,

6 Og mælti: Drottinn, Guð vorra fedra, ert þú ekki Guð í himninum, og drottnari yfir öllum konungaríkjum þjóðanna? Í þinni hendi er kraptur og vald, og einginn getur staðið á móti þér.

7 Hefir þú ekki, vor Guð! rekið burt innbúa þessa lands frá þínu fólki, Ísrael, og gefið það ætt Abrahams, sem þig elskaði eilíflega?

8 Og þeir bjuggu þar, og bygðu þér þar helgidóm fyrir þitt nafn, og sögðu:

9 Komi ilt yfir oss, sverð, refsisdómur og drepsótt og húngur, þá viljum vèr ganga fyrir þetta hús og fyrir þig, því þitt nafn er í þessu húsi, og viljum til þín kalla í vorum kröggum, og þú munt og bjarga.

10 Og sjá nú, Ammons og Móabs-synir og þeir frá fjallinu Seír, meðal hverra þú leyfðir ekki Ísrael að koma, þá þeir fóru úr Egyptalandi, heldur hurfu þeir frá þeim og upprættu þá ekki,

11 Sjá! þeir launa oss nú svo, að þeir koma til að reka oss af vorri eign, sem þú settir oss á.

12 Vor Guð! munt þú ekki døma þá? Því vèr höfum ekki megn á móti þessum mikla fjölda, er nú kemur á móti oss, og vèr vitum ekki, hvað vèr eigum að gjöra, heldur rennum vèr vorum augum til þín.

13 En allur Júda(-lýður) stóð frammi fyrir Drottni, einnig börn þeirra, konur og synir.

14 En yfir Jehasíel, son Sakaría, sonar Benaja, sonar Jegíels, sonar Matanías, Levítann, einn af sonum Asafs, kom Andi Drottins, mitt á fundinum,

15 Og hann mælti: athugið, allur Júdalýður og Jerúsalems innbúar og þú Jósafat konungur! svo segir Drottinn til yðar: óttizt ekki, og skelfizt ekki fyrir þessum mikla

fjölda! Því þér berjizt ekki, heldur Guð.

16 Farið á morgun móti þeim: sjá! þeir munu koma yfir hæðina Síis, og þér munuð hitta þá hjá enda dalsins, fyrir framan eyðimörkina Jerúel.

17 Þér skuluð ekki þurfa að berjast; farið að eins þangað, staðnæmizt þar, og sjáið liðsinni Drottins við yður. Júda og Jerúsalem! óttizt ekki, verðið ekki huglausir, farið á morgun á móti þeim, og Drottinn er með yður.

18 Þá hneigði Jósafat sig með andlitinu til jarðar, og allur Júda(-lýður) og Jerúsalems innbúar fellu niður fyrir Drottni, að tilbiðja Drottin.

19 Og Levítarnir, þeir af Kahatítasonum og Kórahítasonum, stóðu upp, til að sýngja lof Drottni, Ísraels Guði, með mjög hárrí rödd.

20 Og snemma morguns tóku þeir sig upp, og fóru út í eyðimörkina Tekóa; og sem þeir lögðu af stað, gekk Jósafat fram og mælti: heyrðið mig, þér Júda(-lýður) og Jerúsalems innbúar! verið öruggir í trausti til Drottins, yðar Guðs; trúið hans spámönnum, þá mun yður ganga vel (í bardaganum).

21 Og hann ráðgaðist um við fólkið, og tilsetti Drottni söngvara, sem sýngu Drottni lof í helgum skráða, og fóru undan fylkingunni, og sögðu: þakkið Drottni, því hans miskun er eilíf!

22 Og þegar þeir byrjuðu á fagnaðarópinu og lofgjörðinni, setti Drottinn launsátur móti Ammonssonum, Móabs(-sonum), og þeim af fjallinu Seír, er komnir voru til Júda, og þeir biðu ósigur.

23 Og synir Ammons og Móabs veittu mótstöðu þeim, sem bjuggu á fjallinu Seír, til að bannfæra þá og uppræta; og sem þeir höfðu drepð niður í strá þá, sem bjuggu á Seír, snerust þeir hver á mót öðrum og drápu hver annan.

24 En sem Júda(-her) kom upp á hæðina, (hvaðan að sèst) út á eyðimörkina, þá sneru þeir sèr móti fjöldanum, og sjá! þeir lágu þá sem lík á jörðu, og einginn hafði undan komizt.

25 Þá kom Jósafat og hans fólk til að ræna þá, og þeir fundu á þeim mikið fê og dýra gripi, og rændu svo miklu, að ekki varð borið, og þeir rændu herfánginu í þrjá daga, því það var mikið.

26 Og á fjórða degi saman söfnuðust þeir í lofgjördardalnum; því þar lofuðu þeir Drottin, þess vegna heitir dalurinn, lofgjördardalur alt til þessa dags.

27 Og svo snëru heim allir Júda og Jerúsalems menn, og Jósafat fremstur í flokki, til Jerúsalem, með fögnuði; því fögnuð hafði Drottinn gefið þeim yfir óvinum sínum.

28 Og þeir komu til Jerúsalem, með hörpum, hljóðpípum og lúðrum í Drottins hús.

29 Og Guðs ótti fêll yfir öll ríki landanna, þá það fréttist, að Drottinn hefði barizt við Ísraels óvini.

30 Eptir það var friður í ríki Jósa-fats, og hans Guð lét hann hafa frið umhverfis.

31 Og svo var Jósafat konungur yfir Júda. Fimm um þritugt hafði hann, þá hann varð konungur, og 25 ár ríkti hann í Jerúsalem. Móðir hans hét Asúba, dóttir Silhí.

32 Og hann gekk á vegum föður síns Assa, og veik ekki af þeim, svo að hann gjörði það, sem Drottni vel líkaði.

33 Þó voru hæðirnar, ekki afteknar, og ekki sneri fólkíð enn hjarta sínu til Guðs sinna feðra.

34 En hinar aðrar gjörðir Jósa-fats fyrr og síðar eru skrifadar í sögu Jehús, sonar Hananí, sem er inn tekin í bók Ísraels konunga.

35 Og eptir þetta gjörði Jósafat, Júda konungur, félagsskap við Ahasía, Ísraels konung, sem var óguðlegur í sinni breytni.

36 Hann gjörði þann félagsskap við hann, að byggja skip, til að fara til Tarsis; og þeir bygðu skipin í Eseon-Geber.

37 Þá spáði Elieser, sonur Dódava, af Maresa, móti Jósafat, og mælti: sakir þess þú gjörðir félagsskap við Ahasía, hefir Drottinn ónýtt þitt fyrirtæki. Og skipin brotnuðu, og gátu ei farið til Tarsis.

21. KAPÍTULI.

Um Jóram.

OG Jósafat lagðist hjá sínum feðrum, og var grafinnhjásinum feðrum í Davíðsborg, og hans son, Jóram, varð konungur í hans stað.

2 Og hann (Jóram) átti bræður, syni Jósa-fats: Asaría og Jehíel og Sakaría og Asarihan og Mikael og Sefatía; þessir allir voru synir Jósa-fats, Ísraels konungs.

3 Og faðir þeirra gaf þeim marga gjöf í silfri og gulli og dýrgripum, og sömuleiðis sterkar borgir í Júda, en konungsríkið gaf hann Jóram, því hann var frumgetinn.

4 En sem Jóram hafði fengið ríki föður síns, og staðfestist, drap hann alla bræður sína með sverði, og nokkra af Ísraels höfðingjum.

5 Tvo um þritugt hafði Jóram, þá hann varð konungur, og 8 ár ríkti hann í Jerúsalem.

6 Og hann gekk á vegum Ísraels konunga, eins og Akabs hús gjörði, því hann átti eina af dætrum Akabs, og hann gjörði það, sem ilt var fyrir augum Drottins.

7 En Drottinn vildi ei tortýna Davíðs húsi, sökum þess sáttmála, er hann hafði gjört við Davíð, og eins og hann hafði heitið honum og hans sonum, að láta (þeim) ljós skína alla tíma.

8 Á hans dögum gengu Edómítar undan Júda, og tóku konung yfir sig.

9 Þá fór Jóram með sínum herforingjum og öllum sínum vögnum; og hann tók sig upp um nótt, og vann sigur á Edómítum, sem höfðu umkringt hann, og á foringjavagnliðsins.

10 Þó gengu Edómítar undan Júda alt til þessa dags. Þá um sama leyti gekk Líbna undan honum (Jóram), af því hann hafði yfirgefið Guð sinna feðra.

11 Líka gjörði hann hæðir á Júda-fjöllum, og tældi Jerúsalems innbúa til skurðgoda dýrkunar, og afvegaleiddi Júda.

12 Og til hans kom bréf frá Elía spámanni, sem svo hljóðaði: sökum þess að þú gekst ekki á vegum

Jósafats, föður þíns, og á vegum Assa, Júda konungs,

13 Heldur gekst á vegum Ísraels konunga, og leiddir Júda og Jerúsalems innbúa til skurðgoða dýrkunar, og sökum þess þú deyddir bræður þína, hús föður þíns, sem voru betri en þú.

14 Sjá! þá mun Drottinn senda mikla plágu yfir þitt fólk og þína syni og þínar konur og yfir alla þína eign.

15 Og þú munt fá mikinn sjúkdóm í innýfli þín, þángað til iður þín falla út af sjúkdómi ár eptir ár.

16 Og svo vakti Drottinn móti Jóram anda Fílisteanna og Arabiskra, sem búa á hlið við Mórlenzka.

17 Og þeir fóru móti Júda, og brutust inn í staðina, og fluttu burt alt það fè, sem var í konungsins húsi, og líka syni hans og konur, svo einginn sona hans var eptir, nema Jóakas, sá yngsti af sonum hans.

18 Og eptir alt þetta sló Drottinn hann í hans iðrum með ólæknanlegum sjúkdómi.

19 Og þetta hēlt við ár frá ári, og eptir tveggja ára bil fellu innýfli hans út af hans sjúkleika, og hann dó með miklum harmkvælum; og hans fólk gjörði honum ekkert bál, eins og það gjörði föður hans.

20 Tvo um þritugt hafði hann, þá hann varð konungur, og átta ár ríkti hann í Jerúsalem. Og hann fór svo, að hann varð ekki harmdauði, og menn jörðuðu hann í Davíðsborg, en ekki í greptrunarstað konunganna.

22. KAPÍTULI.

Ahasía ríkisstjórn. Atalíu grimmd.

OG Jerúsalems innbúar gjörðu Ahasía, hans yngsta son, að konungi í hans stað; því alla þá eldri höfðu þeir herskarar deytt, sem komu með Arabiskum í herbúðirnar. Og svo varð Ahasía, sonur Jórams, konungur í Júda.

2 Tvo um fertugt hafði Ahasía, þá hann varð konungur, og hann ríkti eitt ár í Jerúsalem. Móðir hans hét Atalía, dóttir Omrí.

3 Hann gekk og á vegum Akabs húss, því móðir hans var ráðgjafi hans í guðleysinu.

4 Og hann gjörði það, sem ilt var, í augsyn Drottins, eins og Akabs hús, því það var ráðgjafi hans, eptir dauða föður hans, honum til tjóns.

5 Eptir þeirra ráðum fór hann og herför með Jóram Akabssyni, Ísraels konungi, móti Hasael, Sýrlands konungi, til Ramót í Gílead. Og Sýrlenzkir særðu Jóram.

6 Þá sneri hann við, til að láta lækna sár sín, til Jesreel, þau sár, sem Sýrlenzkir höfðu veitt honum hjá Rama, þá hann barðist við Hasael, Sýrlands konung. Og Ahasía, sonur Jórams, konungur í Júda, lagði af stað, til að vitja Jórams Akabssonar í Jesreel.

7 Og Guð vildi, að það yrði Ahasía til tjóns, að hann kom til Jórams, og þegar hann var þángað kominn, fór hann með Jóram móti Jehú, syni Nimsí, sem Drottinn smurði, til að út ryðja Akabs húsi.

8 Og þegar Jehú framkvæmdi refsisdóminn á Akabs húsi, hitti hann Júda herforingja og bróðursyni Ahasía, sem þjónuðu Ahasía, og hann myrti þá.

9 Og hann leitaði að Ahasía, og þeir gripu hann, þar sem hann hafði falið sig í Samariu, og færðu hann Jehú og drápu hann og grófu hann, því þeir sögðu: hann er Jósafatsson, sem leitaði Drottins af öllu hjarta. Og í húsi Ahasía var einginn maður hæfilegur til konungdóms.

10 En Atalía, móðir Ahasía, þá hún sá, að sonur hennar var dauður, tók hún sig til, og fyrirför öllum konungs niðjum af Júda húsi.

11 Þá tók Jósabeat, konungsdóttir, Jóas Ahasíason, og stal honum burt úr hóp konungssonanna, sem deyddir voru, og kom honum og fósturu hans inn í sængurherbergi: og svo fal Jósabeat hann, dóttir Jórams konungs, kona prestsins Jójada (því hún var systir Ahasía), fyrir Atalíu, að hún skyldi ei deyða hann.

12 Og hann var falinn með þeim 6 ár í guðshúsi. En Atalía ríkti yfir landinu.

23. KAPÍTULI.

Atalía drepin.

OG á sjöunda ári hressti Jójada upp hugann, og tók í fèlag með

sér foringjana yfir hundrað (manns), Asaría, son Jeróhams, og Ísmael, son Jóhanans, og Asaría, son Obeds, og Maeseía, son Adaja, og Elísafat, son Sikrí.

2 Og þeir fóru um kring í Júda, og saman söfnuðu Levítunum úr öllum Júdastöðum, og ættfedrum Ísraels, að þeir kæmu til Jerúsalem.

3 Og allur söfnuðurinn gjörði sáttmála við konúnginn í guðshúsi. Og (Jójada) sagði við þá: sjá! konúngssonurinn skal konúngur vera, eins og Drottinn hefir heitið sonum Davíðs.

4 Þetta er það, sem þér skuluð gjöra: þriðjungur af yður, af prestum og Levítum, gangi að á hvíldardeginum, sem dyraverðir;

5 Og þriðjungurinn sæ í konúngsins húsi, og þriðjungur við dyrnar Jesód, og alt fólkið sæ í forgarði Drottins húss.

6 Og einginn skal koma í Drottins hús nema prestarnir og þeir Levítar, sem gegna þjónustugjörðinni; þeir skulu koma þar inn, því þeir eru heilagir; og alt (annað) fólk skal halda Drottins vörð.

7 Og Levítarnir skulu skipa sér í kring um konúnginn á allar hliðar, hver maður með vopn sér í hendi, og hvern, sem vill brjótast inn í húsið, skal deyða; og verið hjá konúnginum, þegar hann gengur inn og þegar hann gengur út.

8 Og Levítarnir og allur Júdalýður gjörðu, alt eins og Jójada prestur bauð, og hver einn tók sína menn, þá sem komu á hvíldardeginum (til að halda vörð), og þá, sem fengu lausn; því Jójada prestur hafði ei látið í burtu flokkana.

9 Og Jójada prestur fékk fyrirliðunum yfir hundrað manns spjótin, buklarana og skildina Davíðs konúngs, sem voru í guðshúsi.

10 Og hann niður skipaði fólkinu; hver maður hafði vopn í hendi, frá hægri hlið hássins til vinstri hliðar hússins, við altarið og húsið, hjá konúnginum umhverfis.

11 Og þeir leiddu fram konúngssoninn og settu upp á hann kórónuna og (rétu honum) lögina og gjörðu hann að konúngi, og Jójada og hans

synir smurðu hann, og sögðu: konúngurinn lifi!

12 Þá heyrði Atalía háreysti fólksins, sem flyktist að og vegsamaði konúnginn, og hún kom til fólksins í Drottins hús.

13 Og hún sá, og sjá! konúngurinn stóð á sínum stað í inngáginum, og fyrirliðarnir og kallarnir hjá konúnginum, og alt fólkið var glaðvært og þeytti lúðra, og söngvararnir með hljóðfærum kunngjörðu (hvað orðið var til tíðinda) og vegsömuðu (konúnginn). Þá reif Atalía klæði sín og sagði: uppreisn! uppreisn!

14 En Jójada prestur lét foringjana yfir hundrað manns, fyrirliða hersins, fram ganga, og mælti til þeirra: farið með hana hëðan alt inn fyrir raðirnar, og hver, sem henni fylgir, sæ deyddur með sverði; því presturinn sagði: deyðið hana ekki í húsi Drottins.

15 Og þeir gjörðu henni braut, og hún gekk inn um hestahliðið í konúngsins hús, og þeir drápu hana þar.

16 Og Jójada gjörði sáttmála milli sín og als fólksins og konúngsins, að það skyldi vera Drottins fólk.

17 Þá gekk alt fólkið í Baals hús, og þeir rifu það niður, og altari og líkneski hans brutu þeir sundur, og Matan, Baals prest, myrtu þeir fyrir altarinu.

18 Og Jójada lagði embætti Drottins í hönd prestanna og Levítanna, sem Davíð hafði sett til skiptis yfir Drottins hús, til að fram bera Drottins brennifórnir, eins og skrifað stendur í Mósis lögum, með fögnuði og söng, eptir Davíðs ráðstöfun.

19 Og hann setti dyraverði í dyrnar á Drottins húsi, svo að einginn skyldi þar inn koma, sem óhreinn væri að nokkru.

20 Og hann tók foringjann yfir hundrað og þá göfugustu og helztu menn fólksins og alt landsfólkið, og flutti konúnginn úr Drottins húsi, og þeir gengu í konúngs garðinn innum hið háa hlið, og settu konúnginn í konúngshásætið.

21 Og alt landsfólkið var glatt, og staðarfólkið rólegt. En Atalíu höfðu þeir drepð með sverði.

24. KAPÍTULI.

Jóas ríkisstjórn.

JÓAS var 7 ára, þá hann varð konungur, og 40 ár ríkti hann í Jerúsalem. En móðir hans hét Sibía, frá Berseba.

2 Og Jóas gjörði það, sem rétt var í augnsýn Drottins, meðan Jójada prestur lifði.

3 Og Jójada tók honum tvær konur, og hann átti syni og dætur.

4 Eptir þetta bar svo við, að Jóas hugkvæmdist að endurbæta Drottins hús.

5 Þá saman safnaði hann prestunum og Levítunum og sagði til þeirra: farið til allra Júdastráða, og safnið peningum af öllum Ísrael, til endurbótar yðar guðshúss, ár eptir ár, og hraðið þessu erindi. En Levítarnir hröðuðust sér ekki.

6 Þá kallaði konungurinn Jójada æðstaprest og sagði við hann: hví hefir þú ekki gefið gætur að Levítunum, svo að þeir tækju af Júda og Jerúsalem toll Mósis, Drottins þjóns, og Ísraels safnaðar, til lögmáls-tjaldsins?

7 Því hín óguðlega Atalía og synir hennar hafa skemt guðshús, og líka hafa þeir gjört Baals hús af öllu því helgaða í guðshúsi.

8 Og konungurinn skipaði, að þeir skyldu gjöra kistu, og setja hana í dyr Drottins húss.

9 Og það var kunngjört í Júda og Jerúsalem, að menn skyldu færa Drottinni toll Mósis, Drottins þjóns, sem hann lagði á Ísrael í eyðimörkinni.

10 Og allir yfirmenn fólksins glöddust, og komu með og lögðu í kistuna, þangað til hún var full.

11 Og þegar sá tími kom, að menn létu Levítana færa kistuna til þeirra, sem konungur hafði til ætlað, og þá þeir sáu, að miklir peningar voru í henni, kom skrifari konungsins, og maður, tilkvaddur af æðsta prestinum, og tæmdu kistuna og tóku hana og fluttu aptur á sinn stað; svo gjörðu þeir dag eptir dag, og söfnuðu miklu fè.

12 Og konungurinn og Jójada gáfu það þeim, er gegndu verki erfiðisins

í Drottins húsi, og þeir sömdu við steinhöggvara og timbarmenn, að endurbæta Drottins hús, og líka við járn- og eirsmiði, að bæta Drottins hús.

13 Og þeir, sem stóðu fyrir verkinu, erfiðuðu, og fyrir þeirra hönd var verkið vel gjört, og þeir færðu guðshús aptur í gott lag, og gjörðu það rammbyggilegt.

14 Og þegar þeir höfðu lokið við (verkið), færðu þeir konúnginum og Jójada það, sem afgangs var af peningum, og menn gjörðu af því áhöld fyrir Drottins hús, áhöld til þjónustugjörðarinnar og til fórnfæringa og til skála, og til áhalda úr gulli og silfri. Og menn fram báru brennifórnir stöðuglega í Drottins húsi, meðan Jójada lifði.

15 En Jójada varð gamall og saddur lífdaga; hundrað og þrjátíu ára var hann, þegar hann dó.

16 Og menn grófu hann í Davíðsborg hjá konúngunum, því hann hafði gjört gott í Ísrael, og við Guð og hans hús.

17 Og eptir dauða Jójada komu Júda höfðingjar og lutu konúnginum; þá hlýddi konungur á þeirra (tal);

18 Og þeir yfirgáfu hús Drottins, Guðs þeirra fedra, og þjónuðu hundunum og skurðgoðunum, og þar hegning kom yfir Júda og Jerúsalem sökum þessara þeirra synda.

19 Og hann sendi meðal þeirra spámennt, til að leiða þá aptur til Drottins, og þeir aðvöruðu þá; en þeir gáfu því eingan gaum.

20 En Andi Drottins breif Sakaríu, son Jójada prests, og hann gekk á hæð fram fyrir fólkið og sagði við þá: svo segir Guð: hví brjótið þér Drottins boðorð? þér munuð ei verða hamingjusamir! fyrst þér yfirgefið Guð, þá yfirgefur hann yður.

21 Og þeir samsórust móti honum, og grýttu hann, eptir konungsins, boði, í forgarði Drottins húss.

22 Og ekki mintist Jóas konungur þeirrar velgjörðar, sem Jójada, faðir hans, hafði auðsýnt honum, þar eð hann myrti son hans. Og þá hann (Sakaríu) dó, sagði hann: Drottinn sér það, og mun hefna þess!

23 En að ári liðnu fór her móti honum (Jóas) frá Sýrlandi, og þeir komu til Júda og Jerúsalem, og drápu alla höfðingja fólksins, á meðal fólksins, og sendu alt þeirra herfang til konungsins í Damaskus.

24 Að sönnu kom lítill her Sýr-lenzkra, en Drottinn gaf mikinn her í þeirra hönd, af því Drottinn, Guð þeirra feðra, hafði yfirgefið þá, og Jóas refsðu þeir.

25 Og sem þeir hurfu frá honum, og yfirgáfu hann með mörgum sárum, þá samsórust móti honum þjónar hans, vegna blóðs sonar Jójada prests, og myrtu hann í rekkju hans, svo hann dó. Og menn grófu hann í Davíðsborg, en ekki grófu menn hann í gröfum konúnganna.

26 En þessir voru þeir, sem samsórust móti honum: Sabad, sonur Símeat, Ammónítinnunnar, og Jó-sabad, sonur Simrí, Móabítinnunnar.

27 En um syni hans og þann hinn mikla skatt, sem á hann var lagður, og um byggingu guðshúss, sjá! það er skrifað í sögubók konúnganna. Og Amasía, hans son, varð konúngur í hans stað.

25. KAPÍTULI.

Ríkisstjórn Amasía.¹

TUTTUGU og fimm ára gamall varð Amasía konúngur, og ríkti 29 ár í Jerúsalem. En móðir hans hét Jóadan, frá Jerúsalem.

2 Hann gjörði það, sem rétt var í Drottins auglýsingu, þó ekki alveg af einlægu hjarta.

3 En sem hann var orðinn fastur í konungdómnum, lét hann drepa sína þjóna, sem höfðu unnið á konúng-inum, föður hans.

4 En syni þeirra deyddi hann ekki, heldur (fór hann) eptir því, sem skrifað stendur í lögnum í Mósis bók, eins og Drottinn bauð, þá hann sagði: feður skal ekki deyða fyrir syni, og syni skal ekki deyða fyrir feður, heldur skal sérhver deyða fyrir sínar syndir.

5 Og Amasía saman safnaði Júda, og lét þá fyrir sig koma eptir ættum, eptir höfuðsmönnum yfir þúsund, og eptir höfuðsmönnum yfir hundrað, öllum Júda(-lýð) og Benjamín, og taldi þá, frá tvítugu og þar yfir, og

töldust 3 hundruð þúsund, einvala lið, vopnförir, berandi spjót og skjöld,

6 Og leigði sér af Ísrael hundrað þúsundir hraustra hermanna fyrir hundrað vættir silfurs.

7 En guðsmaður nokkur kom til hans og mælti: konúngur! lát þú Ísraels her ekki með þér fara, því Drottinn er ekki með Ísrael, öllum Efraíms sonum,

8 Heldur far þú, gjör það, gjör þig styrkan til orustu! Guð mun láta þig falla fyrir þínum óvinum; því hjá Guði er vald til að hjálpa, og til að láta (menn) falla.

9 Og Amasía sagði við guðsmanninn: hvernig á að fara með þær hundrað vættir, sem eg hefi gefið Ísraels her? Og guðsmaðurinn svaraði: það er í Drottins valdi að gefa þér enn meira en þetta.

10 Þá aðskildi Amasía frá sér þann skara, sem til hans var kominn af Efraím, svo þeir hurfu heim aptur á sinn stað. En þeirra reiði upp tendraðist mikillega við Júda, og þeir snèru aptur heim með brennandi reiði.

11 En Amasía hressti upp hugann, og lagði af stað með sitt fólk, og hélt í saltdalinn, og sigraði þar syni Seírs, 10 þúsund manns.

12 Og 10 þúsundir hertóku Júda-synir lifandi, og fóru með þá fram á klettasnös, og hrundu þeim fram af klettssnösinni, svo það brotnaði í þeim hvert bein.

13 En þeir hermenn, sem Amasía hafði sent aptur, svo þeir fóru ekki með honum í orustuna, gjörðu áhlaup á Júda staði, frá Samariu alt til Bethóron, og feldu þar þrjár þúsundir manns, og rændu miklu herfangi.

14 En sem Amasía var kominn heim aptur, og hafði unnið sigur á Edómítum, hafði hann með sér guði Seírs sona, og setti þá upp hjá sér fyrir guði, tilbað þá og brendi fyrir þeim reykelsi.

15 Þá upp tendraðist reiði Drottins gegn Amasía, og hann sendi til hans spámann, sem sagði við hann: hví leitar þú guða þeirra þjóðanna, sem ekki frelsuðu sitt fólk frá þinni hendi?

16 Og þá hann talaði við hann, sagði (Amasía) við hann : hafa menn sett þig konúnginum fyrir ráðgjafa ? hættu ! hvers vegna ættu menn að drepa þig ? Þá hætti spámaðurinn og sagði : eg sè, að Guð hefir ætlað þér tjón, þar eð þú gjörir slíkt og hlýðir ekki mínum ráðum.

17 Og Amasía, Júda konúngur, ráðferði sig, og sendi til Jóas, Jóakassonar, Jehúsonar, konúngs í Ísrael, og mælti : kom, látum oss hittast !

18 Þá sendi Jóas, Ísraels konúngur, til Amasía, Júda konúngs, og mælti : þynrirunnurinn á Líbanon sendi til sedrusviðarins á Líbanon og sagði : gef dóttur þína syni mínum fyrir konu ! þá hlupu villudýr merkurinnar upp á Líbanon og fótum tróðu þynrirunninn.

19 Þú hugsar : sjá ! þú hefir sigrað Edómítana, og því er þér vaxinn hugur, að afla þér frægðar ; vertu nú heima ! hví viltu steypa þér í ógæfuna, svo að þú fallir og Júda með þér ?

20 En Amasía gegndi ekki ; því það var að Guðs ráði, til þess hann ofurseldi þá, af því þeir höfðu leitað Edóms guða.

21 Þá fór Jóas, Ísraels konúngur, af stað, og þeir hittust, hann og Amasía, Júda konúngur, í Bet-Semes í Júda.

22 En Júda beið ósigur fyrir Ísrael, og þeir flúðu, hver í sitt tjald.

23 En Jóas, Ísraels konúngur, her-tók Amasía, Júda konúng, Jóasson, Ahasíasonar, í Bet-Semes, og flutti hann til Jerúsalem, og reif niður Jerúsalems múrvegg frá Efraíms hliði alt að hornhliðinu, 4 hundruð álnir á leingd,

24 Og tók alt gull og silfur og öll áhöld, sem voru í guðshúsi, hjá Óbed-Edom, og fjársjóðu konúngsins húss, og gisla, og fór aptur til Samariú.

25 Og Amasía, sonur Jóas, Júda konúngur, lifði 15 ár eptir andlát Jóas Jóakassonar, Ísraels konúngs.

26 En það sem meira er um Amasía að segja bæði fyrr og síðar, stendur skrifað í Júda og Ísraels konúnga bók.

27 Og í frá þeim tíma, að Amasía

væk frá Drottnei, gjörðu menn í Jerúsalem samsæri gegn honum, og hann flúði til Lakís, og þeir sendu eptir honum til Lakís og drápu hann þar.

28 Og þeir fluttu hann á hestum, og grófu hann hjá feðrum hans í Júdastað.

26. KAPÍTULI.

Ríkisstjórn Úsía.

ÞÁ tók alt fólkið Úsía, en hann var 16 ára gamall, og gjörði hann að konúngi í stað föður hans Amasía.

2 Hann bygði Elót, og lagði aptur undir Júda, eptir að konúngurinn var lagztur hjá feðrum sínum.

3 Úsía var 16 ára gamall, þá hann varð konúngur, og hann ríkti 52 ár í Jerúsalem. En móðir hans hét Jekólía af Jerúsalem.

4 Og hann gjörði það, sem rétt var í augsyn Drottins, öldungis eins og Amasía, faðir hans, hafði gjört.

5 Og hann leitaði Guðs meðan Sakaríá lifði, sem þýddi guðlegar vitranir ; og meðan hann leitaði Drottins, gaf Guð honum hamingju.

6 Og hann fór herför og bardist við Filístea, og reif niður Gats múra og Jabnes múra og Asdods múra, og bygði staði í kring um Asdod og í Filístealandi.

7 Og Guð hjálpaði honum móti Filísteum og móti Arabískum, sem bjuggu í Gúr-Baal, og móti Me-únítum.

8 Og Ammonítar gáfu Úsía gáfur, og hans nafn komst alt til Egyptalands ; því hann var mjög völdugur.

9 Og Úsía bygði turna í Jerúsalem yfir hornhliðinu og yfir dalhliðinu, og í króknum, og gjörði þá rammbyggilega.

10 Hann bygði og turna í eyðimörkinni, og gróf marga brunna ; því hann hafði miklar hjarðir, bæði í dölunum og á sléttlendinu, akuryrkju- og vinyrkjumenn á fjöllum og á Karmel ; því hann hafði mætur á landrykju.

11 Og Úsía hafði hraustan her, sem flokkum saman fór í orustur, eptir tali Jegíels, skrifarans, og Maeseía forstöðumanns, undir umsjón Ha-

nanía, sem var einn af konungsins herföringjum.

12 Öll tala hinna æðstu fedra, sem vopnfóerir voru, var 2 þúsund og 600.

13 Og undir hendi þeirra var her, 3 hundruð þúsund og 7 þúsund og 7 hundruð, vopnfóerra manna, að hjálpa konúnginum móti fjandmanninum.

14 Og Úsía fékk þeim, öllum hernum, skildi og spjót og hjálma og brynjur og boga og slöngusteina.

15 Og hann gjörði í Jerúsalem snildarhertygi með hagleik snildarmannanna, sem áttu að vera í turnunum og á hornunum, til að skjóta örvum og stórum steinum. Og hans nafn varð víðfrægt; því dásamlega var honum hjálpað, þángað til hann var orðinn völdugur.

16 En sem hann var orðinn völdugur, of metnaðist hans hjarta, svo hann að hafðist ílt; og hann braut á móti Drottni, sínum Guði, og gekk í Drottins musteri, til að brenna reykelsi á reykaltarinu.

17 Þá fór Asaría prestur eptir honum og með honum prestar Drottins, áttatíu röskir menn,

18 Og þeir veittu Úsía konúngi mótstöðu, og sögðu við hann: það er ekki þitt, Úsía, að færa Drottni reykelsis fórn, heldur prestanna, Aronssona, sem vígðir eru til að brenna reykelsi! gakk þú úr helgidóminum, því þú misbrýtur, og þér er það ekki til heiðurs fyrir Guði Drottni!

19 Þá reiddist Úsía, og í hans hendi var reykker til að reykja með, og sem hann reiddist prestunum, brauzt út líkprá í enni hans, í augsyn prestanna, í húsi Drottins, hjá reykaltarinu.

20 Og sem Asaría, höfuðpresturinn og allir prestarnir á hann litu, sjá! þá var hann líkprár í enninu, og þeir ráku hann út þaðan, og hann hraðaði sér líka út sjálfur, af því Drottinn hafði slegið hann.

21 Og svo var Úsía, konúngurinn, alt til dauðadags, og bjó í spítala sem holdsveikur; því hann var útilokaður úr Drottins húsi. Og Jótam, hans son, var settur yfir konungshúsið, og hann dæmdi landsfólkið.

22 En annað, sem um Úsía er að segja fyrr og síðar, er skrifað af Esaía, syni Amos spámanns.

23 Og Úsía lagðist hjá sínum fedrum, og menn grófu hann hjá sínum fedrum á greptrunarakri konunganna; því þeir sögðu: holdsveikur er hann. Og Jótam sonur hans varð konúngur í hans stað.

27. KAPÍTULI.

Jótams ríkisstjórn.

JÓTAM hafði 5 um tvítugt, þá hann varð konúngur, og ríkti 16 ár í Jerúsalem. En móðir hans hét Jerúsa, dóttir Sadoks.

2 Hann gjörði það, sem rétt var í augsyn Drottins, algjörlega eins og Úsía, faðir hans, hafði gjört; einungis gekk hann ekki í musteri Drottins, og enn að hafðist fólkið ílt.

3 Og hann bygði hið háa hlið á Drottins húsi, og vann mikið að því að byggja múrinn á hæðinni.

4 Og borgir bygði hann á Júdafjöllum, og í skógunum bygði hann kastala og turna.

5 Og hann átti í ófriði við konunga Ammonssona, og sigraði þá, og Ammonssynir gáfu honum á sama ári 100 vættir silfurs og 10 þúsund kor af hveiti, og bygg 10 þúsund. Þetta guldu honum líka Ammonssynir á öðru ári og á þriðja.

6 Og Jótam varð völdugur, því hann gekk þá réttu leið fyrir Drottni, sínum Guði.

7 En hin önnur saga Jótams, allar orustur hans og verk, sjá! það er skrifað í bók Ísraels og Júda konunga.

8 Fimm um tvítugt hafði hann, þá hann varð konúngur, og 16 ár ríkti hann í Jerúsalem.

9 Og Jótam lagðist hjá fedrum sínum og var grafinn í Davíðsborg. Og Akas sonur hans varð konúngur í hans stað.

28. KAPÍTULI.

Ríkisstjórn Akas.

TVÍTUGUR var Akas, þegar hann varð konúngur, og 16 ár ríkti hann í Jerúsalem. Og hann gjörði ekki það, sem rétt var í augsyn Drottins, eins og Davíð faðir hans,

2 Og gekk á vegum Ísraels konunga, og úr steypum líkneskjum gjörði hann sér skurðgoð (Baalím).

3 Í Hinnomssona dal tendraði hann reykelsi, og brendi sína syni í eldi, eptir svípyrðilegum sið þeirra, þjóða, sem Drottinn út rak frá Ísraels-sonum.

4 Og hann fórnfærði og brendi reykelsi á hæðum og hólum, og undir hverju grænu trè.

5 Þá gaf Drottinn, hans Guð, hann í hönd konungsins af Sýrlandi, og þeir (Sýrlenzku) unnu hann og her-tóku marga af hans mönnum, og fóru með þá til Damaskus; og líka í hönd Ísraels konungs var hann gefinn, og hann olli honum mikils mannfalls.

6 Og Peka, sonur Remalía, drap í Júda hundrað og 20 þúsundir á einum degi, alt vopnfæra menn, af því þeir yfirgáfu Drottin, Guð sinna fedra.

7 Og Sikrí, hetja af Efraím, drap Maeseía, konungsins son, og Asríkam, forstöðumann hússins, og Elkana, sem gekk næst konúnginum.

8 Og Ísraelssynir fluttu hertekna af sínum bræðrum 2 hundruð þúsund konur, syni og dætur, og miklu herfangi rændu þeir frá þeim, og fluttu herfangið til Samariu.

9 En þar, var spámaður Drottins, sem hét Óbed; hann fór á móti hernum, sem kom til Samariu, og mælti til þeirra: sjá! í reiði yfir Júda hefir Drottinn, yðar fedra Guð, gefið þá í yðar hönd, og þér hafið í grimd niður drepíð (fólk) meðal þeirra, svo það er himinhrópandi.

10 Og nú ætlið þér að undiroka Júda og Jerúsalemssyni, og gjöra þá yðar þræla og ambáttir. Er þá ekki á yður, á yður (segi eg) sekt við Drottin, yðar Guð?

11 Svo heyrið mig nú, og sendið hina herteknu aptur, sem þér hafið hertekið af bræðrum yðar; því upptendruð er reiði Drottins yfir yður.

12 Og þá stóðu menn upp af fyrirlidum Efraímssona, Asaria, sonur Jóhanans, Berekía, sonur Mesille-móts, og Hiskía, sonur Sallúms, og Amasa, sonur Hadtí, móti þeim, sem komu úr herförinni,

13 Og sögðu til þeirra: þér skuluð ekki koma með þá herteknu hingað, því þér ætlið yður, oss til sekta við Drottin, að auka vorar syndir og vorar sektir; því mikill er vor sekt, og reiði er upptendruð gegn Ísrael.

14 Þá létu hinir vopnuðu menn lausa alla hina herteknu og lögðu herfangið fram fyrir herforingjana og allan söfnuðinn.

15 Og þeir menn, sem nefndir voru með nafni, stóðu upp og tóku við bandingjunum, og alla þá nöktu meðal þeirra klæddu þeir af herfanginu, klæddu þá og skæddu, gáfu þeim mat og drykk, og smurðu þá, og fluttu þá á ösnum, sem örþreyttir voru, og fluttu þá til Jeríkó, pálmaviðarstaðarins, til þeirra brœðra, og komu svo aptur til Samariu.

16 Um sama leyti sendi Akas konungur til Sýrlands konunga, að þeir veittu honum lið.

17 Líka komu aptur Edómítar, unnu sigur á Júda og fluttu (nokkra) í burtu hertekna.

18 Og Fílistear gjörðu áhlaup á staðina á láglendinu og suður í Júda (-landi), og tóku Bet-Semes og Ajalon og Gederót og Sókó, og undirborgir hennar, og Timna, og hennar undirborgir, og Gimsó, og hennar undirborgir, og settust þar að.

19 Því Drottinn auðmýkti Júda sakir Akas, konungs í Júda, því hann hafði gjört Júda lýð beran og braut á móti Drottni.

20 Og Tiglat-Píleser kom á móti honum, konungur í Assýríu, og þröngdi honum og aðstoðaði hann ekki.

21 Að sönnu ruplaði Akas Drottins hús og konungsins hús og höfðingjana, og gaf það Assýríu konungi; en það hjálpaði honum ekki.

22 Enn meir misbraut hann, konungurinn Akas, við Drottin í neyðinni.

23 Og hann færði fórnir guðunum í Damaskus, sem höfðu sigrað hann, og mælti: guðir konúnganna í Sýrlandi hjálpa þeim; eg vil færa þeim fórnir, svo þeir hjálpi mér. En þeir urðu honum og öllum Ísrael að falli.

24 Og Akas tók saman öll áhöld guðshúss, og sneið nokkuð af öllum

áhöldum guðshúss og lokaði dyrum Drottins húss, og reisti sér ölturu á öllum Jerúsalems hornum.

25 Og í öllum Júdastöðum gjörði hann hæðir, til að brenna reykelsi fyrir öðrum guðum, og móðgadi Drottin, Guð sinna fedra.

26 En hin önnur saga hans og öll hans verk, fyrr og síðar það er skrifað í bók Júda og Ísraels konunga.

27 Og Akas lagðist hjá feðrum sínum og var grafinn í staðnum Jerúsalem; því menn báru hann ekki í grafir Ísraels konunga. Og Esekía, hans son, varð konungur í hans stað.

29. KAPÍTULI.

Esekía kemur á aptur guðspjónustunni.

ESEKÍA hafði fimm um tvítugt, þá hann varð konungur, og ríkti 29 ár í Jerúsalem; en móðir hans hét Abía, dóttir Sakaría.

2 Og hann gjörði það, sem rétt var í auglýsingu Drottins, öldungis eins og Davíð faðir hans hafði gjört.

3 Hann lauk upp dyrunum á Drottins húsi á fyrsta ári sinnar ríkisstjórnar, í fyrsta mánuði, og endurbætti þær,

4 Og lét prestana og Levítana koma, og saman safnaði þeim á strætið mót austri,

5 Og sagði við þá: heyrið mig, þér Levítar! helgið yður nú og helgið hús Drottins, yðar fedra Guðs, og komið óhreinindunum burt úr helgidóminum;

6 Því vorir feður hafa misgjört og að hafzt það, sem ilt er í auglýsingu Drottins, vors Guðs, og yfirgefið hann, og snúið sínu augliti frá Drottins bústað, og snúið við (honum) bakinu.

7 Líka hafa þeir lokað dyrum á framhúsinu, og slökkt lampana, og ekkert reykelsi brent, og brenniförnir fram báru þeir ekki í helgidómi Ísraels Guðs.

8 Þá kom reiði Drottins, yfir Júda og Jerúsalem, og hann sundur dreyfði þeim og gjörði þá að, viðbjóð og athlátri, eins og þér sjáið með yðar augum.

9 Og sjá! vorir feður eru fallnir fyrir sverði, og vorir synir og dætur og konur eru sakir þess í myrkastofu.

10 Nú hefi eg í huga að gjöra sáttmála við Drottin, Ísraels Guð, að hans brennandi reiði snúist frá mér.

11 Synir mínir! tregðizt ekki, því yður hefir Drottinn út valið, til að standa fyrir sér, að þjóna sér og vera hans þjónustumenn til að færa honum reykelsis fórn.

12 Þá tóku Levítarnir sig til, Mahat, sonur Amasaí, og Jóel, sonur Asaría, af sonum Kahatítanna; og af sonum Merarítanna: Kís, sonur Abdís, og Asaría, sonur Jehaleels; og af Gerzonítum: Jóa, sonur Simma, og Eden, sonur Jóas;

13 Og af sonum Elisafans: Simrí og Jegíel; og af sonum Asafs: Sakaría og Matanía;

14 Og af sonum Hemans: Jehíel og Símeí; og af sonum Jedútúns: Semaja og Usíel.

15 Og þeir saman söfnuðu bræðrum sínum, og helguðu þá, og komu, eptir boði konungsins, samkvæmt orði Drottins, til að hreinsa Drottins hús.

16 Og prestarnir gengu inn í Drottins hús til að hreinsa, og koma burt öllum óhreinindum, sem þeir fundu í húsi Drottins, í framhúsi Drottins húss; og Levítarnir tóku við þeim og komu þeim í lækinn Kídron.

17 Og þeir byrjuðu að helga á fyrsta degi fyrsta mánaðar, og á áttunda degi mánaðarins komu þeir í Drottins framhús, og helguðu Drottins hús í átta daga, og á 16. (degi) þess fyrsta mánaðar höfðu þeir aflokið (verkinu).

18 Þá gengu þeir inn fyrir Esekía konung og sögðu: vèr höfum hreinsað alt Drottins húss, og brennifórnaaltarið, og öll þess tól, og skoðunarbrauðaborðið og öll þess áhöld;

19 Og öll þau verkfæri, sem Akas konungur vanhelgaði, meðan hann ríkti, með sínum misgjörningum, höfum vèr til búið og helgað; og sjá! þau eru hjá altari Drottins.

20 Þá var Esekía konungur snemma á fótum, og saman safnaði höfðingjum staðarins og gekk í Drottins hús.

21 Og þeir fram leiddu 7 naut, 7 hrúta, 7 lömb og 7 geithafra, til syndafórnar fyrir ríkið og fyrir helgidóminum og fyrir Júda. Og hann

skipaði sonum Arons, prestunum, að förnfæra á Drottins altari.

22 Þá slátruðu prestarnir nautunum, og tóku blóðið, og stöktu því á altarið, og slátruðu hrútunum, og stöktu blóðinu á altarið, og slátruðu lömbunum, og stöktu blóðinu á altarið.

23 Og þeir leiddu fram syndafórnarhafrana fyrir konúnginn og söfnuðinn, sem lögðu sínar hendur á þá,

24 Og prestarnir slátruðu þeim, og stöktu þeirra blóði til syndalausnar á altarið, til að friðþægja allan Ísrael; því fyrir allan Ísrael hafði konúngurinn boðið (að fram bera) brenniförn og syndaförn.

25 Og hann setti Levítana í Drottins hús með horn, hörpur og hljóðpípur, eptir boði Davíðs og Gads, konúngsins sjáanda, og Natans spámanns; því af Drottni var það boðið fyrir (munn) hans spámanna.

26 Og Levítarnir stóðu með hljóðfæri Davíðs, og prestarnir með lúðrana.

27 Og Esekía bauð að fram bera brenniförn á altarinu; og sem brenniförnin byrjaði, hófst söngur Drottins með lúðrunum og hljóðfærum Davíðs, Ísraels konúngs.

28 Og allur söfnuðurinn féll fram, og söngurinn hljómaði og lúðrarnir gullu, þángað til brenniförninni var lokið.

29 Og þegar brenniförnin var fullgjörð, hneigði konúngur sig og allir, sem hjá honum voru, og tilbáðu.

30 Og Esekía konúngur og hinir ædstu skipuðu Levítunum að sýngja Drottni lof með orðum Davíðs og Asafs sjáanda. Og þeir söngu lof með fögnuði, og hneigðu sig og tilbáðu.

31 Og Esekía byrjaði svo og mælti: nú eruð þér með fulla hönd komnir fyrir Drottin, gángið nú að og berið í Drottins hús sláturförnina og þakkarförnina og allar sjálfviljugar brenniförnir.

32 Og tala brenniförnanna, sem söfnuðurinn lét af hendi, var 70 naut, hundrað hrútar, 2 hundruð lömb; það alt til brenniförnar Drottni;

33 Og helguð voru 6 hundruð naut og 3 þúsund sauðir.

34 Einúngis voru prestarnir of fáir, og þeir gátu ekki flegið allar brenniförnirnar; þá hjálpuðu þeim þeirra bræður, Levítarnir, þángað til starfanum var lokið, og þángað til þeir (aðrir) prestar höfðu helgað sig, því Levítarnir höfðu verið einlægari í því að helga sig, en prestarnir.

35 En líka voru brenniförnirnar margar með fitu þakkarförnarinna, og með dreypiförninni til brenniförnarinna. Og þannig var þjónusta Drottins húss ráðstafað.

36 Og Esekía gladdist og alt fólkið, af því að Guð hafði undir búið fólkið (til þessa); því skjótlega var þetta gjört.

30. KAPÍTULI.

Sama efni.

OG Esekía sendi til als Ísraels og Júda, líka skrifaði hann bréf til Efraím og Manasse, að þeir kæmu til Drottins húss í Jerúsalem, til þess að halda Drottni, Ísraels Guði, páska.

2 Og konúnginum og hans höfðingjum og öllum söfnuðinum í Jerúsalem kom það ásamt, að halda páska í öðrum mánuði.

3 Því þeir gátu ekki haldið þá á hinum (tiltekna) tíma, þar eð nægilega margir prestar höfðu ei enn þá helgað sig, og fólkið var ekki saman safnað til Jerúsalem.

4 Og konúnginum og öllum söfnuðinum líkaði þetta.

5 Og þeir fastsettu, að boða skyldi í öllum Ísrael, frá Berseba til Dan, að menn kæmu til Jerúsalem, að halda páska Drottni, Ísraels Guði, því þeir höfðu í lánan tíma ekki haldið þá, eins og skrifað stendur.

6 Þá fóru hlauparar með bréf af hendi konúngs og hans höfðingja um allan Ísrael og Júda, og eptir boði konúngsins, og sögðu: þér Ísraelssynir, snúið yður til Drottins, til Guðs Abrahams, Ísaaks og Ísraels, að hann snúi sér til þeirra, sem af hafa komizt, sem yður eru eptir orðnir af hendi Assýríu konúnga.

7 Og verið ekki sem yðar fedur og yðar bræður, sem misbrutu við Drottin, Guð yðar fedra, og sem hann þessvegna ofurseldi tjóninu, eins og þér sjáið.

8 Verið ekki þverbrottnir (harðsvir-
aðir) sem yðar fedur, gefið Drottni
hönd, og komið í hans helgidóm, sem
hann hefir helgað að eilífu, og þjónið
Drottni, yðar Guði, að hans upp-
tendraða reiði snúist frá yður.

9 Því ef þér snúið yður til Drottins,
þá munu yðar bræður og yðar synir
finna miskun hjá þeirra sigurvegur-
um, svo þeir fái að hverfa heim aptur
í þetta land; því náðugur og miskun-
samur er Drottinn, vor Guð, og hann
mun ekki snúa sínu augliti frá yður,
ef þér snúið yður til hans.

10 Og svo gengu hlaupararnir frá
einum stað til annars, um Efraíms
land og Manasse, allt til Sebúlón.
En þeir hlógu að þeim og hæddu þá.

11 Samt auðmýktu sig nokkrir af
Asser og Manasse og Sebúlón og
komu til Jerúsalem.

12 Líka kom Drottins hönd yfir
Júda, að hann gaf öllum eitt sinni,
að hlýðnast konungsins og yfirboðar-
anna boði eftir Drottins orði.

13 Og margt fólk safnaðist til Jerú-
salem til þess að halda hátíð hinna
ósýrðu (brauða) í öðrum mánuði,
harða mikill söfnuður.

14 Og þeir tóku sig til, og fluttu
burt ölturun í Jerúsalem, og öll
reykölturu færðu þeir burt og köst-
uðu þeim í lækinn Kídrón.

15 Og þeir slátruðu páskalambinu
þann 14. dag í þeim öðrum mánuði,
og prestarnir og Levítarnir fyrirurðu
sig og helguðu sig, og fram báru
brennifórn í húsi Drottins.

16 Og þeir stóðu á sínum stað, eftir
þeirra sið, eftir lögum Mósis guðs-
mannsins, og prestarnir stöktu blóð-
inu úr hendi Levítanna.

17 Þar eð margir voru í söfnuðinum,
sem ekki höfðu helgað sig, þá tókust
Levítarnir á hendur að slátra páska-
lömbunum fyrir alla óhreina, og
helguðu þau Drottni.

18 Því fjöldi fólks, margir af Efraím
og Manasse, Ísaskar og Sebúlón
höfðu ekki hreinsað sig, heldur átu
páskalambið, ekki eftir því sem rit-
að er. En Esekía bað fyrir þeim og
mælti: Drottinn! þú gæzkuriki,
fyrirgef öllum,

19 Þeim sem hafa hneigt sitt hjarta
til að leita Guðs Drottins, Guðs

sinna fedra, en ekki með helgum
hreinkleik!

20 Drottinn heyrði Esekía, og fyrir-
gaf fólkinu.

21 Og svo höldu Ísraelssynir, sem
voru í Jerúsalem, hátíð hinna ósýrðu
brauða í 7 daga með miklum fögnuði,
og prestarnir og Levítarnir lofuðu
Drottin dag eftir dag með hljóðfærum
Drottins lofgjörðar.

22 Og Esekía talaði vinsamlega
við alla Levítana, sem höfðu gott
skynbragð á hinum fögru vísindum
Drottins (þjónustu), og þeir átu
hátíðafórnina í 7 daga, og færðu
þakkarfórn og lofuðu Drottin, Guð
þeirra fedra.

23 Og allur söfnuðurinn ræð það af,
að halda páska aðra 7 daga, og þeir
höldu enn sjö daga með fögnuði.

24 Því Esekía, Júda konungur, gaf
söfnuðinum þúsund naut og 7 þúsund
sauða, og höfðingjarnir gáfu söfn-
uðinum þúsund naut og 10 þúsund
sauða; og fjöldi prestanna hafði
helgað sig.

25 Og allur Júdasöfnuður gladdi
sig, og prestarnir og Levítarnir og
allur, sá söfnuður, sem kominn var
frá Ísrael, og þeir útlendingar, sem
komnir voru úr Ísraelslandi, og þeir,
sem bjuggu í Júda.

26 Og í Jerúsalem var mikill fögn-
uður, því frá tímum Salómons Davíðs-
sonar, Ísraels konungs, hafði þessu
líkt ekki sézt í Jerúsalem.

27 Og prestarnir og Levítarnir
stóðu upp, og blessuðu fólkið, og
þeirra rödd heyrðist, og kom til hans
(Drottins) heilaga bústaðar í himn-
inum.

31. KAPÍTULI.

Enn fremur um Esekía.

OG sem öllu þessu var lokið, fór
allur Ísrael, sem þar var, burt
til Júdastaða, og þeir sundur brutu
myndastólpana og hjuggu upp fórnar-
lundana, og rifu niður hæðirnar og
ölturun í öllu Júda(-landi) og Benja-
míns og Efraíms og Manassis, þangað
tíl alt var af máð, og síðan snéru allir
Ísraelssynir aptur, hver til sinnar
eignar, til sinna staða.

2 Og Esekía setti presta- og Levíta-
flokkana eftir þeirra niðurskipan,
hvern og einn eftir hans þjónustu,

prestana og Levítana, til (að annast) brennifórnirnar og þakkarfórnirnar, til þjónustu, lofsöngs og þakkar-gjörðar í dyrum Drottins herbúða.

3 Og konungurinn ánaðnaði part af sínum eigum til brennifórna, til morguns og kvelds brennifórna, og til brennifórna hvíldardaganna og túnglkomudaganna og hátíðanna, eins og skrifað stendur í Drottins lögmáli.

4 Og hann bauð fólkinu, Jerúsalems innbúum, að gefa prestunum og Levítunum þeirra part, svo þeir heldu við Drottins lögmál.

5 Og sem þetta boð kom út, færðu Ísraelssynir (þeim) ríkulega frumgróða kornsins, vín og viðsmjör og hunáng og allan afrakstur landsins; og tíundir af öllu komu þeir með yfirgnæfanlega.

6 Og Ísraels- og Júda-synir, sem bjuggu í Júdistöðum, komu líka með tíundir af nautum og sauðum, og tíundir af hinu helgaða, sem var helgað Drottni, þeirra Guði, og lögðu hrúgu hjá hrúgu.

7 Í þriðja mánuði byrjuðu þeir að bera saman hrúgurnar og í sjöunda mánuði var því lokið.

8 Og Esekía og höfðingjarnir komu, og sáu hrúgurnar og, lofuðu Guð og blessuðu hans fólk, Ísrael.

9 Og Esekía spurði prestana og Levítana um þessar hrúgur.

10 Þá svaraði honum Asaría, höfuðpresturinn af húsi Sadoks, og mælti: frá því menn byrjuðu að flytja gáfur í Drottins hús, höfum vér etið, og erum orðnir mettir, og höfum leift mikið; því Drottinn hefir blessað sitt fólk, og þessi mikla hrúga er afgangurinn.

11 Og Esekía bauð að gjöra kistur í húsi Drottins. Og þeir gjörðu þær,

12 Og færðu rækilega þangað gáfurnar og tíundirnar og hið helgaða. Og yfir þetta var Kananía Levíti settur forstöðumaður, og Símeí bróðir hans, annar.

13 Og Jehíel og Ahasía og Nahat og Asahel og Jerímót og Jósabad og Elíel og Jesmakía og Mahat og Benaja voru umsjónarmenn, Kananía við hönd, og bróður hans Símeí, eptir ráðstöfun Esekía konungs, og Asaría, yfirforstöðumanns guðshúss,

14 Og Kóre, sonur Jímna, Levítinn, dyravörður að austanverðu, var yfir Guðs sjálfviljugu gáfum, til þess að greiða af því Drottins upplýptingu og hið alheilaga.

15 Og undir hans umsjón voru: Eden og Minjamín og Jesúa og Semaja, Amaría og Sakanía, í stöðum prestanna, sem eptir sanngirni sinni áttu að út býta sínum bræðrum eptir þeirra röð, stórum sem smáum,

16 Auk þeirra, sem upp skrifaðir voru af karlkyni, þriggja ára og eldri, öllum, sem í hús Drottins komu dag eptir dag, til að þjóna að sinni sýslan, eptir þeirra niðurskipun,

17 Asamt þeim uppskrifuðu prestum, eptir þeirra ættum, og Levítunum, tvítugum og eldri, eptir þeirra sýslun og eptir þeirra niðurskipun,

18 Og þeim uppskrifuðu af öllum þeirra börnum, þeirra konum þeirra sonum og þeirra dætrum, öllum söfnuðinum: því rækilega helguðu þeir sig til þjónustunnar.

19 Og að því er snerti Arons syni, prestana, þá voru menn tilsettir á landi forstaðanna, hjá sérhverjum stað, sem nefndir voru nafni, er gefa áttu sína hlutdeild öllum þeim af karlkyni, sem upp skrifaðir voru, meðal prestanna og Levítanna.

20 Þannig fór Esekía að í öllu Júdalandi, og gjörði það, sem gott var og rétt og hreinskiði fyrir Drottni, sínum Guði,

21 Og öll sín verk, er hann byrjaði viðvíkjandi þjónustu Guðs húss og lögunum og boðordunum, til þess (miðandi) að leita Guðs, það gjörði hann af heilu hjarta, og hann var lánsamur.

32. KAPÍTULI.

Senakeríbs herför. Esekía ríkissjórñ og andlát.

EPTIR þessa atburði og trúmennsku kom Senakeríb, Assýríu konungur, og fór í Júdaland, og settist um hinar víggirtu borgir, og ætlaði sér að vinna þær.

2 Og þá Esekía sá, að Senakeríb kom og hafði þá ætlun, að herja á Jerúsalem,

3 Tók hann það til bragðs með sínum herforingjum og köppum, að stífla vatnsrennurnar fyrir utan borgina, og þeir styrktu hann.

4 Og margt fólk saman safnaðist og stíflaði lindirnar og lœkinn, sem rennur mitt um landið, og sagði: hví skyldi konungurinn af Assýríu koma og finna mikið vatn?

5 Og hann hresti upp hugann, og bygði upp aptur alla niðurrifna borgarveggi og turna á þeim, og utan yfir (bygði hann) aðra vegg, og víggirti Milló í Davíðsborg, og gjörði mörg vopn og skildi.

6 Og hann setti herforingja yfir fólkið, og safnaði því að sèr á hið breiða stræti við borgarhliðið, talaði vinsamlega við það og mælti:

7 Verið fastir fyrir og öflugir, óttizt ekki og hræðizt ekki Assýríu konung og allan þann liðsgrúa, sem með honum er; því fleiri eru með oss en honum.

8 Með honum er holdlegur armur, en með oss Drottinn, vor Guð, til að hjálpa oss og berjast fyrir oss. Og fólkið reiddi sig á orð Esekía, Júda konungs.

9 Eptir þetta sendi Senakerib, Assýríu konungur, þjóna sína til Jerúsalem (en hann sat um Lakís, og allur hans her með honum), til Esekía, Júda konungs, og til als Júda, sem var í Jerúsalem, þessa orðsending:

10 Svo segir Senakerib, Assýríu konungur: á hvað reiðið þér yður, að þér eruð (kyrrir) í Jerúsalems kastala?

11 Tælir yður ekki Esekía, og kemur því til leiðar, að þér deyið af húngri og þorsta, þá hann segir: Drottinn, vor Guð, mun frelsa oss af hendi Assýríu konungs?

12 Er það ekki Esekía, sem hefir af lagt hans hæðir og ölduru, og boðið Júda og Jerúsalem, og mælt: frammí fyrir einu altari skuluð þér tilbiðja og á því reykelsi brenna?

13 Vitið þér ekki, hvað eg og mínir feður hafa gjört öllum landanna þjóðum? Hafa guðir þjóðanna landa meгнаð að frelsa þeirra land af minni hendi?

14 Hver er sá meðal guða þessara þjóða, er mínir feður hafa af máð, sem meгнаð hafi að frelsa sitt land af minni hendi, að yðar Guð skyldi meгна að frelsa yður af minni hendi?

15 Og látið nú ekki Esekía tæla

yður, og látið yður ei afvega leiða á þann hátt, og trúið honum ekki! því einginn guð allra þjóða og konungsríkja orkaði því, að frelsa af minni, hendi, og af hendi minna fedra; hversu miklu síður mun yðar Guð frelsa yður af minni hendi!

16 Og enn framar tóluðu þjónar hans gegn Guði Drottni, og gegn Esekía, hans þjón.

17 Og bréf skrifaði hann til háðungar Drottni, Ísraels Guði, og honum til móthróa, og kvað svo að orði: eins og guðir landanna þjóða gátu ei frelsað sitt fólk af minni hendi, eins mun ei Guð Esekía frelsa sitt fólk af minni hendi.

18 Og þeir kölluðu með hárri rödd á Gyðinga máli Jerúsalems fólk, sem stóð á múrnun, til þess að hræða það og gjöra forviða, að þeir gætu náð borginni.

19 Og þeir tóluðu um Jerúsalems Guð, eins og um guði jarðarinnar þjóða, sem eru (gjörðir) af manna höndum.

20 Og Esekía konungur og Esaia spámaður Amosson gjörðu böen sína þessa vegna, og kölluðu til himins.

21 Þá sendi Drottinn engil, sem tortýndi köppunum, höfðingjunum og fyrirliðunum í her Assýríu konungs, og hann fór með sneypu aptur í sitt land. En sem hann gekk í hús síns guðs, feldu hann með sverði, þeir sem af honum (hans lendum) voru komnir.

22 Og Drottinn hjálpaði Esekía og Jerúsalems innbúum af hendi Senakeribs, Assýríu konungs, og af hendi allra, og verndaði þá á alla vegu.

23 Og margir færðu Drottni gáfur til Jerúsalem, og Esekía, konungi í Júda, dýrgrip, og eptir það fór mikið orð af honum meðal allra þjóða.

24 Um sama leyti varð Esekía dauðsjúkur, og hann bað til Drottins, og hann (Drottinn) talaði til hans, og gaf honum teikn.

25 En Esekía endurgalt ekki velgjörðina við hann, heldur of metnaðis hans hjarta, og yfir hann kom reiði og yfir Júda og Jerúsalem.

26 Þá auðmýkti Esekía sig fyrir það, að hans hjarta hafði of metnast, hann og Jerúsalems innbúar, og reiði

Drottins kom ekki yfir þá, meðan Esekía lifði.

27 Og Esekía átti mikinn auð og nægtir, og hann gjörði sér fêhirzlar fyrir silfur og fyrir gull og fyrir dýra steina og fyrir ilmjurtil og fyrir skildi og fyrir als háttar dýr áhöld,

28 Og hlöður fyrir korn og vín og viðsmjör, og heyhlöður fyrir als konar fênað, og fjárhús fyrir hjarðirnar.

29 Staði útvegaði hann sér, og sauð-fênað og nautfênað mikinn; því Guð gaf honum mikill auðœfi.

30 Og hann, Esekía, stíflaði hina efri rás vatnsins Gíhon, og leiddi hana undir (jörð) vestur á við. að Davíðsborg. Og Esekía var lánsamur í öllum sínum verkum.

31 Og samt yfirgaf Guð hann, svo að hann freistaði hans, til að vita alt, sem bjó í hans hjarta, þegar sendi-boðarnir frá Babels höfðingjum komu, er sendu til hans, til að forvitnast um þau undur, er borið höfðu við í landinu.

32 En hin önnur Esekía saga, og um góðverk hans sjá! það er skrifað í sögu Esaía spámanns Amossonar, í bók Júda og Ísraels konunga.

33 Og Esekía lagðist hjá feðrum sínum og var grafinn á hæðinni fyrir ofan grafir Davíðssona, og allur Júdalýður og Jerúsalems innbúar gjörðu honum sœmd, þá hann dó. Og Manasse, hans son, varð konungur í hans stað.

33. KAPÍTULI.

Manasse og Amos ríkisstjórn.

MANASSE var 12 ára gamall, þá hann varð konungur, og ríkti 25 ár í Jerúsalem.

2 Og hann gjörði það, sem ilt var í augsyn Drottins, eptir svívrðilegum sið þjóðanna, sem Drottinn rak burt frá Ísraelssonum.

3 Og hann upp bygði aptur hæðirnar, sem Esekía faðir hans hafði niður rífið, og reisti Baals ölturu, og gjörði blótlunda, og tilbað allan himinsins her og þjónaði honum.

4 Og hann bygði altari í húsi Drottins, sem Drottinn hafði sagt um: í Jerúsalem skal mitt nafn vera eilíflega.

5 Og hann bygði ölturu öllum

himinsins her í báðum forgörðum Drottins húss.

6 Og hann lét syni sína vaða eld í dal Hinnomssona, og var dagveljari og tók mark á fuglakvaki, fór með kukl og setti táknafýðendur og sœringamenn, og gjörði margt ilt í augsyn Drottins, til að móðga hann.

7 Og hann setti það goðalíkneski, sem hann hafði gjört, í guðshús, sem Guð hafði sagt um við Davíð og Salómon, hans son: í þessu húsi og í Jerúsalem, sem eg hefi út valið af öllum Ísraels ættkvíslum, vil eg nafn mitt sæ eilíflega.

8 Og eg vil ekki láta Ísraels fót frammar víkja úr landinu, sem eg gaf yðar feðrum, ef þeir að eins gefa því gaum, að gjöra alt, sem eg hefi boðið þeim, alt lögmálið og setningana og réttindin, fyrir Mósis hönd.

9 En Manasse afvegaleiddi Júdalýð og Jerúsalems innbúa, svo að þeir breyttu ver heldur en þjóðirnar, sem Drottinn af máði frá Ísraelssonum.

10 Og Drottinn talaði til Manasse og hans fólks, en þeir gáfu því ekki gaum.

11 Þá lét Drottinn yfir þá koma herforingja Assýríu konungs: þeir hertóku Manasse með krókum, og bundu hann fjötrum og fluttu til Babel.

12 En sem að honum þrengdi grátbœndi hann Drottin, sinn Guð, og auðmýkti sig mjög fyrir Guði sinna feðra,

13 Og bað hann, og hann lét sig vinna með böen, og heyrði hans grátbeiðni, og lét hann koma aptur til síns konungsríkis, til Jerúsalem, og Manasse kannaðist við, að Drottinn væri Guð.

14 Og eptir það bygði hann ytri múrvegginn á Davíðsborg, vestan til við Gíhon í dalnum, þar sem gengið er inn í fiskihliðið, og hlóð hann í kríng um hæðina, og gjörði hann mjög háan, og setti herforingja í alla Júda-(lands) rambyggilegu staði.

15 Og hann flutti burt útlendingagudina, og líkneskið úr Drottins húsi, og öll ölturu, sem hann hafði bygt á fjalli Drottins húss, og kastaði þeim út fyrir staðinn.

16 Og hann reisti aptur Drottins

altari, og fórnfærði á því þakkarfórn og lofgjörðarfórn, og bauð Júda að þjóna Drottni, Ísraels Guði.

17 En fólkidið færði enn þá fórnir á hæðunum, þó einúngis Drottni, sínum Guði.

18 En hin önnur saga Manassis og böen hans til Guðs, og ræður sjáand-anna, sem til hans töluðu í nafni Drottins, Ísraels Guðs, það stendur í sögu Ísraels konunga;

19 Og hans böen og hvernig hann var böenheyrður, og allar hans syndir og afbrot, og þeir staðir, á hverjum hann bygði hæðir og setti blótlunda og líkneski, áður en hann auðmýkti sig, sjá! það er skrifað í sögu sjáand-anna.

20 Og Manasse lagðist hjá sínum feðrum, og menn grófu hann í hans húsi, og Amon hans son varð kon-úngur í hans stað.

21 Amon hafði tvo um tvítugt, þá hann varð konúngur, og ríkti tvö ár í Jerúsalem.

22 Og hann gjörði það, sem ilt var í augsyn Drottins, eins og Manasse faðir hans hafði gjört; og öllum þeim guðum, sem faðir hans Manasse hafði gjört: færði Amon fórnir og þjónaði þeim.

23 Og hann auðmýkti sig ekki fyrir Drottni, eins og Manasse faðir hans hafði auðmýkt sig, því Amon saman hrugaði sektum.

24 Og þjónar hans gjörðu samsœri gegn honum og drápu hann í hans húsi.

25 En landsfólkið vann á öllum þeim, sem í því samsœri höfðu verið gegn Amon konúngi, og gjörði Jósía, hans son, að konúngi í hans stað.

34. KAPÍTULI.

Jósía guðbrakilega ríkisstjórn.

JÓSÍÁ var átta ára gamall, þá hann varð konúngur, og 31 ár ríkti hann í Jerúsalem.

2 Og hann gjörði það, sem rétt var í augsyn Drottins, og gekk á vegum föður síns Davíðs og veik hvorki til hægri né vinstri.

3 Og á áttunda ári ríkisstjórnar sinnar, meðan hann enn var únglingur, tók hann til að leita Guðs föður síns Davíðs; og á tólfta ári byrjaði hann

að hreinsa Júda og Jerúsalem af hæðum og blótlundum og útskornum og steypum líkneskjum.

4 Og þeir rifu niður fyrir hans augum Baals ölturu, og sólarlíkneskin, sem á þeim stóðu, hjó hann burt, og lundana og hinar útskornu og steypu líkneskur braut hann og sundur molaði, og dreifði (molunum) yfir grafir þeirra, sem höfðu fært þeim fórnir.

5 Og prestanna bein brendi hann á þeirra ölturum, og hreinsaði þannig Júda og Jerúsalem.

6 Og í Manassis, Efraíms og Símeons stöðum, og alt til Naftalí leitaði hann í húsunum alt um kríng.

7 Og hann reif niður ölturun og lundana, braut og sundur molaði (goðin) goða líkneskin, og öll, sólarlíkneskin hjó hann niður í öllu Ísraelslandi, og svo fór hann heim aptur til Jerúsalem.

8 Og á átjándi ári sinnar ríkisstjórnar, eptir að hann hafði hreinsað landið og húsið (Drottins), sendi hann Safan Asalíason, og Maeseja, borgarstjóra, og Jóa Jóahasson, kansellera, til að endurbæta hús Drottins, síns Guðs.

9 Og þeir komu til höfuðprestsins Hilkía, og þeim voru fengnir þeir peningar, sem bornir höfðu verið í Drottins hús, sem Levítarnir, sem voru dyraverðir, höfðu safnað af Manasse og Efraím og af öllum þeim, sem eptir voru orðnir í Ísrael, og af öllum Júda og Benjamín, og af öllum Jerúsalems innbúum;

10 Og þeir fengu þeim þetta, sem fyrir verkinu stóðu, sem til þess voru settir í Drottins húsi, og þeir, sem fyrir verkinu stóðu, gáfu það, til þess að setja í samt lag og endurbæta Drottins hús, þeim sem að verkinu unnu,

11 Þeir gáfu það trèsmiðunum og byggíngamönnunum, til að kaupa fyrir höggna steina og við, til að (gjöra úr) samteingíngarbjálka og bjálka í húsin, sem Júda konungar höfðu skemt.

12 Og mennirnir stunduðu verkið ráðvandlega. Og yfir þá voru settir Levítarnir Jahat og Obadíá, af sonum Merarí, og Sakaríá og Mesúllam, af

sonum Kahatíta, til umsjónar, og Levítarnir kunnu allir vel á hljóðfæri;

13 Líka voru þeir yfir þeim, sem að fluttu, og umsjónarmenn yfir öllum, sem fyrir verkinu stóðu, hverju sem helzt verki; og af Levítunum voru (teknir) skrifarar, forstöðumenn og draverðir.

14 En sem þeir tóku upp, það fè, sem borið hafði verið í Drottins hús, fann presturinn Hilkía lögbók Drottins, sem út var gefin af Móses.

15 Þá hóf Hilkía þannig (tal sitt), og mælti við Safan skrifara: lögbókina hefi eg fundið í húsi Drottins, og Hilkía fékk Safan bókina.

16 Og Safan færði konúnginum bókina, og færði honum fregn og mælti: alt það, sem þjónunum er falið á hendur, það gjöra þeir.

17 Og þeir hafa greitt það fè, sem fanst í Drottins húsi, og fengið það þeim, sem standa fyrir verkinu, og í hönd þeirra, sem að verkinu vinna.

18 Og Safan skrifari sagði (enn fremur) við konúnginn og mælti: Hilkía prestur hefir fengið mër bók, og Safan las í henni fyrir konúnginum.

19 Og þegar konúngur heyrði lög-málsins orð, reif hann klæði sín.

20 Og konúngur bauð þeim Hilkía og Ahikam, syni Safans, og Abdon, syni Míka, og Safan skrifara, og Asaja, þjóni konúngsins, og mælti:

21 Farið nú og spyrjið Drottin fyrir mig og fyrir þá, sem eptir eru orðnir í Ísrael og Júda um orð bókarinnar, sem fundin er; því reiði Drottins er mikill, sem yfir oss er út helt, sakir þess vorir feður hafa ei gefið gaum Drottins orði, að breyta, sem skrifað stendur í þessari bók.

22 Þá gekk Hilkía og þeir, sem konúngur bauð, til Húldu spákonu, eiginkonu Sallúms, sonar Takehats, sonar Hasras, sem geymdi klæða, (en hún bjó í Jerúsalem, í öðrum parti staðarins); og þeir töluðu við hana á þenna hátt.

23 Og hún sagði við þá: svo segir Drottinn, Ísraels Guð: segið þeim manni, sem sendi yður til mín:

24 Svo segir Drottinn: sjá! eg leiði ógæfi yfir þenna stað og yfir hans

innbúa, alla þá bölvun, sem skrifuð stendur í bókinni, sem lesin var fyrir Júda konungi;

25 Sakir þess þeir yfirgáfu mig og færðu reyksisförn útlendum guðum, til að móðga mig með öllum verkum sinna handa, svo mun mín reiði bitna á þessum stað, og ekki sjatna.

26 Og til Júda konúgs, sem sendi yður, til að spyrja Drottin, segið svo til hans: svo segir Drottinn, Ísraels Guð: þau orð, sem þú heyrðir,

27 Þar eð þitt hjarta komst við og auðmýkti sig fyrir Guði, þá þú heyrðir hans orð um þennan stað og hans innbúa, og þar eð þú auðmýktir þig fyrir mër, og reifst þín klæði, og grèzt fyrir mër, þá hefi eg og heyrð, segir Drottinn.

28 Sjá! eg vil safna þér til þinna fedra, og þú skalt með friði komast í þína gróf, og þín augu skulu ekki sjá alla þá ógæfu, sem eg leiði yfir þenna stað og yfir hans innbúa. Og þeir færðu konúnginum svarið.

29 Þá sendi konúngurinn og saman safnaði öllum hinum elztu í Júda og Jerúsalem.

30 Og konúngurinn gekk í Drottins hús, og allir menn af Júda, og Jerúsalems innbúar, og prestarnir og Levítarnir og alt fólkið, smáir og stórir, og hann las fyrir þeirra eyrum öll orð sáttmálsbókarinnar, sem fundin var í Drottins húsi.

31 Og konúngurinn stóð á sínum stað, og gjörði sáttmála fyrir Drottni, að ganga eptir Drottni, að halda hans boðorð og tilskipanir og setningar af öllu sínu hjarta og með allri sinni sál, að breyta eptir sáttmálans orðum, sem skrifuð stóðu í þessari bók.

32 Og hann lét alla, sem voru í Jerúsalem og Benjamín, ganga í hinn sama (sáttmála), og það gjörðu Jerúsalems innbúar, eptir sáttmála Guðs, þeirra fedra Guðs.

33 Og Jósia af máði alla viðurstygð í öllum löndum, sem til heyrði Ísraels-sonum, og kom því til vegar, að allir, sem voru í Ísrael, þjónuðu Drottni, sínum Guði; meðan hann lifði, féllu þeir ei frá Drottni, Guði sinna fedra.

35. KAPÍTULI.

Sama efni.

OG Jósía hélt Drottni páska í Jerúsalem, og slátraði páskalambinu á 14. degi hins fyrsta mánaðar.

2 Og hann setti prestana til þeirra sýslunar, og upp hvatti þá til þjónustu Drottins húss.

3 Og hann sagði til Levítanna, sem mentuðu allan Ísrael, sem voru Drottni helgaðir: setjið þá helgu örki í húsið, sem Salómon Davíðsson, Ísraels konungur, bygði; hún er yður ei framar byrði á herðum. Þjónið nú Drottni, yðar Guði, og hans fólki Ísrael,

4 Og verið nú reiðubúnir, eptir yðar ættum, eptir yðar niðurskipan, samkvæmt Davíðs reglugjörð, Ísraels konungs, og samkvæmt riti Salómons, sonar hans,

5 Og standið í helgidóminum, eptir ættflokkum bræðra yðvarra, fólksins sona, og eptir niðurskipun Levítanna ættliða,

6 Og slátrið páskalambi, og helgið yður og tilbúið það handa yðar bræðrum, svo þér gjörið eptir Drottins orði fyrir Móses.

7 Og Jósía lagði til sonum fólksins lömb og kið (alt til páskafoðnar fyrir alla, sem þar voru), að tölu 30 þúsundir, og af nautum 30 þúsund, alt af konungsins eign,

8 Og hans yfirmenn létu sjálfviljuglega af hendi við fólkið, prestana og Levítana. Hilkía og Sakaríá og Jehíel, yfirforstöðumenn guðshúss, gáfu prestunum til páskafoðnar 2 þúsund og 6 hundruð (lömb), og naut 3 hundruð.

9 Og Kananía og Semaja og Neta-neel, hans bræður, og Hasabía og Jegíel og Jósabat, yfirmenn Levítanna, lögðu Levítunum til páskafoðnar 5 þúsund lömb, og 5 hundruð naut.

10 Svo var þjónustugjörðinni ráðstafað og prestarnir stóðu á sínum stað og Levítarnir eptir þeirra niðurskipun, eptir boði konungsins.

11 Og (Levítarnir) slátruðu páskalömbum og prestarnir stöktu (blóðinu) með sinni hendi, og Levítarnir fláðu (lömbin).

12 Og þeir tóku frá brennifórnina,

til þess að gefa hana kynþáttum fólksins, til að fram bera hana fyrir Drottin, eins og skrifað stendur í Mósis lögmáli, og eins fóru þeir með nautin.

13 Og þeir steiktu páskalambið eptir venju, og suðu hið helgaða í pottum og kötlum og pönnum, og fœrðu það skjótlega öllu fólkinu.

14 Og þar eptir matreiddu þeir handa sér og prestunum; því prestarnir, Aronssynir, voru að fram bera brennifórnina og feitina fram á nótt, og matreiddu, Levítarnir fyrir sig og fyrir Aronssyni, prestana.

15 Og söngvararnir, synir Asafs, voru við sína sýslan, eptir boði Davíðs, og Asafs og Hemans og Jedútíns, konungsins sjáanda, og dyraverðir í hverjum dyrum; þeir þurftu ei að fara frá sinni þjónustu, því þeirra bræður, Levítarnir, matbjuggu fyrir þá.

16 Þannig var ráðstafað allri guðsþjónustugjörðinni á þeim sama degi, að menn slátruðu páskalömbum, og brennifórn fœrðu þeir á Drottins altari, eptir boði Jósía konungs.

17 Og Ísraelssynir, sem þar voru, höldu páska á þeim sama tíma og 7 daga hinna osýrðu (brauda).

18 Og eingir páskar höfðu verið haldnir sem þessir í Ísrael, frá tímum Samúels spámanns; og allir Ísraels konungar höfðu einga slíka páska haldið, sem Jósía hélt, og prestarnir og Levítarnir og allur Júda og Ísrael, sem þar var, og Jerúsalems innbúar.

19 Á átjándra ári ríkisstjórnar Jósía voru þessir páskar haldnir.

20 Eptir alt þetta, þegar Jósía hafði sett húsið í lag, fór Nékó, Egyptalands konungur, herför móti Karkemis hjá Evfrat, og Jósía fór á móti honum.

21 Og hann sendi til hans sendiboda og mælti: hvað hefi eg við þig að sýsla Júda konungur? Eg kem ekki móti þér heldur móti því fólki, sem eg á í ófriði við, og Guð hefir ályktað að láta mig hraða mæ. Far þú úr vegi frá Guði, sem með mæ er, svo hann gjöri þér ekki tjón!

22 En Jósía fór ekki úr vegi frá honum, heldur gjörði sig torkennilegan, til að berjast við hann, og

gegndi ekki Nekós tali af Guðs munni, og kom til orustu í dalnum Megiddó.

23 Þá skutu skotmennirnir á Jósía, og konungurinn sagði til sinna þjóna: ferðið mig hëðan, því eg er mjög sár.

24 Og hans þjónar fluttu hann úr vagninum, og settu hann á annan vagn, og fóru með hann til Jerúsalem. Og hann dó og var grafinn í gröfum sinna fedra, og allur Júdalýður og Jerúsalem harmaði Jósía.

25 Og Jeremía orti sorgarljóð eptir Jósía, og allir söngmenn og söngkonur sungu um Jósía í þeirra harmasöng, alt til þessa dags, og gjörðu það að venju í Ísrael; og sjá! þessi (ljóð) eru skrifuð meðal sorgarljóðanna.

26 En það sem meira er að segja um Jósía og góðverk hans, eins og skrifað stendur í Drottins lögmáli,

27 Og gjörningar hans fyrr og síðar; þetta er ritað í Ísraels og Júda konunga bók.

36. KAPÍTULI.

Jóahas ríkir og Jójakím. Herleiðing Jójakíns. Sedekía ríkir. Jerúsalem unnin. Önnur herleiðing. Leyfi að fara heim aptur.

OG landsfólkið tók Jóahas Jósíason og gjörði hann að konungi í Jerúsalem í stað föður hans.

2 Hann hafði þrjá um tvítugt, þá hann varð konungur, og ríkti þrjá mánuði í Jerúsalem.

3 Og Egyptalands konungur setti hann frá völdum í Jerúsalem og lagði útlát á landið, hundrað vættir silfurs og eina vætt gulls.

4 Og Egyptalands konungur gjörði Eliakím, bróður hans, að konungi yfir Júda og Jerúsalem, og breytti nafni hans (og kallaði) Jójakím, og tók Jóahas bróður hans, og flutti með sér til Egyptalands.

5 Jójakím hafði 5 um tvítugt, þá hann varð konungur, og ríkti 11 ár í Jerúsalem, og hann gjörði það, sem ilt var í augnsýn Drottins, síns, Guðs. 6 Nebúkadnesar, konungur í Babel, fór herför móti honum, batt hann fjötrum og fór með hann til Babel.

7 Nokkuð af áhöldum Drottins húss flutti Nebúkadnesar líka til Babel, og lét þau í goðahof sitt í Babel.

8 En hin önnur saga Jójakíms og þær svívirðingar, sem hann að hafðist,

og það ilt, sem hann hafði til að bera, sjá! það er skrifað í bók Ísraels og Júda konunga. Og Jójakín, hans son, varð konungur í hans stað.

9 Atján ára gamall var Jójakín, þá hann varð konungur, og þrjá mánuði og 10 daga ríkti hann í Jerúsalem. Og hann gjörði það, sem ilt var í augnsýn Drottins.

10 En að ári liðnu sendi konungur Nebúkadnesar og lét flytja hann til Babel, og hin dýru áhöld Drottins húss, og gjörði Sedekía, bróður hans, konung yfir Júda og Jerúsalem.

11 Sedekía var tvítugur, þá hann varð konungur, og ríkti 11 ár í Jerúsalem.

12 Og hann að hafðist það, sem ilt var í augnsýn Drottins, síns Guðs; hann auðmýkti sig ekki fyrir Jeremía spámanni (sem til hans talaði) af munni Drottins.

13 Líka gekk hann undan Nebúkadnesar konungi, sem hafði látið hann sverja við Guð, og var þverbrotinn og forherti sitt hjarta, svo hann vildi ei snúa sér til Drottins, Ísraels Guðs.

14 Líka saman hrúguðu höfðingjar prestanna og fólksins misgjörðum, eptir svívrðilegum sið heiðingjanna, og saurguðu Drottins hús, það sem hann hafði helgað í Jerúsalem.

15 Og Drottinn, Guð þeirra fedra, sendi til þeirra, fyrir hönd sinna sendiboða; hann gjörði það rækilega; því hann hlífðist við sitt fólk og við sinn bústað.

16 En þeir gjörðu Guðs sendiböðum háðúngar, og fyrirlitu þeirra orð, og gjörðu gys að hans spámönnum, þangað til Drottins reiði við hans fólk magnaðist svo, að þar var eingin líkn.

17 Þá lét hann yfir þá koma Kaldeumanna konung, sem drap þeirra úngu menn með sverði í þeirra helgidómi, og sparaði ekki únglinga og meyjar, ekki aldraða nè örvasa; alt gaf hann í hans hönd.

18 Og öll áhöld guðshúss, stór og smá, og fjársjóðu Drottins húss, og fjársjóðu konungsins og hans höfðingja, flutti hann alt til Babel.

19 Og þeir brendu upp Guðs hús og rifu niður Jerúsalems múra, og allar

hennar hallir brendu þeir í eldi og alla dýra búshluti skemdu þeir.

20 Og hann fór burt með það, sem til var af sverðum, til Babel og þar þjónuðu þeir honum og hans syni, þángað til Persar fengu yfirráðin.

21 Til þess að orð Drottins fyrir munn Jeremía rættist, þángað til landið hafði unnið upp sín hvíldarár, því meðan eyðingin stóð yfir, hafði það hvíld, þángað til 70 ár voru liðin.

22 Og á fyrsta ári Sýrusar, Persa konungs, til þess orð Drottins fyrir

munn Jeremía skyldi rætast, vakti Drottinn anda Sýrusar, Persa konungs, svo hann lét kunngjöra um allt sitt ríki, og líka með bræfum, og mælti :

23 "Svo segir Sýrus, Persa konungur: öll ríki jarðarinnar hefir Drottinn, himinsins Guð, gefið mér, og hann hefir boðið mér, að byggja sér hús í Jerúsalem í Júdalandi." Hver sem nú er meðal yðar af hans fólki, með honum sè Drottinn, hans Guð, og fari hann þángað.

ESRA BÓK.

1. KAPÍTULI.

Sýrus leysir Ísraelitunum að snúa aptur til föðurlands þeirra og að byggja þar musterið. Lætur skila aptur mustersins kjörgripum.

AHINU fyrsta stjórnarári Sýrusar, öll Persa konungs, svo að upp fyltist orð Guðs fyrir munn Jeremía, þá upp vakti Drottinn anda Sýrusar, Persa konungs, svo að hann lét út ganga boðskap um allt ríki sitt, og líka með bræfum kunngjöra :

2 Svo segir Sýrus, Persa konungur : öll jarðarinnar ríki hefir Drottinn, himnanna Guð, gefið mér, og skipað mér að byggja sér musteri í Jerúsalem, sem er í Júdeu.

3 Hver sá, sem er á meðal yðar af öllu hans fólki, með honum mun Guð vera, hann fari upp til Jerúsalem, sem liggur í Gyðingalandi, og byggja þar Drottni, Ísraels Guði, hús! hann er sá Guð, sem er í Jerúsalem.

4 En sérhver sá, sem eptir verður, hver og einn í þeim stað, þar sem hann er útlendur, fái honum silfur, gull, fjármuni og kvikfænað, og aðrar sjálfviljugar gáfur handa húsi Guðs, sem er í Jerúsalem.

5 Nú risu upp hinir helztu af ættfeðrum Júdeu og Benjáms og prestarnir og Levítarnir, og allir, hverra anda Drottinn hafði upp vakið, svo þeir færu og bygðu hús Guði í Jerúsalem.

6 En nágrannar þeirra hjálpuðu þeim um áhöld úr silfri, um gull, fjármuni, kvikfænað og kjörgrip, auk als annars, er þeir sjálfviljuglega gáfu.

7 Konungurinn Sýrus lét einnig af hendi þau áhöld, er til heyrdi Guðs húsi, sem Nebúkadnesar hafði flutt frá Jerúsalem og sett í goðahof sitt.

8 Sýrus, Persa konungur, fékk þau í hendur Mítredans, sem var gjaldkeri, og hann taldi þau út í hendur Sóróbabels, höfðingja Júda ættkvíslar.

9 En þeirra tala var þessi: fórnarskálar úr gulli þrjátíu, þúsund fórnarskálar úr silfri, tuttugu og níu fórnarknifar.

10 Þrjátíu könnur úr gulli, silfurkönnur minni háttar fjögur hundruð og tíu, önnur ker þúsund,

11 Öll kerin af gulli og silfri, fimm þúsund og fjögur hundruð; allt þetta flutti Sóróbabel ásamt þeim, er upp eptir fóru úr útlegðinni frá Babýlon til Jerúsalem.

2. KAPÍTULI.

Ættartala og tala þeirra, sem fyrstir snèru aptur til Jerúsalem og Júdeu.

ÞESSIR eru þeir, sem í skattlöndunum höfðu búið, sem fóru úr útlegðinni, hópur útlegðarmanna, sem Nebúkadnesar konungur hafði flutt til Babýlon, er snern nú aptur til

Jerúsalem og til Júdeu, hver til sinnar borgar.

2 Þeir, sem komu með Sóróbabel, voru : Jesúa, Nehemía, Seraía, Reelía, Marlókaí, Bilsan, Misfar, Bígvaí, Rehúm og Baana, þetta er talan á mönnum Israelsfólks.

3 Afkomendur Faresars voru tvö þúsund, eitt hundrað sjötíu og tveir.

4 Afkomendur Sefatía : þrjú hundruð, sjötíu og tveir.

5 Arhas afkomendur : sjö hundruð, sjötíu og fimm.

6 Fahat Móabs afkomendur, af ætt Jesúa Jóabs : tvö þúsund, átta hundruð og tólf.

7 Elams afkomendur : eitt þúsund, tvö hundruð, fimmtíu og fjórir.

8 Satúsar afkomendur : níu hundruð, fjörutíu og fimm.

9 Sakáis afkomendur : sjö hundruð og sextíu.

10 Baní afkomendur : sex hundruð, fjörutíu og tveir.

11 Bebaís afkomendur : sex hundruð, tuttugu og þrír.

12 Asgads afkomendur : eitt þúsund, tvö hundruð, tuttugu og tveir.

13 Adóníkams afkomendur : sex hundruð, sextíu og sex.

14 Bígvaís afkomendur ; tvö þúsund, fimmtíu og tveir.

15 Adíns afkomendur : fjögur hundruð, fimmtíu og fjórir.

16 Aters afkomendur og það af Hiskía ætt : níutíu og átta.

17 Betsaís afkomendur : þrjú hundruð, tuttugu og þrír.

18 Jóras afkomendur : eitt hundrað og tólf.

19 Hasúms afkomendur ; tvö hundruð, tuttugu og þrír.

20 Gibbars afkomendur : níutíu og fimm.

21 Ættaðir frá Betlehem : eitt hundrað, tuttugu og þrír.

22 Menn frá Netasa : fimmtíu og sex.

23 Frá Anatót : eitt hundrað, tuttugu og átta.

24 Ættaðir frá Asmavet : fjörutíu og tveir.

25 Ættaðir frá Kirjat-Jearím, 'Kefira og Beerót : sjö hundruð, fjörutíu og þrír.

26 Ættaðir frá Rama og Geba : sex hundruð, tuttugu og einn.

27 Frá Mikmas : hundrað, tuttugu og tveir.

28 Frá Bethel og Aí : tvö hundruð, tuttugu og þrír.

29 Frá Nebó : fimmtíu og tveir.

30 Magbiss afkomendur : eitt hundrað, fimmtíu og sex.

31 Elams afkomendur : eitt þúsund, tvö hundruð, fimmtíu og fjórir.

32 Afkomendur Haríms : þrjú hundruð og tuttugu.

33 Ættaðir frá Lydda, Hadíd og Onó : sjö hundruð, tuttugu og fimm.

34 Ættaðir frá Jerikó : þrjú hundruð, fjörutíu og fimm.

35 Ættaðir frá Sena : þrjú þúsund, sex hundruð og þrjátíu.

36 Prestarnir, Jedaiás afkomendur, af Jesúa ætt, voru : níu hundruð, sjötíu og þrír.

37 Immars afkomendur : eitt þúsund, fimmtíu og tveir.

38 Afkomendur Fasúrs : eitt þúsund, tvö hundruð, fjörutíu og sjö.

39 Afkomendur Haríms : eitt þúsund og seytján.

40 Levítarnir af Jesúa, Kadmiels, Libní og Hódavía ætt : sjötíu og fjórir.

41 Söngvarar af Asafs afkomendum voru : eitt hundrað, tuttugu og átta.

42 Afkomendur dyravaktaranna, Sallóms, Aters, Talmons, Akúbs, Hatíta og Sóbaí, til samans : eitt hundrað, þrjátíu og níu.

43 Helgidómsins þrælur, afkomendur Síha, Hasúfa Tabaóts.

44 Keros, Sígaha, Fadons,

45 Lebana, Hagaba, Akúbs,

46 Hagabs, Samlaí, Hanans,

47 Giddels, Gahars, Raaía,

48 Resíns, Nekóda, Gasams,

49 Ússa, Faseaks, Besaí,

50 Asna, Meúníms, Nafúsíms,

51 Bakbúks, Kakkúfa, Harhúrs,

52 Baselúts, Mahída, Harsa,

53 Barkos, Sissera, Tamas,

54 Nesías, Hatífa,

55 Enn frammar Salómons þrælur, afkomendur Sótaí, Hassóferets, Ferúda,

56 Jaela, Darkúns, Gídels.

57 Sefatía, Hattíls, Fóherets, Hasebaíms, Amí.

58 Allir helgidómsins þrælar og afkomendur þræla Salómons voru: þrjú hundruð, níutíu og tveir.

59 Þessir fóru og upp til Gyðingalands frá Tel-Mela, Tel-Harsa, Kerúb, Addan og Immer, en gátu ekki sannað uppruna sinn, hvort þeir væru komnir af Israel.

60 Delafa, Tobíasar og Nekúdas afkomendur: sex hundruð, fimmtíu og tveir.

61 Og af presta ætt: afkomendur Habaiasar, Koss og Barsillaí, sem átt hafði dóttur Barsillaí frá Gílead og var því talinn með þeim.

62 Þessir leituðu að ættartölu sinni, svo þeir gætu látið inn færa nöfn sín í ættartöluregistrið, en fundust ekki, og var þeim þess vegna bægt frá prestsembætti.

63 Sá persiski landshöfðingi (Sóró-babel) sagði við þá: menn neyti ekki af hinu alhejlaga, fyr en prestur er settur fyrir Urím og Tímím.

64 Allur þessi hópur til samans var fjörutíu og tvær þúsundir, þrjú hundruð og sextíu,

65 Auk þjóna og þjónustumeysja, sem voru sjö þúsundir, þrjú hundruð, þrjátíu og sjö, og þeir höfðu tvö hundruð, söngvara og söngkonur.

66 Hestar þeirra voru: sjö hundruð, þrjátíu og sex, múlasnar þeirra tvö hundruð, fjörutíu og fimm,

67 Ulfaldar þeirra: fjögur hundruð, þrjátíu og fimm, og asnar: sex þúsund, sjö hundruð og tuttugu.

68 En þegar þeir komu til guðshúss í Jerúsalem, þá skutu hinir helztu ættfeður af fúsum vilja saman til Drottins húss, svo það yrði byggt að nýju.

69 Þeir gáfu eptir efnum samskotseyri til verks þessa, sextíu og eitt þúsund gyllini fimm þúsund, pund silfurs, og eitt hundrað prestaserki.

70 Og tóku sér nú bólfestu, prestarnir, Levítarnir og hinir aðrir af fólkinu, söngvararnir og dyraverðirnir og musteriþjónarnir hver í sinni borg, allir Ísraelsmenn hver í sinni borg.

3. KAPÍTULI.

Á laufskálahátíðinni fyrsta árið var altarið byggt, og árið eptir grundvöllur til musterisins lagður.

SEM nú sjöundi mánuðurinn nálgadist, og Ísraelsmenn voru hver í sinni borg, þá saman safnaðist fólkið líka eins og einn maður í Jerúsalem.

2 En Jesúa Jósadaksson og bræður hans, prestarnir, og Sóróbabel Sealtíelsson og bræður hans bygðu Ísraels Guði altari, svo að honum þar yrðu færðar brennifórnir, eptir því sem fyrirskrifað var í lögmáli Mósis, þess guðsmanns,

3 Og settu það þar, sem það áður hafði staðið (því þeir höfðu beig af þjóðum heiðnu landanna), og menn fram báru þar Drottni brennifórnir, morgun- og kveld-fórnir.

4 Þeir höldu og laufskálahátíðina, eptir því sem fyrirskrifað var, og fram báru daglega fórnir eptir rætti röð, á hverjum degi hátíðarinnar, eins og fyrirskrifað var,

5 Síðan einnig hinar daglegu brennifórnir og fórnir túnglkomuhátíðanna og allra þeirra hátíða, sem Drottni voru helgaðar, og af öllu því, sem menn af fúsum vilja gáfu Drottni.

6 Frá fyrsta deginum í sjöunda mánuðinum byrjuðu þeir að færa Drottni brennifórnir, en ekki var enn þá búið að leggja grundvöll musterisins.

7 Nú gáfu þeir þeim, sem træn áttu að höggva, og smíðunum peninga og vistir og drykk og viðsmjör, en þeim í Sídon og Týrus, fyrir að flytja sedrustrè frá Líbanons fjallgarði sjóleiðis til Jaffa, samkvæmt Sýrusar Persa konungs leyfi þeim til handa.

8 En á öðru árinu eptir að þeir komu til Drottins húss í Jerúsalem, í öðrum mánuðinum, þá byrjuðu þeir Sóróbabel Sealtíelsson og Jesúa, sonur Jósadaks, og hinir aðrir af bræðrum þeirra, prestarnir og Levítarnir, og allir þeir, er komnir voru úr útleigðinni til Jerúsalem, á því að tilsetja Levíta, tvítuga og þar yfir, til að standa fyrir byggingu Drottins húss.

9 Og Jesúa, synir hans og bræður hans, Kadmiel og synir hans, og

Júdasynir tóku sig saman til að hafa umsjón yfir þeim, sem unnu að byggingu Guðs musteris, Henadads ætt, synir hans og bræður, og Levítarnir.

10 Og nú lögðu smiðirnir grundvöllinn til Jehóva musteris, og létu prestana standa þar í embættisskrúða með lúðrum, og Levítana, Asafs afkomendur, með bjöllum, til að vegsama Drottin eptir fyrirsögn Davíds, Ísraels konungs.

11 Og þeir skiptust til að lofa og vegsama Drottin, af því hann er góður og hans miskun við Ísrael er eilíf, og alt fólkið æpti mikið gleðióp til að vegsama Drottin, þegar grundvöllurinn að Drottins húsi var lagður.

12 En margir af prestunum og Levítunum og ættfedrunum gömlu, sem höfðu séð hið fyrra guðshús, grétu hástöfum, þegar grundvöllur þessa húss var lagður fyrir augum þeirra, en margir æptu líka fagnadaróp fyrir gleði sakir.

13 Og gátu menn ekki að greint fagnadar- og gleði-ópið frá rödd hinna grátandi, því fólkið æpti mjög hátt fagnadarópið, svo að hljómurinn heyrðist langt í burtu.

4. KAPÍTULI.

Óvinir Gyðinga gjöra sitt til að hindra musterisbygginguna, og þetta tekst alt að öðru stjórnarari Dárius Persa konungs.

Þegar Júda og Benjámin óvinir heyrðu, að þeir, sem verið höfðu í útleigðinni, væru að byggja upp musterið handa Guði, Ísraels Drottni,

2 Þá gengu þeir fyrir Sóróbabel og hina helztu ættfedur og sögðu við þá: Vör viljum byggja með yður, því eins og þér, viljum vör leita Drottins yðvars, og ekki höfum vör fórnum slátrað frá þeim tíma að Assarhaddon, konungur Assýríu, flutti oss upp hingað.

3 Sóróbabel svaraði þeim og Jesúa og hinir aðrir göfugustu feður Ísraelfátanna: Vör og þér höfum ekkert saman að selda við bygginguna á vors Guðs húsi, því vör ætlum einir sameiginlega að byggja húsið Guði, Ísraels Drottni, eins og Sírus Persa konungur skipaði oss.

4 Og landsbúarnir leituðust við að

tálma starfi Gyðinganna og föla þá frá að byggja.

5 Líka keyptu þeir nokkra ráðgjafa, til að gjöra þeirra fyrirætlan að engu alla æfídaga Sírusar Persa konungs, þangað til Dárius kom til ríkis í Persalandi.

6 Á ríkisstjórnardögum Ahasverusar, í byrjun stjórnar hans, rituðu þeir ákæru gegn innbúunum í Júdeu og Jerúsalem.

7 Á dögum Artaxerxis rituðu Bislam, Mitridates, Tabeal og aðrir hans menn til konungsins, en bréfið var skrifað með arameiskum bókstöfum og á arameiska tungu.

8 Rehúm, konungsins umboðsmaður, og skrifari hans, Símsaí, skrifuðu bréf um Jerúsalem til Artaxerxis, sem þannig hljóðaði:

9 Eg Rehúm, konungsins umboðsmaður, og Símsaí, skrifari, og aðrir þeirra embættisbræður, frá Dína, Afarsatka, þeir frá Tarfela, Persalandi, þeir frá Areka, þeir frá Babilon og þeir frá Súsa og Daharn, og þeir frá Elam,

10 Og hinar aðrar þjóðir, sem sá mikli og viðfrægi Osnafar fluttu burt og setti niður í borginni Samaría, og hinu megin Evfrats og í Kanaan.

11 Þannig hljóðaði bréfið, sem þeir sendu til hans, til Artaxerxis konungs; þínir þjónar, mennirnir fyrir handan Evfrat, og í Kanaan.

12 Það sè konúnginum vitanlegt, að Júðarnir, sem fóru upp eptir frá þér til vor, þeir eru komnir til Jerúsalemsborgar og seztir að í þeim óeirðarfulla og vonda stað, og eru múrar hennar þegar fullgjörðir og grundvöllur hennar lagður.

13 Nú má konúngurinn vita, að verði sá staður upp bygður og múrar hans fullgjörðir, mun hvorki skattur, gjald nè tollur verða borgaður, og loksins verða konúnginum til hnekkis.

14 Nú með því vör höfum mála vörn af konúgi, og oss scemir ekki að horfa á skaða konúgs, þá höfum vör sent og látið konúnginn vita þetta,

15 Svo að hann leiti í fornritum ríkisins, og munu menn þá finna í ritum þessum, og komast að raun um, að staður þessi er staður óróa-

samur og konúnginum og landinu hættulegur, og að upphlaup hefir þar verið gjört af þegnum þínum í fornöld, þess vegna hefir þessi staður verið niður brotinn.

16 Vær látum þess vegna konúnginn vita, að ef að staður þessi verður upp bygður og múrar hans fullgjörðir, þá mun landareignin hinu megin fljótsins (Eufkrat) ekki framar verða þín eign.

17 Konúngurinn sendi aptur sinn úrskurð til Rehúm, sem var konúngsins jarl, og Símsaí skrifarans, og til hinna annara embættisbræðra hans, til þeirra, sem bjuggu í Samaría, og til hinna annara fyrir handan fljótið: friður og heilsan!

18 Bréf yðar, sem þér senduð til vor, hefir mér verið lesið í minni áheyrn,

19 Og eg hefi skipað, að menn leiti, og þeir hafa fundið, að staður þessi frá fornöld hefir sýnt konúnginum mótþróa og uppreisn og verið gjarn á að ganga undan hlýðni við hann,

20 Og að voldugir konungar hafa verið í Jerúsalem og höfðingjar yfir öllu landinu hinu megin fljótsins, og skattur, gjöld og tollar verið þeim goldnir.

21 Út gefið þess vegna þá skipan, að menn þessir hætti og byggji ekki þenna stað, þángað til úrskurður verður gefinn af mér.

22 Og verið varkárir í því að breyta út af þessu, svo að þetta verði ríkinu ekki til tjóns.

23 Nú sem þetta bréf Artaxerxis konúngs kom til Rehúms og Símsaí skrifarans, og þeirra embættisbræðra, fóru þeir í skyndingu til Jerúsalem til Gyðinganna, og hindruðu þá með valdi og herliði.

24 Og jafnskjótt var hætt við bygginguna á Drottins húsi í Jerúsalem, og þessi tálman varaði alt að öðru ríkisstjórnarári Dáriusar Persa konúngs.

5. KAPÍTULI.

Spámennirnir Haggái og Sakkarías hvetja til að halda áfram byggingu mustisins og er Dáriusi skrifað um það.

OG spámaðurinn Haggái og spámaðurinn Sakkarías Iddóson töluðu í Ísraels Guðs nafni til Gyð-

inganna, sem voru í Júdeu og í Jerúsalem.

2 Og jafnskjótt bjuggu þeir Sórbabel Sealtielsson og Jesúa Jósadaks-son sig til og fóru að byggja Drottins hús í Jerúsalem og Guðs spámenn með þeim, sem aðstoðuðu þá.

3 Á þeim tíma kom til þeirra Tatnaí, landshöfðinginn hinu megin fljótsins, Star-Bosnaí og þeirra embættisbræður, og mæltu svo feldum orðum við þá: hver hefir skipað yður, að byggja þetta hús og fullgjöra þenna múr?

4 Síðan sögðum vér þeim enn framar, hver væru nöfn þeirra manna, sem bygðu þessa byggingu.

5 En auga Drottins var yfir öldúngum Gyðinganna, og ekki hindruðu þeir þá, þángað til úrskurður Dáriusar kom, þá bréf kom aptur til þeirra.

6 Þannig hljóðar bréfið, sem að Tatnaí landshöfðingi hinu megin fljótsins, og Star-Bosnaí og þeirra félagar frá Afarsaka, sem er fyrir handan fljótið, sendu til Dáriusar konúngs.

7 Bréfið sendu þeir til hans, og var þannig í því skrifað: hvers kyns heill Dáriusi konúngi!

8 Það sè konúnginum hér með gefið til vitundar, að vér höfum ferðazt til Júdeuskattlands, til húss hins mikla Guðs, og er það upp bygt af stórum steinum, og bjálkar veggjanna tilbúnir, og vinna menn kostgæfilega að verkinu, og verður því vel framgengt.

9 Jafnframt spurðum vér öldúngana og mæltum þannig við þá: hver hefir gefið yður þá skipan, að byggja þetta hús og að fullgjöra þess múra?

10 Líka spurðum vér þá um nöfn sín, til að kunngjöra þér þau, og svo að vér gætum skrifað nöfn þeirra, sem eru í tölu þeirra fyrirliða,

11 Og var inntak svars þess, er þeir gáfu, á þenna hátt: vér erum dyrkendur Guðs himinsins og jarðarinnar, og byggjum það hús, sem fyrri hefir bygt verið fyrir mörgum árum, og bygði það voldugur Ísraels konungur og umgirti það.

12 En eftir að forfeður vorir höfðu egnt Drottin himinsins til reiði, ofurseldi hann þá í hendur

Nebúkadnesars, konúgs í Babel, hins kaldeíska, sem niður braut þetta musteri og flutti fólkid til Babýlonar.

13 En á fyrsta ári Sýrusar, konúgs í Babýlon, út gaf Sýrus konúgur þá skipan, að byggja þetta Guðs musteri.

14 Og einnig kerin, sem til heyrðu guðshúsi, sem voru úr gulli og silfri, sem Nebúkadnesar hafði tekið úr musterinu, sem var í Jerúsalem, og flutt til goðahofsins í Babýlon, þau lét Sýrus konúgur taka út úr musterinu í Babýlon, og voru þau fengin í hendur Sesbasar að heiti, sem hann setti þar til landshöfðingja.

15 Og hann sagði honum: tak þessi ker, far þú upp þangað og flyttu þau í musterið, í Jerúsalem, og bygðu guðshús á sínum stað.

16 Jafnsnart fór þessi Sesbasar og lagði grundvöll til þessa guðshúss í Jerúsalem, og upp frá þeim tíma og alt hingað til höfum vér verið að byggja, en höfum enn þá ekki lokið því.

17 Og nú, ef konúginum svo þóknast, þá láti hann leita í fjárhirzlu konúgsins, sem er í Babýlon, hvort ekki er svo, að boðorð sè út gengið frá Sýrusi konúgi, að byggja þetta guðshús í Jerúsalem, og láti konúgurinn oss svo vita vild sína.

6. KAPÍTULI.

*Darius gefur leyfi til áframhalds byggingarinnar
Musterið er vígt.*

SÍÐAN út gaf Darius konúgur skipan, að leitað væri í ritsafni því, sem lagt hafði verið til geymslu, þar sem fjárhirzlan er í Babýlon.

2 Og fundu menn í Ekbatana, konúgssetrinu í skattlandinu Medú, handrit, og stóð þar í þessi minnisgrein rituð:

3 Á fyrsta ári Sýrusar konúgs út gaf Sýrus þá skipan: hús Drottins í Jerúsalem skal upp byggja til musters, og skulu förnfóringar tíðkast á þeim stað og skal gjöra múra 60 álnir á hæð og 60 álnir á breidd.

4 Þrjú lög af stórum steinum og eitt lag af trè, og skal kostnaðinn taka úr fjárhirzlu konúgs.

5 Líka skal þeim kerum í Guðs húsi, sem eru úr gulli og silfri, sem

Nebúkadnesar flutti úr musterinu í Jerúsalem til mustersins í Babýlon, skila aptur og flytja þau til mustersins, sem er í Jerúsalem, til síns fyrri staðar, og færa þau í guðshús.

6 Þess vegna skuluð þér, Tatnai landshöfðingi hinu megin fljótsins, Star-Bosnai og yðar embættisbræður frá Afarsaka, sem að eru hinu megin fljótsins, nú halda yður þar frá.

7 Skuluð þér láta menn (í friði) vinna að þessu guðshúsi; yfirmenn Gyðinganna og öldungar þeirra mega byggja hús Drottins á sínum fyrri stað.

8 Því næst gjöri eg þá skipun um þá aðstoð, er yður ber að veita öldungum Gyðinganna til byggingar þessa guðshúss; af eignum konúgsins, það er: tekjum af landinu hinu megin (fljótsins) skal kostnaðinn tafarlaust taka handa mönnunum til þessa, svo verkið ekki dragist.

9 Og það sem með þarf, naut, hrúta og lömb til brennifórna handa himinsins herra, hveiti, salt, vín og víðsmjör, eptir fyrirsögn prestanna í Jerúsalem, það skal láta þeim í tó dag eptir dag án tafar,

10 Svo að Drottni himinsins verði frambornar förnir til sætleiksilms, og beðið verði fyrir lífi konúgsins og sona hans.

11 Sömuileiðis hefi eg boðið, að ef sá er nokkur, sem breytir á móti þessari skipun, þá skuli taka þjálfka úr húsi hans, reisa upp, og krossfesta hann á honum, og hús hans þess vegna verða að moldarrúst.

12 En sá Guð, sem þar býr, hann fyrirfari sérhverjum þeim konúgi og þjóð, sem út rættir hönd sína til að breyta þessu eður rífa, niður brjóta þetta guðshús í Jerúsalem; eg Darius hefi gefið þetta boðorð, að menn kostgæfilega fullnægi því.

13 Tatnai landshöfðingi hinu megin fljótsins og Star-Bosnai og þeirra félagar hlýddu þessu kostgæfilega, vegna þessa boðskapar Dariusar konúgs.

14 Og öldungar Gyðinganna höldu áfram byggingunni og fékk það góðan framgång eptir spádómi spámannsins Haggaí og Sakkariasar íddóssonar, og bygðu þeir og luku byggingunni

eptir boði Guðs Ísraels, og eptir skipan Sýrusar og Daríusar og Artaxerxis, Persa-konunga.

15 Og var húsi þessu lokið á þriðja degi í mánuðinum Adar á sjötta ríkisstjórnarári Daríusar konungs,

16 Og höldu Ísraelsmenn, prestarnir og Levítarnir og hinir aðrir af hinum herleiddu, vígsluhátíð þessa guðshúss með fögnuði,

17 Og fram báru sem vígsluförn þessa guðshúss hundrað naut, tvö hundruð hrúta, fjögur hundruð lömb, og 12, geithafra, sem syndaförn fyrir alla Ísraelsmenn, eptir Ísraels ættkvísla tölu.

18 Og settu presta eptir ákveðinni röð og Levíta eptir ákveðinni röð til guðspjónustunnar í Jerúsalem eptir fyrirsögn Mósis bókar.

19 Þeir, sem úr herleiðingunni voru komnir, höldu páska á fjórtánda degi í fyrsta mánuðinum.

20 Því að prestarnir og Levítarnir, hver og einn þeirra, hafði hreinsað sig, svo þeir voru allir hreinir, og þeir slátruðu páskalambinu fyrir alla þá, sem í útlegðinni höfðu verið, fyrir bræður þeirra, prestana, og fyrir sig.

21 Síðan neyttu Ísraelsmenn, sem úr útlegðinni voru komnir, og allir, sem höfðu aðskilið sig frá hinum óhreinu þjóðum landsins á meðal þeirra, til að leita Drottins, Ísraels Guðs.

22 Síðan höldu þeir í sjö daga hátíð hinna ósýrðu brauða með fögnuði, því Guð hafði glatt þá, og sneri hjarta Assýríu konungs til þeirra, til að styrkja hendur þeirra við byggingu guðshúss, Guðs Ísraels.

7. KAPÍTULI.

Esra fer skriflega skipan hjá Xerxes til gjaldkerans, að hann láti hann fá ýmislegt, er hann þurfi til guðspjónustunnar.

ARÍKISSTJÓRNARDÖGUM Artaxerxis, Persa konungs, var Esra uppi, sonur Serafa, sonar Asaría, sonar Hilkía,

2 Sonar Sallúms, sonar Sadoks, sonar Ahítúbs,

3 Sonar Amaría, sonar Asaría, sonar Meraíóts,

4 Sonar Serahía, sonar Ússí, sonar Búki,

5 Sonar Abísúgs, sonar Píneas, sonar Eleasars, sonar Arons, hins æðsta prests.

6 Þessi er sá Esra, sem fór frá Babelón, maður vel að sèr í Mósis lögum, sem Guð, Ísraels Drottinn, hefir gefið, og konungurinn veitti honum allar hans bænir, fyrir tilstilli Guðs, sem var yfir honum.

7 Líka fóru nokkrir af Ísraelsmönnum, og af prestunum og Levítunum og söngvurunum og dyravörðunum og musterspjónunum upp til Jerúsalem á sjöunda ári Artaxerxis konungs.

8 Og þeir komu til Jerúsalem á fimmta mánuði þessa sjöunda árs konungsins.

9 Því á fyrsta degi hins fyrsta mánaðar, þá var byrjuð ferðin frá Babelón, og á fyrsta degi hins fimmta mánaðar kom hann til Jerúsalem, fyrir hina góðu Guðs hönd, sem yfir honum var.

10 Því Esra hafði snúið sínu hjarta til að rannsaka lögmál Drottins og til að fram fylgja því og fræða Ísraelsmenn í lögum og rétti.

11 Þannig hljóðar bréfið, sem að konungurinn Artaxerxes fækk Esra, hinum vitra presti, sem var lærður í því, er við vèk boðorðum Guðs og setningum Ísraelsmanna:

12 Artaxerxes, konungur konunganna, (heilsar) Esra, hinum fróða presti í lögmáli Guðs himinsins.

13 Það er minn vilji, að sèrhver í ríki mínu af Ísraelslýð, bæði prestar og Levítar, sem fús er til að fara til Jerúsalem með þér, að hann fari.

14 Þess vegna, með því að þú ert sendur af konunginum og hans sjö ráðgjöfum, til að hafa umsjón yfir Júdeu og Jerúsalem eptir því lögmáli Guðs þíns, sem þú hefir í höndum,

15 Og til að flytja það silfur og gull, sem konungurinn og hans ráðgjafar sjálfviljuglega hafa gefið Ísraels Guði, sem er í Jerúsalem búandi,

16 Og alt silfur og gull, sem finnst í Babelóns skattlandi, og hinar sjálfviljugu gjafir fólksins, og prestanna sjálfviljugu gjafir til hússins Guðs þeirra í Jerúsalem;

17 Þá kaup kostgæfilega fyrir fê þetta, naut, hrúta og lömb, og þar tilheyrandi matfórnir og drykkjarfórnir og fram ber það á altarið, sem er í húsi yðvars Guðs í Jerúsalem.

18 Og það, sem þér og bræðrum þínum þóknast að gjöra við leifar silfursins og gullsins, þá gjörið, eins og Guði yðar þóknast,

19 Og kerin, sem þér munu verða fengin til guðsþjónustunnar í guðshúsi, þau skaltu aptur setja frammi fyrir Drottin í Jerúsalem;

20 En hitt annað, sem með þarf til útgjalds í húsi Guðs þíns, það skal taka úr konungs sjóði.

21 Eg, konungur Artaxerxes, gef þá skipan frá mér til allra gjaldkera, sem eru hinu megin fljótsins, að hvers sem presturinn Esra óskir, þessi vitringur í lögmáli Guðs himnanna, það skal tafarlaust veitast honum,

22 Alt að einu hundraði talenta silfurs, og alt að einu hundraði kórum af hveiti, og eitt hundrað bat víns, og eitt hundrað bat viðsmjör, en salt eptir velþóknan;

23 Alt, sem er samkvæmt boðum Guðs himinsins, það skal tafarlaust flytja til húss Guðs himnanna, svo að hann láti ekki reiði sína koma yfir ríki konungsins og hans afkomanda;

24 Og öllum yður sè vitanlegt, að á alla presta, Levíta, söngvara, dyra-verði, Levítanna þjóna og aðra helgidómsins þjóna, leyfist ekki að leggja toll, gjöld, eður skatt.

25 En þú, Esra! eptir þeirri þekkingu, sem þú hefir á Drottni þínum, þá set þú dómara og fógeta (svo þeir sèu gjörðarmenn á meðal als fólksins, sem er hinu megin við fljótið), af öllum þeim, sem kunnugir eru lögmáli Drottins, Guðs þíns, en uppfroð þá, sem í því eru fákunnandi.

26 Og sérhver, sem ekki er hlýðinn lögmáli Drottins þíns og konungsins, á þá skaltu leggja hegninga, er samboðin sè því, sem hann hefir gjört, annaðhvort til dauða, eður til útleððar, eður til fjárútláta, eður til myrkvastofu.

27 Lofaður veri Guð, Drottinn feðra vorra, sem blès konúnginum því í

þrjóst, að gjöra dýrðlegt hús Drottins í Jerúsalem,

28 Og sem hneigði til mín náð konungsins, ráðgjafa hans, höfðingja og hershöfðingja;

29 En eg fram fylgdi verkinu fyrir aðstoð Guðs Drottins, er yfir mér var, og eg saman safnaði hinum helztu af Israelsmönnum til að fara með mér upp eptir.

8. KAPÍTULI.

Ferð Esra til Jerúsalem.

ÞESSIR eru þeir helztu af ættfeðrunum, sem létu rita nöfn sín í ættartölubækurnar, og sem upp eptir fóru með mér þegar Artaxerxes konungur sat að ríkjum í Babelon.

2 Af Pineasars afkomendum Gersom, af Ítamars afkomendum Daniel, af Davíðs afkomendum Hattus.

3 Af afkomendum Sehanía, og af Faross afkomendum Sakkaría, og karlmenn, sem með honum voru, töldust eitt hundrað og fimmtíu.

4 Af Fahat Móabs afkomendum Elióenai Serahíason, og með honum tvö hundruð karlmanna.

5 Af afkomendum Sehanía, sonar Jahasiels, og með honum þrjú hundruð af karlmönnum,

6 Og af afkomendum Adíns Ebed, sonur Jónatans, og með honum fimmtíu karlmanna.

7 Af Elams afkomendum Esaías Athalíason, og með honum sjötigir karlmanna.

8 Af Safatía afkomendum Sebadía Míkaelsson, og með honum áttatíu karlmanna.

9 Af Jóabs afkomendum: Óbadía Jehíelsson, og með honum tvö hundruð og átján karlmenn.

10 Af afkomendum Selómíts: sonur Jósífa, og með honum eitt hundrað og sextíu karlmanna.

11 Af Bebaí afkomendum Sakkaría Bebasíson, og með honum tuttugu og átta karlmenn.

12 Af Asgads afkomendum Jóhanan Hakatansson, og með honum eitt hundrað og tíu karlmenn,

13 Og loksins af Adóníkams afkomendum, og eru þessi nöfn þeirra: Elífelet, Jegúel, Semaía, og með þeim sextíu karlmanna.

14 Af Bigvaís afkomendum Útaí og Sabbúd, og ásamt þeim sjötíu karlmanna.

15 Þessum saman safnaði eg við fljót það, er rennur til Ahava, og lágum þar í herbúðum í þrjá daga, og sem eg gaf gaum að fólkinu og prestunum, þá fann eg þar eingan af Leví afkomendum ;

16 Eg sendi þess vegna Elíeser, Ariel, Semaía, Elnatan, Natan, Sakkaría, Mesúllam þá helztu, Jóaríb og Elnatan, fróða menn ;

17 Og eg lét skipan út ganga til Iddó, hins göfugasta manns, í heraðinu Káfíea, og eg lagði þeim orð í munn, er þeir skyldu segja við Iddó og bræður hans, sem voru helgidómsins þjónar á þessum stað, að hann útvegaði oss þjónustumenn handa guðshúsi.

18 Fyrir tilstilli Guðs vors, hins góða, sem var yfir oss, sendu þeir oss Serebía, vitran mann, af Mahelí afkomendum, son Leví, son Ísraels, ásamt sonum hans og bræðrum, átján ;

19 Hasabía, og með honum Jesaía af Merarí afkomendum, ásamt sonum hans og bræðrum, tuttugu ;

20 Af helgidómsins þjónum, sem Davíð og hans höfðingjar höfðu sett til að þjóna Levítunum, tvö hundruð og tuttugu, sem allir voru nefndir með nafni.

21 Síðan lét eg boða þar föstu við fljótið Ahava, til þess að vèr skyldum auðmýkja oss fyrir Guði vorum, og biðja hann um farsæla ferð fyrir oss, börn vor og allar vorar eigur,

22 Því eg fyrirvarð mig að biðja konúnginn um her og riddaralið oss til verndar fyrir óvinum á leiðinni, því vèr höfðum sagt konúnginum, að Guðs hönd væri yfir öllum þeim, sem leituðu hans til hins góða, en máttur hans og reiði yfir öllum, sem yfirgæfu hann.

23 Vèr föstuðum þess vegna og báðum til Guðs vors, og hann böenheyrði oss.

24 Síðan tók eg tólf frá, af hinum helztu prestum : Serebía, Hasabía, og tíu af þeirra bræðrum með þeim ;

25 Og eg út vóg þeim silfur og gull og ker, gafur húss Guðs vors, sem

konúngurinn hafði gefið og hans ráðgjafar og hans gæðingar og allur Ísrael, sem var þar nálægur ;

26 Og eg vóg í hendur þeirra silfur, sex hundruð og fimmtíu talentur, og silfurker fyrir hundrað talentur, og hundrað talentur í gulli,

27 Könnur af gulli, tuttugu þúsund darkemona jafngildi, tvö ker af eir, sem voru næsta fögur og viðlíka metin og gull ;

28 Og eg sagði við þá : Þèr eruð Guði helgaðir, og einnig eru kerin helgidómur, og silfrið og gullið eru sjálfviljugar gjafir til Guðs, Drottins fedra yðvarra.

29 Vakið og varðveitið þetta, þángað til þèr vegið það aptur út í augsyn hinna æðstu presta og Levítanna og hinna helztu ættfedra Ísraels í Jerúsalem, í höllum guðshúss.

30 Prestarnir og Levítarnir tóku við silfrinu og gullinu og kerunum eptir vigt, til að flytja það til Jerúsalem til húss Guðs vors.

31 Á tólfsta deginum í hinum fyrsta mánuði lögðum vèr upp frá ánni Ahava á leið til Jerúsalem, og verndaði Guðs vors góða hönd oss fyrir óvina höndum og launsátrum.

32 Þegar vèr vorum komnir til Jerúsalem, hvildumst vèr þar í þrjá daga,

33 En á fjórða deginum seldum vèr silfrið, gullið og kerin í musteri Guðs vors eptir vigt í hendur Meremóts, sonar Úríá prests, og Eleasars, sonar Þíneasars, sem var honum við hönd, og Levítanna Jósabads Jesúasonar og Nóadía Binnúísonar, sem þeim voru við hönd,

34 Með tölu og vigt á öllu, og var vigtin samstundis upp skrifuð.

35 Utlagarnir, sem nú komu heim aptur, færðu Ísraels Drottni brennifórnir, tólf naut fyrir allan Ísrael, níutigi og sex hrúta, sjötigi og sjö lömb tólf hafra sem syndaför ; öllu þessu var Guði fórnað.

36 Síðan fengu þeir boðorð konúngsins í hendur landshöfðingjum hans og lendum mönnum hinu megin fljótsins, og veittu þeir fólkinu og guðshúsi aðstoð sína.

9. KAPÍTULI.

Ísraelsmenn, jafnvel prestar og Levítar, höfðu tekið sér útlendar konur. Esra hryggist af þessu, rifur klæði sín og gjörir bæn sína til Guðs.

ÞEGAR öllu þessu var lokið komu höfðingjarnir til mín og sögðu: Ísraels lýður og prestarnir og Levítarnir hafa ekki haldið sér frá þjóðum þeirra landa, sem óhreini eru, frá Kananítum, Hetítum, Feresítum, Jebúsítum, Ammonítum, Móabítum, Egypzkum og Amórítum.

2 Því þeir og synir þeirra hafa átt dóttur þeirra, og samblandað hinum helga réttstofni við landsins innbúa, og nokkir af höfðingjunum og yfirmönnum hafa orðið fyrstir til þess.

3 Þegar eg heyrði þetta, reif eg kyrtil minn og yfirhöfn, reytti hár af höfði mér og skegg og sat frá mér minninn.

4 Nú söfnuðust, til mín allir, sem óttuðust orð Ísraels Guðs, sakir misgjörðar útlegðarmannanna; en eg sat óttasleginn alt til kveldfórnar (-tímans).

5 Þegar að kveldfórinni var komið, stóð eg upp frá föstu minni með rifnum kyrtli og yfirhöfn, fella á kné og fórnadi höndum mínum til Guðs, Drottins míns.

6 Og eg sagði: Guð minn! eg fyrirverð mig og blygðast mín að upplýpta til þín, Drottinn minn! augliti mínu, því syndir vorar taka upp yfir höfuð vor, og eru svo miklar, að þær ná til himins.

7 Alt frá dögum feðra vorra vorum vér í mikilli sekt alt til þessa dags og vegna vorra synda erum vér ofurseldir, konungar vorir og prestar vorir, í hönd konunga hinna annara landa, undir sverðið, til myrkvastofu, herfánga og blygðunar, eins og á þessum degi.

8 Og nú fyrir skemstu er miskun veitt af Guði Drottni vorum, þar eð hann hefir látið eptir verða leifar af oss og veitt oss fótfesti á hinum heilaga stað, svo að Guð vor upp lýsti vor augu og lèti oss litla stund lifna við aptur í ánaud vorri.

9 Því ánaudugir erum vér, og í ánaud vorri hefir Guð vor ekki yfirgefið oss, heldur hneigt til vor ráð

Persa konunga, svo þeir þyrmdu lífi voru, svo að vér feingjum upp bygt hús Guðs vors og víðrætt rústir þess, og gáfu oss umgirtan stað í Júda og í Jerúsalem.

10 En hvað eigum vér nú að segja, vor Guð! eptir alt þetta? Því vér höfum yfirgefið þín boð,

11 Sem þú hefir gefið oss fyrir hönd þinna þjóna, spámannanna, er þú sagðir: Það land, sem þér farið að vinna, er orðið óhreint vegna skurðgoðadýrkunar landsbúa, vegna víðarstygdar þeirrar, sem þeir hafa fyllt það með frá einu landshorni til annars, með sínum saurugleika.

12 Þess vegna skuluð þér ekki gefa dóttur yðar sonum þeirra, og synir þeirra ekki taka sér dóttur yðar, og ekki skuluð þér æfinlega leita þeirra sælu og velvegunar, svo að þér verðið voldugir og fáið að njóta landsins gæða, og eptirlátið það sonum yðar æfinlega úr því.

13 Eptir að nú alt þetta er kenið yfir oss, vegna vorra vondra verka og vorra miklu yfirsjóna (því þú, Drottinn vor, hefir auðmýkt oss minna, heldur en vorar syndir hafa til unnið, og sömuleiðis veitt oss frelsan),

14 Hvort skyldum vér þá snúa aptur, til að rjúfa þín réttindi og tengjast hjúskaparböndum við þessar óhæfuþjóðir? munt þú ekki reiðast oss og því nær gjöreýða oss, svo einginn verði eptir og frelsist?

15 Guð, Drottinn Ísraels! þú ert réttlátur, því enn þá til þessa dags hefir þú eptir skilið leifar af oss; sjá! vér stöndum fyrir þínu augliti í vorum ávirðingum, því vegna þeirra fær einginn staðizt fyrir þér.

10. KAPÍTULI.

Gyðingarnir láta frá sér hinar útlendu konur og börn þau, er þeir höfðu við þeim átt.

OG sem nú Esra bað og játaðist grátandi og féll fram fyrir framan Drottins hús, þá safnaðist til hans mikill skari Ísraelsmanna, karlar og konur og börn, og grét (þá) fólkið mikillega.

2 En Sehanía Jehíelsson, af Elams afkomendum, svaraði og sagði við Esra: vér höfum syndgað móti

Drottni, að vèr tókum oss útlendar konur af þessa lands þjóðum; nú er þess vegna von um Ísrael (að hann bæti sig).

3 Og nú skulum vèr gjöra sáttmála við Drottin vorn, að reka burtu allar konur og börn þeirra, eptir ráðum herra míns og þeirra, sem óttast skipanir Guðs vors, svo að lögunum verði hlýtt.

4 Statu nú upp, því þetta liggur þèr á herðum, og vèr viljum hjálpa þèr, vertu sterkur og framkvæm þetta.

5 Og Esra stóð upp, og tók eið af prestahöfðingjunum, Levítunum og öllum Ísrael, að þeir vildu gjöra, eins og sagt var, og þeir sóru.

6 Og Esra tók sig upp frá guðshúsi og gekk til herbergis Elíasíbs, sonar Jóhanans, þangað gekk hann og neytti hvorki brauðs nè drakk vatn, því hann var hryggur sakir misgjörðar þeirra, sem úr útlegðinni höfðu komið;

7 Og hann lét boða í Júdeu og Jerúsalem á meðal allra þeirra, er úr útlegðinni voru komnir, að þeir skyldu saman safnast í Jerúsalem;

8 Og sérhver, sem ekki kom innan þriggja daga eptir ráðstöfun höfðingjanna og öldúnganna, að allar hans eigur skyldu falla til helgidómsins, og hann skyldi útilokast frá samkundu hinna, sem úr útlegðinni komu.

9 Og allir menn af Júda og Benjamín (ættkvísl) saman söfnuðust í Jerúsalem innan þriggja daga þetta var í hinum níunda mánuði, en á tuttugasta degi mánaðarins, og alt fólkíð sat á flötum fyrir framan guðshús, skjálfandi vegna skipunarinnar og vegna stórrígningarinnar;

10 Og presturinn Esra stóð upp og sagði til þeirra: þèr hafið breytt sviksamlega í því, að taka yður útlendar konur, svo þóttist við sekt Ísraels;

11 Og gjöríð nú yðar játningu fyrir Guði, Drottni fedra vorra, og gjöríð hans vild og skiljið yður frá þjóðum landsins og frá hinum útlendu konum.

12 Og allur sá samankomni mágur

svaraði og sagði með hárrí röddu: þannig, sem þú hefir sagt, ber oss að breyta;

13 En fólkíð er margt, og rígningatími, og hefir ekki þrek til að standa úti, og þetta er ekki eins eður tveggja daga starf, því þeir eru margir, sem hafa syndgað í þessu efni.

14 Látið því sjá, og setjið yfirmenn yfir allan söfnuðinn, og sérhver í vorum borgum, sem hefir tekið útlenda konu, hann mæti á tilteknum tíma, og með honum öldúngar sérhverrar borgar og hennar dómendur, alt þangað til að reiði Guðs vors fyrir þessa sök snýst frá oss.

15 Einúngis Jónatan, sonur Asahels, og Jahesia Tikvasonur mótmæltu þessu, og Mesúllam og Sabtaí Levíti stóð með þeim.

16 En þeir, sem úr útlegðinni voru komnir, gjörðu (eins og sagt var), og völdu þeir Esra prest og nokkra menn, þá helztu ættfeður í hverri ætt, alla með nöfnum, og höldu þeir samkomu sína á fyrsta degi hans tíunda mánaðar, til að rannsaka þetta mál,

17 Og var út kljád um alla þá menn, sem tekið höfðu útlendar konur, á fyrsta degi í hinum fyrsta mánuði.

18 Meðal afkomenda prestanna fundust þessir að hafa tekið útlendar konur; af sonum Jesúa Jósadaks-sonar og hans bræðra: Maeseía og Elieser og Jaríb og Gedalía.

19 Og þessir lofuðu með handsali að láta frá sér konur sínar, og þeir fram báru hrút til fórnar fyrir ávirðingu sína.

20 Af Immers afkomendum: Hananí og Sebadía.

21 Af afkomendum Harams; Maeseía, Elía, Semaía, Jehíel, og Ussía.

22 Af Fahúrs afkomendum: Elíóenal, Maeseía, Ísmael, Nathanael, Jósabad og Elasa.

23 Og á meðal Levítanna: Jósabad, Símei, Kelaía (sem líka heitir Kelíta), Fetahía, Júda og Elieser.

24 Af söngvurunum Elíasíb, af dyra-vörðunum Sallúm, Telem og Úrí.

25 Af Ísrael, af Faross afkomendum: Kamía, Jísíja, Malkía, Míjaman Eleasar, Malkía, Benaja.

26 Af Elams afkomendum: Matanía,

Sakkaría, Jehíel, Abdí, Jerímót og Elía.

27 Af Satthús afkomendum : Elíó-
enaí, Elíasib, Matthanía, Jeremót,
Sabad og Asísa.

28 Af Bebaí afkomendum : Jóhanan,
Hanania, Sabbai og Atai.

29 Af Bani afkomendum : Mesúllam,
Mallú, Adaísa, Jasúb, Seal og Ramót.

30 Af Fahat Móabs afkomendum :
Adna, Heal, Benaía, Maeseía, Matt-
hanía, Besaleel, Binnúi og Manasse.

31 Af Haríns afkomendum : Elieser,
Jisía, Malkía, Semaía, Símeon,

32 Benjamín, Mallú, Semaría.

33 Af Hasúms afkomendum : Mat-
naí, Mattata, Sabad, Elífelet, Jeremaí,
Manasse, Símeí.

34 Af Bani afkomendum : Maedaí,
Amram, Uel,

35 Benaía, Bedía, Kelúhí,

36 Bania, Meremót, Elíasib,

37 Matthanía, Matnaí, Jaasaí,

38 Bani, Binnúi, Símeí,

39 Selamía, Natan, Adaísa,

40 Maknadbai, Sasai, Sarai,

41 Asarel, Selemía, Semaría,

42 Sallúm, Amaría, Jósef.

43 Af Nebós innbúum : Jeiel, Matt-
hitia, Sabad, Sebina, Jaddai, Jóel,
Benaía.

44 Allir þessir höfðu tekið sér
útlendar konur, og nokkrar af þeim
höfðu syni alið.

NEHEMÍA BÓK.

1. KAPÍTULI.

*Nehemía frétir Gyðinganna bágu kríngumstædur í
Jerúsalem, og biður Guð að hjálpa sér til, að
verða þeim til liðs hjá Persa konungi.*

ORÐ (gjörningar) Nehemía Haka-
lasonar. Og það bar við í
mánudinum kislev tuttugasta árið,
að eg var í Súsan, höfuðstaðnum.

2 Og Hananí kom þangað, einn af
mínum bræðrum, hann og nokkrir
menn frá Júdeu, og eg spurði hann
um Gyðingana, sem af komust, þá
sem eptir urðu af hinum herteknu,
og um Jerúsalem,

3 Og þeir sögðu mér: leifar þær,
er eptir urðu af hinum herteknu þar
í landinu, eru í miklum bágingum og
fyrirlitningu, og múrar Jerúsalems
eru niður brotnir og borgarhlið
hennar brend í eldi.

4 Og þegar eg heyrði þetta, þá sat
eg og grét og var hryggur marga
daga, og eg fastaði, og eg gjörði bæn
mína til himnanna Guðs.

5 Og eg sagði: ó minn Guð! himn-
anna Drottinn! þú mikli og óttalegi,
sem gætir loforða og náðar við þá,
sem elska og varðveita þín boð;

6 Lát eyra þitt til vor hneigjast og
þín augu vera opin, svo þú heyrir
bæn þjóns þíns, sem eg ber fram

fyrir þig daga og nætur, sakir Ísraels-
sona, þinna dýrkenda; eg meðkenni
syndir Ísraelsmanna, sem þeir hafa
drýgt móti þér, einnig eg og hús
föður míns höfum syndgað.

7 Vær höfum brugðid vor heit við
þig og ekki gætt þeirra boða, laga og
rættinda, sem þú birtir þjóni þínum
Móses;

8 Minstu nú þess, er þú birtir þjóni
þínum Móses, er þú sagdir: þér
munuð syndga, en eg mun tvístra
yður á meðal þjóðanna,

9 Svo að þér snúið yður til mín og
gætið minna rættinda og gjörði þau;
þó að útlegðarmenn yðar væru undir
hinu yzta himinsins skauti, þá mundi
eg safna þeim þaðan og leiða þá til
þess staðar, sem eg hef úttalið, til
þess að nafn mitt búi þar.

10 Því að þínir þjónar eru þeir og
þitt fólk, sem þú frelsaðir með mætti
þínum, hinum mikla, og þinni voldugu
hendi,

11 Ó! drottinn minn! hneig eyra
þitt að bœnum þjóns þíns, og að
bæn þjóna þinna, sem hneigðir eru
til að óttast þitt nafn; farsæl nú þjón
þinn í dag og lát honum hlotnast að
finna meðaumkvan hjá manni þessum.
Eg var þá byrli konungs.

2. KAPÍTULI.

Artaxerxes skipar Nehemía, að fara til Jerúsalem og byggja upp staðinn og hlada upp aptur múrana.

OG það bar við í mánuðinum nísan tuttugasta árs Artaxerxis konungs, að vín stóð fyrir framan hann, og eg tók vínið og rétti að konunginum, og ekki var eg hryggur ásýndum;

2 En konungurinn segir við mig: Því er andlit þitt svo sorgbitið? Þú ert þó ekki sjúkur? ekki er þetta annað en hugsýki. Og eg varð mjög hræddur,

3 Og sagði til konungsins: konungurinn lífi lengi; hví skyldi ekki andlit mitt vera syrgjandi, þar eð borgin, þar sem forfeður mínir eru grafnir, er niðurbrotin og hennar hlið brend í eldi.

4 Og konungurinn sagði við mig: hvers æskirðu þá, og eg féll fram fyrir himnanna Guði.

5 Og eg sagði við konunginn: ef að það er konunginum gefðelt og þér geðjast að þjóni þínum (þá er það ósk mín), að eg verði sendur til Júdeu, til borgar þeirrar, þar sem forfeður mínir eru greptraddir, svo að eg fái bygt hana upp.

6 Og konungurinn sagði við mig og drottningin, sem sat hjá honum: hvað löng ætli að ferð þín verði? og hve nær ætli þú komir aptur? Og konunginum þóknaðist að senda mig, og til tók tímann, vissan tíma.

7 Síðan sagði eg við konunginn: ef það er konunginum þóknanlegt, þá mætti fá mér bréf til landshöfðingja skattlandanna fyrir handan Evfrat, að þeir beini mér, þángað til eg kemst til Júdeu,

8 Og bréf til Asafs, umsjónarmanns hins konunglega skemtiskógar, að hann láti mig fá við, til að byggja borgarhlið höfuðstaðarins, þar sem musteríð stendur og til borgarmúrsins og til þess musteris, hvert ferðinni er heitið. Þetta veitti konungurinn mér vegna Guðs góðu handar, sem var yfir mér.

9 Og eg kom til landshöfðingjanna hinu megin fljótsins, og fékk þeim bréf konungsins; konungurinn hafði

líka sent með mér herforingja og riddara.

10 En þá Sanballat, sem var ættadur frá Hóron, og Tobía þjón hans frá Ammoníu heyrdðu þetta, mislíkaði þeim þetta mjög svo mikið, að sá maður, skyldi koma, sem leitaði hagsmuna Ísraelssonum.

11 Þá eg kom til Jerúsalem og hafði verið þar þrjá daga,

12 Stóð eg upp um nóttina, eg og fáeinir menn með mér, og ekki auglýsti eg það fyrir neinum, sem Guð hafði blásið mér í brjóst að framkvæma í Jerúsalem, og ekki var nokkur skepna með mér, nema skepna sú, sem eg reið,

13 Og eg fór út af dalshlíðinu um nóttina og til höggorma-brunnins og til mykjuhliðsins og eg skoðaði Jerúsalems múra, sem voru niður rifnir og hlið þeirra í eldi brend.

14 Síðan fór eg til brunnhliðsins og til fiskivatns konungsins; þá var ekki lengur vegur fyrir skepnuna, sem eg reið.

15 Síðan gekk eg upp í dalinn um nóttina og skoðaði múrinn, og sneri svo aptur og kom til dalhliðsins, og sneri svo heim.

16 Ekki vissu yfirmennirnir, hvert eg hafði farið nè hvað að hafzt, því að þá hafði eg enn ekkert opinberað Gyðingunum nè prestunum, nè höfðingjunum, nè forstöðumönnum, nè öðrum, sem að verkinu unnu.

17 En þá sagði eg við þá: þér sjáið nú þau báginði, sem vèr erum kommir í að Jerúsalem er lögð í auðn og hlið hennar í eldi brend; komið! og skulum vèr nú byggja upp Jerúsalems múra, að ekki verðum vèr framar til minkunar.

18 Og eg sagði þeim frá Guðs góðu hönd, sem yfir mér hafði verið og líka frá orðum konungsins, er hann mælti við mig, og þeir sögðu: vèr viljum taka oss upp og byggja; og þeir tóku hug í sig til þessa góðverks.

19 En er Sanballat frá Hóron, og Tobía, sá ammonítiski þjón, heyrdðu þetta, og sá arabiski Gesem, þá höfðu þeir oss að spotti og fyrirlitu oss og sögðu: hvað er þetta, er þér hafið fyrir stafni? ætlið þér að gjöra upp-reisu á móti konunginum?

20 En eg svaraði þeim og sagði við þá: Drottinn himnanna, hann mun láta oss þetta takast, því vèr, hans þjónar, búumst nú til og ætlum að byggja, en þér eigið ekkert hlutskipti eður rétt eða minnismarki í Jerúsalem.

3. KAPÍTULI.

Borgarmúrarnir eru aptur upp byggðir.

OG Elíasib, æðsti presturinn, og prestarnir, bræður hans, bjuggust til og byggðu upp fjárhliðið, og þeir vígðu það og settu þar í vængjahurðir, og alt að turninum Mea vígðu þeir það, já, alt til Hananels turns.

2 Við hliðina á honum byggðu Jeríkósmenn, og við aðra hlið hans byggði Sakú Imarison.

3 Fiskihliðið byggðu synir Senaa og settu þar dyra-umbúnað, vængjahurðir, ásamt lokum og slagbröndum.

4 Og við hliðina á þeim endurbætti Meremót, sonur Úría, sonur Hakúsar; og við hliðina á þeim endurbætti Mesúllam, son Barakía, sonar Mesesabels, og við hliðina á þeim endurbætti Sadok Baanasson,

5 Og við hliðina á þeim þeir frá Tekóa, en höfðingjar þeirra vildu ekki beygja háls sinn, til að þjóna herra þeirra.

6 Hið gamla hlið endurbætti Jójada, sonur Pasea, og Mesúllam Besóðjason, og þeir settu þar dyra-umbúnað, vængjahurðir, lokur og slagbranda.

7 Og við hliðina á þeim byggði Malatía frá Gíbeon og Jadon frá Meratan ásamt öðrum frá Gíbeon og Mispa, úr umdæmi landshöfðingjans fyrir handan fljótið.

8 Við hina hliðina á þeim endurbætti Ússiel Harhajúson, einn af gullsmíðunum, og við hlið hans endurbætti Hananía smyrslagjörari, Jerúsalem hafði verið hlíft alt að breiða borgarvegnum.

9 Og við hliðina á þeim endurbætti Refaía Húrsson, umráðamaður yfir helmíngi landsins í kring um Jerúsalem.

10 Við hliðina á þeim endurbætti Jedaía Harúmaðsson, andspœnis húsi sínu, og við hliðina á honum endurbætti Hattús, sonur Hasabnía.

11 Hinn partinn endurbætti Malkía

Harúmaðsson og Hasúb Fahat Móabs-son og bakaraofnsturninn.

12 Við hliðina á honum endurbætti Sallúm Hallóhesson, umráðamaður yfir helmíngi landsins í kring um Jerúsalem, hann og dóetur hans.

13 Dalhliðið endurbætti Hanún og Sanóas innbúar; þeir byggðu það og settu í það vængjahurð og lokur og slagbranda, og þúsund álnir af borgarveggnum alt að mykjuhlíðinu.

14 Mykjuhlíðið endurbætti Malhía Rehabsson, umráðamaður yfir Bet-Haharemsheðaði; hann byggði það og í það vængjahurðir, lokur og slagbranda.

15 Brunnhliðið endurbætti Sallúm, sonur Kólhoss, umráðamaður yfir Mispahæðaði; hann byggði það og þakti það og setti í það vængjahurðir, lokur og slagbranda, sömuleiðis múr Sílóa vatnsveitinga, hjá aldingarði konúngsins, alt að tröppunum, þar sem gengið er niður úr Davíðs borg.

16 Næst eptir hann endurbætti Nehemía Asbúksson, umráðamaður yfir helmíngi af Betsúrheðaði, Davíðs gröf gagnvart og alt að fiskivatninu, sem hafði verið gjört, og til húss hinna sterku.

17 Við hliðina á honum endurbættu Levítarnir Rehúm Banison; við hliðina á honum lét Hasabía, umráðamaður yfir helmíngnum af heðaðinu Keíla endurbæta af síns heðaðs mönnum;

18 Eptir hann endurbættu bræður þeirra Bavaí Henadadsson, umráðamaður hins helmíngsins af Keíla;

19 Við hliðina á honum endurbætti Eser Jesúason, umráðamaður yfir Mispa, annan hluta andspœnis upp-gáginum upp í vopnahrizluna á horninu;

20 Eptir hann endurbætti með miklu kappi Barúk Sabbáison, annan hluta frá horninu, alt að dyrunum á Elíasíbs húsi, hins æðsta prests;

21 Eptir hann endurbætti Meremót, sonur Úría, sonar Hakkos, hinn hlutann frá dyrunum á Elíasíbs húsi til endans á því;

22 Eptir hann byggðu prestarnir þar úr nágreinnu;

23 Eptir hann endurbættu Benjamín og Hasúb andspœnis þeirra

húsum ; eptir þá endurbœttu Asaría, son Maeseía, sonar Ananía, hjá húsi sínu ;

24 Eptir hann endurbœtti Binnúi, sonur Henadads, annan hluta, frá húsi Asaría alt að horninu til turnsins þar.

25 Falal Ússaíson andspœnis horninu og turninum, sem gengur út frá húsi konungsins, sem er hjá forbyrgi myrkvastofunnar ; og eptir hann bygði Fíðala Farosson.

26 En þjónar helgidómsins bjuggu á hæðinni, sem er andspœnis vatnshliðinu austanvert frá hinum framstandandi turni.

27 Eptir hann endurbœttu þeir frá Tekóa annan hluta, frá hinu mikla framstandandi hliði, alt að veggj hæðarinnar.

28 Fyrir ofan hestahliðið endurbœttu prestarnir, sérhver andspœnis sínu húsi.

29 Næst eptir þá Sadok Immersson, gegnt sínu húsi ; eptir hann Samaía Seaníason, vörður hliðs þess, sem er gegnt sólaruppgöngu ;

30 Eptir hann Hananía Selemíason, og Hanún, sá sjötti meðal Selefssona, annan hluta ; eptir hann endurbœtti Mesúllam Barakíason andspœnis sínu herbergi.

31 Eptir hann endurbœtti Malkía Sorfíson alt að húsi helgidómsins þjóna og kaupmanna, andspœnis varðmannaturninum alt að herberginu á hornturninum ;

32 Á millum þessa herbergis og fjárhliðsins endurbœttu gullsmiðirnir og kaupmennirnir.

4. KAPÍTULI.

Nábúafjóðir spottast að borgarveggjahleðslunni, og leitast við að tálma henni.

OG það bar við, þegar Sanballat heyrði, að vör bygðum borgarveggina, þá brann hann af reiði, og eirði því mjög illa, og gjörði gys að Gyðingunum :

2 Og hann mælti við landa sína og höfðingjana í Samaría : hvað er það, sem þessir veslings Gyðingar hafa fyrir stafni ? á að leyfa þeim það ? munu þeir ætla að færa skátrunarfórnir ? eða af ljúka verkinu í dag ? ætli þeir gjöri lifandi steinana í

öskuhrúgunni, þar eð þeir þó eru brunnir ?

3 Og Tobía, Ammoníti, stóð hjá honum, og hann sagði : já ! það, sem þeir byggja, ef að refur stigi á það, mundi hann sundra steinum múrveggja þeirra.

4 Heyr oss, vor Guð ! hversu vör erum smánaðir, lát smáanir þeirra koma aptur yfir þeirra eigin höfuð, og gjör þá hertekna í landi útlegðarinnar.

5 Hyl ekki misgjörð þeirra og af má ekki synd þeirra fyrir áugum þínum, því þeir hafa áreitt þá, sem voru að byggja.

6 Vör bygðum nú alla borgarveggina, og var nú öllum veggjunum lokið, alt að helmíngi. Fólkið hafði góðan huga á verkinu.

7 Og þegar að Sanballat og Tobía ásamt Arabíumönnum, Ammonítum, og þeim frá Asdod heyrðu, að Jerúsalems múrveggir aptur voru upp bygðir og hlaðið var upp í skörðin, þá urðu þeir mjög reiðir ;

8 Og þeir tóku sig allir saman um, að fara og færa Jerúsalem ófrið á hendur og leggja hana í auðn.

9 En vör gjörðum bæn vora til Guðs vors, og höldum vörð nótt og dag móti þeim.

10 Nú sögðu Gyðingarnir : kraptar þeirra, er bera, veikjast, og rústirnir eru miklar ; vör getum ekki bygt borgarveggina.

11 En óvinir vorir sögðu : ekki skulu þeir vita það, og ekki sjá það, fyrr en vör erum mitt á meðal þeirra og brytjum þá niður í strá og gjörum enda á verkinu.

12 En með því að Gyðingarnir, sem bjuggu í grend við þá, komu og sögðu oss tíu sinnum frá öllum stöðum, hvaðan þeir ætluðu að snúast á móti oss,

13 Þá setti eg fyrir neðan á vissum stað á bak við borgarveggina, þar sem þurrhent var, þar setti eg fólkið eptir ættkvíslum, með sverðum sínum, skotspjótum og bogum.

14 Og eg leit eptir öllu, og gekk fram og sagði til hinna heldri og yfirmannanna og hins annars af fólkinu : ekki skuluð þér óttast þá ! minnizt heldur Drottins, hins mikla

og óttalega, og berjizt fyrir bræður yðar, sonu yðar, konur yðar og heimili yðar.

15 Og þegar óvinir vorir heyrðu það, að vèr vorum orðnir þessa vísir, og að Guð hafði ónýtt þeirra ráðagjörðir, snèrum vèr oss að því, að fullgjöra borgarveggjum, hver til sinnar vinnu.

16 Og upp frá þessum degi starfaði helmíngur sveina minna að veggjunum, en hinn helmíngurinn hélt á skotspjótum, skjöldum, bogum og brynjum, en yfirmennirnir stóðu á bak við fólkið.

17 Þeir, sem bygðu múrana, og þeir, sem settir voru yfir þá, sem byrðar báru, unnu verk sitt með annari hendiinni, en með hinnari heldu þeir á skotspjóti.

18 Hver og einn byggingarmanna var gyrtur sverði, og bygðu svo, en lúðursveinninn var hjá mér.

19 Og eg sagði við hina heldri, við yfirmennina og við hina aðra af fólkinu : verkið er mikið og stórgert, og vèr höfum tvístrað oss um borgarveggina langt hver frá öðrum ;

20 Hvar helzt þèr heyrð lúðurhljóminn, þangað skulud þèr safnast ; Guð vor mun berjast fyrir oss.

21 Vèr unnum nú að verki voru, og hélt helmíngur þeirra á skotspjótum, alt frá morgunroðans uppgöngu til þess stjórnmurnar upp komu.

22 Sömuileiðis sagði eg um sömu mundir við fólkið : hver og einn með þjónum sínum sè á nóttunni inni í Jerúsalem, svo að þeir á næturnar sèu oss til varnar, en á daginn að vinna ;

23 Og ekki fór eg nè ættingjar mínir, eða sveinar mínir, nè varðmenn mínir, úr klæðum vorum ; hver og einn hafði skotspjót sitt og vatn.

5. KAPÍTUL.

Nehemía bannar okur. Tók sjálfur eingin laun, en hélt jafnvel marga á sínum kosti.

EN nú varð óp fólksins og kvennanna mikið yfir bræðrum þeirra, Gyðingunum.

2 Þeir voru til, sem sögðu : vèr eigum sonu og dætur, og vèr erum margir, og vèr verðum að fá korn, svo vèr fáum etið og lifað.

3 Þar voru og þeir, er sögðu : akra vora, vingarða, og hús vor höfum vèr veðsett, svo vèr fengjum korn í húngrinu.

4 Og einnig voru þeir, sem sögðu : vèr höfum lánað peninga upp á akra vora og vingarða í skatt handa konunginum,

5 Og þó er vort hold eins og hold bræðra vorra, og vor börn eins og þeirra börn, og sjá ! vèr megum selja syni vora og dætur í ánaud, og sumar af dætrum vorum eru ánaudugar, og ekkert er í vorri hendi ; akrar vorir og vingarðar eru annara eign.

6 Þá reiddist eg mjög, er eg heyrði óp þeirra og þessi þeirra orð,

7 Og eg hugleiddi þetta með sjálfum mér, og eg deildi á hina heldri yfirmenn og sagði við þá : takið þèr okur, hver af bræðrum sínum ? Og eg kallaði saman fjölmenna samkomu móti þeim,

8 Og sagði við þá : vèr höfum eptir mætti keypt lausa bræður vora, Gyðingana, sem seldir voru heiðingjunum, en þèr viljið selja bræður yðar ; eiga þeir nú að selja sig oss ? en þeir þögðu við og gátu eingu svarað.

9 Síðan sagði eg : ekki er það gott, sem þèr hafið gjört, og áttuð þèr ekki að ganga í ótta Guðs vors, eða blygðast yðar fyrir þjóðunum, sem eru yðar óvinir ?

10 Einnig hefi eg, bræður mínir og sveinar látið þá fá silfur og korn. Látam oss gefa þeim upp þessa skuld !

11 Eg bið yður ? skilið þeim aptur í dag ökrum þeirra og vingarðum, víðsmjörsviðargörðum og húsum þeirra, og hundraðasta parti silfursins, kornsins, vinsins og víðsmjörnsins, sem þèr hafið okrað af þeim.

12 Og þeir svöruðu : vèr viljum skila því aptur og ekki heimta af þeim ; vèr viljum gjöra, eins og þú hefir sagt ; og eg kallaði á prestana og tók eið af þeim, að breyta þessu samkvæmt.

13 Eg hristi líka klæðafald minn og sagði : þannig burt hristi líka Guð hvern þann mann, sem ekki heldur þetta, reki frá heimili hans og eignum hans, og hann skal verða hrakinn og

alslaus! þá kallaði öll samkoman: veri það svo! og þeir vegsömuðu Guð, og fólkið gjörði, eins og fyrir var mælt.

14 Upp frá þeim degi, þá konúngurinn setti mig til landshöfðingja í Júdalandi, frá Artaxerxis konungs tuttugasta til þrítugasta og annars árs, í tólf ár, naut eg og bræður mínir ekki landshöfðingja borðeyris,

15 En hinir fyrri landshöfðingjar, sem á undan mér voru, höfðu lagt þungt ok á fólkið, og tóku af því korn og vín, og þar að auk 40 sikla silfurs. Sveinar þeirra drottnuðu einnig yfir fólkinu; en ekki breytti eg þannig; því eg óttaðist Guð.

16 Líka vann eg að borgarveggja-byggingunni, og ekki keyptum vér heldur akurlendi, og allir sveinar mínir söfnuðust þess vegna þangað, til að þjóna að byggingunni.

17 Og Gyðingarnir og yfirmennirnir, hundrað og fimmtíu manns, komu til mín frá Þjóðunum, sem bjuggu í kring, auk þeirra manna, sem sátu við mitt borð.

18 Og það, sem daglega var matreitt, var eitt naut, sex feitar sauðkindur, en fuglar voru matreiddir handa mér; á tíu daga fresti (var og fært mér) allra handa vín í nægtum, en alt fyrir það krafði eg ekki landshöfðingjaborðeyris, því álögur þungar lágu á fólki þessu.

19 Minnstu mín, Guð minn! til hins góða, als, sem eg hefi gjört fyrir fólk þetta.

6. KAPÍTULI.

Nehemía fer umflúið ráðabrigg óvinanna gegn honum.

OG það bar til þegar Sanballat heyrði þetta, og Tobía og Gesem sá arabíski og aðrir vorir óvinir heyrðu, að eg hefði bygt upp múrinn, og að skörð væru ekki framar orðin í honum, (einúngis hafði eg enn þá ekki sett í hliðin),

2 Þá sendi Sanballat og Gesem boð til mín og lét segja mér: látum oss koma saman í einu af þorpunum í dalnum Ónó, en þeir ætluðu að gjöra mér ilt.

3 Eg sendi til þeirra sendiböða, er skyldi segja þeim: eg hefi mikið starf fyrir hendi og get ekki komið;

ætti verkið að bíða þess vegna, að eg slægi slöku við það og færi niður til ykkar?

4 Fjórum sinnum sendu þeir til mín með þessum skilaboðum, og eg sendi þá aptur með sömu orðum.

5 Og Sanballat sendi í fimmta sinni til mín svein sinn með sömu skilaboðum og fékk honum opið bréf.

6 Í því var ritað: sú fregn berst hjá (nábúa-)þjóðunum, og Gasmú segir, að þú og Gyðingar hafðið uppreisn í hyggju; þess vegna byggir þú borgarveggina, og að þú girnist að verða konungur þeirra; svona segja þeir.

7 Sömuleiðis, að þú hafir sett spámennt, til að gjöra það hljóðbært um þig í Jerúsalem og segja: "hann er konungur Gyðinga." Þessi orðrómur mun nú berast til konungsins; kom nú þess vegna, svo vér sameiginlega getum talast við um þetta.

8 Eg sendi aptur til hans og lét segja honum: ekki er þetta þannig, sem þú segir, því að af eigin hugþótta hefir þú þetta upp spunnið.

9 Því að þeir vildu allir gjöra oss hrædda, og hugsuðu: þeir munu láta hendurnar falla frá verkinu og hætta við svo búíð. En styrk nú hendur mínar (ó Guð!).

10 Eg gekk út til húss Semaía, sonar Deleía, sonar Mehetabels, sem hafði innilokað sig, og hann sagði: látum oss sameiginlega fara inn í gudshús, mitt inn í helgidóminn, og látum oss loka dyrum helgidómsins, því nokkrir eru á leiðinni til að myrða þig, og þeir koma í nótt til að fyrirfara þér;

11 Og eg svaraði honum: hvert ætti maður, eins og eg, að flýja, og hver er sá af mínum líkum, er gengið geti inn í helgidóminn, og haldið lífi? eg fer ekki.

12 Og eg virti hann fyrir mér, og sjá! ekki hafði Guð sent hann, til þess að hann spáði fyrir mér, heldur höfðu Tobía og Sanballat keypt hann.

13 Þess vegna var hann keyptur, að eg skyldi verða hræddur og gjöra þannig og syndga, og það skyldi verða þeim tilefni til íls umtals, svo þeir gætu brigzlað mér.

14 Minnstu, Drottinn minn! Tobía og Sanballats, eptir sem aðferð þeirra

verðskuldar, og líka spákonunnar Njóadiu og hinna annara spámanna, sem leitust við að hræða mig.

15 Og þeir luku við múrinn hinn tuttugasta og fimmta elúl, eptir fimmtíu og tvo daga.

16 Og þegar allir óvinir vorir spurðu þetta, þá urðu allar þær þjóðir, sem byggju í kring, óttaslegnar, og þær rýrnudu mikið í sínum eigin augum, því þær þektu nú, að það kom frá Guði vorum, að vör fengum unnið þetta verk.

17 Um þessar mundir skrifuðu margir gófgir menn Gyðinganna bréf, og létu þau fara til Tobía, eins og líka frá Tobía komu bréf til þeirra :

18 Því að margir í Gyðingalandi höfðu svarið honum eið, því að hann var dótturmaður Sekanía Arahssonar, og Jóhanan sonur hans hafði gengið að eiga dóttur Mesúllams Barakía-sonar.

19 Líka töluðu þeir margt gott um hann við mig og báru honum aptur orð mín, en Tobía skrifaði bréf til að hræða mig.

7. KAPÍTULI.

Nehemía lætur setja varðmenn í borgarhlíðin og upp á múrana. Finnur skýrslu um þá, sem komið höfðu með Sóróbabel.

OG þegar vör vorum búnir að byggja múrinn, bjó eg líka um borgarhlíðin og setti hliðaverði og verði á borgarveggjunum og Levíta ;

2 Og eg setti Hananí, bróður minn, og Hananía, vígisins yfirmann, yfir Jerúsalem, því hann var maður trúr og óttaðist Drottin mörgum fremur.

3 Og eg sagði við þá : ekki skal lúka upp hliðum Jerúsalems, fyrri en sólin er hátt á lofti, og meðan þér standið þar hjá, skal hurðunum loka og þær vera læstar ; sömuleiðis skuluð þér setja Jerúsalemsborgara sem varðmenn, hvern þar, sem hann á vörður að vera, sérhvern andspœnis sínu húsi.

4 En staðurinn var mikill að ummáli og stór, en fólkið fáment í honum, og eingin hús uppbyggð.

5 Þá blés Guð mér því í brjóst, að eg saman safnaði höfðingjunum og yfirmönnum og fólkinu til manntals

eptir ættum. Eg fann manntal þeirra eptir ættum, sem fyrst höfðu farið upp til Jerúsalem, og eg fann þar ritað :

6 Þessir eru þeir, sem komu úr herleiðingunni, sem Nebúkadnesar, konungurinn í Babel, hafði flutt burtu ; þeir, sem sneru aptur til Jerúsalem og Júdalands, hver til sinnar borgar.

7 Þeir, sem komu með Sóróbabel : Jesúa, Nehemía, Asaría, Raamía, Nahamani, Mardókaí, Bilkán, Misaret, Bigvaí, Nehúm og Baana. Þessi er tala Israelsmanna :

8 Faros afkomendur : tvö þúsund, eitt hundrað, sjötíu og tveir.

9 Sefatías afkomendur : þrjú hundruð, sjötíu og tveir.

10 Aras afkomendur : sex hundruð, fimmtíu og tveir.

11 Fahat Móabs afkomendur af Jesúa og Jóabs ætt : tvö þúsund, átta hundruð og átján.

12 Elams afkomendur : eitt þúsund, tvö hundruð fimmtíu og fjórir.

13 Sathúsars afkomendur : átta hundruð, fjörutíu og fimm.

14 Sakáis afkomendur : sjö hundruð og sextíu.

15 Binnúís afkomendur : sex hundruð, fjörutíu og átta.

16 Bebaís afkomendur : sex hundruð, tuttugu og átta.

17 Asgads afkomendur : tvö þúsund, þrjú hundruð, tuttugu og tveir.

18 Adóníkams afkomendur : sex hundruð, sextíu og sjö.

19 Bigvaís afkomendur : tvö þúsund, sextíu og sjö.

20 Adíns afkomendur : sex hundruð, fimmtíu og fimm.

21 Aters afkomendur og það af ætt Hiskía : níutíu og átta.

22 Hasúms afkomendur : þrjú hundruð, tuttugu og átta.

23 Besaís afkomendur : þrjú hundruð, tuttugu og fjórir.

24 Harífs afkomendur : eitt hundrað og tólf.

25 Ættaðir frá Gíbeon ; níutíu og fimm.

26 Ættaðir frá Betlehem og Netófa : eitt hundrað, áttatíu og átta.

27 Ættaðir frá Anatót : eitt hundrað tuttugu og átta.

28 Ættaðir frá Asmavet : fjörutíu og tveir.

29 Ættaðir frá Kirjat-Jearím, Kerífa og Beerót : sjö hundruð, fjörutíu og þrír.

30 Ættaðir frá Rama og Geba : sex hundruð, tuttugu og einn.

31 Ættaðir frá Mikmas : eitt hundruð, tuttugu og tveir.

32 Ættaðir frá Bethel og Aí : eitt hundruð, tuttugu og þrír.

33 Nebos afkomendur : fimmtíu og tveir.

34 Elams afkomendur : eitt þúsund, tvö hundruð, fimmtíu og fjórir.

35 Haríms afkomendur : þrjú hundruð og tuttugu.

36 Ættaðir frá Jeríkó : þrjú hundruð, fjörutíu og fimm.

37 Ættaðir frá Lydda, Hadíd og Ónó : sjö hundruð, tuttugu og einn.

38 Senaas niðjar : þrjú þúsund, níu hundruð og þrjátíu.

39 Prestar, afkomendur Jedaía, af ætt Jesúa : níu hundruð, sjötíu og þrír.

40 Immers afkomendur : eitt þúsund, fimmtíu og tveir.

41 Fasúrs afkomendur : eitt þúsund, tvö hundruð, fjörutíu og sjö.

42 Haríms afkomendur : eitt þúsund og seytján.

43 Levítar, afkomendur Jesúa, Kadmiels, Baní og Hódavía : sjötíu og fjórir.

44 Söngvarar af Asafs afkomendum : eitt hundruð, fjörutíu og átta.

45 Dyraverðir, afkomendur Sallóms, Aters, Talmons, Ahúbs, Hatíta, Sóbais : eitt hundruð, þrjátíu og átta.

46 Helgidómsins þjónar, afkomendur Síha, Hasúfa, Tabaóts,

47 Keros, Síga, Fadóns,

48 Lebana, Hagaba, Salmaí,

49 Hanans, Giddels, Gahars,

50 Reaja, Resíns, Nekúda,

51 Gasams, Ussa, Fasca,

52 Besaí, Meúníms, Nafsíms,

53 Bakúbs, Harhúfa, Harhúrs,

54 Baslits, Mehída, Harsa,

55 Barkos, Sissera, Tama,

56 Nesía, Hatífa.

57 Enn frammar afkomendur Sótaís, Sóferets, Perída,

58 Jaela, Darkons, Giddels,

59 Sefatía, Hattíls, Fókerets, Hasebaíms, Amóns.

60 Allir helgidómsins þjónar, og afkomendur Salómans þræla : þrjú hundruð, níutíu og tveir.

61 Þessir eru þeir, sem fóru frá Telmelak, Tel-Harsa, Kerúb, Addon og Immer til Jerúsalem, en gátu ekki skýrt frá ætt fedra sinna, eða afkomendum þeirra, hvort þeir voru (komnir) af Ísrael.

62 Afkomendur Delaías, Tobía, Nekóda, sex hundruð, fjörutíu og tveir ;

63 Og af prestunum, afkomendur Habaía, Hakos og Barsillai (sem hafði tekið sér konu af dætrum Barsillai frá Gílead), og hann var nefndur eptir nafni þeirra.

64 Þessir leituðu að ættartölu sinni, en gátu ekki fundið hana, og þess vegna voru þeir útilokaðir frá prestaembættinu.

65 En sá persiski landshöfðingi sagði við þá : menn neyti ekki af hinu heilaga í helgidóminum, fyrri en búið er að setja prest fyrir Urim og Túmmím.

66 Allur mágurinn samtals, fjörutíu þúsundir, þrjú hundruð og sextíu,

67 Auk þeirra þjóna og ambátta, sem voru sjö þúsund, þrjú hundruð, þrjátíu og sjö. Þar að auki höfðu þeir tvö hundruð, fjörutíu og fimm söngvara af körlum og konum ;

68 Sjö hundruð, þrjátíu og sex hesta ; tvö hundruð, fjörutíu og fimm múla.

69 Fjögur hundruð, þrjátíu og fimm úlfalda ; sex þúsund, sjö hundruð og tuttugu asna.

70 Og nokkrir af ættkvíslanna yfirmönnum gáfu til fyrirtækisins ; landshöfðinginn gaf til samskotseyrisins í gulli þúsund darkemona, fimmtíu skálar, fimm hundruð og þrjátíu prestaklæðnaði.

71 Af ættkvíslanna yfirmönnum var lagt til þess gjalds, sem verja átti til verksins, tuttugu þúsundir darkemona í gulli, og tuttugu og tvær mínur í silfri.

72 Það, sem hitt af fólkinu gaf, var tuttugu þúsundir darkemona í gulli, tvær þúsundir silfurmínur, og sextíu og sjö prestanærkyrtlar.

73 Og nú bjuggu prestarnir, Levítarnir, dyraverðirnir, söngvararnir og aðrir af fólkinu, helgidómsþjónarnir og allur Ísrael, hver í sinni borg.

8. KAPÍTULI.

Esra les lögmálið fyrir fólkinu.

OG alt fólkíð safnaðist nú, eins og einn maður, á torgið, sem var andspenis vatnshliðinu, og mæltu við Esra hinn skriptlærða, að hann kæmi fram með lögmálsbók Mósis, sem Guð hafði sett Ísrael.

2 Og fram bar presturinn Esra, á fyrsta degi hins 7. mánaðar, lögmálið fyrir samkomuna, bæði karl og konu, og alla, sem vit höfðu á eptir að taka,

3 Og las það upp á torginu fyrir framan vatnshliðið frá birtíngu og alt til miðdegis, fyrir körlum og konum, og þeim, sem skilning höfðu, og allra eyru hneigðu sig að lögmálsbókinni.

4 Esra, hinn skriptlærði, stóð á háum trépalli, sem menn höfðu gjört til þess; en honum við hægri hlið stóðu Matitía, Sama, Anaía, Úría, Hilkía og Maeseía, en Fedaía, Misael, Malkía, Hasúm, Hasbúddana, Sakaría og Mesúllam við hans vinstri.

5 Sá skriptlærði Esra lauk upp bókinni í augsyn als fólksins, því hann stóð hærra en alt fólkíð, og þegar hún var opnuð, stóð alt fólkíð upp.

6 Og Esra lofaði Drottin, þann mikla Guð, og alt fólkíð svaraði: amen, amen! um leið og það fórnaði upp höndunum, beygðu sig og fella fram á sínar ásjónur til jarðar fyrir Drottin.

7 Jesúa, Baní, Serebíá, Jamín, Akúb, Sabtaí, Hódía, Maeseía, Klíta, Asaría, Jósabad, Hanan og Felaía og Levítarnir út þýddu lögmálið fyrir fólkinu, en fólkíð stóð kyrrt á sínum stað.

8 Og þeir lásu skýrt í Guðs lögmálsbók og gáfu útskýringar og út lögðu undir eins og þeir lásu.

9 Og Nehemía, sem var landshöfðingi, og Esra, sem var prestur og skriptlærður, og Levítarnir, sem kendu fólkinu, sögðu til gjörvals lýðsins: þessi dagur er helgaður Drottin, yðar Guði. Verið hvorki

syrgjandi nè grátandi! Því alt fólkíð grèt þegar það heyrði lögmálið.

10 Og hann sagði til þeirra: etið hið feita og drekkið hið sæta, og sendið skerf til þeirra, sem ekkert hafa tilbúið, því þessi dagur er heilagur fyrir Drottin vorum; verið ekki sorgbitnir; gleði í Guði er yðar styrkleiki.

11 Levítarnir þöggðu niður grát fólksins og sögðu: hættið þér að gráta, því þessi dagur er heilagur, verið því ekki sorgbitnir.

12 Og alt fólkíð fór nú til að eta og til að drekka, og sendu skerfi og höldu mikla gleðihátíð, því þeir höfðu skilið þau orð, er menn höfðu kunngjört þeim.

13 Deginum eptir söfnuðust yfirmenn ætta als fólksins, prestarnir og Levítarnir til Esra hins skriptlærða, til að skygnast inn í orð lögmálsins.

14 Og fundu þeir, að skrifað var í lögmálinu af Móses eptir Guðs skipan, að Ísraelsbörn ættu að búa í laufskálum á hátíðinni í sjöunda mánuðinum.

15 Þeir ættu að kunngjöra og boðskap láta út ganga um allar þeirra borgir og í Jerúsalem svo látandi: farið út til fjalsins og komið með viðsmjörsviðarblöð, viðsmjörsviðargreinir, myrtusviðargreinir, pálmaviðargreinir, og greinir af þettlaufgudum trjám, til að byggja laufskála, samkvæmt því sem fyrirskrifað er.

16 Fólkíð fór út og kom með þetta, og bjuggu þeir sér til laufskála hver á sínu þaki, og í forgörðum sínum, og í forgörðum Guðs húss, og á torginu við vatnshliðið og við Efraims-hlið.

17 Og allur múgurinn, sem aptur var kominn úr herleiðingunni, bygðu laufskála og bjuggu í laufskálum; því alt frá dögum Jósúa Núnssonar og alt til þessa dags, höfðu Ísraelsmenn ekki gjört það. Og varð þar mikil gleði.

18 Og menn lásu í lögmálsbók Guðs dag eptir dag, frá fyrsta deginum til hins síðasta. Þeir höldu hátíðina í 7 daga, og á 8. deginum hátíðarsamkomuna, eins og vera átti.

9. KAPÍTULI.

*Að afliðinni laufskálahátíðinni halda Ísraelsmenn
íðrunarhátíð lögmálsins.*

ATUTTUGASTA og fjórða deginum í þessum mánuði saman söfnuðust Ísraelsmenn með föstu og sekkjum og moldu yfir höfðum sér.

2 Og þeir skildu Ísraels niðja frá öllum útlendra afkomendum, og þeir stóðu upp og játuðu syndir sínar og feðra sinna syndir.

3 Og hver stóð upp á sínum stað; og menn lásu í lögmálsbók Guðs, Drottins þeirra, fjórða part úr deginum, og fjórða part af deginum gjörðu þeir játningu sína og fello fram fyrir Drottin, sinn Guð.

4 Og Jesúa og Baní og Kadmiel, Sebanía, Búnní, Serebía, Banní, Hananí stigu upp í røðupall Levítanna og ákölluðu með hárri röddu Drottin, þeirra Guð.

5 Levítarnir: Jesúa, Kadmiel, Baní, Hasabnía, Serebía, Hódía, Sebanía, Petabía, sögðu: rísið upp og vegsamið Drottin, yðar Guð, frá eilífd til eilífdar; menn vegsami þitt dýrðlega nafn, sem er upphafið yfir alla blessan og vegsaman!

6 Þú ert Drottinn, þú einn! þú hefir gjört himininn, já! himnanna himna og allan þeirra her, jörðina og alt, sem er á henni, höfn og alt, sem er í þeim, og þú gefur því öllu líf, og himnanna hersveitir beygja sig fyrir þér.

7 Þú ert Drottinn, Guð! sem hafðir velpóknan, á Abraham, og sem leiddir hann frá Úr í Kaldeu og gafst honum nafnið Abraham.

8 Þú fannst hjarta hans hreinskilið fyrir þínu augliti, og gjörðir sáttmála við hann, að gefa honum land Kananítanna, Hetítanna, Amóritanna, Feresitanna og Jebúsítanna, Girgesítanna, og afkomendum hans, og uppfyltir orð þín, því að þú ert réttlátur.

9 Þú sást neyð feðra vorra í Egyptalandi og heyrðir andvarpanir þeirra við Sefhafið.

10 Og þú gjörðir tákn og stórmerki á Faraó og á öllum hans þjónum og á öllu fólkinu í landi hans, því þú vissir, að þeir breyttu grimmðarlega

við þá, og þú tilbjóst þér stórt nafn, eins og á þessum degi.

11 Þú klaufst hafið fyrir þeirra augum, og þeir gengu mitt í gegnum hafið eins og á þurrlandi, en þeim, sem eltu þá, steyptir þú í öldurnar, eins og steinum í hið öflga vatn.

12 Á daginn leiddir þú þá með skýstólpa, og með eldstólpa á nóttunni, til að lýsa þeim á þeim vegi, er þeir skyldu fara.

13 Þú steigst niður á Sínaí fjall og talaðir frá himni við þá, og gafst þeim rétta dóma og staðfast lögmál, góða setninga og boðorð,

14 Og gjörðir þeim kunnugan þinn helga hvíldardag, og gafst þeim boðorð, setninga og lögmál fyrir hönd þjóns þíns Mósis.

15 Fæðu gafstu þeim frá himnum við hungri þeirra, og út leiddir vatn af hellunni handa þeim við þorsta þeirra, og þú bauðst þeim að koma, til að leggja undir sig landið, sem þú hafðir svarið að gefa þeim.

16 En þeir og fedur vorir urðu ofstopafullir og forhertir og hlustuðu ekki á þín boð,

17 Og tregðuðust við að hlýða, og ekki mintust þeir þinna dásemd-arverka, sem þú hafðir gjört við þá, forhertu sig, og í þeirra þverúð völdu yfirmenn til að leida þá aptur til þrældómsins. En þú, Guð fyrirgefningarinnar, ert náðugur og miskunsamur, lánglundarsamur og mikill að miskun, og yfirgafst þá ekki.

18 Jafnvel þá, er þeir höfðu gjört sér steiptan kálf, og sögðu: „Þetta er þinn guð, sem leiddi þig út af Egyptalandi,” og höfðust að stórar guðlastanir,

19 Þá yfirgafstu þá samt ekki á eyðimörkunni, vegna þinnar miklu miskunsemi. Skýstólpinn veik ekki frá þeim um daga, til þess að leida þá á veginum, nè eldstólpinn á nóttunni, til að lýsa þeim á þeim vegi, sem þeir áttu að fara.

20 Þinn góða Anda gafstu, til að gjöra þá vitra, og ekki hélzt þú manna frá munni þeirra, og veittir þeim vatn við þorsta þeirra.

21 Í fjórutíu ár annaðist þú þá á eyðimörkunni, svo þá ekkert skorti;

þeirra fót fyrntust ekki og þeirra fætur bólgnuðu ekki.

22 Þú gafst þeim konungsríki og þjóðir, og skiptir þeim hingað og þangað, svo þeir eignuðust landið Síhon, og land konungsins í Hesbon og land Oggs konungs í Basan.

23 Og gjörðir afkomendur þeirra svo marga, sem stjörnur á himni, og þú fluttir þá inn í það land, sem þú hafðir heitið fedrum þeirra, að þeir ættu að fara þangað og eignast það.

24 Og afkomendur þeirra komust þangað og eignuðust landið, og þeirra vegna lægðir þú þá, sem bjuggu í landinu; Kanaans menn gafst þú í þeirra hendur og konunga þeirra, og þjóðirnar í landinu, svo að þeir breyttu við þá, eins og þeir vildu.

25 Og þeir tóku rammbygðar borgir og feitt land, og eignuðust hús full af als konar gæðum, brunna úthöggna í steini, vingarða, viðsmjörsviðargarða og aldintrè, full matar. Þeir neyttu og urðu saddir og feitir og lifðu í sællífi sakir þinnar miklu góðgirni.

26 En þeir urðu þverbrotnir og þær óhlýðnir og köstuðu lögmáli þínu á bak sér aptur, og drápu spámenn þína, sem advöruðu þá, að þeir skyldu snúa sér til þín, og frömdu miklar smánanir.

27 Þá gafstu þá í hendur óvina þeirra, er þjáðu þá, en á tíma þrengingarinnar kölluðu þeir til þín, og þú heyrðir þá af hinnum ofan, og sakir þinnar miklu miskunsemi gafstu þeim frelsara, og þeir frelsuðu þá úr höndum óvina þeirra;

28 En þá þeir voru komnir til hvíldar, sneru þeir sér til að gjöra ilt fyrir þér; þá gafstu þá í hendur óvina þeirra, svo þeir, drottнуðu yfir þeim; þá sneru þeir sér og kölluðu til þín, og þú heyrðir þá frá himni ofan, og frelsaðir þá í mörg skipti sakir þinnar miskunar.

29 Þú áminntir þá inuilega, að þeir létu sér snúa til lögmáls þíns, en þeir gjörðust brokafullir og gáfu ekki gaum að boðum þínum, og syndguðu á móti lögmáli þínu; en sá maður, sem gætir þeirra, hann mun lifa; en þeir þverskölluðust, gjörðust harðsviðarir og hlýddu ekki,

30 En þú drógst (samt hegninguna)

í mörg ár, og áminntir þá með Anda þínum fyrir spámenn þína, en ekki snöru þeir eyrum sínum að því; þess vegna ofurseldir þú þá í hendur þjóðanna í löndunum;

31 En sökum þinnar mikillar miskunsemdar gjörðir þú ekki alveg út af við þá, eða yfirgafst þá, því þú ert, Guð, náðugur og miskunsamur.

32 Og nú, Guð vor! þú mikli, sterki og óttalegi Guð, sem gætir fyrirheita þinna og miskunseminnar, lát þér eigi litla sýnast alla armöðu þá, sem frá dögum hinna assýrisku konunga og alt til þessa dags hefir möett konungum vorum, yfirmönnum, prestum, spámönnum, og fedrum vorum og gjörvallri þjóð vorri.

33 Þú ert réttlátur í öllu, sem þú hefir látið koma yfir oss, þú hefir auðsýnt oss gæzku, en vör höfum breytt óguðlega;

34 Einnig konungar vorir, yfirmenn, prestar og fedur, hafa ekki heldur breytt eptir lögmáli þínu og ekki athugað boð þín og advaranir, með hverjum þú hafðir advarað þá,

35 Og ekki hafa þeir þjónað þér og ekki snúið sér frá sinni vondu breytui í konungstign sinni, í velgengninni, er þú úthlutaðir þeim, og í því viðlenda og frjósama landi, er þú veittir þeim.

36 Sjá! vér erum þrælar, og landið, sem þú gafst fedrum vorum, svo þeir nytu ávaxtanna og gæðanna, sjá! þar erum vér þrælar.

37 Margfaldan ágóða veitir það konungunum, sem þú hefir sett yfir oss vegna synda vorra; og þeir drottna yfir líkómum vorum og fænaði vorum, eptir eigin hugþótta, og vér erum í stórri neyð.

10. KAPÍTULI.

Fólkið ántýjar sáttmála sinn við Guð.

UM alt þetta gjörðum vér staðfastan sáttmála, og höfðingjar vorir, Levítar og prestar, innsigluðu hann.

2 Og þeir, er innsigluðu, voru þessir: Nehemía Tirsatíti, sonur Hakalía, og Sedekía,

3 Seraía, Asaría, Jeremía,

4 Pasúr, Amaría, Malkía,

5 Hattús, Sebanía, Mallúk,

6 Harím, Meremót, Obadía,

7 Daniel, Ginton, Barúk,

8 Mesúllam, Abía, Míamín,
9 Maasía, Bilgaí, Semaja ; þetta voru prestarnir.

10 En Levítar (voru þessir) ; Jesúa, sonur Asanía, Binnúí, einn af sonum Henadads, Kadmiél,

11 Og bræður þeirra : Sebanía, Hódía, Klíta, Pelaía, Hanan,

12 Míka, Rehób, Hasabía,

13 Sakúr, Serabía, Sebanía,

14 Hódía, Baní, Benínú.

15 Höfðingjar lýðsins voru : Pareos, Pahat, Móab, Elam, Satú, Baní,

16 Búní, Asgad, Bebaí,

17 Adónía, Bigvaí, Adín,

18 Ater, Himskía, Asúr,

19 Hódía, Hasúm, Besaí,

20 Harít, Anatót, Nevbaí,

21 Magpías, Mesúllam, Hesír,

22 Mesesabel, Sadok, Jadúa,

23 Platía, Hanon, Anaía,

24 Hósea, Hananía, Hasúb,

25 Halóhes, Píla, Sóbek,

26 Rehúm, Hasabna, Maeseía,

27 Ahía, Hanan, Anan,

28 Mallúk, Harím, Baena.

29 Og hinir af lýðnum, prestarnir, dyraverðirnir, Levítarnir, söngvararnir, helgidómsþjónarnir, og sérhver sá, sem hafði tekið sig frá þjóðum (heiðnu) landanna, til (hlýðni) við lögmál Guðs, konur þeirra, synir og dætur, sérhver skynugur og vitur

30 Gekk í flokk með sínum göfugari bræðrum, og í eið og swardaga (með þeim), að þeir vildu fylgja lögmáli Guðs, sem hann gaf fyrir hönd Mósis, þjóns síns, og halda og upp fylla öll boðorð Drottins, vors herra, og hans réttindi og setninga,

31 Og að vèr ekki skyldum gefa dætur vorar þjóðum landsins, og vèr ekki taka þeirra dætur handa sonum vorum ;

32 Og þegar lýðir landsins færðu oss varning og als konar korn til kaups, að vèr eigi skyldum taka við því af þeim á hvíldardegi, eða öðrum helgum dögum ; og að vèr skyldum láta sjöunda árið yrkingarlaust, og gefa upp allar skuldir.

33 Og vèr lögðum á oss það lögmál, árlega að gefa þriðjung sikils til þjónustuhúss Guðs vors,

34 Til skoðunarbrauda, stöðugra matfórna, stöðugra brennifórna á

hvíldardögum, á túnglkomuhátíðum og (öðrum) föstum hátíðum, og til þess, sem helgað er, og til syndafórna, til að forlíka fyrir Ísraelslýð og til als konar verks í húsi Guðs vors.

35 Og vèr vörpuðum hlutkesti um gáfurnar til brennivíðarins, prestarnir, Levítarnir og lýðurinn, eptir feðra vorra húsum, um að flytja hann til húss Guðs vors á ákveðnum tímum, ár eptir ár, til eldsneytis á altari Drottins, vors Guðs, eins og fyrir er mælt í lögmálinu.

36 Sömuleiðis (hètum vèr) ár eptir ár að koma með til húss Drottins frumgróða lands vors og aldinviðar,

37 Frumburði vorra sona og fænaðar, eins og skrifað er í lögmálinu, og að færa til húss Guðs vors, til prestanna, sem þjóna í húsi vors Guðs, frumburði nautpenings vors og smáfænaðar,

38 Og hið fyrsta af vorum upplýptingarförnum og ávöxtum allra trjáa, og að vèr af nýju víni og víðsmjöri skyldum færa prestunum í sali húss Guðs vors og Levítunum tíund af landi voru, því Levítarnir eiga að gjalda (aptur) tíund af hverri þeirri borg (sem liggur þar, sem) vèr höfum akuryrkju ;

39 Og presturinn, niðji Arons, skal vera hjá Levítunum, þegar þeir greiða tíundina ; því Levítarnir eiga að koma með tíundina af tíundinni upp til húss Guðs vors, til sala fjárhirzluhússins ;

40 Því til þessara sala skulu Ísraelsmenn og Levítarnir koma með upplýptingarförnir kornsins, hins nýja víns og víðsmjörs (þar eru þau helgu ker, prestarnir, sem þjónustunnar gæta, dyraverðirnir og söngvararnir), svo að vèr ekki yfirgefum hús Guðs vors.

II. KAPÍTULI.

Um það, hverjir bjuggu í Jerúsalem og þorpunum.

HÖFÐINGJAR lýðsins bjuggu í Jerúsalem ; en hinir af lýðnum vörpuðu hlutkesti (um það þannig), að einn af tíu tœki sér bústað í Jerúsalem, hinni helgu borg, en hinir níu (væru) í hinum stöðunum ;

2 Og lýðurinn blessaði þá, sem sýndu sig fúsa til að búa í Jerúsalem.

3 Þessir eru höfðingjar landsins, sem bjuggu í Jerúsalem. En í Júdalandsstöðum bjó hver á eigu sinni í sínum þorpum: Ísraelsmenn, prestarnir, Levítarnir, helgidómsþjónarnir og afkomendur þjóna Salómons.

4 Í Jerúsalem bjuggu af Júda og Benjamíns afkomendum: af afkomendum Júda: Ataía Úsíason, sonar Sakaríá, sonar Amaría, sonar Sefatía, sonar Mahelalels af afkomendum Peres,

5 Og Maeseía, sonur Barúks, sonar Kol-Hóses, sonar Hasaía, sonar Adaja, sonar Jójaríbs, sonar Sakaríá, sonar Salons.

6 Allir synir Peres samtals, sem bjuggu í Jerúsalem, voru fjögur hundruð, sextíu og átta, röskir menn.

7 En afkomendur Benjamíns voru: Sallú, sonur Mesúllams, sonar Jóeds, sonar Pedaja, sonar Kólaía, sonar Maeseía, sonar Ítiels, sonar Jesaja,

8 Og eptir hann Gabal, Sallal, níu hundruð, tuttugu og átta;

9 Og Jóel, sonur Síkrís, var yfirmaður þeirra, og Júda, sonur Senúa, var annar æðstur yfir borginni.

10 Af prestunum: Jedaía, sonur Jójaríbs, Jakín,

11 Seraja, sonur Hilkía, sonar Mesúllams, sonar Sadoks, sonar Merajóts, sonar Ahítóbs, umsjónarmanns guðshúss,

12 Og bræður þeirra, sem gjörðu það, sem gjöra þurfti í húsinu, als átta hundruð, tuttugu og tveir, og Adaía, sonur Jeróhams, sonar Pelafía, sonar Amísí, sonar Sakaríá, sonar Pashúrs, sonar Malkía,

13 Og bræður hans, höfðingjar ættfedra-(húsa), tvö hundruð, fjörutíu og tveir, og Amasaí, sonur Asarels, sonar Ahesaía, sonar Mesillemóts, sonar Immes,

14 Og þeirra bræður, en voru miklar hetjur, (als) hundrað, tuttugu og átta, og yfirmaður þeirra var Sabdíel, sonur Gedólíms.

15 En af Levítunum: Semaja, sonur Hasúb, sonar Asríkams, sonar Hasabía, sonar Búní;

16 Og af höfðingjum Levítanna: Sabtaí og Jósabab (sem settir voru), til að sjá um utanhússverk guðshúss,

17 Og Mathanía Mikkason, sonar

Sabdís, sonar Asafs, sem var fyrirlíði þeirra, er byrjuðu lofgjörðarsönginn, og Bakkúka næstur eptir hann af bræðrum hans, og Abda, sonur Sammúa, sonar Galals, sonar Jedútúns;

18 Allir Levítarnir í borginni helgu voru tvö hundruð, áttatíu og fjórir.

19 En dyraverðirnir voru: Akúb, Talmón og þeirra bræður, sem höldu vörð við hliðin, hundrað, sjötíu og tveir.

20 En hinir aðrir af Ísraelslýð, prestarnir og Levítarnir, bjuggu í öllum öðrum stöðum Júdalands, hver á eigu sinni.

21 En helgidómsþjónarnir bjuggu á hæðinni, og Síha og Gisfa voru settir yfir þá.

22 En umsjónarmaður Levítanna í Jerúsalem var Úsi Baníson, sonar Hasabía, sonar Mathanía, sonar Míka, afkomandi Asafs, fyrirlíði söngvaranna við þjónustuna í guðshúsi.

23 Því boðorð var af konúnginum gefið um þá, og víst kaup handa söngvurunum fyrir hvern dag;

24 Því Petaía, sonur Mesesabels, einn af afkomendum Seras Júda-sonar, var konúnginum við hönd í öllu því, sem lýðnum við kom.

25 Að því er snertir þorpin í löndum þeirra, þá bjuggu nokkrir af afkomendum Júda í Kirjat-Arba og þorpunum, sem undir hana liggja, og í Díbon og þorpum hennar, og Kapsel og hennar þorpum,

26 Og í Jesúa og Mólada og Bet-Palet,

27 Og í Hasar-Súal og Ber-Seba og þorpunum, sem undir hana liggja,

28 Siklag og Makóna og hennar þorpum,

29 Í En-Rimmon, Sóra, og Jarmút,

30 Í Sanóa, Adúllam og þeirra þorpum, í Lakís og landi hennar, í Aseka og undirliggjandi þorpum, og höfðu tjöld sín frá Ber-Seba allt til Hinnomsdals.

31 En Benjamíns afkomendur frá Geba bjuggu í Mikmas, Aja og Bet-El og hennar þorpum,

32 Í Anatót, Nób, Ananía,

33 Hasór, Rama og Gítaím,

34 Hadíd, Sebóím, Neballat;

35 Lód og Onó, og í smiðadalnum.

36 Nokkrir af Levítanna flokkum, sem áttu bústaði í Júda (-ættkvíslar), landi, bjuggu í landi Benjamínitanna.

12. KAPÍTULI.

Upp taldir prestarnir og Levítarnir. Borgarveggirnir vígðir. Menn settir til að hafa umsjón yfir tekjum musterisins, o. s. frv.

PESSIR voru þeir prestar og Levítar, sem fóru upp með Sóróbabel Sealtielssyni og Jesúa : Seraja, Jeremía, Esra,

2 Amrí, Mallúk, Hattús,

3 Sekanía, Rehúm, Meremót,

4 Iddó, Gíntólí, Abía,

5 Míamín, Maadí, Bilga,

6 Semeja, Jójaríb, Jedaia,

7 Sallú, Amúk, Hilkía, Jedaia ; þetta voru höfðingjar prestanna og bræðra þeirra á dögum Jesúa.

8 Levítarnir : Jesúa, Binnúi, Kadmíel, Serebía, Júda, Mattanía ; hann og bræður hans voru settir yfir lofsönginn,

9 Og Bakbúkía og Únní, bræður þeirra, hjá þeim til að halda vörð.

10 En Jesúa gat Jójakím, og Jójakím gat Elíasíb, og Elíasíb gat Jójada,

11 Og Jójada gat Jónatan, og Jónatan, gat Jaddúa.

12 Á dögum Jójakíms voru þessir ættarhöfðingjar á meðal prestanna : af (niðjum) Seraja Meraja, af (niðjum) Jeremía Hananía ;

13 Af (niðjum) Esra Mesúllam, af (niðjum) Amaría Jóhanan ;

14 Af (niðjum) Melúkí Jónatan, af (niðjum) Sebanía Jósep ;

15 Af (niðjum) Haríms Adna, af (niðjum) Merajóts Helkaí ;

16 Af (niðjum) Iddós Sakaría, af (niðjum) Gíntons Mesúllam ;

17 Af (niðjum) Abía Síkrí, af (niðjum) Minjamín, (kominn) af Móadí, Píltai ;

18 Af (niðjum) Bilga Sammúa, af (niðjum) Semaja Jónatan ;

19 Af (niðjum) Jójaríbs Matnaí, af (niðjum) Jedaía Úsí ;

20 Af (niðjum) Sallaí Kallaí, af (niðjum) Amoks Eber ;

21 Af (niðjum) Hilkía Hasabía, af (niðjum) Jedaía Nethaneel.

22 Á dögum Elíasíbs, Jójadas, Jóhanans og Jadúa voru uppskrifaðir

af Levítunum ætthöfðingjarnir, og af prestunum þegar Daríus hinn persiski sat að ríkjum,

23 Ættahöfðingjar afkomanda Leví, eru uppskrifaðir í annálabók þeirrar tíðar allt til dags Jóhanans, sonar Elíasíbs ;

24 Og voru höfðingjar Levítanna þessir : Hasabía, Serebía og Jesúa Kadmíelsson, gagnvart þeim voru settir til að lofa og vegsama (Guð) eftir regljörð Davíðs, þess Guðs manns, hver vörður hjá öðrum,

25 Mattanía og Bakbúkía, Óbadía, Mesúllam, Talmon, Akkúb, höldu vörð sem dyraverðir á varðmanna svæðinu hjá forðabúrum hliðanna.

26 Þessir voru á dögum Jójakíms, sonar Jesúa, sonar Jósadaks, og á dögum Nehemía landshöfðingja, og Esra prests, hins skriptlærða.

27 Þegar vígja átti borgarveggi Jerúsalems, heimtaði hann, að menn skyldu sækja Levítana frá öllum þeirra stöðum, til að halda vígslu- og gleði-hátíð með lofgjörðar söngum og hljóðfærslætti, bumbum, hljóðpípum og hörpum.

28 Þá söfnuðust saman allir söngvarar frá nágrenninu allt í kring um Jerúsalem, og frá Natóbí þorpum,

29 Frá Bet-Gilgal og landareign Gíba og Asmavet ; því söngvararnir höfðu bygt sèr bæi allt í kring um Jerúsalem.

30 Og prestarnir og Levítarnir hreinsuðu sig, þeir hreinsuðu og lýðinn, borgarhliðin og borgarveggina.

31 Að því búnu lét eg höfðingja Júda (-ættkvíslar) stíga upp á borgarvegginn og setti tvo lofgjörðarsöngkóra mikla ; (annar þeirra) átti ofan á borgarveggnum að halda til hægri handar að mykju-hliðinu,

32 Og gekk Hósaía og helmíngur af Júda (-ættkvíslar) höfðingjum á eptir þeim,

33 Sem sè : Asaría, Esra og Mesúllam,

34 Júda, Benjamín, Semaja og Jeremía ;

35 Og synir prestanna með lúðrum : Sakaría, sonur Jónatans, sonar Semaja, sonar Mathanía, sonar Mikaja, sonar Sakúrs, sonar Asafs,

36 Og bræður hans : Semaja og

Asareel, Mílelaí, Gílelaí, Maal, Net-haneel og Júda, Hananí með hljóð-förum Davíðs, Guðs mams, og Esra, hinn skriptlærði, (var) fyrir þeim.

37 Og hjá brunnhlíðinu gaguvart þeim gengu þeir upp stíga Davíðs-borgar, þar sem gengið er upp á borgarvegginn, fyrir ofan Davíðshús alt til vatnshlíðsins, á móti austri.

38 En annar lofgjörðarsöngkórinn hélt gagnstöðan veg, og eg á eftir þeim og helmingur lýðsins, yfir borgarvegginn, yfir ofturninn, alt til breiða-veggjarins,

39 Og yfir Efraímshlíð, yfir gamla-hlíðid og yfir fiskahlíðid og Han-aneelsturn og turninn Mea, alt til fjarhlíðsins, og nam staðar við myrkvastofuhlíðid.

40 Og svo stóðu báðir lofgjörðar-söngkórarnir hjá guðshúsi, og eg, og helmingur forstöðumanna lýðsins.

41 Og prestarnir Eliakím, Maeseía, Minjamín, Míkaíla, Elíónaí, Sakaríá og Hananía með lúðrum,

42 Og Maeseía, Semaíra og Eleaser, og Úsí og Jóhanan, og Malkía, Elam og Eser, og söngvararnir léku á hljóðfæri, en Jesrahía var fyrirliðinn.

43 Menn fram báru þenna dag miklar slátursfórnir og glöddu sig, því Guð hafði veitt þeim mikla gleði, og konur og börn glöddu sig líka; og þessi gleði Jerúsalems fréttist víðs vegar.

44 Á sama degi voru settir menn yfir forðabúr fjarhrizlunnar, fyrir upplýptingarfórnir, frumgróðafórnir og tíundir, til þess þangað væri fluttur sá hluti af ökrunum umhverfis staðina, sem prestunum og Levítunum bar eftir lögmálinu, því að Júdaland gladdist yfir prestunum og Levítunum;

45 Og að þeir gættu þess, sem gæta átti fyrir Guði, og þess, sem gæta átti um hreinsunina, og einnig það sem söngvurum og dyravörðum við kom, samkvæmt því, sem Davíð og hans sonur Salómon höfðu til sett.

46 Því forðum, á dögum Davíðs og Asafs, voru höfðingjar yfir söngvurunum; til voru og lofgjörðar- og þakklaetis-söngvar til Guðs.

47 Og allur Ísraelslýður ákvað á dögum Sórobabels og dögum Nehe-

mía víst tiltekið fyrir söngvarana og dyraverðina, vissan skerf fyrir hvern dag; og hann helgaði (víst til tekið) Levítunum, og Levítarnir Arons niðjum.

13. KAPÍTULI.

Útlendingum, sem áður höfðu tekið þátt í guðs-dýrkuninni með Gjöðingum, var eikið burt, og ýmisleg lagabrot af tekin.

Á SAMA degi var lesið í Mosisbók að öllum lýðnum áheyrandi, og fannst í henni skrifað, að hvorki Móabítar né Ammonítar mættu koma í söfnuð Guðs til eilíðar,

2 Vegna þess að þeir ekki höfðu viljað koma með brauð og vatn til niðja Ísraels, og höfðu keypt Bíleam til að bölvá þeim; en Guð vor sneri bölván þeirra í blessun.

3 En þegar menn heyrðu lögmálið, þá tók sérhver útlendur sig frá Ísraelsmönnum.

4 Fyrir þá hafði presturinn Elíasíb tekið herbergi í guðshúsi handa frænda Tobía,

5 Og gjört honum stórt herbergi, og þar höfðu menn látið (áður) gáfur og reykelsi og tíundir af korni, nýju vini og viðsmjöri, tekjur Levítanna, söngvaranna og dyravarðanna, og upplýptingarfórnir prestanna.

6 En á meðan þetta tíðkaðist, var eg ekki í Jerúsalem; því á þrítugasta og öðru ári Artaxerxis konungs í Babýlon, kom eg til konungsins, og við árslokin bar eg þen minna upp fyrir konúnginn;

7 Og svo kom eg til Jerúsalem, og komst að því illa, sem Elíasíb hafði gjört fyrir Tóbía, að hann hafði látið gjöra honum herbergi í forgarði guðshúss.

8 Mér mislíkaði það mjög, og kastaði eg öllum kerum, sem voru í herbergi Tobía, út úr herberginu.

9 Og bauð, að menn skyldu hreinsa það, og bar síðan inn kerin, matfórnirnar og reykelsið.

10 Eg fëkk líka að vita, að skerfur Levítanna ekki var greiddur og að þeir voru flúnir út á lendur sínar, Levítarnir og söngvararnir, sem áttu að gæta þjónustunnar.

11 Eg deildi þá á forstöðumennina, og sagði: hvers vegna er guðshús yfirgefið? og setti þá á sinn stað.

12 Og allur Júdalandslýður kom með sínar tíundir : korn, nýtt vín og víðsmjör til forðabúanna.

13 Og eg setti umsjónarmenn yfir forðabúrin, Selemía prest, og Sadok hinn skrifflærða, og af Levítunum Pedaía og Hanan, til þess að hann væri þeim við hönd ; því að þeir voru álitnir trúir, og þeim lá það á herðum, að skipta á milli bræðra sinna.

14 Hugsaðu því til mín Guð minn ! svo að ekki að eingu verði góðverk þau, sem eg hefi gjört við hús Guðs míns og gæzlu hans (þjónustu).

15 Um sömu mundir sá eg, að Júdalandsmenn tróðu vínþrúgu á hvíldardögum, og komu til Jerúsalem á hvíldardögum með asna, klyfjaða þúngum klyfjum, með víni, vínberjum og fíkjum og als konar klyfjum, og eg ávitaði þann harðlega, sem seldi fœðuna.

16 Líka bjuggu þar menn frá Týrusborg, sem fluttu þangað fisk og als konar varning og seldu á hvíldardögum til innbúa Júdalands og Jerúsalems.

17 Þá deildi eg á höfðingja Júdalands og sagði við þá : hvílikt er það vonzkuverk, sem þér að hafízt, og vanhelgið hvíldardaginn með því !

18 Hafa ekki forfedur vorir svona breytt, og Guð þess vegna látið alt þetta illa koma yfir oss og þessa borg ? og aukið þér ekki grímdarreiði (hans) gegn Ísrael, með því að vanhelga hvíldardaginn ?

19 Og þegar myrkt varð í borgarhliðum Jerúsalems á undan hvíldardegnum, þá bauð eg, að læsa hliðunum, og að menn skyldu ekki upp ljúka þeim til hvíldardagsins, og nokkra af sveinum mínum setti eg við borgarhliðin, til þess að eingar byrðar skyldu verða bornar þar inn um á hvíldardegnum.

20 Þá urðu verzlunarmennirnir og sölumennirnir að nátt með als konar varningi fyrir utan Jerúsalem. Þetta bar við einu sinni eða tvisvar.

21 Og eg talaði til þeirra alvarlega, og sagði : hvers vegna náttuðuð þér

fyrir utan borgarveggi ? ef þér gjörðið það optar, legg eg hendur á yður ! upp frá því komu þeir ekki á hvíldardegi.

22 Síðan bauð eg Levítunum, að þeir skyldu hreinsa sig og koma síðan til að halda vörð við borgarhliðin, til þess að helga hvíldardaginn. Minnstu mín þess vegna líka, Guð minn ! og þyrn mér vegna þinnar miklu miskunsemi.

23 Líka sá eg um sömu mundir, að Gyðingar höfðu sér konur tekið frá Asdod, Ammoníta- og Móabíta-landi ;

24 Og synir þeirra töluðu að hálfu leyti Asdods mál, og gátu ekki (hreint) Gyðinga mál talað, heldur (bjagað) eptir þessarar eða annarar (útlendrar) þjóðar máli.

25 Og eg deildi á þá og bað þeim bölbœna og sló nokkra af þeim, hárreytti þá, og lagði fyrir þá svo látandi eið : þér skuluð ekki gefa dætur yðar sonum þeirra, og ekki heldur taka dætur þeirra handa yðar sonum eða yður sjálfum !

26 Syndgaði ekki Salómon, konungur Ísraels, í þessu ? og þó var einginn konungur á meðal þeirra mörgu þjóða þvilíkur sem hann, og elskaður var hann af Guði sínum, og Guð setti hann yfir allan Ísraelslýð, og samt leiddu hann útlendar konur til synda.

27 Og ættum vèr þá að láta það eptir yður, að drýgja svo mikið ilt gegn vorum Guði, að taka útlendar konur ?

28 En einn af sonum Jójada, sonar Elíasíbs æðsta prests, hafði mægzt við Sanballat frá Hóron. Hann rak eg frá mér.

29 Minnstu þeirra, Guð minn ! vegna saurgunar prestsstettarinnar og sáttmála prestanna og Levítanna.

30 Þannig hreinsaði eg þá frá öllum útlendingum, og lagði prestum og Levítum á herðar gæzlu þeirra þjónustu, hverjum sitt verk,

31 Og gáfur til (brenni-) víðar á tilsettum tíma, og frumgróða. Minnstu mín, Guð minn ! til góðs.

ESTERS BÓK.

1. KAPÍTULI.

Assverus konungur gjörir mikið heimboð. Rekur frá sér drottningu sína Vastí.

OG það bar til á dögum Assverus (þessi Assverus ríkti frá Indíalandi og alt til Mórlands, yfir hundrað tuttugu og sjö löndum),

2 Á þeim tíma, er hann sat í hásæti sínu í höllinni Súsan,

3 Ad hann gjörði, á þriðja ári ríkis síns, gestaboð öllum höfðingjum sínum og þjónum; og hinir voldugustu í Persía og Medíalandi, hinir æðstu höfðingjar í hærudunum (stóðu) frammi fyrir honum,

4 Þá hann sýndi þann mikla ríkdóm síns konungsríkis og dýrð sinnar hátignar í marga daga, sem sè: hundrað og áttatíu daga.

5 Ad þessum dögum liðnum gjörði konungurinn aðra veizlu öllum þeim mönnum, er voru í höllinni Súsan, bæði stórum og smáum (háum og lágun), er stóð yfir sjö daga í forgarðinum hjá aldingarðinum við konungshöllina.

6 Þar hengu hvít, græn og blá tjöld, bundin saman með dýrmætu líni og skarlatssnúrum, fest í silfurhrínga á marmarastólpum; bekkirnir voru úr gulli og silfri, en gólfid var lagt með rauðum, bláum, hvítum og svörtum marmarasteinum.

7 Í als háttar gullkerum voru drykkirnir innbornir, og vín konungsins var yfirgnæfanlegt, eptir ríkdómi konungsins,

8 Og að eingum var haldið, hve mikið hver skyldi drekka, því konungurinn hafði boðið öllum frammi-stöðumönnum í sínu húsi, að láta hvern gjöra eptir eigin vild.

9 Og Vastí drottning hélt og konum veizlu í því konúnglega húsi Assverus konungs.

10 Og á þeim sjöunda degi, þá Assverus konungur var glaður af víni, bauð hann Mehúman, Bista, Harbóna, Bigta, Abagta, Setar og Karkas, þessum sjö herbergjasveinum sínum, er þjónuðu Assverus konungi,

11 Ad seekja Vastí drottningu, og leiða hana inn fyrir konunginn, og

skyldi hún hafa ríkisins kórónu á höfði sér, svo hann lèti fólkið og höfðingjana sjá fegurð hennar, því hún var fríð sýnum.

12 En Vastí drottning vildi ei koma, eptir þeim örðum konungsins, er herbergjasveinar konungsins báru henni; þá reiddist konungurinn ákaflega, og grimd brann honum í brjósti.

13 Og konungurinn sagði við vitringana, sem bezt þekktu tímana, (því konúngleg málefni eru dæmd af þeim hyggnum í lögum og rætti),

14 Og þá, sem næstir honum voru, þá sjö höfðingja Persanna og Medanna: Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena og Memúkan, sem máttu sjá auglit konungsins, og höfðu æðstu sæti í ríkinu:

15 Hverjum dómi (mælti hann) skal Vastí drottningu dæma, fyrir það hún ei hlýddi orðsending Assverus konungs fyrir milligöngu herbergisveina hans?

16 Þá sagði Memúkan (í áheyrn) konungsins og höfðingjanna: Vastí drottning hefir ekki einungis brotið á móti konúnginum, heldur einnig á móti öllum höfðingjum og móti öllum þeim þjóðum, sem eru í löndum Assverus konungs.

17 Því þessi breytni drottningarinnar mun út berast til allra kvenna, svo þær munu sýna fyrirlitning mönnum sínum upp í opin augu þeirra, og munu svo segja: Assverus konungur bauð drottningu sinni Vastí að koma fyrir sig: en hún kom ekki.

18 Svo munu höfðingjakonurnar í Persíu og Medíu segja við alla konungsins höfðingja, nær þær spyrja, hvað drottningin hefir gjört, svo það mun valda fyrirlitningu og reiði.

19 Sè það nú konungsins góður vilji, þá láti hann konúnglegt boð út ganga, sem skrifað sè í lög Persanna og Medanna, og sem þá er órjúfanlegt, að Vastí drottning skuli ei framar koma fram fyrir Assverus konung, og að konungurinn gefi ríki hennar þeirri, sem henni sè næst og henni betri.

20 Og þá þetta konungsins bréf,

sem samið verður, heyrast um alt hans ríki (sem mjög er stórt), munu allar konur hafa menn sína í heiðri, hvort þeir eiga að sér meira eður minna.

21 Þetta geðjaðist bæði konunginum og höfðingjunum, og konungurinn breytti eptir ráði Memúkans.

22 Þá voru bréfin send út um öll konungsins lönd, í sérhvert land skrifað eptir þess lands skript, og til sérhvers fólks eptir þess tungumáli, að hver maður væri húsbóndi í húsi sínu; og hann lét tala (þetta) eptir tungumáli (sérhvers) síns fólks.

2. KAPÍTULI.

Fátæk Gyðingastúlka, að nafni Ester. föður- og móðurlaus, verður drottning í stað Vastí.

EPTIR þessa atburði og eptir að Assverus konungi var runnin reiðin, þá minntist hann Vastí, bæði hvað hún gjört hafði, og líka hver dómur hafði yfir hana gengið.

2 Þá sögðu konungsins sveinar, er honum þjónuðu: leiti menn eptir úngum stúlkum, fríðum, handa konunginum,

3 Og setti konungurinn til menn um öll lönd ríkis síns, sem saman safni öllum úngum, vænum meyjum á konungsgarðinn Súsan, í kvennastofuna, undir umsjá herbergissveins konungsins, Hegái, sem gætir kvenna, og gefi hann þeim skart þeirra.

4 Og hver sú mey, sem konunginum þóknast, verði drottning í stað Vastí. Þetta fèll konunginum vel í geð, og hann gjörði svo.

5 En á konungsgarðinum Súsan, var maður nokkur af Gyðingafólki, er hét Mardókeus, sonur Jáirs, sonar Símeí, sonar Kis, Benjamíníti,

6 Sem fluttur hafði verið frá Jerúsalem, þá Júda konungur Jekónía var hertekinn, sá sem Nabógódónósor konungur flutti til Babel;

7 Og hann var fóstri Hadassa, sem er sama og Ester, dóttur föðurbróður síns, því hún var föður- og móðurlaus, og bæði fríð og væn stúlka; og þá faðir hennar og móðir önduðust, þá tók Mardókeus hana í dótturstað.

8 Þá þetta boð og skipan konungsins var auglýst, og safnað saman

mörgum úngum meyjum á konungsgarðinn Súsan, undir varðveizlu Hegái, þá var Ester og tekin til konungshússins, undir varðveizlu Hegái, kvennavarðar.

9 Og hin unga mey geðjaðist honum, og hún fann náð í hans augum, því flytti hann sér með hennar hreinsanir, og með það að gefa henni hennar hluta, og hann fèkk henni sjö fríðar úngmeyjar úr konungshúsinu, og valdi henni og þernum hennar þann bezta stað í kvennasalnum.

10 Ester sagði ekki frá fólki sínu eða ætt sinni, því Mardókeus hafði sagt henni, að opinbera það eignum.

11 Og Mardókeus gekk daglega í forðyr kvennabúrsins, til að frétta, hvort Ester (líði) vel, og hvað um hana yrði.

12 Og þá röðin kom að hverri stúlku, að hún gengi fyrir Assverus konung, að liðnum tólf mánuðum, eptir kvennalögunum; því svo lángan tíma heimtuðu hreinsanir þeirra, sem sè: sex mánuði með balsami og myrru, og aðra sex mánuði með dýrðlegum smyrslum, og (öðru), sem við veik kvennahreinsunum,

13 Þá gekk meyan fyrir konunginn; alt, sem hún bað um, var henni fengið, að það gengi með henni frá kvennabúrinu til konungshallarinnar.

14 Um kveldið gekk hún inn, og að morgni fór hún frá honum aptur inn í annað kvennabúr undir varðveizlu Saasgasar, sem var herbergissveinn konungs, og sem geymdi frillanna; og þessi (mey) mátti ei aptur koma til konungsins, nema konunginum þóknaðist, og lèti kalla á hana með nafni.

15 Og þá röðin kom að Ester, dóttur Abihalls, föðurbróður Mardókeus, sem hann hafði tekið sér í dótturstað, að hún gengi fyrir konunginn, þá bað hún einkis, nema þess, sem Hegái herbergissveinn konungs og kvennavörður sagði; og Ester fann náð hjá öllum, er hana sáu,

16 Og Ester var tekin handa Assverus konungi inn í hans konunglega hús, í tíunda mánuði, er kallast tebet, á sjöunda ári hans ríkisstjórnar.

17 Og konungurinn unni Ester meir en öllum konum, og hún fann náð og

miskun hjá honum fremur öllum úngum meyjum, og hann setti á höfuð henni þá konúnglegu kórónu, og gjörði hana að drottningu í stað Vastí;

18 Og konúngurinn gjörði öllum höfðingjum sínum og þjónum mikið heimboð, (það var) Esters boð, og gaf löndunum hvíld, og út býtti konúnglegum gáfum.

19 Og þá úngmeyjunum var í annað sinn saman safnað, sat Mardókeus í konúngshliðinu.

20 Ester hafði ei enn getið um ætt sína, nè sitt fólk, því Mardókeus hafði svo boðið henni; og Ester breytti eptir orðum hans, eins og þá hún var í fóstri hans.

21 En á sama tíma, sem Mardókeus sat í konúngshliðinu, þá urðu tveir herbergissveinar konúngsins, Bigtan og Teres, meðal þeirra, sem geymdu dyranna, reiðir, og ásettu sér að leggja hönd á Assverus konúng.

22 Þessa varð Mardókeus áskynja, og kunngjörði (það) Ester drottningu, en Ester sagði konúngi frá í nafni Mardókeus.

23 Og þá þetta var rannsakað, reyndist það satt að vera, og þeir voru báðir hengdir á trè, og þetta var ritað í minnisbók, konúngi ásjáanda.

3. KAPÍTULI.

Metordagirnd Amans og heipt við Gyðinga.

EPTIR þetta, gjörði Assverus konúngur Aman, son Ham-Medata, Agagita, mikinn, og hóf hann up til tignar, og setti sæti hans upp fyrir sæti allra höfðingja, þeirra er með honum voru.

2 Og allir þjónar konúngsins, er voru í konúngshliðinu, fèllu á knè og lutu Aman, því konúngurinn hafði boðið þannig um hann, en Mardókeus beygði hvorki knè sín fyrir honum nè laut honum.

3 Þá sögðu konúngssveinar þeir, er voru í konúngshliðinu við Mardókeus: hví brýtur þú konúngsins boð?

4 Og þá þeir höfðu ítrekað þetta daglega við hann, en hann vildi ei hlýða þeim, þá létu þeir Aman vita þetta, svo þeir sæju, hvort Mardókeus stæði við orð sín, því hann

hafði sagt þeim, að hann væri Gyðingur.

5 Og þá Aman sá, að Mardókeus beygði ei knè fyrir sér, og vildi ei heldur lúta sér, þá reiddist hann stórlega,

6 En honum þótti einkis vert að leggja hönd á Mardókeus einan, því þeir höfðu sagt Aman frá fólki Mardókeus, heldur hugsaði hann sér að af má Mardókeus fólk, alla þá Gyðinga, er voru um alt ríki Assverus konúngs.

7 Í fyrsta mánuði, það er í mánuðinum nífan, á tólfta ári ríkisstjórnar Assverus konúngs, var Þúr, þ. e. hlutfalli kastað, í augsyn Amans, frá einum degi til annars, og frá mánuðinum, alt til þess tólfta mánaðar, sem er mánuðurinn adar.

8 Og Aman sagði við Assverus konúng: hær er fólk út dreift og út breitt á meðal allra þjóða og í öllum löndum þíns ríkis, og lög þess eru öðruvísi en allra annara þjóða, og það breytir ei eptir konúngsins lögum, og það er ei holt fyrir konúnginn, að láta það svo (vera).

9 Þóknist því konúnginum, þá skipi hann skriflega að drepa það, og svo skal eg vega tíu þúsund vættir silfurs í hönd þeirra manna, sem verkið vinna, að það lagt verði í konúngsins fjárhirzlu.

10 Þá dró konúngurinn sinn hring af hendi sér, og fèkk hann Aman, syni Ham-Medata, Agagitanum, óvini Gyðinganna.

11 Og konúngurinn sagði við Aman: það silfur skal vera þér gefið, og þar að auk fólkið, að þú gjörir við það, hvað þér lízt.

12 Þá voru á þrettánda degi hins fyrsta mánaðar saman kallaðir skrifarar konúngsins, og var þá skrifað til konúngsins höfðingja það, sem Aman skipaði, einnig til lèns herranna í hverju landi, og til höfðingja sérhverrar þjóðar í öllum löndunum, eptir skript og túngumáli sérhvers fólks, undir nafni Assverus konúngs, og það innsiglað með konúngsins hring.

13 Og þessi bréf voru send með hlaupurum um öll konúngsins lönd, að uppræta, drepa og myrða skyldi

alla bæði unga og gamla Gyðinga, bæði börn og konur, á einum degi, á þrettánda degi hins tólfta mánaðar, sem er mánuðurinn adar, og ræna skyldi einug fjármunum þeirra.

14 Bréfsefnið var: að skipa skyldi öllum löndum að birta þetta öllu fólki, svo það víðbúið væri á einum og sama degi.

15 Og hlaupararnir fóru eptir skipan konungsins, með hraða af stað; og þetta boð var út gefið í höllinni Súsan, og konungurinn og Aman sátu og drukku, en borgin Súsan var í uppnámi.

4. KAPÍTULI.

Segir frá hrygd Gyðinga út af þeirri grimmu skipan, er Assverus konungur lét út gefa.

ÞÁ Mardókeus varð áskynja als þess, er orðið var, þá reif hann klæði sín og ífærði sig sekk og ösku, og gekk út í miðja borgina og grét hástöfum og aumlega,

2 Og kom fyrir konunghliðið, því eingum leyfðist að ganga inn um hið konunglega hlið, er sekk var íklæddur.

3 Og í öllum þeim löndum og borgum, þar sem orð og skipan konungsins var auglýst, varð mikill harmur á meðal Gyðinga, og margir föstuðu, grētu og syrgðu, og lágu í sekk og ösku.

4 Þá komu þjónustustúlkur og herbergissveinar Esters, og sögðu henni þetta; þá varð drottningin mjög óttaslegin, og sendi Mardókeus klæði, er hann skyldi færa sig í og fara úr sekknum, en hann vildi ei taka við þeim.

5 Þá kallaði Ester Hatak til sín, einn af herbergissveinum konungsins, er henni átti að þjóna, og bauð honum, að fara til Mardókeus, og frétta, hvað á geingi, og hví hann lèti svo.

6 Þá gekk Hatak út til Mardókeus á það stræti borgarinnar, er var fyrir utan konungshliðið,

7 Og Mardókeus sagði honum alt, sem um var að vera, og frá upphæð þess silfurs, er Aman hafði sagt að hann vildi vega inn í konungsins fjárhirzlu sakir Gyðinga, svo hann fengi þeim fyrirfarið;

8 Og hann fèkk honum eptirrit af

þeirri lögmálsskrá, er út var gefin í Súsan, að þá (Gyðingana) skyldi afmá, til þess að hann sýndi Ester hana, og boðaði og byði henni að ganga fyrir konunginn, og biðja hann vægðar, og leita náðar hjá honum, fyrir sitt fólk.

9 Og þá Hatak kom aptur og kunn-gjörði Ester orð Mardókeus,

10 Sagði Ester við Hatak, og skipaði honum (að fara aptur) til Mardókeus (og segja):

11 Öllum þjónum konungsins og fólkinu í konungsins landi er kunnugt, að hver sá maður eður kona, sem gengur fyrir konunginn inn í hinn innri forgarð, án þess að vera kallaður, skal þegar deyja, nema konungurinn rétti að honum sinn gullega veldissprotta (sem merki til þess), að hann megi lífinu halda, en í þrjátíu daga hefi eg ei verið kölluð inn fyrir konunginn.

12 Og þessi orð Esters voru sögð Mardókeus.

13 Þá skipaði Mardókeus að segja Ester: ekki skalt þú hugsa, að þú frelsir líf þitt, fremur en allir Gyðingar, fyrir það að þú ert í húsi konungsins.

14 Og þó þú á þessum tíma þegir, þá mun Gyðingum samt koma frelsun og hjálp úr einhverjum öðrum stað, en þú og hús föður þíns mun fyrirfarast, og hver veit, nema þú sakir þessa atviks sèrt til ríkis komin.

15 Þá bauð Ester að segja Mardókeus:

16 Far þú og saman kalla alla Gyðinga, sem nú eru í Súsan, og fastið þannig mín vegna, að þèr í þrjá daga hvorki etið nè drekkið, hvorki dag nè nótt; eg og þjónustumejjar mínar skulum einnig fasta, og eptir það skal eg ganga inn fyrir konunginn, þótt lögin banni það; ef eg dey, þá dey eg.

17 Mardókeus gekk þá burt, og gjörði alt, sem Ester hafði boðið honum.

5. KAPÍTULI.

Ester gengur fyrir konunginn og biður honum, ásamt Aman, til veizlu. Aman vill ráða Mardókeus af lífi.

OG á þriðja degi skrýddist Ester konunglegum skróða og gekk

inn í hinn innri forgarð hjá konungs-
höllinni, er gagnvart var konungs-
höllinni, og konungur sat í sínu
konunglega háseti í höllinni, gegnt
húsdýrumum.

2 En þá konungurinn leit Ester
drottningu standa í forgarðinum,
fann hún náð í augliti hans, og kon-
ungurinn rétti að Ester hinn gullna
veldissprotu, er hann hafði sèr í
hendi, en hún gekk að og snart
oddinn á sprotanum.

3 Þá sagði konungurinn við hana:
Ester drottning! hvað (gefur að)
þér? og hvers beiðist þú? þó þú
biðjir um helmíng míns ríkis, skal,
þér það veita.

4 Ester svaraði: þóknist konung-
inum, þá bið eg, að konungurinn
komi í dag, ásamt Aman, til veizlu
þeirrar, er eg hefi til búið honum.

5 Þá sagði konungurinn: kallið
skjótlega á Aman, svo hann gjöri
það, sem Ester hefir um beið; og
þá konungurinn og Aman voru komnir
til heimboðs þess, er Ester hafði til
búið.

6 Sagði konungurinn við Ester, er
hann hafði vín drukkið: hver er
þæn þín, Ester? hún mun veitast
þær; eða hvað gírnist þú? þó það
væri helmíngur ríkis míns, skal hann
í tæ látinn.

7 Þá svaraði Ester og sagði: þæn
mín og beiðni er sú:

8 Hafi eg fundið náð hjá konung-
inum, og ef honum þóknast að veita
mér þæn mína, og gjöra það, eg
beiðist, þá komi konungurinn og
Aman til veizlu þeirrar, er eg vil
til búa þeim, og þá vil eg að morgni
gjöra, sem konungurinn hefir sagt.

9 Og Aman gekk út á þeim degi
gláður og af hjarta ánægður; en sem
hann leit Mardókeus í konungs-
hliðinu, sem stóð ei upp, nè hrærdi
sig, fyrir honum, þá reiddist hann
stórlega við Mardókeus.

10 En hann stillti sig samt, og þá
hann kom heim, sendi hann út, og
lèt kalla til sín vini sína og konu sína
Seres,

11 Og Aman upp taldi fyrir þeim
sína ríkdómsdýrð og fjölda sinna
barna, og sagði frá því, hvernig kon-
ungurinn hefði miklað hann og upp

hafði yfir alla konungsins höfðingja
og þjóna;

12 Og enn fremur sagði Aman: ekki
lèt drottning Ester nokkurn koma
með konunginum til veizlu þeirrar,
er hún gjörði, nema mig, og mér er
líka boðið til hennar á morgun með
konunginum.

13 En alt fyrir það er eg þó ekki
ánægður, á meðan eg sè Gyðinginn
Mardókeus sitja í konungshliðinu.

14 Þá svaraði kona hans, Seres,
honum og allir vinir hans: láttu reisa
fimmtíu álna hátt trè, og seg konung-
inum á morgun, að Mardókeus verði
hengdur á því, og kemur þú þá
gláður til heimboðsins með konung-
inum. Þetta fèll Aman vel í geð og
lèt reisa trèð.

6. KAPÍTULI.

Mardókeus fær sæmd af konunginum.

EN þessa sömu nótt gat konung-
urinn ekki sofið, og sagði að
koma með annála og minnisbækur;
og þá verið var að lesa þær fyrir
konunginum,

2 Þá hittist á það, sem skrifað var,
hvernig Mardókeus hefði komið upp
um þá tvo herbergissveina konungs-
ins meðal dyravardanna, Bigtan og
Teres, sem höfðu ætlað sèr að leggja
hönd á Assverus konung.

3 Og konungurinn sagði: hverja
sæmd og upphæfð höfum vèr veitt
Mardókeus fyrir þetta? Þá sögðu
smásveinar konungsins, er þjónuðu
honum: ekkert hefir hann fengið
fyrir það.

4 Og konungurinn sagði: hver er í
forgarðinum? því Aman var kominn
í hinn ytri forgarð konungshússins,
að hann að spyrði konunginn, hvort
hengja mætti Mardókeus á trè það,
er hann hafði reist handa honum.

5 Og smásveinar konungsins sögðu:
sjá! Aman stendur í forgarðinum;
þá sagði konungurinn: látið hann
koma inni hingað.

6 En sem Aman var inn kominn,
sagði konungurinn við hann: hvað
á að gjöra við þann mann, er kon-
ungurinn vil heiður sýna? En Aman
hugsaði með sjálfum sèr: hverjum
mun konungurinn vilja fremur heiður
sýna en mér?

7 Og Aman sagði við konúnginn : sá maður, sem konúngurinn vill sýna heiður,

8 Sè sóttur og íklæddur þeim konúnglega skrudá, sem konúngurinn er vanur að bera, og á þeim hesti, sem konúngurinn er vanur að ríða, og konúngleg kóróna sè sett á höfuð hans.

9 Og skrudinn og hesturinn sè hvorttveggja í hendur fengið einum af hinum æðstu höfðingjum konúngsins, og menn íklæði þann mann, er konúngurinn vill heiður sýna, og leiði hestinn undir honum um stræti borgarinnar, og kalli fyrir honum : þannig skal fara með þann mann, er konúngurinn vill heiður sýna.

10 Þá sagði konúngurinn við Aman : tak skjótlega skrudann og hestinn, samkvæmt orðum þínum, og gjör, eins og þú hefir mælt, við Gyðinginn Mardókeus, sem hér situr í konúngshlíðinu, og lát ekkert vanta af öllu því, sem þú talað hefir.

11 Þá tók Aman bæði skrudann og hestinn og íklæddi Mardókeus, og leiddi hann (hestinn) um stræti borgarinnar og kallaði fyrir honum : þannig skal fara með þann mann, sem konúngurinn vill heiður sýna.

12 Og Mardókeus kom aptur í konúngshlíðið, en Aman fór sem skjóttast heim í sitt hús, hryggur og með huldu höfði.

13 Og hann sagði konu sinni Seres og öllum vinum sínum frá öllu því, sem fyrir hann hafði komið. Þá sögðu við hann hinir hyggnu (vinir) og kona hans, Seres : ef Mardókeus er af Gyðinga ætt, fyrir hverjum þú ert farinn að falla, þá megnar þú ekkert á móti honum, heldur muntu hljóta að falla fyrir honum.

14 En á meðan þeir voru enn að tala þetta við hann, þá komu þángað herbergissveinar konúngsins, og höfðu hraða á sèr, að sækja Aman, að hann kæmi til boðs þess, sem Ester hafði gjöra látið.

7. KAPÍTULI.

Aman er hengdur.

ÞÁ er þeir konúngur og Aman voru komnir, til að drekka hjá Ester drottningu,

2 Þá sagði konúngurinn einnig á þessum öðrum degi við Ester við vındrykkjuna : hvers beiðist þú, Ester drottning? það skal þèr veitt verða ; og um hvað biður þú? þó það væri helmíngur ríkis míns, skal það verða.

3 Ester drottning svaraði og sagði : hafi eg fundið náð hjá þèr, konúngur, og ef konúnginum er það ljúft, þá gefist mér mitt líf vegna minnar bænar, og fólki mínu vegna minnar beiðni.

4 Því vèr erum seldir, bæði eg og fólk mitt til tortýningar, dráps og dauða, og ef að vèr værum seldir að eins, til að verða þrælar og ambáttir, þá mundi eg þegja ; en óvinurinn getur ei bætt skaðann konúnginum.

5 Þá mælti Assverus konúngur og sagði við Ester drottningu : hver er sá? eða hvar er sá, sem dirfist að gjöra slíkt?

6 Ester svaraði : sá óvinur og mótstöðumaður er þessi vonði Aman. En Aman varð hræddur við konúng og drottningu.

7 Og konúngurinn stóð upp frá vındrykkjunni í reiði, og gekk í aldingarðinn hjá höllinni ; og Aman stóð eptir, til að biðja Ester drottningu um líf sitt, því hann sá sèr nú ógæfu búna af konúnginum.

8 Og þá konúngurinn kom aptur úr aldingarðinum, sem var hjá höllinni, inn í borðsalinn, þá lá Aman á bekk þeim, sem Ester sat á. Þá sagði konúngurinn : mun hann einnig vilja beita ofbeldi við drottninguna hér í húsinu hjá mér? Þegar konúngurinn hafði þetta talað, þá huldu þeir ásjónu Amans.

9 Þá sagði Harbona, einn af herbergissveinum konúngsins : sjáið! trè eitt stendur í garðinum, sem Aman lét gjöra handa Mardókeus, sem lagði gott til konúngsins vegna ; það stendur hjá Amans húsi fimmtíu álna hátt. Þá sagði konúngurinn ; hengið hann á það.

10 Og þeir hengdu Aman á það trè, sem hann hafði látið reisa handa Mardókeus, og þá rann konúnginum reiðin.

8. KAPÍTULI.

Gyðingar fá leyfi hjá konúnginum, til að hefna sín á óvinum sínum.

AÞESSUM sama degi gaf Assverus konúngur Ester drottningu hús Amans, óvinar Gyðinganna; og Mardókeus kom fyrir konúnginn, því Ester hafði sagt honum, hversu hann væri sèr vandabundinn.

2 Og konúngurinn dró af hendi sèr fingurgull sitt, sem hann hafði tekið af Aman, og gaf það Mardókeus; og Ester setti Mardókeus yfir Amans hús.

3 Og Ester talaði enn fremur við konúnginn og fèll honum til fóta og bað grátandi, að hann vildi ónýta ilsku Amans, Agagítans, og áform það, er hann hafði upp hugsað, Gyðingum til tjóns.

4 Og konúngurinn rétti að Ester hinn gullna sprota; þá stóð Ester upp og gekk fyrir konúnginn,

5 Og mælti: ef konúnginum það þóknast, og hafi eg náð fundið hjá honum, og sè konúnginum það ei ógeðfelt, og ef eg þóknast honum, þá sè skrifað, til að aptur kalla ráðagjörð Amans, sonar Ham-Medata, Agagíta, sem hann skrifaði, svo að Gyðingafólk yrði í öllum löndum konúngsins afmáð.

6 Því hvernig fæ eg horft á ógæfu þá, er koma mun yfir mitt fólk? eða hvernig get eg horft á það, að ætt mín verði upprætt?

7 Og Assverus konúngur sagði við Ester drottningu og Gyðinginn Mardókeus: sjá! eg hefi nú gefið Ester hús Amans, en hann sjálfur er á gálga hengdur, fyrir það, að hann lagði hendur á Gyðinga.

8 En skrifið nú um Gyðinga það, sem ykkur líkar í konúngsins nafni, og innsiglið með konúngsins hring, því alt, sem í konúngsins nafni er skrifað og með hans hring innsiglað, verður ei aptur kallað.

9 Þá voru jafnskjótt kallaðir skrifarar konúngsins, á tuttugasta og þriðja degi þriðja mánaðar, sem er mánuðurinn sívan, og var þá skrifað, alt eins og Mardókeus bauð, til Gyðinga, til höfðingjanna, til hirðstjóranna og höfuðsmanna í löndunum, frá Indíalandi alt til Mórlands, er

var hundrað tuttugu og sjö lönd, og hverju landi var skrifað eptir þess skript, og hverju fólki eptir þess túngumáli, og Gyðingum einnig eptir skript og túngumáli þeirra.

10 Og hann (Mardókeus) skrifaði undir nafni Assverus konúngs, og innsiglaði með hring konúngsins, og sendi bréfin með hlaupurum, á hestum, riðandi á gæðingum, úngum múlum.

11 Konúngurinn leyfði Gyðingum að saman safnast, hvar sem þeir væru í stöðunum, til að verja líf sitt, og að af má, drepa og deyða allan liðsafla þess fólks og lands, sem sýndi þeim fjandskap, börnum þeirra og konum og ræna eignum þeirra,

12 Á einum degi í öllum löndum Assverus konúngs, á þrettánda degi hins tólfta mánaðar, sem er mánuðurinn adar.

13 Og innihald bréfsins, sem gaf þessa skipan um öll lönd, var kunngjört öllum þjóðum, að Gyðingar skyldu viðbúnir vera á þeim tiltekna degi, að hefna sín á óvinum sínum.

14 Og hlaupararnir, á gæðingunum og múldýrum riðandi, fóru, eptir skipan konúngsins, sem mest og hraðast þeir máttu; og þessi skipan var gefin í konúngs höllinni Súsan.

15 Og Mardókeus gekk út frá konúnginum, íklæddur bláum og hvítum konúnglegum klæðum, og berandi möttul úr líni og purpura, og stóra gullkórónu á höfði sèr; og í borginni Súsan varð gleði mikil og fögnuður;

16 Og ljós upp rann Gyðingum, og fögnuður, gleði og sæmd.

17 Og í öllum löndum og öllum borgum, og svo langt sem orð og skipan konúngsins náði, var gleði og unadsemd meðal Gyðinga, heimboð og hátíðisdagur, svo margir af landsbúum gjörðust Gyðingar, því ótti fyrir Gyðingum var kominn yfir þá.

9. KAPÍTULI.

Gyðingar hefna sín á óvinum sínum; stofna hátíðina Þárim.

AÞRETTÁNDA degi hins tólfta mánaðar, sem er mánuðurinn adar, á þeim degi sem orðum og skipunum konúngsins var fullnægt; einmitt þann dag, þá óvinir Gyðinga

ætluðu sér að ráðast á þá óvara, og það fór svo, að Gyðingum var sagt að ráðast á sína óvini :

2 Þá saman söfnuðust Gyðingar í borgum sínum um öll lönd Assverus konungs, til að leggja hönd á þá, er þeim leituðu tjóns, og einginn gat staðið þeim á móti, því að ótti fyrir þeim var kominn yfir alt fólk.

3 Og allir höfuðsmenn landsins, lènsherrar og landsstjórnarar og embættismenn konungsins veittu Gyðingum lið ; því að ótti fyrir Mardókeus var yfir þá kominn.

4 Því Mardókeus var mikill orðinn í húsi konungsins, og orðstýr hans fór um öll lönd, því maðurinn Mardókeus varð æ meiri og meiri ;

5 Og Gyðingar unnu á óvinum sínum með sverði, drápu þá og tortýndu þeim, og breyttu eptir geðþekkni við sína hatursmenn.

6 Og í höfuðborginni Súsan drápu og deyddu Gyðingar fimm hundruð manns.

7 Og þar að auki drápu þeir einnig Parsandata og Dalfon,

8 Arádata og Pórata og Adalía og Arídata ;

9 Einnig Parmasta og Arissai og Aríðai og Vafesata ;

10 Tíu sonu Amans, sonar Medata, óvinar Gyðinga, en ei lögðu þeir hönd á góss þeirra.

11 Og á þessum sama degi kom tala hinna drepnu í borginni Súsan fyrir konung.

12 Og konungurinn sagði við Ester drottningu : Gyðingar hafa nú í borginni Súsan ráðið af dögum og drepð fimm hundruð manns, og 10 sonu Amans ; hvað munu þeir á öðrum stöðum gjört hafa í konungsins löndum ? hvers krefst þú fremur ? það skal þér veitt verða ; eða hvers beiðist þú enn fremur ?

13 Og Ester svaraði : ef konungi er það ei á móti, þá leyfi hann Gyðingum að gjöra í borginni Súsan á morgun, eins og þeir hafa í dag gjört, og að þeir hengi upp á trèð þá tíu sonu Amans.

14 Og konungurinn bauð, að svo skyldi vera ; og þessi skipan var gefin í borginni Súsan, og Amans tíu synir voru upp hengdir.

15 Og Gyðingar söfnuðust líka

saman í Súsan á fjórtánda degi adars mánaðar, og drápu þrjú hundruð manns í Súsan ; en ei ræntu þeir fjármunum þeirra ;

16 En aðrir Gyðingar í löndum konungsins saman söfnuðust og vörðu líf sitt, og fengu ró fyrir óvinum sínum, og drápu sjötíu og fimm þúsundir óvina sinna, en á eignir þeirra lögðu þeir ekki hönd.

17 Þetta bar við á þrettánda degi adars mánaðar, en hvíld tóku þeir á fjórtánda degi sama mánaðar, og gjörðu þann dag að veizlu- og gleðidegi.

18 En Gyðingar í staðnum Súsan komu saman bæði á þrettánda og fjórtánda degi, en hvíldust á þeim fimmtánda, og höldu sér þá gleði- og veizlu-dag.

19 Því gjöra Gyðingar, sem búa á landsbygðinni og smábœjum og kaupúnum, hinn fjórtánda dag adars mánaðar að gleði- og veizlu- og hátíðar-degi sínum, og senda þá hverjir öðrum matgjafir.

20 Og Mardókeus skrásetti þessa gjörninga, og sendi bréf til allra Gyðinga í öllum löndum Assverus konungs bæði nær og fjær,

21 Að þeir árlega skyldu halda hátíð hinn fjórtánda og fimmtánda dag adars mánaðar,

22 Þá daga, á hverjum Gyðingar höfðu fengið ró fyrir óvinum sínum, og í þeim sama mánuði, á hverjum hörmúng þeirra snerist í fögnuð og sorg í gleðidag, og að þeir skyldu halda sér þá fyrir gleði- og veizludaga, og senda þá hver öðrum matgjafir og fátækum ölmusu ;

23 Og Gyðingar löggleiddu að gjöra það, sem þeir höfðu upp byrjað, og það, sem Mardókeus hafði þeim skrifað.

24 Aman, sonur Medata Agagíta, óvinur allra Gyðinga, hafði hugsað upp það ráð að af má alla Gyðinga og kasta Púr, þ. e. hlutfalli, að af má þá og tortýna þeim,

25 Og þá hún (Ester) gekk fyrir konunginn, skipaði hann með bræfi, að hinn vondi ásetningur, sem hann (Aman) hafði Gyðingum fyrirhugað, skyldi koma honum í koll, og hann og synir hans voru hengdir á trè.

26 Þess vegna kölluðu þeir þessa daga Þurím, af nafninu Þur (hlutfall); þessvegna, eptir öllum orðum þessa bréfs, og af því, er þeir sjálfir sæð höfðu og fyrir þá hafði komið,

27 Fastsettu Gyðingar og hētu fyrir sig og sína eptirkomendur og alla þá, er samlögudust þeim, að ei skyldi út af því bregða, að halda árlega hátíð báða þessa daga, samkvæmt því, sem skrifað og ákvarðað var,

28 Og að þessir tveir dagar skyldu ei gleymast, heldur í sérhverjum ættlið þeirra og í sérhverri ætt verða haldnir hátíðlegir, í öllum löndum og borgum; og þessir Þurímdagar skyldu ei undir lok líða á meðal Gyðingalyðs, og minning þeirra ei í gleymsku falla á meðal niðja þeirra.

29 Og Ester drottning, dóttir Abihails, og Mardókeus Gyðingur skrifðu mjög rækilega, til að staðfesta þetta annað bréf um Þurím (Þurím-hátíð).

30 Og menn sendu brèfin til allra Gyðinga í löndum Assverus konungs, (sem voru) hundrað tuttugu og sjö,

með friðar og einlægnis (sannleiks) orðum,

31 Til að staðfesta þessa Þurímdaga á fastsettum tíma, eins og Mardókeus Gyðingur og Ester drottning höfðu ákvarðað þeim, og sem þeir höfðu undir gengizt og fastsett fyrir sig og niðja sína, þessa gjörninga föstunnar og þeirra (böena) kalls.

32 Og Ester drottning skipaði að staðfesta þessa gjörninga um Þurím, og það var skrifad í bók.

10. KAPÍTULI.

Um Völd Mardókeusar.

OG Assverus konungur lagði skatt bæði á landið og sjávarins eyjar.

2 En um alla gjörninga veldis hans og stórvirki, og frásagan um þá hina miklu vegsemd, sem konungurinn veitti Mardókeus, er skrifad í Persíu og Meðiu konunga annálabókum.

3 Því Mardókeus Gyðingur gekk næstur Assverus konungi, og var í miklu álitu á meðal Gyðinga, og vinsæll hjá öllum fjölda sinna bræðra, sem leituðu heilla sinni þjóð, og lagði liðsyrði öllu sínu ættfólki.

JOBS BÓK.

1. KAPÍTULI.

Lýsing Jobs.

MAÐUR nokkur var í landinu Ús. Hann hét Job; hann var maður ráðvandur og hreinskilinn, óttaðist Guð og forðaðist ílt.

2 Hann átti sjö sonu og þrjár dætur,

3 Og fænaður hans var sjö þúsund sauða, þrjú þúsund úlfalda, og fimm hundruð þör nauta, og fimm hundruð ösnur, og mjög mörg hjú. Þessi maður var rikastur allra austurheims búa.

4 En synir hans voru vanir því, að hafa heimboð hver í sínu húsi á sínum afmælisdegi; þeir buðu þá sínum þremur systurum að eta og drekka með sér.

5 En þá þessir veizludagar voru liðnir, var það siður Jobs, að hann sendi, og helgaði þau, þ. e. börnin,

för snemma á fœtur, og fórnaði eins mörgum brennifórnum og börnin voru mörg; því Job hugsaði: vera má, að börn mín hafi syndgað og gleymt Guði. Þetta gjörði Job ávalt.

6 En það bar til einn dag, þá Guðs börn gengu fram fyrir Drottin, að satan kom og með þeim.

7 Og Drottinn innti til við satan og spurði: hvaðan komstu? En satan svaraði og sagði: eg hefi farið og litið eptir öllu á jörðunni.

8 Þá sagði Drottinn við satan: tókstu eptir þjóni mínum Job. Einginn er sem hann á jörðunni, ráðvandur og hreinskilinn, sem óttast Guð og forðast hið illa.

9 Satan anzaði Drottin og sagði: ætla Job óttist Guð fyrir ekkert?

10 Hefir þú ekki varðveitt hann og hans hús á allar hliðar, og alt sem hann á? Hans handaverk hefir þú

blessað, og hans fænaður fyllir landið.

11 En réttu nú út þína hönd, og kom þú við alt, sem hann á; hvað (hvað er að vita) nema hann opinberlega afneiti þér?

12 Og Drottinn sagði til satans: sjá! alt, sem hann á, það sè þér í hendi, legg þú að eins ekki hönd á hann! Þar eptir gekk satan út frá Drottins augsyn.

13 Og það bar til þann dag, sem synir og dætur Jobs átu og drukku vín í húsi síns frumgetna bróður,

14 Að fregn kom til Jobs, sem sagði: nautin drógu plóg, og ösurnar voru á beit í haganum þar hjá;

15 Þá gjörðu þeir Sabear árás, og rændu þeim, og þeir drápu sveinana með beittum sverðum; en eg komst einn undan, til að færa þér þessar frèttir.

16 Meðan þessi enn þá var að tala, kom annar og sagði: Guðs eldur kom niður af himni og kveykti í fenu og sveinunum og brendi þá (til ösku), en eg komst einn undan, til að segja þér þetta.

17 Þessi var ei hættur að segja frá, þegar einn kom enn og sagði: Kaldeumenn komu í þremur flokkum, ræðust á úlfaldana og rændu þeim, og drápu sveinana með beittum sverðum. Eg einn slapp, til að kunngjöra þér þetta.

18 Meðan þessi enn þá talaði, kom enn einn og sagði: þínir synir og þínar dætur átu og drukku vín í húsi síns frumgetna bróður.

19 Og sjá! mikill stormur kom frá eyðimörkinni, og lenti á hússins fjórnum hornum, svo það datt ofan á þín börn og þau dóu; eg aleinn komst burt, til að segja þér þetta.

20 Þá stóð Job upp og sundur reif sín klæði, og klippti af sèr hárið, fleygði sèr niður á jörðina og bað og sagði:

21 Nakinn kom eg af móðurlífi, nakinn mun eg aptur hëðan fara. Drottinn gaf, Drottinn tók, lofað veri Drottins nafn!

22 Í öllu þessu syndgaði Job ekki, og ekki átalði hann Guð fávíslega.

2. KAPÍTULI.

Jobs veik og mótlæti.

OG það bar til eitt sinn, þá Guðs börn gengu fram fyrir Drottin, að satan kom og með þeim, til að ganga fram fyrir Drottin.

2 Þá spurði Drottinn satan: hvaðan komstu? Satan svaraði Drottni og sagði: eg hefi farið um alla jörðina og litið eptir.

3 Og Drottinn sagði til satans: hefir þú tekið eptir þjóni mínum Job? hans líki er ekki í landinu, ráðvandur, hreinskilinn; hann óttast Guð og forðast hið illa, og enn þá er hann staðfastur í sinni guðrækni, þó þú hafir egnt mig móti honum, til að gjöra honum tjón, án saka.

4 Satan anzaði Drottni og sagði: húð fyrir húð, alt sem maðurinn á, það gefur hann fyrir sitt líf.

5 En réttu út þína hönd, og kom þú við hans bein og hold; hvað er að vita, nema hann opinberlega afneiti þér?

6 Drottinn sagði til satans: sjá þú! hann sè í þinni hendi, en spara þó hans líf.

7 Þá fór satan burt frá augliti Drottins, og sló Job með illum kylum frá iljum alt til hvirfls.

8 Og Job tók sköfu, og skóf sig með henni, og settist í ösku.

9 Og húsfreyja hans sagði til hans: ertu enn þá staðfastur í þinni guðrækni? segðu nú skilið við Guð, og farðu að deyja.

10 Og hann svaraði henni: þú talar, sem fávísar konur tala. Fyrst vèr höfum þegið hið góða af Guði, eigum vèr þá ekki einnig að þyggja hið vonða? Í öllu þessu syndgaði Job ekki með sínum vörum.

11 Og þrír vinir Jobs frèttu alla þá ógæfu, sem yfir hann var komin, og þeir komu hver frá sínum stað. Elífas frá Teman, Bildad frá Súah, og Sófar frá Naema, og þeim kom saman um, að fara og sýna honum meðaumkun og hugga hann.

12 Og þá þeir upp lyptu sínum augum á lengdar, þekktu þeir hann ekki, og þeir hófu upp sína raust og grètu, og þeir sundur rifu hver sinn möttul, og jusu í loptið moldu yfir höfuð sèr.

13 Og þeir sátu með honum á jörðu í sjö daga og sjö nætur, og einginn talaði við hann eitt orð, því þeir sáu, að kvöl hans var harðla mikil.

3. KAPÍTULI.

Jobs harmahlögun.

EPTIR það upp lauk Job sínum munn, og bölvaði sínum fæðingardegi.

2 Og Job talaði og sagði:

3 Fyrirfarist sá dagur, á hverjum eg em fæddur, og sú nótt, á hverri sagt var: sveinbarn er getið.

4 Sá dagur verði að myrkri; Guð gefi honum eingan gaum ofan að; ekki skíni nokkurt ljós niður á hann!

5 Dimma og dauðans skuggi taki hann, þykk ský byrgi hann,

6 Þokusvæla dagsins gjöri hann ógurlegan, og myrkrið taki þessa nótt! hún gleðji sig ekki meir meðal ársins daga, hún komi ekki framar í tölu mánaðanna.

7 Sjá! sú nótt sè einmana! Ekkert fagnaðarhróp heyrir á henni.

8 Dagsins söringamenn formæli henni, þeir, sem búnir eru til að vekja Levíatan!

9 Stjörnurarnar formyrkvist í hennar rökkri; hún vænti ljóss, en það komi ekki, og hún sjái ekki morgunroðans geisla!

10 Af því hún læsti ei fyrir mörðrum móðurlífsins, og fól ekki eyndina fyrir mínum augum.

11 Hví dó eg ekki í móðurkviði? hví upp gaf eg ekki andann, jafnskjótt og eg var kominn af móðurlífi?

12 Hversvegna var eg knésettur? hversvegna voru brjóst til reiðu, sem eg gat sögið?

13 Því annars lægi eg nú og væri kyrr,

14 Svæfi og hefði hvíld með konúngunum og jarðarinnar stjórnendum, sem byggja greprunarborgir,

15 Ellegar meðal höfðingja, sem áttu gull og fyltu sín hús með silfri,

16 Eða eg væri ei til, eins og falinn ótmabær burður, eins og þau úngbörn, sem ekki hafa sæð ljósið.

17 Þar (í gröfni) hætta hinir óguðlegu að geisa, og þar hvílast hinir örmagna;

18 Líka hafa bandíngjarnir þar ró; þeir heyra ekki kúgarans raust.

19 Þar eru smáir og stórir, og þrællinn er laus við herra sinn.

20 Hversvegna gefur Guð ljósið hinum vesala? hversvegna lífið hinum sorgbitnu?

21 Þeim, sem bíða eptir dauðanum, en til einskis, sem leita hans með meiri græðgi, heldur en þeir leita að huldu fè;

22 Þeim, sem mundu gleðjast og fagna, ef þeir fyndu gröfina?

23 Hví þeim manni, sem eingin úræði hefir, sem Guð hefir innilokað, svo hann kemst hvergi.

24 Því áður en eg bragða brauð mitt, koma mín andvörp, og mitt kvein út hellist sem vatn.

25 Því hver sú skelfing, sem eg óttaðist, er yfir mig komin, og það, sem mér ofbauð, það hittir mig.

26 Aldrei er eg rólegur, aldrei kyrr, aldrei hvílist eg, órói er ávalt yfir mér.

4. KAPÍTULI.

Elías talar.

ÞÁ svaraði Elías frá Teman, og sagði:

2 Má tala orð við þig? er þér það til ama? og hver getur þó haldið sèr frá að tala?

3 Sjá! þú hefir upp örvað marga, og þreyttar hendur hefir þú styrkt.

4 Þitt tal hefir reist á fætur hina föllnu, og hinum skjálfandi knjám hefir þú gefið mátt.

5 En nú, þegar röðin kemur að þér, þá missir þú hug; þegar það (illa) hittir þig, þá skelfist þú.

6 Er þetta þín guðhræðsla, þitt trúnaðartraust, þetta þín von, og þín ráðvendni?

7 Heyrðu vinur! hugsaðu þig um: hver saklaus hefir nokkurn tíma tortýnt? og hvar hafa hinir hrein-skilnu verið afmáðir?

8 Eins og eg hefi séð, að þeir, sem plögðu rángindi og sáðu volæði, upp skáru einmitt hið sama;

9 Fyrir Guðs Anda tortýndust þeir, og af Anda hans nasa voru þeir afmáðir.

10 Grenjan ljónsins, og öskur hins grimma ljónsins, er niður þaggað, og

ljónsúnganna tennur verða sundur brotnar.

11 Hið sterka ljón drepst, af því það vantar bráð, og úngar ljónsinnunnar tvístrast.

12 Enn fremur, eitt orð er heimulega til mín komið, og mitt eyra hefir numið hið lága hljóð;

13 Þegar eg hugleiddi þá nœtursýn, er djúpur svefn kemur yfir menn,

14 Þá kom ótti og skelfing yfir mig og öll mín bein nötruðu,

15 Og þá andinn kom fyrir mitt auglit, reistu sig hárin á mínum líkama.

16 Þar stóð hann, fyrir mínum augum; eg þekkti ekki myndina, hljótt var, og eg heyrði raust, sem sagði:

17 Mundi maðurinn vera réttlátur fyrir Guði, ellegar nokkur hreinn fyrir skaparanum?

18 Sjá! hann má ei reiða sig á ljóna sína; brest finnur hann hjá sínum englum (sendibodum).

19 Hversu miklu framar hjá þeim, sem búa í leirhúsum, sem reist eru á ryki, þeir eyðast sem af mól,

20 Á einum degi frá morgni til kvelds sundur molast þeir, og fyr en við er litið, tortýnast þeir gjör-samlega.

21 Jafnvel hinir ágætustu meðal þeirra, ætla þeir tortýnist ekki? þeir deyja, en ekki með skynsemd.

5. KAPÍTULI.

Sama efni.

KALLA þú, ætla nokkur svari þér? og til hvers af hinum heilögu viltu leita?

2 Sannarlega drepur reiðin heimskingjann, og öfundin þann fávísa.

3 Eg sá heimskingjann fá djúpar rætur, og eg formælti hans húsi skyndilega;

4 Fjarlæg hjálpraði munu börn hans verða; þau munu verða sundur troðin í hliðinu og einginn mun bjarga þeim.

5 Hinn húngraði mun upp eta hans uppskeru, og hinir hervopnuðu munu sækja hann heim. Hinir þyrstu munu upp svelgja eigur hans,

6 Því ránglætið vex ekki upp úr moldinni, og eymdin sprettur ekki upp af jörðinni.

7 En maðurinn fœðist til eymdanna, eins og fuglsúngarnir til að fljúga í loptinu.

8 En eg mundi leita Guðs, og á Guðs dóm leggja mitt málefni,

9 Hans, sem gjörir mikla hluti, er ei verða rannsakaðir, dásemdarverk, sem ei verður tölu á komið,

10 Hans, sem gefur regn á jörðu, og sendir vatn yfir vellina,

11 Sem upp hefur hina niðurbeigðu, og hjálpar þeim, sem ganga í sorg-arbúningi,

12 Til hans, sem gjörir að engu ráða-brugg hinna slögu, svo að hendur þeirra geta engu til leiðar komið.

13 Sem höndlar þá sniðugu í þeirra slögð, svo að ráð hinna kœnu koll-steypast.

14 Á daginn reka þeir sig á myrkrið og þreifa fyrir sér, eins og á nóttu, um miðjan dag.

15 Og hann frelsar hinn fátœka frá sverði, frá gini þeirra og frá hendi hinna sterku.

16 Þannig er von fyrir hinn auðvirðilega, og ránglætið má halda sínum munni.

17 Sjá! sæll er sá maður, sem Guð hirtir; met ei lítils hirtingu hins Almáttuga.

18 Því hann lætur manninn kenna til, en bindur um; hann særir, en hans hönd lœknar (líka).

19 Hann mun frelsa þig úr sex hættum, og í hinni sjöundu mun ógæfan ekki ná til þín.

20 Í dýrtíðinni mun hann frelsa þig frá dauðanum, og í orustunni frá hendi sverðsins.

21 Fyrir túngunnar svipu skaltu vera falinn, og ekki óttast tortýningu, þá hún kemur.

22 Þú skalt geta hlegið að tortýningu og húngri, og ekki hræðast villudýrin í landinu.

23 Því við steina akursins muntu hafa sáttmála, og skógarins villudýr munu hafa frið við þig;

24 Þú skalt reyna, að friður er í þínum tjaldbúðum; þú munt koma til þíns bústaðar, og þín von ekki bregðast.

25 Þú munt reyna, að pitt sáð margfaldast, og niðjar þínir sem gras á jörðu?

26 Sem öldúngur munt þú miður stíga í gröfina, eins og kornbindinið er á sínum tíma látið í hlöðuna.

27 Sjá ; þetta höfum vèr ransakað, svona er það ; heyr þú það, og set það vel á þig.

6. KAPÍTULI.

Job svarar.

EN Job svaraði og sagði : Ó ! að hryggð mín væri vegin,

2 Og ógæfa mín líka lögð á met-askálima !

3 Hún mundi reynast þýngri en hafsins sandur ; því voru mín orð svo svæsin,

4 Af því að skeyti hins Almáttuga hafa hitt mig ; mitt hjarta drekkur þeirra eitur ; Guðs skelfingar her-tygjast á moti mèr.

5 Mun skógarasninn rymja upp yfir grasinu, eða uxinn öskra upp yfir sínu fóðri ?

6 Verður hið bragðlausa etið án salts ? eða er nokkur smekkur hvítunnar í egginu ?

7 Það, sem mín sál færðist undan að snerta, það er mèr boðið sem leið föðja.

8 Ó ! að það yrði, sem eg girnist, og Guð vildi veita mèr mína löngun.

9 Ó ! að Guð vildi sundur merja mig, út rétta sína hönd og af sníða mig.

10 Það væri þó mín huggun, og 'af því skyldi eg gleðjast í minni vægðarlausu kvöl, að eg hefi samt ekki óhlýðnast orðum hins Heilaga.

11 Hver er minn máttur, að eg skyldi vona, og hver mín kjör, að eg skyldi hafa lánglundargeð ?

12 Er þá minn kraptur steinsins kraptur ? er mitt hold af eiri ?

13 Sjá ! fyrir mig er eingin hjálp eptir ! og frá mèr er burt rekin öll liðsemd.

14 Sá aumi á meðaumkun að sínum vini, annars yfirgefur guðsóttinn hann.

15 Mínir bræður hafa brugðizt mèr, eins og lækur (á sumri), sem þornar, þegar mest á liggur ; þeir fara fram, eins og fjallrensli,

16 Sem eru svört af klaka, og hulin snjó.

17 Undir eins og leysíngin er úti,

hverfa þau ; þegar hitnar (í veðrinu), af mást þau af sínum stað.

18 Farvegir þeirra liggja á afviknum stað ; þau hverfa inn í öræfin og verða að engu.

19 Að þeim skygnast menn á leiðinni frá Tema ; þeir, sem ferðast frá Sabeu, treysta á þau.

20 Þeir sneypast, af því að þeir reiddu sig á þau ; þeir koma að þeim og skammast sín.

21 Þannig eruð þér nú mèr sem ekkert ; þér sjáið mína eynd og hræðizt.

22 Hefi eg sagt : færið hingað, eða gefið nokkuð af yðar eigum fyrir mína skuld ?

23 Frelsið mig af hendi óvinarins, og losið mig úr hendi harðstjórans.

24 Kennið mèr ! eg skal þegja, og segið mèr, í hverju mèr hefir á orðið.

25 Hversu styrkjandi er tal hins einlæga ! en hvað munu yðar átölur stöða ?

26 Ættuð þér að upp hugsa orð til að á víta ? og á tal hins hrelða að fara út í veður og vind ?

27 Sannarlega ráðist þér á hinn föðurlausa, og grafið gróf yðar stallbróður ;

28 Skoðið mig að eins, og þér munuð skjótt sjá, hvort eg lýg.

29 Hverfið aptur, vinir ! verið að eins ekki ránglátir ! Hverfið aptur, en þá mun mitt málefni reynast rétt.

30 Ætla ránglæti sè á minni tungu ? nei ! ætla minn gómur þekki ekki hið illa ?

7. KAPÍTULI.

Job talar enn fremur.

A MAÐURINN ekki í ófriði á jörðinni ? og eru ei hans dagar eins og daglaunamannsins dagar ?

2 Eins og þrælinn þráir skuggann, og eins og daglaunamaðurinn væntir launa fyrir sitt verk,

3 Eins hefi eg fengið í mína hlutdeild þrengingarmánuði, og mœðunnar nætur eru mèr taldar.

4 Leggi eg naig fyrir, þá segi eg : nær mun eg fara á fötur ? nær mun nóttin liðin ? og eg mettast af órólegum biltingum (í rúminu), þángað til aptur eldir.

5 Mitt hold er þakið ormum og

moldarskán ; varla er mín húð gróin, fyr en hún aptur fyllist kylum.

6 Mínir dagar eru fjótar burt flognir en vefjarskyttan ; og þeir eru horfnir án vonar.

7 Hugleið þú, að líf mitt er sem vindur, mitt auga mun ei optar sjá góða daga.

8 Það auga, sem sèr mig nú, mun ei sjá mig framar ; þín augu munu snúa sèr að mèr, en eg mun ei finnast.

9 Skýið fer áfram og hverfur ; svo mun ei heldur sá koma aptur, sem niður stígur í grófina.

10 Hann mun ei aptur hverfa í sitt hús, og hans staður fær hann ekki aptur að sjá.

11 Því vil eg ekki heldur leggja taum við mína túngu ; eg vil tala í ángist míns anda, eg vil kveina í biturleik minnar sálar.

12 Er eg haf, eða hafs óvættur, að þú setur vörð yfir mig ?

13 Þegar eg segi : mitt rúm skal hugga mig, mín hvíla skal sefa mitt kvein,

14 Þá hræðir þú mig í draumi, og með sýn skelfir þú mig,

15 Svo að mín sál vill heldur kafna, já heldur deyja, en að mín bein þínist þannig.

16 Eg dregst upp ; eilíflega mun eg ekki lífa, slepptu mèr ! því mínir dagar eru andartak.

17 Hvað er maðurinn, að þú skyldir meta hann mikils, gefa honum gaum ?

18 Að þú skyldir heimsækja hann á hverjum morgni ? prófa hann á hverju augnabliki ?

19 Hversu lengi viltu aldrei hafa af mèr augun ? Viltu ekki leyfa mèr að hafa ró, meðan eg renni niður munnvatninu ?

20 Þó eg hafi syndgað, hvað ætla eg hafi gjört þèr, þú mannanna vörður ! hví hefir þú gjört mig að ásteytingu fyrir þig, svo að eg verði mér sjálfum að byrði ?

21 Og hvers vegna viltu ei fyrirgefa mèr mínar yfirsjónir og burt taka mína syndasekt ? því eg mun nú bráðum liggja í moldinni, og þegar þú leitar að mèr að morgni, mun eg ekki finnast.

8. KAPÍTULI.

Tala Bildads.

ÞÁ svaraði Bildad frá Súa og sagði :

2 Ætlar þú lengi að tala svona ? og hversu lengi skal þíns munns áfram fara sem megent stormviðri ?

3 Ætla Guð haggi réttinum ? mun sá Almáttugi raska réttvísinni ?

4 Hafi þínir synir syndgað móti honum, þá hefir hann út skúfað þeim fyrir þeirra yfirtroðslur.

5 En þegar þú (í tíma) leitar Guðs, og biður þann Almáttuga um náð,

6 Og þegar þú ert hreinn og einlægur, þá mun hann snúa sèr til þín, og gjöra farsælan þinn réttláta bústað.

7 Og það, sem þú áttir áður, mun sýnast lítið, og seinni tíminn mun veita þèr næsta mikið.

8 Spyr þó, vinur ! hina fyrri kynslóð, og undirbú þig til að taka eptir því, sem forfeðurnir hafa út grundað.

9 (Því vèr urðum til í gær og vitum ekkert ; skuggi eru vorir dagar á jörðunni).

10 Þeir munu kenna þèr og segja þèr það (og þeirra tal kemur frá hjartanu).

11 Getur pappírsjurtin vaxið án vætu ? eða sefið án vatns ?

12 Meðan það enn þá er í gróðri, og þó það sé ekki upprætt, mun það upp þorna fyr en alt gras.

13 Svo eru vegir allra þeirra, sem gleyma Guði, og von hræsnarans mun að engu verða.

14 Því hans athvarf verður burt tekið, og sem kóngulóarvefur er hans traust ;

15 Hann reiðir sig á sitt hús, en það stendur ekki ; hann heldur sèr til þess, en það stendur ekki fast.

16 Hann grænkar á móti sólinni, og út breiðir sínar greinir yfir allan garðinn ;

17 Hans røtur vaxa þètt hjá uppsprettunum, og hús hans er á grjóti, og lenda í grýttum jarðveg.

18 En þegar hann verður upprættur frá sínum stað, þá mun sá staður afneita honum og segja : eg sá þig ekki.

19 Sjá ! þetta er gleði hans vega !

og aðrir munu þar upp vaxa af jörðunni.

20 Sjá! Guð út skúfar ekki hinum ráðvanda, og tekur ekki í hönd hinna vondu;

21 En hann mun fylla þinn munn með hlátri, og þínar varir með fagnadarópi.

22 Þínir óvinir skulu þekjast með skömm, og tjaldbúð hinna óguðlegu skal ekki framar finnast.

9. KAPÍTULI.

Jobs svar.

EN Job svaraði og sagði:

2 Sannarlega veit eg að það er svo, og hvernig mundi maðurinn vera réttlátur fyrir Guði?

3 Þóknist honum að ganga í rétt við hann, getur maðurinn ekki svarað einu (orði) til þúsund.

4 Hann er vitur í hjarta og máttugur í krapti.

5 Hver þrjúkaðist við hann og hafði frið? við hann, sem flytur fjöllin, svo þau vita ekki af, sem um veltir þeim í sinni reiði.

6 Hann, sem þokar jörðunni úr stað, svo hennar stóðir bifast,

7 Hann býður sólinni, að hún renni ei upp, og innsiglar stjörnurnar (lætur þær ei sjást);

8 Hann einn út breiðir himininn og gengur á hafsins öldum;

9 Hann skapaði vagnstirnið, freyjurokk (óríon), sjöstirnið, og suðursins leynihús;

10 Hann gjörir mikla hluti, sem eru órannsakanlegir, og dásemdarverk óteljandi.

11 Sjá! hann gengur fram hjá mér, og eg sè hann ekki; hann fer áfram gagnvart mér, og eg verð ei var við hann.

12 Sjá! vilji hann taka eitthvað, hver bannar honum það? Hver mun segja við hann: hvað gjörir þú?

13 Guð kallar ei aptur sína reiði; honum verða stallbræður hins drambláta að lúta.

14 Hvernig mundi eg þá geta svarað honum? hvernig valið mín orð móti honum?

15 Því þó eg væri réttlátur, mundi eg ekki svara; heldur mundi eg biðja minn dómara um náð.

16 Þó eg kallaði og hann svaraði mér, mundi eg samt ekki trúa, að hann sneri sínum eyrum til minnar raustar.

17 Því hann sundur mer mig með stormi, og margfaldar mín sár án orsaka.

18 Hann leyfir mér ekki að draga andann, heldur mettar mig með beiskju.

19 Sè um krapt hins sterka spurt, sjá! hér er eg (segir hann), eða um rétt, hver mun stefna mér? (segir Drottinn).

20 Þó eg hefði rétt, mundi minnur minn fordæma mig; þó eg væri algjör, mundi hann fella mig.

21 Þó eg væri ráðvandur; mundi ei þekkja sjálfan mig; eg fyrirlið mitt líf.

22 Þetta eina segi eg því: hann af máir hinn ráðvanda með hinum óguðlega.

23 Slái svipan snögglega, þá mun hann hlœja að reynslu hinna saklausu.

24 Jörðin er gefin í vald hinum (vonda) óguðlegu, hann byrgir aptur augu hennar dómanda. Sè það ei hann, hver er það þá?

25 Minir dagar liðu liðlegar áfram en hlaupari (hleypur); þeir hlupu burt, án þess að sjá hið góða;

26 Þeir eru farnir á fljótum skipum, eins og örninn, sem flygur eptir æti;

27 Þegar eg segi: eg vil gleyma minni kvörtun, eg vil af leggja minn sorgarsvip og endurnæra mig,

28 Þá má eg hræðast alla mína þjáningu, því eg veit, að þú munt ekki deama mig saklausan.

29 Lát mig þá vera sekan; hví vil eg gjöra mér ómak til einskis?

30 Þó að eg laugaði mig í snjóvatni, og hreinsaði mínar hendur með sápu,

31 Dýfir þú mér niður í foræðið, svo að mín fót verða mér að viðurstygð;

32 Því hann er ekki maður, eins og eg, að eg geti svarað honum, að við getum gengið saman fram fyrir réttinn.

33 Það er einginn, sem geti skorið úr þrætum milli okkar, sem geti lagt hönd á okkar báða.

34 Hann taki sinn vönd frá mér, og hans skelfing áreiði mig ekki,

35 Þá vil eg tala og ekki skelfast

fyrir honum. Því það er ekki svo, eins og þér hugsið ; það veit og með sjálfum mér.

10. KAPÍTULI.

Jobs harmaklögun.

MINNI sál leiðist lífið ; því vil eg láta lausa mína harmaklögun ; eg vil tala um raunir minnar sálar.

2 Eg segi við Guð : álitu mig óguðlegan ! láttu mig vita, um hvað þú þráttar við mig.

3 Sýnist þér það gott, að þú misþyrmir og út skúfar verki þinna handa, og ert hliðhollur við ráð hinna óguðlegu ?

4 Ætla þú hafir holdleg augu ! sèr þú, eins og maðurinn sèr ?

5 Eru þínir dagar, eins og mannsins dagar ? eru, eins og mannsins dagar, þín ár ?

6 Að þú spyr eptir mínum misgjörðum og leitar að mínum syndum,

7 Þó þú vitir, að eg hefi ekki breytt óguðlega, og að einginn er sá, sem geti frelsað úr þinni hendi.

8 Þínar hendur hafa skapað og myndað mig á alla vegu, og þó viltu tortýna mér ;

9 Minstu þess þó, að þú myndaðir mig sem leir ; og vilt þú þá gjöra mig aptur að dupti ?

10 Hefir þú ekki held mèt sem mjólk, og hleypt mig sem ost ?

11 Holdi og hörundi klæddir þú mig, og með beinum og sinum samfestir þú mig.

12 Líf og náð veittir þú mér, og þín umsjón varðveitti minn andardrátt.

13 En þessir hlutir voru faldir í þínu hjarta ; eg veit þeir voru þér í sinni.

14 Ef að eg syndgaði, þá gáðir þú að mér, og dæmdir mig ekki sýknan af mínum misgjörðum.

15 Breytti eg óguðlega, þá vei mér ; og þó eg væri réttlátur, dyrfðist eg samt ekki að upp lypta mínu höfði, mettur af smán, líttu þó á eynd mína.

16 Ef eg reisti mig upp, þá rakstu mig á flótta sem ljón ; aptur og aptur sýnir þú á mér ofbeldi.

17 Þú fram leiðir ný vitni á móti mér, og herðir á þinni reiði við mig. Hér eptir herfýlkir þú á móti mér.

18 Hví út leiddir þú mig af móðurlífi ? Æ ! að eg hefði upp gefið andann, og að ekkert auga hefði sæð mig.

19 Eg mundi þá vera, sem eg hefði aldrei verið til, frá móðurlífi fluttur til grafarinnar.

20 Mundu ei mínir fáu dagar bráðum vera á enda ? slepptu mér, að eg geti lítið eitt endurnært mig,

21 Fyr en eg fer burt (og kem ei aptur) í myrkursins og dauðanssskugga land,

22 Land, dimmt sem myrkur dauðanssskugga, þar sem eingin skipan er á og það sem skín er eins og dimma.

11. KAPÍTULI.

Sófar talar.

ÞÁ svaraði Sófar af Naema og sagði ;

2 Á ekki að svara þessum orðafjölda ? og á sá málugi maður að hafa rétt ?

3 Á málæði þitt að koma fólki til að þegja ? ættir þú að spotta og einginn sneypa þig ?

4 Þú segir : sönn er mín tala, og eg er hreinn fyrir þínum angum.

5 En ó að Guð vildi tala, og upp ljúka sínum vörum gegn þér !

6 Æ að hann vildi kunngjöra þér leyndardóma spekinnar (því að í henni er tvöfaldur kraptur), þá mundi þú kannast við, að Guð, hefði gjört refsing þína lættari en þinn misverknad.

7 Munt þú geta jafnast við Guð í því að rannsaka ? náð fullkomnum þess Almáttuga ?

8 Hún er svo há sem himininn : hvað viltu gjöra ? hún er dýpri en undirdjúpið ; hvað getur þú vitað ?

9 Viljir þú mæla hana, þá er hún lengri en jörðin og breiðari en hafid.

10 Ef hann ræðst á, hertekur eða dregur fyrir rétt, hver aptrar honum frá því ?

11 Því hann þekkir þá hægómlegu menn og sèr þeirra ránglæti í kyrrþey.

12 Lærir hinn fávísi maður vizku ? og fœðist folald skógarasnans sem maður ?

13 Hefðir þú snúið þínu hjarta og út breitt þínar hendur til hans, sè

rángræti í þínum höndum, þá lát það burt langt frá þér,

14 Og lát það ei staðnæmast í þínum tjaldbúðum,

15 Þá muntu geta upp lypt þínu augliti umvöndunarlaust; og þú munt standa fastur og ei hræðast;

16 Þá munt þú gleyma þinni eynd og eins lítið til hennar muna, sem þess vatus, er fram hjá er runnið.

17 Þér mun upp renna líf, hjartara en miðdegið; þitt myrkur skal verða þér að aptureldingu.

18 Þú skalt þá vera rólegur, því þar er von; þú skalt vinna og sofa óhultur.

19 Þú munt leggjast útaf, án þess að nokkur vilji ónáða þig, og margir koma til þín og biðja þig.

20 En augu hinna óguðlegu munu daprast, og þeir munu missa sitt hæli; því þeirra von mun vera sem sálarinnar andartak.

12. KAPÍTULI.

Job svarar.

JOB svaraði þá og sagði:

2 Í sannleika: þér hugsið líklega, að þér einir séuð menn, og með yður muni vísdómurinn deyja!

3 Eg hefi þó vit, eins og þér; mér skjátlar ekki meir en yður, og hver veit ekki þess háttar hluti?

4 Hver sá, sem er athlægi vinar síns, hann ákalli Guð, og Guð mun svara honum. Sá réttláti og ráðvandi er að athlægi!

5 Sá, sem fall er búíð, hann er í huga hins ugglause fyrirlitinn lampi, hentugur þeim, sem rasar fæti.

6 Tjaldbúðir spillvirkjanna eru óhultar, og þeirra, sem æða gegn Guði, mjög tryggar, og svo þess manns, sem leyfir sér alt, hefir Guð sér í hendi.

7 Já, spyr þú dýrin að því, þau munu kenna þér það, og himinsins fugla, þeir munu kunngjöra þér það.

8 Eða fréttu jörðina, hún mun kenna þér það, og fiskarnir í hafinu munu segja þér það.

9 Hver vissi það ekki meðal allra þessara, að Drottins hönd, hefir gjört þá?

10 Í hvers hendi að er sál als, sem

lifir, og sá andi, sem lifgar hvers manns hold.

11 Prófar eyrað ekki talið, eins og gómurinn smakkar matinn?

12 Hjá hinum öldruðu er vísdómur;

13 Og lífdaganna lengd gefur skilning; hjá Guði er vísdómur og veldi honum til heyrir ráð og skilningur.

14 Sjá! niður brjóti hann, þá verður ekki upp byggt. Læsi hann einhvern mann inni, þá verður ei fyrir honum upp lokið.

15 Sjá! hann stöðvar vatnið, og það upp þornar; hann hleypir því, og það ummyndar jörðina.

16 Hjá honum er styrkur og skynsemi. Undir hans valdi eru báðir, sá, sem villist, og sá, sem leiðir afvega.

17 Hann fer með ráðgjafana burt sem herfång og dómendurna firrir hann viti.

18 Hann leysir konúnganna bönd, og spennir belti um þeirra lendar.

19 Hann fer með prestana burt sem herfång og hinum sterku kollsteypir hann.

20 Hann tekur málið frá þeim mál-snjöllu, og sviptir öldúngana þeirra skynsemi.

21 Hann út hellir smán yfir höfðingjana, og leysir belti kappanna.

22 Hann opinberar leyndardóma myrkursins, og fram leiðir dauðans skugga fyrir ljósið.

23 Hann fjölgar fólki, og fyrirfer því aptur; hann út breiðir fólkið, og færir það saman aptur.

24 Hann burt tekur hjartað (vitið) frá þjóðanna höfðingjum í landinu, og lætur þá villast í eyðimörku, þar sem einginn vegur er,

25 Svo þeir fálma í myrkrunu án ljóss, og hann gjörir það, að þeir ráfa, eins og drukkin maður.

13. KAPÍTULI.

Job talar enn fremur.

SJÁ! alt þetta hefir mitt auga skoðað, mitt eyra hefir heyrt og skilið það.

2 Það, sem þér vitið, það veit eg líka; mér skjátlar ekki meir en yður.

3 En eg vildi gjarnan tala við hinn Almáttuga, og mig langar til að ganga í rétt við Guð.

4 Því sannarlega samtvinnið þér lygar; ónýtir löknar eruð þér allir saman.

5 Ó! að þér vilduð allir þegja; það mundi verða yður að vizku.

6 Heyrið, vinir! vörn mína, og takið eptir minna vara aðfynni.

7 Viljið þér tala Guði til varnar, það sem rángt er? viljið þér fyrir hann við hafa slægsmuni?

8 Viljið þér fara í manngreinarálit, taka hans málstað?

9 Ætla yður verði það að góðu, þegar hann rannsakar yður? eður hugsjið þér að draga hann á talar, eins og menn eru dregnir á talar?

10 Hann mun vissulega hegna yður, ef að þér farið í manngreinarálit með launing.

11 Mun ekki hans hátign skelfa yður? og hans skelfing falla yfir yður?

12 Yðar hugsanir eru líkar ösku; yðar vígi munu verða sem leirvígi.

13 Þegið í minni áheyrn, að eg megi tala, og látið svo hitta mig, hvað sem vill.

14 Hví skal eg naga mitt hold með eigin tönnum, og bera mitt líf í minni hendi?

15 Sjá! látið hann deyða mig; eg hefi einga von; en eg vil sanna fyrir hans augsyn, að mínir vegir eru réttir.

16 Þetta skal og verða mér til frelsis, því einginn hræsnari kemur fyrir hans auglit.

17 Svo takið nú eptir mínu tali, og hneigið yðar eyru að minni vörn.

18 Sjáið, vinir! eg hefi reglulega fram fært mitt málefni; eg veit, að eg verð dömdur sýkn.

19 Þó, hver er sá, sem gengur í rétt við mig? nú verð eg að þegja og upp gefa andann.

20 Eg bið að eins um tvent (synjir þú mér ekki um það), þá mun eg koma fram fyrir þig.

21 Lát þína hönd vera langt frá mér og þína skelfingu ekki hræða mig!

22 Kallaðu svo, og eg skal svara, ellegar eg mun tala, og svara þú mér.

23 Hversu margar eru mínar misgjörðir og syndir? láttu mig vita mína yfirsjón og synd?

24 Hvers vegna byrgir þú þitt andlit og ætlar, að eg sé óvinur þinn?

25 Viltu skekja skekið laufblað, og ofsökja þurrt strá?

26 Þú upp skrifar harmkvæli móti mér, og lætur mig erfa mínar æskusyndir,

27 Og setur mína föetur í stokk, og aðgætir alla mína vegu, og slær hring í kring um mínar iljar (sem eg ei kemst út yfir).

28 Og eg (Job) eldist þó sem hræið, sem fat það, er mölurinn upp etur.

14. KAPÍTULI.

Sama tala.

MAÐURINN af konunni föddur lifir stutta stund og mettast af órósemi.

2 Hann sprettur upp sem gras, og fölnar. Hann flýr sem skuggi, og staðnæmist ekki.

3 Og þú starir á því líkan, og dregur mig fyrir réttinn með þér!

4 Hver gjörir hreinan úr óhreinum? Ekki einn einasti.

5 Sèu hans dagar ákvarðaðir, og hans mánaðatala fastsett hjá þér, hafir þú afmælt hans tíð, sem hann getur ekki yfir komizt,

6 Þá vík þú frá honum, svo hann geti fengið hvíld, þángað til hann, sem daglaunara, lángrar eptir sínum (dauda-)degi.

7 Því trèð hefir von, þegar það er upp höggvið, að það aptur geti vaxið, og að það vanti ei greinir.

8 Þó þess rót eldist í jörðinni, og þess stofa deyi í duptinu,

9 Þá gröenkar það aptur af vatnsgufunni, og fær greinir eins og ný jurt.

10 En deyi maðurinn, liggur hann máttlaus; uppgefi maðurinn andann, hvar er hann þá?

11 Vatnið hleypur burt úr hafinu; áin minnar og verður þur.

12 Þannig leggst maðurinn fyrir og stendur ekki upp; þángað til himnararnir hverfa, vaknar hann ekki, og verður ekki vakinn af sínum svefni.

13 Æ, að þú vildir geyma mig í gröfinni, og fela mig, þángað til þín reiði snýr sér! Ó! að þú vildir til taka vissan tíma fyrir mig, og þá aptur minnast mín.

14 Þegar maðurinn deyr, mun hann þá lifna við aptur? þá mundi eg biða

alla mína stríðsdaga, þángað til mín lausu kemi ;

15 Þá mundir þú kalla, og eg skyldi svara ; þú mundir hafa yndi af þínum handaverkum.

16 En nú telur þú mín spor ! gáir þú ekki að mínum syndum ?

17 Mínar syndir eru innsiglaðar í einum bagga : og þú hefir bætt nokkru við mína sekt.

18 Fjall, sem dettur um koll, liggur þar sammarlega. Kletturinn steypist niður frá sínum stað.

19 Vatnið holar steininn, og þess straumur burt skolar jarðarinnar dúpti, eins gjörir þú að engu manna von.

20 Því þú ber hann fullkomlega, ofurliða, og hann fer burt ; þú snýr við hans andliti, og rekur hann burt.

21 Sèu hans börn heiðruð, þá veit hann það ekki ; sèu þau fyrirlitin, þá frèttir hann það ekki.

22 Hans eigið hold finnur að eins til eigin þínu, og hans sál í honum kennir til eigin hryggðar.

15. KAPÍTULI.

Elífas svarar.

ÞÁ svaraði Elífas af Teman og sagði :

2 Á sá vitri maður að svara með þekkingu, sem er að eins varagustur, og fylla sitt brjóst með vindi ?

3 (Á hann) að berjast með orðum, sem ekkert kveður að, og með tali, sem ekkert stóðar hann ?

4 Já, þú gjörir guðsóttann að engu, og fækkar böenum til Guðs.

5 Þinn eiginn munnur prædikar (kennir) þitt ránglæti, þó að þú veljir orðføeri, hinna slægu.

6 Þinn munnur dæmir þig, en eg ekki ; þínar varir vitna á móti þér.

7 Ert þú sá fyrst fæddi maður, og ertu getinn fyr en hæðirnar ?

8 Hefir þú hlýtt á í Guðs leyndarráði ? eða hefir þú dregið að þér alla speki ?

9 Hvað veiztu, sem vèr ei mundum vita ? Hvað þekkir þú, sem muni vera oss ókunnugt ?

10 Til eru gráhærðir menn og öldungar vor á meðal, eldri en faðir þinn.

11 Metur þú lítils Guðs huggun og hin blíðu ávörp ?

12 Hvers vegna hrífur þitt hjarta þig, og hví tindra þín augu,

13 Að þú geisar svo gegn Guði, og fram ber slík orð af þínum vörum ?

14 Hvað er maðurinn, að hann skyldi vera hreinn ? eða að sá skyldi vera réttlátur, sem er fæddur af konu ?

15 Sjá þú ! hann reidir sig ekki á sína heilögu, og himnarnir eru ekki hreinir fyrir hans augum.

16 Enn síður sá víðurstyggilegi og svívirðilegi, maðurinn, sem drekkur í sig ránglætið eins og vatn.

17 Eg vil fræða þig, heyr þú mig ! og það, sem eg hefi reynt, vil eg segja þér,

18 Það, sem vitríngarnir kunngjörðu, og duldu ekki, (erft) frá feðrum sínum.

19 Hverjum einum var landið gefið, og einginn útlendur trúð sèr inn meðal þeirra.

20 Alla sína daga kvelur hinn óguðlegi sig sjálfan, og fá ár eru harðstjóranum ætluð.

21 Skelfingarhljóð er fyrir hans eyrum ; jafnvel í friði ræðst ræninginn á hann.

22 Hann trúir því ekki, að hann geti komizt undan myrkrinu (ógæfunni), og sèr alstaðar fram undan sèr sverð.

23 Hann flakkar um kríng eptir brauði, hvar sem það er ; hann veit, að myrkursins dagur er honum búinn.

24 Ángist og neyð skelfa hann : þær bera hann ofurliða, sem konungur útbúinn til bardaga.

25 Af því hann út rétti sína hönd gegn Guði, og gjörði með þrjúzku uppreisn móti þeim Almáttuga ;

26 Gjörði árás á hann með (háu) höfði og með þykkri skjaldarþúngu ;

27 Því hans andlit er þakið spiki, og hans lendar með fitu,

28 Þessvegna býr hann í þeim stöðum, sem ætlaðir eru til auðnar ; í húsum, sem einginn býr í, og sem skjótt umbreytast í grjóthrígu.

29 Hann mun ekki verða ríkur, og hans góss ekki varðveitast ; og hans velmegan mun ekki út breiðast í landinu.

30 Hann mun ekki undan myrkrinu

sleppa ; loginn mun sviða hans úngu greinir, og hann mun hverfa fyrir Guðs Anda (áblæstri).

31 Hann reiði sig ekki á hægómann ; hann verður tældur,

32 Því hægóminn mun verða hans verðkaup. Fyrir tímann fær hann enda, og hans greinir blómgast ei meir.

33 Eins og vínviðurinn mun hann hrista af sér súr vínber, sem við-smjörsviðurinn missa sín blóm,

34 Því hræsnaranna flokkur verður einmana, og eldurinn eyðir tjald-búðum þeirra, sem taka mútur.

35 Þeir ganga þúngaðir með ógæfu of fæða ránglæti, og þeirra kvíður undir býr svik.

16. KAPÍTULI.

Job svarar.

ÞÁ svaraði Job og sagði :

2 Margt þess háttar hefi eg heyrt ; leiðinlegir huggarar eruð þér allir saman.

3 Eiga ónyttjuorð eingan enda að hafa ? eða hvað kemur þér til að tala svona ?

4 Eg gæti líka talað eins og þér ; eg vildi þér væruð í mínum sporum ! Eg gæti og saman hrúgað orðum á móti yður, og hrist yfir yður höfuðið.

5 Eg mundi styrkja yður með munni mínum, og minna vara meðaumkun mundi lina yðar þjáningu.

6 Þó eg tali, sviar ekki mín pína ; og þó eg þegi, ætla hún yfirgefi mig ?

7 Vissulega örbreytti hann mig ; þú lagðir í auðn alt mitt hús.

8 Þú hefir gjört mig hrukkóttan, og það vitnar móti mér ; og mín megurð ris gegn mér og veitir mér mótmæli.

9 Hans grimd sundur slítur mig, og hann hatar mig ; hann nístir tönnum yfir mér ; minn móttstöðumaður starir á mig með sínum augum.

10 Þeir sperra upp munninn á móti mér ; háðulega gefa þeir mér kinn-hesta, og gjöra samtök móti mér.

11 Guð gaf mig á vald hinna ránglátu og lét mig komast í hendur hinna ógudlegu.

12 Eg hafði hagsæld, en hann steypti mér, tók um hálsinn á mér og

í sundur muldi mig, og gjörði mig að sínu skotmáli.

13 Hans skeyti umkríngdu mig, hann sundur skar mín nýru vægð-arlaust, hann út helti mínu galli á jörðina.

14 Hann særði mig sár í sár, og hjóp á mig sem risi.

15 Þá saumaði eg sekk um mína húð, og huldi mitt höfuð með dupti.

16 Mitt andlit þrútnaði af gráti, og dauðansskuggi breiddist yfir mín augnalok.

17 Þó er ekkert ránglæti í minni hendi, og mín bæn er hrein.

18 Þú jörð ! hyl ekki mitt blóð ! og einginn staður sè þar sem óp mitt felist !

19 Sjá ! enn þá er minn vottur á himnum og minn talsmaður í hæðinni.

20 Mínir vinir gjöra gys að mér ; mitt auga snýr sér til Guðs með gráti.

21 Æ, að maðurinn gæti gengið í rétt við Guð, eins og mannsins barn við náunga sinn !

22 Því þau fáu ár eru senn á enda ; svo fer eg þá leið, sem eg kem ekki aptur.

17. KAPÍTULI.

Sama tala.

ANDI minn er vanmegna, mínir dagar eru þrotnir, grafirnar eru fram undan mér.

2 Einginn er hjá mér nema spottarar, og mitt auga dvelur við þeirra móðganir.

3 Heyrðu ! þó einhver vildi mæta hjá þér fyrir mig, hver er, sem vill gefa mér hendina upp á það ?

4 Því þessara hjörtum hefir þú læst fyrir vísdómi ; þessvegna viltu ekki upp hefja þá.

5 Hver, sem svíkur sína vini í hendur óvinanna, augu hans barna skulu örmagnast.

6 Hann (Elifas) hefir gjört mig að orðskvið meðal fólksins, og eg verð að athlægi.

7 Því er mitt auga dapurt af gráti, og mínir limir eru allir orðnir sem skuggi.

8 Af þessu skelfast hinir ráðvöndu, og sá saklausí espast á móti hræsnar-anum.

9 Hinna rættláti skal þó halda sína

leið, og sá, sem hefir hreinar hendur, skal verða enn fastari.

10 En þér allir megið fara og koma aptur, vinir! aldrei finn eg einn hygginn meðal yðar.

11 Mínir dagar eru liðnir, mínar hugsanir sundur tættar, sem höfðu vald yfir mínu hjarta.

12 Þeir gjöra nóttina að degi, og segja: ljósið er ekki langt frá myrkrinu.

13 En eg bíð grafarinnar, míns húss; í myrkrinu bý eg um mig.

14 Við rotnunina segi eg: þú ert mín móðir! og við þaðkinn: þú ert minn faðir og minn bróðir.

15 Hvar er þá mín huggun?

16 Hver sèr mína von? Í grafarinnar einveru mun hún niður stíga, þegar vèr allir hvílumst þar í duptinu.

18. KAPÍTULI.

Bildads önnur tala.

ÞÁ svaraði Bildad af Súa og sagði: 2 Nær viljið þér gjöra enda á talinu? hugleiðið; eptir á skulum vèr tala.

3 Hvers vegna erum vèr metnir sem fè, sem óhreinir í yðar augum.

4 Þú springur í þinni bræði; á að yfirgefa jörðina sökum þín,

5 Og fœra bjargið úr stað? Ljós hins óguðlega skal slökkt verða, og hans eldneisti skal ekki tindra.

6 Ljósið skal verða að myrkri í hans tjaldbúð, og hans lampi skal slokkna yfir honum.

7 Að hans öflugug sporu skal kreppast, og hans ráð skulu honum steypa.

8 Hann flyzt í snöruna af sínum eigin fótum, og hann gengur í netið.

9 Möskvinn festist um hans hæl, og snaran herðist utan um hann.

10 Hún lá falin í jörðu, og gildra lá á hans vegi.

11 Skelfingar hræða hann alt um kring, og keyra hann áfram við hvert fótmað.

12 Hans krapstur rênar af húngri, og ógæfan stendur reidubúin við hans hlið.

13 Hann etur limi síns líkama, og dauðans frumburður eyðir hans limum.

14 Honum verður út rutt úr hans

tjaldbúð, sem var hans athvarf, og hann verður leiddur fram fyrir skelfingarinnar konung.

15 Þeir búa í tjaldbúðinni, sem ekki framar er hans. Brennisteini verður sáð yfir hans bústað.

16 Neðan til upp þorna hans røtur; ofan til visna hans greinir.

17 Hans minning af máist úr landinu, og hans nafn nefnist ei framar á strætunum (völlunum).

18 Þeir munu hrinda honum frá ljósinu í myrkrið, og burt reka hann af jarðri.

19 Eingan son og eingan sonarson mun hann eiga meðal síns fólks, og einginn mun eptir verða í hans bústöðum.

20 Hans afdrif munu skelfa eptir-komendurnar, og hinir gömlu verða gagnateknir af ofbóði;

21 Já! svona eru bústaðir hinna ránglátu, þvílíkur staður þess (manns), sem gleymir Guði.

19. KAPÍTULI.

Job svarar.

EN Job svaraði og sagði: 2 Hversu lengi viljið þér ángra mína sál og mylja mig með orðum.

3 Tíu sinnum hafið þér nú svívirt mig. Þér skammizt yðar ekki, að fara svona hart að mèt;

4 Og þó mèt hafi sannarlega skjátlað, þá fer sú villa með mèt.

5 Vissulega ættuð þér að sannfæra mig um mína svívirðu, þó þér vilduð hrokast upp yfir mig.

6 Vitið samt, að það er Guð, sem hefir niður beygt mig, og umkringt mig með sínu neti!

7 Sjá! eg kalla, að mèt sè sýnt ofbeldi, og einginn heyrir; eg kalla, og fæ ekki rétt.

8 Hann hefir girt fyrir minn veg, svo eg kemst ekki yfir, og mína stigu hefir hann hulið með myrkri.

9 Hann hefir af klætt mig mínum heiðri, hann tók af mèt mína höfuð-prýði.

10 Hann eyðilagði mig á allar hliðar, svo eg er farinn, og hann upprætti mína von, eins og annað trè.

11 Hann tendraði sína reiði gegn mèt og áleit mig sem sinn óvin.

12 Hans her kom samansafnaður og

brauzt að mér, og setti sínar her-búðir í kring um mína tjaldbúð.

13 Mína bræður fjarlægði hann langt frá mér. Mínir kunningjar eru orðnir mér ókunnugir.

14 Mínir ættingjar yfirgáfu mig, og mínir vinir hafa gleymt mér.

15 Mínir þjónar og þernur álíta mig sem ókunnugan; eg em sem útlend-ingur í þeirra augum.

16 Kalli eg til þjóns míns, anzar hann ekki; með allri alúð verð eg að biðja hann.

17 Minn andardráttur er konu minni viðbjóðslegur, og eg er and-stygð mínum eigin sonum.

18 Sjálf börnin fyrirrita mig; standi eg upp, tala þau á móti mér;

19 Alla mína innilegustu vini stuggar við mér, og þeir, sem eg elskaði, hafa snúist á móti mér.

20 Mín bein limast við mitt hold og skinn, og varla hefi eg sloppið með mitt tannhold.

21 Aumkízt yfir mig! miskunið mér, þér mínir vinir! því hönd Guðs hefir snortið mig.

22 Hví ofsækið þér mig, eins og Guð, og getið ei mettast af mínu holdi?

23 Ó! að mín orð yrðu upp skrifuð, ó! að þau mættu rituð verða í bók.

24 Ó! að þau væru grafin með járnstýl og með blýi á einhvern klett-inn að eilífu.

25 Því eg veit, að minn frelsari lifir, að hann mun lengst á jörðunni standa,

26 Og þegar seinna meir mitt skinn, þetta (hold), er farið, mun eg sjá Guð án holds.

27 Já! hann einmitt mun eg sjá, mín augu munu skoða hann og ekki einn annar. Mín nýru eyðast í mér (af löngun).

28 Sannarlega munuð þér segja: hví ofsóktum vèr hann, þar eð rötin til vorrar þrætu er fundin hjá oss?

29 Öttitz sverðið því æði kemur af misgjörðum, sem verðskulda, að þér viðurkennið, að réttur er til.

20. KAPÍTULI.

Sófar talar aptur.

ÞÁ svaraði Sófar af Naema og sagði:

2 Svo neyða þá hugsanir mínar mig til að svara, og innvortis ólga.

3 Skammarlegar ávitur hlýt eg að heyra, en minn andi skal svara fyrir mig með viti.

4 Veiztu ekki það, frá eilífð, síðan Guð setti manninn á jörðina,

5 Að gleðióp hinna óguðlegu er stutt, og að hræsnaans fögnuður varir að eins eitt augnablik?

6 Þó að hans hæð næði til himins og hans höfuð snerti skýin,

7 Sem saur hans skal hann þó tortýnast eilíflega; þeir, sem sáu hann, munu segja: hvar er hann?

8 Eins og draumur mun hann burt flýja, og menn geta ei fundið hann; hann hverfur sem sýn á nóttu.

9 Það auga, sem sá hann áður, mun ei sjá hann framar; og hans bústaður skal ei sjá hann.

10 Hans börn leitast við að geðjast hinum fátæku, og þeirra hendur skila aptur hans eigum.

11 Hans bein eru þrútin af hans heimulegu syndum; með honum munu þær leggjast í duptið.

12 Þó vonzkan sè honum sæt í munni, og hann vilji fela hana undir sinni tungu, þó hann vilji treina hana, og ekki sleppa henni,

13 Heldur geyma fyrir sinn góm,

14 Skal samt þessi föða breytast í kviði hans, hún skal í honum verða að nöðrugalli.

15 Auð gleypti hann; hann ælir honum upp aptur; Guð mun keyra hann úr kviði hans.

16 Nöðrueitur sogar hann í sig; höggormstúngan mun drepa hann.

17 Hann sèr ei sèr til yndis vatnsföll, ei ár nè læki, (sem renna) með mjólk og hunáangi.

18 Hann lætur aptur af hendi aflafð, og gleypir ekkert framar. Eins og ranið skal endurgjaldið vera, og hann mun ei af því fögnuð hafa.

19 Af því hann misþyrmdi hinum lítilmótlega og yfirgaf hann, rændi húsum, sem hann hafði ekki byggt;

20 Af því hann aldrei gat saddur orðið, mun hann ekki koma undan sínum dýra auð.

21 Vegna þess að ekkert komst undan hans græðgi, skal hann ei geta vænt, að sín gæði verði varanleg.

22 Þó að hann hafi als nægtir, líður hann skort, sérhvers kúgara hönd mun yfir hann koma.

23 Hann fær samt nóg, til að fylla kvið sinn með; því Guð mun senda sína grímdarreiði yfir hann, og láta yfir hann rigna það, sem hann í sig svelgdi.

24 Flýi hann fyrir járnvopnum; eir-boginn gegnumborar hann.

25 Hann brá sverði sínu; það gekk í gegnum hans kvið, og þess leiptran fór um hans gall. Dauðan skelfingar komu yfir hann.

26 Alt ólán er geymt hans auð; eldur, sem ei er tendraður (af mönnunum), mun eyða honum; illa mun þeim reida af, sem eptir eru orðnir í hans tjaldbúð.

27 Himininn mun opinbera hans misgjördir, og jörðin mun rísa móti honum.

28 Ágóði hans heimilis mun burt flytjast; alt mun burt renna á hefndarinnar degi.

29 Þetta er hlutdeild hins óguðlega manns hjá Guði, og þetta sú arfleifð, sem honum er af Drottni ætluð.

21. KAPÍTULI.

Job svarar.

JOB svaraði og sagði :

2 Heyrið rækilega mál mitt, og látið það vera huggun af yðar hendi!

3 Hafið umburðarlyndi við mig, meðan eg er að tala, og þegar eg er búinn að tala út, megið þér gjöra að mér gys.

4 Hefi eg (að eins) klögumál fyrir mönnum? sè svo, hví skyldi þá ei minn andi verða óþolinmóður?

5 Snúið yðar andliti til mín og skelfizt! og leggið yður hönd á munn!

6 Því þegar eg hugsu til þess, þá hrædist eg, og skjálfti kemur í mitt hold.

7 Hví lifa hinir óguðlegu, verða gamlir, já, verða ákaflega ríkir?

8 Þeirra sæði staðfestist fyrir þeirra augsyn við þeirra hlið; og þeirra niðjar eru ávalt fyrir þeirra augum.

9 Þeirra hús eru óhult, án hræðslu, og Guðs hirtíngarvöndur er ekki á lopti yfir þeim.

10 Þeirra naut eru frjóvsöm og

bregðast ekki; þeirra kýr bera, og láta ekki kálfi.

11 Þeir senda út, eins og hjörð, sína niðja; og börn þeirra stökkva og leika sér.

12 Þeir taka undir með trumbum og hörpum, og gleðja sig við sítersins hljóms!

13 Þeir eyða sínum dögum í fögnuði; og á einu augnabliki niður stíga þeir í gröfina.

14 Þó segja þeir við Guð: "vík þú frá oss! vör viljum ekki vita af þínum vegum.

15 Hver er sá Almáttugi, að vör skyldum þjóna honum? eða hvað stóðar oss það, að biðja hann?"

16 Sjá! er þeirra gæfa ekki í hendi þeirra? (ráð hinna óguðlegu sè fjarri mör).

17 Hversu opt slökknar ljós hinna óguðlegu! og hversu opt kemur ógæfan yfir þá, þegar Guð út býtir þeim sorg í sinni reiði.

18 Hversu opt verða þeir sem strá fyrir vindi, sem fis það, er stormurinn burt feykir?

19 Guð geymir börnunum föðursins rángindi; hann ætti að endurgjalda honum sjálfum, að hann fyndi til þess.

20 Hans augu ættu að sjá eigin glötun og hann ætti að drekka sjálfur af reiði hins Almáttuga.

21 Því hvað gefur hann um sitt hús eptir sinn dauða, þegar tala hans mánaða er fullkomnuð.

22 Hver getur kenut Guði vísdom? honum, sem dæmir þá hæstu.

23 Þessi deyr í sinni mestu velgeingni, rólegur og óhultur.

24 Hans ílát eru full af mjólk, og í hans beinum er nýr mergur.

25 En annar deyr í sálarangist, og hefir ekki smakkað hið góða.

26 Þeir liggja hver hjá öðrum í duptinu, og maðkarnir hylja þá.

27 Sjá! eg þekki yðar hugsanir, og hvað þér upp hugsíð, til að gjöra mér órétt.

28 Þér munuð segja: hvar er hús hins volduga? og hvar er tjaldbúð hinna óguðlegu?

29 Hafið þér ekki spurt ferðamennina? þér verðið að þekkja þeirra mark.

30 Sá vondi geymist til ógæfudagsins ; á hefndarinnar degi verður hann fluttur til jarðarinnar.

31 Hver setur honum fyrir sjónir hans breytni ? og hver geldur honum fyrir það, sem hann hefir gjört.

32 Hann verður fluttur til grafarinnar, og hans minning varðveitist við leiðið.

33 Dalsins mold hvílir hægt yfir honum, og hver maður fer eptir honum, og óteljandi eru á undan farnir.

34 Hví huggið þér mig þá með fánýtri von ? yðar svör eru vonzka.

22. KAPÍTULI.

Elífas svarar.

ÞÁ svaraði Elífas af Teman og sagði :

2 Getur maðurinn orðið Guði að gagni ? nei ! sá hyggni getur gagnast sjálfum sér.

3 Er það nokkuð hagræði fyrir hinn Almáttuga, að þú ert réttlátur ? er það ábati fyrir hann, að þú vandar þitt framferði ?

4 Mun hann af hræðslu fyrir þér ganga í rétt við þig og koma með þér fyrir dóminn ?

5 Er ekki þín vonzka mikil ? og einginn endi á þínum misgjörðum ?

6 Þú hefir tekið pant af þínum bræðrum án orsaka ; og afklætt hina nöktu.

7 Þú svalaðir ekki með vatni hinum þreytta ; og þú synjaðir hinum húngraða um brauð.

8 Fyrir þeim volduga manni stóð landið opið ; og sá göfugi bjó í því.

9 Ekkjur lèztu fara tómhentar, og stóðir hinna föðurlausu sundur mörðust ;

10 Því ertu umvafinn af snörum, og skelfingin hefir snögglega hrætt þig.

11 Og myrkrið, svo þú getur ekki sæð, og vatnsmegnið hylur þig.

12 Er ekki Guð í hinum háa himni ? líttu upp til hinna efstu stjarna, hversu (hátt) eru þær ?

13 Hví segir þú : hvað veit Guð ? mun hann geta dæmt í myrkrinu ?

14 Skýin skyggja á hann, svo að hann sér ekki, og hann gengur í himinsins hring.

15 Þú ferð þá gömlu leið, sem þeir rángláta hafa farið,

16 Sem eltust fyrir tímann (vatnsfall burt skolaði þeirra grundvelli), sem sögðu við Guð :

17 Vík frá oss ! og hvað hafði sá Almáttugi gjört þeim ?

18 Hann hafði þó fyllt þeirra hús með gæðum ! fjarlægðu þér ráð hinna óguðlegu !

19 Hinir réttlátu sjá þá hegningu hinna vondu og gleðjast, og hinir saklausu hælast um við þá og segja :

20 Eru ekki vorir mótstöðumenn afnáðir ? og eldurinn eyddi þeirra dýrð !

21 Vinur ! haltu þig til hans (Guðs), þá muntu hafa frið, af því mun mikið gott til þín streyma !

22 Vinur ! aðhylstu lærdóminn af hans munni, og innrættu þér hans tal.

23 Ef þú snýr þér til hins Almáttuga, þá verður þú aptur á foetur reistur ; láttu ránglæti vera langt frá þínum tjaldbúðum.

24 Kastaðu málminum í duptið, og Ófirs gulli í dalsins urð,

25 Þá mun hinn Almáttugi vera þitt gull, vera þér hið kostulegasta silfur.

26 Því þá muntu hafa yndi af hinum Almáttuga, og upp lypta þínu augliti til Guðs.

27 Þú munt biðja hann, og hann mun heyra þig, og þú skalt greiða þín heit.

28 Hvað, sem þú áformar, mun þér heppnast, og á þinn veg mun ljósið skína.

29 Þegar menn beygja þig niður, skaltu segja : upphéð ! og hann (Guð) mun frelsa þann, sem er auðmjúkur (lítur niður augunum).

30 Já ! hann mun frelsa jafnvel þann, sem ekki er saklaus ; hann mun frelsast fyrir sakir þinna hreinu handa (af því þú biður fyrir honum).

23. KAPÍTULI.

Job felur Drottni málefni sitt á hendur.

ÞÁ svaraði Job og sagði :

2 Sár verður enn mín umkvörtun ; mín hönd gjörir mitt andvarp þúngt.

3 Eg vildi að eg vissi, hvernig eg gæti fundið hann, og komið fram fyrir hans háseti ;

4 Þá skyldi eg leggja sökina í dóm fyrir hann, og fylla minn munn með afsökunum (ástæðum).

5 Eg gæti vitað, með hverjum orðum hann mundi svara mér, og reynt, hvað hann vildi segja mér.

6 Ætla hann mundi preyta við mig með sínum mikla krapti? nei, hann mundi að eins sýna mér athygli.

7 Þá mundi eg reynast hreinskilinn nær eg gengi í rétt við hann; og eg mundi að eilífu verða dæmdur sýkn af mínum dómara.

8 En sjá! gangi eg áfram, þá er hann ekki þar, eða aptur, verð eg ekki var við hann.

9 Þó hann gjöri eitthvað á vinstri hlið, sè eg hann ekki; feli hann sig högramegin, finn eg hann ekki.

10 En hann þekkir þann veg, sem eg geng; hann reynir mig, og eg prófast sem gullíð.

11 Minn fótur fylgdi fastlega hans sporum; hans veg fór eg, og beygði ekki af leið.

12 Boðorð hans vara hefi eg ekki yfirgefið; betur geymdi eg talið hans munn, heldur en mín eigin áform.

13 En hann er við það sama (óumbreytanlegur); hver getur komið honum af því? Hann gjörir það, sem hans sál girnist.

14 Hann fullgjörir það, sem mér er ætlað; og margt þess háttar hefir hann í huga.

15 Því skelfist eg fyrir hans augliti; eg virði það fyrir mér, og hræðist hann.

16 Því Guð hefir tekið kjarkinn úr mínu hjarta, og hinn Almáttugi hefir skelkað mig.

17 Af því eg þagnaði (dó) ekki, áður en myrkríð kom, og hann tók ekki dimmuna frá minni augsýn.

24. KAPÍTULI.

Job talar um athæfi óguðlegra.

HVERSVEGNA munu tímarnir ei huldur vera hinum Almáttuga, og hversvegna sjá ekki þeir hans daga, sem þekkja hann?

2 Landamerkin flytja menn; hjörðunum ræna menn og halda á beit.

3 Þeir reka burt asna hinna föðurlausu, og taka uxa ekkjunnar í pant.

4 Hinum fátöku er hrundið af götu;

og hinir aumu í landinu verða allir að fela sig.

5 Sjá! eins og villiasnar í öræfunum ganga aumíngjarnir út til sinna starfa; þeir fara snemma á fœtur, til að fá sér fœðu; eyðimörkin gefur þeim brauð handa þeirra börnum.

6 Á akrinum upp skera þeir sitt fœður, og safna þeirri seinni uppskeru í vingarði hins óguðlega.

7 Naktir liggja þeir á nóttum, fatalausir, án ábreiðu, í kuldanum.

8 Þeir verða votir af fjallhríðum, og faðma klettinn, af því þá vantar hæli.

9 Þeir rífa hinn föðurlausa af brjóstinu, og fót hins snauða taka þeir í pant.

10 Þeir láta þá nöktu fara klæðlausa, og hinir húnguðu bera kornbindini.

11 Innan þeirra veggja búa þeir til viðsmjör, þeir troða þrúguna og eru þyrstir.

12 Borgarþúarnir andvarpa deyjandi, og sálir hinna drepnu hljóða, þó gjörir Guð ekkert undur!

13 Nokkrir eru meðal þeirra, sem hata ljósið; þeir þekkja ekki hans vegu, og þeir eru ekki á hans götu.

14 Þegar dagar, fer morðinginn á fœtur og drepur hinn fátæka og þurfamanninn, og á nóttunni er hann sem þjófur.

15 Og auga hórdómsmannsins bíður eptir rökkrinu, og hann segir: mig skal ekkert auga sjá! og hann hefir skýlu fyrir andlitinu.

16 Í myrkrinu brjótast þeir inn í húsin; á daginn loka þeir sig inni; þeir forðast ljósið.

17 Morguninn er þeim sem dauðans skuggi; því þeir eru handgengnir myrkursins skelfingum.

18 Östöðugir, eins og hafsins froða (bölvuð er þeirra hlutdeild í landinu!), snúa þeir sér ekki að vegum vingarðanna.

19 Þurkur og hiti upp svelgir snjóvatnið, en grófin þá, sem hafa syndgað.

20 Þess háttar maður mun gleymast sínum nánustu; ormunum mun hann verða ljúffeng fœða; menn skulu ekki framar til hans muna; ránglætið mun brotna sem feyskið tré.

21 Sá, sem undirokaði hina barn-

lausu, er ekki fœddi, sem ekki gjörði
ekkjunni gott,

22 Sem lagði hinn volduga undir
sig með ofurefki; ef hann stóð upp,
var líf manna ekki óhult.

23 Gefi Guð þeim að lifa óhultum,
reiða þeir sig á það; þó tekur hans
auga eptir þeirra vegum.

24 Þeir eru í hávegum um stund,
og þeir eru ei framar til; þeir verða
niðurbældir og innilokaðir, eins og
allir, í gröfnni; og eins og fullvaxið
ax verða þeir af sniðnr.

25 Er það ekki svo? Hver getur
hegnt mér fyrir ósannsögli og gjört
tal mitt að engu?

25. KAPÍTULI.

Bildad svarar.

EN Bildad af Súa svaraði og sagði:
2 Herraðemi og ótti er hjá
honum, hann semur frið í hæðunum!

3 Mun hans her verða talinn? yfir
hverjum upp rennur ekki hans ljós?

4 Hvernig getur maðurinn verið
rættlátur fyrir Guði? og hvernig sá
hreinn, sem er fœddur af konu?

5 Líttu upp til túnglsins, jafnvel ei
þar setur hann sína tjaldbúð; og
stjörnurarnar eru ekki hreinar fyrir
hans augum.

6 Hversu miklu síður maðurinn,
sem er ormur, og mannsins barn, sem
er maður?

26. KAPÍTULI.

Job talar um Guðs hátign.

ÞÁ svaraði Job og sagði:

2 Hvernig hefir þú hjálpað hin-
um máttlausa? styrkir þú þann arm,
sem hafði eingan krapt?

3 Hvaða ráð gafstu hinum fávísa?
út býttir þú speki ríkulega?

4 Hverjum hefir þú kunngjört þitt
tal? og af hverjum anda talaðir þú?

5 Andarnir í undirheimum skelfast,
sjórinn og hans innbúar.

6 Undirheimar eru honum öndverðir
(opnir), og undirdjúpin hafa eingin
fylgsni.

7 Hann út breiðir norðrið yfir öræfin;
hann hengir jörðina á ekki neitt.

8 Hann bindur saman vatnið í sínum
skýjum; þó bresta ei regnskýin undir
því.

9 Hann byrgir sitt háseti og breiðir
skýin yfir það.

10 Hann sirklaði vandlega takmörk
á vatninu, þangað til ljós og myrkur
verða að engu.

11 Himinsins stólpur nötra og hræð-
ast hans hótan.

12 Með sínum krapti upp æsir hann
hafið, og með sínum vísdómi brýtur
hann á bak aptur sjávarins dramb.

13 Af hans Anda er himininn fagur;
hans hönd hefir myndað höggorminn
í norðrinu (himinmerki).

14 Sjá! þetta eru yztu partar af
hans vegum, og hversu lítið er það
tal, sem vèr höfum um hann heyrt!
Hver mun þá skilja þrumu hans
veldis?

27. KAPÍTULI.

Job vill ei vera hræsnari.

OG Job hélt áfram að tala og
sagði:

2 Við þann lifanda Guð, sem hefir
burt tekið minn rætt, og við þann
Almáttuga, sem hefir hryggt mína sál;

3 Meðan eg dreg andann, og Guðs
Andi hrærir sig í mínum nösum,

4 Skulu mínar varir ekki tala ráng-
indi, og mín túnga ekki svikræði
mæla!

5 Það sè fjarri mér, að eg játi, þèr
hafið rætt að mæla; þangað til eg
upp gef andann, skal eg ekki láta
taka frá mér mitt sakleysi.

6 Eg vil halda fast við mitt rættlæti
og því ekki sleppa; mitt hjarta skal
ekki skammast sín fyrir mína daga.

7 Minn óvinur skal verða sem hinn
óguðlegi, og sá, sem setur sig upp á
móti mér, sem sá rángláti.

8 Því hver er von hræsnarans, hvað
mikið sem hann græðir, þegar Guð
hrífur burt sálu hans?

9 Ætla Guð heyri hans hljóð, þegar
ángistin kemur yfir hann?

10 Getur hann haft fögnuð af hinum
Almáttuga? getur hann ætíð ákallað
Guð?

11 Eg vil upp fræða yður um hönd
(verk) Guðs; eg vil ei dylja það, sem
hinum Almáttuga er í hug.

12 Sjá! þèr allir hafið sæð það;
hví talið þèr þá svo hægómlega?

13 Þetta er hlutfall hins óguðlega
hjá Guði, og arðleyfð harðstjórnanna,
sem þeir skulu fá af hendi hins
Almáttuga.

14 Þó hann eigi mörg börn, skulu

þau falla fyrir sverði, og hans niðjar skulu ei hafa noga fæðslu?

15 Þeir, sem hann eptir skilur, skulu deyja, en ekki jarðast, og þeirra ekkjur munu ekki gráta.

16 Þegar hann safnar silfri sem ryki, og dregur að sér klæði sem leir,

17 Þá dregur hann vel að, en sá réttláti færir sig í þau, og silfrið skal verða hlutdeild hins saklausa.

18 Hann bygði sér hús, eins og mölurinn, líkt kofa, sem varðmaðurinn gjörir sér;

19 Sá ríki leggst útaf, og verður ekki grafinn; hann lýkur upp augunum, og er ekki framar til.

20 Skelfingar munu hrífa hann, eins og vatnsflóð; hvirfilvindur mun um nóttina burt svipta honum.

21 Austanvindurinn mun feykja honum, svo að hann ferst, og með hraða rekst hann frá sínum stað.

22 Guð mun að honum ráðast og ekki vægja honum; hann mun reyna að sleppa undan hans hendi.

23 Menn munu klappa saman höndum yfir honum, og blístra hann burt frá sínum stað.

28. KAPÍTULI.

Um Guðs speki.

AÐ sönnu hefir silfrið sinn uppruna, og gullið, sinn stað þar sem það er hreinsað.

2 Járnið er tekið úr jörðu, og steinar bræðast í eir.

3 Hann (maðurinn) gjörir enda á myrkrinu, og hann rannsakar alt nákvæmlega, já jafnvel steinana, hvar dimman og dauðans skuggar eru.

4 Lækur sprettur upp, þar sem þeir búa, svo þar verður ekki gengið, síðan sjatnar hann aptur og hverfur mönnum.

5 Af jörðinni sprettur brauðið og niðri undir eru eins og elds umbrot.

6 Safírsins staður er í hennar steinum, og í henni eru gullnámur.

7 Veginn þángað þekkir einginn fugl, einskis gamms auga hefir hann sæð.

8 Villudýrin gengu ei þá leið, og ekki ljón fór hana.

9 Á klettana leggur hann sína hönd; hann umturnar fjöllunum frá rótum;

10 Hann sundur grefur klettana, og alt dýrmætt sér þá hans auga.

11 Rennsli vatnanna stíflar hann, og fram leiðir hið hulda í ljósið.

12 En hvar finna menn vísdom? og hvar er geymslustaður hyggindanna;

13 Maðurinn þekkir ekki mæti hans, og hann finnst ekki í landi þeirra, sem lifa.

14 Undirdjúpin segja: í mér (er hann) ekki, og hafið segir: hjá mér er hann ekki.

15 Maður getur ekki gefið gull fyrir hann, ekki heldur út vegið silfur, til að borga hann með.

16 Hann verður ei borgaður með Ófírs gulli, ei með þeim dýra ónýx og safir.

17 Gull og krystallur geta ei tekist til jafns við hann; menn geta ei fengið hann fyrir gullker.

18 Kórhalla og gimsteina er ekki hér að nefna, því vísdomurinn er dýrmætari en perlur.

19 Blálands smaragðar geta ei við hann jafnazt; hið skírasta gull er ekki jafnvægi hans.

20 Hvaðan mun þá vísdomurinn koma? og hvar er hyggindanna geymslubúur?

21 Hann er fölginn augum allra þeirra, sem lifa, hann er hulinn himinsins fuglum.

22 Undirdjúpin og dauðinn segja: með vorum eyrum höfum vér heyrt hans getið.

23 Guð þekkir hans vegu, hann veit af hans bústað,

24 Því hann sér til jarðarinnar enda; alt sem er undir himninum, sér hann.

25 Þá hann gaf veðrinu sína þýngd, og til tók vatnsins mæli,

26 Þá hann gaf regninu sín lög, og eldúngunni, sem fer undan þrumunni, sína leið,

27 Þá sá hann hann og kunngjörði hann; hann afmældi hann, og rannsakaði hann líka.

28 Og hann sagði við manninn: sjá! Drottins ótti er vísdomur, og að sneyða hjá hinu illa, það eru hyggindi.

29. KAPÍTULI.

Job talar um sína liðnu æfi.

JOB þélt áfram að tala og sagði: 2 Ó! að eg væri sem á hinum

liðnu mánuðum, eins og á þeim dögum, þá Guð varðveitti mig,

3 Þegar hans ljós skein yfir mínu höfði, þá eg gekk við hans ljós í myrkrinu ;

4 Eins og þá eg var á dögum míns kraptar, þegar Guðs vinátta var yfir minni tjaldbúð ;

5 Þegar sá Almáttugi enn þá var með mér ; þegar þjónar mínir umkringdu mig ;

6 Þegar eg þvoði mína fœtur í mjólk, og kletturinn við mína hlið út helti viðsmjöri.

7 Gengi eg gegnum staðinn út um hliðin, eða lèti eg búa mér sæti á torginu,

8 Þá földu únglingarnir sig, sem sáu mig, og öldungarnir risu upp og stóðu.

9 Höfðingjarnir hættu að tala og lögðu hönd sèr á munn.

10 Þeirra raust faldi sig og þeirra túnga hékk fast við þeirra góm.

11 Það eyra, sem heyrði mig, taldi mig sælan, og það auga, sem sá mig, gaf mér (heiðarlegan) vitnisburð.

12 Því eg hjálpaði þeim fátœka, sem kveinaði, og þeim föðurlausa, sem engan aðstoðarmann hafði.

13 Blessan hins föðurlausa kom yfir mig, og ekkjunnar hjarta fylti eg með fögnuði.

14 Eg íklæddi mig réttlætinu ; það var minn fatnaður, rétturinn var mín kápa og höfuðþrýði.

15 Eg var auga hins blindi og fótur hins halta.

16 Eg var faðir hinna fátœku, og málefni hins ókenda rannsakaði eg.

17 Kjálkatennur hins rángláta braut eg, og reif bráðina úr hans gini.

18 Þá sagði eg : í mínu hreiðri vil eg upp gefa audann, og mína daga vil eg margfalda sem sand.

19 Mín rót saug í sig vatnið, og döggin fèll á nóttunni yfir mínar greinar.

20 Minn heiður var ætíð nýr, og minn bogi fékk nýjan krap í minni hendi.

21 Þeir hlýddu á mig og biðu, og þeir þögðu við mínar tillögur.

22 Upp á mín orð svöruðu þeir ekki, því yfir þá út helti eg mínu tali.

23 Þeir biðu mín eins og regns, og opnuðu sinn munn eins og eptir kvöldregni.

24 Eg brosti upp á þá, þegar þeir voru huglausir, og gleðisvipur minn hrygði þá ekki.

25 Væri eg í fèlagi með þeim, varð eg að sitja efst, og eg var þar eins og konungur meðal hermanna sinna, sem huggari meðal hinna harmþrúngnu.

30. KAPÍTULI.

Sama efni.

EN nú hlæja þeir að mér, sem eru yngri en eg, hverra feður eg hefði ekki virt þess að setja þá hjá fjárhundum mínum.

2 Já ! hvað stóðaði mig kraptur handa þeirra ? hann var af elli hjá þeim farinn.

3 Örmagna af húngri og skorti flýðu þeir á þurra staði til hinnar dimmu og óbygðu eyðimerkur.

4 Þeir upp kippa mölva hjá runnunum, og einirberjaviðarins rœtur eru þeirra fœða.

5 Þeir eru út flæmdir úr manna sambúð ; menn kalla eptir þeim eins og eptir þjóf.

6 Þeir búa í giljum, í dölunum, í hellum jarðar og klettaskorum.

7 Mitt í runnunum rymja þeir, meðal þistlanna saman safnast þeir.

8 Guðlausra, já, ærulausra synir eru þeir, útreknir úr landinu.

9 Og þessara háðvísa er eg orðinn, eg em orðinn þeirra umtalsefni.

10 Þá stuggar við mér, þeir koma ekki nærri mér ; þeir hika ekki við, að hrækja á mig.

11 Þeir hafa kastað taumnum, og auðmýkja mig ; þeir hafa sleppt beizlinu, þó eg horfi á þá.

12 Mèr til hægrí handar vex upp hið unga hyski. Það hrindir mínum fótum áfram og leggur glötunarinnar braut að mér.

13 Þeir rífa upp stigu mína ; þeir styðja að minni byltu. Einginn aðstoðar mig.

14 Þeir brjótast inn að mér, eins og gegnum vítt skarð ; með eyðilegging veltast þeir áfram.

15 Skelfingar snúast móti mér ; þær ofsækja sæmd mína sem stormviðri ; eins og ský er mín gæfa horfin.

16 Því út hellist nú mín sál í tárur.
Eymdanna dagar hitta mig.

17 Á nóttunni nístast bein mín, og þeir, sem þjá mig, hvílast ekki.

18 Sjúkdómurinn er, vegna síns ákafa, orðinn minn klæðnaður, hann umgirðir mig, sem hálsmál míns kyrtils.

19 Hann hefir kastað mér niður í saurinn, og eg líkist duppi og ösku.

20 Eg kalla til þín, en þú svarar ekki; eg stend frammi fyrir þér, en þú gefur mér eingan gaum.

21 Þú ert orðinn grimmur við mig; með styrk þinnar handar áækir þú mig.

22 Þú lyptir mér upp, hrífur mig burt með stormi, og bræðir allan minn krapt;

23 Því eg veit þú leiðir mig til dauðans, til samkomustaðar allra þeirra, sem lifa.

24 Ætla böenin áorki engu, þá hann út réttir sína hönd? ætla það sè til einskis, að kalla til hans, þá hann tortýnir?

25 Grèt eg ekki með þeim, sem urðu á hörðu að kenna? aumkaði mín sál ekki fátæklinginn?

26 Og samt, þegar eg bjóst við góðu, kom hið illa, og þegar eg vænti ljóssins, þá kom myrkrið.

27 Mín innýfli sjóða án afláts. Eymdanna dagar hafa komið yfir mig svíplega.

28 Svartur geing eg um kring, þó ekki af sólinni. Standandi á samkomunni verð eg að kvarta og kveina.

29 Eg em orðinn höggormabróðir og strútsfuglanna fèlagi (sem helzt lifa afsíðis).

30 Alt hörund mitt er orðið svart, og mín bein eyðast af hita.

31 Mín harpa er orðin harmakvein og hljóðfæri mitt sorgarhljómur.

31. KAPÍTULI.

Job talar um sína guðrækni.

EG gjörði sáttmála við mín augu; hví skyldi eg líta til meyjanna?

2 Hvílíku hlutfalli út býtti Guð mér þá ofan að? og hvern arf sá Almáttugi frá hæðinni?

3 Er ekki ógæfan búin hinum óguðlega? og hegning þeim, sem iðkar ránglæti?

4 Ætla hann sjái ekki mína vegu og telji öll mín spor?

5 Hafi eg farið með hegóma (lygi), og hafi minn fótur hraðað sèr til svika,

6 Þá vegi hann mig í réttvísinnar metaskál, og Guð kannist við mitt sakleysi!

7 Hafi mín spor beygt af leið, hafi mitt hjarta fylgt lyst minna augna, og hafi nokkuð loðað við mínar hendur,

8 Þá eti einn annar það, sem eg sáði, og mitt afkvæmi rykkist upp með rótum.

9 Hafi mitt hjarta lokkazt af nokkurri konu, eða hafi eg falizt við dyr míns náunga,

10 Þá þjóni mín kona öðrum, og aðrir leggist með henni.

11 Því það væri skömm og illvirki, sem ynni til hegningar af dómurunum;

12 Já, eldur, sem eyddi og brendi, og sem upp rykti með rótum öllum mínum gróðri.

13 Ef að eg hefði fyrirlitið rétt þjóns míns og þjónustukvinnu, þegar þau áttu í máli við mig,

14 Hvað mundi eg þá gjöra, þegar Guð tæki sig upp? og þegar hann vildi vitja mín, hverju mundi eg þá svara?

15 Hefir ei sá, sem skapaði mig í móðurlífi, líka skapað hann? og einn og hinn sami myndað oss í barnsleginu?

16 Hefi eg synjað hinum snauða um það, sem hann beiddist eptir, og látið ekkjunní bregðast hennar von?

17 Og hefi eg etið einn minn mat, svo sá föðurlausi ekki át þar af?

18 (Það er öðru nær: hann hefir frá barnæsku upp alizt hjá mér sem hjá föður; og frá móðurlífi ól eg önn fyrir ekkjunní).

19 Hafi eg sèð nokkurn deyja af klæðleysi, og hinn fátæka af nekt;

20 Hafi hans lendar ekki blessað mig, þegar honum hitnaði af minni sauðarull;

21 Hafi eg út rétt mína hönd móti hinum föðurlausa, þegar eg sá, að mér veitti betur í málinu,

22 Sè svo, þá detti mín herðablöð frá mínum herðum, og minn armur

verði sundur brotinn frá sperru-
leggnum.

23 Því sú glötun, sem kemur frá
Guði, væri mér skelfing, og gegn hans
hátign megnaði eg ekkert.

24 Hefi eg sett mína von til gullsins,
eða sagt við hinn dýra málm; þú ert
mitt athvarf.

25 Hefi eg glaðzt af því, að minn
auður var mikill, og að mín hönd
hafði útvegað sér nægtir?

26 Leit eg upp til himinsins ljóss,
þegar það skein, eða til túnglsins, þá
það gekk dýrðlega fram,

27 Og lét mitt hjarta tæla sig í
kyrrþey til að kyssa hönd mína
(fremja skurðgoðadýrkun)?

28 Líka hefði þetta verið hegning-
arverð synd; því með því hefði eg
afneitað Guði á hæðum.

29 Hefi eg glaðzt af slysum míns
óvinnar, og fagnað, þegar ógæfan hitti
hann?

30 Nei! eg leyfði ei minni tungu
svo að syndga, að eg óskaði bölvunar
hans sálu.

31 Sögðu ekki mennirnir í mínu
tjaldi; hvar finnur maður nokkurn,
sem ei hafi mettast af hans kjöti
(fengið hjá honum mat)?

32 Hinn aðkomandi mátti ei liggja
á götunni um nóttina; mínar dyr
opnaði eg fyrir ferðamanninum.

33 Faldi eg, eins og menn fela, yfir-
sjónir mínar, og huldi eg minn mis-
gjörning í mínu brjósti?

34 Hefur mannfjöldinn skotið mér
skelk í bringu? og fyrirliðning ætt-
anna komið inn hjá mér hræðslu, svo
eg yrði að þegja og þyrði ekki út af
dyrunum?

35 Ó! að einhver vildi heyra mig!
sjá, hér mitt varnarrit; sá Almáttugi,
svari mér! og sá, sem þráttar við
mig, skrifi ákærana!

36 Þá skyldi eg taka það upp á
mínar axlir, binda það um mig, sem
höfuðþrýði.

37 Eg skyldi segja honum frá hverju
mínu spori, og ganga fram fyrir hann
sem höfðingi.

38 Ef að mitt land æpir á móti
mér, og þess akurreinar kvarta líka,

39 Hafi eg etið þess gróða kauplaust,
og pressað andvörp af eigendum
þess,

40 Þá spretti mér þynnar í stað
hveitis, og illgresi fyrir bygg. (Hér
endar Jobs tala.)

32. KAPÍTULI.

Ræða Elíhús.

ÞÁ hættu þeir þrír menn að svara
Job, því hann þóttist vera rétt-
látur.

2 En Elíhú Barakeelsson af Bús, af
Ramas ætt, upp tendraðist af reiði;
gegn Job ætist hans reiði, af því
hann hæld sína sálu réttláta í Guðs
auglýni;

3 Og gegn hans þremur vinum upp
tendraðist hans reiði, af því þeir
fundu ekkert svar, og dæmdu þó, að
Job væri óguðlegur.

4 En Elíhú hafði beðið þess, að
Job hætti að tala, því þeir voru eldri
en hann.

5 Þegar Elíhú sá nú, að ekkert svar
var í þeirra þriggja manna munni,
þá upp tendraðist hans reiði.

6 Þessvegna svaraði Elíhú Bara-
keelsson af Bús, og sagði: eg em
úngur að aldri, en þér eruð öldungar,
þessvegna hræddist eg og óttaðist að
kunngjöra yður mína meiningu.

7 Eg hugsaði: dagarnir skulu tala,
og áranna fjöldi kunngjöra vísdóm.

8 Vissulega sá andi, sem er í mönn-
unum, Andi hins Almáttuga, gjörir
þá hyggna.

9 Þeir voldugu eru ei ætíð hyggna,
ei heldur skynja þeir gömlu ætíð,
hvað rétt er.

10 Fyrir því segi eg; heyrið mig!
eg vil líka segja mína meiningu.

11 Sjá! eg beið eptir yðar orðum,
eg hlustaði á yðar röksemdir, þangað
til þér hefðuð rannsakað málefnið.

12 Yður gaf eg gaum. En sjá!
einginn er sá, sem sannfæri Job,
einginn af yður, sem hreki tal hans.

13 Segið þó ekki: “vèr höfum
fundið vísdóminn. Guð verður að fella
hann; manni er það ei unnt.”

14 Ekki hefir hann stýlað sitt tal á
móti mér, og með yðar orðum vil eg
ei svara honum.

15 Þeir eru skelkaðir og svara ei
framar; þeir eru sviptir málinu.

16 Og ætti eg að biðleika, þegar
þeir tala ekki, þegja og svara ekki
framar?

17 Eg vil svara að mínu leyti, líka vil eg segja mína meiningu ;

18 Því eg er fullur af tali ; andinn í mínu brjósti knýr mig til þess.

19 Sjá ! mitt brjóst er sem vín, er ekki fær útrás, sem nýir skinnbelgir, er hljóta að rifna.

20 Eg verð að tala, svo eg náí andanum. Eg verð að opna mínar varir og svara.

21 Vinur ! eg fer ekki í manngrein-arálit ; fyrir eingum manni smjaðra eg.

22 Eg kann ekki að smjaðra, annars skyldi sá, sem mig skóp, skyndilega taka mig burt.

33. KAPÍTULI.

Um Guðs réttlæti.

EN þú, Job ! heyr þú mitt tal ! og snú þínum eyrum til minna orða !

2 Sjá, vinur ! eg opna minn munn, mín tunga talar í mínum munni.

3 Mínar ræður skulu fram segja, það sem hjarta mitt skynjar rétt, og mínar varir skulu tala hreinan sannleika.

4 Guðs Andi hefir skapað mig, og Andi hins Almáttuga lífgað mig.

5 Svaraðu mér, ef þú getur, her-týgjastu móti mér, og kom þú !

6 Sjá ! eg em sem þú af Guði. Líka er eg myndaður af leir.

7 Þú þarft ekki að hræðast mig. Mín hönd skal ekki vera þúng á þér ;

8 Vissulega sagðir þú, svo eg heyrði ; já, eg heyrði raustina þvílíks tals :

9 "Eg em hreinn, án yfirtroðslu ? eg em saklaus, og á mér hvílar eingin misgjörð.

10 Sjá ! hann hefir fundið mér sök, hann álitur mig sinn óvin.

11 Hann hefir sett mína fœtur í stokk, hann gefur gaum að öllum mínum stígum."

12 Sjá ! þú hefir ekki rétt fyrir þér ; eg skal hrekja þig, því Guð er meiri en maðurinn.

13 Hví gengur þú í rétt við hann, þó hann gjöri þér eingin skil fyrir nokkru af sínum verkum ?

14 Því einu sinni talar Guð og tvisvar, maðurinn gefur því ei gaum ;

15 Í draumum, í sýnum á nóttum, þegar djúpur svefn fellur yfir mennina, þegar þeir blunda í sinni sæng,

16 Þá opnar hann mannanna eyru, og innrætir þeim uppfræðingu,

17 Til að draga menn frá ódádum, og varðveita manninn frá drambsemi,

18 Til að hlífa hans sál við glötun og hans lífi, að það ekki tortýnist fyrir sverði.

19 Honum er einnig hegnt með verkjum á sinni sæng og með stöðugu stríði í sínum beinum,

20 Svo hann fær óbeit á brauði, og hans sál vill ei ljúffengan mat.

21 Hans hold eyðist, svo það sæst ekki, og hans bein, sem ekki saúst (áður), skaga út.

22 Hans sál færast nær gröfnni, og hans líf ríki hinna dauðu.

23 Sè þá hjá honum engill, talsmaður, einn af þúsund, til að segja manninum hans skyldu,

24 Þá miskunar Guð sig yfir hann, og segir : frelsa hann frá að niður stíga í gröfina ; eg hefi fengið forlíkunarförn.

25 Þá mun hans líkami blómgastr meir en æskumannsins ; hann mun hverfa aptur til sinna æskudaga.

26 Hann mun biðja Guð, og Guð mun hafa velþóknun á honum, svo að hann mun skoða hans auglit með fögnuði, og hann mun gefa manninum aptur hans réttlæti.

27 Hann mun fagna meðal manna, og segja : "eg hefi syndgað, og að hafzt rángindi, en það er mér ekki endurgoldið.

28 Hann hefir frelsað mína sálu frá því að niður stíga í gröfina, og mitt líf gleður sig við ljósið."

29 Sjá ! alt þetta gjörir Guð tvisvar, þrisvar við manninn,

30 Til að leiða hans sál aptur frá gröfnni, til þess á hann skíni lífsins ljós.

31 Taktu eptir þessu, Job ! heyr þú mig ! þegi þú ! eg vil tala !

32 En hafir þú nokkuð að segja, þá svaraðu mér ! talaðu ! því eg vildi þú hefðir á réttu að standa.

33 Ef ekki, þá hlýð þú á, og þegi þú ! og eg skal kenna þér vísdóm.

34. KAPÍTULI.

Suma tala.

ENNFREMRU tók Elíhú til orða, og mælti :

2 Heyrið, þér vísu, mitt tal, og þér hyggnu !

3 Leggið við eyrun, því eyrað prófar talið, eins og gómurinn bragðar, til að eta (fæðuna) ;

4 Látum oss rannsaka réttinn, látum oss koma oss saman um, hvað gott er.

5 Job hefir sagt: “eg er réttlátur, og Guð hefir rænt mig minum rétti,

6 Mèr er hegnt sem lygara, þó eg hafi rétt; eg særíst af drepani skeytum, þó eingin yfirtroðsla sé hjá mér.”

7 Hver maður er líkur Job, sem drekkur í sig guðlastið eins og vatn,

8 Og gengur í félag með þeim, sem gjöra rángt, og fer með hinum óguðlegu?

9 Því hann sagði: “það stóðar ekkert manninn, þó hann lángi til að ganga með Guði.”

10 Heyrið mig því, þér menn með viti! fjarri Guði sé ránglæti, og hinum Almáttuga ósannsýni!

11 Hann endurgeldur manninum eptir hans verum, og lætur sérhvern finna, eptir sinni breytni.

12 Já, vissulega breytir Guð ekki ránglátlega, og sá Almáttugi rángfærir (hártogar) ekki réttinn.

13 Hver hefir sett hann yfir jörðina, og hver hefir myndað allan heiminn?

14 Efað hann vildi annast sig einan, og draga sinn Anda og sinn andardrátt til sín,

15 Þá hlyti alt hold að upp gefa andann, og maðurinn yrði aptur að dupti.

16 Hafir þú vit, þá taktu eptir þessu! snú þínu eyra að raust minnar orðræðu!

17 Getur sá, sem hatar réttinn, stýrt sinni reiði? viltu dæma þann, sem er réttlátur og voldugur?

18 Þorir nokkur að segja við konunginn: þú afhrak! eða við höfðingiann: þú guðleysingur!

19 Enn síður við þann, sem ekki gjörir sér mannamun, þó höfðingjar

eigi í hlut, og metur ei meir hinn ríka en hinn snauða. Því allir eru þeir hans handaverk.

20 Á augnabliki deyja þeir; mitt á nóttinni skelkast þjóðirnar og tortýnast, og hinir voldugu burt hrífast án manna handa.

21 Því hans augu eru yfir mannanna vegum, og öll þeirra spor sér hann.

22 Eingin dimma og einginn dauðansskuggi er til, sem þeir, er rángt að hafast, geti falið sig í fyrir honum.

23 Hann þarf ekki að gá lengi að þeim, sem vill ganga í rétt við Guð.

24 Hann sundur slær hina voldugu án rannsókna, og setur aðra í þeirra stað;

25 Því hann þekkir þeirra verk; hann fleygir þeim um koll á nóttunni, og þeir verða sundur mardir.

26 Af því þeir eru óguðlegir, slær hann þá á bersýnilegum stað,

27 Af því þeir hættu að fylgja honum, og hirtu ei um neitt af hans vegum.

28 Þannig lætur hann kvein hinna snauðu þeim í koll koma, því hann heyrir kall hinna voluðu.

29 Þegar hann gjörir kyrd, hver þorir þá að æsa óróa? þegar hann felur sitt auglit, hver getur þá sæð hann, hvort sem það væri fyrir heilli þjóð eða að eins einum manni?

30 Til þess að hræsnarinn ekki skuli drottna, og ekki vera snara fyrir fólkið.

31 Má maður segja við Guð: “mèr er hegnt og hefi ekki syndgað;”

32 Hafi mèr óviljandi yfirsézt, þá kenn þú mèr. Hafi eg gjört rángt, þá vil eg ekki gjöra það aptur.

33 Á Guð að endurgjalda, eins og þér líkar, þar eð þú hafnar þessu, en velur hitt, er eg hefi ekki velpóknan á (segir Drottinn)? Hverju getur þú svarað til þessa? talaðu!

34 Menn með viti og hyggjur menn, sem heyra mig (tala), munu segja:

35 “Job talar ekki hyggilega; hans orð eru án vísdoms.”

36 Æ! lát Job reynast enn meir! því hann svarar, eins og hinir ránglátu.

37 Hann bætir guðleysi ofan á sína synd. Hann sýnir virðingarleysi vor

á meðal, og stýlar sín mörgu orð gegn Guði.

35. KAPÍTULI.

Sama tala.

OG Elíhú tók enn til orða og mælti :

2 Heldur þú það rétt, sem þú sagðir : eg hefi betri málstað en Guð ?

3 Þegar þú segir : hvað stoðar það mig ? Hvaða gagn hefi eg af því, að láta af minni synd ?

4 Eg vil svara þér, og þínum vinum líka.

5 Skoðaðu himininn og sjáðu ! vertu fyrir þér skýin, hvað hátt þau eru yfir þér !

6 Ef að þú syndgar, hvað skaðar þú hann ! Og þó þínar yfirtroðslur sæu margar, hvað getur þú gjört honum.

7 Þó þú sért réttvís, hvað getur þú gefið honum ? Eða hvað mun hann þiggja af þinni hendi ?

8 Við mann, eins og þú ert (getur átt sér stað) þinn óguðleiki, og þín réttvísi við mannsins barn.

9 Með margföldu ofbeldi koma menn hinum undirokuðu til að öpa ; þeir kveina undan armi hins volduga ;

10 En einginn þeirra segir : " hvar er Guð, sem skóp mig, sem gefur sálma (fögnuð) á nóttinni ?

11 Sem gaf oss meira vit en dýrunum á mörkinni, og meiri vísdom, en fuglunum undir himninum."

12 Svona kalla þeir, en hann anzar ekki, vegna drambsemi hinna vondu.

13 Vissulega heyrir Guð ekki hægómlega beiðni, og sá Almáttugi gefur henni ekki gaum.

14 Miklu síður, þá þú segir, þú sjáir hann ekki ! samt er dómur fyrir hans augliti ; bíð þú hans því að eins !

15 En nú, þegar hans reiði ekki refsar, og gefur ekki gaum syndanna gnaegt,

16 Þá líkur Job upp sínum munni og mælir mörg orð fávíslega.

36. KAPÍTULI.

Sama tala.

OG Elíhú hélt áfram og mælti :

2 Gefið mér enn lítinn frest, og eg skal upp fræða þig, því eg hefi enn þá mikið að tala af Guðs hálfu.

3 Eg vil sökja mína þekkingu langt

að, og þeim, sem skapaði mig, vil eg útvega rétt.

4 Sannarlega skal tal mitt ekki vera lygi. Hreinskilinn maður stendur frammi fyrir þér.

5 Sjá ! Guð er voldugur ; þó fyrir-litur hann eingan ; hann er voldugur af hjartans krapti.

6 Hann lætur ekki hinn óguðlega lifa, en útvegar hinum aðþrengda rétt.

7 Hann snýr ekki sínum augum frá hinum réttlátu, heldur setur þá eilíflega með konúngum í hásetið, og upp hefur þá,

8 Og þó þeir verði bundnir í hlekki, og veiddir í eymdanna snöru,

9 Þá sýnir hann þeim að eins verk þeirra og afbrot, hversu þau hafa farið í vöxt ;

10 Þá opnar hann þeirra eyru fyrir umvöndun, og segir, að þeir skuli snúa sér frá rínglætinu ;

11 Ef að þeir gegna og þjóna honum, þá enda þeir sína daga farsællegra, og sín ár í miklum fögnuði.

12 En ef þeir gegna honum ekki, þá farast þeir fyrir sverði, og upp gefa andann sakir heimsku.

13 Vonzkufullir auka reiðina ; þeir biðja ekki, þegar hann bindur þá.

14 Þeirra sál deyr í æskunni, og þeirra lif endar meðal lauslátra.

15 En hann frelsar hina aumu í þeirra eynd, og opnar í þrengingu þeirra eyru.

16 Einnig þig mun hann út leiða úr ángistarinnar gini þangað, sem ekki er þröngt um þig ; þitt borð skal vera rólegt og fult af feiti.

17 En ef þú vinnur til dóms hins óguðlega, þá mun dómurinn og hegningin reka hvað annað.

18 Varaðu þig því á (hans) reiði, að hann ekki hrindi þér í glötun, frá hverri þú ekki með miklu lausnar-gjaldi getur sloppið.

19 Ætla hann meti þinn auð mikils ? nei, hvorki gullið, nè nokkurrar auðlegðar krapt.

20 Sökstu ei eptir þeirri nótt (dauðanum), þá fólki er burtu kippt úr sínum stað.

21 Gættu þín, að þú ekki snúir þínu andliti til rínginda, því þú kys þau heldur en eynd.

22 Sjá! Guð er upp hafinn í sínum krapti; hver er kennari sem hann?

23 Hver vill vísa honum leið? og hver þorir að segja: þú hefir gjört rángt?

24 Minnstu þess, að þú hrósir hans verkum, sem mennirnir dáðst að.

25 Alla veröldina skoðar hann; manninn sér hann á lengdar.

26 Sjá! Guð er mikill og vör þekkjum það ekki. Hans áratölu getur maðurinn ekki rannsakað.

27 Þegar hann dregur vatnsdropana til sín, þá út hellist regn af gufunni.

28 Sem skýin steypa niður, þau niður drjúpa drjúgum yfir mennina.

29 Og hver skilur skýjanna útbreiðslu, og dunur hans tjaldbúðar?

30 Sjá! hann út breiðir sitt ljós í kring um sig, og felur hafsins rætur.

31 Því með þessum heimsækir hann þjóðirnar, með þessum gefur hann ríkulega fœðslu.

32 Í báðum höndum heldur hann eldúngunni og stýrir henni gegn þeim, sem gjöra uppreisn.

33 Hann lætur þá heyra sína þrumurast upp yfir fœnaðinum, og yfir því, sem sprettur af jörðunni.

37. KAPÍTULI.

Sama tala.

JÁ! fyrir þessum skelfist mitt hjarta og stökkur upp úr sínum stað.

2 Heyrið! heyrið dun hans raddar, og hvaða mál fer út af hans munni!

3 Undir öllum himninum lætur hann hana fara áfram, og hennar eld (ljós) til jarðarinnar enda.

4 Jafnskjótt öskrar hans raust; hann þrumar með háum róm, og hann dregur ekki af honum; lætur sína raust heyrast.

5 Guð þrumar undrunarlega með sinni raust; hann gjörir mikla hluti, og vör skynjum þá ekki.

6 Því hann býður snjónum, og segir: þú skalt falla á jörðina! og steypiskúrum og hryðjum, að út hellast af öllum mætti.

7 Hann innsiglar hvers manns hönd, að allir menn, sem hann gjörði, skuli þekkja hann.

8 Og villudýrin verða að fara í fylgsni sín, og vera í sínum bælum.

9 Frá suðri kemur stormviðrið, og norðan að kuldinn.

10 Af Guðs Anda kemur ísinn, svo þrengir að vatnsins breidd.

11 Aftur burt rekur hreinviðrið þokuna, hann tvístrar skýjunum með sínum eldi.

12 Og hann snýr sér í allar áttir, til að fullgjöra allt, sem hann býður á jarðarkringlunni.

13 Hvort sem það miðar til hegningar, eða landinu til góðs, ellegar af náð, lætur hann (eldúnguna) niður slá.

14 Taktu eptir þessu, Job! stiltu þig, og gef þú gaum að Guðs dásemdum.

15 Veiztu, nær Guð snýr sinni hugsan til þeirra, nær hann lætur eldúnguna skína frá sínu skýi?

16 Hefir þú vit á skýjanna jafnvigt, þessum dásemdum hans, sem er fullkominn í vísdomi?

17 Eða hvernig þín klæði verða heit, þegar hann gjörir lygnt suður í landinu?

18 Hefir þú út þanið skýin með honum, föst, eins og steypant spegil?

19 Kendu oss, hvað vör eigum að segja við hann, því vör getum ei reglulega ímyndað oss neitt vegna dimmu.

20 Mun honum verða sagt frá, að eg tali? ætla nokkur geti talað við hann? nei, sá hlyti að verða upp svelgdur.

21 Nú sèst ekki það ljós, sem skín í skýjunum; en þegar vedrið fer áfram, þá hreinsar það þau.

22 Norðan að kemur gullglampinn (norðurljósið), óttaleg er Guðs hátign.

23 Hann er sá Almáttugi; vör finnum hann ekki; hann er mjög sterkur, réttlátur og sannsýnn; hann undirókar ekki.

24 Þessvegna skulu menn óttast hann, en jafnvel hinir vísustu ekki sjá hann.

38. KAPÍTULI.

Drottinn ávítar Job fyrir dælsku.

EPTIR það svaraði Drottinn Job af vindbyl, og sagði:

2 Hver er þessi, sem formyrkvar Guðs ráð með óskynsömum tölum?

3 Umgírd þínar lendar, sem maður, þá skal eg spyrja þig, og þú skalt fræða mig,

4 Hvar varstu, þegar eg grundvallaði jörðina? segðu frá, ef þú hefir skilning og vit!

5 Hver hefir sett henni mál, að þú vissir það, eða hver út þandi snúruna yfir hana?

6 Á hvað er hennar grundvöllur settur? hver lagði hennar hornstein?

7 Þegar morgunstjörnurnar söngu gleðisöng, og öll Guðs börn fögnuðu?

8 Og hver innilokaði hafid með hurðum, þegar það fram brauzt og gekk út af móðurlífi?

9 Þegar eg gaf því skýin fyrir fatnað og þokuna fyrir reifa,

10 Þegar eg setti föst mín takmörk í krúg um það, og slár og hurðir,

11 Og sagði: „hingað skaltu komast og ekki leingra; hér skulu háöldur þínar brotna.“

12 Hefir þú á þínum dögum ráðið yfir morgninum? hefir þú vísað morgunroðanum á sínu stað?

13 Svo að hann nær út yfir jarðarinnar jaðar, og hinir óguðlegu skelfast fyrir honum?

14 Þá jörðin umbreytist eins og lakkið (af innsiglinu) og með þá verður farið eins og fat.

15 Og hinir óguðlegu sviptast sínu ljósi, og sá upp lypti armur verður sundur brotinn.

16 Hefir þú komið til hafsins uppsprettu? og hefir þú farið um undirdjúpsins farvegu?

17 Hafa dauðans dyr opnað sig fyrir þér? ellegar hefir þú sæð dyr dauðansskugga?

18 Þekkir þú alt, svo breið sem jörðin er? segðu til, ef þú veizt það alt saman!

19 Hvar er vegurinn til ljóssins bústaða? og hvar er myrkursins aðsetur?

20 Að þú gætir komið því inn fyrir sín landamerki, og þekkt götuna að þess húsi.

21 Þú veizt það, því þá varstu fœddur, og þinna daga tal er mikið!

22 Hefir þú komið til forðabúrs snjávarins, eða hefir þú sæð forðabúr hagsins,

23 Sem eg spara til hörmúngar tímans, til stríðsins og bardagans daga?

24 Hvar er sá vegur, sem ljósið út breiðist á og austanvindurinn dreifist yfir jörðina?

25 Hver bjó til rennur fyrir steypiregnið? hver veginn fyrir eldúnguna?

26 Svo að rignir í það land, hvar einginn er, í eyðimörkina, hvar einginn maður býr,

27 Svo að hinir auðu og óbygðu staðir mettast, og grasið kemur upp.

28 Hefir og regnið föður? eða hver hefir getið daggarinnar dropa?

29 Af hvers kviði er ísinn út genginn? og himinsins hrím, hver fœddi það?

30 Vatnið verður hart sem steinn, og djúpsins yfirborð tollir saman.

31 Hnyttir þú sjöstirnins band? eða getur þú leyst Oríons (fjósakonanna) belti?

32 Lætur þú pláneturnar koma á sínum tíma? ellegar fram leiðir þú birnuna með hennar börnum?

33 Þekkir þú himinsins lög? eða getur þú ákvarðað hans herradæmi yfir jörðunni?

34 Getur þú lypt þinni raust upp til skýjanna, svo að vatnsins margfjöldi hylji þig?

35 Getur þú sent eldingarnar, svo þær fari og segi: hér erum vèr!

36 Hver lagði vísdóm í þeirra sveiflur? og hver gaf loptsjónunum vit?

37 Hver telur skýin með vizku? og hver tæmir himinsins vatnsílát,

38 Svo að rykið saman límist fast, og jarðhnausarnir tolli hver við annan?

39. KAPÍTULI.

Sama umtalsefni.

FINNUR þú bráðina fyrir ljónsinnuna? mettar þú græðgi ljónshvolpanna,

2 Þegar þeir liggja í sínu bæli og vaka yfir veiði í sinni holu?

3 Hver býr til fœðu hrafnum, þegar úngar hans kalla til Guðs og flöggra til og frá, af því þá vantar æti?

4 Veiztu tímam, nær steingeiturnar

bera? eða gefur þú gaum að hindanna fæðingarhríðum?

5 Hefir þú talið mánuðina, sem þær ganga með? eða veiztu tímann, nær þær fæða,

6 Þegar þær beygja sig, þegar þær fæða sína kálfa, og sleppa því út, sem þær hafa þjáning af?

7 Þeirra kálfar verða sterkir, þeir vaxa á mörkinni, þeir fara burt og koma ei aptur til þeirra, mæðranna.

8 Hver hefir látið villiasnann ganga lausan? hver leysti bönd skógarasnans,

9 Sem eg gaf eyðivelli fyrir bústað, og eyðimörk fyrir heimkynni?

10 Hann hlær að staðarins hávaða, og heyrir ekki aðkall rekstrarmannsins;

11 Fjallahríngurinn er hans beiti-land, að allri grænku leitar hann.

12 Mun villinautið vilja þrælka fyrir þig? ætla það verði nóttina út við þína jötu?

13 Getur þú fest það með reipi við plógræð? ætla það plœgi dalina á eptir þér?

14 Getur þú reitt þig á það, af því þess kraptur er mikill? getur þú fengið því þína vinnu?

15 Getur þú trúað því fyrir að flytja þitt sáð heim, og safna því í þína hlöðu?

16 Strútsfuglsins vængir, sem honum þykir vænt um, eru þeir storksins vængir og fjaðrir?

17 Því hann fær jörðinni sín egg, og lætur þau hitna í sandinum,

18 Og gleymir, að fóturinn getur brotið þau og villidýr sundur troðið þau.

19 Hann er harður við sína unga, eins og þeir væru ekki hans. Árángærslaus er hans fyrirhöfn; hann er án hræðslu.

20 Því Guð synjaði honum um vísdom og gaf honum ekki hyggindi.

21 En þegar hann sveiflar sér í loptið, þá gjörir hann gys að hestinum og þeim, sem á honum situr.

22 Gefur þú hestinum krapt? eða prýðir þú hans háls með hneggi?

23 Kennir þú honum að stökkva, eins og eingispretta stökkur? (fagurlega og óttalega frýsar hann).

24 Hann stappar niður í jörðina, og gleður sig við sinn styrkleika. Hann fer út móti hinum hertýgjaða.

25 Hann hlær að hræðslunni og óttast ekki, og hopar ekki fyrir sverðinu;

26 Á baki hans glámrar í örvamælinum og spjót og lensa leyptra.

27 Fjörugur og frýsandi rifur hann upp jörðina og skeytir ei um herlúðursins þyt.

28 Þegar herlúðurinn gellur hátt, segir hann: hví! langt frá finnur hann þef af bardaganum og höfðingjanna óp og háreysti.

29 Flýgur haukurinn eptir þínu viti, breiðir út sína vængi mót suðri?

30 Flýgur örnin hátt eptir þínu boði, og byggir á hæðunum sitt hreiður?

31 Á klettunum býr og byggir hún á nóttunni, á hvössum klettum og fjalltindum.

32 Hví finnur hún æti? langt frá sjá hennar augu alt um kring;

33 Og hennar úngar drekka blóð. Hvar sem valur er, þar er hún.

34 Og Drottinn snéri sér til Jobs og sagði:

35 Vill nú sá lastmálgi þrátta við hinn Almáttuga? Sá, sem átaldi Guð, hann svari upp á þetta!

36 Þá anzaði Job Drottni og sagði:

37 Sjá! eg em alt of lítilmótlegur; hverju skal eg svara þér? Eg legg á munninn mína hönd.

38 Einu sinni talaði eg, en skal ei svara tvisvar sinum, en eg gjöri það ei framar.

40. KAPÍTUL.

Sama efni.

OG Drottinn anzaði Job (úr) stormviðrinu og sagði:

2 Umgyrð nú sem maður þínar lendar! eg vil spyrja þig, og þú skalt fræða mig.

3 Viltu gjöra minn rætt að eingu? Viltu fordæma mig, svo að þú verðir réttlátur?

4 Ætla þú hafir arm, sem Guð? Getur þú þrumað með reidarslagi sem hann?

5 Þrýð þú þig, vinur! með hátign og ágæti; íkleð þig heiðri og ljóma.

6 Ut aus ákafa þinnar reiði; auð-

mýktu sérhvern dramblátan, með því að renna til hans auga.

7 Líttu til hvers og eins drambláts, og fell þú hann, og sundur merðu þá ógudlegu, hvar sem þeir hittast.

8 Fell þú þá alla saman í duptið! byrg þú þeirra ásýnd í myrkri!

9 Þá skal eg líka lofa þig, því eg sé þá, að þín hægri hönd frelsar þig.

10 Sjá! behemót, sem eg skapaði eins og þig, það etur gras sem uxi.

11 Sjá! hvílikur kraptur er í þess lendum! hvílikur styrkleiki í vöðvum þess.

12 Það beygir svíránn eins og sedrustré, sínarnar í þess limum eru saman fléttadar;

13 Þess leggir eru sem eirpípur, þess bein eins og járnstengur.

14 Það er hin fyrsta (skepna) af Guðs verkum; sá, sem það skapaði, rétti því sitt sverð.

15 Fjöllin bera því fóður, á hverjum öll villudýrin leika sér.

16 Það liggur undir laufguðum trjáum, felur sig í reyrnum í foræðinu.

17 Hin laufguðu tré fela það með sínum skugga. Víðirrunnarnir hjá læknum skýla því.

18 Sjá! það gleypir árstrauminn og hræðist ekki, það myndar sig til að þurka Jórdan upp með gini sínu.

19 Getur nokkur veitt það, þegar það varar sig? ellegar sett taug í þess nef?

20 Getur þú veitt leviathan (krók-óðilinn) með augli? eða dregið færi í gegnum hans tungu?

21 Getur þú sett hlekk í hans skolt? eða hring í hans kjálka?

22 Ætla hann muni fram bera fyrir þig margar auðmjúkar bænir? eður tala við þig vinsamleg orð?

23 Eða gjöra við þig sáttmála, að þú gjörir hann að ánauðugum þræl?

24 Getur þú leikið við hann sem við fugl? eða tjóðrað hann við þínar þernur?

25 Halda félagarnir veizlu sakir þessa dýrs, og út býta því meðal kaupmanna?

26 Getur þú fyllt belg hans með örvum, eða hans höfuð með skeytum?

27 Legg þína hönd á hann! þú

munt þá muna til þess bardaga, og ekki gjöra það aptur.

28 Sjá! hans hugur bilar (þess, sem vill veiða hann), hann dettur (af hræðzlu) niður, þegar hann sér hann.

41. KAPÍTULI.

Sama efni,

EINGINN er svo djarfur, að hann sá, sem þá geti staðizt fyrir minni augsyn?

2 Hver hefir mér fyrri gefið, að eg skyldi honum endurgjalda? Alt, sem undir himninum er, það er mitt.

3 Ei vil eg þegja um hans limi, ei um hans mátt og hans fagra sköpu-lag.

4 Hver hefir lypt upp efra parti hans kápu? Hver þorir að koma undir hans tvöfalda tanngarð?

5 Hver hefir opnað dyrnar að hans gini? (dyrum hans andlitis?) tannaröð hans er óttaleg.

6 Hann stæir sig af sterkum skjöldum, sem standa þétt saman, eins og þeir væru saman festir með föstu lakki.

7 Þeir eru svo nánir hver öðrum, að loptið kemst ekki á milli.

8 Þeir tolla fast hver við annan, loða saman og að skiljast ekki.

9 Eldur brennur úr nösnum hans, og hans augu eru sem morgunroðans glampi.

10 Út af hans gini ganga logandi blys, eldneistar fara út.

11 Úr nösnum hans út gengur reykur, eins og upp úr sjóðandi potti og katli.

12 Hans andardráttur kveykir í kolum, og logi stendur úr hans munni.

13 Í hans hálsi býr krapturinn, og ángistin stökkur á undan honum.

14 Vöðvar hans holds hánga saman, fastir á honum og óbifanlegir.

15 Hans hjarta er eins fast fyrir og tinnusteinn, já, eins og sá nedri kvarnarsteinn.

16 Þegar hann hefur sig upp, þá skelfast hinir öflugur; þegar hann brýzt fram, þá hreinsa þeir sig frá synd.

17 Ráðist einhver að honum með sverði, þá stoðar það ekki, nè spjóti nè lensu, nè heldur örvum.

18 Hann metur járníð sem strá, eirið sem fúastaur.

19 Bogans son mun ei snúa honum á flóttu. Slöngusteinar verða honum að ögnum.

20 Kyllan er fis, og hann hlær að spjótsins hvin.

21 Hvassir steinar eru undir honum, og hann kastar í foræðið því, sem hefir egg.

22 Hann lætur hylinn ólga, eins og þá ólgar í potti. Hann gjörir hafið líkt sjóðandi viðsmjöri.

23 Hans braut leiptrar eptir hann ; menn halda hafið sè gráhart.

24 Eingin (skepna) á jörðunni er honum lík. Hann er skapaður án hræðslu.

25 Niður á alt hið háa horfir hann. Hann er konungur yfir öllum (eyðimerkurinnar börnum) villudýrum.

42. KAPÍTULI.

Job auðmýkir sig algjörlega. Fær umbun, og hans vinir átölur.

ÞÁ anzaði Job Drottni og sagði :

2 Eg kannast við, að þú megnar alt, og að þér er einskis varnað.

3 Hver er sá, sem fávíslega (gjöri lítið úr) þínu ráði? svo hefi eg þá talað það, sem eg ekki skildi, það, sem var mér undarlegt, sem eg ekki þekti.

4 Hlusta þú samt á, eg vil tala ! eg vil spyrja þig ; upp fræð þú mig !

5 Með heyrandi eyra heyrdi eg þig, en nú sèr mitt auga þig.

6 Því hefi eg viðbjóð á sjálfum mér, og iðrast í dupti og ösku.

7 Og það bar til, eptir að Drottinn hafði talað þessi orð við Job, að Drottinn mælti við Elfas af Teman : mín reiði er upp tendruð gegn þér og þínum tveimur vinum, því þér hafið ekki talað svo rétt um mig, sem þjón minn Job.

8 Svo takið nú 7 únga bola og 7

hrúta, og farið til þjóns míns Jobs, og fórnið brennifórnum fyrir yður ; og Job, þjón minn, skal biðja fyrir yður, því hans bæn vil eg mikils meta, og ekki fara með yður eptir yðar fávizku ; því þér hafið ekki talað rétt um mig, sem þjón minn Job.

9 Þá fóru þeir Elfas af Teman og Bildad af Súa og Sófar af Naema, og þeir gjörðu, sem Drottinn hafði sagt þeim, og Drottinn mat Jobs tillögur mikils.

10 Og Drottinn bætti Job hans missi, eptir að hann hafði bedið fyrir sínum vinum, og Drottinn jók alt það, sem Job hafði átt, til helmínga.

11 Og allir hans bræður, og allar hans systur, og allir, sem þektu hann áður, komu til hans og átu brauð í hans húsi, og vorkendu honum, og hugguðu hann útaf öllu því illa, sem Drottinn hafði látið koma yfir hann ; og hver gaf honum einn peníng (kesíta), og hver og einn grip af gulli.

12 Og Drottinn blessaði Job, svo að það, sem hann átti seinna, var meir en það, sem hann hafði átt fyrri ; því hann eignaðist fjórtán þúsund fjár, og sex þúsund úlfalda, og þúsund þör akneyta og þúsund ösnur,

13 Og hann eignaðist sjö syni og þrjár dætur,

14 Og hann kallaði nafn þeirrar fyrstu Jemíma, og þeirrar annarar nafn Kesía, og þeirrar þriðju nafn Keren Happúk ;

15 Og fundust ekki svo fríðar konur í öllu landinu, sem Jobs dætur, og faðirinn gaf þeim arf með þeirra bræðrum.

16 Og Job lifði eptir þetta hundrað og fjörutíu ár, og sá sín börn og þeirra börn í 4. lið.

17 Og Job dó gamall og saddur lífdaga.

DAVIÐS SÁLMAR.

1. SÁLMUR.

Sæla hinna guðhræddu. Ófarir hinna vondu.

SÆLL er sá maður, sem ekki gengur í ráð hinna óguðlegu, og ekki staðnæmist á vegi hinna vondu, og ekki situr á samfundi hinna háðgjörnu,

2 Heldur hefir mætur á Drottins lögum og ígrundar hans lögmál dag og nótt.

3 Hann er sem trè, rótsett á vatnsbökkum, sem ber ávöxt á röttum tíma, hvers blöð ekki visna; alt, sem hann gjörir, heppnast honum.

4 Öðruvísi er hinum óguðlegu farið; þeir eru sem fis, sem vindurinn feykir.

5 Því standast hinir óguðlegu ei í dómnum, og ei hinir vondu í safnaði hinna rættlátu, því Drottinn þekkir veg hinna rættlátu,

6 En vegur óguðlegra er slys.

2. SÁLMUR.

Uppreisn gegn Drottins smurða til einshis. Heilræði.

HVÍ æða þjóðirnar? hví brugga menn fánýtar ráðagjörðir?

2 Konungar jarðarinnar rísa upp, og höfðingjarnir bera sín ráð saman móti Drottni og hans smurða,

3 Og segja: “vèr skulum slíta í sundur þeirra bönd, og burt snara þeirra fjötrum.”

4 Sá, sem býr í himninum, hlær; Drottinn gjörir að þeim gys.

5 Hann talar þeim þá til í bræði, og skelfir þá í sinni heipt, og segir:

6 Eg hefi sjálfur smurt minn konung yfir mitt heilaga fjall, Sion.

7 Eg vil kunngjöra Drottins ályktun; hann sagði við mig: þú ert minn sonur; í dag ól eg þig.

8 Bið þú mig, og eg mun gefa þér þjóðirnar að erfð, og jarðarinnar enda til eignar.

9 Þú skalt sundur slá þá með járnspota; eins og leirker skaltu þá sundur mola.

10 Og verðið nú hyggur, þér konungar! látið yður segjast, þér jarðarinnar dómendur!

11 Þjónið Drottni með ótta, og fagníð með lotningu.

12 Mynnist við soninn, að hann ekki reiðist og þér tortýnist á yðar leið; því skjótt upp tendrast reiði hans. Sælir eru þeir allir, sem honum treysta.

3. SÁLMUR.

Kvein Davíðs, huggun og bæn.

Sálmur Davíðs, þegar hann flúði fyrir Ab-salon, syni sínum.

DROTTINN! hversu margir eru mínir óvinir! margir þeir, sem rísa móti mér.

2 Margir, sem segja um mig: hann hefir ekkert athvarf hjá Guði. Sela! Málhvöld.

3 En þú, Drottinn! ert minn skjöldur, minn heiður, og sá, sem upp lyptir mínu höfði.

4 Mitt bænakvak sendi eg Drottni, og hann sendir mér bænheyrslu frá sinu heilaga fjalli. Málhvöld.

5 Eg legg mig fyrir og sef, og eg vakna, því Drottinn varðveitir mig.

6 Eg óttast ekki, þó að tíu þúsundir manns umkringi mig, og að mér þrengi.

7 Ristu upp, Drottinn! frelsa mig, minn Guð! því þú sundur brýtur kjálka allra minna óvina, sundur molar tennur allra óguðlegra.

8 Hjá Drottni er frelsun. Þín blessan veri yfir þínu fólki. Málhvöld.

4. SÁLMUR.

Bæn. Amínning. Trúnaðartraust.

Til hljóðfærameistarans; (að sýngja) á hljóðfæri. Sálmur Davíðs.

BÆNHEYR þú mig, þá eg kalla, Guð míns rættar! Í þrengingunni rýmka þú um mig! miskuna mér, og heyr mína bæn!

2 Þér mannaða börn! hversu lengi viljið þér hniðra minni sæmd? hversu

lengi viljið þér elska hégómann og lygi? Málhvöld.

3 Viðurkennið þó, að Drottinn hefir út valið sinn guðhrædda (dýrkara). Drottinn heyrir, þá eg ákalla hann.

4 Ottizt og varizt synd, athugið það í yðar rúmi, og verið kyrrlátir. Málhvöld.

5 Fram berið réttlætisfórn og treystið Drottni.

6 Margir segja : hver mun auðsýna oss gott? Drottinn ! lyptu ljósi þíns andlitis yfir oss.

7 Þú gefur mínu hjarta meiri gleði en þá, sem menn hafa, þá korn þeirra og vín er ríkulegt.

8 Í friði legst eg fyrir, í friði sef eg, því þú einn, Drottinn ! ert það, sem lætur mig búa óhultan.

5. SÁLMUR.

Af beiðni og bæn.

(Að sýngja) á flautu, til hljóðfærameistarans, Sálmur Davíðs.

DROTTINN hneig þín eyru til minna orða ! taktu eptir minni andvarpan.

2 Gefðu gaum að mínum kveinstaf, minn konungur og minn Guð ! þér sendi eg mína bæn.

3 Árla, Drottinn ! heyrir þú mína raust, árla kem eg fram fyrir þig og bið þín.

4 Þú ert ekki sá Guð, sem óguðlegt athæfi líki. Sá vondi mun ekki búa hjá þér.

5 Þeir dramblátu munu ekki standast fyrir þinni augsyn. Þú hatar alla rángláta, þú tortýnir þeim, sem tala lygi.

6 Hinir drápgjörnu og fláraðu eru Drottni andstygd.

7 En í trausti þinnar miklu miskunar vil eg inn ganga í þitt hús, og biðjast fyrir í þínu heilaga musteri í þínum ótta.

8 Vísa þú mér veg þinna réttinda, sakir minna óvina, gjör mér greiðan þinn veg.

9 Því í þeirra munni er einginn sannleiki ; innra býr með þeim mikil vonzka ; þeirra barki er opin gróf ; tungumjúkir eru þeir.

10 Láttu þá, ó Guð ! fá dómsáfelli ; lát þá falla á sínum ásetningi ; burt skúfa þeim sakir þeirra mörgu mis-

gjörninga, því þeir eru þér þverbrotnir.

11 Þá munu allir þeir gleðjast, sem reiða sig á þig, þeir munu gleðjast að eilífu, því þú heldur yfir þeim þinni hendi ; og þeir, sem elska þitt nafn, munu í þér glaðir vera.

12 Því þú, Drottinn ! blessar hinn réttláta, og verndar hann með þinni náð, eins og með skildi.

6. SÁLMUR.

Bæn um heilbrigði.

Davíðs Sálmur til hljóðfærameistarans, að spila á áttstrengjað hljóðfæri.

DROTTINN ! refsar mér ekki í þinni reiði, og typta mig ekki í þinni grimd.

2 Drottinn ! vertu mér miskunsamur, því eg örmagnast ; lækna mig, Drottinn ! því mín bein skjálfa, og mín sál er mjög óróleg.

3 Ó, Drottinn ! hversu lengi ? (á eg að þínast).

4 Snú þér til mín, Drottinn ! frelsa mína sálu, frelsaðu mig sakir þinnar miskunar.

5 Því í dauðanum man einginn til þín ; hver vegsamar þig í helju ?

6 Eg em þreyttur af andvarpan ; eg væti alla nóttina mína sæng, og bleyti með mínum tárum mitt legurum.

7 Auga mitt er gegnum stungið af harmi ; það er orðið ellilegt ; því valda mínir mörgu óvinir.

8 Víkið frá mér allir illgjörðamenn, því Drottinn hefir heyrt minn kveinstaf.

9 Drottinn hefir heyrt mína auðmjúku bæn. Drottinn bænheyrir mig. Sneypast skulu og ákaflega skelfast allir mínir óvinir, á flótta komast og sviplega sneypast.

7. SÁLMUR.

Bæn um Guðs hjalp.

Umkvörtun Davíðs fyrir Drottni yfir Kúsh Benjamínita.

DROTTINN, minn Guð ! eg flý til þín, frelsa mig frá öllum mínum ofsóknurum, og bjarga mér,

2 Að þeir ekki sem ljón sundur tæti mig (mitt líf), meðan einginn er, sem bjargar.

3 Drottinn, minn Guð ! hafi eg til

þess unnið; sèu rángindi í minni hendi;

4 Hafi eg illa launað þeim, sem hafði frið við mig; hafi eg rænt þann, sem án saka var minn óvinur:

5 Þá ofsæki mig minn óvinur og nái mér, og niður troði mitt líf til jarðar og leggi mína sál í duptið. Málhvíld.

6 Stattu upp, Drottinn! í þinni reiði; upphef þig gegn æði minna óvina, hraða þér mér til hjálpar, vakna mér (til lífs) og set rétt.

7 Fólkið safnist að þér; kom aptur á hæðina sakir þess.

8 Drottinn mun dæma fólkið; dæm þú mig, Drottinn! eptir minni réttvísi, og lát mér vegna eptir mínu sakleysi.

9 Láttu þó vonzku hinna óguðlegu fá enda, og staðfestu hinn réttláta, þú réttláti Guð, sem rannsakar hjörtun og nýrun.

10 Minn skjöldur er hjá Guði; hann frelsar þá, sem eru hreinhjartaðir.

11 Guð er réttlátur dómari; hann er sá Guð, sem reidist daglega;

12 Ef maðurinn ekki snýr sér, þá hvetur hann sitt sverð, spennir sinn boga, og miðar til.

13 Hann hefir drápsvopn til reiðu honum á móti. Hann gjörir örvar sínar brennandi.

14 Sá (óguðlegi) gat ránglætið, gekk þúngaður með óbótaverk, og fæðir lygi.

15 Hann hefir grafið gróf og gjört hana djúpa, en hann mun falla í þá gróf, sem hann gróf;

16 Honum mun koma í koll hans ilska, og hans ránglæti yfir hans hvífil.

17 Eg skal þakka Drottni, eins og hans réttlæti á skilið (eptir hans réttlæti), og vegsama nafn Drottins, hins æðsta.

8. SÁLMUR.

Gæzka og hátign skaparans.

Til hljóðfærameistarans; að sýngja á Gíthith (hljóðfæri). Sálmur Davíðs.

DROTTINN, vor konungur (stjórnari!), hversu dýrðlegt er þitt nafn á allri jörðunni, sem upp lyptir yfir himininn þinni hátign.

2 Af munni barna og brjóstmylkínga

hefir þú til búið þér lofgjörðina, sakir þinna óvina, til þess að niður þagga þína mótstöðumenn, þá hefndargjörnu.

3 Þegar eg sè þinn himin, verkin þinna handa, túnglið og stjörnur, sem þú til bjóst,

4 (Þá kemur mér til hugar), hvað er maðurinn þess, að þú minnist hans, og mannsins barn að þú vitjar þess!

5 Þú gjörðir hann litlu óæðri en englana, en þú krýndir hann sæmd og heiðri.

6 Þú lætur hann ráða yfir þínum handaverkum; alla hluti lagðir þú undir hans fetur,

7 Sauði og naut, fænað allan og dýr merkurinnar (villudýrin),

8 Fuglana undir himninum og fiskana í sjónum, sem fara um vatnsins veg.

9 Ó Drottinn, vor konungur! hversu dýrðlegt er þitt nafn á allri jörðunni!

9. SÁLMUR.

Von og bæn hins aðþrengda.

Til hljóðfærameistarans; á Almuthlabben (hljóðfæri). Sálmur Davíðs.

EG vil vegsama Drottin af öllum hjarta; eg vil segja frá öllum þínum dásemdaverkum;

2 Eg vil fagna og gleðjast í þér; eg vil sýngja lofgjörð þínu nafni, þú æðsti!

3 Þegar þú lætur mína óvini flýja, hníga og tortýnast fyrir þínum svip.

4 Því þú dæmir mig og tekur að þér mitt málefni, þú situr á þínum dómstól, þú, sem dæmir með réttvísi.

5 Þú ógnar þjóðunum, og leggur að velli þá óguðlegu; þú af máir þeirra nafn æ og að eilífu.

6 Óvinarins tortýning er að eilífu enduð, hans staði hefir þú af máð; þeirra endurminning er af máð.

7 Já, Drottinn situr stöðugt, að eilífu; hann reisir sitt háseti til dóms.

8 Hann dæmir veröldina með réttvísi; hann segir upp dóma yfir fólkinu með sannsýni.

9 Drottinn er athvarf lítilmagnans, og hœli á neyðarinnar tíma.

10 Þeir reiða sig á þig, sem þekkja þitt nafn; því þú yfirgefur þá ekki, sem leita þín, Drottinn!

11 Sýngið lof Drottni, sem býr á Síon; kunngjörð hans verk meðal þjóðanna,

12 Því hegnaðinn man til hinna aumu, og gleymir ekki kveini hinna undirokuðu.

13 Miskuna mér, Drottinn! sjáðu, hvað eg verð að líða af þeim, sem hata mig; lypt þú mér úr dauðans dyrum,

14 Svo eg megi kunngjöra þitt lof í Síonsdóttur hlíðum, að eg megi fagna við þitt frelsi.

15 Þjóðirnar sökkva í þá gröf, sem þær gjörðu; þeirra eiginn fótur flækist í því neti, sem þær leynilega út þöndu.

16 Drottinn er kunnur að því að gjöra rétt; í verkum sinna handa er sá óguðlegi flæktur. Hörpuspils-málhvíld.

17 Láttu þá óguðlegu fara til helju, alt fólk, sem Guði gleymir.

18 Sá fátæki má ei gleymast eilíflega, von hins vesala má ei ætíð bregðast.

19 Stattu upp, Drottinn! láttu manninn ekki metnast, láttu fólkíð dæmast fyrir þínu augliti.

20 Láttu, Drottinn! ótta að þeim koma; láttu fólkíð vita, að þeir eru menn. Málhvíld.

10. SÁLMUR.

Bæn mótt ofríki.

HVÍ stendur þú, Drottinn! svo fjærri? hví felur þú þig, þegar á liggur?

2 Hinir aumu þjást af drambsemi hinna óguðlegu, þeir veiðast af brögðum, sem þeir (óguðlegu) upp hugsa.

3 Því sá óguðlegi stöerir sig af girnd sinnar sálar, og sá gripdeildasami hrósar happi, og lastar Drottin.

4 Sá óguðlegi (segir) í sínum ofmetnaði: "hann (Guð) skiptir sér ekki af þessu"; þetta er öll hans hugsan: "einginn Guð er til."

5 Hans vegir heppnast honum ætíð; þínir dómar eru honum fjærlægir; alla sína óvini fyrirliður hann.

6 Hann hugsar með sjálfum sér: "aldrei skal eg skeika, frá einni

kynslóð til annarar nær mér eingin óheppni."

7 Af formælingum er hans munnur fullur, af svikum og falsi; undir hans tungu er mœða og ránglæti.

8 Hann liggur í launsátri í þorpunum, í launsátrinu drepur hann þann saklausa; hans augu skima eptir lítilmagnanum;

9 Hann liggur í leyni, eins og ljón í sínu bæli; hann situr um að veiða aumfingja, hann nær honum, því hann veiðir hann í sínu neti.

10 Hann gjörir lítið úr sér, beygir sig og stökkur svo með sterkum hrömmum yfir lítilmagnann.

11 Hann segir í sínu hjarta: Guð hefir gleymt því, hann hefir haldið fyrir augun, og sér það ekki að eilífu.

12 Stattu upp, Drottinn! Guð, lyptu upp þinni hendi, gleymdu ekki þeim aumu!

13 Hvers vegna á sá óguðlegi að fyrirliða Guð og segja í sínu hjarta: þú skeytir ei um það.

14 Jú! þú sér það, því þú horfir á neyðina og þrenginguna; þú skrifar það á þína hönd. Sá magnlitli reiðir sig á þig. Þú ert hjálpari hinna föðurlausu.

15 Sundur mola arm hins óguðlega; og þann óguðlega, ofsæktu hans óguðlegleika, þangað til þú ekki finnur hann framar.

16 Drottinn er konungur æ og eilíflega. Þjóðirnar verði út reknar úr hans landi!

17 Þú, Drottinn! heyrir bæn hinna aumu, þú styrkir þeirra hjörtu, þitt eyra hyggur að.

18 Þú lætur þann föðurlausa og lítilmagnann ná rétti sínum, svo að menn ekki áfram haldi að flæma fólk úr landinu.

11. SÁLMUR.

Davíðs harmatölur og trúnaðartraust.

Til hljóðferameistarans. Sálmar Davíðs.

ADROTTIN treysti eg; hví segið þér þá við mig: flýið til yðar fjalla eins og fuglinn.

2 Því þá þeir óguðlegu spenna bogann, og leggja ör á streng til að skjóta á þá í dimmunni, sem eru hrein hjartaðir,

3 Þegar grundvöllurinn er niður

rifinn, hvað getur þá sá réttláti gjört?

4 Drottinn býr í sínu heilaga must-
eri. Drottins háseti er á himnum,
hans augu sjá, hans augnalok prófa
mannanna börn.

5 Drottinn prófar þann réttláta, en
hans sála hatar þann óguðlega og
þann, sem elskar ofbeldi.

6 Hann lætur rigna snörum, eldi og
brennisteini yfir þá óguðlegu, og gló-
andi vindur verður þeirra hlutdeild.

7 Því Drottinn er réttvís og elskar
réttvísi. Þeir ráðvöndu munu sjá
hans auglit.

12. SÁLMUR.

Bæn mót vaxandi óráðvendni.

Til hljóðfærameistarans; á áttstregjaða
hörpu. Sálmur Davíðs.

HJÁLPA þú, Drottinn! því dán-
mennirnir fækka, þeir áreiðan-
legu eru fáir orðnir meðal mannanna
barna.

2 Lygi tala þeir hver við annan;
með smjæðrandi vörum tala þeir af
tvöföldu hjarta;

3 Ó! að Drottinn vildi afskera allar
smjæðrandi varir, og þá tungu, sem
talar dramblátlega,

4 Þeirra, sem segja: með vorri
túngu skulum vèr fá yfirhönd, vorar
varir eru með oss; hver er herra yfir
oss?

5 Vegna þess að hinir aumu eru
undirokaðir, af því að hinir fátöku
kveina, vil eg upp standa, segir
Drottinn; eg mun frelsa þá, sem
áreittir eru.

6 Drottins orð eru einlæg orð, eins
hrein og silfur í deiglunni, sjö sinnum
hreinsað.

7 Þú, ó Drottinn! munt varðveita
þá, þú munt verja þá fyrir þessari
kynslóð eilíflega.

8 Óguðlegir vaða uppi þegar afhrök
hefst meðal mannanna barna.

13. SÁLMUR.

Bæn um hjálp gegn óvinum.

Til hljóðfærameistarans. Sálmur Davíðs.

HVERSU lengi, Drottinn! ætlar
þú eilíflega að gleyma mér?
hversu lengi ætlar þú að hylja fyrir
mér þitt auglit?

2 Hversu lengi á eg að syrgja með
sjálfum mér, og daglega hafa hrygð

í mínu hjarta? Hversu lengi á
fjandmaður minn að hœlast um við
mig?

3 Littu niður, bænheyrðu mig,
Drottinn, minn Guð! varðveittu ljós
minna augna, að eg ei sofni dauða-
dúr.

4 Að minn fjandmaður hœlist ekki
um og segi, að hann hafi unnið mig,
svo mínir mótsstöðumenn fagni ei yfir
því, að eg sé fallinn.

5 Já! á þína miskun reiði eg mig;
mitt hjarta gleðst við þitt frelsi. Eg
skal lofsýngja Drottni, því hann hefir
gjört vel til mín.

14. SÁLMUR.

Umkvörtun, að menn séu vondir.

Til hljóðfærameistarans. Sálmur Davíðs.

HEMSKÍNGINN segir í sínu
hjarta: það er einginn Guð til.
Vond og vídurstyggileg er þeirra
breytni. Einginn er sá, sem gjörir
gott.

2 Drottinn lítur af himni niður yfir
mannanna börn, að hann sjái, hvort
nokkur er hygginn, sem leiti Guðs.

3 Allir eru þeir fallnir frá, allir
spiltir orðnir; einginn er sá, sem
gjörir gott, ekki einn.

4 Munu þeir þá aldrei komast til
viðurkenningar, allir þeir, sem rángt
gjöra, þeir, sem upp eta mitt fólk,
eins og þeir eta brauð, og ákalla ekki
Drottin?

5 Já! mikil skelfing mun yfir þá
koma, því Guð er með kynslóð hinna
réttlátu.

6 Þér gjörðið gys að ráði hins volaða,
en Drottinn er hans athvarf.

7 Hver mun frá Síon gefa Ísrael
frelsi? Þegar Drottinn flytur heim
aptur sitt hertekna fólk, þá mun
Jakob fagna og Ísrael gleðjast.

15. SÁLMUR.

Audkenni þeirra, sem Drottin aðhyllast.

Sálmur Davíðs.

DROTTINN! hver mun setjast í
þína tjaldbúð? hver mun búa á
þínu heilaga fjalli?

2 Sá, sem fram gengur flekklaus,
gjörir rétt og talar sannleikann af
hjarta,

3 Sá, sem ekki bakmælir með tungu
sinni, gjörir sínum náunga ekkert

ilt, og leggur ekki lastlegt til sínum félaga,

4 Sá, í hvers augum níðingurinn er fyrirlitlegur, en þeir heiðarlegir, sem óttast Drottin, sá, sem ekki vill breyta því við sinn náunga, er hann hefir svarið sér til skaða,

5 Sá, sem ekki okrar með sitt fè, og ekki tekur mútu gegn hinum saklausa; hver, sem þetta gjörir, mun ekki bifast að eilífu.

16. SÁLMUR.

Um trúnaðartraust.

Davíðs gylliniklenódi.

VARÐVEIT mig, Guð! því eg flý til þín.

2 Mín sál segir við Drottin: þú ert minn herra, eg hefi ekki gæði nema þig;

3 Til þeirra heilögu, sem eru í landinu, til þeirra dýrðlegu snýst öll mín girnd.

4 Margar munu þeirra þjáningar verða, sem annars leita, til skurðgoðanna; eg vil ekki smakka þeirra blóðugu drykkjar fórn og ekki taka mër þeirra nafn í munn.

5 Drottinn er mín arfleifð og hlutskipti; þú geymir mína hlutdeild.

6 Hlutur fèll mër á yndislegum stað, já, mín hlutdeild er mër dýrmæt.

7 Eg vil vegsama Drottin, sem annaðist mig; jafnvel á náttarþeli minna mín nýru mig á það;

8 Ætíð hefi eg Drottin mër fyrir augum, því hann er mër til hægri handar; eg mun ekki bifast.

9 Því gleðst mitt hjarta, og minn andi fagnar, já, minn líkami hvílist óhult.

10 Þú munt ekki ofurselja sál mína til helju; þú munt ei láta þinn heilaga sjá rotnun.

11 Þú gjörir mër kunnan lífsins veg; gnótt fagnaðar er fyrir þínu augliti, og sæla við þína hægri hönd eilíflega.

17. SÁLMUR.

Bæn Davíðs gegn vonzkufullum mönnum.

HEYR, Drottinn! það réttvísa málefni, gef þú gaum að mínu kalli; hyggt að minni böen, böen af falslausum vörum.

2 Frá þér (þinni augsyn) komi minn dómur þín augu skoða hreinskilnina;

3 Reyn mitt hjarta, vitja þess á náttarþeli, bræddu mig (eins og málrm); þú munt eingan (sora) finna; mínar hugsanir og orð eru samhljóða.

4 Með tilliti til mannanna verka hefi eg, fyrir orðið þíns munns, varazt veg ofbeldismannsins.

5 Haltu minni göngu við þín spor, svo mër skriðni ekki fótur.

6 Eg ákalla þig, Guð! því þú böenheyrir mig; hneig þitt eyra til mín eg heyr mitt tal.

7 Auðsýn þína miskunsemi dýrðlega; þú frelsar þá, sem leita hælís hjá þér, af þeirra hendi, sem rísa gegn þinni hægri hendi.

8 Varðveittu mig sem sjáaldur augans; fel mig undir skugga þinna vængja,

9 Fyrir þeim óguðlegu, sem vilja tortýna mër, fyrir óvinum míns lífs, sem með öði umkríngja mig.

10 Tilfinningalausir loka þeir sínum hjörtum; með munnum tala þeir dramsamlega.

11 Nú umkríngja þeir vorn veg; þeir stara á oss, svo þeir leggi oss að velli,

12 Eins og ljón, sem er sólgið í bráð, og ljónshvolpur, sem liggur í leyri.

13 Stattu upp, Drottinn! vertu fyrri til; legg hann að velli, frelsa mitt líf frá þeim óguðlegu með þínu sverði,

14 Frá mönnum, með þinni hendi, Drottinn! frá mönnum þessa heims. Þeirra hlutskipti er í þessu lífi; þú fyllir þeirra kvið með þínum fjársjóðum. Þeirra börn mettast, og það, sem þau leifa, það fá barnabörnin.

15 En eg mun, sakir réttlætisins, skoða þitt auglit; eg mun mettast, þá eg vakna, af því að skoða (þína mynd) þig.

18. SÁLMUR.

Davíðs þakklati fyrir frelsun frá hans óvinum.

Til hljóðfærameistarans. Sálrm Davíðs, Drottins þjóns, sem fram bar fyrir Drottin orð þessa lofkvæðis, þegar Drottinn hafði frelsað hann af hendi allra hans óvina, og af hendi Sáls.

OG hann sagði: hjartkæran hefi eg þig, Drottinn! minn styrkleiki.

2 Drottinn er mitt bjarg, mitt vígi, minn frelsari, minn Guð, minn kastali,

í hvern eg flý, minn skjöldur, og horn míns hjálpræðis, mitt hœli.

3 Þann vegsamlega Drottinn ákallaði eg, og frelsaðist af hendi minna óvina.

4 Öldur dauðans umkríngdu mig; lækir (Belíals) glötunarinnar skelfdu mig.

5 Helvítis bönd umkríngdu mig, dauðans snörur gripu mig.

6 Í minni ángist ákallaði eg Drottinn, já, eg kallaði til míns Guðs, og hann heyrði í sínum bústað mína raust, og mitt ákall kom fyrir hann, til hans eyrna;

7 Og jörðin skalf og bifaðist, og fjallanna grundvöllur nötraði og hrærdist, því hann reiddist.

8 Reykur gekk út af hans nös, og eyðandi eldur af hans munni; elding logaði frá honum.

9 Hann sveigði himininn og fór niður, og myrkur var undir hans fótum.

10 Hann fór áfram á kerúbum, og flaug; hann sveimaði á vindarins vængjum.

11 Hann lét dimmuna vera sitt fylgsni, allt í kring um sig, eins og tjald, dimt vatn, þykt ský.

12 Af glampanum fyrir honum færðust skýin áfram, og hagl og glóandi elding.

13 Og Drottinn þrumaði í himninum, og sá æðsti sendi út sína raust; þar var hagl og elding.

14 Hann sendi út sínar örvar og tvístraði þeim, miklar eldingar, og skelkaði þá.

15 Þá saust hafsins uppsprettur, og jarðarinnar grundvöllur opinberaðist fyrir þinni hótan, Drottinn! og fyrir blástri þinna nasa (reiði).

16 Hann út rétti frá hæðinni sína hönd, og greip mig og dróg mig upp úr hinum miklu vötnum.

17 Hann frelsaði mig frá mínum óvinum, sá sterki, frá þeim, sem mig hötuðu, sem voru voldugri en eg.

18 Þeir ræðust á mig á minni mœðutíð, en Drottinn var mín stoð.

19 Hann leiddi mig út á víðlendi. Hann frelsaði mig, því hann elskaði mig.

20 Drottinn umbunaði mér eftir minni réttvísi; hann endurgalt mér eftir hreinleika minna handa.

21 Því eg varðveitti Drottins vegu, og var ei ósvífinn við minn Guð.

22 Því allir hans dómar voru mér í minni, og öll hans boðorð; frá þeim veik eg ekki,

23 Heldur var eg flekklaus fyrir honum, og varaðist syndir.

24 Og Drottinn endurgalt mér eftir minni réttvísi, eftir hreinleika minna handa fyrir honum.

25 Við þá góðu ertu góður, við þá trúföstu ertu trúfastur, við þá hreinu ertu hreinn,

26 Og við þá rángsnúnu ertu afundinn,

27 Því hið undirokaða fólk frelsar þú, og þá háleitu gjörir þú niðurlúta.

28 Já, þú læzt mína skriðbyttu lýsa; Drottinn, minn Guð, gjörði mitt myrkur að birtu;

29 Fyrir þitt fulltíngi brauzt eg í gegnum herinn, og fyrir hjálp míns Guðs stökk eg yfir múrana.

30 Guðs vegur er prettalaus, orð Drottins eru hrein; hann er skjöldur allra þeirra, sem reiða sig á hann.

31 Því hver er Guð nema Drottinn? og hver er vígi nema vor Guð?

32 Sá Guð, sem umgyrti mig krapti, og gjörði minn veg greiðan,

33 Hann gjörði mína fœtur sem hjartarins, og lét mig standa fast á mínum hæðum.

34 Hann kendi mínum höndum að berjast, svo nú spennan mínir armar eirbogann.

35 Þú gafst mér þinn frelsisskjöld, þín hægri hönd studdi mig, og þín náð miklaði mig.

36 Þú gjörðir minn gang rúman, og mínir öklar veikluðust ekki.

37 Eg elti mína óvini og náði þeim og sneri ekki aptur, fyr en eg hafði af máð þá;

38 Eg marði þá, svo þeir gætu ei staðið upp, þeir fællu undir mína fœtur.

39 Þú gyrtir mig krapti til stríðsins, þú niður beygðir undir mig mína mótsöðumenn.

40 Þú gafst mér mína óvini, að eg ræki þá á flótta, og mína hatursmenn, að eg af máði þá.

41 Þeir kölluðu, en einginn var sá, sem hjálpaði; til Drottins, en hann anaði þeim ekki.

42 Eg molaði þá, sem moldarryk fyrir veðri; eg tróð þá undir fœtur mér sem skarn á strætum.

43 Þú frelsaðir mig úr bardaga lýðsins; þú settir mig höfðingja þjóðanna. Menn, sem ekki þektu mig, þeir þjóna mér.

44 Undir eins og þeirra eyru heyra mig (nefndan), hlýða þeir mér; börn hinna útlendu slá mér gullhamra.

45 Börn hinna útlendu visna sem laufblöð; skelkuð flýja þau úr sínum borgum.

46 Drottinn lifi! vegsamað sè mitt bjarg, Guð míns hjálpræðis sè hátt lofaður!

47 Sá Guð, sem gaf mér hefnd, og lagði undir mig þjóðirnar,

48 Sá, sem frelsaði mig frá mínum óvinum, sem hóf mig upp yfir mína mótgæðumenn, sem bjargaði mér frá óbeldismanninum.

49 Þess vegna vil eg vegsama þig, Drottinn! meðal þjóðanna, og sýngja lof þínu nafni.

50 Þú, sem auðsýnir þínum konungi miklar velgjörðir, og miskunar þínum smurða, Davíð, og hans niðjum eilíflega.

19. SÁLMUR.

Lofgjörð Guðs dásenda í náttúrunni, og hans lögmáls.

Til hljóðfærumeistarans. Sálmur Davíðs.

HIMNARNIR segja frá Guðs dýrð, og festingin kunngjörir verkin hans handa.

2 Einn dagurinn kennir öðrum þetta tal, og ein nóttin kunngjörir annari þessa auglýsingu.

3 Ekkert tal og ekkert orð, að menn ekki skilji þeirra raust.

4 Yfir alla jörðina er þeirra hljómur út genginn, og þeirra tal til jarðríkisins enda, þar sem hann á himninum reisti sólinni tjald;

5 Og þessi fram gengur sem brúðgumi úr sínu brúðarherbergi; hún gleður sig við það, sem hetja, að hlaupa sína leið.

6 Hennar uppganga er við himinsins annan enda, og rás hennar varir til hins endans, og ekkert felst fyrir hennar heita geisla.

7 Drottins lög eru fullkomin, og endurnæra sálina; Drottins vitnis-

burður er áreiðanlegur; hann gjörir hinn fávísa hygginn.

8 Drottins boðorð eru rétt, þau gleðja hjartað. Drottins skipun er ljós, hún upp lýsir augun.

9 Drottins dýrkun er hrein, hún varir eilíflega. Drottins dómar eru sannleiki, þeir eru allir saman réttvísir,

10 Þeir eru dýrmætari en gull, já, heldur en hið skírasta gull, og sætari en hunáng og hunángsseimur.

11 Þeir bentu þínum þjóni; sá, sem þá varðveitir, hann hefir mikil laun.

12 En hver veit, hvað opt honum yfir sæst? Frá mínum heimulegu brestum hreinsa þú mig!

13 Varðveittu og þinn þjón frá drambsemi, að hún ekki drottnei yfir mér, þá verð eg saklaus og laus við mikil afbrot.

14 Lát þér þóknast orðræður míns munns, og málið míns hjarta, Drottinn, mitt bjarg og minn endurlausnari.

20. SÁLMUR.

Bænir þjóðarinnar. Þakklæti fyrir sigur.

Til hljóðfærumeistarans. Sálmur Davíðs.

DROTTINN bænheyrir þig á neyðarinnar degi! nafnið Jakobs Guðs verndi þig.

2 Hann sendi þér hjálp úr helgidóminum, og styrk frá Síon.

3 Muni hann til allra þinna matfórna, og finni þínar brennifórnir feitar. Málhvöld.

4 Hann veiti þér vild þíns hjarta, og láti þig koma fram öllum þínum ásetningi.

5 Vær skulum fagna yfir þínu frelsi, og setja upp sigurmerki í nafni vors Guðs, þá Drottinn upp fyllir allar þínar óskir.

6 Nú veit eg, að Drottinn frelsar sinn smurða, bænheyrir hann frá sínum heilaga himni. Hans hægri hönd frelsar með miklum krapti.

7 Þessir (óvinirnir) hrósa sèr af vögnum og hestum, en vær af nafni Drottins, vors Guðs.

8 Þeir fá hnèsig og falla, en vær stöndum, já, stöndum uppréttir.

9 Ó Drottinn! frelsa þú konúnginn. Já, hann bænheyrir oss, þegar vær ákölum hann.

21. SÁLMUR.

Bæn fyrir konúnginum.

Til hljóðfærameistarans. Sálmur Davíðs.
Guðs smurði gleðst af þeirri honum veittu
tign. Hans dýrð og sigri er lýst.

DROTTINN! þín vernd gleður
konúnginn! Ó, hversu mjög
fagnar hann af þínu liðsinni!

2 Þú hefir veitt honum girnd hans
hjarta, og ekki synjað honum um
bæn hans vara. Málhvöld.

3 Þú varst fyrri til að veita honum
blessan og heppni; þú settir gull-
kórónu á hans höfuð.

4 Hann bað þig um líf; þú gafst
honum það, langt líf, ævarandi og
eilíft;

5 Fyrir þitt frelsi er hans sömd
mikil; þú íklæðir hann hátign og
heidri.

6 Því þú hefir sett hann til eilífrar
blessunar; þú gladdir hann með
fögnuði fyrir þínu augliti.

7 Því konúngurinn reiðir sig á
Drottin, og fyrir miskun hins æðsta
bifast hann aldrei.

8 Þín hönd mun finna alla þína
óvini; þín hægri hönd mun finna þá,
sem þig hata.

9 Þú gjörir þá sem glóandi ofn á
tíma þinnar reiði. Drottinn af máir
þá í sinni grimd, og eldurinn eyðir
þeim.

10 Þú munt af má þeirra ávöxt af
jörðunni, og þeirra niðja meðal mann-
anna barna.

11 Því þeir hugsuðu að gjöra þér
ilt; þeir brugguðu ráð, en þeir gátu
ei komið því í verk.

12 Því þú munt reka þá á flótta.
Þú miðar örinni af þínum bogastreng
á þeirra andlit.

13 Drottinn! upp lyptu þér í þínum
krapti! Þá munum vèr sýngja og
vegsama þitt veldi.

22. SÁLMUR.

Bæn og von hins hjáða.

Til hljóðfærameistarans; með lagi: Morg-
unroðans hind. Sálmur Davíðs.

GUÐ minn! Guð minn? hvers
vegna hefir þú yfirgefið mig?
eg kveina, en mín hjálp er fjarlæg.

2 Minn Guð! á daginn kalla eg, og
þú anzar ekki, á nóttunni, og eg fæ
einga ró.

3 Og þó ertu sá heilagi, sem býr
meðal Israels lofsöngva.

4 Þér treystu feður vorir; þeir
reiddu sig á þig, og þú frelsaðir þá.

5 Þeir kölluðu til þín, og sluppu;
þeir reiddu sig á þig, og urðu ei til
skammar.

6 En eg em maður, og ekki maður,
spott mannanna og fyrirlitning fólks-
ins.

7 Allir, sem sjá mig, hæða mig,
skæla munninn og hrista höfuðið (og
segja):

8 "Feli hann Drottin sitt málefni;
hjálpi hann honum, bjargi hann
honum, fyrst hann hefir mætur á
honum."

9 Já, þú út leiddir mig af móðurlífi;
þú læzt mig liggja áhyggjulausan við
minnar móður brjóst.

10 Til þín var mér varpað frá
móðurkviði. Þú ert minn Guð frá
móðurlífi.

11 Vertu ekki fjærri mér, því
þrengingin er nærri, því þar er
einginn hjálpari.

12 Mig umkrýngja stórnaut; Basans
voldugu hnappast að mér.

13 Þeir spenna upp ginið móti mér,
eins og ljón, sem grenjar eptir bráð.

14 Eg flýtt, sem vatn, og öll mín bein
eru sundurlaus orðin; mitt hjarta er
sem vax, og bráðnar innst í mér.

15 Þornaður er minn kraptur, sem
potthrim, og mín tunga loðir við
minn góm; og þú leggur mig í
daudans dupt.

16 Því hundar umkrýngja mig, og
hópur hinna vondu sezt um mig;
þeir gegnum stínga mínar hendur og
mína fætur.

17 Eg get talið öll mín bein þeir
sjá það, og horfa á það með unad-
semd.

18 Þeir skipta með sér mínum
klæðum, og kasta hlutkesti um mitt
fat.

19 En þú, ó Drottinn! vertu ekki
fjarlægur, minn styrkleiki; flýttu
þér að hjálpa mér.

20 Frelsa mína sál frá sverðinu og
mitt líf frá hundanna ofbeldi.

21 Frelsaðu mig úr ljónsins gini, og
bjargaðu mér undan horni villinauts-
ins.

22 Eg vil þá kunngjöra þitt nafn

fyrir mínum bræðrum; mitt á samkomunni (í samkundunni) vil eg vegsama þig.

23 Þér, sem óttizt Drottin, vegsamið hann; allir Jakobs niðjar heiðri hann, og skjálfi fyrir honum alt Ísraels sæði.

24 Því hann hefir ekki fyrirletið og ekki gjört gys að neyð hins auma, og fól ekki sitt andlit fyrir honum, heldur heyrði hann, þá hann kallaði til hans.

25 Um þig vil eg sýngja lof í miklum söfnuði: mitt heit vil eg gjalda í augsyn þeirra, sem hann óttast.

26 Þeir voluðu skulu neyta og mettast. Þeir skulu lofa Drottin, sem hans leita. Yðar hjörtu skulu við lifna að eilífu.

27 Allar heimsins endimerkur skulu muna það, að snúa sèr til Drottins, og allar þjóðanna kynkvislir skulu tilbiðja fyrir þinni augsyn.

28 Því Drottin til heyrir ríkið; hann drottinnar yfir þjóðunum.

29 Allir ríkismenn jarðarinnar skulu eta og tilbiðja; honum skulu lúta allir þeir, sem í duptinu liggja, og sá, sem ei getur lifað.

30 Eptirkomendurnir skulu honum þjóna; niðjunum skal verða sagt frá Drottin;

31 Þeir koma og kunngjóra hans réttvísi þeim mönnum, sem fœðast munu, að hann hafi dýrðlega að farið.

23. SÁLMUR.

Traust á Drottins vernd og handleiðslu.

Sálmur Davíðs.

DROTTINN er minn hirðir; mig mun ekkert bresta.

2 Í grænu haglendi lætur hann mig hvílast: að hægt rennandi vatni leiðir hann mig.

3 Hann hressir mína sál; hann leiðir mig á rétthan veg fyrir síns nafns sakir.

4 Þó eg ætti að ganga um dauðans skuggadal, skyldi eg samt einga ógæfu hræðast, því þú ert með mér: þín hrísla og stafur hugga mig.

5 Þú tilreiðir mér matborð fyrir minna óvina augsyn; þú smyrð mitt höfuð með viðsmjöri; út af mínum bikar rennur.

6 Sannarlega fylgja mér þín góðgírni

og miskun alla daga míns lífs, og æfinlega mun eg búa í Drottins húsi.

24. SÁLMUR.

Lofsöngur, þá örkin var sött.

Sálmur Davíðs.

JÖRÐIN er Drottins, og hennar fylling, jarðríkið, og þeir, sem á því búa.

2 Því hann grundvallaði hana á höfunum, og festi hana á vötnunum.

3 Hver þorir að stíga upp í Drottins borg? hver vogar að ganga fram á hans heilaga stað?

4 Sá, sem hefir saklausar hendur, og hreint hjarta, sá, sem ekki leggur hans nafn við lygar (hægóma), og ekki sver rángan eið,

5 Sá hinn sami mun meðtaka blessan af Drottin, og miskun frá Guði síns hjálpræðis.

6 Þetta er kynslóð þeirra, sem að honum spyrja, Jakobs börn, sem leita þíns andlitis. Málhvíld.

7 Þið port! lyptið upp yðar efra parti; opnið yður, þið eilífu dyr, að dýrðarinnar konúngur geti komizt inn.

8 Hver er sá dýrðarinnar konúngur? Drottinn, sá sterki og máttugi, Drottinn, völdugur í stríði.

9 Þið port, lyptið upp yðar efra hluta! já, opnizt, þið eilífu dyr, að dýrðarinnar konúngur geti komizt inn.

10 Hver er sá dýrðarinnar konúngur? Drottinn, herskaranna Guð, hann er dýrðarinnar konúngur. Málhvíld.

25. SÁLMUR.

Bæn um hjálp, uppfræðing og syndafyrirgefning.

Sálmur Davíðs.

TIL þín, Drottinn! upp lypti eg minni sálu.

2 Minn Guð; á þig reiði eg mig, lát mig ei verða til skammar, svo mínir óvinir hlakki ekki yfir mér!

3 Vissulega verður einginn sá til skammar, sem á þig vonar; en þeir munu til skammar verða, sem ófyrirsynju falla frá þér.

4 Drottinn! lát mig þekkja þína vegu; kenn mér þínar götur;

5 Lát mig ganga í þínum sannleika, uppfræð mig, því þú ert Guð míns hjálpræðis; eg vona á þig alla daga.

6 Mundu til þinnar miskunar og góðgírni, Drottinn! sem verið hefir frá eilífð.

7 Mundu ekki til minna æskusynða og afbrota; heldur mundu til mín eptir þinni miskunsemi, fyrir sakir þinnar góðgírni, Drottinn!

8 Góður og réttvís er Drottinn; því vísar hann syndurum á veginn.

9 Hann lætur þá hógværðu ganga í sínum rétti, og kennir þeim auðmjúku sinn veg.

10 Allir Drottins vegir eru miskun og trúfesti fyrir þá, er geyma hans sáttmála og lögmál.

11 Fyrir þín nafns sakir, Drottinn! fyrirgef mér synd mína, sem er stór.

12 Hverjum manni, sem óttast Drottin, mun hann vísa þann veg, sem hann á að kjósa.

13 Hans sála býr í farsæld, og hans niðjar eignast landið.

14 Drottins aldavinir eru þeir, sem hann óttast, og hans sáttmáli er þeirra uppfærðing.

15 Mín augu horfa ætíð til Drottins, því hann mun greiða mína fætur úr netinu.

16 Snú þínu augliti til mín og vertu mér náðugur, því eg em einmana (yfirgefinn) og aumur.

17 Lættu á þrengslum míns hjarta; leiddu mig úr mínum nauðum;

18 Líttu á mína eynd og armæðu; og fyrirgef mér allar mínar, syndir;

19 Líttu til minna óvina, því þeir eru margir, og þeir hata mig ofbeldisfullu hatri;

20 Varðveittu mína sál, og bjarga mér, svo eg verði ekki til skammar, því eg reiði mig á þig.

21 Láttu ráðvendni og hreinskilni vernda mig, því eg vona á þig.

22 Frelsa ó Guð! Ísrael af allri sinni neyð.

26. SÁLMUR.

Um góða samvizku.

Sálmur Davíðs.

DÆM þú mig, Drottinn! því eg em saklaus, og eg treysti Drottni óbifanlega.

2 Prófa mig, Drottinn! og reyn mig (hreinsa), mín nýru og mitt hjarta,

3 Því þín miskun er fyrir mínum

augum, og eg geing í þínum sannleika.

4 Eg sit ekki hjá hægómlegum mönnum, og til fláráðra kem eg ekki.

5 Eg hata samkomur hinna vondu, og sit ekki hjá þeim óguðlegu.

6 Eg þvæ mínar hendur í sakleysinu, og held mig til þíns altaris, Drottinn!

7 Til að taka undir lofsönginn, og til að segja frá öllum þínum dásemdum.

8 Drottinn! eg elska þíns húss bústað, og þinnar dýrðar aðsetursstað.

9 Taktu ekki mína sál burtu með syndurum, nè mitt líf með hinum drápgjörnu.

10 Í hverra höndumað er misgjörð, og hverra hægri hendur eru fullar af mótum.

11 En eg geing í ráðvendninni. Frelsa mig og vert mér náðugur.

12 Minn fótur gengur á réttri götu. Í söfnuðinum vil eg lofa Drottin.

27. SÁLMUR.

Traust, löngun og bæn.

Sálmur Davíðs.

DROTTINN er mitt ljós og mitt frelsi; hvern á eg að hræðast? Drottinn, hann er vörn míns lífs; fyrir hverju á eg að skelfast?

2 Þegar illvirkjarnir koma á móti mér, til að af má mig, þegar mínir mótstöðumenn og óvinir heitast við mig, þá reka þeir sig á og falla.

3 Þó að her setji herbúðir móti mér, blóskrar mínu hjarta ekki; þó stríð æsist móti mér, er eg samt rólegur.

4 Eins beiðist eg af Drottni, eptir því sækist eg, að eg megi búa í húsi Drottins alla daga míns lífs, að horfa á Drottins viðhöfn, og virða fyrir mér hans musteri.

5 Því hann geymir mig í sínu húsi á hinum vonda degi; hann felur mig í sinni tjaldbúð, og hefur mig upp á bjarg.

6 Já, nú þegar lyptist mitt höfuð upp yfir mína óvini alt í kring um mig, og eg framber með fagnaðarhljóð fórn í hans tjaldbúð; eg vil sýngja lof og vegsama Drottin.

7 Drottinn! heyr mína raust, nær eg kalla, miskuna þú mér og bænheyr mig.

8 Mitt hjarta hugsar til þín, sem sagt hefir: "leitið míns andlitis." Drottinn! eg leita þíns andlitis;

9 Fel ekki þitt andlit fyrir mér! vísaðu ekki burt þjóni þínum í reiði! þú ert mín aðstoð; sleptu ekki af mér hendinni; yfirgefðu mig ekki, Guð míns hjálpræðis!

10 Því faðir minn og móðir mín yfirgáfu mig, en Drottinn mun annast mig.

11 Drottinn! kenn mér þinn veg, og leið mig á rétta götu, sakir minna óvina;

12 Ofursel mig ekki á vald minna fjandmanna, því móti mér ganga fram falsvottar, og þeir, sem blása af heipt.

13 (Illa væri eg farinn), ef eg ekki vonaði, að eg sæi Guðs blessun á landi hinna lifandi.

14 Bið þú Drottins, vertu öruggur, og hann mun styrkja þitt hjarta. Vona þú á Drottin!

28. SÁLMAUR.

Bæn um hjálp, og að hegning komi yfir óguðlega.

Sálmar Davíðs.

DROTTINN, mitt hjarg! til þín kalla eg; þeg þú ekki við mér, svo eg ekki verði, ef þú þegir, líkur þeim, sem niður fara í gröfina.

2 Heyr þú mína grátbeiðni, þegar eg ákalla þig, þegar eg upp lypti mínum höndum til þíns heilaga kórs!

3 Drag mig ekki burt með þeim óguðlegu, með þeim illvirkjum, sem tala friðsamlega við sinn náunga, en hafa ilt í sinni.

4 Gjör við þá eptir þeirra tilverknaði og eptir vonzku þeirra athæfis; gjald þeim eptir verki þeirra handa; láttu þá fá makleg málagjöld.

5 Því þeir vilja ei gefa gaum Drottins verkum, verkunum hans handa, því mun hann niður rífa þá, og upp byggja ei aptur.

6 Lofaður veri Drottinn, því hann heyrir mína innilega grátbeiðni.

7 Drottinn er minn styrkleiki og skjöldur; mitt hjarta reiðir sig á hann, og eg em hólpinn, og mitt hjarta gleðst, og með mínum söng vil eg vegsama hann.

8 Drottinn er styrkleikur síns lýðs, og hjálpræði og vörn síns smurða.

9 Frelsa þitt fólk, blessa þína arfleifð, gef því fæðslu, og annast það eilíflega.

29. SÁLMAUR.

Lofgjörðarsálmar.

Sálmar Davíðs.

GEFID Drottni, þér börn hinna voldugu, gefið Drottni lofgjörð og heiður.

2 Gefið Drottni dýrðina hans nafns! tilbiðjið Drottin í heilögu skarti!

3 Drottins raust fer yfir vötnin. Dýrðarinnar Guð þrúmar. Drottinn er yfir hinum miklu vötnum.

4 Drottins raust er kröptug. Drottins raust er dýrðleg.

5 Drottins raust sundur brýtur sedrusviðinn, já, Drottinn hefir sundur brotið sedrusviðinn á Líbanon (-fjalli).

6 Hann lætur hann stökkva upp sem kálfa, Líbanon og Sírion eins og úng ótamin naut.

7 Drottins raust út sendir eldsloga.

8 Drottins raust lætur eyðimörkina bifast, Kadefs eyðimörk skjálfa.

9 Drottins raust kemur hindunum til að fæða, og afklæðir skógana, en í hans musteri segir alt: (honum sè) dýrð!

10 Drottinn situr upp yfir vötnunum; Drottinn situr sem konungur að eilífu.

11 Drottinn verndar sitt fólk; Drottinn mun blessa sitt fólk með friði.

30. SÁLMAUR.

Lofgjörð og þakkæti.

Sálmar Davíðs, eptir söngnum við hússvígsluna.

EG upp hef þig, Drottinn! því þú hefir upp hafið mig, og þú læzt ekki mína óvini fagna yfir mér.

2 Drottinn, minn Guð! eg kallaði til þín og þú læknaðir mig.

3 Drottinn! þú drógst mína sál úr helju; þú læzt mig lifa og ekki niður stíga í gröfina.

4 Lofið Drottin, þér hans útvöldu, og vegsamið hans heilaga nafn,

5 Því hans reiði varir eitt augnablik, en hans náð heilan mannsaldur; um kveldtímann heimsoekir oss grátur, en að morgni gleðisöngur.

6 Eg sagði, þegar mér gekk vel : eg skal ekki bifast að eilífu ;

7 Drottinn ! af þinni velpóknan hafðir þú gjört mitt bjarg stöðugt og fast fyrir ; en þegar þú byrgðir þitt andlit, skelfdist eg.

8 Eg kallaði til þín, Drottinn, já, eg grátboendi þig, Drottinn.

9 Hver ábati er að mínu blóði, þegar eg er kominn í gröfina ? getur duptið vegsamað, kunngjört þína trúfesti ?

10 Heyr mig, ó Drottinn, og vertu mér náðugur ! Drottinn, vertu mín hjálp.

11 Þá umbreyttir þú mínu kveini í gleðidans, þá færðir þú mig úr sorgarþúnungnum og gyrtir mig með fögnuði,

12 Svo að minn sómi (sál) skyldi sýngja þér lof og ekki þegja. Ó Drottinn, minn Guð ! eilíflega vil eg þakka þér.

31. SÁLMUR.

Bæn um frelsi.

Til hljóðfærameistarans. Ljóðmæli Davíðs.

A ÞIG, Drottinn ! reiði eg mig ; láttu mig ekki eilíflega verða til skammar ; frelsa þú mig eptir þínu réttlæti.

2 Hneig þitt eyra til mín, bjarga mér skjótt ; vertu mér örugt vígi, bjarg mér til frelsunar.

3 Já, þú ert mitt bjarg og vígi, og fyrir þíns nafns sakir munt þú leiða mig og stýra mér,

4 Ut leiða mig úr netinu, sem þeir hafa lagt fyrir mig, því þú ert mín vörp.

5 Í þína hönd fel eg minn anda ; þú munt frelsa mig, Drottinn ! þú trúfasti Guð !

6 Eg hata þá, sem heiðra hægómann (skurðgoðin), og reiði mig á Drottin.

7 Eg mun fagna og vera glaður af þinni miskun, því þú hefir sæð mína eynd, og tekið eptir þrenging minnar sálar.

8 Þú ofurseldir mig ekki á vald minna óvina, þú settir minn fót á rúmgoðan völl.

9 Drottinn ! vertu mér miskunsamur, því eg em í ángist ; mitt auga

daprast af sorg, eins og mín sál og minn líkami dregst upp.

10 Já, mitt líf eyðist í hrygð, og mín ár í andvörpum ; minn kraptur rennar í mínum þjánungum, og mín bein sundur leysast.

11 Sökum allra minna óvina er eg orðinn að athlægi, að athlægi fyrir mínum nágrönnum, að ótta fyrir mínum kunníngjum. Þeir, sem sjá mig úti, flýja fyrir mér.

12 Eins og dauðum er mér gleymt úr hjörtum manna ; eg em eins og sundurbrotið ker.

13 Því eg heyri baktal margra, skelfing alt í kríng um mig, því þeir taka ráð sín saman móti mér ; þeir hugsa, að ráða mig af dögum.

14 En eg reiði mig á þig, Drottinn ! og segi : þú ert minn Guð.

15 Minir tímar standa í þinni hendi, frelsa mig frá ofbeldi minna óvina, og frá þeim, sem mig ofsækja.

16 Láttu þitt andlit lýsa yfir þinn þjón ; frelsa mig fyrir þína miskunsemi.

17 Drottinn ! láttu mig ekki til skammar verða, því eg ákalla þig. Lát þá óguðlegu verða til skammar ; lát þá í gröfinni liggja í þögn.

18 Lát þær flaráðu varir þagna, sem tala hart móti þeim réttvísu, drambsamlega og með fyrirliðningu.

19 Hversu stór eru þau gæði, sem þú geymir þeim, er þig óttast, og veitir þeim, sem treysta þér í auglýn mannanna barna.

20 Þú felur þá með skýlu þíns andlitis fyrir manna óvinsamlegri árás ; þú geymir þá í tjaldbúð fyrir túngnanna gjálfri.

21 Lofaður veri Drottinn, fyrir það hann hefir auðsýnt mér dásamlega góðgírni, og leitt mig í örugt vígi.

22 Eg sagði í minni ángist : eg em afmáður fyrir þínum augum, en þú heyrðir mína grátbeiðni, þegar eg kallaði til þín.

23 Elskið Drottin, allir hans útvaldir ! Þá trúföstu varðveitir Drottinn, og geldur þeim drambsómu ríkulega.

24 Verið öruggir og með rólegu hjarta, þér allir, sem Drottins bíðið.

32. SÁLMAÐ.

*Um syndafyrirgefningu.**Davíðs diktur.*

SÆLIR eru þeir, hverra yfirtroðslur eru fyrirgefnaðar, hverra syndir eru huldar.

2 Sæll er sá maður, sem Drottinn tilreiknaðar ekki syndina, og sá, í hvers anda ekki er flæð.

3 Meðan eg þagði, eyddust mín bein af minni andvarpan allan daginn.

4 Því dag og nótt lá þín hönd þungt á mér, svo að mínir lífsveissar þornuðu, eins og í sumarþurki. Málhvöld.

5 Eg meðkendi fyrir þér mína synd, og fól ekki minn misgjörning; eg sagði: eg skal játa Drottni mínar yfirtroðslur, og þá gafstu mér upp mína syndasekt. Málhvöld.

6 Þess vegna biðji þig allir guðhræddir, meðan þig er að finna; í mikilli vatnshríð munu þeir ekki til hans ná.

7 Þú ert mitt hoeli, þú varðveitir mig fyrir ángistinni; með frelsisfögnuði umkringir þú mig. Málhvöld.

8 Eg vil uppfræða þig, og kenna þér, hvern veg þú átt að ganga; eg vil vísa þér leið, hafa auga á þér.

9 Verið ekki sem hestar og múlar, sem ekki hafa vit, sem þú verður að þvinga með taum og beizli, því annars koma þeir ekki nærri þér.

10 Sá óguðlegi hefir margar plágur; en þann, sem vonar á Drottin, mun miskunsemi umkringja.

11 Gledjið yður og fagnið, þér réttlátir, og syngið með gleði allir þér, sem eruð hreinskilnir af hjarta.

33. SÁLMAÐ.

Drottinn heimsins og Ísraels Guð.

VERIÐ glaðir, þér réttlátu í Drottni; þeim hreinskilnu sæmir að syngja lofsöng.

2 Vegsamið Drottin með hörpum, og spilið fyrir honum á tíustrengja-hljóðfæri;

3 Syngið honum nýjan óð; sláðið á strengina með fagnaðarhljóð.

4 Því satt er Drottins orð, og alt hans verk trúfast.

5 Hann elskar réttinn og réttvísi; jörðin, hún er full af hans náð.

6 Himinninn er fyrir orð Drottins

gjörður, og fyrir anda hans munns allur himinsins her.

7 Hann heldur saman vatninu í sjónum eins og hrúgu, og geymir öldurnar í forðabúri.

8 Öll jörðin óttist Drottin; allir heimsins innbúar hræðist hann,

9 Því hann talaði, og það varð; hann bauð, þá stóð það þar.

10 Drottinn ónýtir ráðagjörðir þjóðanna; hann truflar hugsanir lýðsins.

11 Drottins ráð stendur stöðugt eilíflega, hans hjartans hugsanir frá kyni til kyns.

12 Sæl er sú þjóð, hverrar Guð Drottinn er, það fólk, sem hann hefir út valið sér til arfleifðar.

13 Drottinn lítur frá himni, og hann sér öll mannanna börn;

14 Frá sæti síns bústaðar lítur hann niður til allra, sem á jörðunni búa.

15 Hann er sá, sem lagar allra þeirra hjörtu, hann gáir að allra þeirra verkum.

16 Konunginn stoðar ekki maktarinnar stærð, og hetjuna frelsar ekki kraptanna mikilleiki.

17 Brugðizt getur, að hesturinn bjargi; hann getur ekki hjálpað með sínum miklu kröptum.

18 Sjá þú! augu Drottins líta til þeirra, sem hann óttast, til þeirra, sem vona til hans miskunar,

19 Að hann frelsi þeirra sálir frá dauðanum, og við haldi þeirra lífi í hallærinu?

20 Sála vor biður Drottins; hann er vor hjálp og skjöldur.

21 Já, í honum gleðjast vor hjörtu, því vör reiðum oss á hans heilaga nafn.

22 Þín miskun sé yfir oss, Drottinn! eptir því sem vör vonum á þig.

34. SÁLMAÐ.

Guð hjálpar ráðvöndum.

Sálmar Davíðs, þá hann læzt vera vitfirringur hjá Abímelek, og þessi rak hann burt, svo hann fór þaðan.

ALLA tíma vil eg vegsama Drottin; hans lofgjörð skal sífellt vera í mínum munn.

2 Mín sála skal hrósa sér í Drottin; þeir högværu skulu heyra það og gleðja sig.

3 Veggamið Drottinn með mér innilega, og látum oss sameiginlega viðfrægja hans nafn.

4 Eg leitaði Drottins, og hann bænheyrði mig, og frelsaði mig af allri minni hræðslu.

5 Þeir möena til hans og verða gladdir, og þeirra ásynd sneypist ekki.

6 Hinn aumi kallaði, og Drottinn heyrði, og frelsaði hann frá allri hans ángist.

7 Drottins englar setja herbúðir kring um þá, sem hann óttast, og vernda þá.

8 Takið eptir og sjáið, hvað Drottinn er góður; sæll er sá maður, sem reiddir sig á hann.

9 Ottizt Drottinn, þér hans heilögu! því þeir, sem hann óttast, líða eingan skort.

10 Þau úngu ljón líða skort og húngur; en þá skal ei gott vanta, sem leita Drottins.

11 Komið, mín börn! heyrið mig; ótta Drottins vil eg kenna yður.

12 Hver er sá maður, sem hefir lyst til lífsins? sem óskar sér margra daga, til að sjá hið góða?

13 Varðveit þú þína tungu frá hinu illa, og þínar varir, að þær ekki tali flæð.

14 Vík frá hinu illa, og gjörðu gott; leita þú friðarins og eltu hann.

15 Drottins augu snúa sér að þeim rættlátu, og hans eyru að þeirra kalli.

16 En Drottins andlit er þeim á móti, sem ilt að hafast, svo hann af mái þeirra minningu af jörðunni.

17 Þeir (rættlátu) kalla, og Drottinn heyrir, og hann frelsar þá af allri þeirra ángist.

18 Drottinn er þeim nálægur, sem hafa sundur kramið hjarta, og frelsar þá, sem hafa niðurbeygðan anda.

19 Sá rættláti ratar í margar raunir, en Drottinn frelsar hann úr þeim öllum.

20 Hann varðveitir öll hans bein, svo að ekkert af þeim brotni.

21 Slysinn drepa þann óguðlega, og þeir, sem hata hinn rættlátu, skulu dóm þola.

22 Drottinn frelsar sálir sinna þjóna; allir, sem reiða sig á hann, munu ekki verða dæmdir sekir.

35. SÁLMUR.

Bæn gegn óvinum.

Sálmur Davíðs.

DROTTINN! gakk þú í rétt við þá, sem ganga í rétt við mig; berstu við þá, sem berjast við mig.

2 Taktu skjöld og buklara, og stattu upp að hjálpa mér.

3 Taktu fram spjótið, og settu það móti þeirra árás, sem ofsækja mig. Segðu við mína sál: eg er þín hjálp.

4 Sneypist þeir og verði fyrir háð-úng, sem sitja um mitt líf! lát þá hörfa til baka og til skammar verða, sem vilja mér ilt.

5 Lát þá verða sem fis fyrir vindi, og Drottins engill hrindi þeim burt.

6 Þeirra vegur sé dimmur og mjög háll, og Drottins engill elti þá.

7 Því án saka lögðu þeir leynilega sitt net fyrir mig í gryfju; án orsaka grófu þeir gróf gegn mínu lífi.

8 Lát eyðileggingu yfir þá koma, fyr en þeir af vita; lát þau net, sem þeir leynilega lögðu, veiða þá sjálfa; flækist þeir í þeim sér til tjóns.

9 En mín sál skal gleðja sig í Drottni, hún skal fagna við hans frelsi.

10 Öll mín bein segja: Drottinn! hver er sem þú, þú, sem frelsar hinn auma frá þeim, sem ber hann ofurliða, já, þann fáráða og snauda frá þeim, sem renir hann.

11 Öfbeldisvitni upp standa; þeir spyrja mig um það, sem eg ekki veit;

12 Þeir launa mér gott með illu, þeir gjöra mig munaðarlausan.

13 En eg, þegar þeir voru sjúkir, eg íklæddi mig sorgarbúningi, og þjáði mig með föstu, eg bað með niðurlátu höfði.

14 Eg hagaði mér sem væru þeir mínir bræður og vinir; eg gekk í sorgarbúningi og var niðurlátur, eins og sá, sem syrgir sína móður.

15 En þeir fagna yfir minni holti, og saman safnast; þeir saman safnast og ganga haltir eptir mér, án þess eg vissi það; þeir sundur tæta mig og láta ekki af.

16 Meðal ósvífustu manna, sem hæða fyrir köku, nísta þeir tönnum yfir mér.

17 Drottinn! hversu lengi viltu horfa á þetta? flyttu mína sálu frá þeirra

eyðileggíngu, mig yfirgefinn frá þeim úngu ljónum.

18 Eg skal þakka þér á mikilli samkomu, og lofa þig í miklum fólksfjölda.

19 Láttu þá ekki hlakka yfir mér, sem eru án saka mínir óvinir, sem hata mig fyrir einga sök og depla augunum (kíma að mér).

20 Því þeir tala ekki frið, en á móti þeim kyrrlátu í landinu upp hugsá þeir svik.

21 Þeir sperra upp ginið á móti mér og segja : hæ ! hæ ! þar sjáum vör það með vorum augum.

22 Þú sér það, Drottinn ! þegi þú ekki, minn Guð !

23 Vertu ekki langt frá mér, statt þú upp, vakna þú, svo eg náí rétti, minn Drottinn og minn Guð ! vakna til míns málefnis.

24 Dæm mig eptir þínu réttlæti, Drottinn, minn Guð ! lát þá ekki hlakka yfir mér,

25 Að þeir ekki segi í sínu hjarta : sjá þar vora ósk ! að þeir ekki segi : vör höfum gleypst hann.

26 Láttu þá sneypast og verða til skammar, alla í einni hrúgu, þá sem hlakka yfir mínum óförum. Lát þá íklæðast skömm og háðung, sem þykjast upp yfir mér.

27 Láttu þá fagna og gleðjast, sem hafa velpóknan á mínu réttlæti, og lát þá ætíð segja : háttlofaður sè Drottinn, sem hefir velpóknan á farsæld síns þjóns.

28 Svo skal mín tunga vegsama þitt réttlæti, hvern dag þinn orðstír.

36. SÁLMUR.

Bæn móti vonzku mannanna.

Til hljóðfærameistarans. Sálmar Davíðs, Drottins þjóns.

SYNDSAMLEG orð hins óguðlega eru mér minnisstað. Einginn guðsótti er hjá honum,

2 Því hann smjadar fyrir sjálfum sér í sinni eigin augsýn, svo hann finni ekki sinn misgjörning, er hann ætti að hata.

3 Orð hans munns eru hans ránglæti og svik ; hann frásælist hyggindi og góðsemi.

4 Hann hugsar um ránglæti í sinni

hvílu ; hann gengur þá leið, sem ekki er góð ; það illa forðast hann ekki.

5 Drottinn ! til hinna nær þín miskun, til skýjanna þín trúfesti.

6 Þitt réttlæti er sem Guðs fjöll, þínir dómur sem regindjúp ; mönnum og skepnum bjargar þú, Drottinn !

7 Hversu dýrmæt er þín miskun, ó Guð ! mannanna börn fela sig undir skugga þinna vængja.

8 Þau endurnærast af nægtum þíns húss, og þú drykkjar þá með rennandi vatni þinnar gleði,

9 Því hjá þér er lífsins uppspretta ; í þínu ljósi sjáum vör ljósið.

10 Lát þína miskun vera lánggæða við þá, sem aðhyllast þig, og þitt réttlæti við þá, sem eru ráðvandir af hjarta !

11 Lát mig ei af þeim dramblátu fóttröðinn verða ; lát ei hönd hinna óguðlegu burt hrinda mér !

12 Þeir falli niður, sem gjöra órétt ; þeim verði burt hrundið ; komist þeir ei aptur á fœtur.

37. SÁLMUR.

Laun vandra og góðra.

Sálmar Davíðs.

ILSKASTU ekki við illvirkjana ! Iðfundaðu ekki þá ránglátu !

2 Því eins og gras verða þeir skyndilega slegnir, og visna sem grænar jurtir.

3 Reiddu þig á Drottin, og gjör hið góða ; bú þú í landinu, og leita þinnar atvinnu ærlega.

4 Haf þú þína unaðsemd í Drottin, þá mun hann veita þér girndir þíns hjarta.

5 Varpa þú þinni áhyggju á Drottinn, hann mun gjöra (eitthvað), og reiddu þig á hann.

6 Hann mun láta þinn rétt fram ganga sem ljós, og þitt réttlæti sem hádegisbirtu.

7 Vona þú í kyrð á Drottin, og bíð hans ! lát þér ei gremjast við þann mann, hvers athæfi heppnast, við þann, sem hefir í frammi pretti.

8 Hættu reiðinni, sleptu bráðlyndinu, ilskastu ekki, að eins til að gjöra ilt !

9 Því hinum vondu verður út rutt ; en þeir, sem vona á Drottin, skulu landið erfa.

10 Innan lítils tíma er sá óguðlegi ekki framar til ; þegar þú leitar að hans stað, mun hann ekki finnast.

11 En þeir högværu skulu landið erfa og njóta unaðsendar af þeim mikla friði (farsæld).

12 Sá óguðlegi bruggar svik þeim réttláta, og nístir tönnum yfir honum.

13 En Drottinn hlær að honum, því hann sèr, að hans dagur kemur (daudadagur).

14 Hinir óguðlegu bregða sverði, og spenna sína boga, svo að þeir felli hinn auma og fátøka, og myrði þá, sem ganga ráðvandlega.

15 Þeirra sverð lendir í þeirra eigin hjarta, og þeirra bogi brotnar.

16 Betra er það litla, sem hinn réttláti á, heldur en nægtir margra óguðlegra.

17 Því armleggir hinna óguðlegu sundur brotna, en Drottinn styður hina réttlátu.

18 Drottinn þekkir daga hinna flekklausu, og þeirra arfur mun aldrei þverra.

19 Þeir munu ei til skammar verða á hinni vondu tíð, og í hallærinu munu þeir saðning hafa.

20 En hinir óguðlegu munu fyrirfarast, og Drottins óvinir, þó þeir sæu sem landsins blómi, fyrirfarast, og sem reykur verða að eingu.

21 Sá óguðlegi tekur lán og borgar ekki, en hinn réttláti miskunar og gefur;

22 Því Drottins blessuðu skulu landið erfa; hans bölvuðu verður út rutt.

23 Af Drottni festist gángur þess (ráðvanda) manns, og hann hefir þóknar á hans vegi.

24 Þó að hann detti, skal hann ekki liggja, því Drottinn styður hans hönd.

25 Eg hefi verið úngur, og er orðinn gamall; en ekki hef eg sæð hinn réttláta yfirgefinn, nè hans afkvæmi (ganga eptir atvinnu) fara á húsgang.

26 Hann er miskunsamur dag hvern, og lánar, og hans niðjar verða blessaðir.

27 Vík þú frá hinu illa og gjörðu gott, og þú munt búa eilíflega (í ró).

28 Því Drottinn elskar réttindi, og yfirgefur ekki sína heilögu; þeir

verða eilíflega varðveittir; en afkvæmi hinna óguðlegu upp røttist.

29 Þeir réttlátu erfa landið og búa eilíflega í því.

30 Munnur hins réttláta mælir vizku, og hans tunga talar réttindi.

31 Lögmál hans Guðs er í hans hjarta; hans gángur er stöðugur.

32 Hinn óguðlegi um situr hinn réttláta og leitast eptir að drepa hann.

33 En Drottinn gefur hann ekki í hans hönd, og lætur hann ekki verða fyrir dóms áfelli, þegar hann kemur fyrir rétt.

34 Bíð þú Drottins, og vertu stöðuglega á hans vegi; þá mun hann hefja þig, svo þú erfir landið; þú munt það sjá, að hinir óguðlegu verða af máðir.

35 Eg sá einn óguðlegan, einn ofbeldismann; hann þandi sig vítt út, sem mjög laufgað trè með djúpum rótum.

36 En hann hvarf, og sjá þú! hann var ekki framar til; eg leitaði að honum, en hann fanst ekki.

37 Taktu eptir þeim fullkomna, sjáðu þann ráðvanda; laun þess manns eru friður.

38 En yfirtroðslumennirnir munu í einu lagi af máðir verða, og niðjar óguðlegra upprættir.

39 Hjalp hinna réttlátu kemur frá Drottni; hann er þeirra styrkur í neyðinni;

40 Og Drottinn mun frelsa þá og hjálpa þeim; hann mun frelsa þá frá þeim óguðlegu, því þeir vona á hann.

38. SÁLMUR.

Harmaklögur og bæn um hjálp.

Ljóð Davíðs til endurminningar.

DROTTINN! refsað mér ekki í þinni reiði, og aga mig ekki í þinni bræði.

2 Því þín skeyti hafa hitt mig, og þín hönd harðþjakar mér.

3 Ekkert er heilt á mínum líkama, vegna þinnar reiði, eingin ró er í mínum beinum, vegna minna synda,

4 Því að mínar misgjörðir ganga mér yfir höfuð, og sem þúng byrði draga mig niður.

5 Oðaðu leggur af kylum mín-

um, og í þeim grefur, sakir minnar heimsku.

6 Eg geng lotinn og niðurlátur, hvern dag í sorgarbúningi.

7 Mínar lendar eru alverkja, og ekkert er heilbrigt á mínum likama.

8 Eg er máttlaus og mjög sundurmarinn ; og ópi hátt í minni hjartans ángist.

9 Drottinn, þér er kunnug öll mín girnd, og mitt andvarp er þér ekki hulið.

10 Mitt hjarta berst ákaflega ; minn kraptur yfirgefur mig ; jafnvel ljós minna augna vikur frá mér.

11 Mímir vinir og stallbræður standa gagnvart og horfa á mína plágu, og mínir náungar standa langt frá.

12 Þeir, sem sitja um mitt líf, leggja snörur, og þeir, sem leita míns óhapps, tala tjón og brugga svik allan daginn.

13 Eg em sem heyrnarlaus, og heyri ekki, sem mállaus, er ekki opnar sinn munn.

14 Eg em sem maður, er ekki heyrir, og í hvers munni ekki er svar.

15 Því þín bið eg, Drottinn ; þú munt böenheyra mig, Drottinn, minn Guð !

16 Því eg bið : lát þá ei hlakka yfir mér, þá minn fótur skeikar ; lát þá ei hœlast um við mig.

17 Eg em að falli kominn og mér svíar ekki.

18 Eg játa minn misgjörning, og græt mína synd.

19 En mínir óvinir lifa og eru sterkir, og þeir eru margir, sem hata mig án saka ;

20 Og þeir launa gott með illu, sem hatast við mig, af því eg leita eptir því góða.

21 Yfirgef mig ekki, Drottinn, minn Guð !

22 Vertu ekki langt frá mér ! hraða þú þér, mér til hjargar, Drottinn, mitt hjálpræði !

39. SÁLMUR.

Kvein og bæn og dauðakviði.

Til söngmeistarans Jedútúníta ; ljóð Davíðs.

EG sagði : “gái eg að mínum vegi, að eg ekki syndgi með minni tungu ? geymi eg minn munn með múl, meðan hinn óguðlegi er fyrir mínum angum ?”

2 Eg var sem mállus og þagði ; eg þagði jafnvel um hið góða, en mín plága sefaðist ekki ;

3 Mitt hjarta brann í mér ; í mínu skapi tendraðist eldur. Þá talaði eg með minni tungu.

4 Drottinn ! láttu mig þekkja mína endalykt og minna daga mæli, að eg þekki, hve skjótt eg á að enda æfi mína ;

5 Sjá ! sem þverhönd hefir þú gjört mína daga, og mín lífstíð er hjá þér sem ekkert ; sannarlega er sérhver maður hægómi, hversu fast sem hann stendur. Málhvöld.

6 Já, eins og skuggi líður maðurinn áfram ; til einskis gjöra þeir sér mikla armæðu ; þeir saman hrúga, og vita ei, hver það fær.

7 Og nú, Drottinn ! hvers má eg vona ? mín von er á þér !

8 Frelsa þú mig frá öllum yfirtroðslum ! Láttu mig ekki verða þeim guðlausu að gysi !

9 Þó, eg þegi, og lýk ekki upp mínum munni, því þú, þú gjörðir það.

10 Taktu þína plágu frá mér, því eg stenzt ekki högg þinnar handar.

11 Þegar þú agar einhvern með syndasekt, þá spillir þú hans fegurð, eins og mölur (fati) ; vissulega er hver maður hægómi. Málhvöld.

12 Heyr þú, Drottinn ! mína böen, og snú þínum eyrum að mínu kveini ; þegi þú ekki við mínum tárum, því eg er framandi hjá þér, gestur, eins og allir mínir feður.

13 Líttu frá mér, að eg megí endurnærast, áður en eg fer hëðan, og er ekki meir.

40. SÁLMUR.

Fakklati og bæn.

Til hljóðfærumeistarans. Sálmur Davíðs.

EG beið Drottins öruggur ; hann beygði sig til mín og heyrði mitt ákall.

2 Og hann dró mig upp úr þeirri háskalegu gröf, þeirri seigu bleytu, og hann setti mína fœtur á fastan klett, og styrkti minn gang.

3 Og hann lagði mér í munn nýtt kvæði, lofsöng fyrir vorn Guð. Það skulu margir sjá, og óttast Drottin, og reiða sig á hann.

4 Sæll er sá maður, sem treystir

Drottinn, og snýr ei sínu andliti til dramblátra og til þeirra lygigjörnu.

5 Drottinn, minn Guð! þú hefir margfaldað þínar dásemdir og ráðstafanir oss viðvíkjandi; einginn er líkur þér; vildi eg kunnngjöra þær, og segja frá þeim, yrðu þær ei taldar.

6 Sláturfórnir og matfórnir þóknast þér ekki. Min eyru hefir þú gegnum borað; brennifórnir og syndafórn viltu ekki.

7 Þá sagði eg: sjá, eg kem með lögmálsskrána, skrifaða í mitt hjarta.

8 Mig langar til að gjöra þinn vilja, minn Guð! og þitt lögmál er innst í mínu hjarta.

9 Eg kunnngjör þitt réttlæti á mikilli samkomu. Sjá! mínar varir þvinga eg ekki; þú veizt það, Drottinn.

10 Þitt réttlæti fel eg ekki í mínu hjarta. Þína trúfesti og hjálpraði vegsama eg; þína miskun og sannleika dyl eg ekki fyrir þeim mikla söfnuði.

11 En þú, Drottinn! drag þú ekki í hlé við mig þína miskun; láttu þína miskun og sannleika ætíð varðveita mig.

12 Því ótöluleg óhöpp umspenna mig; mínar syndir hópast í kríng um mig, svo eg get ekki séð út yfir; þær eru fleiri en hárin á mínu höfði, og mitt hjarta hefir yfirgefið mig.

13 Lát þér það vera geðþekt, Drottinn! að frelsa mig; flyttu þér, Drottinn! mér til hjálpar.

14 Láttu þá sneypast og til skammar verða gjörsamlega, sem sitja um mitt líf; láttu þá hörfa aptur og verða til skammar, sem vilja mér ilt.

15 Lát þá verða hissa á sinni eigin skömm, sem æpa til mín, hæ! hæ!

16 Þá fagna þeir allir og gleðjast í þér, sem þín leita. Lát þá, sem elska þitt hjálpraði, ætíð segja: mikill er Drottinn!

17 Eg er vesall og aumur, en Drottinn hugsar samt til mín. Þú ert mín hjálp og minn frelsari! minn Guð! tef þú ekki!

41. SÁLMUR.

Bæn hins auma.

Til hljóðfærameistarans. Ljódmaeli Davíðs.

SÆLL er sá, sem annast hinn lítilmótlega; á þeim vonda degi mun Drottinn bjarga honum.

2 Drottinn mun varðveita hann og halda honum við lífið; hann mun verða sæll á jörðunni, og þú munt ekki ofurselja hann vild hans óvina.

3 Drottinn mun styrkja hann á hans sóttarsæng; öllu hans rúmi snýr þú við (til lækningar) í hans sjúkdómi.

4 Eg bið: Drottinn, miskuna mér! lækna þú sálu mína, því eg hefi syndgað á móti þér;

5 Mínir óvinir tala ilt um mig, og segja; nær ætla hann deyi? nær mun hans nafn líða undir lok?

6 Komi einhver þeirra að vitja mín, talar hann fals; hans hjarta safnar sér vonzku; hann gengur út og talar um það.

7 Allir, sem mig hata, tala saman um mig í hálfum hljóðum og brugga mér ilt,

8 Og segja: bölvun er út helt yfir hann; sá, sem þarna liggur, skal ekki komast á fötur.

9 Einnig sá maður, sem hafði frið við mig, sem eg reiddi mig á, sem át mitt brauð, hann lyptir sínum hæl móti mér.

10 En þú, Drottinn! miskuna þú mér, hjálpaðu mér á fötur, að eg geti goldið þeim fyrir:

11 Þar af sè eg, að þú hefir velþóknar á mér, að minn óvinur hlakkar ekki yfir mér.

12 En mig styður þú í mínu sakleysi, og hefir mig þér æfninglega fyrir augum.

13 Lofaður veri Drottinn, Ísraels Guð, frá eilífið til eilíðar. Amen, amen.

42. SÁLMUR.

Löngun til musterisins.

Til hljóðfærameistarans. Undirvísun fyrir Kórasbörn.

EINS og hjörturinn kallar eptir rennandi vatni, eins kallar mín sál, Guð! til þín;

2 Mína sál þyrstir eptir Guði, eptir þeim lifanda Guði; nær mun eg koma, að eg sjái Guðs auglit.

3 Minn grátur er mín fæða dag og nótt, af því daglega er við mig sagt: hvar er þinn Guð?

4 Þegar eg hugsa til þess, þá út hellir mitt hjarta sér í tárur, hvernig eg ferðaðist með þessum hóp, og gekk með þeim til guðshúss, með fagnað-

arópi og lofsöng, meðal þess fjölda, sem hélt hátíðina.

5 Hversvegna ertu svo niðurbeygð, mín sál! og svo óróleg í mér? bið þú eptir Guði, því enn mun eg þakka honum, því frá honum kemur hjálpræðið.

6 Ó Guð! mín sál er niðurbeygð í mér, af því eg minnst þín frá Jórdanslandi, og frá Hermon, því litla fjalli.

7 Eitt vatnsfallið kallar til annars, með dunum þinna fossa allar þínar öldur og bylgjur steypast yfir mig.

8 (Aður) á daginn veitti Drottinn mér sína miskun, og á nóttunni var hans lofsöngur hjá mér, þoen til Guðs, míns lífs.

9 Nú segi eg við Guð: mitt hjarg! hví hefir þú gleymt mér? hví verð eg að ganga í sorgarþúningi, þá óvinurinn að mér þrengir?

10 Minir óvinir smána mig, svo að mín bein merjast, með því að segja iðulega við mig: hvar er þinn Guð!

11 Hversvegna ertu svo niðurbeygð, mín sál! og svo ángurvær? Bið þú Guðs; því eg mun honum enn þakkir gjöra, mínum frelsara og mínum Guði.

43. SÁLMUR.

Bænarándvarp.

DÆM mig, ó Guð, og taktu að þér mitt málefni móti ómildu fólki; frelsa þú mig frá fláráðum, og ránglátum manni.

2 Því þú ert Guð míns athvarfs; hví út skúfar þú mér? hví skal eg ganga í sorgarþúningi, í því óvinurinn þrengir að mér.

3 Send þú þitt ljós og þína náð, að hún leiði mig og flytji mig til þíns heilaga fjalls og til þíns bústaðar.

4 Að eg megi komast til Guðs altaris, til Guðs, míns fagnaðar og gleði, og þakka þér með hörpuhljómi, ó Guð, minn Guð!

5 Hví ertu svo niðurbeygð, mín sál! og óróleg í mér? bið þú Guðs; því eg mun enn þakka honum, mínum frelsara og mínum Guði.

44. SÁLMUR.

Bæn í trúarbragðafsókn.

Til hljóðfærameistarans. Kensluljóð af Kórashörnum.

GUÐ! vèr höfum heyrt það með vorum eyrum, vorir forfedur

sögðu oss frá því stórvirki, sem þú gjörðir á þeirra dögum í fornöld.

2 Þú burt rakst þjóðirnar og gróðursettir þá (forfedurnar); þú beittir hörku við þjóðirnar, en út breiddir þá,

3 Því þeir unnu ekki landið með sínum sverðum, og þeirra armur gaf þeim ekki sigur, heldur þín hægri hönd og þinn armur, og þíns andlits ljós, af því þú hafðir velpóknan á þeim.

4 Þú hinn sami, ó Guð! ert minn konungur: send þú Jakob frelsi!

5 Fyrir þína aðstoð leggjum vèr að velli vora óvini: í þínu nafni troðum vèr undir fótum þá, sem rísa oss á móti:

6 Því eg reiði mig ekki á minn boga, og mitt sverð getur ekki frelsað mig.

7 En þú frelsar oss frá vorum óvinum og sneypir þá, sem oss hata.

8 Af Guði viljum vèr hrósa oss daglega og vegsama þitt nafn eilíflega. Málhvíld.

9 En nú út skúfaðir þú oss og læzt oss verða til skammar; þú vildir ei fara út með vorum her.

10 Þú læzt oss hopa fyrir vorum mótsðömunönnum, og þeir, sem oss hata, fengu herfang.

11 Þú gjörðir oss að slátrunarhjörð, og tvístraðir oss meðal þjóðanna.

12 Þú seldir þitt fólk fyrir ekkert, þú læzt ekki verð á því vaxa.

13 Þú gjörðir oss að forsmán hjá vorum nábum, að spotti og háði þeim, sem búa í kring um oss.

14 Þú gjörðir oss að orðshætti meðal þjóðanna, svo að menn skaka að oss höfuðin meðal annara þjóða.

15 Hvern dag stendur mín smán fyrir mér, og míns andlitis sneypa þekur mig,

16 Vegna spottarans orða og hins lastmáluga, vegna óvinarins og hins hefndargjarna.

17 Alt þetta er yfir oss komið, þó höfum vèr ekki gleymt þér og ekki rofið þinn sáttmála.

18 Vort hjarta snèri sèr ekki frá þér, og vor gangur beygðist ekki frá þínum vegi,

19 En þótt þú hryndir oss niður til drekanna bústaðar, og hyldir oss með dauðans skugga.

20 Ef að vèr hefðum gleymt nafni vors Guðs, og upp rætt vorar hendur til ammarlegs guðs,

21 Mundi Guð þá ekki rannsaka það? því hann þekkir hjartans leyndardóma.

22 En fyrir þína skuld erum vèr daglega deyðdir, vèr erum álitnir sem slátrunarsauðir.

23 Vakna þú, Drottinn! hví sefur þú? stattu upp! út skúfa oss ekki eilíflega.

24 Hví byrgir þú þitt auglit, og gleymir vorri eynd, og þrengingu?

25 Því niðurbeygd í duptið er vor sál; og líkama vorum er til jarðar niður þrýst.

26 Þú þig út, vor hjálpari! og frelsa oss sakir þínar miskunar.

45. SÁLMUR.

Konungs lofsjörð.

Til hljóðferameistarans. Kensluljóð af Kórasbörnum, elskusamlegt kvæði.

MITT hjarta út eys sèr í yndislegu kvæði. Eg vil flytja ljóð konunginum; mín tunga sè sem penni hins liðuga skrifara.

2 Friðari ertu heldur en manna börn; yndi streymir frá þínum vörum, því hefir Guð blessað þig eilíflega.

3 Gyrztu sverði við þína hlið, þú hetja! þinni þrýði og dýrð!

4 Og far þú heppilega fram í þinni dýrð, sakir þíns sannleika, hógvæðar og réttvísi. Dásamleg verk skal þín hægri hönd kenna þér!

5 Þínar örvar eru hvesstar — þjóðir skulu falla fyrir þér — þær (örvarnar) skulu fara í hjarta konungsins óvina.

6 Þitt háseti, ó Guð! stendur æ og ætíð varandi. Þíns ríkis sproti er réttlætisins sproti.

7 Þú elskar réttvísi, og hatar óguðlegleika; þessvegna hefir Guð, þinn Guð, smurt þig með fagnaðarins viðsmjóri framur en þína meðbræður.

8 Myrra, alóe og kasía eru öll þín klæði; frá filabeinshöllinni gleðja þeir þig.

9 Konungadætur eru meðal þinna útvöldu; drottningin stendur við þína hægri hönd í gulli frá Ófir.

10 Heyr þú, dóttir, og líttu til, og beyg þitt eyra, og gleym þínu fólki og þíns föður húsi.

11 Konúngurinn hafi geðþekkni á þinni fegurð; hann er þinn herra, og þú skalt tjá honum hollustu.

12 Týrusdætur með gjöfum niðurbeygja sig fyrir þínu augliti, ríkismenn meðal fólksins.

13 Mikið vegsamleg er konungs-dóttirin inni (í sínu herbergi); hennar klæðnaður er gulli lagður.

14 Í útsaumuðum klæðum er hún til konungsins leidd. Meyarnar, sem fylgja henni, skal til þín leiða.

15 Þær skal fram leiða með fögnuði og gleði, og þær skulu koma í konungsins höll.

16 Synir skulu vera þér í foreldra stað; þú munt gjöra þá að höfðingjum í öllu landinu.

17 Eg vil vegsama þitt nafn meðal allra kynkvísla; því skulu þjóðirnar þig heiðra ætíð og eilíflega.

46. SÁLMUR.

Þakklati eptir afstaðinn háska.

Til hljóðferameistarans; af Kórasbörnum; kvæði á (hljóðfærrið) Almúth.

GUÐ er vort athvarf og styrkur, hjálp í þrengingum margreynd; 2 Því hraðumst vèr ekkert, þó að jörðin fari úr lagi, og fjöllin flytjst mitt í hafid.

3 Þó að sjórinn ólgi og æsist, svo að fjöllin hristist af hans ofsa. Málhvild;

4 Áin mun samt og hennar rennur gleðja Guðs stað, heilagan bústað hins hæsta

5 Guð er mitt í honum; hann skal ekki bifast. Guð verndar hann (þegar morguninn fram brýzt) í tíma.

6 Þjóðirnar geisa, ríkin bifast; hann út sendir sína raust, jörðin bráðnar.

7 Drottinn alsherjar er með oss. Jakobs Guð er vort vígi. Málhvild.

8 Komið og sjáið Drottins verk, hversu hann gjörir eyðileggingu á jörðunni.

9 Hann lætur stríðum linna til jarðarinnar enda, sundur brýtur bogann, og höggur sundur spjótin, upp brennir vagnana með eldi.

10 Hættid og víðurkennið, að eg er

Guð upphafinn meðal þjóðanna, upphafinn á jörðinni.

11 Drottinn alsherjar er með oss. Jakobs Guð er vort vígi. Málhvöld.

47. SÁLMUR.

Lofgjörð eptir fenginn sigur.

Til hljóðfærameistarans ; af Kórasbörnum ; ljóðmæli.

KLAPPIÐ lófum saman, allar þjóðir! fagnid fyrir Drottni með gleðihljóm!

2 Því Drottinn sá æðsti er voldugur, mikill konungur á allri jörðinni.

3 Hann lagði fólkið undir oss, og þjóðirnar undir vora fætur.

4 Hann valdi oss vorn arf, dýrð Jakobs, sem hann elskaði. Málhvöld.

5 Guð stóð upp með fagnaðarraust, Drottinn með lúðurhljómi.

6 Sýngið fyrir Guði, ó sýngið! sýngið fyrir vorum konungi! Ó sýngið!

7 Því Guð er konungur allrar jarðarinnar. Sýngið honum sálma ; Guð ríkir yfir þjóðunum.

8 Guð situr í sínu heilaga háseti.

9 Höfðingjar þjóðanna safnast sem fólk Guðs Abrahams, því Guði til heyra höfðingjar jarðarinnar ; hann er mjög upphafinn.

48. SÁLMUR.

Þakklæti fyrir Jerúsalems frelsun.

Ljóð af Kórasbörnum.

MIKILL er Drottinn, og háloflegur í borg vors Guðs á sínu heilaga fjalli!

2 Yndislega rís Síonsfjall, gjörvals landsins gleði, norðan til við borg þess mikla konungs.

3 Guð er alþektur verndari í hennar höllum.

4 Því sjá! konúngarnir komu saman, en þeir fóru allir fram hjá.

5 Þegar þeir litu þangað, hnykti þeim við. Þeir skelkuðust og flýttu sér burt.

6 Skjálfti kom yfir þá, ángist, sem konunnar, er tekur jóðsótt ;

7 Sem austanvindur, er brýtur Tar-sus skipin.

8 Eins og vör höfum heyrt, svo ásum vér það í borg alsherjar Drottins, í borginni vors Guðs. Guð varðveitir hana eilíflega. Málhvöld.

9 Vör hugsum, ó Guð! til þinnar miskunar hér í þínu musteri.

10 Eins og þitt nafn, ó Guð! svo nær þín lofgjörð til jarðarinnar enda ; af réttlæti er þín hægri hönd full.

11 Síonsfjall gleður sig ; Júdalands dætur fagna yfir þínum dómum.

12 Gángið um kring Síon á alla vegu, og teljið hennar turna,

13 Takið eptir hennar múrveggjum, gángið um hennar hallir, að þér getið sagt frá því hinum komandi kynslóðum.

14 Því þessi Guð er vor Guð æ og eilíflega ; hann fylgir oss til æfiloka.

49. SÁLMUR.

Huggun þeirra, sem líða ofsókn af hinum voldugu.

Til söngmeistarans ; af Kórasbörnum ; ljóð.

HHEYRIÐ þetta, allar þjóðir! snúid hingað yðar eyrum, allir heimsins innbúar,

2 Bæði háir og lágir, ríkir og fátækir, allir til samans.

3 Minn munnur talar vísdóm, og hugsun míns hjarta er skynsemd.

4 Eg vil hneigja mitt eyra til ljóðmæla, og fram setja mitt andríka tal með hörpuhljómi.

5 Hversvegna á eg að óttast á hinum vondu dögum, þegar minna fóttroðanda vonzka umkringir mig?

6 Þeirra, sem reiða sig á sinn auð, og stœra sig af sínu mikla ríkidæmi?

7 Einginn getur frelsað sinn bróður né við Guð forlíkað,

8 Því hans sálar (lífs) endurlausn kostar of mikið (og hann hlýtur að sleppa því að eilífu),

9 Að hann lifi að eilífu og ekki sjái grófina.

10 Því menn sjá, að hinir vitru deyja, að hinn fávísi og heimski deyja líka, og ofurselja auð sinn til annara.

11 Þeir hugsa, að hús sitt standi eilíflega, og sinn bústaður frá kyni til kyns, að þeirra nafn muni verða víðfrægt á jörðinni.

12 En jafnvel sá maður, sem er í virðingu, verður ei varanlegur ; hann líkast dýrunum, sem menn slátra.

13 Þessi þeirra breytni er heimska, þó taki undir þeirra tal þeir, sem þeim fylgja. Málhvöld.

14 Eins og fê eru þeir reknir til

helju; dauðinn eyðir þeim; bráðum munu þeir hreinskilnu ofan á þá ganga, og gröfin mun af má þeirra mynd, svo að þeir eingan bústað skulu framar hafa.

15 En Guð mun frelsa mína sálu af dauðans valdi, því hann hefir tekið mig að sér. Málhvíld.

16 Öttastu ekki, þó einhver gjörist ríkur, þó dýrð hans húss verði mikil.

17 Því hann mun ekkert með sér taka, þegar hann deyr; hans dýrð fylgir honum ekki,

18 Þó að hann telji sig sælan meðan hann lifir, og þó þeir hrósi þér fyrir það, að þú heldur þig vel,

19 Þú skalt þó koma til kynslóðar þinna fedra, sem að eilífu ekki sjá ljósið.

20 Sá maður, sem er í dýrð, hafi hann ekki vitið, þá er hann líkur fænaðinum, sem er handsamaður.

50. SÁLMUR.

Um þá réttu guðsdýrkun.

Sálmur Asafs.

GUÐ, Guð, Drottinn talar og kallar jarðarinnar innbyggjendur frá uppruna sólar alt til hennar niður göngu.

2 Frá Síon, fegurðarinnar ímynd, opinberar Guð sig dýrðlega.

3 Vor Guð, hann kemur og þegir ekki, eldur gengur undan honum, og í kríng um hann er mikill stormvindur;

4 Hann kallar til himinsins upp yfir; og til jarðarinnar, til að dæma sitt fólk:

5 "Safnið mér mínum heilögu, sem gjört hafa sáttmála við mig með fórnunum,"

6 (Og himnarnir skulu kunngjöra hans réttvísi, því Guð er sá, sem dæmir). Málhvíld.

7 Heyr, mitt fólk; láttu mig tala, Ísrael! eg vil vitna fyrir þér; eg er Guð, þinn Guð.

8 Fyrir þinna fórnfæringa sakir ávíta eg þig ekki. Þínar brennifórnrir eru jafnan frammi fyrir mér.

9 Eg þarf ekki uxans úr þínu húsi, nè geithafursins úr þinni stíu.

10 Því öll dýrin á mörkinni heyra mér til, og dýrin á fjöllum þúsundum samau.

11 Eg þekki alla fuglana á fjöllum, og dýrin á mörkinni eru mér kunnug.

12 Þó mig húngraði, mundi eg ekki segja þér frá því, því jörðin er mín og alt, sem á henni er.

13 Ætla eg eti uxanna kjöt, eða drekki hafranna blóð?

14 Fær þú Guði þakkargjörð og gjald, þú hinum æðsta þín heit.

15 Akalla mig í neyðinni; eg mun frelsa þig, og þú skalt vegsama mig.

16 En til hins óguðlega segir Guð: hvað kemur þér það við, að tala um mína setninga, og taka minn sáttmála þér í munn,

17 Þar eð þú hatar agann, og kastar mínum orðum á bak þér aptur?

18 Þegar þú sér þjófinn, fer þú með honum, og hefir samfélag við hórúarmenn.

19 Þinn munn hefur þú til ils, og þín tunga bruggar svik.

20 Þú situr og talar móti þínum bróður, og rógber son þinnar móður.

21 Þetta hefir þú að hafzt, og eg hefi þagað; þá hugsaðir þú, að eg væri líkur þér. En eg mun hegna þér og láta þig sjá.

22 Hyggið að þessu, þér, sem hafið gleymt Guði, að eg ekki sundur tæti svo, að einginn geti hjargað.

23 Hver sem framber þakkargjörð, sá heiðrar mig, og hver sem gair að sínum vegi, þann vil eg láta sjá Guðs liðsinni.

51. SÁLMUR.

Bæn um fyrirgefning.

Til hljóðfærumeistarans. Sálmur Davíðs, þá Natan spámaður kom til hans, eptir að hann lagðist með Bersebu.

MISKUNA mér, Guð! eptir þinni gæzku, og af má mínar yfirtroðslur eptir þinni miklu miskunsemi.

2 Þvo mig hreinan af minni misgjörð og hreinsa mig af minni synd.

3 Því eg þekki mína yfirtroðslu, og mín synd er ætíð frammi fyrir mér.

4 Þér, já, þér einum hefi eg á móti brotið, og að hafzt hið illa fyrir þinni augsyn, svo þú ert réttvís, þegar þú talar, og hreinn, þegar þú dæmir.

5 Sjá! í misgjörð em eg fæddur, og mín móðir hefir getið mig í synd.

6 Sjá! þú hefir velpóknan á hjartans hreinskilni; kenn þú mér vísdóminn í kyrrþey.

7 Þvo þú mig með ísópi af synd, svo eg verði hreinn; þvo þú mig, svo eg verði hvítari en snjór!

8 Láttu mig verða varan við fögnuð og gleði, svo að þau bein hressist við, sem þú hefir sundur marið.

9 Byrg þitt auglit fyrir mínum syndum, og af má allar mínar misgjörðir!

10 Skapa í mér hreint hjarta, ó Guð! og endurnýja í mér stöðugan anda!

11 Kasta mér ekki burt frá þínu augliti, og tak ekki þinn Heilaga Anda frá mér!

12 Gef mér aptur fögnuð þíns frelsis, út þú mig með öruggum anda.

13 Þá skal eg kenna yfirtroðslu-mönnunum þína vegu, og syndarar munu snúa sér til þín.

14 Frelsa mig frá blóðskuld, Guð! minn frelsisguð! svo að mín túnga fagni yfir þinni gæzku!

15 Drottinn! opna þú mínar varir, svo minn munnur kunngjöri þitt lof.

16 Því þú hefir einga vild á fórnun, annars mundi eg greiða þér þær; á brennifórn hefir þú ekki velpóknan.

17 Sundurkraminn andi er Guði þægileg fórn. Harmþrúngið og sundurmaríð hjarta munt þú, ó Guð! ekki fyrirliða.

18 Gjör þú vel við Sion eptir þinni gæzku. Upp bygg þú Jerúsalems múrveggi!

19 Þá munt þú gleðjast af guðræki-legum fórnun, brennifórnum og aðalfórnum. Þá munu menn fórnfæra uxum á þínu altari.

52. SÁLMUR.

Móti dramblátum óvin.

Kensluljód Davíðs, þegar Dóeg Edómíti kom og kunngjörði Sál, og sagði: Davíð er kominn í Akímeleks hús.

HVÍ stöerir þú þig af þinni vonzku, þú þá harðstjóri? Guðs miskun varir dag hvern.

2 Þín túnga ástundar eintóman skaða, lík beittum rakhnif, þú vèla-smíður!

3 Þú elskar ilt, en ekki gott, lygi meir en að tala það, sem rétt er. Málhvild.

4 Þú elskar alt skaðræðistal, þú svikafulla túnga!

5 Guð mun líka tortýna þér algjörlega; hann mun burt taka þig og út ryðja þér af tjaldbúðinni, og upp ræta þig af landi þeirra, sem lifa. Málhvild.

6 Og þeir ráðvöndu munu sjá það og óttast, og að honum munu þeir hlœja og segja:

7 "Sjá þar þann mann, sem ekki hélt Guð fyrir sinn styrk, heldur reiddi sig á sinn mikla auð og áleit vonzkuna sinn krap!"

8 En eg mun vera sem grœnn víðsmjörviður í guðshúsi; eg reidi mig á Guðs miskun um aldir og að eilífu.

9 Eg mun þakka þér eilíflega fyrir það, þú gjörðir, og eg mun vona á þitt nafn, því það er gott fyrir augum þinna heilögu.

53. SÁLMUR.

Umkvörtun, hvað menn eru vöndir.

Til hljóðfærameistarans, að spila á flautu.
Kensluljód Davíðs.

HEIMSKÍNGINN segir í sínu hjarta: "Það er einginn Guð til." Vond og víðurstyggeleg eru þeirra verk; einginn er sá, sem gjörir gott.

2 Guð lítur af himni niður yfir manna börn, til að sjá, hvort nokkur sé hygginn, nokkur, sem leiti Guðs.

3 Þeir eru allir fallnir frá, allir spiltir; einginn er sá, sem gjörir gott, ekki einn.

4 Ætla þeir komi ekki til víðurkenn-ingar, sem rángt gjöra, þeir, sem upp eta mitt fólk, eins og brauð, og ei ákalla Guð?

5 Jú! þeir munu vera óttaslegnir, þar sem ekkert er að óttast, því Guð tvistrar þeirra beinum, sem setja herbúðir móti þér, þú gjörir þá til skammar, því Guð hefir út skúfað þeim.

6 Frá Sion komi Ísrael frelsi! leiði Guð heim aptur sitt hertekna fólk; þá mun Jakob fagna, og Ísrael gleðjast.

54. SÁLMUR.

Bæn og traust til Guðs.

Til söngmeistarans, á strengjaleik. Kenslu-
ljóð eptir Davíð, þegar Sefitar komu og
sögu við Sál: hefir ekki Davíð falið sig
hjá oss?

GUÐ! frelsa mig fyrir þitt nafn,
og lát mig ná réttri fyrir þinn
kraft.

2 Guð! heyr mína bæn, beyg þitt
eyra til orða míns munns;

3 Því útlendir rísa móti mér, og
harðstjórar sitja um mitt líf, og hafa
ekki Guð sér fyrir augum. Málhvöld.

4 Sjá! Guð er minn hjálpari. Drottinn
er sá, sem við heldur mínu lífi;

5 Hann mun endurgjalda vonzkuna
mínum óvinum; já, af má þú þá eptir
þinni trúfesti.

6 Fúslega mun eg færa þér fórnir,
vegsama þitt nafn, Drottinn! Því það
er gott.

7 Af því hann frelsaði mig af allri
neyð, og mitt auga gladdi sig yfir
mínum óvinum.

55. SÁLMUR.

Bæn móti svikum vin.

Til hljóðfærameistarans, á strengjaleik.
Kensluljóð Davíðs.

GUÐ! snú þínu eyra til minna
böna, og fel þig ekki fyrir
minni grátbeiðni.

2 Gef gaum að mér og bænheyr
mig; eg ráfa til og frá í minni sorg
og kveina vegna óvinarins óhljóða,

3 Vegna undirokunar hins óguðlega,
því þeir vilja gjöra mér órétt og í
reiði ofsekja mig með hatrí.

4 Mitt hjarta skelfur í mér, og dauð-
ans ángist yfirfellur mig.

5 Ótti og skjálfti kemur yfir mig, og
ofboð þekur mig.

6 Eg segi við sjálfan mig: æ, að eg
hefði vængi sem dúfa, þá mundi eg
fljúga burt og leita að ró.

7 Eg mundi fara langt í burt, og
(vera á nóttunni) á eyðimörku. Málhvöld.

8 Fljótar skyldi eg burt flýja en
ákaflegur stormur, óveður.

9 Drottinn! af má þú þá, sundur
skipt þú þeirra tungum, því eg sé
ofbeldi og sundurpykkju í staðnum.

10 Nótt og dag gengur þetta um
kring á hans múrveggjum. Ráng-
læti og mæða er í honum miðjum.

11 Tjón mitt í honum, og frá hans
strætum vikja ekki svik og fals.

12 Það er ekki fjandmaðurinn, sem
svívirðir mig; eg mundi þola það.
Það er ekki sá, mig ófundar, sem
blakkar yfir mér; eg mundi fela mig
fyrir honum.

13 Heldur ert þú það, maður, sem
eg mat jafnt mér, minn fèlagi og minn
kunníngi.

14 Við, sem ráðguðumst saman
vinsamlega, sem gengum saman í
guðshús.

15 Dauðinn komi sviplega yfir þá,
svo þeir fari lifandi niður í helju, því
að vonzka er í þeirra bústöðum, mitt
í þeim.

16 Eg kalla til Guðs, og Drottinn
mun frelsa mig.

17 Um kveld, morgna og miðdegi
kvarta eg og andvarpa; hann heyrir
mína raust.

18 Hann frelsar mína sálu frá stríði,
og veitir frið, því margir eru á móti
mér.

19 Guð heyrir mig og auðmýkir þá.
Hann, sem var frá eilífð, mun auð-
mýkja þá, málhvöld; ekki bæta þeir
sig, og ekki óttast þeir Guð.

20 Þeir leggja hendur á sína stall-
bræður, og rjúfa skammarlega sína
sáttmála.

21 Þeirra munnur er klökkvari en
smjör, og hafa þó stríð í hug; þeirra
orð eru mjúkari en víðsmjör, og eru
þó brugðin sverð.

22 Varpa áhyggju þinni á Drottinn,
og hann mun veita þér atvinnu; hann
mun ekki leyfa að eilífu, að hinn
ráðvandi bifist.

23 En þú ó Guð! munt steypa þeim
(vöndu) niður í glötunarinnar gróf.
Hinn drápgjörnu og flaráðu munu ei
hálfna sína lífdaga. En eg, eg vil
reiða mig á þig.

56. SÁLMUR.

Traust á Guðs hjálp gegn óvinum.

Til hljóðfærmeistarans; eptir lagi: "mállaus
dúfa í fjarlægum skógi;" Davíðs hugg-
unarljóð, þá Filistear höfðu hertekið hann
í Gat.

GUÐ, vertu mér náðugur, því
mennirnir vilja upp svelgja
mig, óvinirnir þrengja að mér dag-
lega.

2 Upp svelgja vilja mig mínir óvinir á hverjum degi, því margir eru þeir, sem rembilega stríða á móti mér.

3 Þegar eg er hræddur, þá treysti eg þér;

4 Af Guði stœri eg mig, af hans orði; á Guð treysti eg, og óttast ekki; hvað geta mennirnir gjört mér?

5 Hvern dag hindra þeir mín verk; allar þeirra hugsanir eru móti mér, til ils.

6 Þeir fylgjast að og fela sig, og gá að mínum sporum, því þeir sitja um mitt líf.

7 Ætla þeir komist undan hegningu, svo ránglátir sem þeir eru? Guð! legg þá að velli í þinni reiði!

8 Tel þú mína útleð; geym þú mín tár í þinni flösku; standa þau ei í þinni bók?

9 Þá munu mínir óvinir hörfa undan á þeim degi, er eg kalla: þetta veit eg, að Guð er með mér.

10 Af Guði stœri eg mig, af hans orði; af drottni stœri eg mig, af hans orði.

11 Á Guð reiði eg mig, eg er óhræddur; hvað geta mennirnir gjört mér? 12 Heit við þig, ó Guð! hvíla á mér; með þakkarförn vil eg þér þau fœra;

13 Því þú frelsar mína sálu frá dauðanum, já, mína fœtur frá hrösun, svo eg má ganga fyrir Guði í ljósi lifandi manna.

57. SÁLMUR.

Bæn um hjálp. Trúartraust.

Til hljóðfærameistarans; með lagi: "spill ekki." Davíðs huggunarljóð, þá hann flýði fyrir Sál í hellinn.

GUÐ, vertu mér náðugur! vertu mér náðugur! því mín sál flýr til þín; eg flý í skugga þinna vængja þángað til ógæfan er fram hjá farin.

2 Eg kall á til hins æðsta Guðs, til Guðs, sem fyrir mig vinnur.

3 Hann sendir niður af himni og frelsar mig; hann sneypir þá, sem vilja upp svelgja mig. Málhvíld. Guð sendir sína miskun og trúfesti.

4 Mitt líf er meðal ljóna; eg ligg meðal þeirra, sem út þeyta eldi meðal manna, hverra temmur eru spjót og örvar, og hverra túngur eru beitt sverð.

5 Láttu sjá þig, ó Guð! yfir himnunum, og þína dýrð yfir allri jörðinni!

6 Þeir lögðu net fyrir minn gang; mín sál engdi sig saman; þeir grófu gróf fyrir mig, og fèllu sjálfir mitt í hana.

7 Mitt hjarta er rólegt, ó Guð! mitt hjarta er rólegt; eg vil sýngja og spila á hörpu.

8 Vakna, minn andi! vakna, mitt hljóðfæri og harpa! eg vil vakna með morgunroðanum.

9 Drottinn! eg vil lofa þig meðal fólksins; eg vil sýngja þér lof meðal þjóðanna,

10 Því þín miskun er stór, nær til himna, og þín trúfesti til skýjanna.

11 Sýn þig, ó Guð! yfir himininn hafinn, yfir himnana, og þína dýrð yfir alla jörðina!

58. SÁLMUR.

Gegn ránglátum dómara.

Til hljóðfærameistarans; með lagi: "spill ekki." Huggunarljóð Davíðs.

ER réttvisin þá algjörlega þögnuð? svo talið þó; dæmið með sannsýni, þér mannanna börn!

2 Í hjartanu iðkið þér rángindi; í landinu vegið þér yðar handa ofbeldi.

3 Guði ókunnugir (fráleitir) eru hinir óguðlegu frá móðurlífi. Lygarar fara vilt frá móðurlífi.

4 Eitru hafa þeir sem höggormseitur; þeir eru sem heyrnarlaus ígull, sem aptur byrgir sín eyru,

5 Og heyrir ekki raust töframannsins, ellegar sœringamannsins, sem er útlærður í því að sœra.

6 Drottinn! sundur brjót tennurnar í þeirra munni, sundur mola, Drottinn! jaxlatennur hinna úngu ljónanna.

7 Lát þá burt fljóta sem vatn, er eyðist, þegar þeir spenna bogann með örvunum; lát þessar vera sem oddlausar.

8 Lát þá verða sem snígil, sem sundur leysist, í því hann gengur, eins og konu ótímabært fóstur, sem aldrei sèr sólina.

9 Fyrr en yðar pottar kenna þyrnanna svo snögglega, sem logandi, er þeim burtu svipt.

10 Sá ráðvandi mun fagna, þá hann sér hefudina; hann mun þvo sína fætur í blóði hinna ógudlegu.

11 Og hver maður skal segja: sá ráðvandi hefir þó ávöxt; sá Guð er þó til, sem dæmir á jörðu.

59. SÁLMUR.

Bæn um frelsi frá óvinum. Traust á Guði.

Til hljóðfærumeistarans; með lagi: "spill ekki." Davíðs huggunarljóð, þá Sál sendi og lét gæta hússins, til að drepa hann.

MINN Guð! frelsa mig frá mínum óvinum; gjörðu mig óhultan fyrir þeim, sem rísa móti mér!

2 Frelsaðu mig frá þeim ránglátu, bjargaðu mér frá þeim blóðþyrstu.

3 Því sjá! Drottinn! þeir um sitja mitt líf, þeir sterku safnast á móti mér, án saka, án þess eg hafi brotið;

4 Án þess eg hafi brotið, hlaupa þeir og búa sig út; vakna þú, að mæta mér, og sjá!

5 Drottinn! Guð herskaranna, Guð Ísraels! vakna þú og vitja allra þjóða. Vægðu eingum af þessum svikafullu misgjörðamönnum. Málhvöld.

6 Þeir komi á kveldin og góli sem hundar, og hlaupi um kring staðinn!

7 Sjá! þeir út hella vonzku af sínum munni; sverð eru á þeirra vörum, því (þeir hugsa): hver heyrir það?

8 En þú, Drottinn! þú hlær að þeim, og gjörir gys að öllum þjóðum.

9 Mót þeirra makt held eg mig til þín; því Guð er mitt vígi.

10 Guð minnar miskunar verður fyrri til að hjálpa, (en eg bíð) Guð! lát mig sjá mína óvini auðmýkta!

11 Drep þá ekki, að mitt fólk ekki gleymi því! rektu þá burt með þinni makt, og steyp þú þeim, Drottinn, vor skjöldur!

12 Syndir þeirra munns eru orð þeirra vara; lát þá fangast í þeirra drambsemi, vegna þeirra formælinga og lyga, sem þeir tala;

13 Af má þá í þinni reiði; af má þá gjörsamlega, svo þeir viti, að Guð er sá, sem drottinn í Jakob, já, alt til jarðarinnar enda. Málhvöld.

14 Lát þá koma aptur á kveldin og góla sem hunda, og hlaupa um kring staðinn.

15 Lát þá flakka hingað og þangað eptir fæðu, og lát þá mögla, þegar þeir ekki verða mettir.

16 En eg, eg vil sýngja um þinn styrkleika, og fagna á morgnana yfir þinni miskunsemi, því þú ert mitt vígi og hœli á minnar neyðar degi.

17 Minn styrkur! þér vil eg sýngja lof, því Guð er mitt vígi, Guð minnar miskunar.

60. SÁLMUR.

Bæn og von um sigur.

Til hljóðfærumeistarans. Huggunarljóð Davíðs til lærðóms, þá hann átti í ófriði við Sýrlenzka frá Mesópótamíu og Sóba, og þá Jakob kom aptur, og vann 12,000 Edómíta í Saltalnum.

GUÐ! þú út skúfaðir oss, þú tvístraðir oss, og reiður varstu. Kom þú aptur til vor!

2 Þú læzt jörðina nötra og rifna; lækna þú hennar sprungu, því hún skelfur.

3 Þú læzt þitt fólk kenna á hörðu; þú gafst oss vín að drekka, svo að oss reikaði.

4 Gef þeim, sem þig óttast, merki til að hefja upp, fyrir þíns sannleika sakir. Málhvöld,

5 Svo þínir elskuðu verði losaðir; hjálpa með þinni hægri hendi, og bænheyr oss!

6 Guð talaði í sínum helgidómi; þessvegna gleð eg mig. Eg vil skipta Sikkem, og Súkótsdal vil eg mæla.

7 Gílead heyrir mér til, Manasse á eg, og Efraím er mín höfuðþrýði. Júda er minn löggjafi.

8 Móab er mitt þvottaker. Í Edóm kasta eg mínum skóm. Fílistea land, fagna þú yfir mér.

9 Hver mun flytja mig í þá rammbyggilegu borg? hver mun leiða mig úr Edóm?

10 Viltu ekki, ó Guð! sem útskúfaðir oss? viltu ekki, ó Guð! fara út með vorum her?

11 Veit þú oss fulltíngi í neyðinni! því mannahjálpar er ónýt.

12 Með Guðs hjálp munum vör hreystiverk vinna, og hann mun niður troða vora óvini.

61. SÁLMUR.

Bæn í útlegð.

Til hljóðfærameistarans; á hljóðfæri. Ljód Davíðs.

HEYR þú, Guð! mitt kall, og hygg að minni bæn.

2 Frá landsins enda kalla eg til þín, þegar mitt hjarta vanmegnast, flyt þú mig upp á þann klett, sem annars væri mér of hár.

3 Því þú ert mitt hœli, sterkur kastali gegn mínum óvinum.

4 Lát mig búa í þínu tjaldi eilíflega, flýja undir þinna vængja skjól. Málhvíld.

5 Því þú, ó Guð! munt heyra mín heit, og gefa þeim eign, sem óttast þitt nafn.

6 Bæt þú dögum við konungsins daga, hans ár sæu frá kyni til kyns,

7 Að hann megi sitja eilíflega fyrir Guðs augliti. Lát miskun og sannleika varðveita hann.

8 Svo vil eg sýngja lof þínu nafni eilíflega, þá eg greiði mín heit dag eftir dag.

62. SÁLMUR.

Traust hins aðþrengda.

Til hljóðfærameistarans, fyrir Jedútún. Sálrmur Davíðs.

GUÐS eins biður mín sál í kyrrþey; frá honum kemur mitt frelsi.

2 Hann einn er mitt bjarg og mitt frelsi og mitt vígi, svo eg skal ekki mikið bifast!

3 Hversu lengi miðið þér allir á einn mann, viljið hann sundur merja, eins og vegg, sem hallast, eins og múr, sem niður brotinn verður?

4 Þeir hugsa að eins um að hrinda honum niður frá hans hæð. Þeir hafa gedþekkni á lygi; þeir blessa (tala fagurt) með munnum og formæla í hjartanu. Málhvíld.

5 Mín sál! vertu samt kyrrlát fyrir Guði, því frá honum kemur mín von.

6 Hann einn er mitt bjarg og frelsi, mitt vígi; eg mun ekki bifast!

7 Hjá Guði er mitt frelsi og heiður, bjarg míns styrkleika; Guð er mitt hœli!

8 Reiddu þig ætíð á hann, mitt fólk! út ausið yðar hjarta fyrir hans augliti; Guð er vort hœli.

9 Mannanna börn eru ekkert; tál

(eru) þeir dauðlegu, á metaskálinni reynast þeir létтари en hægómi.

10 Reiðið yður ekki á ofbeldið, og setjið ekki ónýta von til rángfenginna auðœfa; aukist yðar auður, þá snúið ekki hjartanu að honum.

11 Eitt orð hefir Guð talað, já, tvö hefi eg heyrt, að styrkurinn til heyri Guði,

12 Og þér, Drottinn! til heyri miskunsemin. Því þú geldur sérhverjum eftir hans verkum.

63. SÁLMUR.

Löngun til Guðs og helgidómsins.

Sálrmur Davíðs, þá hann var í Júdeu-eyðimörk.

DROTTINN, þú ert minn Guð! þín leita eg árla, mína sál þyrstir eftir þér; mitt hold lángrar til þín, í þurru og hrjóstugu landi þar sem, ekkert vatn er.

2 Þá mœni eg til þín í helgidóminum, að eg sjái þinn veg og þína dýrð.

3 Því þín miskun er betri en lífið; mínar varir skulu vegsama þig;

4 Eg lofa þig þá daga míns lífs; í þínu nafni upp lypti eg mínum höndum.

5 Eins og af feitri máltíð mun mín sál mettast, og með fagnandi vörum minn munnur lofa þig.

6 Þegar eg minnst þín á minni sæng, þá vil eg hugsa til þín í þeirri löngu næturvöku,

7 Því þú ert mín hjálp, og undir skugga þinna vængja fagna eg.

8 Mín sál hángir við þig; þín hægri hönd styður mig.

9 En þeir, sem vilja af má mitt líf, þeir munu sjálfir komast niður í jarðarinnar dýpt.

10 Þeim mun verða tvístrað með sverði. Þeir munu verða refanna hlutskipti.

11 En konungurinn mun gleðjast í Guði, og hver, sem við hann sver, mun hœlast um, þegar þeirra munnur, sem tala lygi, verður aptur byrgður.

64. SÁLMUR.

Bæn móti óvinum.

Til hljóðfærameistarans. Sálrmur Davíðs.

HEYR, ó Guð! mitt kvein, varðveit mitt líf fyrir óvinanna ógn!

2 Fel þú mig fyrir hóp hinna vondu, fyrir ráðstefnu hinna ränglátu,

3 Sem hvetja sína tungu sem sverð og miða sínum örvum, heiðtarorðum,

4 Ad þeir hæfi þann ráðvanda leynilega; þeir skjóta snögglega á hann og hræðast það ekki.

5 Þeir staðfesta sig í sínu vonða athæli; þeir ráðgast um að leggja snörur, og segja: "hver getur sæð þær?"

6 Þeir ígrunda hrekki, og framkvæma það, sem þeir hafa ígrundað, og sérhvert innsta hjarta er vandlega lokað.

7 En Guð mun skjóta þá; fljót ör mun verða þeirra eyðileggjng.

8 Sérhvern þeirra mun þeirra eigin tunga fella; flýja munu allir þeir, sem á þá líta.

9 Allir menn munu hræddir verða og kunnugjora Guðs verk, og viðurkenna, að þetta er Guðs verk.

10 Sá ráðvandi mun gleðjast í Drottni og reida sig á hann, og allir, af hjarta hreinskilnir, munu um hælást!

65. SÁLMUR.

Guðs gæzha og veldi.

Til hljóðfærameistarans. Lofsálmur Davíðs.

ÞÚ, ó Guð! átt skilið trúnaðar-traust og lofsöng á Síon! þér skulu heitin greiðast.

2 Þú ert sá, sem heyrir bænir; til þín skal allt hold koma.

3 Syndasektin er orðin mör of þúng, fyrirgef þú vorar yfirtroðslur.

4 Sæll er sá, sem þú út velur, og lætur koma nálægt þér, svo hann megí búa í þínum forgarði. Ó! metta oss með unaðsemd þíns húss, þíns helga musteris.

5 Dásamlega svarar þú oss í náð, vors frelsis Guð! þú sem ert hæli allra þeirra, er búa við jarðarinnar enda, ellegar langt í burtu við hafið.

6 Hann festir fjöllin með sínum krapti, og umgirdir sig með mætti.

7 Hann stöðvar hafsins ölgu, bylgna-anna æði og fólksins háreysti.

8 Og þeir, sem búa á útkjálkunum, óttast þín stórmerki. Þú lætur allt fagna, sem út gengur, bæði kveld og morgna.

9 Þú heimsoekir jörðina og auðgar

hana. Þú gjörir hana mikið ríka. Guðs lækir eru fullir af vatni. Korn til býr þú mönnunum til handa, þegar þú svoléiðis hefir undir búíð hana,

10 Vökvað hennar plógför, jafnað hennar akurreinar, bleytt hana með regnskúrum, blessað hennar gróða!

11 Þú krýnir árið með þinni blessan, og þín fótspor drjúpa af feiti.

12 Beitolandið í eyðimörkinni er feitt, og hæðirnar eru fögnuði umgyrtar.

13 Sléttlendið er þakið fænaði, og dalirnar eru þaktir með korni; alt fagnar og sýngur.

66. SÁLMUR.

Þakkæti fyrir hjálp.

Lofsöngur handa hljóðfærameistarannum.

ÖLL jörðin fagni fyrir Guði; sýngið lof til dýrðar hans nafni, víðfrægið hans lof!

2 Segið við Guð: hversu undarleg eru þín verk? vegna þíns mikla veldis munu þínir óvinir smjðra fyrir þér.

3 Öll jörðin mun tilbiðja þig og sýngja þér lof; þeir munu sýngja lof þínu nafni. Málhvild.

4 Komid hingað og sjáið Guðs undur; furðanleg eru hans verk meðal mannanna barna!

5 Hann gjörði hafið að þurrlendi; yfir ána gengu þeir á fœti; þá glöddumst vèr í honum.

6 Hann drottinnar með sínu veldi eilíflega; hans augu gæta þjóðanna, svo að hinir mótlróafullu ekki skulu upp hefja sig. Málhvild.

7 Þér fólk! lofið vorn Guð, og látið lofgjörðina heyrast,

8 Sem hêlt vorri sálu við lífið, og lét ekki vorn fót veiklast.

9 Því þú hefir prófað oss, ó Guð; þú hefir hreinsað oss, eins og silfur verður hreinsað.

10 Þú hefir leitt oss í netið; þú hefir lagt oss byrði á bak.

11 Þú hefir látið einn mann ríða oss á höfði; vèr komum í eld og vatn, en þú út leiddir oss, svo vèr skyldum hressast.

12 Því vil eg með brenniförn gánga í þitt hús;

13 Eg vil greiða mitt heit, eins og mínar varir lofuðu og minn munnur talaði, þá eg var í ángist;

14 Feitar brennifórnir skal eg færa þér, hrúta með reykelsti; nautum og höfnum skal eg fórna.

15 Komið! hlustið til! eg skal segja frá, öllum yður, sem óttizt Guð, hvað hann hefir gjört fyrir mig.

16 Til hans kallaði eg með mínum munni, og vegsama hann nú með minni tungu.

17 Hefði eg haft ránglæti í mínu hjarta, þá mundi Drottinn ekki hafa heyrt mig;

18 En Guð hefir heyrt til mín; hann gaf gaum að raust minnar bænar.

19 Lofaður veri Guð, sem ekki burt skúfaði minni bæn, og ekki dró sína miskun í hlè við mig.

67. SÁLMUR.

Lofgjörð drottins.

Til söngmeistarans; á hljóðferi. Lofsöngur.

GUÐ veri oss miskunsamur og blessi oss; hann láti sitt andlit lýsa yfir oss, Málhvöld,

2 Að vèr megum þekkja þinn veg á jörðunni, og þitt frelsi meðal allra þjóða.

3 Þig lofar fólkið, ó Guð! já, þig lofar alt fólk;

4 Þjóðirnar gleðja sig og fagna. Því þú dæmir þjóðirnar með réttvísi, og jarðarinnar þjóðum stýrir þú.

5 Þig lofa þjóðirnar, ó Guð! já, þig lofar alt fólk.

6 Landið gefur sinn gróða; Guð, vor Guð, blessar oss;

7 Já, Guð blessar oss, og öll jarðarinnar endimörk óttast hann.

68. SÁLMUR.

Sigurljóð.

Til hljóðferameistarans. Lofsöngur.

GUÐ taki sig upp; hans óvinir flýja tvístrist, og þeir, sem hann hata, flýja fyrir hans augliti.

2 Eins og reykurinn burt rekt, muntu burt reka þá; sem vax bráðnar fyrir eldi, munu þeir óguðlegu tortýnast fyrir Guðs augliti.

3 En þeir ráðvöndu munu gleðjast; þeir munu fagna og gleðjast fyrir Guðs augliti.

4 Sýgið Guði lof! vegsamið hans nafn! greiðið hans veg, þá hann fer um eyðimerkurnar! Drottinn er hans nafn, gleðjið yður fyrir hans augliti.

5 Guð er í sínum heilaga bústað, faðir föðurlausra, og vernd ekknanna.

6 Guð lætur þá útlægu búa í húsinu (sinna feðra), og út leiðir hina fjötruðu til nægta, en þeir þverbrotnu búa í þurru landi.

7 Guð! þegar þú fórst undan þínu fólki, þegar þú gekkst fram um eyðistadi. Málhvöld,

8 Þá skalf jörðin, og himininn draup fyrir Guðs augliti, já, Sínaí fyrir Guðs, fyrir Ísraels Guðs augliti.

9 Ríkulegt regn gafst þú, þinn arf (erfðafólk), þann þreytta, staðfestir þú.

10 Þínir skarar settust að í landinu, sem þú, ó Guð! af þinni gæzku hafðir aumíngjunum fyrirbúið.

11 Drottinn lætur þeirra tal hljóma, sem boda sigurinn, í þeim mikla her.

12 “Herskaranna konungar flýja, þeir flýja, og húsmóðirin (hússins prýði) út býtir herfangi.

13 Þegar þér liggið í milli hjarðanna, þá eru dúfuvængirnir þaktir af silfri, og hennar fjaðrir pentaðar gulli.

14 Þegar sá Almáttugi tvístraði konungunum í landinu, var það snjóhvítt eins og Salmon.”

15 Þér Guðs fjöll! Basansfjöll, þér fjöll með mörgum tindum, Basansfjöll!

16 Hversvegna lítið þér, fjöll með mörgum tindum, ófundsamlega til þess fjallsins, hvar Guði þóknaðist að búa? Drottinn mun þó búa þar eilíflega.

17 Guðs vagnar eru tvisvar sinnum tíu þúsund, já, þúsund og aptur þúsund. Drottinn er meðal þeirra, eins og á Sínaí í helgidóminum.

18 Þú stígur upp á hæðina, hefir hertekna menn með þér, tekur við gáfum af mönnum; jafnvel þeir þverbrotnu skulu búa hjá þér, Drottinn, Guð!

19 Lofaður sè Drottinn dag eptir dag! þó hann leggi á oss byrði, er Guð vor hjálp. Málhvöld.

20 Þessi Guð er oss frelsisguð, og Drottinn, vor herra, er frelsun frá dauðanum.

21 En Guð mun sannarlega merja

höfuð sinna óvina, hvífil þeirra, sem áfram halda í þeirra syndum.

22 Drottinn segir; frá Basan vil eg færa þá, flytja þá frá djúpi sjávarins,

23 Svo þinn fótur megi vaða í blóði, og túngur þinna hunda sleikja það úr óvinunum.

24 Þeir sáu þína inngöngu, ó Guð! míns Guðs, míns konungs inngöngu í helgidóminn.

25 Á undan gengu söngvararnir, þar eptir þeir, sem lèku á hljóðfæri mitt á meðal meyjanna, sem slógu trumbar.

26 Lofid Guð í söfnuðinum, lofid Drottin, þér, sem komnir eruð af Ísrael!

27 Þarna er Benjamín, sá yngsti, sem drottnar, Júdeu höfðingjar með sínum hópum, Sebúlons höfðingjar, Naftali höfðingjar.

28 Þinn Guð býður þér (Ísrael), að þú sèrt sterkur; styrk oss, ó Guð! eins og þú hefir gjört,

29 Frá þínu musteri í Jerúsalem! konúngarnir skulu færa þér gáfur.

30 Ávíta þú dýrið í reyrnum, uxanna flokk og fólksins kálfa, að þeir gefi sig upp með sínum silfurpeningum. Tvístra fólkinu, sem hefir lyst til ófriðar.

31 Miklir höfðingjar munu koma frá Egyptalandi; Mórland mun skjótt út rétta sínar hendur til Guðs;

32 Þér, ríki jarðarinnar, sýngið fyrir Guði, fagnið fyrir Drottni,

33 Þeim sem fer yfir hinna gömlu himin-himna; sjá! hann sendir sína raust, þá völdugu raust.

34 Gefið Guði heiðurinn; hans hátign er yfir Ísrael, og hans veldi í ský-unum.

35 Óttalegur ertu, ó Guð! í þínum helgidómi. Ísraels Guð gefur fólkinu makt og styrk. Lofaður veri Guð!

69. SÁLMUR.

Bæn móti óvinum.

Til hljóðfærameistarans; á liljuhljóðfæri. Eptir Davíð.

GUÐ! frelsa mig, því vatnið þrengir sèr inn að sálunni.

2 Eg er sokkinn niður í djúpt, botnlaust foræði, hvar eingin fóttesta er; eg er kominn í mikið djúpt vatn, og straumurinn gengur yfir mig.

3 Eg er þreyttur af að kalla; minn barki er hás, mín augu daprast, í því eg bíð míns Guðs.

4 Þeir eru fleiri en hárin á mínu höfði, sem mig hata án saka. Voldugir eru mínir óvinir, sem leitast við að af má mig án orsaka; eg á að borga það, sem eg ekki rænti.

5 Guð, þú þekkir mína heimsku, og mín synd er þér ekki hulin.

6 Lát þá ekki sneypast af, því að sjá mín kjör, sem bíða þín. Ó Drottinn alsherjar! lát þá ekki vanvirðast fyrir mína skuld, sem leita þín, Ísraels Guð!

7 Því vegna þín ber eg háðúng; sneypa þekur mitt andlit.

8 Eg er orðinn framandi hjá mínum bræðrum, og ókunnugur börnum minnar móður.

9 Vandlæti fyrir þitt hús eyðileggur mig, og smán þeirra, sem þig smána, lendir á mèr.

10 Þegar eg grèt og fastaði, var gjört gys að mèr.

11 Þegar eg íklæddist sekk, varð eg þeim að athlátri (að orðskvið).

12 Þeir, sem sitja í hliðinu, tala um mig, og þeir kveða, um mig, sem drekka áfengan drykk.

13 En eg flý með mína böen til þín, Drottinn! lát hana vera þér þóknarlega, ó Guð! eptir þinni mikilli miskunsemi. Bænheyr þú mig eptir trúfesti þíns frelsis.

14 Frelsa þú mig úr feninu, að eg ekki sökkti. Láttu mig losna frá mínum hatursmönnum, og úr því djúpa vatni.

15 Láttu ekki vatnsfallið ganga yfir mig, og ekki hylinn svelgja mig, og ekki pyttinn aptur ljúkast yfir mèr.

16 Bænheyr mig, Drottinn! því þín miskun er mikil; snú þínu augliti til mín, eptir mikilleik þinna miskunsemda.

17 Hyl ekki andlit þitt fyrir þjóni þínum, því eg er í ángist; flýttu þér? bænheyrðu mig!

18 Vertu nálægt minni sálu, endurleys hana! frelsa mig fyrir minna óvina sakir.

19 Þú veizt mína smán og skömm og háðúng; allir mínir mótstöðumenn eru þér opinberir.

20 Háðúngin kremur mitt hjarta, eg

dey; eg vænti meðaumkunar, en hún er ekki til, huggunar, en eg finn einga.

21 Þeir gefa mér gall að eta, og ef mig þyrstir, gefa þeir mér edik að drekka.

22 Þeirra matborð verði þeim að snöru, og þeirra friður að gildru.

23 Lát þeirra auga daprast, að þeir ekki sjái, og þeirra lendar ætíð vera óstyrkar.

24 Út aus þinni bræði yfir þá, og lát ákefð þinnar reiði ná þeim;

25 Þeirra hallir verði í auðn, og einginn búi í þeirra tjaldbúðum!

26 Því þeir ofsækja þann, sem þú hefir slegið, og auka þess þínu, sem þú hefir sært.

27 Lát þá bæta sekt á sekt, og ekki komast til þíns réttlætis!

28 Lát þá verða afmáða af lífsins bók, og ekki tekna í tölu hinna ráðvöndu.

29 En mig, sem er aumur og harmþrúgninn, mig upphefji þitt frelsi, ó Guð!

30 Þá mun eg lofa Guðs nafn með söng, og vegsama hann með þakkargjörð.

31 Það geðjast Drottnei betur en uxi, betur en naut með hornum og klaufum.

32 Hinir aumu sjá það og gleðja sig, og þér, sem leitið Guðs, yðar hjarta skal lifna við.

33 Því Drottinn heyrir þá fátöku, og sína fanga fyrirliður hann ekki.

34 Himin og jörð skal lofa hann, og alt, sem úr og grúir þar inni.

35 Því Guð mun frelsa Síon, og upp byggja Júdeu borgir, að menn búi í þeim og eigi þær, og niðjar hans þjóna munu erfá þær, og þeir, sem elska hans nafn, skulu búa þar.

70. SÁLMUR.

Bæn móti óvinum.

Til hljóðfærumeistarans; eptir Davíð; til endurminningar.

GUÐ! kom þú að frelsa mig! Drottinn! hraða þú þér mér til hjálpar.

2 Láttu þá sneypast og skammast sín, sem sitja um mitt líf; lát þá hörfa aptur og verða til skammar, sem vilja mér ilt!

3 Lát þá með sneypu hörfa aptur sem kalla til mín: hó! hó!

4 Þá fagna og gleðjast í þér allir, sem þín leita, þeir, sem girnast þína hjálp, og segja ætíð: mikill er Guð.

5 Eg er aumur og fátækur. Guð, flýttu þér til mín, þú ert mín hjálp og minn frelsari, Drottinn! tef þú ekki.

71. SÁLMUR.

Bæn móti óvinum.

AÞIG, Drottinn! treysti eg; lát mig aldrei til skammar verða!

2 Frelsa mig fyrir þitt réttlæti, og losa mig; hneig þitt eyra til mín og hjálpa mér.

3 Vert þú mér klettavígi, sem eg geti ætíð flúið í. Þú hefir mér lofað líðsemd, því þú ert mitt bjarg og borg.

4 Minn Guð! losa þú mig úr hendi hins óguðlega, úr þess hendi, sem er ránglátur og undirokar;

5 Því þú ert mitt traust, Drottinn, Drottinn! þú ert mín von frá mínu úngdæmi.

6 Á þig reiddi eg mig staðfastlega frá móðurlífi, þú dróst mig út af lífi minnar móður; um þig er ætíð minn lofsöngur.

7 Eg er mörgum sem viðundur, en þú ert mitt styrktartraust.

8 Minn munnur er fullur af þínu lofi, hvern dag af þinni vegsemd,

9 Ut skúfa mér ekki í minni elli, og yfirgef mig ekki, þá eg hrörna.

10 Því minir óvinir tala á móti mér, og þeir, sem sitja um mitt líf, þeir bera saman sín ráð,

11 Og segja: Guð hefir yfirgefið hann; eltið hann og grípið; einginn bjargar honum.

12 Guð, vertu ekki langt frá mér; minn Guð! flýttu þér að hjálpa mér.

13 Láttu þá sneypast og af mázt, sem sitja um mitt líf, láttu þá þekjast háðung og hneisu, sem leita minnar ógæfu.

14 En eg vil ætíð vona, og aldrei hætta að vegsama þig.

15 Minn munnur skal segja frá þínu réttlæti, hvern dag frá þínu hjálpraði, því eg veit einga tölu (þar á).

16 Eg vil inn gánga (í musterið)

með míns herra, Drottins, lofgjörð ;
eg vil að eins hrósa þínu réttlæti.

17 Guð ! þú hefir menntað mig frá
barndómi, og alt til þessa kunnngjöri
eg þínar dásemdir.

18 En yfirgef mig þá ekki, ó Guð ! í
ellinni, gráharðan, þangað til eg fæ
kunnngjört þinn mátt þessari kynslóð,
og þinn krappt allri þeirri, sem koma
mun.

19 Því þitt réttlæti nær, ó Guð ! í
hæðina ; þú, Guð, hefir gjört mikla
hluti ;

20 Hver er sem þú ? þú hefir látið
mig sjá marga raun og óhöpp ; end-
urlífga mig aptur, og drag mig upp
aptur úr jarðarinnar djúpi ;

21 Gjör þú mig mjög stóran, og
umkringdu mig með huggun,

22 Þá mun eg og svo þakka þér með
hörpuhljómi fyrir þína trúfesti, minn
Guð ! Eg, skal leika fyrir þér á
hörpu, þú Ísraels heilagi.

23 Mínar varir skulu fagna, þegar
eg leik á hljóðfæri fyrir þér, og mín
sál, sem þú hefir endurleyt ;

24 Líka skal mín tunga tala daglega
þitt réttlæti, því þeir verða vanvirtir
og mega skammast sín, sem leita
minnar ógæfu.

72. SÁLMUR.

Heilla óskir fyrir konúnginum.

Fyrir Salómon, eða : eptir Salómon.

GUÐ ! gef konúnginum þína dóma,
og konúngsins syni þitt réttlæti !

2 Þá dæmir hann þitt fólk með rétt-
visi, og þína aumu með sannsýni.

3 Láttu fjöllin og hæðirnar færa
frið fólkinu fyrir réttlætið.

4 Hann mun útvega þeim aumu rétt
meðal fólksins ; hann mun frelsa börn
hins fátæka og sundur merja ofbeld-
ismanninn.

5 Menn munu óttast þig, meðan
sólin skín og tunglið er til, frá kyni
til kyns ;

6 Hann mun niður koma, sem dög-
gyfir slegna velli, sem dropar, er væta
jörðjina.

7 Á hans dögum mun sá réttláti
blómgastr, og mikill friður (vera),
þangað til tunglið er ei meir.

8 Hann mun ríkja frá hafi til hafs,
og frá ánni til landsins enda.

9 Honum skulu þeir lúta, sem búa í

eyðimörkinni, og hans óvinir munu
duptið sleikja.

10 Konúngarnir í Tarsis og eyrunum
munu koma með gáfur ; konúngarnir
af Seba og Sebóa munu fram bera
gjafir ;

11 Já, allir konúngar munu honum
lúta, allar þjóðir honum þjóna.

12 Því hann frelsar hinn fátæka, sem
kallar eptir hjálp, og þann auma, sem
hefir eingan hjálparmann.

13 Hann mun vægja lítilmagnanum
og þeim volaða, og bjarga lífi hinna
snauðu ;

14 Frá vèlum og ofríki mun hann
frelsa þeirra sálir, og honum mun
vera dýrmætt þeirra blóð.

15 Og hann skal lifa, og menn skulu
gefa honum gull frá Sabea, og biðja
ætið fyrir honum, vegsama hann dag-
lega.

16 Kornid mun standa þétt í land-
inu, á fjallatindum ; í ávöxtunum
mun hvína sem í Líbanonskógi, og
menn í stöðunum upp vaxa, sem gras
sprettur upp af jörðu.

17 Hans nafn skal verða eilíft ;
meðan sólin skín, mun hans nafn
ná til eptirkomandanna ; fyrir hann
munu allar þjóðir blessast og telja
hann sælan.

18 Lofaður veri Guð, Drottinn,
Ísraels Guð ! hann sem einn gjörir
dásendarverkin,

19 Og lofað sè nafn hans dýrðar að
eilífu. Öll jörðin fyllist af hans dýrð ;
amen, já, amen.

20 Endir böena Davíðs, Ísaísonar.

73. SÁLMUR.

Kjör guðhræddra og guðlausra.

Sálmur Asafs.

JÁ, góður er Guð við Ísrael, við þá
hrein hjörtuðu.

2 En það vantaði lítið á, að mínir
föetir beygðu af leið, lítið á, að mér
skrikaði fötur.

3 Því eg öfundaði þá dramblátu,
þegar eg sá velgengni hinna óguð-
legu.

4 Því alt til dauðans hittir þá ekkert
mótlæti, og líkami þeirra er vel mett-
aður.

5 Í mœðu rata þeir ekki, eins og
aðrir menn, og plágast ekki, eins og
aðrir dauðlegir.

6 Þeirra hálскеðja er því dramb-semi, og ofbeldi bera þeir á sér, eins og skart.

7 Þeirra andlit er uppbólgið af fitu; þeirra hjartans hugsanir koma djarf-lega fram.

8 Þeir hæða, og kunngjöra undir-okun í sinni vonzku; frá hæðinni tala þeir niður fyrir sig.

9 Þeir hefja sinn munn mót himn-inum, og þeirra tunga fer yfir jörðina.

10 Því snýr fólk sér þar að, og bik-arar, fullir af vatni, tæmast af þeim.

11 Og þeir segja: hvernig ætti Guð að vita það? er þekking hjá þeim æðsta (um það, sem við ber á jörðu)?

12 Sjá þessa ógudlegu! þó auka þeir í eilífri ró sitt góss.

13 Til einskis hreinsaði eg sannar-lega mitt hjarta, og þvíði mínar hendur í sakleysinu,

14 Þar eð eg plágast daglega, og mín hegning til reiðu á hverjum morgni.

15 Segði eg: eg skal tala sem hinir, sjá! þá steypi eg í ógæfu kyni þinna barna;

16 Og eg ígrundaði til að skilja þetta, en það var mér erfitt,

17 Þángað til eg gekk inn í Guðs helgidóm, og gaumgæfði þeirra afdrif.

18 Sannarlega setur þú þá á hálfu; þú lætur þá falla niður í grunn.

19 Hversu íviplega tortýnast þeir! þeir fyrirfarast; þeir taka enda með skelfingu.

20 Eins og draumur, þá maður er vaknaður, eins munt þú, Drottinn! þegar þú vaknar, fyrirlita þeirra mynd.

21 Þegar mitt hjarta ángraðist, og eg fann stíng í mínum nýrum,

22 Þá var eg heimskingi og skynjaði ekkert; eg var sem skynlaus skepna fyrir þér.

23 Þó var eg þér sífelt trúr; þú hélzt mér við þína hægri hönd.

24 Með þínu ráði muntu leiða mig, og þar eptir upp taka mig til dýrðar.

25 Hvern hef eg í himninum? og jafnt við þig gleðst eg við ekkert á jörðinni.

26 Þó að minn líkami og hjarta van-megnist, ertu samt, Guð! alla tíma mitt hjartans traust og hlutskipti.

27 Því sjá þú! þeir, sem hverfa frá

þér, munu fyrirfarast. Þú af máir alla þá, sem þér eru ótrúir.

28 Mèr er það fögnuður, að vera nálægt Guði. Á Drottinn set eg mitt traust, svo að eg segi frá öllum hans verkum.

74. SÁLMUR.

Bæn, þá musterið var niður brotið.

Kensluljóð eptir Asaf.

HVERSVEGNA, ó Guð! þú út skúfar (oss) eilíflega? hvers-vegna brennur þín reiði yfir hjörð þíns haglendis.

2 Minnstu þess safnaðar, sem þú forðum útvegaðir þér! þinnar erfða-kynkvíslar, er þú endurleystir, Síons-fjalls, hvar á þú bjóst.

3 Kom þú að sjá þá ævarandi eyði-leggingu! alt skemmir óvinurinn í helgidóminum.

4 Þínir óvinir grenja mitt í þinni samkundu, og setja sína siði fyrir siði.

5 Óvinurinn sèst hefja öxina hátt á móti trësins samangrónu greinum,

6 Og það, sem þar í var grafið, sundur slá þeir með breiðöxum og hömrum.

7 Þeir kasta eldi í þinn helgidóm; þeir fella þíns nafns bústað alt að jörðu.

8 Þeir segja í sínu hjarta: látum oss uppreta þá alla. Þeir upp brenna öll Guðs samkomuhús í landinu.

9 Vora siði sjáum vèr ekki; þar er einginn spámaður framar, einginn á meðal vor, sem veit, hversu lengi.

10 Hversu lengi, ó Guð! á mót-stöðumaðurinn að fyrirlita, á óvinur-inn að fyrirlita þitt nafn eilíflega?

11 Hví dregur þú þína hönd, þína hægri hönd aptur. Dragðu hana út úr barminum! eyðilegðu!

12 Guð er minn konungur frá fyrri tíðum, sem útvegaði mikið frelsi allri jörðinni.

13 Þú að skildir hafið með þínum styrk, þú sundur brauzt í vatninu óvættanna höfuð.

14 Þú marðir krókóðilanna höfuð, og gafst þá fólkinu í eyðimörkinni til fæðu,

15 Úr bjargskorum fram leiddir þú lœki og uppsprettur, og upp þurkaðir miklar ár.

16 Þér tilheyrir dagurinn, þér nóttin.
Þú hefir fest ljósin og sólina.

17 Þú settir öll takmörk jarðarinnar,
sumar og vetur bjóst þú til.

18 Minnstu þessa: óvinurinn smánar
Drottin, og guðlausa þjóðin fyrirliður
þitt nafn.

19 Ofursel ekki sál þinnar turtildúfu
villidýrum, og gleyndu ekki að eilífu
aumíngjanna lífi.

20 Littu á sáttmálann, því landsins
afkimar eru fullir af morðingjanna
bælum.

21 Lát þann lítilmótlega ei hverfa
sneyptan heim aptur, lát þann, sem
líður, og hinn fátæka lofa þitt nafn.

22 Rís upp, ó Guð! stattu fyrir þínu
máli. Minnstu þeirrar háðúngar, sem
þér er dag hvern gjörð af heimsk-
íngjunum.

23 Gleyndu ekki ópi þinna óvina,
hávaða þinna mótstöðumanna, sem
stígur æ hærra og hærra.

75. SÁLMUR.

Fakkleti. Guðs réttlætisdómar.

Til söngmeistarans; eptir lagi: "spill ekki."
Ljóð Asafs.

VÉR þökkum þér, Guð! vèr þökk-
um þér, að þitt nafn er nálægt,
menn segja frá þínum dásæmdum.

2 "Þegar eg tek minn tíma, dæmi
eg rétt.

3 Jörðin skelfur og allir hennar inn-
byggjendur; eg festi hennar stólpa."
Málhvíld.

4 Fyrir því segi eg til þeirra dramb-
látu; verið ekki drembilátir; og til
hinna óguðlegu; verið ekki hnakk-
kertir!

5 Lyptið ekki hátt upp yðar höfð-
um; talið ekki svo þverúðarlega!

6 Því hvorki frá austri nè vestri, ei
heldur frá eyðimörkinni kemur upp-
hefðin.

7 En Guð er sá, sem dæmir; hann
niður lægir þenna, upp hefur hinn.

8 Því bikar er í Drottins hendi með
ólganti víni, vel blönduðu, og af því
byrlar hann; alt að dreggjum skulu
allir jarðarinnar óguðlegir sötra og
drekka það.

9 Eg vil eilíflega kunngjöra það og
sýngja fyrir Jakobs Guði.

10 "Höfuð allra óguðlegra vil eg
beygja (afhögga); en höfuð hinna
ráðvöndu skulu upp hefjast."

76. SÁLMUR.

Fakkleti fyrir sigur.

Til söngmeistarans; á hljóðfæri. Lofsöngur
Asafs.

ALPEKTUR er Guð í Júdeu; í
Ísrael er hans nafn mikið.

2 Í Salem er hans tjaldbúð, og hans
bústaður á Sion;

3 Þar sundur braut hann bogans
eldingar, skjöld, sverð og önnur her-
vopn. Málhvíld.

4 Dýrðlegur ertu, og vegsamlegri en
ræningjafjöllin.

5 Þeir dramblátu í hjarta voru
rændir og sofnuðu til fulls, og einginn
af hermönnum gat fundið sínar
hendur.

6 Af þinni hótun, Jakobs Guð! fèllu
í djúpan svefn bæði þeir, sem voru á
vögnum og hestum.

7 Öttalegur ertu! hver getur staðizt
fyrir þínu augliti, þegar þú reiðist?

8 Frá himni læztu þinn dóm heyra;
jörðin skelfdist, og hljóðnaði við,

9 Þegar Guð bjó sig til dóms, til að
frelsa þá högværu á jörðu. Málhvíld.

10 Því mannanna reiði verður þér
til vegsemdar, þegar þú gyrðist þinni
frekustu reiði.

11 Gjörðið heit, og greiðið það Drottni,
yðar Guði, allir þér, sem eruð kríng
um hann, færið gáfur hinum öttalega.

12 Hann lækkar dramb höfðingj-
anna, og er konungum jarðarinnar
öttalegur.

77. SÁLMUR.

Huggunarsálmur.

Til hljóðfærameistarans; fyrir Jedútún. Asafs
söngur.

EG kalla til Guðs og bíð; eg kalla
til Guðs, og hann mun leggja við
eyrað.

2 Á mínum mœðudegi leita eg
Drottins; mín hönd er út rétt á
nóttunni, og þreytist ekki; mín sál
færast undan huggun.

3 Eg hugsa til Guðs og andvarpa,
ígrunda, og minn andi vanmegnaðist.
Málhvíld.

4 Þú heldur mínum augum vak-
andi; eg er áhyggjufullur og tala
ekki.

5 Eg hugsa til fyrri daganna, og
þeirra ára, sem fyrir löngu eru liðin.

6 Eg hugsa til míns lofsöngs á nótt-

unni, og ígrunda í mínu hjarta, minn andi rannsakar :

7 Ætla að Drottinn útskúfi þá eilíflega, og hafi aldrei meir velþóknan á oss ?

8 Hefir hans miskun að eilífu fengið enda ? bregðast hans fyrirheit frá kyni til kyns ?

9 Hefir Guð gleymt sinni náð ellegar hefir hann falið sína miskunsemi með reiði ? Málhvild.

10 Þá sagði, eg : þetta er minn breyskleiki. Í hendi hins æðsta er að umbreyta þessu.

11 Eg vil minnast á verkin Drottins, já ! eg skal muna til undranna á fyrri tíðum.

12 Eg skal yfirvega öll þín verk og hugsa um þínar framkvæmdir.

13 Ó Guð ! heilagir eru þínir vegir ; hver Guð er svo mikill sem (vor) Guð !

14 Þú ert sá Guð, sem gjörir dásæmdarverkin ! þú hefir kunngjört þinn mátt meðal fólksins.

15 Þú frelsaðir þitt fólk með þínum sterka armi, Jakobs og Jóseps börn.

16 Vötnin sáu þig, Guð ! vötnin sáu þig og bifudust, já ! undirdjúpin skulfu.

17 Skýin út heltu vatni ; í himninum tók undir af þrumunum ; þínar örvar flugu.

18 Reiðarslög dunuðu í loptinu, eldingar upp lýstu jarðríkið, jörðin skalf og nötraði.

19 Um hafið lá þín leið, og þinn stigur um mikið vatn, og þín spor saust ekki.

20 Þú leiddir þitt fólk, eins og hjörð, með Mósis og Arons hendi.

78. SÁLMUR.

Aminning.

Kensuljód eptir Asaf.

MITT fólk, taktu eptir mínum lærdómi ! beygið yðar eyru að tali minna vara !

2 Eg vil opna minn munn til ljóðmæla, eg vil segja frá gömlum atburðum,

3 Sem vèr höfum heyrt og frètt, og vorir forfeður sögðu oss ;

4 Vèr skyldum ei dylja þá fyrir þeirra börnum, fyrir hinum komandi

kynslóðum ; heldur kunngjöra Drottins stóru vegsemd og hans styrkleik, og þau undur, sem hann hefir gjört.

5 Því hann upp reisti sér vitnisburð í Jakob, og setti lög í Israel, sem hann bauð vorum forfeðrum að kunn-gjöra sínum börnum,

6 Svo að sú kynslóð, sem síðan kom, þau börn, sem skyldu fæðast, gætu vitað þau, og aptur sagt frá sínum börnum,

7 Að þau gætu sett sitt traust til Guðs, og ekki gleymt hans verkum, heldur varðveitt hans boðorð,

8 Og ei orðið sem þeirra feður, baldin og þverúðarfull, kynslóð, kynþáttur, sem ei staðfesti sitt hjarta, og hvers andi ekki var tryggur við Guð.

9 Efraíms börn, vel útbúnir bogmenn, hörfuðu á orustu deginum.

10 Þau hældu ekki sáttnála Guðs, og hliðruðu sér hjá, að hlýðnast hans lögmáli.

11 Og þeir gleymdu hans verkum og dásæmdum, er hann hafði látið þá sjá.

12 Fyrir augum feðra þeirra gjörði hann kraptaverk í öllu Egyptalandi og á Síónsvöllum.

13 Hann klauf hafið, og lét þá fara þar yfir, og hann bauð vatninu að standa sem vegg.

14 Hann leiddi þá á daginn með skýi, og alla nóttina með eldsins skini.

15 Hann sundur klauf klettana í eyðimörkinni, og gaf þeim að drekka eins og af stórum vatnsföllum.

16 Hann lét lœki út renna af kletti, og lét vatn niður renna sem ár.

17 Þó hældu þeir áfram að syndga gegn honum og egna til hinn æðsta í eyðimörkinni.

18 Og þeir freistuðu Guðs í sínu hjarta, þá þeir heimtu mat eptir sínu geði.

19 Og þeir töluðu gegn Guði ; þeir sögðu : ætla Guð geti matborð reidu-búið í eyðimörkinni ?

20 Sjá ! hann sló klettinn, og þaðan spratt vatn, og lækurinn rann. Mun hann og geta gefið brauð ? mun hann geta útvegað sínu fólki kjöt ?

21 Þetta heyrði Drottinn, og hann reiddist, og eldur tendraðist mót Jakob, og reiði æstist gegn Israel.

22 Því þeir trúðu ekki á Guð, og reiddu sig ekki á hans frelsi,

23 Þó að hann ræði yfir skýnum að ofan til og upp lyki himinsins portum,

24 Og lét manna niður rigna yfir þá til matar, og gæfi þeim himna-fæðu.

25 Einglabrauð átu þeir; næringu sendi hann þeim til mettunar.

26 Hann lét austanvind fram fara undir himninum, og fram leiddi sunn-anveður með sínum styrkleik.

27 Og hann lét kjöti rigna yfir þá, sem ryki, og fljúgandi fuglum, sem hafsins sandi,

28 Og hann lét þessa detta mitt í þeirra herbúðir, allt um kring, meðal þeirra bústaða.

29 Og þeir átu og urðu mjög svo mettir; hann lét þá fá það, sem þá lysti;

30 Þeir höfðu enn þá ei stýrt sinni girnd; maturinn var enn þá í þeirra munni;

31 Þá reisti sig Guðs reiði gegn þeim og deyddi þá sterkustu meðal þeirra, og drap Ísraels únglinga.

32 Eingu að síður syndguðu þeir enn, og trúðu ekki á hans krapta-
verk.

33 Þessvegna lét hann þeirra daga líða í ónýtingsskap, og þeirra ár með skelfingu.

34 Þegar hann deyddi þá, leituðu þeir hans, snèru sèr og ákölluðu Guð skjótt.

35 Og þeir minntust þess, að Guð var þeirra hjarg, og sá æðsti þeirra endurlausnari.

36 En þeir tældu hann með sínum vörum, og lugu að honum með sínum túngum.

37 Og þeirra hjarta hëkk ekki fast við hann, og þeir voru ekki stöðugir í hans sáttmála.

38 En hann er miskunsamur, fyrir-gefur syndir, og af máir ekki; heldur stöðvar sína reiði, og hleypir ei fram öllu sínu geði.

39 Hann minntist þess, að þeir voru hold og gustur, sem fer og kemur ei aptur.

40 Hversu opt egndu þeir hann til reiði í eyðimörkinni og hrygðu hann í óbygdinni?

41 Því þeir freistuðu Guðs á ný, og löstuðu þann heilaga Ísraels.

42 Þeir hugsuðu ekki til hans hand-ar, ekki þess dags, þá hann leysti þá úr nauðunum,

43 Þá hann gjörði sín tákni í Egypta-landi, og sín undur á Sóansvöllum,

44 Og snèri ánum í blóð, og þeim rennandi vötnum, svo þeir gátu ei drukkíð úr þeim.

45 Hann sendi þeim flugur, sem bitu þá, hunda og froska, sem skemdu þá.

46 Hann gaf kornormum þeirra gróða, og eingisprettum þeirra erfíði.

47 Hann sló þeirra vintre með hagli, og þeirra mórberjatrè með hreti.

48 Hann ofurseldi nautfænað þeirra haglinu, og þeirra smáfænað elding-unum.

49 Hann sendi móti þeim ákefð sinnar reiði, heipt, bræði og þreng-ing, heilann skara af ógæfunnar sendiboðum.

50 Hann slepti lausri sinni reiði; hann sparaði þá ekki fyrir dauðanum, og gaf þeirra líf drepsóttinni.

51 Og hann deyddi alla frumburði í Egyptalandi, og styrkleik hans frum-gróða í hans tjaldbúðum.

52 Og hann lét sitt fólk þaðan fara sem fè, og fór með þá um eyðimörk-ina, sem hjörð.

53 Hann leiddi þá óhult, að þeir ekkert hræddust; en þeirra óvinir fólust í hafinu.

54 Hann leiddi þá til takmarka síns helgidóms, til þess fjallsins, sem hans hægri hönd hafði útvegað.

55 Og hann út rak heiðingjana frá þeim, og mældi þeim út landið, og lét Ísraels kynkvíslir búa í þeirra tjöldum;

56 En þeir freistuðu og egndu Guð til, hinn æðsta, og hældu ekki hans lagasetninga.

57 Þeir féllu frá og viku af leið, sem þeirra feður; þeir hrukku aptur sem svikull bogi.

58 Þeir upp egndu hann með sínum hæðum, og vöktu hans vandlæti með líkneskjum skurðgöda sinna.

59 Þá Guð heyrdi það, stygðist hann og stuggaði við Ísrael næsta mjög.

60 Því yfirgaf hann sinn bústað í Síló, þá tjaldbúð, hvar í hann hafði búið meðal mannanna.

61 Og hann lét hertaka sitt sterka fólk, og ofurseldi sína dýrð (tjald-búðina) í óvina hendur.

62 Og hann lagði sitt fólk undir sverðið, og varð gramur sinni arfleifð.

63 Þeirra yngismenn svalg eldurinn, og meyjarnar kveinuðu ekki yfir því.

64 Þeirra prestar fellsu fyrir sverði, og þeirra ekkjur grétu ekki.

65 Þá vaknaði Drottinn eins og af svefni, eins og hetja, er kemur hress og glaður frá víninu.

66 Og hann rak sína óvini á flóttu, og gaf þeim eilífa smán;

67 Þá útskúfaði hann Jóseps tjald-búð, og út valdi ekki lengur Efraíms-ætt.

68 Heldur út valdi hann Júdaætt, Síonsfjall, sem hann elskaði.

69 Og hann bygði sinn helgidóm, sem hinn háa himin, sem jörðina, er hann hefir gjört eilíflega fasta.

70 Og hann út valdi Davíð, sinn þjón, og tók hann frá sauðhúsunum.

71 Frá umönnun fyrir ánum tók hann hann, til að gæta Jakobs síns fólks (halda til haga), og Ísraels, sinnar arfleifðar;

72 Og hann gætti hennar með hrein-skilnu hjarta, og stýrði henni með sinni hyggilegu hendi.

79. SÁLMUR.

Bæn móti óvina æði.

Sálmur Asafs.

GUÐ! heiðingjarnir eru komnir inn í þína arfleifð; þeir hafa saurgað þitt heilaga musteri, og gjört Jerúsalem að steinhnúgu.

2 Þeir gáfu himinsins fuglum til fœðu lík þinna þjóna, og landsins villudýrum hold þinna guðhræddu.

3 Þeir út heltu þeirra blóði sem vatni, alt í kríng um Jerúsalem, og einginn var sá, sem jarðaði þá.

4 Vèr erum orðnir að háðúng hjá vorum nábúum, að spotti og athlátri hjá þeim, sem búa í kríng um oss.

5 Drottinn! hversu lengi viltu reið-ast? mun þitt vandlæti brenna sem eldur eilíflega?

6 Heltu þinni grimd út yfir heið-íngjana, sem ekki þekkja þig, og þau ríki, sem ekki ákalla þitt nafn.

7 Því þeir hafa eytt Jakob, og eyðilagð hans bústað.

8 Minnstu ekki á vorar fyrri mis-gjörðir, hraðaðu þér! kom þú oss á móti með þína miskun, því vèr erum mjög aðþrengdir.

9 Hjálpa þú oss, Guð vors frelsis! vegna heiðurs þíns nafns; frelsa oss og fyrirgef oss vorar syndir fyrir þíns nafns sakir.

10 Hvi skyldu heiðingjarnir segja: hvar er nú þeirra Guð? Láttu það kunnugt verða meðal heiðingjanna fyrir vorum augum, að hefnd komi fyrir úthelt blóð þinna þjóna;

11 Lát kvein hinna herteknu koma fyrir þig; lát þá, sem eru dauðans börn, fyrir þinn sterka arm, halda lífi.

12 Og gjaltu vorum nágrönnum sjöfalt aptur í þeirra skaut þá for-smán, sem þeir hafa lastað þig með, Drottinn!

13 Og vèr, þitt fólk og hjörð þíns haglendis, munum þakka þér eilíf-lega; frá kyni til kyns munum vèr kunngjóra þitt lof.

80. SÁLMUR.

Bæn um Ísraels varðveislu.

Til hljóðfærameistarans; á Sósannim Edút. Sálmur eptir Asaf.

HEYR þú, Ísraels hirðir, þú, sem leiðir Jósep eins og hjörð, þú, sem hefir kerúba fyrir háseti, syndu þig dýrðlegan!

2 Votta þú þitt veldi, Efraím, Benjamin og Manasse, og kom oss til hjálpar.

3 Guð! láttu oss rétta við aptur, og lát þitt andlit lýsa; þá verðum vèr hólpnir.

4 Drottinn, Guð alsherjar! hversu lengi reidist þú, þó þitt fólk biðji.

5 Þú fœðir þá með harmabrauði, og þrefaldan taramæli gefur þú þeim að drekka.

6 Þú gjörir oss að þræTuepli vorra nábúa, og vorir óvinir hæða oss sín á milli.

7 Guð alsherjar! lát oss rétta við aptur og þitt andlit lýsa, að vèr verð-um hólpnir!

8 Vínvið fluttir þú af Egyptalandi, rakst út þjóðirnar og plantaðir hann;

9 Þú ruddir landið fyrir hann, og læzt hann rótfestast, og hann upp fylti landið.

10 Fjöllin eru hulin með hans

skugga, og með hans greinum, sedr-
ustrèn Guðs.

11 Hann út þandi sínar greinir til
hafsins og sínar vínþrúgur til árinna,
þ. e. Evfrat.

12 Hví hefir þú niður rífið girðing-
una í kring um hann, svo að allir,
sem fara fram hjá um veginn, plokka
af honum?

13 Skógarins svín róta í kring um
hann, og merkurinnar villidýr naga
hann.

14 Guð alsherjar! snúðu þér við,
líttu niður af himni og sjáðu, og horf
þú á þenna vínvið.

15 Verndaðu það, sem þín hægri
hönd plantaði, og þann son, sem þú
út valdir.

16 Hann (vínviðurinn) er upp brend-
ur með eldi, hann er upp höggvinn;
þeir tortýnast fyrir þínu hótandi
augliti.

17 Þín hönd sè yfir þeim manni,
sem þín hægri hönd frelsaði, yfir þeim
mannsins syni, sem þú valdir þér.

18 Þá munum vèr ekki víkja frá
þér, lífga oss aptur, og vèr munum
ákalla þitt nafn.

19 Drottinn, alsherjar Guð! láttu
oss rétta við, og þitt andlit lýsa; þá
verðum vèr hólpnir.

81. SÁLMUR.

Aminning að halda páska.

Til hljóðfærumeistarans; eptir Gítít; eptir
Asaf.

SÝNGIÐ með fögnuði fyrir Guði,
sorum styrkleika! fagnid fyrir
Jakobs Guði!

2 Hefjið lofsönginn, sláið trumburnar
og þau liflegu hljóðfæri og hörpu.

3 Blásið í lúðurinn, þegar túngl
kemur og fyllist á vorum hátíðisdegi.

4 Því þetta er siður í Ísrael, boðorð
Jakobs Guðs.

5 Þetta gjörði hann að reglu í Jósep,
þá hann fór á móti Egyptalandi.
Rödd þess, sem eg ekki þekki, kemur
mér til eyrna.

6 “Eg tók hans herðar undan byrð-
inni; hans hendur leystust undan
körfunum.

7 Þú kallaðir í neyðinni, og eg
frelsaði þig: eg böenheyrði þig frá
(mínu) þrumuskýi; eg reyndi þig hjá
Meribavatni. Málhvöld.

8 Heyr, mitt fólk! eg vil vitna þín
á meðal; ó, að þú vildir heyra mig,
Ísrael!

9 Einginn Guð útlendra sè þín á
meðal; ei skaltu tilbiðja útlenda guði!

10 Eg em Drottinn, þinn Guð, sem
út leiddi þig af Egyptalandi; ljúk
þínum munni vitt í sundur, eg mun
fylla hann.

11 En mitt fólk heyrði ekki mína
raust, og Ísrael vildi ekki hlýða mér.

12 Svo ofurseldi eg þá þverúð þeirra
hjartna, að þeir gengju eptir sínu
eigin ráði.

13 Ó! að mitt fólk vildi heyra mig!
að Ísrael vildi ganga á mínum vegum;

14 Þá skyldi eg innan skamms auð-
mýkja þeirra óvini, og snúa minni
hendi móti þeirra mótstöðumönnum.

15 Þeir, sem hata Drottin, mundu
þá fyrir honum hræsna, en hámingja
(Guðs fólks) skyldi vara eilíflega;

16 Eg skyldi fœða það á hveitisfitu,
og metta þig með hunangi af hell-
unni.”

82. SÁLMUR.

Móti harðstjórum.

Sálrmur Asafs.

GUÐ stendur í Guðs söfnuði; hann
heldur dóm meðal guðanna.

2 Hversu lengi viljið þér deama
rángt, og halda með þeim óguðlegu?

3 Látið lítilmagnann og þann föður-
lauslausa ná réttri; útvegið réttvísi aum-
ingjanum og þeim fátœka.

4 Bjargið lítilmagnanum og hinum
snauda; frelsið hann af hendi hins
óguðlega.

5 En þeir þekkja það ekki, þeir
skilja það ekki; í myrkrinu ganga
þeir; því hristist allur landsins
grundvöllur.

6 Eg hefi sagt: þér eruð guðir, og
þér eruð allir börn hins æðsta.

7 En þér skuluð samt deyja sem
menn, og falla sem aðrir höfðingjar.

8 Guð! stattu upp og dæmdu jörð-
ina, því þú ríkir yfir öllum þjóðum.

83. SÁLMUR.

Þæn móti Ísraels óvinum.

Sálmasöngur Asafs.

GUÐ! þegi þú ekki, vertu ekki
mállaus; haltu ekki kyrru fyrir,
ó Guð!

2 Því sjá! þínir óvinir hafa hátt um sig, og þeir sem hata þig, upp lypta sínum höfðum.

3 Þeir semja heimulegar ráðagjörðir gegn þínu fólki; þeir ráðslaga móti þeim, sem þú verndar.

4 Þeir segja: komið! látum oss af má þá af þjóðanna tölu, að Ísraels nafas sæ ei framur getið.

5 Þeir ráðslaga innbyrðis með eindroegni; móti þér inn ganga þeir sáttmála,

6 Tjaldbúðir Edómita og Ísmaelíta, Móabíta og Hagaríta,

7 Gebalítar, Ammonítar og Amalekítar, og Fílistear, með innbyggjur-unum í Týrus.

8 Assýría gengur í lið með þeim og ljær sinn arm börnum Lots. Málhvíld.

9 Gjörðu við þá hið sama, sem við Midíaníta, sem við Sísera, sem við Jabín hjá Kíshons læk,

10 Sem voru eyðilagðir hjá Endór; þeir urðu að áburði fyrir jörðina!

11 Farðu með þeirra höfðingja eins og Öreb og Seeb, og sem Seba og Salmúna alla þeirra fyrirlíða,

12 Sem segja: látum oss taka Guðs bústaði.

13 Minn Guð! gjör þá sem ryk fyrir hvirfilvindi, sem agnir fyrir stormi!

14 Eins og eldurinn kveykir í skógi og loginn brennir fjöllin,

15 Eins skaltu ofsækja þá með þínum stormi, og skelfa þá með þínum hvirfilbyl;

16 Upp fylltu þeirra andlit með skömm, að þeir leiti þíns nafns, Drottinn!

17 Lát þá sneypast og skelfast æ og ætíð, skammast sín og tortýnast.

18 Þá munu þeir kannast við, að þú, Drottinn! einn, ert sá æðsti yfir allri jörðinni.

84. SÁLMUR.

Löngun til mustersins.

Til söngmeistarans; á Gítit; fyrir Kórasbörm

HVERSU yndislegir eru þínir bústaðir, Drottinn alsherjar!

2 Mína sálu lángar innilega eptir Drottins forgarði; mitt hjarta og minn líkami fagnar fyrir þeim lifanda Guði.

3 Titlíngurinn finnur sér hús, og svalan hreiður, hvar hún geti lagt sína unga; við þitt altari, Drottinn alsherjar, minn konungur og minn Guð!

4 Sælir eru þeir, sem búa í þínu húsi; þeir geta sífellt lofað þig. Málhvíld.

5 Sæll er sá maður, hvers styrkleiki er í þér, í hverra hjörtum hinir réttu vegir eru (til Jerúsalem).

6 Þegar þeir ganga um sorgarinnar dal, umbreyta þeir honum í vatnsríka dæld, og haustregnið þekur hana með blessun.

7 Þeim eykst meir og meir kraptur, þangað til þeir sýna sig fyrir Guði á Sion.

8 Ó Drottinn, Guð alsherjar! heyr mína bæn, Jakobs Guð! Málhvíld. Snú til mín þínu eyra.

9 Guð! vor skjöldur, líttu niður og lít á ásynd þíns smurða!

10 Því betri er einn dagur í þínum forgarði en þúsund aðrir: heldur vil eg staðnæmast á þröskuldinum í húsi míns Guðs, heldur en búa í tjaldbúðum hins óguðlega.

11 Því Guð Drottinn er sól og skjöldur; Drottinn gefur náð og heiður: haun synjar þeim um ekkert gott, sem fram ganga í ráðvendni.

12 Drottinn alsherjar! sæll er sá maður, sem treystir þér!

85. SÁLMUR.

Bæn um ríkisins viðréttingu.

Til söngmeistarans; sálmur fyrir Kórasbörm.

DROTTINN! þú, sem áður varst miskunsamur þínu landi, þú hefir leitt heim Ísraels bandingja.

2 Þú hefir burt tekið misgjörð þíns fólks, þú hefir falið þess synd. Málhvíld.

3 Þú hefir lagt afsíðis alla þína reiði; þú hefir hætt ákefð þinnar bræði.

4 Snú þér til vor, vor frelsisguð! og slepp þinni óvináttu við oss.

5 Ætlar þú eilíflega að vera oss reiður? viltu út þenja þína reiði frá kyni til kyns?

6 Viltu ei lífga oss aptur, að þitt fólk megi gleðja sig í þér?

7 Drottinn; lát oss sjá þína miskun, og veit þú oss hjálp.

8 Eg vil heyra það, sem Drottinn talar, því hann talar frið til síns fólks og til sinna heilögu, einúngis að þeir ei hverfi aptur til heimskunnar;

9 Já, hans frelsi er þeim nálægt, sem hann óttast; svo skal þá dýrðin búa í voru landi.

10 Miskun og trúfesti munu mæta hvor annari; réttvísi og friður kyssa hvort annað;

11 Trúfesti mun upp spretta af jörðunni og réttlætið líta niður af himnum.

12 Drottinn mun og gefa blessan, og vort land gefa sinn ávöxt.

86. SÁLMUR.

Bæn hins mótlætta.

Bæn Davíðs.

DROTTINN, hneig þitt eyra! bæn-
heyr mig! því eg er aumur og fátækur.

2 Varðveit mína sál, því eg elska þig; frelsa þinn þjón, þú minn Guð! þann sem reidir sig á þig.

3 Drottinn! vertu mér náðugur, því þig ákalla eg allan daginn;

4 Gleð sálu þins þjóns, því til þín, Drottinn! upp lypti eg minni sál.

5 Því þú, Drottinn! ert góður og fyrirgefur, og ert mjög miskunsamur þeim, sem þig ákalla.

6 Drottinn! snú þínu eyra til minnar bænar og gef gaum að raust minnar grátbeiðni.

7 Á minnar neyðar degi ákalla eg þig; því þú bænheyrir mig.

8 Einginn meðal guðanna er sem þú, Drottinn! og ekkert líkt þínum verkum.

9 Allar þjóðir, sem þú hefir skapað, skulu koma og tilbiðja fyrir þínu augliti, Drottinn! og þær munu heiðra þitt nafn.

10 Því þú ert mikill, þú ert sá, sem gjörir dásemdarkerkin, þú ert sá eini Guð.

11 Kenn mér, Drottinn! þinn veg, að eg gangi í þínum sannleika; laga mitt hjarta, svo það óttist þitt nafn.

12 Eg skal þakka þér, Drottinn, minn Guð! af öllu hjarta, og heiðra þitt nafn eilíflega,

13 Því þín miskun við mig er mikil; þú frelsar mína sálu úr þeirri djúpu gróf.

14 Guð! þeir dramblátu rísa móti mér, og ofbeldismannahópur situr um mitt líf, og þeir hafa þig ei fyrir augum.

15 En þú, Drottinn! ert miskunsamur og náðugur Guð, þolinmóður og ríkur af miskun og trúfesti.

16 Snú þínu augliti til mín og vertu mér náðugur, ljá þínum þjóni þinn styrkleika, og frelsa son þinnar ambáttar.

17 Gjörðu tákni á mér til góðs, að þeir, sem hata mig, geti sæð það og sneypzt, að þú, Drottinn! hefir hjálpað mér og huggað mig.

87. SÁLMUR.

Síons vegsend.

Lofsöngur fyrir Kórasbörn.

HENNAR (Jerúsalems) grund-
völlur hvílir á því heilaga fjalli.

2 Drottinn elskar Síons hlið fram yfir alla Jakobs bústaði.

3 Dýrðlega er um þig talað, þú Guðs borg! Málhvöld.

4 Eg vil minnast á Egyptaland og Babel meðal þeirra, sem þekkjá mig; sjá! það skal verða sagt um Filístea og Týríska, samt Mórleznka: þeir eru hér fœddir.

5 Og um Síon skal súngið verða: þessi og hinn er hér fœddur, og sá æðsti mun það sanna.

6 Drottinn mun telja þá, þegar hann skrifar upp fólkið, og segja: þessi er fœddur hér; Málhvöld;

7 Og þeir, sem sýngja, og þeir, sem dansa, munu segja: allar mínar uppsprettur eru í þér.

88. SÁLMUR.

Bæn hins sorgmædda.

Söngur fyrir Kórasbörn, að sýngja á víxl (leika á hörpu). Kensluljóð fyrir Heman Esháíta.

DROTTINN, míns frelsis Guð! eg kalla á daginn, já, á nóttunni fyrir þér.

2 Lát mína bæn koma fyrir þitt auglit; hneig þitt eyra til minnar grátbeiðni.

3 Því mín sál er mett af óhöppum og mitt líf hallast til grafar.

4 Eg er talinn með þeim, sem stíga niður í gröfina; eg em sem krapta-lauss maður.

5 Eg reiknast með þeim dauðu,

máttlaus, eins og þeir, er liggja í gröfnni, sem þú ei framfar minnist, og sem eru þér úr hendi.

6 Þú hefir hrundið mér niður í djúpa gröf, í myrkur, í afgrunninn.

7 Þín reiði hvílir yfir mér, og þú þrengir að mér með öllum þínum bylgljum. Málhvöld.

8 Þú hefir fjarlægð frá mér mína kunningja, þú hefir gjört mig þeim mjög viðurstygglegan; innilokaður kemst eg ekki út.

9 Mitt auga er dapurt af eynd; Drottinn! eg kalla til þín allan daginn, út til þín rétti eg mínar hendur.

10 Ætla þú gjörir dásmdir á þeim dauðu? ætla sálir þeirra önduðu upp rísi og lofi þig?

11 Mun þín miskun kunngjörast í gröfunum, og þín trúfesti í rotnuninni?

12 Munu þínar dásmdir þekkjast í myrkriinu? eða þitt réttlæti í gleymskunnar landi?

13 Eg kalla nú til þín, Drottinn! og mín böen kemur árla fram fyrir þig.

14 Hví útskúfar þú minni sálu, ó Drottinn! hví byrgir þú þitt auglit fyrir mér?

15 Frá æsku er eg vesall, eg er dauðvona, eg ber þínar skelfingar, eg örvinast.

16 Yfir mig er komin þín heipt; þínar hrellingar tortýna mér;

17 Þær umkringja mig allan daginn sem vatn, þær slá gjörsamlega hring um mig.

18 Þú færðir langt frá mér mína vini og stallbræður, mínir kunningsjar eru faldir í myrkri (ósýnilegir).

89. SÁLMUR.

Bæn fyrir Davíðs ættlegg.

Kensuljóð eptir Ethan Esrahíta.

UM Drottins miskun vil eg eilíflega sýngja, frá kyni til kyns skal minn munnur kunngjöra þína trúfesti.

2 Því eg hugsa: fyrir eilífd var þín miskun til; jafnsnemma sem himinninn festir þú þína trúfesti, og sagðir:

3 “Eg gjörði sáttmála við minn útvalda, eg sör Davíð, mínum þjóni:

4 Eg vil staðfesta þitt sæði eilíflega, og byggja þitt háseti frá kyni til kyns.

5 Himnarnir vegsama þínar dásmdir, Drottinn! og söfnuður hinna heilögu þína trúfesti.

6 Því hver í þeim háu skjýjum getur jafnast við Drottinn?

7 Hver er Drottinn líkur meðal guðanna barna? Guð er mjög óttalegur í leyndarráði hinna heilögu, og hræðilegur fram yfir alla, sem eru í kring um hann.

8 Ó Drottinn, Guð alsherjar, hver er sem þú, völdugur, ó Drottinn! og þín trúfesti er alt í kring um þig.

9 Þú drottnar yfir hafsins drambsemi; þegar þess öldur lypta sér upp, lægir þú þær.

10 Þú sundur mer hinn drambsama, eins og þann, sem deyddur er. Með þínum sterka armi tvístrar þú þínum óvinum.

11 Þér til heyra himnarnir, þér jörðin, heimurinn, og það, sem í honum er; þú grundvallaðir hann.

12 Norður og suður skapaðir þú; Tabor og Hermon gleðja sig við þitt nafn.

13 Þú hefir armlegg fullan af krapti. Þín hönd er sterk, þín hægri hönd er á lopti.

14 Réttur og réttvísi er festa þíns hásetis; miskun og sannleiki sífellt þér fyrir auglýs.

15 Sæl er sú þjóð, sem þekkir lúðursins hljóð, Drottinn! hún gengur í ljósi þíns andlitis.

16 Í þínu nafni fagna þeir allan daginn, og af þinni réttvísi hrósa þeir sér.

17 Því þú ert þryðin þeirra styrkleika, og þín náð upp lyptir vorum höfðum.

18 Frá Drottinni er vor skjöldur, og frá Ísraels heilaga vor konungur.

19 Þá talaðir þú til þíns heilaga í einni sýn, og sagðir: eg hefi ætlað hetjunni hjálp, eg hefi upp hafð þann útvalda af fólkinu.

20 Eg hefi fundið Davíð, minn þjón; eg hefi smurt hann með viðsmjöri (minni heilögu olíu).

21 Með honum skal mín hönd ávalt vera, þá minn armur skal styrkja hann.

22 Óvinurinn skal ekki þröngva honum, og ränglætisins sonur skal ei undiroka hann.

23 En eg skal sundur merja hans

mótstöðumenn fyrir hans auglýsni, og slá þá, sem hann hata.

24 Og mín trúfesti og miskun skal vera með honum, og í mínu nafni skal hans höfuð upp hefjast.

25 Og eg vil út þenja hans hönd til hafsins, og hans hægri hönd til ána (Elfrat og Tigris).

26 Hann mun ávarpa mig þannig : þú ert minn faðir, minn Guð, og míns frelsis klettur.

27 Já, eg vil gjöra hann að frumburði, að þeim ágætasta meðal jarðarinnar konunga.

28 Eg vil varðveita honum mína miskun eilíflega, og minn sáttmáli skal vandlega vera haldinn við hann.

29 Eg mun gjöra hans ætt lánggæða, og hans háseti sem himinsins aldur (-daga).

30 Ef að hans niðjar yfirgefa mín lög, og ekki ganga í mínum réttindum,

31 Ef að þeir vanhelga mínar skikk-anir, og halda ekki mín boðorð,

32 Þá mun eg refsa afbrotum þeirra með vendi, og þeirra misgjörðum með höggum,

33 En eg mun ekki frá þeim taka mína náð, og ekki láta þeim bregðast mína trygð.

34 Eg mun ekki vanhelga (rjúfa) minn sáttmála, og ekki umbreyta því, sem út er gengið af mínum vörum.

35 Eg sör einu sinni við minn heilagleika : eg skal ekki ljúga að Davíð.

36 Hans niðjar skulu ætíð við vara, og hans háseti, sem sólin, fyrir mínu augliti.

37 Eins og túnglið skal hann ætíð við vara, og sem vitnið í skýunum er sannsögult.

38 En nú útskúfar þú honum og fyrirlitir; þú ert reiður þínum smurða.

39 Þú metur einskis sáttmálann við þinn þjón, og vanhelgar alt að duptinu hans kórónu.

40 Þú niður rifur alla hans múrveggi, þú leggur kastala hans í auðn.

41 Allir, sem fram hjá fara, ræna hann; sínum nábuðum er hann orðinn að háðung.

42 Hægri hönd hans mótstöðumanna upp hefur þú.

43 Þú gleður alla hans óvini. Þú

lætur hans beitta sverð bregðast, svo hann stenzst ekki í stríðinu.

44 Þú gjörir enda á hans ljóma og kastar hans háseti niður til jarðar.

45 Þú styttrir hans æskudaga og þekur hann með skömm.

46 Hversu lengi, Drottinn! ætlar þú að fela þig? mun þín reiði ætíð loga sem eldur?

47 Minnstu mín! hvað er lífið? til hvílíks hægóma skapaðir þú öll mannanna börn?

48 Hver maður lifir, sem ekki sjái dauðann? sem geti frelsað sína sálu frá grafarinnar ofbeldi.

49 Drottinn! hvar er þín fyrri miskun, sem þú sórst Davíð við þinn sannleika?

50 Minnstu, Drottinn! á forsmán þinna þjóna, að eg ber í mínum barmi allar þær miklu þjóðir,

51 Að þínir óvinir, Drottinn! spotta, að þeir spotta fótspor þíns smurða.

52 Lofaðar veri Drottinn eilíflega! amen! já, amen!

90. SÁLMUR.

Guðs náð eilíf. Mannlegt líf skammvint. Bæn um Guðs miskun.

Boen Mósis, þess Guðsmanns.

DROTTINN! þú varst vort athvarf frá kyni til kyns.

2 Áður en fjöllin fæddust og þú til bjóst jörðina og heiminn, já, frá eilífi til eilíðar, ertu Guð.

3 Þú gjörir manninn að dupti og segir: komið aptur, þér mannanna börn!

4 Því þúsund ár eru fyrir þínum augum sem dagurinn í gær, þá hann er liðinn, og eins og næturvaka.

5 Þú burt skolar þeim; þeir eru sem draumur; á morgnana sem gras, er skjótt hverfur.

6 Á morgnana blómgast það og breytist, á kveldin er það slegið og þurkað.

7 Því vèr tortýnumst í þinni reiði, og hrökkum undan þinni bræði.

8 Þú setur vorar misgjörðir þér fyrir augu, vorar heimulegu syndir fyrir ljós þíns auglits.

9 Því allir vorir dagar hverfa burt fyrir þinni reiði; vèr eyðum vorum árum eins og hugsun.

10 Vorir æfisdagar eru sjötíu ár, og

með sterkri heilsu áttatíu ár, og það þeirra hið kostulegasta er sorg og mæða, því þau líða skjótt, og vörurum á flugi.

11 Hver þekkir styrkleika þinnar reiði, og þína bræði, eins og óttinn fyrir þér útheimtir?

12 Kenn oss svo að telja vora daga, að vör verðum forsjálir.

13 Snú þér til vör, Drottinn! hversu lengi? aumkastu yfir þína þjóna.

14 Metta oss skjótt með þinni miskun; þá munum vör fagna og gleðja oss alla daga vors lífs.

15 Gleð oss nú eins marga daga, og þú hefir oss beygt, eins mörg ár, og vör höfum sæð ógæfuna.

16 Lát þína þjóna sjá þitt verk, og þeirra börn þína dýrð.

17 Drottins, vors Guðs, góðgirni veri yfir oss, og staðfesti verk vorra handa, já, lát þér þóknast, að staðfesta verkin vorra handa!

91. SÁLMUR.

Farsæld þess, sem treystir Guði.

HVER, sem býr undir varðveizlu hins æðsta, sá hvílir óhult í skugga hins Almáttuga.

2 Eg segi við Drottin: þú ert mitt athvarf og mitt vígi, minn Guð! á hvern eg treysti.

3 Því hann frelsar þig af snöru veiðimannsins, frá þeirri háskalegu drepsótt.

4 Með sínum fjöðrum mun hann skýla þér, og undir hans vængjum muntu finna hæli; hans trúfesti er skjöldur og brynja.

5 Þú munt ei hræðast næturinnar skelfingu, og ei þær örvar, sem fljúga, á daginn,

6 Ekki þá drepsótt, sem fer á fram í myrkinu, ei þá sótt, sem eyðileggur um hádegisd.

7 Þó að þúsund falli þér til vinstri handar og tíu þúsundir til hægri handar, þig nálgast það ekki.

8 Þú skalt að eins sjá það með augunum, og horfa á gjöld hinna óguðlegu.

9 Því þú, Drottinn! ert mitt athvarf; (svar annars) þann æðsta hefir þú valið þér til varnar.

10 Þér mætir ekkert ilt, og eingin plága nálgast þína tjaldbúð.

11 Því hann mun bjóða þér sína eingla, að varðveita þig á öllum þínum vegum.

12 Á höndum bera þeir þig, að þú ei steytir fót þinn við steini.

13 Yfir ljón og eituroorma muntu ganga, og troða ofan á ljónsunga og dreka (að ósekju).

14 Hann hefir fögnuð af mér, því mun eg frelsa hann (segir Drottinn); eg vil upp hefja hann, af því hann þekkir mitt nafn.

15 Hann mun ákalla mig, og eg vil bænheyra hann, eg er hjá honum í neyðinni; eg mun frelsa hann, og gjöra vegsamlegan.

16 Með lánglífi mun eg metta hann, og láta hann sjá mitt hjálpræði.

92. SÁLMUR.

Lofgjörð og trúartaust.

Lofsálmur á sabbatsdegi.

ÞAD er fagurt, að þakka Drottin og sýngja lof þínu nafni, þú æðsti!

2 Að kunngjöra þína náð, um morguninn og þína trúfesti á næturnar,

3 Á tíu strengjahljóðfæri, Hígaðon, með hörpum (ýmisleg hljóðfæri).

4 Því þú gleður mig, Drottinn! með þínum verkum; við verkin þinna handa vil eg gleðjast.

5 Hversu mikil eru þín verk, Drottinn! mjög djúpar eru þínar hugsanir.

6 Fávis maður þekkir þær ekki, og heimskínginn skilur þær ekki.

7 Þegar hinir óguðlegu grænka sem grasið, og allir þeir blómgastr, sem að hafast ránglæti, þá er það til þess, að þeir tortýnist að fullu og öllu.

8 Og þú, Drottinn! ert hár að eilífu.

9 Því sjá! þínir óvinir, ó Drottinn! þínir óvinir fyrirfarast, tvístrast allir, þeir sem rángt gjöra.

10 En þú munt upp lypta mínu horni sem einhyrningsins; eg er smurður með nýu viðsmjöri.

11 Og mitt auga mun með gleði sjá mína óvini, sem risa móti mér; af þeim vondu munu mín eyru frétta.

12 Sá ráðvandi mun grænka sem pálmaviður, sem sedrustrè á Líbanon vaxa.

13 Þeir, sem eru gróðursettir í Drottins húsi, munu grænka í vors Guðs forgarði.

14 Jafnvel í sinni elli skulu þeir bera ávöxt, hafa vökva og groenka,

15 Til að kunngjöra, að Drottinn, mitt vígi, er rættlátur, að í honum eru eingin rángindi.

93. SÁLMUR.

Lofgjörð Drottins.

DROTTINN er konungur, íklæddur hátign, Drottinn hefir íklæddzt, hann hefir gyrt sig krapti. Því er jörðin föst, svo hún bifist ekki.

2 Fast stendur þitt hásaeti frá upphafi; frá eilífd ertu til.

3 Vatnsföll upp hefjast, Drottinn! vatnsföllin upp hefja sína raust. Vötnin hefja nið sinna bylgna.

4 Voldugri heldur en þeirra vatna raust, heldur en hafsins öldur, er Drottinn í hæðinni.

5 Þinn vitnisburður (lög) er sannur; þínu húsi til heyrir heilagleikans þryði, Drottinn! til daganna enda.

94. SÁLMUR.

Bæn á móti Ísraels óvinum.

Ó DROTTINN! hefndarinnar Guð, þú hefndarinnar Guð, opinbera þig dýrðlega.

2 Upp hef þig, þú jarðarinnar dómari; endurgjald þú þeim dramlátu.

3 Hversu lengi eiga hinir óguðlegu, Drottinn! hversu lengi eiga hinir óguðlegu að gleðja sig?

4 Þeir út ausa, þeir tala hörð orð, þeir stóra sig, allir, þeir sem rángindi að hafast.

5 Þitt fólk, ó Drottinn! merja þeir, og þína erfð þjá þeir.

6 Ekkjuna og hinn útlenda drepa þeir, og föðurlausa myrða þeir.

7 Og þeir segja: Drottinn sér það ekki, og Jakobs Guð tekur ei eptir því.

8 Gætið þó vitsins, jafnvel þér fávísu meðal fólksins, og þér heimskíngjar! nær ætlið þér að verða hyggjur?

9 Mun sá ei heyra, sem eyrað hefir plantað? mun sá ei sjá, sem augað hefir til búíð?

10 Sá, sem agar fólkið, mundi hann ekki hegna? sá, sem kennir mönnum skilning!

11 Drottinn þekkir mannanna hugsanir, að þær eru hegómlegar.

12 Sæll er sá maður, sem þú agar,

Drottinn! og sá, sem þú mentar í þínu lögmáli;

13 Að veita honum sviun á hinum vondu dögum, þangað til gröfin verður grafin þeim óguðlegu.

14 Því Drottinn mun ei sleppa hendinni af sínu fólki, og ekki yfirgefa sína erfð.

15 Því dómurinn mun hverfa aptur til réttvísí, og allir hreinskilnir munu honum fylgja.

16 Hver ris upp mín vegna, gegn hinum vondu? hver verður fyrir mig móti þeim, sem gjöra órétt?

17 Hefði Drottinn ei verið mín hjálp, þá mundi minna á vanta, að mín sál byggji í kyrdinni.

18 Þegar eg hugsaði: nú rasar minn fótur, þá studdi mig, Drottinn! þín miskun.

19 Þegar margar hugarhrellingar voru í mínu hjarta, hresstu þínar hugganir mína sálu.

20 Mundi hið skaðsamlega hásaeti hafa samfélag við þig? eða sá ofbeldismaður, sem þverskallast við lög og rétt?

21 Hópum saman gjöra þeir árásir lífi hins ráðvanda, og saklaust blóð fordæma þeir.

22 En Drottinn er mín örugg borg, minn Guð er mitt vígi.

23 Hann lætur þeirra ránglæti hverfa aptur og yfir þá koma, og hann mun af má þá vegna þeirra vonzku. Já, Drottinn, vor Guð, mun af má þá.

95. SÁLMUR.

Menn skulu lofa Guð og hlýða honum.

KOMUM! látum oss fagna fyrir Drottni, gleðjum oss frammi fyrir bjargi vors frelsis!

2 Látum oss með þakkargjörð koma fyrir hans auglit, með söng fagna frammi fyrir honum!

3 Því Drottinn er mikill Guð og voldugur konungur yfir öllum guðum.

4 Í hans hendi eru jarðarinnar fylgsni, og fjallanna auður er hans.

5 Hans er hafið, því hann gjörði það, og hans hendur til bjuggu þurrlendið.

6 Komið! látum oss fram falla og tilbiðja, látum oss beygja knè fyrir Drottni, vorum skapara!

7 Því hann er vor Guð og vèr erum

fólk hans haglendis og hjörð, sem hans handar.

8 Ó! að þér í dag vilduð heyra hans raust; forherðið ekki yðar hjörtu, sem í Meríba, eins og á freistingarinnar degi í eyðimörkinni,

9 Hvar yðar feður freistuðu mín, reyndu mig, þó þeir sæu mín verk.

10 Fjörutíu ár stríddi eg við þessa kynslóð, og eg sagði: þeir eru það fólk, sem fer vilt með sínu hjarta, og þeir þekkja ekki mína vegu.

11 Því sör eg í minni reiði: þeir skulu aldrei inn ganga til minnar hvíldar.

96. SÁLMUR.

Aminning að lofa Drottin.

SÝNGIÐ Drottni nýjan söng! sýngi öll jörðin Drottni!

2 Sýngið Drottni og lofið hans nafn, kunngjörð hans hjálp dag eptir dag;

3 Segið frá hans dýrð meðal þjóðanna, frá hans dásemdum meðal als fólks.

4 Því mikill er Drottinn, og mjög loflegur; óttalegur er hann fram yfir alla guði.

5 Því allir guðir þjóðanna eru skurðgoð, en Drottinn gjörði himnana.

6 Hátign og ljómi eru fyrir hans auglýsni, heiður og vegsemd í hans helgidómi.

7 Greiðið Drottni, þér þjóðir! greiðið Drottni heiður og lof.

8 Greiðið Drottni heiður hans nafns, fram berið gáfur, og komið í hans forgarð.

9 Niður kastið yður fyrir Drottin í helgum skrúða, skjálfi fyrir hans augliti öll jörðin.

10 Segið meðal heiðingjanna: Drottinn er konungur; því er jörðin föst, svo hún bifist ei; hann dæmir þjóðirnar með réttvísi.

11 Himnarnir gleðjist, og jörðin fagni, hafið þjóti upp, og alt það, sem í því er;

12 Foldin gleðji sig, og alt, sem á henni er, já, öll trè skógarins fagni

13 Fyrir Drottins augliti, því hann kemur, kemur til að dæma jörðina; hann mun dæma jarðrikið með réttvísi, og þjóðirnar með sinni sannsýni.

97. SÁLMUR.

Lofgjörð Drottins.

DROTTINN er konungur, jörðin gleðji sig; þær mörgu eyjarnar fagni.

2 Ský og dímma eru alt í kríng um hann; réttur og réttvísi er festa hans hásaetis.

3 Eldur fer fyrir honum, og tortýnir, alt um kríng, hans óvinum.

4 Hans eldingar upp lýsa jarðrikið; jörðin sér það og bifast.

5 Fjöllin bráðna sem vax fyrir Drottins auglýsni, fyrir auglýsni hans, sem drotnar yfir allri jörðinni.

6 Himnarnir kunngjöra hans réttlæti og allar þjóðir sjá hans dýrð.

7 Sneypast skulu allir þeir, sem tilbiðja líkneskjur, sem stæra sig af skurðgoðum.

8 Hann tilbiðja allir guðir; Sion heyrir það og gleðst; Júdeu dætur (borgir) gleðjast við þína dóma, Drottinn!

9 Því þú, Drottinn! ert sá æðsti yfir allri jörðinni; þú ert mjög upp hafinn yfir alla guði.

10 Hatið hið illa, þér, sem elskið Drottin! hann varðveitir sálir sinna heilögu; af hendi óguðlegra mun hann frelsa þá.

11 Ljós tendrast þeim réttláta, og gleði þeim hreinskilnu af hjarta.

12 Gleðjið yður í Drottni, þér réttlátu! og vegsamið hans heilaga nafn.

98. SÁLMUR.

Lofgjörð Drottins.

SÝNGIÐ Drottni nýjan söng! því hann hefir gjört dásemdarverk. Hans hægri hönd frelsaði, og hans heilagi armleggur.

2 Drottinn kunngjörði sitt frelsi; fyrir fólksins augum opinberaði hann sitt réttlæti.

3 Hann mundi til sinnar miskunar og trúfesti við Ísraels hús; öll jarðarinnar endimörk sáu frelsi vors Guðs.

4 Fagni fyrir Drottni öll jörð; sýngið og fagnið og dansið.

5 Leikið fyrir Drottni á hörpu, á hörpu með söng.

6 Meður lúdrum og trumbuhljómm fagnið fyrir konúnginum Drottni.

7 Hafð þjóti upp, og alt, sem í því er, jarðríkið, og þeir, sem þar búa.

8 Arnar klappi lófum saman; öll fjöllin fagni með

9 Fyrir Drottins augliti, því hann kemur til að dæma jörðina. Hann mun dæma jarðríkið með réttvísi og fólkið með sannsýni.

99. SÁLMUR.

Lofgjörð Drottins.

DROTTINN ríkir, þjóðirnar skjálfa; hann situr á kerúbum, jörðin hristist.

2 Drottinn er mikill á Síon, og upp hafinn yfir allar þjóðir.

3 Menn vegsami þitt nafn, hið mikla og óttalega (heilagur er hann),

4 Og vegsemd konungsins, sem elskar réttindi; þú verndar sannsýni; réttindi og réttvísi iðkar þú í Jakob.

5 Vegsamið Drottin, vorn Guð, og niður krjúpið á hans fótskör! hann er heilagur!

6 Móses og Aron, hans prestur, og Samúel, sem ákallaði hans nafn, þeir kölluðu til Drottins, og hann bænheyrði þá.

7 Í skýstólpanum talaði hann við þá; þeir varðveittu hans boðorð, og þá setninga, sem hann gaf þeim.

8 Drottinn, vor Guð! þú bænheyrðir þá, þú Guð! fyrirgafst þeim, jafnvel þó þú refsaðir þeim fyrir þeirra breytni.

9 Upp hefjið Drottin, vorn Guð, og niður krjúpið fyrir hans heilaga fjalli, því heilagur er Drottinn, vor Guð.

100. SÁLMUR.

Lofgjörð Drottins.

Lofsálmur.

ÖLL veröldin fagni fyrir Drottni! Þjónið Drottni með fagnaði.

2 Komið fyrir hans auglýsni með gleði!

3 Viðurkennið, að Drottinn sè Guð; hann hefir skapað oss, og vèr erum hans, hans fólk og sú hjörð hans haglandis.

4 Gángið inn um hans anddyri með þakkargjörð, inn á hans forgarð með lofgjörð; þakkið honum, vegsamið hans nafn!

5 Því góður er Drottinn, elíf hans

miskunsemi, og frá kyni til kyns hans trúfesti.

101. SÁLMUR.

Góð áform konungsins.

Davíðs ljóð.

UM góðsemi og réttvísi vil eg sýngja; fyrir þér, ó Drottinn! vil eg leika.

2 Eg vil taka eptir vegi hinna ráðvöndu, þá kemur þú til mín; eg vil fram ganga í ráðvendni míns hjarta innst í mínu húsi.

3 Ekkert ílt verk vil eg setja mér fyrir auglýsni; yfirtroðslur hata eg. Þær skulu ei við mig festast.

4 Óheilt hjarta skal víkja frá mér; þann vonda vil eg ekki þekkja.

5 Hvern, sem rægir sinn náunga leynilega, vil eg af má; hinn dramb-sama og hrokafulla þoli eg ekki.

6 Mín augu skulu leita eptir þeim trúföstu í landinu, að þeir búi hjá mér; hver, sem gengur á ráðvendnisvegi, hann skal verða minn þjón.

7 Sá, sem að hefst pretti, skal ekki vera í mínu húsi; hver, sem talar lygi, skal ekki standast fyrir mínum augum.

8 Hvern dag vil eg af má allan óguðlegleika í landinu, út ryðja úr Drottins borg öllum þeim, sem iðka rángindi.

102. SÁLMUR.

Bæn um Jerúsalems endurbygggingu.

Bæn þess þjáða manns, sem djúpt beygður út eys sínu kveini fyrir Drottni.

DROTTINN! heyr mína bæn, og lát mína grátbeiðni koma fyrir þig.

2 Byrg ekki þitt auglit fyrir mér á neyðarinnar degi; hneig þitt eyra til mín, þá eg kalla; flýttu þér að bænheyra mig!

3 Því mínir dagar eru horfnir sem reykur, og mín bein eru brunnin eins og kol.

4 Mitt hjarta er þjáð og þornað sem gras; því gleymi eg að eta mitt brauð.

5 Sakir míns kveins og andvarpa loða beinin við hörund mitt.

6 Eg em líkur orðinn (fuglinum) pelíkan á eyðimörku; eg er sem náttugla í auðninni.

7 Eg vaki (á nóttunni), og er sem einmana fugl á húsþekju.

8 Hvern dag níða mig mínir óvinir, og þeir, sem æða gegn mér, sverja við mig (eins og við eitthvað ilt).

9 Því óskuna et eg sem brauð, og minn drykk blanda eg með tárur,

10 Vegna þinnar stygðar og reiði; því þú upp hófst mig, og þú niður fleygðir mér.

11 Mínir dagar eru sem útþaninn skuggi, og eg visna sem gras.

12 En þú, ó Drottinn! varir eilíflega, og þitt nafn frá kyni til kyns.

13 Þú munt upp rísa, þú munt miskuna þig yfir Síon! því tími er kominn, að þú sýnir henni náð; stundin er komin.

14 Því þínir þjónar elska Síons steina, og þeir aumkast yfir hennar ryk.

15 Þá munu þjóðirnar óttast Drottins nafn, og allir jarðarinnar konungar þína dýrð.

16 Drottinn upp byggir Síon, og sýnir sig í sinni dýrð.

17 Hann snýr sínu augliti til boena hinna yfirgefna, og fyrirlítur ekki þeirra boen.

18 Það verði skrásett fyrir niðjana, og það uppvaðandi fólk lofi Drottinn!

19 Því hann lítur niður frá hæð síns helgidóms; Drottinn lítur af himni til jarðar,

20 Til að heyra kvein bandingjans, til að leysa börn dauðans,

21 Að þau megi kunngjöra í Síon Drottins nafn, og hans lof í Jerúsalem,

22 Þegar fólkið safnast saman og ríkin, til að þjóna Drottni.

23 Hann örþreytti á leiðinni minn kragt; hann stytta mína daga.

24 Eg sagði: minn Guð! tak mig ei burt mitt á mínum dögum. Þín ár vara eilíflega.

25 Jörðina festir þú forðum, og himnarnir eru þín handaverk;

26 Þeir munu líða undir lok, en þú við varir; þeir munu eldast sem fat; þú skiptir um þá sem fat, og þeir um skiptast.

27 En þú verður hinn sami, og þín ár fá eingan enda.

28 Börn þinna þjóna munu búa (í landinu), og þeirra kyn mun staðfestast fyrir þínu augliti.

103. SÁLMUR.

Drottinn er réttlátur og náðugur Guð.

Sálmur af Davíð.

LÓFA þú Drottinn, sála mín! og alt, hvað í mér er, hans heilaga nafn!

2 Lofa þú Drottinn, sála mín! og gleym ekki öllum hans velgjörningum,

3 Hans, sem fyrirgefur þér þína synd og lækna þína veikni,

4 Sem leysir þitt líf frá gröfni, krýnir þig með náð og miskun,

5 Sem mettar þína sál með gæðum, svo þú ýngist upp sem örn.

6 Drottinn iðkar réttvísi og dóm til handa öllum undirokuðum.

7 Hann kunngjörði Móses sína vegi og Ísraelsbörnum sín verk.

8 Miskunsamur og náðugur er Drottinn, þolinmóður og ríkur af miskunsemi.

9 Hann mun ei ætíð ganga í rétt, ei heldur eilíflega geyma sína reiði.

10 Hann breytti ei við oss eptir vorum syndum, og endurgalt oss ei eptir vorum misgjörðum.

11 Heldur svo hátt sem himininn er yfir jörðunni, svo máttug var hans miskunsemi yfir þeim, sem hann óttuðust.

12 Svo langt sem austrið er frá vestrinu, fjarlægir hann frá oss vor afbrot;

13 Eins og faðirinn er börnunum líknsamur, eins er Drottinn miskunsamur þeim, sem hann óttast.

14 Því hann þekkir vort eðli, hann man til þess, að vèr erum duppt.

15 Maðurinn, sem gras eru hans dagar; sem blómið á vellinum blómgastr hann.

16 Þegar vindurinn fer þar yfir, þá er það ei framar til, og þess staður kannast ei framar við það.

17 En Drottins miskun er frá eilífi til eilíðar yfir þeim, sem hann óttast, og hans réttlæti yfir hans barnabörnum,

18 Yfir þeim, sem halda hans sáttmála, og yfir þeim, sem muna til hans boðorda, svo að þeir hlýði þeim.

19 Drottinn hefir sett sitt háseti fast á himnum, og hans konungsdæmi drottinn yfir öllu.

20 Lofið Drottinn! þér hans einglar, þér völdugu hetjur, sem framkvæmið

hans boð, þèr, sem hlýðið raustu hans orðs.

21 Lofið Drottin! þèr, allar hans hersveitir, þèr hans þjónar, sem gjörði hans vilja.

22 Lofið Drottin! þèr öll hans verk, á öllum stöðum hans herradóemis. Mín sál! lofa þú Drottin!

104. SÁLMUR.

Lofsjörð skaparans.

LOFA þú Drottin, sála mín! Drottinn, minn Guð! þú ert mjög mikill, þú hefir íklætt þig hátign og dýrð.

2 Hann klæðir sig í ljós eins og annað fat; hann út þenur himininn, eins og tjald.

3 Hann gjörir hvelffingar af vatni á sínum sal, hann hefir skýin fyrir vagna, og fer á vindarins vængjum.

4 Hann hefir vindana sem sína eingla, eldslogana sem sína þjóna.

5 Hann festi jörðina á hennar grundvelli, svo hún fer ei úr skorðum að eilífu.

6 Með hafinu hafðir þú hulið hana, eins og með fati, vatnið náði upp yfir fjöllin.

7 En þegar þú hastaðir á þau, þá flúðu þau fyrir þinni þrumuraust, hlupu þau fljótt í burt.

8 Fjöllin hófust upp, dalirnir sukku niður, þángað sem þú festir þá.

9 Takmark settir þú þeim (vötnunum), sem þau ei máttu yfirfara, svo þau ekki aptur skyldu byrgja jörðina.

10 Þú lætur uppsprettur út hella sèr í lœki; þeir renna milli fjallanna.

11 Þeir gefa drykk öllum villudýrum skógarins, þar svala sèr skógarins asnar.

12 Hjá þeim búa himinsins fuglar og sýngja í greinum trjána.

13 Hann vökvar fjöllin ofan að, landið metkast af ávexti hans verka.

14 Hann lætur grasið spretta fyrir fænaðinn, og jurtir mönnunum til nota, í því hann út leiðir brauð af jörðunni,

15 Og vín, sem gleður mannsins hjarta, svo hans andlit verður þar af hýrlegra en af viðsmjöri, og brauð, sem endurnærir mannsins hjarta.

16 Drottins trè metkast, Líbanons sedrusviður, sem hann plantaði,

17 Þar sem fuglarnir hreiðra sig; storkurinn, hvers bústaður furutrén eru.

18 Þau háu fjöllin eru athvarf steingeitanna og klettaskorurnar fjallmúsanna.

19 Hann skapaði túnglið til merkis fyrir tilteknar tíðir, sólina, sem þekkir sína niðurgöngu.

20 Þú út breiðir myrkrið, og þá verður nótt; þá fara út skógarins villudýr.

21 Ljónin, sem öskra eptir bráð, og sem heimta sína fœðslu af Guði.

22 Sólin kemur upp, þau fara heim aptur, og liggja kyrr í sínu bæli.

23 Þá gengur maðurinn út að sínu verki og til sinnar vinnu alt til kvelds.

24 Hversu mikil eru þín verk, Drottinn! þú gjörðir þau öll með vísdomi, jörðin er full af þínum gæðum.

25 Þetta haf, stórt og vítt um sig, það er fult af ótal sköpnum smáum og stórum.

26 Þar um fara skipin, hvalfiskarnir, sem þú til bjóst til að leika sèr þar í.

27 Þær vona allar á þig, að þú munir gefa þeim þeirra fœðu á sínum tíma.

28 Þegar þú gefur þeim, saman safna þær; þegar þú upp lýkur þinni hendi, þá metkast þær af gæðum.

29 Ef þú byrgir þitt auglit, þá skelkast þær, ef þú tekur þinn anda frá þeim, þá deyja þær, og hverfa aptur í duptið.

30 Þú út sendir þinn anda, þær skapast, og þú endurnýjar mynd jarðarinnar.

31 Drottins vegsemd vari eilíflega! Drottinn gleðji sig við sín verk!

32 Líti hann til jarðarinnar, þá bifast hún, snerti hann fjöllin, þá rýkur úr þeim.

33 Eg vil sýngja fyrir Drottni, meðan eg lifi; eg vil leika fyrir mínum Guði, meðan eg er til.

34 Ó! að mitt tal mætti honum þóknast! eg vil gleðjast í Drottni.

35 Ó! að syndarar yrðu afmáðir af jörðunni, og þeir óguðlegu ei væru til. Mín sála, lofa þú Drottin! halelúja! lofið Drottin!

105. SÁLMUR.

Aminning.

ÞAKKIÐ þér Drottni, ákallið hans nafn ! kunngjörð hans verk meðal fólksins ;

2 Sýngið fyrir honum ! leikið fyrir honum ! yrkið um allar hans dásemdir !

3 Hrósið yður af hans heilaga nafni ! þeirra hjarta, sem leita Drottins, gleðji sig !

4 Leitið eptir Drottni og hans dýrð, leitið ætíð hans auglitis !

5 Munið til þeirra dásemda, sem hann hefir gjört, hans jarteikna og dóma hans munns !

6 Þér niðjar Abrahams, hans þjóns, þér börn Jakobs, hans útvalda.

7 Hann, Drottinn, er vor Guð, á allri jörðinni hans dómur.

8 Hann man að eilífu til síns sáttmála, þess orðsins, sem hann hefir boðið, í þúsund kynþætti,

9 Þess sáttmála, sem hann gjörði við Abraham, og þess eiðs, sem hann sör ísaak.

10 Hann gjörði það að félagskap við Jakob, að eilífum sáttmála við Ísrael,

11 Og sagði : þér vil eg gefa Kanaansland, svo sem yður útlagða erfð.

12 Þá voru þeir enn þá lítil hópur, fáir og framandi í landinu,

13 Og þeir fóru frá fólki til fólks og frá einu ríki til annarar þjóðar.

14 Hann leyfði eingum að gjöra þeim skaða, og hegndi konúngunum þeirra vegna, og sagði :

15 Snertið ekki mína smurðu, og gjörð mínun spámönnum ekkert illt.

16 Og hann kallaði hallæri inn í landið, og gjörði ónýtan allan matarforða.

17 Þá sendi hann mann á undan þeim ; Jósep var seldur í þrældóm.

18 Þeir settu hans fœtur í stokk, hann var lagður í járn,

19 Alt til þess tíma, þá hans orð rættist, þá Drottins tal sýndi hann prófaðan,

20 Þá sendi konúngurinn og lét láta hann lausan ; þjóðanna yfirdrottari út leysti hann.

21 Hann setti hann herra yfir sitt hús, og drotnara yfir allt sitt göss,

22 Til að þvinga höfðingjana eptir

hans vilja, og kenna vísdóm hans öldúngum.

23 Eptir það kom Ísrael til Egyptalands, og Jakob lifði sem útlendingur í Hamslandi.

24 Og hann gjörði sitt fólk mjög frjóvsamt, og lét það verða fleira en þess óvini.

25 Hann snéri þeirra hjörtum, svo þeir hötuðu hans fólk, og breyttu sviksamlega við hans þjóna.

26 Hann sendi Móses, sinn þjón, Aron, sem hann hafði út valið.

27 Þeir framkvæmdu meðal þeirra hans undur og tákni í Hamslandi.

28 Hann sendi myrkur og lét verða dimt, og þeir (Móses og Aron) voru ekki óhlýðnir hans orðum.

29 Hann snéri þeirra (Egyptzka) vatni í blóð, og drap þeirra fiska.

30 Þeirra land úði og grúði af froskum, alt inn í innstu berbergi konúnganna.

31 Hann talaði, þá komu þar skorkvikindi, mý í öll þeirra hëruð.

32 Hann gaf þeim hagl fyrir regn, eldsloga yfir þeirra land.

33 Hann feldi þeirra vínvið og fikjutrè, og sundur braut trèn á hëruðum þeirra lands.

34 Hann talaði, þá komu eingisprettur og grasmaðkar óteljandi.

35 Og þeir upp átu alt gras í þeirra landi, og þeir átu allan ávöxt á þeirra ökrum.

36 Og hann drap alla frumburði í þeirra landi, frumgróðann af allra þeirra krapti.

37 Og hann út leiddi Ísrael með silfri og gulli, og einginn var hrumur í hans kynkvíslum.

38 Egyptaland gladdist, þá þeir lögðu á stað, því ótti fyrir þeim var kominn yfir þá (Egyptzku).

39 Hann út breiddi ský til skjóls, og eld til að upp lýsa nóttina.

40 Þeir beiddu ; þá lét hann vaktelur koma, og mettaði þá með himnabrauði.

41 Hann upp lauk kletti, og þar rann út vatn ; það flaut um þurra eyðistaði eins og á.

42 Því hann mundi til síns heilaga orðs, og til Abrahams, síns þjóns.

43 Og hann út leiddi sitt fólk með gleði, sína útvöldu með fögnuði.

44 Og hann gaf þeim þjóðanna land, og þeir tóku undir sig fólksins erfði.

45 Svo þeir skyldu halda hans réttindi og varðveita hans lög. (Hallelúja!) Lofið Drottin!

106. SÁLMUR.

Endurminning forfeðranna synda.

LOFIÐ Drottin! þakkið Drottin! Því hann er góður, og hans miskunsemi varir eilíflega.

2 Hver getur sagt frá Drottins veldi? hver kunngjört alt hans lof?

3 Sælir eru þeir, sem halda lögin, iðka ætíð réttvísina.

4 Minnstu mín, Drottinn! eptir þinni velþóknun á þínu fólki.

5 Vitja þú mín með þitt frelsi, að eg sjái velgengni þinna útvöldu, og gleðjist af gleði þíns fólks, og hrósi mér af þinni erfð.

6 Vèr höfum syndgað með vorum forfeðrum; oss hefir yfirsézt og vèr höfum breytt óguðlega.

7 Vorir feður í Egyptalandi gáfu ei gaum að þínum dásemdum. Þeir hugleiddu ei þína miklu miskunsemi, heldur voru baldnir við hafíð, við hafíð rauða.

8 Þó bjargaði hann þeim fyrir síns nafns sakir, til að kunngjöra sitt veldi.

9 Og hann hastaði á rauða hafíð, svo það varð þurt, og lét þá ganga um hafsins djúp sem auðn.

10 Og hann frelsaði þá af hendi ofsóknarmannanna, og losaði þá úr hendi óvinanna.

11 Og vatnið fól þeirra mótstöðumenn; einginn af þeim komst af.

12 Og þeir trúðu þá hans orði; þeir söngu hans lof.

13 Þó gleymdu þeir skjótt hans verkum, biðu ekki eptir hans ráðum.

14 Girnd vaknaði með þeim í eyðimörkinni, og þeir freistuðu Guðs í óbygðinni.

15 Hann veitti þeim það, sem þeir girtust, en hann sendi sjúkdóm yfir þá.

16 Þeir hötuðust við Móses í herbúðunum, við Aron, Drottins heilaga.

17 Jörðin opnaði sig og svelgði Datan og huiði hóp Abirams.

18 Og eldur tendraðist í þeirra flokki; loginn eyddi þeim óguðlegu.

19 Hjá Hóreb gjörðu þeir kálf, og tilbáðu þá steypu líkneskju,

20 Og þeir höfðu skipti á sinni dýrð fyrir mynd nautsins, er etur gras.

21 Þeir gleymdu Guði, sínum frelsara, sem hafði gjört mikla hluti í Egyptalandi,

22 Kraptaverk í Hamslandi við hafíð rauða,

23 Og hann ætlaði að af má þá, hefði ei Móses, hans útvaldi, beðið hann fyrir þá, til að snúa hans reiði frá því að tortýna þeim.

24 Og þeir fyrirlitu hið æskilega land; þeir trúðu ekki hans orðum,

25 Og þeir mögluðu í sínum tjöldum, þeir lögðu ekki eyrun við Drottins raust.

26 Og hann upp lypti sinni hendi á móti þeim, svo að þeir tortýndust í eyðimörkinni,

27 Og þeirra niðjar fëllu meðal þjóðanna, og tvístruðust um löndin.

28 Og þeir skryðdust fyrir Baal-Péor, og þeir átu af förunum til þeirra dauðu (skurðgoða).

29 Og þeir egndu hann til með sínu athæfi, og plága brauzt inn á þá.

30 Þá tók Píneas sig til, og hélt dóm, og plágunni linti,

31 Og honum var reiknað það til réttlætis frá kyni til kyns eilíflega.

32 Og þeir stygðu hann við Meribavatu, og Móses mátti gjalda þeirra,

33 Því þeir særðu hans hjarta og hann talaði ógætilega með sínum vörum.

34 Þeir upprættu ekki þjóðirnar, eins og Guð hafði skipað þeim,

35 Heldur blönduðust saman við þjóðirnar og lærðu þeirra athæfi,

36 Og dýrkuðu þeirra skurðgoð, og þeir urðu þeim að snöru.

37 Og þeir fórnferðu skurðgoðunum sonu sína og dætur,

38 Og þeir út heltu saklausu blóði, sona sína og dætra blóði, sem þeir fórnferðu Kanaans skurðgoðum, svo að blóðskuld kom yfir landið.

39 Og þeir flekkuðu sig með sínum verkum, og tóku frá hjá (Guði) með sínu athæfi.

40 Þá upp tendraðist Drottins reiði gegn hans fólki, og hann fëkk viðbjóð á sinni erfð.

41 Og hann fækk þá þjóðunum á vald, og yfir þeim drottnuðu þeirra ofsóknarmenn.

42 Og þeirra óvinir þrengdu að þeim, og þeir urðu auðmyktir undir þeirra hendi.

43 Opt frelsaði hann þá, en þeir egndu hann til með sínum áformum, og þeir hnigu niður (í eynd) fyrir þeirra misgjörninga sakir.

44 Samt leit hann til þeirra í þeirra nauðum, þegar hann heyrði þeirra kall.

45 Og hann minntist síns sáttmála, þeim til góðs, og hann iðraðist þess eptir mikilleik sinnar miskunar,

46 Og lét þá alla vorkenna þeim, sem höldu þeim herteknum.

47 Frelsa oss, Drottinn, vor Guð ! og safna oss frá þjóðunum, svo vör getum sungið þínu nafni lof, og hrósað oss af þinni lofgjörð.

48 Lofaður sè Drottinn, Ísraels Guð ! frá eilífd til eilíðar, og alt fólk segi : amen ! lofið Drottin !

107. SÁLMUR.

Þakklæti fyrir útlaganna frelsi.

ÞAKKIÐ þér Drottni ! því hann er góður, því hans miskunsemi er eilíf.

2 Þetta segi þeir, sem af Drottni eru leystir úr óvina valdi (hendi).

3 Frá löndunum hefir hann saman safnað þeim ; frá austri og vestri, frá norði og frá hafinu.

4 Þeir fóru viltir á eyðimörkinni, á öræfaveginum ; stað, sem þeir gætu búið í, fundu þeir ekki.

5 Þeir voru húngraðir og þyrstir, þeirra sál vanmegnaðist í þeim.

6 Og þeir kölluðu til Drottins í þeirra ángist ; hann frelsaði þá úr þeirra neyð,

7 Og hann leiddi þá á rétta veg, og þeir komu til þess staðar, sem þeir gátu búið í.

8 Þakki þeir Drottni fyrir hans miskun og fyrir hans dásemdir við mannanna börn ;

9 Því hann endurnærði örmagna sálir, og mettaði með gæðum húngradar sálir.

10 Þeir, sem sátu í myrkri og dauðans skugga, bundnir eynd og jarnum,

11 Af því þeir voru óhlýðnir Guðs boðordum, og fyrirlitu ráð hins Hæsta,

12 Þessvegna auðmykti hann með mótlæti þeirra hjörtu ; þeir fellu, og þar var einginn, sem hjálpaði.

13 Og þeir kölluðu til Drottins í sinni ángist, og hann frelsaði þá úr þeirra vandræðum.

14 Hann leiddi þá úr myrkrinu og dauðans skugga, og sundur sleit þeirra fjötra.

15 Þakki þeir Drottni fyrir hans miskunsemi og fyrir hans dásemdir við mannanna börn,

16 Fyrir það, að hann sundur braut eirhliðin, og sundur hjó jærngrindurnar.

17 Þeir fávísir, þeir pláguðust fyrir sínar yfirtroðslur og fyrir sinna misgjörða sakir.

18 Þá velgdi við öllum mat, og þeir voru nálægir dauðans dýrum,

19 Og þeir kölluðu til Drottins í sinni ángist ; úr þeirra neyð frelsaði hann þá.

20 Hann sendi sitt orð og læknaði þá og bjargaði þeim úr þeirra grófum.

21 Þakki þeir Drottni fyrir hans miskun og fyrir hans dásemdir við mannanna börn,

22 Og fram beri þakkarfórn og kunngjóri hans verk með gleðisöng.

23 Þeir, sem á skipum fara út á hafid og gegna sinni sýslan á hinum stóru vötnum,

24 Þeir sjá Drottins verk og hans dásemdir á djúpinu.

25 Hann talaði, og þá kom stormviðri, sem hóf upp hafsins bylgjur.

26 Þeir, lyptust til himna, og sigu niður í djúpið, og þeim féllst hugur í neyðinni.

27 Þeir hróktust um kríng og römbuðu sem drukknir menn, og öll þeirra ráðdeild var protin.

28 Og þeir kölluðu til Drottins í sinni ángist, og hann hjálpaði þeim úr þeirra nauðum.

29 Hann stöðvaði hinn mikla storm, og bylgjurnar þögnuðu ;

30 Og þeir glöddust, þegar lygnði, og hann leiddi þá að landi, eptir þeirra ósk.

31 Þakki þeir Drottni fyrir hans miskunsemi og hans dásemdir við mannanna börn,

32 Og vegsami hann á fólkssamkomunni, og lofi hann á öldungafundinum.

33 Hann gjörði árnar að öræfum og vatnsrenslid að þurrlendi,

34 Frjósamt land að sandauðn, fyrir vonzku sakir þeirra, sem þar bjuggu.

35 Hann gjörði öræfin að votlendi og þurrlendið að vatnsrenslí,

36 Og hann lét þá húnguðna búa þar, og þeir bygðu sér stað, sem þeir gætu búið í.

37 Og þeir sáðu akra, og þeir plöntuðu vingarða, og þeir báru rikulegan ávöxt,

38 Og hann blessaði þá, og þeir fjölguðu mjög, og fænaði þeirra fækkaði hann ekki.

39 En þeir minkuðu af þrenging, ógæfu og neyð.

40 Hann hafði út helt fyrirliðning yfir höfðingjana, og lét þá villast um öræfi, hvar einginn vegur er.

41 En hann lypti þeim fátæku upp úr þeirra eynd, og gjörði ættirnar sem hjarðir.

42 Þeir hreinskilnu sjá það og gleðja sig; en allir ránglátir hljóta að loka sínum munni.

43 Hver hygginn er, hann sér þetta og tekur eptir Drottins miskunsemdum.

108. SÁLMUR.

Lofsálmur Davíðs.

REIÐUBÚIÐ er mitt hjarta, ó Guð! eg vil sýngja og fagna, og mín sál vill líka gleðjast.

2 Vakna upp, mitt hljóðfæri og harpa! eg vil vakna með morgunroðanum.

3 Þig vil eg vegsama, Drottinn! meðal fólksins, eg vil sýngja þér lof meðal þjóðanna.

4 Því þín miskunsemi nær til himins, og þín trúfesti til skýanna.

5 Upp lypt þér, ó Guð! yfir himnana, og þinni dýrð yfir alla jörðina,

6 Svo þínir elskulegu verði endurleystir; hjálpa þú með þinni hægri hendi og bænheyr oss.

7 Guð talaði í sínum helgidómi; þessvegna gleð eg mig, eg vil skipta Sikkem og mæla dalinn Súkót.

8 Gílead til heyrir mér og Manasse; Efraím er hlífð míns höfuðs. Júda er minn löggjafi,

9 Móab er mitt þvottaker; í Edóm

kasta eg mínum skóm. Yfir Filisteum vil eg hlakka.

10 Hver mun flytja mig í þann rammbbyggilega stað? Hver mun leiða mig til Edóm?

11 Viltu ekki, ó Guð? sem útskúfaðir oss, og fyrst ekki út með vorum her?

12 Veittu oss hjálp í neyðinni, því ónýt er hjálp mannanna! Með Guðs (hjálp) skulum vér vinna sigur (hreystiverk), og hann mun niður troða vora óvini.

109. SÁLMUR.

Bæn móti óvinum.

Til söngmeistarans. Sálmur Davíðs.

GUÐ minn! sem eg vegsama, þegi þú ekki,

2 Því sá óguðlegi og hinn svikafulli, þeir hafa lokið upp sínum munni á móti mér; þeir tala til mín með ljúgandi tungu.

3 Með hatursfullum orðum umkríngja þeir mig, og stríða á móti mér án saka.

4 Í staðinn fyrir að eg elskaði þá, stóðu þeir á móti mér, og eg bað jafnan (fyrir þeim).

5 Þeir gjörðu mér ilt fyrir gott, guldu hatur fyrir elsku.

6 Set þann óguðlega yfir hann, og satan standi honum til hægri handar.

7 Frá dómi gángi hann sekur, og hans bæn verði að synd!

8 Hans dagar verði fáir, annar fái hans embætti;

9 Hans börn verði föðurlaus og hans kona verði ekkja!

10 Hans börn flakki um kring og sniki, og leiti sinnar nauðpurftar langt frá þeirra auðu bústöðum!

11 Okurkarlinn nái í alt, sem hann á, og útlendir ræni hans erfiði!

12 Einginn sé sá, sem hafi elsku til hans, og einginn aumkist yfir hans munadarleysingja.

13 Niðjar hans verði upprættir; í öðrum lið verði þeirra nafn af máð!

14 Hans fedra misgjörða skal minnzt verða fyrir Drottni, og syndir hans móður ei verða af máðar!

15 Þær skulu ætíð verða fyrir Drottni, og hann skal uppræta þeirra minning af jörðunni,

16 Af því hann mundi ei til að

gjöra miskunsemi, og ofsótti þann auma og fátæka mann, og þann, sem var hryggur í hjarta, alt til dauða.

17 Þar eð hann elskaði bölvunina, þá komi hún yfir hann; fyrst hann hafði ekki lyst til blessunar, þá veri hún langt frá honum!

18 Hann íklæði sig bölvuninni sem fati; hún renni inn í hans iður sem vatn, og í hans bein sem viðsmjör!

19 Hún verði honum sem fat, er hann klæðist í, og sem belti, sem hann ætíð umgyrðir sig með!

20 Þessi verði laun minna mótstöðumannna af Drottni, og þeirra, sem tala ilt um mig!

21 En þú Drottinn! herra minn! aðstoða þú mig fyrir þíns nafns sakir, því þín miskunsemi er mikil; bjarga þú mér!

22 Því eg er vesall og fátækur, og mitt hjarta er sært í mér;

23 Eg líð í burt sem skuggi, þá hann lengist; eg verð burt rekinn sem eingispretta;

24 Mín kné veiklast af föstu, og mitt hold hefir einga fitu.

25 Eg hlýt að vera þeirra athlægi; þegar þeir sjá mig, hristi þeir höfuðin.

26 Hjálpa mér, Drottinn, minn Guð! frelsa mig eptir þinni miskunsemi,

27 Að þeir megi við kannast, að það er þín hönd, að þú, ó Drottinn! gjörðir það.

28 Látum þá formæla; blessa þú! risi þeir móti mér, en verði til skamm- ar, og þinn þjón gleðji sig.

29 Mínir mótstöðumenn íklæðist smán, og sinni skömm íferist þeir sem kápu.

30 Eg vil innilega þakka Drottni með mínum munni, og meðal margra vil eg hann vegsama.

31 Því hann stendur þeim fátæka til hægri handar, til að frelsa hann frá þeim, sem dæma hann til lífláts.

110. SÁLMUR.

Guðs smurði.

Ljóð eptir Davíð.

DROTTINN sagði mínum Drottni: settu þig mér til hægri handar, þángað til eg legg óvini þína að skör þinna fóta.

2 Drottinn mun rétta þér frá Síon

veldissprota síns kraptar, og segja; drottna þú mitt á meðal þinna óvina.

3 Þitt fólk fylgir þér fúslega á degi þíns kraptar í heilagri þryði; eins og döggin af morgunróðans skauti skulu þínir niðjar verða.

4 Drottinn sór, og þess iðrast hann ekki; þú ert prestur að eilífu upp á Melkisedeks máta.

5 Drottinn er hjá þinni hægri hendi; hann mun sundur merja konúngana á degi sinnar reiði.

6 Hann mun dæma þjóðirnar og fylla land þeirra með líkum, og sundur mola höfuð margra landa.

7 Ur læknum á veginum mun hann drekka; síðan mun hann höfði sínu upp lypta.

111. SÁLMUR.

Lofgjörð.

LOFIÐ Guð! Drottin vil eg vegsama af öllu hjarta í söfnuði og á fundi hinna hreinskilnu.

2 Mikil eru Drottins verk, æskileg eptir allri þeirra unan.

3 Hátign og dýrð er hans framkvæmd, og hans réttlæti varir eilíflega.

4 Endurminning sinna stórmerkja hefir hann gjört. Náðugur og miskunsamur er Drottinn.

5 Fæðslu gaf hann þeim, sem hann óttuðust; hann man eilíflega til síns sáttmála.

6 Sinna verka krappt kunngjörði hann sínu fólki, þegar hann gaf því þjóðanna eign.

7 Verkin hans handa eru sannleiki og réttindi; réttisýn eru öll hans boðord.

8 Þau eru óbifanleg og aldur og eilífð, gjörð með sannleika og einlægni.

9 Lausn sendi hann sínu fólki, gjörði sinn sáttmála eilífan. Heilag og óttalegt er hans nafn.

10 Ótti Drottins er upphaf vízkunnar, góð uppfræðing fyrir alla þá, sem gjöra þar eptir; hans lof varir eilíflega.

112. SÁLMUR.

Hrós hinna guðhræddu.

LOFIÐ Guð! Sæll er sá maður, sem óttast Drottin, sem finnur mikinn fögnuð í hans boðordum.

2 Voldugir munu hans niðjar verða á jörðinni; ætt hinna hreinskilnu mun blessast.

3 Nægtir og auðæfi munu vera í þeirra húsum, og þeirra réttvísi varir ætíð.

4 Þeim ráðvöndu upp rennur ljós í myrkri. Guð er náðugur, miskunsamur og réttlátur.

5 Vel sé þeim manni, sem miskunar og lánar, og gegnir sinni sýslan með réttvísi;

6 Því hann mun ekki bifast að eilífu. Þess réttláta mun ávalt minnzt verða.

7 Ill tíðindi mun hann ekki hræðast; hans hjarta er rólegt; hann reiðir sig á Drottin.

8 Hans hjarta hefir vígi; hann mun ekkert hræðast, þangað til hann sèr sinn fögnuð á sínum óvinum.

9 Hann út býtir, hann gefur hinum fátæku, hans réttlæti varir ætíð, hans höfuð mun með vegsemd upp hefjast.

10 Hinn óguðlegi mun sjá það og ilskast; hann mun nista tönnum og fá í sig uppdrátt. Ósk hinna óguðlegu mun farast.

113. SÁLMUR.

Lofsjörð Drottins.

LOFIÐ Guð! lofið, þèr Drottins þjónar! lofið Drottins nafn!

2 Lofað sè nafnið Drottins hèðan í frá og að eilífu.

3 Í frá sólarinnar uppgöngu og alt til hennar niðurgöngu sè nafnið Drottins vegsamað.

4 Drottinn er upp hafinn yfir allar þjóðir, yfir himnana hans dýrð.

5 Hver er sem Drottinn, vor Guð, sem býr hátt,

6 Sem lítur lágt á himnana og á jörðina,

7 Sem upp hefur þann auðvirðilega úr duptinu, og upp lyptir þeim fátæka úr saurnum,

8 Til að setja hann hjá höfðingjum, hjá höfðingjum síns fólks,

9 Sem lætur þá ófrjóvsömu búa í húsinu, sem glaða barnamóður? Lofið Drottin!

114. SÁLMUR.

Burtförin úr Egyptalandi.

ÞÁ Ísrael fór burt úr Egyptalandi, Jakobs hús frá því fólki, sem talaði útlenda túngu,

2 Varð Júda hans helgidómur og Ísrael hans herradæmi.

3 Hafið sá það og flúði; Jórdan hrökk aptur á bak;

4 Fjöllin stukkðu sem hrútar, hæðirnar sem únglömb.

5 Hvað var þèr, þú sjávarhaf! að þú flúðir? þèr, Jórdan! að þú hrökkst aptur á bak?

6 Yður, þèr fjöll! að þèr stukkðu að sem hrútar? þèr, hæðir! sem únglömb?

7 Bifast þú, jörð, fyrir Drottins augliti, fyrir augliti Jakobs Guðs,

8 Sem gjörir vatnsríka tjörn úr klettinum, hinn harða stein að vatnsríkri uppsprettu.

115. SÁLMUR.

Drottinn er sá sanni Guð.

EIGI oss, Drottinn! eigi oss, heldur þínu nafni sè heiður, fyrir sakir þinnar miskunar og trúfesti.

2 Hversvegna eiga þjóðirnar að segja: hvar er nú þeirra Guð?

3 Vor Guð er í himninum, alt sem honum þóknast, það gjörir hann.

4 Þeirra skurðgoð eru silfur og gull, gjörð af mannahöndum.

5 Munn hafa þau, en geta ekki talað; augu hafa þau, en geta ekki séð;

6 Þau hafa eyru, en heyra ekki, nasir, en finna einga lykt.

7 Þau hafa hendur, en geta ekkert með þeim gripið; fætur hafa þau, en geta ekki gengið, og upp um sinn háls geta þau ekki orði komið.

8 Líkir þeim eru þeir, sem gjöra þau, allir, sem á þau treysta.

9 Ísrael! reiddu þig á Drottin; hann er vor hjálp og vor skjöldur.

10 Arons hús, reiðið yður á Drottin! hann er vor hjálp og vor skjöldur.

11 Þèr, sem óttizt Drottin, reiðið yður á Drottin. Hann er vor hjálp og vor skjöldur.

12 Drottinn minnist vor: hann blessar oss; hann blessi Ísraels hús! hann blessi Arons hús!

13 Hann mun blessa þá, sem óttast Drottin, þá smáu með þeim stóru.

14 Drottinn mun blessa yður meir og meir, og yðar börn.

15 Blessaðir eruð þèr af Drottini, sem hefir gjört himininn og jörðina.

16 Himinn gjörvallur er Drottinn, en jörðina hefir hann mannanna börnum gefið.

17 Hinir dauðu geta ei lofað Drottinn, ei heldur þeir, sem komnir eru í þögnina.

18 En vèr, vèr viljum lofa Drottinn, nú hëðan í frá og að eilífu. Lofið Drottinn!

116. SÁLMAUR.

Þakkargjörð fyrir líðsinni.

HVERSU gleður það mig, að Drottinn heyrir mína raust og mína auðmjúku bæn!

2 Því hann hneigði sitt eyra til mín; alla mína daga vil eg hann ákalla.

3 Dauðans fjötur um spenntu mig; grafarinnar ángist var yfir mér; eg kendi til ótta og hrygðar.

4 En eg ákallaði nafn Drottins, og sagði: Drottinn! frelsa þú mína sál!

5 Náðugur er Drottinn og réttlátur, og vor Guð miskunsamur.

6 Drottinn varðveitir þá einföldu. Eg var aumíngi og hann frelsaði mig.

7 Vertu nú aptur róleg, mín sál! því Drottinn hefir gjört vel til þín.

8 Því hann frelsaði mig frá dauðanum, mitt auga frá gráti, og minn fót frá falli.

9 Eg mun ganga fyrir Drottni á landi lifandi manna.

10 Eg trúði, þó eg segði: mikið verð eg að líða!

11 Eg sagði, því eg var hissa: allir menn bregðast.

12 Hvernig á eg Drottni að endurgjalda fyrir allar hans velgjörðir við mig.

13 Frelsisins bikar vil eg upp lypta, og ákalla nafnið Drottins.

14 Mitt heiti vil eg Guði greiða í auglýsnið als fólksins.

15 Dýrmætur er fyrir Drottni dauði hans heilögu.

16 Heyr mig, ó Drottinn! því eg em þinn þjón, sonur þinnar ambáttar; þú hefir leyst mín fjötur;

17 Þér vil eg færa þakkarförn og ákalla Drottins nafn.

18 Mitt heit vil eg Drottni greiða í alls fólksins auglýsnið,

19 Í forgarðinum við Drottins hús, mitt í þér, Jerúsalem! Lofið Drottinn!

117. SÁLMAUR.

Lofgjörðarávarp.

LOFIÐ Drottinn, allar þjóðir! vegsami hann allir lýðir.

2 Því hans miskun drottinnar yfir oss, og Drottins trúfesti er eilíf. Lofið Drottinn!

118. SÁLMAUR.

Sigurhróssálmar.

ÞAKKIÐ þér Drottni, því hann er góður og hans miskunsemi varir eilíflega.

2 Ísrael segi: eilíf er hans miskun.

3 Arons hús segi: eilíf er hans miskun.

4 Þeir, sem óttast Drottinn, segi: eilíf er hans miskun.

5 Í minni ángist ákallaði eg Drottinn; Drottinn bænheyrði mig og veitti mér hugsvölun.

6 Drottinn er með mér; eg mun ekki hræðast. Hvað geta mennirnir gjört mér?

7 Drottinn er minn hjálpari, því vil eg glaður líta til minna ofsóknarmanna.

8 Það er betra að setja sitt traust til Drottins, en að reiða sig á mennina.

9 Það er betra að treysta Drottni, en að reiða sig á höfðingjana.

10 Allar þjóðir umkringdu mig; í Drottins nafni, sagði eg, skal eg brytja þá niður.

11 Þeir umkringdu mig öllu megin. Í Drottins nafni, sagði eg, skal eg niður höggva þá.

12 Þeir umkringdu mig sem býflugur; þeir slökktust eins og eldur í þyrnum. Í Drottins nafni, sagði eg, skal eg, niður brytja þá.

13 Þú (óvinur) hrattst mér, að eg skyldi falla, en Drottinn hjálpaði.

14 Minn styrkur og minn söngur er Drottinn; hann varð mér að líði.

15 (Þar heyrir) fagnaðar- og sigurraust í tjaldbúðum hinna ráðvöndu. Drottins hægri hönd gjörir kraptaverk.

16 Drottins hægri hönd er upphafin; Drottins hægri hönd gjörir kraptaverk.

17 Eg mun ekki deya, heldur lifa, og eg skal kunngjöra Drottins verk.

18 Að sönnu typtaði Drottinn mig, en í dauðann ofurseldi hann mig ekki.

19 Ljúkið upp fyrir mér réttlætisins porti; eg vil ganga inn um það, eg vil þakka Drottni.

20 Þetta er Drottins port; þeir ráðvöndu skulu inn um það ganga.

21 Eg vil þakka þér, að þú bænheyrðir mig, og hjálpaðir mér.

22 Sá steinn, sem byggingarmennirnir burt köstuðu, er nú orðinn að hyrningarsteini.

23 Þetta er skeð af Drottni; það er undarlegt fyrir vorum augum.

24 Þetta er sá dagur (gleðidagur), sem Drottinn gjörði; fögnum og verum glaðir í honum!

25 Drottinn! hjálpa þú! Drottinn! láttu það heppnast!

26 Blessaður sè sá, sem kemur í Drottins nafni, vèr blessum yður frá Drottins húsi.

27 Drottinn er Guð; hann lætur (birtu) fyrir oss lýsa. Leiðið fórnardýrið bundið með taug að altaris-horninu.

28 Þú ert minn Guð, því vil eg vegsama þig, minn Guð! eg vil lofa þig.

29 Þakkið þér Drottni, því hann er góður, því hans miskun er eilíf.

119. SÁLMUR.

Gyllinistafróf í 22 greinum.

FYRSTA GREIN.

SÆLIR eru þeir, hverra breytni er flekklaus, þeir, sem ganga í Drottins lögmáli.

2 Sælir eru þeir, sem halda hans boðorð, sem leita hans af öllu hjarta,

3 Sem ekkert rángt að hafast, heldur ganga á hans vegum.

4 Þú hefir boðið, að halda vandlega þín boðorð!

5 Æ! að mínir vegir mættu þar að sveigjast, að halda þín réttindi!

6 Þá þarf eg ei að sneypast, er eg gef gaum öllum þínum boðum.

7 Eg vildi þakka þér með einlægum hjarta, í því eg lærði þína réttlátu dóma.

8 Þín réttindi vil eg halda; yfirgef mig ekki of lengi.

2. GREIN.

9 Hvernig getur sá úngi haldið sínum vegi hreinum? Með því að halda sér við þitt orð.

10 Eg leita þín af öllu hjarta; láttu mig ekki villast frá þínum boðorðum!

11 Í mínu hjarta geymdi eg þitt orð, svo að eg syndgaði ekki á móti þér.

12 Lofaður sèrtu, Drottinn! kenn mér þín réttindi!

13 Með mínum vörum upp tel eg alla dóma þíns munns.

14 Þínir vitnisburðir gleðja mig, eins og mikill auður.

15 Þínar skipanir ígrunda eg; eg hugleiði þína stigu.

16 Eg hefi unaðsemd af þínum setningum, og gleymi ei þínum orðum.

3. GREIN.

17 Gjör þínum þjóni vel til, að eg megi lifa, og halda þitt orð.

18 Opna mín augu, að eg megi sjá það leyndardómsfulla í þínu lögmáli.

19 Útlendur er eg á jörðunni; fel ei fyrir mér þín boðorð!

20 Sundurkramin er mín sál af löngun eftir þínum réttindum alla tíma.

21 Þú ávítaðir hina dramblátu, þá bölvuðu, þá, sem víkja frá þínum boðorðum.

22 Snú frá mér smán og fyrirlitning; því eg varðveitti þín boðorð.

23 Þar sitja jafnvel höfðingjar og taka saman ráð sín á móti mér; en þinn þjón ígrundar þína setninga.

24 Já, þínir vitnisburðir eru mín unaðsemd, þeir eru mínir ráðgjafar.

4. GREIN.

25 Niðurbeygð í duptið er mín sál; endurlífga mig eftir þínu orði.

26 Eg segi frá mínum vegum og þú bænheyrir mig, kenn mér þín réttindi!

27 Kenn þú mér að skilja veg þinna boðorða! svo mun eg ígrunda þína leyndardóma.

28 Mín sál drýpur af hrygð; reis þú mig upp, eftir þínu orði!

29 Snú frá mér lyginna vegi, og unn mér þíns lögmáls (þekkingar)!

30 Sannleikans veg vel eg, þinn rétt set eg fyrir mig.

31 Eg er fastur við þína vitnisburði; Drottinn! lát mig ei verða til skammar!

32 Veg þinna boðorða vil eg hlaupa, þegar þú hugsvalar hjarta mínu!

5. GREIN.

33 Kenn mèt, ó Drottinn ! veg þinna réttinda ; eg skal fara hann alt til enda !

34 Uppfræð þú mig, og eg vil varðveita þín lög, og halda þau af öllu hjarta !

35 Lát mig ganga fram veginn þinna boðorða, því eg hefi löngun til hans !

36 Beyg mitt hjarta til þinna vitnisburða, en ekki til gróða !

37 Snú mínum augum frá hægómanum ! við haltu mèt á þínum vegi !

38 Uppfylltu þitt orð við þinn þjón, við þann, sem þig óttast.

39 Burt snú þeirri minni smán, sem eg kvíði fyrir, því þínir dómur eru góðir.

40 Sjá ! eg hefi löngun til þinna skipana, haltu mèt við þitt réttlæti ;

6. GREIN.

41 Og lát þína miskun koma yfir mig, ó Drottinn ! þitt frelsi, eptir þínu orði !

42 Og að eg geti svarað þeim, sem atyrða mig fyrir eitthvað, að eg reiði mig á þitt orð,

43 Og tak aldrei sannleiksins orð burt frá mínum munni ! því að eg bíð þíns dóms ;

44 Eg vil alt af varðveita þitt lögmál, ætíð og æfinlega ;

45 Og eg vil ganga um rúmgóðan veg, því að eg leita þinna skipana ;

46 Og eg tala um þína vitnisburði fyrir konúngum, og skammast mín ekki.

47 Og eg skal hafa unaðsemd af þínum boðordum, sem eg elska,

48 Og upp lypta mínum höndum til þinna boðorða, sem eg elska, og eg igrunda þín réttindi.

7. GREIN.

49 Minnstu þess orðs til þíns þjóns, á hvert þú læzt mig vona ;

50 Það er mín huggun í minni eynd, að þitt orð heldur mèt við lífið.

51 Þeir dramblátu hæða mig ákaflega, en frá þínu lögmáli vík eg ekki.

52 Eg minnst þinna dómur frá gömlum tíðum, Drottinn ! og huggast.

53 Ákaflega óbeit hefi eg á þeim óguðlegu, sem yfirgefa þín lög.

54 Þín réttindi eru mín fagnaðarsöngur í minni útleð.

55 Drottinn ! á náttarþeli minnst eg þins nafns og varðveiti þín lög.

56 Það er minn auður, að eg held þínar skipanir.

8. GREIN.

57 Eg segi : mín hlutdeild, ó Drottinn, er að halda þín boð.

58 Eg bíð þig auðmjúklega af öllu hjarta, vertu mèt náðugur, eptir þínu orði !

59 Eg hugleiði mína vegu, og sný mínum fótum til þinna vitnisburða.

60 Eg flýti mèt, og tef ekki við, að halda þín boðorð.

61 Hópur óguðlegra umkringir mig, en eg gleymi ekki þínu lögmáli.

62 Um miðnætti fer eg á fœtur til að þakka þér fyrir þína réttlátu dómur.

63 Eg held mèt til þeirra, sem þig óttast, og þeirra, sem halda þín boðorð.

64 Jörðin er full, Drottinn ! af þinni miskun, kenn mèt þín réttindi !

9. GREIN.

65 Drottinn ! þú gjörðir þínum þjóni vel til eptir þínu orði.

66 Kenn þú mèt góðan skilning og hyggindi, því eg trúí þínum boðordum.

67 Aður en eg varð auðmýktur, viltist eg ; en nú varðveiti eg þitt orð.

68 Góður ert þú og góðgjarn ; kenn mèt þín réttindi.

69 Þeir dramblátu saman tvínna lygar móti mèt, en eg held þín boðorð af öllu hjarta ;

70 Tilfinningarlaust, eins og spik, er þeirra hjarta, en eg hefi yndi af þínu lögmáli.

71 Það var mèt gott, að eg lítillækkaðist, svo að eg gæti lært þín réttindi.

72 Betra er mèt lögmál þíns munns, heldur en þúsund (stykki) gulls og silfurs.

10. GREIN.

73 Þínar hendur hafa myndað mig og til búið ; gef mèt skilning, að eg læri þín boðorð.

74 Þeir, sem óttast þig, sjá mig og gleðja sig, því eg reiði mig á þitt orð.

75 Drottinn ! eg veit, að þínir dómur eru réttir, og að þú lítillækkaðir mig af trúfesti.

76 Þín miskun veri mín huggun, eptir sem þú hefir heitið þínum þjóni!

77 Láttu þína miskun koma yfir mig að eg lifi, því þitt lögmál er mín unadsemd.

78 Lát þá dramblátu verða til skammar, því þeir vilja án saka steypa mér, en eg ígrunda þínar skipanir.

79 Haldi þeir sèr til mín, sem þig óttast, og sem þekkja þína vitnisburði.

80 Lát mitt hjarta hánga fast við þín rættindi, að eg ekki verði til skammar!

11. GREIN.

81 Mína salú lángrar til þíns hjálpræðis; eg reidi mig á þitt orð,

82 Mín augu mæna til þíns orðs; eg segi: nær muntu hugga mig?

83 Því eg er sem skinnbelgur í reyk; eg gleymi ekki þínum rættindum.

84 Hversu margir eru dagar þíns þjóns? nær viltu láta gánga dóm yfir mínum ofsóknarmönnum?

85 Þeir dramblátu grafa mér grafir; það er ekki gjört eptir þínu lögmáli.

86 Öll þín boðorð eru sannleiki; þeir ofsækja mig án saka, hjálpa þú mér!

87 Lítið vantaði á, að þeir hefðu upprætt mig af jörðunni; þó yfirgaf eg ekki þínar skipanir.

88 Varðveittu líf mitt eptir þinni miskunsemi, og eg vil varðveita vitnisburði þíns munns.

12. GREIN.

89 Eilíflega, Drottinn! stendur þitt orð stöðugt í himninum.

90 Þín trúfesti varir frá kyni til kyns, þú festir jörðina, og hún mun standa;

91 Eptir þínum lögum stendur allt enn þann dag í dag; því allt er þér undirgefið.

92 Hefði þitt lögmál ekki verið mín unun, þá hefði eg fyrirfarizt í minni eynd.

93 Eg skal til eilífðar ekki gleyma þínum boðorðum; því með þeim heldur þú mér við lífið.

94 Eg em þinn, frelsa þú mig, því eg leita þinna skipana.

95 Hinir óguðlegu umsitja mig, til að fyrirfara mér, en eg gef gaum að þínum vitnisburðum.

96 Allrar fullkommunar enda hefi eg sæð, en þín boðorð eru endalaus.

13. GREIN.

97 Hversu mjög elska eg þitt lögmál! það er mitt daglegt umhugsunarefni.

98 Þín boðorð gjöra mig hyggjari, en mínir óvinir eru, því þau eru ávalt mín.

99 Eg er orðinn hyggjari, en allir mínir kennendur, því þínir vitnisburðir er mín umhugsan;

100 Eg er vitrari orðinn en öldúngarnir, því eg hefi varðveitt þínar skipanir;

101 Frá öllum vondum vegi held eg mínum fótum aptur, að eg geti haldið þitt orð;

102 Frá þínum dómum veik eg ekki, því þú mentaðir mig.

103 Hversu eru þín orð sæt fyrir minn góm, sætari en hunáng fyrir minn munn!

104 Af þínum skipunum verð eg vitur; þessvegna hata eg sérhvert lygginnar spor.

14. GREIN.

105 Þitt orð er lampi fóta minna og ljós á mínum vegum.

106 Eg hefi svarið og vil efna það, að halda þín rættvísu lög.

107 Eg em mjög beygður, Drottinn! varðveittu mitt líf eptir þínu orði!

108 Láttu þér þóknast, Drottinn! viljuga fórn míns munns, og kenn mér þína dóma.

109 Mitt líf er ætíð í minni hendi (í hættu); þó gleymi eg ekki þínu lögmáli.

110 Þeir óguðlegu leggja snörur fyrir mig, en eg vik ekki frá þínum skipunum.

111 Eg eigna mér eilífa erfð, þína vitnisburði, því þeir eru mín hjartans unadsemd.

112 Eg hneigi mitt hjarta, til að gjöra eptir þínum rættindum eilíflega og alt af.

15. GREIN.

113 Eg hata illar hugsanir, en elska þitt lögmál!

114 Þú ert mitt skjól og skjöldur; á þitt orð reidi eg mig.

115 Farið frá mér, þér illgjörðamenn; eg vil varðveita boðorð míns Guðs!

116 Við haltu mër, eptir þínu orði, svo eg lifi, og láttu mig ekki verða til skammar fyrir mína von !

117 Aðstoða þú mig, að eg frelsist, og ætíð sjái þín réttindi.

118 Þú út skúfar öllum þeim, sem víkja frá þínum réttindum, því til ónýtis eru þeirra svik.

119 Þú burt kastar öllum óguðlegum á jörðu, eins og hroða, því elska eg þína vitnisburði.

120 Mitt hold skelfur af hræðslu fyrir þér, og þína dóma óttast eg.

16. GREIN.

121 Eg hefi stundað réttindi og réttvísi; ofursel mig ekki þeim, sem undiroka mig.

122 Abyrgstu þinn þjón til góðs, að þeir dramblátu ekki undiroki mig !

123 Mín augu mæna eptir þínu hjálpraði og eptir orði þíns réttlætis.

124 Gjör þú við þjón þinn eptir þinni miskunsemi, og kenn mër þín réttindi !

125 Eg em þinn þjón; upp fræð þú mig ! að eg geti þekt þína vitnisburði.

126 Tími er til kominn, að þú, Drottinn ! takir þig til; þeir hafa brotið þín lög.

127 Þessvegna elska eg þín boðorð meir en gull, já, meir en skírt gull.

128 Þessvegna held eg allar þínar skipanir réttar; eg hata allar lyginnar götur.

17. GREIN.

129 Þínir vitnisburðir eru furðanlegir (dásamlegir); því varðveitir þá mín sál.

130 Þinna orða útskýring upplýsir og gjörir þá einföldu vísa.

131 Eg opna minn munn af eptirlangan, því eg hefi girnd til þinna boðorda;

132 Snú þér til mín, og vertu mër miskunsamur, eins og sanngjarnt er þú sèrt þeim, sem elska þitt nafn.

133 Gjörðu minn gáng stöðugan með þínu orði, og lát eingin rángindi drottna yfir mër !

134 Leystu mig frá ofbeldi manna, að eg haldi þínar skipanir.

135 Lát þitt andlit lýsa þínum þjóni, og kenn mër þín réttindi.

136 Táraflóð niður steypist úr mínum

augum vegna þeirra, sem ekki halda þitt lögmál.

18. GREIN.

137 Réttlátur ertu, Drottinn ! og réttir eru þínir dómar.

138 Þú býður réttvísi og mikinn sannleika í þínum lögum.

139 Mín vandlætingasemi deyðir mig út af því, að mínir mótstöðumenn gleyma þínum orðum.

140 Þitt orð er mjög vel hreinsað, og þinn þjón elskar það.

141 Eg er lítilmótlegur og fyrirlitinn, en eg gleymi ekki þínum boðorðum.

142 Þitt réttlæti er eilífur réttur, og þitt lögmál er sannleiki.

143 Angist og þrenging hitta mig, en þín boðorð eru mín unaðsemd.

144 Réttvísi þinna skipana er eilíf; uppfrað þú mig, þá lifi eg.

19. GREIN.

145 Eg kalla af öllu hjarta, þænheyr mig, Drottinn ! að eg haldi þín réttindi !

146 Eg kalla til þín, hjálpa þú mër, svo að eg haldi þína setninga ;

147 Fyr en dagar, kalla eg ; á þitt orð reiði eg mig.

148 Mín augu verði fyrri til, en næturverðirnir, að ihuga þitt orð.

149 Heyr mína raust, Drottinn ! eptir miskun þinni, við haltu mínu lífi eptir þínu réttlæti.

150 Þeir nálægja sig mër, sem fara með sniðugar ráðagjörðir, frá þínu lögmáli eru þeir langt í burtu.

151 Þú ert nálægur, Drottinn ! og öll þín boðorð eru sannleiki ;

152 Fyrir löngu síðan vissi eg það um þín réttindi, að þú hefir þau eilíflega grundvallað.

20. GREIN.

153 Sjá þú eynd mína, og frelsa mig ! því þínu lögmáli gleymi eg ekki.

154 Framfylg þú máli mínu, og frelsa mig ; haltu mër lifandi fyrir sakir þíns orðs.

155 Langt frá þeim óguðlegu er frelsið, því þeir leita ekki þinna réttinda.

156 Þín miskunsemi, Drottinn ! er mikil ; lát mig lifa eptir þínum dómum.

157 Margir eru mínir mótstöðumenn

og ofsóknarmenn; frá þínum vistnisburðum veik eg ekki.

158 Eg sè þá, sem breyta sviksamlega, og hefi viðbjóð á þeim, af því þeir halda ekki þitt orð.

159 Sjá! hversu eg elska þínar skipanir, Drottinn! endurlífga mig eptir þinni miskunsemi.

160 Alt þitt orð er sannleiki, og að eilífu vara allir þínir réttlátu dómar.

21. GREIN.

161 Höfðingjarnir ofsökja mig án saka; en mitt hjarta er óttaslegið fyrir þínu orði.

162 Eg gleð mig við þitt orð, eins og sá, sem fær mikið herfang.

163 Lygi hata eg og hefi viðbjóð á henni, en þitt lögmál elska eg.

164 Sjö sinnum á dag lofa eg þig sakir þinna réttvísu dóma.

165 Mikinn frið hafa þeir, sem elska þitt lögmál, og eingin ásteyting vofir yfir þeim.

166 Eg bið þíns hjálpraedis, Drottinn! og gjöri eptir þínum boðordum.

167 Mín sál varðveitir þína vitnisburði, og eg elska þá mjög.

168 Eg held þín boðorð og þína vitnisburði, því allir mínir vegir eru fyrir þér (augljósir).

22. GREIN.

169 Láttu mitt kall koma fyrir þitt auglit, Drottinn! gef mér skilning eptir þínu orði.

170 Lát mína auðmjúka böen koma fyrir þig; frelsa mig, eptir þínu loforði!

171 Af vörum mínum skal þitt lof út streyma, því þú kennir mér þín réttindi.

172 Mín túnga skal sýngja þitt orð, því að öll þín boðorð eru rétt.

173 Láttu þína hönd vera mér til liðs, því eg hefi út valið þínar skipanir.

174 Drottinn! eg hefi löngun eptir þínu hjálpraði, og þitt lögmál er mín unan.

175 Láttu mína sál lifa og lofa þig, og þína dóma hjálpa mér.

176 Eg villist sem týndur sauður, leita þú að þínum þjón, því þínum boðordum gleymi eg ekki.

120. SÁLMUR.

Kvörtun yfir óvinum.

Stígandi sálmur.

TIL Drottins kalla eg í minni neyð, og hann bænheyrir mig.

2 Drottinn! frelsa mína sál frá lyginna vörum og svikanna túngu.

3 Hvað gefur þér? hvað gagnar þér svikanna túnga?

4 (Hún er eins og) hermannsins hvössu örvar, eins og glæður einiberja træsins.

5 Vei mér! að eg varð að vera útlendur í Armenía Mesek, og búa í Arabía Kedars tjaldbúðum;

6 Of lengi hefi eg búið hjá þeim, sem friðinn hata.

7 Eg em eintómur friður, en þegar eg tala (um frið), hefja þeir ófrið.

121. SÁLMUR.

Von um Drottins líðsinni.

Stígandi sálmur.

EG lypti mínum augum til fjallanna, hvaðan mín hjálp mun koma.

2 Mín hjálp kemur frá Drottni, sem gjörði himin og jörð.

3 Hann mun ekki láta þinn fót rasa; hann, þinn verndara, syfjar ekki,

4 Sjá! hann sofnar ekki, Ísraels verndari sefur ekki.

5 Drottinn er sá, sem verndar þig; Drottinn er þín hlíf, hann er þér til hægri handar.

6 Á daginn mun sólin ekki stínga þig, og ekki túnglið á nóttunni.

7 Drottinn mun varðveita þig frá öllu illu, hann mun geyma þína sál.

8 Drottinn mun varðveita þinn inngang og útgang frá því nú er og til eilífrar tíðar!

122. SÁLMUR.

Gleði yfir að koma til Jerúsalem.

Stígandi sálmur eptir Davíð.

GLÆÐUR verð eg, þegar þeir segja við mig: látum oss ganga í hús Drottins.

2 Vorir föetur eru (nú þegar) í þínum portum, Jerúsalem.

3 Jerúsalem, þú velbygða, sem borg samtengd.

4 Þangað fara kynkvíslirnar, Drottins kynkvíslir, það eru lög fyrir Ísrael, til að lofa nafnið Drottins.

5 Því þar standa dómstólar, Davíðs húss stólar.

6 Óskið Jerúsalem heilla! hafi þeir frið, sem elska þig.

7 Friður sæ innan þinna veggja, rósemi í þínum höllum;

8 Fyrir vina minna og bræðra sakir, segi eg: friður sæ með þér!

9 Fyrir sakir hússins vors Drottins, vors Guðs, vil eg leita þinna hagsmuna.

123. SÁLMUR.

Andvarp í ófriði.

Ferðasálmur eður uppögungusálmur.

TIL þín, sem situr á himni, upp lypti eg mínum augum.

2 Sjá! eins og þjónsins augu líta upp á hönd húsbóndans, eins og þjónustukvinnunnar augu upp á hönd sinnar húsmóður, þannig líta vor augu til Drottins vors Guðs, þangað til hann verður oss náðugur.

3 Vertu oss náðugur, Drottinn! vertu oss náðugur, því vèr erum of mettir af fyrirlitningu.

4 Vor sál er fullmett af spotti hinna dramblátu, af fyrirlitning hinna dramsömu.

124. SÁLMUR.

Þakkæti og lofjörð.

Uppögungusálmur; eptir Davíð.

HEFÐI Drottinn ei verið með oss (svo segi Ísrael):

2 Hefði Drottinn ei verið með oss, þegar menn risu á móti oss,

3 Þá hefðu þeir svelgt oss lifandi, þegar þeirra reiði var gegn oss upp tendruð;

4 Þá hefðu vötnin streymt yfir oss, vatnsföllin gengið yfir vor höfuð;

5 Þau upp belgdu vötn hefðu gengið oss yfir höfuð.

6 Lofaður sæ Drottinn! sem ekki lét oss verða að brád fyrir þeirra tennur;

7 Vor sál er sloppin, eins og fugl úr snöru veidimannsins; snaran sveik, vèr sluppum.

8 Vor hjálp er nafn Drottins, hans, sem gjörði himin og jörð.

125. SÁLMUR.

Trúartraust á Drottni.

Uppögungusálmur.

ÞEIR, sem reiða sig á Drottin, eru eins og Stónsfjall, sem ekki bifast, heldur stendur eilíflega.

2 Alt í kring um Jerúsalem eru fjöll; eins er Drottinn alt í kring um sitt fólk, frá því nú og til eilífrar tíðar.

3 Því veldissproti óguðlegleikans skal ekki hvíla yfir hlutdeild hinna ráðvöndu, til þess að hinir ráðvöndu út rétti ekki sínar hendur til ránginda.

4 Drottinn gjörir vel við þá góðu og þá frómhjörtuðu.

5 En hina, sem beygja af leið á krókótta vegu, mun Drottinn láta fara ásamt með þeim, sem rángindi að hafast. Friður sæ yfir Ísrael.

126. SÁLMUR.

Gleði yfir lausn úr útlegðinni.

Uppögungusálmur.

ÞEGAR Drottinn fór heim með Síons bandingja, vorum vèr sem í draumi.

2 Þá var vor munnur fullur af hlátri, og vor túnga full af gleðisöng; þá sögðu menn meðal þjóðanna: mikla hluti hefir Drottinn gjört við þessa.

3 Já, mikla hluti hefir Drottinn gjört við oss; því erum vèr glaðir.

4 Drottinn, flyttu heim aptur vora herteknu, eins og þá veitt er lækjum á þurlendi.

5 Þeir, sem sá með tárur, munu uppskera með gleðisöng.

6 Grátandi gengur sáðmaðurinn og ber sáðið, sem á að sá, en hann kemur aptur með gleðisöng, þegar hann ber heim kornbindinin.

127. SÁLMUR.

Drottinn byggir húsið. Gefur börn.

Uppögungusálmur; eptir Salómon.

EF Drottinn byggir ekki húsið, þá erfða smiðirnir til einkis. Ef Drottinn verndar ekki staðinn, þá vaka verðirnir til ónýtis.

2 Að þarfleysu farið þér snemma á fætur, og vakið lengi, etíð yðar brauð, sem aflað er með vili; því hann gefur sínum ástvinum það sama sofandi.

3 Sjá! börn eru Drottins gjöf. Lífsins ávöxtur umbun.

4 Eins og örvar í hendi hermannsins, eru æskunnar synir.

5 Sæll er sá maður, sem hefir fyllt örvamæli sinn með þeim; þeir munu

ei verða til minnkunar, þegar þeir tala við sína óvini í portinu (fyrir rètti).

128. SÁLMUR.

Sæla hins guðhrædda.

Uppgöngusálmur.

SÆLL er hver sá, sem óttast Drottinn, sem gengur á hans vegi.

2 Ávöxtinn af erfiði þinna handa muntu eta. Sæll ertú! þér vegnar vel.

3 Þín kona mun vera sem frjósamt víntrè inst í þínum hífylum; þín börn eins og viðsmjörsgreinir kringum þitt borð.

4 Sjá! þannig mun sá maður blessast, sem óttast Drottinn.

5 Drottinn mun blessa þig frá Síon, og þú munt sjá Jerúsalems velgengni alla daga þíns lífs.

6 Þú munt sjá börn þinna barna. Friður sæ yfir Ísrael!

129. SÁLMUR.

Drottinn tortýnir óguðlegum.

Uppgöngusálmur.

ÞEIR þrengdu mjög að mér frá barnæsku (svo segir Ísrael).

2 Þeir þrengdu mjög að mér frá mínum úngdómi, og þó gátu þeir ekki yfirbugað mig.

3 Á mínu baki plögðu plógmennirnir; þeir drógu löng sín arðurför.

4 Drottinn er réttvis, hann hjó á reipi hinna óguðlegu.

5 Þeir munu sneypast, og hörfa undan, allir, sem Síon hata.

6 Þeir skulu verða sem gras á þekju, er visnar, fyr en nokkur upp rætir það,

7 Af hverju sláttumaðurinn ekki fyllir sína hönd, eða bindingamaðurinn sitt fang.

8 Og þeir, sem fram hjá fara, segja ekki: Drottins blessan sæ yfir yður! Vær blessum yður í nafni Drottins!

130. SÁLMUR.

Bæn. Trúartraust. Von.

Uppgöngusálmur.

ÚR djúpinu kalla eg til þín, Drottinn!

2 Heyr þú, Drottinn, mína raust! lát þín eyru hyggja að röddu minnar grátþeiðni!

3 Ó Drottinn! ef að þú vilt muna

misgjörðir, Drottinn! hver getur þá staðizt?

4 Nei, hjá þér er fyrirgefning, svo að menn óttist þig.

5 Eg bið eftir Drottni; mín sál vonar; eg reiði mig á hans orð.

6 Mín sál biður Drottins, meir en næturverðir á morgnana, sem vænta morgunsins.

7 Ísrael! vona þú á Drottin, því hjá Drottni er miskunsemi, og mikil endurlausn er hjá honum.

8 Hann mun frelsa Ísrael af öllum hans misgjörðum.

131. SÁLMUR.

Auðmýkt. Rósemi. Von.

Uppgöngusálmur Davíðs.

DROTTINN! mitt hjarta er ekki drambsam, og mín augu eru ekki stórlátleg, og eg fæst ei við það, sem of mikið er fyrir mig, og mér ofvaxið.

2 Hefi eg ekki gjört sál mína kyrrláta og rólega; eins og barnið við móðurinnar brjóst, þegar það er vanið af brjósti, eins og hið afvanda barn, eins er mín sál í mér.

3 Vona á Drottin, Ísrael! frá því nú er og til eilífrar tíðar.

132. SÁLMUR.

Lofsöngur við inngöngu til Drottins bústaðar.

Uppgöngusálmur.

DROTTINN! mundu til Davíðs mótlætis,

2 Sem sór Drottni, sem gjörði heit þeim volduga Jakobs:

3 "Eg vil ei ganga í tjaldbúð míns heimilis, eg vil ekki stíga í mína sæng.

4 Mín augu vil eg ekki láta sofa, ekki heldur mína augnahvarma dotta,

5 Fyr en eg finn stað handa Drottni, bústað þeim volduga Jakobs."

6 Sjá! vær heyrðum, að hann (bústaðurinn) væri í Efrata. Vær fundum hann á laars (skógarins) völlum.

7 Látum oss nú inn ganga í hans bústað, og tilbiðja fyrir hans fótskör.

8 Drottinn! stíg þú upp til þíns hvíldarstaðar, þú og örk þinnar dýrðar.

9 Þínir prestar íklæðist réttlætinu, og þínir heilögu fagni.

10 Sakir Davíðs, þíns þjóns, út skúfa ei þínum smurða!

11 Drottinn sör Davíð sannan eið ; frá honum mun hann ekki gánga, og sagði : “ Ávöxt þíns lífs mun eg setja í þitt hásaeti ;

12 Ef þín börn halda minn sáttmála og mína vitnisburði, sem eg mun kenna þeim, þá skulu og þeirra börn sífellt og ætíð sitja í þínu hásaeti.”

13 Já, Drottinn hefir út valið Síon, hann valdi sér Síon til bústaðar og sagði :

14 “Þetta er sífellt og ætíð minn hvíldarstaður, hér vil eg búa ; því eg kaus mér hér að vera.

15 Hennar (þ. e. Síons) bjargræði mun eg ætíð blessa ; hennar fátæklinga mun eg metta með brauði,

16 Og hennar presta mun eg klæða með hjálpræði, og hennar heilögu skulu vissulega fagna.

17 Þar mun eg láta Davíðs veldi vaxa, tilreiða skriðljós mínum smurða.

18 Hennar óvini vil eg forsmáninni klæða ; en á hennar höfði skal kórónan skína.”

133. SÁLMUR.

Hrós eindrægninnar.

Uppgöngusálmur ; eptir Davíð.

SJÁ! hversu ágætt og elskulegt það er fyrir bræður, að búa saman.

2 Það er eins og hið góða viðsmjör, sem niður drýpur af höfðinu á skeggið, á Arons skegg, já, niður flýtur á hans klæðafald, eins og dökk á Hermon,

3 Sem sú dökk, er niður fellur á Síonsfjall ; því þar hefir Drottinn fyrirheitið blessan og lífi um aldur og að eilífu.

134. SÁLMUR.

Lofsöngur við þjónustugjörðina.

Uppgöngusálmur.

SJÁ! lofið Drottin, allir hans þjónar, sem á næturnar standið í Drottins húsi!

2 Upp lyptið yðar höndum til helgidómsins, og lofið Drottin.

3 Þá mun Drottinn blessa yður frá Síon, hann, sem gjörði himininn og jörðina.

135. SÁLMUR.

Lof Drottins dásendarverka. Fanýti skurðgodanna.

LOFIÐ Guð! lofið Drottins nafn! lofið hann, þér Drottins þjónar.

2 Þér, sem standið í Drottins húsi, í vors Guðs húss forgarði.

3 Vegsamið Drottin! því Drottinn er góður. Sýngið lof hans nafni, því hann er yndislegur.

4 Því Drottinn út valdi sér Jakob, Ísrael sér til eignar.

5 Eg veit, að Drottinn er mikill, að vor herra er meiri en allir guðir.

6 Drottinn gjörir alt, hvað honum þóknast, á himni og jörðu, í hafinu og í öllum djúpum.

7 Hann lætur ský upp stíga frá jarðarinnar endum ; eldingar gjörir hann og regn ; hann sendir vinda úr sínum hirzlum.

8 Hann deyddi frumburðina í Egyptalandi, bæði manna og fænaðarins.

9 Hann sendi yfir þig teikn og stórmerki, Egyptaland! yfir Faraó og alla hans þegna.

10 Hann lagði að velli margar þjóðir, og deyddi völduga konunga.

11 Síhon, Amóríta konung, og Og, konunginn af Basan, og alla konungana í Kanaan.

12 Og hann gaf að erfð þeirra land Ísrael, sínu fólki.

13 Drottinn, þitt nafn er eilíft! þín minning varir frá kyni til kyns.

14 Því Drottinn dæmir sitt fólk, og miskunar sínum þjónum.

15 Þjódanna skurðgoð eru silfur og gull, gjörð af manna höndum.

16 Munn hafa þau, en tala ekki ; augu, en sjá ekki.

17 Eyru hafa þau, en heyra ekki, og einginn andadráttur er í þeirra munni.

18 Líkir þessum eru þeir, sem þau gjöra, já, sérhver, sem reidir sig á þau.

19 Ísraels hús! lofa þú Drottin! Arons hús! lofið Drottin!

20 Leví hús! lofi Drottin! allir þér, sem óttizt Drottin, lofið Drottin!

21 Lofaður sè Drottinn í Síon! hann, sem býr í Jerúsalem! lofið Drottin.

136. SÁLMUR.

Lofsálmur.

ÞAKKIÐ þér Drottni! því hann er góður, því hans miskunsemi varir eilíflega.

2 Þakkið Guði guðanna ; því eilíf er hans miskunsemi.

3 Þakkið Drottnei drottannu ; því eilíf er hans miskunsemi,

4 Hann, sem einn gjörir dásendarverkin ; því eilíf er hans miskunsemi ;

5 Honum, sem gjörði himnana með vísdómi ; því eilíf er hans miskunsemi.

6 Honum, sem festi jörðina á vötnunum ; því eilíf er hans miskunsemi.

7 Honum, sem gjörði hin stóru ljós ; því eilíf er hans miskunsemi ;

8 Sólna til að stjórna á daginn ; því eilíf er hans miskunsemi ;

9 Túnglið og stjörnurnar, til að stjórna á nóttunni ; því eilíf er hans miskunsemi.

10 Honum, sem deyddi frumburði hinna Egypzku ; því eilíf er hans miskunsemi,

11 Og út leiddi frá þeim Ísrael, því eilíf er hans miskunsemi,

12 Með styrkri hendi og útrèttum armi ; því eilíf er hans miskunsemi.

13 Honum, sem skipti rauðahafinu í tvo hluti ; því eilíf er hans miskunsemi,

14 Og lét Ísrael þar í gegnum ganga ; því eilíf er hans miskunsemi,

15 Og steypiti Faraó og hans her í hafid rauða ; því eilíf er hans miskunsemi.

16 Honum, sem leiddi sitt fólk um eyðimörkina ; því eilíf er hans miskunsemi.

17 Honum, sem feldi mikla konunga ; því eilíf er hans miskunsemi,

18 Og drap volduga konunga ; því eilíf er hans miskunsemi,

19 Síhon, Amóríta konung ; því eilíf er hans miskunsemi,

20 Og Og, konunginn af Basan ; því eilíf er hans miskunsemi.

21 Og þeirra land gaf að erfð ; því eilíf er hans miskunsemi,

22 Þjóni sínum Ísrael að erfð ; því eilíf er hans miskunsemi.

23 Honum, sem mintist vor, þá vèr vorum undirokaðir ; því eilíf er hans miskunsemi,

24 Og sleit oss úr hendi vorra óvina ; því eilíf er hans miskunsemi.

25 Honum, sem gefur fæðu öllu holdi ; því eilíf er hans miskunsemi.

26 Þakkið himnanna Guði ! því eilíf er hans miskunsemi.

137. SÁLMUR.

Skapraun herleiddra í Babilón.

VÍÐ Babilóns ár sátum vèr, og grètum, þegar vèr minntumst á Sion ;

2 Þar hengdum vèr vorar hörpur í greinir trjána.

3 Þá heimtu þeir, sem höfðu oss í haldi, af oss söng, og vorir kúgarar gleði, og sögðu : “Sýngið oss lofsöng um Sion!”

4 Hvernig ættum vèr að sýngja lofsöng Drottins í framandi landi !

5 Ef að eg gleymi þèr, Jerúsalem, þá gleymi mèr mín hægri hönd.

6 Mín túnga festist við minn góm, ef eg ei man til þín, ef eg ekki tek Jerúsalem fram yfir mína mestu gleði.

7 Drottinn ! minstu Edomsbarna á Jerúsalems (vitjunar) degi, þeirra, sem sögðu : “Af máið, af máið alt að hennar grundvelli !”

8 Babels dóttir ! þú, sem tortýnir ! vel verði þeim, sem endurgeldur þèr það, sem þú hefir við oss gjört.

9 Vel verði þeim, sem tekur þín brjóstbörn, og slær þeim niður við stein.

138. SÁLMUR.

Þakklæti fyrir líðsini.

Sálmur Davíðs.

EG vil þakka þèr af öllu mínu hjarta, í Guðs augsyn vil eg vegsama þig.

2 Eg vil knèkrjúpa fyrir þínu heilaga musteri, og lofa þitt nafn fyrir þína miskun og trúfesti, því fram yfir alt hefir þú gjört þitt nafn og þitt orð vegsamlegt.

3 Þegar eg ákallaði þig, þænheyrdir þú mig ; þú gafst mèr hug, og styrk minni sálu.

4 Þig, ó Drottinn ! skulu allir jarðarinnar konungar lofa, þegar þeir heyra orðin þíns munns.

5 Og þeir skulu sýngja um Drottins veg, því mikil er Drottins dýrd.

6 Já, upphafinn er Drottinn, en hann lítur niður til hins lítilmótlega, og þann drambláta þekkir hann langt frá.

7 Þó að eg ráfi mitt í þrengingu, heldur þú mèr lifandi ; móti reiði minna óvina út réttir þú þína hönd, og frelsar mig með þinni hægri hendi.

8 Drottinn mun framkvæma það fyrir mig. Drottinn! þín miskun er eilíf. Yfirgef þú ekki verkin þinna handa.

139. SÁLMUR.

Guð rannsakar hjörtun.

Til hljóðfærameistarans; sálmur Davíðs.

DROTTINN, þú rannsakar og þekkir mig.

2 Hvort sem eg sit eða stend upp, þá veiztu það. Þú skynjar mínar hugrenningar álengdar.

3 Minn gang og mitt legurúm skoðar þú, og alla mína vegi þekkir þú nákvæmlega.

4 Því ekki er eitt orð á minni tungu, að þú, Drottinn! ekki vitir það alt saman.

5 Þú ert fyrir framan mig, og að baki mér, og heldur yfir mér þinni hendi.

6 Að skilja þetta, er mér of vaxið; það er mér of hátt; eg get ei náð því.

7 Hvert get eg farið frá þínum Anda? hvert flúið frá þínu augliti?

8 Fari eg upp í himininn, þá ertu þar; gjöri eg undirdjúpin að mínu legurúmi, þá ertu þar.

9 Tæki eg vængi morgunroðans, og byggi við hið yzta haf,

10 Einnig þar mundi þín hönd leiða mig, og þín hægri hönd halda mér föstum.

11 Þó eg segði: myrkríð yfirfalli mig, og nóttin sé ljós í kríng um mig,

12 Sjálf dimman er ekki dimm hjá þér, og nóttin lýsir sem dagurinn, myrkríð sem ljós.

13 Þú hefir myndað mín nýru, þú hefir ofið mig í móðurlífi.

14 Eg vil vegsama þig, fyrir það eg svo dásamlega er orðinn til; merkileg eru þín verk; það kannast mín sál við næsta vel.

15 Mín bein voru þér ei ókunnug, þá eg var í leyri gjörður, þegar eg var myndaður niðri á jörðinni.

16 Þín augu sáu mig, þegar eg enn þá var ómyndaður, og alt var skrifað í þína bók, dagarnir, áður en nokkur þeirra var til.

17 En, ó Guð! hversu óskiljanlegar eru mér þínar hugsanir, hversu mikil er þeirra tala!

18 Vilji eg telja þær, þá eru þær

fleiri en sandkornin. Vakni eg, er eg enn þá hjá þér.

19 Ó að þú, Guð! vildir sálga þeim óguðlega! Þér drápgjörnu menn! farið frá mér.

20 Þá, sem tala syndsamlega móti þér, sem leggja nafn þitt við hægóma,

21 Þína óvini, Drottinn! ætti eg ekki að hata þá, sem hata þig? og hafa viðbjóð á þeim, sem rísa móti þér?

22 Með fullkomnu hatri hata eg þá; þeir eru mínir óvinir.

23 Rannsaka mig, Guð! og þektu mitt hjarta, prófa mig, og þektu mínar hugsanir.

24 Sjá þú, hvort eg er á ógæfunnar vegi, og leið mig á eilífðarinnar veg!

140. SÁLMUR.

Ben móti óvinum.

Til hljóðfærameistarans; sálmur Davíðs.

FRELSA mig, Drottinn! frá hinum vondu mönnum, varðveittu mig fyrir ofbeldismönnum,

2 Sem hugsa ilt í hjartanu, sem hvern dag vekja stríð.

3 Þeir ydda sínar tungur sem höggormar; nöðrueitur er undir þeirra vörum. Málhvíld.

4 Varðveit mig, Drottinn! frá armi hinna óguðlegu. Vernda mig fyrir ofbeldismönnum, sem hugsa um að leggja ásteytingu fyrir minn fót.

5 Þeir dramlátu leggja snörur og strengi fyrir mig; þeir út þenja net á veginum; tálgildrur leggja þeir fyrir mig. Málhvíld.

6 Eg segi við Drottinn: þú ert minn Guð, snú, ó Drottinn! þínu eyra að raust minnar grátbeiðni!

7 Drottinn! Herrann er styrkur míns frelsis! þú hlífir mínu höfði á bardagans degi.

8 Veittu ekki, Drottinn! þeim óguðlega hans ósk. Láttu hans ráðagjörð ekki fá framgang; þeir mundu annars upp hroka sér. Málhvíld.

9 Fyrirlíðar þeirra, sem umkrínja mig, lát athæfi þeirra vara koma þeim í koll.

10 Glóðum sé yfir þá steipt; hann láti þá detta í eldinn, í djúpar grafir, að þeir ekki standi upp.

11 Maðurinn með (þá vondu) tungu steuzt ekki á jörðinni; sá óguðlegi

ofbeldismaður skal óðar rekast í glöt-unina.

12 Eg veit, að Drottinn tekur að sér málefni hins auma, og útvegar rétt þeim fátæka.

13 Já, þeir ráðvöndu munu vegsama þitt nafn, þeir hreinskilnu búa fyrir þínu augliti.

141. SÁLMUR.

Bæn móti óvinum.

Illjóðfcerameistararnum ; sálmur Davíðs.

DROTTINN! eg kalla til þín! flýttu þér til mín! legðu eyrun við minni raust, þegar eg kalla til þín!

2 Mín bæn komi sem reykur fyrir þig, minna handa upplypting sem kvöldförn.

3 Settu vörð fyrir minn munn, og gættu dyra minna vara.

4 Lát ekki mitt hjarta beygjast til nokkurs ils, til að að hafast óguðleg verk með mönnum, sem gjöra rángt, að eg ekki eti af þeirra krásam.

5 Sá ráðvandi slái mig, það er elska; hann hirti mig, það er mér viðsmjör á höfði; mitt höfuð skal ei undan fcerast, þó hann slái aptur. En eg bið á móti hinna vonzku.

6 Niður steypt er þeirra fyrirliðum af kletti; en þeir hafa heyrt mín orð, að þau voru elskuleg.

7 Eins og þú maður sagar og klýfur (við) á jörðunni, þannig er vorum beinum tvístrað í grafarinnar gin.

8 Til þín, Jehóva, minn Drottinn! meöna mín augu, á þig reiði eg mig, fram sel þú ekki mitt líf.

9 Varðveittu mig fyrir snörunni, sem þeir hafa fyrir mig lagt, og frá þeirra snörum, sem að hafast rángindi.

10 Lát þú óguðlegu falla í sitt eigið net alla saman, en mig komast hjá því!

142. SÁLMUR.

Bæn móti óvinum.

Ljóð Davíðs; bæn, þá hann var í hellinum.

MEÐ hárra raust kalla eg til Drottins, með hárra raust bið eg Drottin um náð.

2 Eg úteys mínu kveini fyrir hans augliti, mína neyð tjái eg frammi fyrir hans augsyn.

3 Þegar minn andi vanmegnast í mér, þá þekkir þú mína götu. A

vegin, sem eg á að fara um, leggja þeir fyrir mig snörur.

4 Eg lít til hægri handar, og sé þar eingan, sem við mig kannast; mér er alt hœli horfið; einginn gefur um mig.

5 Þú kalla eg til, þín, Drottinn! eg segi: þú ert mitt hœli, mín hlutdeild á landi hinna lifandi.

6 Gef gaum að mínu kalli, því eg er mjög aumur, frelsaðu mig frá þeim, sem ofsökja mig, því þeir bera mig ofurliða.

7 Leið sál mína úr fangelsinu, að eg megi vegsama þitt nafn! þeir ráðvöndu safna sér í kring um mig, ef að þú gjörir vel við mig.

143. SÁLMUR.

Sama efni.

Ljóð Davíðs.

DROTTINN, heyr mína bæn! snú þínu eyra til minnar grátbeiðni, bænheyr mig eptir þinni trúfesti, eptir þínu réttlæti,

2 Og gakk ekki í rétt við þjón þinn; því réttlátur fyrir þér er einginn lifandi (maður).

3 Því óvinurinn ofsökir mína sál, hann sundur mer mitt líf við jörðina, hann lætur mig búa í þeim dimmu bústöðum, líkt þeim dauðu í fornöld.

4 Því vanmegnast minn andi í mér, og innst í mér skelfist mitt hjarta.

5 Eg minnist hinna fyrri daganna; eg ígrunda öll þín verk; verkin þinna handa hugleiði eg.

6 Eg út breiði mínar hendur til þín; mína sál (þyrstir), eins og þurt land, eptir þér. Málhvíld.

7 Flýttu þér að bænheyra mig, Drottinn! af löngun örmagnast minn andi; fel ei fyrir mér þitt auglit; annars verð eg líkur þeim, sem farnir eru niður í gröfina.

8 Láttu mig fjótt reyna þína miskun, því eg treysti á þig; kunnan gjör mér þann veg, sem eg gangi, því til þín upp lypti eg minni sálu.

9 Frelsa mig, Drottinn! frá mínum óvinum; hjá þér hefi eg falið mig.

10 Kenn mér þinn vilja! því þú ert minn Guð; þinn góði Andi leiði mig um greiðan veg.

11 Sakir þíns nafns, Drottinn! haltu mér við lífið, þíns réttlætis vegna leið mína sál úr nauðum.

12 Og sakir þinnar miskunar af má mína óvini, og tortýn öllum þeim, sem þrengja að minni sál, því eg er þinn þjón.

144. SÁLMUR.

Þakklæti og bæn.

Sálmur Davíðs.

LOFADUR sè Drottinn, mitt hjarg! hann, sem kennir mínum höndum að stríða, mínum fingrum að berjast,

2 Hann (Guð), minn velgjörari og mitt vígi, mitt hœli og minn frelsari, minn skjöldur, á hvern eg reiði mig; hann, sem leggur þjóðirnar undir mig.

3 Drottinn! hvað er maðurinn, að þú vilt við hann kannast! mannsins barn, að þú gefur gaum að því!

4 Maðurinn, sem er líkur andardrætti, hans dagar, sem hverfandi skuggi.

5 Drottinn! beyg þinn himin og stíg niður, snertu fjöllin, svo úr þeim rjúki;

6 Sendu þína eldingu og tvístra þeim, sendu þínar örvar og skelka þá.

7 Út réttu þínar hendur frá hæðinni, frelsa þú mig og bjarga mér úr þeim miklu vötnum, af útlendra hendi,

8 Hverra munnur talar svik, hverra hægri hönd er prettvísinnar hægri hönd.

9 Guð! nýjan söng vil eg sýngja þér; á hörpu með tíu strengjum vil eg spila fyrir þér;

10 Fyrir þér, sem gefur konúngunum sigur, sem frelsaðir Davíð, þinn þjón, frá óvina sverði.

11 Frelsa þú mig og bjarga mér undan hendi útlendra, hverra munnur talar svik, hverra hægri hönd er prettvísinnar hægri hönd,

12 Á vorir synir megi vera sem hávaxnar plöntur í oesku sinni, og vorar dætur sem hornsteinar, fagaðir, eins og í höll.

13 Öll vor forðabúr sèu full, og úr þeim (komi) hver matvæli eptir önnur; vorar ær þúsund- og tíuþúsundfaldist í voru haglendi;

14 Vor nautpeningur verði með tíma; ekki sè brotízt í hús, ekki rænt, ekkert arg verði á vorum strætum.

15 Sæl er sú þjóð, sem svo vegnar; sæl er sú þjóð, hverrar Guð Drottinn er.

145. SÁLMUR.

Lofsöngur Drottins.

Lofsöngur Davíðs.

EG vil vegsama þig, minn Guð! þú konungur, og eg vil lofa þitt nafn eilíflega;

2 Allan daginn vil eg vegsama þig, og lofa þitt nafn æ og æfinlega.

3 Mikill er Drottinn og mjög loflegur; hans mikilleiki er órannsak-
anlegur.

4 Ein kynslóð mun fyrir annari hrósa þínum verkom, og menn munu kunnugjóra þín stórvirki.

5 Eg vil ígrunda dýrð og ágæti þinnar hátignar og þínar dásemdír.

6 Um mátt þinna óttalegu verka munu menn tala, og frá þínum mikilleika vil eg segja.

7 Endurminning þinnar miklu gæzku munu þeir út breiða, og yfir þínu réttlæti munu þeir fagna.

8 Náðugur og miskunsamur er Drottinn, þolinmóður og mjög gæzku-
ríkur.

9 Drottinn er góður við alla, og hans miskunsemi nær til allra hans verka.

10 Drottinn! öll þín verk vegsama þig, og þínir heilögu lofa þig;

11 Frá dýrð þíns ríkis munu þeir segja, og um þitt veldi tala,

12 Til að gjöra sonum mannanna kunnug þín stórvirki, og þá dýrðlegu hátign þíns ríkis.

13 Þitt ríki er eilíft ríki, og þitt veldi varir frá kyni til kyns.

14 Drottinn styður alla, sem ætla að detta, og reisir alla þá, sem eru niðurbeygðir.

15 Allra augu vona á þig, og þú gefur þeim þeirra fœðu á sínum tíma;

16 Þú upp lýkur þinni hendi og mettar alt, sem lifir, með náð.

17 Réttvis er Drottinn á öllum sínum vegum, og miskunsamur í öllum sínum verkom.

18 Drottinn er nálægur öllum þeim, sem hann ákalla; öllum, sem ákalla hann einlæglega.

19 Hann gjörir það, sem hinir guðhræddu girnast; þeirra kall heyrir hann og frelsar þá.

20 Drottinn varðveitir alla þá, sem elska hann, en hann tortýnir öllum óguðlegum.

21 Drottins lofgjörð skal minn munur mæla, og alt hold skal lofa hans heilaga nafn æ og eilíflega.

146. SÁLMUR.

Lofgjörð Drottins.

LOFIÐ Guð! Mín sál! lofa Drottin! eg vil lofa Drottin, meðan eg lifi;

2 Eg vil sýngja mínum Guði sálma, meðan eg er til.

3 Reidið yður ekki á höfðingja, ekki á manna börn, hjá þeim er ekki hjálp.

4 Fari andinn úr þeim, verða þau aptur að jörðu; á sama degi hverfa þeirra dramblátu ráðagjörðir.

5 Sæll er sá, hvers hjálp Jakobs Guð er, hvers von er til Drottins, hans Guðs,

6 Sem gjörði himininn, jörðina, hafð, og alt, sem í þeim er, sem heldur trygð eilíflega,

7 Sem útvegur rétt hinum undir-okaða, gefur brauð þeim húngraða. Drottinn leysir þá bundnu;

8 Drottinn opnar augu hinna blindu; Drottinn upp reisir þá niðurbeygðu; Drottinn elskar þá ráðvöndu.

9 Drottinn verndar þá útlendu; föðurlausum og ekkjum hjálpar hann, en hann umturnar vegi hinna óguðlegu.

10 Drottinn mun stjórna eilíflega, þinn Guð, ó Sion! frá kyni til kyns. (Halelúja) lofið Drottin!

147. SÁLMUR.

Lofgjörð Drottins.

LOFIÐ Drottin! Því það er fagurt að sýngja vorum Guði (sálma); því elskulegur og fagur er sá lofsöngur.

2 Drottinn (endur)byggir Jerúsalem; þeim tvístruðu Ísraels saman safnar hann.

3 Hann læknað þá, sem hafa sundur marið hjarta, og bindur um þeirra sár.

4 Hann telur stjörnurnar, og nefnir þær allar með nafni.

5 Mikill og voldugur er vor Drottinn; hans skilningur er ómælanlegur.

6 Þá hógværu upp hefur hann; þá óguðlegu lægir hann alt að jörðu.

7 Sýngið fyrir Drottin með þakk-læti! spilið fyrir Drottin á hörpu;

8 Fyrir honum, sem þekur himininn með skýjum, sem tilbýr jörðinni regn, sem lætur gras spretta á fjöllumunum;

9 Fyrir honum, sem gefur fæðu fænaðinum, úngum hrafnanna, sem til hans kalla;

10 Hann hefir ei lyst á styrkleika hestsins, ei velþóknar á fótleggjum mannsins.

11 Drottin þóknast þeir, sem hann óttast; þeir, sem setja von sína til hans miskunar.

12 Vegama Drottin, Jerúsalem! lofa þinn Guð, Sion!

13 Því hann gjörir fasta slagbranda þinna porta; hann blessar þín börn fyrir innan þau.

14 Hann gefur þínu landi frið; með bezta hveiti mettar hann þig.

15 Hann sendir sinn boðskap til jarðar; með hraða fer hans orð.

16 Hann gefur snjó sem ull, út dreifir hrími sem ösku.

17 Hann sendir niður klaka í molunum; hver stenzta hans kulda?

18 Hann sendir sitt orð og bræðir hann; hann lætur sinn vind blása, og vatnið rennur.

19 Hann hefir kunngjört Jakob sitt orð, Ísrael sína setninga og réttindi.

20 Ekki gjörði hann svo við alt fólk; hans réttindi þekkja þeir ekki. (Halelúja) lofið Drottin!

148. SÁLMUR.

Lofgjörð Drottins.

LOFIÐ Guð! Loifið Drottin á himnum, lofið hann í hæðinni;

2 Loifið hann, allir hans englar; lofið hann, allar hans hersveitir;

3 Loifið hann, sól og túngl; lofið hann, allar þær blikandi stjörnur;

4 Loifið hann, himnanna himnar! og þær vötn, sem eruð yfir himninum;

5 Lofi þeir Drottins nafn, því þá hann bauð, voru þeir skapaðir,

6 Og hann hefir fest þá æ og eilíflega; hann setti þeim lög, sem þeir ei munu brjóta.

7 Loifið Drottin á jörðunni, þær ófreskjur og öll djúp,

8 Eldur og hagl, snjór og þoka, og þær stormar, sem framkvæmið hans skipanir,

9 Þær fjöll og allar hæðir, þær ávaxtatré og öll sedrustré,

10 Þér villudýr og allur fænaður,
þér ormar og fleygir fuglar,

11 Þér jarðarinnar konungar, og
allar þjóðir, þér höfðingjar og allir
dómarar á jörðu,

12 Sveinar og meyjar allar, gamlir
með ungum.

13 Þeir skulu lofa Drottins nafn, því
hans nafn eitt er hátt upphafið; hans
hátign er yfir jörð og himni.

14 Hann hefir gefið sínu fólki veldi,
lofstír öllum sínum heilögu, Israels-
börnum, því fólki, sem honum er
nálægt; lofið Drottin!

149. SÁLMUR.

Sigurvon.

LOFIÐ Guð! Sýngið Drottin nýjan
söng, hans lof á samkomu hei-
lagra.

2 Ísrael gleður sig í sínum skapara,
Síonsbörn í sínum konungi.

3 Þeir skulu lofa hans nafn í dansi,
með bumbum og hörpum skulu þeir
fyrir honum leika.

4 Því Drottinn hefir velþóknar á
sínu fólki, hann prýðir þá hógværu
með frelsi (sigri).

5 Þeir heilögu skulu gleðjast við

sinn heiður, þeir skulu fagna í sinni
hvílu.

6 Guðs lof skal vera á þeirra tungu,
og tvieggjað sverð í þeirra hendi,

7 Til að taka hefnd yfir þjóðunum,
og refsa lýðnum,

8 Að binda þeirra konunga með
hlekkjum, og höfðingja þeirra með
járnviðjum,

9 Að breyta við þá eptir skrásettu
lögmalı; heiður er þetta fyrir alla hans
heilögu. (Halelúja) lofið Drottin.

150. SÁLMUR.

Sofsálmur.

LOFIÐ Drottin! Lofið Guð í hans
helgidóm; lofið hann í hans út-
þöndu alveldis víggirðingu;

2 Lofið hann fyrir hans stórvirki;
lofið hann samkvæmt hans mikilleika;

3 Lofið hann með lúðurhlóm; lofið
hann með hljóðfærum og hörpu;

4 Lofið hann með bumbum og dansi;
lofið hann með strengjum og organi;

5 Lofið hann með hljómfögnum
hornum, symblum; lofið hann með
hljóðhvellum symblum.

6 Alt, sem andardrátt hefir, lofi
Drottin. (Halelúja) lofið Drottin.

SALÓMONS ORÐSKVIÐIR.

1. KAPÍTULI.

Inngangur. Hrófs vizkunnar. Aðvörðun.

ORÐSKVIÐIR Salómons, Davíðs-
sonar, Ísraels konungs,

2 Til að þekkja vísdóm og mentun,
til að nema spekinnar orð,

3 Til að læra undirvísun í umhugs-
unarsemi, réttvísi, rétti og sannsýni,

4 Til að gefa hinum einföldu hygg-
indi, unglíngnum þekkingu og fram-
sýni.

5 (Sá vitri hlusti á og auki lærdóm
sinn; sá framsýni fái sér heilræði),

6 Til að skilja orðskviðu og gátur,
orð hinna vísu og þeirra óljösu tölur.

7 Otti Drottins er upphaf vizkunn-
ar; heimskíngjar fyrirlíta vísdóm og
mentun.

8 Minn son! hlusta þú á áminning
föður þíns, og yfirgef ekki boðorð
þinnar móður;

9 Því fögur prýði eru þau á þínu
höfð og festi á þínum hálsi.

10 Minn son! þegar syndarar ginna
þig, þá samsintu ekki;

11 Þegar þeir segja: kom þú með
oss, ver viljum setjast um líf manna,
ver viljum fara í launsátur fyrir þann
saklausa án saka,

12 Ver viljum svelgja þá í oss, sem
gröfin lifandi (menn), og þá hrein-
skilnu, sem þá, er niður stíga í helju;

13 Alt þeirra dýrmæta fæ skulum
ver finna, og fylla vor hús með her-
fangi;

14 Þitt hlutskipti skaltu hafa með
oss; allir skulum ver einn sjöð hafa!

15 Minn son! far þú ekki þann veg með þeim. Aptra þú fæti þínum frá þeirra leið.

16 Því föetur þeirra hlaupa til ils, og þeir hraða sér til að út hella blóði.

17 Vissulega er það til einskis, að leggja (fugla)netið, þegar allir fuglarnir horfa á.

18 En þessir umsitja sitt eigið blóð; þeir fara í launsátur fyrir sitt eigið líf.

19 Þannig er hvers þess háttur, sem hneigður er til gróða; hann sviptir sína eigin herra lífinu.

20 Spekin kallar fyrir utan; hún lætur sína raust heyra á götunni.

21 Hún kallar á fjölmönnum stöðum, hjá borgarhlíðunum:

22 "Hversu lengi ætlið þér, heimskingjar, að elska heimskuna? þér, hádfuglar, að hafa lyst til að hæða? þér, einfeldníngrar, að hata hyggindi?"

23 Snúist til minnar umvöndunar! sjáid! eg vil út hella yfir yður mínum anda; eg vil kunngjöra yður mín orð.

24 Af því eg kallaði, og þér dróguð yður í hlé; eg út rétti mínar hendur, og einginn gaf því gaum;

25 Af því þér létuð alt mitt ráð fara, og vilduð ekki þola mína umvöndun,

26 Þá vil eg líka blæja í yðar óförum; eg skal gjöra mér glatt, þegar það kemur, sem þér óttist;

27 Þegar það, sem þér hræðist, kemur sem eyðilegging, og yðar ógæfa kemur sem stormbylur; þegar ángist og neyð dynur yfir yður,

28 Þá munu þeir kalla til mín, en eg mun ekki anza; þeir munu árla leita mín, en ekki finna mig.

29 Af því þeir hötuðu þekkingu, og útvöldu ekki ótta Drottins;

30 Af því þeir ekki fællust á mín ráð, og forsmáðu alla mína umvöndun.

31 Því skulu þeir neyta af ávöxtum sinna vega, og mettast af sínum eigin ráðum.

32 Því fráhrarf hinna heimsku mun drepa þá, og uggleysi hinna fávísu mun tortýna þeim.

33 En hver, sem mér hlýðir, sá mun óhultur búa, og ekki hræðast hið illa.

2. KAPÍTULI.

Viðvörðun við vonzku, falsi, hórdómi.

MINN son! viljir þú veita orðum mínum viðtökur, og mín boðorð hjá þér geyma,

2 Svo að þú látir þitt eyra gefa gaum að vísðómi, og beygir þitt hjarta til hygginda,

3 Já, ef að þú kallar eptir skilnáingi, og kallar á vizku,

4 Ef að þú leitar hennar eins og silfur, og grennslast eptir henni sem fölgnu fè,

5 Þá muntu skynja, hvað Drottins ótti er, og þá muntu finna Guðs þekkingu.

6 (Því Drottinn gefur vísðóm; frá hans munni kemur þekking og vit.

7 Hann geymir sína hjálp þeim hreinskilnu; hann er skjöldur þeirra, sem ganga óaðfinnanlega.

8 Hann varðveitir réttarins stigu, og gair að vegum sinna heilögu).

9 Þá muntu þekkja réttréttisina og réttinn og sannsýnina, og sérhvern góðan veg;

10 Því vísðómur mun koma í þitt hjarta, og þekking vera lystileg þinni sálu.

11 Hyggindin skulu vaka yfir þér, og vitið vernda þig;

12 Svo þú frelsast frá vegi hins vonda, frá þeim manni, sem talar fals;

13 Frá þeim, sem yfirgefa réttarins stig, til að ganga á myrkursins vegi;

14 Frá þeim, sem hafa gleði af að gjöra illt, sem fagna yfir sínum vonzku-hrekkjum,

15 Frá þeim, hverra vegir eru öfugir, sem fara krókóttar götur.

16 Þú frelsast frá hörkonunni, frá hinni útlandu, hverrar orð eru hál;

17 Sem yfirgefur unnustu sinnar æsku, og hefir gleymt sáttmála síns Guðs;

18 Því hún hnígur til dauðans með sínu húsi, og til helju með sínum sporum.

19 Af öllum, sem inn til hennar ganga, kemur einginn aptur, og einginn þeirra kemst á lífsins stig.

20 Því skaltu ganga á vegi hinna góðu, og gá að leið hinna ráðvöndu.

21 Því þeir hreinskilnu búa í land-

ina, og þeir ráðvöndu verða eptir í því.

22 En hinir óguðlegu skulu upp-
rættir verða úr landinu, og hinir
svikafullu af því afmádir verða.

3. KAPÍTULI.

Nytsemi spekinna.

SON minn! gleym ekki mínum
lærdómi! þitt hjarta varðveiti
mín boðorð;

2 Því þau munu auka þér lánglífi,
lífsins ár og frið.

3 Miskun og sannsögli yfirgefi þig
ekki; bind þessar um þinn háls,
skrifa þær á spjöld þíns hjarta.

4 Þá muntu finna náð og hyggindi
fyrir Guðs og manna augum.

5 Reiddu þig á Drottin af öllu
hjarta, en treystu ekki þínu viti!

6 Mundu til hans á öllum þínum
vegum, hann mun láta þína leið
verða beina.

7 Eigi skaltu þykjast hygginn;
heldur óttastu Drottin, og forðastu
hið illa!

8 Það mun verða líkama þínum
heilsubót, og mergur (endurnæring)
þínum beinum.

9 Heiðra Drottin með þínum auð-
œfum, með frumvexti als þíns gróða.

10 Þá munu hlöður þínar verða yfir-
fjötanlega fullar, og vínberjalögur
flóa út af þínum vínpressum.

11 Minn son! lítilsvirtu ekki Drott-
ins aga, og vertu ekki óþolinmóður,
þegar hann hirtir;

12 Því hvern, sem Drottinn elskar,
þann agar hann, og hefir á honum
velþóknun, sem faðir á syni.

13 Sæll er sá maður, sem finnur
vísdom, sá maður, sem útvegar sér
hyggindi;

14 Því það er betra, að fá þau en
silfur, og þau eru betri gróði en gull;

15 Þau eru dýrmætari en perlur, og
allir þínir dýrgripir jafnast ekki við
þau.

16 Í þeirra hægri hendi er lánglífi,
og í vinstri hendi auður og heiður.

17 Þeirra vegur er yndislegur vegur,
og allar þeirra götur eru friður.

18 Þau eru lífsins trè fyrir þá, sem
ná þeim; og þeir, sem halda þeim
fast, munu sælir teljast.

19 Drottinn grundvallaði jörðina

með vísdomi, og reisti himininn með
ráðdeild.

20 Undirdjúpin eru opnuð af hans
kunnáttu, og döggr drypur úr ský-
unum.

21 Minn son! lát ekki boðorðin
víkja frá þínum augum; varðveit þú
vizku og hugsunarsemi.

22 Það skal vera líf fyrir þína sálu,
og þryði fyrir þinn háls.

23 Þá muntu ganga óhultur á þínum
vegi, og þinn fótur mun ekki reka
sig á.

24 Þegar þú legst fyrir, þá muntu
ekki hræðast, og meðan þú liggur,
muntu sofa vært.

25 Þú munt ekki óttast voveiflega
skelfingu, ei heldur eyðilegging hinna
óguðlegu, að hún nái til þín;

26 Því Drottinn mun vera þitt
athvarf, og hann mun varðveita þinn
fót, að hann ei verði fanginn.

27 Haltu ekki þínum gæðum fyrir
þeim, sem þarfnast þeirra, hafi þín
hönd efni á að gjöra það.

28 Segðu ekki við þinn náunga:
farðu núna, og kom þú aptur; á
morgun mun eg gefa þér, þegar þú
hefir það til.

29 Úpp hugsa þú ekki ilt móti vini
þínum; hann býr svo öruggur hjá þér.

30 Þráttu þú ekki við neinn án saka,
hafi hann ekkert ilt gjört þér.

31 Ófunda ekki ofbeldismanninn,
og vel þér eingan af hans vegum.

32 Því viðurstygð fyrir Drottni er
sá, sem honum er fráhverfur, en hann
er vinur hinna ráðvöndu.

33 Bölvun Drottins er yfir húsi hinna
óguðlegu, en hann blessar bústað
hinna réttlátu.

34 Vissulega gjörir hann gys að
háðgjörnum; en hógværum gefur
hann náð.

35 Hinir vísu munu heiðurinn erfa;
en heimskíngjar munu skömminna
hreppa.

4. KAPÍTULI.

Aminning að stunda vísdom og sannsögli.

SYNIR! heyrið föðursins áminn-
ingu, og gefið gaum að, svo að
þér lærið framsýni.

2 Því góðan lærdóm gef eg yður,
yfirgefið ekki mín lög.

3 Því líka var eg sonur föður míns,

elskaður sem einka son í augum minnar móður.

4 Hann kendi mér og sagði við mig : lát þitt hjarta aðhyllast mitt orð ; varðveittu mín boðorð ; þá muntu lifa.

5 Kaup þú vísdom, kaup þú hyggindi, gleymdu ekki og vík þú ekki frá tali míns munns.

6 Yfirgef það ekki, þá mun það vernda þig ; elska það, þá mun það vernda þig.

7 Upphaf vísunnar er þetta : kaup þú vísdom og kaup þú hyggindi fyrir allar þínar eigur.

8 Umfaðma þú hann, þá mun hann upp hefja þig ; hann mun heiðra þig, þegar þú umfaðmar hann.

9 Þitt höfuð mun hann fagurlega prýða ; hann mun gefa þér dýrmæta kórónu.

10 Heyr, minn son ! meðtak þú mínar tölur ; þá munu þín ár verða mörg.

11 Eg vil leiða þig á vísdomsins veg, og á beina götu.

12 Gángir þú þar, mun þinn vegur ei verða þröngur, og þó þú hlaupir þar, muntu ei hrasa.

13 Haltu ámiunúngunni fastri ; láttu hana ekki fara ; varðveittu hana ; því hún er þitt líf.

14 Kom þú ekki á götu hinna óguðlegu, og gaktu ekki á veg hinna vöndu.

15 Yfirgefðu hann, gakk þú ekki fram á honum, vík frá honum, og farðu fram hjá honum !

16 Því þeir sofa ekki, nema þeir hafi gjört ilt ; og þeir hrökkva upp af svefni, hafi þeir ekki felt einhvern.

17 Því þeir eta guðleysis brauð, og drekka ofbeldisvín.

18 En gata rættlátra er sem skínandi ljós sólarinnar ; þess birta eykst alt til hádegis.

19 Vegur óguðlegra er sem myrkur ; þeir vita ekki, hvar þeir munu reka sig á.

20 Minn son ! gef gaum að mínum orðum, og hneig þitt eyra að minni ræðu.

21 Lát hana ekki víkja frá þínum augum ; varðveit þú hana innst í þínu hjarta ;

22 Því hún er þeirra líf, sem hana

finna, og lækning fyrir allan þeirra líkama.

23 Fremur öllu, sem gætur eru hafðar á, þá varðveittu þitt hjarta, því þar eru lífsins upptök.

24 Snú þú frá þér illum munnsöfnuði, og lát varanna óhæfu vera langt frá þér !

25 Augu þín líti beint áfram, og þín augnalok horfi rétt fram undan þér.

26 Gjör þú götu þinna fóta jafna, og allur þinn gángur sé beinn !

27 Sveigðu hvorki til hægri né vinstri handar ; snú fæti þínum frá hinu illa.

5. KAPÍTULI.

Viðeörun við hórðómi.

MINN son ! gef þú gaum að mínum vísdomi ; hneig þín eyru til minna hygginda,

2 Svo að þú getir varðveitt hugsunarsemi, og þínar varir geymi þekkingu.

3 Því að sönnu drýpur hunang af vörum annarlegrar konu, og hálli en víðsmjör er hennar barki ;

4 En að síðustu er hún beiskari en malurt, beitt eins og tveggjað sverð ;

5 Hennar fætur gánga niður á við til dauðans ; hennar spor stefna til helju.

6 Svo að þú gángir ei lífsins götu, reikar hún til og frá ; hún veit ei hvert.

7 Svo heyrið mig nú, mín börn ! og víkið ekki frá tali míns munns !

8 Lát þinn veg vera langt frá henni, og þú skalt ekki koma nálægt hennar húsdýrum,

9 Að þú gefir ekki annarlegum þinn blóma, og þeirri grimmu þín ár,

10 Svo að hinir útlendu mettist ekki af þínum eignum, og þitt erfði lendi í annarlegu húsi,

11 Að þú ekki að lyktum andvarpir, þegar þitt hold og þinn líkami hverfur þér,

12 Og segir : hversvegna hataði eg aga, og hví forsmáði mitt hjarta aðvörun ?

13 Eg hlýddi ei raust minna kennda, beygði ei mitt eyra til þeirra, sem upp fræddu mig ;

14 Lá við sjálft, að eg hefði ratað í skömm mitt á mannfundi og í söfnuðinum.

15 Drekk þú vatn úr þinni eigin lind,

og rennandi vökva mitt úr þínum brunni.

16 Þínir lækir renni út á götuna, og vatnslindir á strætinu ;

17 Láttu þá tilheyra þér einum, og ekki öðrum úti frá með þér.

18 Þín uppspretta sè blessuð, og gleð þig við unnustu æsku þinnar.

19 Hún sè þér sem kær hind, og yndislegt ráðyr. Láttu hennar elsku-semi ætíð hressa þig, og hennar ást sífellt gjöra þig ölvadan !

20 Minn son ! hversvegna viltu binda þig við annarlega (konu), og faðma brjóst hinnar útlendu ?

21 Því fyrir augum Drottins eru hvers manns vegir opnir, og hann mælir hvers eins spor.

22 Misgjörðir hins óguðlega munu veiða hann, og hann mun bundinn verða með reipum sinna synda.

23 Hann mun deyja, af því hann vildi ekki láta sér segjast, og hann kollvarpast í sinni fásinnu.

6. KAPÍTULI.

Víðvörðun, að gánga í borgum, við leti, falsi, og fleirum glæpum.

MINN son ! hafir þú gengið í borgun fyrir þinn náunga, hafir þú gefið hönd útlendum manni,

2 Sertu bundinn af orði þíns munns, fánginn af tali þíns munns,

3 Þá gjör þetta, minn son ! og losa þig, því þú ert kominn á vald þíns náunga ; farðu ! ríðdu þig lausan, og legðu að þínum náunga !

4 Leyfðu þínum augum eingan svefn, nè þínum augnalokum blund !

5 Losaðu þig, eins og ráðyr úr veiðimannsins hendi, og sem fugl úr fuglarans hendi !

6 Þú letíngi ! farðu til maursins, og sjáðu hans háttu, og verð hygginn.

7 Þó hann hafi eingan höfðingja, yfirboða eða herra,

8 Utvegur hann sér samt forða á sumrum, safnar sér atvinnu á haustin.

9 Þú letíngi ! ætlar þú lengi að liggja ? nær ætlar þú að vakna ?

10 Þú segir : “Ég verð enn þá að sofa dálítið, blunda lítið, liggja svo lítið með samanlögðum höndum.”

11 En þá mun líka fátæktin koma yfir þig sem ræningi, skorturinn yfir þig sem hermaður.

12 Ilmennið og hinn rángláti fer eptir ónáttúru munns síns ;

13 Hann deplar með augunum, gefur merki með sínum fótum, og bendir með sínum fingri.

14 Ófugstreymi er í hans hjarta ; hann upp hugsar ilt á hverri stundu ; hann kemur þrætum til leiðar.

15 Því mun hans ógæfa snögglega koma ; á augnabliki mun hann sundur molast, og eingin lækning fást.

16 Þessa sex hluti hatar Drottinn ; þessir sjö eru honum andstygd :

17 Drambsóm augu, lygin túnga, hendur, sem út hella saklausu blóði,

18 Hjarta, sem smíðar illar ráðagjördir, fœtur, sem með hraða hlaupa til hins illa,

19 Falsvitni, sem talar lygi, og sá, sem vekur deilu meðal bræðra.

20 Varðveit, minn son ! boðorð föður þíns, og vík þú ekki frá tilsögn móður þinnar.

21 Bind þú þau á þitt hjarta ; hengdu þau um þinn háls.

22 Þegar þú gengur, skulu þau leiða þig ; þegar þú legst til hvíldar, skulu þau gæta þín ; og þegar þú vaknar, skulu þau tala við þig.

23 Því boðorðið er skriðljós, og tilsögnin ljós, og uppfæðingarið umvöndun er lífsins vegur,

24 Svo þú verðir varðveittur frá vondri konu, frá þeirri hálu túngu hinnar útlendu ;

25 Haf þú ei girnd til hennar fríðleika í þínu hjarta, og láttu hana ekki töfra þig með sínum augum.

26 Því fyrir skækjunnar sakir neyðist maður til að sníkja sér brauðbíta, og annars manns kona sækist eptir hinu dýra lífi.

27 Getur nokkur látið svo eld í sinn barm, að hans klæði ekki brenni ?

28 Ætla nokkur geti svo gengið á glóðum, að hann brenni sig ekki á fótunum ?

29 Svo fer og þeim, sem hefir mök við konu náunga síns ; einginn sá kemst klaklaust af, sem hana snertir.

30 Menn vægja ekki þjófnum, þá hann stelur, til að sedja sálu sína, af því hann er húngraður.

31 Verði hann tekinn, borgar hann sjófalt, og missir alt göss síns húss.

32 Sá, sem drýgir hór með konu, er

frá vitinu; gjöri sá það, sem vill tortýna sinni sálu.

33 Högg og smán mun hann finna, og hans skömm verður ekki af máð!

34 Því vandlaeti upp tendrar manninn; hann hlífir ekki á hefndarinnar degi.

35 Hann þiggur eingar bœtur, og verður ei fríðaður, þótt þú hrúgir að honum gjöfum.

7. KAPÍTULI.

Víðvörðun til unglinga við lauslæti.

SON minn! varðveit mín orð, og geym þú hjá þér mín boð.

2 Varðveittu mín boðorð, svo að þú lifir, og mína tilsögn, sem þinn augastein.

3 Bind þú þau á þína fingur, skrifa þú þau á spjald hjarta þíns.

4 Segðu við spekina: þú ert mín systir, og kalla þú framsýnina þína frændkonu,

5 Svo að hún varðveiti þig frá annarlegri konu, frá hinni útlendu, sem er svo mjúkmælt.

6 Eg leit út um glugga minn, út um grindurnar;

7 Eg leit til hinna heimsku; eg varð var við úngan mann meðal sonanna, sem var frá vitinu;

8 Hann gekk um strætið að horninu á hennar húsi, og ætlaði að ganga fram hjá því,

9 Í rökkrinu um kveldið, um miðnættisleyti, í dimmu.

10 Og sjá þú, að kona nokkur mætti honum, búin sem sköekja og undirförl í sínu hjarta.

11 Hún ólmaðist og ræð sèr ekki; hennar fœtur toldu ekki í hennar húsi;

12 Stundum er hún á strætum, stundum á torgum, og um situr á hverju (strætis)horni.

13 Hún náði í hann og kysti hann, og ósvífin (í bragði) mælti hún við hann:

14 Eg var skuldug um þakkarfórn; í dag hefi eg goldið mitt heit;

15 Því fór eg út að hitta þig, og eg leitaði þíns andlitis, og eg hefi fundið þig.

16 Með ábreiðum hefi eg prýtt mína sæng, með mislitum tjöldum úr egyptzku líni.

17 Eg hefi stráð yfir mitt rúm myrru, alóe og kanel.

18 Kom þú! við skulum af ástum dukkan verða alt til morguns, við skulum gleðjast af miklum blíðlátum,

19 Því maðurinn minn er ekki heima, hann er farinn í lángferð;

20 Hann tók með sèr peningapýngjuna; á túnglkomuhátíðinni mun hann í fyrsta lagi heim koma.

21 Með fortölum sínum beygði hún hann, og tældi hann með sínum smjaðrandi vörum.

22 Hann skundaði eptir henni, eins og nautið kemur til brytbekkjarins, og (eins og hlekkir koma til hegningar niðingnum),

23 Þángað til örin fer í gegnum hans lifur, eins og fugl hraðar sèr í snöruna, og veit ei, að það kostar hans lif.

24 Svo heyrið mig nú, mín börn! og takið eptir orðum míns munns.

25 Lát þitt hjarta ei teygjast á hennar veg, gakk þú ekki á hennar götum,

26 Því marga hefir hún sært og felt, og margir eru þeir, sem hún hefir drepið.

27 Vegur til helju er hennar hús, þar er leiðin niður til dauðans herbergja.

8. KAPÍTULI.

Hrós spekinnar.

KALLAR spekin ekki? lætur ei vízkan sína raust heyra?

2 Hún stendur á tindum hinna háu fjalla, hjá vegunum, við húsín, og á krossgötum.

3 Hún kallar hátt við borgarhlíðin, þar sem gengið er inn um dyrnar:

4 "Við yður tala eg, þér menn! og mín raust hljómar til mannanna barna.

5 Þér heimskíngjar! lærið hyggindi, þér fávísir! lærið framsýni.

6 Hlustið á, því skiljanlega hluti vil eg tala, og eg opna mínar varir til að tala einlægni.

7 Því sannleika mælir minn munnur, og guðleysi er viðbjóður mínum vörum.

8 Hispurslaus eru öll orð míns munns; í þeim er ekkert aflagað eða rángsnúð.

9 Þau eru öll skiljanleg þeim hyggna,

og ljós fyrir þá, sem komnir eru til þekkingar.

10 Meðtakið minn lærdóm, og ekki silfur, og metið fróðleik meir en skírt gull,

11 Því vizkan er betri en perlur, og allir dýrgripir jafnast ei við hana.

12 Eg, vizka, bý hjá hygginni, og hugsunarsama þekkingu finn eg.

13 Otti Drottins er að hata ilt, dramblæti, metnað og vonða vegi, og þann munn, sem talar rángsnúna hluti, hata eg.

14 Hjá mér er ráðdeild og staðfesta ; eg er vit og hyggni, og hefi styrkleika.

15 Konúngarnir eiga mér að þakka, að þeir ríkja, höfðingjarnir, að þeir niður skipa réttinum ;

16 Stjórnendur, að þeir drotna, og stórmenni, og allir dómarar á jörðunni.

17 Eg elska þá, sem mig elska, og þeir finna mig, sem leita.

18 Auður og heiður er hjá mér, álitleg velmegan og rausn.

19 Minn ávöxtur er betri en gull, en hið skírasta gull, og ágóði minn betri en útvalið silfur.

20 Eg geng á réttlætisins vegi, mitt á réttarins götu,

21 Til að útvega þeim velmegan, sem elska mig, og fylla þeirra forðabúr.

22 Drottinn átti mig í upphafi sinna vega, áður en hann byrjaði sitt verk.

23 Frá eilífið er eg smurð (sem drotníng), frá byrjun, fyrri en jörðin var til.

24 Eg em fœdd, þá undirdjúpin voru enn ekki, þá lindirnar, þúngaðar af vatni, voru ekki til.

25 Áður en fjöllin voru niður látin, áður en hæðirnar urðu til, er eg fœdd.

26 Guð hafði enn þá ekki skapað landið eða eyðimerkurnar, eða höfuð jarðarduftsins (manninn).

27 Þegar hann tilbjó himininn, var eg hjá honum ; þegar hann sirklaði hring hafsins ;

28 Þegar hann festi skýin uppi, þá hann gaf uppsprettum undirdjúpsins sinn vissa stað ;

29 Þegar hann setti hafinu sín föstu takmörk, að vatnið ei fari yfir þess brún ; þegar hann festi jarðarinnar grundvöll,

30 Þá var eg hjá honum sem hans fösturbarn, og eg var hans yndi dag hvern, og læk mér ætíð fyrir hans augliti,

31 Og nú leik eg á hans jarðarhríng, og hefi minn fögnuð af mannanna börnum.

32 Og nú börn, hlýðið mér ! því sælir eru þeir, sem gá að mínum vegum ;

33 Hlýðið á aðfyndni og verðið hygginn, og sleppið henni ekki.

34 Sæll er sá maður, sem heyrir mig, svo að hann daglega vakir við mínar dyr, og gefur gaum að mínum dyrastöfum.

35 Því hver, sem mig finnur, sá finnur lífið, og fær Drottins velþóknan.

36 En hver, sem missir mín, sá meiðir sína sál ; allir, sem mig hata, elska dauðann."

9. KAPÍTULI.

Upphvatning til vizku. Viðvörðun við heimsku.

VIZKAN bygði sér hús, og hjó þess sjö stólpa ;

2 Hún slátraði sínu slátursfè, blandaði vín sitt og hjó sitt borð ;

3 Hún sendi út sínar þernur ; hún kallaði á háum stöðum borgarinnar :

4 "Hver er bernskur ? komi sá hingað." Við hinn fávísa mælti hún :

5 "Kom hingað ! etið af mínu braudi, og drekkið af víninu, sem eg hefi blandað ;

6 Segið skilið við bernskuna, þá munuð þér lifa, og gangið fram á hyggindanna veg.

7 Hver, sem umvandar við háðfuglinn, má láta sér lynda hæðni, og hver, sem ávitar óguðlegan, háðúng.

8 Umvanda þú ekki við hæðinn mann, svo hann hati þig ekki ; umvanda við hygginn mann, og hann mun elska þig.

9 Gef þú vitrum manni (áminning), og hann mun verða enn vitrari ; upp fræddu hinn ráðvanda, og honum mun í þekkingu fram fara.

10 Otti Drottins er upphaf vizkunnar, og þekking hins heilaga sönn hyggiandi.

11 Fyrir mitt fulltingi skulu þínir dagar margir verða, og þín æfiár aukast.

12 Sertu hygginn, þá ertu hyggiinn

fyrir sjálfan þig, og særtu háðgjarn, þá muntu það einsamall bera.

13 Heimsk kona er óhjemja, hugsunarlaus, og veit ekkert.

14 Hún situr við sínar húsdýrá stól, á hinum háu stöðum í borginni,

15 Og kallar til þeirra, sem fram hjá ganga um veginn, og fara beint áfram sína leið.

16 Hver er bernskur? komi sá húngað; og við þann heimska segir hún:

17 "Stolið vatn er sætt, og falíð braud er bragðgott.

18 En hann veit ekki, að dauðýfli eru þar, og þeir, sem hún laðar til sín, eru í helvítis hyl."

10. KAPÍTULI.

Ymisleg samnæli.

VITUR sonur gleður sinn föður, en fávís sonur er raun móður sinnar.

2 Rángfengið fè stoðar ekki, en rættlæti frelsar frá dauðanum.

3 Drottinn lætur ei sálu hins rættlæta húngra, en hann seður ekki græðgi hinna óguðlegu.

4 Snauður verður sá, sem erfiðar með slakri hönd; en hönd hins iðjusama gjörir hann ríkan.

5 Sá, sem safnar á sumrinu, er framsýnn sonur; en sá, sem sefur fast á uppskerutímanum, er slæmur sonur.

6 Blessan er yfir höfði hins rættlæta, en ofbeldi aptur byrgir munn hinna óguðlegu.

7 Minning rættlætra er í blessan, en nafn óguðlegra fúnar.

8 Sá, sem er hygginn af hjarta, meðtekur boðorðin; en varanna heimska steypir í glötun.

9 Sá, sem ráðvandlega gengur, hann gengur óhult, en sá, er rángsnýr sínum vegum, mun uppvís verða.

10 Hver, sem deplar með augunum, sá veldur meðu, og varanna heimska steypir í ógæfu.

11 Munnur hins rættlæta er lífsins uppspretta, en ofbeldi aptur byrgir munn hinna óguðlegu.

12 Hatur vekur deilur, en kærleikurinn dregur fjöður yfir allar yfirtroðslur.

13 Á vörum hins hyggna finst vís-

dómur; en baki hins fávísa hæfir vöndurinn.

14 Hinir vísu fara spart með sína þekkingu, en heimskíngjans munnur getur ei þagað.

15 Auður hins ríka er honum vígi, en fátækt hinna snauðu er þeirra brun.

16 Erfiði rættlætra er til lífsins; gróði óguðlegra er till falls.

17 Að muna til uppfroedingarinnar, er vegurinn til lífsins, en sá villist, sem yfirgefur umvöndunina.

18 Sá, sem dylur hatur, hefir lyga-varir, og sá, sem ber út óhróður, hann er heimskíngi.

19 Þar sem mörg orð eru töluð, vantar ekki yfirtroðslur, en sá er hygginn, sem fer spart með sinn munn.

20 Túnga hins rættlæta er valið silfur, en hjarta hins óguðlega er einkisvert.

21 Varir rættlætra eru margra atvinna, en heimskíngjarnir deya af heimsku.

22 Drottins blessan, hún auðgar, og hann bætir ei meðu ófaná.

23 Heimskínginn hefur gaman af að aðhafast svívirðileg verk, en hinn framsýni maður af vísdómi.

24 Það, sem sá óguðlegi hræðist, mun yfir hann koma; Guð mun gefa þeim rættlætu það, sem þeir gírnast.

25 Eins og hvirfilvindur, líður hjá, eins er sá óguðlegi ekki framar, en hinn rættlæti hefir eilífan grundvöll.

26 Það, sem ölvínan er fyrir tennurnar, og reykur fyrir augun, það er hinn læti fyrir þá, sem hann senda.

27 Ötti Drottins lengir lífdagana, en ár óguðlegra stytta.

28 Eptirbið rættlætra er fögnuður, en von óguðlegra fyrirferst.

29 Drottins vegur (trúin) er vígi hins rættlæta, en skelfing fyrir þá, sem órétt að hafast.

30 Sá rættlæti bifast ekki að eilífu, en þeir óguðlegu skulu ekki búa í landinu.

31 Munnur hins rættlæta fram ber vísdóm, en fláráðar túngur skulu upprettar verða.

32 Varir hins rættlæta munu þekkja hið þægilega; en munnur hinna óguðlegra fram ber hið rángsnúna.

11. KAPÍTULI.

Réttstjóri við náúngann.

RÖNG vog er Drottinn andstygð, en gild reizla er hans velþóknun.

2 Komi drambsemi, kemur smán, en hjá hinum auðmjúku er vísdómur.

3 Sakleysi hinna hreinskilnu leiðir þá; en kœnska hinna svikulu flækir þá.

4 Auðœfi stoða ekki á degi reiðinnar; en réttlæti frelsar frá dauðanum.

5 Réttlæti góðs manns gjörir hans veg greiðan (sléttan); en sá óguðlegi dettur um guðleysi sitt.

6 Réttlæti hinna hreinskilnu frelsar þá, en hinir svikulu veiðast í sinni vonzku.

7 Þegar hinn óguðlegi deyr, er hans von farin og ránglátra eptirvænting hverfur.

8 Sá réttláti frelsast úr nauðunum, og sá óguðlegi kemur í hans stað (þ.e. í nauðir).

9 Með mumminum leitast hræsnarinn við að steypa sínum náunga, en náunganum verður bjargað af þekkingu hinna réttlátu.

10 Borgin gleðst af láni hinna réttlátu, og þegar óguðlegir fyrirfarast, þá heyrir fagnadarsöngur.

11 Borgin upp hefst af blessun hinna hreinskilnu, en af munni óguðlegra verður hún niður brotin.

12 Sá, sem hæðir sinn náunga, er fávís; hygginn maður þegir.

13 Sá, sem fer um kring sem uppljóstari, opinberar leyndarmál; en sá, sem er trúr í sínu hjarta, hann leynir sökinni.

14 Þar sem eingin stjórn er, þar hlýtur fólk að falla; þar sem margir ráðgjafar eru, þar er frelsi.

15 Þegar einhver gengur í borgun fyrir útlendan mann, mun það vissulega ei fara vel; en þeim, sem hatar handsöl, er óhætt.

16 Yndisleg kona geymir sína sæmd, eins og harðstjórar geyma vandlega sín auðœfi.

17 Miskunsamur maður gjörir gott sinni sálu, en sá grimmi þjáir sitt eigið hold.

18 Sá óguðlegi vinnur ávaxtarlaust verk, en sá, sem sár réttlætinu, hann fær viss laun.

19 Þannig leiðir réttlætið til lífsins, eins og að sá, sem eltir hið illa, hraðar sér til síns dauða.

20 Viðurstyggð fyrir Drottinn eru rángsnúin hjörtu, en hans velþóknun eru þeir, sem ganga í grandleysi.

21 Frá kyni til kyns verður hinum vonða ekki óhegnt, en niðjar réttlátra frelsast.

22 Eins og gullhringur í svínstrýni, er friðleiki þeirrar konu, sem víkur frá siðsemi.

23 Þeirra réttlátu eptirlöngun er eintóm gœzka, en von óguðlegra er hegning.

24 Sá er til, sem út býtir ríkulega, og fær æ meir og meir; og sá er til, sem heldur inni meiru en rétt er, og hefir þó að eins skort.

25 Sú sál, sem aðra blessar, mun sjálf fitna; og sá, sem öðrum vatnar, honum skal vatnað verða.

26 Hverjum, sem heldur aptur korni, þeim bölvur fólk; en blessun kemur yfir þess höfuð, sem selur það.

27 Hver, sem alúðlega leitar góðs, sá leitar eptir velþóknun; en hver, sem leitar ils, hann skal fyrir því verða.

28 Hver, sem treystir sínum auð, sá fellur; en þeir réttlátu grænka eins og laufblað.

29 Hver, sem hrellir sitt eigið hús, mun erfa vind, og heimskínginn skal vera þjón hins hyggna.

30 Ávöxtur hins réttláta er (ávöxtur af) lífsins tré, og sá vísi dregur sálir að sér.

31 Sjá! hinn réttláti fær umbun hér á jörðinni, hversu miklu frammar sá óguðlegi og syndarinn?

12. KAPÍTULI.

Einstök sannmáli.

HVER, sem elskar aga, sá elskar þekkingu; en hver, sem hatar umvöndun, verður heimskur.

2 Sá góði fær velþóknun af Drottinn; en Drottinn refsar þeim manni, sem beitir hrekkjum.

3 Maðurinn stendur ei fastur fyrir óguðlegleikanum; en réttlátra rót bifast ekki.

4 Væn kona er síns manns kóróna, en slæm kona er rotnan í hans beinum.

5 Hugsanir réttlátra eru rétturinn, en óguðlegra ráð eru svik.

6 Iðja hinna óguðlegu er að sitja um blóð, en munnur hreinskilinna bjargar.

7 Þeir óguðlegu kollkastast, svo þeir eru ei framar til, en hús hinna réttlátu stendur stöðugt.

8 Manninum verður hrósað eptir hans hygglega tali; en sá, sem er í hjarta sínu rangsnúinn, verður fyrir-litinn.

9 Litilmótlegur maður, sem er sinn eigin þjón, hann er betri en sá, sem lætur mikið yfir sér, og vantar braud.

10 Sá réttláti þekkir sinni sinnar skepnu, en miskunsemi hinna óguðlegu er grim.

11 Sá, sem yrkir sitt land, mettast af braudi, en sá, sem fer í flokk með iðjuleysingjum, er óframsýnn.

12 Löngun hinna óguðlegu sökist eptir því illa; en rót hinna réttlátu gefur (ávöxt).

13 Varanna vonzka er slæm snara, en sá réttláti sleppur úr neyðinni.

14 Af ávexti síns munns mettast maðurinn með gæðum, og hans handaverk hverfa til hans aptur.

15 Heimskingjanum þykir sinn vegur beinn, en sá er vitur, sem hlýðir á góð ráð.

16 Sá heimski kunngjörir sína bræði samdægurs; en sá er framsýnn, sem dylur vanvirðuna.

17 Sá, sem kunngjörir sannleika, kunngjörir það, sem er rétt, en falsvitnið kunngjörir svik.

18 Sá, sem talar hugsunarlaust, hann er eins og beitt sverð; en túnga hinna vísu er lækning.

19 Sannsógnur minnur verður ætíð fastur, en fláráð túnga ekki nema eitt augnablik.

20 Svik eru í þeirra hjarta, sem upp spinna tvídrægni; en hjá þeim, sem ráða til friðar, er gleði.

21 Sá réttláti mun einga ógæfu reyna; en þeir óguðlegu hlaðast óhamingju.

22 Lygavarir eru Drottinn andstygð; en þeir, sem sannleik iðka, eru honum velpóknan.

23 Hygginn maður dylur sína þekkingu; en heimskingjanna hjarta lætur sína heimsku í ljósi.

24 Iðjusöm hönd mun drottina; en sú lingjörða verður skattskyld.

25 Hjartasorg mannsins niður beygir hann, en vingjarnlegt orð gleður hann.

26 Réttvís maður vísar veg sínum náunga, en vegur óguðlegra leiðir þá sjálfa í villu.

27 Sú lina hönd steikir ekki sína villibráð; mannsins dýrasti auður er iðni.

28 Á réttlætisins götu er lífið, og á lögðum vegi er einginn dauði.

13. KAPÍTULI.

Sundurlausar lífsreglur.

HYGGINN sonur hlýðir á umvöndun föður síns, en sá hædni gegnir eingri aðfinningu.

2 Maðurinn hefir gott af ávexti síns munns; en eptirlöngun svikarans er ofbeldi.

3 Hver, sem gáir að sínum munni, varðveitir sitt líf; en þeim, sem lýkur upp sínum vörum, er búið tjón.

4 Sá lati girnist, og fær ekki, en sál hins iðna mettast ríkulega.

5 Sá réttláti hatar lyginna orð, en sá óguðlegi iðkar skimp og skop.

6 Réttlætið varðveitir þá, sem eru á þeim rétta vegi; en lygin steypir syndurum.

7 Einn þykist ríkur, og hefir þó ekkert; annar læzt vera fátækur, og hefir mikinn auð.

8 Auður er mörgum lausnargjald lífsins, en sá fátæki heyrir einga hótan.

9 Ljós hinna réttlátu logar glatt, en skriðljós óguðlegra sloknar.

10 Með drambsemi vekja menn deilur; en hjá þeim, sem láta sér ráðleggja, er vísdómur.

11 Auður, fenginn með prettum, mun minnka; en hver, sem safnar með hendinni, sá mun auka hann.

12 Sú von, sem lengi dregst, sœrir hjartað, en uppfyllt eptirlöngun er lífsins tré.

13 Hver, sem forsmáir heilræði, veldur sjálfum sér glötunar; en hver, sem óttast boðorðið, fær laun fyrir það.

14 Lærdómur hins vísa er lífsins uppspretta, til að forðast dauðans snörur.

15 Vit og gæzka veitir hylli, en vegur hinna svikulu er (hrjóstrugur).

16 Sá hyggni gjörir alt með viti, en heimskínginn út breiðir heimskuna.

17 Óguðlegur sendibóði ratar íógæfu; en trúr sendimaður er lækning.

18 Fátækt og skömm hittir þann, sem hafnar umvöndun; en sá, sem varðveitir viðvörunina, öðlast heiður.

19 Mettuð löngun er sæt fyrir sálina, en að forðast ilt, er heimskíngjanum andstygd.

20 Sá, sem umgengst hyggna, verður hygginn; en heimskíngjanna stallbróðir verður heimskíngi.

21 Ógæfa eltir syndarana, en þeim réttlátu umbunar hann (Guð) með góðu.

22 Góður maður útvegar sínum barnabörnum arf; en syndarans göss geymist þeim réttlátu.

23 Nýræktað land hins fátæka gefur mikla fæðu; en ríkdómur hverfur, þar sem ránglæti er.

24 Hver, sem sparar vöndinn, hatar sinn son, en hver, sem elskar hann, sá agar í tíma.

25 Sá réttláti etur, þangað til hans sál verður mett, en magi hins óguðlega verður æ tómur.

14. KAPÍTULI.

Ymisleg sannmæli.

KVENNANNA vísdómur reisir húsið, en heimskan niður brýtur það með sínum eigin höndum.

2 Hver, sem fram gengur með hreinskilni, sá óttast Drottin; en sá, sem gengur krókaveg, fyrirlítur hann.

3 Í heimskíngjans munni er hroka-vöndur, en varir þeirra vísu vernda þá.

4 Þar sem eingin naut eru, þar er jatan tóm, en fyrir uxanna krapst fæst mikill ágóði.

5 Hreinskilið vitni lýgur ekki, en falsvitni fram ber lygi.

6 Háðgjarn maður leitar vizku, en finnur ekki; en hyggnum manni er vizkan auðfundin.

7 Gakk þú fram hjá þeim heimska manni, og þeim, sem þú veizt að ei hafa varir þekkíngarinnar.

8 Það er vísdómur hins hyggna, að hann gáir að sínum vegi, en heimska hinna fávísu er tál.

9 Heimskíngjar hlœa að sínum

syndum, en meðal þeirra hreinskilnu býr velpóknan (Guðs).

10 Hjartað þekkir eigin beiskju, og af fögnuði þess á einginn úti frá að skipta sér.

11 Óguðlegra hús mun í eyði leggjast, en tjaldbúð hreinskilinna mun blómgastr.

12 Vegir eru til, sem manni sýnast réttir, en útgángurinn er vegur til dauðans.

13 Þó að hjartað hlœi, kennir það (opt) til, og gleðin endar með sorg.

14 Rángsnúði hjarta mettast af sínum vegum, en góður maður af því, sem hans er.

15 Sá einfaldi trúir öllu, en hygginn maður athugar sinn gáng.

16 Sá vitri er hræddur og forðast hið illa, en heimskínginn er djarfur og ugglaus.

17 Sá, sem er fljótur til reiði, að hefst heimskupör, og sá undirförlu maður bakar sér hatur.

18 Þeir fávísu eiga heimskuna, en þeir hyggnu krýnast með þekkingu.

19 Þeir vondu skulu lúta þeim góðu, og þeir óguðlegu í portum hinna réttlátu.

20 Einnig af vinum sínum verður sá fátæki fyrirlitinn, en margir elska þann ríka.

21 Hver, sem fyrirlítur sinn vin, sá syndgar; en sá er sæll, sem aumkast yfir þann snauða.

22 Fara þeir ekki villir vega, sem ástunda ilt? og finna þeir ekki vinsæld og traust, sem ástunda gott?

23 Alt erfiði gefur nægtir, en orðin tóm leiða með sér skort.

24 Vísun manni eru hans auðæfi kóróna; en fávísra heimska (þ. e. fávísra álit) er heimska.

25 Sannort vitni bjargar sálum, en falsvitni út blæs lygum.

26 Í ótta Drottins er örugt vígi, og (sínun) börnum mun hann vera hœli.

27 Ótti Drottins er brunnur lífsins, til að forðast snörur dauðans.

28 Það er konúnganna heiður að hafa margt fólk; en fólks ekla er höfðíngjanna tjón.

29 Lánglundargeð er mikil vizka, en sá bráðlyndi lætur í ljósi heimsku.

30 Líkamans líf er rólegt hjarta, en öfund er sem rotnun í beinunum.

31 Sá, sem legst á lítilmagnann, sá óvirðir hans skapara, en hver, sem miskunar fátökum, sá heiðrar hann.

32 Sá óguðlegi dettur um sína vonzku, en sá réttláti maður hefir jafnvel í sínum dauða athvarf.

33 Í hyggins manns hjarta hvílir vizkan, en það, sem er í heimskíngjanna hjarta, lætur hátt til sín heyra.

34 Réttlætið upp hefur fólkið, en syndin er þjóðanna skömm.

35 Konúnginum líkar vel framsýnn þjón, en hans reiði er yfir þeim, sem vanvirðir sig.

15. KAPÍTULI.

Sundurlaus sannmæli.

MJÚKLEG svör stöðva reiði, en mœðulegt orð upp vekur þykkju.

2 Túnga hinna vísu gjörir þekkinguna sæta; en munnur hinna fávísu spyr heimsku.

3 Drottins augu eru alstaðar; þau sjá illa og góða.

4 Holl túnga er lífsins trè, en röng meðferð hennar er eyðandi stormur.

5 Heimskínginn forsmáir umvöndun föður síns, en sá, sem man til refsíngunnar, verður hygginn.

6 Í húsi hins réttláta er gnægð auðæfa; en í gróða hins óguðlega er óregla.

7 Varir hinna vísu út strá þekkingu; en heimskíngjanna hjörtu (gjöra) ei svo.

8 Óguðlegra fórn er Drottni andstygd; en bæn hinna hreinskilnu er hans velpóknan.

9 Viðurstygd fyrir Drottni er vegur hins óguðlega; en hann elskar þann, sem stundar réttvísi.

10 Á ströngum aga á sá von, sem götuna yfirgefur; sá, sem hatar refsínguna, hlýtur að deyja.

11 Undirheimar og undirdjúpið er opið fyrir Drottni; miklu framar hjörtu mannanna barna.

12 Spottarinn elskar ei ávítun; til þeirra hyggna gengur hann ekki.

13 Glatt hjarta gjörir andlitið hýrlegt, en af hjartans hrygd verður andarrátturinn erfiður.

14 Hyggið hjarta leitar að þekkingu, en munnur fávísra nærast á heimsku.

15 Allir dagar hins vesala eru sorglegir, en glatt sinni er daglegt sælgæti.

16 Betra er lítið með Guðs ótta, en mikill fjársjóður með armæðu.

17 Betri er einn réttur af kálmeti með kærleika, heldur en alinn uxi með hatri.

18 Bráðlyndur maður vekur þrætur, en sá, sem hefir lánglundargeð, stillir kif.

19 Vegur hins lata er sem þyrni-gerði, en gata hins hreinskilna er rudd.

20 Hygginn sonur gleður föðurinn, en fávís maður fyrirlitur sína móður.

21 Heimskum manni er heimskan fögnuður, en sá skynsami maður gengur beint áfram.

22 Ráðagjörðir verða til einkis, þá ekki er leitað ráða, en staðfestast, þar sem margir eru ráðgjafarnir.

23 Vænt þykir mönnum um þann, sem svarar rétt; orð í tíma talað, hversu ágætt er það!

24 Lífsins vegur er upp á móti þeim hyggna, svo hann sneiði hjá helvíti fyrir neðan.

25 Drottinn niður brýtur hús þeirra dramblátu, en setur föst landamerki ekkjunnar.

26 Ráðagjörðir vondra eru Drottni andstygd; en hreint fyrir honum er ástúðlegt tal.

27 Sá ágjarni kemur til leiðar óreglu í sínu húsi; en sá, sem hatar mútur, mun lifa.

28 Hjarta hins réttláta hugsar sig um svar; en munnur óguðlegra spyr vonzku.

29 Drottinn er fjarlægur þeim óguðlegu; en hann heyrir bæn þeirra réttlátu.

30 Hýrlegt auga gleður hjartað; góður boðskapur feitir beinin.

31 Það eyra, sem lífsins umvöndun heyrir, mun umgángast þá vísu.

32 Sá, sem hafnar umvöndun, fyrirlitur sig sjálfan; en sá, sem heyrir aðvörun, útvegar sér hyggindi.

33 Ótti Drottins er umvöndun til vizku, og auðmýktin er heiðursins undanfari.

16. KAPÍTULI.

Enn þá sundurlausar greinir.

Í MANNSINS valdi eru áform hans hjarta, en frá Drottni kemur bænheyrsla túngunnar.

2 Hverjum manni þykja sínir vegir

hreinir, en Drottinn vegur andana (prófar hjörtun).

3 Fel þú Drottni þín verk ; þá munu þínar ætlanir framgång fá.

4 Drottinn hefir alt gjört eptir sínum tilgáangi, jafnvel hinn óguðlega, til hins illa dags.

5 Hver, sem er dramblátur, sá er Drottni andstygð ; eg vil ábyrgjast, hann kemst ekki hjá hegningu.

6 Fyrir miskun og trúfesti forlíkast misgjörð, og af ótta Drottins forðast menn hið illa.

7 Þegar Drottinn hefir velþóknán á mannsins vegum, þá lætur hann einnig hans óvini hafa frið við hann.

8 Betra er lífið með réttu, heldur en mikill auður með röngu.

9 Mannsins hjarta upp hugsar sinn veg, en Drottinn stýrir hans gáangi.

10 Spádómur er á konungsins vörum ; í dómi mun hans munni ekki skjátla.

11 Rétt vog og metaskálar heyra Drottni til. Hans verk eru öll lóðin í þýngjunni.

12 Það sè konúnginum viðurstygð, að gjöra rángt, því af réttlætinu staðfestist hásetið.

13 Réttlætisins varir sèu konúnginum velþóknán, og þann, sem talar með hreinskilni, á hann að elska.

14 Reiði konungsins er dauðans engill, en hygginn maður mun sefa hann.

15 Konungsins hýrlegt andlit er lífið, og hans náð er sem regnský fyrir sáðið.

16 Að afla sèr vísdóms, hversu miklu betra er það, en að afla sèr gulls ! og að útvega sèr hyggindi, það er meir vert en silfur.

17 Vegur hinna hreinskilnu er, að forðast hið illa ; hver, sem gáir að sínum vegi, sá varðveitir sitt líf.

18 Dambsemin fer á undan eyðileggingu, og hroki á undan falli.

19 Það er betra, að vera auðmjúkur í anda með þeim lítilmótlegu, en að skipta herfáangi með þeim dramblátu.

20 Hver, sem er aðgætinn við sín verk, sá finnur hamíngju ; og sá er sæll, sem treystir Drottni.

21 Hver sá, sem hefir hyggið hjarta, kallast vitur, og varanna sætleiki gefur orðunum krapt.

22 Hyggindi eru fyrir þann, sem eiga, lífsins uppspretta, en heimskra manna umvöndun er heimska.

23 Hjarta hins hyggna mentar hans munn, og eykur á hans vörum lærdóminn.

24 Lífflegt tal er hunángsseimur, sætt fyrir sálina og lækning fyrir beinin.

25 Sá vegur er til, sem mönnum sýnist réttur, en hans endir er vegur til dauðans.

26 Erfiðismannsins húngur erfiðar með honum, því hans munur krefst þess af honum.

27 Belíals (óræstis) maður grefur upp ógæfu ; á hans vörum er logandi eldur.

28 Rángsnúinn maður vekur upp þrætur, og bakmálugur maður kemur til vegar sundurlyndi milli kunníngja.

29 Vonzkufullur maður tælir sinn náunga, og leiðir á þann veg, sem ekki er góður.

30 Hann aptur lokar sínum augum, til að upp hugsa hrekki, hann bitur sig í varirnar, og framkvæmir ílt.

31 Grá hár (hætur) eru heiðurskrans ; hann finst á réttlætisins vegi.

32 Sá, sem er seinn til reiði, er betri en kappi (sá völdugi), og sá, sem stjórnar geði sínu, betri en sá, sem vinnur borgir.

33 Hlutum er varpað í skaut, en frá Drottni kemur hlutfallið.

17. KAPÍTULI.

Sundurlaus sannmali.

BETRI er þurr munnbíti með ró, heldur en fult hús af vistum með argi.

2 Hygginn þræll drottnar yfir skæmum syni, og skiptir erfðinni milli bræðranna.

3 Deiglan er til að prófa silfrið, og bræðsluofninn gullið ; en Drottinn er sá, sem prófar hjörtun.

4 Sá vondi gefur gaum að ránglátum vörum, og sá lygni hlustar á guðlaust tal.

5 Hver, sem spottar fátækan, sá lastar hans skapara ; þeim, sem gleðst af ógæfu, skal ei verða óhegnt.

6 Barnabörn eru kóróna fyrir hina gömlu, og barnanna fedur eru þeirra heiður.

7 Ekki hæfir heimskum manni að tala um háleita hluti; miklu miður göfugum manni að tala lygi.

8 Gáfa er gimsteinn í þess augum, sem hana fær; hvert sem hún snýr sér, þá er hún til heilla.

9 Hver sem dylur yfirtroðslur, leitar vinsældar; en sá, sem ýfir sökum, kemur til leiðar sundurþykkju milli vina.

10 Aðfyndni fær meir á þann hyggna, heldur en hundrað högg á heimskingjann.

11 Þverúðarfullir stunda ilt en grimmur engill mun móti þeim sendur verða.

12 Það er betra fyrir mann að mæta birnu, sem rænd er sínum húnum, heldur en heimskingjanum í hans flónsku.

13 Hver sem launar gott með illu, frá þess manns húsi mun ekki hið illa víkja.

14 Að byrja deilu, er sama sem að opna vatnsrás; láttu því undan, áður en keppnin verður áköf.

15 Hver sem segir þann óguðlega saklausan, og hinn réttláta sekan, þeir eru báðir Drottni andstygd.

16 Hvað skulu peningar í heimskingjans hendi? til að kaupa vísdóm? Hann hefir ekki vit til þess.

17 Vinurinn elskar ætíð, en sem bróðir fæðist hann til liðs í nauðum.

18 Þann skortir vit, sem undireins lofar og gengur í borgun fyrir sinn náunga.

19 Hver, sem elskar yfirtroðslu, sá elskar deilu. Hver, sem gjörir sínar dyr of háar, sökist eptir hruni.

20 Rángsnúið hjarta finnur ekkert gott, og sá, sem hefir rángsnúna tungu, fellur í ógæfu.

21 Sá, sem getur af sér glóp, getur hann sér til sorgar, og faðir keimskingjans mun ei gleðjast.

22 Glatt hjarta gefur góða heilsu, en hryggur hugur skrælir beinin.

23 Sá óguðlegi tekur (við gáfum leynilega), til að beygja réttarins veg.

24 Vísdómurinn er þeim hyggna fyrir augum, en heimskingjans augu eru við jarðarinnar enda.

25 Flónskur sonur er ángur sínum föður, og sorg þeirri, sem hann fæddi.

26 Það er ekki gott að sekta þann

réttláta, nè að berja höfðingja fyrir (það, sem þeir gjöra) rétt.

27 Sá, sem er spar á tali sínu, gefur til kynna hyggindi, og sá, sem ekki er örlyndur, hann er vitur.

28 Glópurinn væri jafuvel haldinn vitur, ef hann þegði: sá, sem læsir sínum vörum, er hygginn.

18. KAPÍTULI.

Sundurlaus sannmæli.

SÁ sérlyndi leitar þess, er hann girnist; hann ilskast við alt hyggilegt.

2 Heimskinginn hefir einga námfýsi, heldur einúngis löngun til að opinbera sitt hjarta.

3 Þar sem sá óguðlegi kemur, þar kemur og fyrirlitning, og smán fylgir skömm.

4 Eins og djúp vötn eru orð af munni (viturs) manns; vísdómsins lind er sem sírennandi lækur.

5 Það er ekki gott, að hafa tillit til persónu hins óguðlega, til að beygja hinn réttláta fyrir rétti.

6 Varir heimskingjans sletta sér frammi á þrætu, og hans mumur sökist eptir höggum.

7 Heimskingjans munnur verður honum að tjóni, og hans varir snara fyrir hans líf.

8 Rógberans orð eru sem krásir; þær fara neðst niður í magann.

9 Sá, sem er tómlátur í sínu verki, hann er bróðir hins eyðslusama.

10 Drottins nafn er rammbyggilegur turn; sá réttláti leitar þangað hælís og fær vörn.

11 Auður hins ríka er honum vígi, sem hár múrveggur í hans hugsan.

12 Mannsins hjarta of metnast, áður en hann fellur, og auðmýktin gengur á undan heiðri.

13 Svári nokkur, áður en hann heyrir, þá er honum það heimska og skömm.

14 Hugur mannsins heldur honum uppi í hans sjúkdómi, en bili hug, hver þolir það?

15 Hjarta hins vitra kaupir þekkingu, og eyru hinna vísu leita eptir fróðleik.

16 Gáfur útvega manni rúm, og leiða hann fram fyrir stórhöfðingja.

17 Sá, sem verður fyrri til að höfða mál, sýnist hafa réttan málstað; en

komi hans mótpartur, þá yfirheyrdur hann.

18 Hlutfall niður setur deilur, það sker úr milli hinna völdugu.

19 Stygðan bróður er erfiðara að vinna en rambyggilega borg; og þrætur (milli bræðra) eru sem grindur úti fyrir höll.

20 Maðurinn mettar sinn kvið af ávexti síns munns, af tekjum vara sinna seðst hann.

21 Dauði og líf er í tungunnar valdi, og sá, sem henni beitir, mun eta hennar ávöxt.

22 Sá, sem finnur konu, fær góðan hlut, og þiggur velgjörð af Drottni.

23 Auðmjúkar bænir talar sá fátæki, en sá ríki svarar með harðyrðum.

24 Einn hefir vini sèr til tjóns; samt er sá vinur til, sem er tryggari en bróðir.

19. KAPÍTULI.

Enn þá sundurlaus sunnæli.

BETRI er sá fátæklingur, sem gengur í sinni hreinskilni, heldur en sá maður, sem vondar varir hefir, og er fávís.

2 Já, þegar maðurinn er án skynsemdar, þá fer ekki vel, sá, sem flannar áfram, rekur í á sèr tærnar.

3 Mannsins heimska gjörir hans veg ógreiðan; en hans hjarta ilskast við Drottin.

4 Auður útvegur marga vini, en sá fátæki verður af sínum vini yfirgefinn.

5 Falsvitni verður ekki óhegnt, og sá, sem spýr lygi, kemst ekki hjá hegningu.

6 Margir smjæðra fyrir augliti hins göfuga (örláta), og hver einn er vinur hins gjafmilda.

7 Allir bræður hins fátæka hata hann; hversu miklu framar firrast hann vinir hans! hann eltir þá með orðum, en þeir eru þar ekki.

8 Sá, sem útvegur sèr hyggindi, elskar sitt líf; sá, sem varðveitir skynsemi, finnur hið góða.

9 Falsvitni verður ei óhegnt, og sá, sem spýr lygi, tortýnist.

10 Það hæfir ei þeim heimska, að eiga góða daga, miklu síður þræli, að drottna yfir höfðingjum.

11 Það er mannsins hyggni, að hafa lánglundargeð, og hans heidur, að sjá ekki mótgjörðir.

12 Konungsins reiði er eins og öskur ljónsins; en hans hylli eins og döggr á grasi.

13 Fávís sonur er ógæfa föður síns, og öldrandi kona iðulegur leki niður af þaki.

14 Hús og auður erfist eptir foreldra, en frá Drottni kemur skynsöm kona.

15 Letin svæfir, og iðjulaus sál mun húngur þola.

16 Sá, sem varðveitir boðorðið, varðveitir sitt líf, en hver, sem ekki gair að sínum vegi, er dauðans matur.

17 Hver sem miskunar sig yfir fátækan, sá lánar Drottni, og hann mun borga honum hans velgjörning.

18 Aga þú son þinn, meðan enn þá er von; þín sál dirfist samt ekki að sálga honum.

19 Sá, sem er frekur í bræði, mun sæta hegningu; ef að þú hjálpar honum, þá máttu hjálpa honum aptur og aptur.

20 Gegn þú ráðum og þigg umvöndun, að þú getir orðið að síðustu hygginn.

21 Margar ráðagjörðir eru í mannsins hjarta, en ráð Drottins stendur stöðugt.

22 Það gjörir manninn vinsælan, að hann er miskunsamur, og sá fátæki er sælli en lygarinn.

23 Ótti Drottins leiðir til lífsins; sá (sem óttast Drottin) hvílir mettur, og verður ei heimsóttur af ógæfu.

24 Sá lati réttir sína hönd í fatið, en nennir ekki að bera hana upp að munni sínum aptur.

25 Sláir þú hinn háðgjarna, verður sá einfaldi hygginn. Að um vanda við hinn framsýna, það leiðir hann til þekkingar.

26 Sá, sem beitir ofbeldi við föður sinn og slær móður sína, er slæmur og svívirðilegur sonur.

27 Lát af, minn son! að hlýða á þá uppfærðingu, sem leiðir þig á villuveg frá skynsömu tali.

28 Vonzkufult vitni spottar réttinn, og munnur óguðlegra svelgir rángindi.

29 Háðgjörnum manni eru hefndir reiðubúnar, og heimskingjanna baki högg.

20. KAPÍTULI.

Sundarlausar greinir.

VÍNID er spottari, sterkur drykkur glaumsamur; hver sá, sem af því tælist, er ekki hyggin.

2 Konungsins ótti er eins og grenjan ljóusins; hver, sem hann eignir til, syndgar á móti sínu lífi.

3 Það er hverjum manni sómi, að halda sér frá þættu, en hver heimskingi flannar úti hana.

4 Af því vetur er, vill sá lati ekki þægja; hann mun leita (sníkja), þegar uppskeran er, en ekkert fá.

5 Ráð mannsins hjarta er sem í djúpu vatni (væri), en vitur maður fiskar það upp.

6 Margir meim gjöra mikið úr ráðvendni sinni, en hver finnur nokkurn mann vel tryggan?

7 Í sinni ráðvendni gengur sá réttláti áfram. Sæl eru hans börn eptir hann.

8 Þegar konungurinn situr á dómstólum, tvístrar hann öllu illu með sínum augum.

9 Hver getur sagt: eg hefi hreinsað mitt hjarta; eg er hreinn af synd.

10 Breytileg vigt og mælir er hvorttveggja Drottni andstygð.

11 Ungmennið má þegar þekkja af þess verkum (íþróttum), hvort það muni verða hreint, og þess athafnir réttar.

12 Eyrað, sem heyrir, og augað, sem sér, hvorttveggja hefir Drottinn gjört.

13 Elska þú ekki svefninn, svo þú verðir ekki fátækur; haf þú þín augu opin, þá muntu sedjast af brauði.

14 Það er slæmt! það er slæmt! segir kaupandinn, en þá hann gengur burt, hrósar hann því sama.

15 Nóg er til af perlum og gulli, en dýrari verkfæri eru vitrar varir.

16 Tak þú hans fót, því hann hefir gengið í borgun fyrir annan mann, og taktu af honum pant sakir hins óþekta.

17 Vel smakkast mörgum falsbrauð, en eptir á fylist munnurinn af aur.

18 Ráðagjörðir, teknar með umhugsan, gilda; hey þú því örlög með ráðdeild.

19 Sá, sem uppljóstar leyndarmálum, er sem rögberi; haf þú eingin mök

við þann, sem svikur með sínum vörum.

20 Hver, sem formælir föður sínum eða móður, þess skriðljós slökknar í niðamyrkri.

21 Sá arfur, sem maður í upphafi fikist eptir, mun ekki blessast á endanum.

22 Seig þú ekki: eg vil endurgjalda ilt! bið þú Drottins, og hann mun hjálpa þér.

23 Misjöfn vigt er viðurstygð fyrir Drottni, og sviknar metaskálar eru ekki góðar.

24 Frá Drottni koma mannsins spor; hvernig getur hann skynjað sinn veg?

25 Það er manninum snara, að hlaupa á sig með hið heilaga, og að ransaka heitið eptir að það er gjört.

26 Hygginn konungur tvístrar þeim óguðlegu, og lætur hjólið yfir þá gánga.

27 Mannsins andi er ljós Drottins, sem rannsakar alla afkima í hans hjarta.

28 Miskunsemi og trúfesti varðveita konunginn, og hann styður sitt háseti með kærleikanum.

29 Kraptur hinna úngu er þeirra prýði, og hærur eru heiður hinna gömlu.

30 Bólga og sár eru hreinsun hins vonda, og högg, sem gánga næst hans lífi.

21. KAPÍTULI.

Sundurlaus sannmæli.

HJARTA konungsins er í Drottins hendi, eins og vatnslækir; hann beygir það, til hvers sem hann vill.

2 Hverjum manni þykja sínir vegir réttir, en Drottinn vegur hjörtun.

3 Réttvisi og réttindi er Drottni þóknanlegra en fórn.

4 Augnanna þótti, og hjartans dramb og óguðlegra skriðljós er synd.

5 Hugsunarsemi hins kostgæfna leiðir til nægta, en hver sem hleypur, (hann hleypur) sannarlega til tjóns.

6 Fesjóður útvegaður með flaráðri tungu er hverfandi hægómi hjá þeim, sem leita dauðans.

7 Óguðlegra ofbeldi hrífur þá burt, því þeir færast undan að gjöra rétt.

8 Mjög boginn er þess manns vegur,

sem hlaðinn er synd, en verk hins hreina eru bein áfram.

9 Það er betra að búa í horni á þakinu, en í félagskap við hjú með kífsamri konu.

10 Sál hins óguðlega hefir lyst til ils; jafnvel vinurinn finnur ekki náð fyrir hans augum.

11 Sè hinum háðgjarna hegnt, þá verður hinn einfaldi hygginn; og þegar menn upp fræða hinn vitra, þá eykst honum þekking.

12 Sá réttláti gair að húsi hins óguðlega, þá hann (Guð) steypir þeim óguðlega í ófarsæld.

13 Hver sem aptur byrgir sín eyru fyrir kveini hins lítilmótlega, sá mun kveina og ei verða bænheyrdur.

14 Gáfa í leyni stöðvar reiði, og gjöf í skant lögð ákaflega grimd.

15 Það er þeim réttláta gleði, að gjöra rétt, en skelfing illvirkjanum.

16 Sá maður, sem villist frá skynseminnar vegi, mun hvílast í dauðra manna söfnuði.

17 Sá, sem elskar gleði, mun líða skort; hver, sem elskar sælgæti (vín og víðsmjör), verður ekki ríkur.

18 Sá óguðlegi verður lausnargjald fyrir hinn réttláta, og hinn undirfóruli fyrir hinu hreinskilna.

19 Það er betra að búa á eyðimörku en með kífsamri og leiðigjarni konu.

20 Í bústöðum hins vísa finst dýrmætur fjarsjóður og víðsmjör; en heinskinginn upp svelgir það.

21 Hver, sem sækist eptir réttvísi og miskun, mun finna lífið, réttlæti og heiður.

22 Sá vísi vinnur borg hinna völdugu, og fellir það vígi, sem gjörði þá ugglause.

23 Hver sem varðveitir sinn munn og sína tungu, sá varðveitir sína sál fyrir margri ángist.

24 Sá hrokafulli og dramláti, hans nafn er spottari, hann breytir þóttalega og grimdarlega.

25 Löngun hins lata deyðir hann, því hans hendur teljast undan að erfiða.

26 Sá ágjarni gírnist alt, en sá gjafmildi gefur og sparar ekki.

27 Fórn hinna óguðlegu er víðurstygd, hversu miklu framar sè hún

framborin syndsamlega (í vondum tilgáangi).

28 Ljúgvotturinn mun tortýnast, en sá maður, sem gefur gaum (sannleika), má alt af tala.

29 Sá flaráði setur andlit sitt í fellíngar, en sá hreinskilni stefnir sína leið.

30 Ekki stoðar vízka, ei heldur framsýni nè ráð, á móti Drottni.

31 Hestinn undir búa menn til orustudagsins; en sigurinn er hjá Drottni.

22. KAPÍTULI.

Samkynja samnæli.

GOTT mannorð skal heldur kjósa en mikinn auð; vinsæld er betri en silfur og gull.

2 Ríkur og fátækur hittast; Drottinn skapaði báða

3 Sá hyggni sèr ógæfuna og felur sig, en sá einfaldi heldur áfram, og fær á því að kenna.

4 Auðmýktarimar ávextir, Drottins ótta, eru auður og heiður og lífið.

5 Þynnar og snörur eru á vegi hins undirfórula; sá, sem vill varðveita sitt líf, komi þar ekki nærri.

6 Kenn þeim unga þann veg, sem hann á að ganga, og þegar hann eldist, mun hann ei af honum beygja.

7 Sá ríki drottinnar yfir hinum fátæka, og sá, sem tekur lán, er þrell þess, sem lánar.

8 Sá, sem sáir ránglæti, mun uppskera ógæfu, og hans hegningarlíris er reiðubúið.

9 Sá, sem hefir góðgjarnt auga, verður blessaður, því hann gefur þeim fátæka af sínu brauði.

10 Rek þú burt spottarann, þá fara þrætur burt, þá mun linna kífi og brizglyrðum.

11 Hver, sem elskar hreint hjarta, og hefur geðfelt tal á vörum sèr, þess vinur er konungurinn.

12 Augu Drottins gefa gaum að framsýni, en hann kollvarpar svikarans orðum.

13 Sá lati segir: "Ljón er úti fyrir! ef til vill, verð eg drepinn mit á strætinu."

14 Djúp gróf er munnur annarlegrar konu; sá, sem Drottinn er reiður, fellur í hana.

15 Hversu sem heimskan situr föst

í hjarta hins unga, mun þó agans vöndur reka hana langt frá honum.

16 Mem þrengja að þeim lítilmótlega, og gjöra hann með því ríkan; menn gefa þeim ríka, og hann líður skort.

17 Hneig þitt eyra og heyr orð hinna vísu, og snú þínu hjarta til minnar uppfærðingar.

18 Því það er fagurt, ef þú varðveitir þau í þínu hjarta; ef þau eru öll til reiðu á þínum vörum.

19 Svo þitt traust geti verið til Drottins, hefi eg þig upp frótt í dag; já, einmitt þig.

20 Sannarlega skrifa eg þér ágæt heilræði un áform og framsýni,

21 Til að gjöra þér kunnugan rétt og sannleiksorð, svo þú getir svarað þeim sannleika, sem þig sendu.

22 Rændu ekki þann lítilmótlega, af því hann er lítilmótlegur, og undir-oka þú ekki þann fátæka í borgarhlíðinu;

23 Því Drottinn tekur að sér þeirra málefni, og sviptir hvern þann lífi, sem rænir þá.

24 Haf þú ekki samlag við þann, sem er reiðigjarn, og kom þú ekki til þess fljótlynda,

25 Til þess þú lærir ekki hans veg, og það verði ekki sálu þinni að snöru.

26 Vertu ekki meðal þeirra, sem handsala, meðal þeirra, sem ganga í borgun fyrir skuldir.

27 Hafir þú ekkert að borga með, hví ættir þú þá að láta þá taka þína sæng undan þér.

28 Fær þú ekki úr stað hin fornu landamerki, sem þínir feður hafa sett.

29 Sjáir þú mann, sem er duglegur í verkum sínum, hann mun þjóna konúngum, og ekki þeim, sem eru ótignir.

23. KAPÍTULI.

Sannmæli.

ÞEGAR þú situr við borð með höfðingja, þá gá vel að, hvern þú hefir fyrir þínu augli.

2 Og set þér hníf á barka, ef þú ert gráðugur!

3 Lát þig ekki lánga í hans kræsingar, því þær eru tálfoða.

4 Mæð þig ekki með eptirsókn auðefa; hættu að verja viti þínu til þess!

5 Viltu láta augu þín fljúga eptir því, sem (skjótt) verður að eingu? því það gjörir sér arnarvængi, og flýgur til himins.

6 Et ekki brauð hjá þeim, sem hefir ilt auga, og lát þig ei lánga í hans krásir.

7 Því eins og hann hugsar, svo er hann; hann segir við þig: et og drekk! en hans hjarta er ekki með þér.

8 Þeim munnbíta, sem þú hefir etið, verður þú þó að æla upp; og svo hefir þú spilt þínum blíðmælum.

9 Talaðu ekki fyrir heimskíngjans eyrum, því hann forsmáir hyggindi þíns tals.

10 Flyt ekki þau fornu landamerki, og gakk ei á föðurlausra akra;

11 Því þeirra frelsari er sterkur; hann mun taka að sér þeirra málefni móti þér.

12 Öfursel hjarta þitt umvönduninni, og þín eyru vísdomsins orðum.

13 Skjóttu ekki hinum unga undan aga, því þó þú sláir hann með vendi, deyr hann ekki.

14 Þú sloer hann með vendi og frelsar hans sálu frá helju.

15 Minn son! þegar þitt hjarta er hyggið, þá gleður mitt hjarta sig, já, eg gleð mig.

16 Og mitt hjarta fagnar, þegar þínar varir tala það, sem beint (rétt) er.

17 Lát ei hjarta þitt öfunda syndara, heldur sökstu daglega eptir Drottins ótta;

18 Því þegar kemur að því síðasta, mun von þín ekki verða að eingu.

19 Heyr þú, minn son! og vertu hyggin, og stýr þínu hjarta mitt á veginum.

20 Vertu ei með drykkjumönnum, né mathákum.

21 Því drykkjumenn og óhófsmenn verða snauðir, og (mikill) svefn klæðir í tötra.

22 Hlýð þínum föður! hann gat þig, og fyrirlikt ekki móður þína, þó hún sè orðin gömul.

23 Kaup þú sannleika, og sel hann ekki, kaupu vísdom, umvöndun og hyggindi!

24 Faðir hins réttláta fagnar ; sá, sem gat vitran son, gleðst af honum.

25 Láttu föður og móður fagna, lát hana gleðjast, sem fœddi þig !

26 Minn son ! gef mér hjarta þitt, þín augu gefi gaum að mínum vegi !

27 Því skækjan er djúp gröf, og sú annarlega kona þröngur pyttur.

28 Já, hún liggur í leyni eins og ræningi, og safnar að sér hinum ósvifnu meðal mannanna.

29 Hvar er vei ? hver ollir sér meiðsla ? hvar eru deilir ? hvar kveinan ? hver fær sár án orsaka ? hver glóðarauga (rauð augu) ?

30 Þeir, sem lengi tefja hjá víninu, þeir, sem koma saman til að bergja á krydduðum drykkjum.

31 Horf þú ekki á vínið, hvað rautt það er, hversu það sýnist eins og perlu í bikarnum, hversu það rennur ljúflega niður.

32 Seinast bítur það eins og höggormur og stíngur sem naðra.

33 Þín augu kynnu þá að líta eptir annarlegum konum, og þitt hjarta að tala ránghverfa hluti.

34 Þú kynnir að verða sem sá, er sefur á hafinu, eins og sá, sem sefur efst í siglutrè.

35 Þeir börðu mig (muntu þá segja), eg kendi ekki til þess ; þeir hrundu mér, eg varð þess ekki var ; nær mun eg vakna ? aptur vil eg leita vinsins.

24. KAPÍTULI.

Reglur í umgengni.

ÖFUNDA ekki vonda menn, og óska ekki að vera með þeim ;

2 Því hjarta þeirra ástundar skaða, og þeirra varir tala meinsemi.

3 Með vísðómi byggist húsið, og af framsýni verður það rammbbyggilegt.

4 Af þekkingunni fyllast herbergin með alskonar dýrum og gedfeldum auðæfum.

5 Vitur maður er sterkur, og sá ramsýni maður eflir sinn krapt ;

6 Því með hyggilegri stjórni skaltu heyja þitt stríð, og sigurinn kemur af ráðgjafanna fjölda.

7 Vizkan er heimskum manni of há ; í borgarhliðinu lýkur hann ekki upp sínum munni.

8 Hvern þann, sem hugsar um að gjöra ilt, kalla menn illmenni.

9 Heimskíngjans fyrirtæki eru synd, og spottarinn er víðurstygð meðal manna.

10 Missir þú hug á neyðarinnar degi, þá missir þú líka mátt.

11 Bjargaðu þeim, sem eru leiddir til lífláts ; og drag þig ekki í hlè við þá, sem dregnir eru til dráps !

12 Ef þú segðir : “Sjá ! ver þekkjum hann ekki,” mun ei sá, sem vegur hjörtun, vita það ? mun ekki sá, sem gefur gaum að sálu þinni, þekkja það ? hann geldur manninum eptir hans verkum.

13 Neyt þú hunángs, minn son ! því það er gott, og hunángsseims, sem er sætur fyrir þinn góm.

14 Eins skaltu læra vizkuna fyrir þína sálu ; þegar þú finnur hana, verður það umbun, og von þín mun ekki verða að eingu.

15 Um sit ekki, sem sá óguðlegi, bústað hins réttláta ; haggadu ekki um hans hvílu.

16 Því sá réttláti fellur sjö sinnum, og stendur þó upp aptur, en þeir óguðlegu sökkva niður í ógæfu.

17 Fagna ekki yfir falli þíns óvinar, og lát ei hjarta þitt hlakka yfir því, að hann steypist,

18 Að Drottinn sjái það ekki, og honum ef til vill misþóknist það, og hann snúi sinni reiði frá honum (til þín).

19 Lát ekki reiði þína kvikna sakir vondra manna (velgengni), og öfunda ekki þá óguðlegu.

20 Því sá vondi mun ei fá góð afdrif ; skriðljós óguðlegra slokknar.

21 Son minn ! óttastu Guð og konúnginn, samlaga þig ei uppreistar-mönnum ;

22 Því ófarir þeirra koma svíplega, og hegning Guðs og konúngsins, hvorstveggja, hver þekkir hana ?

23 Líka eru þessar greinir af vísun samdar : að fara í manngreinaralit fyrir rétti, er ekki gott.

24 Hver sem segir við hinn seka : þú hefir rétt, honum formæla menn, honum reiðist fólkið.

25 En þeim, sem hegnir, mun vel vegna ; yfir hann kemur góð blessan.

26 Sá gefur koss á munn, sem gefur gott svar.

27 Annastu fyrst um verk þitt utan-

húss, og undir bú þinn akur; bygg þú síðan þitt hús.

28 Vertu ekki án orsaka vitni gegn þínum náunga; ættir þú að pretta með þínum vörum?

29 Seg þú ekki: eins og hann gjörði mér, eins vil eg gjöra honum; eg vil gjalda hverjum eptir hans verkum.

30 Eg gekk yfir lettingjans akur og fram hjá víngarði hins fávísa,

31 Og sjá! á honum voru eintómir þistlar; allur var hann þakinn netlum, og stengirðingin var niður fallin.

32 Eg varð þess var, og setti það á mig, eg sá það, og dró þar af lærdóm.

33 Viltu enn þá sofa dálítið? viltu blunda lítið eitt? liggja nokkuð enn með samanlögðum höndum?

34 Þá mun fátæktin koma skjótt yfir þig sem landhlaupari, og skortur yfir þig sem maður, vopnaður með skildi (ræningi).

25. KAPÍTULI.

Seinna safn sannmæla.

ÞETTA eru líka orðskviðir Salómons, sem menn Esekía Júda konungs hafa safnað:

2 Það er Guðs heiður að fela orðið, en það er konunganna heiður, að rannsaka orðið.

3 Himininn er hár, og jörðin er djúp; eins sè og konunganna hjarta órannsakanlegt.

4 Taktu hroðann frá silfrinu; þá getur gullsmiður gjört úr því ker.

5 Taktu þann óguðlega frá konungsins augliti, þá mun hans háseti staðfestast af réttvísi.

6 Hrósa þú ekki sjálfum þér frammi fyrir konunginum, og gakk ekki á sæti hinna voldugu.

7 Því það er betra, að menn segi við þig: fœrðu þig hingað upp, en að menn skuli gjöra þér lægingu í augsyn höfðingjans, sem að þín augu sjá.

8 Vertu ekki fljótur til að deila, því hvað ætlar þú að gjöra þegar móttöðumaður þinn er búinn að gjöra þér óvirdingu?

9 Fram fylg þú máli þínu móti þínum mótparti, en opinbera þú ekki hins annars leyndarmál,

10 Að sá gjöri þér ekki háðung, hver sem heyrir, og þú komist svo ekki hjá illu mannorði.

11 Orð í tíma talað er sem gullepli með silfurverki.

12 Eins og gullhríngur og skraut úr skírastra gulli er aðvörun hins vísa fyrir aðhugasamt eyra.

13 Eins og kuldi af snjó á haustyrkjutímanum, er trúr sendiboði þeim, sem senda hann; hann endurnærir sál síns húsbónda.

14 Eins og ský og regnlaus vindur er sá maður, sem stóerir sig af falsgjöfum.

15 Með lánglundargeði verður höfðinginn unninn; mjúk tunga sundur brýtur jafnvel beinin.

16 Finnir þú hunang, þá et eptir þörfum, svo þú verðir ekki ofsaddur, og ælir því upp.

17 Lát þinn fót sjaldan koma í þíns stallbróður hús, svo hann ekki verði leiður á þér og hati þig.

18 Eins og hamar, sverð og hvöss ör, er sá maður, sem ber falsvitni gegn sínum náunga.

19 Eins og brotin tönn og rasandi fótur er traust á þeim svikula á neyðarinnar degi.

20 Sá, sem sýngur vísur fyrir sorgfullu hjarta, er eins og sá, sem afklædist í kulda, og eins og ölvínan á saltpetri.

21 Ef óvin þinn húngrar, þá metta hann með brauði, og ef hann þyrstir, þá gef honum vatn að drekka;

22 Því að þú safnar eldsglódum yfir hans höfuð; og Drottinn mun endurgjalda þér það.

23 Vindur úr dimmu fœðir regn, og tunga sem talar í leyni, reiðuleg andlit.

24 Það er betra, að búa í horni á þakinu, heldur en í heimilismanna félagskap hjá kíksamri konu.

25 Góður boðskapur af fjarlægum landi er sem kalt vatn þyrstri sálu.

26 Réttlátur maður, sem fellur fyrir þeim óguðlega, er sem gruggaður brunnur, og sem skemd lind.

27 Að eta mikið hunang er ekki gott, og rannsókn þúngra (hluta) þúng.

28 Sá maður, sem ei getur stöðvað sitt geð, er eins og niðurrifin borg án múrveggja.

26. KAPÍTULI.

Sundurlaus samnæli.

SNJÓR á ekki við sumar, ekki heldur regn við uppskeru; svo ber ei heiður heimskum manni.

2 Eins og titlingurinn flögrar um kríng og svalan flýgur burt, eins verður óverðskulduð förmæling ekki að áhrins orðum.

3 Svipan á við hestinn, og taumurinn við asnann, eins vöndurinn við heimskíngjans hrygg.

4 Svára þú ekki heimskum manni eptir hans heimsku, svo þú verðir ekki honum líkur.

5 Sváraðu þó þeim heimska eptir hans heimsku, svo hann ætli ekki, að hann sè hygginn.

6 Sá, sem sendir orð með flóni, höggur af sèr föeturna, og verður fyrir smán.

7 Eins og læri hins halta eru máttlaus, eins eru og snillyrði í heimskíngjans munni.

8 Eins og gimsteinn er í grjóthrágu, svo er hver, sem sýnir heimskum manni heiður.

9 Eins og þyrnigrein í hendi drukkíns manns, svo eru spakmæli í heimskíngjans munni.

10 Hver, sem semur við heimskíngja, og semur við mann á ferð, er eins og skytta, sem hæfir alt.

11 Eins og hundurinn snýr aptur til sinnar spýju, eins ítrekar heimskínginn sína heimsku.

12 Sjáir þú mann, sem þykist vitur, þá er af heimskíngjanum meira að vænta en honum.

13 Sá lati segir: "Þar er grenjandi (ljón) á veginum, ljón á strætunum."

14 Hurðin snýst á hjörum; sá lati í sinni hvílu.

15 Sá lati hefir sína hönd í fatinu; það er honum erfitt, að koma henni aptur upp að munnum.

16 Sá lati þykist hyggjari en sjö, sem svára af víti.

17 Sá, sem fer um veg og hlutast til um deilur, er honum koma ekki við, er líkur þeim, er tekur um eyru á hundi.

18 Eins og sá óði, sem kastar logbröndum, örvum og drepanði skeytum,

19 Eins breytir sá maður, sem svíkur

sinn náunga, og segir svo: er eg ekki að gjöra að gamni mínu.

20 Þegar (eldi)viðinn þrýtur, slökknar eldurinn, og þegar einginn er rógberinn, stöðvast deilurnar.

21 Eins og kol til heyra glóðum, og þeirra þarf við til að kveykja eld, eins vekur þrætugjarn maður deilur.

22 Rógberans orð eru eins og krásir, sem fara niður innst í magann.

23 Eins og leirker, yfirstrokið með blýgleri, eins eru brennandi varir og vont hjarta.

24 Haturismaðurinn talar fagurt, en í sínu hjarta elur hann svik.

25 Þegar hann talar þægilega, þá trúðu honum ekki; því sjö víðurstyggðir eru í hans hjarta.

26 Hatur má fela með kænsku; en vonzkan kemst upp á þinginu.

27 Sá, sem grefur gröfina, fellur í hana; og á þann, sem steininum veltir, veltur steinninn.

28 Fláráð tunga hatar þá, sem hún vill sundur rífa, og háll munnur veldur tjóni.

27. KAPÍTULI.

Sundurlaus spakmæli.

HRÓSAÐU þér ekki af deginum á morgun, því þú veizt eigi, hvað dagurinn kann að koma með.

2 Láttu aðra, en ekki þinn eigin munn, hrósa þér, annara, ekki þínar eigin varir.

3 Steinar eru þettir fyrir, og sandurinn þungur, en reiði heimskíngjans er þýngri en hvorttveggja.

4 Heiptin er grimm, og reiðin er svæsin, en hver getur staðizt fyrir öfund?

5 Betri er opinber hýðing, en leynileg ást.

6 Sár, sem vinurinn særir, er trúfesti; en kossar hatursmannsins eru prettir.

7 Sá saddi treður ofan á hunángs-seim; en hinum húngraða er alt hið beiska sætt.

8 Eins og fugl, sem flýgur langt frá sínu hreiðri, er sá maður, sem flögrar langt frá sínum bústað.

9 Viðsmjör og reykelsi gleðja hjartað, og innðöell er vinurinn sakir hjartans ráða.

10 Yfirgef ekki þinn vin, nè vin föður þíns. Í háus bróður þíns getur þú ekki komið á þínum mæðudegi;

betri er þá náðúi í nánd, heldur en bróðir í fjærlægð.

11 Vertu hygginn, minn son! og gleð mitt hjarta, þá get eg svarað þeim orði, sem smána mig.

12 Sá hyggni sér ógæfuna og felur sig; en sá einfaldi gengur áfram, og fær að kenna á því.

13 Tak hans klæðnað, sem gekk í borgun fyrir annan; og taktu af honum pant sakir ókunnugrar konu.

14 Hver sem blessar sinn náunga með hárra raust órla á morgnana, honum tilreiknast það sem formæling.

15 Íðulegur leki af þakinu á regn-degi og þrætugjörn kona er líkt hvað öðru.

16 Hver sem leitast við að stöðva hana, sá stöðvar vindinn, og við-smjörð í hans hægri hendi segir til sín.

17 Eins og járn hvetur járn, svo hvetur einn maður annan.

18 Hver, sem varðveitir sitt fíkjutrè, mun eta þess ávöxt; og hver, sem annast sinn herra, mun verða heiðr- adur.

19 Eins og andlit snýr að andliti, þá maður skoðar sig í vatni, svo snýr mannsins hjarta sér að manninum.

20 Undirheimar og undirdjúpið mettast ekki, svo mettast og ekki mannsins augu.

21 Deiglan prófar silfrið og bræðslu- ofninn gullið; eins prófast maðurinn af ágæti verka sinna.

22 Þó þú sundur myljir heimsk- íngjann í morteli með stauti innan um grjón, mun heimska hans ekki við hann skilja.

23 Hafðu gát á þínum sauðum; annastu hjardírnar;

24 Því auður varir ekki æfinlega; og mun kóróna ganga (að erfðum) frá kyni til kyns?

25 Grasið hverfur, og únggresi grænkar aptur, og jurtum er safnað á fjöllum

26 Lömbin gefa þér fatnað, og kiðin eru akursvirði; þá hefir þú noga geitamjólk þér til næringar, til fæðslu þínu heimili, og til víðurlífis þínum vinnukonum.

28. KAPITULI.

Lika sundurlaus spakmáli.

HINIR óguðlegu flýa, þótt einginn elti þá, en sá réttláti er öruggur, sem úngt ljón.

2 Þegar landið gjörir uppreisn, verða í því margir höfðingjar; en sèu menn framsýnir og hyggirnir, þá lifir (sá rétti stjórnari) lengi.

3 Fátækur ofbeldismaður, sem bolar út hinn litilmótlega, er eins og regn, sem slær niður kornið, svo fæðan ónýtist.

4 Þeir, sem sjálfir brjóta lögin, hrósa þeim óguðlega; en þeir, sem varðveita lögin, standa á móti honum.

5 Vondir menn skynja ekki, hvað rétt er; en þeir, sem leita Drottins, skilja alt.

6 Betri er sá fátæki, sem fram gengur í sinni einfeldni, en sá, sem fer krókaveg, þótt hann sè ríkur.

7 Sá, sem varðveitir lögin, er hygginn sonur; en sá, sem er stallbróðir óhöfsmanna, [gjörir föður sínum skómm.

8 Hver, sem eykur sinn auð með okri og ásælni, safnar honum fyrir þann, sem gjafmildur er við fátæka.

9 Hver sem frá snýr sínu eyra, svo það heyri ekki lögin, þess böen er og víðurstygð.

10 Hver sem leiðir hina góðu á vondan veg, sá mun detta í sína eigin gröf; en þeir ráðvöndu munu fá góða arfleyfð.

11 Ríkur maður þykist hygginn; en sá fátæki, sem er vitur, gagnskoðar hann.

12 Þegar þeir réttlátu gleðjast, er mikil dýrd; en þegar óguðlegir komast upp, fela menn sig.

13 Sá, sem felur yfirsjónir sínar, mun ei verða lánsamur, en sá, sem meðgengur þær og lætur af þeim, mun miskun hljóta.

14 Sæll er sá maður, sem er ætíð hræddur, en sá, sem forherðir sitt hjarta, fellur í ógæfu.

15 Eins og grenjandi ljón og gráðugur björn er sá óguðlegi, sem drottnar yfir fátæku fólki.

16 Höfðingi, sem hefir lítið vit, aðhefst marga kúgan; en hver, sem hatar ágirnd, mun lengja sína daga.

17 Sá maður, sem hefir út helt blóði

nokkurs manns, skal vera útlagi alt til grafarinnar, svo að hann sæ ekki handtekinn.

18 Hver, sem gengur ráðvandlega, mun frelsast; en sá, sem gengur krókaveg, mun einhvern tíma falla.

19 Hver, sem rektar sína jörð, mettast af brauði; en sá, sem gengur í flokk með iðjuleysingjum, mettast af fátækt.

20 Ráðvandur maður verður ríkur af blessan; en sá, sem flytir sér að augðast, kemst ei af án hegningar.

21 Hlutdrægni er ekki góð; og þó gjörir margur rángt sakir eins brauðbita.

22 Sá, sem hefir ilt auga, hraðar sér til auðs, og veit ekki, að skortur mun koma yfir hann.

23 Hver, sem ávitar menn, fær seinast meiri vinsæld, en sá, sem smjaðrar með túngunni.

24 Hver, sem rænir föður sinn eða móður sína, og segir: þetta er eingin yfirtroðsla, sá er ræningjans stallbróðir.

25 Sá, sem girnist mikið, hann kemst í þrætur; en sá, sem treystir Drottni, verður feitur.

26 Sá, sem treystir sínu hjarta, er heimskur; en sá, sem gengur hyggilega, mun frelsast.

27 Hver, sem gefur þeim snauða, mun ekki skort líða; en yfir þann, sem aptur lykur sínum augum, kemur mörg óbæn.

28 Þegar hinir óguðlegu komast upp, fela menn sig; en þegar þeir tortýnast, fjölga hinir réttlátu.

29. KAPÍTULI.

Enn þá sundurlaus sannmæli.

SÁ þrætugjarni og harðsvíraði mun snögglega sundurmerjast, og mun eingin lækning fást.

2 Þegar þeir réttlátu fjölga, gleðst fólkið, en þegar þeir óguðlegu drottna, andvarpar fólkið.

3 Sá, sem elskar vísdóm, gleður sinn föður; en hver, sem skækjur aðhyllist, eyðir sínu fæ.

4 Konungurinn eflir landið með lögum; en sá, sem tekur mútur, veikir það.

5 Sá maður, sem smjaðrar fyrir sínum náunga, leggur net fyrir hans fót.

6 Í yfirtroðslu hins vonða er snara; en sá réttláti fagnar og gleðst.

7 Sá réttláti þekkir málefni hins lítilmótlega; sá óguðlegi hefir ekkert skynbragð á þekkingu.

8 Spottarar kveykja í borginni; en þeir vitru sefa reiðina.

9 Þegar vitur maður fer í mál við heimskíngjann, hvort sem hann reiðist eða hlær, fær hann samt einga ró.

10 Hinir drápgjörnu hata þann ráðvanda; en þeir hreinskilnu verja (hans) líf.

11 Heimskínginn út hellir allri sinni heipt; en sá vísi stöðvar hana.

12 Þegar stjórnarinn gefur gaum lyginna orðum, þá verða allir þjónar hans óguðlegir.

13 Sá fátæki og ofríkismaðurinn mætast; Drottinn gefur beggja augum ljós.

14 Háseti konungs þess, sem dæmir þá lítilmótlegu með réttvísi, mun staðfestast eilíflega.

15 Vöndur og agi gefa vísdóm, en sá únglingur, sem er agalaus, gjörir skömm sinni móður.

16 Þegar óguðlegir fjölga, fjölga og yfirtroðslurnar; en hinir réttlátu munu sjá fall þeirra.

17 Aga þú son þinn, þá mun hann láta þig hafa ró, og gefa sál þinni mikinn fögnuð.

18 Þar sem eingar vitranir eru, þar tortýnist fólkið; en sæll er sá, sem laganna gætir!

19 Þrællinn verður ei með orðum agaður, því þó hann skilji þau, þá tekur hann þau ekki til sín.

20 Sjáir þú, að einhver maður sæ fljótur til að tala, þá er betri von um heimskíngjann, en um hann.

21 Þegar einhver upp elur sinn þræl frá barndómi við sællífi, þá vill hann seinast vera (höfðingja sonur).

22 Reiðigjarn maður vekur þrætur, og bráðlyndur maður hleypur opt á sig.

23 Mannsins drambsemi steypir honum, en sá lítilláti mun fá heiður.

24 Hver, sem hefir mök við þjóf, hatar sína sál; hann heyrir eiðsins þýðingu (bölvunina), og uppljóstar ekki.

25 Ótti fyrir mönnum leiðir í snörur;

en sá, sem reiðir sig á Drottin, er verndaður.

26 Margir leita auglitis stjórnaans, en frá Drottni kemur mannsins dómur.

27 Ráglátur maður er rættlátum viðurstygð, og andstygð þeim óguðlega er sá, sem gengur á hinum rétta vegi.

30. KAPÍTULI.

Spakmæli Agúrs.

ÞESSI eru orð Agúrs Jakesonar, spakmæli, orð mannsins við Ítíel, já, einmitt við Ítíel og Úkal.

2 Já! eg er heimskari en nokkur maður, og hefi ekki manns vit.

3 Eg hefi ekki vizku lært, og ekki numið þekkingu á helgum hlutum.

4 Hver fór upp til himins og niður aptur? hver tók vindinn í sína hnefa? hver batt vatnið í dúk? hver setti föst jarðarinnar endimörk? hvað heitir hann? og hvað heitir hans sonur? veiztu það?

5 Ált Guðs orð er hreinsað; það er skjöldur þeirra, sem reiða sig á hann.

6 Boettu eingu við hans orð, svo að hann hegni þér ekki, og þú reynist ósannorður.

7 Um tvent bið eg þig, synja mér þess ekki, áður en eg dey!

8 Lát fals og lygi vera langt frá mér; gef mér hvorki fátækt né ríkdóm, en láttu mig hafa nægilegt uppeldi.

9 Eg kynni annars, ef til vill, að verða of saddur, afneita þér og segja: hvar er Drottinn? eða, ef eg yrði snauður, kynni eg að stela og misbjóða nafni Guðs míns.

10 Ræg þú ekki þjóninn við sinn herra, svo hann ekki biðji þér óbæna, og þú verðir sekur.

11 Til er það kyn, sem bölvar sínum föður og blessar ekki sína móður;

12 Kyn, sem þykist hreint vera, og hefir þó ekki af þvegið sinn saur;

13 Kyn, sem hátt lyptir augunum, hvers augnalok eru upp spert;

14 Kyn, hvers tennur eru sverð, hvers jaxlar eru hnifar til að upp eta þá aumu í landinu, og þá fátœku meðal manna.

15 Blóðsugan á tvær dætur, sem

heita: gefðu! gefðu! Þrír eru óseðjanlegir, og hinn fjórði segir aldrei: það er nóg!

16 Gröfin, það lokaða móðurlíf, og jörðin, sem aldrei seðst af vatni, og eldurinn, sem aldrei segir: það er nóg!

17 Það auga, sem hæðir föður sinn og hirðir ei um að hlýða sinni móður, það höggva út dalsins hrafnar, og arnarúngar elta það.

18 Þessir þrír hlutir þykja mér undarlegir, og þann fjórða skil eg ekki:

19 Arnarinnar veg um loftið, höggormsins veg um klettinn, skipsins veg mitt um hafið, og mannsins veg til meyarinnar.

20 Svo er hörkonunnar vegur, hún neytir, þurrkar sèr um munnið og segir: eg hefi ekki rángt gjört.

21 Landið verður óróasamt af þremur hlutum, og hinn fjórða stenzt það ekki;

22 Það bifast, verði þjónninn stjórari; ef heimskínginn mettast af braudi;

23 Ef kona giptist aptur, sem maðurinn rak frá sèr, og ef vinnukona kemur í stað sinnar húsmóður.

24 Þessi fjögur dýr eru af þeim litlu á jörðunni; þó eru þau hyggin og vel mentuð.

25 Maurinn er ekki sterkur lýður, þó aflar hann sèr atvinnu á sumrum;

26 Fjallmýsnar ekki voldugur lýður, þó byggja þær sèr húbýli í klettum.

27 Eingisprettarnar hafa eingan konúng, þó fara þær allar út flokkum saman.

28 Köngulóin grípur til með höndunum, og er í konúnganna höllum.

29 Þrír hafa friðan gáng, og sá fjórði gengur vel:

30 Ljónið, hetjan meðal dýranna; það hopar fyrir eingum;

31 Vopnhesturinn albuinn, geithafurinn, og konúngur í flokki síns fólks.

32 Hafir þú breytt fávíslega af drambsemi, og hafir þú hugsað ilt, þá legg þú hönd þér á munn!

33 Sá, sem mjólkina skekur, fær úr henni smjör, og sá, sem hart snýtir sèr, fær blóðnasir, og þegar reiðin ósist, verður af því rimma.

31. KAPÍTULI.

Lærdómur fyrir konunga. Hrós dygðugrar konu.

ORÐ töluð við Lemúel konúng, greinir, sem móðir hans kendi honum.

2 Hvað þá ! minn son ! hvað ! míns lífs son ! hvað ! minn áheitason ! (hvað á eg að segja þér).

3 Gef þú ekki konum þinn kragt, ekki heldur þína veginn þeim, sem konúngunum spilla.

4 Konúngarnir eiga ekki, Lemúel ! konúngarnir eiga ekki að drekka vín. Stjórnendur eiga ekki heldur að elska sterka drykki,

5 Svo að þeir ekki drekki og gleymi lögunum, og rángferi málefni hinna aumu.

6 Gef þeim sterkan drykk, sem er í kröggum, og vín þeim, sem eru sorgfullir í sinni ;

7 Hann drekkur og gleymir sinni fátækt, og man ekki framar til sinnar eymdar.

8 Tala þú fyrir hinn mállausa, fyrir málefni allra munaðarleysingja !

9 Opna þinn munn, dæm með réttvísi, hjálpa aumíngjanum og þeim fátæka til síns réttar !

10 Dygðuga konu, hver finnur hana ? hún er miklu meira verð en perlur.

11 Hjarta hennar manns má henni treysta, og ávinning (herfang) mun hann ekki vanta.

12 Hún gjörir honum gott og aldrei vont alla sína lífdaga.

13 Hún dregur að sér ull og hör, og vinnur gjarnan með sínum höndum.

14 Hún er lík kaupskipi ; hún lætur sitt brauð koma langt að.

15 Hún fer á fætur fyrir dag, gefur sínu húsi fœðslu, og sínum þernum vinnu.

16 Hún gírnist akur og fær hann ;

af ávexti sinna handa plantar hún vingarð ;

17 Hún bindur krapti um sínar lendar og styrkir sína arma.

18 Hún tekur eptir, að sinn ávinningur sé góður, hennar ljós slokknar ekki á nóttunni.

19 Hún rættir sínar hendur til rokksins, og hennar fingur fara með snælduna.

20 Hún lýkur upp sinni hendi fyrir þeim fátæka, út rættir þurfamönnum arma sína.

21 Hún er ei hrædd um sitt hús, þó snjó, því alt hennar heimilisfólk er íklætt tvennum klæðum.

22 Hún gjörir sér dúka ; hvítt lín og purpuri er hennar klæðnaður.

23 Hennar maður er auðþekktur í borgarhliðinu, þegar hann situr hjá landsins öldúngum.

24 Hún til býr skyrtur og selur þær, og Kananítum (kaupmönnum) belti.

25 Styrkleiki og heiður er hennar fatnaður, og hún hlær að þeim komanda degi.

26 Hún upp lýkur sínum munni með visdómi og á hennar, tungu eru blíðunnar lærdómar.

27 Hún litur eptir, hvernig fram fer í hennar húsi, og etur ekki letinnar brauð.

28 Hennar synir koma upp og vegsama hana, og hennar maður hrósar henni og segir :

29 “ Margar dætur hafa sýnt dugnað, en þú tekur þeim öllum fram.”

30 Friðleiki tælir, og fegurð er hégómi ; en þeirri konu, sem óttast Guð, mun verða hrósað.

31 Hrósið henni fyrir ávöxtinn hennar handa ; hennar verk munu lofa hana í borgarhliðunum.

PRÆDIKARI (SALÓMONS).

1. KAPÍTULI.

*Hægómi heimsins. Ekkert nýtt undir sólunni.
Prædikarans raunir í vísdómsins eptirgrenslan.*

ORÐ prædikarans, Davíðssonar, konungs í Jerúsalem.

2 Mesti hægómi! segir prædikarinn, mesti hægómi! alt er hægómi.

3 Hvaða ábata hefir maðurinn á allri sinni fyrrihöfn, sem hann þjáir sig með undir sólunni?

4 Einn ættleggur fer, annar kemur; en jörðin stendur eilíflega.

5 Og sólin rennur upp og gengur niður, og hraðar sér til síns bústaðar, rennur þar upp aptur.

6 Vindurinn gengur til suðurs, og hleypur í kríng til norðurs, og til og frá, og í sínum snúningum hverfur vindurinn aptur.

7 Allar ár renna í sjóinn, og þó verður sjórinn aldrei fullur; þángað sem árnar renna, þángað rennar þær alt af.

8 Allir þessir hlutir eru þreytandi, aldrei verður það fullsagt. Augað mettast ei af að sjá, og eyrað fyllist aldrei af að heyra.

9 Hvað sem var, það mun aptur verða; hvað, sem við hefur borið, það mun aptur bera við, svo að ekkert er nýtt undir sólunni.

10 Sumt er til, sem menn segja um: sjá! það er nýtt! en það hefir þó verið til í gamla daga, áður en vörum til.

11 Menn muna ei framar til hins umliðna, ei heldur muna þeir, sem seinast lifa, það, sem hér eptir mun við bera.

12 Eg, prædikarinn, eg var konungur yfir Israel í Jerúsalem.

13 Eg lagði allan hug á að rannsaka og með vísdómi að grenslast eptir öllu því, sem við ber undir himninum. Það er þúng mæða, sem Guð hefir gefið mannanna börnum að sýsla við.

14 Eg sá öll þau verk sem gjörð eru undir sólunni, og sjá! það var alt hægómi og skapraunir.

15 Það bogná getur ei orðið beint; og gallarnir urðu ekki taldir

16 Eg talaði í mínu hjarta og sagði: sjá! eg hefi vaxið og aukizt að vizku fram yfir alla þá, sem á undan mér voru í Jerúsalem; og mitt hjarta hefir sæð mikinn vísdóm og þekkingu;

17 Og þá eg lagði hug á að skilja speki og vísindi, heimsku og vitleysu, varð eg var við, að einnig þetta er skapraun.

18 Því þar sem mikil vizka er, þar er og mikil gremja, og sá, sem eykur sína þekkingu, sá eykur og sínar raunir.

2. KAPÍTULI.

Prædikarinn leitaði sælu, en fann ekki. Sá vísi er þó betur farinn en hinn fávísi. Ekkert betra en gleði í vorri þraut.

EG sagði í mínu hjarta: gott og vel! eg vil og láta þig reyna gleðina, nóttu unaðsemda; en sjá! einnig þetta var hægómi.

2 Við hláturinn sagði eg: þú ert fávíslegur, og við gleðina: hvað gjörir hún?

3 Eg hugsaði þá í mínu hjarta að styrkja líkama minn með víni, meðan hjarta mitt leitaði að vísdómi, og ná í heimskuna, þángað til eg gæti sæð, hvað bezt væri fyrir mannanna börn að gjöra þá fáu daga, meðan þau lifa undir himninum.

4 Eg gjörði stórvirki; eg bygði mér hús, eg plantaði mér víngarða.

5 Eg gjörði mér jurtagarða og aldingarða, og plantaði þar í als háttar ávaxtartre.

6 Eg til bjó vatnsdíki, til að vökva af hinn vaxandi víðarskóg.

7 Eg keypti mér þræla og þernur. Eg hafði hjú, sem voru heima fœdd; líka átti eg meira af stórfænaði og smáfænaði, heldur en allir þeir, sem á undan mér höfðu verið í Jerúsalem.

8 Eg safnaði mér og silfri og gulli og dýrgripum frá konungum og löndum; eg útvegaði mér söngmenn og söngkonur, og unaðsemd mannanna barna, unnustu, já, unnustur.

9 Eg varð völdugur, og völdugri en allir, sem á undan mér höfðu verið í

Jerúsalem, já, vísdómurinn stóð mér til hlíðar,

10 Og alt, sem augu mín girntust, lét eg þau hafa; eg neitaði hjarta mínu um eingan fögnuð; því hjarta mitt hafði gleði í öllu mínu erfiði, og þetta var mín hlutdeild fyrir alla mína áreynslu.

11 En þá eg skoðaði öll mín verk, sem hendur mínar höfðu gjört, og það erfiði, sem eg með möðu hafði fullgjört; sjá! það var alt hægómi og skrapraun, og það varð mér eingin hugur undir sólunni.

12 Síðan snéri eg mér hëðan, til að virða fyrir mér vísdóm, og vitleysu og heimsku (því hvað mun sá maður gjöra, sem kemur eptir konúnginn (mig)?), það, sem hinir þegar hafa gjört.

13 Að sönnu sá eg þá, að vísdómur hefir yfirburði yfir heimsku, eins og ljósið yfir myrkur,

14 Að sá vísi hefir augu í höfði, en sá heimski gengur í myrkri; en eg tók líka eptir því, að það, sem fram kemur við einn, það kemur fram við þá alla.

15 Þá sagði eg í mínu hjarta: það, sem fram kemur við heimskingjann, það kemur og fram við mig; hversvegna var eg þá vitrari, en aðrir? og eg sagði í mínu hjarta: þvílíkt er líka hægómi.

16 Því endurminning hins vitra verður ekki eilíf, heldur en hins heimska; því alt, sem nú er, það mun gleymast á hinum komandi dögum, hinn vitri deyr eins og sá heimski.

17 Því varð mér illa við lífið, af því mér sýndist alt, sem við ber undir sólunni, ílt, því það er alt hægómi og skapraun.

18 Og eg hataði alt það starf, sem eg hafði haft undir sólunni, að eg skyldi eptir skilja það þeim manni, sem kæmi eptir mig.

19 Því hver veit, hvort hann verður spekingur eða heimskingi, og þó á hann að fá ráð yfir öllu mínu starfi, sem eg hefi þreytt mig á, og viturlega gegnt undir sólunni, þetta er líka hægómi.

20 Þessvegna snérist hjarta mitt til ángurværðar vegna allrar þeirrar

möðu, sem eg hafði á mig lagt undir sólunni.

21 Því einnig sá maður, sem hefir gjört verk sitt með vísdómi og þekkingu og heppni, hann verður að fá það öðrum í hendur sem arf, þeim er ekkert hefir fyrir haft. Þetta er líka hægómi og mikil ógæfa.

22 Því hvað hefir þá maðurinn fyrir alt sitt erfiði og sína hjartans raun, sem hann mæðir sig með, undir sólunni.

23 Allir hans dagar eru eintóm sorg: armæða er hans sýslan; jafnvel á nóttunni hefir hans hjarta einga ró. Þetta er og hægómi.

24 Er það þá ekki mannum betra, að hann eti og drekki, og láti sálu sína njóta fagnaðar af sínu starfi? Þetta sá eg líka, að það kemur af Guðs hendi.

25 Því hver gat etið, og hver gat notið auðveldlegar en eg?

26 Því þeim manni, sem góður er fyrir hans augliti, gefur hann vísdóm og þekking og gleði; en syndaranum gefur hann þá möðu, að safna og saman hrúga, til að selja það þeim í hendur, sem er góður fyrir Guðs augliti. Einnig þetta er hægómi og skapraun.

3. KAPÍTULI.

Alt hefir sinn tímu. Best er að njóta lífsins gæða með þakklæti við gjafarann. Umkörtun yfir lífsins armæðu.

ALT hefir sinn ákvarðaða tíma, og stund er til als áforms undir himninum.

2 Tími er til að fœðast, og tími til að deyja, tími til að planta, og tími til að upp ræta það, sem plantað var,

3 Tími er til að scera, og tími til að grœða, tími til að niðurbjóta og tími til að upp byggja,

4 Tími til að gráta, og tími til að hlœja, tími til að veina, og tími til að hoppa upp af gleði,

5 Tími til að sundur dreifa steinum, og tími til að safna steinum, tími til að faðmast og tími til að halda sèr frá faðmilogum,

6 Tími til að leita og tími til að týna, tími til að geyma og tími til að burt kasta,

7 Tími til að sundur rífa og tími til

að satma saman, tími til að þegja og tími til að tala,

8 Tími til að elska og tími til að hata, tími til ófriðar og tími til friðar.

9 Hvern hag hefir sá, sem á sig reynir, af öllum sínum viðburðum?

10 Eg hefi sæð þá möðu, sem Guð hefir ætlað manna bönnum að möða sig með.

11 Hann gjörði alla hluti vel á sínum tíma; hann lagði líka ókomnar aldir í þeirra hjörtu, þó að maðurinn ekki geti þekt það verk, sem Guð hefir gjört, frá upphafi til enda.

12 Eg kannaðist við, að ekkert væri betra fyrir manninn, en að hann sé gladdur og neyti lífsins gæða,

13 Þó svo, að sérhver maður, sem etur og drekkur, og nýtur hins góða af öllu sínu erfíði, viðurkenni, að það sé Guðs gjöf.

14 Eg kannaðist við, að allt það sem Guð gjörir, varir eilíflega, að menn geta eingu við bætt, og ekkert tekið frá, og að Guð gjörir það svo, til þess að menn óttist fyrir hans augliti.

15 Það, sem við ber, hefur áður við borið, og það, sem á að verða, hefir áður verið, og Guð leitar aptur þess, sem burt var hrakið.

16 Eg sá enn framur undir sólunni dómsins stað; þar var óguðlegleiki; og réttlætisins stað; þar var guðleysi.

17 Þá sagði eg í hjarta mínu: þann réttláta og þann óguðlega mun Guð dæma; því tími er til hvers áforms, og hann dæmir sérhvert verk.

18 Eg sagði í hjarta mínu: sakir manna barna (ber það við), til þess að Guð prófi þau, og sjái, að þau eru sem fænaðurinn.

19 Því það, sem fram kemur við manna bön, það kemur og fram við fænaðinn, hvorttveggja hefir sömu forlög; eins og fænaðurinn deyr, þannig deyr og maðurinn, og allt hefir eins anda; og maðurinn hefir einga yfirburði yfir fænaðinn. Því það er allt hegómi.

20 Það fer alt til sama staðar, það er alt saman af dupti, og verður alt að dupti aptur.

21 Hver veit, hvort andi mannsins barna fer í hæðirnar, og fænaðarins andi niður á við í jörðina?

22 Því sá eg, að ekkert er mann-

inum betra, en að hann gleðji sig við sín verk, það er hans hlutdeild; því hver flytur hann þangað, hvaðan hann sjái það, sem við ber eptir hans andlát?

4. KAPÍTULI.

Ýnnisleg kúgun eykur lífsins annmarka. Lof spekinnar.

OG í annan stað sá eg alla þá kúgun, sem við gengst undir sólunni; og sjá! þar var grátur hinna undirokuðu, og einginn huggaði þá; og ofbeldi af hendi þeirra, sem undirokuðu þá, og einginn, sem huggaði þá.

2 Þá kallaði eg þá sæla, sem fyrir löngu voru dauðir, framur en þá lifandi, sem enn voru á lífi.

3 En sælli heldur en þessir hvorirtveggju er sá, sem enn er ei til orðinn, sem ekki hefir sæð þau vondu verk, sem við gángast undir sólunni.

4 Ennfremur skoðaði eg allt erfíði og alla áreynslu við það, sem gjört er; að sá eini maður öfundar hinn annan; þetta er einnig hegómi og skapraun.

5 Heimskínginn leggur hendur í skaut, og etur sitt eigið hold (þjáir sjálfan sig).

6 Einn handfyllir með ró er betri en báðar hendur fullar með möðu og skapraun.

7 Og aptur sá eg hegóma undir sólunni.

8 Þar var maður einsamall, og ekki annar með; hann átti hvorki son né bróður, og þó er einginn endi á hans erfíði, og hans augu mettast aldrei af auðlegð, og (þó segir hann ekki) fyrir hvern erfíða eg og synja sálu minni um hið góða? þetta er og hegómi og leið armæða.

9 Betri tveir en einn; þeir hafa góð laun fyrir sitt erfíði.

10 Falli annar þeirra, getur hinn reist á fœtur stallbróður sinn; sá er illa farinn, sem er einn; ef hann dettur, þá er einginn annar til að reisa hann á fœtur.

11 Enn fremur, þegar tveir sofa saman, þá er þeim heitt, en sá, sem er einn, hvernig getur honum hitnað?

12 Og gjöri einhver árás, þá geta tveir veitt móttöðu; þrefaldur þráður slitnar ekki auðveldlega.

13 Betri er fátækur únglingur, sem er hyggin, heldur en konungur, en þótt gamall, sem er heimskur, og jafnvel veit ekki að þiggja ráð;

14 Því hann gekk út úr dýflissu til að ríkja, já, í sínu konungsríki var hann föddur fátækur.

15 Og eg sá alla þá, sem lifðu, sem gengu undir sólunni, með þeim únga, sem koma átti í hins stað.

16 Og þá var einginn endir á því fólki, á öllum þeim, sem voru á undan, ekki heldur á þeim, sem komu á eptir og höfðu samt ei af því fögnuð. Vissulega er þetta einnig hægómi og skapraun.

5. KAPÍTULI.

Hægómi í guðsdýrkuninni, í mögli, í auðlegð. Guðs gjöf að njóta auðsins með gleði.

HAF þú! gát á fæti þínum, þegar þú gengur í Drottins hús, og far þangað heldur til að heyra, en til að fórnfæra, eins og heimskíngjar; því þeir gefa ekki um það, þó þeir að hafist ílt.

2 Vertu ekki skjótorður, og hjarta þitt hlaupi ekki á sig, að tala orð fyrir Guðs augliti; því Guð er á himnum, en þú á jörðu; af því skulu orð þín vera fá.

3 Því draumar koma af miklum raunum, og heimskíngjans raust þekkest af orðafjölda.

4 Þegar þú gjörir Guði heit, þá frestaðu ekki að efna það, því hann hefir ekki velþóknar á heimskíngjum; það, sem þú lofar, það haltu.

5 Betra er þú lofir eingu, en að þú lofir og haldir það ekki.

6 Leyf ekki munni þínum, að hann láti hold þitt (þig) syndga, og seg ekki í eingilsins (prestins) áheyrn: það var yfirsjón! Hví skyldi Guð reiðast þinni raust, og fordæma verk þinna handa?

7 Því eins og þar er mikill hægómaskapur, þar sem margir draumar eru, eins er því varið með hin mörgu orð. En óttastu Guð!

8 Sjáir þú hinn fátæka undirokaðan, og að rétti og réttvísni er rænt úr landinu, þá furða þú þig ekki á því athæfi, því yfir háum vakir hár, og sá hæsti yfir þeim.

9 Í allan máta er landinu hagur að þeim konungi, sem landið heiðrar.

10 Hver, sem elskar fè, verður aldrei saddur af fè, og hver, sem elskar auðæfi, hefir ekki gagn af því. Þetta er líka hægómi.

11 Þar sem auður safnast, þar safnast margur til að eyða honum; og hvert gagn er það fyrir þann, sem á, nema að hans augu horfa á það?

12 Þeim, sem erfiðar, er svefninn sætur, hvort sem hann etur lítið eða mikið; en mettun hins ríka leyfir honum eigi að sofa.

13 Það er ógæfa, það er sjúkdómur, sem eg sá undir sólunni, að auðurinn geymist af eigandanum, til hans eigin ógæfu.

14 Því missist þessi auður af óheppni, og hafi hann eignast son, verður ekkert í hans hendi.

15 Eins og hann kom af móðurlífi, eins mun hann nakinn burt aptur fara, fara eins og hann kom, og af því, sem hann aflaði með sínu erfiði, mun hann ekkert taka með sér í sína hönd.

16 Sannarlega er þetta einnig ógæfa og sjúkleiki, að hann verður alveg að fara eins og hann kom; hvert gagn hefir hann þá af því, að hann hefir unnið fyrir gýg?

17 Og að hann alla sína daga át í myrkri, og hafði marga raun og sjúkdóm og armæðu?

18 Sjá! svo hefir mér litizt: gott, já, ágætt er það, þegar maðurinn etur og drekkur og nýtur gleði í öllu sínu erfiði, sem hann hefir undir sólunni, þá fáu lífdaga, sem Guð gefur honum, því það er hans hlutdeild.

19 Og hver sá maður, sem Guð gefur auð og góss og efni, og leyfir að njóta þess, og taka hlutdeild sína af því, og að gleðjast í sínu erfiði (viðurkenni), að þetta sè Guðs gjöf.

20 Því hann mun ekki mikið hugsa til sinna lífdaga, meðan Guð lætur hann hafa nóg að sýsla við fögnuð hjarta síns.

6. KAPÍTULI.

Ýmisleg sammati.

ÞAD er ein ógæfan, sem eg sá undir sólunni, og hún er mikil meðal manna.

2 Þar er einn, sem Guð gefur auð, góss og heiður, svo hann vantar

ekkert af því, sem hans hjarta girnist, og Guð gefur honum þó ekki vald (skap) til að eta þar af; þar á mótt er öðrum ætlað að njóta þess. Þetta er og hegómi og vond plága.

3 Þótt maður ætti hundrað börn, og lifði mörg ár, svo að dagar hans ára yrðu margir, en sál hans mettaðist þó ekki af hans gössi, og fengi ei heldur greptrum, þá mundi eg segja: ótímaburður er sælli en hann,

4 Því að sönnu kemur hann með hegóma, og fer burt í myrkrið, og hans nafn verður í myrkri falit,

5 Sér ei heldur sólna, verður ei við hana var, en samt hefir hann meiri ró en hinu (sá ríki).

6 Og þó hann lifði tvö þúsund ár og nyti ei sinna gæða, lendir það ekki í sama stað?

7 Alt mannsins erfði er fyrir mannsins munn, en sálin mettast þó ekki.

8 Því hvað hefir sá vísi fram yfir heimskíngjann? hvað hefir sá snauði, sem veit að ganga meðal þeirra, sem lifa?

9 Betra er það, sem maður sér fyrir augum sínum, heldur en það, sem sálin girnist. Líka þetta er hegómi og skapraun.

10 Hvað sem maðurinn er, þá er nafn hans þegar áður nefnt, og það er vitanlegt, að hann er maður, og hann getur ekki deilt við þann, sem er voldugri en hann.

11 Þar sem margt er um að vera, þá veldur það miklum hegóma; hvað er maðurinn að bættari?

12 Því hver veit, hvað gott er fyrir manninn á dögum þessa fánýta lífs, sem honum hverfur eins og skuggi? hver getur sagt manninum, hvað eptir hann muni við bera undir sólunni?

7. KAPÍTULI.

Ráð við hegóma þessum er gott mannorð. Sjálfs-afneitan. Þolinnaði. Vísdomur, sem torvelt er að fá.

GOTT mannorð er betra en góð smyrsl, og dauðadagurinn betri en fæðingardagurinn.

2 Það er betra að ganga í sorgarhúsið en í veizluhúsið; því í hinu er allra manna endalykt; og sá, sem lifir, hugfestir það.

3 Hrygð er betri en hlátur; því dapurt andlit getur betrað hjartað.

4 Hugur hinna vísu er í sorgarhúsinu, en hjarta heimskíngjanna er í gleðihúsinu.

5 Það er betra, að heyra átölur hinna hyggu, heldur en lofsöng heimskra manna;

6 Því hlátur hinna heimsku er eins og þá snarkar í þyrnum undir pottinum; þetta er líka hegómi.

7 Því undirokun getur sannarlega gjört hyggjinn mann æran, og hjartað getur spilt af gáfum.

8 Endir hvers hlutar er betri en upphafið, og lánglundargeð er betra en metnaður.

9 Ver þú ekki fljótur í sinni til að reiðast, því reiðigirni hvílist í hjarta heimskíngjanna.

10 Seg þú ekki: Hvað veldur því, að hinir fyrri dagar voru betri en þessir? því þess háttar spurníng er ekki skynsamleg.

11 Vitsmunir eru eins góðir og auður, ávinningur fyrir þá, sem sjá sólna;

12 Því eins og vizkan er verja, svo eru og auðæfin, en þekkingin hefir þó yfirburði, og vizkan gefur lífið þeim, sem hana hefir.

13 Skoða þú Guðs verk! hver getur gjört það beint, sem hann hefir gjört bogið.

14 Vertu glaður á hinum góðu dögum, og á hinum vonda degi, þá hugleið þú þetta: Guð hefir gjört þenna sem hina, til þess maðurinn viti ekki, hvað eptir á kemur.

15 Alt þetta hefi eg sèð á mínum hegómadögum. Þar er einn rættlátur, sem fyrirferst í sínu rættlæti, og þar einn óguðlegur, sem lifir lengi í sínu guðleysi.

16 Vertu ekki of rættlátur, og gjör þig ekki sjálfan of vitran; hví viltu tortýna þér sjálfum?

17 En vertu ekki heldur of óguðlegur, og vertu einginn heimskíngi. Hversvegna viltu deya, áður en þinn tími er kominn?

18 Það er gott, að þú sèrt fastheldinn við eitt; en þú skalt ei heldur sleppa hinu öðru þér úr hendi, því sá, sem óttast Guð, kemst hjá því öllu.

19 Vísdomur styrkir þann vísa, meir en tíu voldugir í borginni.

20 Þó er ekki einn maður rættlátur

á jörðinni, sem gjöri gott og syndgi ekki.

21 Legðu ekki á hjartað öll þau orð, sem töluð eru, svo þú heyrir ekki þjón þinn bölvá þér.

22 Því hjarta þitt man, að þú hefir og öðrum bölvað.

23 Alt þetta hefi eg prófað með vízkunni. Eg sagði: nú hefi eg vísdóminn, en hann vøk langt frá mér.

24 Fjarlægð er það, sem hefir verið, og (það er) djúpt (falið); hver getur fundið það?

25 Eg snéri hjarta mínu til að skilja, rannsaka og grenslast eptir vísdómi og skynsemi, hægóma, heimsku og vitleysu.

26 Þá fann eg einn hlut beiskari en dauðann, konu, hverrar hjarta var sem veidimanna net og snara, og hverrar hendur voru sem fjötrar. Sá, sem er góður fyrir Guðs auglýsni, mun komast hjá henni, en syndarinn verður af henni hertekinn.

27 Sjá! þetta hefi eg fundið, segir prédikarinn, eitt eptir annað, svo eg gæti fundið skynsemd.

28 Mín sál leitar enn, og eg hefi ekki fundið hana; einn mann hefi eg fundið meðal þúsund manna; en eina konu fann eg ekki meðal þeirra allra.

29 Sja! þetta eitt, þetta hefi eg fundið: Guð gjörði manninn beinan, en þeir leita margra króka.

8. KAPÍTULI.

Ad heiðra konúnginn. Taka eptir forsjónarinnar vegum. Betra að vera með góðum í mölleti en vondum í velgengi. Guðs verk órannsakanleg.

HVER er sem sá vitri, og hver skilur hlutanna þýðingu! Mannsins vísdómur upp lýsir (hýrgar) hans andlit, og hans andlitisfrekja umbreytist.

2 Eg segi þér: gef þú gaum konúngsins boði, einkum vegna eiðsins fyrir Guði.

3 Vertu ei fljótur að ganga frá hans auglýsni, nem þú ekki staðar við ilt fyrirtæki, því hann má gjöra alt, sem hann vill.

4 Þar sem konúngsins orð er, þar er vald, og hver þorir að segja við hann: hvað gjörir þú?

5 Hver, sem boðorðið heldur, hann mun ei var verða við nokkuð ilt;

hyggins manns hjarta þekkir bæði tímann og aðferðina.

6 Því hvert fyrirtæki hefir sinn tíma og sína aðferð; en manninn hittir margt ólán.

7 Því einginn veit, hvað verða muni, því hver getur sagt honum, hvernig það muni fara?

8 Einginn maður hefir vald yfir andanum, svo að hann geti haldið andanum aptur; og einginn hefir vald yfir dauðans degi; og einginn fær sig lausan úr bardaganum, og guðleysið bjargar ekki sínum.

9 Alt þetta hefi eg sæð, þegar eg snéri hjarta mínu að öllu því, sem gjörist undir sólunni; þeir eru tímararnir, að einn ríkir yfir öðrum þeim til ógæfu.

10 Þannig hefi eg sæð óguðlega menn jarðaða; og þar komu og urðu burt að fara frá þeim heilaga stað, og gleymdust í borginni, þeir, sem höfðu breytt ráðvandlega; líka er þetta hægómi.

11 Af því að dómi yfir vondum verkum er ekki þegar fullnægt, þá fyllast hjörtu mannanna barna með girnd til að að hafast ilt.

12 Þó að syndarinn að hafist ilt hundrað sinnum og lifi lengi, veit eg samt, að þeim mun vel vegna, sem óttast Guð og hafa lotnúngu fyrir hans augliti.

13 En hinum óguðlega mun ekki vel vegna og lengi mun hann ekki lifa. Eins og skuggi burt líða lifdagar þess, sem ei hefir lotnúngu fyrir Guðs augliti.

14 Það er einn hægóminn, sem sæst á jörðunni: þar eru réttlátir, sem vegnar eptir verkum óguðlegra; og þar eru óguðlegir, sem vegnar eptir verkum réttláttra. Eg sagði: það er líka hægómi.

15 Þessvegna lofaði eg gleðina, því maðurinn hefir ekkert betra undir sólunni, en að eta og drekka og vera glaður. Því þetta á hann að hafa fyrir sitt erfiði daga síns lífs, sem Guð hefir gefið honum undir sólunni.

16 Þegar eg lagði allan hug á að grenslast eptir vísdómi, og sjá þá hluti, sem við bera á jörðunni (því sá er til, sem hvorki dag nè nótt sèr svefn í sínum augum),

17 Þá sá eg alt Guðs verk, og (sá), að menn geta ekki gjörskilið það verk, sem gjörist undir sólunni; þess vegna, þó menn gjöri sér antum, að grafa eptir, geta þeir ekki skilið það. Þó að hinn vísi hugsaði sér að þekkja það, getur hann þó ekki skilið það.

9. KAPÍTULI.

Líkt mætir vondum og góðum. Allir hljóta að deyja. Sallífi. Guðs forsjón ræður öllu. Vizka betri en kraptur.

ALT þetta hefi eg lagt á hjartað, og eg grensladist eptir því öllu saman; hinir réttlátu og vísu og þeirra verk eru í Guðs hendi. Um elsku eða hatur veit einginn maður, alt liggur fram undan þeirra augsyn.

2 Alt mætir öllum; það, sem til vill, er hið sama fyrir hinn réttlátu og þann óguðlega, fyrir þann góða, þann hreina og óhreina, fyrir þann, sem fórnferir, og þann, sem ekki fórnferir; eins og góðum gengur, svo gengur syndugum, þeim, sem sver (gálauslega), eins og þeim, sem óttast eiðinn.

3 Þetta er hið versta, af öllu því, sem við ber undir sólunni, að öllum mætir sama, og að hjörtu mannanna barna eru full af vonzku, og að heimaska er í þeirra hjörtum, meðan þau lifa, og eptir það fara þau til hinna dauðu.

4 Því hver verður undan tekinn? fyrir alla, sem lifa, er þó von; því lifandi hundur er betri en dautt ljón.

5 Þeir, sem lifa, vita þó, að þeir eiga að deyja; en hinir dauðu vita ekkert, og þeir eiga eingin laun fram- ar, heldur er þeirra endurminning gleymd.

6 Elska þeirra og hatur og öfund það er alt farið; og þeir hafa einga hlutdeild meir í heiminum, í öllu því, sem gjörist undir sólunni.

7 Svo far þú og et þitt brauð með gleði; og drekk þitt vín með góðu geði; því Guð hefir velpóknan á þínum verkum.

8 Láttu þín klæði ætíð vera hvít, og láttu ekki þitt höfuð vanta smyrsl.

9 Njóttu lífsins með konu, sem þú elskar, alla daga þessa fánýta lífs, sem þér gefast undir sólunni, alla daga þíns fánýta lífs! það er þín

hlutdeild í lífinu, meðan þú erfiðar undir sólunni.

10 Alt, sem hönd þín gjörir, þá gjör það með krapti, því hvorki er starf né íþrótt né þekking né vísdómur í gröfnni, hvar þú lendir.

11 Eg snéri mér enn einu sinni, og sá, hvernig til gengur undir sólunni. Skeiðid er ekki í valdi hins fljóta, og bardaginn ekki í valdi hinna sterku; ei heldur brauðið í valdi hinna vísu, né auður í hendi hinna framsýnu, eða vinsæld reiðubúin hinum fróðu. Alt þetta er komið undir tíma og tilviljun.

12 Því jafnvel maðurinn þekkir ekki sinn tíma, heldur eins og fiskarnir festast í hinu háskalega neti, og eins og fuglinn verður fanginn í snörum, eins flækjast mannanna börn í hinni vondu tíð, þegar hún kemur snögg- lega yfir þau.

13 Líka hefi eg sæð þessar vísdóms- menjar undir sólunni, og mér sýndust þær miklar.

14 Þar var lítil borg, og fáir menn í henni; og þar kom voldugur kon- úngur sviplega að henni, settist um hana, og bygði mikið hervirki í kring um hana;

15 Og þar fanst í henni fátækur, en hygginn maður, og hann bjargaði borginni með viturleik sínum, en einginn maður mundi til þessa fátæka manns.

16 Þá sagði eg: vizkan er betri en krapturinn. Samt var vísdómur hins fátæka manns fyrirlitinn, og hans orðum var ei gegnt.

17 Þó heyra hinir högværu betur orð hinna vísu, heldur en heimskingja- annir kall konungsins.

18 Betri er vísdómur heldur en vopn; en syndarinn spillir mörgu góðu.

10. KAPÍTULI.

Um vísdóm og heimsku. Svall. Leti. Auður. Lotning fyrir konúnginum.

EINS og dauðar flugur skemma smyrsl lyfsalans með ódaun sin- um, eins getur lítið heimskupar spilt þeim, sem er hygginn og heiðurs verður.

2 Hyggins manns hjarta er honum til hægri handar; en heimskingjans hjarta er honum við vinstri hlið.

3 Hverja leið sem heimskinginn fer,

vantar hann vit, og upp ljóstar því við hvern mann, að hann sæ flón.

4 Þó sinni konúngsins æsist gegn þér, þá vík ekki úr þínum sporum, því þolgæði er meðal til að hindra stórsyndir.

5 Það er ein ógæfa, sem eg sá undir sólunni, það er sú villa, sem kemur frá hinum volduga,

6 Þegar heimskíngi er settur í háa tign, og hinir ríku menn sitja lágt.

7 Eg sá þjóna ríðandi, og höfðingja fótgángandi sem þjóna.

8 Hver, sem grefur gróf, mun sjálfur í hana falla, og hver, sem girðingu niður rífur, mun af höggormi bitinn verða.

9 Hver, sem burt flytur steina, getur meitt sig á þeim; sá, sem klýfur við, getur af því komizt í hættu.

10 Þegar öxin verður sljó, og egginn er ekki brýnd, þá verða menn því meir að neita orku. Hyggynði kenna hagsýni.

11 Ef að höggormurinn bítur án sceringa, þá kemur sceringamaðurinn ekki að liði.

12 Orð af vitrum munni eru yndi; en varir hins fávísa skemma hann sjálfan.

13 Byrjun orða hans munns eru hegómi, og endirinn heimska og vitleysa.

14 Heimskínginn talar að sönnu mörg orð; þó veit einginn, hvað verða muni, því hver getur sagt honum það, sem fram muni koma eftir hann.

15 Erfiði heimskíngjans örþreytir hann; því hann veit ei, að ganga í borgina (til að leita sér endurhressingar).

16 Vei þér, land! hvers konúngur er barn, og hvers höfðingjar setjast að veizlu snemma dags.

17 Heppið ertu, land! hvers konúngur er fœddur af hinum tignustu mönnum, og hvers höfðingjar eta á réttum tíma, til að styrkja sig, en ei sakir ofneyzlu.

18 Fyrir leti sakir niður síga bjálkarnir, og vegna hirðulausra handa lekur húsið.

19 Til að hlœja, halda menn veizlur, og vinið gleður þá, sem lifa, og guillið veitir alt.

20 Formæl þú ekki konúnginum, jafnvel ei í huga þínum; og formæl þú ei hinum ríka, jafnvel ei í þínu ísta svefnherbergi, því fugl undir himinum getur borið raust þína og hinn fleygi haft orðin eptir.

11. KAPÍTULI.

Gjafmildi. Dauði í lífi. Dómsdagur.

LÁTTU þitt brauð fara yfir hafið, því þú munt finna það aptur eptir marga daga.

2 Legðu þó afsíðis nokkuð, sjöunda eða áttunda partinn; því þú getur ekki vitað, hver ógæfa kann að koma yfir landið.

3 Þegar skýin eru þrúngin, gefa þau regn yfir jörðina, og þegar við-areik dettur, hvort sem það er til suðurs eða norðurs, í hverja átt sem hún dettur, þar liggur hún.

4 Sá, sem gáir að veðrinu, sáir ekki; og hver, sem gáir að skýjunum, upp sker ekki.

5 Eins og þú veizt ekki vindsins veg, eða hvernig beinin (myndast) í móðurlífi, svo getur þú ei þekt Guðs verk, hans, sem alt gjörir.

6 Sáðu sæði þínu snemma, og lát ei hönd þína heldur hvílast á kvöldin, því þú veizt ei, hvort þetta eður hitt verður rétt, en þegar hvorttveggja sameinast, þá mun það vel fara.

7 Indælt er ljósið, og augunum er unaðsemd að sjá sólina.

8 Þó að maðurinn lifi mörg ár, og sæ gláður öll þessi ár, þá man hann þó til hinna dimmu daga, því að þeir eru margir; alt það, sem ókomið er, það er hegómi.

9 Gleð þig þá, ungi maður! í æsku þinni og lát hjarta þitt vera hrest á dögum æsku þinnar; gakk þú á vegum hjarta þíns, og eptir sjón augna þinna; en vita skaltu samt, að Guð mun kalla þig til dóms fyrir alt þetta.

10 Svo rek þá sorgina frá hjarta þínu og verkina frá holdi þínu! því æska og morgunroði er líka hegómi.

12. KAPÍTULI.

Mundu til Guðs í tíma. Hrófs þessarar bókar. Guðs ötti burt rekur hegómann.

HUGSAÐU því til skaparans á þínu æskudögum, fyr en hinir vondu dagar koma, og árin nalgast,

um hver þú munt segja: mér líka þau ekki;

2 Áður en sólin og hennar ljós og tónglið og stjörnurnar verða dimmar, og skýin koma aptur eptir regnið.

3 Á þeim degi, þá verðirnir í húsinu skjálfa, og hinir sterku verða bognir, og kvarnarstúlkurnar hætta að mala; því þær eru orðnar fjar, og dimt er hjá þeim, sem líta út um gluggana.

4 Þá báðum hurðum strætisins er lokað, og raust kvarnarinnar verður lág, og menn fara á fœtur, þegar fuglinn sýngur, en allar dœtur söngsins eru lágrómaðar,

5 Þá menn líka eru hræddir við allar hæðir og skelfingarnar á veginum, þegar mandeltrèð er í blóma, og engispretturnar verða að byrði, og lýstingin deyr, þá fer maðurinn til þess hússins, hvar hann verður eilíflega, og þeir, sem hann gráta, ganga um strætin.

6 Fyr en skorið verður á silfursnúruna og gulllampinn molast, og krukkan brotnar við uppsprettuna, og hjólið fer sundur við brunninn.

7 Þá duptið hverfur til jarðarinnar

aptur, hvar það áður var, og andinn fer til Guðs, sem gaf hann.

8 Það er eintómur hægómi, sagði prædikarinn; alt er hægómi.

9 En auk þess prædikarinn var spekingur, miðlaði hann fólkinu þekkingu; hann ransakaði, grenslaðist eptir, og samsetti mörg spakmæli.

10 Prædikarinn leitaði eptir að finna þægileg orð, og það, sem er skrifað, það er rétt og sannleikans orð.

11 Orð spekingins eru sem bróddar og eins og nálar, reknar af safnaðanna forstöðumönnum, gefnar af hirðinum;

12 Af þeim muntu, son minn! vera ánægjanlega ámintur. Það er einginn endir á því að taka saman margar bækur; mikill lestur örmagnar líkamann.

13 Aðalatriði efnisins, þegar alt er athugað, verður þetta: óttastu Guð og haltu hans boðorð, því það á hver maður að gjöra.

14 Því Guð mun leiða alla hluti fyrir dóminn yfir öllu, sem er hulið, hvort sem það er gott eða ilt.

LJÓÐALJÓÐ EÐA LOFKVÆÐI.

1. KAPÍTULI.

Löngun til ummatsans.

LOFKVÆÐI Salómons.

2 Hann kyssi mig með kossi munns síns! því betri eru þín blíðu atlot, heldur en vín.

3 Smyrslí þín eru ilmandi; úthelt viðsmjör er nafn þitt; því elska meyrannar þig.

4 Tak þú mig með þér; þig viljum vèr elta sem skjótast! Konungurinn leiddi mig í herbergi sitt; vèr viljum fagna og gleðjast af þér, viljum veggsama þína elsku meir en vín; ráðvandır elska þig.

5 Svört er eg, þó yndisleg, þér Jerúsalems dœtur! eins og Kedar's tjaldbúðir, eins og Salómons tjalddukar;

6 Takið ekki til þess, að eg er svo svört, að sólin hefir svo brent mig! Sýnir móður minnar reiddust mér,

létu mig gæta vingarðs; míns eigin vingarðs gætti eg ekki.

7 Seg þú mér, þú, sem sál mín elskar, hvar heldur þú á beit (þinni hjörð)? hvar hvílist þú um miðdegid? svo að eg ekki, örþreytt, ráfi um kríng hjá hjörðum stallbræðra þinna.

8 "Ef þú veizt það ekki, þú sem ert kvenna fríðust, þá farðu eptir sporum hjarðarinnar, og haltu til haga kiðum þínum hjá bústöðum hirðanna!"

9 Eg líki þér, vinkona mín! við hrossin fyrir Faraós vagni!

10 Yndislegar eru kinnar þínar undir perlusnúrunum, háls þinn undir gimsteina festunum.

11 Gullsnúru viljum vèr gjöra þér, setta silfurhnöppum.

12 "Meðan konungurinn situr við borð sitt, gefur mín nardusolía sinn ilm.

13 Unnusti minn er mër myrru-bindini; milli brjósta minna hvílist hann.

14 Unnusti minn er mër kófer-vínberjagrein úr víngröðunum í Engdeddi."

15 Sjá! frið ert þú, vína mín! sjá! frið ert þú! augu þín eru dúfur.

16 "Sjá! friður ert þú, vinur minn! já, yndislegur, og sæng okkar er græn.

17 Bitarnir í húsi okkar eru sedrutrè, og hvelfing okkar furutrè.

2. KAPÍTULI.

Elskhuginn finnur unnustu sína í víngröðunum.

EG er Saron's blóm, lilja í dalnum." 2 Eins og lilja meðal þyrna, eins er vinkona mín meðal dætranna.

3 "Eins og apaldur meðal trjáanna, eins er vinur minn meðal sonanna. Í hans skugga lúgar mig til að sitja, og ávöxtur hans er mër gómsætur.

4 Hann leiddi mig í vínhúsið, og elskan er merkisblœja hans yfir mër.

5 Endurnærið mig með rúsmúkukum, hressið mig með eplum! því eg er veik af elsku.

6 Hans vinstri (sè) undir mínu höfði, og hans hægri faðmi mig."

7 Eg sœri yður, Jerúsalems dætur! við ráðyrin og hindurnar á mörkiinni: vekði ekki, vekði ekki unnustu mína, fyr en henni þóknast.

8 Þetta er raust vinar míns! sjá! hann kemur hlaupandi yfir fjöllin, stökkvandi yfir hæðirnar.

9 Vinur minn er líkur ráðyri, eða hindarkálf. Sjá! hann stendur við vorn vegg, horfir inn um gluggann, gægist inn um grindurnar.

10 Vinur minn tekur til orða, og segir við mig: "stattu upp ummusta mín! þú forkunnar friða og kom þú hingað!"

11 Því sjá! veturinn er liðinn, regnið er farið;

12 Blómin sjást á völlum; söngtíðin (vorið) er komin, og raust turtildúfunnar heyrir á vorum völlum;

13 Fíkjutrèð kryddar ávexti sína, og vínþrúgurnar ilma í blóma sínum. Statту upp ummusta mín! þú forkunnar friða og kom þú hingað!"

14 Dúfan mín í klettaskorunni, í fjallsins fylgnum, lát mig sjá þitt

skapnaðarlag, lát mig heyra þína raust! því raust þín er sæt, og þinn skapnaður lystilegur."

15 Náði fyrir oss refunum, yrdlingunum, sem skemma víngröðana! því vor víngröður er í blóma.

16 Minn vinur er minn, og eg er hans; hann beitir (hjörðinni) meðal liljanna,

17 Þangað til dagurinn kólnar, og skuggarnir lida burt; kom þá aptur; vertu, vinur minn! líkur ráðyri eður hindarkálf á hinum giljóttu fjöllum.

3. KAPÍTULI.

Elskhuginn leitar unnustunnar. Brúðarvísur Salómons.

Í SÆNG minni um nótt leitaði eg þess, sem sál mín elskar; eg leitaði hans, en eg fann hann ekki.

2 Eg skal fara á fœtur (sagði eg), og ganga um borgina; eg vil leita þess, sem mín sál elskar, á strætum og torgum. Eg leitaði hans, en fann hann ekki.

3 Verðirnir, sem ganga um staðinn, hittu mig. Hafið þér sæð (sagði eg) þann, sem sál mín elskar?

4 Naumast var eg frá þeim genginn, þegar eg fann þann, sem sál mín elskar. Eg hélt honum fast, og slepti honum ekki, þangað til eg leiddi hann í hús móður minnar, í herbergi þeirrar, sem ól mig.

5 "Eg sœri yður, þér Jerúsalems dætur! við ráðyrin eða hindur merkurinnar: vekði ekki, vekði ekki unnustu mína, fyr en henni þóknast!"

6 Hver er sú, sem kemur úr eyðimörkinni eins og reykstólpi, ilmandi af myrru og reykelis og ilmdupti lyfsalans?

7 Sjá! Salómons sæng! íkríngum hana standa 60 kappar af köppum Ísraels.

8 Allir höldu á sverðum, vígkærnir mjög; allir gyrtir sverðum sökum næturóttans.

9 Brúðarsæng gjörði Salómon konungur úr víði frá Líbanon.

10 Fœtur hennar gjörði hann úr silfri, botninn úr gulli, sætið af purpura, í miðjunni var hún lystilega búin af Jerúsalems dætrum.

11 Gángið út Síons dætur, og sjáið konung Salómon með þá kórónu, sem

móðir hans krýndi hann með á hans brúðkaupsdegi, á gleðidegi hjarta hans.

4. KAPÍTULI.

Lýsing brúðrinnar.

SJÁ! fögur ert þú, vina mín! sjá! fögur ert þú! augu þín undir skýlunni eru dúfur; hár þitt eins og geitahjörð, sem liggur á fjallinu Gilead;

2 Tennur þínar eins og klipt sauðahjörð, sem kemur af sundi, hvar meðurnar eru allar tvílembdar, og eingin lamblaus meðal þeirra;

3 Varir þínar sem purpuraborði; munur þinn lystilegur; kinnar þínar undir skýlu þinni eins og helftin af kjarnepli;

4 Háls þinn eins og Davíðs turn, bygður fyrir hertygi, þar sem að hänga þúsund buklarar, allir skildir kappanna;

5 Brjóst þín eins og tveir úngir ráðyrstvíburar, sem eru á beit meðal liljanna.

6 Þangað til dagurinn verður svalur, og skuggarnir flýja, vil eg ganga til myrrufjallsins og reykersishálsins.

7 Öll ertu fögur, vina mín! og eingin lyti eru á þér!

8 Með mér frá Líbanon, unnusta mín! með mér skaltu koma, líta niður fyrir þig frá Amana tind, frá Senírs og Hermons tind, frá bælum ljónanna, frá fjöllum pardusdýranna!

9 Þú rænir mig hjarta mínu, systir mín! þú unnusta mín, þú rænir mig hjarta mínu með einu augna tilliti þínu, með einni festi á hálsi þínum!

10 Hversu fögur er þín elska, systir! unnusta mín! hversu miklu dýrmætari eru þín ástaratlot, heldur en vín, og ilmur smyrsla þinna heldur en alt balsam!

11 Hunángxseimur drýpur af vörum þínum, (mín) brúður! Hunáng og mjólk er undir þinni tungu, og ilmur klæða þinna er Líbanons ilmur.

12 Þú ert lokaður aldingarður, systir! unnusta mín! læst lind, inn-sigliður brunnur;

13 Þínar plöntur eru lystirunnur af kjarneplum með dýrum ávöxtum, kófer (vínviður) með nardus,

14 Nardus og safran, kalmus og

kanel, með als háttar reykersisskúfum, myrru og alóe, með öllum beztu ilmjurtum;

15 Uppspretta er í garðinum, lifandi vatnslind, sem rennur með nið frá Líbanon.

16 “Taktu þig til, norðanvindur, kom, sunnanvindur, blás þú um garð minn, svo að jurtir hans drjúpi! vinur minn komi í aldingarð sinn, og eti hans ágætu ávexti.”

5. KAPÍTULI.

Unnustan leitar á náttarpæli að elskhuga sínum.

EG kem í aldingarð minn, systir mín og brúður! eg tíni myrru mína og balsamsjurt, et hunáng mitt og vínberjalög, drekk vín mitt ásamt mjólk minni. “Etið, vinir! drekkið, verðið drukknir, elskanlegir!”

2 Eg svaf, en hjarta mitt vakti. Það er málrómur vinar míns, sem ber að dyrum! “Ljúk upp fyrir mér, systir mín og vina! dúfan mín allra-bezta! því höfuð mitt er fult af dög, hárlokkar mínir fullir af dropum næturinnar.”

3 Eg er komin úr fatinu, hvernig get eg farið í það aptur? eg er búinn að þvo mér um fœturna, hvernig á eg að gjöra þá óhreina aptur?

4 Vinur minn rétti höndina inn um gluggann, og hjarta mitt svall honum á móti.

5 Eg fór á fœtur, til að ljúka upp fyrir vini mínum og hendur mínar drupu af myrru, og fingur mínir af fljótandi myrru, á handfáng lokunnar.

6 Eg lauk upp fyrir vini mínum, en vinur minn var farinn. Eg var utan við mig, þegar hann talaði við mig! eg leitaði hans, en fann hann ekki; eg kallaði á hann, en hann anzaði mér ekki.

7 Verðirnir hittu mig, sem ganga um staðinn; þeir börðu mig, særðu mig; verðir múranna tóku af mér möttul minn.

8 Eg særir yður, Jerúsalems dætur, ef þér finnið vin minn, hvað eigið þér að segja honum? að eg sé sjúk af elsku!

9 “Hvað hefir vinur þinn fram yfir aðra vini, þú frídasta meðal kvenna? hvað hefir vinur þinn fram yfir aðra vini, að þú særir oss svona?”

10 Vinur minn er hvítur og rauður, auðþektur meðal margra þúsunda ;

11 Höfuð hans (sem) bezta gull ; hárlokkar hans blaktandi pálmviðargreinir, svartir sem hrafn ;

12 Augu hans sem dúfur á vatnsbökkum, þvegnað í mjólk, vel fóðraðar ;

13 Kinnar hans eru sem balsamsbeði, sem jurtaskúfur ; varir hans sem liljur, drjúpanði af fljótandi myrru ;

14 Hendur hans sem gullhringar, settir tarsis steinum ; líkami hans sem gjörður af filabeini, safirsteinsettu ;

15 Fótleggir hans sem marmarastólpar, hvílandi á gullfótum ; hans vaxtarlag sem Líbanon, frábrugðið sem sedrusviður ;

16 Munnur hans ilmsætur ; alt hans fas er ástúðlegt ; svona er unnusti minn, svona er vinur minn, þér Jerúsalems dætur !

6. KAPÍTULI.

Hrós unnustunnar. Þau, sem elskast, kveðast á.

“**H**VERT gekk vinur þinn, þú fríðasta meðal kvenna ! hvert mun hann hafa farið ? vör skulum leita hans með þér !”

2 Vinur minn gekk í sinn aldingarð, að jurtabeðunum, til að skemta sér í garðinum, og til að tína liljur.

3 Minn vinur er minn, og eg em hans ; hann skemtir sér hjá liljunum.

4 Fögur ertu, vinkona ! eins og Tírsa, lystileg eins og Jerúsalem ; en óttaleg sem herflokkar.

5 Snú frá mér augum þínum, því þau hræða mig ! Hár þitt er eins og geita hjörð, sem liggja á fjallinu Gílead ;

6 Tennur þínar sem sauðahjörð, er kemur af sundi, allar mœðurnar tvílembdar, og eingin meðal þeirra lamblaús ;

7 Vángar þínir undir blæjunni, eins og helftin af kjarnepli.

8 Sextíu eru drottningarnar og áttatíu frillurnar, og stúlkurnar óteljandi ;

9 En ein er dúfan mín hin ágæta ; hún er einberni móður sinnar, augasteinn þeirrar, sem hana ól ; hana sjá dæturnar og telja hana sæla ; drottningarnar og frillurnar, og vegsama hana.

10 Hver er sú, sem kemur, skínandi sem morgunróði, fögur eins og túnglið, skær sem sólín, og óttaleg sem herflokkar.

11 “Eg gekk niður í hnetagarðinn, að sjá grænkuna í dalnum, til að vita, hvort vínviðargreinirnar væru farnar að springa út, hvort kjarneplin væru farin að blómgastr.

12 Mín sál vissi ekki, (fyr en) hann setti mig á vagna míns góðvildarfulla fólks.”

13 Snú þér við, snú þér við, Súlamít ! snú þér við, snú þér við, svo ver sjáum þig ! “Hvað viljið þér sjá á Súlamít ?” Lík er hún röðum engla-skaranna.

7. KAPÍTULI.

Sama efni.

HVERSU fagur er gángur þinn í skóklæðum þínum, þú höfðingja dóttir ! ávali þinna mjaðma er eins og hálsspöng, gjörð af meistara hönd ;

2 Nafli þinn er krínglótt skál, sem ekki vantar ilmandi vín ; kviður þinn er hveitihrúga, kríngsettur með liljum ;

3 Brjóst þín eru eins og tveir úngir ráðyrstvíburar ;

4 Háls þinn eins og filabeinsturn ; augu þín eins og fiskivötnin í Hesbon hjá hliðinu Bat-Rabbím ; nef þitt eins og Líbanons turn (tindar), sem veit að Damaskus ;

5 Höfuð þitt eins og (fjallið) Karmel, og þitt höfuðhár sem purpuri ; konungurinn (verður) bundinn af lokkunum !

6 Hversu fögur, hversu elskuleg ert þú, elskan mín, í yndislegleikanum !

7 Þessi vöxtur þinn er líkur pálmaviðarins, og brjóst þín vínberjaklasi.

8 Mær kemur í hug : upp í pálmaviðartrèð vil eg klífrast, og ná í þess greinir ! Og brjóst þín munu vera sem vínberjaklasi, og andinn úr nefi þínu sem epli.

9 Og munnur þinn sem ágætast vín ! sem vini mínum ljúflega rennur niður, sem kemur sofandi vörum til að tala.

10 Eg tilheyrir vini mínum, og hann hefir löngun til mín.

11 Kom, vin minn ! við skulum fara út á landið, dvelja í böendabyllum !

12 Svo skulum við snemma gánga í

víngarðana, skoða, hvort víntrèð er farið að skjóta öngum, bera blóm, hvort kjarneplín eru í blóma; þar vil eg gefa þér mína elsku!

13 Elskueplín (dúðaim) ilma, og við dyrr okkar eru als háttar dýrir ávextir, nýir og gamlir; vin minn! eg geymi þér þá!

8. KAPÍTULI.

Seinasta samtal brúðhjónanna.

Ó! Að þú værir bróðir minn, sem hefðir sögið brjóst móður minnar! hitti eg þig, þó það væri úti, þá mundi eg kyssa þig, og menn mundu ekki hæða mig.

2 Eg vil leiða þig, fara með þig í hús móður minnar; þú skalt kenna mér; eg vil gefa þér að drekka kryddað vín, kjarneplalög (must).

3 Hans vinstri hönd undir höfðinu á mér, og hans hin hægri faðmar mig!

4 Eg sœri yður, Jerúsalems dætur! vekið ekki, vekið ekki unnustuna, fyr en henni þóknast!

5 Hver er sú, sem kemur frá eyðimörkinni og styðst við vin sinn? "Undir eplatrènu vakti eg þig, þar ól þig móðir þín, þar einmitt fæddi þig sú, sem fæddi þig.

6 Haltu mér sem innsigli við hjarta þitt, sem innsigli við þinn arm! Því elskan er eins sterk og dauðinn, og

hennar vandlæti fastheldið sem helja; þess glóð er eldsglóð, Guðs logi.

7 Mikið vatn getur ei slökt elskuna, og straumar flytja hana ekki burt. Gæfi einhver allan auð síns húss fyrir elskuna, mundu menn hæða hann.

8 Systur eigum við, enn þá litla, brjóstalaus. Hvernig eigum við að fara með systir okkar, þá menn biðja hennar?

9 Sè hún múrveggur, byggjum við á henni silfurhöll; en sè hún dyr, geymum við hana með hurð úr sedrusvið.

10 "Eg er múrveggur og mín brjóst sem turnar; þessvegna var eg í hans augum sem sú, er friðinn finnur."

11 Salómon átti víngarð í Baal-Hamon. Hann fékk víngarðinn varðmönnum; hver þeirra átti að koma með þúsund sikla silfurs fyrir hans ávexti.

12 Víngarður minn er fyrir mínum augum! "eig þú þúsundirnar, Salómon, og eigi þeir tvö hundruð verðir hans ávöxt."

13 Þú, sem býr í aldingörðunum! vinir heyra þína raust; lát mig og heyra hana.

14 "Fly, vin minn! vertu líkur ráðyri eður hindarkálfi á Balsamsfjöllunum."

SPÁMAÐURINN ESAJAS.

1. KAPÍTULI.

Vanþakklæti Ísraelsmanna við Guð; siðaspilling og hjáguðadýrkun þjóðarinnar.

ÞETTA er sú vitran, er Esajas Amosson fékk um Júdaríki og Jerúsalemsborg, á dögum Uíass, Jótams, Akasar og Esekíass, Júdaríkis konunga.

2 Heyrið, þér himnar! hlusta til, þú jörð! Því Drottinn talar. Eg hefi fósttrað börn og upp alið þau, en þau hafa sett sig upp á móti mér.

3 Uxinn þekkir eiganda sinn, og asninn jötu húsbónda síns! en Ísraels-

lýður þekkir ekkert, mitt fólk athugar ekkert.

4 Vei hinni syndugu þjóð! Vei þeim lýðnum, sem sekur er í þúngum misgjörðum, því afsprenginu vondra manna, þeim börnum, er haga illa framferði sínu! Þeir hafa yfirgefið Drottin, hafnað hinum heilaga Guði Ísraels, og snúið baki við honum.

5 Til hvers er að hirta yður framar? Þér brjótizt æ því meir í móti mér. Alt höfuðið er sárt, alt hjartað kránkt;

6 Frá hvirfli og alt til ilja er ekkert heilt, ekkert nema mar, kúlur, nýjar

benjar, sem blóðið er ekki úr kreist, og ekki um bundið, og ekki myktar með viðsnjöri:

7 Yðvart land er í eyði, yðar borgir í eldi brendar; útlendir menn upp eta yðar akurlönd að yður ásjaendum; alt er í eyði lagt, eins og þar sem útlendingar hafa umturnað öllu.

8 Síonsborg er ein eptir, eins og vökuskáli í víngarði, eins og næturhreyri í melónugarði, eins og sá staður, sem sloppið hefir úr hershöndum.

9 Ef Drottinn alsherjar hefði ekki látið litlar eptirleifar eptir verða af oss, þá værum vèr orðnir sem Sódómsborg, þá værum vèr líkir Górraborg.

10 Heyrið orð Drottins, þér höfðingjar Sódómsborgar! hlustið á lögmál vors Guðs, þér innbyggjendur Górraborgar!

11 Hvar til skulu mèr yðar mörgu fórnir? segir Drottinn. Eg em leiður orðinn á brennifórnum hrútanna, og á feiti alifjárins; eg hefi einga lýsting á blóði uxanna, lambanna og hafrianna.

12 Þér komið til þess að birtast fyrir mínu augliti, en hver hefir beðið yður að troða fótum forgarða mína?

13 Fram berið ekki lengur fánýtar matfórnir! Eg hefi andstygð á reykjarfórnum, túnglkomuhátíðum, hvíldardögum og helgisamkomum; eg fæ ekki þolað syndsánlega hátíðafundi.

14 Eg hafa yðar túnglkomuhátíðir og helgisamkomur; þær eru mèr til byrði, eg em þreyttur orðinn að bera þær.

15 Þó þér fórníð upp höndum, þá byrgi eg þó mín augu fyrir yður; þó þér biðjið mörgum bænum, þá heyri eg þær þó ekki. Yðar hendur eru fullar af blóði.

16 Þvíð yður, hreinsið yður, takið yðar ilskubreytni í burt frá mínum augum, og látið af að gjöra ilt!

17 Lærið gott að gjöra, leitið þess, sem rétt er; hjálpið þeim, sem fyrir ofríki verður, umið réttra laga hinum munaðarlausu, og verjið málefni ekkjunnar;

18 Komið síðan, og eigumst lög við, segir Drottinn. Þó yðar syndir væru sem purpuri, þá skyldu þær verða hvítar sem snjór, og þó þær væru

rauðar sem skarlat, þá skyldu þær verða sem ull.

19 Ef þér hlýðið mèr fúslega, þá skuluð þér njóta landsins gæða;

20 En ef þér þverskallizt og verðið mótsnúinir, þá skuluð þér verða sverðbitnir; það er atkvæði Drottins.

21 Hvernig stendur á því, að hin trúfasta borgin skuli vera orðin að skækju? Fyr meir var hún full réttinda, og réttlætið hafði þar bólfestu, en nú búa þar mandrápsmenn.

22 Silfur þitt er orðið að málmblandingi, og vín þitt að vatnsblandi.

23 Höfðingjar þínir eru mótsnúinir Guði, en samlaga sig þjófum; allir elska þeir mútu, og sökjast eptir fægjófum; þeir unna ekki réttra laga hinum munaðarlausu, og málefni ekkjunnar fær ekki að koma fyrir þá.

24 Þar fyrir segir hinn alvaldi Drottinn alsherjar, hinn völdugi Israels Guð: vei! eg skal svala mèr á mótsstöðumönnum mínum, og hefua mín á óvinum mínum.

25 Eg skal leggja hönd á þig aptur, og bræða þann málmblanding, sem við þig loðir, uns þú verður skír og skilja frá alt blýið;

26 Eg skal fá þér aptur slíka dómendur, sem í öndverðu, og aðra eins ráðgjafa og fyrrum. Eptir það skaltu kallast bústaður réttvissinnar, og borgin trúfasta.

27 Síonsborg skal með réttum dómi frelsuð verða, og þeir af innbyggjendum hennar, sem snúa sér (frá illu), skulu frelsast fyrir réttlætið;

28 En yfirtroðslumenn og afbrota menn skulu tortýnast hver með öðrum, og þeir, sem yfirgefa Drottin, skulu undir lok líða.

29 Þá munuð þér blygðast fyrir þau terpentíntrèn, sem yður þótti svo væntum, og skammast yðar fyrir þá lystigardana, sem þér höfðuð út valið yður;

30 Því þér munuð verða sem það terpentíntrè, er felt hefir laufblöð sín, og eins og vatnslaus aldingarður;

31 Hinnir völdugu skulu verða sem strý, og verk þeirra sem eldneisti; hvorttveggja mun upp brenna hvað með öðru, án þess nokkur fái slókt.

2. KAPÍTULI.

Dýrkun hins sanna Guðs skal út breiðast meðal allra þjóða, en ofmetnaður og hjáguðadýrkun niðarkefjast.

ÞETTA er það, sem Esajasi Amosyni vitradist um Júda ríki og Jerúsalemsborg:

2 Á hinum síðustu dögum mun fjall það, er Drottins hús stendur á, grundvallað verða á fjallatindi, og gnæfa upp yfir aðrar hæðir, og þangað munu allir heiðingjar streyma;

3 Og margar þjóðir munu búast til ferðar, og segja: komið, látum oss upp fara á Drottins fjall, til húss Jakobs Guðs, að hann vísi oss sína vegu, svo vör megum ganga á hans stigum; því frá Síonsfjalli mun lögmálið út ganga, og orð Drottins frá Jerúsalemsborg.

4 Og hann (Drottinn) mun dæma meðal heiðingjanna, og skera úr málum margra þjóða, svo þær munu smíða plógjárn úr sverðum sínum, og kornsigðir úr spjótum sínum. Eingin þjóð skal sverð reiða að annari þjóð, og ekki læra hernaðarífrótt framar.

5 Þér Jakobs niðjar, komið, látum oss ganga í ljósi Drottins!

6 Því þú (Drottinn!) hefir yfirgefið þinn lýð, Jakobs niðja, af því þeir eru enn frekari en austurlendingar; þeir eru dagveljarar, eins og Fílistear, og leggja lag sitt við útlenzka menn.

7 Land þeirra er fult af silfri og gulli, og þeir hafa ógrynni lausafjár; land þeirra er fult af hestum, og vagnar þeirra ótölulegir.

8 En land þeirra er einnig fult af hjáguðum; þeir falla fram fyrir eigin handaverkum sínum, fram fyrir því, sem fingur þeirra hafa tilbúið.

9 Þess vegna skal hver maður niður beygjast, hver maður lítillægjast; þú munt eigi fyrirgefa þeim slíkt.

10 Gakk þú inn í bergið, og fel þig niðri í jörðunni fyrir ógnum Drottins og ljómanum hans hátignar.

11 Dramblæti mannsins skal lítillækkast, og hroki mannanna niður beygjast; Drottinn einn skal á þeim degi háleitur vera.

12 Því dagur Drottins alsherjar kemur yfir allt það, sem er dramblátt, oflætisfult og hrokafult, og það skal niðurlægt verða;

13 Hann kemur yfir öll háreist og gnæfandi sedrustur á Líbanonsfjalli, og yfir allar Basans eikur;

14 Yfir öll há fjöll og allar gnæfandi hæðir;

15 Yfir alla háfa turna, og yfir alla rammgjörva múrveggi;

16 Yfir alla Tarsisborgar knörru, og yfir allt það, sem fagurt er á að líta.

17 Dramblæti mannsins skal lítillækkast, og hroki mannanna niður beygjast; Drottinn einn skal á þeim degi háleitur vera;

18 En hjáguðirnir skulu með öllu undir lok líða.

19 Þá munu menn smjúga inn í bjarghella og niður í fylgsni jarðar fyrir ógnum Drottins og fyrir ljómanum hans hátignar, þegar hann ris upp, til að skelfa jörðina.

20 Á þeim degi mun hver maður fyrir moldvörpur og leðurblökur niður kasta þeim skurðgoðum og líkneskjum, sem þeir hafa búið sér til úr silfri og gulli, til að falla fram fyrir og tilbiðja;

21 En sjálfir munu þeir skreidast inn í bjarghella og hamarskorur fyrir ógnum Drottins og fyrir ljómanum hans hátignar, þá hann ris upp, til að skelfa jarðríki.

22 Treystið ekki á nokkurn mann, sem lífsanda dregur; því, hve mikið er í hann varið?

3. KAPÍTULI.

Síðaspilling Gyðinga; ofríki hinna völdugu; oflæti og sálfið kvenna.

ÞÞVÍ, sjá, þú! hinn alvaldi, Drottinn alsherjar, mun kippa hverri stoð og stytta undan Jerúsalemsborg og Júdaríki, og svipta þau öllum byrgðum brauds og vatns,

2 Hetjum og hermönnum, dómendum og spámönnum, forspáum og gömlum mönnum,

3 Höfuðsmönnum, virðingamönnum, ráðgjöfum, hugvitsmönnum og kunnáttumönnum.

4 Eg vil fá þeim úngmenni fyrir höfðingja, og smásveinar skulu drottna yfir þeim.

5 Á meðal fólksins skal maður manni þrengja, og einn öðrum bægja; únglingurinn skal ofsast við hinn

aldraða, og ótiginn maðar við tignar-manninn.

6 Þá mun hver taka sinn ættmann (og segja við hann): þú átt klæðnað, þú skalt vera vor yfirmaður, þú skalt ráða bót á þessum vandræðum.

7 Þá mun hinn kalla hástöfum, og segja: eg get ekki læknað; eg á hvorki til fót nè fæði í húsi mínu; gjörði mig ekki að yfirmanni fólksins!

8 Þannig mun Jerúsalemsborg hrapa, og Júdaríki falla, af því þeir í orði og verki standa í móti Drottni, og jafabjóða hans tignarveldi.

9 Ósvífini þeirra vitnar í gegn þeim; þeir gjöra syndir sínar heyrum kunnar, eins og þeir í Sódómaborg, og leyndu þeim ekki. Vei þeim! því þeir baka sér sjálfum ógæfu.

10 Segið til hinna guðhræddu, að þeim muni vel vegna, því þeir munu njóta ávaxtar verka sinna.

11 Vei hinum óguðlega! honum mun illa vegna, því honum mun goldið verða eptir tilgjörðum hans.

12 Æ, minn lýð! það eru börn, sem þjá hann, og konur, sem drottna yfir honum. Þú, minn lýður! leiðtogar þínir leiða þig afleiðis, og skemma þá brautina, sem þú áttir að ganga.

13 Drottinn er framgenginn, til að sækja sökina; hann stendur frammi, til að dæma þjóðirnar.

14 Drottinn vill fram ganga til dóms í gegn forstjórum og yfirmönnum síns lýðs: “Þér eruð það, sem lagt hafið vingarðinn í eyði; í yðar húsum er það fè, sem rænt hefir verið frá hinum fátæka.

15 Hvað ætlizt þér fyrir? Viljið þér undir kúfa minn lýð? viljið þér gjöra út af við hina fátæku?” segir hinn alvaldi, Drottinn alsherjar.

16 Enn fremur segir Drottinn: “Sökum þess að dætur Síonsborgar eru dramblátar, ganga með reigða hálsa, depla (tildra) augunum, tifa í göngunni og hafa látgæðisfullan fótaborð.

17 Þá mun hinn alvaldi hárlausan gjöra hvífil Síonsborgar dætra, og Drottinn mun gjöra blygðun þeirra opinþera.

18 Á sama degi mun hinn alvaldi í burt taka þær hinar fögru öklaspennur, húfurnar, hálstinglin,

19 Eyrnaperlurnar, armfestarnar, andlitsskýlurnar,

20 Motrana, öklafestarnar, lindana, ilmbaukana, töfrapingin,

21 Fíngurgullin, nasanistín,

22 Glitklæðin, kápurnar, skikkjurnar og pýngjurnar,

23 Bløjurnar, línserkina, ennidúk-ana og yfirhafnirnar.

24 Þær skulu hafa illan daun fyrir sætan ilm, fetil fyrir beltislinda sköll-ótt höfuð fyrir sveipað hár, hæruband fyrir brjóstgjörð, dapran yfirlit í staðinn fyrir fegurð.

25 Menn þínir munu fyrir sverði falla, og kappar þínir í orustu.

26 Hlið Jerúsalemsborgar munu sýta og harma, og hún sjálf mun sitja einmana á jörðunni.”

4. KAPÍTULI.

Framhald. Viðrættng á hag Gyðingalýðs.

ÞÁ munu sjö konur grípa um einn mann, og segja: “Vér skulum sjálfar fæða oss og klæða; lát þú oss að eins nefnast eptir þínu nafni, og af má vora vanvirðu.”

2 Á þeim sama degi mun kvistur Drottins prýðilegur og veglegur verða, og ávöxtur landsins hár og fagur fyrir þá, sem frelsaðir verða af Ísraelslýð.

3 Sá, sem eptir verður skilinn á Síonsfjalli, og sá, sem eptir verður í Jerúsalemsborg, sérhver sá, sem inn-skrifaður er í tölu enna lifendu í Jerúsalemsborg, skal þá kallast heilagur,

4 Þegar hinn Alvaldi hefir af þvegið óhreinindi Síonsborgar dætra, og burt hreinsað það blóð, sem í Jerúsalemsborg er, með sínu rættðæmi og með sinni vandlætingu.

5 Og Drottinn mun láta þykt ský staðnæmast um daga yfir hverju bygðu bóli á Síonsfjalli, og yfir hverri samkomu, sem þar verður haldin, en ljómandi eldsloga á nóttum; því yfir öllu því, sem dýrðlegt er, skal skýla vera.

6 Og laufskáli skal vera til forsælu fyrir hitanum á daginn, og til hœlis og skýlis fyrir steypiregnum og skúrum.

5. KAPÍTULI.

Dæmisaga um víngarð ; lestir og andvaraleysi þjóðarinnar ; lýsing Kaldea, sem áttu að leggja Júdarthi í eyði.

EG vil kveða kvæði fyrir vin minn ; það er kvæði vinar míns um víngarð sinn. Vinur minn átti víngarð í felli nokkru, þar sem var frjósamur jarðvegur.

2 Hann stakk upp garðinn, og ruddi burt grjótinu úr honum ; þar gróðursetti hann einn hinn bezta vínvið, bygði turn þar í garðinum, og hjó þar út vínlagarþró ; og nú vonaði hann, að garðurinn mundi bera vínbær, en hann bar vínuðlinga.

3 Dæmið nú, þér innbyggjendur Jerúsalemsborgar, og þér, Júdaríkismenn ! milli mín og míns víngarðs.

4 Varð nokkuð meira að gjört við víngarð minn, en eg hafði gjört við hann ? Hví gaf hann þá af sér vínuðlinga, þegar eg vonaði, að hann mundi bera vínbær ?

5 Eg vil nú segja yður, hvað eg vil gjöra við minn víngarð. Eg vil taka burt þyrnigerðið, sem í kring um hann er, svo það verði haft fyrir eldivið, og rífa niður garðinn, svo hann verði fótum sundur troðinn.

6 Eg vil láta hann liggja í eyði ; hann skal ekki verða sniðlaður, og ekki slóðadreginn (hreinsaður) ; þar skulu vaxa þyrnar og þistlar ; og skjófunum vil eg um bjóða, að þau láti ekki regnskúrir yfir hann drjúpa.

7 Ísraels miðjar eru víngarður Drottins, og Júdaríkismenn hans ástær gróðursetning. Hann vonaði eptir rétti, en sá ekki annað en manndráp ; hann vænti eptir réttvísi, en heyrði ei annað en neyðarkvein.

8 Vei þeim, sem bæta húsi við hús, og akri við akur, þángað til ekkert rum er til (handa öðrum), svo að þér getið orðið einbyggjar landsins.

9 Drottinn alsherjar hefir hvíslað í eyra mör : “ Í sannleika skulu þau hin mörgu húsini verða að auðn, og þau hin miklu og fögru í eyði standa ;

10 Því tíu víngarðs plóglönd skulu að eins af sér gefa einn pott, og ein skeppa sæðis ekki nema tunnu.”

11 Vei þeim, sem upp rísa árla morguns, til þess að sökja eptir áfengum drykk ; vei þeim, sem sitja

fram á kvöld, til þess að gjöra sig vínrukkna,

12 Og hafa hörpur, gígjur, bumbur og hljóðpípur við vínrykkju sína, en gefa ekki gætur að því, sem Drottinn gjörir, og sjá ekki verkið hans handa.

13 Þess vegna verður minn fáfróði lýður herleiddur ; hans bezta manna-val deyr af húngri, og alþýðan vanmegnast af þorsta.

14 Þess vegna hefir dauðans geimur opnað sig, og upp spanið sitt geysiviða op, til þess að skrautmenni borgarinnar og almúginn, hávaðamennirnir og gleðimennirnir fari niður þángað.

15 Sérhver maður skal niður beygjast, sérhver maður litillætast, og augu dramblátra niðurlægjast.

16 Þá skal Drottinn alsherjar upp hefjast í dóminum, og sá hinn heilagi Guð auðsýna sig dýrlegan í réttlæti,

17 Þegar lömbin ganga á beit, hvar sem þau vilja rása, og útlendir menn upp eta hinar auðu lendur ríkismanna.

18 Vei þeim, sem draga ránglætið í böndum lyginna, og syndina eins og í vagnreipum ;

19 Þeim, er segja : “ Flýti hann sér, og framkvæmi bráðlega sína fyrirætlun, svo vér megum sjá hana ; látum ráðagjörð hins heilaga Ísraels Guðs nálgast og fram koma, svo vér getum vitað hana.”

20 Vei þeim, sem kalla hið vonða gott, og hið góða vott, sem gjöra myrkur að ljósi, og ljós að myrkri, beiskt að sætu, og sætt að beisku.

21 Vei þeim, sem eru visir í sínum eigin augum, og hyggjur í augsyn sjálfra sinna.

22 Vei þeim, sem kappar eru vín að drekka, og öflugar hefjur til að byrja áfengan drykk ;

23 Þeim, sem taka fê til sýknar hinum óguðlega, en halla rétti hinna ráðvöndu.

24 Þess vegna, eins og eldsloginn eyðir hálmleggjunum, og sínan hnigur niður í bálið, eins skal rót þessara manna verða sem efja, og blóm þeirra upp rjúka sem moldarryk, af því þeir höfnuðu lögmáli Drottins alsherjar, og fyrirlitu orð hins heilaga Ísraels Guðs.

25 Þess vegna er reiði Drottins upp tendruð í gegn sínum lýð; hann út rættir hönd sína móti honum, og slær hann, svo fjöllin skjálfa, og líkin liggja sem saur á strætunum. Alt fyrir það linnir ekki hans reiði, og hönd hans er enn þá út rætt.

26 Hann mun reisa hermerki fyrir fjarlægum þjóðum; hann mun blístra og stefna þeim hingað frá yztu landsálfum; og sjá, þeir munu koma fljótt og skyndilega.

27 Á meðal þeirra er einginn sá, að mæddur sé, einginn, sem hrasi, einginn sem dotti eða syfji; engum þeirra losnar belti frá lendum, og ekki slitnar skópvengur nokkurs þeirra.

28 Örvar þeirra eru brýndar, og allir bogar þeirra upp dregnir; hófar hestanna eru sem steinn, og vagnhjólin sem vindbýlur.

29 Þeir öskra sem ljónsmæðra, og grenja sem ljónskálfar; þeir geisa áfram, gripa herfangað, og hafa það á burt, án þess nokkur fái því bjargað.

30 Á þeim degi munu þeir geisa á hendur lýðnum, eins og sjávarólga. Hann horfir á land upp, en sér ekki nema myrkur og neyð, og dagsbirtan verður myrk í hrúni þess.

6. KAPÍTULI.

Esajas fær vitrun, að boða Gyðingum hegningu Guðs.

SAMA ár, sem Úsías konungur sandaðist, sá eg hinn Alvalda, sitjanda á háreistum og gnæfanda stóli, og faldur klæða hans breiddist um alt musterið.

2 Hjá honum stóðu seraftar (höfuð-englar); hafði hver þeirra sex vængi; með tveimur huldu þeir ásjónur sínar, með tveimur fætur sína, og með tveimur flugu þeir.

3 Hver þeirra kallaði til annars og sagði: "Heilagur, heilagur, heilagur er Drottinn alsherjar, öll jörðin er full af hans dýrd."

4 Við raust þeirra, þá þeir kölluðu, skulfu undirsýllur þröskuldanna, og húsið varð fult af reyki.

5 Þá sagði eg: "Vei mér, eg hlýt að deya! því eg em maður, sem hefi saurugar varir og bý meðal þess fólks, sem hefir saurugar varir, og

mín augu hafa sæð konúnginn, Drottinn alsherjar."

6 Einn seraftanna flaug þá til mín; hann hélé á heitum steini, sem hann hafði tekið af altarinu með tóng;

7 Hann snart mun minn með steininum, og sagði: "Sjá! þessi (steinn) hefir snortið varir þínar; þín misgjörð er burt tekin og synd þín fyrirgefin."

8 Eg heyrdi raust hins Alvalda; hann sagði: "Hvern skal eg senda? Hver vill vera vor erindsreki?" Eg svaraði: "Sjá! hér em eg, send þú mig!"

9 Hann sagði: "Far og seg þessu fólki: hlýðið grandgæfilega til, en takið þó ekki eptir neinu; horfið á vandlega, en verðið þó einskis vísir!"

10 Gjör þú hjarta þessa fólks tilfinningarlaust, og eyru þess daufheyrd, og apturloka eyrum þess, svo þeir sjái ekki með augum sínum, heyri ekki með eyrum sínum, og skilji ekkert af viti sínu, að þeir mætti snúast og verða heilbrigðir.

11 Eg sagði: hversu lengi, alvaldi Guð? Hann svaraði: þangað til borgirnar standa í eyði óbygðar, og húsin mannlau, og landið verður gjöreytt,

12 Og þar til er Drottinn hefir rekið fólkið langt í burt þaðan, og landið er orðið að stórrí audni.

13 Tiundi hlutur fólksins skal þó enn eptir verða í landinu, og skal þó sá hluti aptur út rekinn verða. En eins og terpentintrèð og eikin halda stofni sínum, þó þau séu upp höggvin, eins skal af stofni þessa fólks fram koma heilagt afsprengi.

7. KAPÍTULI.

Fyrir sögð cyðileggðing Sjírlands og Ísraelsríkis og hernaður Egyptalands og Assýríumanna á Júdaríki.

SVO bar til á dögum Akasar, konungs í Júdaríki, Jótamssonar, Úsíasonar, að Rezín, Sýrlandskonungur, og, Peka Remalíuson, konungur í Ísraelsríki, fóru upp til Jerisalemsborgar til að herja á hana, en gátu ekki unnið borgina.

2 En er ættniðja Davíðs (konungi Júdaríkis) kom sú fregn, að Sýrlandskonungur hefði tekið sér stöðu í

Efraímslandi (Ísraelsríki), þá skelfðist hjarta hans og þegna hans, eins og þá skógartrè skjálfa fyrir vindi.

3 Þá sagði Drottinn til Esajasar: gakk þú og Sear-Jasúb, sonur þinn, til móts við Akas, til enda veituskurðar hinnar efri tjarnar, á leið til akurs bleikjaraus,

4 Og seg til hans: vert þú var, og þó ókviðinn; óttast þú eigi, og lát eigi hjarta þitt blotna fyrir þessum tveimur rjúkandi brandabrotum, fyrir hinni brennandi reiði þeirra Rezíns og Sýrlendinga og Remalíusonar,

5 Þó Sýrlendingar og Efraímsmenn og Remalíusonar hafi ill ráð með höndum í gegn þér, og segi:

6 Látum oss fara herför inn í Júdaríki, setjast um borgina, taka hana með herskildi, og setja Tabealsson þar til konungs.

7 Svo segir Drottinn hinn alvaldi: það skal ekki takast, og ekkert þar af verða.

8 Damaskusborg skal vera höfuðborg Sýrlands, og Rezín skal vera höfuðsmaður Damaskusborgar; en áður en liðin eru sextíu og fimm ár, skal Efraímsríki sundrast, og ekki vera lengur þjóð fyrir sig.

9 Samaría skal vera höfuðborg Efraímsættar, og Remalíuson höfuðsmaður Samaríu. Ef þér trúid mér ekki, þá munuð þér eigi fá staðizt.

10 Enn fremur talaði Drottinn til Akasar, og sagði:

11 Bið þér eins teikns af Drottni, Guði þínum, hvort sem þú vilt heldur beiðast teikns úr djúpinu eða ofan að frá hæðum.

12 Akas svaraði: eg vil einskis biðja, svo eg freisti ekki Drottins.

13 Þá sagði hann (Esajas): heyrið, þér ættinðjar Davíds! nægir yður það ekki, að þér ertið mennina, nema þér einnig ertið minn Guð?

14 Þess vegna mun hinn Alvaldi gefa yður teikn sjálfur; sjá! mey nokkur mun barnshafandi verða og son fœða; þann mun hún heita láta "Immanú-El" (Guð er með oss).

15 Skyr og hunáng skal hann eta, uns hann hefir vit á að hafna hinu illa og út velja hið góða.

16 En áður en sveinninn hefir lært að hafna hinu illa og út velja hið

góða, skal land það, hvers tvo konunga þú hræðist nú, verða í eyði lagt.

17 En yfir þig og yfir þegna þína og yfir föðurætt þína mun Drottinn, fyrir hönd Assýríukonungs, koma láta þá daga, að ekki hafa slíkir yfir liðið, síðan Efraímsætt skildist frá Júdaríki.

18 Á þeim degi mun Drottinn blístra á þær flugur, sem til eru í öllum Egyptalands síkjum, og á þær býflugur, sem eru í Assýríulandi.

19 Þær munu koma, og leggjast flokkum saman í eyðidalina, í bergskorumnar, í alla þyrnirunna, og í alla flóa.

20 Á þeim degi mun hinn Alvaldi með hárnífi, leigðum fyrir handan fljót, fyrir hönd Assýríukonungs af raka hárið af höfðinu og fótunum, og einnig burt nema skeggið.

21 Þá mun svo fara, að ali maður kú og tvær ær,

22 Þá skal hann fá svo mikla mjólk, að hann skal hafa skyr til matar; því á skyri og hunáangi skal hver maður lifa, sem eptir verður í landinu.

23 Þá mun svo fara, að alstadar, þar sem áður stóðu þúsund víntrè, þúsund síkla virði, þar skulu vaxa þyrnar og þistlar.

24 Menn skulu ekki fara þar um, nema þeir hafi með sér örvar og boga; því alt landið skal ekki annað vera en þyrnar og þistlar.

25 Upp í þau fell, sem áður voru slóðadregin, skal einginn maður fara, af hræðslu fyrir þyrnum og þistlum. Menn munu hleypa þangað nautpeningi, og láta sauðfænað traðka þá niður.

8. KAPÍTULI.

Enn spádómur um eyðileggning Sýrlands og Ísraelsríkis; um hernað Assýríumanna á Júdarthi; traust á Drottni.

DROTTINN sagði til mín: tak þér stórt bókkfell, og rita þar á með algengu lettri, "Iemaher schalal chasch baz" (skjótur til ráns, fljótur til fangs).

2 Eg tók mér gild vitni til þessa, kennimanninn Úrías og Sakarías Jeberekíasson.

3 Eg hafði komið til spámannskonunnar (konu sinnar), og varð hún þúnguð, og ól son. Þá sagði Drottinn til mín: lát þú hann heita

“Maher-schalal-chasch-baz” (þ. e. skjótur til ráns, fljótur til fangs);

4 Því áður en sveinninn lærir að kalla “faðir minn” og “móðir mín,” skal auður Damaskusborgar og herfang Samaría burt flutt verða á undan Assýríukonungi.

5 Enn fremur talaði Drottinn til mín, og sagði:

6 Af því að þessi lýður fyrirliður hin straumhægu Sílóa-vötn, en tekur feginn samlega við Rezín og Remalíusyni,

7 Þess vegna þá mun hinn Alvaldi láta yfir þá koma hin stríðu og ströngu vötn fljótsins (evfrats), Assýríukonung með öllu hans einvalaliði, svo fljótið skal ganga upp yfir alla sína farvegu, og flóa yfir alla bakka;

8 Síðan skal það brjótast inn í Júdaríki, flæða þar yfir, þar til manni tekur undir höku, og breiða skaut sín yfir allt þitt land, eins vítt og það er. Guð er með oss!

9 Skelfizt, þér þjóðir, og æðrizt! heyrið það, allar landsálfur jarðarinnar: herklæðizt og æðrizt, herklæðizt og æðrizt!

10 Takið ráð yðar saman! þau skulu að eingu verða. Mælið málum yðar! þau skulu eingan framgáng fá, því Guð er með oss!

11 Því svo sagði Drottinn til mín, um leið og hann tók í hönd mér, og varaði mig við því, að ganga sama veg og þetta fólk gengur; hann sagði:

12 “Þér skuluð ekki kalla samband allt það, sem þetta fólk kallar samband, og ekki óttast það, sem það óttast, og eingu kvíða.

13 Drottinn alsherjar, hann veri yður heilagur! óttizt hann, hræðizt hann!

14 Hann skal vera yðar gridastður, en hann skal líka verða ásteytingarsteinn og hrösunarhella fyrir báðar ættþjóðir Ísraels, og snara og gildra fyrir innbyggjendur Jerúsalemsborgar;

15 Og margir af þeim munu hrasa, falla og meiða sig, festast í snörinni og verða teknir.”

16 “Bitt þú saman vitnisburðinn, og innsigla lærdóminn í viðurvist minna lærisveina.”

17 Eg vænti Drottins, þó hann byrgi nú auglit sitt fyrir Jakobs niðjum; eg bið eptir honum.

18 Sjá þú! hér em eg, og þau börn, sem Drottinn hefir gefið mér! við skulum vera Ísraelsmönnum teikn og fyrirmyndan frá Drottni alsherjar, honum, sem býr á Síonsfjalli.

19 Og ef þeir segja til yðar: “leitið frétta hjá konum þeim, er upp vekja dauða menn úr jörðu, og hjá fjölkýngismönnum, þeim er umla og muðla fyrir munni sér!” þá skuluð þér svara: á ekki fólkíð að leita frétta hjá Guði sínum? á það að leita frétta hjá hinum dauðu, í staðinn fyrir hjá hinum lifendu?

20 Gætið lærdómsins og vitnisburðarins! Ef þeir tala ekki samkvæmt honum (þá vitið), að fólkíð hefir einga birtu,

21 Heldur ráfar það um í landinu hrjád og húngráð; og þegar það húngrar, mun það í bræði sinni formæla konungi sínum og Guði sínum, og mæna til himins;

22 En þegar það rennir augum til jarðar, sér það ekki annað en neyð og myrkur, þrengingar, dimmu og þykkann sorta.

23 En í því landinu, hvar (áður) var þrenging, þar skal ekki (lengur) myrkur vera. Eins og hann (Drottinn) fyr meir gjörði Sebúlonsland og Neftalíland fyrir litlegt, eins mun hann síðar meir fagran gjöra veginn með vatninu fyrir handan Jórdan, Galíleu heiðingjanna.

9. KAPÍTULI.

Viðrétting á lag Gyðingaljóðs; tígn og veldi frelsarans. Hótunarorð til Gyðinga sökum óhlýðni þeirra við Guð.

SÚ þjóð, sem í myrkrinu gengur, S sér mikið ljós; yfir þeim, sem búa í landi náttmyrkanna, ljómar fögur birta.

2 Þú gjörir þessa þjóð fjölmienna, og eykur stórum hennar fögnuð; menn gleðja sig fyrir þínu augliti, eins og þegar menn gleðjast á kornskerutímanum, og eins og menn leika af feginleik, þegar herfangi er skipt.

3 Því okið, sem hún bar, stafinn, sem reið að herðum hennar, barefli verknauðarmannsins, hefir þú í sundur brotið, eins og á degi Midíansmanna,

4 Þegar hver maður gekk fram í miklum vopnagný, og klæðin velktust í blóði, og alt, sem brenna náði, varð eldsmatur.

5 Því barn er oss fætt, sonur er oss gefinn; á hans herðum skal höfðingjadómurinn hvíla; hann skal heita "hinn undrunarlegi, ráðgjafi, hinn máttugi sterki Guð, faðir eilífðarinnar, friðarhöfðingi."

6 Hans veldi skal æ fara vaxandi, og friðurinn skal aldrei enda taka á Davíðs háseti og í hans konungsríki, því er hann mun efla og styrkja með dómi og réttvísi (réttvísu dómi) höðan í frá og til eilífrar tíðar. Astriki Drottins alsherjar mun slíku til vegar koma.

7 Hinn Alvaldi hefir sent orð Jakobs niðjum, og það mun niður koma á Ísraelsmönnum.

8 Alt landsfólkið skal verða þess áskynja, Efraímsætt og innbyggjendur Samariu, sem af metnaði og drambæti segja:

9 "Tigulsteinarnir eru niður fallnir, en vèr viljum byggja upp aptur af höggnu grjóti; mórberfíkjutrén eru upprætt, en vèr viljum setja sedrustri í staðinn."

10 Þess vegna mun Drottinn efla móttöðumenn Rezáns á hendur þeim, og vopna óvini þeirra,

11 Sýrlendinga að austan og Filístea að vestan, og þeir skulu svelgja Ísraelslýð opnum munn. Alt fyrir það linnir ekki reiði hans, og hans hönd er enn þá út rétt.

12 Því fólkið snýr sér ekki til hans, sem typtar það; það leitar ekki Drottins alsherjar.

13 Þess vegna mun Drottinn af höggva höfuð og hala Ísraelsmanna, pálmakvistinn og sefreyrinn á sama degi.

14 Öldungarnir og virðingamennirnir, þeir eru höfuðið, spámenn þeir, er kenna lygar, eru halinn.

15 Því leiðtogar þessa fólks leiða það afvegi, og þeir, sem láta þá leiða sig, tortýnast.

16 Þess vegna getur hinn Alvaldi einga gleði haft af æskumönnum þeirra, og ekki verið munaðarleysingjum og ekkjum þeirra miskunsamur; því þeir eru allir guðlausir

og vondir, og hver munnur talar það, sem svívirðilegt er. Með öllu þessu renar ekki reiði hans, og enn þá er hans hönd út rétt.

17 Því hið óguðlega athæfi brennur, eins og eldur sá, er eyðir þyrnum og þistlum og kveikir í þykkum skógarunnum, svo þeir hvírfast upp í reykökk.

18 Landið stíknar af reiði Drottins alsherjar; fólkið verður sem eldsmatur, og einginn vægir öðrum.

19 Menn rífa í sig til hægri handar, og eru þó húngraðir; þeir eta um sig til vinstri handar, og verða þó eigi saddir. Hver etur holdið af sínum eigin armlegg.

20 Manassísættkvísl er upp á móti Efraímsætt, og Efraímsætt móti Manassísætt, og þær báðar saman móti Júda ættkvísl. Með öllu þessu renar ekki reiði hans, og hans hönd er enn þá út rétt.

10. KAPÍTULI.

Ránglati Gyðinga. Öfdramb og hegning Assýríumanna.

Vei þeim, sem veita ránga úrskurði og óréttvís atkvæði,

2 Til þess að halla réttarfari fátækra, og ræna lögum hina voluðu á meðal míns fólks, til þess að ekkjurnar verði þeim að herfangi, og hinir munaðarlausu að bráð!

3 Hvað viljið þér til gjöra á hegningardeginum, þegar eyðileggingin að kemur úr fjarska voveiflega? Til hvers viljið þér þá flýja um ásja? og hvar viljið þér geyma audæfi yðar?

4 Þau geta ekkert af sér gjört, nema að hneppa sig undir hina fjötruðu, og leggjast undir valinn. Með öllu þessu renar eigi reiði hans, og hönd hans er enn þá út rétt.

5 Vei Assýríukonungi, þeim vendinum minnar reiði! Sproti sá, sem er í hendi þeirra (Assýríumanna), það er reiðisproti minn.

6 Eg sendi hann móti andvaralausri þjóð; eg bauð honum að ræna og rupla þá þjóð, sem eg var reiður orðinn, og föttroða hana sem saur á strætum.

7 En hann áleit þetta ekki á þann veg, heldur virti það fyrir sér öðruvísi,

8 Og sagði: "Éru ekki höfðingjar mínir allir saman konungar?"

9 Fór ekki fyrir Kalneborg, eins og fyrir Karkemisborg? fyrir Hamatsborg, eins og fyrir Arpadsborg? fyrir Samariu, eins og fyrir Damaskusborg?

10 Með því eg nú hefi komizt höndum yfir ríki þeirra goða, er meiri voru fyrir sér en Jerúsalemsgoð og Samariugoð,

11 Mundi eg þá ekki gjört geta við Jerúsalemsborg og hennar guði það sama, sem eg gjörði við Samariu og hennar guði!

12 En, þegar hinn Alvaldi hefir fram komið fyrirætlan sinni á Síonsfjalli og í Jerúsalemsborg, þá mun eg (segir Drottinn) gefa gætur að því, sem leitt hefir af ofdrambi Assýríukonúngs og af hinu hrokafulla yfirlæti hans,

13 Er hann segir: "með styrk handar minnar og með viturleik mínum hefi eg þessu til leiðar komið, því að eg em hyggindamaður. Eg hefi fært úr stað landamerki þjóðanna, rænt fjárhlutum þeirra, og fleygt innbyggjendunum niður, eins og sterkur uxi.

14 Eg hefi tekið upp eigur þjóðanna, eins og fuglshreiður; eg hefi safnað saman öllum löndum, eins og menn safna eggjum, þá fuglinn er floginn úr hreiðrinu, án þess nokkur blakaði vængjum, eða lyki upp nefinu, eða tísti."

15 Þorir nokkuð öxin að dramba í móti þeim, sem höggur með henni? eða sögin að miklast í gegn þeim, sem sagar með henni? alt eins og stafurinn geti ráðið við þá, sem reiða hann! eða sprotinn fái valdið því, sem ekki er af trè.

16 Þess vegna mun hinn Alvaldi, Drottinn alsherjar, senda megrusótt á meðal hans sællegu (hermanna), og loginn skal leika undir hans einvaliði, eins og í eldsbruna.

17 Því ljósið Israelsmanna mun verða að eldi, og hinn heilagi Guð þeirra að eldsloga, og sá logi skal á einum degi upp brenna og eyða þyrnum og pistlum hans (Assýríukonúngs),

18 Og af má gjørsamlega hinn blómlega víðarskóg og aldinskóg hans, svo hann skal verða eins og sjúklingur sá, er mornar allur og þornar.

19 Þau skógartrè hans, sem eptir

verða, skulu eigi fleiri vera en svo, að hvert barnið skal mega telja þau.

20 Á þeim degi skulu þeir, sem eptir verða af Ísraelsmönnum, og af komast af Jakobs niðjum, ekki fram- ar reiða sig á þann, sem sló þá, heldur munu þeir trúfastlega reiða sig á Drottin, hinn heilaga Ísraels Guð.

21 Nokkurar eptirleifar, sem eptir verða af Jakobs niðjum, skulu aptur hverfa til Guðs hins almáttuga.

22 Því þó fólksfjöldi þinn, Ísraels- lýður, væri sem sjávarsandur, skulu þó að eins nokkurar leifar hans aptur hverfa. Eyðileggingin er ályktuð, og reiðidómurinn mun yfir dynja;

23 Því hinn alvaldi Drottinn alsherjar mun láta eyðileggínguna og reiðidóminn ganga yfir gjörvalt landið.

24 Þar fyrir segir hinn alvaldi, Drottinn alsherjar, svo: óttast eigi, þú minn lýður, sem býr á Síonsfjalli, fyrir Assýríukonúngi, sem sló þig með sprota, og reiddi að þér staf sinn, eins og Egyptar (forðum);

25 Því ekki mun á löngu líða, áður reiði minni og heipt linnir við eyðileggíngu þeirra.

26 Þá mun Drottinn alsherjar reiða svipu á lopt yfir þeim, eins og þegar Mídiásmenn biðu ósigurinn hjá Örebs kletti, og eins og þegar hann hóf staf sinn yfir hafíð, og sló Egypta- landsmenn.

27 Þá skal byrði sú, sem hann (Assýríukonúngur) hefir lagt á herðar þér, ofan falla, og ok hans af hálsi þínum; og okið skal brotna af ofurstyrk uxans.

28 Hann (Assýríukonúngur) heldur til Ajatsborgar, fer fram hjá Mígronsborg, og leggur upp farángur sinn í Mikmasborg.

29 Þeir fara yfir skarðið, og hafa náttból í Gebaborg. Ramaborg skelfur, og Gíbeaborg, sem kend er við Sál, tekur á flóttu.

30 Hljóða þú upp, Gallímsborgar mæ! Taktu eptir því, Láisaborg! Æ hina ógæfusömu Anatótsborg!

31 Madmenaborg flýr, innbyggjendur Gebímsborgar hörfa undan.

32 Sama dag kemur hann til Nóbsborgar, og æir þar; og nú rættir hann hönd sína móti Síonsfjalli og móti hæðum Jerúsalemsborgar.

33 En, sjá þú ! hinn alvaldi, Drottinn alsherjar, hann af sníður laufkvistana voveiflega ; hin hávöxnu trén verða upp rætt, og hin gnæfandi hniga til jarðar.

34 Hann ryður skógarrunnana með eggjárn, og Líbanons skógur fellur fyrir hinum volduga.

11. KAPÍTULI.

Spáðómur um frelsarann og hans ríki, og um frelsun Gyðingaljóðs.

EN af stofni Ísaí (þ. e. Davíðsætt) mun kvistur fram spretta, og ángi upp vaxa af rót hans.

2 Yfir honum mun hvíla Andi Drottins, andi vísdóms og skilnings, andi ráðspeki og kraptar, andi þekkingar og ótta Drottins.

3 Það mun hans unun vera, að óttast Drottin ; hann mun ekki dæma eptir því, sem hans augu sjá, og ekki úrskurð veita eptir því, sem hans eyru heyra ;

4 Með réttvísi mun hann dæma hina fátæku, og unna rættra laga hinum naustöðdu í landinu ; hann mun ljósta jörðina með sprota síns munns, og deyða hina óguðlegu með andanum sinna vara.

5 Réttlætið mun vera belti hans lenda, og trúfestin belti hans mjaðma.

6 Þá mun úlfurinn búa hjá lambinu, og pardusdýrið liggja hjá kiðlíngnum ; kálfar, ljónskálfar og alifé ganga saman, og smásveinn leiða þau.

7 Kýrin og bjarndýrið munu vera á beit saman, og kálfar og húnar liggja hvorir hjá öðrum ; ljónið mun hey eta, sem naut.

8 Brjóstmylkingurinn mun leika sér við holudyr nöðrunnar, og það barn, sem nývanið er af brjósti, mun stínga hendi sinni inn í bæli hornormsins.

9 Hvergi á mínu heilaga fjalli munu þau nokkurt mein eða skaða gjöra ; því jörðin er full af kynningu Drottins, eins og sjávardjúpið er vötnum hulið.

10 Þá skal rôtarkvistur Ísaí standa sem hermerki fyrir þjóðirnar ; þær munu leita hans atkvæða, og hans bústaður mun dýrðlegur vera.

11 Þá mun hinn Alvaldi út rétta hönd sína í annað sinn, til þess að endurkaupa þær leifar síns fólks, sem

eptir eru í Assýralandi og Egyptalandi, í Patroslandi, Blálandi og Elamslandi, í Sínearslandi og Hamatsborg, og í hinum fjarlægustu strandbygðum.

12 Hann mun upp setja merki fyrir þjóðunum, heimta saman hina útreknu Ísraelsmenn, og saman safna hinum tvístruðu Júda-niðjum frá fjórum höfuðáttum jarðarinnar.

13 Þá mun öfund Efraímsættar hverfa, og óvinir Júdaríkismanna undir lok líða ; Efraímsætt mun ekki öfundast við Júdaættkvísl, og Júda ættmenn ekki amast við Efraíms ættmönnum.

14 Þeir munu steypa sér niður á Fílistealand gegn vestri, og ræna í sameiningu Austurvegsmenn. Edómsmenn og Móabsmenn skulu verða þeim andi herfangi, og Ammonsmenn lýðskyldir þeim.

15 Og Drottinn mun lýsa banni yfir vogum Egyptahafs, og í ákefð síns Anda bregða hendi sinni yfir fljótið, og skipta því í sjö kvíslir, svo þar skal mega yfir ganga með skó á fótum.

16 Þannig skal brautarvegur verða fyrir þær leifar fólks hans, sem enn eru eptir í Assýralandi, eins og (fyrir meir) varð fyrir Ísraelsmenn, þá þeir fóru út af Egyptalandi.

12. KAPÍTULI.

Lofsöngur Gyðingaljóðs.

AÞEIM degi skaltu segja : “ eg vegsama þig, Drottinn, fyrir það, að þó þú værir mér reidur, þá er þó horfin reidi þín, svo að þú huggar mig nú.

2 Sjá ! Guð er minn frelsari ; eg em öruggur og óttast ekki, því Guð Drottinn er minn styrkur og mitt lofkvæði ! hann kom mér til hjálpar.”

3 Þér munuð með fagnaði vatn ausa af uppsprettum hjálpræðisins,

4 Og þá munuð þér segja : “ lofið Drottin, ákallið hans nafn, kunngjörðið hans verk meðal þjóðanna, sýngið honum lof, því háleitt er hans nafn.

5 Lofsýngið Drottin, því hann hefir gjört það dýrðarverk, sem kunnugt skal verða í öllum löndum.

6 Fagna lofsýngjandi, þú (borg), sem situr á Síónsfjalli, því hinn heilagi

Ísraels Guð hefir sýnt sinn mikilleik á þér!"

13. KAPÍTULI.

Spádómur um eyðileggingu Babelsborgur.

SPAÐÓMUR um Babelsborg, opin-beraður Esajasi Amossyni.

2 Setjið upp merki á einhverju háu fjalli! kallið hárri röddu til þeirra! bandið þeim með hendinni að ganga inn um hlið höfðingjanna!

3 Eg hefi gjört boð þeim, sem eg hefi þar til ætlað; eg hefi kallað á kappa mína, hina mikillátu gladvæð-armenn mína, til að framkvæma reiðidóm minn,

4 Á fjöllumum heyrir þys af mann-mergð, eins og einhver fjölmenn þjóð komi; það heyrir hár gnýr konungarikja og samansafnaðra þjóða; það er Drottinn alsherjar, sem er að kanna herlið sitt.

5 Þeir koma frá fjarlægum lands-álfum, frá himins enda; það er Drottinn og verkfæri reiði hans, sem ætlar sér að eyðileggja gjörvalt landið.

6 Kveinið, því dagur Drottins er nálægur; hann kemur sem eyðilegg-ing frá hinum Almáttuga.

7 Þess vegna verða allar hendur lémagna, og hjarta sérhvers manns bráðnar.

8 Þeir skelfast, harmkvæli og pína gagntekur þá; þeir kenna til, eins og jóðsjúk kona; hver þeirra horfir ángistarfullur á annan; andlit þeirra eru sem eldslogar.

9 Sjá! dagur Drottins kemur, hinn hræðilegi dagur heiptarinnar og hinnar brenandi reiði, til að gjöra landið að auðn, og til að af má þá afbrotamenn, sem í því búa.

10 Því himintúnglin og stjörnuflök-arnir missa birtu sína; sólin er myrk í uppgöngu sinni, og túnglið lætur ei ljós sitt skína.

11 Eg vil hegna jarðarkrínglunni sökum hennar vonzku, og hinum óguðlegu sökum misgjörða þeirra; eg vil niður kefja ofdramb hinna rikilátu, og lægja hroka ofbeldis-mannanna.

12 Eg vil gjöra karlmenn sjald-fengnari en skiragull, og mannfólkið torgætara en Ófirs-gull.

13 Þess vegna vil eg hrista himininn, og jörðin skal hræst úr stöðvum

sínum fyrir heipt Drottins alsherjar, og á degi hans brenandi reiði.

14 Eins og fœld skógargeit, og eins og smálalaus hjörð, skal hver maður hverfa aptur til áttaga sinna; og hver einn flýja heim í land sitt.

15 Hver, sem staðinn verður, mun lagður verða í gegn, og allir, sem handsamaðir verða, munu fyrir sverði falla.

16 Ungbörnum þeirra mun slegið verða niður við, hús þeirra verða rænd, og konur þeirra smánaðar.

17 Sjá! eg æsi upp Meðlumenn í gegn þeim; þeir hugsa ekki um silfrið, og þá langar ekki í gullið;

18 Bogar þeirra rota unga menn til dauðs; þeir vægja ekki lífsafkvæmum, og líta ekki miskunaraugum til úngbarna.

19 Þannig skal Babelsborg, sem hefir verið pryði konungarikjanna, og sem Kaldear hafa stœrt sig og miklæzt af, verða eins og Sódómsborg og Gómor-raborg, sem Guð umturnaði.

20 Hún skal aldrei verða byggileg aptur; mann fram af manni skal þar einginn búa; einginn arabiskur maður skal slá þar tjöldum sínum og eingir hjarðmenn bæla þar fænað sinn.

21 Urðarkettir skulu þar liggja; húsin skulu full vera af uglium; strútsúngar skulu búa þar, og skóg-artröll stökkva þar.

22 Gullúlfar skulu kallast á í höll-unum, og refkeilur í hinum lystilegu herbergjunum. Hennar hegningartími er að eins ókominn, og óham-ingjudagar hennar munu eigi undan dragast.

14. KAPÍTULI.

Frelsun Gyðinga; lofsöngur yfir eyðileggingu Babelsborgar. Spádómur um Assýríakonung (Sena-herib). Spádómur móti Filisteum.

ÞVÍ Drottinn elskar Jakobs niðja, og er enn unnandi Ísraelsmönn-um. Hann mun flytja þá inn í land þeirra, og útlendir menn munu sam-einast þeim, og leggjast á eitt með Jakobsniðjum.

2 Þjóðirnar munu flytja þá, og koma þeim til áttaga sinna; en Ísraels-niðjar munu eignast þá að þrælum og ambáttum í landi Drottins, svo að þeir munu hertaka hertakendur

sína og drottna yfir yfirdrottendum sínum.

3 Þegar Drottinn hefir veitt þér hvíld af þinni armæðu og ónæði, og himni hörðu ánaud, sem á þig var lögð,

4 Þá muntu kirja upp þetta kvæði um Babels konung, og segja: hvernig er kúgarinn niður bællur, og yfirgángurinn sefaður?

5 Drottinn hefir sundur brotið barefli himna óguðlegu, og stafsprotu yfirdrottinanna,

6 Sem sló þjóðirnar í bræði með þeim slögum, er aldrei lintu, og drottnaði yfir fólkinu í reiði með vægðarlausri ofsókn.

7 Nú hefir öll jörðin ró og hvíld; allir láta til sín heyra fagnaðarsöng.

8 Furutrén gleðjast jafnvel yfir þér, og sedrustrén í Líbanonsskógi (segja): "Fyrst þú ert lögzt fyrir, þá mun einginn stíga upp hingað til að upp höggva oss."

9 Undirheimur fer á kreik til móts við þig, þá þú kemur; hann heitir á vofurnar, á alla höfðingja jarðarinnar, og býður öllum konúngum þjóðanna að standa upp af hásætum sínum.

10 Þeir taka allir til orða, og segja til þín: þú ert þá einnig orðin máttvæn, eins og vèr; þú ert orðinn vor jafningi.

11 Ofmetnaður þinn er niður varpaður í undirheima ásamt hljóminum þinna harpna; ormarnir eru breiddir undir þig, og maðkarnir ofan á þig.

12 Hvernig ertu af himni ofan fallin, þú hin fagra morgunstjarna? Hvernig ertu til jarðar niður brunin, þú sem varla virtir þjóðirnar viðlíts?

13 Þú sagðir í þínu hjarta: "eg vil upp stíga til himins; upp yfir stjörnur Guðs vil eg setja hásæti mitt; eg vil setjast að á samkundufjallinu lengst uppi í norðri.

14 Eg vil upp stíga á hæðir skýjanna, og líkur verða hinum Allrahæsta."

15 Þú ert þó niður kastaður í hin instu fylgsni í undirheimi.

16 Þeim, sem sjá þig, verður starsýnt á þig; þeir virða þig fyrir sér (og segja): er þetta maðurinn, sem skók jörðina og skelfdi konúngarikin?

17 Sem gjörði jarðarkríngluna að eyðimörk, braut niður borgir hennar,

og gaf ekki heimfararleyfi þeim, er hann hafði til banda tekið?

18 Allra þjóða konúngar liggja þó allir virðulega grafnir, hver í sínum legstað;

19 En þú ert burt snaraður, ógrafinn, eins og auðvirðilegur kvistur; þú ert þakinn dauðra manna búkum, þeirra er með sverði hafa verið gegnumstúgnir og lagðir niður í steinþrórnar, eins og fóttröðir hræ.

20 Þú skalt eigi grafinn verða, eins og aðrir konúngar, því þú hefir lagt land þitt í eyði, og drepð niður fólk þitt. Afsprengi óguðlegra skal ekki nefnt verða á nafn að eilífu.

21 Brytjið niður afkomendur hans, fyrir misgjörðasakir feðra þeirra, svo þeir fái ekki á legg risið, til þess að brjóta undir sig jörðina, og fylla yfirborð heimskrínglunnar með (herteknum) borgum!

22 Eg vil upp rísa í gegn þeim, segir Drottinn alsherjar, og af má nafn Babelsborgar, og það sem eptir er, bæði börn og barnabörn, segir Drottinn.

23 Eg vil gjöra hana að íglabæli og að stöðutjörn, og sópa henni burt með sópi eyðileggíngarinnar, segir Drottinn alsherjar.

24 Drottinn alsherjar sór, og sagði: í sannleika skal það verða, sem eg hefi fyrirhugað, og það, sem eg hefi ráð fyrir gjört, skal fram koma.

25 Eg skal sundur brjóta Assýríukonung í landi mínu og niður troða hann á mínum fjöllum, og þá skal það ok, og sú byrði, sem hann hefir þeim (Ísraelsmönnum) á herðar lagt, ofan falla.

26 Þessi er sú ráðstöfun, sem áformuð er yfir öllum löndum, og þessi er sú hönd, sem út rétt er yfir allar þjóðir.

27 Því Drottinn alsherjar hefir þessu ráðstafað; hver vill ónýta það? Hans hönd er út rétt; hver vill aptra henni?

28 Þessi spádómur var (kunngjörður) sama árið, sem Akas konúngur andaðist:

29 Gleðst eigi, þú gjörvalt Filístealand, yfir því, þó sá stafsproti, sem sló þig, sè í sundur brotinn, því út af rót höggormsins mun hornormur

koma, og ávöxtur hans verða flugdreki.

30 Hinir allralítmótlegustu skulu hafa nóg viðurværi, og fátæklingarnir hvílast óttalausir, meðan eg læt rót þína deyja út af í húngri, og meðan hann (hornormurinn) drepur það, sem eptir verður af þér.

31 Kveinið, þér borgarhlið! hljóða, þú borg! Gjörvalt Fílistealand, þú æðrast; því mökkur kemur úr norð-urátt; sú þyrping fer ekki sundurlaus.

32 Og hverju skal þá svara sendimönnum þjóðarinnar? Að Drottinn sé grundvöllur Síonsborgar, og að hans fólk leiti sér hælis í henni.

15. KAPÍTULI.

Spádómur gegn Móabslandi.

SÞÁDÓMUR um Móabsland. Á náttarpeli verður herjað á Arborg í Móabslandi, og hún lögð í eyði; á náttarpeli verður herjað á Kírborg í Móabslandi, og hún lögð í eyði.

2 Baítsborg og Díbonsborg stíga upp á hæðirnar til að gráta. Móabsland kveinar sáran yfir Nebóborg og Medbaborg; hvert höfuð í landinu er hárlaust og alt skegg af rakað.

3 Á borgarstrætunum ganga menn í sorgarbúningi; uppi á þökum og á torgum borgarinnar kveinar allur borgarlýðurinn, fljótandi í tárum.

4 Hesbonsborg og Elaleborg hljóða, og óp þeirra heyrst til Jahasborgar; þess vegna bera hermennirnir í Móabslandi sig aumkunarlega; þeim er horfinn hugur.

5 Mèr ganga til hjarta raunir Móabsmanna; flóttamenn þeirra flýja til Sóarsborgar, til Eglat-Selísaborgar; þeir fara upp til Lúkítsborgar grátandi, og á veginum ofan til Hóronámsborgar æpa þeir af ángist;

6 Því Nímrímsvötn eru orðin að öræfum, grasið visnað, úngjurtirnar eyddar, alt gröngresi horfið.

7 Þess vegna flytja þeir burt það, sem eptir hefir orðið, og fjármuni sína til Arabadals;

8 Því neyðarkveinið gengur yfir gjörvalt Móabsland, ópið heyrst alt til Egláms, hljóðið berst alt til Ber-Elíms.

9 Vötn Dímonsborgar eru full af blóði, og ein vil eg leggja Dímons-

borg meira til í viðbót, (og senda) ljón yfir þá, sem undan komast af Móabsmönnum, og yfir þá, sem eptir verða í landinu.

16. KAPÍTULI.

Framhald.

SENDIÐ landshöfðingjanum lambaskattinn frá Selaborg gegnum eyðimörkina til Síonsfjalls.

2 Eins og fuglinn flögtir í kring, þegar hann er rekin upp af hreiðri sínu, eins eru Móabsdætur, þar sem þær standa við Arnons vöð (og segja):

3 “Legg nú einhver góð ráð (þú Síonsborg!), gjör nú gott verk, og lát skugga þinn um miðdegið verða sem nótt; fel útlagana, seg ekki til flóttamanna; ”

4 Ljá oss útlögunum, Móabsmönnum, dvöl hjá þér; vert þeirra vern-darskjól fyrir ofríkismanninum; því þá mun ekkert verða úr kúgaranum; þá mun ofríkinu linna, og landið frelsast frá undirokun.

5 Þá mun konungshásætið grundvallad verða á miskunsemi, og þá skal sá dómari, sem leitar réttinda og eflir réttlætið, sitja í því sæti í tjaldbúð Davíðs.”

6 “Vér þekkjum drambsemi Móabsmanna, að þeir eru mjög hrokafullir; vér þekkjum þeirra metnað, oflæti, ofdramb og marklausu stýrðri.”

7 Þess vegna er nú svo komið, að hver Móabsmanna verður að kveina fyrir öðrum. Alt Móabsland verður að kveina. Yfir undirstöðum Kírhaseretsborgar hljótið þér að andvarpa sorgmæddir.

8 Akurlönd Hesbonsborgar eru fölnuð. Höfðingjar þjóðanna hafa sundur brotið víntrè Síbmaborgar; greinar þess náðu alt til Jasersborgar, og kvísluðust út um alla eyðimörkina; ángar þess breiddu sig út yfir hafðið.

9 Þess vegna græt eg fögrum tárum yfir Jasersborg, yfir víntrè Síbmaborgar. Eg vökva þig með tárum mínum, Hesbonsborg og Elaleborg! Því fagnaðarópið yfir þínum sumarsgróða og þinni uppskeru er orðið að herópi.

10 Fögnuður og kæti er horfin frá aldimörkini; í víngörðunum heyr-

ast eingir söngvar, nè fagnaðarhljóð ; troðslunaðurinn treður ekki vínberin í vínþrúgunni ; eg hefi gjört enda á glediátum hans.

11 Þess vegna hljómar í hjarta mínu, eins og í hörpu, sökum Móabslands, og í brjósti mínu, sökum Kírharesborgar.

12 Og þó að Móabslýður gangi sig móðan upp á blóthæðirnar, og fari inn í helgidóm sinn, til að biðjast fyrir, þá mun hann samt eingu til leiðar koma.

13 Þetta er það, sem Drottinn talaði í gegn Móabslandi fyrrum ;

14 En nú talar Drottinn á þessa leið : að þriggja ára fresti, slíkra sem ár daglaunamanna eru talin, skal mannvali Móabslands og allur hinn mikli fólksfjöldi þess rírna, svo ekki skal eptir verða nema fátt eitt, og þó lítilfenglegt.

17. KAPÍTULI.

Spádómur um afskrif þeirra tveggja sambandsríkja. Sýrlands og Ísraelsríkis, og um hernað Assýríumanna á Júdearíki.

SPÁDÓMUR um Damaskusborg. Sjá ! Damaskusborg skal verða af máð, svo hún skal ekki vera borg frammar ; að niðurhruninni grjóthrúgu skal hún verða.

2 Staðirnir í kríng um Aróersborg skulu verða yfirgefnir, og að beitarlandi handa fænaðarhjörðum ; þar skulu þær liggja, án þess nokkur styggi þær.

3 Þá skal varnarvirki Efraímsættar undir lok líða, og konungdómurinn hverfa frá Damaskusborg og öðrum Sýrlandsborgum ; það skal fara fyrir þeim, eins og fer fyrir mannvali Ísraelslýðs, segir Drottinn alsherjar.

4 Þá mun mannvali Jakobs niðja fækka, og þróttur þeirra ganga til þurðar.

5 Þá mun fara líkt, og þegar kornskerumaður safnar kornstóngum á akri, og armleggur hans af sníður öxin ; og eins og þegar öx eru tínd í Refaímsdal.

6 Það, sem eptir verður af þeim (Ísraelsmönnum), skal verða sem eptirtíningur, eins og þá víðsmjörstrè er skekið, og tvö eða þrjú víðsmjörser verða eptir efst í laufinu, eða

fjögur eða fimm á fjókvistum þess, segir Drottinn, Guð Ísraels.

7 Þá mun maðurinn mœna eptir þeim, sem skóp hann, og renna augum sínum til hins heilaga Ísraels Guðs.

8 Ekki mun hann þá mœna til goðastallanna, sem eru hans eigin handaverk, og ekki líta til Astörtu líkneskja, eða annara skurðgoða, sem fingur hans hafa til búið.

9 Á þeim tíma munu hinir víggirtu staðirnir verða sem eptirleifar af skógarrunni, eins og víðarhrisla, sem Ísraelsmönnum hefir verið eptir skilinn ; þeir skulu verða að auðn ;

10 Því þú hefir gleymt Guði, frelsara þínum, og ekki minzt þess hellubjargsins, sem er þín verndarhlíf. Gróðurset þú að eins fagar plantanir, og set útlenzka vínviðarkvistu í garð þinn !

11 Lát þínar plantanir vaxa sama daginn og þú gróðursetur þær ; lát þær blómgast sama morguninn og þú setur þær ! en eptirtekjunni muntu safna á degi hrygðar og ólæknandi sorgar.

12 Æ, hvílikur gnýr af miklum fólksfjölda ! þeir gnýja, eins og hafsöldur gnýja. Hvílikur manna dynur ! þeir dynja, eins og ströng vatnsföll dynja ;

13 Þjóðirnar geisa, eins og stór vatnsföll geisa. En hann hastar á þær, og þá flýja þær langt í burtu, og tvístrast, eins og himni á fjöllum fyrir stormi, eins og rykmökkur fyrir hvirfilvindi.

14 Á kveldtímanum er eyðileggingin vís, og áður en morgnar, er alt hortið. Þetta er hlutdeild þeirra, sem ræna oss, og hlutfall þeirra, sem taka frá oss.

18. KAPÍTULI.

Boðskapur til Blálandinga.

HEYR, þú landið vængjaskuggans ! sem ert þessu megin Blálands fjóta,

2 Sem gjörir út sendimenn (áskipum) yfir hafid, og á reyrbátum yfir vötnin ! Farið, þér sendiboðar ! skyndilega til hinnar hávöxnu og áköfu þjóðar, til hinnar óttalegu þjóðar, og þaðan lengra fram til hinnar afarsterku þjóðar, sem treður alt undir fótum sèr, yfir hverrar land fjótin ganga.

3 Allir þér, sem jarðarkríngluna byggðið og í löndunum búið, gætið að, þegar merkið er reist á fjöllum! hlustið eptir, þegar lúðurinn kveður við!

4 Því svo hefir Drottinn sagt til mín: Eg vil halda kyrru fyrir, og líta ofan frá aðseturstað mínum, eins og heiðbjartur sumarsdagur í sól-skini, eins og daggarský á hausttíma, þegar heitt er.

5 En undir uppskeruna, þegar fröknaþvinnur eru orðnir alþroska og blóm vínberjavísinsins fullvaxið, þá skulu vínviðarkvistirnir verða af höggðir með sigðum, og ángarnir burt sniðnir,

6 Þá skulu þeir allir eptirlátnir verða fughum fjallanna og dýrum landsins; fuglarnir skulu sitja á þeim á sumrin, og öll dýr jarðar liggja á þeim á veturina.

7 Á þeim tíma munu Drottinn alsherjar færðar verða gjafir frá hinni hávöxnu og áköfu þjóð, frá hinni óttalegu þjóð, og enn lengra að, frá hinni afarsterku þjóð, sem fótredur aðra, og yfir hverrar land fljótin ganga; þær munu færðar verða til þess staðar, hvar Drottinn alsherjar er ákalladur, til Sionsfjalls.

19. KAPÍTULI.

Spádómur um ófarrir Egyptalands, og um það, að Egyptar og Assýríumenn muni á síðan snúa sèr til Drottins.

SPÁDÓMUR um Egyptaland. Sjá, Drottinn ekur á létthæru skýi, og kemur til Egyptalands; hjáguðir Egyptalands skelfast fyrir hans augliti, og hjörtu egypzkra manna renna sundur í brjósti þeirra.

2 Eg vil vopna hvern egypzkan mann móti öðrum, svo að bróðir skal berjast við bróður, vinur við vin, borg við borg, og ríki við ríki.

3 Hyggindi Egyptalandsmanna skulu að einu verða; eg vil ónýta þeirra ráðagjörðir, svo þeir skulu ganga til frétta við hjáguði, galdramenn, úti-setukonur og kunnáttumenn.

4 Eg vil selja Egyptalandsmenn harðráðum drottnum á vald, og grimmur konungur skal ríkja yfir þeim, segir hinn alvaldi, Drottinn alsherjar.

5 Vatnið í ánni skal upp þorna, og fljótið (Níl) verða vatnslaust og þurt.

6 Vatnsföllin skulu grynast, diki Egyptalands þverra og þorna, reyrim og sefið visna.

7 Engjarnar með fljótinu, við sjálfan árósin, og öll sáðlönd við fljótið skulu upp þorna, fjúka burt og hverfa.

8 Þá munu fiskimennirnir verða hryggir; allir, sem öngli renna í fljótið, munu sýta, og þeir, sem leggja net í vatnið, munu blikna,

9 Þeir, sem hörinn vinna og vefa línið, verða sèr til minkunar.

10 Bústólpi landsins skal breyta í sundur, og allir verklaunamenn verða hugdaprir.

11 Höfðingjarnir í Sóansborg eru ráðlausir; ráðleggingar hinna vitru ráðgjafa Faraós eru heimskulegar. Hversu dirfízt þér að segja við Faraó: eg em sonur vitringanna, og kominn af ætt fornkonunganna?

12 Hvar eru nú vitringar þínir? Lát þá nú kunngjöra þér, svo menn verði vísari, hverja fyrirætlan Drottinn hafi með Egyptaland.

13 Höfðingjarnir í Sóansborg standa eins og afglappar, höfðingjarnir í Nofs-borg eru á talar dregnir; höfuðsmenn hinna egypzku ættkvísla leiða Egyptaland í villu.

14 Drottinn hefir byrjað þeim sunlunar anda, svo þeir gjöra það, að Egyptaland er á reiki í öllum þess fyrirtækjum, eins og drukinn maður reikar þar um, sem hann hefir spúið.

15 Ekkert skal Egyptalandi heppnast af því, sem æðri menn eða lægri, meira eða minna háttar menn taka sèr fyrir hendur að gjöra.

16 Á þeim degi skulu egypzkir menn vera sem konur, hræddir og skjálfaði fyrir reiddri hönd Drottins alsherjar, þegar hann hefir hana á lopti uppi yfir þeim.

17 Þá skal Egyptalandi standa sá ótti af Júdalandi, að sérhver, sem heyrir þess getið, skal skjálfa af hræðslu fyrir þeirri ráðstöfun, sem Drottinn alsherjar hefir ályktað yfir landinu.

18 Á þeim tíma munu fimm borgir í Egyptalandi tala á kanverska tungu, og sverja við Drottinn alsherjar; ein

af þeim borgum skal nefnast frelsunarborg.

19 Á þeim tíma mun altari Drottins standa í miðju Egyptalandi, og minnisvarði Drottni til heiðurs við takmörk landsins.

20 Það skal vera til teikns og vitnisburðar í landi egypzkra manna um Drottin alsherjar; því þegar þeir kölluðu á Drottin til hjálpar sèr í gegn ofríkismönnum, þá sendi hann þeim hjálparmann og fyrirliða, og frelsaði þá.

21 Drottinn mun kunnur verða Egyptalandsmönnum, og egypzkir menn munu læra að þekkja Drottin á þeim degi; þeir munu fórna slátursfórnum og matfórnum, vinna Drottni heit og gjalda þau.

22 Drottinn slær Egyptalandsmenn, en eins og hann slær þá, eins græðir hann þá; þegar þeir snúa sèr til Drottins, mun hann böenheyra þá, og lækna þá.

23 Þá skal brautarvegur leggjast frá Egyptalandi til Assýralands; Assýríumenn skulu koma til Egyptalands, og Egyptar til Assýralands; og Egyptar skulu þjóna Assýríumönnum.

24 Á þeim tíma munu Egyptalandsmenn, Assýríumenn, og Ísraelsmenn hinir þriðju vera blessaðar þjóðir á jörðu;

25 Því Drottinn alsherjar mun blessa þá, og segja: "Blessað vertu, mitt fólk, þér Egyptalandsmenn! og þú, verkið minna handa, þér Assýríumenn! og þú, mín arfleifð, þér Ísraelsmenn!"

20. KAPÍTULI.

Spádómur um herleiðingu Egyptalandsmanna og Blálendinga til Assýralands.

Á Því ári, sem Tartan, er Sargon Assýrakonungur hafði sent, kom til Asdodsborgar, herjaði á hana og vann hana,

2 Um þær mundir talaði Drottinn til Esajasar Amossonar, og sagði: "Far og leys af þér hárlæðið, og drag skó þína af fótum þér." Hann gjörði svo, og gekk yfirhafnarlaus og berfœttur.

3 Þá sagði Drottinn: "Eins og Esajas, þjón minn, gengur yfirhafnarlaus og berfœttur, til teikns og fyrir-

myndunar (um það, sem fram skal koma) við Egyptalandsmenn og Blálendinga að þriggja ára fresti,

4 Eins skal Assýríakonungur burt flytja Egyptalandsmenn í herleiðingu, og Blálendinga, unga sem gamla, í útleð, yfirhafnarlaus og berfœtta, með berri blygðun, Egyptalandsmönnum til smáar.

5 Þá munu aðrir skelfast og skammast sín vegna Blálendinga, sem voru þeirra athvarf, og vegna Egyptalandsmanna, af hverjum þeir stœrðu sig.

6 Þá munu þeir, sem hér búa á þessari strönd, taka svo til orða: "Sjá! þetta er nú orðið úr athvarfi voru, sem vèr ætluðum að flýja í oss til hjálpar, til þess að frelsast undan Assýríakonungi! Hversu fáum vèr nú forðað oss?"

21. KAPÍTULI.

Spádómur um eyðileggingu Babelsborgar; um Idúmeu; um Arabíu.

SPÁDÓMUR um vatna öræfin. Eins og fellibyljir detta á úr suðri, eins kemur hann úr eyðimörkinni, hinu óttalega landinu.

2 Ógurleg er sú sýn, sem mér hefir birzt: "Ræninginn rænir, herjandinn herjar! Farið upp þangað, þér Elamsmenn! gjörið honum umsátur, þér Medíumenn! Eg vil enda gjöra á allri andvarpan."

3 Þess vegna eru lendar mínar gagnteknar af kvöl; sárir verkir hremma mig, eins og jóðsóttin sængurkonuna. Eg engist saman, svo eg heyri ekkert, eg er svo truflaður, að eg sè ekkert.

4 Hjarta mitt er á fökti; skelfing hefir yfirfallið mig skyndilega; mig hryllir við því kvöldinu, sem eg þráði eptir.

5 Bórðin eru sett fram, als nægtir framreiddar; menn eta og drekka.— "Rísið upp hershöfðingjar, smyrjið skjölduna!"

6 Því svo sagði Drottinn til mín: "Far og set út vörð, sem segi, hvað hann sèr."

7 Varðmaðurinn sá reiðmenn koma ríðandi, tvo og tvo, á hestum, ösnum og úlföldum. Hann gætti að þeim vandlega og með miklu athygli.

8 Síðan kallaði hann, eins (hátt) og ljón: "Eg var, Drottinn, alt af á

daginn uppi á sjónarleitinu, og stóð á verði mínum allar nætur.

9 Og sjá, þar komu reiðmenn ríðandi á hestum, tveir og tveir. Þá tók hann til orða og sagði: hún er fallin, Babelsborg er fallin, og allar hennar goðalíkneskjur sundur brotnar á jörðunni.

10 Hún er sundurpreskt af mër, og barin á mínum kornláfa." Það, sem eg hefi heyrt af Drottni alsherjar, Ísraels Guði, það hefi eg kunngjört yður.

11 Spádómur um Dúmaland. Einnhver kallar til mín ofan af Seirsfjalli: "Vökumaður, hvað líður nóttunni? hvað líður nóttunni, vökumaður?"

12 Vökumaður svaraði: "Morgun er kominn, og þó er nótt. Ef þér viljið spyrja, þá spyrjið; komið aptur, komið!"

13 Spádómur um Arabíu. Þér, sem farið lestaferðir til Dedansmanna, takið þér náttstað í skógunum í Arabíu!

14 Þér, sem búid í Temalandi, komið út með vatn á móti þeim, sem þyrstir eru; hjálpið þeim um brauð, sem farflótta er!

15 Því þeir flýja fyrir sverðum; þeir flýja undan brugðnu sverði, undan bendum boga, undan þúngum ófriði.

16 Því syo hefir hinn Alvaldi sagt við mig: Áður en eitt ár er liðið, eins og ár daglaunamanna eru talin, skal líðsaffi Kedarínga undir lok líða,

17 Og ekki skal eptir verða nema fátt eitt af bogmönnunum, Kedars hraustu ættmíðjum; því Drottinn, Guð Ísraels, hefir sagt það."

22. KAPÍTULI.

Spádómur um umsátur Jerúsalemsborgar; Sebna dróttseti afsettur, og Eljakím Hiltíasson settur í stað hans.

SPÁDÓMUR um Sjónadalinn. Hvað gengur nú að þér, að þú skulir vera stígninn upp á húspök með alt þitt?

2 Þú, sem (áður) varst full af glaumi, hávaðasöm borg og ofkætisfullur staður! Menn þínir, sem fallnir eru, hafa ekki orðið sverðbitnir, og ekki fallið í orustu.

3 Höfuðmenn þínir eru flúnir allir saman; allir menn þínir, sem náðst hafa, eru handteknir bogalausir, og

eins þeir, sem langt hafa burtu flúið, þeir eru handteknir líka.

4 Þess vegna bið eg, látið mig kyrran; eg vil gráta beisklega; gjörð mër ekki ónáði með því að hugga mig yfir óförum borgar míns fólks.

5 Því dagur styrjaldar, undirokunar og úrræðaleyysis er í Sjónadalnum, að ráðstöfun hins alvalda, Drottins alsherjar. Múrveggurinn er niður brotinn, óhljóðin heyrast upp til fjalls.

6 Elamsmenn bera örvamælna, og hafa með sér vagna, menn og hesta; Kírverjar hafa tekið (vefjurnar) utan af skjöldunum.

7 Þínir fegurstu dalir eru fullir af vögnum; ríddaraliðið hefir tekið sér stöðu fyrir borgarhliðunum.

8 Hlíf Júdaríkis er burt numin. Þér skygnizt um á þeim degi eptir herbúnaðinum í skógar-húsinu;

9 Þér skoðið veggjaskörðin á Davíðsborg, því þau eru mörg; þér safnið að yður vatninu úr neðri tjörninni;

10 Þér teljið húsin í Jerúsalemsborg, og brjótið hús niður til að vígirda múrvegginn með;

11 Þér búid til vatnsstöði milli beggja múrveggjanna fyrir vatnið úr gömlu tjörninni. En þér gefið ekki gætur að honum, sem gjörði þetta, þér lítið ekki til hans, sem hagaði þessu svo fyrir löngu.

12 Hinn alvaldi, Drottinn alsherjar, kallar menn á þessum degi til að gráta og kveina, til að reyta hár sitt og taka sorgarbúning!

13 En sjá! hær er fögnuður og kátma! hær er verið að drepa naut, slátra fænaði, eta kjöt og drekka vín. "Látum oss eta og drekka (segja menn), því á morgun eigum vèr að deya!"

14 Þetta er Drottni alsherjar alkunnugt. Sannarlega verður þessi misgjörð ekki afplánuð, nema þér látið lífið fyrir, segir hinn alvaldi, Drottinn alsherjar.

15 Svo sagði hinn alvaldi, Drottinn alsherjar: Far þú og gakk til þess handgengna manns, til dróttsetans Sebna (og seg til hans):

16 Hvað hefir þú hær að gjöra? Hver hefir vísað þér hingað, er þú lætur höggva þér hær gróf. Hann höggur sér gróf á hávum stað, og grefur sér legstað í klettinum!

17 Sjá þú ! Drottinn kastar þér í burtu af afli ; hann þrífur fast í þig,

18 Vindur þig saman í hnoða, eins og leiksopp, og varpar þér út á víðaváng ; þar skaltu deya, þar skulu þínir dýrlegu vagnar standa, þú, sem hefir svívirt hús herra þíns.

19 Eg hrindi þér úr sæti þínu, og hann steypir þér úr þinni stött.

20 Á þeim degi vil eg kalla á minn þjón, Eljakím Hilkíasson ;

21 Eg vil færa hann í þinn serk, gyrða hann með þínu belti, og fá honum í hendur vald þitt ; hann skal vera faðir Jerúsalemsborgarmanna og Júdaniðja.

22 Eg vil leggja lykil Davíðs húss á herðar hans ; þegar hann lýkur upp, skal einginn læsa ; þegar hann læsir, skal einginn upp ljúka.

23 Eg vil reka hann, eins og nagla, á haldgóðan stað, og hann skal verða veglegt háseti fyrir hús föður síns.

24 Á honum skal hánaga allt það, sem veglegt er í húsi föður hans, allur þryðilegur og dýrmætur húsbúnaður, öll smáker, bæði skálar og alskonar leirker.

25 Á þeim degi, segir Drottinn alsherjar, skal sá nagli, sem áður var rekinn á haldgóðum stað, burtu víkja, brotna og falla, og það, sem á honum hëkk, ofan detta ; því Drottinn hefir svo til skipað.

23. KAPÍTULI.

Spádómur um eyðileggingu Týrusborgar, og um viðreisni hennar aptur.

SPÁDÓMUR um Týrusborg. S Kveinið, þér Tarsisborgar knerir ! því alt er í eyði, og ekkert hús eptir, sem inn í verður farið. Þeir fá að frétta það frá Kittalandi.

2 Verið hljóðir, þér innbyggjendur þeirrar strandar, sem full var af sjófarandi kaupmönnum frá Síðonsborg,

3 Sem flutti að sèr Síkors-sáð og Nílarkorn yfir stór höf, og var kaup-tún þjóðanna !

4 Fyrirverð þig, Síðonsborg ! því sjórinur segir, og sæborgin tekur til orða : eg skal aldrei verða þúnguð frammar, nè börn ala, og ekki upp fóstra yngismenn eða upp ala yngismeyjar.

5 Eins og menn skelfdust, þá þeir

frétu ófarir Egyptalands, eins munu þeir skelfast, þá þeir fá fregn af Týrusborg.

6 Farið yfir til Tarsisborgar ! kveinið, þér strandbyggjar !

7 Er þetta sú hin glaðvæðarfulla borg yðar, sem áður var hin elzta borg í fornöld, en sem nú verður að fara, sem föetur toga, langt burt til annara landa ?

8 Hver hefir látið þetta koma fram við Týrusborg, hana, sem út hlutaði kórónum, og hafði landshöfðingjana fyrir kaupmenn, og hina álitlegustu menn á jörðunni fyrir sína verzlunarmenn ?

9 Drottinn alsherjar hefir þessu svo ráðstafað, til þess að steypa drambi allra oflætismanna, og til að gjöra hina tignustu menn jarðarinnar fyrir-litna.

10 Renn þú, Tarsisborg ! eins og vatnsstraumur innan um land þitt ! Þú ber nú ekki belti frammar !

11 Drottinn, sem út réttir hönd sína yfir hafið, og skelfir konungaríkin, hann hefir boðið að brjóta niður varnarvirki Kanverjalands ;

12 Hann hefir sagt : þú skalt ekki lengur leika af kæti, þú spjallaða mey, Síðons dóttir. Statt upp, og far yfir til Kittalands ! Þú skalt ekki heldur finna þar hvíld (varanlegan samastað).

13 Líttu á Kaldealand ! þessari þjóð mun ekki fara, sem Assýríumönnum ; hún mun gjöra borgina að bústað villudýra, þeir Kaldear) munu reisa vígturina móti henni, herja á hallir hennar, og leggja hana við velli.

14 Kveinið, þér Tarsisborgar knerir, því yðar varnarvirki er lagt í eyði.

15 Þá mun það verða, að Týrusborgar skal ekki getið verða um sjötígi ár, ekki heldur en á dögum hins fyrsta konungs (hennar). En að liðnum sjötígi árum mun fara fyrir Týrusborg, eins og segir í skækjukvæði nokkuru :

16 “ Tak hörpuna og gakk um kring í borginni, þú gleymda skækja ! hreif þú hörpustrengina fagurlega, og kveð mörg kvæði, svo þín verði minzt aptur ! ”

17 Að liðnum þeim sjötígi árum mun Drottinn vitja Týrusborgar ; mun hún

þá komast aptur að kaupgjaldi sínu, og hafa mök við öll konungaríki, þau sem á jörðunni eru.

13 En aflafé og kaupgjald hennar skal þá vera helgað Drottni; það skal ekki verða lagt í sjód eða geymt, heldur skulu þeir, sem búa frammi fyrir augliti Drottins, hafa aflafé hennar sér til fæðslu og sadnings og sémilegs klæðnaðar.

24. KAPÍTULI.

Eyðilegging Gyðingulands, hegning Guðs óvina.

SJÁ, Drottinn tæmir landið, og eyðir það; hann kollvarpar því, og tvístrar innbyggjendum þess.

2 Þá fer fyrir keimimönnunum eins og fyrir alþýðunni, fyrir húsbóndanum eins og fyrir þjóninum, fyrir húsfrey- unni sem þjónustukonunni, fyrir selj- anda sem kaupanda. fyrir leigjanda sem leigumanni, fyrir lánardrottnei eins og fyrir skuldunaut.

3 Landið skal verðaaleytt og gjör- samlega rænt, því Drottinn hefir svo ákveðið.

4 Landið sýtir og hjaðnar, jörðin fólmar og visnar; mestu háttar menn af landsfólkinu eru hnuggnir.

5 Landið, sem innbyggjendurnir ganga á, vanhelgast; því þeir brjóta lögin, brjála boðorðunum, rjúfa hinn eilífa sáttmálaun.

6 Þess vegna eyðilegst landið af óblessan, og innbúar landsins verða sakfallnir; þess vegna þverra inn- byggjendur landsins, svo að fátt manna er eptir orðið.

7 Vínberjalögurinn sýtir, vínviður- inn harmar; allir, sem áður voru af hjarta glaðir, þeir andvarpa.

8 Gledihljód bumbanna er þagnað, fagnadaróp hinna gláðveru hætt, glaumur hörpunnar þagnaður.

9 Menn sitja ekki sýngjandi að vín- drykkju; þeim, sem drekka áfengan drykk, finst hann beiskur.

10 Borgin er niður brotin og í eyði; hvert hús er aptur lokað, svo ekki verður inn komið.

11 Á strætunum er harmakvein af vinskortinum; öll gleði er horfin, fögnuður landsins flúinn.

12 Í borginni er ekkert eptir nema eyðilegging; borgarhlíðin eru sundur mölvað með braki og brestum.

13 Svo er umhorfs í landinu og á meðal fólksins, sem þá viðsmjörber hafa verið ofan skekin af viðsmjör- viðartré, eða sem eptirtíningur að loknum vínberjalestri.

14 Þessir (sem eptir verða) munu upp hefja raust sína, þeir munu lof- sýngjandi vegsama hátign Drottins; til þeirra mun heyrast betur en til sjávarhljóðsins,

15 Vegsamið þess vegna Drottinn í hinum norðlægu löndunum; vegsamið nafn Drottins, Ísraels Guðs, í hinum fjarlægum sjávarbyggðum.

16 Vör heyrum lofsöngva frá yztu jöðrum jarðarinnar um vegsemd hinna guðhræddu. Þá verður mér að segja: æ, mig auman! æ, mig auman! vei mér! Svikararnir hafa svik í frammi, og sýna staklega ótrygd.

17 Skelfing, gröf og snara vofir yfir þér, innbúi landsins!

18 Sá, sem hljóðandi flýr undan skelfingunni, fellur í gröfina; sá, sem kemst upp úr gröfinni, festist í snör- unni, því vatnasrásirnar af himni opn- ast, og grundvellir jarðarinnar skjálfa.

19 Landið nötrar af skjálfta; landið sundur klofnar af hristingi; landið leikur á reidiskjálf.

20 Landið reikar, eins og drukkinn maður; því svipar til og frá, eins og húðfati, sem hángir við limar uppi; misgjörð þess liggur þungt á því, það hnígur, og fær ekki risið upp framar.

21 Á þeim degi mun Drottinn heim- sækja hæðanna her á hæðum uppi, og konunga jarðarinnar á jarðríki.

22 Þeir skulu saman reknir verða í einn hnapp, og flýttast bundnir til gryfjunnar, og inniluktir verða í dýflissunni; þar skal þeim refsað verða í marga daga.

23 Þá skal tunglið fyrirverða sig og sólin blygðast, þegar Drottinn als- herjar ríkir á Síonsfjalli og Jerúsa- lemsborg, og í auglýsni sinna öldunga með vegsemd.

25. KAPÍTULI.

Lofsöngur Gyðingaljóðs.

DROTTINN, þú ert minn Guð, eg vil vegsama þig, og lofa þitt nafn; því þú hefir gjört furðuverk, og þínar ráðstafanir frá alda öðli eru staðfestar og óbrigðular.

2 Því þú hefir gjört borgina að grjóthrógu, þann hinn víggirta staðinn að niðurfalliinni rúst, og farið svo með hallir ofríkismannanna í borginni, að þær verða aldrei upp bygðar.

3 Þess vegna mun sérhvert völdugt fólk heiðra þig, og borgir ofríkisfullra þjóða hræðast þig.

4 Því þú varst vörn lítilmagnans, hlíf hins vesala í mótlætinu, skjól í hretviðrinu, skuggi í hitanum; því ofsi ribbaldanna er eins og hret á vegg.

5 Þú sefar gleðilæti ofstopanna, eins og (þú sefar) hitann á heiðunum; sigursöngur ofstopanna dvínar, (eins og) hitinn við skuggann af skýinu.

6 Drottinn alsherjar mun uppi á þessu fjalli halda öllum þjóðum veizlu af feitum krásum, veizlu af kláru víni, af mergjarfeiti og af síuðu dreggjavíni.

7 Á þessu fjalli mun hann bregða burtu þeim hjúpi, sem breiddur var fyrir ásjónu allra lýða, og þeirri skýlu, sem huldi allar þjóðir.

8 Hann mun dauðann af má að eilífu, og Drottinn hinn alvaldi mun tárin af þerra af öllum ásjónum, og af má svívirðingu síns fólks í öllum löndum. Því Drottinn hefir talað það.

9 Á þeim degi mun sagt verða: sjá! þessi er vor Guð; vér vonuðum á hann, og hann frelsaði oss; þessi er Drottinn, sem vér vonuðum á. Látum oss fagna, og gleðjast af hans hjálpræði!

10 Því hönd Drottins hvílist á þessu fjalli. Móabsmenn skulu fóttröðnir verða, þar sem þeir eru staddir, eins og hálmur er tröðinn í saur niður.

11 Þá munu þeir fórna upp höndum, þar sem þeir eru, eins og sundmaður réttir út hendur sínar, til að grípa sund. En hann mun lægja dramb þeirra með hnúum sinna handa;

12 Og hinum hávu virkisveggjum þeirra mun hann kollvarpa, niður steypa og fleggja til jarðar í duptið.

26. KAPÍTULI.

Gleðisöngur hinna frelsuðu.

Á þeim degi mun þessi lofsöngur sönginn verða í Júdalandi: Vér höfum örugt vígi, hann lætur hjálpræðið vera vorn múr og verju.

2 Látið upp hliðin, svo hinn réttláti lýður megi inn ganga, það fólk, sem trúnaðinn varðveitir.

3 Þín ráðstöfun stendur stöðug; þú afrekar ævrandi frið; þess vegna treysta menn á þig.

4 Treystið Drottni æ og ætið, því Guð Drottinn er eilíft bjarg.

5 Hann niðurlægir þá, sem sitja hátt; háreistu borginni steypir hann niður, hann hrindir henni til jarðar, og leggur hana í duptið,

6 Svo fætur manna niður troða hana, og það fætur fátækra, iljar umkomulausra.

7 Vegur hins réttláta er beinn og réttur; þú gjörir götu réttláts manns þráðheina.

8 Á veginum þinna réttinda væntum vér eptir þér, Drottinn! til þíns nafns og til þinnar minningar stendur vor hjartans eptirlöngun.

9 Mín sála, hún þreyir eptir þér á næturnar; andinn í brjósti mínu, hann leitar þín; því þegar þínir dómar ganga yfir jörðina, þá læra heimsins innbyggjendur réttlætið.

10 Sè hinum óguðlega líknað, þá lærir hann ekki réttlætið; hann gjörir órétt í landi réttindanna, og gefur ekki gætur að hátign Drottins.

11 Drottinn, þín hönd er á lopti, þó þeir sjái hana ekki; þeir munu samt sjá þá umhyggju, sem þú ber fyrir þínum lýð, og eldur skal eyða mótstöðumönnum þínum.

12 En oss muntu, Drottinn, veita frið; því alt, sem vér tókum oss fyrir hendur að gjöra, það framkvæmir þú fyrir oss.

13 Drottinn, vor Guð, yfir oss drotnuðu aðrir drotnendur en þú; en þú ert sá einasti, hvers nafn vér vegsömum.

14 Þeir, sem dánir eru, lifna ekki; þeir, sem framlíðnir eru, upp rísa ekki; því þú hefir vitjað þeirra og af máð þá, og að eingu gjört alla þeirra minningu.

15 Þú lætur fólkið fjölga, Drottinn, þú lætur fólkið fjölga; þú auðsýnir þinn mátt; þú eykur út öll takmörk landsins.

16 Drottinn, í neyðinni leituðu þeir þín; þegar þú hirtir þá, stundu þeir upp andvörpum.

17 Eins og þúnguð kona, sem komin er að því, að hún skuli fæða, tekur sóttina og hljóðar í harnkvælum, sínum, eins vorum vèr fyrir þínu augliti, Drottinn.

18 Vèr vorum þungaðir, vèr kendum sóttar, en það, sem vèr fœddum, var hægómi; landinu gátum vèr einga björg veitt, og innbyggjendur ríkisins endurfœddust ekki.

19 Menn þínir, sem dánir eru, skulu lifna, mitt andvana fólk skal upp rísa. Vakið, hefjið upp fagnaðarsöng, þèr, sem búid í; duptinu! Því lífsins dög er þín dög, og jörðin skal endurfœða hina framliðnu.

20 Gakk, mitt fólk, inn í herbergi þitt, og loka dyrunum eptir þèr, og fel þig þar um stundar sakir, uns reiðin er hjá liðin.

21 Því sjá þú! Drottinn gengur út frá sínum aðsetursstað, til að hegna innbyggjendum jarðarinnar fyrir misgjörðir þeirra; jörðin mun birtast láta það blóð, sem á hana hefir verið út helt, og hún mun ekki lengur fela mega þá menn, sem á henni hafa liflátnir verið.

27. KAPÍTULI.

Drottinn eyðir óvinum síns fólks; lofsöngur um vernd Drottins. Drottinn hirtir sitt fólk, til að betra það.

A ÆIM degi mun Drottinn með Á hinu harða, mikla og sterka sverði sínu vinna á hinum mikla dreka, bæði þeim drekanum, sem er eins og beinvaxinn ormur, og á hinum, sem er eins og hrínglaginn ormur; hann mun og bana ófreskjunni, sem í hafinu er.

2 Á þeim degi skuluð þèr kveða söng á víxl hver við annan, um hinn lystilega víngarð.

3 “Ég, Drottinn, vernda hann, og vökva hann á hverri stund; eg gæti hans nótt og dag, svo einginn grandí honum.”

4 “Ég hefi eingan múrvegg. Eg vildi óska, að eg hefði girðingu af þyrnum og þistlum!” “Ég skyldi herja á hana, og brenna hana alla saman.

5 Haldi hann (víngarðurinn) sèr heldur föstum við mína vernd? Gjöri hann frið við mig! við mig á hann að gjöra frið.

6 Jakobs, ætt skal á síðan festa rætur, og Ísraels lýður blómgastr og dafna, og upp fylla heimskringluna með ávöxtum.”

7 Hefir hann slegið þá, eins og hann sló hann, sem plágaði þá? eða deyddi hann þá, eins og hann deyddi bana-menn þeirra?

8 Harðlega hegndir þú þjóðinni, þegar þú rakst hana frá þèr, og hreifst hana burt í hvössum vindi, á degi austanstormsins.

9 En þar með af plánast líka misgjörð Jakobs niðja, og ávöxturinn er einmitt sá, að syndir þeirra verða afmáðar, með því að hann gjörir öll steinölturun að sundurslegnum kalksteinum, og Astörtu líkneskjur og aðrar goðalíkneskjur hafa ekki stað framár.

10 Því hin víggirta borg skal verða eyðileg, eins og afréttur, einstæð og yfirgefin, eins og örefi, þar sem kálfar gánga, og liggja, og bíta kvistuna,

11 Þar sem stönglarnir skrælna og brotna, svo konur koma og hafa þá til eldsneytis. Af því þessi þjóð hefir eingan skilning, þess vegna getur hann, sem skóp hana, ekki verið henni miskunsamur, og hann, sem myndaði hana, ekki verið henni líknsamur.

12 En á síðan mun Drottinn slá ávöxtinn af trjánun, alt í frá straumum fljótsins og til Egyptalækjar; og þèr, Ísraelsmenn! munuð saman tindir verða einn eptir annan.

13 Á þeim degi mun stór básúna við kveða, og þá munu þeir koma, hinir töpuðu í Assýralandi og hinir útreknu í Egyptalandi, og þeir munu tilbiðja Drottin á fjallinu helga í Jerúsalemsborg.

28. KAPÍTULI.

Spáðómur um eyðilegging Ísraelsríkis; síðaspilling Júdearíkis og eyðilegging þess; Guðs vísdómur og gæzka.

V EI hinni tignarlegu kórónu hinna drukknu Efraímsmanna, hinu fólnaða blómstrinu, þeirri fegurðar þrýðinni, sem stendur á hæðinni í hinum frjósama dal hinna víndrukknu.

2 Sjá, einhver sterkur og völdugur kemur, að ráðstöfun Drottins, eins og

haghlríð, eins og fárviðri, eins og hríð stríðra vatna streymir ofan og steypir sér til jarðar volduglega.

3 Hin tignarlega kóróna hinna drukknu Efraímsmanna skal verða fótum troðin;

4 Hið fölnanda blómstur, fegurðarprýðin, sem stendur í hinum frjóv-sama dal, skal verða sem árflikja, sú er þroskast fyrir uppskerutmann; undir eins og einhver sér, að hún er á trénu, grípur hann hana með hendi sinni, og gleypir hana í sig.

5 Á þeim degi mun Drottinn als-herjar vera fögur kóróna og prýðilegt höfuðdjásn fyrir eptirleifar síns fólks,

6 Rættlætisandi fyrir þá, sem í dóm-inum sitja, og styrkleikur þeirra, sem bægja ófriðinum frá landinu.

7 En einnig þessa ríkis innbyggj- endur reika af vindrykkju, og fara ráfandi af sterkum drykkjum. Kenni- menn og spámenn reika af hinum áfenga drykk, og verða sigraðir af víninu. Þeir fara ráfandi af sterkum drykk og reika af víni, og fyrir því skjátlar þeim í vitrunum sínum, og eru á reiki í dómunum.

8 Því öll matborð eru full af óþekt- arspýju, og einginn staður er hreinn.

9 “Hverjum vill hann kenna vizku? Hvern vill hann fræða í kenningu sinni? Vill hann fræða oss, sem vandir erum af mjólkinni og teknir af brjóstunum?”

10 Því hér kemur boðorð á boðorð ofan, regla á reglu ofan, eitt boðorð á fœtur öðru, og ein reglan á fœtur annari; hér er eins vant, og þar er annars vant.”

11 Hann mun þá tala til þessa fólks á útlenzku máli og á annara þjóða tungu.

12 Þegar hann sagði til þeirra: “þar í er hvíldin, þar í er rósemin innifalin, að þér ljáið hvíldar hinum þreytta,” þá vildu þeir ekki hlýða.

13 Þá var sem Drottinn hefði sagt til þeirra: “boðorð á boðorð ofan, regla á reglu ofan, eitt boðorð á fœtur öðru, og ein reglan eptir aðra; hér er eins vant, og þar er annars vant,” til þess þeir skyldu hvað eptir annað detta aptur á bak og slasa sig, festast í snörunni og verða teknir.

14 Heyrið þess vegna orð Drottins,

þér spottarar, sem drottnið yfir því fólki, sem hér býr í Jerúsalemsborg.

15 Sökum þess þér segið: “Vér höfum gjört sáttmála við dauðann, og samband við dauðans ríki; þó að hin ádynjandi plága gangi yfir, þá mun hún ekki ná til vor, því þér höfum gjört lygina að athvarfi voru, og svikin að skjóli voru;”

16 Þess vegna segir Drottinn hinn alvaldi svo: “Eg hefi lagt undir- stöðustein á Síónsfjalli, prófaðan stein, ágetan hornstein, fullkomlega skorðaðan; hver sem við hann styðst, sá þarf ekki að óttast.

17 Eg vil láta dóminn vera eins og mæliþráð, og réttvísina eins og mæli- lóð; og þá skal haghlríð burt slíta athvarf lygnnar, og vatnsflóð skola burt skjólinu.

18 Sáttmáli yðar við dauðann skal af máður verða, og samband yðar við dauðans ríki eingan stað hafa; þegar hin ádynjandi plága gengur yfir, skul- uð þér verða fyrir henni;

19 Í hvert sinn, sem hún á dynur, skal hún ná yður; á hverjum einum morgni skal hún yfir dynja, eins nótt, sem nýtan dag; það skal vera nóg hræðslugæði, þó ekki komi nema fregn af henni.

20 Þá mun sængin verða svo stutt, að maður mun ekki fá rétt sig í henni, og ábreiðan svo mjó, að maður fær ekki skýlt sér.

21 Því Drottinn mun upp standa, eins og á Prazímsfjalli; hann mun reiðast, eins og í dalnum hjá Gibeons- borg, til þess hann vinni það verk, sem hann er ekki vanur að vinna, og fremji þá athöfn, sem honum er nýtt að fremja.

22 Látið nú af að spottast, svo fjöttrar yðrir verði ekki enn harðari; því hinn alvaldi, Drottinn alsherjar, hefir kunngjört mæ, að fullkomið tjón og algjör eyðilegging skuli koma yfir landið.

23 Hlustið til, og heyrrið mína rödd! Hyggið að, og hlýðið á mín orð!

24 Er akurmaðurinn vanur að plægja, rista og harfa akurland sitt til sæðis á hverjum degi?

25 Fer hann ekki heldur svo að? Þegar hann hefir jafnað moldina að ofan, kastar hann þar í karba, hann

sældar kúmeni, sáir hveiti, hrisgrjón-um, byggi, hirsu, kirni, hverju í sinn reit.

26 Hann fer með sáðið eptir þeirri reglu, sem Guð hefir kent honum.

27 Karbi er ekki þreskur með þreskikefli, og vagnhjóli er ekki velt yfir kúmeni; heldur er karbi barinn af með staf, og kúmen með sprota.

28 Hveitikorn er sprengt út (úr axinu), en þó er ekki alt af verið að þreskja það, eða sundur merja það, með því að renna yfir það vagnhjólinu eða keyra hestinn yfir það.

29 Einnig þetta kemur frá Drottni alsherjar; hann er undrunarlegur í ráðum, og mikill í vísdómi.

29. KAPÍTULI.

Drottinn fælsar Jerúsalemborg úr hershöndum; blindni þjóðarinnar og apturhvarf á betra veg.

Æ, ARIELSBORG (Jerúsalem), Arielsborg, þú aðsetursstaður Davíðs! Þegar enn er komið eitt ár, og að liðnum einum hátíðahríng,

2 Vil eg þrengja svo að Arielsborg, að þar skal vera eintóm hrygð og ángist; en hún mun reynast mér eins og (sannkallað) altari Guðs.

3 Eg vil setja herbúðir alt í kring um þig, þrengja að þér með herliði, og reisa hervirki á móti þér.

4 Þú skalt niðurlægð verða; liggjandi á jörðu skaltu mæla, og úr moldarduþti tala í hálfum hljóðum; rödd þín skal koma neðan úr jörð, eins og draugsrödd, og þú skalt ýlfra mæðulega upp úr moldinni.

5 En mergð fjandmanna þinna skal verða að þunnu moldarryki, og fjöldi ofsóknarmanna þinna að fjúkandi sáðum; og það skal verða skyndilega, á einu augabragði.

6 Drottinn skal heimsækja þenna óvinafjölda með reidarþrumum, landskjálftum og miklum gný, fellibyljum, stormviðri og brenandi eldslogum.

7 Fyrir öllum þeim mannfjölda, sem fer leiðangur móti Arielsborg, herjar á hana og varnarvirki hennar, og þrengir að henni, skal fara eins og í draumi þeim, sem ber fyrir mann á nóttu.

8 Eins og húngradan mann dreymir, að hann eti, en er þó jafmatlystugur, þegar hann vaknar; eins og þyrstan

mann dreymir, að hann drekki, en er þó jafnmáttvana, þá hann vaknar, af því hann lángr í svaladrykkinn, eins mun fara fyrir öllum þeim mannfjölda, sem herjar á Síonsfjall.

9 Fallið í stafi og undrzt! verið sjónlausir og blindir! Þeir eru drukknir, en ekki af víni; þeir reika, og þó ekki af áfengum drykk.

10 Því Drottinn hefir út helt yfir yður svefnsemisanda; hann hefir apturlukt augum yðar, og brugðið hulu yfir spámennina, og yfir þá af höfðingjum yðar, sem þykjast fá vitranir;

11 Svo að öll opinberan er yður sem orð bókar þeirrar, sem innsiglið er. Sè hún fengin þeim, sem kann að lesa, og sagt: “les þú þetta,” þá svarar hann: “Eg get það ekki, því bók þessi er innsiglið;”

12 En sè hún fengin ólæsum manni, og hann beðinn að lesa hana, þá segir hann: “Eg er ekki læs.”

13 En Drottinn segir: “Með því þetta fólk nálgast mig með munni sínum, og heidrar mig með vörum sínum (einúngis), en fjarlægir hjarta sitt langt í burtu frá mér, og með því guðhræðsla þeirra er innifalin í manna boðorðum, sem þeim hafa kend verið,

14 Þess vegna sjá, eg vil hær eptir gjöra þetta fólk að undri, og svo skal kynlega við bregða, að vísdómur spekinga þeirra skal undir lok líða, og hyggindi hyggindamannanna hverfa í felur.

15 Vei þeim, sem leggjast svo djúpt, að þeir vilja dylja áform sín fyrir Drottni, og fela athafnir sínar í myrkri, og segja: Hver sèr til vor? hver veit af oss?

16 Sannarlega skuluð þér taka umskiptum, eins og leirsmíðsmór. Getur smíðsgripurinn sagt um smíðinn: “Þú hefir ekki smíðað mig?” eða myndin um myndarann: “Hann hefir ekki kunnað neitt?”

17 Sjá, það skal ekki á löngu líða, að Líbanons skógur skal verða að aldinmörk, og aldinmörkin að skóglandi.

18 Og á þeim degi skulu þeir, sem dauðir eru, heyra orð bókarinnar, og augu þeirra, sem blindir eru, skulu sjá í gegnum myrkur og dimmu.

19 Hinir voruðu skulu af nýju gleðjast í Drottni, og hinir fátæku fagna í hinum heilaga Guði Ísraels :

20 Þegar ofbeldismaðurinn er undir lok liðinn, spottarinn tortýndur, og allir þeir af máðir, sem eru árvakrir til þess, sem ilt er,

21 Sem lokka menn með fortölum til þess að syndgast, sem leggja snörur á þingum fyrir þau, sem vandar um við aðra, og bera fyrir borð málefni hins saklausa.

22 Þess vegna segir Drottinn, hann, sem frelsaði Abraham, svo til Jakobs niðja : Nú skulu Jakobs niðjar ekki blygðast frammar, og ásjónur þeirra ekki blikna.

23 Því þegar þeir sjá afkvæmi sín, sem eru verk minna handa, mitt á meðal sín, þá munu þeir vegsama mitt nafn, vegsama hinn heilaga Jakobs Guð, og óttast Ísraels Guð.

24 Þá munu fíráðlingarnir fá betri skilning, og hinir möglunarsömu fræðast betur."

30. KAPÍTULI.

Spámaðurinn ávitar Gyðinga fyrir það, að þeir af ótta fyrir Assýríumönnum leituðu trausts hjá Egyptum, og að þeir fyrirlitu áminningar spámannanna; boðar þeim Guðs líka og frelsun frá yfirgangi Assýríumanna, ef þeir treysti Guði, hlýði spámönnum og hafni skurðgodum.

VEL þeim börnum, segir Drottinn, sem eru svo þverúðarfull, að þau taki ráð sín saman án minna atkvæða, gjöra samband við aðra, þvert á móti mínum vilja, og auka þannig synd á synd ofan,

2 Sem gjöra sér ferð ofan til Egyptalands, án þess að leita minna atkvæða, til þess að efla sig með styrk Faraós, og leita sér skjóls í skugga Egyptalands.

3 En styrkur Faraós skal verða yður til skammar, og skjólið í skugga Egyptalands til svivirðingar.

4 Höfðingjar þeirra (Ísraelsmanna) hafa verið í Sóansborg, og sendimenn frá þeim hafa komið til Hanesborgar.

5 En þeir munu allir hljóta að skammast sín fyrir þá þjóð, sem ekki getur orðið þeim að nokkru liði; hún verður til engrar hjálpar, til einskis gagns, heldur til minkunar einnar, og jafnvel til háðungar.

6 Klyfjaðir eykir ganga suður, til

ánaðarlandsins og kúgunarlandsins, til þess landsins, hvar ljónsmœður og ljón, nöðrur og flugdrekar búa, flytja þeir auðæfi sín á asnabökum og fjársjóðu sína á úlfaldakryppum, til þeirrar þjóðar, sem ekkert lið getur veitt þeim.

7 Liðveizla Egyptalandsmanna verður til einskis, til ónýtis; þess vegna kveð eg svo að orði um þá : "Þeir hafa mikið um sig, en fara hvergi."

8 Far nú, og rist þetta á spjald, svo þeir sjái, og rita það í bók, svo það verði uppi hér eptir um aldur og æfi.

9 Þessi lýður er þverúðar lýður; það eru óhlýðin börn, börn, sem ekki vilja heyra lögmál Drottins,

10 Sem segja til þeirra, er sjá opinberanir : "Þér skuluð engar opinberanir fá," og til þeirra, sem fá vitranir : "Þér skuluð ekki spá því, sem rétt er; segið oss heldur það, sem geðfelt er, spáið því, sem tál-dröegt er ;

11 Farið út af veginum, beygið út af brautinni, víkið hinum heilaga Guði Ísraels í burt frá augliti voru !"

12 Þess vegna segir hinn heilagi Ísraels Guð svo : "Sökum þess þér hafnið þessu orði, en reiðið yður á ofríki og rángindi, og styðjizt við þau,

13 Þá skal þessi misgjörð verða yður eins og veggjarkaffi, sem ætlar að hrapa, og sem búnga á hávum múrvegg, sem fljótt og óvörum hrynur inn,

14 Og brotnar í sundur, eins og leirker, sem mölvað er í smátt hlífðarlaus, svo að af brotum þess fæst ekki svo mikið sem leirbrot, til að taka með eld af arni, eða til að ausa með vatn úr gróf."

15 Því svo sagði hinn alvaldi, Drottinn, hinn heilagi Ísraels Guð : "Ef þér snúið yður og eruð rósamir, þá munuð þér frelsaðir verða; í rósemi og trausti skal yðar styrkur vera;" en þér vilduð það ekki.

16 "Nei," sögduð þér, "vèr viljum forða oss á hestum;" en þá skuluð þér vera sem flóttamenn—"vèr viljum ríða á létum reiðskjótum," en þá skulu þeir líka vera létir á sér, sem elta yður.

17 Þúsund af yður skulu flyja fyrir ópi eins manns, og fyrir herópi fimur

manna skuluð þér flýja svo gjörsamlega, að eptirleifar yðrar skulu vera sem vitastöng á fjallstindi, og sem hermerki á hól.

18 Þó mun Drottinn hafa biðlund við, svo hann geti líknað yður; hann mun sýna sig hátt upp hafinn, þá hann fer að miskuna yður; því Drottinn er Guð réttilætisins; sælir eru allir þeir, sem á hann vona.

19 Þér, Síónsborgarmenn, þér, sem búið í Jerúsalemsborg, þér skuluð þá ekki gráta; hann mun líkna yður fúslega, þegar þér kallið í neyðinni; hann mun svara yður, undir eins og hann heyrir það.

20 Hinn Alvaldi mun gefa yður brauð, þegar þér eigið bág, og vatn í neyðinni. Kennifeður yðrir munu ekki verða í burtu teknir frá yður, þér munuð hafa þá fyrir augum yðar.

21 Hvort sem þér vikið til hægri handar eða vinstri, munuð þér heyra þessi orð töluð á baki yðar: "Hér er sá vegur, sem þér skuluð ganga, farið hann!"

22 Þá munuð þér vanheilagan álíta silfurbúnaðinn yðvarra skurðgoða, og gullbúnaðinn yðvarra líkneskja; þér munuð burt snara þeim, sem óhreinu klæði, og segja til þeirra: "burt hëðan!"

23 Þá mun hann regna gefa sæði því, er þú sáir í akurland þitt, og láta hinn feita og frjóvsama jarðveg brauð af sér gefa. Fænaður þinn mun á þeim tíma ganga í víðlendum grashaga.

24 Þeir uxar og asnar, sem vinna að akuryrkjunni, skulu eta samfengið korn, salti blandað, sem sældað hefir verið með sáldi og vinsað með korn-skóflu.

25 Á hverju háfu fjalli og á hverri gnæfandi hæð skulu vatnslækir fram fljóta á hinum mikla mannfallsdegi, þegar turnarnir hrapa niður.

26 Þá skal túnglskinið verða sem sólarljós, og sólarljósið sjöfalt störra, eins og sjö daga sólskin, þann dag er Drottinn græðir meinsemdir síns fólks og lækna þess mörðu sár.

27 Sjá! sjálfur Drottinn kemur úr fjarlægð; hans reiði er brenandi, og brennur ákaft; varir hans eru fullar af heipt, tunga hans sem eldur brenandi;

28 Andi hans er sem ólgandi vatnsfall, það er tekur manni upp í háls; hann dryptar mennina í sáldi eyðileggíngarinnar, og leggur í munn þjóðunum bitul þann, er leiðir þær afvega.

29 Þá munuð þér halda söng, eins og þá nótt, er menn halda heilagt fyrir hátíðir; þá mun hjartans gleði á yður vera, eins og þá gengið er með hljóðpípum upp á Drottins fjall til hellubjargsins Ísraelsmanna.

30 Þá mun Drottinn heyra láta hina hátignarlegu raust sína, og láta sjá til sín, þegar hann reiðir ofan armlegg sinn í heiptarhug, í brenandi eldslogum, í stórflóðum, steypihríðum og haghljelum.

31 Því Assýríumenn skulu skelfast fyrir raustinni Drottins; með sprota sínum mun hann slá þá.

32 Og í hvert sinn sem refsivölur sá, er Drottinn reiðir á lopti uppi yfir þeim, kemur niður, mun heyrast bumbuhljóð og hörpusláttur; því með snarlegri bardagasvipan mun Drottinn á þá herja.

33 Tófetsdalur er þegar fyrir löngu undir búinn, einnig handa konunginum; það er búið að taka til í dalnum, dýpka hann og gjöra rúmlegan; þar er hláðið stórt bál, og eldurinn og eldiviðurinn er nógur; Andi Drottins mun leika á honum, eins og logandi brennusteins flóð.

31. KAPÍTULI.

Sama efni, að Gyðingar skyldu ekki reida sig á hjálp Egypta, heldur treysta Drottni, sem sjálfur mundi eyða her Assýríumanna.

VEI þeim, sem fara ofan til Egyptalands eptir liðstyrk, sem reida sig á hesta og treysta á vagna, af því þeir sæu margir, og á riddara, af því þeir sæu mjög sterkir, en renna ekki augum til hins heilaga Ísraels Guðs, og leita ekki Drottins.

2 Hann er þó að vísu vísdómsfullur; hann getur látið ógæfuna yfir koma, og hann tekur ekki orð sín aptur; hann rís upp í móti húsi illvirkjanna, og í móti þeim, sem lið veita misgjörðamönnum.

3 Egyptar eru menn, en einginn Guð; hestar þeirra eru hold, en ekki andi. Þegar Drottinn út rættir sína

hönd, þá hrasar liðveizlumaðurinn, og sá dettur, sem liðveizluna hefir þegið, svo þeir tortýnast allir hver með öðrum.

4 Því svo hefir Drottinn sagt til mín : eins og ljónið og ljónskálfurinn öskrar yfir bráð sinni, og bregða sér ekki, þó fjölda hjarðmanna sé stefnt saman á móti þeim, hræðast ekki háreysti þeirra, og láta ekki hugfallast við mannmergðina : eins mun Drottinn alsherjar ofan stíga, til að verja með herskildi Sionsfjall og hæðir þess.

5 Eins og fuglar eru á flökti (yfir breiðri sínu), eins mun Drottinn alsherjar vera hlíf skjöldur Jerúsalemsborgar, hlífa henni og frelsa hana, verja hana og bjarga henni.

6 Snúið aptur, þér Ísraelsmenn ! til hans, hverjum þér eruð svo langt frá horfir.

7 Á þeim degi mun sérhver yðar hafna þeim silfurgoðum og gullgoðum, sem hendur yðar hafa gjört til að syndgast á.

8 Assýríukonungur skal fyrir sverði falla, en ekki fyrir manna sverði ; sverð skal verða honum að bana, en ekkert manns sverð. Hann skal undan sverði flýja, og æskumenn hans verða ánaudugir.

9 Fyrir hræðslu sakir skal hann fara fram hjá því hellubjargi, hvar hann gæti haft hœli, og höfðingjar hans skulu flýja í ofboði undan merkjunum, segir Drottinn, sá eð hefir sinn eld á Sionsfjalli og ofn sinn í Jerúsalemsborg.

32. KAPÍTULI.

Réttlátur konungur. Viðrétting landsins eptir eyndarhag þess.

SJÁ! sá konungur skal koma, sem ríkja mun í réttlæti, og höfðingjar, sem stjórná munu með réttvísi.

2 Sá maður skal koma, sem vera mun eins og hlé fyrir vindi, og skjól fyrir skúrum, eins og vatnslækir í öræfum, og sem skuggi af stórum hamri í vatnslausu landi.

3 Þá skulu ekki apturlukt vera augu þeirra, sem sjá, og eyru þeirra, sem heyra, skulu vera eptirtektasöm.

4 Hjörtu hinna hviklyndu skulu veita vizkunni athygli, og túnga

þeirra, sem stama, skal tala liðugt og skírt.

5 Heimskur maður skal ekki framar kallast góðmenni, og sviðingur ekki heita göfugmenni.

6 Því heimskur maður talar heimsku, og hjarta hans fer með það, sem hægómlegt (syndsamlegt) er, svo hann kemur öðrum til að bera óvirðingu fyrir Guði, og lokkar með orðum sínum aðra menn, til að falla frá Drottni, lætur hinn húngraða skorta fæðu, og hinn þyrsta drykk.

7 Vopn hins undirförla eru staðvænleg ; hann upp hugsar pretti, til þess að spilla fyrir hinum umkomulausa, og það jafnvel, þó hinn fátæki hafi satt að mæla.

8 En góður maður hugsar um það, sem góður manni sœmir, og stendur stöðugur í því, sem góðmannlegt er.

9 Standið upp, þér andvaralausur kvinnur, og heyrið mína raust ! þér ugglausu dætur, hlustið á mín orð !

10 Að ári í þetta mund skuluð þér, hinar ugglausu, skelfast, þegar vínberjalesturinn bregzt, og ekkert næst inn af korni.

11 Hræðizt, þér hinar andvaralausur ! skelfizt, þér hinar ugglausu ! Farið af klæðum og verið naktar, og leggið hárklaði um lendar yðar.

12 Menn bera sig hörmulega vegna akranna, vegna hinna fögru kornakra, vegna hins frjóvsama vínvíðar.

13 Á akurlöndum míns fólks, já, á öllum gleðinnar híbýlum í hinni glöðværu borg skulu vaxa þynnar og þistlar.

14 Hallirnar skulu vera í eyði, og hin fjölmenna borg yfirgefn ; hæðir og turnar skulu verða að hellum til eilífiðar, skógarösum til skemtunar, og hjörðum til hagbeitar,

15 Þar til loksins yfir oss verður út heltur andi af hæðum ; þá skal eyðimörkin verða að aldinmörk, og aldinmörkin að skógarmörk ;

16 Þá skulu réttindin búa á eyðimörkinni og réttlætið hafa sitt aðsetur í aldinskóginum.

17 Ávöxtur réttlætisins skal vera friður, og árangur réttlætisins rósemi og öruggleiki.

18 Mitt fólk skal búa í híbýlum friðarins, í heimkynnum öruggleikans, í hvíldarstað róseminnar.

19 En hagli skal rigna, þegar skógurinn hrynnur niður, og borgin skal djúpt niðurlægð verða.

20 Sælir eruð þér, sem hvergi síði nema við vötn, og látið uxana og asnana ganga sjálfala.

33. KAPÍTULI.

Um frelsun Gyðinga undan hernaði Senakeribs.

VEL þér, sem herjar, án þess herjað hafi verið á þig, sem gengur á gríðin, án þess trygðir hafi verið rofnar við þig! Þegar þú ert hættur hernaðinum, skal á þig sjálfan herjað verða; þegar þú ert búin að rjúfa gríðin, skulu trygðir verða rofnar við þig.

2 Drottinn, vert oss líknsamur! Vör vonum á þig. Vertu vor styrkur á hverjum morgni, og vort hjálpræði á neyðartímanum!

3 Þegar raust þín hljómar, flýja þjóðirnar; þegar þú rís upp, tvístrast heiðingjarnir.

4 Þá mun yðar herfangi verða safnað, eins og þegar grasvargur er að tína; menn munu stökkva á herfangið, eins og þegar jarðvargar stökkva.

5 Háleitur er Drottinn, hann, sem býr á hæðum uppi, hann fyllir Síonsborg með réttindum og réttlæti.

6 Því vísdómur og þekking skal vera vörn og hjálparstyrkur þínar tíðar, og ótti Drottins fjársjóður hennar.

7 Sjá! hetjurnar kalla um hjálp úti fyrir; friðarboðarnir gráta beisklega.

8 Þjóðvegirnir eru af lagðir, ferðamenn eru hættir að fara um farinn veg. Hann hefir rofið sáttmálann, hann fyrirlitir borgirnar, og skeytir eingum manni.

9 Landið sýtir og syrgir; Líbanons skógur fyrirverður sig; hann er visuður; Saronsvöllur er eins og auðn; Basansheiði og Karmelsfjall hafa kastað skrúðinu.

10 Nú vil eg upp rísa, segir Drottinn, nú vil eg auðsýna mig hátignarlegan, og tjá mig völdugan.

11 Þér gangið með gras, og alið hálma; yðarandi er eldur, og sá eldur skal eyða yður.

12 Þjóðirnar skulu verða að kalkbrennu; þær skulu í eldi brendar verða, sem upphögnir þynnar.

13 Heyrið, þér, sem fjarlægir eruð, hvað eg hefí gjört; þér, sem nálægir eruð, gætið að mínum styrkleika!

14 Hinnir syndugu í Síonsborg eru óttaslegnir; skjálfti gagntekur hina guðlausu. "Hver er sá á meðal vor (segja þeir), sem búa megi við brennanda eld? Hver af oss getur búið hjá eilífum glóðum?"

15 Sá, sem fram gengur réttvíslega og talar samleika; sá, sem hafnar þeim ávinningi, sem fæst með ofríki; sá, sem bandar hendi sinni móti fægjöfum; sá, sem byrgir fyrir eyru sín, svo hann skuli ekki heyra til, þegar ráðin eru manndráp; sá, sem aptur lykur augum sínum, svo hann sjái ekki það, sem ilt er;

16 Sá skal búa uppi á hæðunum; hamraborgirnar skulu vera hans vígi; brauðið skal verða fært honum, og vatnið handa honum skal aldrei þverra.

17 Augu þín skulu sjá konúnginn í ljóma sínum; þau skulu horfa á landið víðs vegar.

18 Hjarta þitt mun hugsa til hinna óttalegu tímanna (og segja): hvar er mannkvöðumaðurinn? hvar er skatttakarinn? hvar er hann, sem telur turnana?

19 Þú skalt ekki framar sjá hina ofstopafullu þjóð, sem talar svo óglögt mál, að ekki verður numið, og svo óskilmerkilega tungu, að einginn fær skilið.

20 Þú munt horfa á Síonsborg, vorn samkundustað; augu þín munu sjá Jerúsalemsborg, hinn örugga bústaðinn, þá tjaldbúðina, sem aldrei verður úr stað færð, og aldrei losna hælur hennar, og aldrei slitna stög hennar.

21 Því Drottinn, hinn alsvöldugi, mun vera oss þar í stað vatnsfalla, eins og breið fljót, hvar engar róðrarferjur geta gengið, og eingin stórskip un farið.

22 Því Drottinn, vor dómari, Drottinn, vor löggjafi, Drottinn, vor konungur, mun frelsa oss.

23 Stagirnir á skipi þínu eru lausir, sigluþóptan ekki skorðuð, og seglið ekki út flett. Nú skal þegar taka til að skipta því mikla herfangi, sem rænt hefir verið; jafnvel hinir höltu skulu ræna,

24 Og einginn af innbyggjendum borgarinnar skal segja: eg er sjúkur. Fólkinu, sem í borginni býr, eru syndir þess fyrirgefnar.

34. KAPÍTULI.

*Reiðidómur Guðs yfir óvinum Guðs safnaðar.
Hegning Edómsmanna.*

GÁNGIÐ nær, þér þjóðir, að þér megið heyrja! Gefið gaum, þér lýðir! Heyri það jörðin, og hvað, sem á henni er, heimskrínglan, og alt, sem á henni sprettur!

2 Drottinn er reiður öllum, heiðingjum, og gramur öllum herflokkum þeirra; hann hefir lýst yfir þeim böli og banni, og ætlað þá til slátrunar;

3 Hinum hellslegnu mönnum þeirra mun verða burt kastað, hrævadaun upp stíga af líkum þeirra, og fjöllin renna sundur af blóði þeirra.

4 Allur himinsins her hjaðnar, og himinninn vefst saman eins og bókfell; allur hans her hrynur niður, eins og laufblað fellur af vínviði, og visinn ávöxtur af fikjutrè.

5 Því mitt sverð á himnum er blóðþyrst; það mun ofan fara yfir Edómsland, til hegningar þeirri þjóð, sem eg hefi lýst bölván yfir.

6 Sverð Drottins er alblóðugt, löðrandi af feiti, af blóði alilambanna og geithafranna, af nýrnamör hrútanna; því Drottinn efnar til fórnarveizlu í Bozraborg, og til stórkostlegrar slátursfórnar í Edómslandi.

7 Ásamt þeim skulu úrar, úngneyti og sterkir uxar ofan ganga (á blóðvöllinn); land þeirra (Edómsmanna) skal sljóta í blóðinu, og jarðvegurinn löðra af feitinni;

8 Því nú er kominn hefndardagur Drottins, endurgjaldsárið, til að reka þess réttar, er Síonsborg hefir verið misboðið.

9 Lækir Bozraborgar skulu verða að biki, og jarðvegur hennar að brennusteini; land hennar skal verða að biki brennanda,

10 Sem hvorki skal slokkna nætur né daga; til eilíðar skal þess reykur upp stíga; frá einum mannsaldri til annars skal landið liggja í eyði, og þar skal einginn um fara um alla eilífd.

11 Sarpgæsir og íglar skulu eignast

landið, náttuglur og hrafnar skulu búa þar. Landið skal verða gjöreytt og með öllu óbyggilegt.

12 Af hinum eðalbörnu mönnum landsins skal einginn sá eptir verða, er kjósa megi til konungdómsins, því allir höfðingjar landsins munu undir lok líða.

13 Í höllum landsins munu þyrnar upp vaxa, og klúngur og þistlar í þess víggirtu borgum; landið skal verða að drekabæli og strútsúnga-inni;

14 Þar skulu mætast urðarkettir og gullúlfar, og skógartröll kallast á; grýlur skulu búa þar, og finna sér þar hœli.

15 Stökkormurinn skal hafa þar bæli sitt, leggja þar eggjum, klekja út úngunum, og safna þeim í skjól við sig; og gleður skulu flykkjast þar hver til annarar.

16 Leitíð í bók Drottins, og lesið: Ekkert af þessum (dýrum) skal vanta, ekkert þeirra skal annars sakna; því Drottins atkvæði hefir svo tilskipað, og hans máttur hefir stefnt þeim öllum þangað;

17 Hann hefir sjálfur kastað hlutum fyrir þau, og hans hönd skiptir landinu meðal þeirra eptir mæliþræði; til eilíðar skulu þau eignast það, og búa þar um aldur og æfi.

35. KAPÍTULI.

Sældarhagar Gyðingalýðs.

ÓBYGÐIN og hið þurra landið skal gleðjast af þessu; öræfin skulu fagna, og blómgast sem haustlaukur;

2 Landið skal blómgast vegsamlega; það skal fagna með gleðisöng; vegsemd Líbanonsfjalls, þrýði Karmels og Sarons, skal landinu aptur fengin verða; innbúar landsins skulu fá að sjá drýðina Drottins, hátignarljómann vors Guðs.

3 Styrkið hinar máttvönu hendurnar, stöðvið hin skjógrandi knèn!

4 Segið hinum ístöðulausu: "Verið hughraustir, óttizt eigi! Sjáið! yðar Guð er nálægur, hefndin kemur, Guðs endurgjald kemur. Hann kemur sjálfur og frelsar yður."

5 Þá munu augu hinna blindu upp lúkast, og opnast eyru hinna dauðu;

6 Þá mun hinn halti lætta sér, sem hjörtur, og tunga hins mállausa fagna lofsýngjandi; því vatnslindir spretta upp í eyðimörkinni, og árstraumar á öræfunum.

7 Sólbrunnar auðnir skulu verða að tjörnum, og þurrar lendur að vatnsrásum. Þar sem áður lágu drekar, þar skal reyr og sef liggja í leg eins og gras;

8 Þar skal verða brautarvegur; sú braut skal kallast hin helga; einginn, sem óhreinn er, skal þá braut ganga. Drottinn mun sjálfur leiðbeina þeim, og hinir einföldu skulu eigi fara villir vega.

9 Þar skal ekkert ljón vera, og ekkert glepsandi dýr skal þar um fara, eða staðar nema; hinir endurleystu skulu þar ganga.

10 Þeir hinir endurkeyptu Drottins skulu aptur hverfa, og koma með fögnuði til Síonsborgar; eilíf gleði skal leika yfir höfði þeim; fögnuður og kæti skal falla í skaut þeirra, en hrygð og andvarpan á burtu vikja.

36. KAPÍTULI.

Frá Rabsaka, hershöfðingja Senakeríbs.

SVO bar til á 14. ríkisári Esekías konungs, að Senakeríb Assýrakonungur fór herför gegn öllum vígirtum borgum Júdaríkis, og tók þær.

2 Þá sendi Assýrakonungur Rabsaka með miklum liðstyrk frá Lakísborg til Jerúsalemsborgar móti Esekía konungi; hann nam staðar hjá veituskurði hinnar efri tjarnar, á veginum við akur bleikjarans.

3 Þá gengu þeir út til hans, Eljakím Hilkíasson, dróttseti, Sebna kansleri, og Jóak Asapsson, ritari.

4 Rabsaka mælti til þeirra: “Segið Esekía: svo segir hinn mikli konungur, Assýrakonungur: Hvert er það athvarf, er þú treystir á?”

5 Það er ætlan mín, að þín ráðastofnan og hernaðarstyrkur sé eintómt hægðamál. Á hvern treystir þú nú, að þú skulir gjöra uppreisn í gegn mér?

6 Þú munt reiða þig á Egyptaland, þann hinn brákaða reyrspottann, sem stíngst í gegnum hönd hvers þess, er við hann styðst. Eins er Faraó konungur öllum þeim, er á hann treysta.

7 Svo er og um það, er þú segir við mig: “Vér reidum oss á Drottin, vorn Guð.” Er það ekki hann, hvers fórnarhæðir og ölturu Esekía hefir af máð, og sagt til Júdaríkismanna og Jerúsalemsborgarmanna: “Fyrir þessu altari skuluð þér fram falla og tilbiðja?”

8 Kom til og veðja við drottin minn, konung Assýríumanna: eg vil gefa þér tvö þúsund hesta, ef þú getur fengið þér jafnmarga riddara

9 Hvernig máttu reisa rönd við einum höfuðsmanni meðal hinna minstu þjóna drottins míns? og þó reiðir þú þig á hervagna og riddaralið Egyptalands!

10 Hugsar þú, að eg hafi farið upp hingað án atkvæða Drottins, til að leggja í eyði land þetta? Nei, Drottinn sagði til mín: “Far þú inn í þetta land, og legg það í eyði!”

11 Þá sögðu þeir Eljakím, Sebna og Jóak til Rabsaka: “Tala þú til vor, þjóna þinna, á sýrlenzku, því vér skiljum það mál; en tala eigi til vor á Júdatúngu, í áheyrn fólksins, sem uppi er á borgarveggnum.”

12 Rabsaka svaraði: “Hefir nokkuð minn herra sent mig til þíns herra eða til þín, til þess að flytja þetta erindi? Hefir hann ekki sent mig til þeirra manna, sem þar sitja uppi á borgarveggnum, og eiga þann kost fyrir höndum ásamt með yður, að eta sinn eigin vallgang, og drekka þarfagang sinn?”

13 Þá gekk Rabsaka fram, og kallaði hárrí röddu á Júdatúngu og mælti: “Heyrið orð hins mikla konungs, Assýríukonungs!”

14 Svo segir konungurinn: Látið eigi Esekía tæla yður, því hann fær ekki frelsað yður.

15 Látið eigi Esekía koma yður til að treysta á Drottin, með því að segja: “Drottinn mun vissulega frelsa oss; þessi borg skal ekki verða Assýríukonungi í hendur seld.”

16 Hlýðið eigi Esekía, því segir Assýríukonungur: Ef þér takið mér vingjarnlega og gángið á hönd mér, þá skal hver yðar mega eta af sínum vínvið og fíkjutrè, og drekka vatn af sínu vatnsbóli,

17 Þar til er eg kem, og flyt yður til

þess lands, sem jafnast við yðar land, til þess lands, sem er gott kornland og vínland, brauðland og víngarðaland.

18 Látið eigi Esekía tæla yður, er hann segir: “Drottinn mun frelsa oss.” Hafa nokkuð annara þjóða guðir frelsað hver sitt land af hendi Assýrakonungs.

19 Hvar eru guðir Hamatsborgar og Arpadsborgar? Hvar eru guðir Seffarvajímsborgar? og hafa nokkur goð frelsað Samariu af minni hendi?

20 Hver eru þau af goðum allra þessara landa, er frelsað hafi lönd sín undan minni hendi? Skyldi þá Drottinn fá frelsað Jerúsalemsborg af minni hendi?”

21 Menn þögðu og svöruðu honum eingu; því konungur hafði boðið og sagt, að menn skyldu eingu anza honum.

22 Eptir það fóru þeir Eljakím Hilíasson, dróttsetti, Sebna, kansleri, og Jóak Asapsson, ritari, til Esekías með sundurriðnum klæðum, og sögðu honum frá orðum Rabsaka.

37. KAPÍTULI.

Frá æfilokum Senakeríbs.

EN er Esekía konungur heyrði þetta, þá sundur reif hann klæði sín, tók sorgarbúning, og gekk í hús Drottins.

2 Hann sendi dróttsetann Eljakím og Sebna kanselera og hina elztu kennimenn, íklædda hrygðarbúningi, til Esajasar spámanns Amossonar.

3 Þeir skyldu tala til hans þessum orðum: “Svo segir Esekía: þessi dagur er dagur neyðarinnar, hegningarinna og háðungarinna; börnin eru að fœðingu komin, en einginn mátturinn til að fœða.

4 Vera má, að Drottinn, þinn Guð, gefi gaum að orðum Rabsaka, þess er sendur er af herra sínum, konungi Assýríumanna, til að spotta Guð lifanda, og láta hegnt verða þeirra orða, er Drottinn, þinn Guð, hefir heyrt. Bið því fyrir þeim eptirleifum (lýðsins), sem enn finnast hér.”

5 En er þjónar Esekías konungs komu til Esajasar,

6 Þá mælti Esajas til þeirra: “Segið svo yðrum herra: svo segir Drottinn: óttast eigi þau háðsyrði, er þú hefir

heyrt sveina Assýríukonungs láta sèr um munn fara í gegn mèr.

7 Eg skal láta hann verða annars hugar; hann skal fá fregn nokkra að heyra, og þá skal hann hverfa aptur heim í land sitt, og skal eg þá láta hann fyrir sverði falla í sínu eigin landi.”

8 Rabsaka hafði frétt, að Assýríukonungur væri burt farinn frá Lakísborg; hvarf hann því aptur, og fann konunginn, þar sem hann herjaði á Líbnaborg.

9 Þar kom konungi sú fregn af Tírhaka Blálands konungi, er það sagði, að Tírhaki væri farinn í hernað móti honum; og er hann heyrði það, sendi hann sendimenn til Esekías með þessum boðum:

10 “Segið Esekía Júdaríkis konungi svolátandi boðskap: lát eigi Guð þinn, þann er þú treystir á, tæla þig, þó hann segi, að Jerúsalemsborg skuli eigi seld verða í hendur Assýrakonungi.

11 Þú munt að vísu heyrt hafa, hverju Assýríukonungar hafa fram farið við önnur ríki, að þeir hafa eyðilagt þau; skyldir þú þá klaklaust af komast?

12 Hafa nokkuð guðir heiðingjanna frelsað þær borgir, er foreldrar mínir hafa í eyði lagt, Gósansborg, Haransborg, Rezebsborg og Edensborgar innbyggjendur, þá er (fyrrum) bjuggu í Telassarsborg?

13 Hvar er konungur Hamatsborgar, og konungur Arpadsborgar, og konungur Seffarvajímsborgar, Heinaborgar og Ívuborgar?

14 En er Esekía hafði tekið við bréfinu af sendimönnunum, og lesið það, gekk hann upp í Drottins hús, og rakti það sundur frammi fyrir Drottni.

15 Þá bað Esekía til Drottins, svo mælandi:

16 “Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, þú, sem situr uppi yfir kerúbunum! þú einn ert sannur Guð yfir öllum ríkjum veraldar, þú hefir gjört himin og jörð.

17 Hneig þitt eyra, Drottinn, og heyr! upp lúk, Drottinn, þínum augum, og sjá! heyr þú öll orð Senakeríbs, þau er hann hefir látið sèr

um munn fara til smánaar við hinn lifanda Guð !

18 Satt er það, Drottinn, að Assýríukonungar hafa í eyði lagt allar þjóðir og lönd þeirra,

19 Og goðum þeirra í eld kastað ; því þau voru ekki guðir, heldur handaverk manna, stokkar og steinar, svo þeir gátu gjört þau að eingu.

20 En nú, Drottinn, vor Guð, frelsa þú oss af hans hendi, svo öll ríki veraldar megi við kannast, að þú ert Drottinn, og einginn annar."

21 Því næst sendi Esajas Amosson til Esekías, og lét segja honum : "Svo segir Drottinn, Guð Ísraels : hvað þeirri bæn viðvíkur, er þú hefir beðið til mín um Senakeríb Assýríukonung,

22 Þá er þetta það orð, er Drottinn hefir talað í gegn honum : Síonsborgar mey fyrir lítur þig, og gjörir gys að þér ; Jerúsalemsborg hristir höfuðið á eptir þér.

23 Hvern hefir þú smánað og spottað? Í gegn hverjum hefir þú upp hafið raustina, og lypt upp augum þínum í hæðirnar? Í gegn hinum heilaga (Guði) Ísraels.

24 Fyrir hönd þinna þjónustumanna hefir þú Drottni háðung til lagt, og sagt : "Fyrir fjölda sakir hervagna minna hefi eg upp stigið á hæðir fjallanna, lengst inn á Líbanonsfjall, afhöggvið þess háu sedrustré, þess útvöldu grenitré, og em upp kominn á þess efsta tind, þangað sem mætist viðarskógurinn og aldinskógururinn ;

25 Eg gróf til vatns og drakk ; með iljum fóta minna upp þurkaði eg öll vatnsföll Egyptalands."

26 Hefir þú þá ekki heyrt, að eg gjörði þá ráðstöfun fyrir löngu, og hagaði þessu svo fyrir öndverðu ; nú hefi eg látið það fram koma, að þú skyldir mega í eyði leggja víggirtar borgir, og gjöra þær að auðum grjothrúgum ;

27 Og innbyggjendur þeirra hefi eg látið verða aflvana, felmtraða og svívirta ; eg hefi látið þá verða sem vallargras, sem gröngresi, eins og gras á þekjum, eins og akur þann, er sviðnar, áður en kornstöngin er sprottin.

28 Eg veit, hvar þú hefir þitt aðsetur, hvar þú gengur út, og hvar þú

gengur inn ; eg veit, að þú æðir í gegn mér.

29 En sökum þess að þitt grimda-ræði gegn mér og þinn ofmetnaður er kominn mér til eyrna, þá vil eg leggja minn hring í nasir þínar, og minn bitil í munn þér, og færa þig aptur sama veg og þú komst.

30 Þetta skaltu til marks hafa : eitt árið munuð þér eta sjálfsáið korn, hið annað ár sjálfvaxið korn, en hið þriðja árið munuð þér sá og upp skera, planta víngarða og eta ávöxtu þeirra.

31 Hinir frelsuðu Júdaríkis innbúar, sem eptir verða, skulu festa rætur að neðan, og bera ávöxtu að ofan ;

32 Því frá Jerúsalemsborg skulu eptirleifar (þjóðarinnar) útbreiddast, og hinir frelsuðu frá Síonsfjalli ; ástriki Drottins alsherjar mun slíku valda."

33 Þess vegna segir Drottinn svo um Assýríukonung : "Hann skal ekki inn komast í þessa borg, engri ör þangað inn skjóta, eingan herskjöld að henni bera, og engum jarðhrygg upp hleyppa móti henni.

34 Hann skal aptur snúa hinn sama veg, sem hann kom, og ekki koma í þessa borg, segir Drottinn ;

35 Eg vil vera skjól og skjöldur þessarar borgar og frelsa hana, mín vegna, og vegna míns þjóns Davíðs."

36 Því næst útgekk engill Drottins, og sló í herbúðum Assýríumanna hundrað áttatígi og fimm þúsundir manns. Og er menn risu upp um morguninn, var alt fult af dauðum líkum.

37 Senakeríb Assýrakonungur brá þá herbúðum, hélt af stað og snéri heim aptur og settist að í Niníve.

38 En svo bar við, þá hann baðst fyrir í hofi Nísroks, síns guðs, að synir hans, Adramelek og Sazezer, unnu á honum með sverði, flúðu síðan burt í landið Ararat, en sonur hans Esarhaddon varð konungur í stað hans.

38. KAPÍTULI.

Sjúkleiki Esekías konungs, og lofsöngur hans.

UM þær mundir fékk Esekía sjúkleika svo mikinn, að honum hélt við bana. Þá kom spámaðurinn Esajas Amosson til hans og mælti ;

“Svo segir Drottinn: ráðstafa þú þínu húsi, því þú skalt deya, en ekki lifa.”

2 Þá snéri Esekía andliti sínu til veggjar, það til Drottins,

3 Og sagði: “Eg bið, minstu þess, Drottinn, hversu eg hefi fram gengið fyrir þínu augliti með staðfestu og trúnaðartrausti, og gjört, hvað þér hefir vel líkað.” Grèt Esekía þá mjög.

4 Þá talaði Drottinn til Esajasar þessum orðum:

5 “Far og seg Esekía: svo segir Drottinn, Guð Davíðs, föður þíns: eg hefi heyrt þína böen, og sæð þín tár. Sjá þú! eg vil enn leggja fimtán ár við aldur þinn;

6 Eg vil frelsa þig og þessa borg af hendi Assýrakonúngs, og vera skjól og skjöldur þessarar borgar.

7 Þetta skaltu til marks hafa af Drottni, að Drottinn vilji efna það, sem hann hefir lofað:

8 Sjá þú! eg skal föera aptur um tíu stig þann pallaskugga, er sólinni hefir munað niður á við á Akasarpöllum, svo að sólin skal þokast aptur á pöllumum um þau tíu stig, sem hún hefir gengið niður.”

9 Söngur Esekías Júðakonúngs, þá hann var heill orðinn þess sjúkleika, er hann hafði legið í:

10 “Eg sagði: á hádegi míns lífs hlýt eg að ganga gegnum dauðans dyr; mér verður burtu svipt í blóma aldurs míns.

11 Eg sagði: eg fæ ekki frammar að sjá Drottin, Drottin (fæ eg ekki frammar að sjá) á landi lifendra; eg fæ ekki frammar menn að líta, eptir það að eg er kominn til þeirra, sem búa í ríki hinna dauðu.

12 Minni tjaldbúð er kipt upp, og svipt í burtu frá mér, eins og öðru hirðistjaldi; mínir lífdagar verða afskornir, eins og þrædir í vef; hann slitir mig frá hinum smágjörvu taugunum; þú þjáir mig frá því að dagar, og þar til nóttin kemur.

13 Eg þreyði til morguns; öll mín bein voru kramin, eins og af ljónshrammi; þú þjáir mig frá því að dagar, og þar til að nóttin kemur.

14 Eg tísti sem svala, og kurraði sem dúfa; augu mín mændu til

himins. Alvaldi Guð! eg em ángist-arfullur, líkna þú mér!

15 En hvað skal eg nú segja? Hann talaði til mín, og hann efndi sín orð; eg skal ganga (til Drottins húss) alla mína lífdaga, því minni sálarángist er létt.

16 Alvaldi Guð! af þínu orði lifa (allir) menn, og á því einu ríður lífið míns anda; þú veitir mér styrkinn, þú við heldur mínu lífi.

17 Sjá! mín magna sálarángist er orðin að fró; af elsku þinni dróst þú mig upp úr gryfju eyðileggingarinnar, því þú varpaðir öllum mínum syndum á bak þér aptur.

18 Myrkraríkið lofar þig ekki, dauðinn vegsamar þig ekki, þeir, sem í gröfina eru niður stignir, viðfrægja ekki þína trúfesti;

19 Sá einn lofar þig, sem lifir, eins og eg í dag; faðirinn kunngjörir börnunum þína trúfesti.

20 Drottinn er mitt hjálpraði; í húsi Drottins skulum vér hreifa strengina minna harpna alla vora lífdaga.

21 Esajas hafði sagt, að taka skyldi fíkjudeig, og leggja við meinið; varð konungurinn þá heill.

22 Esekía hafði spurt: “Hvað skal eg hafa til marks um það, að eg megi aptur upp ganga í Drottins hús?”

39. KAPÍTULI.

Dramblæti Esekías konúngs.

UM þær mundir sendi Babelskonungur, Meróðak Bal-Adan, sonur Bal-Adans, bréf og gjafir til Esekías, því hann hafði frétt, að hann hefði sjúkurler verið, en væri nú aptur heill orðinn.

2 Esekía varð við þetta glaður, og sýndi sendimönnunum fjárhirzlu sína, silfur og gull, kryddjurtir og dýrðleg smyrsl, allar vopnahirzlar sínar, og allt það fæmætt, er til var í fjársjóðum hans; var einginn sá hlutur í höll Esekías eða nokkurstaðar í ríki hans, að eigi sýndi hann þeim.

3 Þá kom spámaðurinn Esajas til Esekías konúngs, og sagði til hans: “Hvert var erindi þessarar manna, og hvaðan komu þeir til þín?” Esekía svaraði: “Þeir komu til mín af fjarlægum landi, frá Babel.”

4 Hann spurði aptur : “Hvað sáu þeir í höll þinni?” Esekía svaraði : “Þeir sáu alt, sem til er innanhallar, og einginn er sá hlutur í fjárhirzlum mínum, að eg hafi eigi sýnt þeim.”

5 Þá mælti Esajas til Esekías : “Heyr þú orð Drottins alsherjar !

6 Sjá þú, þeir dagar munu koma, að alt það, sem er í höll þinni, og það, sem foreldrar þínir hafa saman dregið alt til þessa dags, það mun flutt verða til Babels, svo að ekkert skal eptir verða, segir Drottinn ;

7 Og nokkurir af sonum þínum, sem af þér koma, og sem þú munt eignast, munu teknir verða og gjörðir að herbergissveinum í höll Babels konúngs.”

8 Esekía sagði til Esajasar : “Gott er það orð Drottins, er þú segir ; því alt verður frítt, sagði hann, og öllu óhætt um mína daga.”

40. KAPÍTULI.

Umbót á hag Gyðingalýðs ; Guð sjálfur nálægir sig, til að frelsa sitt fólk ; honum skyldu Gyðingar treysta, en ekki vanmáttugum mönnum eða hægómlegum skurðgoðum.

HUGGIÐ, huggið mitt fólk (þér spámenn !), segir yðar Guð.

2 Talið huggunarorð til Jerúsalemsborgar, og kunngjörið henni, að hennar ánaud sé á enda, og hennar sekt goldin, og að hún meðtekur af Drottins hendi tvöfalda umbun fyrir öll hennar syndagjöld.

3 Röddin kallar : greiðið Drottni veg í eyðimörkinni, jafnið brautir Guði vorum í óbygðinni ;

4 Sérhver dalur skal hækka, hvert fjall og háls lækka ; hólarnir skulu verða að jafnslèttu, og brattir hamrar að flatlendi.

5 Dýrðin Drottins mun opinber verða, svo allir dauðlegir menn skulu sjá, að það er Drottinn, sem talar.

6 Rödd nokkur sagði : kalla þú ! Hann sagði : hvað skal eg kalla ?—Alt hold er sem gras, og alt þess ágæti sem akurbíóm.

7 Grasið visnar, blómið fölnar, þegar Andi Drottins blæs á það. Í sannleika, mennirnir eru sem gras.

8 Grasið visnar, blómið fölnar, en orð vors Guðs stendur stöðugt eilíflega.

9 Síon, þú sem flytur fagnaðartíðindin, stig þú upp á hátt fjall ! Hef

upp þína raust kröptuglega, þú Jerúsalemsborg, sem fagnaðarboðskapinn flytur ! Hef upp raust þína, og óttast eigi ! Seg þú borgunum í Júdaríki : sjáið, yðar Guð kemur.

10 Sjáið, Drottinn hinn alvaldi kemur volduglega, og hans armleggur skal drottna. Sjáið, hans endurgjald fylgir honum, og hans umbun fer á undan honum.

11 Hann fæðir sína hjörð, sem hirðir, tekur únglömbin í faðm sér, og ber þau í fangi sínu, en leiðir mæðurnar.

12 Hver innilykur hafið í hnefa sér, og mælir himininn með spönn síni ? Hver mælir dupt jarðarinnar í mælikeri ? Hver vegur fjöllin á reizlu og hálsana á metaskálum ?

13 Hver hefir leiðbeint Anda Drottins, hver hefir hans ráðgjafi verið, og frætt hann ?

14 Hvern hefir hann sótt að ráðum, þann er gæfi honum skilning, og kendi honum leið réttvísinnar, upp fræddi hann í þekkingu, og vísaði honum veg vizkunnar ?

15 Sjá, þjóðirnar eru fyrir honum sem dropi í vatnsskjólunni, og sem gróm á metaskálinni. Sjá hann sveipar burtu fjarlægum landsálfum, eins og ryki.

16 Libanons skógur hrökkur ekki til eldsneytis, og ekki dýr hans til brennifórna.

17 Allar þjóðir eru sem ekkert fyrir honum, minna en ekki neitt, og sem hægómi í hans augum.

18 Við hvern viljið þér þá samlíkja Guði, og hverja líkneskju viljið þér taka til jafns við hann ?

19 Meistarinn steypir líkneskið, gullsmíðurinn býr það með slegnu gulli, og steypir þar til silfurfestar ;

20 En sá, sem sér í kostnaðinn, velur sér þann við, sem ekki fúni, og leitar að högum smíð, er reist geti svo líkneskju, að ekki velti.

21 Vitið þér það ekki ? hafið þér ekki heyrt það ? hefir yður eigi verið kunngjört það frá upphafi ? hafið þér eingan skilning á því, hver lagt hafi grundvöll jarðarinnar ?

22 Það er hann, sem býr uppi yfir jarðarkrínglunni, fyrir hverjum þeir, sem á henni búa, eru sem eingisprettur. Hann þenur út himininn, sem

þunna voð, og slær honum sundur, eins og öðru tjaldi, til að búa í.

23 Hann gjörir landshöfðingjana að eingu, og drottna jarðarinnar að hægóma ;

24 Varla eru þeir gróðursettir, varla niður sánir, varla hefir stofn þeirra náð að festa røtur í jörðinni, fyr en hann andar á þá, og þá skrælna þeir upp, þá feykir stormbylurinn þeim burt, eins og hálmleggjum.

25 Við hvern viljið þér þá samjafna mér? segir sá hinn Heilagi.

26 Hefjið upp augu yðar í hæðirnar og litizt um. Hver hefir skapað þessi (himintúngl)? Hver hefir út leitt þeirra her með tölu, og kallað þau öll með nafni? Sökum mikilleiks hans kraptar, og sökum hans volduga máttar verður einskis þeirra vant.

27 Hví takið þér þá svo til orða, Jakobs niðjar, hví mælið þér svo Ísraelsmenn: "Hagir mínir eru fölgir fyrir Drottni, minn Guð leiðir hjá sér, að reka rættar míns?"

28 Veiztu ekki, hefir þú ekki heyrt, að Drottinn, hinn eilífi Guð, er skapað hefir endimörk jarðarinnar, hann þreytist ekki, hann vanmegnast ekki, hans vízka er órannsakanleg ;

29 Hann veitir krapt hinum þreytta, og gnógan styrk hinum þróttlausá.

30 Hinir úngu þreytast og vanmegnast, óeskumennirnir hníga ;

31 En þeir, sem vona á Drottin, fá nýjan krapt ; þeir fljúga upp á vængjum, sem ernir ; þeir hlaupa, og mæðast ekki ; þeir ganga og lýjast ekki.

41. KAPÍTULI.

Hægómi skurðgöðadýrkunarinnar.

ÞEGIÐ, og hlýðið mér, þér fjarlægum löndin! Safni þjóðirnar nýjum kröptum, gangi svo nær, og tali máli sínu ; vèr skulum eigast lög við.

2 Hver stefnir hjálparanum úr austurátt, og kveður hann til fylgdar við sig? Hver leggur þjóðirnar undir hans vald og lætur hann drottna yfir konúngunum? Hver lætur þá verða eins og moldarryk fyrir sverði hans, og eins og fjúkandi hálmleggi fyrir boga hans,

3 Svo hann veitir þeim eptirför, og fer fram grandalaust þann veg, sem fœtur hans hafa aldrei á stigið?

4 Hver gjörir og framkvæmir slíkt? Hann sem kallaði fram kynþáttu mannanna í öndverðu. Eg, Drottinn, em hinn fyrsti, og með hinum síðustu em eg einnig.

5 Fjarlægjar landsálfur sjá það, og hræðast ; endimörk jarðarinnar skjálfa. Þjóðirnar nálgast og koma.

6 Hver þeirra hjálpar öðrum, og segir til hins : vertu óhræddur.

7 Trèsmiðurinn uppörvar gullsmiðinn, og járnsmiðurinn járnrekstrar-manninn : "Þetta er góð samsuða," segir hann, neglir síðan smíðið saman, svo ekkert haggast.

8 En þú Ísraelslýður, minn þjón! þér ættniðjar Jakobs, er eg hefi útvalið! afsprengi Abrahams, ástvinar máns!

9 Þú, hvern eg þreif frá endimörkum jarðarinnar, og kallaði frá hennar yztu landsálfum, og sagði til þín : "Þú ert minn þjón, eg hefi útvalið þig, en ekki hafnað þér!"

10 Öttast þú eigi, því eg em meður þér ; eigi skaltu örvílnast, því eg em þinn Guð ; eg styrki þig, eg hjálpa þér, eg held þér með minni trúfastri hægri hegdi.

11 Sjá, allir fjandmenn þínir skulu verða til skammar og háðingar ; sökunautar þínir skulu að eingu verða og tortýnast,

12 Svo þú skalt ekki finna þá, þó þú leitir ; þrætudólgar þínir skulu verða að eingu ; þeir, sem á þig herja, skulu undir lok líða ;

13 Því eg em Drottinn, þinn Guð, sem held í þína hægri hönd, og segi til þín : "Öttast eigi, eg hjálpa þér."

14 Öttast eigi, þú yrmlingur Jakobs, þér Ísraelsmenn! Eg hjálpa þér, segir Drottinn og þinn frelsari, hinn heilagi Ísraels Guð.

15 Sjá þú, eg gjöri þig að hvössum, nýjum þreskivagni, með mörgum eggjabroddum ; þú skalt sundur þreskja fjöllin og mylja þau í smátt, og gjöra hálsana að hismi ;

16 Þú skalt sáldra þeim, svo vindurinn skal feykja þeim, og stormbylurinn tvistra þeim. En þú skalt gleðja þig í Drottni, og hrósa þér af hinum heilaga Guði Ísraels.

17 Hinir fátæku og voluðu leita vatns, og finna ekki ; túnga þeirra

þornar af þorsta; eg, Drottinn, vil böenheyra þá, eg, Ísraels Guð, vil ekki yfirgefa þá.

18 Eg vil láta vatnsstrauma upp vella á hálsunum, og vatnslindir á mýju sléttlendinu; eg vil gjöra eyðimörkina að vatnstjörnum, og þurlendið að uppsprettubrunnum.

19 Í óbygðinni vil eg gróðursetja seldrustre, belgþornsvið, mýrtusvið og viðsmjörstre; á söndunum vil eg setja hvað með öðru, furu, beykitre og bússvið.

20 Svo allir menn sjái og þekki, verði varir og skynji, að hönd Drottins hefir slíku til yegar komið, og sá hinn heilagi Guð Ísraels skapað það.

21 Berið nú fram yðvart málefni, segir Drottinn; færið fram varir yðar, segir konungur Jakobsniðja.

22 Láti þeir (goð sín) koma fram, að þau kunngjöri oss, hvað verða muni. Segið þá atburði, er orðið hafa fyr meir, svo vér getum hugleitt og vitað afleiðingar þeirra, eða þá látið oss heyra, hvað seinna meir muni fram koma.

23 Kunngjörið, hvað hér eptir muni verða, og þá skulum vér viðurkenna, að þér seúð guðir. Látið sjá, gjörið annaðhvort af yður gott eða ilt; þá munum vér litast um og skoða það hvarir með öðrum.

24 Sjáið nú! þér eruð minna en ekkert, og verk yðar minna en ekki neitt. Viðurstygilegur er hver sá, sem kys yður fyrir sína fulltrúa.

25 En eg upp vek einhvern frá norðurátt, og sá mun koma; alt í frá uppgöngu sólar mun hann ákalla mitt nafn; hann mun ganga yfir landstjórana, eins og maður gengur yfir leir, og eins og leirkerasmiður treður deigulmó.

26 Hver (af hjáguðunum) hefir sagt slíkt frá öndverðu, svo vér getum vitað það, eða spáð því fyrir fram, að vér getum sagt: "Það hefir rættzt?" Nei, þar er einginn, sem kunngjöri slíkt, einginn, sem láti til sín heyra, einginn, sem heyri nokkurt orð af yður.

27 Eg em hinn fyrsti, sem segi til Síónsborgar: "Sjá þú! þar er það fram komið," og til Jerúsalemsborgar: "eg skal láta fagnaðartíðindi koma."

28 Eg litast um, en einginn er viðlátinn; eg leita á meðal þeirra, en einginn veitir neinn úrskurð; eg aðspyr þau, svo þau megi andsvara.

29 Sjá! þau eru öll einber hegómi; þeirra verk eru ekkert, líkneskjur þeirra eru vindur og hjóm.

42. KAPÍTULI.

Drottins þjón; lofsöngur Guði til dýrðar; Guðs rættlæti og miskunsemi.

SJÁ! mínum þjóni, sem eg leiði við hönd mér, mínum útvalda, á hverjum eg hefi velþóknar, honum hefi eg minn Anda gefið; hann mun kunngjöra þjóðunum, hvað rétt er.

2 Hann mun ekki kalla, ekki hafa háreysti, og ekki heyra láta raust sína á strætunum.

3 Hinn brákaða reyrinn mun hann ekki í sundur brjóta, og hinn dapra línkveik mun hann ekki út slökkva; hvað rétt er, mun hann trúlega kunngjöra.

4 Hann mun ekki daprast og ekki upp gefast, uns hann fær komið rættir skipun á landið, og fjarlægjar landsálfur munu eptir hans lögmáli vænta.

5 Svo segir Guð Drottinn, sá er skóp himininn og út þandi hann, sá eð út breiddi jörðina með öllu því, er á henni sprettur, sá eð andardrátt gefur þjóðum jarðarinnar, og lífsanda þeim, sem á henni ganga:

6 "Eg Drottinn hefi kallað þig til hjálpræðis, eg held í hönd þína og gæti þín; eg set þig til þess að staðfesta sáttmála þjóðarinnar, og til að vera ljós heiðingjanna,

7 Til að opna þau hin blindu augun, og til að út leiða úr varðhaldinu þá, sem bundnir eru, og úr dýflissunni þá, er í myrkrunum sitja."

8 Eg em Drottinn; það er mitt nafn; mína dýrð gef eg ekki hjáguðum, nè mitt lof úthöggnum líkneskjum.

9 Hinir eldri spádómar, þeir eru fram komnir, en nú kunngjöri eg nokkuð nýtt, og læt yður heyra það, áður en nokkuð vottar fyrir því.

10 Syngið Drottni nýjan lofsöng, flytjið hans lofstír frá enda veraldar, þér sjófarendur, og allir, sem á hafinu búið, þér fjarlægju landsálfur og þeirra innbyggjendur!

11 Hátt kalli eyðimörkin og hennar

borgir, og tjaldbúðir þær, er Kedar-íngar búa í; lofsýngi þeir, sem búa í Selaborg, kalli þeir fagnandi af fjall-atindunum!

12 Gefi þeir Drottni dýrdina, og kunnngjöri hans lof í hinum fjarlægum löndunum!

13 Drottinn fer út, sem hetja; hann elur á sínum hugmód, sem bardagamaður; hann kallar, hann lýstur upp herópi, hann sýnir sig voldugan yfir sínum óvinum.

14 Eg hefi í lánga tíma þagað, verið hljóður, og stilt mig; nú vil eg hljóða hátt, sem jóðsjúk kvinna; eg vil hrinda frá mér öndinni, og gefa rúm reidi minni þegar í stað;

15 Eg vil sviða fjöllin og hálsana, og skrælna láta alt gröngresi, sem á þeim vex; eg vil gjöra vatnsföllin að þurlendi, og láta stöðuvötnin upp þorna.

16 En þá hina blindu vil eg leiða um þá vegu, sem þeir ekki rata, eg vil færa þá um þá stigu, sem þeir ekki þekkja; myrkrið fram undan þeim vil eg gjöra að ljósi, og króköttar leiðir að beinni braut; þessu hefi eg heitið, og því skal ekki bregða.

17 Hinir skulu hörfa aptur á bak og verða sèr til smánar, sem treysta úthöggnum skurðgoðum, og segja til hinna steyptu líkneskjanna: "Þer eruð vorir guðir."

18 Heyrið, þér hinir daufu! lítið upp, þér hinir blindu, að þér megið sjá!

19 Hver er svo blindur, sem minn þjón? svo daufheyrdur, sem minn sendiboði, sá er eg út sendi? Hver er svo blindur, sem sá, er ætti að adhyllast mig? svo blindur, sem þjón Drottins?

20 Þú sèr margt, en athugar það ekki; þú hefir opin eyrun, en heyrir þó ekki.

21 Eigi að síður ann Drottinn þeim, sökum trúfesti sinnar; því hann vill gjöra sitt lögmál stórt og veglegt.

22 Og þó er þetta fólk rænt og ruplað; þeir eru allir fjöttraðir í gryfjum og byrgðir í myrkvastofum; þeir ern orðnir að herfángi, án þess nokkur sè til að frelsa þá; þeir eru orðnir að ránsfeng, án þess nokkur segi: "Skilið því aptur."

23 Hver er nú sá yðar á meðal, sem gefa vilji gaum að þessu? Hann taki eptir og athugi eptirleidis.

24 Hver var það, sem lét Jakobs-þiðja verða að herfángi, og seldi Ísraelsmenn ræningjum í hendur? Var það ekki Drottinn, hann, móti hverjum vèr syndguðum, á hvers vegum þeir ekki vildu gánga, og hvers lögmáli þeir ekki hlýddu.

25 Þess vegna jós hann yfir þá eldi sinnar reidi og styrjaldarofsa; hún kveikti upp loga umhverfis í kring um þá, en þeir skeyttu því ekki; hún brendi þá, en þeir sintu því ekki.

43. KAPÍTULI.

Drottinn sannar enn guðdóm sinn með því, að hann vilji vernda sitt fólk, Gyðingafóð, og frelsa það úr Babels herleiðingu, ekki fyrir verðskuldun Gyðinga, heldur af miskun sinni.

EN nú segir Drottinn, sá er sköp þig, Jakobsætt, og myndaði þig, Ísraelslýður: "Óttast eigi, því eg endurkeypti þig; eg kallaði þig með nafni, þú ert minn.

2 Þó þú gángir í gegnum vötnin, skal eg vera með þér; þó þú gángir í gegnum vatnsföllin, skulu þau ekki drekka þér; þó þú gángir í gegnum eldinn, skaltu ekki brenna, og loginn skal eigi granda þér;

3 Því eg, Drottinn, er þinn Guð, hinn heilagi Ísraels Guð er þinn frelsari; eg gef Egyptaland til lausnar þér, og læt Bláland og Sebaborg í staðinn þín;

4 Sökum þess þú ert dýrmætur í mínum augum og mikils metinn, og af því eg elska þig, þá legg eg aðra menn í sölnar fyrir þig, og þjóðirnar í staðinn þín.

5 Óttast því eigi, því eg er með þér; eg vil leiða kynslóð þína frá austri, og saman safna þér í frá vestri;

6 Eg vil segja til norðuráttar: "lát fram!" og til suðuráttar: "hamla þú eigi! flyt þú sonu mína úr fjarlægðinni, og doetur mínar frá enda jarðarinnar,

7 Sèrhvern þann, er við mitt nafn er kendur, sem eg hefi skapað mér til vegsemdar, þann er eg hefi myndað og gjört."

8 Lát nú fram koma þann lýðinn, sem blindur er, þó hann hafi augu, þá, sem daufir eru, þó þeir hafi eyru,

9 Lát alla heiðingja safnast í eitt, og þjóðirnar saman koma. Hver af þeim (skurðgoðunum) kunngjörir slíkt, og lætur oss heyra fyrir fram, hvað verða muni? Leiði þau fram votta sína, að þau færi sönnur á mál sitt, svo menn heyri það, og segi, að þau hafi satt að mæla.

10 “Þér eruð mínir vottar (segir Drottinn) og þjón minn, þann er eg útvaldi, til þess þér skylduð kannast við og trúa mér, og skilja, að eg em það; á undan mér er einginn Guð til búinn; og eptir mig mun einginn vera.

11 Eg, eg em Drottinn, og einginn hjálpari er til, nema eg;

12 Eg boðaði hjálpina, og lét hana í tæ; það var eg, sem kunngjörði hana, en einginn útlendur yðar á meðal; þér eruð mínir vottar, segir Drottinn, að eg em Guð;

13 Já, áður en dagurinn varð til, var eg það. Einginn er sá, er frelsa megí af minni hendi; eg kem mínu fram; hver fær aptrað því?”

14 Svo segir Drottinn, yðar frelsari, hinn heilagi Ísraels Guð: “Yðar vegna vil eg senda (Sýrus) til Babels-borgar, og niður brjóta alla hennar slagbranda, og steypa Kaldeum, sem fagna með gleðilátum á skipum sínum.

15 Eg, Drottinn, er yðar heilagur Guð, höfundur Ísraelslýðs, yðar konungur.”

16 Svo segir Drottinn, hann, sem lagði veg í sjónum, og braut í hinum ströngu vötnum,

17 Hann, sem út leiddi vagna og hesta, hermenn og kappa, sem föllu hver um annan og stóðu ei á fœtur aptur, slokkuðu og kulnuðu út, sem kveykur.

18 Rennið ei huga til hins umliðna, gefið eigi gætur að því, sem var fyr meir.

19 Sjáið, eg hefi nokkuð nýtt fyrir stafni; það tekur þegar að votta fyrir því; þér skuluð vissulega verða þess varir; eg skal jafnan gjöra veg í eyðimörkinni og vatnsstrauma í óbygðinni.

20 Þá skulu skógardýrin, gullúlfarnir og strútsfuglarnir vegsama mig; því eg gef vatn í eyðimörkinni, og

árstrauma í óbygðinni, til að drykkja minn lýð, minn hinn útvalda.

21 Þá skal sá lýður, sem eg hefi tilreitt mér, viðfrægja mitt lof.

22 Mig hefir þú þó ekki ákallað, þú Jakobs ætt, því þú ert orðinn þreyttur á mér, þú Ísraelslýður.

23 Mér færðir þú ekki sauðfænað þinn til brennifórnar; mig dýrkaðir þú ekki með slátursfórnum þínum; það er ekki mín vegna, að þú hefir mœtt þig með matarfórnum, og þreytt þig með reykelisfórnum.

24 Þú keyptir ekki mér til handa ilmreyr fyrir silfur; mig saddir þú ekki á feitinni þinna slátursfórna. Nei, þú þreyttir mig með þínum syndum, og mœddir mig með þínum misgjörðum.

25 Eg, eg em sá, er af mái þínar yfirtroðslur sjálfs míns vegna, og minnst ekki þinna synda.

26 Minn mig á; við skulum eigast lög við; seg mér, hvað þú hefir þér til afbötunar.

27 Þinn fyrsti faðir syndgaði, og þínir túlkar brutu á móti mér.

28 Þess vegna mun eg fara með forstöðumenn helgidómsins, eins og væru þeir vanheilagir, og ofurselja Jakobsætt bölvanninn, og Ísraelsniðja háðúnginni.

44. KAPÍTULI.

Drottinn talar um dásendir sínar og ástgjafir; afmálan skurðgoðadýrkunarinnar; frelsun Gyðinga úr herleiðingunni.

HEYR þó, minn þjón, þú afspríngur Jakobs, og þú, Ísraelslýður, er eg út valdi.

2 Svo segir Drottinn, sá er þig hefir gjört og myndað, og hjálpað þér alt í frá móðurkviði: “Öttast þú eigi, minn þjón, afsprengi Jakobs, þú afspríngur Ísraels, hvern eg út valdi!

3 Því eg vil vatni ausa yfir hið þyrsta landið, og árstraumum yfir burlendið; eg vil út hella mínum Anda yfir afsprengi þitt, og mínni blessan yfir þína afkomendur,

4 Svo þeir skulu vaxa, eins og gras á engi, og sem víðir hjá vatnslækjum.

5 Éinn mun segja: “Eg tilheyri Drottni;” annar mun kenna sig við

Jakob ; þessi mun rita imi í hönd sina : “ Helgaður Drottinn,” og nefna sig eptir Israel.”

6 Svo segir Drottinn, konungur og frelsari Ísraelslýðs, Drottinn alsherjar : “ Eg em hinn fyrsti, og eg em hinn síðasti, og fyrir utan mig er einginn Guð til.

7 Hver er sem eg, að hann ákvarði, kunngjörir og ráðstofni það (hið ókomna), eins og eg hefi gjört, alt í frá því, er eg hóf þessa hina örgömlu þjóð? Kunngjörir þau (skurðgoðin) eins sínum dyrkendum hið ókomna, og það, sem hér eptir mun verða !

8 Ottizt því eigi, og skelfizt eigi ! Lèt eg þig ekki heyra það, og kunngjörði eg það ekki löngu áður? Þér eruð mínir vottar ; er nokkur Guð til, nema eg? Nei, ekkert annað hellubjarg er til ; eg veit af eingu öðru.”

9 Allir þeir, sem til búa goðalikneskjur, eru hægómi, og þeirra kostulegustu verk eru til eingrar nytsemdar ; þeir geta ekki rekið sig úr vitni um það, að þær sjá ekkert og skynja ekkert, og því hljóta þeir að fyrirverða sig.

10 Hver mundi geta til búið Guð, með því að stéypa það líkneski, sem til einskis er nýtt?

11 Sjá, allir, sem þar eiga hlut að, verða að blygðast sín. Smíðirnir sjálfir, þeir eru þó ekki nema menn. Lát þá alla koma saman ; þeir hljóta þó að standa smeikir og fyrirverða sig, hver með öðrum.

12 Járnsmíðurinn meitlar járneið í sundur, eldar það við glóðina, og lagar það með hamrinum ; hann vinnur járneið með sínum sterka armlegg ; hann sveltur, svo að hann vanmegnast ; hann drekkur ekki vatn, svo hann verður móður.

13 Trèsmíðurinn leggur mælipráðinn á trèð, markar það með rauðsteini, heflar og sirklar það ; síðan lagar hann það eptir einhverri mannsmynd, og býr til úr því fagran mann, til þess hann búi í (goða-)húsinu.

14 Hann höggur sèr sedrustèr, harðan við og eik, og velur um meðal skógartjánna, eða hann gróðursetur arantrè, sem sprettur upp í regnskúr-unum.

15 Af þessum trjám, sem menn hafa til eldiviðar, tekur hann nokkuð til að verma sig við, hann kveykir eld við þau, og bakar brauð ; en af þessum hinum sömu trjám gjörir hann goð, og tilbiður það ; hann býr til líkneski af þeim, og fellur fram fyrir trjánun.

16 Helmíng trjánna brennir hann í eldi, við hinn helmínginn sýður hann kjöt, sem hann etur, steikir steik, og etur sig saddan ; og þegar hann er orðinn heitur, segir hann : “ Nú þykir mér vænt, mér er heitt, og hefi ljósið til að horfa á !”

17 Úr því, sem þá er eptir, gjörir hann goðalikneski handa sèr, knèkrýpur því, fellur fram, tilbiður það, og segir : “ Frelsa mig, því þú ert minn guð !”

18 Þeir hafa hvorki skyn nè skilning ; augu þeirra eru aptur lukt, svo þeir sjái ekki, og hjörtu þeirra, svo þau skynja ekki.

19 Manninum dettur ekki í hug, hann hefir ekki vitsmuni eða skilning til að hugsa með sèr : “ Helmíng þessa très brendi eg í eldi, bakaði brauð við glæður þess, steikti kjöt og át ; skyldi eg þá búa til viðurstygglegt goð af því, sem afgangs er, og knèfalla fyrir trèdrumbi ?”

20 Hann hleypur eptir hægómanum ; hans taldregna hjarta leiðir hann afvega, svo hann fær ekki sálu sinni borgið, og hann spyr því ekki sjálfan sig : “ Eru það ekki svik, sem eg hefi handa milli ?”

21 Hugleið þetta, þú Jakobs ætt og Ísraelslýður, því þú ert minn þjón ; eg hefi til búið þig ; þú, Ísraelslýður, ert minn þjón, gleym þú mér eigi !

22 Eg lèt þínar misgjörðir burtu hverfa, sem þoku, og þínar syndir, sem ský ; snú þér til mín, því eg em þinn frelsari.

23 Lofsýngið, þér himnar, því Drottinn er máttugur ; kallið hátt, þér undirheimar ; hefjið fagnaðarsöng, þér fjöll, skógar og öll skógartèr, því Drottinn endurleysir Jakobsníðja, og gjörir sig dásamlegan meðal Ísraelsmanna.

24 Svo segir Drottinn, þinn endurlausnari, sá er þig hefir til buið í frá

móðurkviði : “Eg em Drottinn, sá er skóp alla hluti ; eg út þandi himininn aleinn, og út breiddi jörðina af eigin mætti minum.

25 Eg ónýti tákn svikaranna, og gjöri lygispámennina að fíflum ; eg vísa vitrínunum aptur, og gjöri vizku þeirra að heimsku ;

26 Eg staðfesti orð þjóna minna, og framkvæmi atkvæði minna sendiboda ; eg em sá, er segi um Jerúsalemsborg : “hún skal verða upp bygð,” og til Júdaríkisborga : “þér skuluð verða upp bygðar ;” og eg reisi af nýju þá hina niðurbrotnu staði.

27 Eg segi til djúpsins : “Þverra þú, eg vil láta þína strauma upp þorna.”

28 Eg segi Sýrusi að vera minn hirðir ; hann skal framkvæma allan minn vilja, og segja til Jerúsalemsborgar : “þú skalt uppbygð verða,” og til musterisins : “þú skalt verða grundvallað.”

45. KAPÍTULI.

Spádómur um Sýrus Persakonúng, og um frelsun Gyðinga.

SVO segir Drottinn um Sýrus, sinn smurða : “Eg held í hans hægri hönd ; eg vil leggja þjóðirnar undir hans vald, og spretta belti konunganna ; eg vil upp láta dynnar fyrir honum, og eingu borgarhlíði skal vera læst.

2 Eg vil ganga á undan þér, og jafna hólana ; eg vil brjóta upp eirhlíðin, og mólva járnlárnar ;

3 Eg vil gefa þér hina huldu fjársgjóðu og hina fólgnu dýrgripi, svo þú kannist við, að eg em Drottinn, Ísraels Guð, sem útvaldi þig.

4 Vegna Jakobs, míns þjóns, og vegna Ísraels, míns hins útvalda, hefi eg kosið þig og kvatt, jafnvel þó þú þekkir mig ekki.

5 Eg em Drottinn, en einginn annar ; einginn Guð er til, nema eg. Þó þú þekkir mig ekki, vil eg út búa þig með krapti,

6 Svo menn kannist við í frá upp-göngu sólar, og frá niðurgöngu heinnar, að einginn sé fyrir utan mig, að eg em Drottinn, og einginn annar ;

7 Að eg em sá, sem til bý ljósið, og framleiði myrkrið, sem ræð ham-

ingju og óhamingju. Eg Drottinn ræð öllu þessu.

8 Þér himnar, drjúpið þér ofan að ! láti skýin hjálpræðið niður streyma ! jörðin opni sig, svo frelsunin blómgist og hjálpræðið fram spretti ásmat. Eg Drottinn kem þessu til vegar.”

9 Vei þeim manni, sem þrattar við skapara sinn, sjálfur leirbrot, eins og önnur leirbrot jarðar. A leirinn að segja við leirmyndarann : “Hvað gjörir þú ?” eða á verk þitt að segja um þig : “Hann hefir eingar hendur.”

10 Vei þeim, sem segir til föður síns : “Hversvegna hefir þú getið mig ?” eða til móður sinnar : “Hví hefir þú fœtt mig ;”

11 Svo segir Drottinn, hinn heilagi Guð, og skapari Ísraelslýðs : “Eiga mennirnir að krefja mig skynsemdar fyrir hið ókómna, eða setja mér lög, hverju eg skal fram fara um börn mín, sem eru verk minna handa ?

12 Eg hefi til búið jörðina, og skapað manninn, er á henni býr. Hendur mínar út þöndu himininn, og eg ræð öllum himinsins her.

13 Eg hefi upp vakið hann (Sýrus konúng) til hjálpræðis, og eg vil greiða alla hans vegu ; hann skal upp byggja borg mína, og gefa heimfararleyfi mínu herleidda fólki án kaupgjalds eða lausnarfjár,” segir Drottinn alsherjar.

14 Svo segir Drottinn : Aflaðe Egyptalands og verzlunargróði Blálands og hinna hávöxnu Sebaborgar innbúa skal ganga frá þeim til þín (Jerúsalemsborg !), og verða þín eign. Innbúendur þessara landa skulu þér eptir fylgja, koma til þín fjötraðir, falla til jarðar fyrir þér, og biðjast friðar ; því Guð er hjá þér, og fyrir utan hann er einginn Guð til.

15 Sannlega ertu hulinn Guð ! Guð Ísraels er frelsari !

16 Allir þeir, sem til búa goðalíkneskjur, hljóta að blygðast og skammast sín, og til smánar verða hver með öðrum ;

17 En Ísraelslýður mun af Drottnei frelsaður verða eilífri frelsun ; þér (Ísraelsmenn !) munuð ei til skammar né til smánar verða, um aldur og afti.

18 Því svo segir Drottinn, sá eð himininn hefir skapað, sá Guð, sem jörðina hefir gjört og myndað, hann, sem skóp hana, ekki til þess hún skyldi verða óbygð auðn, heldur til bjó hana til þess, að hún væri byggileg: eg em Drottinn, en einginn annar.

19 Eg hefi ekki talað í leynum, ekki í dimmum fylgsnum jarðar. Eg hefi ekki talað hegóma, þegar eg hefi sagt við Jakobsniðja: "Leitið mín!" Eg Drottinn tala það, sem satt er, og kunngjöri, hvað rétt er.

20 Safnizt saman, komið og nálægið yður, allir þér skynlausu heiðingjar, sem hafið undan komizt, þér, sem dragizt með trélikneski yðar, og fallið fram fyrir þeim guði, sem ekki kann að frelsa.

21 Gjörðið það heyrum kunnugt, látið þá eiga fund saman og ráðføra sig hvern við annan; hver hefir sagt þetta löngu fyrir fram, og kunngjört það frá öndverðu? Hefi eg, Drottinn, ekki gjört það? fyrir utan mig er einginn Guð til, einginn sannur Guð og hjálpari er til, nema eg.

22 Snúid yður til mín, og verðið hólpín, þér gjörvöll endimörk jarðarinnar; því að eg em Guð, og einginn annar.

23 Eg hefi svarið við sjálfan mig; af mínum munni er sannuleikur út genginn, það orð, sem eigi skal bregðast; fyrir mér skulu öll knè beygja sig, og allar túngur við mig sverja.

24 Í Drottni einum (mun um mig sagt verða) er hjálpin og styrkurinn; allir þeir, er í móti honum brjótast, skulu koma fram fyrir hann, og verða til smánar;

25 En gjörvalt afsprengi Ísraels skal fyrir aðstoð Drottins hólpíð verða, og hrósa sèr af honum.

46. KAPÍTULI.

Vannmáttur skurðgoðanna. Drottinn ber sitt fólk á sinum armlegg, og frelsar það úr óvina höndum.

BEL er hokinn, Nebó er boginn; líkneski þeirra eru fengin dýrum og skepnum; það, sem þér (Babelsmenn) sjálfir báruð, er nú látið upp á þreyttan eyk, eins og önnur byrði.

2 Þeir eru bjúgir og bognir, báðir

saman; þeir megna ekki að frelsa byrðina (þ. e. sjálfa sig), og sjálfir hljóta þeir að fara í útleggð.

3 Heyrið mér, þér kynsmenn Jakobs, og allir þér, sem eptir eruð orðnir af Ísraels ættstofni, þér, sem eruð mér á herðar lagðir alt í frá móðurkviði, og sem eg hefi borið, frá því að þér fædduzt!

4 Eg er yður einn og hinn sami alt til elliára; eg vil bera yður, þar til er þér verðið gráir fyrir hærum; eg hefi búið mér byrðina, eg skal bera hana; bera skal eg hana og frelsa hana.

5 Við hvern viljið þér þá jafna mér og samlíkja? Saman við hvern viljið þér bera mig, þann er mér se líkur?

6 Þeir steypa gullinu úr sjóðnum, og vega silfrið í skálum, leigja svo einhvern gullsmið, og hann býr til úr því goð, en þeir knéfalla goðinu og tilbiðja það.

7 Þessu goði lypta þeir á axlir sèr, bera það, setja það á stalla, og þar stendur það, og vikur ekki úr þeim stað, sem það er sett; menn ákalla það, en það veitir eingin andsvör, og frelsar eingan úr vandræðum.

8 Hugsid eptir þessu, og blygðizt, leggið það á hjarta, þér fráföllnu syndarar.

9 Hugsid eptir því, sem áður hefir gjörzt á fyrri tíðum; því eg em Guð, en einginn annar; eg em Guð, og einginn er minn líki.

10 Eg kunngjöri hið ókomna frá öndverðu, og segi fyrir fram, það sem eigi er enn fram komið; eg segi: mín ráðstöfun stendur stöðug, og eg framkvæmi alt, hvað mér vel líkar.

11 Eg kalla fugl fljúganda úr austurátt, og úr fjarlægum landi mann þann, er framkvæmir mína ráðstöfun; hvað eg tala, það læt eg einnig fram koma; hvað eg áset mér, það gjöri eg einnig.

12 Heyrið mér, þér harðsvíruðu, sem eruð frásnúinir réttlætinu!

13 Eg læt mitt réttlæti nálægja sig; það er ekki langt í burtu, og mitt hjálpraði skal ekki dvelja; því eg vil setja hjálpraðið á Sionsfjall, og mína dýrd meðal Ísraelslýðs.

47. KAPÍTULI.

Niðurlægning Babelsborgar.

STÍG niður, og sit í duptinu, þú Babelsmær! Sit þú á jörðinni hásetislaus, þú Kaldeadóttir! Því þú munt eigi framar kölluð verða “hin lystilega og látprúða.”

2 Tak kvernina, og mala mjölið; bregð burt skýlu þinni, lát upp klæðafald þinn, gjör beran fótlegg þinn, og vað yfir fljótin!

3 Blygðun þín skal verða opinber, og þín svivirðing augskýnleg; eg vil hefna mín á þér, og eingin grið gefa.

4 (“Vor frelsari! Drottinn alsherjar, er hans nafn; himn heilagi Guð Ísraels!”)

5 Sit þú kyrr, og gakk inn í myrkrið (myrkvastofuna), þú Kaldeadóttir, því þú skalt ekki framar kölluð verða “drottning konungarikjanna.”

6 Eg var reiður orðinn mínum lýð, og því fór eg með þessa mína eiginlega eign, eins og væri hún óheilög, og seldi hana í hendur þér. En þú sýndir þeim einga miskunsemi; þú læzt ok þitt leggjast mjög þungt á gamalmennin.

7 Þú sagðir: “Eg skal vera drottning um aldur og æfi;” svo skeytíngarlaus varstu um hag þinn, og hugsaðir ekki um, hvernig síðar mundi fara.

8 Heyr nú þetta þá, þú hin sællífa, er situr andvaralaus, þú, sem sagðir í þínu hjarta; “Eg ein stend, en eingin borg önnur; eg skal aldrei verða ekkja, og aldrei reyna, hvað það er að vera barnlaus.”

9 En hvorttveggja þetta skal þér að hendi bera skyndilega á einum degi, að þú skalt bæði verða ekkja og barnlaus; því þeir (óvinirnir) munu vaða upp á þig algjörlega, sökum þinna margvíslegu galdra og stórmiklu töfra.

10- Þú varst andvaralaus mitt í vonzku þinni, og sagðir með sjálfri þér: “Einginn sèr til mín;” vizka þín og kunnátta hefir leitt þig afvega, svo þú sagðir í þínu hjarta: “Eg ein stend, en eingin borg önnur.”

11 Þess vegna skal ógefán yfir þig koma, svo að þú skalt ekki vita, hvar hún upp rennur; sú eynd mun yfir þig falla, að þú skalt ekki fá afstýrt

með nokkurri friðarfórni; skyndilegt tjón skal yfir þig koma, þegar minst varir.

12 Kom þú nú með töfra þína, og með hina margvíslegu galdra þína, sem þú hefir stundað með allri elju í frá barnæsku þinni; má vera, þú getir eitthvað áunníð; má vera, þú fáir þá mótstöðu veitt.

13 Til einskis leitar þú marga bragða. Komi þeir nú, sem þekkja himintúnglaganginn, skoða stjörnurnar, og spá eptir túnglkomum, og frelsi þeir þig nú frá því, sem yfir þig á að koma.

14 Sjá, þeir eru sem hálmleggir, þeir er í eldi brenna; þeir geta ekki bjargað lífi sjálfra sín úr loganum; því það verður ekki glóð til að orna sèr við, eða eldur til að sitja við.

15 Þannig mun fyrir þeim fara, sem þú hefir mæðzt fyrir, þeim, sem þú hefir haft einhver mök við; þeir þjóta í sína áttina hver, og einginn verður til að hjálpa þér.

48. KAPÍTULI.

Spámaðurinn lýsir Guðs miskunsemi við hina baldstýrugu Gyðinga, og hversu þjóðin mundi lánsöm verða, ef hún hlýddi lögmáli Drottins.

HEYRIÐ þetta, þér Jakobs niðjar, sem nefndir eruð eptir Ísrael, og upprunnir af Júda, þér, sem sverjið við nafn Drottins, og dýrkið Ísraels Guð, en ekki einlæglega eða rætti-lega;

2 Því þeir nefna sig eptir hinni heilögu borg, en þykjast þó eiga traust undir Ísraels Guði, hvers nafn er Drottinn alsherjar.

3 Hvað fyr meir hefir við borið, það hefi eg fyrir löngu kunngjört, það er út gengið af mínum munni, og eg hefi gjört það heyrum kunnugt; eg færði það skjótlega til vegar, og það kom fram.

4 Af því eg vissi, að þú varst þverúðugur, og háls þinn seigur sem járnseymi, og enni þitt hart sem kopar,

5 Fyrir því þá kunngjörði eg þér það löngu fyrir, og lét þig vita það, áður en það kom fram, til þess þú skyldir ekki segja: “Hjáguð minn hefir hagað þessu svo; skurðgoð mitt og hið steypa líkneski mitt hefir ráðstafað því.”

6 Þú hefir heyrt það; sjá þú, það

hefir alt fram komið. Hljótið þér ekki að jata það? upp frá þessu læt eg þig heyra nýja og hulda hluti, sem þér vissuð ekki.

7 Þessir hlutir eru nú í sköpun, en voru áður ekki til, og ekki fyrir þenna dag; þú hafðir ekki heyrt þá áður, svo þú skyldir ekki geta sagt: "Sjá þú, eg vissi það."

8 Þú hafðir aldrei heyrt það, aldrei vitað það, og aldrei var þér slíkt áður til eyrna komið; því eg vissi, að þú varst trygðalaus og kallaður uppreistarsamur alt í frá móðurkviði.

9 Fyrir sakir nafns míns var eg þolinmóður, sökum minnar lofdýrðar hepti eg reiði mína gegn þér, svo eg af máði þig ekki.

10 Sjá, eg hreinsaði þig, þó ekki væri til silfurs að ætla; eg prófaði þig í ofni hörmúngarinnar.

11 Fyrir mína skuld, fyrir mína skuld gjöri eg það (að vægja þér); því fyrir hvíliku ámæli mundi nafn mitt annars verða! og mína dýrð gef eg engum út í frá.

12 Heyr mig, Jakobs ætt, þú Ísraels-lýður, hvern eg hefi kallað; eg em einn og hinn sami, eg em hinn fyrsti, og eg em einnig hinn síðasti.

13 Mín hönd hefir grundvallað jörðina, og mín hin hægri hefir út þanið himininn; eg kallaði á þau, og þá komu þau undir eins.

14 Safnizt allir saman, og heyrið! Hver af þessum (skurðgoðum) hefir kunnngjört þetta? Drottinn elskar hann, og hann skal framkvæma vilja Drottins á Babel, og auðsýna hans mátt á Kaldeum.

15 Eg, sem tala þetta, eg hefi kallað hann, og eg leiði hann hingað, svo að för hans skal takast giptusamlega.

16 Komið til mín, og heyrið þetta! Eg talaði ekki í leyndum, þá eg fyrst hóf að tala, og eg lifði það, að orð mín rættust. Einnig nú hefir Drottinn, hinn alvaldi, og hans Andi sent mig.

17 Svo segir Drottinn, þinn frelsari, hinn heilagi Guð Ísraels: Eg em Drottinn, þinn Guð, sem kenni þér það, sem þér er gagnlegt, og vísa þér þann veg, sem þú skalt ganga.

18 Ef þú vildir gæta minna boðorða,

þá mundi heill þín verða sem vatnsstraumur, og hamíngja þín sem bylgjur sjávarins.

19 Afkvæmi þitt mundi þá verða sem fjörusandur, og afspríngur þinn sem malargrjót; og nöfn niðja þinna mundu þá ekki af mást, eða að eingu verða í augýn minni.

20 Gángið út af Babelsborg, flýið burt frá Kaldeum með fagnadarópi! Birtið það, gjörið það heyrum kunnugt, flytjið þann boðskap alt til enda veraldar: "Drottinn frelsar sinn þjón Jakob."

21 Þá þyrsti ekki, þegar hann leiddi þá um þurrar auðnir, því hann lét vatn spretta upp úr klettinum handa þeim; hann klauf klettinn, svo þar flaut vatn af.

22 En hinir óguðlegu, segir Drottinn, eiga eingrar vægðar von.

49. KAPÍTULI.

Um þjón Drottins og frelsun Gyðingalýðs.

HEYRIÐ mér, hin fjarlægðu lönd-in! hyggið að, þér þjóðir, sem í fjarska búið! Drottinn kallaði mig alt í frá fœðingu minni; hann gjörði kunnugt nafn mitt, frá því eg var í móðurkviði;

2 Hann lét munn minn verða sem hvast sverð; hann huldi mig með skugga sinnar handar; hann gjörði mig að fágadri ör, og fól mig í örva-mæli sínum;

3 Hann sagði til mín: "Þú ert minn þjón, og þú, Ísraels lýður! ert sú þjóð, á hverri eg vil auðsýna mig veggamlegan."

4 Eg svaraði: "Eg hefi preytt mig til einskis, og eytt krapti mínum til ónýtis og árangurslaust. Samt sem áður, minn dómur er hjá Drottni, og mín athöfn hjá Guði mínum."

5 Og nú segir Drottinn, sem skóp mig alt í frá fœðingu minni, til að vera sinn þjón, til þess eg, sneri Jakobsníðjum til hans, og svo Ísraels-lýður gæti safnast að honum; því eg er mikils metinn hjá Drottni, og minn Guð er minn styrkur;

6 Hann segir: "Það er ekki nóg, að þú sèrt minn þjón, til að endurreisa ættkvíslir Jakobs, og leiða heim aptur hinn frelsaða Ísraelslýð; eg set þig til að vera ljós heiðingja, og til að

kunngjöra mitt hjálpræði til enda veraldar."

7 Svo segir Drottinn, frelsari og heilagur Guð Ísraelslýðs, við þann, sem af mönnum er fyrirlitinn, við þann, sem þjóðin hefir andstyggð á, við þjón valdamannanna: Konungar munu sjá (þig), og upp standa, landshöfðingjar (munu sjá þig), og falla fram, vegna Drottins, sem er trúfastur, og vegna hins heilaga Ísraels Guðs, sem útvaldi þig.

8 Svo segir Drottinn: "Á tíma líknarinnar bænheyrði eg þig, og á degi hjálpræðisins frelsaði eg þig; eg varðveiti þig, og set þig til að staðfesta sáttmála þjóðarinnar, til að við rétta landið, og út hluta hinum eyðilögðu arfahlutum;

9 Til að segja hinum fjötruðu: "gangið út," og þeim, sem í myrkrunum eru: "látið sjá yður." Þeir skulu halda fê sínu á beit hjá þjóðvegum; hagbeitarland þeirra skal vera uppi á öllum hæðum.

10 Þá skal ekki húngra, og ekki þyrsta, hvorki hiti nè sól skal ángra þá, því þeirra miskunari vísar þeim leið, og leiðir þá að vatnslindunum.

11 Öll mín fjöll gjöri eg greiðfær, og mínar brautir skulu hækka.

12 Sjá! nokkrir koma úr fjarlægum landsálum, aðrir frá norðri og vestri, og enn aðrir frá Síralandi."

13 Lofsýngið þér himnar! gleð þig, þú jörð; hefjið fagnaðarsöng, þér fjöll; því Drottinn veitir huggun sínu fólki, og auðsýnir miskun sínum þjáða lýð.

14 Síonsborg mælti: "Drottinn hefir yfirgefið mig; hinn Alvaldi hefir gleymt mér."

15 Hvort fær móðirin gleymt brjóstbarni sínu, og verið miskunarlaust við lífsafkvæmi sitt? Og þó hún gæti gleymt því, þá gleymi eg þér samt ekki.

16 Eg hefi rist þig á lófa mína; þínir múrveggir standa jafnan fyrir augum mér.

17 Synir þínir flýta sér (til þín), en þínir niðurbrjótendur og herjendur víkja í burt frá þér.

18 Hef upp augu þín, og lít í kríng! þeir safnast allir saman, og koma til þín. Svo sannarlega sem eg lífi, segir

Drottinn, skaltu íklæðast þeim öllum, eins og skarti, og binda þá á þig, eins og brúðarlin.

19 Því þó borgir þínar sæu niður rifnar og umturnaðar, og land þitt í eyði lagt, þá mun þó nú verða of þröngbýlt fyrir þig, og eyðileggjendur þínir munu stökkva langt í burt frá þér.

20 Þú, sem nú ert barnlaus, munt á síðan heyra börn þín segja: "Hér er of þrönglent fyrir mig; gef mér rúm, svo eg fái bústað."

21 Þá muntu segja í þínu hjarta: "Hver hefir alið mér þessi börn? Eg var þó barnlaus og einstæð, útlæg og burtrýmd. Hver hefir upp fœtt þessi börn! Sjá þú! eg var einmana eptir skilin; hvar voru þá þessi börn?"

22 Svo segir Drottinn alvaldur: "Sjá þú! eg mun banda hendi minni til heiðingjanna, og reisa upp merki mitt fyrir þjóðunum, og munu þeir þá fœra hingað sonu þína í fangi sér, og bera dætur þínar á herðum sér.

23 Konungar skulu verða fóstrar barna þinna, og höfðingjafur fósturmæður þeirra. Þeir munu falla til jarðar fram á ásjónur sínar fyrir þér, og sleikja fótadupt þitt. Þannig skaltu viðurkenna, að eg em Drottinn, og að þeir verða ekki til skammar, sem á mig vona."

24 Verður nokkuð herfangið tekið af hinum sterka? og getur nokkuð bandínginn forðað sér undan krapta-manninum?

25 Vissulega, því svo segir Drottinn: "Bandínginn skal tekinn verða af hinum sterka, og ránfengurinn sleppa úr höndum ofureflismannsins. Eg skal verja sök þína gegn sökunautum þínum, og frelsa sonu þína;

26 Eg skal láta þjáarmenn þína eta sitt eigið hold, og þeir skulu verða drukknir af sínu eigin blóði, eins og af vínberjalegi, svo að allir menn skulu viðurkenna, að eg, Drottinn, er þinn frelsari, og hinn máttugi Jakobs Guð þinn lausnari."

50. KAPÍTULI.

Spámaðurinn ræður Gyðingum, hverjum Guð hegnið sökum illverka þeirra, að breyta eptir þjóni Drottins, vanda ráð sitt og treysta Guði.

SVO segir Drottinn: "Hvar er sú skilnaðarskrá, með hverri eg hafi

rekið móður yðar frá mér? eða hver er sá lánardrottinn minn, hverjum eg hafi selt yður? Sjáid, sökum synda yðvarra eruð þér seldir, sökum misgjörða yðvarra er móðir yðar burtu rekin.

2 Hvers vegna kom einginn til mín, þegar eg kom til yðar? Hví gegndi mér einginn, þá eg kallaði? Hvort er hönd mín svo stutt orðin, að hún kunni ekki að frelsa? eða vantar mig mátt til að bjarga? Sjáid! með minni hótun upp þurka eg sjávarhafid, og gjöri fljótin að eyðimörku, svo fiskarnir í þeim úldna af vatusleysi, of deya af þorsta.

3 Eg færi himininn í svartan hjúp, og sveipa hann í sorgarbúning.

4 Drottinn hinn alvaldi tamdi svo tungu mína, að eg hafði vit á, að styrkja hinn ístöðulausa með máli mínu. Hann vakti, á hverjum morgni vakti hann eyra mitt, svo eg tæki eptir, eins og lærisveinn.

5 Drottinn, hinn alvaldi, opnaði eyra mitt, og eg var ekki óhlýðugur, og þverskallaðist ekki.

6 Eg snéri baki mínu að þeim, sem slógu mig, og kinn minni að þeim, sem reyttu mig; eg byrgði ekki mína ásjónu fyrir smán og hrákum.

7 En Drottinn, hin alvaldi, hjálpar mér; þess vegna verð eg ekki til minnkunar! þess vegna býð eg fram ásjónu mína, eins og harðstein, að eg veit, að eg verð ekki til skammar.

8 Sá er nærri, sem tekur að sér mál mitt. Hver vill gefa mér sakir? Látum oss eiga fund saman! Hver, sem hefir sök að kæra á hendur mér, hann gangi fram til mín.

9 Sjá! Drottinn hinn alvaldi veitir mér lið; hver er sá, er geti gjört mig sekan? Sjá! þeir fynast allir, sem fat; mölur skal eyða þeim.

10 Sérhver af yður, sem óttast Drottin, hann hlýði raustu þjóns hans. Sá, sem í myrkrunum gengur, og einga skímu sér, hann treysti á nafn Drottins og reiði sig á sinn Guð.

11 Sjáid! Allir þér, sem kveykið eld og hafið logbranda kring um yður, gangið þér út í þann eld sem þér hafið kveyktan, og þá logbranda, sem þér hafið tendrað! Frá minni hendi

kemur þetta yfir yður; í harmkvælum skuluð þér liggja.

51. KAPÍTULI.

Dæmi Abrahams; almdáttur Drottins; frelsun Guðs fólks undan ofurvaldi Babelsmanna.

HHEYRIÐ mér, þér, sem sökizt eptir réttlætinu, þér, sem leitið Drottins! Lítið á það hellubjargið, sem þér eruð af högnir, á þá bjargskoruna, sem þér eruð úr grafuir;

2 Lítið á Abraham, yðvarn föður, og á Söru, sem ól yður; því barnlausan kallaði eg hann, eg blessaði hann, og jók kyn hans.

3 Eins mun Drottinn líkna Sionsborg, og miskuna sig yfir allar hennar niðurbrotnu borgarrústir; hann mun gjöra hennar auðn sem Eden, og hennar óbygd sem aldingarð Drottins; fögnuður og gleði, lofsöngur og fagnaðarraust skal finnast í henni.

4 Gef gaum að mér, mitt fólk! Hlusta til, minn lýður! Því frá mér mun lögmál út ganga, og eg mun setja mín boðorð til ljóss fyrir þjóðirnar.

5 Mitt réttlæti er nálægt, mitt hjálpraði er á leiðinni; mínir armleggir munu úr málum skera milli þjóðanna; fjarlægjar landsálfur vænta mín, og bíða eptir mínum armlegg.

6 Hefjið yðar augu til himins, og lítið á jörðina hér niðri! Himininn, hann hverfur sem reykur, jörðin fynrist sem klæði, og þeir, sem á henni búa, deya sem mý; en mitt hjálpraði varir eilíflega, og mitt réttlæti mun aldrei linna.

7 Heyrið mér, þér, sem þekkið réttlætið, þér lýðir, sem leggið mitt lögmál yður á hjarta! Óttizt eigi spott manna, og hræðizt eigi smánaryrði þeirra;

8 Því mölurinn mun eta þá, sem klæði, og maðurinn, eins og ull; en mitt réttlæti varir að eilífu, og mitt hjálpraði frá einni kynslóð til annarar.

9 Hef þig upp, hef þig upp, íklæð þig styrkleika, þú armleggur Drottins! Hef þig upp, eins og forðum daga, eins og í fyrndinni! Ertu það ekki, sem eyðilagðir Rahabsland, og banaðir vatnsskrímslinu?

10 Ertu það ekki, sem upp þurkaðir

hafð, vötn hins stóra sjávargeims, og gjörðir sjávardjúpið að færum vegi fyrir hina frelsuðu?

11 Hinir endurleystu Drottins skulu aptur hverfa, og koma með fagnaði til Síonsborgar, eilíf gleði skal leika yfir höfði þeim, fögnuður og kæti skal falla í þeirra skaut, en hrygð og andvarpan á burtu víkja.

12 Eg, eg er sá, sem hugga yður. Hver ertu þú, að þú skulir hrædd vera við mennina, sem eiga að deya, og manna-anna börn, sem verða eins og grasið;

13 Að þú skulir gleyma Drottni, sem skóp þig, honum, sem út þandi himininn og grundvallaði jörðina; að þú skulir ávalt hvern dag vera skjálfaði fyrir heipt kúgarans, þegar hann býr sig til hröðaverkanna? En hvað verður úr heipt ofríkismannsins?

14 Bráðum skulu hinir nauðbeygðu lausir verða; þeir skulu ekki deya í dýflissummi, og eingan skort hafa á fæðsiu.

15 Því eg em Drottinn, þinn Guð, sem æsi sjávarhafid, svo að þess bylgjur þjóta; Drottinn alsherjar er hans nafn.

16 Eg legg mín orð í munn þer, og skýli þer undir skugganum minnar handar, til þess að út þenja (nýjan) himin, og grundvalla (nýja) jörð, og segja til Síonsborgar: "Þú ert minn lýður."

17 Vakna þú, vakna þú! ris upp, Jerúsalemsborg, þú, sem af Drottins hendi meðtókst hans reiðibikar, og drakst hann, þú, sem bergðir á hinum víða ofdrykkjubikarnum, og drakst hann í botn!

18 Af öllum þeim sonum, sem þú hafðir alið, var ekki nokkur einn, sem leiddi þig; af öllum þeim sonum, sem þú hafðir upp fœtt, var einginn, sem tæki í hönd þína;

19 Þetta hvorttveggja henti þig! Hver aumkadi þig?—En eyðileggingin og umturnunin og húngrið og sverðið!—Hversu fæ eg huggað þig?

20 Synir þínir liðu í ómegin, og lágu á öllum strætamótum, eins og skógaruxi í neti, fullir af reiði Drottins og ógnarörðum þíns Guðs.

21 Þar fyrir heyr þú nú, þú hin vesala borg, þú sem ert drukkin, en þótt ekki af víni:

22 Svo segir Drottinn þinn alvaldur, og þinn Guð, sem rættir hlut síns fólks: "Sjá þú, eg tek úr hendi þinni ofdrykkjubikarinn, þann hinn víða reiðibikar minn; þú skalt ekki framar á honum bergja.

23 Eg fæ hann í hendur þeim, sem ángra þig, þeim, er sögðu til þín: "varpa þer niður, svo vèr getum gengið á þer!" Og þá gjörðir þú hrygg þinn að slætti grund, og að götu til að ganga á."

52. KAPÍTULI.

Frelsun Gyðinga boðast; gleði yfir þeim fagnaðar-boðskap. Spádómur um Messias.

VAKNA þú, vakna þú, íklæð þig styrk þínum, Síonsborg! Íklæð þig vegsemd þinni, Jerúsalem, þú hin heilaga borg! Því einginn óumskorinn eða óhreinn skal framar inn í þig ganga.

2 Hrist af þer moldarduþtið, sezt upp, Jerúsalemsborg! Losa þú af þer hálsfjötra þína, þú hertekna Síonsdóttir!

3 Því svo segir Drottinn: "Fyrir ekkert eruð þer burt seldir; þer skuluð og án silfurs endurleystir verða;"

4 Því svo segir Drottinn, hinn alvaldi: "Mitt fólk fór fyrst ofan til Egyptalands, til að búa þar sem útlandingar; síðan kúgaði Assýriukonungur það án nokkurra saka.

5 Hversu má eg nú láta svo fram fara, segir Drottinn, að mitt fólk skuli vera burt flutt án saka. Þess yfirdrottunarar dramba, segir Drottinn, og mitt nafn verður með degi hverjum jafulega spottað.

6 Þess vegna skal mitt fólk fá að þekkja mitt nafn; já, það skal þú kannast við, að það var eg, sem sagði: "Sjá, hér em eg."

7 Hversu fagrir eru fœtur þess sendiboda, sem friðinn kunngjörir, fagnaðartíðindin flytur, frelsunina boðar, og segir til Síonsborgar: "Þinn Guð ríkir sem konungur!"

8 Rödd þinna vökumanna heyrist; þeir hefja upp rau-tina og æpa fagnaðaróp, því þeir sjá augskýnilega, að Drottinn kemur aptur til Síonsborgar.

9 Epið fagnaðaróp allir í einu, þer eyðirústir Jerúsalemsborgar, því Drottinn hefir huggað sitt fólk, hann hefir endurleyst Jerúsalemsborg.

10 Drottinn hefir opinberað sinn heilaga armlegg í auglýsni allra þjóða, og öll endimörk jarðarinnar skulu sjá hjálpraðið vors Guðs.

11 Farið burt, farið burt, gangið út þadan, snertið ekkert óhreint! Gangið alveg út úr borginni! hreinsið yður, þér, sem berið kerin Drottins!

12 Þó skuluð þér ekki í flýti út fara, né með flótta ferðast, því Drottinn fer fyrir yður í fararbroddi, og Guð Ísraels gengur aptastur í flokki yðrum.

13 Sjá, minn þjón mun happasæll verða, hann mun verða mikill og veglegur, og mjög hátt upp hafinn.

14 Eins og margir menn undrast yfir honum (því svo er hans ástýnd afskræmd framar en nokkurs manns, og hans mynd framar en nokkurs af manna sonum),

15 Eins mun hann vekja margra þjóða lotningu fyrir sér; konungar munu aptur halda munni sínum fyrir honum, því þeir munu sjá það, sem þeim hafði aldrei verið frá sagt, og verða varir við það, sem þeir höfðu aldrei heyrt.

53. KAPÍTULI.

Spádómi um Messías fram haldið.

HVER trúir því, sem vör kunn-gjörum? Og armleggur Drottinn, hverjum er hann opinber orðinn?

2 Hann rann upp eins og runnur fyrir hans augliti, og sem rótarkvistur úr þurri jörðu. Á honum var eingin fegurð, ekkert glæsilegt, að oss gæfi á að líta, ekkert álitlegt, sem oss fyndist til.

3 Hann var fyrirlitinn og af mönnum yfirgefinn, undirorpin harmkvælum, aukendur af sárnum, líkur manni þeim, er menn byrgja fyrir andlit sín, svo fyrirlitinn, að vör mátum hann einskis.

4 Þó bar hann vor sár, og lagði á sig vor harmkvæli; en vör álitum hann refsaðan, sleginn og lítillættan af Guði.

5 Og þó var hann vegna vorra misgjörða særður, og fyrir vorra synda sakir lemstraður; hegningin lá á honum, svo vör hefðum frið, og fyrir hans benjar urðum vör heilbrigðir.

6 Vör fórum allir villir vega, sem saðir; hver vor stefndi sína leið;

og þó lagði Drottinn á hann syndir vor allra.

7 Sektin var krafín, og hann leið; hann lauk ei upp sínum munni, sem lamb það, er til slátrunar er leitt; eins og sauðurinn þegir fyrir þeim, er hann klippir, eins lauk hann ei upp sínum munni.

8 Frá ángist og dómi er hann burt numinn; en hver af samtíðamönnum hans mundi hugsa, að hann væri af landi lifenda burt hrifinn fyrir misgjörða sakir míns fólks, sökum þeirrar hegningar, er fyrir því lá?

9 Svo var til ætlað, að gróf hans skyldi vera meðal illræðismanna; en legstaður hans var látinn vera hjá ríkum manni, af því hann hafði engum órétt gjört, og eingin svik voru í hans munni.

10 Drottinn lét sér vel líka, að kremja hann með harmkvælum. En þegar hann hefir látið líf sitt til sektafórna, þá skal honum afsprengis auðið verða, og lángra lífdaga; og áform Drottins mun fyrir hans hönd framgengt verða.

11 Fyrir þær mannraunir, sem hann leið, skal hann njóta gnóglegra launa. Þá menn læra að þekkja hann, mun hann, hinn réttláti þjón minn, marga réttláta gjöra, því hann bar þeirra syndir.

12 Þess vegna vil eg gefa honum marga í sitt hlutskipti, og hann skal öðlast hina völdugu að herfangi, fyrir það, að hann út gaf sitt líf í dauðann, og var með illræðismönnum talinn, og af því hann bar margra syndir, og það fyrir afbrotamönnunum.

54. KAPÍTULI.

Hversu Gyðinga þjóð skyldi efast og út breiðast, og um miskunsemi og gæzku Guðs við sitt fólk.

VERT glöð, þú óbyrja, sem ekki hefir fætt! Hef upp fagnaðarsöng, þú, sem ekki hefir barn alið! Því börn hinnar yfirgefnu eru fleiri, en hinnar, sem manni er gípt, segir Drottinn.

2 Rýmka þú út tjaldbúð þína, fær út búðartjöld þín, og drag ekki af, teyg tjaldstögin langt út, og rek fast hælana!

3 Því þú skalt færa þig út til hægri og vinstri handar, og afsprengi þitt

skal eignast lönd heiðingjanna, og byggja hinar eyddu borgir.

4 Ottast eigi því þú skalt eigi til skammar verða! vert eigi bljúg, því þú skalt eigi að spotti verða; þú skalt gleyma vanvirðu þins meydóms, og ekki minnast framar á svívirðingu þins ekkjudóms;

5 Því hann, sem skóp þig, hann er eiginmaður þinn; Drottinn alsherjar er hans nafn; hinn heilagi Ísraels Guð er þinn frelsari; hann heitir Guð gjörvallrar veraldar.

6 Drottinn áltúr þig sem yfirgefna og harmþrúngna kvennu, sem konu þá, er gipzt hefir úng, en verið síðan ein látin, segir þinn Guð.

7 Um skamrar stundar sakir yfirgaf eg þig, en með stórrí miskunsemi vil eg þig aptur að mër taka.

8 Eg byrgði mitt auglit fyrir þér um stund, í ofurreiði minni, en með eilífri líkn vil eg miskuna þér, segir Drottinn, þinn endurlausnari.

9 Eg vil nú gjöra, eins og eg gjörði í Nóáfloði; eins og eg sór þá, að Nóáfloð skyldi ekki framar yfir jörðina ganga, eins sver eg nú, að eg skal ekki reiðast við þig, og ekki ógna þér.

10 Fjöllin færast úr stað, og hálsarnir riða, en mín miskunsemi við þig skal ekki úr stað færast, og minn friðarsáttmáli ekki raskast, segir Drottinn, þinn miskunari.

11 Þú vesala, hrjáða og huggunarlaus borg! sjá þú! eg vil líma gólfsteina þína með augnati, og leggja grundvöll þinn af saffirsteinum;

12 Eg vil gjöra glugga þína af glósteinum, borgarhlíð þín af rúbín-um, og öll ummörk þín af dýrum gimsteinum.

13 Öll börn þín skulu mentuð vera af Drottni, og njóta góðs friðar.

14 Fyrir réttlætið skaltu stöðug standa, firð öllu ofríki, sem þú eigi skalt þurfa að óttast, og allri skelfingu, sem eigi skal nálgast þig.

15 Sjá þú! vilji nokkur áreita þig, þá skal sá að eingu verða gjörður af mër; sá, sem ofsækir þig, skal falla fyrir þér.

16 Sjá! eg skapa smiðinn, sem blæs að kolaeldinum, og út leiðir þaðan vopnin með hagleik sínum; eg skapa

líka styrjaldarmanninn, til að eyðileggja (beita vopnunum til eyðileggj-ingar).

17 Eingin vopn, sem smíðuð verða móti þér, skulu verða sigurvænleg, og allar túngur, sem upp rísa gegn þér, skaltu í dóminum sigra. Þetta er hlutfall þjóna Drottins, og þau laun, sem þeir fá hjá mër, segir Drottinn.

55. KAPÍTULI.

Upphvatning til yfirbótar; Guðs ráðstöfun, æðri öllum mannglegum skilningi, og hans fyrirheit óbrigðul.

HHEYRIÐ, allir þér, sem þyrstir eruð, gangið til vatnsins! þér, sem ekkert silfur hafið, komið og kaupið fæðslu! komið og kaupið, án silfurs og ókeypis, bæði vín og mjólk!

2 Hví reiðið þér silfur fyrir það, sem ekki er matur? og látið atvinnu yðra fyrir það, sem ekki er til sadn-ingis! Heyrið mër, neytið þess, sem gott er, og látið yðra sálu una við það, sem feitt er.

3 Hneigið hingað eyru yðar, og komið til mín; heyrið! þá skal yðar sál lifa. Eg vil gjöra við yður eilífan sáttmála, Davíðs staðfasta líknarsáttmála.

4 Sjá, eg setti hann sem vitnismann fyrir þjóðirnar, og gjörði hann að höfðingja og löggjafa þjóðanna.

5 Sjá, þú skalt kalla til þín þær þjóðir, sem þú þekkir ekki, og þær þjóðir, sem ekki þekkja þig, skulu hraða sér til þín, vegna Drottins, þins Guðs, og hins heilaga Ísraels-Guðs, því hann gjörir þig vegsamlega.

6 Leitid Drottins, meðan hann er að finna! kallið á hann, meðan hann er nálægur!

7 Hinn óguðlegi láti af sinni breytni, og illvirkin af sinni hugsun, og snúi sér til Drottins, þá mun hann miskuna honum, og til vors Guðs, því hann er fús á að fyrirgefa.

8 Míнар hugsanir eru ekki yðar hugsanir, og yðar vegir ekki mínir vegir, segir Drottinn;

9 Heldur, svo miklu sem himininn er hærri en jörðin, svo miklu hærri eru mínir vegir yðrum vegum, og mínar hugsanir yðrum hugsunum.

10 Því eins og regn og snjór fellur af himni ofan, og hverfur ei þangað

aptur, heldur vökvar jörðina, gjörir hana frjósama og gróandi, og gefur fræ til sæðis og brauð til fæðslu,

11 Eins er mitt orð, það er út gengur af munni mínum; það hverfur ekki tómur aptur til mín, heldur framkvæmir það, sem mér vel líkar, og kemur því greiðilega til vegar, sem eg hefi til ætlað.

12 Já, með gleði skuluð þér út fara, og í friði út leiddir verða. Fjöll og hálsar skulu upp hefja fagnaðarsöng yfir yður, og öll skógartrén klappa lof í löfa.

13 Í stað þyrna skal fura upp vaxa, í stað þistla mýrtusviður; og þetta skal verða Drottni til lofs og eilífrar minningar, sem aldrei mun af máð verða.

56. KAPÍTULI.

Ráðvændni og guðrækni; jafnrætti allra þjóða; hirduleysi og lestir þjóðarforstjórnanna.

SVO segir Drottinn: "Gætið lögmálsins, og gjörið, hvað rétt er, því mitt hjálpræði er í vændum, og mitt réttlæti mun bráðum opinberast.

2 Sæll er sá maður, sem þetta gjörir, og hvert það mannsbarn, sem heldur það fastlega, sem heldur hvíldardaginn, án þess að vanhelga hann, og varðveitir hönd sína frá því, að aðhafast nokkuð, sem ilt er."

3 Hafi nokkur útlendur maður gengið Drottni á hönd þá taki hann eigi svo til orða: "Drottinn skilur mig frá sínu fólki;" og sè það geldingur, þá segi hann ekki: "Eg em þurt trè."

4 Því svo segir Drottinn um geldinga: "Haldi þeir mína hvíldardaga, og láti sèr scema það, sem mér vel líkar, og haldi stöðuglega minn sáttmála,

5 Þá mun eg gefa þeim, í mínu húsi og innan borgarveggja minna, það minnismarki, og það nafn, sem betra er, en sona og dætra; eilíft nafn mun eg gefa þeim, það er aldrei mun af máð verða.

6 Þá útlenda menn, er gengið hafa Drottni á hönd til að dýrka hann, og af ást á nafni Drottins verða þjónar hans, sérhvern þann, sem heldur hvíldardaginn, án þess að vanhelga hann, og heldur stöðulega minn sáttmála,

7 Þessa mun eg leiða til míns heilaga fjalls, og gleðja þá í mínu bænahúsi; þeirra brennifórnir og slátursfórnir skulu vera (mér) þaknæmilegar á mínu altari; því mitt hús skal kallast bænahús handa öllum þjóðum."

8 Drottinn hinn alvaldi, sem samman safnar hinum tvístraða Ísraelslýð, hann segir: "Eg vil enn bæta fleirum við í flokk þeirra, sem saman safnaðir eru."

9 Öll þér dýr, sem eruð úti á víðavangi og í skógunum, komið og etið?

10 Vökumenn þeirra (Ísraelsmanna) eru blindir; einginn þeirra veit neitt; þeir eru allir eins og hljóðlausir hundar, sem ekki geta gelt; þeir sjá sjónir, liggja, og þykir vænt um að sofa.

11 Hundar þessir eru gráðugir, og verða aldrei saddir; þeir eru að sönnu hirðarar, en með öllu aðgæzlausir; hver gengur sína götu, hver lítur á sinn hag, einn sem annar.

12 "Komið (segja þeir), eg legg til vín, látum oss drekka oss drukkna í áfengum drykk; og á morgun skulum vèr því sama fram fara, sem í dag, og gjöra betur til."

57. KAPÍTULI.

Dauði hins réttláta; lýsing skuldgoðadýrkunarinnar; Guðs þolinmæði, miskunsemi og réttlæti.

HINN réttláti líður undir lok, án þess nokkur leggi það á hjarta; góðir menn verða í burt numdir, án þess nokkur hyggi að því. En hinn réttláti verður burt numinn frá hinu vonda.

2 Þeir, sem ganga frammi fyrir honum (þeir, sem þjóna Drottni), þeir inn ganga í frið, og hvílast (eins og þeir svæfi) í hvíluárum sínum.

3 Komið hingat, þér seiðkonusynir, þú hörkarla og skjækju afsprengi!

4 Að hverjum skopizt þér? Að hverjum hlæið og spottizt þér? Erud þér ekki syndarinnar börn, afsprengi lyginna?

5 Þér, sem brennið af girndarbruna til hjáguðanna undir hverju grœnu trè, og slátrið börnunum í dölunum fyrir neðan bjargskorurnar!

6 Þú átt heima í dalarjóðrunum; þar eru áttthagar þínir; þar út hellir þú drykkjarfórni þinni; þar fram ber

þú matarförn þína. Get eg látið mér lynda slíkt?

7 Þú setur legurúm þitt uppi á háfjöllum, gengur síðan upp þángað, til að fórnfæra.

8 Á hurðarbaki og á bak við dyrustafi setur þú menjagripi þína; án þess að skipta þér um mig, af klæðir þú þig, stígur upp í, lætur rúmt vera í sæng þinni, slær kaupi við suma af þeim, og gírnist samlag við þá, nær sem þú sér þér færi.

9 Þú kemur fyrir Mólok með við-smjör og margháttuð smyrsl, og sendir sendiboða þína í fjarlæg lönd, og alt niður í undirheima.

10 Þó þú sèrt þreytt af þessu lánga ferðalagi, lætur þú þó aldrei bilbug á þér finna; meðan þú finnur kvika fjör í hendi þér, kennir þú þér einskis meins.

11 Hvern óttaðist og hræddist þú, að þú skyldir bregða svo trúnaði þínum, að þú skyldir ekkert muna til mín, og einga hugsun þar á hafa? Eg þagði, og það í lánga tíma; þess vegna óttaðist þú mig ekki.

12 En eg skal opinbera réttlæti þitt og framferði þitt, og munu þau ekki koma þér að haldi.

13 Láttu flokk þann, er þú hefir saman dregið, bjarga þér, þá þú kallar um hjálp! Vindurinn mun svipta þeim öllum í burtu, og gasturinn taka þá. En sá, sem á mig vonar, hann mun erfa landið og eignast mitt heilaga fjall;

14 Og þá mun sagt verða: "Jafnið, jafnið, ryðjið veginn; takið af allar torfæur á vegi míns fólks."

15 Því svo segir hinn háleiti og hátt upphafni, hann, sem ríkir eilíflega, heilagt er hans nafn: "Eg bý á háfum og helgum stað, og þó er eg hjá þeim, sem hafa sundurkramin og auðmjúkan anda, til þess að lifga anda hinna lítillátu, til að lifga hjörtu hinna sundurkrömuðu.

16 Eg ávíta ei ætíð, og reiðist ei æfinlega; því þá mundi vanmegnast andi mannanna, og þær sálir, sem eg hefi skapað.

17 Sökum þeirra megnu ágirndar reiðist eg þeim, svo eg byrgi mitt andlit fyrir þeim, og ske þá; eg reiðist, þegar þeir rísa á móti mér, og fara fram því, sem þá sjálfa lystir til;

18 Eg sè þeirra athafnir, og þó fyrirgef eg þeim, leiði þá, og veiti þeim aptur hugsvölun, hverjum þeim, sem sorgmæddir eru.

19 Eg skapa ávöxt varanna, "frið, frið," fjær og nær; þannig við rétti eg hag þeirra, segir Drottinn.

20 "En hinir óguðlegu eru sem ólgufult haf, sem aldrei getur kyrt verið, og hvers bylgjur út kasta aur og leir.

21 Hinir óguðlegu hafa eingan frið," segir minn Guð.

58. KAPÍTULI.

Sönn guðsþjónusta er ekki innifalin í föstu, heldur í sönnum guðsotta og mannkærleika.

KALLA þú af megni, og drag ekki af! Hef upp raust þína, sem básúna, og kunngjör mínu fólki þess misgjörðir, og afsprengi Jakobs þess syndir!

2 Þeir leita mín dag frá degi, og vilja gjarna þekkja mína vegu; þeir krefja mig rétttra laga, eins og væru þeir sú þjóð, sem gjörir hvað rétt er, og víkur eigi frá lögmáli Guðs, og vilja því gjarna preyta lög við Guð.

3 "Hvar fyrir föstum vèr (segja þeir), og þú gætir þess ekki? hví þjáum vèr oss, og þú skeytir því ekki?" Sjáið! þegar þér fastið, þá fáid þér yðvarn vilja, og kúgið alla skuldamenn yðar.

4 Sjáið! þér fastið til þess að vekja deilur og þrætur, og slást upp á aðra með hnefahöggum fyrir einga sök. Fastið eigi, eins og þér nú gjöríð, að háreysti yðar heyrast upp í hæðirnar.

5 Mun þvílík fasta vera sú fasta, sem mér líkar, að maður meinlæti sjálfum sér, hengi niður höfuðið, sem sef, og liggi á hárlæði, og í ösku? Viltu kalla slíkt föstu og þakknæmlegan dag fyrir Drottni?

6 Nei, þetta er sú fasta, sem mér líkar, að þú leysir fjötra rángsleitunnar, látir rakna bönd oksins, gefir frjálsa hina kúguðu, og sundur brjótir sérhvertt ok,

7 Deilir brauð þitt með hinum húngraða, hýsir bágstadda, ofsotta (hæðlausa) menn. Ef þú sér mann klæðlausan, og klæðir þú hann, og firrist hann eigi, af því hann sè maður eins og þú,

8 Þá skal hamingja þín upp renna, sem morgunroði, og heill þín bráðlega fram spretta; þá mun þitt réttlæti fara fyrir þér, og dýrðin Drottins fylgja á eptir þér;

9 Þá muntu ákalla Drottin, og hann mun bænheyra; þú munt kalla, og hann mun svara: "Sjá! hér em eg."

Ef þú heldur þér frá alskonar undirökun, spotti og syndsamlegum orðum,

10 Ef þú réttir hinum húngraða bitan frá munni þínum, og seður svo þann, sem bágst á, þá mun ljós upp renna fyrir þér í myrkrunu, og dimma verða þér sem hádegi dags.

11 Drottinn mun ávalt leiða þig, og seðja þig og styrkja, þó þú sèrt staddur á vatnslausum stöðum; þú munt verða sem vökvaður aldingarður, og sem uppsprettulind, þar er aldrei bregzt vatn.

12 Afkomendur þínir munu upp byggja þær hinar fornu borgarústirnar, og þú munt aptur við reisa það, sem við velli hefir legið um marga mannsaldra; og um þig mun sagt verða, að þú hafir hlaðið upp í veggjaskörðin, og endurbætt þjóðveguna, svo landið yrði byggilegt.

13 Ef þú varast að vanhelga hvíldardaginn, og gjörir eigi, hvað þig sjálfan lystir til, á þeim degi, sem mér er helgaður, heldur álitur hvíldardaginn sem feginsdag, helgaðan Drottni, og heiðurs verðan, ef þú virðir hann svo, að þú fer ekki fram eigin hugþótta þínum, og gjörir ekki alt, hvað þig lystir, nè talar hegómaorð,

14 Þá muntu gleðjast í Drottni, og þá skal eg láta þig fram bruna á hæðum landsins, og njóta arfleifðar Jakobs, föður þíns. Því Drottins atkvæði hefir svo til skipað.

59. KAPÍTULI.

Siðaspilling Gyðingalýðs; hegning Guðs; frelsun þjóðarinnar.

SJÁ þú! ekki er hönd Drottins svo stutt, að hann megi eigi hjálpa, og ekki eyra hans svo þykt, að hann geti ekki heyrt.

2 Það eru misgjörðir yðar, sem skilnað hafa gjört milli yðar og yðvars Guðs, og yðar syndir hafa byrgt auglit hans fyrir yður, svo hann heyrir ekki;

3 Því lófar yðrir eru flekkaðir með blóði, og fingur yðrir með misgjörð-

um; yðar varir tala lygi, og yðar tunga fer með rángsleitni.

4 Einginn kallar á réttlætið, og einginn umvandar með einlægni. Menn treysta á það, sem ekkert er, og tala hegóma. Þeir geta ofríki, og ala misgjörðir.

5 Þeir út klekja hornormseggjum, og vefa kóngulóarvefi. Hver, sem etur af eggjum þeirra, hlýtur að deyja; verði þau í sundur troðin, kemur þar úr naðra.

6 Vefnaður þeirra dugir ekki til klæða, og það, sem þeir vinna, verður eigi haft til skjóls; það, sem þeir vinna, eru vonzkuverk, og ofríkisverk liggja í lófum þeirra.

7 Fætur þeirra eru skjótir til ils, og fljótir til að út hella saklausu blóði; ráðagjörðir þeirra eru skaðræðisráðagjörðir; tjón og eyðilegging er á vegum þeirra.

8 Þeir þekkja ekki veg friðarins, og eingin réttindi eru á þeirra stigum; þeir umhverfa vegum sínum, og hver sem þá vegu gengur, sá hefir aldrei frið.

9 Þess vegna eru réttindin langt frá oss, og réttlætið kemur ekki nálægt oss. Vær væntum eptir ljósi, en alt er myrkt, eptir birtu, en göngum þó í dimmu;

10 Vær þreifum fyrir oss, eins og blindir menn með vegg, og fálumum með höndunum, eins og þeir, sem eingin augu hafa; vær rekum oss á um miðjan dag, eins og í rökkri, vær göngum í niðamyrkri, eins og dauðir menn.

11 Vær hrjótum, sem birnir, og kurrum, sem dúfur, allir saman. Vær væntum réttinda, en eingin fást; vær væntum frelsis, en það er langt í burt frá oss;

12 Því vorar mörgu misgjörðir standa frammi fyrir þér, og vorar syndir vitna í gegn oss; vorar misgjörðir eru meður oss, og vær vitum vorar yfirtroðslur,

13 Að vér höfum gjört uppreisn gegn Drottni, afneitað honum, og vikið langt í burt frá vorum Guði; að vér höfum eggjað til ofríkis og uppreisnar (gegn Guði); að vér höfum upp hugsað ósannindi í hjartanu, og talað þau.

14 Þess vegna hafa réttindin hörfað á hoel, og réttlætið farið langt í burtu; sannleikurinn verður undir á þingunum, og rétturinn nær ekki að fá framgáng.

15 Sannleikurinn er horfinn, og sá, sem firrist það, sem ilt er, hann verður öðrum að herfáangi. Drottinn sér þetta, og honum mislíkar réttleysið;

16 Hann sér, að einginn vill í skerast; hann undrast, að einginn verður til að mæla þeim líknar. Þá hjálpar þeim armleggur hans, og hans réttlæti styður þá.

17 Hann íklæðist þá réttlætinu, sem pansara, setur á höfuð sér hjálm hjálpræðisins, fer í herklæði hefndarinnar, eins og í annan klæðnað, og hjúpar sig vandlætinu, sem öðrum kyrtli.

18 Eptir því sem hver hefir unnið til, eptir því mun hann gjalda einum og sérhverjum; móttöðumönnum sínum mun hann gjalda heipt, og óvinum sínum hefnd, og fjarlægum landsálfum mun hann gjalda eptir tilverknaði þeirra.

19 Alt í frá niðurgöngu sólar munu menn óttast nafnið Drottins, og í frá uppgöngu sólar hans dýrðarvegsemd, þegar skelfingin kemur, eins og sá vatnsstrengur, er andi Drottins leikur á.

20 “En frelsari skal koma til Síonsborgar, og til þeirra af Jakobsniðjum, sem snúa sér frá misgjörðum sínum,” segir Drottinn.

21 Þessi er sá sáttmáli, sem eg gjöri við þá, segir Drottinn: “Minn Andi, sem er yfir þér, og mín orð, sem eg hefi lagt í munn þér, skulu ekki frá þínum munni víkja, nè frá munni niðja þinna, ne niðja niðja, heðan í frá og að eilífu,” segir Drottinn.

60. KAPÍTULI.

Sældarhagur Gyðingalýðs, þegar frelsarinn kemir.

STATT upp, og tak við birtunni! Því þitt ljós kemur, og dýrðin Drottins rennur upp yfir þér.

2 Sjá, myrkur er yfir jörðunni, og dimma yfir þjóðunum; en yfir þér upp rennur Drottinn, og uppi yfir þér opinberast hans dýrð.

3 Heiðingjarnir munu stefna á ljós

þitt, og konúngarnir á ljómann, sem upp rennur yfir þér.

4 Hef upp augu þín, og litast um! Þeir koma allir flokkum saman til þín; synir þínir koma af fjarlægum löndum, og dætur þínar eru bornar á armleggjum.

5 Við þá sýn muntu gleðjast, hjarta þitt mun komast við, og þér mun rúmt verða innanbrjósts, þegar auðlegð sjávarins hverfur til þín, og fjárafli þjóðanna kemur undir þig.

6 Mergð úlfalda, hinir ungu úlfaldarnir frá Míðanslandi og Effalandi, munu hylja þig; allir Sabamenn munu koma færandi gull og reykelsi, og kunngjöra lof Drottins.

7 Allar hjarðir Kedarínga munu safnast til þín, og hrútar Nebajótsmanna standa þér til reiðu; þeir munu fórnfærdir verða á altari mínu til þægilegrar fórnar, og eg mun prýða minn hinn dýrðlega bústað.

8 Hverjir eru þessir, er koma fljúgandi, sem ský, og sem dúfur til dúfnabúra?

9 Það eru fjarlægir strandbyggjar, sem lángr á minn fund; á undan þeim koma skip frá Tarsisborg, sem færa þér sonu þína úr fjarlægum landsálfum; þeir hafa með sér silfur sitt og gull sitt, Drottnei, Guði þínum, til vegs, og hinum heilaga Guði Ísraels; því það er hann, sem gjörir þig vegsamlega.

10 Synir útlendra þjóða munu hlaða upp borgarveggi þína, og konúngar þeirra munu þjóna þér; því eins og eg sló þig, þá eg var reidur, eins miskuna eg þér, þá eg er líknsamur.

11 Ávalt skulu borgarhlíð þín opin standa; hvorki skulu þau dag nè nótt aptur látn verða, svo að herskarar heiðingjanna og hinir aðfluttu (hersteknu) konúngar þeirra verði inn látnir.

12 Því sú þjóð, og það ríki, sem ekki vill þjóna þér, skal undir lok líða, og þær þjóðir skulu eyðilagðar verða.

13 Fegurðarprýðin Líbanonsfjalls skal til þín koma, furan, beykið, bússviðurinn, hvað með öðru, til að prýða minn helgidómstað; því eg mun veglegan gjöra þann staðinn, er fætur mínir á standa.

14 Synir þeirra, sem áður kúguðu þig, munu koma til þín, og hneigja sig fyrir þér; allir þeir, sem áður smánuðu þig, munu fleygja sér flötum niður fyrir fætur þér; þeir munu kalla þig borg Drottins, Síonsborg hins heilaga Israels Guðs.

15 Í stað þess, að þú áður varst yfirgefin, hötuð og óbygð, skal eg gjöra þig að bústað ævarandi vegsemdar og fagnaðar um aldur og æfi.

16 Þú skalt drekka mjólk heiðingjanna, og sjúga brjóst konunganna, og þú skalt vidurkenna, að eg, Drottinn, er þinn frelsari, og hinn voldugi Jakobs Guð þinn endurlausnari.

17 Eg skal færa þér gull í stað eirs, silfur í stað járn, eir fyrir trè, járn fyrir grjót; eg set þér friðinn fyrir forstjóra, og réttlætið fyrir valdsmaun.

18 Í landi þínu skal ekki framar heyrast getið um ofríki, og ekki um nokkurt tjón eða eyðilegging innan þinna landamerkja. Þínir borgarveggir skulu kallast "hjálpæði," og þín borgarhlíð "vegsemd."

19 Þú skalt ekki framar hafa sólina til að lýsa þér um daga, og tunglið skal ekki skína, til að gefa þér birtu. Drottinn skal vera þér eilíft ljós, og þinn Guð skal vera þín birta.

20 Þá mun sól þín ekki framar niður renna, og tungl þitt ekki hverfa; því Drottinn skal vera þér eilíft ljós, og þínir hörmúngardagar skulu enda taka.

21 Allur þinn lýður skal vera réttlátur, og eiga landið eilíflega, því hann er sá kvistur, sem eg hefi gróðursett; hann er verk minna handa, með hverju eg hefi mig vegsamlegan gjört.

22 Af hinum minsta skulu verða þúsund, og af hinum lítilmótleigasta skal koma voldug þjóð. Eg, Drottinn, mun slíku fjótt til vegar koma á sínum tíma.

61. KAPÍTULI.

Spámaður Drottins kunngjörir frelsun Gyðinga, og ljósir sæluhag þeirra; tofsöngur þjóðarinnar.

ANDI Drottins, hins alvalda, er yfir mér, því Drottinn hefir smurt mig, til að flytja hinum nauðstöddu fagnaðarboðskap; hann hefir sent mig, til að lækna hin særðu hjörtun,

til að kunngjöra hinum herteknu frelsi, og hinum fjöttruðu laun,

2 Til að kunngjöra líknarár Drottins, og hefndardag vors Guðs, til að hugga alla sorgbitna,

3 Til að sýna og gefa hinum sorgbitnu Síonsborgar innbyggjendum höfuðdjásn fyrir ösku, fagnaðarviðsmjör fyrir hrygð, vegleg klæði fyrir harmþrúninginn anda. Þeir munu kallaðir verða "heillavænleg terpentíntrè, rótsett af Drottni, honum til vegsemdar."

4 Þeir munu upp byggja hinar fornu borgarrústirnar, við rétta aptur það, sem áður fyr meir lá í eyði, reisa af nýju hinar niður brotnar borgir, sem legið hafa við velli í marga mannsaldra.

5 Útlendingar skulu standa yfir hjörðum yðar, og synir útlendra manna vera yðar akurmenn og víngarðsmenn.

6 En þér skuluð kallast kennimenn Drottins, og heita þjónar vors Guðs; þér skuluð njóta auðlegdar heiðingjanna, og hafa fullræði yfir ríkdómi þeirra.

7 Fyrir þá smán, sem yður hefir verið gjörð, skuluð þér fá tvöföld laun; og fyrir þá svivirðingu, sem þeir urðu að þola, skulu þeir fagna glaðir á óðulum sínum; já, þeir skulu eignast tvöföld óðul í landi sínu, og eilífur fögnuður skal falla í skaut þeim.

8 Því eg, Drottinn, elska réttindi, en hata rángfengnar brennifórnir; eg geld þeim réttilega sín laun, og bind við þá eilíft sáttmál.

9 Afsprengi þeirra skal vera auðkent meðal þjóðanna, og afkomendur þeirra meðal annara manna; allir, sem sjá þá, skulu þekkja, að þeir eru sú kynslóð, sem Drottinn hefir blessað.

10 Eg vil gleðja mig í Drottni, mín sála skal glaðvær vera í Guði mínum, því hann hefir íklætt mig klæðum hjálpæðisins, og lagt yfir mig kyrtíl réttlætisins, eins og þegar brúðgumi lætur á sig prýðilegan höfuðbúning, og brúður býr sig í skart sitt.

11 Því eins og jörðin lætur grösín upp koma, og aldingarðurinn frækornin upp spretta, eins mun Drott-

inn hinn alvaldi láta réttlæti og vegsemd upp renna í augstýn allra heiðingja.

62. KAPÍTULI.

Gæzka Drottins við sitt fólk.

SÖKUM Síonsborgar get eg ekki þagað, og sökum Jerúsalemsborgar ekki verið kyrr, fyr en hennar réttlæti rennur upp, sem ljómi, og hennar hjálpraði, sem brennandi blys.

2 Þá skulu heiðingjarnir sjá þitt réttlæti, og allir konungar þína vegsemd, og þú skalt nefnd verða nýju nafni, sem Drottinn sjálfur mun til taka.

3 Þú skalt verða sem fögur kóróna í hendi Drottins, og sem veglegur ennidúkur í hendi vors Guðs.

4 Þú skalt ekki framfarast verða “hin yfirgefna,” og land þitt skal ekki framfarast kallast “hið eyðilagða,” heldur skaltu nefnast “mín unnusta,” og land þitt “eiginkvinna;” því Drottinn ann þér, og land þitt skal fá eiginmann sinn.

5 Því eins og úngur maður fær meyjar, eins skulu synir þínir eignast þig; og eins og brúðgumi gleðst yfir brúðinni, eins mun þinn Guð gleðjast yfir þér.

6 Á borgarveggjum þínum, Jerúsalemsborg, mun eg setja vökumenn, sem aldrei skulu þegja, nótt né nýtan dag. Biðjið án afláts, þér, sem ákallið Drottinn!

7 Biðjið hann án afláts, uns hann hefir reist aptur Jerúsalemsborg, og gjört hana vegsamlega á jörðinni!

8 Drottinn hefir svarið við sína hægri hönd og við sinn máttuga armlegg: “Eg skal aldrei hær eptir gefa þínum óvinum korn þitt að eta, og synir útlendra manna skulu aldrei drekka þinn vínberjalög, sem þú hefir erfiði fyrir haft;”

9 Heldur skulu þeir, sem hirt hafa kornið, njóta þess, og lofa Guð fyrir; og þeir, sem vínberjaleginum hafa safnað, skulu drekka hann í forgarði míns helgidóms.”

10 Gángið út, gángið út um borgarhlíðin! ryðjið veginn fyrir fólkinu! hækkið, hækkið brautina! ryðjið burt grjótinu, og setjið upp merki fyrir landslýðinn!

11 Sjáðið, Drottinn gjörir beyrum

kunnugt alt til enda veraldar: “Segið Síonsdóttur: sjá, þinn frelsari kemur! sjá! hans laun eru í för með honum, og hans endurgjald fer á undan honum.

12 Þeir munu kallaðir verða “fólkið heilaga, hinir endurleystu Drottins,” og þú skalt nefnast “borgin fjölsóttá og óyfirgefna.”

63. KAPÍTULI.

Sigur Drottins yfir óvinum sínum; lofsöngur um Guðs miskunsemi og velgjörninga.

HVER er þessi, sem kemur í rauðlituðum klæðum frá Edómslandi, frá Bozraborg? Þessi hinn tígulega búni, sem treystir á sinn mikla mátt?—Eg em hann, trúfastur í orðum og máttugur til að hjálpa.

2 Hví er búningur þinn svo rauður á lit, og klæði þín, eins og þess, er troðið hefir vínþrúgu?

3 Eg hefi troðið vínþrúguna aleinn; einginn af landsfólkinu var með mér; eg tróð þá (óvinina) í reiði minni, og sundur marði þá í heipt minni; þá hraut lögur þeirra á klæði mín, og þá verkaði eg klæðnað minn.

4 Því eg hafði til tekið hefndardag, og það ár var komið, þá eg hafði ásett mér að frelsa minn lýð.

5 Eg litaðist um, og sá eingan hjálparmann; mig undraði stórlega, að einginn skyldi aðstoða mig. En minn armleggur hjálpaði mér, og mín heipt aðstoðaði mig.

6 Þannig tróð eg þjóðirnar í reiði minni, gjörði þær drukknaar í bræði minni, og lét lögin af þeim fljóta til jarðar.

7 Eg vil minnast á velgjörninga Drottins, og víðfrægja hans lof fyrir alt það, er hann hefir gjört við oss, fyrir þá mörgu velgjörninga, sem hann hefir auðsýnt Ísraels niðjum af sinni miskunsemi og mikilli góðgírni.

8 Hann sagði: “Þeir eru þó mitt fólk, þeir eru börn mín, sem ekki ættu að bregðast mér;” og hann var þeirra frelsari.

9 Aldrei voru þeir svo í háskastaddir, að þeim yrði mein að; því engill sá, sem stendur fyrir hans auglit, hjálpaði þeim. Af elsku sinni og vorkunsemi frelsaði hann þá, tók þá upp, og bar þá alla daga hinna fyrri tíðanna.

10 En þeir gjörðust mótsnúmir, og hreldu hans himn helga Anda; gjörðist hann þá óvinur þeirra, og bardist sjálfur í móti þeim.

11 Nú minnst hans fólk hinna fyrri tíðanna, þegar Móses var á dögum. Hvar er nú hann, sem lét þá stíga upp af hafinu ásamt með hirði hjardar sinuar? Hvar er hann, sem lét sinn helga Anda búa mitt á meðal þeirra?

12 Hann, sem leiddi hina hægri hönd Mósis með hinum dýrðarsamlega armlegg sínum? hann, sem sundur klauf vatnið í auglýn þeirra, til þess að afreka sér eilíft nafn?

13 Hann, sem leiddi þá í gegnum vatnageiminn, svo þeir hnutu ekki, heldur en hestur sá, er rennur yfir slétta sanda?

14 Andi Drottins færði þá til hvíldar, eins og hjörð þá, er ofan gengur í dalinn; eins leiddir þú þinn lýð, til þess að afreka þér dýrðarsamlegt nafn.

15 Horf nú af himni ofan, og lít niður frá hinum heilaga og dýrðarsamlega bústað þínum? Hvar er nú þín vandlætíng og þitt máttarveldi? Hefir hjartagæzka þín og miskunsemi við mig dregið sig í hlé?

16 Þú ert þó vor faðir; því Abrahám skiptir sér ekki af oss, og Ísrael kannast ekki við oss. Þú, Drottinn! ert vor faðir, vor frelsari; það er þitt nafn frá örgamalli tíð.

17 Hví læztu oss, Drottinn! villast af vegum þínum? Hví læztu hjarta vort harðna, svo það óttaðist þig ekki? Snú þér, fyrir sakir þinna þjónustumanna, fyrir sakir ættkvísla arfleifðar þinnar!

18 Skamma stund sat þitt heilaga fólk í arfi sínum; óvinir vorir hafa niður troðið þinn helgidóm.

19 Vör höfum í lönga tíma verið, eins og þú hefur aldrei drottnað yfir oss, og eins og vör hefðum ekki verið nefndir eptir þínu nafni.

64. KAPÍTULI.

Framhald lofsöngsins; bæn Gyðingalýðs til Guðs.

O, AÐ þú sundur rifir himininn og færir ofan hingað, og fjöllin skylfi fyrir þínu auglíti, eins og vatn vellur yfir eldi þeim, er brennur í þurru limi, til þess að óvinir þínir

könnuðust við þitt nafn (þinn mátt), og heiðingjarnir skylfi fyrir þinni auglýn,

2 Eins og (forðum), þegar þú gjörðir dásendarverkin, þau er vör höfðum ekki vænt eptir, og fyrst ofan, svo að fjöllin skulfu fyrir auglíti þínu.

3 Því aldrei hefir nokkur haft spurn af, eða heyrt, og ekkert auga hefir séð nokkurn guð, nema þig, þann er slíka hluti gjöri fyrir þá, sem á hann vona.

4 Þú líknar þeim, er gjörir með gleði það, sem rétt er, og þeim, sem gengur á þínum vegum, og minnst þín. En sjá, þú varst reiður, af því vör höfðum svo lengi villzt frá þínum vegum! Ó, að vör yrðum frelsaðir!

5 Vör vorum allir sem óhreindir menn, og alt vort réttlæti var sem saurgað klæði; vör vorum eins og visin laufblöð, og vorar syndir hrifu oss burt, eins og vindur.

6 Einginn fanst sá, er ákallaði þitt nafn; eingum varð það fyrir, að halda sér stöðuglega til þín. Þess vegna byrgðir þú auglit þitt, og læzt oss vanmegnast undir valdi vorra synda.

7 En nú, Drottinn! þú ert vor faðir. Vör erum leirinn; þú ert sá, sem myndaðir oss; allir erum vör þín handaverk.

8 Reiðst eigi, Drottinn, svo stórmjög! minst eigi syndanna eilíflega! Æ, lít þú nú niður til vor; vör erum allir þitt fólk.

9 Þínar heilögu borgir eru eins og eyðimörk; Síonsborg er orðin að ör-æfum, Jerúsalemsborg liggur í eyði.

10 Vort heilaga og veglega hús, hvar feður vorir vegsömuðu þig, er orðið eldsmatur, og alt það, sem oss var kærast, liggur í eyði.

11 Getur þú leitt slíkt hjá þér, Drottinn, og þagað, og þjáð oss svo mjög?

65. KAPÍTULI.

Andsvar Guðs; síðaspilling Gyðinga; laun hinna góðu, refsing hinna vondu, sæluhagar hinna réðvöndu Ísraelsmanna.

EG hefi bænheyrt þá, sem ekki báðu; eg lét þá finna mig, sem ekki leituðu mín; eg sagði við þá þjóð, sem ekki ákallaði mig: "Sjá! hér em eg."

2 Eg út rétti hendur mínar daglega til þess fólks, sem er óhlyðugt, sem gengur á illum vegum eptir eigin hugþótta;

3 Sem reitir mig jafnlega til reiði, og það frammi fyrir minni augsyn; sem fórnfoerir í aldingörðum, og brennir reykelsi á tigulsteinum;

4 Sem lætur fyrir berast í dauðra manna gröfum, og er um nætur í hellum, etur svínakjöt, og hefir óhreinan mat í ílátum sínum;

5 En segir þó (við aðra): "Far þú burt, kom ekki nærri mér; eg er helgari en þú." Þegar eg verð reiður, skulu slíkir menn verða að reyk, og að eldi, þeim er allan dag brennur.

6 Sjá! það stendur skrifað frammi fyrir mér: eg vil ekki þegja, heldur gjalda, og gjalda skilvíslega,

7 Bæði syndir sjálfra þeirra, og svo syndir fedra þeirra, segir Drottinn. Þeirra er brendu reykelsi á fjöllum uppi, og smánuðu mig á blóthæðunum; eg vil mæla þeim út hið forna athœfi þeirra, og gjalda það skilvíslega.

8 Svo segir Drottinn: Eins og menn segja, þegar lögur finst í vínberinu: "spill því ekki, þar er blessan í," eins vil eg gjöra sökum minna þjónustumanna, eg vil ekki spilla öllu;

9 Eg vil láta afsprengi æxlást út af Jakobsniðjum, og út af Júdaniðjum erfingja, er eignast skulu mín fjöli; mínir hinir útvöldu skulu erfa þau, og þjónar mínir búa þar.

10 Saronsvöllur skal verða að hjarðarbóli, og Akorsdalur að nautastöðli fyrir þá af mínu fólki, sem leita mín.

11 En þér, sem yfirgefið Drottin, og gleymið mínu heilaga fjalli, sem setjið borð fyrir Gad og blandið vín fyrir Mení,

12 Yður hefi eg ætlað undir sverðið, og þér skuluð allir leggjast niður að höggstokknum, af því þér gegnuð ekki, þá eg kallaði, og heyrðuð ekki, þá eg talaði, heldur að höfðuð það, sem mér þóknaðist ekki.

13 Þess vegna segir Drottinn, hinn alvaldi, svo: Sjáið! mínir þjónar skulu eta, en þér skuluð hungra; sjáið, mínir þjónar skulu drekka, en yður skal þyrsta; sjáið, mínir

þjónar skulu gleðjast, en þér skuluð glúpnar;

14 Sjáið, mínir þjónar skulu sýngja fagnandi af hjartans gleði, en þér skuluð æpa af hjartasorg, og kveina, af hugarángri.

15 Þér skuluð leifa mínum útvöldu yðar nöfn til eiðfestrar bannfóeringar; því Drottinn, hinn alvaldi, mun taka yður af lífi, og nefna þjóna sína með öðru nafni.

16 Hver, sem óskar sér góðs á jörðu, hann skal sér góðs óska í nafni hins sanna Guðs, og hver, sem eið vinnur á jörðu, hann skal sverja við hinn sanna Guð; því hinar fyrri þrautir eru þá gleymdar; þær eru horfnar frá mínum augum.

17 Því sjá, eg skapa nýjan himin og nýja jörð; hins fyrveranda skal ekki frammar minzt verða, og það skal eingum í hug koma.

18 Gleðjizt heldur, og fagnið æ og æ yfir því, sem eg skapa; því sjáið, eg unmynda Jerúsalemsborg í fögnuð, og innbyggjendur hennar í gleði.

19 Eg vil fagna yfir Jerúsalemsborg, og gleðja mig yfir mínu fólki. Þar skal ekki frammar heyrast grátstafur eða kveinstafir;

20 Þar skal ekkert úngbarn frammar finnast, sem að eins lífi fáa daga, og einginn gamall maður, sem ekki hafi náð fullum aldri; því sá er þar úngur maður, sem deyr tíræður, og sá, sem ekki nær tíræðisaldri, skal álitast sem bolverður.

21 Þeir skulu byggja hús, og búa í þeim, planta víngarða, og eta þeirra ávöxtu.

22 Aðrir menn skulu ekki búa í þeim húsum, sem þeir hafa bygt; aðrir skulu ekki eta það, sem þeir hafa gróðursett; því aldur míns fólks skal vera sem aldur trjáanna; mínir útvöldu skulu sjálfir eyða því, sem þeir hafa unnið með höndum sínum,

23 Þeir skulu ekki erfða til ónýtis, og ekki börn geta til þess, að þau deyi á ungum aldri; því bæði þeir, og eins afkvæmi þeirra, eru afsprengi þeirra, sem Drottinn hefir blessað.

24 Aður en þeir kalla, vil eg svara, og meðan þeir tala, vil eg böenheyra.

25 Úlfar og lömb skulu vera saman á beit, ljónið eta strá, sem uxi, og

duptið skal vera ormsins fæða. Hvergi á mínu heilaga fjalli skulu þau nokkuð það í frammi hafa, sem er ilt eða skaðsamlegt, segir Drottinn.

66. KAPÍTULI.

Hegning hinna þverbrotnu Gyðinga og skurðgoðadýrkanda. Samansöfnun Gyðingaljóðs.

SVO segir Drottinn: Himinn er mitt hásaeti, og jörðin mín fótiskör. Hvaða hús er það þá, er þér viljið byggja mér! og hver er sá staður, sem verið geti minn aðsetursstaður?

2 Mín hönd gjörði allt þetta, og þannig er það allt til orðið, segir Drottinn. En eg vil renna augum mínum annað, til hins volaða, til þess, sem hefir sorgfult hjarta, til þess, sem óttast mín orð.

3 Sá, sem slátrar, og hinn, sem vegur mann; sá, sem fórnferir sauð, og hinn, sem banar hundi; sá, sem ferir matfórn, og hinn, sem fram ber svínablóð; sá, sem brennir reykelsi, og hinn, sem tilbiður goðalíkneski: þessir út velja, hver um sig, það, sem er eptir eigin hugþótta þeirra, og láta sér vel líka það, sem er víðurstyggilegt.

4 Eg vil þá og einnig út velja það, sem gjörir þeirra hlut að verra, og láta yfir þá koma það, sem þeir hræðast, fyrst einginn þeirra gegndi, þá eg kallaði, og einginn heyrdi, þá eg talaði, heldur að höfðust það, sem mér mislíkaði, og út völdu það, sem mér þóknadist ekki.

5 Heyrið orð Drottins, þér, sem óttizt hans orð! Bræður yðar, sem hata yður, og vilja ekkert samneyti við yður hafa fyrir míns nafns sakir, þeir segja: "Gjöri Drottinn sig dýrðlegan, svo veir megur sjá yðar fögnuð;" en þeir skulu verða til smánar.

6 Einhver gnýr heyrir frá borginni, einhver raust frá musterinu; það er raust Drottins, sem geldur óvinum sínum það, sem þeir hafa til unnið.

7 Hún (Síonsborg) fæðir, áður en hún kennir sín; hún er orðin léttari að sveinbarni, áður en jóðsóttin kemur að henni.

8 Hver hefir heyrt slíkt? Hver hefir sæð dæmi til slíks? Getur nokkurt land fæðzt á einum degi, eða nokkur þjóð komið til alt í einu?

Og þó skuli Síonsborg hafa fætt börn sín, áður en hún kendi sóttar!

9 Skyldi eg, sem læt fœðingarstaðinn opnast, ekki geta látið fóstrið fœðast? segir Drottinn. Eg, sem læt lífsá-vöxtinn fœðast, skyldi eg sjálfur vera ávaxtarlaus? segir þinn Guð.

10 Gleðjið yður ásamt með Jerúsalemsborg, fagnið yfir henni, allir þér, sem hafið hana kæra! Verið glaðir ásamt með henni, allir þér, sem voruð hryggir yfir henni;

11 Því þér skuluð sjúga, og saddir verða af hennar endurnærandi brjóstum; þér skuluð teygja, og gæða yður með hennar ríkdóms gnótt.

12 Því svo segir Drottinn: Sjá, eg veiti velsældinni til hennar, eins og vatnsstraumi, og ríkdómi heiðingjanna, eins og bakkafullum læk; þér skuluð liggja á brjóstum hennar, og hún skal bera yður, og hafa barnagælur við yður á knjám sér.

13 Eins og móðirin huggar barn sitt, eins skal eg yður hugga; í Jerúsalemsborg skuluð þér huggaðir verða.

14 Þér munuð sjá það, og yðvar hjarta mun fagna, og yðar bein blómgast, sem gras; því hönd Drottins mun auðkend verða á þjónum hans, og hans reiði á óvinum hans.

15 Því, sjáið, Drottinn kemur í eldi—hans vagn er sem vindbylur—til að gjalda reiði sína með heipt, og hótan sína með eldslogum.

16 Því með eldi og með sínu sverði mun Drottinn alt hold dæma, og þá mun stór verða sá valköstur, er Drottinn fellir.

17 Þeir, sem helga sig og hreinsa inst í eikagörðunum, einn hér, og annar þar, þeir, sem eta svínakjöt, óhrein dýr og músarhæra, skulu allir undir lok líða, segir Drottinn.

18 Eg þekki yðar athafnir og hugsanir. Sá tími kemur, að eg mun saman safna öllum þjóðum, hverrar tungu sem eru; þær skulu koma og sjá mína dýrð.

19 Eg vil setja teikn á nokkura þeirra, og þá af þeim, sem undan hafa komizt (hegningunni), vil eg senda til heiðingjanna í Tarsisborg, til Fúllands, Lúðlands, Bogmannalands, Tíberanalands, Jónalands (Grikklands), og til fjarlæggra lands-

álfa, sem ekki hafa neina fregn af mér, og ekki sæð mína dýrð; og þeir skulu kunngjöra mína dýrð meðal heiðingjanna.

20 Allir bræður yðar skulu fluttir verða úr öllum heiðnum löndum, Drottni til fórnar, á hestum, kerrum, vögnum, á málum og úlföldum, til míns heilaga fjalls, til Jerúsalemsborgar, segir Drottinn, eins og þá Ísraelsfólk færir matarfórn í hreinum kerum til Drottins húss.

21 Af þeim vil eg einnig taka kennimenn og Levíta, segir Drottinn.

22 Því eins og hinn nýi himinn og

hin nýja jörð, sem eg skapa, standa fyrir mínu augliti, segir Drottinn, eins skal yðar afsprengi og nafn standa.

23 Og frá einni túnglkomu til annarar, frá einum hvíldardegi til annars, skulu allir menn koma, til að tilbiðja fyrir mínu augliti, segir Drottinn.

24 Og þeir skulu út ganga (úr borginni), og sjá hræ þeirra manna, sem fallið hafa frá mér; því þeirra ormur skal ekki deya, og þeirra eldur ekki út slökkna, og þau skulu vera hverjum manni viðurstyggeileg.

SPÁMAÐURINN JEREMÍA.

1. KAPÍTULI.

Jeremía er kallaður, fær tvær opinberanir.

ORÐ Jeremías, sonar Hilkías, sem var einn af prestunum í Anatót, í Benjamínslandi,

2 Til hvers orð Drottins kom á dögum Jósías Amonssonar, Júdakonúgs, á 13. ári hans ríkisstjórnar,

3 Og kom líka á dögum Jójakíms, Jósíassonar, Júdakonúgs, alt að enda hins ellefta árs Sedekías, Jósíassonar, Júdakonúgs, alt að herleiðingu Jerúsalems innbyggjenda í hinum fimta mánuði.

4 Og orð Drottins kom til mín og sagði;

5 „Áður en eg myndaði þig í móðurlífi, þekti eg þig, og áður en þú komst af móðurlífi, vígði eg þig; eg setti þig til að vera spámann þjóðanna.“

6 Og eg mælti: „Æ herra, Drottinn! sjá, eg kann ekki að tala, því eg em úngur.“

7 Og Drottinn sagði við mig: „Seg þú ekki: eg em úngur, heldur far þú til allra, sem eg sendi þig til, og tala það, sem eg býð þér!“

8 Óttastu þá ekki! því eg er með þér, til að hjálpa þér,“ segir Drottinn.

9 Og Drottinn út rétti sína hönd, og snart minn munn, og Drottinn

mælti til mín: „Sjá! eg legg mín orð í þinn munn.“

10 Skoða þú, eg set þig á þessum degi yfir þjóðir og yfir konúngsríki, til þess að upp ræta og sundur mola, skemma og eyðileggja, til þess að upp byggja og gróðursetja.“

11 Og orð Drottins kom til mín, og mælti: „Hvað sér þú, Jeremía?“ Og eg svaraði: „Eg sé vakandi staf.“

12 Og Drottinn mælti til mín: „Þú sást rétt, því eg vaki yfir mínu orði, að eg framkvæmi það.“

13 Í annað sinn kom orð Drottins til mín, og mælti: „Hvað sér þú?“ Og eg svaraði: „Eg sé sjóðandi pott stefna að norðan.“

14 Og Drottinn sagði við mig: „Frá norðri mun ógæfan brjótast inn á alla landsins innbúa;“

15 Því sjá! eg kalla allar kynkvíslir ríkjanna að norðan, segir Drottinn, að þær komi, og hver þeirra setji sinn stól fyrir Jerúsalems borgarhlíð, og móti öllum hennar múrvegg, alt um kring, og móti öllum Júdastöðum.

16 Og eg mun upp segja dóm yfir þeim, sakir allra þeirra illgjörða, að þeir yfgráfu mig, og brendu reykelsti fyrir öðrum guðum, og hafa tilbedið sín handaverk.

17 En gyrð þú þínar lendar, og tak

þig upp, og tala til þeirra alt, sem eg mun bjóða þér; vertu ekki deigur við þá, svo eg gjöri þig ekki hræddan við þá.

18 Og sjá! eg gjöri þig í dag að sterkri borg, að járnstólpa, og að cirvegg, gegn öllu landinu, Júdakonungi, hans höfðingjum, hans prestum og landsfólkinu.

19 Og þeir munu herja á þig, en ekkert orka á móti þér, því eg er með þér, segir Drottinn, til að hjálpa þér."

2. KAPÍTULI.

Mót óhljóði og skurðgoðadýrkum.

OG orð Drottins kom til mín, og sagði:

2 "Far þú og kunngjör fyrir Jerúsalems eyrum, og seg: svo segir Drottinn: eg man til vinskapar æsku þinnar, til ástar festardaga þinna, hversu þú fylgdir mér á eyðimörkina í ósáð land;

3 Ísrael var Drottnei helgaður, frumgróði hans uppskeru, hver sá varð sekur, sem hann vildi eta; ógæfan kom yfir hann," segir Drottinn.

4 Heyrið orð Drottins, Jakobs hús, og allar ættir Ísraels húss!

5 Svo segir Drottinn: "Hver rángindi hafa feður yðar fundið hjá mér, að þeir hurfu frá mér, og aðhyltust þau fánýtu goð, og breyttu heimskulega?

6 Og þeir hugsuðu ekki til: hvar er Drottinn, sem flutti oss burt úr Egyptalandi, sem leiddi oss á eyðimörkina, í heiða- og gjótulandið, í hið þurra og dimma land, hvar um einginn fer, og hvar einginn maður býr?

7 Og eg leiddi yður inn í frjósamt land, til að eta þess ávexti og gæði; og þér komuð og saurguðuð mitt land, og gjörðuð mína eign að viðbjóði.

8 Prestarnir hugsuðu ekki: hvar er Drottinn? og hinir löglærðu þektu mig ekki, og hirðarar (fólksins) féllu frá mér, og spámennirnir spáðu í Baals nafni, og þeir aðhyltust þá, sem ekki hjálpa (hjáguðina)."

9 Sakir þessa mun eg enn fremur fara í mál við yður, segir Drottinn, og við syni sona yðvarra mun eg fara í mál.

10 Því farið yfir á Sitteanna eyjar, og skoðið, og sendið til Kedar, og takið eptir og skoðið, hvort nokkuð líkt ber þar við;

11 Hvort nokkur þjóð skiptir um guði (og þó eru þeir ekki Guðir); en mitt fólk hefir látið sína dýrð (Guð) fyrir þá, sem ekki hjálpa (hjáguðina).

12 Furðið yður, himnar, á þessu, verðið hissa og forviða mjög! segir Drottinn.

13 Því tvent ilt hefir mitt fólk að hafzt: mig yfirgáfu þeir, uppsprettu hins lifanda vatns, til að grafa sér brunna, lekabrunna, sem ekki halda vatni.

14 Er Ísrael nokkur þræll? eða er hann þræls barn? hví er hann orðinn að herfangi?

15 Móti honum grenja ljónin, og láta sína raust heyra, og gjöra hans land að auðn; staðirnir verða brendir, og leggjast í eyði.

16 Synir Nofs og Tafanes, munu ríkja, brjóta kórónuna af höfði þínu.

17 Er það ekki orsök, að þú yfirgafst Drottin, þinn Guð, einmitt þá, þegar hann vildi leida þig veginn?

18 Og hvað kemur þér við vegurinn til Egyptalands, til að drekka vatnið úr Síkor (Níl)? Og hvað kemur þér við vegurinn til Assýríu, til að drekka vatn árinna (Frat)?

19 Þín vonzka mun aga þig, og fráhrarf þitt refsa þér, og þú munt kannast við og sjá, hversu slæmt og beiskt það er, að yfirgefa Drottin, þinn Guð, og óttast hann ekki, segir Guð, Drottinn alsherjar.

20 Því fyrir löngu síðan hefir þú þitt ok í sundur brotið, slitið af þér böndin og sagt: "eg vil ekki undirgefin vera!" á sérhverjum háum hól og undir sérhverju grœnu trè tókstu fram hjá mér.

21 Eg gróðursetti þig til að vera ágætur vínviður og einvala sáð, en hversu hefir þú breytt mèt í útlenzkan villivínvið!

22 Já! þó þú nú þvoir þig með lút, og tækir þér mikla sápu, óhreini væri samt þín ódygd fyrir mér, segir Guð, Drottinn.

23 Hvernig dirfist þú að segja: "eg hefi ekki gjört mig óhreina, ekki

aðhýlt Baal?" Hygg að þínu at-
höfi í dalnum! kannast þú við það,
sem þú hefir gjört, þú, lættfætta
unga úlfaldsýlja, sem hleypur til og
frá,

24 Þú (sem) villiasna, vön á afretti
(eyðimörku), er í sínum girndarbruna
tekur öndina á lopti. Hver getur
henni aðrað? Þeir, sem hennar leita,
hlaupa sig ekki móða; í hennar mán-
uði finna þeir hana.

25 Vara þinn fót við að hlaupa af
sér skóna, og háls þinn þyrstan! en
þú segir: "eg fæ þess ekki áu verið!
nei, eg elska hina útlendu, og legg
lag mitt við þá."

26 Eins og þjófurinn sneypist, þegar
hann er staðinn að (þýfi), eins er
Ísraelshús sneypst, konungar þess,
höfðingjar, prestar og spámenn,

27 Þá þeir segja við trèð: "þú ert
faðir minn!" og við steininn: "þú
hefir getið mig!" Því við mér snúa
þeir baki og ekki andliti; en á ógæf-
unnar tíma segja þeir: "statu upp,
og hjálpa oss!"

28 Hvar eru nú þínir guðir, sem
þú hefir gjört þér? Láttu þá upp
standa, ef þeir geta hjálpað þér á
neyðarinnar tíma! Því eins margir
og þínir staðir eru, Júda, eins margir
eru þínir guðir.

29 "Hví þráttið þér við mig? Þér
erud allir frá mér fallnir," segir Drott-
inn.

30 Til einskis hefi eg yðar syni sleg-
ið; aga tóku þeir ekki; yðar sverð
tortýndi yðar spámönnum, eins og
grimt ljón.

31 Þú kynslóð! takið eptir orði
Drottins! hefi eg verið nokkur eyði-
mörk fyrir Ísrael, eða dimmufult
land? Því segir þá mitt fólk: "vèr
reikum hér og hvar, komum ekki til
þín?"

32 Ætli að meyjjan gleymi sínu
skarti, eða brúðurin sínu belti? En
mitt fólk hefir gleymt mér fyrir
löngu.

33 Hversu fallega fer þú að ráði
þínu, til að leita þér ástar! þú venur
þess vegna þína breytui á illvirki.

34 Jafnvel á faldi þinna klæða er
blóð saklausra aumíngja; þú hefir
ekki staðið þá að innbroti, og samt
sem áður (hefir þú deytt þá),

35 Og þó segir þú: "eg em saklaus,
já, hans reiði mun frá mér snúast."
Sjá, eg vil ganga í dóm við þig, fyrir
það að þú segir: "eg hefi ekki
syndað."

36 Hví hleypur þú svo mikið til
að breyta þínum vegi? Líka vegna
Egyptalands munt þú til skammar
verða, eins og þú ert orðin það vegna
Assýríu.

37 Líka muntu frá þessum (þeim
Egypzku) burt ganga, og slá saman
höndum yfir höfði þér, því Drottinn
út skúfar þeim, sem þú treystir á, og
þeir munu ekki lánast þér.

3. KAPÍTUL.

Ræða haldin á Jósías dögum.

HANN segir: Ef maður nokkur
hefir látið frá sér konu sína, og
hún fer frá honum, og verður annars
manns, má hann þá til hennar aptur
hverfa? mundi ekki landið (af því)
vanhelgast? En þú tókst fram hjá
með mörgum elskuga, kom þó aptur
til mín, segir Drottinn.

2 Renn þínum augum upp á hæð-
irnar og sjáðu! hvar hefir þú ei verið
svívirt? Á vegum situr þú um þá,
eins og Arabar í eyðimörkinni, og
vanhelgar landið með þinni ótrygð
og vonzku.

3 Og regnskúrum var haldið aptur,
og kveldskúrur komu ekki; en þú
hafðir hóruenni, og vildir ekki
skammast þín.

4 Er það ekki satt? en þá kallar
þú til mín (og segir): Faðir minn!
æsku vinur minn varst þú.

5 Ætla hann ræki það við mig eilíf-
lega, muni það alt af? sjá, svo talar
þú, en þú að hefst ilt og kemur því
fram.

6 Og Drottinn sagði við mig á dög-
um Jósías konungs: "Sér þú það,
sem hin ótrúa Ísraels (þjóð) hefir að
hafzt? hún hefir gengið upp á sér-
hvert hátt fjall, og undir sérhvert
grönt trè, og þar tekið fram hjá."

7 Og eg hugsaði: Eptir að hún
hefir alt þetta að hafzt, mun hún
koma til mín aptur, en hún er ekki
aptur snúin. Og það sá hennar ótrúa
systir Júda (þjóðin).

8 Og eg sá, að þó eg, sakir þess,
að hin ótrúa Ísraelsþjóð hafði rofið

hjonabandið, út skúfaði henni, og gæfi skilnaðarskrá, óttaðist sú ótrúa Júda(þjóð), systir heunar, það ekki að heldur, og fór og tók líka fram hjá.

9 Og það orsakaðist af hinum geysimikla hórdómi hennar, að landið saurgaðist, því hún hafði tekið fram hjá með stokk og steini.

10 En alt fyrir það hvarf ei til mín aptur hennar ótrúa systir, Júda(þjóðin), með einkægu hjarta, heldur með falsi," segir Drottinn.

11 Og Drottinn mælti til mín: "Rættlát sýnist mér sú fráföllna Ísraels(þjóð) fremur en sú ótrúa Júda-(þjóð).

12 Far þú, og kalla þessi orð í norðurátt, og seg: Hverf aptur, fráföllna Ísraels(þjóð), segir Drottinn; eg vil ekki reiðulega til yðar líta, því eg er náðugur, segir Drottinn; eg skal ei vera lángroekinn eilíflega.

13 Kannastu að eins við þína sekt; því frá Drottni, þínum Guði, ertu fallin, og þú hljóst hingað og þangað til hinna útlendu, undir hvert gröent tré, en minni raust gegnduð þér ekki," segir Drottinn.

14 Komið aptur þér fráföllnu synir, segir Drottinn, því eg er yðar herra, og eg vil við yður taka (þó ekki kæmi nema) einn úr borg, og tveir af ætt, og flytja yður til Sion.

15 Og eg skal gefa yður hirðara eptir mínu sinni, sem gæti yðar með greind og framsýni.

16 Og þá er þér fjölgið og eruð frjónsamir í landinu á þeim sömu dögum, segir Drottinn: þá munu menn ekki framar tala um sáttmálsörk Drottins, og hún mun eingum í hug koma, og menn munu ekki hugsa til hennar, nè hennar vitja, og ei mun framar (önnur) gjörð verða.

17 Á þeim sama tíma munu menn nefna Jerúsalem Drottins háseti, og allar þjóðir munu til hennar safnast sakir Drottins nafns, og þær munu ekki framar ganga eptir þrjózku síns vonða hjarta.

18 Á þeim sömu dögum mun Júdahús ganga með Ísraelshúsi, og þeir munu saman koma úr landinu norðurfrá í landið, sem eg hefi gefið feðrum yðar til eignar.

19 Og eg sagði: "Hvernig (með hverju skilyrði) skal eg setja þig meðal barnanna, og gefa þér yndislegt land, ágæta eign meðal þjóðanna herflokka?" og eg sagði: þér skuluð kalla mig föður, og ekki frá mér víkja.

20 En eins og kona verður ótrú sínum elskuga, eins urðuð þér ótrúir mér, þú Ísraels ætt! segir Drottinn.

21 Rödd heyrist af hæðunum, grátbeiðni Ísraels sona, af því þeir hafi illa breytt, og gleymt Drottni, Guði sínum.

22 Komið aptur, þér fráföllnu synir! eg skal bæta úr yðar fráhvarfi. "Sjá, vèr komum til þín; því þú, Drottinn, ert vor Guð.

23 Sannarlega er svikul hjálpin frá hæðunum og hinum mörgu fjöllum! Sannarlega er Ísraels hjálp hjá Drottni, vorum Guði.

24 En hin skammarlegu goð gleyptu aflla feðra vorra alt frá æsku vorri, sauði þeirra og naut, syni þeirra og dætur.

25 Vèr liggjum í vorri vanvirðu, og vor skömm þekur oss; því mótt Drottni, vorum Guði, höfum vèr syndgað, vèr og feður vorir frá æsku vorri alt til þessa dags, og vèr gegndum ekki raust Drottins, vors Guðs."

4. KAPÍTULI.

Sama raða.

EF þú snýr þér, Ísrael, til mín, segir Drottinn, þá muntu aptur koma heim (í landið), og ef þú snarar frá þér viðbjóðnum (goðunum), þá muntu ekki framar hrekjast;

2 Og ef þú sver við Drottin sannlega, tilhlýðilega og réttvíslega, þá munu þjóðirnar hljóta blessan af honum (Drottni), og hrósa sèr af honum.

3 Því svo segir Drottinn til Júdamanna, og til Jerúsalem: Þlægið yður nýtt land, og síðið ekki milli þyrna!

4 Látið yður um skera fyrir Drottni, og burt takið yfirhúð hjarta yðvars, þér menn af Júda og Jerúsalems innbúar! svo mín reiði brjótist ei út, sem eldur, og brenni óslökkvanlega, sakir vonzku yðar athafna.

5 Kunngjörði í Júda, kallið í Jerú-

salem, og segið, og blásið í básunu í landinu, kallið hátt og segið: safnizt saman, og látum oss fara í hinar víggjyrtu borgir!

6 Setjið upp merki gegnt Síon, safnist saman, standið ei við! því með ógæfu kem eg að norðan, og mikið tjón.

7 Ljón kemur úr runni sínum, og eyðileggjari þjóðanna tekur sig upp, gengur fram af sínum stað, til að gjöra þitt land að auðn; þínar borgir verða eyðilagðar, og einginn býr í þeim.

8 Gyrðizt því sekk, kvartið og veinið! því ekki snýr Guðs brennandi reiði frá oss.

9 Og það mun svo fara á þeim sama degi, segir Drottinn, að konungurinn og höfðingjarnir munu missa hug, prestarnir skelfast, og spámennirnir verða hissa.

10 Þá mælti eg: “Æ herra, Drottinn! sannarlega hefir þú brugðizt þessu fólki og Jerúsalem, þar þú sagðir: yður mun vel vegna, þar eð þó sverðið smýgur inn að sálunni!”

11 Á sama tíma mun þessu fólki og Jerúsalem sagt verða: “Brennandi vindur (kemur) frá hæðunum í eyðimörkinni, og stefnir á mitt fólk, hvorki til að vinsa nè hreinsa.

12 Vindur, sterkari en því svari, mun frá mér koma; nú vil eg líka dóm á þá leggja.”

13 Sjá! eins og ský líður hann áfram, og vagnar hans eru líkir hvirfilbyl, fljótari en ernir eru hestar hans. “Vei oss, vèr verðum eyðilagðir!”

14 Þvo þitt hjarta hreint, Jerúsalem, af ilskunni, svo þú frelsist! hversu lengi skulu innra með þér búa illar hugsanir?

15 Því rödd segir tíðindi frá Dan, og boðar ógæfu frá Efraímsfjalli.

16 Segið það fólkinu! sjá! kunn-gjörðið það Jerúsalem: umsátursmenn koma úr öðru landi, og láta sína raust gljmyja móti Júdastöðum.

17 Sem landverðir eru þeir alt um kring Jerúsalem; því hún var þverbrotin mér, segir Drottinn.

18 Þín breytui og þín verk hafa þér þetta bakað; það eru ávextir þinnar ilsku, já, beiskt er það, og særir mjög hjarta þitt.

19 “Íður mín! iður mín! mér er ilt fyrir hjartanu, hjarta mitt berst, eg get ekki pagað! því herlúdurs-hljóm heyrir þú, önd mín! og heróp.

20 Tjón á tjón ofan er kallað; því alt landið verður eytt; sviplega verða mínar tjaldbúðir af máðar, að óvörum tjaldddúkar mínir.

21 Hvað lengi á eg að sjá merkið, hvað lengi heyra herlúdursins hljóm?

22 “Því heimskt er mitt fólk; mig þekkir það ekki; fávisir synir eru þeir, og án skilnings; vit hafa þeir til að gjöra ilt, en að gjöra gott kunna þeir ekki.”

23 Eg lít á jörðina; sjá! hún er í eyði og tóm, og til himins, og ekkert ljós er á honum.

24 Eg lít til fjallanna, og sjá! þau bifast, og allar hæðir ruggast.

25 Eg litast um, og sjá! þar er einginn maður, og allir fuglar himinsins eru burt fældir.

26 Eg lít í kring um mig, og Kar-mel(fjall) er eyðilagð, og allir þess staðir niður brotnir fyrir augliti Drottins, fyrir hans brennandi reiði.

27 Því svo segir Drottinn: Auðn skal alt landið verða; samt vil eg ekki gjörsamlega gjöra út af við það.

28 Því syrgir landið, og himininn upp yfir er dimmur, af því eg hefi talað það, ályktað það, og iðrast þess ekki, og mun ekki við það hætta.

29 Fyrir harki reiðmannsins og bogmannsins flýr hver borg; þeir skriða inn í runnana, og stíga upp á hamrana; hver borg er yfirgefin, og einginn innbúi er í þeim.

30 Og þú niður brotna! hvað ætlar þú að gjöra? þó þú klæðir þig purpura, þó þú prýðir þig með gullskarti, og lítfegrir augu þín, þá skrýðir þú þig til einskis; biðlarnir fyrirlíta þig, þeir sitja um líf þitt.

31 Því eg heyri hljóð, eins og jóð-sjúkrar konu; ángistarvein, eins og þeirrar, sem í fyrsta sinn fœðir; raust dótturinnar Síons; hún stynur með útrættum höndum; “vei mér; sál mín vanmegnast fyrir morðingjunum.”

5. KAPÍTULI.

Sama raða.

GÁNGIÐ um Jerúsalems stræti, og skoðið og grenslizt eptir,

og leiðid á hennar torgum, hvort þér finnið nokkurn, sem iðkar réttvísi, leitast sannleikans, þá skal eg fyrirgefa henni.

2 Og þó þeir segi : “Svo sannarlega sem Drottinn lifir !” sverja þeir eingu að síður meinsæri.

3 Drottinn ! stefna þín augu ekki á sannleikann ? Þú slær þá, en þeir kenna ekki til þess ; þú lætur þá tjón líða ; þeir taka eingum aga ; þeirra andlit er harðara en steinn ; þeir vilja ekki snúa sér.

4 Og eg hugsaði : það eru að eins hinir lítilmótlegu, þeir eru fávísir, því þeir þekkja ekki Drottins veg, réttindi síns Guðs.

5 Eg skal ganga til hinna miklu manna, og tala við þá ; því þeir þekkja þó Drottins veg, réttindi síns Guðs. En allir saman hafa okið sundur brotið og slitið af sér böndin.

6 Því mun ljónið úr skóginum vinna á þeim, og úlfurinn á kveldin valda þeim tjóns ; pardusdýrið um situr þeirra borgir ; hver, sem út úr þeim fer, mun verða sundur rifinn ; því margar eru þeirra syndir, ótal þeirra yfirtroðslur.

7 Hvi skyldi eg fyrirgefa þér ? Þínir synir hafa yfirgefið mig, og sverja við hjáguði (sem ekki eru guðir) ; eg tók af þeim (trygða)eið ; þeir tóku fram hjá, og hlupu í hóruhúsið, flokkum saman.

8 Eins og sælegir stóðhestar hlupu þeir um kring og snudduðu hver eftir annars manns konu.

9 Ætti eg ei að hegna slíku, segir Drottinn, ekki láta hefnd koma yfir annað eins fólk og þetta ?

10 Gangið upp borgarvegginn, og niður brjótið, en eyðileggið ekki algjörlega ! rífið burt þeirra vínberjaklasa ! því þeir eru ei Drottins.

11 Því ótrútt varð mér Ísraelshús og Júdahús, segir Drottinn.

12 Þeir afneita Drottni, og segja : “Hann er ekki (til), og eingin ógæfa mun yfir oss koma, og sverð og sult munum vér ekki sjá.

13 Og spámennirnir munu verða að vindi, og (Drottins) orð er ekki í þeim ; svo verði þeim sjálfum !”

14 Því segir Drottinn svo, Guð als-herjar : Meðan þér talið þessi orð,

já ! þá gjöri eg mín orð í þínum munni að eldi, og þetta fólk að viði, og það skal þeim eyða.

15 Sjá ! eg leiði yfir yður fólk úr fjarlægð (Ísraelslýður), segir Drottinn ; það er öflugt fólk, eitthvert hið elzta fólk, það fólk, hvers tungumál þú ekki þekkir, og skilur ekki, hvað það talar.

16 Orva mælir þess er sem opin gröf ; allir eru þeir kappar.

17 Og það mun eyða þinni uppskeru og þínu braudi ; þeir munu vinna tjón sonum þínum og dætrum, eta upp saði þína og naut, eta upp vintré þín og fikjutré ; það mun niður brjóta með sverði þínar sterku borgir, er þú reidið þig á.

18 En þó mun eg ekki á þeim dögum öldungis gjöra útaf við yður, segir Drottinn.

19 Og þegar þér segið : “Hvar fyrir hefir Drottinn, vor Guð, gjört oss alt þetta ?” þá seg þú þeim : “Eins og þér yfirgáfuð mig, og þjónuðuð annarlegum guðum í yðar landi, eins skuluð þér þjóna útlendum í því landi, sem ekki er yðar (land).”

20 Segðu þessi tíðindi Jakobsætt, og kunngjör þú það í Júda, og seg :

21 “Heyri það hið fávísa, skilningslausa fólk, sem hefir augu, og sér ekki, eyru, og heyir ekki !

22 Viljið þér ekki óttast mig, segir Drottinn, viljið þér ekki skjálfa frammi fyrir mér ? fyrir mér, sem setti sjónum sand fyrir takmark, eilífa girðing, sem hann fer ekki yfir ; hann æðir, en vinnur ekki á, og hans bylgjur öða og fara ei yfir (hana).

23 En þetta fólk hefir óviðráðanlegt og þverúðarfult hjarta ; þeir falla frá og ganga burt,

24 Og segja ekki í hjarta sínu : “Látum oss þó óttast Drottin, vorn Guð, sem gefur regn, snemma og seint, á sínum tíma, sem við heldur handa oss ákveðnum uppskeruvikum.”

25 Yðar misgjörðir hafa þessu frá snúið, og yðar syndir hrundið burt hinu góða frá yður.

26 Því meðal míns fólks eru guðlausir menn ; þeir læðast, beygja sig, eins og fuglarar, leggja snörur, veiða menn.

27 Eins og fuglakarfan er full af tálfulgum, eins eru þeirra hús full af svikum; því verða þeir miklir og ríkir.

28 Feitir eru þeir og þriflegir; já, þeir gæta ei hófs í vonzkunni; eingin málefni taka þeir að sér, ekki málefni hins munaðarlausa, og það lánast þeim, og rétt hins fátæka verja þeir ekki.

29 Á eg ekki að hegna fyrir slíkt, segir Drottinn, eða hefna á öðru eins fólki og þessu?

30 Viðbjóðslegt og óttalegt við ber í landinu.

31 Spámennirnir kenna lygar, og prestarnir drottna undir þeirra vernd, og fólki mínu þykir það fara vel. En hvað ætla þér gjörð, þegar að endanum kemur?

6. KAPÍTULI.

Sama ræða.

FLÝIÐ, Benjamínssynir, úr Jerúsalem, og þeytið lúður í Tekóa, og reisið upp merki í Betkerem! því ógæfa veður hér inn norðan að, og mikið tjón.

2 Eg líkti Sions dóttur við fríða og táplíta mey.

3 Til hennar koma hirðarar með sínar hjarðir, setja tjöld alt í kring um hana, og hver einn lætur sitt afmarkaða svæði upp bíta.

4 "Búið yður til bardaga móti henni! standið upp, látum oss um miðdegi komast upp! vei oss! því degi hallar, kveldskuggarnir lengjast.

5 Standið upp! göngum upp í hana í nótt, og rífum niður hennar hallir."

6 Því svo segir Drottinn alsherjar: "Fellið trè og gjörð vegg móti Jerúsalem! hún er sú borg, sem á að refsa; hún er innra full ránglætis;

7 Því eins og lind spýr upp vatni, eins spýr hún ilsku. Öfbeldi og kúgun heyrast í henni jafnan frammi fyrir mör, áverkar og dráp.

8 Bæt þú ráð þitt, Jerúsalem, að mín sál slíti sig ekki frá þér, að eg gjöri þig ekki að auðu, að óbygðu landi!"

9 Svo segir Drottinn alsherjar: Þeir munu saman lesa Ísraels leifar eptir á, eins og vínber. Flyt þína hönd

eins og sá, sem saman les vínber aptur og aptur að körfunni!

10 Við hvern á eg að tala, og aðvara, svo að þeir heyri? Sjá, óunskorin eru þeirra eyru, og þeir geta ei sýnt athygli. Sjá, Drottins orð er orðið þeim að háði; þeir hafa einga lyst á því.

11 En eg em fullur af ógnunum Drottins, er uppgefinn að halda mér frá að ausa þeim út yfir barnið á götunni, og yfir únglingahópinn allan saman; því maður sem kona munu verða hertekin, gamlir og örvasa.

12 Og þeirra hús mun verða annara eign, akrar og konur, alt saman. Því eg mun út rétta mína hönd yfir innbúa landsins, segir Drottinn.

13 Því allir eru sólgnir í ábata, smáir og stórir, og frá spámönnum til prestanna iðka þeir öll svik.

14 Þeir lækna sár míns fólks með hægu móti (gjöra lítið úr þeim), segjandi: friður! friður! og þó er einginn friður.

15 Þeir verða til skammar, því viðurstygð að hafast þeir; ekki skammast þeir sín samt; þeir kunna það ekki; því munu þeir falla meðal þeirra, sem falla, og þegar eg heimsœki þá, segir Drottinn, munu þeir steypast.

16 Svo segir Drottinn: Gángið á veginn og litizt um, og spyrjið að hinni gömlu götu, hver að sé sá góði vegur, og gángið hann; þá munuð þér finna hvíld yðar sálum. En þeir segja: "Vér viljum ekki fara hann."

17 Og eg hefi sett yfir yður varðmenn (segjandi): takið eptir lúðurhljómnunum! en þeir segja: "Vér viljum ekki eptir honum taka."

18 Heyrið þar fyrir, þjóðir! frèttið þér, samkomur! hvað meðal þeirra (gjörist).

19 Heyr það, jörð! sjá, eg leiði ógæfu yfir þetta fólk, ávöxt þeirra hugsana; því mínum orðum gefa þeir ekki gaum, og mitt lögmál fyrirlíta þeir.

20 Hvað skeyti eg um reykelsi, sem kemur frá Sabeu, og um hinn góða kanelbörk úr fjarlægum landi? yðar brennifórnir eru mér ekki gefðeldar, og yðar sláturfórnir líka mér ekki.

21 Því segir Drottinn svo: "Sjá, eg legg ásteytingu fyrir þetta fólk;

á hana skulu faðir og sonur reka sig, hver með öðrum, náðúinn og vinur hans, og fyrirfarast."

22 Svo segir Drottinn: sjá, fólk kemur úr landi norðuráttar, og mikil þjóð ris upp yzt á jörðunni.

23 Þeir bera boga og skotvopn, grimmir eru þeir og miskunarlausir; þeirra raust dunar sem sjórinn, og hestam ríða þeir, út búnir sem hermenn á móti þér, Síonsdóttir!

24 Vör fröttum til þeirra; vorar hendur verða magnaular; ángist grípur oss, sótt, lík konu þeirrar, sem elur barn.

25 Far ekki út á akurinn, gakk ekki um veginn! Því ótti fyrir óvinasverði er alt um kring.

26 Æ! mitt fólk, legg um þig sekk, og veltu þér í ösku; harma þú, eins og (þú ættir að syrgja) einkason, beisklega! Því skyndilega yfirfellur eyðandinn oss.

27 Eg hefi gjört þig að varðturni hjá mínu fólki, og að kastala, svo að þú þekkir og ransakir þeirra vegu.

28 Allir eru þeir fráfallnir og þrjózku-fullir ilmælendur eir og járn; allir eru þeir illgjörðamenn.

29 Smíðjubilgurinn er brunninn, blýið er bráðnað í eldi, til einskis bræða menn aptur og aptur, og hinir vondu verða ei að skildir (frá hinum).

30 Önýtt silfur kalla menn þá, því Drottinn hefir burt skúfað þeim.

7. KAPÍTULI.

Önnur ræða, lík þeirri fyrri.

(ÞETTA er) það orð, sem kom frá Drottni til Jeremías, og sagði:

2 Gakk í dyr Drottins húss, og kalla þar þessi orð og seg: heyrðið orð Drottins, allir af Júða, sem gangið inn um þessar dyr, að tilbiðja frammi fyrir Drottni!

3 Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð: "Boetið yðar breytni og yðar athœfi; þá mun eg lofa yður að búa á þessum stað.

4 Reiðið yður ekki á lygatal, þá menn segja: "Þetta er musteri Drottins, musteri Drottins, musteri Drottins!

5 Því ef þér boetið yðar breytni og athœfi, ef þér iðkið réttvísi hver við annan,

6 Undirokið ei hinn útlenda, munað-

arleysing nè ekkju, út hellið ei saklausu blóði á þessum stað, aðhyllizt ei aðra guði, yður til tjóns,

7 Þá læt eg yður búa á þessum stað, í landinu, sem eg hefi gefið feðrum yðar frá eilífð til eilífðar.

8 Sjá! þér reiðið yður á lygatal, sem ekki stóðar;

9 Þér stelið, myrðið, hórízt, sverjið meinsæri, brennið reykelsi fyrir Baal. aðhyllizt aðra guði, sem þér ekki þekkið;

10 Og svo komið þér, gángið fyrir mitt auglit í þessu húsi, sem nefnt er eptir mínu nafni, og hugsið: "Óhætt er oss, þó vör að höfumst alla þessa svívirðingu."

11 Er þá þetta hús, sem nefnt er eptir mínu nafni, orðið morðingjabæli í augum yðar? Þetta hefi eg líka séð, segir Drottinn.

12 Því farið nú til míns bústaðar, sem var í Síló, hvar eg forðum lét mitt nafn búa, og sjáid, hvað eg hefi gjört við hann, sakir vonzku míns fólks Ísraels!

13 Og þar eð þér nú að hafizt alt þetta, segir Drottinn, og eg hefi þó talað við yður frá því snemma morguns (seint og snemma), hafið þér ekki hlýtt, og þó eg hafi kallað yður, hafið þér ekki svarað.

14 Svo fer eg með húsið, sem nefnt er eptir mínu nafni, og sem þér treystið á, og með landið, sem eg hefi gefið yður, og yðar feðrum, eins og eg fór með Síló,

15 Og út skúfa yður frá mínu augliti, eins og eg hefi út skúfað öllum yðar bræðrum, Efraímsniðjum.

16 En bið þú ekki fyrir þetta fólk, og upp, hef ei fyrir það bæn og grátbeidni, og legg þú ekki að mér; því eg heyrir þig ekki.

17 Sérðu ekki það, sem þeir að hafast í Júdastöðum, og á Jerúsalemsstrætum?

18 Börnin tína saman við, og feðurnir kveykja eld, og konurnar hnóða deig, til að gjöra himinsins drottningu köku, og fœra þakkarförn annarlegum guðum, til að stríða mér.

19 En stríða þeir mér, segir Drottinn, stríða þeir ekki sjálfum sér, sjálfum sér til sneypu?

20 Því segir Guð, Drottinn, svo:

sjá! mín reiði og grimd skal sér út hella yfir þenna stað, menn og fænað, yfir trè landsins og ávexti akursins, og hún skal loga og ekki slokkna.

21 Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð: boetið brennifórninni við sláturfórnina, og etið kjöt!

22 Því ekki talaði eg við yðar feður, og ekki bauð eg þeim, þá eg flutti þá burt af Egyptalandi (neitt), um brennifórn og sláturfórn;

23 Heldur bauð eg þeim þetta, og sagði: heyrð míná raust! þá skal eg vera yðar Guð, og þér skuluð vera mitt fólk, og gangið algjörlega á þeim vegi, sem eg mun bjóða yður, svo yður vel vegni.

24 En þeir heyrðu ekki, og lögðu ekki við eyrun, og gengu eptir ráðum og þverlyndi síns vonða hjarta, og snæru við mér bakinu, og ekki andlitinu.

25 Frá þeim degi, að feður yðar fóru burt úr Egyptalandi, alt til þessa dags, sendi eg til yðar alla mína bjóna, spámennina, daglega, snemma morguns.

26 En þeir heyrðu mig ekki, lögðu ekki við eyrað, og voru harðsviradir; og breyttu enn ver en feður þeirra.

27 Og þó þú talir við þá öll þessi orð, munu þeir ekki heyra þig; og þó þú kallar til þeirra, anza þeir þér ekki.

28 Þá skaltu samt segja til þeirra: “Þetta er það fólk, sem ekki heyrir raust Drottins, síns Guðs, og tekur eingri umvöndun; horfinn er sannleikurinn, og af máður úr þeirra munni.”

29 Sker af þér hárið (Jerúsalem), og kasta því á jörðina, og upp hefi þitt kvein á hæðunum, því Drottinn hefir burt kastað og út skúfað þeirri kynslóð, sem hann reiddist.

30 Því Júdasynir gjörðu það, sem ilt er í mínum augum, segir Drottinn; þeir settu sín viðbjóðslegu goð í það hús, sem nefnt var eptir mínu nafni, til þess að saurga það.

31 Og þeir bygðu Tófetshæð í dal Hinnomssona, til þess að brenna syni sína og doetur í eldi, sem eg hefi ekki boðið, og mér hefir ekki í hug komið.

32 Sjáð því, dagar koma, segir Drottinn, þá menn ei munu kalla

það Tófet, nè dal Hinnomssona, heldur drápsdal, og menn munu jarða í Tófet, af því pláss vantar.

33 Og líkamir þessa fólks munu verða æti himinsins fugla og landsins dýra, og einginn mun þau burt fæla.

34 Og enda gjöri eg í Júdashöðum og Jerúsalemsstrætum á gleðiraust og fögnudi, raust brúðgumans og brúðurinnar; því að rústum skal landið verða.

8. KAPÍTULI.

Sama ræða.

A SAMA tíma, segir Drottinn, munu menn taka úr þeirra gröfum bein Júdakonungs, og bein hans höfðingja, og bein prestanna, og bein spámannanna, og bein Jerúsalems innbúa,

2 Og breiða þau út á móti sólunni og túnglinu, og öllum himinsins her, sem þeir elskuðu, og sem þeir þjónuðu, og sem þeir að hyltust, og sem þeir leituðu að, og sem þeir tilbáðu; ekki verður þeim saman safnað, ei verða þau grafin, heldur verða þau að áburði á jörðunni.

3 Og þeir, sem eptir verða, munu heldur kjósa dauða en líf, þeir eptirorðnu af þessari vondu kynslóð, á öllum stöðum, hvert eg hefi þeim eptirorðnu burt snarað, segir Drottinn alsherjar.

4 Og seg þeim: svo segir Drottinn: “Fellur nokkur svo, að hann vilji ei upp standa aptur? villist nokkur af leið, sem ei snúi við aptur?”

5 Hvers vegna hefir þetta fólk, Jerúsalem, villzt af leið, til þess að villast alt af? Þeir eru svo fastheldnir á talinu, þeir vilja ekki við snúa.

6 Eg tók eptir og heyrdi; þeir tala ekki rétt, einginn iðrast sinnar ilsku, og segir: “Hvað hefi eg gjört? allir beygja af leið í þeirra rás, eins og hestur, sem hleypur í orustu.”

7 Storkurinn undir himninum þekkir sinn tíma, og turtildúfan og tranan og svalan gefa gaum að tíma sinnar apturkomu, en mitt fólk þekkir ekki réttindi Drottins.

8 Hvernig getið þér sagt: “Værum vitrir, og vær þekkjum Drottins lögmál?” sannarlega gjörir lygapenni

skrifarans (Drottins lögmál) það að lygi.

9 Þeir vitru verða til skammar, skelkadir og flæktir; sjá, orði Drottins hafa þeir burt snarað, og hverja vizku hafa þeir?"

10 Því mun eg gefa konur þeirra öðrum, þeim akra þeirra, sem ná þeim; því stórir og smáir eru sólgurir í ábata; frá spámönnum til presta, iðka þeir öll svik.

11 Og þeir lækna sár míns fólks með hægu móti, segjandi: friður! friður! og þó er einginn friður.

12 Þeir verða til skammar, því viðbjóð að hafast þeir; ekki skammast þeir sín samt; þeir kunna það ekki; því munu þeir falla meðal þeirra, sem falla; á þeirra hegningartíma munu þeir steypast, segir Drottinn.

13 Enda vil eg á þeim gjöra, segir Drottinn; eingin vínber skulu eptir verða á vínviðnum, eingar fíkjur á fíkjutrènu, og blöðin skulu visna; (það, sem) eg hefi gefið þeim, skal frá þeim takast.

14 "Yfir hverjum sitjum vèr? safnizt saman, að vèr förum í hinar víggyrtu borgir, og fyrirförumst þar, því Drottinn, vor Guð, hefir ályktað vora þögn (dauða), og drykkjað oss með ólyfjunarvatni; því vèr höfum syndgað móti Drottinu.

15 Vèr væntum gæfu, en þar er ekkert gott á ferð, lækningartíma, og sjá, þar er skelfing.

16 Frá Dan heyrast frýs hesta þeirra; af hvíi víghesta þeirra nötrar alt landið; og þeir koma og eyða landið, og það, sem í því er, staðina, og þeirra innbúa."

17 Já, sjá, eg sendi meðal yðar höggorma, basiliska, sem særíngar ekki vinna á; þeir skulu yður stínga, segir Drottinn.

18 (Hver gefur) mèr hugsvölun í minni mæðu? mitt hjarta er veikt í mèr!

19 Sjá, harmakvein míns fólks hljómar frá fjarlægju landi: "Er Drottinn ekki framar í Síon? er hennar konungur ekki í henni?" "Því egndu þeir mig til með sínum skurðgoðum, með ónýtum guðum hinna útlandu."

20 "Uppskeran er á genda, ávaxta-

safnið búið (sumarið úti), og vèr höfum ekki fengið hjálp!"

21 Sár míns fólks eru mín sár, eg geng í sorg, ofboð gripur mig.

22 Eru eingin smyrslí í Gílead? er þar eingin lækur? því er ekki bundið um sár míns fólks?

23 Æ! að höfuð mitt væri vatn, og augu mín tára uppspretta! þá skyldi eg gráta nætur og daga þá í hel slegnu af mínu fólki!

9. KAPÍTULI.

Enn þá sama ræða.

Æ! Að eg hefði ferðamanna herbergi á eyðimörkinni, þá skyldi eg yfirgefa mitt fólk, og fara frá því; því allir eru þeir hördómsmenn, flokkur landráðamanna.

2 Þeir spennu tungu sína, eins og boga sinn, með lygi, og með sannleikanum drottna þeir ekki í landinu; frá einni vonzku ganga þeir til annarar, og mig þekkja þeir ekki, segir Drottinn.

3 Varið yður, hver einn á sínum vin, og trúið eingum yðar bróður; því hver einn bróðir vill fella bróður sinn, og hver einn vinur gengur um kríng sem rögberi;

4 Og hver einn fer á bak við vin sinn, og sannleika tala þeir ekki; þeir öfa tungu sína í því að tala lygar, og kosta kapps um að gjöra rángt.

5 Þú býr mitt á meðal svíkanna; af svikum færast þeir undan að þekkja mig, segir Drottinn.

6 Því segir Drottinn alsherjar svo: "Sjá, eg skal hreinsa þá og prófa, því hvað skal eg annað gjöra, sakir (Síon) dóttur míns fólks?"

7 Drebandi ör er þeirra tunga; svik tala þeir; með munnum tala þeir vinsamlega við náunga sinn, og innra sitja þeir á svikráðum.

8 Á eg ekki að refsa þeim fyrir slíkt, segir Drottinn, eður hefnast á slíku fólki, sem þetta er?"

9 Yfir fjöllin hef eg grát og harmakvein, og sorgarljóð yfir eyðimerkurinnar beitolönd, því sviðin eru þau, og einginn er þar á ferð, og nú heyrast ei framar raust hjarðanna; fuglar himinsins, eins og dýrin, eru flúnir, burtfarnir.

10 Og eg gjöri Jerúsalem að steinhrúgu, að dýrabœli, og Júdataði mun eg gjöra að auðn, hvar einginn býr.

11 Hver er nú vitur maður? hann ætti eptir þessu að taka, og sá, sem munnur Drottins talar við, hann ætti það að kunngjöra. Hversvegna legst landið í eyði, verður upp sviðið sem eyðimörkin, svo einginn fer þar um?

12 Drottinn sagði: af því þeir hafa horfið frá mínu lögmáli, sem eg setti þeim, og ekki gegnt minni raust, og ekki breytt þar eptir,

13 Heldur gengið eptir þverúð hjarta síns, og eptir Baal, eins og feður þeirra hafa kent þeim,

14 Því segir Drottinn alsherjar, Guð Ísraels, svo: "Sjá, eg gef þessu fólki mahurt að eta, og galli blandað vatn að drekka.

15 Og eg tvístra þeim meðal þjóðanna, sem þeir ei þektu, hvorki þeir né þeirra feður, og eg sendi sverðið á eptir þeim, þangað til eg af máí þá."

16 Svo segir Drottinn alsherjar: takið eptir (þessu), og kallið harmkonur, að þær komi, og sendið til hinna vitru kvenna, að þær komi,

17 Og sýngi yfir oss sem fyrst harmaljód, að tár renni oss af augum, og vatn fljóti af vorum hvörmum,

18 Því (þessi) harmatón hljómar frá Síon: "Hversu erum vör eyðilagðir! vör erum mjög til skammar orðnir! því vör hljótum að rýma landið, þar eð þeir hafa niður brotið vora bústaði."

19 Því heyrið, konur, Drottins orð, og yðar eyra nemi orðið hans munns! kennið yðar dætrum harmaljód, og hver kenni annari sorgarsöng!

20 Því dauðinn fer inn um vora glugga, kemur í vor herbergi, (kemur) til að af má börnin á strætunum, ánglingana á torgunum.

21 Tala þú! svo segir Drottinn: líkamir manna skulu liggja sem taðhrúgur á velli, og eins og rök eptir uppskerumanninn, sem einginn tekur.

22 Svo segir Drottinn: "Sá vísi hrósi sér ekki af sinni vizku, og sá sterki hrósi sér ekki af sínum styrkleika, sá ríki hrósi sér ekki af sínum ríkdómi;

23 Heldur hrósi sér hver af því, sem vill hrósa sér, að hann þekkir mig, og veit, að eg er Drottinn sem auðsýni miskunsemi í landinu, réttindi og réttvísi; því á slíku hefi eg velþóknun," segir Drottinn.

24 Sjá, þeir dagar koma, segir Drottinn, að eg refsa öllum umskornum með hinum óumskornu,

25 Egyptalandi og Júda og Edóm og Ammonssonum og Móab, og þeim, sem yzt búa í eyðimörkinni. Því allar þjóðir eru (að sönnu) óumskornar, en allur Ísraelslýður hefir óumskorið hjarta.

10. KAPÍTULI.

Það er heimskulegt, að dýrka hjáguði; Jerúsalems eyðileggð; hvortveggja hér afmálað.

HEYRIÐ það orð, sem Drottinn til yðar talar, Ísraelslýður.

2 Svo segir Drottinn: venjið yður ekki á sið þjóðanna, og verið ei hræddir við himinteikun, þó að þjóðirnar hræðist þau;

3 Því að siðir þjóðanna (hjáguðirnir) eru hégómi. Tré er það, sem menn höggva í skógi, verk smiðsins handar, með öxinni.

4 Með silfri og gulli prýðir hann það; með nöglum og með hamri festir hann það, svo það detti ekki.

5 Þau skurðgöðin eru rend sívöl sem pálmaviður, og tala ekki; borin eru þau, því þau kunna ekki að ganga. Verið ekki hræddir við þau, því þau geta ei skaðað, og ekki eru þau þess unkominn, að gjöra gott.

6 Einginn er þér líkur, Drottinn, mikill ert þú, og mikið þitt nafn sakir veldisins.

7 Hver skyldi ei óttast þig, konungur þjóðanna? því þú ert þess maklegur, því meðal albra spekinga þjóðanna og í öllum þeirra konungsríkjum er einginn þér líkur.

8 Og allir saman eru þeir óskynsamir og fávísir, einskisverður herdómur, er tré það (sem þeir dýrka).

9 Silfurplötur eru fluttar frá Tarsis, og gull frá Ufas, handaverk smiðsins og gullsmiðsins, blár og rauður purpuri er (hjáguða) þeirra klæðnaður, verk hagleiksmanna eru þeir allir.

10 En Guð Drottinn er samleikurinn (sannur Guð); hann er lifandi Guð, og eilífur konungur; fyrir hans

reiði bifast jörðin, og þjóðirnar þola ekki hans ógnan.

11 Þetta skuluð þér til þeirra segja: þeir guðir, sem ekki hafa gjört himin og jörð, munu hverfa af jörðunni og undan himninum.

12 Hann (Drottinn) gjörði jörðina með sínum krapti, til bjó heiminn með sínum vísdómi, og með sínum skilningi út þandi hann himininn.

13 Þegar hann þrumar, er mikið vatn í himninum, og hann dregur ský þar að frá endum jarðarinnar, eldíngrar til býr hann til regns, og tekur vindinn úr sínum hirzlum.

14 Óskynugur er hver maður án (þessarar) þekkingar; til skammar verður hver smiður fyrir líkneskin, því tál er hans steypuverk, og einginn andi er í því.

15 Hégómi eru þau, svikaverk; á tíma þeirra hegningar munu þeir hverfa.

16 Ekki er sá líkur þessum, sem varð Jakobs hlutdeild, heldur hefir hann skapað alt, og Ísrael er ætt hans eignar, Drottinn alsherjar er hans nafn.

17 Hafðu saman úr landinu þína muni, því þú ert umsetinn!

18 Því svo segir Drottinn: sjá, eg vil í þetta sinn burt kasta landsins innbúa, og þröngva þeim, svo þeir finni (það).

19 “Vei mér, sakir minnar ógæfu! sárið sviður mér! samt hugsa eg: gott og vel; þetta er mín þjáning, sem eg verð að bera!

20 Mín tjaldbúð er niður feld, og öll mín tjaldstög slitin; synir mínir eru frá mér gengnir, eru farnir; einginn út þenur aptur mitt tjald, og hengir upp mína (tjald-)dúka.

21 Því hirðararnir voru óskynugir og leituðu ekki Drottins; þess vegna gat þeim ekki lánast það, og allri þeirra hjörð var tvístrað.”

22 Raust heyrir, sjá, hún kemur (færir nær), og mikið hark úr landinu norður að, til að gjöra Júdataði að eyðimörk, að úlfabælum.

23 Eg veit, Drottinn, að mannsins vegur er ei í hans valdi, ekki í valdi ferðamannsins að (stefna) stýra sínum sporum.

24 Typta þú mig, Drottinn, þó í

hófi, ekki í þinni reiði, svo að þú gjörir ekki út af við mig.

25 Hell þinni reiði yfir þær þjóðir, sem ekki þekkja þig, og yfir þær kynkvíslir, sem ekki ákalla þitt nafn, því þær hafa upp svelgt Jakob, upp svelgt hann og upp etið, og eyðilagð hans bústað.

11. KAPÍTULI.

Prædikun gegn yfirtroðslum lögmálsins. Gyðingar ætla að drepa Jeremía.

ÞAD orð, sem kom til Jeremías frá Drottni, þá hann mælti:

2 Heyrið orð þessa sáttmála, og talið þau til Júdamanna og til Jerúsalems innbúa!

3 Og seg til þeirra: svo segir Drottinn, Ísraels Guð: “Bólvaður (sè) sá maður sem ekki heyrir orð þessa sáttmála,

4 Sem eg bauð yðar fedrum, þegar eg flutti þá úr Egyptalandi, úr járufninum, og sagði: hlýðið minni raust, og gjörðið alt, sem eg mun bjóða yður, þá skuluð þér vera mitt fólk, og eg mun vera yðar Guð,

5 Svo eg efni þann eið, sem eg sör yðar fedrum, að gefa þeim það land, sem flýtur í mjólk og hunangi, eins og á þessum tíma er (orðið).” Og eg svaraði, og sagði: “Já, verði það Drottinn.”

6 Og Drottinn sagði við mig: boða þú öll þessi orð í Júdataðum, og í Jerúsalemsstrætum, og seg: “Heyrið orð þessa sáttmála, og gjörðið þar eptir!

7 Því vandlega hefi eg vitnað fyrir fedrum yðar frá þeim dögum, að eg flutti þá úr Egyptalandi, alt til þessa dags, frá því snemma morguns, vitnað og sagt: hlýðið minni raust!

8 En þeir hlýddu ekki, og lögðu ekki við eyrun, og hver einn gekk eptir þverúð síns vonða hjarta; og svo læt eg yfir þá koma öll orð þessa sáttmála, sem eg bauð þeim að gjöra, og sem þeir hafa ekki gjört.”

9 Og Drottinn sagði við mig: það er samsœri milli Júdamanna og Jerúsalems innbúa.

10 Þeir hverfa til misgjörða sinna fedra, forfeðranna, sem töldust undan að hlýða mínum orðum, og fóru eptir öðrum guðum, að þjóna þeim; Ísraels-ætt og Júdaætt hefir rofið mínn sáttmála, sem eg sandi við fedur þeirra.

11 Því segir Drottinn svo : “Sjá, eg leiði yfir þá ógæfu, sem þeir skulu ekki undan komast ; og þó þeir kalli til mín, skal eg ekki böenheyra þá.

12 Þá geta Júdastaðir og Jerúsalems innbúar farið og kallað til þeirra guða, sem þeir veifa reykelsi fyrir ; en ekki munu þeir hjálpa þeim á þeirra ógæfutíma.

13 Því eins margir og þínir staðir eru, Júda, eins margir eru guðir þínir ; og svo mörg sem strætín eru í Jerúsalem, svo mörg ölturu hafið þér reyst hinum svívirðilegu (goðum), ölturu fyrir Baal, að brenna reykelsi (á þeim).”

14 En bið þú (Jeremía) ekki fyrir þessu fólki, ekki skaltu hefja böen nè grátbeidni fyrir þá ; því eg heyrir ekki, þegar þeir til mín kalla sökum sinnar óhamíngju.

15 Til hvers á mín ástkæra að vera í mínu húsi, svo að hún að hafist margar misgjörðir ? Það helga kjöt fer þó fram hjá þér (gagnslaut ; því þegar (þú gjörir) ilt, þá hœlist þú um.

16 Grœnt viðsmjörstrè, fagurt af listilegum ávöxtum, kallaði Drottinn þig. Nú, kveikir hann eld í kríngum það með miklu háreysti, og þeir brjóta sundur greinir þess.

17 Drottinn alsherjar, sem þig gróðursetti, hefir ákvarðað þér óhamíngju, sökum ilsku Ísraelslýðs og Júdalyðs, sem þeir að höfðust, til að móðga mig, þá þeir færðu Baal fórnir.

18 Drottinn gjörði mér það kunnugt, og eg fékk að vita það ; í það sinn sýndir þú mér þeirra verk.

19 En eg var sem heimaalið lamb, sem leitt er til slátrunarbekksins, og vissi ekki, að þeir voru að smíða ráðagjörðir móti mér (þ. e. þessar) : “Ver skulum uppræta trèð, og þess ávöxt, og upp ræta það úr landi þeirra, sem lífa, svo þess nafn verði ei framar nefnt !”

20 En Drottinn alsherjar er réttvís dómari, sem prófar nýru og hjarta. Eg mun sjá þína hefnd á þeim, því þér hefi eg trúað fyrir mínu málefni.

21 Því segir Drottinn svo um þá menn í Anatót, sem sitja um þitt líf, og segja : “Spá oss ekki í nafni Drottins, svo þú deyir ekki fyrir vorri hönd.”

22 Þess vegna segir Drottinn alsherjar : “Sjá ! eg mun refska þeim ; æskumennirnir skulu falla fyrir sverði, þeirra synir og dóetir skulu deya af hungri,

23 Og ekkert skal af þeim eptir verða ; því eg leiði óhamíngju yfir menn í Anatót á þeirra hegningartíma.”

12. KAPÍTULI.

Spánaðurinn er ofsóttur. Drottinn sleppir hendinni af sínu fólki. Hótanir og fyrirheit til nálægra þjóða.

RÉTT hefir þú fyrir þér, Drottinn, þegar eg fer í mál við þig, samt verð eg að sækja sök á móti þér ; hví er vegur hinna guðlausu lánlegur ? hví hinir svikulu landráðamenn með öruggu geði ?

2 Þú plantar þá, og þeir festa rætur, vaxa og bera ávöxt. Nálægur ertu þeirra munni, en fjarlægur þeirra hjörtum.

3 En þú, Drottinn, þekkir mig, sèr mig, og prófar mitt hjarta, hvernig það er þér til handa. Skildu þá frá, eins og sauði til slátrunar, og helgaðu þá drápsdeginum !

4 Hversu lengi skal landið syrgja, og alt grás á völlumum upp visna ? Vegna innbúanna vonzku eru fuglar og dýr í burtu hrifin ; því þeir segja : hann sèr ekki vor afdrif.

5 “Ef að þú mæðist, þegar þú hleypur með fótgangandi mönnum, hvernig viltu þá hlaupa til kapps við hesta ? Og þó þú sèrt öruggur í óhultu landi, hvað muntu gjöra í Jórdans prýði ?

6 Því bræður þínir, og ættingjar föður þíns eru þér líka ótrúir : þeir kalla og eptir þér með háum róm. Trú þú þeim ekki, þó þeir tali vinsamlega við þig !”

7 Yfirgefið hefi eg hús mitt, slept minni eign ; eg hefi gefið það, sem sál minni var kærast, óvinum í hönd.

8 Mín eign er orðin mér sem ljón í skógi ; hún öskrar á móti mér, því hata eg hana.

9 Mín eign er mér sem mislitur fugl, sem aðrir fuglar sækja að öllu megin. Farið ! og safnið saman öllum dýrum merkurinnar, komið með þau til ætis !

10 Margir hirdarar eyða víngarð

minn og troða niður akur minn; þann hinn fagra litla akur minn leggja þeir í auðn.

11 Meun gjöra hann að auðn, sorglegt er um að litast; alt landið er eyðilagt, því að einginn lét sér það til hjarta gánga.

12 Eyðileggjarar koma yfir allar hæðirnar í eyðimörkinni; því Drottins eyðanda sverð gengur yfir landið frá einu landshorni til annars; ekkert hold hefir frið.

13 Þeir sáðu hveiti, upp skáru þyrna; þeir mæddust, höfðu eingan ávinníng. Svo verðið þá til skammar fyrir yðar afrakstur, sökum Drottins brennandi reiði.

14 Svo segir Drottinn: móti öllum mínum vöndu nábúum, sem gjöra áráð á mína eign, er eg gaf mínu fólki Ísrael: sjá, eg rif þá úr þeirra landi, og burt kippi Júdalýð mitt frá þeim.

15 En eftir að eg hefi þeim í burtu rykt, skal eg miskuna þeim, og leiða hvern einn heim aptur til sinnar eignar, og hvern í sitt land.

16 Og það skal verða, ef þeir læra vegi míns fólks, svo að þeir sverja við mitt nafn: "Svo sannarlega sem Drottinn lifir!" eins og þeir kendu mínu fólki að sverja við Baal: þá skulu þeir njóta sömu gæða, sem það og uppbygðir verða meðal míns fólks.

17 En ef þeir hlýða ekki, þá uppræti eg slíkt fólk, rif það burt, og tortýni því, segir Drottinn.

13. KAPÍTULI.

Herleiðing Júdeumanna.

SVO sagði Drottinn við mig: far og kaup þér línbelti, og legg það um þínar lendar, en láttu það ekki koma í vatn.

2 Og eg keypti beltið eftir orði Drottins, og lagði um mínar lendar.

3 Og orð Drottins kom til mín í annað sinn, og mælti:

4 Taktu beltið, sem þú keyptir, sem er um þínar lendar, og taktu þig til, og far til Frat, og fel það þar í bjargskoru.

5 Og eg fór og fól það hjá Frat, eins og Drottinn hafði mér boðið.

6 Og eftir marga daga liðna sagði Drottinn við mig: tak þig nú til, og

gakk til Frat, og taktu þar beltið, sem eg bauð þér að fela þar.

7 Og eg gekk til Frat, og gróf upp, og tók beltið úr þeim stað, hvar eg hafði falið það; og sjá, beltið var skemt, til einskis nýtt.

8 Og orð Drottins kom til mín, og sagði:

9 Svo segir Drottinn: svona mun eg skemma Júda ágæti, og Jerúsalems ágæti hið mikla.

10 Þetta vonda fólk, sem ekki vill hlýðnast mínum orðum, sem gengur eptir þverúð síns hjarta, og aðhyllist aðra guði, til að þjóna þeim, og tilbiðja þá, það skal verða sem þetta belti, sem til einskis er nýtt.

11 Því eins og að beltið heldur sig að lendum mannsins, eins helt eg að mér öllu Ísraelshúsi og öllu Júdahúsi, segir Drottinn, að það skyldi vera mitt fólk, og mér til nafns, lofs og heiðurs; en þeir hlýddu ekki.

12 Og seg þeim þetta orð: svo segir Drottinn, Ísraels Guð: hver ein flaska er fyllt með víni. En þeir munu segja við þig: vitum vér það þá ekki, að allar flöskur eru fyltar með víni?

13 Þá skaltu segja við þá: eg fylli alla innbúa þessa lands, konúngana, sem í Davíðs háseti sitja, og prestana og spámennina og alla Jerúsalems innbúa, svo þeir verði drukkir.

14 Og eg slæ þá sundur, hvern við annan, fedur og syni í einu lagi, segir Drottinn; eg hefi einga vægð, og einga meðliðun og einga miskun, að eg ei tortýni þeim.

15 Heyrið og takið eftir! verið ekki dramblátir! því Drottinn talar.

16 Gefið Drottnei, yðar Guði, heiðurinn, áður en hann lætur dimma, áður en yðar foetur reka sig á rökkursins fjöll, og í því þér eruð að vænta ljóss, að hann breytir því í dauðans nótt, og gjörir það að myrkri.

17 Og ef þér heyrið ekki, þá mun eg í leyni gráta yfir yðar drambsemi; eg mun tárast, og tár munu renna mér af augum, af því hjörð Drottins verður hertekin, burtu flutt.

18 Seg þú konúngi og drottningu: setjið yður lágt, því af yðar höfðum er yðar dýrðlega kóróna fallin.

19 Borgirnar suður frá eru læstar,

og einginn opnar þær; Júdalýður allur burt fluttur, gjörsamlega burt fluttur.

20 Lit upp augunum, og sjá þá, sem koma norðan að! hvar er sú hjörð, sem þér var fengin, þín fagra hjörð?

21 Hvað munt þú segja, þegar hann kemur að finna þig, þar eð þú hændir þá að þér, sem höfðingja og herra? munu ekki hviður að þér koma, eins og að jóðsjúkri konu?

22 Og ef þú segir í þínu hjarta: "Hví ber mér þetta að höndum?" (er svarið) sakir fjölda misgjörða er þínum klæðafaldi upp flett, og þínir hælir með valdi berir gjörðir.

23 Getur blámaðurinn breytt hörundslit sínum, og pardusdýrið sínum flekkjum? þá gætuð þér og gjört gott, þér, sem vanizt hafið því, að gjöra ilt.

24 En eg vil tvístra þeim sem stráum, er fyrir vindi berast úr eyðimörkinni.

25 Þetta skal vera hlutfall þitt og laun af minni hendi, segir Drottinn, af því þú gleymdir mér, og reiddir þig á lygina (hjáguðina).

26 Eg skal líka kippa faldi klæða þinna upp yfir þitt andlit, svo að blygðun þín sjáist.

27 Hórdóm þinn og losæði og svívirðilegan losta á hæðunum, víðurstygd þína á völlum; þetta hefi eg séð. Vei þér, Jerúsalem, ætlar þú ekki að hreinsa þig? hve lengi á þetta enn að vara?

14. KAPÍTULI.

Ræða haldin í þurki.

ÞETTA var orð Drottins til Jeremías, um regnleysi.

2 Júdaland kveinar, og staðir þess örmagnast, og liggja syrgjandi á jörðu; og Jerúsalems óp stígur upp í hæðina.

3 Og hinir göfugri meðal þeirra senda hina óæðri eptir vatni; þeir koma að brunnunum, finna ekkert vatn, þeir snúa aptur með tóm ílát; sneypir og órólegir hylja þeir höfuð sín.

4 Vegna þess jörðin er sprúngin, af því regn kemur ekki á jörðina, eru akuryrkjumennirnir niðurlútir og hylja höfuð sitt.

5 Já, jafnvel hindurnar á landinu

bera, og yfirgefa (kálfana), því ekkert gras vex.

6 Og villiasnar standa á hæðunum, og taka öndina á lopti, eins og úlfabræður, og örmagnast, því eingin er þar jurtin,

7 Þó að vorar misgjörðir vitni gegn oss, þá breyttu, Drottinn, fyrir þíns nafns sakir (náðarsamlega); vor ótrygd er mikil; móti þér höfum vér syndgað.

8 Þú Ísraels von, hans frelsari á neyðarinnar tíma! hví viltu vera sem útlendingur í landinu, og sem ferðamaður, er tjaldar til einnar nætur?

9 Hví viltu vera sem simulaus maður, sem sá völdugi, er ei getur hjálpað? Og þó ertu Drottinn, mitt á meðal vor, og eptir þínu nafni erum vér nefndir; yfirgef oss ekki!

10 Svo segir Drottinn til þessa fólks: þeir hlaupa þá í ýmsar áttir, þeir ráða ekki við fætur sína. Því hefir Drottinn einga velpóknan á þeim, nú minnst hann þeirra misgjörða, og ætlar að vitja þeirra sakir synda þeirra.

11 Og Drottinn sagði við mig: þú skalt ekki biðja fyrir þetta fólk, því til góðs.

12 Þó þeir fasti, heyri eg ekki þeirra grátbeiðni, og þó þeir fram beri brenniförn og matförn, þá gedjast mér ei að því, heldur vil eg af má þá með sverði, húngri og dreprótt.

13 Og eg sagði: æ herra, Drottinn! sjá! spámennirnir segja við þá: þér munuð ekkert sverð sjá, og húngur mun ei til yðar koma, heldur mun eg gefa yður stöðugan frið á þessum stað.

14 Og Drottinn mælti til mín: spámennirnir, spá lygum í mínu nafni; eg hefi þá ekki sent, nè skipað þeim, nè við þá talað; þeir prèdika fyrir yður lygasjónir, kynngi, hægóma og tál hjartna sinna.

15 Því segir Drottinn svo: spámennirnir, sem spá í mínu nafni, þó eg hafi ekki sent þá, og segja: sverð og húngur mun ei í þetta land koma; fyrir sverði og húngri skulu þeir sömu spámenn farast.

16 Og þá fólk, sem þeir prèdika fyrir, skal á Jerúsalems strætum liggja, fallið fyrir sverði og húngri,

og einginn skal þá jarða, þeir, konur þeirra, synir og dætur; og svo steypi eg yfir þá þeirra vonzku (launum).

17 Og seg þeim þetta orð: augu mín fljóta í tárum dag og nótt, og þau (tárin) stöðvast ekki; því miklu sári er meyjan særð, dóttir míns fólks, mjög tilfinnanlegum höggum (slegin).

18 Þegar eg geng út á vellina, sjá! þar eru hinir sverðbitnu, og þegar eg kem inn í staðinn, sjá! þar eru þeir, sem af húngri hafa örmagnast; því bæði spámenn og prestar ráfa um landið, og vita ei (ráð).

19 Hefir þú þá út skúfað Júda (landi)? ertu orðinn leiður á Síon? Hvers vegna hefir þú slegið oss svo, að vèr verðum ei læknaðir? Vèr væntum (friðar), og þá fæst ekkert gott, og lækningartíma, og sjá! þar er skelfing.

20 Vèr þekkjum, Drottinn, ránglæti vort, sekt vorra fedra; því vèr höfum móti þér syndgað.

21 Fyrirlit ekki, sakir þíns nafns, óvird ekki tignarsæti þinnar dýrðar; mundu til sáttmála þíns við oss; rjúf hann ei!

22 Geta nokkrir af hjáguðum þjóðanna látið rigna? eða gefið himninum regndropa? Ert, þú það ekki, Drottinn, vor Guð? Á þig vonum vèr, því þú hefir alt þetta gjört.

15. KAPÍTULI.

Sama raða.

OG Drottinn sagði til mín: þó að Móses og Samúel gengju fram fyrir mig, mundi mitt hjarta ekki hneigjast að þessu fólki. Rek þá frá minni augsyn, svo að þeir fari burt!

2 Og ef þeir segja við þig: hvert eigum vèr að fara? þá seg þú við þá: svo segir Drottinn: Sá til dauða, sem til dauða er ætlaður; og sá til sverðs, sem til sverðs er ætlaður, og sá til húngurs, sem til húngurs er ætlaður; og sá til dýflissu, sem til dýflissu er ætlaður.

3 Eg sendi yfir þá fjórar (refsingar) tegundir, segir Drottinn: sverðið til dráps, hundana, sem þá skulu slíta, og fugla himinsins og dýr landsins, til að eta þá og af má.

4 Og eg læt öll konungsríki jarðarinnar misþyrma þeim, sökum Manassis, sonar Esekías, Júda konungs, fyrir það, sem hann að hafðist í Jerúsalem."

5 Því hver getur hlíft þér, Jerúsalem, og hver meðaumkun haft, hver gengið nær, til að spyrja þig, hvernig þér líði?

6 Þú hefir yfirgefið mig, segir Drottinn, ert frá mér horfin; og svo út rétti eg mína hönd á móti þér, og vinn þér tjón; eg er preyttur orðinn á að miskuna.

7 Og eg kasta þeim með skóflu í borgarhlíðum landsins, drep æskulýðinn, af mái mitt fólk, sem ekki snýr sér frá sínum vegum.

8 Fleiri skulu þeirra ekkjur verða en sand(korn) við sjó; eg leiði yfir mœður únglinga þeirra eyðileggjara um miðdegið; eg læt sviplega yfir þá falla ángist og skelfingu.

9 Sú, sem alið hefir 7 börn, hún syrgir, hún andast, hennar sól gengur undir, áður en dagur er á enda; hún sneypist og fyrirverður sig. Og það, sem eptir er af þeim, gef eg sverði óvina þeirra, segir Drottinn.

10 "Æ mig auman, móðir mín, að þú fœddir mig, sem allir deila og þrátta við í landinu. Ekkert hefi eg öðrum lánað, og ekkert hafa menn mér lánað; þó formæla þeir mér allir."

11 Drottinn sagði: já, ef eg ekki leysi þig til góðs (frelsa þig), og læt óvin þinn á neyðarinnar tíma, og þrengingarinnar tíma grátböena þig!

12 Getur nokkurt járn brotið járníð að norðan, og eirið?

13 Þínar eigur og þinn auð gef eg að herfangi ómælt, og það sakir synda þinna í öllum þínum landamerkjum,

14 Og flyt þetta með þínum óvinum í það land, sem þú ekki þekkir, því eldur reiði minnar brennur yfir yður.

15 Þú veizt (alt), Drottinn! minstu mín, og lit á mig, og hefn mín á mínum ofsóknarmönnum! tak mig ekki burt, heldur sýn mér lánglundargæð; kannastu við það, að eg líð smán þín vegna.

16 Næðu þín orð til mín, tók eg við þeim með græðgi; þín orð voru mér unan og fögnuður hjarta míns; því

eg er nefndur eptir þínu nafni, Drottinn, Guð alsherjar!

17 Eg sat ekki í hóp þeirra, sem hlógu, og var glaður; vegna þinnar handar sat eg út af fyrir mig, og þú fyltir mig með hrygð.

18 Hví skal mín þjáning vera ævarandi, og mitt sár banvænt? Það vill ei gróa. Þú ert mér sem tælandi lind, eins og vatn, sem að bregzt.

19 Því segir Drottinn svo: ef þú snýr þér, þá skal eg snúa mér til þín; fyrir mér skaltu standa (vera minn spámaður), og ef þú að skilur hið dýra frá hinu laklega, þá skaltu vera minn munnur. Þeir skulu til þín snúa sér, en snú þú þér ekki til þeirra.

20 Og eg gjöri þig þessu fólki að föstum eirvegg, að þeir stríði við þig, og yfirbugi þig ekki; því eg er með þér, til að hjálpa þér, og frelsa þig, segir Drottinn.

21 Og eg frelsa þig af hendi þeirra vondu, og losa þig úr hnefum ofbeldismannanna.

16. KAPÍTULI.

Hótanir og fyrirheit.

OG Drottins orð kom til mín, og sagði:

2 Þú skalt þér einga konu taka, og einga sonu né dætur eiga á þessum stað.

3 Því svo segir Drottinn um þá syni og dætur, sem fœðast á þessum stað, og um þeirra mœður, sem fœða börn, og um fedurna, sem afla þeirra, í þessu landi:

4 "Af banvænum sjúkdómi skulu þeir deya; ekki harmaðir, ekki grafnir, skulu þeir verða að áburði landsins; fyrir sverði og húngri skulu þeir farast, og þeirra líkamir skulu verða að æti, himinsins fuglum, og merkurinnar dýrum."

5 Því svo segir Drottinn: þú skalt ekki ganga í sorgarhúsið, og far hvergi til að kveina, og kendu eigi í brjósti um þá, því eg hefi tekið minn frið (farsæld) frá þessu fólki, náð og miskun, segir Drottinn.

6 Og stórir og smáir munu deya í þessu landi; þeir verða ei jarðaðir, ekki harmaðir, sakir þeirra rispa menn sig hvorki né hárreyta;

7 Og ekki fœra menn þeim (mat), sem eru í sorg, til þess að hugga þá, eptir hina framlöndu, og ekki gefa menn þeim huggunarbikar eptir föður og móður (lát).

8 En gakk ei heldur í veizluhúsið, til að sitja hjá þeim, til að eta og drekka.

9 Því svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð: sjá! eg gjöri enda á þessum stað, og á meðan þér lifið, á gleðinnar raust og glaðvæðar raust, og á brúðgumans raust og brúðurinnar raust.

10 Og þegar þú kunngjörir slíkt þessu fólki, og þeir segja við þig: hví talar Drottinn alla þessa miklu ógæfu móti oss, og hver er vor misgjörð, og hver vor synd, sem vör höfum syndgað móti Drottni vorum Guði?

11 Þá seg til þeirra: vegna þess að yðar fedur yfirgáfu mig, segir Drottinn, og eltu aðra guði, og þjónuðu þeim, og tilbáðu þá, og yfirgáfu mig, og hlýddu ekki mínu lögmáli;

12 Og þér breytið enn ver en fedur yðrir, og sjá! hver og einn yðar lifir eptir þverúð síns vonda hjarta, og þér hlýðið mér ekki.

13 Og eg mun reka yður burt úr landinu, inn í land, sem þér ekki þekkið, hvorki þér, né fedur yðrir, og þar getið þér þjónað öðrum guðum dag og nótt, þar eð eg einga miskun vil yður veita.

14 Sjá! þessvegna munu þeir, dagar koma, segir Drottinn, að ekki mun framarsagt verða: "Svo sanngarlega sem Drottinn lifir, sem flutti Ísraels-syni úr Egyptalandi;"

15 Heldur: "Svo framarlega sem Drottinn lifir, sem flytur Ísraels-syni úr landinu norður frá, og úr öllum þeim löndum, hvert hann hrakti þá;" og eg flyt þá aptur í þeirra land, sem eg gaf þeirra fedrum.

16 Sjá! eg mun senda marga fiskimenn, segir Drottinn; þeir skulu fiska þá; og eptir það mun eg senda marga veiðimenn, sem skulu reka þá af sérhverju fjalli, og af sérhverri hæð, og úr bjargskorunum;

17 Því mín augu horfa á alla þeirra vegu; þeir eru ei huldur fyrir mér,

og þeirra misgjörð felst ei fyrir mínum augum.

18 Fyrst mun eg launa þeirra tvöföldu misgjörð og synd, af því þeir vanhælgðu mitt land, og upp fyltu mína eign með líkum sinna viðbjóðslegu góða, og víðurstygð.

19 "Drottinn, minn styrkur og festa, og athvarf á neyðarinnar tíð! til þín munu þjóðir koma frá enda jarðarinnar, og segja: "Lygar einar hafa vorir fedur látið oss fá í arf, hægoma; eingin hjálp er hjá þeim.

20 Á maðurinn að gjöra sér guði, sem þó ekki eru guðir?"

21 Sjá, þar fyrir gjöri eg þeim nú kunna, já, eg gjöri þeim kunna mína hönd og mitt veldi, svo þeir víðurkenni, að mitt nafn (er) Drottinn.

17. KAPÍTULI.

Sama efni, og um vanhælgun hvíldardagsins.

JÚDA synd er skrifuð með jarnstýl og yddum demanti, inngráfin á spjöld hjartna þeirra, og á þeirra altarishorn,

2 Svo að synirnir muni til þeirra altara, og lundanna hjá hinum grœnu trjáum, og á hinum háu hæðum.

3 O, mitt fjall á vellinum! þitt góss og alla fjársjóði þína gef eg að herfangi, þínar hæðir, sökum syndanna innan allra þinna landamerkja.

4 Og þú verður að missa þína eign, sem eg hefi gefið þér, og það fyrir þína eign sekt; og eg læt þig þjóna óvini þínum í því landi, sem þú ekki þekkir; því eld hafið þér tendrað í minni reiði; hann bálást eilíflega.

5 Svo segir Drottinn: "Bölvaður sè sá maður, sem treystir mönnum, og gjörir holdið (dauðlega) að sinni stoð, og sá, hvers hjarta víkur frá Drottni!

6 Hann er sem einbúi í óbygðinni, og sér ekki, að hið góða kemur; hann býr á þrændi í eyðimörkinni, á saltlendi, óbygðu.

7 Blessaður sè sá maður, sem treystir Drottni, og sá, hvers athvarf Drottinn er!

8 Hann er sem trè, gróðursett við vatn; út að vatnsrennslinu þenur það (hann), rætur sínar, og hrædist ekki, þótt hitinn komi; og þess (hans) blöð eru græn, og á þurkárunum

skelkast það (hann) ekki, og lætur ei af að bera ávöxt."

9 Svíkvult er hjartað, fremur öllu (öðru), og spilt er það; hver getur þekkt það?

10 Eg, Drottinn, rannsaka hjartað, prófa nýrun, og einmitt til að gefa hverjum einum eptir hans breytni, eptir ávöxtum hans verka.

11 Hver, sem aflar auðs, og það rángfengins, er eins og akurhæna (rjúpa), sem liggur á eggjum, er hún ekki varp; mitt á öfi sinni hlýtur hann að yfirgefa auðinn, og á endanum er hann heimskíngi.

12 Hásæti dýrðarinnar, hátignarinnar frá upphafi, er staður vors helgidóms.

13 Ísraels von er Drottinn; allir, sem þig yfirgefa, verða til skammar. Þeir, sem mig yfirgefa, þeir, sem frá mér víkja (segir Drottinn), þeirra nöfn verða í duptið skrifuð; því yfirgefið hafa þeir lind hins lifanda vatns, Drottin.

14 "Lækna mig, Drottinn, að eg verði heill; hjálpa mér, þá er mér hólpíð, því þú ert minn lofstír."

15 Sjá! þeir segja við mig: "Hvar er Drottins orð? komi það þá!"

16 Eg hefi ekki skotið mér undan að vera hirðir eptir þér, og ógæfunnar dags hefi eg ekki óskað, það veizt þú; það, sem fram gengið hefir af vörum mínum, er opinbert fyrir þínu augli.

17 Vertu mér ekki skelfing, þú mitt athvarf, á ógæfunnar degi!

18 Lát mína ofsóknarmenn verða til skammar; en láttu mig ekki verða til skammar, láttu þá verða skelkaða, en mig ekki! leið yfir þá slysadag, og tortýn þeim tvöfaldlega.

19 Svo sagði Drottinn við mig: far og gakk í borgarhlið fólksins sona, um hvert Júðakonungar ganga inn og út, og í öll Jerúsalems hlið,

20 Og seg til þeirra: "Heyrið orð Drottins, þér Júðakonungar, og allur Júða(lýður), og allir Jerúsalems innbúar, sem um hliðið gangið!

21 Svo segir Drottinn: gætið yðar sökum yðar lífs, og berið eingar byrðar á hvíldardegi, og komið ekki með þær í Jerúsalems hlið.

22 Og berið eingar byrðar úr húsum

yðar á hvíldardegi, og vinnið einga vinnu; heldur helgið hvíldardaginn, eins og eg hefi boðið feðrum yðar;

23 En þeir hlýddu ekki, og lögðu ekki við eyrun, og voru þverbrotnir, svo þeir hlýddu ekki, og tóku ekki umvöndum.

24 En ef þér hlýðið, segir Drottinn, svo að þér berið einga byrði í Jerúsalems hlið á hvíldardegi, og helgið hvíldardaginn, svo að þér vinnið einga vinnu á honum,

25 Þá skulu um þetta hlið inn ganga konungar og fyrirliðar, sem sitja í Davíðs hásæti, á vögnum og hestum, þeir og þeirra fyrirliðar, Júdamenn og Jerúsalems innbúar; og þessi staður skal eilíflega bygður vera.

26 Og frá landinu í kríng um Jerúsalem, og úr Benjámslandi, og af láglendinu, og frá fjöllumunum, og sunnan að, munu menn koma með brenniförn og sláturförn og matförn og reykelsi og þakkarförn í Drottins hús.

27 En ef þér gegnið mér ekki, að helga hvíldardaginn, og einga byrði að bera í gegnum Jerúsalems hlið á hvíldardegi, þá mun eg eld kveykja í borgarhliðinu, sem eyðileggi Jerúsalems hallir, og slökknir ekki."

18. KAPÍTULI.

Eptirlíking, tekin af leirkerasmið og leirkeri.

(ÞETTA er) það orð, sem frá Drottni kom til Jeremías, þá hann mælti:

2 "Tak þig til, og gakk í hús leirkerasmiðsins, og þar mun eg kunngjöra þér mín orð."

3 Og eg gekk í hús leirkerasmiðsins, og sjá! hann vann að verki sínu á hjólinu (plötum).

4 Og ílátið mistókst, sem hann til bjó úr leirnum; þá gjörði hann aptur úr því annað ílát, eins og leirkerasmiðnum leizt að gjöra.

5 Þá kom orð Drottins til mín og sagði:

6 Mundi eg ei geta, Ísraelsmenn! farið eins og þessi leirkerasmiður með yður, segir Drottinn; sjá! eins og leir í hendi leirkerasmiðsins, eins eruð þér í minni hendi, Ísraelsmenn!

7 Eitt sinn tala eg um þjóð og um

konungsríki, er eg ætla mér að upp ræta og sundur mola og eyða.

8 En snúi það fólk, sem eg hefi um talað, sér frá vonzku sinni, þá iðrast eg hins illa, sem eg hefi ætlað því að gjöra.

9 Og í annað sinn tala eg um fólk og konungsríki, sem eg ætla mér að upp byggja og gróðursetja.

10 En ef það gjörir það, sem ilt er fyrir mínum augum, svo það hlýðir ekki minni raust, þá iðrast eg þess góða, sem eg hugði því að gjöra.

11 Og seg þá nú Júdamönnum og Jerúsalems innbúum þetta: svo segir Drottinn: "Sjá! eg ákvarða yður ógæfu, og hugsa upp ráðagjörð gegn yður; snúið þó við, sérhver yðar, frá sínum vondu vegum, og leiðrættið yðar vegu og yðar verk!"

12 En þeir segja: "Það er frá! því vèr viljum fara eptir vorri hugsan, og hver og einn breyta eptir þverúð síns vonða hjarta."

13 Því segir Drottinn svo: "Spyrjið meðal þjóðanna, hver slíkt hafi heyrt? Ottalegt hefir Ísraels mey (Ísraels þjód) að hafzt!

14 Fer snjórinna frá Líbanons klettum, sígur (í jörðina) hið aðkomna, rennandi, beljandi vatn,

15 Fyr en mitt fólk gleymir mér og brennir reykelsi fyrir eingu (hjágudunum)? og þeir hafa rekið sig á, á sínum vegum, á hinum fornu götum, svo að þeir ganga á ólögðum vegum,

16 Svo að þeir gjöra landið að viðbjóð, að eilífri skömm, svo að hverjum ofbýður, sem fram hjá fer, og hann hristir höfuðið.

17 Sem austanvindur mun eg tvístra þeim fyrir óvinunum; með bakinu, og ekki með andlitinu, mun eg til þeirra líta á þeirra ófaradegi."

18 En þeir segja: "Komið, og tökum saman vor ráð móti Jeremía, því prestunum skjáttlar ekki í lögmálinu, og hinum visu bregzt ekki ráðdeildin, nè spámönnunum Guðs orð. Komið, látum oss sálga honum með tungunni, og eingan gaum gefa hans tali!"

19 "Gef þú, Drottinn, gætur að mér, og hlusta á raust minna mótstöðumanna!

20 Á þá að launa gott með illu, að

þeir grafa lífi mínu gröf? minstu þess, hvernig eg hefi staðið frammi fyrir þér, til að tala máli þeirra, til að snúa frá þeim þinni grímd.

21 Fram sel því þeirra syni húngrinu, og afhend þá sverðinu, svo að konur þeirra verði barnlausar og ekkjur, og menn þeirra farist af drepsótt, og æskumenn þeirra falli fyrir sverði í stríðinu!

22 Harmakvein heyrist úr húsum þeirra, þegar þú leiðir skyndilega herflokka yfir þá; því þeir hafa grafið gröf, til að veiða mig í, og lagt snöru fyrir mína fœtur.

23 Já, þú, Drottinn! veizt allar þeirra ráðagjörðir móti mér og fjör-rád; fel ekki þeirra sekt, og þeirra synd slokkní ekki frammi fyrir þér; láttu þá niður steypast fyrir þínu augliti; breyttu (þannig) við þá á degi þinnar reiði.

19. KAPÍTULI.

Samlíking tekin af brotnum brúsa.

SVO sagði Drottinn: "Far og kaup brúsa af leirkerasmiðnum, og (tak með þér nokkra) af öldúngum fólksins og af hinum elztu prestum,

2 Og gakk út í dal Hinnomssona, sem liggur fram undan leirsmiðshlíðinu, og kalla þar þeim orðum, sem eg mun segja þér,

3 Og seg: heyrð orð Drottins, þér Júda konungar, og Jerúsalems innbúar! svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð: sjá! eg leiði þá ógæfu yfir þenna stað, að hver, sem það heyrir, skal fá hlóm fyrir eyrun,

4 Af því að þeir yfírgáfu mig, og gjörðu þenna stað útlendan, og fœrðu á honum fórnir öðrum guðum, sem þeir ekki þektu, hvorki þeir né feður þeirra, né heldur Júdakonungar, og upp fyltu þenna stað með saklausu blóði,

5 Og bygðu Baal hæðir, til að brenna börn sín í eldi, sem brennifórn handa Baal, sem eg hefi ekki boðið, nè talað, nè mér hefir til hugar komið;

6 Sjá! vegna þessa koma dagar, segir Drottinn, þá þessi staður mun ei frammar heita Tófet, nè Hinnomssona dalur, heldur drápsdalur;

7 Og eg ónýti Júda og Jerúsalems rád á þessum stað, og læt þá falla

fyrir sverði óvina sinna, og fyrir þeirra hendi, sem sækjast eptir þeirra lífi, og gef þeirra líkami ætifuglum himinsins og dýrum landsins.

8 Og eg gjöri þenna stað að viðbjóð og háðúng; hver, sem fram hjá gengur, mun keima viðbjóðs, og hæðast að þeirra plágum.

9 Og eg læt þá eta kjöt sona sinna og dætra, og hver skal eta annan í þrengingu þeirri og neyð, með hverri óvinir þeirra, og þeir, sem sækjast eptir þeirra lífi, að þeim þrýsta.

10 Og brjóttu brúsann fyrir augum þeirra manna, sem með þér gengu,

11 Og seg við þá: svo segir Drottinn alsherjar: eins mun eg þetta fólk sundur brjóta, og þenna stað, sem menn brjóta leirilát, sem ekki verður aptur gjört jafngott. Og í Tófet munu menn jarða, því einginn grafreitur er til að jarða í.

12 Þannig mun eg fara með þenna stað, segir Drottinn, og hans innbúa, svo eg gjöri þenna stað jafnan Tófet.

13 Og Jerúsalems ætt og Júdakonungá ætt skulu verða óhreinar, sem staðurinn Tófet, öll þau hús, á hverra þökum menn hafa brent reykelsi fyrir öllum himinsins her, og fært dreypi-fórn öðrum guðum."

14 Og Jeremía kom frá Tófet, hvert Drottinn hafði sent hann, til að spá, og gekk í forgarð guðshúss, og sagði við alt fólkið:

15 "Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð: sjá! eg leiði yfir þenna stað, og yfir alla hans staði, alla þá óhamíngju, sem eg hefi talað gegn þeim; því þeir eru harðsvíraðir, svo að þeir hlýdnast ekki mínum orðum."

20. KAPÍTULI.

Jeremía er settur í fángelsi af Pashúr presti.

OG sem Pashúr prestur, sonur Immers prests (en hann var yfirumsjónarmaður í Drottins húsi), heyrði Jeremía spá þessum orðum,

2 Þá sló hann Jeremía spámann, og setti hann í fángelsi, sem var í hinu háa Benjamínshlíði í Drottins húsi.

3 En á öðrum degi lét Pashúr Jeremía lausan úr fángelsinu. Þá mælti Jeremía til hans: "Ekki nefnir Drottinn þig Pashúr (frelsi alt um kring),

heldur Magor Missabíd (ótta alt um kríng).

4 Því svo segir Drottinn : “Sjá ! eg fram sel þig óttanum, þig og alla þína vini, og þeir skulu falla fyrir sverði óvinanna, og augu þín skulu sjá það, og alt Júdafólk gef eg í hönd konungsins af Babel, að hann flytji þá (það) til Babel, og vinni á þeim með sverði.

5 Og eg gef allan auð þessa staðar, og öll hans föng, og alla þeirra dýrgrip, og alla fjársjóðu Júdakonunga í hönd þeirra óvinum, að þeir ræni þá og rupli og flytji til Babel.

6 Og þú, Pashúr ! og allir, sem eru í þínu húsi, munt verða hertekinn, og fluttur til Babel, og þar muntu deya, og þar verða grafinn, þú og þínir vinir, sem þú hefir spáð ljúgandi (prédikað lygi).”

7 “Drottinn ! þú hefir svo talið um fyrir mér, að eg lét sannfærast ; þú hefir orðið mér of voldugur og unnið ! en eg verð daglega að athlægi ; hver maður heimskar mig.

8 Því svo opt sem eg tala, verð eg að hefja harmaklögun, boða ofbeldi og tjón ; því Drottins orð verður mér daglega að fyrirlitning og athlátri.

9 Og ef eg hugsaði : eg skal ei framar hans (Drottins) geta, og ekki framar tala í hans nafni, þá var sem eldur brenni í hjarta mínu og læsti sig inn í bein mín ; og eg þreyttist að þola það, og gat það ei lengur.

10 Því eg heyri lastmæli margra, skelfingar alt um kríng : “Akærið hann (segja þeir), vèr skulum ákæra hann !” Allir mínir vinir, sem standa mér til hliðar (segja) : “Líklega lætur hann sig afvega leiða, að vèr verðum honum yfirsterkari, og getum hefnt á honum.”

11 En Drottinn stendur hjá mér, eins og geigvænleg hetja ; því munu mínir ofsóknarmenn steypast og eingu áorka ; mjög mega þeir skammast sín, að þeim hefir ekki tekizt ; eilíf skömm er það, sem ekki mun gleymast.

12 Því Drottinn alsherjar prófar hina réttlátu, sèr nýru og hjarta ; eg mun sjá þína hefnd á þeim, því þèr hefi eg trúað fyrir mínu málefni.

13 Sýngið Drottni, lofið Drottin !

því hann frelsar sál þess, sem þjáist af hendi vonzkunnar !”

14 “Bölvaður (sè) sá dagur, á hverjum eg fœddist ; sá dagur, á hverjum mín móðir ól mig, sè ekki blessaður ?

15 Bölvaður sá maður, sem fœrði föður mínum boðskapinn og mælti : sonur er þèr fœddur ; hann gladdi hann mikið.

16 Sá hinn sami maður sè líkur þeim stöðum, sem Drottinn umturnaði og iðraðist ei eptir ; hann heyri harmakvein á morgnana og óp um miðdegð,

17 Af því hann deyddi mig ekki í móðurlífi, svo móðir mín hefði orðið mín gróf, og hennar líf hefði eilíflega verið þungað.

18 Því kom eg þó af móðurlífi, til að sjá ógæfu og eynd, og til þess að mínir dagar eyddust í skömm ?”

21. KAPÍTULI.

Staðurinn unninn.

Það orð, sem kom til Jeremías frá Drottni, þegar konungur Sedekía sendi Pashúr Malkíason, og Sefanía Maeseíason, prestinn, til hans, og mælti :

2 “Spyr þó Drottin fyrir oss ; því Nebúkadnesar Babelskonungur á í ófriði við oss ; líklega gjörir Drottinn við oss eptir öllum sínum dásemdum, svo að hann (Nebúkadnesar) hverfi frá oss.”

3 Þá sagði Jeremía til þeirra : segið svo Sedekía :

4 Svo segir Drottinn, Ísraels Guð : “Sjá, eg sný við hervopnunum í höndum yðar, með hverjum þèr berjizt við konúnginn af Babel og mót Kaldeumönnum, sem sitja um borg yðar, og flyt þá saman inn í þenna stað,

5 Og eg berst við yður með útrætti hendi og öflugum armi, og með reiði og glóð og mikilli grimd.

6 Og eg deyði innbúa þessa staðar, menn og fænað ; af mikilli drepsótt skulu þeir deya.

7 Og þar eptir mun eg gefa Sedekía Júdakonúng, og hans þjóna, og fólkið, og þá, sem eptir eru í þessari borg, eptir drepsóttina, sverðið og húngrið, í hönd Nebúkadnesars, konungs í Babel, og í hönd þeirra óvina, og í

hönd þeirra, sem sökjað eptir þeirra lífi, að hann drepri þá með beittu sverði án meðaumkunar við þá, án vægðar, miskunarlaust.”

8 Og við þetta fólk skaltu segja : svo segir Drottinn : “Sjá, eg legg fyrir yður veg lífsins, og veg dauðans.

9 Hver, sem verður kyrr í þessum stað, hann mun deya fyrir sverði, húngri og drepstótt ; en hver, sem gengur út, og fer til Kaldeumanna, sem yður umsitja, sá heldur lífinu, og honum verður hans sál að hlutskipti.

10 Því eg sný mínu andliti móti þessum stað, til ils, og ekki til góðs, segir Drottinn ; hann skal verða ofurseldur Babelskonungi, svo hann brenni hann í eldi.”

11 Og við ætt Júdakonungs (skaltu segja) : heyrið orð Drottins,

12 Davíðs ætt ! svo segir Drottinn : “Haldið árla dóm, og frelsið hinn rænda af hendi kúgarans, að mín grímd brjótist ei út, sem eldur, og brenni óslökkvanlega sakir vonzku yðar athafna.”

13 Sjá, eg vil til yðar (koma), innbúar dalsins, klettsins á vellinum, segir Drottinn, til yðar, sem segið : “Hver mun koma niður til vor, og hver brjótast inn í vora bústaði?”

14 “Og eg skal finna yður eptir ávöxtum yðar athafna,” segir Drottinn, “og kveykja eld í yðar skógi, að hann brenni alt, sem í kring um yður er.”

22. KAPÍTULI.

Hótan og fyrirheit.

SVO sagði Drottinn : gakk þú í hús Júdakonungs, og tala þú þar þessa tölu,

2 Og seg : Heyr Drottins orð, Júdakonungur, þú, sem situr í Davíðs háseti, þú og þínir þjónar og þitt fólk, allir þér, sem inn gangið um þessar dyr !

3 Svo segir Drottinn : iðkið réttindi og réttvisi, og frelsið hinn rænda af hendi kúgarans, leggizt ekki á þá útlendu, munaðarlausa og ekkjur, og gjörið þeim ei rángt, og út hellið ekki saklausu blóði á þessum stað !

4 Því ef þér gjörið, sem eg nú segi yður, þá munu inn ganga um dyr þessa húss konungarnir, sem í Davíðs háseti sitja, farandi á vögnum og

hestum, þeir og þeirra þjónar og þeirra fólk.

5 En ef þér hlýðnizt ekki þessu tali, þá sver eg við mig, segir Drottinn, að þetta hús skal verða að rústum.

6 Því svo segir Drottinn um Júdakonungs hús : þú ert mér (sem) Gílead, sem tindur nokkur á Líbanon, ætti eg ekki að gjöra þig að auðn, og óbygðum stöðum ?

7 Og eg gjöri út gegn þér eyðileggjara, hvern með sínum vopnum, og þeir skulu höggva upp þinn útvalda sedrusvið, og kasta á eld.

8 Og margar þjóðir munu ganga fram hjá þessum stað, og segja einn við annan : “Hví hefir Drottinn svona farið með þenna mikla stað?”

9 Og þá mun svo svarað verða : “Af því þeir yfirgáfu sáttmála Drottins, þeirra Guðs, og tilbáðu aðra guði, og þjónuðu þeim.”

10 Grátið ekki þann dauða, og aumkið hann ekki ; grátið miklu heldur hinn burtfarna ! því hann kemur ekki aptur, að sjá sitt föðurland.

11 Því svo segir Drottinn um Sallúm (Jóakas), son Jósías Júdakonungs, sem varð konungur í stað Jósías, föður síns, og burt var fluttur úr þessum stað : hann mun ei hingað aptur koma ;

12 Heldur á þeim stað, hvert þeir hafa flutt hann hertekinn, mun hann deya, og ekki framar sjá þetta land.

13 Vei þeim, sem byggir sitt hús með ránglæti, og sín herbergi með rángindum, lætur náunga sinn vinna kauplaust, og fær honum ekki laun sín ;

14 Sem segir : eg vil byggja mér rúmgott hús og stóra sali ! höggur sér glugga, þiljar með sedrusvið, og malar með rauðum lit !

15 Ætlar þú, að þú sèrt konungur, þótt þú metist við aðra með sedrusviði ? At ekki faðir þinn og drakk ? en hann iðkaði rétt og réttvisi, því vegnaði honum vel ;

16 Hann tók málstað hinna aumu og fátæku ; því vegnaði honum vel. Er þetta ekki að þekkja mig, segir Drottinn ?

17 En augu þín og hjarta miðar ekki á annað, heldur en ábata og

saklaust blóð, að út hella því, og á það, að beita undirokun og ofbeldi.

18 Því segir Drottinn svo, um Jójakím Jósiasson, Júdakonung: menn munu ekki harma hann; (ekki segja) æ! bróðir minn! og æ! systir mín! menn munu ekki harma hann (og segja): æ! herra! og æ! hans dýrð!

19 Eins og menn jarða asna, mun hann jarðaður verða; hann mun verða dreginn, og honum langt kastað frá hlíðum Jerúsalems borgar.

20 (Jerúsalem!) stíg þú upp á Líbanon og hljóða, og lát þína raust gjalla í Basan, og hljóða þú frá Abarím, því öll þín uppáhöld (hjágudir) eru sundur mólud.

21 Eg talaði við þig í velgengni þinni; þú sagðir: "Eg vil ekki heyra;" þannig breyttir þú frá æsku; þú vildir ei hlýðnast minni raust.

22 Alla þína hirðara skal vindurinn fœða, og þínir ástvinir munu fara her-teknir burt; þá muntu hafa skömm og sneypu fyrir alla þína vonzku.

23 Þú, sem býr á Líbanon, og hreiðrar þig í sedrusviði, hvernig getur þú verið aumkunarverð, þegar yfir þig koma þjáningarnar, hriðir, eins og yfir jóðsjúka konu.

24 Svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn, þó (þú) Jekonía, sonur Jójakíms, Júdakonungur, værir signets-hríngur á minni hægri hendi, mundi eg samt rífa þig þaðan.

25 Og eg gef þig í þeirra hönd, sem sökjast eptir lífi þínu, og í þeirra hönd, sem þú hrædist, og í hönd Nebúkadnesars, konungs í Babel, og í hönd Kaldeumanna.

26 Og eg kasta þér og móður þinni, sem ól þig, burt í annað land, hvar þið eruð ekki fœdd, og þar skuluð þið deya;

27 Og þið skuluð ei aptur koma í það land, sem ykkar hjarta lángrar til að komast í aptur.

28 "Er þá þessi maður, Jekonía, fyrirlitlegt, brotið ílát, eða er hann ílát, sem mönnum ekki líkar? hvers vegna verður honum og hans niðjum út skúfað og burt kastað í land, sem þeir ekki þekkja?"

29 Ó! land, land, land, heyr Drottins orð!

30 Svo segir Drottinn: skrifðu þenna

mann sem ávaxtarlausan, sem mann, er eingin þrif hefir um æfi sína; því einginn af hans niðjum, sem situr í Davíðs háseti og drottinnar yfir Júda eptirleiðis, mun þrífast.

23. KAPÍTULI.

Jeremía talar um hinn rétta hirði eða konung, og leigulíða, og um falsspámenn.

VEI þeim hirðurum, sem afvega leiða (týna) og tvístra minni hjörð! segir Drottinn.

2 Því segir Drottinn svo, Ísraels Guð, um hirðara míns fólks: "Þér hafið tvístrað minni hjörð, og sundur tætt, og ekki eptir henni titið; sjá! eg skal finna yður fyrir vonzku yðar athæfis, segir Drottinn.

3 Og eg skal safna leifum minnar hjardar úr öllum löndum, sem eg hefi hrakið þá í, og eg skal leiða þá aptur í þeirra haglendi, að þeir tíngist og fjölgi.

4 Og eg skal setja yfir þá hirðara, sem haldi þeim til haga, og þeir skulu ei framar hræðast nè skelfast, og einskis þeirra skal saknað verða," segir Drottinn.

5 Sjá! þeir dagar koma, þá eg mun láta af Davíð koma rétta kvist (grein), sem ríkir með vísdómi og effir réttindi og réttvísi í landinu.

6 Á hans tíma mun Júda(land) verða farsælt, og Ísrael búa óhultur, og með þessu nafni munu menn nefna hann: Drottinn, vort réttlæti.

7 Þess vegna, sjáið! dagar munu koma, segir Drottinn, að menn ei framar segja: "Svo sannarlega sem Drottinn lifir, sá, sem flutti Ísraelssyni úr Egyptalandi!"

8 Heldur: "Svo sannarlega sem Drottinn lifir, sem flutti burt niðja Ísraels ættar, og heim aptur, úr landinu norður frá, og úr öllum löndum, hvert eg hrakti þá;" og þeir skulu búa í sínu landi.

9 Að því er snertir spámennina, er hjarta mitt í brjósti mínu sundur marið; öll mín bein skjálfa; eg er eins og drukkinn maður, og eins og sá maður, sem vinið hefir unnið á, sakir Drottins, og sakir hans heilaga orðs.

10 Því af hórdómsmönnum er landið fult; og sakir bölvunarinnar syrgir landið, haglendi eyðimerkurinnar er

skrælnað. Þeirra hlaup er vonzka, og þeirra kraptur ránglæti,

11 Því bæði spámennirnir og prestarnir eru hræsningar ; í mínu húsi finn eg líka þeirra vonzku, segir Drottinn.

12 Því mun þeirra vegur verða þeim sem hálka í myrkri ; þeim mun skriðna fótur, og þeir munu detta síðan, því eg skal leida ógæfu yfir þá á þeirra hegningar tíma, segir Drottinn.

13 Hjá Samariu spámönnum sá eg heimsku ; þeir spáðu í nafni Baals, og leiddu í villu mitt fólk, Ísrael ;

14 En á Jerúsalems spámönnum sè eg (eitthvað) óttalegt ; að hórast og fara með lygar, og þeir efla vonzkuna, svo að þeir ekki snúi sér, hver frá sinni vonzku ; þeir eru mér allir sem Sódóma, og þeirra innbúar sem Gómorra.

15 Því segir Drottinn alsherjar svo um spámennina : “Sjá ! eg sèð þá með malurt og drykkja þá með ólyfjunarvatni ; því frá spámönnum er spilling farin út yfir allt landið.”

16 Svo segir Drottinn alsherjar : hlustið ekki á orð spámannanna, sem spá yður ! þeir tæla yður með hegómlegum meiningum ; hugarburð sinn tala þeir, ekki af munni Drottins.

17 Þeir tala til þeirra, sem fyrirlíta mig : Drottinn segir : “yður mun vel vegna ;” og til allra, sem ganga eptir þveruð hjarta síns, segja þeir : “Eingin ógæfa mun yfir yður koma.”

18 Því hver hefir staðið í Drottins ráði, og sèð og heyrt hans orð ? hver hefir hlustað eptir, og hlýtt á hans orð ?

19 Sjá ! Stormvindur Drottins mun koma með grimd, og óttalegt óveður mun steypast yfir höfuð hinna guðlausu.

20 Drottins reiði mun ei hætta, fyr en hann hefir gjört, og fyr en hann hefir lokið við hugsanir hjarta síns. Seinna munuð þér þess vísir verða.

21 Ekki sendi eg spámennina, þó þeir hlupu ; og ekki talaði eg við þá, þó þeir spáðu.

22 En hefðu þeir staðið í mínu ráði, þá hefðu þeir kunngjört mín orð mínu fólk, og leitt þá aptur frá þeirra vondu vegum, og ilsku þeirra athæfis.

23 Er eg þá að eins Guð í nánd,

segir Drottinn, og ekki Guð í fjarlægð ?

24 Getur nokkur falið sig í fylgsnum svo, að eg ekki sjái hann ? segir Drottinn ; upp fylli eg ekki himin og jörð ? segir Drottinn.

25 Eg heyri, hvað spámennirnir segja, þeir, sem spá lygi í mínu nafni, þeir segja : “Mig dreymdi, mig dreymdi !”

26 Á þetta lengi að (ganga) ? hafa þeir spámenn, sem lygi kenna, og prédika tál hjartna sinna, í huga,

27 Og hugsa þeir til, að koma fólk til, með draumum sínum, að gleyma mínu nafni, eins og feður þeirra gleymdu mínu nafni fyrir Baals sakir ?

28 Sá spámaður, sem drauma hefir, segi hann drauma ; og sá, sem mitt orð hefir, hann tali mitt orð með sannleika. Hvað skal strá hjá korni ? segir Drottinn.

29 Er ei mitt orð sem eldur, segir Drottinn, og eins og hamar, sem sundur molar klettana ?

30 Sjá ! þess vegna skal eg finna spámennina, segir Drottinn, sem stela mínu orði, einn eptir annan.

31 Sjá ! eg skal finna spámennina, segir Drottinn, sem tala eigin tungu, og segja : “Hann (Guð) segir.”

32 Sjá ! eg skal finna spámennina, sem spá lygadraumum, segir Drottinn, og segja frá þeim, og afvegaleiða mitt fólk með sínum lygum, og með sínu yfirlæti, þó eg ekki hafi sent þá, og ekki þeim (neitt) skipað, og þó þeir ekkert gagn gjöri þessu fólk, segir Drottinn.

33 Og þegar þetta fólk spyr þig, eða einhver spámaðurinn, eða einhver presturinn, svo segjandi : hver er sú Drottins illspá ? þá seg þú þeim, hver sú illspá er : “Eg vil yður útskúfa,” segir Drottinn.

34 Og þann spámann og prest, og þann af fólkinu, sem segir : “Illspá Drottins,” hinum sama, honum mun eg hegna og hyski hans.

35 Svona skuluð þér segja hver við annan, einn vinur (bróðir) við annan : “Hverju hefir Drottinn svarað, hvað hefir Drottinn talað ?”

36 En illspá Drottins skuluð þér ekki framar nefna, því (hverjum) manni munu hans orð ólán verða, af

því þér affakið orð hins lifanda Guðs, Drottins alsherjar, vors Guðs.

37 Svona skaltu tala við spámennina : “Hverju hefir Drottinn svarað þér, og hvað hefir Drottinn talað?”

38 En ef þér nefnið illspá Drottins, þá segir Drottinn svo : af því að þér talið þetta orð : “Illspá Drottins,” og eg sendi til yðar og sagði : þér skuluð ekki segja : “Illspá Drottins,”

39 Þá sjá! þess vegna vil eg yður yfirgefa, og yður út skúfa, og þeim stað, sem eg gaf yður og yðar feðrum, frá mínu augliti.

40 Og eg legg á yður eilífa smán og eilífa sneypu, sem ekki skal gleymast.

24. KAPÍTULI.

Þær tvær síhjukörfur.

DROTTINN lét mig sjá tvær körfur fullar af fikjum, settar fyrir framan Drottins musteri, eptir að Nebúkadnesar, konungur í Babel, hafði hertekið og flutt burt frá Jerúsalem til Babel Jekonía Jójakímsson, Júdakonung, og Júda höfðingja, og trèsmíðina og fangaverðina.

2 Í annari körfunni voru mjög góðar fikjur, líkar þeim fikjum, sem fyrst ná fullum þroska; og í annari körfunni voru mjög illar fikjur, sem voru svo vondar, að þær voru ekki ætar.

3 Og Drottinn sagði til mín : hvað sér þú, Jeremía? og eg svaraði : fikjur; þær góðu fikjur eru mikið góðar, og þær vondu fikjur eru mikið vondar, svo menn geta ei etið þær, svo eru þær vondar.

4 Og orð Drottins kom til mín og sagði :

5 Svo segir Drottinn, Ísraels Guð : líkt þessum góðu fikjum vil eg líta til þeirra, til góðs, sem herteknir voru í Jerúsalem, sem eg sendi burt frá þessum stað í Kaldeumannaland.

6 Og eg stefni mínum augum á þá til góðs, og flyt þá aptur í þetta land, og upp byggji þá, án þess aptur að niður rífa þá, og gróðurset þá, án þess aptur að upp ræta þá.

7 Og eg gef þeim hjarta, til að þekkja mig, að eg er Drottinn; og þeir skulu vera mitt fólk, og eg vil vera þeirra Guð; því þeir munu snúa sér til mín af öllu hjarta.

8 En líkt vondu fikjunum, sem menn

geta ei etið, vegna þess þær eru svo vondar, segir Drottinn, vil eg fara með Sedekía Júdakonung, og hans höfðingja, og leifarnar af Jerúsalem, þá, sem eptir eru orðnir í þessu landi, og þá, sem búa í Egyptalandi.

9 Og eg sel þá fram til misþyrmingar, til ógæfu öllum konungsríkjum jarðarinnar, til skammar og til orðskviðs, og til spotts, og til bölvunar, á öllum þeim stöðum, hvert eg hrek þá.

10 Og eg sendi meðal þeirra sverð og húngur og drepsótt, þangað til þeir eru af máðir úr landinu, sem eg gaf þeim og feðrum þeirra.

25. KAPÍTULI.

Herleiðingin til Babel.

ÞAD orð, sem kom til Jeremías um alt Júdafólk, á fjórða ári Jójakíms Jósiassonar, Júdakonungs, það var fyrsta ár Nebúkadnesars, konungs í Babel,

2 Sem Jeremía spámaður talaði til als Júdafólks, og til allra Jerúsalemsinnbúa, og mælti :

3 Frá 13. ári Jósiás, Ammonssonar, Júdakonungs, alt til þessa dags, þessi 23 ár, kom Drottins orð til mín, og eg talaði til yðar frá því snemma dags, en þér heyrðuð ekki.

4 Og Drottinn sendi til yðar alla sína þjóna, spámennina, frá því snemma dags, en þér heyrðuð ekki, og lögðuð ei eyrun við, til að heyra.

5 Þeir sögðu : snúið þó, hver einn frá sínum vondu vegum, aptur, og frá vonzku sinna verka, þá skuluð þér vera í landinu, sem Drottinn gaf feðrum yðar, frá eilífd til eilífdar!

6 Og aðhylltist ekki aðra gudi, svo þér þjónið þeim og tilbiðjið þá; og móðgið mig ekki með verkum yðar handa, þá skal eg ekkert ilt gjöra yður.

7 En þér gegnduð mér ekki, segir Drottinn, heldur móðgduð þér mig með verkum yðar handa, yður til óhamingju.

8 Því segir Drottinn alsherjar svo : “Fyrst að þér hlýdduð ekki mínum orðum,

9 Sjá! þá sendi eg, og söeki allar kynkvíslir norðursins, segir Drottinn, og til Nebúkadnesars konungs í Babel, míns þjóns, og læt þá koma

yfir þetta land, og yfir þess innbúa, og yfir allar þjóðir hér í kring, og hrek þær í útlegð, og gjöri þær að viðbjóð og háðúng og eilífum rústum,

10 Og af mái alla gleðiraust og glæðvæðarraust, brúðgumans raust, og brúðurinnar raust, kvernarniðinn, og lampans ljós.

11 Og alt þetta land skal verða að rústum, að eyðimörk, og þessar þjóðir skulu þjóna undir konúnginn af Babel í 70 ár.

12 En þegar 70 ár eru liðin, þá vil eg refsa konúnginum í Babel, og hinu sama fólki, segir Drottinn, fyrir þess misgjörð, og Kaldeumannalandi, og gjöra það að eilífri auðn.

13 Og eg læt yfir sama land koma öll mín orð, sem eg hefi um það talað, alt, sem skrifað er í þessari bók, sem Jeremía spáð hefir, um allar þjóðir ;

14 Því líka gjöra þeir miklar þjóðir og stóra konunga sèr undirgefna, og eg umbuna þeim eptir þeirra athæfi, og eptir verkum þeirra handa.

15 Því svo sagði Drottinn, Ísraels Guð, til mín : “Tak við þessum bikar, fullum af reiðinnar víni, af minni hendi, og láttu allar þjóðir drekka hann, sem eg sendi þig til,

16 Svo þær drekki, rambi og æði fyrir því sverði, sem eg sendi meðal þeirra.”

17 Og eg tók við bikarnum af Drottins hendi, og lét allar þjóðir drekka, sem Drottinn hafði sent mig til,

18 Jerúsalem og Júdastaði, og þeirra konunga, og þeirra höfðingja, til að gjöra þá að rústum, að viðbjóð, að háðúng, og að bölvun, eins og nú (er orðið),

19 Faraó, Egyptalandskonung, og hans þjóna, og hans höfðingja, og alt hans fólk,

20 Og allar sambands (vesturlands)-þjóðirnar, og alla konunga í landinu Us, og alla konunga Filistealands, og í Askalon og Gafa og Ekron, og leifararnar af Asdód,

21 Edómíta og Móabíta og Ammons-syni,

22 Og alla konúngana í Týrus, og alla konúngana í Sídon, og konunga eyjanna hinu megin við hafid,

23 Dedan og Tema og Bús, og alla með skornu skeggi (Arabíska),

24 Og alla Arabíukonunga, og alla konunga sambandsþjóðanna, sem búa í eyðimörkinni,

25 Og alla konúngana í Simrí, og alla konúngana í Elam, og alla konúngana í Medíu,

26 Og alla konunga norðurlanda nær og fjær, einn sem annan, og öll heimsins konúngsríki á jörðunni ; og konúngurinn af Sesak (Babel) skal eptir þessa drekka.

27 Og seg til þeirra : svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : “Drekkið og verðið ölvaðir, og ælið upp, og dettið, og standið ekki upp aptur, fyrir sverðinu, sem eg sendi meðal yðar.”

28 Og ef þeir færast undan að taka við bikarnum af þinni hendi, til að drekka, þá seg til þeirra : svo segir Drottinn alsherjar : “Þér skuluð drekka !

29 Því sjá ! á þeim stað, sem nefndur er eptir mínu nafni, byrja eg að beita hörðu ; og þér skylduð hugsa að komast hjá hegningu ? Þér munuð ei sleppa undan refsingu, því sverðið kalla eg yfir alla innbúa jarðarinnar,” segir Drottinn alsherjar.

30 En prédika (spá) þú þeim öll þessi orð, og seg til þeirra : Drottinn grenjar af hæðum, og frá sínum heilaga bústað lætur hann sína raust gjalla ; hann grenjar móti sínum bústað ; óp, eins og þess, sem vínþrúgu treður, hefur hann upp móti öllum jarðarinnar innbúum ;

31 Hljómurinn heyrir til endimarka veraldarinnar ; því Drottinn á í stríði við þjóðirnar ; hann er genginn í rétt við alt hold ; hina guðlausu ofurselur hann sverðinu, segir Drottinn.

32 Svo segir Drottinn alsherjar : sjá, ógæfan fer frá þjóð til þjóðar, og mikill stormur tekur sig upp frá síðum jarðarinnar.

33 Þeir, sem Drottinn hefir að velli lagt, liggja á þeim sama tíma frá einum enda jarðarinnar til annars ; þeir eru ekki harmaðir, ekki burt dregnir, og ekki verða þeir jarðaðir ; að áburði á vellinum verða þeir.

34 (Epið, hirðarar ! kveinið, og veltið yður (í dupti), þér leiðtogar hjardarinnar ! Því nú er sá tími, að yður mun verða slátrað ; og eg tvístra

yður, að þér dettið í sundur sem dýrt ker.

35 Hirðararnir geta ei undan komizt, og fyrirliðar hjarðarinnar geta ei bjargað sér.

36 Kvein hirðaranna hljómar, og óp hjarðarinnar leiðtoga, því Drottinn eyðir haglendi þeirra ;

37 Friðarins beitoland er eyðilagt af Drottins grimdarreiði.

38 Hann kemur, sem ljón úr sínu bæli ; því land þeirra verður að auðn fyrir grimd víkingsins, og fyrir grimd hans reiði.

26. KAPÍTULI.

Jeremía áharður og dæmdur sjfn.

Í BYRJUN ríkisstjórnar Jójakíms, sonar Jósías, Júdakonungs, kom þetta orð frá Drottni, er hann sagði :

2 Svo segir Drottinn ; gakk í forgarð Drottins húss, og tala til þeirra, sem koma úr öllum Júdastöðum, til þess að biðjast fyrir í Drottins húsi, öll þau orð, sem eg hefi boðið þér að tala til þeirra ; drag þú ekkert orð af ;

3 Líklega heyra þeir, og snúa sér frá sínum vondu vegum ; þá læt eg mig iðra þess illa, sem eg hygg að gjöra þeim sakir vonzku þeirra athæfis.

4 Og seg til þeirra : svo segir Drottinn : “Ef þér hlýðið mér ekki, svo að þér gangið í mínu lögmáli, sem eg hefi fyrir yður lagt,

5 Svo að þér hlýðið orðum minna þjóna, spámannanna, sem eg til yðar sendi, frá því snemma dags, án þess þér heyrð,

6 Þá gjöri eg þetta hús sem Síló, og þenna stað gjöri eg öllum þjóðum jarðarinnar að bölvun.”

7 Og prestarnir og spámennirnir og alt fólkíð heyrði Jeremía tala þessi orð í Drottins húsi ;

8 Og þegar Jeremía hafði út talað alt það, sem Drottinn bauð honum að tala til als fólksins, þá gripu prestarnir hann og spámennirnir og alt fólkíð, og sögðu : “Þú hlýtur að deya !

9 Hví spáir þú í nafni Drottins og segir : eins og Síló skal þetta hús verða, og þessi staður skal leggjast í eyði, og einginn í honum búa ?” Og alt fólkíð saman safnaðist í húsi Drottins gegn Jeremía.

10 En sem Júdahöfðingjar heyrðu þetta, komu þeir úr konungsins húsi í Drottins hús, og settust í dyrnar á Drottins nýa hlíði.

11 Og prestarnir og spámennirnir töluðu til höfðingjanna og til als fólksins, og sögðu : “Þessi maður er dauðaverður ; því hann hefir spáð móti þessum stað, eins og þér heyrðuð með yðar eyrum.”

12 Þá mælti Jeremía til allra höfðingjanna og til gjörvals fólksins : “Drottinn hefir sent mig, að spá móti þessu húsi, og móti þessum stað, öllu því, sem þér hafið heyrt mig tala.

13 Og bætið nú yðar framferði og yðar athafnir, og hlýðið raust Drottins vors Guðs ; þá mun Drottinn iðrast þess illa, sem hann hefir yður á móti talað.

14 En eg, sjá ! eg em á yðar valdi ; farið með mig, sem yður sýnist rétt og gott í yðar augum.

15 En það megið þér vita, að ef þér deydíð mig, þá leiðið þér saklaust blóð yfir yður, og yfir þenna stað, og yfir hans innbúa ; því sannarlega hefir Drottinn sent mig til yðar, að eg skyldi tala öll þessi orð fyrir yðar eyrum.”

16 Þá sögðu höfðingjarnir og alt fólkíð við prestana og spámennina : “Ei vinnur þessi maður til lífláts ; því hann hefir til vor talað í nafni Drottins, vors Guðs.”

17 Og nokkrir gengu fram af öldúngum landsins, og töluðu við allan fólkssöfnuðinn, og sögðu :

18 “Míka, Moraskítí, spáði á dögum Esekías, Júdakonungs, og talaði við alt Júdafólk, og sagði : svo segir Drottinn alsherjar : Síon skal verða plögð sem akur, og Jerúsalem verða að grjóthrígu, og fjallið hússins (Drottins) að skógarhæð.

19 Mundi Esekía Júdakonungur og alt Júdafólk hafa deytt hann ? Ottaðist hann ekki Drottin, og grátbændi Drottin, og lét Drottinn sig ekki iðra als þess illa, er hann hafði yfir þeim talað ? og vör munum vinna mikið illvirki móti vorum sálum.”

20 Líka spáði (annar) maður, Úría, í nafni Drottins, sonur Semaja, frá Kirjat-Jearím, og spáði móti þessum

stað, og móti þessu landi, sömu orðum og Jeremía.

21 Og sem konungurinn Jójakím, og allir kappar hans, og allir höfðingjar heyrdu tal hans, þá vildi konungur deyða hann; en þá Úría heyrði það, varð hann hræddur og flúði, og komst til Egyptalands.

22 Þá sendi Jójakím konungur menn til Egyptalands, Elnatan Akborsson, og menn með honum, til Egyptalands.

23 Og þeir komu með Úría úr Egyptalandi, og leiddu hann fyrir Jójakím konung, og hann vann á honum með sverði, og kastaði líkama hans í grafir alþýðumanna.

24 En hönd Ahíkams, sonar Safans, var með Jeremía, svo menn ekki seldu hann í hendur fólkinu, til að deyða hann.

27. KAPÍTULI.

Umleitun að gefast upp við óvinina.

IUPPHAFI ríkisstjórnar Sedekía, sonar Jósía, Júdakonúngs, kom þetta orð frá Drottinni til Jeremía og sagði:

2 “Svo segir Drottinn til mín: gjör þér bönd og ok, og láttu þér um háls,

3 Og send þetta til konúngsins í Edóms(landi) og til Móabs konúngs, og til konúngs Ammonssona, og til konúngsins í Týrus, og til konúngsins í Sídon, með sendimönnum, sem komnir eru til Jerúsalem, til Sedekías Júdakonúngs.

4 Og bjóð þeim um herra þeirra, og seg: svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð: (svo skuluð þér segja við yðar herra):

5 Eg hef gjört jörðina, menn og skepnur, sem á henni (eru), með mínum mikla krapti og útrætta armi, og eg gef þetta hverjum, sem eg vil.

6 Og nú gef eg öll þessi lönd Nebúkadnesar Babelskonúngi í hönd, þjóni mínum, og líka gef eg honum villudýr merkurinnar, að þau þjóni honum.

7 Og allar þjóðir skulu honum þjóna, og hans syni, og hans sonarsyni, þangað til einnig kemur tími hans lands, og þá skulu völdugar þjóðir og miklir konungar leggja það undir sig.

8 Og þá þjóð, og það land, sem ei vill honum þjóna, Nebúkadnesar, Babelskonúngi, og sem ekki beygir sinn háls undir ok Babelskonúngs: því fólk mun eg refsa með sverði og húngri og drepsótt, segir Drottinn, þangað til eg hefi af máð það með hans hendi.

9 Og gegnið ekki yðar spámönnum, og yðar spásagnamönnum, og yðar draumum, og yðar töframönnum, og yðar seeringamönnum, sem við yður segja; þér munuð ei þjóna konúnginum af Babel.

10 Því lygi þrèdika þeir yður, til að flæma yður úr yðar landi, og að eg reki yður burt, og að þér fyrirfarizt.

11 En það fólk, sem leggur sinn háls undir ok konúngsins af Babel og þjónar honum, það vil eg láta vera í sínu landi, segir Drottinn, að það yrki það, og búi þar.”

12 Og við Sedekía, Júdakonúng, talaði eg einmitt þessi orð, og sagði: “Leggið yðar háls undir ok konúngsins af Babel, og þjónið honum, og hans fólk, þá munuð þér lifa.

13 Hví viljið þér deya, þú og þitt fólk, sem ei vill þjóna konúnginum af Babel.

14 Og gegnið ekki orðum spámanna, sem til yðar segja; þér munuð ei þjóna konúnginum af Babel, því lygi þrèdika þeir yður;

15 Því ekki hefi eg sent þá, segir Drottinn, og þeir þrèdika lygi í mínu nafni, svo að eg hreki yður burt, og þér fyrirfarizt, þér og yðar spámenn, sem yður spá.”

16 Og við prestana og alt þetta fólk talaði eg, og sagði: “Svo segir Drottinn: gefið eingan gaum tali yðar spámanna, sem yður spá og segja: sjá! áhöld Drottins húss munu aptur bráðum flutt verða frá Babel; því lygi þrèdika þeir yður.

17 Gegnið þeim ekki, þjónið konúnginum af Babel, þá munuð þér lifa. Hví skyldi staður þessi verða að rústum?

18 En ef þeir eru spámenn, og ef Drottins orð er hjá þeim, þá beri þeir fyrir Drottin alsherjar þá bæn, að þau áhöld, sem eptir eru orðin í húsi Drottins, og í húsi Júdakonúngs og í Jerúsalem, komi ekki líka til Babel.

19 Því svo segir Drottinn alsherjar um stólpana, og um hafið, og um borðstólana, og um hin önnur áhöld sem eptir eru orðin í þessum stað,

20 Sem Nebúkadnesar, Babelskonúngur, ekki tók, þegar hann flutti burt Jekónía, Jójakímsson, frá Jerúsalem til Babel, með öllum ættgöfugum mönnum af Júda og Jerúsalem.

21 Því svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, um áhöldin, sem eptir eru orðin í húsi Drottins, og í húsi Júdakonúngs og í Jerúsalem :

22 Til Babel skulu þau flutt verða, og þar skulu þau vera, þangað til eg vitja þeirra, segir Drottinn, og sœki þau, og flyt þau aptur á þenna stað.

28. KAPÍTULI.

Móti falsspámanni nokkrum, Hananía.

OG svo bar við á því sama ári, í byrjun ríkisstjórnar Sedekías, Júdakonúngs, á fjórða ári í fimta mánuði, að Hananía spámaður, sonur Assúrs, frá Gíbeon sagði við mig í Drottins húsi, í áheyrn prestanna og als fólksins, og mælti :

2 “Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : eg sundur brýt ok konungsisins af Babel.

8 Innan tveggja ára flyt eg á þenna stað aptur öll áhöld Drottins húss, sem Nebúkadnesar, konúngur í Babel, tók burt af þessum stað, og flutti til Babel.

4 Og Jekónía Jójakímsson, Júdakonúng, og alla þá af Júda, sem með honum voru herleiddir, sem komu til Babel, þá flyt eg aptur á þenna stað, segir Drottinn ; því eg mun sundur brjóta ok konungsisins af Babel.”

5 Þá sagði Jeremía spámaður við Hananía spámann, í áheyrn als fólksins, sem þar stóð í húsi Drottins,

6 Og Jeremía, spámaður, mælti : “Svo sè það ! Drottinn gjöri það ! Drottinn láti þín orð rætast, sem þú spáðir, að hann flytji aptur áhöld Drottins húss, og alla hertekna frá Babel á þenna stað.

7 Heyr að eins þetta orð, sem eg tala fyrir þínum eyrum, og fyrir eyrum als fólksins !

8 Þeir spámenn, sem voru á undan mér og undan þér frá aldaöldi, þeir spáðu móti mörgum löndum og stór-

um konúngsríkjum, um stríð og óhamingju og drepsoótt.

9 Sá spámaður, sem spáir friði, verður, ef orð hans rætast, þektur sem spámaður, sem Drottinn hafi sannarlega sent.”

10 Þá tók Hananía spámaður okið af hálsi Jeremías spámanns, og braut það í sundur.

11 Og Hananía mælti í áheyrn als fólksins, og sagði : “Svo segir Drottinn : eins skal eg sundur brjóta, innan tveggja ára, ok Nebúkadnesars konungis af Babel, af hálsi allra þjóða.” Og Jeremía spámaður gekk burt.

12 Og orð Drottins kom til Jeremías, eptir að Hananía spámaður hafði brotið okið af hálsi Jeremías spámanns, og sagði :

13 “Far og seg Hananía, og mæl : svo segir Drottinn : ok af trè hefir þú sundur brotið, en í þess stað gjört járnok.

14 Því svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : Járnok legg eg á háls allra þessara þjóða, að þær þjóni Nebúkadnesar, Babelskonúngi, og þær munu honum þjóna ; og líka gef eg honum merkurinnar villudýr.”

15 Og Jeremía spámaður sagði við Hananía spámann : “Heyrðu nú, Hananía ! ekki hefir Drottinn sent þig, og þú hefir komið inn hjá þessu fólki trausti til lyga ;

16 Því segir Drottinn svo : sjá ! eg kem þér burtu af jörðunni ; á þessu ári deyr þú, því þú hefir (komið fólki þessu til að falla frá Drottni með þínu tali) talað uppreisn gegn Drottni.”

17 Og Hananía spámaður dó á sama ári, í sjöunda mánuði.

29. KAPÍTULI.

Bréf til hinna herteknu. Falsspámaðurinn Semaja.

OG þetta eru orð bréfsins, sem Jeremía spámaður sendi frá Jerúsalem, til hinna herteknu öldunga, og til prestanna, og spámannanna, og til als fólksins, sem Nebúkadnesar flutti frá Jerúsalem,

2 Eptir að Jekónía konúngur og drottningin, og hirðmennirnir, höfðingjar af Júda og Jerúsalem, og trésmiðir og fangaverðir fóru frá Jerúsalem,

3 Með Eleasa, syni Safans, og Gemaría, syni Hilkías, sem Sedekía, Júðakonungur, sendi til Nebúkadnesars, konungs í Babel, til Babel, svo látandi :

4 Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, öllum herteknum, sem eg flutti frá Jerúsalem til Babel :

5 Byggið hús, og búið, síðið garða, og etið þeirra ávexti.

6 Takið konur, og aflið sona og dætra, og takið konur yðrum sonum, og gefið dætrum yðrum menn, að þær ali syni og dætur, og tíngist þar, og ótíngist ekki.

7 Eflið heill staðarins, í hvern eg flutti yður, og biðjið til Drottins fyrir honum : því hans velgengni mun vera yðar velgengni.

8 Því svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : látið ei yðar spámenn tæla yður, þá, sem meðal yðar eru, og yðar spásagnamenn, og hlustið ekki á yðar drauma, sem yður dreymir.

9 Því ljúgandi spá þeir yður í mínu nafni ; eg hefi ekki sent þá, segir Drottinn ;

10 Því svo segir Drottinn : þegar fullkomnuð eru 70 ár fyrir Babel, þá skal eg vitja yðar, og efna mín góðu fyrirheit við yður, að flytja yður aptur, á þenna stað.

11 Því eg (einn) veit þær ráðsályktanir, sem eg um yður gjöri, ályktanir til heilla, en ekki til óheilla, að láta yður fá útgang (lausn) og von.

12 Og þér munuð kalla til mín, og fara (ánægðir), og biðja mig, og eg mun heyra yður.

13 Og þér munuð leita mín og finna mig ; því þér munuð snúa yður til mín af öllu hjarta.

14 Og eg vil láta yður finna mig, segir Drottinn, og eg vil flytja yðar herteknu menn heim aptur, og safna yður frá öllum þjóðum, og úr öllum löndum, hvert eg rak yður, segir Drottinn, og vil flytja yður aptur á þann stað, hvaðan eg flutti yður,

15 Þar eð þér segid : Drottinn hefir upp vakið oss spámenn í Babel.

16 Því svo segir Drottinn um konunginn, sem situr í Davíðs háseti, og um alt fólkið, sem býr í þessum stað, yðar bræður, sem ekki voru með yður fluttir í herleiðinguna ;

17 Svo segir Drottinn alsherjar ! sjá ! eg sendi meðal þeirra sverð og húngur og dreprótt, og gjöri þá líka þeim leidu fíkjum, sem voru svo vondar, að menn gátu ei etið þær.

18 Og eg ofsæki þá með sverði, húngri og dreprótt, og fram sel þá til misþyrmingar öllum konungsríkjum jarðarinnar, til bölvunar, og til viðbjóðs, og til háðungar, og til skammar, meðal allra þjóða, hvert sem eg hrek þá,

19 Fyrir það, að þeir hlýddu ekki mínum orðum, segir Drottinn, þegar eg sendi til þeirra mína þjóna, spámennina, frá því árla dags, og þér heyrðuð ekki, segir Drottinn.

20 En þér heyrið orð Drottins, allir burtfluttir, sem eg hefi sent frá Jerúsalem til Babel.

21 Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, um Akab, Kolajason, og um Sedekía, Maesejasson, sem prædika yður lygar í mínu nafni : sjá ! eg gef þá í hönd Nebúkadnesars, konungs af Babel, að hann vinni á þeim fyrir yðar augum.

22 Og af þeim munu óbænir dregnar verða af öllum Júða herteknu, sem í Babel eru, svo menn munu svo að orði kveða : “Drottinn gjöri þig líkan Sedekía og Akab, sem Babelskonungur lét steikja á eldi,”

23 Sökum þess þeir að höfðust ódádaverk í Ísrael, og drýgðu hór með konum sinna náunga, og töluðu lygi í mínu nafni, sem eg hafði ei búið þeim. En eg veit það, og er þess vottur, segir Drottinn.

24 Og til Semaja, Nehalamíta, skaltu segja :

25 “Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : sökum þess að þú í þínu nafni sendir bréf til als fólksins í Jerúsalem, og til Sefanía, sonar Maeseia, prestsins, og til allra prestanna, þess efnis :

26 Drottinn hefir sett þig prest í stað Jójada prests, að þú skyldir vera umsjónarmaður í húsi Drottins gegn öllum óðum og spáandi, og skyldi setja þá í fjötra og fangelsi :

27 Hví hefir þú ekki ávitað Jeremía frá Anatót, sem spáir yður ?

28 Því þess vegna hefir hann skrifað oss til í Babel og sagt : það verður

lángt ! byggð hús og búið, plantið garða, og etið þeirra ávexti.

29 Og Sefanía prestur las þetta bréf fyrir eyrum Jeremías spámanns.

30 Og orð Drottins kom til Jeremías og sagði :

31 Skrifu til allra hertekinna þess efnis : svo segir Drottinn um Semaja, Nehalamíta : sökum þess að Semaja spáir yður, og eg hefi þó ekki sent hann, og hefir komið yður til að treysta lygi :

32 Þá segir Drottinn svo : sjá ! eg refsa Semaja, Nehalamíta, og hans niðjum ; einginn maður af honum (kominn) skal búa meðal þessa fólks, og skal ekki sjá það góða, sem eg gjöri mínu fólki, segir Drottinn ; því fráhrarfr frá Drottni hefir hann talað."

30. KAPÍTULI.

Fyrirheit um heimkomu aptur.

ÞETTA orð kom frá Drottni til Jeremías, er hann sagði :

2 "Svo segir Drottinn Israels Guð : skrifu þú öll þau orð, sem eg hefi til þín talað, í eina bók.

3 Því sjá, þeir dagar koma, segir Drottinn, að eg leiði heim aptur þá, sem herteknir eru af lýð mínum, Ísrael og Júda, segir Drottinn, og flyt þá inn í það land, sem eg gaf þeirra föðrum, að þeir ættu það."

4 Og þetta eru þau orð, sem Drottinn talaði um Ísrael, og um Júda.

5 Því svo segir Drottinn : raust óttans heyrum vèr, hræðsla er á ferðum, og einginn friður.

6 Spyrjið þó og sjáið, hvort karlmaðurinn fœðir barn ? Hvers vegna sè eg þá hvern mann leggja hönd að sínum lendum, eins og konur gjöra, sem fœða ? og hvert andlit nábleikt ?

7 Æ ! mikill er þessi dagur, hann á eingan sèr líkan ; þetta er neyðartími fyrir Jakob ; en hann skal samt úr þessu frelsast.

8 Og á sama degi, segir Drottinn alsherjar, skal eg brjóta okið af hálsi þínum og bönd þín slíta, og útlendir skulu ei framar undiroka þig ;

9 Heldur munu þeir þjóna Drottni sínum Guði, og David sínum konungi, sem eg set þeim.

10 Ottast nú ekki, minn þjón Jakob,

segir Drottinn, og bið mig, Ísrael ! því sjá ! eg frelsa þig úr fjarlægð, og þína niðja úr landi herleiðingar þeirra, og Jakob kemur aptur, og er rólegur og óhultur, og án hræðslu.

11 Því eg er með þér, segir Drottinn, til að hjálpa þér, því eg vil gjöra út af við allar þjódur, meðal hverra eg hefi þér tvístrað ! þig einan vil eg ekki af má. Og eg aga þig með vægð ; og álit þig ekki alveg sýknan.

12 Því svo segir Drottinn : banvænt er þitt sár, ólæknanleg þín lemsur.

13 Einginn rœkir málefni þitt, svo að hann bindi um sár þín ; læknis-meðul, umbúðir hefir þú ekki.

14 Allir þínir elskugar hafa gleymt þér, þeir spyrja ekki að þér. Því með óvinar höggi hefi eg þig slegið, með grimmilegri hirting, sakir fjölda þinna misgjörða, af því að syndir þínar eru margar.

15 Hví æpir þú af þínu sári ? af þinni ólæknanlegu kvöl ? sakir fjölda þinna misgjörða, af því að syndir þínar eru margar, hefi eg gjört þér slíkt.

16 Þar fyrir skulu allir, sem þig eta, etnir verða, og allir, sem þér þröngva, fara í fángelsi ; og þeir, sem þig ræna, verða rændir, og þeir, sem þig rupla, skulu ruplaðir verða.

17 Því eg skal binda um sár þín, og græða þín lemsur, segir Drottinn. Því menn kölluðu þig hina burt reknu og sögðu : það er Sion, sem einginn spyr að.

18 Svo segir Drottinn : sjá ! eg flyt þau herteknu Jakobs tjöld heim aptur, og miskuna mig yfir hans bústað ; og bygður verður staðurinn aptur á sinni hæð, og í höllinni skal verða búið sem áður.

19 Og þaðan hljóma þakkarljóð og raust söngvarans ; og eg fjölga þeim, að þeir sèu ekki fáir, og gjöri þá vegsamlega, að þeir sèu ekki lítilmótlegir.

20 Og hans (Jakobs) synir skulu vera sem fyrri, og hans söfnuður skal standa frammi fyrir mér, og eg skal finna alla hans kúgara,

21 Og hans vegsamlegi (fyrirlíði) skal vera einn af þeim, og hans yfirmaður fram ganga mitt úr flokki hans ; og eg læt hann ganga fram, að hann nálgist mig ; því hver ábyrgist

sitt hjarta, til þess að (geta) nálgast mig? segir Drottinn.

22 Og svo skuluð þér vera mitt fólk, og eg skal vera yðar Guð.

23 Sjá! stormur Drottins og grimd leggur af stað, ofsalegur stormur mun steypast yfir höfuð hins guðlausa.

24 Ekki mun grimdar reiði Drottins linna, fyr en hann hefir gjört og fullkomnað hugsanir hjarta síns. Seinna meir munuð þér sannfærastr um það.

31. KAPÍTULI.

Sama efni.

AÐEIM sama tíma, segir Drottinn, mun eg vera Guð allra Ísraels ætta, og þeir munu vera mitt fólk.

2 Svo segir Drottinn: náð hefir það fólk fundið í eyðimörkinni, sem undan sverðinu komst; eg fór að leiða það til sinnar hvíldar, Ísrael.

3 "Álengdar opinberaðist Drottinn mér," með eilífri elsku elska eg þig, því hefi eg þér náð varðveitta.

4 Framvegis vil eg þig upp byggja, svo þú verðir upp byggð, þú meyjan, Ísraels (þjóð). Hér eptir muntu þig prýða með þínum hljóðfærum, og fram ganga í röðum þeirra, sem stíga dansinn.

5 Hér eptir munt þú vingarða planta á Samariu fjöllum, og garðyrkjendurnir planta þá og njóta þeirra.

6 Því sá dagur kemur, að varðmennirnir kalla á Efraímsfjöllum: standið upp! látum oss fara til Síon, til Drottins, vors Guðs!

7 Því svo segir Drottinn: gleðjizt yfir Jakob með fögnuði; æpið fagnaðaróp yfir höfðingja þjónanna! kunngjörið, hrósið og segið: farsæl, þú Drottinn, þitt fólk, leifarnar af Ísrael!

8 Sjá! eg flyt þá úr landinu norður frá, og safna þeim frá jarðarinnar yztu endum; meðal þeirra eru (nokkrir) blindir og haltir, þungaðar og jóðsjúkar konur sömuleiðis; í stórum hópum koma þeir hingað aptur.

9 Þeir koma grátandi, og eg flyt þá biðjandi; og leiði þá að vatnsbökkum, á beinum vegi, sem þeir ei detta á; því eg er Ísraels faðir, og Efraím er minn frumgetni son.

10 Heyrið orð Drottins, þér þjóðir, kunngjörið á eyjunum í fjarlægð, og

segið: sá, sem tvístraði Ísrael, safnaði honum, og varðveitir hann, eins og hirðir sína hjörð.

11 Því Drottinn leysti Jakob, og frelsaði hann úr hendi hins volduga.

12 Og þeir koma og gleðja sig á Síonshæð, og fagna yfir Drottins blessan, yfir korninu, yfir víninu og viðsmjörinu, yfir sauðunum og nautunum; og þeirra sálir eru sem vatnsríkir urtagarðar, og þeir verða ei framar ángurværir.

13 Þá gleðja sig meyjarnar og únglingarnir og gamalmennin í einu lagi; og eg umbreyti þeirra sorg í unaðsemd, og hugga þá, og gleð þá eptir þeirra armæðu.

14 Og eg endurnæri prestanna sál með feiti, og mitt fólk seð eg með minni blessan, segir Drottinn.

15 Svo segir Drottinn: óþ mun heyrast í Rama, kvein, beiskur grátur. Rakel grætur syni sína, hún vill ei huggast láta eptir þá, því það er útgjört um þá.

16 Svo segir Drottinn: ver raust þína fyrir gráti, og þín augu fyrir tárur, því armæða þín er þér umbun, segir Drottinn, og synirnir koma aptur úr óvinarins landi.

17 Og vongóð getur þú verið um hinn ókomna tíma, segir Drottinn, og synirnir koma aptur heim í sína áttaha.

18 Að sönnu heyrir eg Efraím kvarta. Þú hefir typtað mig, og eg er agaður sem baldinn kálfur; snú þú mér svo að eg snúi mér, því þú, Drottinn, ert minn Guð!

19 Eptir að eg hefi snúið mér, gjöri eg bót; og eptir að eg hefi vitkapt, slæ eg á mjöðmina; eg roðna og sneypist, því eg ber skömm öesku minnar.

20 Er þá Efraím mér ei dýrmætur sonur, eða eptirlætisbarn? Því eptir að eg hefi ávarpað hann, man eg ávalt til hans. Þess vegna kemst hjarta mitt við, sakir hans; honum skal eg miskuna, segir Drottinn.

21 Reistu upp vegamerki, settu þér vörður, taktu eptir götum á þeim vegi, sem þú fer; kom aptur, Ísrael, þú meya, kom til þessara þinna staða!

22 Hvað lengi viltu vera á hrakn-

íngi, þú rángsnúna dóttir! Drottinn skapar nýlundu í landinu: konan ver manninn.

23 Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð: hér eptir munu menn svo tala í Júdalandi og í þess stöðum, þegar eg er búinn að flytja þá her-teknu heim aptur: "Drottinn blessi þig, bústaður réttlætisins, heilaga fjall!"

24 Og þar býr Júda og allir hans staðir í einu lagi, akuryrkjumenn, og þeir, sem hjarda gæta.

25 Því eg endurnæri þá þreyttu og seð alla sorgbitna.

26 Eptir þetta vaknaði eg, og lit-aðist um, og svefn minn hafði verið mér inndæll.

27 Sjá! dagar koma, segir Drottinn, að eg sái Ísraelsætt og Júdaætt með mannsáði og fænaðarsáði.

28 Og eins og eg vakti yfir þeim, til þess að upp ræta þá, og sundur brjóta, og eyðileggja, og skemma, og ilt að gjöra, eins vil eg yfir þeim vaka, til að upp byggja og gróður-setja, segir Drottinn.

29 Á þeim tíma munu menn ei framar segja: "Feðurnir hafa etið vínberjavísi, og tennur sonanna verða sljóvar;"

30 Heldur skal hver og einn deya fyrir sínar yfirtroðslur, og hjá sér hverjum manni, sem vísirinn etur, skulu tennurnar sljógvast.

31 Sjá! dagar koma, segir Drottinn, að eg skal gjöra nýjan sáttmála við Ísraelsætt og Júdaætt,

32 Ekki eins og þann sáttmála, sem eg gjörði við feður þeirra, þá eg tók í þeirra hönd, til að leiða þá úr Egyptalandi, við þá, sem brutu minn sáttmála, þótt eg væri þeirra herra, segir Drottinn;

33 Heldur er þetta sá sáttmáli, sem eg skal semja við Ísraelsætt eptir þessa sömu daga, segir Drottinn; eg legg mitt lögmál inn í þá, og skrifa það í þeirra hjarta, og eg skal vera þeirra Guð, og þeir skulu vera mitt fólk.

34 Og þeir munu ei framar kenna hver öðrum, og ekki einn bróðir öðrum, og segja: lær þú að þekkja Drottin! Því allir munu mig þekkja, smáir sem stórir, segir Drottinn; því

eg mun fyrirgefa þeirra misgjörð, og ekki framar hugsa til þeirra syndar.

35 Svo segir Drottinn, sem gjörði sólina að ljósi á deginum, og tunglsins og stjarnanna reglu að ljósi á nótt-unni, sá, sem æsir hafði, svo þess bylgjur geisa; Drottinn alsherjar er hans nafn!

36 Ef þessi regla niður legst fyrir mér, þá skal og Ísraelsætt hætta ætíð að vera þjóð fyrir mér.

37 Svo segir Drottinn: verði himinninn mældur uppi, og grundvöllur jarðarinnar ransakaður niðri, þá mun eg og fyrirlíta alla Ísraelsætt sakir als þess, sem þeir hafa gjört, segir Drottinn.

38 Sjá! dagar koma, segir Drottinn, að staðurinn verður bygður Drottni (til heiðurs) frá Hananeels turni, alt að hornhliðinu,

39 Og mælisnúran skal lengra fara, gagnvart, alt að Garebshæð, og beygjast til Góat;

40 Og allur dalur líkanna og öskunnar, og plássíð alt að Kedrons-læk, alt að horni hrossahliðsins, mót austri, skal vera Drottni helgað; það skal ekki framar upprætt verða né eyðilagt til eilíðar.

32. KAPÍTULI.

Um akurkaupið og þess merkingu.

ÞETTA er það orð, sem kom til Jeremías frá Drottni, á 10. ári Sedekías, Júdakonúngs; það var hið 18. ár Nebúkadnesars.

2 En þá sat her konúngsins af Babel um Jerúsalem, og Jeremía spámaður var inni lokaður í forgarði fangelsisins, sem er í Júdakonúngs húsi,

3 Þar sem Sedekía Júdakonúngur hafði inni lokað hann með þessum ummælum: "hví spáir þú og segir: svo segir Drottinn; sjá! eg gef þessa borg í hönd konúngsins af Babel, að hann vinni hana.

4 Og Sedekía Júdakonúngur mun ekki sleppa Kaldeumönnum úr hendi, heldur mun hann verða gefinn í hönd konúngsins af Babel, og hans munnur mun tala við hans munn, og hans augu sjá hans augu;

5 Og til Babel mun hann flytja Sedekía, og hann mun þar verða, þangað til eg vitja hans, segir Drottinn. Ef

þér berjist við Kaldeumenn, munuð þér einga sigurför fara.

6 Þá mælti Jeremía : orð Drottins kom til mín, og sagði :

7 Sjá ! til þín mun koma Hanameel, sonur Sallúms, föðurbróður þíns, og segja : kaup þú akur minn í Anatót, því þú hefir innlausnarréttinn, að kaupa.

8 Og Hanameel, sonur föðurbróður míns, kom til mín, eptir orði Drottins, í forgarð fängelsisins, og mælti til mín : kaup akur minn í Anatót í Benjamínslandi, því þú hefir erfða og innlausnarréttinn, kaup handa þér ! þá merkti eg, að það var Drottins orð.

9 Og eg keypti akurinn af Hanameel, syni föðurbróður míns, í Anatót, og vóg honum út gjaldið, 7 sikla (gulls) og 10 sikla silfurs.

10 Og skrifaði það á bréf, og innsiglaði það, og tók votta að, og vóg gjaldið út á vog.

11 Og eg tók kaupbréfið, hið innsiglaða, eptir rétti og síðum, og hið opna,

12 Og fékk kaupbréfið Barúk, syni Nerías, sonar Mahaseía, fyrir augum Hanameels, frænda míns, og fyrir augum vottanna, sem skrifað höfðu undir kaupbréfið, og fyrir augum allra Júdamanna, sem sátu í forgarði fängelsisins ;

13 Og bauð Barúk í viðurvist þeirra og mælti :

14 Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : tak þessi bréf, þetta innsiglaða bréf, og hið opna bréf, og legg þau í leirker, svo þau varðveitist lengi.

15 Því svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : enn skulu hús keypt verða í þessu landi, og akrar og vingarðar.

16 Og eg bað til Drottins, eptir að eg hafði fengið Barúk, syni Nerías, kaupbréfið, og mælti :

17 Æ ! herra Drottinn ! sjá ! þú hefir með þínum mikla mætti gjört himin og jörð, og með þínum útrétta armi, og þér er einginn hlutur um megn.

18 Þú gjörir miskun á þúsundum, og geldur skuld feðranna í skaut sonum þeirra eptir þá. Mikli, vold-

ugi Guð, Drottinn alsherjar er hans nafn,

19 Mikill í ráði og máttugur í verkum, þú, hvers augu standa opin yfir öllum vegum mannanna barna, til þess að gjalda einum og sérhverjum eptir hans breytni og eptir ávexti hans athafna,

20 Þú, sem gjörðir teikn og undur í Egyptalandi, alt til þessa dags, við Ísrael og aðra menn, og gjörðir þér nafn eins og (það er) á þessum tíma ;

21 Og hefir flutt þitt fólk Ísrael úr Egyptalandi með teiknum og undrum og með styrkri hendi og með útröttum armi, og með miklum skelfingum,

22 Og gafst þeim þetta land, sem þú hafðir svarið feðrum þeirra, að gefa þeim, land, sem flýtur í mjólk og hunangi ;

23 Og þeir komu, og unnu það, en þeir hlýddu ei þinni raust, og gengu ei í þínu lögmáli, alt, sem þú bauðst þeim að gjöra, gjörðu þeir ekki ; þá læztu alla þessa ógæfu bera þeim að höndum.

24 Sjá, hervirkin (óvinanna) eru þegar komin að borginni, til að vinna hana, og hún mun gefin verða í hönd Kaldeumönnum, sem á hana herja með sverði og hungri og drepsótt ; og það, sem þú hefir talað, er fram komið, og sjá, þú sér það.

25 Og samt hefir þú til mín sagt, herra (alvaldi) Drottinn : kaup þér akurinn fyrir peninga, og tak votta að, þó að borgin verði gefin í hönd Kaldeumönnum.

26 Þá kom orð Drottins til Jeremías og sagði :

27 Sjá, eg Drottinn er Guð als holds ; er mér nokkur hlutur um megn ?

28 Því segir Drottinn svo : sjá, eg gef þessa borg í hönd Kaldeumanna og í hönd Nebúkadnesars, konúngsins af Babel, að hann vinni hana.

29 Og þeir Kaldeumenn, sem á borgina herja, munu koma, og kveykja í borginni með eldi, og brenna hana, og húsin, á hverra þökum þeir brendu reykelsi fyrir Baal og færðu drykkjarfórni öðrum guðum, til þess að móðga mig.

30 Því Ísraelssynir og Júdasynir gjörðu að eins það, sem ilt var fyrir

mínun augum, í frá þeirra óeskuárum ; því Ísraelssynir egndu mig einúngis til með verkum sinna handa, segir Drottinn.

31 Því þessi borg var mér til reiði og heiptar, frá þeim degi að hún var bygð, alt til þessa dags, svo eg vil hafa hana burt frá mínum augum,

32 Sakir als þess illa, sem Ísraelssynir og Júdasynir hafa gjört mér til móðgunar, þeir, og konungar þeirra, höfðingjar þeirra, prestar þeirra og spámenn, og Júdamenn og Jerúsalems innbúar.

33 Og þeir snèru við mér bakinu, en ekki andlitinu ; frá því snemma morguns mentaði eg þá, en þeir heyrdu ekki, til að taka menntaninni.

34 Og þeir settu sinn viðbjóð (goðin) í það hús, sem nefnt var eptir mínu nafni, til að saurga það,

35 Og bygðu Baal blóthæðir í dal Hinnomssona, til að blóta Mólok sonum sínum og dætrum, sem eg hafði ekki boðið þeim, og sem mér hafði ekki komið í hug, að menn að hefðust slíka svivirðing, til að tæla Júda(lýð) til syndar.

36 Og nú segir því Drottinn svo, Ísraels Guð, um þennan stað, um hvern þér segið : hann verður gefinn í hönd konungsins af Babel fyrir sverð, húngur og drepsótt :

37 Sjá, eg heimti þá úr öllum þeim löndum, hvert eg hefi hriakið þá í reiði minni og bræði, og í minni mikilli grimd, og leiði þá aptur á þenna stað, og læt þá búa óhulta ;

38 Og þeir skulu vera mitt fólk, og eg vil vera þeirra Guð.

39 Og eg gef þeim það hjarta, og þá breytni, að óttast mig ætíð, svo þeim vegni vel, og sonum þeirra eptir þá.

40 Og eg sem við þá eilífan sáttmála, að eg skal aldrei af láta, að gjöra þeim gott ; og minn ótta legg eg í þeirra hjarta, að þeir ekki frá mér víki.

41 Og það skal vera mín gleði, að gjöra þeim gott, og trúlega að gróðursetja þá í þessu landi, af öllu mínu hjarta, og af allri minni sálu.

42 Því svo segir Drottinn : eins og eg hefi leitt alla þessa miklu óhamingju yfir þetta fólk, eins mun eg

líka alt gott yfir það leiða, sem eg hefi um það talað.

43 Og akur mun verða keyptur í þessu landi, um hvert þér segið : auðn er það, manna- og fænaðarlaust ; það verður selt í hendur Kaldeumanna.

44 Akra munu menn kaupa fyrir penínga, og skrifa (kaup) bréf, og innsigla, og taka votta að, í Benjamínslandi, og í kringum Jerúsalem, og í Júda stöðum, og í fjallborgunum og borgunum á láglendinu, og í stöðunum suður frá ; því eg mun flytja heim aptur þeirra hina herteknu, segir Drottinn.

33. KAPÍTULI.

Fyrirheit.

OG orð Drottins kom til Jeremías í annað sinn, meðan hann enn var inni lokaður í forgarði myrkvastofunnar, og sagði :

2 Svo segir Drottinn, sá sem gjörir það, Drottinn, sá sem myndar það, til að undir búa það, Drottinn er hans nafn :

3 Kalla þú til mín, eg skal svara þér, og kunngjöra þér mikið og óskiljanlegt, sem þú veizt ekki,

4 Því svo segir Drottinn, Ísraels Guð, um hús þessa staðar, og um hús Júdakonungs, sem niður rifin verða, sakir hervirkjanna og sverðsins.

5 Þeir koma hingað inn (í borgina) til að berjast við Kaldeumenn, og til að fylla hana með líkum manna, sem eg felli í minni reiði, og í minni grimd ; sakir allrar þeirra vonzku byrgi eg mitt auglit fyrir þessari borg.

6 Sjá ! eg legg við borgina (hana) umbúðir og græðslumeðul, og lækna þau (húsin) og veiti þeim mikinn og stöðugan frið.

7 Og eg flyt aptur hina herteknu af Júda lýð og Ísraels lýð, og byggji þá upp aptur eins og áður (voru þeir).

8 Og eg hreinsa þá af allri þeirra misgjörð, með hverri þeir hafa syndgað á móti mér, og fyrirgef allar þeirra yfirtroðslur, með hverjum þeir hafa syndgað á móti mér, og frá mér fallið.

9 Og (Jerúsalem) mun verða mér að fagnaðarnafni, til frægðar og lofs hjá öllum þjóðum jarðarinnar, sem

spyrja munu alt það góða, sem eg gjöri þeim, og þeir skulu skelkast og titra sakir als þess góða, og sakir als þess friðar, sem eg mun veita þeim.

10 Svo segir Drottinn : hér eptir skal heyrast á þessum stað, um hvern þér segið : “auðn er hann, mannláus og fænaðarláus,” í Júða stöðum og á Jerúsalems strætum, sem nú eru eyðilögð, mannláus, innbúaláus, og fænaðarláus,

11 (Þar skal heyrast) raust gleðinnar, og raust glæðværðarinnar, og raust brúðgumans, og raust brúðarinnar, og raust þeirra, sem þá segja : “þakkið Drottni alsherjar, því góðgjarn er Drottinn, því eilíf er hans náð,” og þá fara þeir með þakkarfórn til Drottins húss. Því eg skal flytja heim aptur landsins herteknu (alt skal vera), sem fyrri, segir Drottinn.

12 Svo segir Drottinn alsherjar : hér eptir mun á þessum stað, sem að er auðn, mannláus og fænaðarláus, og í öllum kríngumliggjandi stöðum, haglendi vera fyrir hirðara, sem láta þar sauði leggja ;

13 Í stöðum fjallsins, í stöðum láglandisins, í stöðum suður frá, í landi Benjámins, og í kring um Jerúsalem, og í Júða stöðum, munu hér eptir sauðir fram hjá renna, við hönd þess, sem telur (þá), segir Drottinn.

14 Sjá ! dagar koma, segir Drottinn, að eg efni það góða orð, sem eg hefi talað um Ísraelsætt, og um Júðætt.

15 Á þeim sömu dögum, og á sama tíma mun eg láta Davíð blómgast réttlætis kvist (ágætan son), sem iðkar réttindi og réttvísi í landinu.

16 Á þeim sömu dögum mun Júðalyður vera lánsamur, og Jerúsalem búa uggláus. Og þessu nafni mun hann nefnast : “Drottinn, vort réttlæti.”

17 Því svo segir Drottinn : Davíð skal aldrei vanta mann, sem sitji í háseti Ísraelsættar.

18 Og prestana og Levítana skal ekki vanta mann frammi fyrir mér, sem fram beri brennifórn, og tendri matarfórn, og annist um tilreiðslu sláturfórnarinnar alla daga.

19 Og orð Drottins kom til Jeremías og sagði :

20 Svo segir Drottinn : ef þér getið

raskað mínum sáttmála við daginn, og mínum sáttmála við nóttina, svo að hvorki sé dagur né nótt á sínum tíma :

21 Þá skal og minn sáttmáli við minn þjón Davíð raskast, svo að hann hafi eingan niðja, er ríki í háseti hans, og við Levítana, prestana, mína þjóna.

22 Eins og himinsins her verður ekki talinn, og sandur sjávarins ekki mældur, eins vil eg fjölga niðjum Davíðs, þjóns míns, og Levítunum, sem mér þjóna.

23 Og orð Drottins kom til Jeremías, og sagði :

24 Sér þú ekki, hvað þetta fólk talar, og segir : þeim tveimur ættum, sem Drottinn útvaldi, hefir hann burt skúfað, og þeir fyrirlita mitt fólk sakir þess, svo það er ekki framar fólk í þeirra augum.

25 Svo segir Drottinn : hafi eg ekki sett fastan minn sáttmála við dag og nótt, tilskipun himins og jarðar,

26 Þá mun eg út skúfa niðjum Jakobs og niðjum Davíðs, þjóns míns, svo eg ekki framar velji af hans niðjum drottinara yfir Abrahams, Ísaaks og Jakobs ætt, því eg skal flytja heim aptur hina herleiddu menn þeirra og miskuna þeim.

34. KAPÍTULI.

Spádómur um Sedekía. Um lausn þræla og ambátta.

Það orð, sem kom til Jeremías frá Drottni, þegar Nebúkadnesar, konungur í Babel, og allur hans her, og öll konungsríki jarðarinnar, sem voru undir hans valdi, og allar þjóðir herjuðu á Jerúsalem og kríngumliggjandi staði, þá hann sagði :

2 Svo segir Drottinn, Ísraels Guð : far og seg til Sedekías, Júðakonungs, og mæl til hans : svo segir Drottinn : sjá ! eg gef þessa borg í hönd konungsins af Babel, að hann brenni hana með eldi.

3 Og þú munt ei komast undan hans hendi, heldur munt þú verða gripinn, og í hans hönd gefinn, og þín augu munu sjá augu konungsins af Babel, og hans munnur mun tala við þinn munn, og til Babel muntu koma.

4 Heyr samt orð Drottins, Sedekía, Júðakonúngur : svo segir Drottinn um þig : þú skalt ei deya fyrir sverði,

5 Í friði muntu deya ; og bál munu menn gjöra þér, líkt báli fedra þinna, hinna fyrri konunga, sem voru á undan þér, og menn munu yfir þér harma (og segja) : æ herra ! því það orð hefi eg talað, segir Drottinn.

6 Og Jeremía, spámaður, talaði við Sedekía, Júðakonúng, öll þessi orð í Jerúsalem.

7 En her konungsins af Babel herjaði á Jerúsalem, og á Júðastaði, sem eptir voru orðnir, á Lakís og Aseka, því þessir voru sem sterkar borgir meðal Júðastada eptir (óunnir).

8 Það orð sem kom frá Drottni til Jeremías, eptir að Sedekía hafði gjört sáttmála við alt fólkið í Jerúsalem, að kunngjöra þeim frelsi,

9 Að hver einn skyldi gefa frelsi þraeli sínum, og hver sinni ambátt, ebreskum manni og ebreskri konu, og einginn Gyðingur skyldi þrýsta bróður sínum til vinnu.

10 Og allir höfðingjarnir hlýddu því, og alt fólkið, sem gengið hafði undir sáttmálann, að þeir, hver fyrir sig, gæfu frelsi þraeli sínum, og hver einn ambátt sinni, og neyddu þau ei frammar til þjónustu ; þeir hlýddu, og gáfu þau laus.

11 En þeim snérist hugur snemma, og heimtu aptur til sín þraelana og ambáttirnar, sem þeir höfðu gefið frelsi, og þjáðu, sem þraela og ambáttir.

12 Þá kom orð Drottins til Jeremías frá Drottni, og sagði :

13 Svo segir Drottinn, Ísraels Guð : eg gjörði sáttmála við yðar fedur, þá eg flutti þá burt úr Egyptalandi, úr þrældómshúsinu, og sagði :

14 Að sjö árum liðnum skuluð þér gefa lausan, hver einn bróður sinn ebreskan, sem selur sig þér ; og hann skal þjóna þér í 6 ár, þá skaltu sleppa honum frá þér. En yðar fedur hlýddu mér ekki, og lögðu ei eyrun við.

15 En þér snæruð yður nýlega, og gjörðuð, það sem rétt var fyrir mínum augum, svo að hver einn boðaði frelsi sínum náunga, og þér sömduð sáttmála fyrir mér í húsinu, sem nefnt er eptir mínu nafni.

16 En svo hafid þér snúið yður aptur, og vanheldað mitt nafn, og þér hafid, hver og einn, tekið aptur sinn þrael, og hver einn sína ambátt, sem þér höfðuð frelsi gefið, eptir þeirra löngun, og hafid kúgað þau, til að vera yðar þraela og ambáttir.

17 Því segir Drottinn svo : “Þér hafid ekki hlýtt mér að boða frelsi, hver einn sínum bróður til handa, og hver einn til handa sínum náunga ; sjá ! eg boða yður til handa frelsi (og leysi yður), handa sverðinu, drep-sóttinni og húngrinu, og sel yður til misþyrmingar öllum konungsríkjum jarðarinnar.

18 Og eg gjöri þá menn, sem brjóta minn sáttmála, sem ekki gjöra fullnustu orðum míns sáttmála, er þeir sömdu fyrir mínu augliti, líka nautinu, sem þeir hlutuðu í tvent og gengu á milli hlutanna.

19 Höfðingjana í Júða, og höfðingjana í Jerúsalem, hirðmennina og prestana og alt landsfólkið, sem gengu á milli parta nautsins.

20 Og eg sel þá í hönd þeirra óvinum, og í hönd þeirra, sem sökja eptir þeirra lífi, og þeirra líkamir skulu verða æti himinsins fuglum og merkurinnar dýrum.

21 Og líka skal eg gefa Sedekía Júðakonúng, og hans höfðingja, í hönd þeirra óvina, og í hönd þeirra, sem sökja eptir þeirra lífi, og í hönd herliðsins konungsins af Babel, sem nú er frá yður farið.

22 Sjá ! eg býð, segir Drottinn, og flyt þá aptur til þessarar borgar, að þeir herji á hana, og vinni hana, og brenni hana með eldi, og eg gjöri Júðastaði að auðn hvar einginn býr.”

35. KAPÍTULI.

Fagurt demi Rekabítanna sett til fyrirmyndar.

(ÞETTA er) það orð, sem kom til Jeremías frá Drottni á tíma Jójakíms, Jósíasonar, Júðakonungs, þá hann sagði :

2 Gakk til Rekabíta ættarinnar og tala við þá, og leið þá í Drottins hús, í eina stúkuna, og gef þeim vín að drekka.

3 Og eg tók Jaseníá, son Jeremías, sonar Habasinía, og bróður hans, og alla hans syni, og alla ætt Rekabítanna,

4 Og fór með þá í hús Drottins, í stúku sona Hanans, sonar Jedalía, guðsmannsins, sem er hjá stúku höfðingjanna, fyrir ofan stúku Maseía, sonar Sallúms, dyravarðarins.

5 Og eg setti fyrir syni Rekabíta ættarinnar skálar, fullar af víni, og stauþ, og sagði við þá : drekkið vín !

6 Og þeir svöruðu : vèr drekkum ekkert vín ; því Jónadab, sonur Rekabs, ættfaðir vor, hefir boðið oss og sagt : þèr skuluð ekkert vín drekka, hvorki þèr nè synir yðar að eilífu,

7 Og ekkert hús skuluð þèr byggja, og eingu kornæði sá, eingan vingarð planta og eiga ; heldur skuluð þèr búa í tjöldum alla yðar æfi, svo þèr lífið lengi í því landi, sem þèr búid í.

8 Og vèr hlýðum raust Jónadabs, sonar Rekabs, ættföður vors, í öllu, sem hann bauð oss, svo vèr drekkum ekkert vín, alla vora æfi, hvorki vèr, nè konur vorar, synir nè dætur,

9 Svo að vèr ekkert hús byggjum oss til íbúðar, og höfum hvorki vingarða, nè akurlönd, nè sáð.

10 Og vèr búum í tjöldum, og hlýðum, og gjörum alt, sem Jónadab, ættfaðir vor, bauð.

11 Og það þegar Nebúkadnesar, konungur af Babel, kom inn í landið, sögðum vèr : komum, látum oss flýja undan her Kýrlenzkra ; og síðan höfum vèr búid í Jerúsalem."

12 Þá kom orð Drottins til Jeremías, og sagði :

13 Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : far og seg til Júðamanna og til Jerúsalems innbúa : viljið þèr ekki taka bændingum og hlýða mínum orðum ? segir Drottinn.

14 Orð Jónadabs, sonar Rekabs, eru haldin, þau sem hann bauð sínum sonum, ekkert vín að drekka, og þeir drekka ekkert vín alt til þessa dags, því þeir hlýða boðum ættföður síns. Og eg hefi til yðar talað frá því snemma morguns, og þèr hafið ekki hlýtt mèr.

15 Og eg sendi til yðar alla mína þjóna, spámennina, frá því snemma morguns, og sagði : snúi þó hver einn frá sínum vonda vegi, og bætið yðar verk, og gangið ei eptir öðrum guðum, til að þjóna þeim, þá skuluð þèr

vera í landinu, sem eg hefi gefið yður og yðar feðrum ; en þèr lögðuð ekki við eyrun, og hlýdduð mèr ekki.

16 Já, synir Jónadabs, sonar Rekabs, halda það boðorð ættföður síns, sem hann gaf þeim, en þetta fólk hlýðir mèr ekki.

17 Þar fyrir segir Drottinn svo, Guð alsherjar, Ísraels Guð : sjá ! eg leiði yfir Júða og yfir Jerúsalems innbúa alla þá ógæfu, sem eg hefi talað gegn þeim, af því eg hefi talað til þeirra, og þeir hafa ekki gegnt, og kallað til þeirra, og þeir hafa ekki anzað.

18 Og við Rekabítaættina sagði Jeremía : svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : fyrir það að þèr hlýdduð boði Jónadabs, yðar ættföður, og hælduð öll hans boðorð, og gjörðuð eptir öllu, sem hann yður bauð,

19 Sakir þess, segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, Jónadab Rekabsson skal aldrei vanta mann, sem fyrir mèr standi, alla tíma.

36. KAPÍTULI.

Jeremías spádómur upp skrifaðir, lesnir, brendir og aptur upp skrifaðir.

Á FJÓRÐA ári Jójakíms, Jósías-sonar, Júðakonúngs, kom þetta orð til Jeremías frá Drottni, er hann sagði :

2 Tak þèr bókfell, og skrifa þar á öll þau orð, sem eg hefi við þig talað, um Ísrael og Júða, og allar þjóðir, frá þeim tíma, þá eg (fyrst) talaði við þig, frá Jósías tíma, alt til þessa dags.

3 Líklega mun Júðaætt heyra alla þá ógæfu, sem eg hefi í hug að senda þeim, svo þeir snúi sér, hver og einn, frá sínum vonda vegum, svo að eg fyrirgefi þeirra misgjörð, og þeirra synd.

4 Þá kallaði Jeremía Barúk, Nerías-son, og Barúk skrifaði eptir fyrirsögn Jeremías öll þau orð Drottins, sem hann hafði talað til hans, á bókkellið.

5 Og Jeremía bauð Barúk, og mælti : mèr er haldið í húsi, eg get ekki farið í Drottins hús ;

6 Far þú og les af þessu bókkelli, það sem þú hefir skrifað eptir fyrirsögn minni, orð Drottins, á hátíðsdeginum ; og les þau líka fyrir eyrum

allra af Júda, sem úr þeirra stöðum koma.

7 Líklega auðmýkja þeir sig með grátbeiðni fyrir Drottni, og snúa sér, hver og einn frá sínum vondu vegum; því mikil er reiðin og grimdin, sem Drottinn hefir hótad þessu fólki.

8 Og Barúk Neríason gjörði öld-úngis eins og Jeremía spámaður bauð, að lesa í bókinni Drottins orð í Drottins húsi.

9 Og það bar við á 5. ári Jójakíms Jósiassonar Júdakonúngs, í 9. mánuði, að þeir kunngjörðu föstu fyrir Drottni, alt fólkið í Jerúsalem, og alt fólkið, sem kom til Jerúsalem úr Júdastöðum.

10 Þá las Barúk í bókinni orð Jeremías í Drottins húsi, í stúku Gemaríá Safanssonar, skrifarans, í hinum efra forgarði, í hinum nýu dyrum Drottins húss, fyrir eyrum als fólksins.

11 Og sem Míka Gemaríason, Safanssonar, heyrði öll Drottins orð í bókinni,

12 Þá gekk hann í konúngsins hús, í stofu skrifarans, og sjá! þar sátu allir höfðingjarnir, Elisama, skrifarinn, og Delaja, sonur Semaja, og Elnatan Akborsson, og Gemaríá Safansson, og Sedekía Hananíason, allir höfðingjarnir.

13 Og Míka sagði þeim öll þau orð, sem hann hafði heyrt, eins og Barúk hafði lesið þau í bókinni fyrir fólksins eyrum.

14 Þá sendu allir höfðingjarnir til Barúks Jehúdí, sonar Netanía, sem var son Selemaja, sonar Kúskís, og sögðu: "Þá bók, sem þú last í fyrir eyrum fólksins, skaltu taka þér í hönd, og koma!" og síðan tók Barúk Neríason bókina sér í hönd, og kom til þeirra.

15 Og þeir sögðu við hann: "Set þig, og les fyrir vorum eyrum! og Barúk las fyrir þeirra eyrum.

16 En er þeir heyrðu öll orðin (litu þeir), skelkaðir hver til annars, og sögðu við Barúk: "Þetta alt verðum vèr að láta konúnginn vita."

17 Og Barúk spurðu þeir, og sögðu: "Seg oss þó, hvernig hefir þú skrifað öll þessi orð af hans munni?"

18 Og Barúk sagði til þeirra: "Munnlega sagði hann mér öll þessi

orð, og eg skrifaði þau í þessa bók með bleki."

19 Þá sögðu höfðingjarnir við Barúk: "Far, og fel þig og Jeremía, svo einginn viti, hvar þið eruð."

20 Og þeir gengu til konúngsins í forgarðinn, en bókina létu þeir vera í stofu Elisama, skrifarans, og létu konúng vita alt þetta.

21 Þá sendi konúngurinn Jehúdí að seekja bókina, og hann sótti hana í stofu Elisama, skrifarans, og Jehúdí las hana fyrir eyrum konúngsins, og fyrir eyrum allra höfðingjanna, sem stóðu hjá konúnginum.

22 En konúngurinn bjó í vetrarsalnum í 9. mánuði, og glæður brunnu frammi fyrir honum.

23 En sem Jehúdí hafði lesið þrjú eða fjögur blöð, skar hann (konúngurinn) þau í sundur með pennahníf, og kastaði þeim á eldinn í glóðarkerinu, þangað til öll bókinn var brunnin á eldi glóðarkersins.

24 Og hvorki skelkaðist konúngurinn, nè þjónar hans, sem heyrðu öll þessi orð, og ekki heldur rifu þeir sín klæði.

25 Líka hafði Elnatan og Delaja og Gemaríá beðið konúnginn um, að brenna ekki bókina, en hann gaf þeim eingan gaum.

26 Og konúngurinn bauð Jerameel, syni Hamaleks, og Seraja, syni Asriels, og Selamía, syni Abdels, að seekja Barúk, skrifarann, og Jeremía spámann. En Drottinn fól þá.

27 Og orð Drottins kom til Jeremías, eptir að konúngur hafði brent bókina, og þau orð, sem Barúk hafði skrifað eptir fyrir sögn hans, og sagði:

28 "Tak þér aðra bók aptur, og skrifa þar í öll þau fyrri orð, sem stóðu í fyrri bókinni, þeirri sem Jójakím, Júdakonúngur, brendi.

29 Og um Jójakím, Júdakonúng, skaltu segja: svo segir Drottinn: þú hefir brent bókina, og haft þessi ummæli: hví hefir þú í hana skrifað: konúngurinn af Babel mun koma, og eyða þetta land, og af má úr því menn og fænað?

30 Því segir Drottinn svo, um Jójakím, Júdakonúng, hann skal eingan (son) eignast, sem sitji í Davíðs

hásæti, og líkama hans skal verða út snarað í hitann á daginn og kuldann á nóttinni.

31 Og eg skal refsa honum, og hans niðjum, og hans þjónum fyrir þeirra misgjörð, og leiða yfir þá, og yfir Jerúsalems innbúa, og yfir Júdamenn, alla þá ógæfu, sem eg hefi hótað þeim, en þeir heyrðu ekki."

32 Og Jeremía tók aðra bók, og fèkk hana Barúk, syni Nería, skrifaranum, og hann skrifaði í hana af munni Jeremías öll orð bókarinnar, sem Jójakím, Júdakonungur, brendi á eldi; og þar að auki var mörgum orðum bætt við, líkum hinum.

37. KAPÍTULI.

Jeremía er settur í varðhald.

OG Sedekía, sonur Jósías, varð konungur í staðinn fyrir Jekonía Jójakímsson, sem Nebúkadnesar, konungurinn af Babel, gjörði að konungi í Júdalandi.

2 Og hvorki hann nè þjónar hans, nè landsfólkið, gegndi orðum Drottins, sem hann talaði fyrir munn Jeremías spámanns.

3 Og Sedekía konungur sendi Júkal Selemlason og Sefanía, Maaseíason, prestinn, til Jeremías spámanns, og sagði: "Bið þó Drottin fyrir oss, vorn Guð!"

4 En Jeremía gekk út og inn meðal fólksins, og menn höfðu ei sett hann í fángelsi.

5 Og Faraós her var lagður af stað úr Egyptalandi, og Kaldeumenn, sem sátu um Jerúsalem, höfðu fengið spurn af þeim, og voru farnir frá Jerúsalem.

6 Þá kom orð Drottins til Jeremías spámanns, og sagði:

7 Svo segir Drottinn, Ísraels Guð: seg þú svo Júdakonungi, sem sendi yður til mín, að spyrja mig: sjá! herlið Faraós, sem út er farið yður til hjálpar, mun aptur hverfa í sitt land, Egyptaland.

8 Og Kaldeumenn munu aptur koma, og herja á þenna stað, og vinna hann, og brenna með eldi.

9 Svo segir Drottinn: svikið ekki sjálfa yður, að þér ætlið, Kaldeumenn fara í burtu frá oss, því þeir munu ekki fara burt.

10 Því þó þér felduð allan her Kaldeumanna, sem á yður herjar, og meðal þeirra væru (að eins) eptir sverði lagðir menn, hver einn í sínu tjaldi, þá mundu þeir upp rísa, og brenna þenna stað með eldi.

11 Og þegar Kaldeumanna her fór frá Jerúsalem undan her Faraós,

12 Þá gekk Jeremía burt úr Jerúsalem, til þess að ferðast í Benjamíns land, og fá þaðan sína hlutdeild meðal fólksins.

13 Og hann var í Benjamíns hliði, og þar var líka umsjónarmaður nokkur, að nafni Jería, sonur Selemía, sonar Hananía, og hann lét handtaka Jeremía spámann, og hafði þessi ummæli: "Þú ætlar að strjúka til Kaldeumanna."

14 Og Jeremía svaraði: "Það er ekki satt; eg ætla ekki til Kaldeumanna;" en Jería gaf því eingan gaum, og lét handtaka Jeremía og færa hann höfðingjunum.

15 Og höfðingjarnir urðu gramir við Jeremía, og börðu hann, og settu hann í varðhald í húsi Jónatans, skrifara; því þeir höfðu gjört það að fángelsi.

16 En sem Jeremía var kominn í dýflissuna og í fángelsið, og hafði setið þar lánan tíma,

17 Þá sendi konungur Sedekía, og lét söekja hann. Og konungurinn spurði hann í sínu húsi heimulega og mælti: "Er til orð frá Drottni?" Og Jeremía sagði: "Það er," og mælti: "Þú munt gefinn verða í hönd konungsins af Babel."

18 Og Jeremía sagði við Sedekía konung: "Hvað hefi eg syndgað móti þér og móti þjónum þínum, og móti þessu fólki, að þér hafid sett mig í fángelsi?"

19 Og hvar eru yðar spámenn, sem spáðu og sögðu: ekki mun konungurinn af Babel koma móti yður, og á móti þessu landi?

20 Og heyr nú samt, herra konungur! Lát mig auðmjúklega grátbæna þig, flyt mig ekki aptur í hús Jónatans, skrifara, að eg ekki deyi þar!"

21 Þá bauð Sedekía, að menn skyldu láta Jeremía í forgarð varðhaldsins, og þeir gáfu honum daglega brauð

frá bakarastrætinu, þángað til alt brauð var uppgengið í borginni. Og svo var Jeremía í forgarði varðhaldsins.

38. KAPÍTULI.

Um hrakninga Jeremías.

OG þeir, Sefatía Mattansson, og Gedalía Pashúrsson, og Júkal Selemíasson, og Pashúr Malkíasson, heyrdðu þau orð, sem Jeremía talaði við fólkið, þá hann mælti ;

2 Svo segir Drottinn : hver, sem í þessum stað dvelur, mun deya fyrir sverði og húngri og drepsótt ; en hver, sem fer úr staðnum, til Kaldeumanna, mun lifa, og bjarga lífi sínu, sem herfangi.

3 Svo segir Drottinn : þessi staður verður gefinn í hönd her konungsins af Babel, og hann mun vinna hann.

4 Þá sögðu höfðingjarnir við konúnginn : “Þessi maður sè þó deyddur ! því með þessu gjörir hann máttvana hendur herliðsins, sem eptir er orðið í þessum stað, og hendur als fólksins, þegar hann talar fyrir því slíkum orðum ; því þessi maður leitar ei þess, sem er þessu fólki til heilla, heldur þess sem því er til ógæfu.”

5 Og Sedekía konúngur sagði : “Sjá, hann er á yðar valdi, því ekkert megnar konúngurinn móti yður.”

6 Þá tóku þeir Jeremía, og köstuðu honum í (vatns-)gryfju Malkía, sonar Hammeleks, sem var í forgarði varðhaldsins, og létu Jeremía niður í festi, en í gryfjunni var ekki vatn, heldur að eins bleyta, og Jeremía sökk niður í bleytuna.

7 Og Ebedmelek, hirðmaður nokkur blálenzkur, sem var í húsi konungsins, fékk að heyra, að menn hefðu kastað Jeremía í gryfjuna ; en konúngur sat í Benjamíns hlíði.

8 Þá gekk Ebedmelek úr konungs-húsinu, og talaði við konúng og mælti :

9 Herra konúngur ! illa hafa þessir menn gjört alt, sem þeir hafa gjört við Jeremía spámann, sem þeir köstuðu í gryfjuna ; og bráðum deyr hann þar af sulti, því ekkert brauð er framar til í staðnum.”

10 Og konúngurinn bauð Ebedmelek blámanni, og mælti : “Taktu með þér hëðan 30 menn og drag Jeremía spá-

mann upp úr gryfjunni, áður en hann deyr.”

11 Þá tók Ebedmelek mennina með sér, og gekk í konungsins hús, undir fèhirzlurnar, og tók þaðan gamla leppa og gamlar tuskur, og lét þetta niður til Jeremía í gryfjuna í festi.

12 Og Ebedmelek blámaður mælti til Jeremía : “Legg hina gömlu leppa og tuskur undir liðamót handa þinna utanum festina,” og Jeremía gjörði svo.

13 Og þeir drógu Jeremía í festinni upp úr gryfjunni, og Jeremía var í forgarði varðhaldsins.

14 Þá sendi konúngurinn Sedekía, og lét seekja til sín Jeremía spámann, í hinar þriðju dyr á Drottins húsi, og konúngurinn sagði við Jeremía : “Eg ætla að spyrja þig nokkurs ; dyl ekkert fyrir mér !”

15 Og Jeremía mælti til Sedekías : “Deyðir þú mig ekki, ef eg segi þér það ? og þó eg ráðleggi þér eitthvað, gegnir þú mér ekki.”

16 Þá sór Sedekía konúngur Jeremía heimulega, og mælti : “Svo sannarlega sem Drottinn lifir, sem í oss hefir skapað þessa sál ! þá skal eg ekki deyða þig, nè gefa þig í hönd þessara manna, sem sitja um líf þitt !”

17 Og Jeremía sagði við Sedekía : “Svo segir Drottinn, alsherjar Guð, Ísraels Guð : “ef þú gengur út til herforingja konungsins af Babel, þá muntu lífi halda, og þessi staður verður ekki brendur í eldi, og þú og þitt hús munt lífi halda.

18 En gangir þú ekki út til fyrirliðanna konungsins af Babel, þá verður þessi staður gefinn í hendur Kaldeumönnum, og þeir brenna hann í eldi, og þú munt ei heldur sleppa þeim úr hendi.”

19 Og Sedekía konúngur sagði við Jeremía : “Eg hefi beig af Júðum, sem strokið hafa til Kaldeumanna, að eg verði seldur þeim í hendur, og þeir misþyrmi mér.”

20 Og Jeremía sagði : “Menn munu ei fram selja þig. Hlýð þú raust Drottins eptir því, sem eg hefi við þig talað, þá mun þér vel vegna, og þú munt frelsa þitt líf ;

21 En ef þú færist undan að ganga

út, þá er þetta það orð, sem Drottinn hefir mér opinberað :

22 Sjá, allar þær konur, sem eptir eru orðnar í húsi Júðakonúngs, munu verða burt fluttar, til herforingja konúngsins af Babel, og þær munu segja : “vinir þínir hafa táldregið þig, og fengið yfirhönd ; föetur þínir sukku í föræðið, þeir hörfuðu aptur á bak.”

23 Og allar þínar konur, og öll þín börn munu menn föera Kaldeumönnum, og ekki munt þú heldur sleppa undan þeirra hendi ; heldur muntu gripið verða af hendi konúngsins af Babel, og verða því öllandi, að þessi staður verður brendur í eldi.”

24 Og Sedekía sagði við Jeremía : “Éinginn maður skal vita af þessu tali, svo að þú deyr ekki !

25 Og ef að höfðingjarnir heyra, að eg hafi við þig talað, og koma til þín, og segja við þig : láttu oss vita, hvað þú talaðir við konúnginn, dyl ekkert fyrir oss, að vèr ekki deyðum þig, og það, sem konúngurinn talaði við þig.

26 Þá seg til þeirra ; eg grátbændi konúnginn auðmjúklega, að láta mig ekki aptur í hús Jónatans, til að deya þar.”

27 Og allir höfðingjarnir komu til Jeremías, og spurðu hann, og hann sagði þeim söguna, líkt þeim orðum, sem konúngurinn hafði boðið honum. Þá þögðu þeir, og sleptu honum ; því ekki var þetta orðið hljóðbaert.

28 Og svo var Jeremía í forgarði varðhaldsins alt að þeim degi, þá Jerúsalem var tekin.

39. KAPÍTULI.

Jerúsalem unnin ; hvernig Jeremía reiddi af. Fyrirheit gefið Ebedmelek.

OG þegar Jerúsalem var unnin (á níunda ári Sedekías, Júðakonúngs, í 10. mánuði, kom Nebúkadnesar, konúngurinn af Babel, og allur hans her fyrir Jerúsalem, og settist um hana ;

2 Á 11. ári Sedekías, í 4. mánuði, 9. dag mánaðarins, var brotízt inn í (staðinn).

3 Þá komu allir fyrirliðar konúngsins af Babel, og tóku sèr fasta stöðu við miðhliðið, Nergal-Sareser, Samgar-Nebó, Sarsekím, yfirboði hirðmann-

anna, Nergal-Sareser, æðsti prestur, og allir hinir yfirmenn konúngsins af Babel.

4 Og þegar Sedekía Júðakonúngur og alt herliðið sá þá, flúði það og fór um nóttina úr borginni, á veginn hjá jurtagörðum konúngsins, um hliðið milli þeirra tveggja múra, og stefndi út á vellina.

5 Þá elti her Kaldeumanna þá, og þeir náðu Sedekía á völlum hjá Jeríkó, og tóku hann og fluttu til Nebúkadnesars, konúngs í Babel, til Ribla, í landinu Hemat, og hann sagði upp dóm yfir honum.

6 Og konúngurinn af Babel slátraði sonum Sedekías fyrir hans augum í Ribla, og öllum höfðingum Júða lýðs slátraði konúngurinn af Babel líka.

7 Og Sedekía blindaði hann, og batt hann fjötrum, og flutti til Babel ;

8 Og konúngsins hús og hús borgarmanna brendu Kaldeumenn í eldi og rifu niður múrveggi Jerúsalems borgar.

9 Og leifar fólksins, sem eptir voru í staðnum, og það, sem hafði til þeirra flúið, leifar fólksins, sem eptir voru, flutti Nebúsaradan, æðsti hershöfðinginn, burt til Babel.

10 En þá umkomulitlu alþýðumenn, sem ekkert áttu, lét Nebúsaradan, sá efsti herforingi, eptir vera í Júðalandi, og gaf þeim á sama tíma vingarða og akra.

11 Og Nebúkadnesar, Babelskonúngur, bauð, um Jeremía, fyrir hönd Nebúsaradans, hins efsta herforingja, og sagði :

12 “Tak hann og haf auga á honum, og gjör honum ekkert til meins, heldur far með hann, eins og hann segir til.”

13 Þá sendu þeir Nebúsaradan, sá efsti herforingi, og Nebúsasban, sá efsti hirðmaður, og Nergal-Sareser, sá æðsti prestur, og allir höfðingjar konúngsins af Babel,

14 Og létu sækja Jeremía í forgarð varðhaldsins, og seldu hann í hendur Gedalía, syni Ahíkams, sem var sonur Safans, til að flytja hann heim til sín. Og svo var hann meðal fólksins.

15 Og orð Drottins kom til Jeremías, þá hann sat í forgarði varðhaldsins, og sagði :

16 “Far og seg til Ebedmeleks, blámanns, og seg : svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : sjá, eg læt mitt orð koma yfir þenna stað, til ógæfu, og ekki til góðs, og þú munt verða sjónarvottur að því á sama tíma,

17 En eg skal bjarga þér á sama tíma, segir Drottinn, og þú skalt ekki komast í manna hendur, þeirra sem þú hrædist ;

18 Því bjarga skal eg þér, og fyrir sverði skalt þú ekki falla, og þitt líf skal verða þér herfáng, fyrst þú treystir mér,” segir Drottinn.

40. KAPÍTULI.

Jeremía fær lausn. Um Gedalía.

ÞAD orð, sem kom til Jeremías frá Drottni, eptir að Nebúsaradan, sá efsti hershöfðingi, hafði gefið hann lausan í Rama. Þegar hann lét sækja hann, var hann bundinn fjötrum, með öllum herteknum mönnum frá Jerúsalem og Júda, sem fluttir voru til Babel.

2 Og sá efsti hershöfðingi lét sækja Jeremía, og sagði við hann : “Drottinn, þinn Guð, hefir ógæfu talað móti þessum stað,

3 Og Drottinn lét koma, og gjörði, eins og hann hafði talað, því þér höfðuð syndgað móti Drottni, og ekki hlýtt hans raust, og svo kom slikt yfir yður.

4 Og sjá nú ! eg leysi nú fjötrana af þínum höndum. Viljir þú koma með mér til Babel, þá kom, og eg skal hafa auga á þér ; en þóknist þér ekki að fara með til Babel, þá lát það vera ; sjá, þú hefur alt landið fyrir þér, hvert sem þú vilt fara, þángað máttu fara.”

5 En er hann hvergi fór (sagði hann) : “Far þá til Gedalía, Ahíkamssonar, Sefanssonar, sem konungurinn af Babel hefir sett yfir Júdastaði, og vertu hjá honum meðal fólksins, eða far, hvert sem þú vilt fara.” Og sá æðsti herforingi fékk honum fararefni og gáfur, og lét hann frá sér.

6 Og svo kom Jeremía til Gedalía Ahíkamssonar, til Mispa, og var hjá honum meðal fólksins, sem eptir var í landinu.

7 Og þegar herforingjarnir, sem út á landinu voru, þeir og þeirra menn,

heyrðu, að konungurinn af Babel hafði sett Gedalía Ahíkamsson yfir landið, og hafði selt honum í hendur menn og konur og börn þeirra minni háttar manna í landinu, sem ekki voru burt fluttir til Babel,

8 Þá komu þeir, Ísmael Netaníason, og Jónahan Jónatansson, synir Kareas, og Seraja, sonur Tanhúkets, og synir Efaí, Nefófatíta, og Jesanía, sonur Maakatí, með mönnum sínum til Gedalía, til Mispa.

9 Og Gedalía, sonur Ahíkams, sonar Safans, sór þeim eið, og þeirra mönnum, og sagði : “Óttizt ekki að vera Kaldeumönnum undirgefnir ; verið í landinu, og þjónið undir konunginn af Babel, þá mun yður vel vegna.

10 Og sjá, eg verð í Mispa, til að þjóna Kaldeumönnum, sem til vor koma, en upp skerið þér vín og ávexti og viðsmjör, og látið í yðar ílát, og búið í yðar stöðum, sem þér hafið fengið.”

11 Og allir Júdar sömuleiðis, sem voru í Móabslandi og meðal Ammonssona og í Edómslandi, og sem voru í öllum löndunum, heyrðu, að konungurinn af Babel hafði eptir skilið Júdum leifar, og sett yfir þá Gedalía Ahíkamsson, sem var sonur Safans ;

12 Þá komu aptur allir Júdar úr öllum stöðum, sem þeir höfðu hrakizt í, og komu í Júdaland, til Gedalía í Mispa, og upp skáru ríkulega vín og ávexti.

13 En Jóhanan, sonur Kareas, og allir herforingjar, sem voru í héraðinu, komu til Gedalía í Mispa,

14 Og sögðu við hann : “Veizt þú líka, að Baalis, konungur Ammonssona, hefir sent Ísmael Netaníason, til að ráða þér bana ?” En Gedalía Ahíkamsson trúði þeim ekki.

15 Og Jóhanan, sonur Kareas, talaði við Gedalía heimuglega í Mispa og sagði : “Láttu mig fara og vinna á Ísmael, syni Netanía, og einginn maður skal það vita. Hví skyldi hann drepa þig, svo að öllum Júdum, sem safnazt hafa til þín, verði tvístrað, og leifar Júðanna fyrirfarist.”

16 En Gedalía, Ahíkamsson, sagði við Jóhanan Kareasson : “Gjör þetta ekki, því þú talar ósanniði um Ísmael.”

41. KAPÍTULI.

Gedalia er drepinn. Ísmael flýr.

OG það bar við á sjöunda mánuði, að Ísmael, sonur Netanía, sonar Elisama, af konúnglegri ætt, og einn af stórmönnum konúngs, og 10 menn með honum, kom til Gedalía, Ahíkamssonar, til Mispa, og þeir neyttu matar í Mispa, hver með öðrum.

2 Þá tók Ísmael sig til, sonur Netanía, og þeir 10 menn, sem með honum voru, og unnu á Gedalía, syni Ahíkams Safanssonar, með sverði, og deyddu hann, þann sama, sem konúngurinn af Babel hafði sett yfir landið ;

3 Og alla Júda líka, sem hjá honum voru, hjá Gedalía í Mispa, og Kaldeumenn, sem þar voru, hermennina, drap Ísmael.

4 Og annars dags, eptir að Gedalía var deyddur í Mispa, áður en nokkur maður vissi,

5 Komu menn frá Sikkem, frá Síló og frá Samariu, 80 menn, með skornu skeggi og rifnum klæðum, og með rispum á líkamanum ; í höndum þeirra (var) matfór og reykelsi, til að færa það til Drottins húss.

6 Þá gekk Ísmael, sonur Netanía, þeim á móti frá Mispa, og grèt, þar sem hann gekk ; og sem hann mætti þeim, sagði hann við þá : “ Komið til Gedalía Ahíkamssonar ! ”

7 En sem þeir voru komnir mitt inn í staðinn, myrta Ísmael, sonur Netanía, þá (og kastaði þeim) í gryfju, hann og þeir menn, sem með honum voru.

8 En 10 menn voru meðal þeirra, sem sögðu við Ísmael : “ Drep oss ekki ! því hér höfum fólgið fæ út á landinu, hveiti, bygg, víðsmjör og hunang.” Þá hætti hann og drap þá ekki með þeirra bræðrum.

9 En sú gryfja, í hverja Ísmael kastaði líkómum þeirra drepnu, ásamt Gedalía, er sú sama, sem Asa konúngur gjörði, sakir Baesa Israels konúngs ; hana fyllti Ísmael, sonur Netanía, með hinum drepnu.

10 Og Ísmael flutti allt hitt fólkið til Mispa, konúngsdoeturnar og allt fólkið, sem eptir var, til Mispa, það sem Nebúsaradan, fyrirliði hersins, hafði fengið Gedalía Ahíkamssyni í

hendur, það flutti Ísmael Netaníason hertekið burt, og fór, til þess að ganga í lið með Ammonssonum.

11 En sem Jóhanan, sonur Kareas, og allir herforingjarnir, sem með honum voru, heyrðu öll þau ilskuverk, sem Ísmael, sonur Netanía, hafði að hafzt,

12 Tóku þeir allir (sína) meyn, og lögðu af stað, til að berjast við Ísmael Netaníason ; og fundum þeirra bar saman við hið mikla vatn, hjá Gibeon.

13 En er það fólk, sem var með Ísmael, sá Jóhanan Kareasson, og alla herforingjana, sem með honum voru, gladdist það ;

14 Og alt það fólk, sem Ísmael hafði komið með frá Mispa, snéri frá, og gekk í lið með Jóhanan Kareassyni.

15 En Ísmael, sonur Netanía, fór undan Jóhanan, með 8 menn, og flúði til Ammonssona.

16 Þá tók Jóhanan, sonur Kareas, og allir herforingjarnir, sem með honum voru, alt það annað fólk, sem hann hafði náð af Ísmael Netanía-syni, frá Mispa, eptir að hann hafði drepit Gedalía Ahíkamsson, hermenn, konur og börn og hirðmenn, er hann flutti aptur til Gibeon.

17 Og þeir fóru og dvöldu í herbergi Kímhams, nálægt Betlehem, til að komast til Egyptalands,

18 Undan Kaldeumönnum, því við þá voru þeir hræddir, af því að Ísmael, sonur Netanía, hafði drepit Gedalía Ahíkamsson, sem Babels konúngur hafði sett yfir landið.

42. KAPÍTULI.

Jeremía ræður frá förinni til Egyptalands.

OG allir herforingjarnir og Jóhanan, sonur Hósaja, og allir, smáir og stórir, gengu fram,

2 Og sögðu við Jeremía spámann : “ Leyf oss auðmjúklega að grátbena frammi fyrir þér, og bið Drottin, þinn Guð, fyrir oss, fyrir allar þessar leifar ; því fáir erum vèr eptir orðnir af mörgum, eins og þín augu sjá oss,

3 Að Drottinn, þinn Guð opinberi oss, hvern veg vèr skulum fara, og hvað vèr eigum að gjöra.”

4 Og Jeremía spámaður sagði til þeirra : “ Gott og vel ! eg skal gjöra

það, eg skal biðja Drottin, yðar Guð, eins og þér óskið, og eg skal opinbera yður alt, sem Drottinn svarar yður, og eingu fyrir yður leyna.”

5 Og þeir sögðu við Jeremía : “Drottinn sè móti oss sannur og áreiðanlegur vottur, ef vér ei gjörum öldungis, eins og Drottinn, þinn Guð, býður þér um oss !

6 Hvort sem það er gott eða ilt ; raustinni Drottins vors Guðs, sem vér sendum þig til, viljum vér hlýða, svo að oss vel vegni, þegar vér hlýðnumst raustinni vors Guðs.”

7 Og eptir tíu daga kom orð Drottins til Jeremías.

8 Og hann kallaði Jóhanan, son Kareas, og alla herforingjana, sem með honum voru, og alt fólkið, smáa sem stóra,

9 Og mælti til þeirra : “Svo segir Drottinn, Ísraels Guð, sá sem þér senduð mig til, að eg bæri fyrir hann yðar auðmjúku grátbeiðni :

10 Ef þér búíð kyrrir í þessu landi, þá vil eg yður upp byggja, og ekki niður rífa, og eg vil yður gróðursetja, og ekki upp ræta, því eg íðrast þess illa, sem eg hefi gjört yður.

11 Verið óhræddir við konúnginn af Babel, sem þér eruð hræddir við ; verið ekki hræddir um yður fyrir honum ! segir Drottinn, því eg er hjá yður, til að hjálpa yður, og frelsa yður af hans hendi.

12 Og eg skal útvega yður miskun, að hann aumkist yfir yður, og láti yður koma aptur í yðvart land.

13 En ef þér segid : vér viljum ekki vera í þessu landi, svo að þér ekki hlýðið raust Drottins, yðar Guðs,

14 Og segid : nei, vér viljum heldur fara til Egyptalands, svo vér sjáum ekkert stríð, og heyrum ekki lúðraþyt, og sveltum ekki af braud(skorti), og þar viljum vér vera,

15 Þá, heyríð orð Drottins, þér Júda leifar ! svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : ef að þér snúid yðar andliti á þá leið, að fara til Egyptalands, og komið þangað, til að staðnæmast þar,

16 Þá mun sverðið, sem þér eruð hræddir við, ná yður þar í Egyptalandi ; og það húngur, sem þér hafið beig af, skal vera á hælum yðar til

Egyptalands, og þar munuð þér deya.

17 Allir þeir, sem snúa sínu andliti á þá leið, að fara til Egyptalands, til að staðnæmast þar, þeir munu deya fyrir sverði, húngri og drepsótt ; og einginn þeirra mun eptir verða, og sleppa undan ógæfunni, sem eg yfir þá leiði.

18 Því svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : eins og mín reiði og mín grimd hefir út helt sèr yfir Jerúsalems innbúa, eins skal mín grimd út hellast yfir yður, ef þér farið til Egyptalands ; og þér skuluð verða að bölvun, og að viðbjóð, og að formælingu, og að smán, og ekki aptur sjá þenna stað.

19 Drottinn hefir til yðar talað, þér Júda leifar ! farið ekki til Egyptalands ; vita skuluð þér, að eg í dag hefi það vitnað fyrir yður ;

20 Því þér táldragid, yður til tjóns, yðar sálir ; því þér hafið sent mig til Drottins, yðar Guðs, og sagt : bið Drottin, vorn Guð, fyrir oss, og opinbera oss alt, sem Drottinn, vor Guð, segir, og vér viljum það gjöra.

21 Og nú hefi eg opinberað yður það ; en þér hlýðið ekki raust Drottins yðar Guðs, og öllu, sem hann bauð mér, yður viðvikjandi.

22 Og nú skuluð þér vita, að á þeim stað, hvert yður lángrar að fara, til þess þar að staðnæmast, munuð þér deya fyrir sverði, fyrir húngri, og fyrir drepsótt.”

43. KAPÍTULI.

Júdar fara til Egyptalands. Spádómur um það, að Egyptaland muni verða unnið.

OG þegar Jeremía hafði talað við alt fólkið, öll orð Drottins, þeirra Guðs, sem Drottinn, þeirra Guð, hafði sent hann til að boða þeim,

2 Þá mælti Asaría, sonur Hósaja, og Jóhanan, sonur Kareas, og allir brokafullir menn við Jeremía : “Þú talar lygi ; Drottinn, vor Guð, hefir ei boðið þér og sagt : farið ekki til Egyptalands, til að staðnæmast þar ;

3 Heldur æsir Barúk, Neríason, þig móti oss, til þess að gefa oss í hönd Kaldeumanna, svo þeir deyði oss, og flytji oss til Babel.”

4 Og ekki hlýddi Jóhanan, Kareason, og allir herforingjarnir, og alt

fólkið, Drottins raust, að vera í Júda-landi.

5 Og Jóhanan, sonur Kareas, og allir herforingjarnir tóku allar Júda leifar, sem aptur voru komnar frá öllum þjóðum, hvert þeir höfðu hrakizt, til að staðnæmast í Júdalandi,

6 Menn og konur og börn, og konungs dæturnar, og allar þær sálir, sem Nebúsaradan, foringi hersins, hafði eptirskilið hjá Gedalía, syni Ahikams, sonar Safans, og líka Jeremía spámann, og Barúk, son Nería.

7 Og komu í Egyptaland, því þeir hlýddu ekki raust Drottins, og komu til Takfanes.

8 Og orð Drottins kom til Jeremía í Takfanes, og sagði :

9 “Tak þér í hönd stóra steina, og fel þá í leirnum í tígulofninum, sem er við dyr Faraós húss í Takfanes, fyrir Júdanna augum,

10 Og seg til þeirra : svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : sjá ! eg sendi og seeki Nebúkadnesar, konunginn af Babel, minn þjón, og set hans háseti yfir þessa steina, sem eg hefi falið, og yfir þá mun hann út breiða sinn (dýra) hásetisdúk ;

11 Og hann mun hingað koma, og slá Egyptaland ; deyða þá, sem dauði er ætlaður ; hertaka þá, sem hertakast eiga, fyrirfara með sverði, þeim sem það er ætlað.

12 Og eg mun kveykja eld í húsum Egyptalands guða, og hann mun brenna þá og burt flytja, og hann mun vefja um sig Egyptalandi, eins og hirðir vefur um sig möttli sínum, og fara þaðan með friði.

13 Og myndastólpana í Bet-Semes í Egyptalandi mun hann sundur brjóta, og brenna með eldi hús Egyptalands guða.”

44. KAPÍTULI.

Hótunnarræða, stjluð til Júdanna í Egyptalandi.

ÞAÐ orð, sem kom til Jeremías, um alla Gyðinga, er þjuggu í Egyptalandi, sem þá þjuggu í Migdól og Takfanes, og í Nóf, og í landinu Patros, þá er hann sagði :

2 “Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : þér hafið sæð alla þá óhamingju, sem eg leiddi yfir Jerúsalem og yfir alla Júda staði og sjá !

þeir eru rústir enn þá, og einginn býr í þeim,

3 Sökum vonzku, sem þeir að höfðust, til að móðga mig, að þeir gengu og brendu reykelsi fyrir öðrum guðum, og þjónuðu þeim, sem þeir ekki þektu, hvorki þeir, nè þér, nè yðar feður.

4 Og eg sendi til yðar alla mína þjóna, spámennina, frá því snemma dags, og sagði : gjörið ei slíka viðurstygð, sem eg hata ;

5 En þeir hlýddu ekki, og lögðu ekki við eyrun, að þeir hyrfu aptur frá sinni vonzku, og brendu ei reykelsi fyrir öðrum guðum.

6 Þá út helti sér mín grimd og mín reiði, og brann í Júdastöðum og á Jerúsalemsstrætum, svo þeir urðu að rústum og auðn, eins og á þessum tíma (er orðið).

7 Og nú segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, svo : hvi að hafizt þér svo mikið ílt, yður til tjóns, að þér upprætið frá yður úr Júda mann og konu, barn og brjóstmylking, svo þér látið eingar leifar af yður eptir verða,

8 Að þér móðgið mig með verkum yðar handa ; að þér brennið reykelsi fyrir öðrum guðum í Egyptalandi, hvert þér eruð komnir, til að staðnæmast þar, svo að eg uppræti yður, og að þér verðið að bölván og smán meðal allra jarðarinnar þjóða ?

9 Hafið þér gleymt illgjörðum yðar fedra, og illgjörðum Júdakonunga, og illgjörðum kvenna þeirra, og yðar illgjörðum, og illgjörðum yðar kvenna, sem þeir að höfðust í Júdalandi og á Jerúsalemsstrætum.

10 Ekki hafa þeir auðmýkt sig alt til þessa dags, og ugga ei um sig, og ganga ei í mínu lögmáli, og í mínum setningum, sem eg hefi gefið þeim og þeirra fedrum.

11 Því segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, svo : sjá ! eg sný mínu andliti móti yður, til ógæfu og upprætingar, als Júda (lýðs).

12 Og eg skal burt svipta leifunum af Júda, sem snèru sínu andliti á þá leið, að fara til Egyptalands, til þess að staðnæmast þar, og þar skulu allir afmáðir verða ; í Egyptalandi skulu þeir falla, fyrir sverði og húngri farast, smár sem stór ; fyrir sverði og

húngri skulu þeir tortýnast, og skulu verða að bölvun, að viðbjóð og formælingu og smán.

13 Og eg refsa þeim, sem búa í Egyptalandi, eins og eg refsaði Jerúsalem, með sverði, með húngri, og með drepsótt.

14 Og einginn mun undan komast og eptir verða af Júda leifum, sem komu í Egyptaland, til að staðnæmast þar, og hverfa (svo) aptur í Júdaland, hvert hjarta þeirra lángr til aptur að koma, til þess að búa þar, því þeir munu ekki aptur koma, nema (fáeinir) flóttamenn."

15 Og allir mennirnir svöruðu Jeremía, þeir sem vel vissu, að konur þeirra brendu reykelis fyrir öðrum guðum, og allar konur, sem þar stóðu í miklum hóp, alt fólkíð, sem bjó í Egyptalandi og í Patros, og sögðu :

16 "Í því, sem þú hefir talað við oss í nafni Drottins, gegnum vör þér ekki ;

17 Heldur munum vör gjöra alt, sem vor munnur hefir talað, að brenna reykelis fyrir himinsins drottningu, og færa dreypifórni, eins og höfum gjört, vör og vorir fedur, vorir konungar og vorir höfðingjar í Júdastöðum og á Jerúsalemsstrætum, þá vör höfðum nægð brauðs, og oss gekk vel, og vör sáum enga óhamingju.

18 En síðan vör lètum af að brenna reykelis fyrir himinsins drottningu, og færa henni dreypifórni, skortir oss alt, og vör förumst fyrir sverði og húngri.

19 Og þó að vör (sögðu konurnar) brennum reykelis fyrir himinsins drottningu, og færum henni dreypifórni, ætla vör, á laun við menn vora, bókum henni kökur, henni til dýrkunar, og færum henni dreypifórni ?"

20 Þá mælti Jeremía til als fólksins, til manna og kvenna, og til als fólksins, sem honum hafði svarað, og sagði :

21 "Mun Drottinn ei hafa hugsað og munað til reykgjörðar yðar, sem þér höfðu í frammi í Júdastöðum og á Jerúsalems strætum, þér og yðar fedur, yðar konungar og yðar höfðingjar og alþýða ?

22 Og Drottinn gat ekki lengur þol að það vegna vonzku yðar athæfis,

vegna þess viðbjóðs, sem þér iðkuðu ; og svo varð yðar land að auðn og viðbjóð og bölvun, og einginn býr þar, eins og nú (stendur),

23 Sakir þess þér brenduð reykelis (fyrir hjáguðum), og syndguðuð móti Drottni, og hlýdduð ekki raust Drottins, og genguð ekki í hans lögmáli, og í hans setningum, og í hans vitnisburðum, því hitti yður þessi ógæfa, eins og á þessum tíma er framkomið."

24 Og Jeremía mælti til als fólksins, og til allra kvennanna : "Heyrið orð Drottins, þér allir af Júda, þér, sem eruð í Egyptalandi !

25 Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : þér og yðar konur, þér talið með yðar munni, og með yðar höndum framkvæmið þér það (sem þér talið) ; þér segið : halda viljum vör vor heit, sem vör gjörðum, að brenna reykelis fyrir himinsins drottningu, og færa henni dreypifórni ; já, haldið að eins yðar heft, og efnið að eins yðar heit !

26 Heyrið þá orð Drottins, þér allir af Júda, þér sem búíð í Egyptalandi ! sjá, eg sver við mitt nafn þið mikla, segir Drottinn : mitt nafn skal ekki nefnt verða í munni eins manns af Júda í öllu Egyptalandi, er svo segir : svo sannarlega sem Drottinn lifir !

27 Sjá ! eg vaki yfir þeim, til ils, og ekki til góðs, og allir af Júda, sem í Egyptalandi eru, skulu farast fyrir sverði og húngri, þángað til þeir eru afmáðir.

28 Og þeir, sem sloppnir undan sverðinu komast burt aptur úr Egyptalandi, fáir að tölu, inn í Júdaland, og allar leifar af Júda, sem komið hafa til Egyptalands, til að dvelja þar, þeir skulu fá að reyna, hvers orð rætast, mín eða yðar.

29 Og það sé yður til marks, segir Drottinn, að eg refsa yður á þessum stað, svo þér vitið, að mín orð móti yður rætast yður til ógæfu.

30 Svo segir Drottinn : sjá ! eg gef Faraó Hofra, konúnginn af Egyptalandi, í hönd hans óvinar, og í hönd þeirra, sem sökjast eptir hans lífi, eins og eg gaf Sedekía, Júdakonúng, í hönd Nebúkadnesars, konúgs af Babel, hans óvinar, sem sóttist eptir hans lífi."

45. KAPÍTULI.

Fyrirheit til Barúks.

Það orð, sem Jeremía spámaður talaði til Barúks Neríasonar, þegar hann skrifaði öll þessi orð í eina bók af Jeremías munni, á fjórða ári Jójakíms Jósiássonar, Júdakonúngs, er hann sagði :

2 “Svo segir Drottinn, Ísraels Guð, til þín, Barúk !

3 Þú segir : “vei mër ! að Drottinn hefir bætt á mig sorg ofan á þjáning ; eg styn mig móðan, og ró finn eg ekki.”

4 Svo seg til hans : svo segir Drottinn : sjá ! það, sem eg hefi bygt, það ríf eg sjálfur niður, og það, sem eg hefi gróðursett, það upp ræti eg sjálfur ; það er alt landið.

5 En þú girnist mikið fyrir þig ; óska þess ekki ! því sjá ! eg leiði ógæfu yfir alt hold ; en þér gef eg þína sál að herfangi alstaðar, hvert sem þú fer.

46. KAPÍTULI.

Nebúkadnesar vinnur Faraó Nekó ; kemur með her í Egyptaland.

Það orð Drottins, sem kom til Jeremías spámanns viðvíkjandi þjóðunum,

2 Viðvíkjandi Egyptalandi, herliði Faraó Nekós, konúngs af Egyptalandi, sem stóð við ána Frat, hjá Karkemís, sem Nebúkadnesar, konúngur í Babel, sigraði, á 4. ári Jójakíms Jósiássonar, Júdakonúngs.

3 Til búið buklara og skildi og farið í hernað !

4 Beitið hestana fyrir (vagnana) og setjzt upp, reiðmenn ! Skipizt niður með hjálmum, hvessið spjótn, farið í brynjurnar.

5 Hví sè eg þá huglausu hopa á hæl, og þeirra kappar eru sundur marðir, og snúast á flótta, og líta ekki við ? Skelfing er alt um kríng, segir Drottinn.

6 Ekki kemst sá fljóti undan, og ekki getur sá sterki forðað sèr ; norður frá, á bökkum árinna, steypast þeir og falla.

7 Hver er sá, sem kemur þar, eins og árstraumur og vatn hans hreifist eins og boðaföll ?

8 Egyptaland kemur eins og árstraumur og vatn þess hreifist eins og

bylgjugáangur, og segir : eg vil áfram, hylja landið, vinna tjón stöðunum og þeirra innbúum !

9 Komið, hestar ! og æðið, vagnar ! og áfram fari kapparnir, Mórlezkir, og þeir af Pút, sem bera skildi, og Lydíumenn, sem fara með boga og draga þá upp !

10 En hinn sami dagur er Drottinn alsherjar hefndadagur, að hann hefni sín á sínum óvinum ; og sverðið svelgir og seður sig, og verður drukkið af þeirra blóði ; þetta er sláturförn Drottins alsherjar í norðurlandi, hjá ánni Frat.

11 Far til Gilead, þú júngfrú, Egyptalands dóttir, og sök smyrsl ! til einskis við hefur þú mikil lækni-meðul !

12 Þjóðirnar heyra þína skömm, og jörðin er full af þínu ópi, því kappi steypist ofan á kappa, og báðir falla í einu lagi.

13 Það orð, sem Drottinn talaði við Jeremía spámann, að Nebúkadnesar, Babelskonúngur, skyldi koma, til að herja á Egyptaland.

14 Kunngjörið í Egyptalandi, og kunngjörið í Migdól, og kallið í Nóf og Takfanes ! segið : gef þig fram, út bú þig, því sverðið etur alt í kríng um þig !

15 Hví eru foríngar þínir dottnir ? þeir gátu ei staðið ; því Drottinn lagði þá við velli.

16 Hann lætur marga steypast, einn fellur á annan, og þeir segja : standið upp ! látum oss hverfa til vors fólks, heim í vort land, undan sverði ógnunarmannsins !

17 Þeir kalla þar : Faraó, Egyptalandskonúngur, er farinn ; hann hefir slept tækifærinu.

18 Svo sannarlega sem eg lifi, segir konúngurinn, Drottinn alsherjar er hans nafn ; líkur Tabór meðal fjallanna, og líkur Karmel við sjóinn, kemur hann.

19 Þú, sem býr hér, Egyptalandsdóttir, týgja þú þig til ferðar, því Nóf verður eydd og brend, og einginn býr þar.

20 Egyptaland er vænn kálfur ; slátrarin kemur ; að norðan kemur hann.

21 Daglaunamenn, sem þar búa, eru

sem alikálfar ; já, líka snúa þeir baki við, flýja í einu lagi, standa ekki við ; því þeirra ólánsdagur kemur yfir þá, vitjunartími þeirra.

22 Raust þeirra fer áfram sem höggormur, þegar þeir bruna áfram, og koma með axir yfir landið, eins og þeir, sem höggva við.

23 Þeir höggva upp skóg þess, segir Drottinn, því um hann verður ekki farið ; því þeir eru fleiri en eingisprettur, og óteljandi.

24 Til skammar verður Egyptalands dóttir, gefin í hönd þjóðinni að norðan.

25 Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, segir það : “ Sjá, eg refsa Ammon af Nó, og Faraó, og Egyptalandi, og þess guði, og þess konungi, Faraó, og þeim, sem honum treysta.

26 Og eg gef þá þeim í hönd, sem eptir þeirra lífi sökjust, og í hönd Nebúkadnesars, konungs af Babel, og í hönd hans þjóna ; en þar eptir skal Egyptaland byggt vera, eins og á fyrri tímum, segir Drottinn.

27 En vert þú óhræddur, minn þjón Jakob, og skelkast þú ekki, Ísrael ! því sjá, úr fjarlægð hjálpa eg þér, og þínum niðjum úr þeirra hertekningarlandi, og Jakob kemur heim aptur rólegur og í glöðu skapi, og óhræddur.

28 Öttast ekki, minn þjón Jakob, segir Drottinn, því eg er með þér ; því út af mun eg gjöra við allar þjóðir, til hverra eg hefi hrakið þig, en eg gjöri ekki út af við þig. Og eg aga þig með sannsýni ; þó get eg ekki látið þér óhegt.

47. KAPÍTULI.

Sigur Kaldeumanna á Filisteum.

ORÐ Drottins, sem kom til Jeremías spámanns, um Filisteá, áður en Faraó vann Gasa.

2 Svo segir Drottinn : “ Sjá ! vatn kemur upp í norðri og verður að vatnsfalli, og flóir yfir landið, og það, sem í landinu er, staði, og þeirra innbúa. Menn hljóða, og allir landsins innbúar öpa.

3 Af dunum hófatrampsins þeirra öflugu hesta, af gný þeirra vagna, og af glamri hjólanna, lita feðurnir ekki aptur til barna sinna, sakir magnleysis handanna,

4 Vegna dagsins, sem kemur, að af má alla Filisteá, að upp ræta Týrus og Sídon, alla aðra liðsmenn, því Drottinn af máir Filisteá, leifar eyjarinnar Kaftór.

5 Gasa verður sköllótt, Askalon er niður rifin, og það sem eptir er í dölum þeirra. Hvað lengi viltu söra þig ?

6 Ó, vei ! sverð Drottins ! hvað lengi viltu ei stöðva þig ? drag þig aptur í þínar skeiðar, vertu rólegt og kyrt !

7 En hvernig getur þú hvíld tekið, þegar Drottinn hefir þér skipan gefið ? Hann hefir sent það móti Askalon og móti sjávarströndinni.

48. KAPÍTULI.

Móabs eyðileggjng.

GEGN Móab. Svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð : vei Nebó, því það (land) er eytt ! svívirðilega er Kirjataím unnin, Mírgab er skamm-arlega niður rifin.

2 Móabs frægð er farin ; í Hesbon hafa menn ilt í huga gegn henni : “ Komið, og látum oss upp ræta hana meðal þjóðanna ! ” Einnegin þú, Madmen, munt afmáð verða ; þig mun sverðið elta !

3 Óþ heyrir frá Hórónaím eyðileggjng og mikið tjón !

4 Móab er sundurmarið (land) ; ungbörn þess veina.

5 Á stignum frá Lúkít stígur vein yfir vein. Því frá brekkunni hjá Hórónaím heyrir ángistarópið :

6 “ Flýið, bjargið lífi yðru og þér munuð verða líkir einmana tré á eyðimörku ! ”

7 Því af því þú reiddir þig á þinn afla, og þinn auð, skaltu líka verða unninn, og skurðgöð þeirra Kamos mun hertekið verða með prestum sínum og höfðingjum.

8 Og eyðileggjarinn kemur yfir sèrhvern stað, og einginn kemst undan ; dalurinn verður skemdur, og sléttlendið eyðilaggt, eins og Drottinn hefir talað.

9 Fáíð Móab vængi, því fljúgandi mun hann fara, og staðir hans verða að auðn, innbúalausir.

10 Bölvaður sè sá, sem gjörir verk Drottins sviksamlega, og bölvaður sá, sem synjar sínu sverði um blóð !

11 Móab hefir verið spakur frá æsku, og legið á sínum dreggjum, og honum var aldrei helt úr einu íláti í annað, og aldrei var hann her-tekinn; því hafði hann ætíð sama smekk, og ilmun hans var hin sama.

12 Sjá! þess vegna, segir Drottinn, dagar koma, að eg sendi honum út-lendinga, sem flytja hann úr landi burt, og tæma hans ílát, og mölva hans brúsa.

13 Og til skammar verður Móab og Kamos, eins og Ísraels ætt er til skammar orðin sökum Betel, sem þeir treystu.

14 Hvernig getið þér sagt: vèr erum hetjur og öruggir hermenn?

15 Móabs(land) er eyðilagt, og upp er gengið í borgir þess, og kjarna æskumannanna er slátrað, segir kon-ungurinn, Drottinn alsherjar er hans nafn.

16 Móabs tjón þokast nær, og hans ógæfa hraðar sér mjög.

17 Vorkennið því, allir þess nábúar, og allir, sem þekkið það! segið: hvernig brotnaði hinn óflugi stafur og sá hinn dýrðlegi sproti!

18 Stíg niður frá dýrðinni, og sit í þurkinum, Díbons dottir, þú, sem þar hefir búið! því Móabs eyðileggjari stefnir að þér, og rifur niður vígi þín.

19 Gakk fram á veginn, og sjá! þú, sem býr í Aróer! spyr flóttamennina, og þá, sem undan hafa komizt, seg: hvað hefur viðborið?

20 Móab er svívirtur, því (hann) er eyðilagður; ópið og hljóðið, kunn-gjörið það hjá Arnon, að Móab er eyðilagður!

21 Og dómur er genginn yfir hið slétta land, yfir Hólon, og yfir Jasa, og yfir Mefaat,

22 Og yfir Díbon, og yfir Nebó, og yfir Bet-Díblataím,

23 Og yfir Kirjataím, og yfir Bet-Gamúl, og yfir Bet-Maon,

24 Og yfir Kerjót, og yfir Bosra, og yfir alla staði Móabslands, nálæga og fjarlægja.

25 Búið er að höggva hornin af Móab, hans armur er brotinn, segir Drottinn.

26 Gjöríð hann drukinn, því gegn Drottni hóf hann sig, svo hann gefi

sig upp, spúandi, og verði sjálfur að athlægi?

27 Eða var Ísrael þér ekki að at-hlægi? var hann gripinn með þjófum, að þú skyldir hrista yfir honum höfuð-ið, svo opt sem þú um hann talaðir?

28 Farið burt úr stöðunum, og búið í klettunum, Móabs innbúar, og verið eins og dúfan, sem hreiðrar sig í holudyrum!

29 Vèr höfum orðið varir við Móabs drambsemi, hans mikla dramb, og drambsemi, og yfirlæti, og grobb.

30 Eg þekki, segir Drottinn, grimd hans; hans verk samsvara ekki hans grobbi.

31 Því græt eg yfir Móab, og kveina yfir öllum Móab, yfir mönnunum í Kír-Heres andvarpa menn.

32 Meir en Jaeser grèt, græt eg yfir þér, Síbma vínviður! þínir vínkvistir fóru yfir hafið; alt til hafsins frá Jaeser náðu þeir; eyðileggjarinn hefur ráðið á hirðingu ávaxta þinna og vínuppskeru.

33 Gleðinni og fagnaðarlátum er burt svipt frá Karmel og Móabs landi; á víninu í pressunni gjöri eg enda; menn troða ekki frammar (vín-prúgu) með vínuppskeru-fagnaðar-ópi; ópið er ekki lengur gleðióp.

34 Frá hinni æpandi Hesbon til Eleale, til Jahas láta þeir sína raust glynja; frá Sóar til Hórónaím, þrævetru kvígunnar; því líka eru Nimríms vötn eyðilögð.

35 Eg gjöri út af við Móab, segir Drottinn við þá, sem fórna á hæðun-um og brenna reykelsi fyrir sínum guðum.

36 Því kveinar mitt hjarta, eins og hljóðpípa, yfir Móab, og yfir Kír-Heres mönnum kveinar mitt hjarta, líkt hljóðpípu, sakir þess föngin spillast, sem þeir höfðu að dregið.

37 Sérhvert höfuð er hárlaust, hvert skegg er skorið, á öllum höndum rispur, og um mjadmirnar sekkur.

38 Á öllum Móabs þökum, og á hans strætum er eintómt kvein; því eg hefi brotið Móab eins og ker, sem ekki líkar, segir Drottinn.

39 Hversu er hann molaður! ópið! hversu snýr Móab sneypur sér undan! að athlægi og ofbóði er Móab orðinn öllum sínum nábúum.

40 Því svo segir Drottinn : sjá ! sem örn flýgur hann (óvinurinn), og út breiðir sína vængi yfir Móab.

41 Kerjót er tekin, og vígin unnin, og Móabs hetjur eru í skapi þann sama dag, eins og kona í barnsneyð.

42 Og Móab mun verða afmáður meðal þjóðanna, því gegn Drottai hefir hann risið.

43 Skelfing, gryfja og snara kemur yfir þig, Móabs innbúi.

44 Hver, sem flýr undan skelfingunni, fellur í gröfina ; og hver, sem kemst upp úr gröfinni, festir sig í snörunni. Því eg læt yfir þá, yfir Móab, koma þeirra hegningartíma, segir Drottinn.

45 Í Hesbons skugga standa flóttamennirnir magnlausir, því eldur gegnur út af Hesbon, og logi mitt úr Síon, og etur Móabs hëruð, og hauskúpur hermanna.

46 Vei þér, Móab ! Kamos fólk er farið ! Því þínir synir verða herteknir burt fluttir, og þínar dætur í fángelsi.

47 Þó skal eg seinna meir flytja heim aptur hina herteknu Móabsmenn, segir Drottinn. Hingað nær Móabs dómur.

49. KAPÍTULI.

Spádómur um eyðilegging Ammons, Edóms (sjá Obadías), Damaskus, Redars og Hasórs, og Elams.

MÓTI sonum Ammons. Svo segir Drottinn : “á þá Ísrael einga syni, eða á hann einga erfingja ? Hvers vegna hefir Malkam tekið undir sig Gad, og látið sitt fólk búa í hennar stöðum ?

2 Sjá þess vegna, koma dagar, segir Drottinn, þá eg skal láta heróp gjalla móti Rabba(borg) Ammonssona, og hún skal verða að rústarhrúgum, og hennar dætur brennast með eldi ; og Ísrael skal þá undir sig vinna, sem hafa unnið hann, segir Drottinn.

3 Öp, þú Hesbon, því Aí er eyðilögð ; hljóðið, Rabba dætur, klæðizt sekk, kveinið, og hlaupið til og frá, milli víngarðsveggjanna ; því Malkóm verður herleiddur með prestum sínum og höfðingjum.

4 Hví stærir þú þig af dölunum ? þinn dalur flýtur (í blóði), þú þverúðarfulla dóttir, sem treystir þínum

auð (og sagðir) : hver mun að mër komast ?

5 Sjá, eg læt skelfingu koma yfir þig, segir, sá alvaldi, Drottinn alsherjar, úr öllum áttum í kríngum þig ; og þér skuluð burt rekast, hver það sem horfir, og einginn safnar þeim saman, sem flýja.

6 En síðar meir mun eg leiða heim aptur hina herteknu Ammonssona, segir Drottinn.

7 Móti Edóm. Svo segir Drottinn alsherjar : er þá eingin vízka meir í Teman ? Eru góð ráð horfin þeim vísu ? Er þeirra vísdómur þrotinn ?

8 Flyið, snúið yður, og felið yður djúpt, Dedans innbúar ! Því Esaús tjón leiði eg yfir hann, í þann tíma er eg heimsæki hann.

9 Ef vínskerumenn ræðust á þig, mundu þeir ekkert eptir skilja, til að uppskera seinna ; ef næturþjófar kæmu, mundu þeir skemma eptir vild sinni.

10 Því eg gjöri Esaú nakinn, dreg skýluna frá því, sem hann hefir falid ; falizt getur hann ekki. Eyðilagð er hans sáð, hans bræður, og hans nábúar, og farnir eru þeir.

11 Yfirgef þína munaðarleysingja, eg skal annast þá, og þínar ekkjur mega reiða sig á mig !

12 Því svo segir Drottinn : sjá ! þeir verða að drekka, sem ei bar að drekka kaleikinn ; og munt þú sleppa hjá refsingu ? þú skalt ei óhegndur vera, heldur skaltu drekka.

13 Því við mig sör eg, segir Drottinn, að Bosra skal verða að víðurstygd, smán, að eyðimörk og bölvun, og allir hennar staðir að eilífri auðn.

14 Vitneskju fèkk eg frá Drottai, að boðskapur er sendur meðal þjóðanna : “ safnizt saman, ráðist á hana, og búið yður út til stríðs ! ”

15 Því sjá ! litla vil eg þig gjöra meðal þjóðanna, fyrirlitlega meðal manna.

16 Að þú varst svo óttaleg, það tældi þig, og dramb þíns hjarta, af því þú býr á klettahæð, og situr á fjallstindi ; þó að þú eins og örn settir hátt þitt hreiður, steypi eg þér þó þaðan niður ! segir Drottinn.

17 Og Edóms land verður eyðimörk ; hver, sem þar fram hjá fer, mun fá í

sig hrylling, og spottast að öllum þess plágum.

18 Líkt og þá Sódóma og Gómorra, og öllum nálægum (stöðum) var umturnað, segir Drottinn, mun þar einginn maður búa, og ekkert mannsbarn þar dvelja.

19 Sjá! sem ljón kemur hann upp frá Jórdans þrýði, og stefnir á hið ágæta haglendi; því sviplega vil eg hrekja þá (Edóm) þaðan! og hinn útvalda vil eg setja þar yfir. Því hver er sem eg, og hver stefnir mér fyrir rétt, og hver er sá hirðir, sem staðið geti móti mér?

20 Heyrið því ráðsályktan Drottins, sem hann hefir gjört móti Edóm, og hans áform, sem hann hugsar sèr móti Temans innbúum! Sannarlega munu þeir (óvinirnir) draga þá burt, þau kraptausu lömb, sannarlega mun hann eyða bústað þeirra fyrir þeim.

21 Af dun falls þeirra bifast jörðin; harmakvein (heyrist), þess ómur heyrist til raudahafsins.

22 Sjá! hann kemur sem örn, og flýgur, og breiðir sína vængi yfir Bosra; og Edóms hetjur eru þann sama dag í skapi, sem kona í barnsneyð.

23 Móti Damaskus. Hemat og Arfad eru svívirtar; þær eru huglausar, því þær hafa fengið ill tíðindi; við sjóinn er ángist, ró hafa menn ekki.

24 Damaskus missir hug, snýst á flóttu, skjálfti grípur hana. Ángist og þína grípa hana, eins og jóðsjúka konu.

25 "Hversu er sá nafnfrægi staður, borg minnar ununar, yfirgefninn!"

26 Því skulu hennar æskumenn falla á hennar strætum, og allir þeirra hermenn fyrirfarast á þeim sama degi, segir Drottinn alsherjar.

27 "Og eld mun eg kveykja á Damaskus múrum, að hann svelgi í sig Ben-Hadads hallir."

28 (Spádómur) móti Kedar og móti Hasórs konungsríkjum, sem Nebúkadnesar, Babelskonungur, vann. Svo segir Drottinn: standið upp! farið á móti Kedar, og eyðið austanmönnum!

29 Þeirra tjöld og þeirra sauði munu þeir taka, þeirra dúka, og öll áhöld,

og fara í burt með þeirra úlfalda; og menn kalla til þeirra: skelfing alt í kring.

30 Leggið á flóttu, flýið af öllum kröptum, felið yður vandlega, Hasórs innbúar! segir Drottinn; því Nebúkadnesar, konungurinn af Babel, hefir ráðsályktun tekið gegn yður, og hefir í hug ráðagjörð gegn yður.

31 Farið af stað! farið á móti friðsömu fólki, sem ugglaustr býr, segir Drottinn; hvorki hurðir né slagbranda hefir það; það býr út af fyrir sig.

32 Og þeirra úlfaldar skulu verða yður að herfangi, og mergð þeirra hjarda yður að ráni; og eg tvístra þeim í allar áttir, þeim, sem hafa skorið skegg; og frá öllum hliðum leiði eg yfir þá ógæfu, segir Drottinn.

33 Og Hasór verður að úlfabœli, að eilífri auðn; þar mun einginn maður búa, og ekkert mannsbarn þar dvelja.

34 Það orð Drottins, sem kom til Jeremías spámanns, móti Elam (Persalandi) í upphafi ríkisstjórnar Sedekías, Júdakonungs, þá hann sagði:

35 Svo segir Drottinn alsherjar: sjá! eg brýt Elams boga, mesta krappt þeirra (sem þar búa).

36 Og eg leiði yfir Elam þá fjóra vinda, frá fjórum himinsins áttum, og tvístra þeim í allar þessar áttir, og eingin skal sú þjóð vera til, að Elams flóttamenn komi ei til hennar.

37 Og eg læt Elamíta verða huglausa fyrir þeirra óvinum, og fyrir þeim, sem sökjast eptir þeirra lífi, og leiði yfir þá óhamingju, glóð minnar reiði, segir Drottinn; og eg sendi eptir þeim sverðið, þangað til eg hefi af máð þá gjörsamlega.

38 Og eg reisi mitt háseti í Elam, og af má þar konunga og höfðingja, segir Drottinn.

39 Þó skal það verða seinna meir, að eg leiði heim aptur Elams herteknu (menn).

50. KAPÍTULI.

Babels eyðilegging. Ísraels heimkoma.

Það orð, sem Drottinn talaði fyrir Jeremía spámann, gegn Babel, gegn Kaldeumannalandi.

2 Kunngjörð meðal þjóðanna, og kallið með það, og setjið upp merki, boðið það, dyljið það ekki, segid: "Babel er unnin, Bel orðinn til

skammar, Meródak niður brotinn, þeirra hjáguðir orðnir til skammar, þeirra goð sundur mulin.

3 Því móti þeim fer fólk að norðan; það gjörir þeirra land að eyðimörk, svo að einginn býr þar; menn og fè er flúið, og burt farið.

4 Á sömu dögum, og á sama tíma, segir Drottinn, skulu Ísraelssynir aptur koma og Júda synir líka; grátandi munu þeir ganga, og leita Drottins, síns Guðs;

5 Að Sion spyrja þeir, þángað stefna þeir; þeir koma og ganga Drottni á hönd með eilífum sáttmála, sem ekki mun gleymast.

6 Hjörd týndra sauða var mitt fólk. Þeirra hirðar leiddu þá afvega, á fjöllumun létu þeir þá villast; frá fjöllum á hæðir fóru þeir í skyndi, gleymdu sínu bóli.

7 Hver, sem hitti þá, át þá, og þeirra óvinir sögðu: vèr syndgum ekki í því þeir hafa syndgað móti Drottni, í bústað réttlætisins, og gegn Drottni, von fedra sinna.

8 Flyið frá Babel, og farið burt úr landi Kaldeumanna, og verið, sem kjarnhafrar, á undan sauðum!

9 Því sjá! eg læt upp rísa og móti Babel fara flokk mikilla þjóða úr norðlægu landi, og þeir skipa sèr niður móti þeim, og þaðan verður (landið) unnið. Orvar þeirra eru sem skeyti öflugrar hetju, þeir snúa ei tómhentir aptur.

10 Kaldea verður að herfangi; allir hennar ránsmenn fá nægju sína, segir Drottinn.

11 Því þèr glödduzt, þèr hrósuðuð happi, ránsmenn minnar eignar, þèr brugðuð á leik, eins og feitir kálfar, og hneggjuðuð, eins og stóðhestar.

12 Nú er yðar móðir (Kaldea) orðin til skammar, svívirt sú, sem ól yður; sjá afdrif þjóðanna: eyðimörk, þurkur og auðin.

13 Sökum reiði Drottins mun hún ei bygð vera, hún verður gjörsamlega að eyðimörk; hver, sem gengur fram hjá Babel, mun fá í sig hrylling, og spottast að öllum hennar plágum.

14 Búið yður út gegn Babel, allir þèr bogmenn, skjótið á hana, sparið ekki örina! því móti Drottni syndgaði hún.

15 Hefjið heróp móti henni á allar hlíðar! hún rèttir fram sína hönd (gefst upp), hennar grundvöllur steypist, hennar múrar verða niður rifnir; því þetta er Drottins hefnd. Hefnið yðar á henni. Gjörið við hana eins og hún hefur gjört!

16 Afmáíð í Babel sáðmanninn, og þann, sem sigðina ber á uppskerutímnum! fyrir því öfluga sverði mun hver einn hverfa til síns fólks, og hver einn flýja í sitt land.

17 Ísrael var sundurtoettur sauður, sem ljón höfðu elt; fyrst át Assýríkonungur þá, og nú seinast hefur Nebúkadnesar, konungurinn af Babel, brotið bein þeirra.

18 Því segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, svo: sjá! eg skal finna konúnginn af Babel og hans land, eins og eg hefi fundið Assýríkonung.

19 Og eg leiði Ísrael aptur í hans áttaha, að hann sè á beit á Karmel og Basan, og seðji sig á Efraímsfjalli og í Gilead.

20 Á sömu dögum og á sama tíma, segir Drottinn, munu menn leita að Ísraels syndasekt, og hún er ekki til; og að Júda syndum, og þær munu ei finnast; því eg fyrirgef þeim, sem eg læt eptir verða.

21 Far þú móti landinu Merathaim, móti Pekóds innbyggjendum, eyðilegg og bannfær (þá, sem koma) á eptir þeim, segir Drottinn, og gjör alt eins, og eg hefi boðið þèr!

22 Heróp er í landinu og mikið tjón.

23 Hversu er hamar allrar jarðarinnar sundur höggvinn og sundur brotinn! hversu er Babel orðin að viðbjóð meðal þjóðanna.

24 Eg lagði þèr snöru, Babel! þú festir þig líka, svo þú vissir ekki af. Þú náðist, og þú ert gripin, því þú hefir barizt móti Drottni.

25 Drottinn lauk upp sínu geymslubúri, og tók þar úr vopn sinnar reiði; því starfa hefir Guð, Drottinn alsherjar, í Kaldeumanna landi.

26 Komið móti henni (Kaldeu) frá yztu endum, opnið hennar hlöður, kastið henni eins og í býng, og eyðið hana, látið ekkert eptir verða!

27 Drepið öll hennar naut, leidið þau að höggstokknum! vei þeim! þeirra dagur er kominn, hegningartíminn.

28 Óp þeirra, sem flya og undan komast, hljómar frá Babelslandi, til að boða í Sion hefnd Drottins, vors Guðs, hefnd fyrir hans musteri.

29 Epið margir móti Babel, þér sem dragið upp boga, setjið herbúðir alt í kring um hana; einginn komist undan; gjaldið henni eptir hennar verkum, gjörið henni, eins og hún hefir gjört. Því drambsamlega hefir hún að hafzt guðleysi móti Drottni, móti Ísraels Heilaga.

30 Því skulu hennar æskumenn falla á strætunum, og allir hennar hermenn fyrirfarast á þeim sama degi, segir Drottinn.

31 Sjá! eg ætla að vitja þín, þú drambsama! segir Guð, Drottinn alsherjar; því þinn dagur er kominn, tími þinnar hegningar.

32 Drambsemin dettur og steypist, og einginn reisir hana upp, og eld kveyki eg í hennar stöðum, að hann eyði öllu umhverfis.

33 Svo segir Drottinn alsherjar: Ísraelssynir eru kúgaðir, og Júdasynir sömuleiðis og allir, sem hafa flutt þá burt hertekna, halda þeim föstum, vilja ekki láta þá lausa.

34 En þeirra lausnari er sterkur, hann heitir Drottinn alsherjar; hann mun taka að sér þeirra málefni, að hann speki landið, og óspeki Babels innbúa.

35 Sverðið (komi) yfir Kaldeumenn, segir Drottinn, og yfir Babels innbúa, og yfir hennar höfðingja, og yfir hennar vitringa.

36 Sverð yfir lygaspámennina, og vitfirringar verða þeir; sverð yfir hennar kappa, og huglausir verða þeir;

37 Sverð yfir hennar hross, og yfir hennar vagna, og yfir alla bandamennina, sem í henni eru, og að konum verða þeir; sverð yfir hennar fjársjóðu, og rænt verður þeim;

38 Þurkurinn yfir hennar vötn, og það þornar; því skurðgoðaland er það, og fásinnumök hafa þeir við hjá-guðina.

39 Því skulu eyðimerkurinnar villu-dýr búa þar með úlfabæðrum, og þar skulu búa strútsfuglar; og ekki skal hún framar byggð vera að eilífu, og óbyggð skal hún vera frá kyni til kyns.

40 Líkt og þá Sódóma og Gómorra, og nálægir staðir voru af Guði eyðilagðir, segir Drottinn, mun þar einginn maður búa, og ekkert mannsbarn þar dvelja.

41 Sjá! fólk kemur að norðan, og mikil þjóð og margir konungar rísa frá endum jarðarinnar.

42 Þeir bera boga og skotvopn; grimmir eru þeir og miskunarlausir; þeirra rómur er sem sjávarhljóð; á hestum ríða þeir, búnir til að herja á þig, Babels dóttir! sem einn maður.

43 Konungurinn af Babel fær fregn af þeim, og hans hendur örmagnast, ángistin gripur hann, hríðir, eins og jóðsjúka konu.

44 Sjá! eins og ljón kemur hann frá Jórdanar prýði, mót hinum rambyggða stað; sviplega vil eg þá þaðan reka og hver er sá hinn úngi maður, sem eg vil senda á móti honum? Því hver er sem eg, hver stefnir mér fyrir rétt, og hver er sá hirðir, sem mér geti móti staðið?

45 Heyrið því ráðsályktan Drottins, sem hann hefir tekið móti Babel, og hans ráðagjörð, sem hann hefir upp hugsað móti Kaldeumannalandi; munu ekki hinir máttminstu af hjörðinni draga þá burt? mun hann ekki afmá staðinn ásamt þeim?

46 Af ópinu: Babel er unnin, bifast jörðin, og meðal þjóðanna heyrst harmakvein.

51. KAPÍTULI.

Sama efni.

SVO segir Drottinn: sjá! eg vek móti Babel, og móti þeim, sem búa mitt á meðal mótstöðumanna minna, eyðileggjandi storm;

2 Og eg sendi útlendinga mót Babel; þeir skulu vinsa þá og tæma þeirra land, því þeir ráðast á þá öllu megin á ógæfunnar degi.

3 Móti bogmönnum dragi bogmaðurinn upp boga einn, og móti þeim, sem reigju sig í brynju sinni! hlífðið ekki hennar æskumönnum, drepið niður í strá allan hennar her!

4 Særðir menn skulu falla í Kaldeumannalandi, og þeir í gegnum lögðu á þeirra strætum.

5 Því Ísraels þjóð er eingin ekkja; Júda er ei yfirgefinn af sínum Guði,

af Drottni alsherjar; því hennar (Babels) land hefir á sér mikla sök við Ísraels heilaga (Guð).

6 Flýðið úr Babel, og hver og einn bjargi sínu lífi, að þér ei fyrirfarizt sakir hennar syndasektar! Því þetta er tími Drottins hefndar; hann geldur henni eptir maklegleikum.

7 Gullbikar var Babel í Drottins hendi, sem gjöriralla jörðina drukkna; þjóðirnar drukku af hennar víni, því ólmuðust þjóðirnar;

8 Sviplega fellur Babel og verður sundur moluð, “œpið yfir henni, komið með smyrslí við hennar sár; líklega verður hún grædd!”

9 “Vér viljum græða Babel, en hún er ekki orðin heil; yfirgefið hana, og látum oss fara, hvern í sitt land! Því hennar refsing nær til himins, og lyptir sér upp til skýanna.”

10 Drottinn hefir leitt í ljós vort góða málefni; komið, vér skulum kunngjöra í Sion verk Drottins, vors Guðs!”

11 Fægið örvarnar, tilbúið skildina! Drottinn hefir vakið anda Meðikonungs; því móti Babel (miðar) hans ráðagjörð, til að eyðileggja hana; það er hefnd Drottins, hefnd fyrir hans musteri.

12 Reisið upp merki gagnvart Babels múrum, aukið varðhöldin, niður skipið varðmönnum, setjið launsátur! Því Drottinn hugsar eitthvað, og framkvæmir líka það, sem hann hefir talað móti Babels innbúum.

13 Þú, sem býr við það mikla vatnsfall, rík af fjársjóðum, þinn endi kemur, mælið ráns þíns (er fyltur).

14 Drottinn alsherjar hefir svarið við sitt líf: eg fylli þig mönnum, eins og eingisprettum; þeir æpa fagnaðar óp yfir þér.

15 Hann gjörði jörðina með sínum mœtti, til bjó heiminn með sínum vísdómi, og þandi út himininn með sínum skilningi.

16 Þegar hann þrumar, þá er vatns-megn í himninum, og hann dregur ský saman frá jarðarinnar endum, eldingar til býr hann til regns, og tekur vindinn úr sínum hirzlum.

17 Fávis er hver maður án (þessarar) þekkingar; til skammar verður hver smiður fyrir sínar líkneskjur;

því tál er hans steypuverk, og einginn andi í því.

18 Ekkert eru þær (líkneskjur), tálverk, á þeirra hegningartíma munu þær hverfa.

19 Ekki er hann, sem varð Jakobs hlutdeild, eins og þær, heldur hefir hann alt myndað, og Ísrael er hans eignarstofn, Drottinn alsherjar heitir hann.

20 Þú varst mér hamar og hervopn, og eg sundur molaði með þér þjóðirnar, og eyðilagði konúngsríkin.

21 Eg sundur lamdi með þér hesta og reiðmenn, og sundur molaði með þér vagna, og þá, sem þeim stýrðu.

22 Eg sundur lamdi með þér mann og konu, sundur molaði með þér úngan og gamlan, og sundur lamdi æskumenn og meyrjar.

23 Eg sundur molaði með þér hirði og hjörð, og sundur lamdi akuryrkjumann og akneyti, og sundur braut með þér höfðingja og landstjórnendur.

24 En eg endurgeld Babel og öllum Kaldeu innbúum alt það ilt, sem þeir gjört hafa Sion, fyrir yðar augum, segir Drottinn.

25 Sjá, eg ætla að þér, þú eyðileggjandi fjall, segir Drottinn, þú, sem eyðilagðir allan heiminn! eg út rétti mína hönd móti þér, og velti þér niður af klettinum, og eg skal gjöra þig að brendu fjalli,

26 Svo menn geti ekki sótt úr þér hornsteina né undirstöðusteina, heldur skaltu vera eilíf eyðimörk, segir Drottinn.

27 Setjið upp merki í landinu, þeytið hærldra meðal þjóðanna, út búið þjóðirnar móti Babel, kallið móti henni konúngsríkin Arat, Minni og Askenas, setjið móti henni herforingja, látið hesta hingað koma, líkt sudandi eingisprettum!

28 Vígið (út búið) móti þeim þjóðirnar, Meðikonunga, þeirra jarla og höfuðsmenn, og öll lönd ríkis þeirra.

29 Jörðin nötrar og hristist, því nú koma fram móti Babel Drottins ráðagjörðir, að gjöra Babelsland að auðn, innbúalausri.

30 Babels kappar hætta að berjast, þeir halda kyrru fyrir í köstulunum; þeirra hreysti er farin, þeir eru orðnir

konur; menn hafa kveykt í þeirra hífýlum, slagbrandar þeirra eru brotnir.

31 Hlaupasveinn hleypur móti hlaupasveini, sendibóði móti sendibóða, til að færa boðskap konúnginum af Babel, að hans staður sé unninn enda á milli;

32 Ferjustaðirnir eru teknir, seftjarnirnar uppbrendar með eldi, og allur hugur er horfinn hermönnunum.

33 Því svo segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð: Babels dóttir er lík kornhlöðugólfi, á þeim tíma, er korn skal preskja; innan skamms kemur uppskerutími fyrir hana.

34 Oss át og eyddi Nebúkadnesar, Babelskonúngur, eptir skildi oss sem tómmt ílát, svalg oss sem dreki, kýldi vömb sína með voru sælgæti, flæmdi oss burt.

35 Það ofbeldi, sem eg, og mitt hold hefir orðið fyrir, komi yfir Babel, segir sú, sem býr í Síon, og mitt blóð yfir Kaldeuinnbúa, segir Jerúsalem.

36 Því segir Drottinn svo: eg skal taka að mér þitt málefni, og hefna fyrir þig, og upp þurka hennar (Babels) haf, og láta hennar uppsprettur þorna.

37 Og Babel skal verða að grjóthrágu, úlfabæli, viðbjóð og athlátri; einginn skal þar búa.

38 Í einu lagi grenja þeir allir sem ljón, og orga sem ljónshvolpar.

39 Þegar þeir eru heitir orðnir, skal eg byrja þeim drykk, og gjöra þá drukna, svo þeir verði kátir, og sofni svo eilífum svefni, og vakni ekki aptur, segir Drottinn;

40 Eins og saudum læt eg þeim slátra, eins og hrútum og kjarnhöfrum.

41 Hversu er Sesak (Babel) unninn og tekin, frægð allrar jarðarinnar! hversu er Babel orðin að viðbjóð meðal þjóðanna.

42 Sjórinn hefir gengið yfir Babel; af hafstöðri er hún hulin.

43 Hennar staðir eru orðnir að auðn, þurru landi og heiði, að landi, hvar einginn maður býr, yfir hvert ekkert mannsbarn fer.

44 Og eg finn Bel í Babel, og tek út úr hans munni það, sem hann svelgdi; ekki skulu þjóðir hær eptir

til hans streyma; Babels múrar skulu líka hrynja.

45 Farið úr henni, mitt fólk, og bjargi hver sínu lífi undan (fyrir) reiðiglóð Drottins!

46 Og svo yðar hjarta ekki veiklist, og þér verðið ekki hræddir við tíðindi, sem heyrast í landinu, þegar þessi tíðindi koma í ár, og síðan næsta ár hin tíðindin, og ofbeldi við gengst í landinu, höfðingi (rís) móti höfðingja,

47 Þá sjá! dagar koma, að eg refsa Babels hjáguðum, og land hennar verður til skammar, og allir hennar drepnu (menn) falla mitt í henni.

48 Og himinn og jörð, og alt, sem þar er inni, hlakkar yfir Babel; því norðan að koma yfir hana eyðendurnir, segir Drottinn.

49 Eins og Babel lét Ísraels vegna menn falla, eins skulu og menn vegna Babels falla í öllu landinu.

50 Þér, sem sluppuð undan sverðinu! farið, tefjið ekki! hugsið álangdar til Drottins, og hafið Jerúsalem í huga.

51 Vör vorum svívirtir; vör urðum varir við fyrirlitnuga, og sneypa haldi vor andlit; því útlendir voru innkomnir í helgidóma Drottins húss.

52 Þessvegna, sjá! dagar koma, segir Drottinn, að eg finn hennar goð, og hinir særðu veina í öllu landinu.

53 Þó Babel lypti sér upp til himna, og gjöri hæð svo að ei verði yfirstígið, þá skulu þó eyðileggjendurnir yfir hana komast, segir Drottinn.

54 Hljómur harmakveins frá Babel, og mikil eynd (heyrist) úr Kaldeumannalandi;

55 Því Drottinn eyðileggur Babel, og upp reitir úr henni þann mikla hávaða; bylgjur hennar ólga, sem (bylgjur) mikils vatns, hennar gjallandi hljómur kveður við;

56 Því yfir hana, yfir Babel, kemur eyðandinn, og hennar hetjur verða herteknar, þeirra bogi brotinn; því Drottinn er hegndi Guð, hann mun endurgjalda.

57 Eg gjöri drukna hennar höfðingja, hennar vitringa, hennar landstjórnara, hennar höfuðsmenn, hennar kappa, svo að þeir sofni eilífum svefni, og vakni ei aptur, segir konúngurinn; hann heitir Drottinn alsherjar.

58 Svo segir Drottinn alsherjar : Babels múrar, þeir breiðu, skulu niður rifast, og borgarhlið hennar hin háu, skulu í eldi eyðast, svo fólkið hefir unnið fyrir gíg, og þjóðirnar lagt á sig erfið fyrir eldinn.

59 Það orð, sem Jeremía spámaður bauð Seraja, syni Nería, sonar Maesa, þá hann fór með Sedekía, Júdakonungi, til Babels, á fjórða ári hans ríkisstjórnar. En Seraja var friðsamur höfðingi.

60 Og Jeremía skrifaði alla þá ógæfu, sem koma mundi yfir Babel, í eina bók, öll þessi orð, sem skrifuð eru móti Babel.

61 Og Jeremía sagði við Seraja : “Þegar þú kemur til Babel, þá sjá svo til, að þú lesir öll þessi orð,

62 Og seg : Drottinn ! þú hefir talað gegn þessum stað, að þú vildir af má hann, svo einginn innbúi væri þar framar, hvorki menn nè fænaður, heldur skyldi hann verða að eilífri auðn.

63 Og þegar þú hefir lesið bókina út, þá bind þú við hana stein, og kasta þú henni í Frat,

64 Og seg : svona skal Babel sökkva og ekki aptur upp koma, sakir þeirrar ógæfu, sem eg leiði yfir hana, og þeir skulu þar liggja magnlausir.” Hingað ná Jeremías orð.

52. KAPÍTULI.

Saga um Jerúsalems eyðilegging.

SEDEKÍA hafði einn um tvítugt, þá hann varð konungur, og 11 ár ríkti hann í Jerúsalem ; en móðir hans hét Hamítal, Jeremíasdóttir, frá Líbna.

2 Og hann gjörði það, sem ilt var í augsýn Drottins, alt eins og Jójakím hafði gjört.

3 Því sökum reiði Drottins fór það svo fyrir Jerúsalem og Júda, þangað til hann burt kastaði þeim frá sínu augliti. Og Sedekía gekk undan konunginum af Babel.

4 Og það bar við á 9. ári hans ríkisstjórnar, í 10. mánuði, á 10. (degi) mánaðarins, að Nebúkadnesar, Babelskonungur, kom, hann og allur hans her, móti Jerúsalem ; og þeir settust um hana og bygðu hervirki alt í kring um hana ;

5 Og staðurinn var umsetinn alt fram á 11. ár Sedekías konungs.

6 Í fjórða mánuði, á 9. (degi) mánaðarins, tók húngrið mjög að vaxa í staðnum, og þá var ekkert brauð fyrir landsfólkið.

7 Og menn brutust inn í staðinn, og herliðið flúði úr staðnum um nóttina út um hliðið milli þeirra tveggja múrveggja, sem eru við aldingarð konungs (en Kaldeumenn voru í kring um allan staðinn), og fóru veginn út að eyðimörkinni.

8 En Kaldeumanna her elti konunginn, og þeir náðu Sedekía á Jerikósvöllum, og allur hans her tvístraðist frá honum.

9 Og þeir handtóku konunginn, og fóru með hann til konungsins af Babel (sem þá var) í Ribla, í landinu Hemat, og hann lagði á hann dóm.

10 Og konungurinn af Babel slátraði Sedekíassonum fyrir hans augum, og líka slátraði hann í Ribla öllum Júda höfðingjum.

11 Og Sedekía blindaði hann á augunum, og batt hann fjötrum ; og konungurinn af Babel flutti hann til Babel, og setti hann í fangelsi, og var hann þar til dauðadags.

12 Og í fimta mánuði 10. daginn, það var 19. ár konungs Nebúkadnesars, konungs í Babel, kom Nebúsaradan, foringi lífvarðanna, sem þjónaði konunginum af Babel, til Jerúsalem,

13 Og brendi upp Drottins hús, og konungsins hús, og öll húsin í Jerúsalem ; öll stór hús brendi hann upp með eldi.

14 Og allur her Kaldeumanna, sem var með foringja lífvarðanna, reif niður alla múra Jerúsalems borgar.

15 Og Nebúsaradan, foringi lífvarðanna, flutti burt til Babel (marga) af hinum óæðra landslýð, og leifar fólksins, sem eptir höfðu orðið í staðnum, og þá, sem strokið höfðu til konungsins af Babel, og hinn annan landslýð.

16 En af minni háttar mönnum lét Nebúsaradan, foringi lífvarðanna, eptir verða vínyrkju- og akuryrkjumenn.

17 Og eirstólpana í húsi Drottins og borðstólana og eirhafið í húsi Drottins brutu Kaldeumenn, og fluttu alt það eir til Babel.

18 Og pottana, og sleifarnar, og hnífana, og skálarnar, og bikarana, og öll eiráhöld, sem höfð voru við þjónustugjörðina, tóku þeir ;

19 Og mundlaugarnar, og glóðarkerin, og skálarnar, og ljósastjakana, og pottana, og bikarana, og könnurnar, allt sem var af gulli, gull, og allt sem var af silfri, silfur, það tók foringi lífvarðanna.

20 Báða stólpana, annað hafið, og þau tólf naut af eiri undir borðstólunum, sem Salómon konungur lét gjöra fyrir Drottins hús ; eirið í öllum þessum áhöldum varð ekki vegið.

21 Og var hver stólpi 18 álnir á hæð, og 12 álna (lángt) band náði utan um þá, og þeirra þykt var fjöggra fingra, því þeir voru holir ;

22 Og eirhnúður efst, og hæð hnúðsins var 5 álnir, og netverk og kjarnepli voru í kríng um hnúðana, allt af eiri, og eins var á hinum stólpanum og kjarnepli.

23 Og kjarneplin voru 96 í lausu lopti, og öll kjarneplin voru hundrað, og netverk allt í kríng.

24 Og foringi lífvarðanna tók Seraja, höfuðprest, og Sefanía, prest af annari (röð), og þrjá dyraverðina ;

25 Og úr staðnum tók hann hirðmann, sem settur var yfir herliðið, og 7 menn af þeim, sem stóðu fyrir konunginum, sem fundust í staðnum, og skrifarann, herforingjann, sem tók landsfólkið til herþjónustu, og 60

menn af landsfólkinu, sem fundust í staðnum ;

26 Þessa tók Nebúsaradan, foringi lífvarðanna, og fór með þá til konungsins af Babel til Ribla.

27 Og konungurinn af Babel vann á þeim, og deyddi þá í Ribla, í landinu Hemat. Og þannig varð Júdafólk burt flutt úr sínu landi.

28 Þetta er það fólk, sem Nebúkadnesar flutti burt ; á sjöunda ári : 3023 Júda ;

29 Á 18. ári Nebúkadnesars úr Jerúsalem : 832 sálir ;

30 Á 23. ári Nebúkadnesars flutti Nebúsaradan, yfirmaður hirðmannanna, burt 745 Júda : allar sálir samtals 4600.

31 Og það bar við á 37. ári eptir burtflutning Jójakíms, Júdakonungs, í 12. mánuði, á 25. (degi) mánaðarins, að Meró-Dak, Babelskonungur, upp hóf á því ári, sem hann varð konungur, höfuð Jójakíms, Júdakonungs, og tók hann úr fangelsinu,

32 Og talaði vinsamlega við hann, og setti hans stól yfir stólum þeirra konunga, sem hjá honum voru í Babel,

33 Og lét hann fara úr myrkvastofubúninginum ; og hann át við hans borð ætíð, síðan alla æfi.

34 Og stöðugt uppeldi, var honum gefið af konunginum í Babel, það sem hann hvern dag við þurfti allt til dauðadags.

HARMAGRÁTUR JEREMÍAS.

1. KAPÍTULI.

Harmakvein út af töku Jerúsalemsborgar og hertekningu fólksins.

O! HVERSU einmana er nú borgin, sem áður var svo fjölbygð ! Hún er orðin eins og ekkja ; hún, sem var svo voldug meðal þjóðanna ; hún, sem drotnaði yfir skattlöndum, er nú orðin skattgild.

2 Hún grætur sáran á nóttunni, svo tárin streyma ofan eptir kinnum hennar ; hún á eingan að af öllum

sínum (fyrri) elskugum, sem huggi hana ; allir vinir hennar hafa brugðizt henni, og eru orðnir að óvinum hennar.

3 Júda (Gyðingapjóð) hefir flúið land fyrir eynd og þungri ánaud ; hún tók sér bústað meðal heiðingja, en finnur einga ró ; allir hennar ofsóknarmenn ná til hennar í þrengslunum.

4 Síons vegir syrgja, af því eingir fara (um þá) til hátíðahalds ; öll

hennar (borgarinnar) hlið eru í auðn; prestar hennar andvarpa; meyjar hennar eru sorgbitnar, og henni sjálfri gengur þetta nærri.

5 Mótstöðumenn hennar vaða uppi, óvinir hennar eiga góða og náðuga daga, því Drottinn hefir hrelt hana vegna hennar mörgu afbrota; börn hennar urðu að hrekjast í útlegð (fangelsi) fyrir óvinunum.

6 Alt skart Síonsdóttur er horfið henni; höfðingjar hennar eru orðnir eins og hirtir, sem ekki finna haga, og flýja magnþrota undan þeim, sem eltir (þá).

7 Jerúsalem má á sínum eyndar- og ofsóknadögum muna til allra kjörgripa sinna, er hún átti forðum daga; nú, þegar lýður hennar er fallinn fyrir óvina hendi, og einginn hjálpar henni, horfa óvinirnir á hana, og hlœja að óförum hennar.

8 Jerúsalem syndgaði mjög; þar fyrir er hún orðin að víðurstygð; allir, sem heiðruðu hana, virða hana nú lítils, því þeir sjá vanvirðu hennar; hún andvarpar sjálf, og snýr sér undan (fyrirverður sig).

9 Hennar óþverri loðir við klæðafald hennar; hún athugaði ekki afdrif sín, því er hún nú svo skelfilega af máð; einginn huggar hana. "Alít þú, Drottinn! eynd mína, því óvinurinn er mitt ofurefli!"

10 Óvinurinn hefir slegið hendi sinni yfir alla hennar kjörgripi, því hún hefir horft á, að heiðingjarnir gengu inn í hennar helgidóm; hafðir þú þó boðið: þeir skulu ekki koma í þína samkundu.

11 Allur lýður hennar andvarpar, leitandi fœðu; þeir gefa dýrgripi sína fyrir mat sér til hressingar. "Sjá, Drottinn! og gef því gaum, að eg er svívirt."

12 "Komizt þér ekki við, allir, sem fram hjá farið um veginn? athugið og skoðið, hvort nokkur neyð líkist minni neyð, sem á mig er lögð, sem Drottinn lét dynja yfir mig á degi sinnar brenandi reiði.

13 Af hæðum sendi hann eld í bein mín, og hann drottinnar þar; hann lagði net fyrir fetur mér, og hélt það mér fanginni; hann gjörði mig að örboeli, daglega vesala.

14 Ok synda minna er bundið (við mig); með hans hendi eru þær flétt- aðar saman, og lagðar mér á háls; hann hefir veikt þrótt minn; Drottinn hefir selt mig þeim í hendur, sem eg fæ ekki móti staðið.

15 Drottinn hefir gjört lítið úr öllum köppum mínum, sem í mér bjuggu; hann stefndi liði móti mér, til að vinna á óskumönnum mínum; Drottinn tróð vínpressu meynni Júda dóttur.

16 Yfir þessu græt eg; auga mitt, auga mitt flýtur í tárur, því huggarinn er langt frá mér, til að hressa mig; synir mínir eru yfirkomnir, því óvinurinn var voldugur."

17 Sion út breiðir hendur sínar, en einginn er, sem huggi hana; Drottinn hefir skipað, að óvinir Jakobs skyldu um kríngja hann; Jerúsalem er orðin að víðbjód meðal þeirra.

18 "Drottinn er (samt) réttlátur, því eg hafði þrjókazt gegn boði hans; hlustið til, allar þjóðir, og sjáið eynd mína! meyjar mínar og yngismenn eru farnir í herleiðingu.

19 Eg ákallaði vini mína, en þeir sviku mig; prestar mínir, öldungar í borginni hljóta að deya, því þeir leita víðurværis handa sér, til að endurnæra líf sitt.

20 Sjá þú, Drottinn, að eg á bág! innýflin íða á mér; hjarta mitt berst í brjósti mér, af því eg var svo þverbrotin; að utanverðu hefir sverðið gjört mig barnlaus, að innanverðu (í borginni) er dauðans ímynd.

21 Þeir heyra andvörp mín, en eingan á eg að, sem huggi mig; allir óvinir mínir hafa frétt neyð mína, og fagna, af því þú hefir gjört þetta (farið svona með mig); en láttu daginn koma, sem þú hefir ákvarðað, þá munu þeir verða eins og eg.

22 Öll þeirra ilska komi fyrir þitt auglit; og svalaðu þér á þeim, eins og þú hefir svalað þér á mér, fyrir öll mín afbrot! því andvörp mín eru mörg (þúng), og hjarta mitt er sárveikt."

2. KAPÍTULI.

Harmakvein yfir eyðileggingu borgarinnar.

Ó! HVERSU hefir Drottinn í bræði sinni hulið Síonsdóttur (með vanvirðu)! hann hefir varpað Ísraels dýrð (hrósunarefni) frá himn-

um til jarðar, og mintist ekki sinnar fótskarar á degi bræði sinnar.

2 Drottinn hefir vægðarlaust af máð alla Jakobs bústaði; hann reif niður í bræði sinni (öll) vígi Júdadóttur, og jarðvarpaði þeim, vanhjelgaði ríki hennar og höfðingja.

3 Hann braut í sinni brennandi reiði öll Ísraels horn; hann dró hægri hönd sína að sér frá óvinarins augum, hann brendi Jakob, eins og eldslogi eyðir (öllu) umhverfis.

4 Hann spenti boga sinn, eins og óvinur, beitti sinni hægri hendi eins og mótstöðumaður, og myrti alt, sem augað unni; hann út jóð bræði sinni, eins og eldi, yfir tjald Síonsdóttur.

5 Drottinn er orðinn eins og óvinur; hann hefir af máð Ísrael, af máð allar hans hallir, eyðilaggt vígi hans, og hlaðið eynd á eynd ofan yfir Júdadóttur.

6 Hann hefir rífið niður girðing sína, eins og (girðing í kring um) aldingarð, af máð samkundustað sinn (musterið); Drottinn hefir látið hátíðir og helgidaga gleymast í Síon, og smánað bæði konúng og prest í sinni hefndarreiði.

7 Drottinn hefir hafnað altari sínu, út skúfað helgidómi sínum, ofurselt hennar (Jerúsalemsborgar) hallarmúra í óvina hendur; þeir létu raust sína glymja í húsi Drottins, eins og á hátíðardegi.

8 Drottinn hafði ásett sér að eyðileggja múr Síonsdóttur; hann út þandi mælivaðinn, tók ekki hönd sína frá eyðileggíngunni, heldur út læk sorglega varnargróf og múrvegg; þau eru bæði saman aumkunarlega á sig komin.

9 Hlið hennar (borgarinnar) eru sokkin í jörðu; hann hefir ónýtt og mölbrotið slagbranda hennar; konúngur hennar og höfðingjar eru meðal heiðingja, lögmálið er horfið (eingir kenna); já, spámenn hennar fá eingar sjónir frá Guði.

10 Öldungar Síons dóttur sitja þegjandi á jörðunni, ausa moldu yfir höfuð sín, og klæða sig sorgarbúníngi; Jerúsalems meyjar hengja höfuð sín til jarðar.

11 "Augu mín örmagnast af tárur, innýflin iða í mér, lifrin í mér er út

helt á jörðina vegna ófara dóetra þjóðar minnar, þegar börn og brjóstmilkíngar vagnmegnast á borgargötunum.

12 Þau segja við mœður sínar: hvar er brauð og vín? er þau vanmegnast, eins og dauðsærðir menn, á bargarstrætunum, og gefa upp öndina í faðmi mœðra sinna.

13 Hvað á eg að vitna fyrir þér? (hvernig á eg að ávarpa þig?) hverju á eg að líkja við þig, Jerúsalems dóttir? hverju á eg að jafna við þig, að eg huggi þig, mærin Síonsdóttir? því áverki þinn er stór eins og hafíð; hver getur læknað þig?

14 (Fals)spámenn þínir opinberuðu þér hægöma og tál, en drógu ekki skýluna af synd þinni, til að koma í veg fyrir ógæfu þína, heldur töldu þeir þér trú um ósannar og tældandi vitranir.

15 Allir, sem fram hjá fara, klappa lof í löfa yfir þér, hvíslast á, og hrista höfuðin yfir Jerúsalemsdóttur (og spyrja): "er þetta borgin, sem þeir kölluðu hina alfögru, unun als landsins?"

16 Allir þínir óvinir glenna upp ginið yfir þér (þ. e. hældast að þér), hvíslast á, gnýsta tönnum og segja: "Af máð getum vér hana; já, tarna er dagurinn, sem vér biðum eptir; hann er þá kominn, ver höfum sæð (lífað) hann."

17 Drottinn hefir framkvæmt það, sem hann hafði ásett sér, hann hefir efnt orð sitt (hótun sína), sem hann forðum daga hafði boðið (að kunn-gjöra), hann hefir vægðarlaust umturnað, veitt óvinum þínum fögnuð yfir þér, og upp hafíð horn (aukið veldi) þinna mótstöðumanna.

18 Hjörtu þeirra (Gyðinganna) ákalla Drottin, ó! þú múrveggur Síonsdóttur! láttu tárin renna, eins og læk, dag og nótt, gefðu þér ekki hvíld (láttu því ekki linna), augasteinn þinn hvíli sig ekki.

19 Farðu á föetur, æptu á nóttunni, þegar vaktirnar byrja, aus þú hjarta þínu út, eins og vatni, fyrir Drottin, fórnaðu höndum þínum til hans fyrir lífi úngbarna þinna, sem vanmegnast af húngri á öllum strætumótum.

20 Sjá, Drottinn, og athuga, með

hvern þú hefir farið svona ! eiga konurnar að eta lífsávexti sína, úngbörn-in, sem borin eru á höndum ? Eiga prestarnir og spámennirnir að deya í Drottins helgidómi ?

21 Ungir og gamlir liggja á göt-unum á jörðunni ; meyjar mínar og yngismenn eru fallnir fyrir sverði, þú myrtir á degi reiði þinnar, þú deyddir og þyrmdir eigi.

22 Þú kallaðir skelfingar yfir mig úr öllum áttum, eins og til hátíðardags, og einginn var, sem undan kæmist, eða eptir yrði á Drottins reiðidegi ; þá, sem eg bar á höndum, og var að klekja upp, hefir óvinur minn af máð.

3. KAPÍTULI.

Harmakvein hins þjáða guðhrædda manns.

EG em sá maður, sem sá eyndina (hlaut að kenna á eyndinni) af hans grimdarsvipu.

2 Hann rak mig, svo eg gekk í myrkri (hrygð), en ekki ljósi (gleði).

3 Já, hann beitir hendi sinni hvað eptir annað móti mér daglega.

4 Hann lét af mér tálgað hold og húð, og muldi bein mín.

5 Hann króaði mig inni, og umkríngdi mig með beiskju og mæðu.

6 Hann lét mig gista í myrkrabælum, eins og þá, sem dánir eru fyrir löngu.

7 Hann hlóð girðing kríng um mig, svo eg gat ekki komizt út ; hann lagði á mig þúngar koparviður.

8 Jafnvel þó eg kallaði og æpti um hjálp, þá lokaði hann fyrir böen minni.

9 Hann girti fyrir vegi mína með höggnum steinum, og umhverfði sporum mínum.

10 Hann var mér eins og björn, sem liggur í launsátri, eins og ljón í leynibæli.

11 Hann lét leiðir mínar liggja afvega ; hann sleit mig í sundur, og gjörði út af við mig.

12 Hann spenti boga sinn, og setti mig eins og skotmál fyrir örina.

13 Hann hæfði nýru mín með sonum síns örvamælis (örvunum).

14 Eg er orðinn að athlægis-efni allri minni þjóð, að daglegri háðvísu þeirra.

15 Hann saddi mig á bitrum urtum, og gjörði mig drukkinn af malurt.

16 Hann lét mig mylja tennur mínar

á sandsteinum (sendnu brauði), og kæfði mig með ösku.

17 Þú hefir svipt sál mína friði ; eg hefi gleymt því góða.

18 Eg segi : horfið er traust mitt og von frá Drottni (Drottinn hefir svipt mig trausti og von).

19 Minstu eymdir minnar, og ofsókna, malurtarinnar og eiturjurtarinnar !

20 Sál mín hugsar iðulega um þetta, og er niður beygð (mædd) í mér.

21 Eg svara hjarta mínu (sjálfum mér) aptur þessu, og þess vegna þreyi eg vongóður :

22 “ Það er náð Drottins, að vèr erum ekki afnáðir, því hans miskunsemi þrýtur aldrei ;

23 Hún er ný á hverjum morgni ; mikil er þín trúfesti.”

24 Drottinn er mín hlutdeild, segir sál mín, þar fyrir skal eg vona á hann.

25 Drottinn er góðar þeim, sem biða hans (treysta honum), og þeirri sál (þeim manni), sem leitar hans.

26 Sæll er sá, sem þolgóður bíður eptir líðveizlu Drottins.

27 Það er manninum holt, að bera okið í æsku sinni.

28 Hann sitji einmana og þegjandi, þegar hann (Drottinn) leggur það á hann.

29 Hann stíngi munni sínum í duptið (auðmyki sig), (og hugsu) : “ kann ske enn sè einhver von.”

30 Hann bjóði þeim vágann, sem slær hann, og seðjist af vanvirðu.

31 Því ekki út skúfar Drottinn æfinlega ;

32 Því þó hann hrelli, þá miskunar hann aptur eptir sinni miklu náð ;

33 Því ekki hefir hann yndi af, að þjá og hrella mannanna börn.

34 Ef einhver fótum træði alla fanga á jörðunni ;

35 Ef einhver hallaði rètti manns fyrir augliði hins Hæsta ;

36 Ef einhver rángfærði annars manns réttarmál, sæi þá Drottinn það ekki ?

37 Hver er sá, sem segi : þetta vildi til ; Drottinn hafði þó ekki skipað það !

38 Ut gengur ekki af munni (skedur ekki að boði) hins Hæsta bæði ilt og gott ?

39 Yfir hverju andvarpar maðurinn,

meðan hann lifir? sérhver yfir sinni syndasekt.

40 Láttu oss kanna og rannsaka breytni vora, og snúa oss til Drottins!

41 Láttu oss hefja hjörtu vor, auk handanna, til Guðs á himnum!

42 Ver höfum syndgast, og verið þverbrotnir; þú fyrirgafst ekki.

43 Þú fólst þig í reiði, og ofsóttir oss; þú deyddir og þyrmdir ekki.

44 Þú byrgdir þig í skýi, sem bænin komst ekki í gegnum.

45 Þú gjördir oss að afhraki og viðbjóð meðal þjóðanna.

46 Allir vorir óvinir glenna upp ginið yfir oss.

47 Skelfing og gróf (daudans hætta) kom yfir oss, eyðilegging og ófarir.

48 Vatns (tára)lækir streyma af augum mér, út af óföllum þjóðar minnar.

49 Augu mín fljóta (í tárur) og hvílast ekki, því ekkert hlé er á.

50 Þángað til Drottinn lítur ofan af himnum, og skoðar.

51 Auga mitt kvelur (með grátinum) sál mína (mig) vegna allra dætra borgar minnar.

52 Óvinir mínir elta mig ákaflega, eins og fugl, án saka.

53 Þeir ætluðu að gjöra út af við mig í gryfju, og köstuðu steini ofan á mig.

54 Vatnið gekk yfir höfuðið á mér, eg sagði (hugsaði): nú er útgjört um mig!

55 Þá ákallaði eg nafn þitt, Drottinn! úr hinni djúpu gryfju.

56 Þú heyrðir raust mína; byrgðu nú ekki eyru þín fyrir bænakalli mínu um vægð.

57 Þú varst nálægur á þeim degi, er eg ákallaði þig; þú sagðir: óttastu ekki!

58 Þú varðir, Drottinn! mál mitt, og bjargaðir lífi mínu.

59 Þú sér (nú einninn), Drottinn! undirokunina, sem eg líð; dæm þú mér rétt minn!

60 Þú sér alla þeirra hefndargirni, og alt ráðabrug þeirra gegn mér.

61 Þú heyrir, Drottinn, háðúngar þeirra (sem þeir sýna mér), allar ráðgjördir þeirra yfir mér;

62 Umræður óvina minna, og daglegar ráðagjördir þeirra, viðvíkjandi mér.

63 Hvort sem þeir sitja eður standa —gef þú því gaum! — þá er eg háðvísa þeirra.

64 Endurgjald þú þeim, Drottinn! samkvæmt handaverkum þeirra (eptir því sem þeir hafa unnið til).

65 Veittu þeim hjartans forherðingu! bölván þín hvíli yfir þeim!

66 Ofsektu þá í bræði, og af má þú þá, svo þeir séu ekki til undir himni Drottins!

4. KAPÍTULI.

Harmakvein yfir hinni teknu borg.

Ó! HVERSÚ blakt er gullið orðið! umbreytt gullið fagra! helgu (helgidóms)steinarnir liggja á sundrúng á öllum strætamótum.

2 Síons ágætu börn, jafnvæg hreinsuðu gulli, hví eru þau nú metin jöfn leirkerum, handaverkum leirsmíðsins?

3 Gullúlfnarir bjóða júgríð, og láta hvolpa sína sjúga, en dóttir þjóðar minnar er (verður að vera) ómiskunsöm, eins og strútsfuglar í eyðimörku.

4 Tungu brjóstbarnsins loðir við góminn á því af þorsta; úngbörnin biðja um brauð, en einginn er, sem gefi þeim það.

5 Þeir, sem (áður) borðuðu kræsingar, vaumegnast (nú) á strætunum, þeir, sem upp aldir voru í skarlatsfötum, faðma nú skarnið (liggja í skarninu).

6 Af brot þjóðar minnar eru stærri en synd Sódómu, sem af máð var, svo að segja á augnabliki, án þess (manna)hendur kæmu yfir hana.

7 Heitbræður hennar voru hreinni en snjór, hvítari en nýmjólk, rauðleitari á að sjá en kórallar, og útlit þeirra eins og safir.

8 Nú er útlit þeirra blakkara en sverta; þeir verða ekki þektir á götunum; skinnið á þeim er skorpið að beinunum; það er þornað eins og tré.

9 Sælli voru þeir, sem myrtir voru með sverði, heldur en þeir, sem deya úr húngri, því þeir vaumegnast, og verða húngurmörð, vegna ávaxtarleysis akranna.

10 Viðkvæmar konur sjóða börn sín með eigin höndum; þau eru (hljóta að vera) þeim til fæðslu í neyð þjóðar minnar.

11 Drottinn hefir fullkomnað bræði sína út helt sinni brennandi reiði, tendrað eld í Síon, sem eyðir undirstöðu hennar.

12 Ekki hefðu konúngar jarðarinnar, nè allir (allar) veraldarinnar innbúar trúað því, að nokkur mót-

stöðumaður og óvinur mundi komast inn um Jerúsalems borgarhlíð.

13 (Svo fór þó) sökum synda spá-manna hennar, og illgjörða presta hennar, sem út heltu blóði réttláttra manna mitt í henni.

14 Þeir ráfudu, eins og blindir, á götunum, ataðir blóði, því þeir gátu ekki varizt að snerta klæði þeirra (þ. e. þeirra, sem þeir höfðu myrt).

15 “Vikið úr vegi! (hann er) ó-hreinn,” æpa menn um þá—“vikið úr vegi! vikið úr vegi! snertið (þá) ekki! því þeir eru á flótta, hvar sem þeir ráfa; á meðal heiðingjanna segja menn: þeir skulu ekki vera hærna lengi.”

16 Auglit Drottins hefir tvístrað þeim; hann lítur ekki framar við þeim, eingir skeyta um prestana, nè miskuna sig yfir öldúngana.

17 Á meðan vèr vorum enn við lýði, horfðum vèr augu vor þreytt eptir hjálp handa oss, sem þó brást; vèr höldum sífeldlega vörð, og möendum eptir þeirri þjóð (Egypzkum), sem ekki gat bjargað.

18 Þeir (óvinirnir) rekja slóðir vorar, svo vèr þorum ekki að ganga um vor-ar eigin götur; endalykt vor nálgast, dagar vorir eru á förum, því endalykt vor er komin.

19 Ofsóknarmenn vorir eru létтары á sèr, en ernirnir í loptinu; þeir elta oss í ákafa upp á fjöll, sitja um oss í eyðimörkinni.

20 Andinasa vorra (hjargvættur vor), Drottins smurði (konúngurinn), varð fanginn í gryfjum þeirra, hann, sem vèr sögðum um: undir hans skugga skulum vèr lifa meðal þjóðanna.

21 Þó þú fagnir og gleðjist (hlakkir), Edómsdóttir, sem býr í landinu Ús, þá mun bikarinn einninn koma til þín; þú munt verða drukkin og nakin.

22 Þinni sekt er lokið, Síonsdóttir; hann (Drottinn) mun ekki optar láta herleida þig, en hann mun vitja af-brota þinna, Edóms dóttir! og draga skýluna af syndum þínum.

5. KAPÍTULI.

Harmaljóð um það, hversu sigurvegararnir misþyrmi fólkinu.

MINSTU, Drottinn! þess, sem yfir oss hefir gengið í litlu ofan, og sjá háðúng vora!

2 Arfleifð vor er orðin eign óvið-komandi manna, hús vor útlendinga (eign).

3 Vèr erum orðnir munaðarleysíngj-ar, föðurlausir, mæður vorar eru eins og ekkjur.

4 Vort eigið vatn drekkum vèr (keypt), fyrir penínga, vorn eigin við flytjum vèr að oss (keyptan), við verði.

5 Vèr erum reknir með oki á hálsi vorum; þó vèr erfíðum oss uppgefna, þá fáum vèr ekki hvíld að heldur.

6 Vèr hljótum að seilast til Egypzkra og Assyriumanna, til að fá saðning af braudi.

7 Feður vorir syndguðu, nú eru þeir ekki lengur til, en vèr berum þeirra sekt.

8 Þrælur drottna yfir oss; einginn er, sem bjargi oss af hendi þeirra.

9 Með lifshættu vorri sækjum vèr oss fœðu, vegna sverðsins á eyðimörkinni.

10 Hörund vort er brunnið, eins og ofn, af húngursins loga.

11 Þeir smána konurnar í Síon, meyjarnar í Júdeuborgum.

12 Þeir hengja höfðingjana með eigin höndum, og bera ekki virðingu fyrir (þyrma ekki) hinum öldruðu.

13 Æskumennirnir verða að mala í kvörn, og dreingirnir skjöggra undir viðnum (viðarbyrðunum).

14 Öldúngarnir koma ekki á þíng, og únglingarnir eru hættir að iðka hljóðfœraslátt.

15 Fögnuður hjartna vorra er horf-inn, vor gleðidans er orðinn að sorg.

16 Höfuðprýði (kóróna) vor er dottin ofan, æt oss auma! af því vèr höfum syndgæst.

17 Þess vegna er hjarta vort harm-prúngið, þess vegna eru augu vor döpur,

18 Vegna Síons fjalls, sem er í eyði, sem refirnir hlaupa yfir.

19 Þú, Drottinn! ríkir að eilífu, þitt háseti stendur öld eptir öld.

20 Hví ætlar þú að gleyma oss æfin-lega, og sleppa hendinni af oss alla æfi vora!

21 Leið oss aptur til þín, Drottinn! að vèr komumst heim aptur; gef þú oss (gleði-)dag, eins og forðum!

22 Því þú hefir alvarlega út skúfað oss, og orðið oss stórreiður.

SPÁMAÐURINN ESEKÍEL.

1. KAPÍTULI.

Esekiel er veglega innviður til hins spámannlega embættis. Guð vitrast honum í dýrðlegi sýn; hann sér fjórar furðulegar skepnur, sem voru herúðar (Kap. 10, 20), vagn með undarlega tilbúnum hjólum, og uppi á honum Guð í háseti sínu.

AÞRÍTUGASTA árinu, þann fimta dag hins fjórða mánaðar, þá eg var á meðal hinna herteknu við fljótið Kabór, opnaðist himininn, og eg sá guðlegar sjónir.

2 Þann fimta dag þessa mánaðar (það var á fimta ári, eptir það að Jójakín konungur var í herleiðingu burt fluttur),

3 Þá kom orð Drottins til Esekíels, sonar Búsa kennimanns, hjá ánni Kabór í Kaldealandi; og hönd Drottins kom þar yfir hann.

4 Eg sá, og sjá; stormvindur kom frá norðri, og ský mikið; það var einlægur eldinnöttur, og stóð af því bjarmi umhverfis, og mitt út af eldinum sást eitthvað, sem leit út eins og lýsigull.

5 Út af honum miðjum sýndist mynd fjöggra lifandi skepna, sem til-sýndu líktust manni.

6 Hver þeirra hafði fjórar ásjónur og fjóra vængi;

7 Fætur þeirra voru keiprèttir, og ilvegur þeirra sem uxans; þeir voru glæfagrir, eins og skygður eirmálmur.

8 Undir vængjum þeirra voru mannshendur fjögurra vegna, og hver af þeim fjórum skepnum hafði sínar ásjónur og sína vængi.

9 Vængir þeirra náðu saman; þær snèru sér ekki við á ganginum, heldur gekk hver beint af augum fram.

10 Ásjónur hverra fjögurra fyrir sig voru tilsýndar (í fyrir) sem manns andlit, hægri megin sem ljóns, vinstra megin sem uxa, og (á bak) sem arnar.

11 Þannig voru ásjónur þeirra; en vængir þeirra voru ofan til út þandir, svo að vængur einnar snart væng annarar; með hinum tveimur vængjunum huldu þær líkami sína.

12 Þær gengu hver fyrir sig beint

af augum fram; þær gengu þangað, sem andinn laðaði þær, án þess að snúast við í göngunni.

13 Þær lifandi skepnur voru tilsýndar sem eldsglæður, og loguðu sem eldskíði; eldurinn glossaði meðal þeirra, og skaut frá sér bjarma, því leiptur gekk út af eldinum,

14 Og þær lifandi skepnur hlupu fram og aptur, eins og lopteldur.

15 Þá eg virti þær lifandi skepnur betur fyrir mér, þá tók eg eptir, að eitt hjól stóð á jörðunni hjá þeim lifandi skepnum, og var þó sem fjögur hjól væri.

16 Hvað viðvíkur útliti og tilbúníngi hjólanna, þá voru þau sem tópas-gimsteinn á að sjá, og öll fjögur samlík, og sýndust vera svo til búin, eins og eitt hjól stæði mitt í öðru hjóli.

17 Þegar þau gengu, þá gengu þau til allra fjögurra hliða, án þess að snúast við á ganginum.

18 Hjólbaugarnir voru ógurlega háir, og rendur allra fjögurra hjólanna umhverfis fullar af augum.

19 Þegar hinar lifandi skepnur gengu, þá gengu og hjólin hjá þeim; og þegar þær lifandi skepnur hófu sig frá jörðunni, hófu einnig hjólin sig;

20 Þangað sem andinn laðaði þær, þangað gengu þær eptir laðan andans, og hjólin hófust upp ásamt með þeim, því andi hinna lifandi skepna var í hjólunum;

21 Þegar þær gengu, gengu þau einnig; þegar þær stóðu, stóðu þau; þegar þær hófu sig frá jörðunni, hófu og hjólin sig; því andi hinna lifandi skepna var í hjólunum.

22 Uppi yfir höfðum hinna lifandi skepna var því líkast, sem himin (hvelfing) væri, blikandi sem krystall, ógurlegur tilsýndar; hann þandist út uppi yfir höfðum þeirra.

23 Undir þessum himni stóðu vængir þeirra upprèttir, og tók hver vængurinn annan; þar að auki höfðu þær tvo vængi hver, er þær huldu með líkami sína til beggja hliða.

24 Eg heyrði þeirra vængjaþyt; hann var sem niður stórra vatnsfalla, sem raust hins Almáttuga; þegar þær gengu, þá var það sem dynur af mannfjölda, sem gnýr í herbúðum. Þegar þær stóðu kyrrar, létu þær vængina síga;

25 Og í hvert sinn, sem raust heyrðist uppi á þeim himni, sem var yfir höfðum þeirra, þá stóðu þær kyrrar og létu niður vængi sína.

26 Uppi á himninum yfir höfðum þeirra var að sjá sem safirsteinn væri, í lögum sem veldisstóll, og þar uppi á veldisstólnum, sem svo sýndist, var mynd nokkur í mannslíki.

27 Sú mynd virtist mér því líkust, sem glóandi lýsigull væri, innanvert og umhverfis, þar neðan frá, sem mér þótti mittið vera, og upp eptir; en ofan frá því, sem mér þótti mittið vera, og niður eptir, þótti mér hún álits sem eldur, og bjarmi alt umhverfis.

28 Bjarminn umhverfis var tilsýndar líkur boga þeim, sem í skýinu stendur, þá regn er. Þessi sýn var ímynd Drottins dýrðar, og þá eg hafði sæð sýnina, fæll eg fram á mína ásjónu, og heyrði eina raust mæla.

2. KAPÍTULI.

Esekiel er sendur af Guði til hinna fráföllnu og þverbrotnu Gyðinga, til að boða þeim orð Drottins, 1-7. Sama er framsett undir rós, 8-10.

RÖDDIN sagði til mín: þú mannsins son, statt á fætur, eg vil tala við þig.

2 Í því hann (Drottinn) talaði til mín, kom í mig andi, sem reisti mig á fætur; og heyrði eg hann mæla til mín.

3 Hann sagði við mig: þú mannsins son, eg sendi þig til Ísraelsbarna, þessa uppreistarsama lýðs, sem risið hefir upp á móti mér; þeir og forfedur þeirra hafa verið mér mótsnúnir alt til þessa dags.

4 Harðsvirud og harðhjörtuð eru þessi börn, sem eg sendi þig til; þú skalt segja til þeirra: svo segir Drottinn alvaldur;

5 Hvort sem þeir vilja heyra þig eða ekki (því þverúðug kynslóð er það), þá skulu þeir þó vita, að spámaður er á meðal þeirra.

6 En þú, mannsins son, skalt ekki hræðast þá, og ekki óttast orð þeirra, þó þeir sæu þér andvígir, og sem hvassir þynnar, og þó þú búir eins og á meðal sporðdreka, þú skalt samt ei óttast orð þeirra, og eigi skelfast fyrir augliti þeirra, hversu þverúðug kynslóð sem þeir eru;

7 Heldur tala mín orð til þeirra, hvort sem þeir vilja heyra eða ekki; því þverúðarfullir eru þeir.

8 Þú mannsins son, heyr, hvað eg segi þér! vert ekki þverúðugur, eins og sú þverlynda kynslóð; lúk upp munni þínum, og et það, sem eg fæ þér!

9 Eg leit þá til, og sá, að hönd var út rétt móti mér; í henni var samnavafið bókfell;

10 Höndin rakti það sundur fyrir mér, og var það skrifað bæði utan og innan; voru þar á ritaðir harnasöngvar, andvörp og kveinstafir.

3. KAPÍTULI.

Esekiel er bent til, að hugleidda vel Guðs orð; Guð heitir honum sínum styrk, 1-11; minnir hann á, hvað spámannsembættið sæ mikilvægt og áhyrgðarfullt, 12-21; að hann, sem vottur sannleikans, eigi von á ofsóknum, og segir, hvernin hann skuli þá hegða sér, 22-27.

ÞÁ sagði Drottinn til mín: þú mannsins son, et það, sem að þér er rétt! et þetta bókfell, gakk síðan og tala til Ísraelsmanna?

2 Eg upp lauk þá mínum munni, en hann fækk mér bókfellið að eta,

3 Og sagði til mín: þú mannsins son, þú skalt renna því niður í maga þinn, og fylla þinn kvið með því bókfelli, sem eg fæ þér. Þá át eg það, og var það í munni mér sætt sem hunáng.

4 Þá sagði hann til mín: þú mannsins son, far nú til Ísraelsmanna, og tala mín orð til þeirra;

5 Þú ert ekki sendur til þess fólks, sem hafi óljóst tungumál og torvelt orðtak; til Ísraelsmanna ertu sendur,

6 En ekki til margvíslegra lýða, er óljóst mál og torvelt orðtak hafi, hverra orð þú ei mundir skilja; í sannleika, ef eg sendi þig til slíkra, mundu þeir veita þér áheyrslu.

7 En Ísraelsmenn munu ei vilja heyra þig, því þeir mundu jafnvel

ekki veita mér áheyrn; nei, allir Ísraelsmenn hafa hörd enni og hörd hjörtu.

8 Sjá, eg skal herða þitt andlit í gegn þeirra andlitum, og þitt enni gegn þeirra ennum;

9 Enni þitt skal eg gjöra sem demant, hardara en klettinn; óttast því eigi, og skjálf ei fyrir þeirra augliti, hversu þvermóðskufull kynslóð sem þeir eru.

10 Enn fremur sagði hann til mín: þú mannsins son, meðtak í þitt hjarta öll þau orð, sem eg tala við þig og lát þau þér í eyrum loda;

11 Far síðan til þeirra herteknu, til landsmanna þinna, sona þins fólks, og tala til þeirra þeim orðum: "svo segir Drottinn alvaldur!" hvort sem þeir svo vilja heyra þig eða ekki.

12 Nú hóf andinn mig upp, en á bak mér aptur heyrði eg hátt hljómandi röddu, sem kom einhverstaðar frá: "lofuð sè dýrðin Drottins!"

13 Líka heyrði eg þyt af vængjum hinna lifandi skepna, er þeir snertu hver annan, og gang hjólanna hjá þeim; var það mikill gnýr.

14 En andinn hóf mig upp, og hreif mig burt, og fór eg hryggur og ángurvær innvortis, því hönd Drottins lá þungt á mér.

15 Eg kom til hinna herteknu, er bjuggu í Tel-Abíb við ána Kabór, og til innbúanna þar, og var þar á meðal þeirra í 7 daga, svo sem utan við mig.

16 En að liðnum þeim 7 dögum talaði Drottinn til mín, og sagði:

17 Þú mannsins son, eg hefi sett þig sem varðhaldsmann yfir Ísraelsmenn; þú skalt heyra orðið af mínum munni, og vara þá við í mínu nafni.

18 Þegar eg segi til hins óguðlega: "þú skalt deya," ef þú þá varar hann ekki við, og talar ekki, til þess að draga hinn óguðlega með þinni aðvörun frá hans vondu breytni, að hann megi lifa, þá skal sá óguðlegi að vísu deya fyrir sinna synda sakir, en hans blóðs mun eg krefja af þinni hendi.

19 Varir þú hinn óguðlega við, og snúi hann sèr þó ekki frá sínu vondu hugarfari og frá sinni vondu breytni, þá skal hann deya fyrir sinna synda sakir, en þá hefir þú frelsað þína sál.

20 Snúi sá ráðvandi sèr burt frá sinni ráðvendni, og gjöri órétt, þá mun eg leggja fótakefli fyrir hann; deya skal hann. Hafir þú þá eigi varað hann við, þá skal hann að vísu deya fyrir sinna synda skuld, án þess sá ráðvendni, sem hann áður sýndi, skuli til álita koma; en blóð hans mun eg heimta af þinni hendi.

21 En varir þú hinn ráðvanda við syndinni, og syndgi hann þá ekki, þá skal hann lifa, af því hann tók aðvörun; og hefir þú þá frelsað þína sál.

22 Hér kom hönd Drottins yfir mig, og hann sagði til mín: statt upp, gakk ofan í dalinn; þar vil eg tala við þig.

23 Eg stóð upp og gekk niður í dalinn, og sjá! þar stóð dýrðin Drottins; það var hin sama dýrðarsjón, sem eg hafði sèð við ána Kabór, og eg fèll fram á mína ásjónu.

24 En þá kom andi í mig, sem reisti mig á fœtur. Hann talaði þá til mín, og sagði: gakk, lyk þig inn í þínu húsi;

25 Vita skaltu, mannsins son, að þeir munu leggja bönd á þig, og binda þig með þeim, svo að þú skulir ei ná að ganga um meðal þeirra;

26 Og tungu þína vil eg láta tolla við göm þær, svo þú skalt orðlaus verða, og ekki ná að hirta þá með aðfinningum, því þessi kynslóð er þverúðarfull.

27 En þá eg tala til þín, mun eg opna þinn munn, og þá skaltu segja til þeirra: "Svo segir Drottinn alvaldur." Hver sem heyra vill, hann heyri, og hver sem ekki vill, sá láti það vera; því það er þverúðarfull kynslóð.

4. KAPÍTULI.

Esekíel afmálar þær ósafir, sem fyrir Jerúsalem lágu: umsátur borgarinnar, 1-3; sekt og hegningu Ísraelsmanna og Júdafélks, 4-8; hængursneyð þá, er verða mundi í Jerúsalem, 9-17.

ÞÚ mannsins son, tak þér einn tígulstein, legg hann fyrir þig, og mála þar á borgina Jerúsalem;

2 Gjör síðan hersetu móti henni, hlað víggarð, hleyp upp jarðhrygg gegn henni, slá herbúðum, og set víghrúta umhverfis hana.

3 Tak þér því næst eina járnslá, og

set hana sem annan járn múr milli þín og borgarinnar; snú svo andliti þínu gegn henni, svo hún komi undir hersetu, og verði af þér umsetin. Þetta skal vera jarteikn fyrir Ísraelsmenn.

4 Á meðan skaltu liggja á þína yinstri hlið, og bera á henni syndir Ísraelsmanna; syndir þeirra ber þú í eins marga daga, og þú liggur á hliðinni.

5 Og tel eg þér syndaár þeirra til jafnmargra daga; það verða 390 dagar, á hverjum þú skalt bera syndir Ísraelsmanna.

6 Þegar þú hefir fullendað þessa daga, skaltu aptur leggja þig á þína hægri hlið, og bera syndir Júdafólks í 40 daga; tel eg þér dag fyrir ár hvert.

7 Þú skalt öndverður standa og með útrættum armlegg, til að umsitja Jerúsalem, og þú skalt spá í gegn henni.

8 Og sjá! eg legg hönd á þig, svo þú skalt ei ná að snúa þér af einni hlið á aðra, uns þú hefir af lokið þínum umsátursdögum.

9 Tak þér enn fremur hveiti, bygg, baunir, ertur, hirsu og rúg, kom því öllu í eitt ker, og gjör þér brauð þar af; skaltu hafa þau til matar í eins marga daga, og þú liggur á annari hlið þinni, í 390 daga;

10 Vega skal þér mat þann, er þú neytir, 20 sikla (lóð) á dag; það skal vera fæða þín allan þann tíma.

11 Mæla skal þér og vatn að drekka, og skaltu hafa til drykkjar sjöttung hínar á dag, allan þann tíma.

12 Byggkökur skaltu eta, og þær skaltu baka fyrir augum þeirra við mannabrekki.

13 Þannig skulu Ísraelsmenn, sagði Drottinn, eta sitt óhreint brauð hjá þeim jóðum, meðal hverra eg tvístra þeim.

14 Þá mælti eg: Ó Drottinn alvaldur! eg hefi aldrei saurgað mig; alt í frá barnæsku minni og til þessa dags hefi eg aldrei etið það, sem sjálfdaunt eða sundur rífið væri, og óhreint kjöt hefi eg aldrei lagt mér til muuns.

15 Þá sagði hann til mín: eg vil þá

leyfa þér að baka brauð þitt við nautatað í stað mannabrekks.

16 Enn fremur sagði hann til mín: þú mannsins son, sjá! eg mun láta verða matarskort í Jerúsalem; þeir skulu eta brauðið eptir skamt með hugarángri, og drekka vatnið eptir mæli með hryllingi,

17 Svo að þá brauð og vatn er á þrotum, skal hver upp á annan líta með skelfingu, og horfalla fyrir sinna synda sakir.

5. KAPÍTULI.

Esekiel bendir með hárskurði sínum til gmissa hörmunga, sem yfir Gýðinga mundu koma, 1-4; skýrir með berum orðum það, sem áður var sagt undir rós, 5-17.

ÞÚ mannsins son, tak hvassan kníf, svo beittan sem hárníf, og lát hann ganga um þitt höfuð og vanga; tak síðan metaskál og skipt hárinu í sundur;

2 Einn þriðjunginn skaltu í eldi brenna í miðri borginni, að liðnum umsátursdögum; annan þriðjunginn skaltu saxa á smátt með knífnum; en dreif seinasta þriðjunginum út í veðrið, og enn vil eg ofsækja þá með brugðnu sverði.

3 Þó skaltu þar af taka fáein hár, og binda þau í kápulaf þitt;

4 En aptur skaltu taka nokkur af þessum, og kasta á eldinn; og brenna þau upp; og skal þaðan eldur koma yfir alt Ísraelshús.

5 Þannig skal fara fyrir Jerúsalem, segir Drottinn alvaldur; eg hefi sett hana meðal heiðingjanna, og ýms lönd í kring um hana;

6 En hún hefir sett sig upp á móti mínum skipunum með meira guðleysi en heiðingjarnir, og móti mínum boðordum meir en löndin, sem umhverfis hana eru; því þeir (Jerúsalemsmenn) hafa hafnað mínum skipunum, og ekki breytt eptir mínum boðordum.

7 Þess vegna, svo segir Drottinn alvaldur, fyrst að þér hafið verið óstýrilátari en heiðingjarnir, sem búa umhverfis í kring um yður, og eigi haldið mín boðorð, nè lifað eptir mínu lögmáli, og jafnvel ekki fylgt þeim lögum, sem heiðingjarnir umhverfis yður hafa.

8 Þá skal eg líka, segir Drottinn

alvaldur, rísa í móti þér, og láta réttlætisdóminn yfir þig ganga í auglýsni heiðingjanna,

9 Og gjöra þér það, sem eg aldrei hefi áður gjört, og mun ekki hér eptir gjöra, sökum þíns svívirðilega athæfis.

10 Þess vegna skulu í þér feðurnir eta sín börn, og börnin feður sína; eg skal láta réttlætisdóminn yfir þig ganga, og dreifa leifum þínum í allar áttir.

11 Svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alvaldur, fyrir það, að þú hefir saugað minn helgidóm með öllum þínum ódæmum, og öllum þínum svívirðingum, þá vil eg einnig snúa burt augum mínum, ekki aumkva þú, og ekki vægja þér.

12 Þriðjungurinn af þér skal deya af drepstótt, og verða húngurmörð í þér miðri; annar þriðjungurinn skal fyrir sverði falla umhverfis þig, og síðasta þriðjunginn skal eg stökkva í allar áttir, og ofsækja hann með brúðnu sverði.

13 Min reiði skal koma niður á þeim! eg skal láta mína heipt hvíla yfir þeim, og eg skal leita mér þar í hugsvölunar; þeir skulu þá sanna, að eg, Drottinn, hefi talað þetta í minni vandlætingu, þegar eg nær að svara minni heipt á þeim.

14 Eg skal gjöra þig að auðn, að athlægi þjóðanna, sem búa í kring um þig, í augum allra, sem ganga fram hjá þér.

15 Þú skalt verða að athlægi og háðung, að viðbjóð og skelfingu þeim þjóðum, sem umhverfis þig búa, þegar eg í reiði og heipt læt réttlætisdóminn yfir þig ganga með heiptarinnar þúngu refsingum (eg Drottinn hefi talað það),

16 Þegar eg hleypi á yður húngursins skoðu og eyðileggjandi örvum, og sendi þær yður til tjóns, þegar eg magna húngrið meðal yðar, og læt verða matarlaust hjá yður;

17 Já, húngursneyð og skoða varga skal eg senda í móti yður, til að gjöra yður barnlausa; drepstótt og blóðsúthelling skal í þér geysa; og eg skal hafa sverðið á lopti yfir þér. Eg, Drottinn, hefi talað það.

6. KAPÍTULI.

Hótanir móti einstökum stöðum í Gyðingalandi, hvar skurðgodudýrkun var helzt framin, 1-7; apturhvarf nokkurra herleiddra Gyðinga, 8-10; sorg spámannsins yfir hörmúngum Gyðinga, 11-13.

ORÐ Drottins kom til mín svo látandi:

2 Þú, mannsins son, snú þínu augliti gegn Ísraels fjöllum, og spá í móti þeim,

3 Og seg: heyrið, Ísraels fjöll, orð Drottins hins alvalda! Svo talar Drottinn alvaldur til fjallanna og hæðanna, til hvammanna og dalanna: sjá! eg læt sverðið koma yfir yður, og eg skal eyða yðar hörgum;

4 Yðar ölduru skulu í eyði lögd verða, og yðar goðalíkneskjur í sundur brotnar; eg skal slá yður í hel, og kasta þeim vagnu niður fyrir yðar skurðgod;

5 Já, hræum Ísraelsmanna skal eg varpa fyrir skurðgod þeirra; yðar beinum skal eg dreifa umhverfis um yðar ölduru.

6 Svo langt sem yðar bygd nær, skulu borgirnar í eyði lagðar verða, og hörgarnir gjöreyddir, svo að, þá yðar ölduru eru í eyði lögd og umturnuð, yðar skurðgod sundur brotin og að eingu gjörð, yðar goðalíkneskjur mölvaðar, yðar handaverk af máð,

7 Og valkösturinn liggur mitt á meðal yðar, að þér þá skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

8 Þegar þér verðið út dreifðir um löndin, skal eg samt láta nokkura af yður undan sverðinu komast, og eptir verða á lífi meðal heiðingjanna;

9 Þeir af yður, sem undan komast, skulu þá minnst mín, þar sem þeir lifa í herleiðingu meðal þjóðanna; þegar eg hefi beygt þeirra blótfiknu hjörtu, sem eru orðin mér fráhverf, og þeirra blótfúsu augu, sem mæna eptir skurðgodunum, þá skal þeim bjóða við sjálfum sér vegna þeirra illverka, sem þeir hafa drýgt, og allra þeirra svívirðinga, sem þeir hafa framið;

10 Þá skulu þeir við kannast, að eg em Drottinn, og að eg hefi ekki talað þar um neinum hægomaorðum, að láta þá rata í þessa ógæfu.

11 Svo segir Drottinn alvaldur: slá þú saman höndum þínum, stappa

niður fœti þínum, og kalla "vei" yfir öllum þeim illu svívirðingum Ísraelsmanna, vegna hverra þeir hljóta að falla fyrir sverði, hungri og drepsótt.

12 Sá, sem fjær er, skal af drepsótt deya; sá, sem nær er, fyrir sverði falla; og sá, sem þá verður eptir og hlíf hefir verið, hann skal af hungri deya, því eg vil láta mína gjörvalla heipt koma niður á þeim.

13 Þér skuluð þá viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar valkestirnir liggja mitt á meðal skurðgoðanna, umhverfis öldrun, á hverri gnæfandi hæð, á öllum fjallatindum, undir hverju grönu trè, undir hverri laufgæðri eik, hvar þeir höfðu fært sætan ilm í fórn fyrir alskonar skurðgoðum;

14 Þegar eg út rætti mína hönd í móti þeim, og gjöri landið að auðn og öröf, að enn þá meiri eyðimörk en Dýbla er, þá skulu þeir viðurkenna, að eg em Drottinn.

7. KAPÍTULI.

Esekiel boðar Gyðingum, að sá dagur sè fyrir hendi, að Guð muni vægðarlaust refsa þeim þverðarfulla lýð, með því að láta Kaldea taka Jerúsalem, 1-11; lýsir ráðleysu, ángist og hugleysi fólksins, meðan óvinirnir umsátu borgina, 12-18; allar gersemar skyldu verða óvinunum að herfángi, 19-22; og fólkið í Júdalandi flytjast burt í fjöðrum, 23-27.

ORÐ Drottins kom til mín svo mælandi:

2 Þú mannsins son, svo segir Drottinn alvaldur um Ísraelsland: endirinn kemur, já, kemur yfir fjórar álfur landsins;

3 Nú eru þau endalokin komin yfir þig, að eg sendi mína reiði móti þér, dæmi þig eptir þinni hegðun, og læt allar þínar svívirðingar niður á þér koma.

4 Eg skal ekki vægja þér, og einga meðaumkun hafa, heldur láta þína hegðun niður á þér koma, og allar þínar svívirðingar skulu á þér bytna, svo að þér skuluð virðurkenna, að eg em Drottinn.

5 Svo segir Drottinn alvaldur: ógæfan kemur, já, dæmalaus ógæfa!

6 Endirinn kemur, endirinn kemur; hann er vaknaður uppi yfir þér; litlu á, hvar hann kemur;

7 Það tekur til að birta af degi yfir þér, þú innbúi landsins; tíminn kem-

ur, sá dagur er í nánd, sem færir með sér ófrið, en eingin gleðilæti á fjöllum.

8 Nú mun eg bráðum út hella minni heipt yfir þig, og láta mína gjörvalla reiði yfir þig dynja; eg skal dæma þig eptir þinni hegðun, og láta allar þínar svívirðingar á þér lenda.

9 Eg skal ekki vægja, og einga meðaumkun hafa; eg skal gjalda þér eptir breytni þinni, og þínar svívirðingar skulu niður á þér koma, svo að þér skuluð viðurkenna, að eg, Drottinn, er sá, sem taptir.

10 Litlu á dagsbrúnina, horfðu á, hvar hún kemur! morgunroðinn gengur upp! Vöndurinn blómgast, drambsemin þróast;

11 Ofrikismaðurinn er orðinn svo magnaður, að hann getur verið vöndur á þá óguðlegu; eingum þeirra skal vægt verða, eingum múgamanni, eingum höfðingja, ekkert skal eptir verða af yfirlæti þeirra.

12 Sá tími kemur, sá dagur er í nánd, að kaupandinn skal ekki feginn verða, og seljandinn ekki ógleðjast; því reididómurinn gengur yfir gjörvallan fólksmúgin.

13 Seljandinn skal ei aptur að seldu komast, jafnvel þó honum entist líf til; því vitranin, sem kemur fram á gjörvöllum lýðnum, skal ekki að hegómamáli verða, og einginn, sem lifað hefir óguðlegu lífi, skal vita sig óhultan.

14 Þó herblástur sè blásinn og alla vega um búízt, mun samt einginn hætta sér í orustuna; því mín reiði gengur yfir gjörvallan múgin.

15 Sverðið mun geisa utanborgar, hungur og drepsótt innanborgar; sá, sem er á akri, skal fyrir sverði falla, og þeim, sem innanborgar er, skal hungur og drepsótt eyða.

16 Komist nokkurir undan, munu þeir til fjalla flýja, og vera þar, allir kveinandi, hver yfir sínum misgjörðum, eins og kurrandi dúfur í dölum;

17 Allar hendur munu læmagna verða, og öll knè iða sem vatn;

18 Þeir munu íklæðast hárklaðum; hræðslan mun hylja þá, skömmin mun sitja á hverju andliti, og hvert höfuð vera sköllótt.

19 Silfri sínu munu þeir varpa út á

strætin, og horfa á gull sitt með viðbjóð; þeirra silfur og gull mun ei fá frelsað á reiðidegi Drottins; þeir munu ei geta sefað húngur sitt, eða fyllt kvíð sinn með því; það varð þeim að fótakefli til hrösunar;

20 Því það, sem þeim var gefið til þryði og búningsbótar, því vörðu þeir til dramblaetis, og gjörðu þar af viðurstyggelegar og svívirðilegar goðalíkneskjur; þess vegna læt eg þá fá viðbjóð á því.

21 Eg skal selja það útlendum í hendur til herfangs, þeim vestu mönnum á jörðunni til hlutskiptis, og þeir skulu vanhelga það;

22 Eg skal snúa mínu augliti frá þeim, og þeir skulu vanhelga minn helgidóm; ræningjar skulu brjótast inn í hann, og vanhelga hann.

23 Þú þú til fjötur, því landið er fult af óbótaverkum, og borgin af rángindum.

24 Eg skal stefna hingað þeirri vestu þjóð, til þess að kasta eigu sinni á hús þeirra; eg skal drepa niður dramblaeti hinna sterku, og þeirra helgidómar skulu verða vanhelgaðir.

25 Þegar ógæfan að steðjar, munu þeir leita friðar, en þá er hvergi frið að finna;

26 Eitt óhappið mun öðru fylgja, og hver ótiðindin koma á fætur öðrum. Þeir munu leita vitrana hjá spámönnum, en þá mun ekkert lögmál til vera hjá kennimönnum, og eingin ráðdeild hjá forstjórum.

27 Konúgurinn mun verða sorgbitinn, og landshöfðinginn sinnulaus, og landsfólkinu munu fallast hendur. Eptir breytni þeirra skal eg með þá fara, og eptir þeirra verðleikum dæma þá, svo þeir kannist við, að eg em Drottinn.

8. KAPÍTULI.

Esekiel er burt fluttur frá Babelón til Jerúsalem, 1-3; sèr margs konar ljótustu skurðgoðadýrkum, sem við gekst í forgarði musterisins, 4-16; Guð hótar Gjöfingum hegningu þar fyrir, 17-18.

ÞAD var á sjötta ári, þann fimta dag hins sjötta mánaðar, þá eg sat í húsi mínu, og forstjórar Júda sátu frammi fyrir mér, að hönd Drottins hins alvalda kom þar yfir mig.

2 Og sjá, eg sá mannsmynd, til-sýndar sem eld; þar í frá, sem mér

þóttu lendar hans vera, og niður eptir, var eins og eldur; en frá lendun hans og upp eptir sást bjarmi, eins og ljómadi af lýsigulli.

3 Hann út rétti, líkast sem hönd væri, og tók í höfuðhár mitt; hóf andinn mig þá upp, og flutti mig milli himins og jarðar í guðlegum sjónum til Jerúsalemsborgar, að norðurhlíði innra forgarðsins, hvar eð móðgunarlíkneskjan stóð, sú er upp vakti Drottins vandlætingu.

4 Og sjá, hér birtist hin sama dýrðarsjón Ísraels Guðs, eins og eg hafði sæð í dalnum.

5 Hann sagði til mín: þú mannsins son, hef upp þín augu, og lít til norðurs. Eg hóf upp mín augu, og leit til norðurs, og sá, að storkunarlíkneskið stóð norðan megin við altarishlíðið, rétt þar sem inn er gengið.

6 Hann sagði þá til mín: þú mannsins son, sèr þú, hvað þessir gjöra? sèr þú þær stóru svívirðingar, sem Ísraelsmenn hafa hér í frammi, til þess að byggja mér út úr mínum helgidómi? En þú skalt enn fá að sjá stærri svívirðingar.

7 Nú leiddi hann mig að forgarðshlíðinu, og þá sá eg, að þar var smuga nokkur inn í vegginn.

8 Hann sagði til mín: þú mannsins son, graf þú í gegnum vegginn; eg gróf í gegnum vegginn, og sjá! þar voru dyr á.

9 Hann sagði þá til mín: gakk inn, og sjá þær vondu svívirðingar, sem þeir hafa hér í frammi.

10 Eg gekk inn og litaðist um, og sá, að þar voru ristnar alt umhverfis á vegginn ýmsar myndir orma, viðbjóðslegra kvikinda og ýmissa skurðgoða, sem Ísraelsmenn blótuðu.

11 Í frammi fyrir þeim stóðu 70 menn af forstjórum Ísraelsmanna, þar á meðal Jasanía Saffansson, og hèle hver þeirra á reykelsiskeri í hendi sèr, og stè þar upp af ilmandi reykelsismokkur.

12 Hann sagði þá til mín: þú mannsins son, sèr þú, hvað forstjórar Ísraelsmanna hafast að í myrkrinu, hver í sínu myndum þrydda herbergi? þeir segja: Drottinn sèr oss ekki, Drottinn hefir yfirgefið landið.

13 Og enn sagði hann til mín: þú

skalt enn sjá stærri svívirðingar, sem þeir hafa í frammi.

14 Hann leiddi mig þá að hinu nyrðra hliði Drottins húss, og sjá! þar sátu konur, sem grētu yfir Tamús.

15 Þá sagði hann til mín: sèr þú þetta, mannsins son? þú skalt enn fá að sjá stærri svívirðingar, en þessar.

16 Hann leiddi mig þá inn í innra forgarð Drottins húss; og sjá! fyrir musterisdyrum Drottins, milli forhússins og altarisins, stóðu 25 menn, sem snæru böfum við musteri Drottins, og horfðu á móti austri, og tilbáðu þá upprennandi sól.

17 Þá sagði hann til mín: sèr þú þetta, mannsins son? er það ekki nóg, að Júdamenn hafi í frammi allar þær svívirðingar, sem þeir hær fremja, þó þeir ekki þar á ofan fylli landið með rángindum, og láti ekki af, að reita mig til reiði? En þeir reka kvistinn upp í nasir sèr.

18 Eg skal líka láta mína reiði koma niður á þeim; eg skal ekki vægja, og einga meðaumkun hafa; þó þeir kalli með hárri raust fyrir mínum eyrum, þá skal eg þó ekki heyra til þeirra.

9. KAPÍTULI.

Guð lætur refsa þeim óguðlegu innbúum Jerúsalemsborgar með sverði, en þeim, sem betur voru viljaðir, er hlíft; dýrðin Drottins býr sig til að yfirgefa það vanhelgaða musteri, 1-7; Esekíel biður borgarmönnum vægðar, en það tjáir ekki, 8-11.

Nú kallaði hann með hárri raust, að mæð áheyrenda, og sagði: lát þá fram koma, sem veita skulu heimsókn á borgina, og hafi hver sitt drápsverkfæri í hendi.

2 Þá komu sex menn inn um efra norðarhliðið, og hafði hver þeirra eyðileggíngarverkfæri í hendi sèr; og enn var á meðal þeirra einn maður, sem var líni klæddur, og hafði skriffæri við hlið sèr; þeir gengu inn, og námu staðar við eiraltarið.

3 En dýrð Ísraels Guðs fluttist nú, hafin upp af þeim kerúbunum, yfir hverjum hún var, að dýraþröskuldi musterisins; þá kallaði hann á þann mann, sem var líni klæddur, og hafði skriffærin við hlið sèr:

4 Gakk, sagði Drottinn til hans, mitt í gegnum borgina, mitt í gegnum Jerúsalem, og set teikn á enni

þeirra manna, sem andvarpa og kveina yfir þeim margvíslegu svívirðingum, sem við gángast innanborgar.

5 En til hinna mælti hann, mæð áheyrenda; gángið eptir honum gegnum borgina, og höggvið niður! eingu skuluð þær vægja, og einga meðaumkun hafa!

6 Gamalmennum, úngmönnum, meymum, börnum, konum skuluð þær bana og eyða; en eingan skuluð þær snerta af þeim, sem teiknið bera; og takið fyrst til á mínum helgidómi. Þeir byrjuðu því fyrst á þeim forstjórnum, sem voru fyrir framan musterið.

7 Og enn sagði hann til þeirra: horfið ekki í, að saurga musterið, og fyllið forgarðinn með mannaþykum; gángið nú út. Þeir gengu þá út, og hjuggu niður mannfólkið í borginni.

8 Meðan á mannslaginu stóð, var eg einn eptir orðinn; féll eg þá fram á mína ásjónu, kallaði og sagði: alvaldi Drottinn, viltu þá gjöreyða öllum eptirleifum Ísraels, þar sem þú út eys þinni reiði yfir Jerúsalem.

9 Hann svaraði mæð: misgjörð Ísraelsmanna og Júdafólks er helzt til stór, landið er uppfyllt af blóði, og borgin af ránglæti; því þeir segja: Drottinn hefir yfirgefið landið, Drottinn sèr oss ekki.

10 Þess vegna skal eg ekki heldur vægja, og einga meðaumkun hafa; eg læt athæfi þeirra koma þeim sjálfum í koll niður.

11 Þá kom sá línklæddi maður, sem hafði skriffærin við hlið sèr, aptur, og sagði: eg hefi gjört eins og þú bauðst mæð.

10. KAPÍTULI.

Guð býður að eyðileggja Jerúsalemsborg með eldi, 1-8; dýrð Drottins flýtur sig algjörlega út af musterinu, 9-22.

EG sá, og sjá! á himni þeim, er var yfir höfðum kerúbanna, var því líkast sem safirsteinn væri, tilskýndar sem veldisstóll, sem var að sjá uppi yfir þeim.

2 Nú sagði hann til hins línklædda manns: gakk inn á millum hjólanna undir kerúbunum, og tak fullar lúkur þínar af glóðum milli kerúbanna, og dreif þeim út yfir borgina. Og hann gekk þar inn að mæð ásjáanda.

3 En kerúbarnir stóðu hægra megin

við musterið, þegar maðurinn gekk inn, og hafði skýmökkur upp fyllt innra forgarðinn.

4 Nú var dýrð Drottins hafin af kerúbunum upp yfir þröskuld hússins; varð húsið þá fult af skýmökk, en forgarðurinn fylltist ljóma af dýrð Drottins;

5 Og vængjabytur kerúbanna heyrðist alt til hins ytra forgarðs, eins og raust Guðs almáttugs, þá hann talar.

6 Nú sem hann hafði boðið þeim línklaedda manni, og sagt: tak eld út á meðal hjólanna, og í milli kerúbanna, þá gekk hann til, og staðnæmdist hjá einu hjólinu.

7 Þá rétti einn kerúbanna hönd sína að þeim eldi, sem í meðal var kerúbanna, tók þar af, og fékk í hendur hinum línklaedda manni. Hann tók við, og gekk burt?

8 En hjá kerúbunum, undir vængjum þeirra, sást eitthvað, sem líktist mannshendi.

9 Eg leit til, og varð fjögurra hjóla var hjá kerúbunum, sitt hjól hjá hverjum kerúb; hjólin voru tilsýndar sem tópas-gimsteinn;

10 Öll fjögur voru eins á að sjá, og var sem eitt hjól gengi mitt í gegnum annað hjól;

11 Þegar þau gengu, gátu þau gengið til allra fjögura hliða, án þess að snúast við á ganginum; því þau gengu í þá átt, sem höfuð kerúbsins horfði, og fylgdu honum, en snérist ekki við á ganginum.

12 Allur líkami kerúbanna, bök þeirra, hendur og vængir, og svo hjólin, allra fjögurra, hvers fyrir sig, voru alsett augum umhverfis;

13 Hjólin voru kölluð mér áheyrandi Galgal.

14 Hver kerúbanna hafði fjögur andlit; það fyrsta var kerúbs andlit, annað manns andlit, þriðja ljóns, fjórða arnar.

15 Kerúbarnir hófu sig upp; það voru sömu lifandi skepnur, sem eg hafði sæð við ána Kabór.

16 Þegar kerúbarnir gengu, þá gengu og hjólin hjá þeim, og þegar kerúbarnir hófu upp vængi sína, til þess að lypta sér frá jörðunni, þá snérist ekki hjólin við, heldur voru kyrr hjá þeim;

17 Stöðu þeir kyrrir, stöðu þau einnig; höfu þeir sig upp, hófu þau sig og upp ásamt þeim; því andi hinna lifandi skepna var í þeim.

18 Dýrðin Drottins hafði sig nú burt af þröskuldi hússins, standandi uppi yfir kerúbunum;

19 En kerúbarnir lyptu upp vængjum sínum, hófu sig frá jörðunni að mér ásýanda, og fóru út, og hjólin hjá þeim; þeir námu staðar við eystra hlið musterisins, og dýrð Ísraels Guðs upp yfir þeim.

20 Það voru þær sömu lifandi skepnur, sem eg hafði sæð undir Ísraels Guði við ána Kabór, og eg þekkti, að það voru kerúb;

21 Því þeir höfðu fjögur andlit og fjóra vængi hver, og undir vængjum sér eitthvað, sem líktist mannshöndum;

22 Og hvað andlitsskapnaðinum viðvök, þá voru þau ásýnis eins og hin sömu og þau andlit, er eg hafði sjæð við ána Kabór; hver þeirra gekk beint af augum fram.

11. KAPÍTULI.

Esekiel er boðið, að kunnugjóra þeim óguðlegu Júda höfðingjum hegningardóm Guðs, 1-12; Guð heitir þeim herleiddu líkn, ef þeir láti betrast við mótlætið, 13-21; dýrðarsjónin lifur burt frá augum Esekiels, og hann verður aptur burt fluttur til Kaldealands, 22-25.

NÚ hóf andinn mig upp, og flutti mig til eystra mustershliðsins, sem horfir móti sólaruppkomustað; þar stóðu fyrir dyrum hliðsins 25 menn, og á meðal þeirra sá eg Jasanía Assúrsson og Platía Benajason, höfðingja fólksins.

2 Þá sagði Drottinn til mín: þú mannsins son, það eru þessir menn, sem hafa ilt í huga, og ráða mönnum óheilt í þessari borg;

3 Þeir segja: enn þá er ekki svo nærri stýrt; sparið ei að reisa húsa-byggingar; borgin er ketillinn, en vér erum slátrið.

4 Spá þú þess vegna móti þeim, spá þú, mannsins son!

5 Og andi Drottins kom yfir mig, og hann sagði til mín: seg þú: svo segir Drottinn: þér segið satt, Ísraelsmenn! Eg þekki yðar hugrenningar;

6 Þér aukið manndrápin í þessari

borg, þér fyllið stræti hennar með vegnum mönnum.

7 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur svo : þeir, sem þér hafið í hel slegið og látið liggja í borginni, þeir eru slátrið, og hún er ketillinn ; en yður skal eg færa út úr henni.

8 Við sverðið eruð þér hræddir, og sverðið skal eg láta yfir yður koma, segir Drottinn alvaldur.

9 Eg skal færa yður út af borginni, selja yður útlendum mönnum í hendur, og láta fram á yður koma, hvað rétt er.

10 Fyrir sverði, skuluð þér falla, á landamerkjum Ísraels skal eg dæma yður, og þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

11 Borgin skal ekki verða yður að katli, og þér ekki honum að slátri ; við landamerki Ísraels skal eg dæma yður.

12 Þá skuluð þér viðurkenna, að eg em Drottinn, hvers lögum þér ekki hafið hlýtt, hvers boðum þér ekki hafið gegnt, heldur lifað á heiðingjafvísu, þeirra er umhverfis yður búa.

13 Meðan eg þannig spáði, dó Platía Benajason ; þá féll eg fram á mína ásjónu, kallaði upp hárrí röddu, og sagði : ó, alvaldi Drottinn, viltu þá með öllu eyða öllum eptirleifum Ísraelsmanna ?

14 Þá kom Drottins orð til mín svo látandi :

15 Það eru þínir bræður, ættmenn þínir og náfrændur, já, gjörvallur Ísraelslýður, eins og hann er sig til, um hverja innbyggjendur Jerúsalemsborgar segja : burt með yður frá Drottni ! landið er oss gefið til eignar.

16 Þar fyrir seg þú : svo segir Drottinn alvaldur : þó eg hafi rekið þá burt til heiðingjanna, þó eg hafi dreift þeim út um löndin, þá skal eg þó vera þeim helgidómsstaður um stundar sakir í þeim löndum, sem þeir eru komnir til.

17 Þess vegna skaltu segja : svo segir Drottinn alvaldur : eg vil safna yður saman frá þjóðunum, og saman safna yður af þeim löndunum, sem þér eruð burt dreifðir í, og gefa yður Ísraelsland.

18 Þángað skulu þeir komast, og út

rýma þaðan öllum svívirðingum og víðurstygðum.

19 Eg vil gefa þeim eindrægt hjarta, og koma nýjum anda í þeirra hjartans grunn ; steinhjartað mun eg burt taka úr brjósti þeirra, og gefa þeim aptur annað af holdi,

20 Svo að þeir breyti eptir mínu lögmáli, og haldi mín boðorð og lifi eptir þeim ; þá skulu þeir vera mitt fólk, og eg skal vera þeirra Guð.

21 En þeir, sem hneigjast til svívirðinga, og snúa hjörtum sínum til andstyggilegra skurðgoða, þeim skal eg láta athœfi sitt í koll koma, segir Drottinn alvaldur.

22 Nú hófu kerúbarnir vængi sína, og hjólin fylgdu þeim, og dýrð Ísraels-guðs var uppi yfir þeim.

23 Þá hóf dýrðin Drottins sig upp frá borginni, og staðnæmdist á því fjalli, sem er fyrir austan borgina.

24 En andinn hóf mig upp, og flutti mig í sýninni, í anda Guðs, til hinna herleidda í Kaldealandi ; og sú sýn, sem eg sá, leið upp frá mér ;

25 Og eg sagði þeim herleidda frá öllu því, sem Drottinn hafði opinberað mér.

12. KAPÍTULI.

Esekiel bendir til, hversu Sedekías konungur skyldi flýja um nótt frá Jerúsalem, og Gyðingar verða herleiddir, 1-18 ; afmálar hörmung og neyð hinna umsetnu Gyðinga á undan herleiðingunni, 17-20 ; hrindir spotti hinna vantrúðu, sem héldu, að Guðs hótanir mundu ekki ræstast, 21-28.

ORÐ Drottins út gekk til mín svo látandi :

2 Mannsins son, þú býr á meðal þvermóðskufulls lýðs, sem hefir augu til að sjá með, en sér þó ekki, eyru til að heyra með, en heyrir þó ekki ; svo þverúðarfullur er þessi lýður.

3 Þú mannsins son, halt á búnaði þínum, og far af stað í augsyn þeirra á björtum degi ; þú skalt flýta burt, þaðan sem þú býr, að þeim ásjáendum, og fara eitthvað annað ; því vera má, að þeir vakni við þetta, þó þeir sæu þverúðarfullir.

4 Þú skalt færa út füng þín, svo sem annan flutningsfarangur, í augsyn þeirra á björtum degi, en sjálfur skaltu út fara um kveldið að þeim ásjáendum, eins og þá útleigðarmenn flýja úr landi burt.

5 Þú skalt brjóta hlið á vegginn í

augsyn þeirra, og færa föng þín þar út um ;

6 Þú skalt lypta þeim á bak þér fyrir augum þeirra, og bera þau út í rökkrinu; þú skalt byrgja fyrir andlit þitt, svo þú sjáir ekki landið; því eg hefi ætlað þig, til að vera fyrirmyndarteikn fyrir Ísraelslýð.

7 Eg gjörði, sem mér var boðið; eg bar út föng mín, svo sem annan flutningsfarangur, á björtum degi; um kveldið braut eg hlið á veggnum með hendi minni, og bar burt föng mín í rökkrinu á baki mér fyrir allra augum.

8 Morguninn eftir út gekk orð Drottins til mín svo látandi:

9 Þú mannsins son, hafa ekki Ísraelsmenn, þessi þverbrotna kynslóð, spurt þig, hvað þetta eigi að þýða?

10 Þú skalt svara þeim: svo segir Drottinn alvaldur: þessi byrði merkir höfðingjann í Jerúsalem, og alla Ísraelsmenn, sem þar búa;

11 Seg enn fremur: eg em fyrirmyndarteikn fyrir yður; það, sem eg hefi hér gjört, skal fram við þá koma; þeir skulu fara í útlegð, sem herleiddir menn;

12 Landshöfðingi þeirra skal út fara í myrkri með bagga á baki; hlið skal brotið verða á vegginn, til að koma honum þar út um; hann skal byrgja sitt andlit, svo hann ekki náí að renna auga til landsins.

13 En eg mun kasta yfir hann neti mínu, svo hann skal veiddur verða í mínum veiðarferum; eg skal fletja hann til Babels í Kaldealandi; það land skal hann ekki sjá, og þó skal hann þar deya;

14 Öllum þeim, sem eru í kríng um hann, fulltingjurum hans, og hans gjörvöllum herflokkum mun eg tvístra í allar áttir, og vera á hælum þeim með brugðnu sverði.

15 Þeir skulu þá við kannast, að eg em Drottinn, þegar eg tvístra þeim meðal þjóðanna, og dreifi þeim út um löndin.

16 Fácinna af þeim vil eg láta undan komast undan sverðinu, hungriinu og drepsóttinni, til þess að þeir kunn-gjöri allar sínar svivirðingar meðal þeirra þjóða, sem þeir koma til, svo þær viðurkenni, að eg em Drottinn.

17 Enn fremur talaði Drottinn til mín svo látandi orðum:

18 Þú mannsins son, et þitt brauð með hræðslu, og drekk þitt vatn með skjálfta og ángist,

19 Og seg til fólksins í landinu: svo segir Drottinn alvaldur um þá, sem búa í Jerúsalem í Ísraelslandi: þeir skulu eta brauð sitt með hugarángri, og drekka sitt vatn með hryllingi; því landið skal sviptast öllum sínum gæðum fyrir sakir þeirrar rángsleitni, er allir þess innbúar í frammi hafa;

20 Bygðar borgir skulu í eyði leggjast, og landið að örcefum verða. Þá skulu þeir við kannast, að eg em Drottinn.

21 Enn fremur talaði Drottinn til mín þessum orðum:

22 Þú mannsins son, hvert er það orðtak, sem þér hafid um Ísraelsland, er þér segið: tíminn dregst, allir spádómar eru marklausir?

23 Seg þar fyrir til þeirra: svo segir Drottinn alvaldur: eg mun gjöra enda á þessari spèlni, og slíkt orðtak skal ekki framars stað hafa í Ísrael. Seg þeim þar í móti: tíminn er nálægur, sjónirnar rætast;

24 Því hér eftir skal einginn hægóm-asýn eða hræsnisspádómur stað hafa meðal Ísraelsmanna:

25 Því að eg, Drottinn, tala: það orðið, sem eg tala, það skal rætast, og þar skal einginn frestur á verða; já, á yðar dögum, þú mótsnúna kynslóð, skal eg tala orðið og framkvæma það, segir Drottinn alvaldur.

26 Enn fremur talaði Drottinn til mín á þessa leið:

27 Þú mannsins son, sjá! Ísraelsmenn segja: hún á sèr lánngan aldur, sú sýn, er þessi maður sèr; hann spáir langt fram í ókomnar tíðir.

28 Þar fyrir seg þeim: svo segir Drottinn alvaldur: á eingu mínu orði skal lengur frestur verða; það orð, sem eg tala, skal verða framgengt, segir Drottinn alvaldur.

13. KAPÍTULI.

Esekiel boðar lygispámönnum, 1-16, og lygispákonum, 17-23, reiði Guðs.

DROTTINN talaði til mín, og sagði:

2 Þú mannsins son, spá þú gegn spámönnum Ísraels, sem fara með

spár; seg til þeirra, sem spá af sjálfum sér : heyrið orð Drottins :

3 Svo segir Drottinn alvaldur : vei þeim heimskulegu spámönnum, sem fara eptir sjálfs sín hugarburði, án þess þeir fái nokkra vitran.

4 Þínir spámenn, Ísrael, eru sem refar í rústabrotum ;

5 Þér gangið ekki fram í vígskörðin, og hlaðið eingan virkisgarð í kríng um Ísraelshús, til þess að standast í stríðinu á degi Drottins ;

6 Þeir fara með hægómasjónir og lygispádóma, og segja : “Þetta segir Drottinn,” enn þótt Drottinn ekki hafi sent þá, og telja svo fólki trú um, að orð þeirra muni rætast.

7 Eru það ekki hægómasjónir, sem þér sjáið, og lygispádómar, sem þér farið með? og þó segið þér : “Þetta segir Drottinn,” enn þótt eg hafi ekki sagt það.

8 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur svo : með því þér talið hægóma og spáið lygum, þá skal eg rísa á móti yður, segir Drottinn alvaldur.

9 Mín hönd skal vera upp í móti þeim spámönnum, sem fara með hægómasjónir og lygispádóma ; þeir skulu ekki vera í samkundu míns fólks ; þeir skulu ekki vera skráðir í manntal Ísraelslýðs, og ekki koma inn í Ísraelsland ; þeir skulu fá að sanna, að eg em Drottinn alvaldur,

10 Og það þess vegna, að þeir leiða mitt fólk í villu, er þeir segja, að öllu sè óhætt, enn þótt ekki sè svo ; og þegar fólkið hleður upp einhvern múrvegginn, þá eru þessir til staðar, og ríða kalki á hann.

11 Seg þú kölkurum þessum : múrinn mun hrapa, því steypiregn mun koma ; þér, haglsteinar, skuluð niður hrynja, og stormbylur skal á detta ;

12 Og þegar veggurinn svo hrynur niður, mun þá ekki verða til yðar sagt : hvar er nú kalkið, sem þér ríðuð á vegginn?

13 Þess vegna segir Drottinn alvaldur svo : í minni heipt skal eg láta stormbyl á detta, í minni bræði skal steypiregn á koma, og haglsteinar niður hrynja í minni reiði, til algjörRAR umturnunar.

14 Eg skal niður brjóta þann vegginn, sem þér hafið kalkað, bylta honum

til jarðar, svo að undirstaða hans skal koma í ljós ; og þegar hann hrynur, skuluð þér verða á milli og tortýnast, og reyna svo, að eg em Drottinn.

15 Eg skal láta mína gjörvalla heipt niður koma á múrveggnum, og á þeim, sem ríða kalki á hann ; og þá mun verða sagt um yður, múrinn er horfinn, og horfnir þeir, sem kölkðu hann.

16 Þannig skal fara fyrir Ísraels spámönnum, sem spá fyrir Jerúsalem, og þykjast fá vitranir, að borginni sè óhætt, enn þótt ekki sè svo, segir Drottinn alvaldur.

17 Þú mannsins son, snú nú þínu andliti í gegn doetrum þíns fólks, sem spá eptir eigin hugbóði, og spá þú móti þeim.

18 Seg : svo segir Drottinn alvaldur : vei þeim, sem sauma hægindi undir herðar hvers manns, og búa til höfuð-svæfla, bæði smáa og stóra, til þess að veiða sálir manna! Elgið þér að veiða sálir míns fólks, en frelsa sálir yðvarra líka?

19 Þér vanhelgið mig á meðal míns fólks fyrir hnefa byggs og stykki brauðs, með því þér spáið þeim feigð, sem ekki eru feigir, og lífi þeim, sem ekki eiga að lifa, og ljúgið svo að þeim meðal míns fólks, sem fúsir eru að ljá eyrun lyginni.

20 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur svo : eg skal hafa hendur á yðar svæflum, á hverjum þér veiðið sálir manna, eins og fugla ; eg skal slíta þá úr höndum yðar, og sleppa lausum sálum manna, þeim sálum, sem þér veiðið, svo þær geti í burtu flogið ;

21 Eg skal sundur slíta yðar svæfla, og frelsa minn lýð úr yðar höndum ; hann skal ekki lengur vera í yðar höndum, sem herfang, og þér skuluð sanna, að eg em Drottinn.

22 Vegna þess að þér með yðar lygum hrellið hjarta þess ráðvanda, hvern eg vil ekki hrella láta, en stælið upp hinn óguðlega, svo að hann ekki snýr af þeim vonda vegi, til þess að frelsa líf sitt,

23 Þess vegna skuluð þér ekki framar sjá lygisjónir, og ekki framar fara með spádóma. Eg vil frelsa mitt fólk af yðar höndum, og þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

14. KAPÍTULI.

Esekiel kennir, að Guð vilji þúnglega refsa þeim hræsmurum, sem blótuðu á laun, en komu þó fram fyrir Drottin, til að aðspyrja hann, 1-11; að Guð vilji nægja nokkurum af Ísraelsmönnum, til þess að opinbert verði, að hans dómur hafi v-ríð réttvis, 12-23.

EITT sinn komu nokkurir til mín af forstjórum Ísraelsmanna, og settu sig niður frammi fyrir mér.

2 Þá talaði Drottinn til mín þessum orðum :

3 Þú mannsins son, þessir menn hafa allan hugann á sínum skurðgoðum, og alt af augun á því fótakeflinu, sem verður þeim til hrösunar; skyldi eg þá láta þá aðspyrja mig?

4 Þar fyrir tala þú til þeirra, og seg þeim : svo segir Drottinn alvaldur : hver sá af Ísraelsmönnum, sem hefir allan hugann á sínum skurðgoðum, og augun alt af á því fótakeflinu, sem verður honum til hrösunar, og gengur ei að síður til fréttar við einhvern spámannanna, honum skal eg, Drottinn, eptir því svör gefa, sem hans margfalda skurðgoðadýrkun vinnur til,

5 Til þess að færa Ísraelsmönnum heim sanninn um það, að þeir hafa gjörzt mér fráhverfir sökum sinnar margföldu skurðgoðadýrkunar.

6 Þú skalt því segja Ísraelsmönnum : svo segir Drottinn alvaldur : umvendið yður, snúið yður frá yðar skurðgoðum, snúið augum yðar frá yðar margvíslegu svívirðingum !

7 Því að hver sá af Ísraelsmönnum, eða þeim útlendingum, er búa í Ísrael, sem gjörist mér fráhverfur, snýr huga sínum til skurðgoða, og hefir augun á því fótakeflinu, sem verður honum til hrösunar, en gengur þó til spámannsins, til að aðspyrja mig fyrir hans meðalgöngu, honum skal eg, Drottinn, gefa maklegt svar ;

8 Eg skal líta til þess manns með reiðisvip ; eg skal eyðileggja hann, svo hann verði öðrum til viðvörunar og spotts ; eg skal af má hann af mínu fólki, svo að þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

9 Og láti nokkur spámaður gabba sig, og segi þess konar manni nokkurn spádóm, þá skal eg, Drottinn, láta slíkan spámann svikin verða :

eg skal út rétta mína hönd móti honum, og af má hann af mínu fólki Ísrael ;

10 Þeir skulu vera jafnsekir hvor um sig, hinn, sem til fréttu gengur, og spámaðurinn,

11 Til þess að Ísraelsmenn ekki frammar villist frá mér, og flekki sig ekki frammar með als kyns yfirtroðslum, heldur sæu mitt fólk, og eg þeirra Guð, segir Drottinn alvaldur.

12 Drottinn talaði til mín þessum orðum :

13 Þú mannsins son, ef eitt land syndgaði móti mér með stórkostlegum misgjörðum, og eg út rétti mína hönd móti því, lèti þar verða matarskort, sendi því húngur, og eyddi þar mönnum og fænaði,

14 Og væru þar þeir þrír menn, Nói, Daniel og Job, þá skyldu þeir sökum ráðvendni sinnar frelsa líf sjálfra þeirra, segir Drottinn alvaldur.

15 Ef eg lèti skæð dýr fara yfir landið, sem eyddi það af mönnum, svo það yrði að auðn, sem einginn þyrði um að fara fyrir dýrunum,

16 Þá skyldu þó þessir þrír menn, sem þar væru, svo sannarlega sem eg lífi, segir Drottinn alvaldur, hvorki fá bjargað sonum nè dætrum, heldur skyldu þeir að eins sjálfir af komast, en landið skyldi verða að auðn.

17 Eða ef eg lèti sverð geisa yfir það sama land, og segði : far þú, sverð, yfir landið, eg vil eyða það að mönnum og fænaði ;

18 Og væru þar hinir sömu þrír menn, svo sannarlega sem eg lífi, segir Drottinn alvaldur, þá skyldu þeir hvorki fá frelsað syni nè dætur, heldur að eins sjálfa sig.

19 Eða ef eg lèti drepsótt ganga yfir þetta land, og út jysi yfir það minni reiði með faraldri, svo að það eyddist að mönnum og fænaði,

20 Og væru þeir Nói, Daniel og Job þar innanlands, þá skyldu þeir þó, svo sannarlega sem eg lífi, segir Drottinn alvaldur, hvorki fá frelsað syni nè dætur, heldur skyldu þeir að eins fá sjálfum sér bjargað sakir ráðvendni sinnar.

21 Nú þar á móti, svo segir Drottinn alvaldur, jafnvel þó eg sendi mína fjóra refsíðoma, sverð, húngur, skæð

dýr og drepsoött, yfir Jerúsalem, til að eyða þar mönnum og fænaði,

22 Þá skulu þó nokkurir verða í borginni, sem af skulu komast, og þaðan út leiddir verða, bæði synir og dætur; þessir skulu hingað til yðar koma, svo að þér skuluð sjá þeirra afdrif og breytni, og huggast við þá ógæfu, sem eg lét koma yfir Jerúsalem, og við allt það, sem eg lét við hana fram koma;

23 Já, þeir skulu hugga yður, þegar þér sjáið þeirra afdrif og breytni, og hljótið að viðurkenna, að eg ekkert hefi gjört án orsaka af því, sem eg lét fram við borgina koma, segir Drottinn alvaldur.

15. KAPÍTULI.

Esekíel fyrirmyndar með einu vintre spillingu og sorgleg afdrif Jerúsalems innbyggjanda.

DROTTINN talaði til mín þessum orðum:

2 Hvað hefir vínviðurinn fram yfir annan við, þessi teinúngur meðal skógartrjána?

3 Verður nokkuð af honum tekinn efniviður til smíða? fæst nokkuð úr honum nagli, til að hengja eitthvert amboð upp á?

4 Nei, hann er hafður til eldsneytis. Hafi nú eldurinn brent báða enda hans, og sè miðjan sviðnuð, hvert gagn er þá að honum til efniviðar?

5 Meðan hann var enn þá heill, varð ekkert úr honum smíðað, því síður að nú verði nokkuð úr honum gjört, þegar eldurinn hefir brent hann og sviðið.

6 Eins og menn nú, svo segir Drottinn alvaldur, fara með vínviðinn jafnt og önnur skógartrè, þau er eg hefi ætlað til eldsneytis, eins skal eg fara með innbúa Jerúsalemsborgar;

7 Eg skal líta til þeirra með reiðisvip; komist þeir úr einum eldi, skulu þeir í öðrum brenna. Þér skuluð þá viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar eg lít til þeirra í reiði minni;

8 Eg skal gjöra landið að auðn, sökum þess þeir hafa stórlega misbrotið, segir Drottinn alvaldur.

16. KAPÍTULI.

Esekíel lýsir í einni dæmisögn velgjörningum Guðs við Ísraelsmenn, 1-14; þeirra óþakklæti við hann

aptur á móti, 15-34; Guðs rættvísu hegningu, 35-43; syndastærð hinna spiltu Gyðinga, 44-52; miskunsemi Guðs við þá, ef þeir bættu ráð sitt, 53-63.

DROTTINN talaði til mín þessum orðum:

2 Þú mannsins son, leiddu Jerúsalemsborg fyrir sjónir svívirðingar hennar,

3 Og seg: svo talar Drottinn alvaldur til Jerúsalemsborgar: að uppruna og ætterni ertu frá Kanaanslandi; faðir þinn var af Amóritum, og móðir þín af Hetítum.

4 Það er að segja frá uppruna þínum, að þann dag, sem þú fæddist, var ekki skorið á naflastreng þinn; þú varst ekki lauguð í vatni, svo þú yrðir hrein, ekki núin með salti, og ekki reifum vafin.

5 Einginn rendi til þín meðaumkunnarauga, til þess að veita þér nokkurt eitt af þessu, eða kenna í brjósti um þig; sama daginn og þú fæddist, var þér kastað út á viðaváng, af því ekki var hirt um að láta þig lifa.

6 Þá gekk eg fram hjá þér, og sá þig blóðuga fyrir mannaføtum; eg sagði til þín, þar sem þú lást í þínu blóði: þú skalt lifa! já, þar sem þú lást í þínu blóði, sagði eg til þín: þú skalt lifa!

7 Eg ásetti mér að gjöra þig að ættmóður svo margra þúsunda, sem grösín eru á akri; þú óxt upp, varzt mikil vexti og hin fegursta sýnum, brjóstamikil og hárrúð, en ber og nakin.

8 Eg gekk fram hjá þér, leit þig og sá, að þinn tími var ástarinnar tími; eg trúlofaðist þér, gjörði við þig eðbundinn sáttmála, segir Drottinn alvaldur, og þú varzt mín.

9 Eg laugaði þig í vatni, þvoði af þér blóðið, og smurði þig með viðsmjöri;

10 Eg færði þig í glitklæði, dró sel-skinnskó á fætur þér, faldaði þér með hvítu líni, og fékk þér silkiskýlu.

11 Eg prýddi þig á allar lundir, spenti armaugum um handleggja þína, og lét festi á háls þér;

12 Eg lét á þig nasanisti, eyrnagull, og veglega kórónu á höfuð þér.

13 Þú varst nú prýdd gulli og silfri, skryðd hvítu líni, silki og gliði; þú ázt kökur, til búnaðar af smæsta mjöli,

hunangi og viðsmjöri ; þú varst frábær að vænleik, og vel fallin til konunglegrar tignar ;

14 Og nú fór orð af þér til heiðinna þjóða sökum fegurðar þinnar, sem að öllu var sambodin því skarti, sem eg hafði á þig látið, segir Drottinn alvaldur.

15 En nú gjörðist þú skeytingarlaus, sökum fegurðar þinnar, tókst til að fremja saurlifnað, án þess að gæta sóma þíns, og sveifst ekki að drýgja hórdóm með hverjum, sem fram hjá gekk, hver sem hann var.

16 Þú tókst nokkuð af klæðnaði þínum, og gjörðir þér blóthús með mislitum tjöldum, til að drýgja hórdóm í, hvað eð aldrei hafði fyr orðið, og aldrei mun verða.

17 Þú tókst þær gersemar gulls og silfurs, sem eg hafði gefið þér til bíningsbótar, og gjörðir þér karlmannslíkneskjur þar af, og drýgðir hórdóm með þeim ;

18 Þú tókst þín glitklæði og lagðir yfir þær, og settir fyrir þær mitt viðsmjör og mitt reykelsi ;

19 Þau brauð af hveiti, viðsmjöri og hunangi, sem eg hafði gefið þér til fæðslu, lagðir þú fyrir þær til þægilegs fórnarilms ; já, svo voru mikil brögð að þessu, segir Drottinn alvaldur,

20 Að þú tókst syni þína og dótur, sem þú hafðir alið mér, og blótaðir þeim til fæðslu fyrir skurðgoðin. Var ekki saurlifnaður þinn nógur,

21 Þó þú ekki þar á ofan slátraðir börnum mínum, og gæfir þau skurðgoðum, með því að brenna þau á báli þeim til heiðurs ?

22 Í öllum þínum svívirðingum og saurlifnaði mintist þú ekki þinna barnoeskudaga, þá þú varst ber og nakin, og lást blóðug fyrir manna-fótum.

23 Ofan á allar slíkar ódádír (vei þér, vei þér, segir Drottinn alvaldur)

24 Bygðir þú þér porthús, og hlóðst þér hörğa á öllum torgum ;

25 Á öllum gatnamótum hlóðst þú þér hörğa, og gjörðir fríðleik þinn viðbjóðslegan, með því að glensast við hvern, sem fram hjá gekk, og margfalda þinn saurlifnað.

26 Þú framdir hórdóm með náþúum

þínum, þeim lauslátu Egyptalandsmönnum, og drýgðir margfaldan saurlifnað mér til móðgunar.

27 Þá út rétti eg mína hönd á móti þér, dró af þér matarskamt þinn, og seldi þig á vald óvina þinna, dóetra Fílisteanna, sem fyrirurðu sig fyrir þitt lastafulla athæfi.

28 Þú drýgðir hórdóm með Assyriumönnum, án þess að fá nægju þína ; og þegar þú fækst ekki nóg af saurlifnaði þínum við þá,

29 Þá út breiddir þú þínar hóranir til verzlunarlandsins, Kaldealands, og enn nægði þér ekki.

30 Af hvílikum girndarbruna plágadist hjarta þitt, segir Drottinn alvaldur, þegar þú framdir alt slíkt athæfi, sem hin ósvífnaða skækja mundi fremja !

31 Þegar þú bygðir þér porthús á öllum gatnamótum, og hlóðst hörğa á öllum torgum ! þú varst ekki eins og sú skækja, sem er dýr á sèr,

32 Heldur sem sú hörkona, er tekur ókunnguga menn undir bónda sinn.

33 Öllum skækjum er vant að gefa kaupgjald ; þú þar á móti gafst kaup öllum þínum fylgimönnum, og gintir þá með gjöfum að þér úr öllum áttum, til þess þeir kæmu og fremdu hórdóm með þér.

34 Þinn saurlifnaður var öðruvísi, en annara kvenna ; menn hlupu ekki eptir þér til fylgjulags, heldur gafst þú gjafir, en eingar voru gefnar þér ; svo fráleitt var þitt háttalag annara.

35 Þar fyrir heyr þú orð Drottins, þú hóra !

36 Svo segir Drottinn alvaldur : með því að þú jóst út fè þínu, og með þínum saurlifnaði beraðir blygðun þína fyrir þínum fylgimönnum, og fyrir þínum andstyggilegu skurðgoðum, og blótaðir þeim blóði barna þinna,

37 Þá skal eg saman safna öllum þínum ást mönnum, sem þú hefir haft samlag við, og öllum, sem þér eru kærir, og öllum óvinum þínum ; þeim skal eg safna saman að þér alt í kríngum þig, og setja þeim fyrir augu þína svívirðing, svo þeir sjái hana eins og hún er.

38 Eg skal láta refsíngardóm hörkvenna og morðkvenna yfir þig ganga,

og ofurselja þig blóðugri hefnd upp-
vægrar vandlætingar ;

39 Eg skal selja þig í hendur þeim,
og þeir skulu í eyði leggja þín port-
hús, niður brjóta þína hörða, færa
þig af klæðum þínum, taka burtu
skartsbúnað þinn, og láta þig sitja
eptir bera og nakta ;

40 Þeir skulu gjöra að þér mann-
söfnuð, grýta þig, og sundur höggva
þig með sinum sverðum ;

41 Þeir skulu brenna þín hús í eldi,
og framkvæma refsingardóminn á þér
í augsyn margra kvenna. Þannig
skal eg til vegar koma, að þú skalt
láta af að vera hóra, og ekki framar
leggja fè út til þess ;

42 Þá skal eg láta mína heipt gegn
þér enda taka, og mín vandlætning við
þig skal hverfa ; eg skal vera kyrr,
og ekki framar gremja geð mitt.

43 Af því þú hefir gleymt þínum
barnæskudögum, og sýnt mér þver-
móðsku með öllu þessu, þá skal eg
líka láta þín verk þér í koll koma,
segir Drottinn alvaldur, því þú getur
ekki lengra fram farið þínum svívirð-
ingum, en þú hefir gjört.

44 Hver, sem málsháttu tíðkar, má
vel hafa þann málshátt um þig, að
mér er jafnan móður lík.

45 Þú ert dóttir móður þinnar, sem
rak burt bónda sinn og börn sín ; þú
ert systir systra þinna, sem burt ráku
boendur sína og börn ; yðar móðir var
af Hetítum, og yðar faðir af Amórítum.

46 Stærri systir þín er Samaría með
hennar dætrum ; hún býr til vinstri
handar þér ; minni systir þín, sem
býr til hægri handar þér, er Sódóma
með hennar dætrum.

47 Þó hefir þú ekki gengið þeirra
götu, og ekki framið þeirra svívirð-
ingar ; nei, þér nægði það ekki, held-
ur hefir þú í öllu þínu háttalagi breytt
ver en þær.

48 Svo framarlega sem eg lifi, segir
Drottinn alvaldur : Sódóma systir
þín, og hennar dætur hafa ekki gjört
það, sem þú og þínar dætur hafa
gjört.

49 Synd Sódómu, systur þinnar,
var ofdramb ; hún og hennar dætur
höfðu gnótt matar og fullan frið, en
réttu þó ekki hinum fátæka og þurfa-
manninum hjálparhönd.

50 Þær voru drambsfullar, og fröndu
svívirðingar fyrir augum mér ; þegar
eg sá það, svipti eg þeim í burt.

51 Samaría hefir ekki drýgt helm-
inginn af þínum syndum ; þú hefir
framið miklu meiri svívirðingar, en
systur þínar ; já, þú hefir sýnt með
öllum þeim svívirðingum, sem þú
hefir framið, að þær eru betri en þú.

52 Ber þú nú þess vegna sjálf þá
smán, sem þú hefir sagt að makleg
væri systur þínum ; með þínum
syndum, sem eru enn viðurstyggi-
legri en þeirra, hefir þú sannað, að
þær eru hátíð hjá þér. Skammasstu
þín þá, og berðu þína smán, fyrst þú
hefir orðið eptirbátur systra þinna !

53 Samt skal eg aptur heim leiða
þeirra herleidda fólk, bæði þá, sem
burt fluttir hafa verið frá Sódómu og
hennar dætrum, og þá, sem herleiddir
hafa verið frá Samaríu og hennar
dætrum, og ásamt með þeim þá, sem
frá þér hafa burt fluttir verið,

54 Svo þú berir þína smán, og
skammist þín fyrir allt það, sem þú
hefir gjört, þegar þú verður þeim til
hugfróar.

55 Sódóma, systir þín, og hennar
dætur skulu aptur komast í sitt fyrra
gengi, Samaría og hennar dætur
skulu og aptur komast í sitt fyrra
gengi, og þú og þínar dætur skuluð
eins aptur komast í ykkar fyrra
gengi ;

56 Og þó virtir þú þig þess ekki, að
nefna Sódómu, systur þína, á nafn á
þínum ofdrambsdögum,

57 Þegar þín vonzka var enn ekki
opinber orðin, í þann tíð er hneisan
var komin yfir Sýrlands dætur og
allar grannkonur þeirra, dætur Fíli-
steanna, sem nú líta á þig með spotti
í krók og kríng.

58 Þú verður nú að gjalda þinna
lasta og svívirðinga, segir Drottinn.

59 Já, svo segir Drottinn alvaldur :
það væri maklegast, að eg gjörði
eins og þú hefir gjört, þú sem gekst
á eiðinn og rauft sáttnálið.

60 Ei að síður vil eg muna til þess
sáttmála, sem eg gjörði við þig í
æsku þinni, og binda við þig eilíft
sáttmál ;

61 Muntu þá minnast á athæfi þitt,
og blygðast, þegar þú tekur til þín

eldri og yngri systur þínar, sem eg mun gjöra að dætrum þínum, um það fram, sem þinn sáttmáli stendur til.

62 Eg vil staðfesta mitt sáttmál við þig, svo þú skalt viðurkenna, að eg em Drottinn ;

63 Þú skalt minnast (á þinn fyrra lifnað), og skammast þín, og verða orðlaus af blygðun, þegar eg fyrirgef þér allt það, sem þú hefir gjört, segir Drottinn alvaldur.

17. KAPÍTULI.

Esekiel sýnir með dæmisögu um eitt víntrè, að sættarof Sadekías Júdakonungs mundi verða honum til ógæfu, 1–21 ; Guð gefur fyrirheit um mikinn og djúðlegan konúng, sem á sínum tíma skyldi upp rísa af Davíðs ætt, 22–24.

DROTTINN talaði til mín svo láttandi orðum :

2 Þú mannsins son, ber upp gátu, og seg Ísraelsmönnum eina eptirlíking,

3 Og seg : svo segir Drottinn alvaldur : örnin sú hin mikla með þá stóru vængina og löngu flugfjadrirn-ar, sú, sem á þykka og alla vega lita fiðurhaminn, fór eitt sinn upp á Líbanonsfjall, til að ná sèr laufgrein af sedrustrènu.

4 Hún braut af vænsta kvistinn, flutti hann til verzlunarlandsins, og setti hann í borg kaupmannanna.

5 Síðan valdi hún einn gróðurkvist landsins, til þess að setja hann í sáðland ; hún tók hann og gróðursetti hann á sléttlendi nokkuru, þar sem mörg vötn voru.

6 Kvisturinn óx, og varð af honum greinóttur vínviður, en þó lágvaxinn, til þess hann skyldi beygja ánga sína að örninni, svo røturnar hældist undir honum ; en þó varð úr honum vínviðartrè, sem fékk kvistu og skaut laufhríslum.

7 En þar var önnur mikil örn, með stórum vængjum og miklu fiðri ; og sjá, þetta sama vínviðartrè teygði røtur sínar að henni, og rætti út ángana til hennar, til þess hún skyldi vökva það betur, en þær uppsprettur gátu gjört, sem voru, þar sem það var gróðursett ;

8 Og þó var það gróðursett í góðri jörð, þar sem nóg vatn var, svo það hefði vel mátt fá kvistu, og bera ávöxt, og verða að margkvíslóttu vínviðartrè.

9 Seg : svo segir Drottinn alvaldur : hvort mun þessi vínviður ná að dafna ? mun hin örnin ekki slíta upp røtur hans og af sníða ávöxtinn, svo viðurinn þorni upp, og öll blöð á öngum hans visni ? hún mun ei þurfa mikilla krapta að neyta eða mannafla við að hafa, til þess að slíta hann upp með rótum.

10 Hann er að sönnu gróðursettur, en mun hann ná að dafna ? mun hann ekki skrælna, þegar austræningurinn fer að leika um hann ? mun hann ekki upp þorna hjá þeim uppsprettum, hvar hann óx ?

11 Því næst mælti Drottinn þannig til mín :

12 Seg til hinnar þvermóðskufullu kynslóðar : skiljið þér ei, hvað þetta á að þýða ? Sjá, skaltu segja, Babelskonungur kom til Jerúsalemsborgar, handtók hennar konúng og höfðingjana, og flutti þá heim til sín, til Babels.

13 Hann tók nú einn af konúngsættinni, gjörði sáttmála við hann, og tók eið af honum, en flutti á burt valdamenn landsins,

14 Til þess að niðurlægja ríkið, svo að það skyldi ekki gjöra uppreisn, heldur halda sáttmálann að staðaldri.

15 En hann hóf uppreisn gegn honum, og gjörði sendimenn til Egyptalands eptir hestaliði og mannafla. Mundi honum heppnast þetta ? mun sá, er slíkt gjörir, undan sleppa ? mun sá, sem rýfur sáttmála, klaklaust af komast ?

16 Svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alvaldur, skal hann deya í borg þess konungs, sem hóf hann til ríkis, hvers sáttmála hann hefir rofið, og að eingu haft þann eið, er hann vann honum ; í Babel skal hann deya.

17 Ekki skal Faraó með miklum styrk og líðsfjölda mega verða honum að liði í ófríðinum, þegar þeim jarðhryggnum verður upp hleypt, og hlaðinn sá víggarðurinn, sem mörgum manni mun að bana verða.

18 Hann hefir eiðinn að eingu haft, og rofið sáttmalann, já, hann seldi til þess hönd sína, og gjörði þó allt þetta ; hann skal ekki óhegndur sleppa.

19 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur : svo sannarlega sem eg lifi, skal eg

láta það koma yfir hans höfuð ; því, það er minn eiður, sem hann hefir að eingu haft, og minn sáttmáli, sem hann hefir rofið.

20 Eg skal leggja net mitt fyrir hann, og hann skal veiddur verða í mínu veiðarferi ; eg skal flytja hann til Babels, og ganga þar í lagadóm við hann um þá óhollustu, sem hann hefir sýnt mér ;

21 Allir hans flóttamenn og gjörvallur hans her skal fyrir sverði falla, en þeir, sem eptir uppi standa, skulu tvístrast í allar áttir, svo að þeir skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

22 Svo segir Drottinn alvaldur : eg vil sjálfur taka eina laufgrein af því hávaxna sedrustrè, og setja hana ; eg vil brjóta grannan kvist af toppplimum þess, og gróðursetja hann á háfum fjallshrygg ;

23 Eg vil gróðursetja hann á Ísraels háva fjalli, og hann skal fá limar og bera ávöxt, og verða veglegur sedrusviður ; undir honum skulu als konar fuglar búa, als konar vængjuð dýr skulu búa undir skugganum hans greina.

24 Og öll trèn í skóginum skulu finna, að eg, Drottinn, niðurlægi hið háva trè, og upp hef hið lága, læt hið græna trè þorna, og hið þurra grænka ; eg, Drottinn, tala og framkvæmi.

18. KAPÍTULI.

Esekiel hrekur þá meiningu Ggðinga, að þeir yrðu saklausir að gjalda synda förfæðra sinna, því Guð hegnir ei nema þeim seka, og er miskunsamur við þann ógudlega, ef hann lætur af illu ; sbr. 33, 10–20.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum :

2 Hvað á sá málsháttur að þýða, sem þér hafið um Ísraelsland, er þér segið, feðurnir eta súru vínberin, en börnin fá tannverkinn ?

3 Svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alvaldur, þá skuluð þér ekki framar hafa slíkt orðtak í Ísrael.

4 Sjáið ! allir menn eru mínir, sonurinn alt eins og faðirinn. Hver sá maður, sem syndgar, hann skal deya.

5 Hver sá maður, sem er ráðvandur, og breytir rétt og ráðvandlega,

6 Hver, sem ekki etur af skurðgoðafórnum á fjöllum uppi, upp hefur

ekki sín augu til skurðgoða Ísraelsmanna, flekkar ekki eiginkonu náunga síns, og nálægir sig ekki konu, sem er óhreini ;

7 Hver, sem eingan undirokar, skilar aptur skuldaveði, tekur ekki neitt frá öðrum, býtir brauði þeim húngraða, og skýlir klæðum hinn nakta,

8 Tekur ekki leigu af lánsfè, gjörir ekki ofkröfu, heldur sèr frá því, sem rángt er, dæmir rétt á milli manna ;

9 Hver sem gegnir mínum skipunum og heldur mín boð alvarlega, hann er ráðvandur maður, hann skal lifa, segir Drottinn alvaldur.

10 En eigi hann ofbeldismann fyrir son, sem út eys blóði, eða gjörir eitt hvað af því, sem hèr er bannað,

11 Eða gætir ekki als þess, sem hèr er boðið, heldur etur á fjöllum uppi, flekkar kvinnu náunga síns,

12 Kúgar hinn fátœka og þurftuga, tekur frá öðrum, skilar ekki aptur veði, upp hefur augu sín til skurðgoða, fremur svívirðingar,

13 Tekur leigu af lánsfè, gjörir ofkröfu : skyldi hann lifa ? nei, sá skal ekki lifa, sem fremur slíkar svívirðingar ; deya skal hann ; hans blóðsekt skal hvíla yfir honum.

14 Sá sonur þar á móti, sem sèr allar þær syndir, sem faðir hans drýgði, en breytir þó ekki, eins og hann sèr fyrir sèr haft,

15 Etur ekki á fjöllum uppi, upp hefur ekki sín augu til skurðgoða Ísraelsmanna, flekkar ekki eiginkonu náunga síns,

16 Kúgar eingan, heldur ekki inni veði, tekur ekkert frá öðrum, býtir brauði þeim húngraða, skýlir klæðum þann nakta,

17 Legst ekki á aumíngjann, tekur ekki leigu, nè gjörir ofkröfu, heldur mín boðorð og lifir eptir mínum skipunum, sá skal ekki deya sakir misgjörða föður síns ; nei, hann skal lifa.

18 En faðir hans, sem framdi ofríki og rán gegn bróður sínum, og gjörði, það sem ei var gott meðal síns fólks, hann dó fyrir sinna misgjörða sakir.

19 Hví skal sonurinn ekki gjalda misgjörða föðursins ? spyrjið þér. Sonurinn skal lifa, af því hann breytti rétt og ráðvandlega, gætti allra minna boðorda, og hèlt þau.

20 Hver sá maður, sem syndgar, hann skal deya. Sonurinn skal ekki gjalda föðursins, og faðirinn ekki sonarins; ráðvendni skal eingum tilreiknast, nema þeim ráðvanda, og óguðleikian eingum nema þeim óguðlega.

21 En hverfi hinn óguðlegi frá öllum sínum syndum, sem hann hefir gjört, og haldi öll mín boðorð, og breyti rétt og ráðvandlega, þá skal hann lifa og ekki deya.

22 Öll hans afbrot, sem hann hefir drýgt, skulu honum þá ei tilreiknuð verða; fyrir sakir þeirrar ráðvendni, sem hann framdi, skal hann lifa.

23 Hugsar þú, að eg hafi þóknun á dauða hins óguðlega? segir Drottinn alvaldur; nei, heldur þar á, að hann bæti ráð sitt, og lifi.

24 En víki sá ráðvandi frá sinni ráðvendni og gjöri órétt, og breyti eptir öllum þeim svívirdingum, sem hinn óguðlegi drýgir, skyldi hann þá lifa? Nei, öll sú ráðvendni, sem hann hefir framið, skal ei til álita koma; fyrir þá óhollustu, sem hann hefir sýnt, og þá synd, sem hann hefir drýgt, skal hann deya.

25 Og þó segið þér: vegur hins alvalda er ekki réttur? Heyrið þá, þér Ísraelsmenn! skyldi minn vegur ekki vera réttur? munu yðar vegir ekki vera rängir?

26 Þegar sá ráðvandi víkur frá sinni ráðvendni, og gjörir rängt og deyr fyrir þá skuld, þá deyr hann fyrir sakir þeirra ränginda, sem hann gjörði;

27 Og þegar sá óguðlegi hverfur frá sínu ränglæti, sem hann gjörði, og drýgir dygd og dád, þá frelsar hann líf sitt,

28 Af því hann sèr að sèr, og lætur af öllum þeim illgjörðum, sem hann hefir framið, fyrir þá skuld skal hann lifa og ekki deya.

29 Og þó segja Ísraelsmenn: vegur hins alvalda er ekki réttur! Minir vegir, skyldu þeir ekki, réttir vera? Munu ekki yðar vegir, Ísraelsmanna, vera rängir?

30 Eg vil þá dæma sèrhvern yðar, Ísraelsmanna, eptir sinni hegðun, segir Drottinn alvaldur. Snúið yður því einlæglega frá öllu yðar syndsam-

legu athœfi, svo yðar misgjörðir verði yður eigi til tjóns;

31 Varpið frá yður öllum yðar syndum, sem þér drýgt hafið, og efnið yður upp á nýtt hjartalag og nýtt hugarfar; því hvar fyrir viljið þér deya, Ísraelsmenn? eg hefi einga vild á því, að nokkur maður deyi; bætið því ráð yðvart, og lifið!

19. KAPÍTULI.

Harmasöngur yfir öföllum nokkurra af þeim síðustu konúngum Júdaríkis, 1-9, og yfir þjóðarinnar hryggilegu afdrifum, 10-14.

KYRJA þú upp harmasöng yfir Ísraels höfðingjum,

2 Og seg: en hvað ljónsmœðran, móðir þín, lá makráð á meðal ljónanna, og upp ól hvolpa sína mitt á milli ljónskálfanna!

3 Hún ól upp einn af hvolpum sínum, uns hann varð að ljónskálfi; hann vandist við að leita sèr ætis, og lifði á mannaþráð.

4 Og er þjóðirnar fengu fregn af honum, veiddu þær hann í sínum gröfum, settu hringa í nasir hans, og fluttu hann til Egyptalands.

5 En er ljónsmœðran sá, að henni brást sú ætlan, er hún hafði gjört sèr, tók hún annan af hvolpum sínum, og gjörði úr honum ljónskálf.

6 Sá ljónskálfur gekk nú meðal ljónanna, vandist við að leita sèr ætis, og lifði á mannaþráð,

7 Lagðist á konúngahallir og eyddi borgir, en allir, sem í landinu bjuggu, urðu hræddir við öskur hans.

8 Þá slógu þjóðirnar frá nálægum löndum hring um hann, lögðu net fyrir hann, og varð hann veiddur í gröfum þeirra;

9 Þeir létu hringa í nasir hans, og fluttu hann svo í búi til Babelskonúngs, og var honum þar varpað í ljónagryfju, svo að óp hans skyldi ekki frammar heyrast á Ísraelsfjöllum.

10 Móðir þín var lík þér; hún var eins og það víntrè, sem gróðursett var hjá vatni, og varð ávaxtarsamt og greinótt af vatnsgnóttinni;

11 Hríslur þess voru sterkar og mátulegar í veldissprota, og uxu hátt upp í milli annara kvista, svo að mjög bar á vexti þeirra meðal hinna mörgu ánga.

12 En því var upp rykt í heipt, og

kastað á jörð niður ; vindur af austri upp þurkaði ávöxtinn ; þær sterku hríslurnar brotnuðu og visuðu ; eldur eyddi þeim.

13 Nú er það gróðursett í eyðimörku, í þurru og vatnslausu landi ;

14 En eldur hefir brotitz út af legg hríslanna og eytt ávexti træsins, og nú er eingin sterk hrísla eptir á því, sem hæf sè í veldissprota. Þetta er harnasöngur, og skal verða harnasöngur.

20. KAPÍTULI.

Esekiel talar skorinort móti skurðgoðadýrkun Gyðinga og hræsi þeirra.

Á SJÖUNDA árinu, þann tíunda dag hins fimta mánaðar, komu nokkurir af höfðingjum Ísraelsmanna til að aðspyrja Drottinn, og settu sig niður frammi fyrir mér.

2 Þá talaði Drottinn til mín svo látandi orðum :

3 Þú mannsins son, tala þú til forstjóra Ísraelsmanna, og seg til þeirra : Svo segir Drottinn alvaldur : eruð þér komnir til að aðspyrja mig ? Svo sannarlega sem eg lifi, vil eg ei láta yður aðspyrja mig, segir Drottinn alvaldur.

4 Vanda þú um við þá, þú mannsins son, ávita þú þá ; leið þeim fyrir sjónir svívirðingar forfedra sinna,

5 Og seg þeim : svo segir Drottinn alvaldur : þann dag er eg útvaldi Ísraelsfólk, eíðbatt sáttmála við afkomendur Jakobs sona, gjörði mig þeim augljósan í Egyptalandi, og sör þeim með upplýptri hendi : “ eg em Drottinn, yðar Guð ; ”

6 Þann sama dag, er eg sör þeim með upplýptri hendi, að eg skyldi leiða þá út af Egyptalandi til þess landsins, sem eg hefði fyrirhugað þeim, sem flyti af mjólk og hunangi, og væri ágætast eitthvert allra landa :

7 Þá sagði eg til þeirra : sérhver yðar burt kasti þeim víðurstygðum, sem verið hafa yðar augnagaman, og saurgið yður ekki á skurðgoðum Egyptalandsmanna ; eg, Drottinn, er yðar Guð.

8 En þeir voru mér mótsnúinir, og vildu eigi hlýða mér ; einginn þeirra burt kastaði þeim víðurstygðum, sem voru þeirra augnagaman, og þeir yfirgáfu ekki skurðgoð Egyptalands-

manna. Þá hét eg, að út ausa yfir þá minni heipt, og láta mína gjörvalla reiði yfir þá koma mitt í Egyptalandi.

9 Þó gjörði eg það fyrir míns nafns sakir, svo það skyldi ei vanhelgað verða meðal þeirra heiðingja, hjá hverjum þeir voru, og í hverra auglýsan eg hafði gjört mig þeim augljósan, að eg leiddi þá út af Egyptalandi.

10 Eg leiddi þá þess vegna út af Egyptalandi, og kom þeim inn í eyðimörkina.

11 Þá gaf eg þeim mín boðorð, og kunngjörði þeim mitt lögmál, sem hver maður, er heldur, skal heill af hljóta.

12 Eg gaf þeim og mína hvíldardaga til merkis um það samband, sem var milli mín og þeirra, svo þar af mætti augljóst verða, að eg, Drottinn, er sá, sem þá heilaga gjörir.

13 En Ísraelsmenn voru mér mótsnúinir í eyðimörkinni ; þeir lifðu ei eptir mínum boðorðum, heldur fyrir-litu mitt lögmál, sem hver maður, er heldur, skal heill af hljóta ; og mína hvíldardaga vanhelguðu þeir næsta mjög. Eg hét þá, að út ausa minni reiði yfir þá í eyðimörkinni, og gjör-eyða þeim ;

14 En eg gjörði það þó ekki, fyrir míns nafns sakir, svo það skyldi ei vanhelgað verða meðal heiðingjanna, í hverra auglýsan eg hafði út leitt þá.

15 Og jafnvel þó eg hefði svarið með uppréttri hendi í eyðimörkinni, að eg ekki skyldi leiða þá inn í það land, sem flyti af mjólk og hunangi, og ágætast væri allra landa,

16 Vegna þess þeir höfðu fyrir-litið mitt lögmál, ekki lifað eptir mínum boðorðum, vanhelgað mína hvíldardaga og hneigt hugi sína til skurðgoðadýrkunar :

17 Þá samt vægði eg þeim, svo eg tortýndi þeim ekki nè gjöreiddi í eyðimörkinni.

18 Eg sagði þá við sonu þeirra í eyðimörkinni : breytið ekki eptir síðum fedra yðvarra ; haldið ekki þeirra háttalagi, og saurgið yður ekki á þeirra skurðgoðum :

19 Eg, Drottinn, er yðar Guð, lifið eptir mínum boðorðum, haldið mitt lögmál, og breytið eptir því ;

20 Haldið heilagt mína hvíldardaga til merkis um það samband, sem er í milli mín og yðar, sem það skal þekkjast af, að eg, Drottinn, er yðar Guð.

21 En synirnir voru mér mótsnúnr ; þeir lifðu ei eptir mínum boðordum, skeyttu ei um, að hegða sér eptir mínu lögmáli, sem hver maður, er heldur það, skal þó heill af hljóta, og þeir vanhelguðu mína hvíldardaga.

22 Samt hepti eg hönd mína, og mat það meir, að mitt nafn skyldi ei verða vanhelgað meðal heiðingjanna, í hverra augsyn eg hafði út leitt þá.

23 Eg sór þeim nú með upprætti hendi í eyðimörkinni, að eg skyldi dvístra þeim meðal heiðingjanna og dreifa þeim út um löndin,

24 Af því þeir höfðu ekki breytt eptir mínu lögmáli, heldur fyrirlítið mín boðord, vanhelgað mína hvíldardaga, og sett hug sinn til skurðgoða fedra sinna.

25 Nú lét eg þá taka upp þá siði, sem ekki voru góðir, og það háttalag, sem þeim varð til ógæfu ;

26 Eg lét þá saurga sig á fórnum sínum, þar sem þeir brendu á báli alla frumburði sína, til þess þeim skyldi ofbjóða svo þeir yrðu að kannast við, að eg em Drottinn.

27 Tala þú þess vegna til Ísraelsmanna, þú mannsins son, og seg þeim : svo segir Drottinn alvaldur : hér á ofan hafa forfeður yðar smánað mig, og sýnt mér óhollustu í því, sem nú mun eg telja ;

28 Eg leiddi þá inn í það landið, sem eg með upprætti hendi hafði heitið að gefa þeim ; en ekki höfðu þeir fyr komið auga á einhverja háva hæð, eða einhvern lundinn, fyr en þeir blótuðu þar blótum sínum, báru þar fórnir, sem mér voru andstyggilegar, létu þar sinn sætan ilm upp stiga, og dreyptu þar dreypiförnum sínum.

29 Eg sagði til þeirra : hvað eru þessar hæðir, er þér gangið til ? og þó heyrast ávalt nafnið “ hæð ” alt til þessa dags.

30 Þar fyrir seg þú til Ísraelsmanna : svo segir Drottinn alvaldur : þér eruð saurgaðir alt eins og forfeður yðar, og fremjið eins andstyggilegan saurlífnað, og þeir gjörðu ;

31 Þér hafið saurgað yður á öllum yðar skurðgoðum alt til þessa dags, með því að færa þeim fórnir og brenna börn yðar á báli. Skyldi eg láta yður, Ísraelsmenn, aðsyrja mig ? nei, svo sannarlega sem eg lifi segir Drottinn alvaldur, vil eg ekki vera aðspurður af yður.

32 Ekki skal það heldur verða, sem yður hefir til hugar komið ; þér hugsuðuð : vèr viljum vera sem aðrar þjóðir, hafa á oss siði annara landa, og tilbiðja stokka og steina.

33 Svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alvaldur, skal eg drotnna yfir yður með öflugri hendi, með útrættum armlegg og með útheltri heipt ;

34 Eg skal út leiða yður frá þjóðunum ; með öflugri hendi, útrættum armlegg og í útheltri heipt skal eg saman safna yður af þeim löndunum, sem þér eruð í dreifðir,

35 Og færa yður út í eyðimörku þjóðanna, til þess að halda þar dóm yfir yður augliti til auglitis.

36 Eins og eg dæmdi forfeður yðar í Egyptalands eyðimörku, eins vil eg yður dæma, segir Drottinn alvaldur.

37 Eg skal færa yður undir hirtíngarvöndinn, og þrengja yður í bönd sáttmálans ;

38 En þá mótsnúnu og fráföllnu vil eg skilja frá yður ; eg vil leiða þá út af því landi, hvar þeir búa í útlegð ; en í Ísraelsland skulu þeir ekki koma, svo að þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

39 Þér, Ísraelsmenn ! svo segir Drottinn alvaldur, fari nú hver yðar, sem vill, og þjóni skurðgoðum sínum eptirleiðis, fyrst einginn yðar vill hlýða mér, og vanhelgið ekki hér eptir mitt heilaga nafn með yðar förnum og svívirðilegu blótum !

40 Því á mínu heilaga fjalli, á Ísraels háva fjalli (segir Drottinn alvaldur) skulu allir Ísraelsmenn, allir innbúar landsins, tilbiðja mig ; þar skal eg hafa þóknun á þeim, þar skal eg þekkjast yðar upplyptíngarfórnir, og yðar frumgróða, ásamt með öllu því, sem þér helgið mér ;

41 Þér skuluð vera mér velkomnir með yðar seta fórnarilm, þegar eg hefi út leitt yður frá þjóðunum, og

saman safnað yður úr þeim löndunum, sem þér eruð í dreifðir, og þá skal eg helgaður verða meðal yðar í auglýsni heiðingjanna.

42 Þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar eg hefi innleitt yður í Ísraelsland, í það landið, sem eg með svardaga hæt að gefa feðrum yðar.

43 Þar skuluð þér minnast yðar fyrri breytni, og allra yðar verka, með hverjum þér sauguð yður, og yður skal bjóða við sjálfum yður sökum als þess illa, sem þér hafið gjört.

44 Og þér, Ísraelsmenn, skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar eg breyti við yður fyrir míns nafns sakir, en ekki eptir yðar vondri breytni og illverkum, segir Drottinn alvaldur.

21. KAPÍTULI.

Esekiel fyrirmyndar eyðileggingu Jerúsalemborgar, 1-5; lýsir þessari hörmung berara með sorgarlátum, 6-22; herför Nebúkadnesars móti Jerúsalem, 23-29; spáir, að Sedekía konungi muni steypt verða frá völdum, 29-32; að Babelskonungur mundi og eyðileggja Ammonita, 33-37.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum?

2 Þú mannsins son, horfðu í suður-átt, og lát orð þín streyma á móti suðri, og spá fyrir skóginum, sem er á suðurlandi,

3 Og seg til skógarins í suðrinu: heyr orð Drottins: svo segir Drottinn alvaldur: sjá eg kveyki eld í þér, sem eyða skal hverju grænu trè og þurru við, sem í þér er: sá megni eldslogi skal ekki slokkna, heldur skal fyrir honum allur jarðvegur brenna frá suðri til norðurs.

4 Allir menn skulu sjá, að eg, Drottinn, hefi upp kveikt hann, og hann skal eigi slökktur verða.

5 Þá sagði eg: æ, Drottinn alvaldi, þeir munu segja um mig: hann talar ekki nema í ráðgátum.

6 Þá talaði Drottinn til mín svo látandi orðum:

7 Þú mannsins son: snú þér í móti Jerúsalemborg, lát orð þín streyma gegn helgidómstaðnum, og spá fyrir Ísraelslandi,

8 Og seg til Ísraelslands: svo segir Drottinn: sjá eg fer á móti þér, eg vil draga mitt sverð úr slíðrum, og

af má hinn ráðvanda, sem í þér býr, ásamt með þeim óguðlega;

9 Og með því eg vil af má hinn ráðvanda, sem í þér býr, ásamt með þeim óguðlega, þá skal sverð mitt hlaupa úr slíðrunum á alla lifandi menn, frá suðri til norðurs;

10 Og allir menn skulu sanna, að eg, Drottinn, hefi dregið mitt sverð úr slíðrum, og það skal ekki þángað aptur hverfa.

11 En þú, mannsins son, styn þúngan, svo að mjadmir þínar engist saman, styn beisklega í auglýsni þeirra;

12 Og þegar þeir spyrja þig: af hverju stynur þú? þá svara: af frètt nokkurri; hún mun koma, svo að öll hjörtu munu blotna, allar hendur fallast, allur dugur dofna, og öll knè íða sem vatn; sjá, hún kemur, hún sannast, segir Drottinn alvaldur.

13 Enn fremur sagði Drottinn til mín:

14 Þú mannsins son, spá og seg: svo segir hinn Alvaldi: seg, sverðið, sverðið! það er brýnt, það er fægt;

15 Það er brýnt til þess að bíta, og fægt til þess að blika. Ó, veldissproti, þú sproti míns sonar! sverðið vægir eingu trè;

16 Því hefir verið komið í burtu til fægingar, svo það verði nú þegar knefað; sverðið er brýnt og fægt, svo það verði selt vegandanum í hendur.

17 Hjóða þú og æp, mannsins son! það er ætlað til höfuðs mínu fólki og öllum Ísraels höfðingjum; þeir ásamt með mínu fólki eru undir sverðið seldir; þar fyrir skaltu berja þér á brjóst.

18 Bit sverðsins er reynt! Hvað? mundi það ei einnig vinna á veldissprotann? segir Drottinn alvaldur.

19 Spá þú, mannsins son! klappa þú lof í lófa, tvíbregð þú sverðinu í þriðja sinni, fyrir því skal múgurinn, fyrir því skulu höfðingjarnir falla; það skal heimsoekja þá í herbergjum þeirra.

20 Til þess að allur hugur doðni, og mannfallið verði sem mest, hefi eg sett það ógurlega sverð við öll borgarhlíð þeirra. Hæ, það er gjört til þess að blika, og brýnt til þess að brytja!

21 Vertu til taks (þú sverð)! veg

þú til hægri handar! snú þér við! veg til hinnar vinstri, og hvert sem eggjar horfa!

22 Nú skal eg einnig klappa lof í löfa, og svara heipt minni; eg, Drottinn, hefi talað það.

23 Enn fremur talaði Drottinn til mín svo látandi orðum:

24 Þú mannsins son, gjör þér tvo vegu, er sverð Babelskonungs geti farið, og skulu báðir liggja frá sama landi; marka svo einn stað, og skaltu marka hann á vegamótum, þar sem vegir skilja til borgarinnar;

25 Gjör þér einn veg, sem sverðið geti farið til Rabba í landi Ammonita, en annan til Júdalands, hvar sú trausta borg Jerúsalem er.

26 Á þessum vegamótum, þar sem báðar leiðir skilja, nemur Babelskonungur staðar, til þess að láta spá fyrir sér; hann hristir örvarnar, aðspyr húsgoðin, skoðar lifrina.

27 Í sinni hægri hendi heldur hann á spáörinni, sem vísar honum til Jerúsalemsborgar, til þess að reisa þar víghrúta, til að brjóta með hlið á borgina, hrinda upp herópi, færa víghrútana að borgarhliðunum, hleypa upp jarðhryggjum og hlaða víggarða.

28 Þeim mun sýnast spáin lygileg, en menn munu eiðfesta hana; mun hann þá reka minni til sáttmálarofsins, og ætla sér tækt að vinna borgina.

29 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur: með því að þér látið aðra reka minni til ótrygðar yðvarrar, því svo eru yðar misgjörðir berar, svo augskýlegar yðar syndir í öllu yðar athöfi, fyrst að þér hafið slíkt orð á yður, þá skuldu þér í hershendur falla.

30 Þú dygdarlaus og óguðlegi Israels höfðingi! sá dagur er fyrir hendi, þá misgjörð þín skal þér að tjóni verða.

31 Svo segir Drottinn alvaldur: legg af þér höfuðmoturinn, tak ofan kórónuna. Svo skal ekki lengur til ganga; eg upp hef hið lága, og niðurlægi hið háva,

32 Og læt eina eyðileggínguna koma á fætur annari; það, sem nú er, skal ekki framar vera, þangað til sá kemur, hverjum dómvaldið tilheyrir, honum vil eg það gefa.

33 Spá þú, mannsins son, og seg:

svo segir Drottinn alvaldur um Ammoníta og háðsyrði þeirra: sverðið, skaltu segja, sverðið er dregið úr slíðrum til að slá í hel; það er nógu fagurt til að blika,

34 Svo að, á meðan þú lætur ginna þig með hægómasýnum og lygisþáðómum, skaltu verða lagður í valinn hjá þeim hellslegnu illgjörðamönnum, hverra hegningardagur að kom, þá misgjörðir þeirra skyldu þeim að tjóni verða.

35 Að sönnu mun eg láta sverðið aptur slíðra, en þig skal eg dæma á þeim stað, sem þú ert fæddur, og í því landi, sem þú ert upprunninn.

36 Eg skal út ausa minni reiði yfir þig, og blása á þig mínum heiptarloga, og selja þig í hendur skaðræðismanna, sem leiknir eru í að eyðileggja.

37 Þú skalt verða eldsmat; þínu blóði skal í þínu eigin landi út helt verða, og minning þín skal verða af máð; því eg, Drottinn, hefi sagt það.

22. KAPÍTULI.

Esekiel lýsir siðaspillingu Jerúsalemsborgarmanna, 1-16; gjörvallrar þjóðarinnar, 17-22; allra stétta, spámannanna, kennimanna, yfirvalda og almúga, 23-31.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum:

2 Þú mannsins son, ávíta þú, vanda þú um við þá blóðseku borg, og leið henni fyrir sjónir allar hennar svívirðingar,

3 Og seg: svo segir Drottinn alvaldur: þú borg, sem út eyst blóði innan þinna borgarveggja, til þess að leiða yfir þig hegninguna, og gjörir þér hjáguði, til þess að saurgast á!

4 Þú ert sek orðin þess blóðs, sem þú út hellir; þú ert orðin saurguð af þeim skurðgoðum, sem þú býr til handa þér; þú hefir flýtt fyrir óláni þínu, og ert komin af fótum fram. Þess vegna skal eg gjöra þig að háð-úng meðal heiðingjanna, og að athlægi allra landa;

5 Nær og fjær skalt þú hædd verða, þú illa rømda og styrjaldarsama borg!

6 Sjá! höfðingjar Israelsmanna, sem í þér búa, út hella blóði, hver sem betur getur.

7 Hjá þér eru faðir og móðir fyrir-litin, útlendingum ofríki gjört, ekkjur og föðurleysingjar undirokaðir;

8 Þú fyrirlitur mína helgidóma, og vanhelgar mína hvíldardaga.

9 Hjá þér eru bakmælgismenn, sem koma manndrápum til leiðar; hjá þér eru blótfórnir etnar á fjöllum uppi, og alskonar illlifnaður í frammi hafður;

10 Faðirinn er smánaður hjá þér, og komið nærri konu, þá hún er óhrein;

11 Illlifnaður er framinn með konu náúngans, sonarkonan ófrægð með smán, og samfedra systkin leggjast hvort með öðru;

12 Menn taka fè til höfuðs öðrum; þú gjörir okur og ofkröfu; þú ásælist og fæflettir náunga þinn; en mér hefir þú gleymt, segir Drottinn alvaldur.

13 Eg get ekki annað en fórnað höndum yfir því rángfengna fè, sem þú hefir dregið þér, og yfir því blóði, sem út helt er í þér.

14 Mun nokkuð kjarkur þinn standast, eða þróttur þinn haldast, þegar þeir dagarnir koma, sem eg mun láta yfir þig líða? Eg, Drottinn, tala og framkvæmi.

15 Eg skal tvístra þér meðal þjóðanna, og dreifa þér út um löndin, og af má alt, sem óhreint er í þér;

16 Þú skalt verða álitin af heiðingjunum sem vanhelguð, og þá skaltu viðurkenna, að eg em Drottinn.

17 Enn fremur talaði Drottinn til mín svo látandi orðum:

18 Þú mannsins son, Ísraelsmenn eru orðnir fyrir mér eins og óhreint silfur, sem blandað er með eiri, tini, járn og blý; þeir verða allir að fara í deiglu, því þeir eru óhreint silfur.

19 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur svo: af því þér allir eruð orðnir að óhreinu silfri, þá vil eg safna yður saman í Jerúsalem.

20 Eins og blendíngi silfurs, eirs, járn, blýs og tins er kastað til samans í deiglu, til þess að blása þar að, og bræða það, eins skal eg í minni heiptarreíði safna yður saman, láta yður þar inn, og bræða yður;

21 Já, eg skal safna yður saman, og blása mínum reidiloga að yður, svo þér skuluð bráðna þar.

22 Eins og silfrið bráðnar í deiglu, eins skuluð þér bráðna þar inni,

og þér skuluð finna, að eg, Drottinn, út eys minni reiði yfir yður.

23 Enn fremur talaði Drottinn til mín svo látandi orðum:

24 Þú mannsins son, seg þú til landsins: þú ert eins og óhreinsað land, hvar ekki hefir rignt á degi reiðinnar.

25 Þar er samsærisflokkur af spá mönnum, sem ráða mönnum bana, ræna gripum og gersemum, og fjölga ekkjum í landinu, og eru líkir grenjandi ljónum, sem rífa sundur bráð sína.

26 Kennimenn landsins brjála mínu lögmáli, vanhelga mína helgidóma, gjöra eingan mun á því, sem heilagt er og óheilagt, greina ei hreint frá óhreinu; þegar mínir hvíldardagar verða óvirtir, þá loka þeir aptur augnum, og eg sjálfur verð vanhelgaður mitt á meðal þeirra.

27 Landshöfðingjarnir eru sem glepsandi vargar, út ausa blóði, steypa mönnum í ógæfu fyrir ávinnings sakir.

28 Spámenn landsins ríða á kalki fyrir þá, fara með hegómasjónir og lygispádóma, og segja: "Svo segir Drottinn alvaldur," enn þótt Drottinn ekki hafi talað.

29 Almúginn í landinu fremur ofríki og rán, kúgar aumíngjann og fátæklinginn, og gjörir ränglega á hlut hins útlanda.

30 Eg leitaði meðal þeirra að einhverjum, sem vildi hlaða upp aptur girðinguna, og setja sig í skörðin móti mér, landinu til varnar, svo eg ekki legði það í eyði; en eg fann eingan.

31 Nú vil eg út ausa minni reiði yfir þá, tortýna þeim í mínum heiptareldi, og láta athæfi þeirra bytna á sjálfum þeim, segir Drottinn alvaldur.

23. KAPÍTULI.

Esekiel sjnir, að eins og Samaría (Ísraelsríki) hafði fengið refsingu fyrir sinn óguðleika, eins átti Jerúsalem (Júdaríki), sem ekki var hóti betri, von á sömu hegningu, 1-35; afmálar skurðgoðadýrkun beggja ríkja, og þá lesti, sem henni voru samfara, 36-49.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum:

2 Þú mannsins son, einu sinni voru tvær konur, sem voru dætur einnar móður;

3 Þær voru lauslátar í æsku sinni, og frömdu hórdóm í Egyptalandi, létu þar taka á brjóstum sér, og fara höndum um sinn meýjarbarm.

4 Hin stærri hét Óhola, en systir hennar Óholíba; eg batt við þær hjúskap, og fœddu þær mér syni og dætur. Sú er þýðing nafna þeirra, að Óhola er Samaría, en Óholíba Jerúsalem.

5 Óhola tók fram hjá mér, og feldi hug til fylgimanna sinna, þeirra Assýriumanna, sem til hennar komu;

6 Þeir gengu allir á dökkbláum klæðum: voru það jarlar, landshöfðingjar, fríðir æskumenn og riddarar, ríðandi á hestum.

7 Hún ofurseldi sig þessum mönnum til saurlifnaðar, öllum hinum útvöldustu mönnum af Assýríulandi, og flekkaði sig með skurðgoðum allra þeirra, sem hún feldi hug sinn til.

8 Ekki lét hún að heldur af samlagi við Egyptalandsmenn, því þeir höfðu legið með henni í úngdæmi hennar, farið höndum um brjóst hennar, og gjört hana drukna af saurlífislost.

9 Þess vegna seldi eg hana í hendur ástmanna sinna, í hendur Assýríumanna, sem hún hafði felt hug sinn til;

10 Þeir flettu hana klæðum, tóku burt syni hennar og dætur, og vógu hana sjálfa með sverði; varð hún svo öðrum konum til viðvörunar, eptir það að hegníngin var fram á henni komin.

11 Enn þótt Óholíba, systir hennar, sæi þetta, þá varð hún þó enn frekari í lostanum, og drýgði enn meiri saurlifnað, en systir hennar.

12 Hún feldi ást til Assýríumanna; voru það jarlar og landshöfðingjar, er til hennar komu trúðbúnir, og riddarar, ríðandi á hestum, alt saman fríðir æskumenn.

13 Eg sá, hversu hún saurgaði sig, og að eitt og hið sama var háttalag beggja þeirra systra.

14 Þó varð þessi enn frekari í saurlifnaðinum; hún sá mannsmyndir, sem dregnar voru á vegginn; það voru myndir Kaldea; þeir voru málaðir með menju,

15 Höfðu belti um sig miðja, og

langa lafðregla um höfuð sér; allir voru þeir hinir hermannlegustu, og líkir Babelsmönnum, þeim Kaldeum, eins og þeir eru heima í föðurlandi sínu.

16 Undir eins og hún leit þá augum, feldi hún ást til þeirra, og gjörði boð eptir þeim til Kaldealands.

17 Þá komu Babelsmenn til samlags við hana, og flekkuðu hana með saurlifnaði sínum; en þegar hún hafði saurgazt með þeim, varð hún leið á þeim.

18 Þegar hún nú framdi sinn saurlifnað og svívirðingu svo berlega, þá varð eg einnig leiður á henni, eins og eg hafði orðið leiður á systur hennar.

19 En hún varð æ frekari í hórdóminum, þar eð hún mintist síns æskutíma, þá hún framdi saurlifnað á Egyptalandi;

20 Og nú feldi hún hug til þessara fylgimanna sinna, hverra girndarbruni var sem girndarbruni asna og stóðhesta.

21 Þannig hvarfst þú aptur til þess svívirðilega athœfis, sem þú framdir í æsku þinni, þá Egyptalandsmenn höfðu við þig ástfarir, upp tendraðir af þínum æskublóma.

22 Þar fyrir, Óholíba! svo segir Drottinn alvaldur: sjá! eg skal æsa upp ástmenn þína gegn þér, þá sem þér eru leiðir orðnir, og láta þá veitast að þér úr öllum áttum:

23 Babelsmenn, alla Kaldea með valdsmönnum, ríkismönnum og stóreflismönnum, þar með alla Assýríumenn, hina fríðu æskumenn, alla jarlana og landshöfðingjana, kappana og ágætismennina, alla ríðandi á hestum;

24 Þeir skulu fara í móti þér vígbúnir, með hjólvögnum og mannfjölda, skjöldum og buklurum og hjálmum, og setjast umhverfis um þig; þeim vil eg dómsatkvæðið í hendur fá, og þeir skulu dæma þig eptir sínum lögum.

25 Eg skal láta mína vandlætingu niður á þér koma, svo að þeir skulu breyta við þig heiptarlega, sníða af þér nef og eyru, og það, sem eptir verður af þér, skal fyrir sverði falla; þeir skulu herleíða þína syni og dætur

ur, og það, sem þá verður eptir af þér, skal verða eldsmatur ;

26 Þeir skulu færa þig af klæðum og taka af þér skartið.

27 Þannig vil eg enda gjöra á þínum svívirðilega lifnaði og hórdómi þínum við Egyptalandsmenn ; þú skalt ekki framar líta við þeim, og ekki framar hugsa til Egyptalands.

28 Því svo segir Drottinn alvaldur : sjá ! eg sel þig í hendur þeim, sem þú hatar, í hendur þeirra, sem þú ert orðin leið á ;

29 Þeir skulu breyta við þig haturslega, taka frá þér alla atvinnu þína, og láta þig eptir nakta og bera, svo svívirðing þíns saurlifnaðar, lauslætis og hóránar verði opinber.

30 Þetta skal eg láta fram við þig koma fyrir þann saurlifnað, sem þú hefir framið við heiðingjana, og fyrir það þú hefir saurgað þig á þeirra skurðgoðum.

31 Þú hefir gengið götu systur þinnar ; þess vegna rétti eg að þér hennar bikar ;

32 Svo segir Drottinn alvaldur : þann djúpa og víða bikarinn systur þinnar skaltu af drekka ; hann skal gjöra þig að athlægi og háðung : svo ilögugóður er hann !

33 Þú skalt verða drukkin af hörmúngarinnar sterka drykk, af bikar ángistarinnar og sinnuleysisins, af bikar Samaríu, systur þinnar ;

34 Þennan bikar skaltu af drekka og í botn sötra, brjóta hann síðan í mola, og sundur rífa þín brjóst, því eg hefi talað það, segir Drottinn alvaldur.

35 Þar fyrir, svo segir Drottinn alvaldur : sökum þess þú gleymdir mér, og snérir baki við mér, þá skaltu nú og gjöld taka fyrir þinn illifnað og saurlifnað.

36 Enn fremur sagði Drottinn til mín : þú mannsins son ! ávíta þú Óholu og Óholibu, og leið þeim fyrir sjónir sínar svívirðingar ;

37 Því þær hafa drýgt hórdóm og flekkað hendur sínar með blóði ; þær hafa framið hórdóm með afguðum, og þar með brendu þær, þeim til fórnar, sín eigin börn, sem þær fæddu mér.

38 Auk þessa hafa þær gjört mér það, að þær sama daginn saurguðu

minn helgidóm og vanhelguðu mína hvíldardaga ;

39 Því þá þær höfðu slátrað börnum sínum skurðgoðunum til fórnar, gengu þær sama daginn inn í minn helgidóm, til þess að vanhelga hann. Slíkt að höfðust þær í mínu eigin musteri !

40 Þær sendu jafnvel eptir mönnum, sem koma skyldu af fjarlægum löndum ; þegar þessir fengu boðin, þá komu þeir ; fyrir þeirra skuld laugaðir þú þig, barst lit í augu þér, og bjóst þig í skart ;

41 Síðan settist þú á veglegan bekk ; þar stóð fyrir framan uppbúið borð, og þar lagðir þú á mitt reykelsi og mitt viðsmjör ;

42 Hér var nú söngur upp hafinn af þeim guðlausa manngrúa ; var þar auk tignarmanna fjöldi minni háttar fólks, drykkjumenn, sem sóttir höfðu verið í eyðimörkina ; létu þeir armbauga á handleggi þeirra systra, og veglegar kórónur á höfuð þeim.

43 Eg hugsaði með sjálfum mér um þessa gömlu hóru : mun nokkur enn vilja drýgja hórdóm með slíkri, sem hún er ?

44 Jú, þeir gengu inn til hennar ! Eins og gengið er inn til einnar, hórkonu, eins gengu þeir inn til Óholu og Óholibu, þeirra saurlífskvenna.

45 En réttlátu mennirnir, þeir skulu ljúka dóminum á þeim, dómi hórkvenna og morðkvenna ; því hórkonur eru þær, og hafa blóðflekkaðar hendur.

46 Því svo segir Drottinn alvaldur : stefndu fjölmenni í gegn þeim, og ofursel þær til misþyrmingar og herfangs.

47 Mannfjöldinn skal gjöra þeim grjóthrið, og höggva þær sundur með sverðum, drepa sonu þeirra og dætur, og brenna upp hús þeirra.

48 Með þessu móti vil eg út rýma illifnaðinum úr landinu, og allar konur skulu láta sér yðar víti að varnaði verða, að þær breyti ekki eptir yðar skammarlega athæfi.

49 Þegar þeir svo láta yðar svívirðingar niður á yður koma, og þér hljótið að gjalda yðar syndsamlegu skurðgoðadýrkunar, þá skuluð þér viðurkenna, að eg em Drottinn alvaldur.

24. KAPÍTULI.

Esekiel fjfjörmyndar Jerúsalems eyðileggðing með dæmisögu um söðningarpott, 1-14; og með háttalugi sínu eptir lát konu sinnar, 16-27.

A NIUNDA árinu, þann tíunda dag hins tíunda mánaðar, talaði Drottinn til mín svo látandi orðum :

2 Þú mannsins son, skrifa þú upp hjá þér þenna dag, einmitt þenna dag ; því einmitt á þessum degi kemur Babelskonungur til Jerúsalemsborgar.

3 Ber þú upp eptirlíkingu fyrir þessa þverúðarfullu kynslóð, og seg til þeirra : svo segir Drottinn alvaldur : lát þú upp pottinn, lát þú hann upp, og hell vatni í hann ;

4 Lát í hann svo mörg stykki, sem hæfilegt þykir, beztu stykkinn, lærin og bóguna, svo hann verði fullur af mergjudum beinum ;

5 Hér til skaltu velja það bezta af hjördinni ; hlað síðan beinabuðlung undir pottinn, og lát svo vella, svo að einnig þau bein soðni, sem í pottinum eru.

6 Því svo segir Drottinn alvaldur : vei þeirri blóðseku borg, potti þeim, sem er með ryðblettum, og hvers ryðflekki ekki vilja af gánga. Fær síðan upp hvert stykki eptir annað, án þess að hlutast um, hvert stykkið fyrst skal upp ;

7 Því borgin hefir látið það blóð, sem í henni er út helt, renna á bera kletta, sem sólin skín á ; hún hefir ekki út helt því á jörðina, svo það græti sigið niður í moldina ;

8 Til þess að láta heiptina og hefndina fram koma, hefi eg látið það blóð, sem í henni er út helt, liggja á berum klettum, sem sólin skín á, svo það skuli ekki leyna sèr.

9 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur : vei hinni blóðseku borg ! Eg vil einnig hlaða stóran buðlung,

10 Draga saman mikinn við, kveykja upp svo heitan eld, að kjötið meyrni, seyðið kryddist og beinin brenni ;

11 Setja síðan tóman pottinn á glæðurnar, svo hann verði glóandi, og eirið í honnm brenni, til þess þau óklárindi, sem á honum eru, renni af, og ryð hans eyðist.

12 En, hvað mikið sem fyrir honum er haft, lætur hann ekki undan að

heldur, og hans mikla ryð vill ei af honum gánga ; þó hann sè eldborinn, situr, þó ryðið kyrt.

13 Öhreinkleiki þinn kemur af þrái, vondslegri fyrirtekt, þar sem þú ekki verður hreinn, þó eg vilji gjöra þig hreinan ; þú verður ekki fyr hreinn, en eg læt mína heipt hvíla yfir þér.

14 Eg, Drottinn, hefi talað það ; það skal verða ; eg skal framkvæma það ; eg skal ekki undan láta, og ekki vægja, og einga meðaumkun hafa ; þeir skulu dæma þig, eins og þitt athæfi og þín verk hafa til unnið, segir Drottinn alvaldur.

15 Enn fremur talaði Drottinn þannig til mín :

16 Þú mannsins son, eg vil taka frá þér lýsting augna þinna í einni plágu ; en þá skaltu ekki kveina eða gráta, og ekkert tár skal þér á augu koma ;

17 Andvarpa þú í hljóði, en einga líksorg skaltu við hafa ; falda þér með motri þínum, lát skó þína á fœtur þér ; þú skalt eigi byrgja skegg þitt, og eingrar sorgarfœðu neyta.

18 Eg talaði til fólksins um morguninn, en um kveldið dó kona mín ; næsta morgun gjörði eg, eins og mér var boðið.

19 Þá sagði fólkið til mín : viltu ekki segja oss, hvað það hefir að þýða, sem þú gjörir ?

20 Eg svaraði þeim : Drottinn talaði til mín, og sagði :

21 Seg Ísraelsmönnum : svo segir Drottinn alvaldur : sjá ! eg vil vanhelga minn helgidóm, sem er yðvart hrós og styrkur, lýsting yðar augna og yðar hjartans eptirlangan ; og yðar synir og dætur, sem þér skiljið þar eptir, skulu fyrir sverði falla.

22 Þá munuð þér gjöra það, sem eg gjöri nú ; þér munuð ekki hylja skegg yðar, eingrar sorgarfœðu neyta,

23 Hafa motrana á höfðum yðar, og skó á fótum, ekki kveina, ekki gráta, heldur munuð þér vanmegnast yfir yðar syndum, og andvarpa hver með öðrum.

24 Þá skal Esekiel vera yðar fyrirmynd ; alt það, sem hann gjörir nú, það munuð þér gjöra, þegar þetta fram kemur, og þá skuluð þér viðurkenna, að eg em Drottinn alvaldur.

25 En þú, mannsins son ! þann dag,

er eg hefi tekið frá þeim þeirra styrk, þeirra ununarþryði, lysting augna þeirra, þeirra hjartans eptirlangan, syni þeirra og dætur,

26 Þann sama dag skal flóttamaður nokkur koma til þín, til að gjöra þetta heyrum kunnugt ;

27 Og á þessum sama degi skal minnur þinn upp lúkast við komu flóttamannsins ; þá skalt þú tala, og ekki lengur vera orðlaus, því þú skalt vera þeim fyrirmyndarteikn, og þeir skulu við kannast, að eg em Drottinn.

25. KAPÍTULI.

Esekiel spáir fyrir Ammonítum, 1-7 ; Móabítum, 8-11 ; Edómítum, 12-14 ; Fílisteum, 15-17.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum :

2 Þú mannsins son, snú þér móti Ammonítum, og spá fyrir þeim,

3 Og seg til Ammoníta : heyrið orð Drottins, hins alvalda ! svo segir Drottinn alvaldur : fyrir það, að þú hlakkar yfir því, að minn helgidómur er vanhelgaður, og yfir því, að Ísraelsland er í eyði lagt, og Júdaríkis innbúar hafa orðið að fara í útlegð,

4 Þar fyrir, sjá ! eg gef þig Austurvegsmönnum til eignar ; þeir skulu setja kvíar sínar í þínu landi, og reisa þar búðir sínar ; þeir skulu eta þinn ávöxt og drekka þína mjólk ;

5 Eg skal gjöra Rabba að úlfaldastíu, og land Ammoníta að hjarðarbóli, svo þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

6 Því svo segir Drottinn alvaldur : fyrir það, að þú klappar lof í lófa, og getur í hvorugan fótinn stigið af ofdrambsgleði yfir Ísraelslandi,

7 Þar fyrir, sjá ! eg út rætti mína hönd í móti þér, læt þig verða heiðingjum að herfangi, af mái þig úr tölu þjóðanna, týni þér úr tölu landanna, og eyðilegg þig, svo þú viðurkennir, að eg em Drottinn.

8 Svo segir Drottinn alvaldur : af því Móabsmenn og Seírmenn segja : sjá : Júdamenn eru eins og allar aðrar þjóðir eru ;

9 Þar fyrir, sjá ! eg greiði Austurvegsmönnum veg inn í Móabsland, þeim megin sem borgirnar eru, þær yztu borgir, sem eru þryði landsins,

svo sem Bet-Jesímót, Baal-Meón, og alt til Kirjatajim.

10 Eins og eg gef þeim land Ammoníta til eignar, til þess að Ammoníta skuli ei framar minzt verða meðal þjóðanna,

11 Eins mun eg og láta refsíðminn ganga yfir Móabsmenn, svo þeir viðurkenni, að eg em Drottinn.

12 Svo segir Drottinn alvaldur : af því Edómsmenn breyta við Júdamenn af hefndargirni, og misgjöra stórlega með því, að hefna sín á þeim,

13 Þar fyrir, svo segir Drottinn alvaldur, vil eg út rætta mína hönd í gegn Edómslandi, eyða þar mönnum og fænaði, og gjöra landið að auðn ; frá Teman og til Dedans skulu þeir fyrir sverði falla ;

14 Eg vil láta mitt fólk, Ísraelsmenn, framkvæma mína hefnd á Edómsmönnum ; þeir skulu breyta við Edómsmenn eptir minni heiðarreiði, svo þeir skulu finna, að hefndin kemur frá mér, segir Drottinn alvaldur.

15 Svo segir Drottinn alvaldur : fyrir það, að Fílistear eru hefndargjarnir, og af ofdrambi halda fram hefndinni með ævarandi fjandskap, til eyðileggingar,

16 Þar fyrir, svo segir Drottinn alvaldur, vil eg út rætta mína hönd móti Fílisteum, tortýna Kretum, og af má þá, sem eptir eru orðnir við hafsströndina ;

17 Eg skal koma stórum hefndum fram á þeim, og refsa þeim með grimd, svo þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn, þá eg læt mína hefnd koma fram á þeim.

26. KAPÍTULI.

Esekiel spáir fyrir eyðileggingu Týrusborgar, lýsir áhlaupi Nebúkadnesars á borgina, 1-14 ; og skelfingunni, sem við það kom yfir nálægar þjóðir, 15-21.

AELLEFTA árinu, þann fyrsta dag hins fyrsta mánaðar, talaði Drottinn til mín svo látandi orðum :

2 Þú mannsins son, fyrir það, að Týrusborg hlakkar yfir Jerúsalem, og segir : nú eru þjóðhliðin niður brotin ; nú kemur (öll verzlun) til mín ; nú verð eg full, fyrst hún er orðin auð,

3 Þar fyrir, svo segir Drottinn alvaldur, sjá ! eg skal rísa upp í móti þér, Týrusborg ! eg skal reisa margar

þjóðir í gegn þér, eins og sjávarhafid reisir sínar bylgjur ;

4 Þær skulu umbilta múrveggjum Týrusborgar, og niður brjóta hennar turna ; eg skal burt sópa rykinu af henni og gjöra hana að berum kletti ;

5 Hún skal verða að verstöð úti í hafinu, til að breiða net á ; því eg hefi talað það, segir Drottinn alvaldur ; og hún skal verða þjóðunum að herfangi ;

6 Dætur hennar, sem á sléttlendinu eru, skulu með sverði drepnar verða, og þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

7 Því svo segir Drottinn alvaldur : sjá ! eg leiði Nebúkadnesar, Babelskonung, konung konúnganna, gegn Týrusborg frá norðri, með hestum, vögnum, riddurum, miklum mannfjölda og mörgum þjóðum ;

8 Hann skal með sverði vega dætur þínar á sléttlendinu, setja víggarða um þig, hleypa upp jarðhryggjum, og reisa herskjöldu móti þér ;

9 Hann skal berjja á þínum múrveggjum með sínu herskaparverkfœri, og niður rífa þína turna með sínum hervopnum ;

10 Af hestagrúanum skaltu hulin verða í jóreyk, og þínir múrar skulu skjálfa af gný riddaranna, hjólanna og vagnanna, þegar hann fer inn um þín borgarhlíð, á þann hátt, sem menn fara inn í yfirunninn stað ;

11 Hann skal niður troða öll þín stræti með hrossahófum, drepa niður fólk þitt með sverði, og þær líkneskjur, sem þú treystir á, skulu hrapa til jarðar ;

12 Þeir skulu ræna þínum auð, hrífsa burt þinn kaupeyri, brjóta niður borgveggi þína, niður rífa þín dýrðlegu hús, og varpa á sjó út húsa-grjótinu, viðnum og rofinu.

13 Eg skal lægja klið þinna söngva, og hlómur þinna harpna skal ei frammar heyrður verða ;

14 Eg skal gjöra þig að berum kletti ; þú skalt verða að verstöð, til að breiða net á ; þú skalt ekki frammar upp bygd verða ; því eg, Drottinn, hefi talað það, segir Drottinn alvaldur.

15 Svo segir Drottinn alvaldur til Týrusborgar : hvort munu ei sjóbygð-

irnar skelfast við dýnkinn af þínu hruni, við hljóð hinna særðu, og við mannfallið, sem í þér mun verða ?

16 Allir hafsins drottinar munu stíga niður af sínum hástöllum, leggja sjávar skrúð sitt, og fara af glitklæðum sínum, en íklæðast hrædslunni, setjast á jörðina, óttast hvert augnablik, og verða sinnulausir út af þér ;

17 Þeir munu upp hefja harmaljód um þig, og segja : hvernin ertu til grunna gengin, þú víðfræga sjávarborg, sem varst svo voldug á hafinu ! þú og þínir innbyggjendur, sem allir sjóbyggjar voru hræddir við !

18 Sælöndin titra nú á degi þíns falls, og eyjarnar í hafinu skelfast yfir óförum þínum.

19 Því svo segir Drottinn alvaldur : þegar eg gjöri þig að eyðiborg, eins og þær borgir, sem óbygðar eru ; þegar eg læt hafid streyma yfir þig, og mörg vötn hylja þig ;

20 Þegar eg steypi þér niður til þeirra, sem ofan eru farnir í gröfina, til manna frá fyrri tíðum, og læt þig búa í undirheimi meðal borgarústa frá fornöld, hjá þeim, sem í gröfina eru niður stignar, svo þú ekki verðir byggileg frammar : þá skal eg láta verða blómlegt á landi hinna lifendu.

21 Eg skal leggja þig í eyði skyndilega ; þú skalt verða að eingu ; þín skal verða leitað, en aldrei skaltu finnast til eilífdar, segir Drottinn alvaldur.

27. KAPÍTULI.

Harmasöngur yfir Týrusborg : um vegsemd borgarinnar, 1-25 ; og um hennar ófarir, 26-36.

DROTTINN talaði til mín svo láttandi orðum :

2 Þú mannsins son, hef þú upp harmasöng um Týrusborg !

3 Seg til Týrusborgar, sem liggur á sjávarbakkanum og verzlur við þjóðir úr mörgum fjarlægum löndum : svo segir Drottinn alvaldur : þú segir, Týrusborg : eg em algjör að fegurð.

4 Takmörk þín eru mitt í hafinu ; þínir uppbyggjendur hafa fullkomnað þína fegurð ;

5 Þeir hafa smíðað alla þína byrðinga af furutrjám frá Senír, og völdu sedrusvið á Líbanon, og gjörðu þar af þín siglutrè ;

6 Árar þínar gjörðu þeir úr eikitrjám

frá Basansfjalli, en þóptur þínar gjörðu þeir úr bússviði frá Kitt-eyjum, og greypu inn í þær filsbein ;

7 Þú læzt slá út hvítum viðullardúki glitofnum frá Eygptalandi, og hafðir hann fyrir skipsmerki ; tjöld þín voru úr dökkblárrí ull og purpura frá Eliseyjum.

8 Síðons-búar og Arvadmenn voru hásetar þínir, en listkænir menn, sem þú sjálf áttir, Týrusborg ! þeir voru þínir skipstjórnamenn ;

9 Gamlir menn og hagleiksmenn frá Gebal voru hjá þér, til að gjöra að spjöllum ; öll hafskip og sjófar- endur komu til þín, til að kaupa varn- ing þínn.

10 Persar, Lýðar og Mórlandingar þjónuðu í her þínum, og voru þínir hermenn ; þeir festu upp búklara og hjálma hjá þér, og þeir gjörðu þig veglega :

11 Arvads-menn og þínir eigin liðs- menn voru umhverfis á múrveggjum þínum, og Gammadar í turnum þí- num ; þeir höfðu fest upp skjöldu sína alla vega á þínum múrveggjum, og þessir menn fullkomnuðu fegurð þína.

12 Tarsisborg átti kaupskap við þig, af því þú áttir gnótt als konar kaup- eyris ; hún flutti silfur, járn, tin og blý á þitt kaupborg.

13 Javan, Túbal og Mesek keyptu við þig, og fluttu mánsmenn og eirsmíði til þinnar kaupstefnu ;

14 Frá Tógarma voru reiðskjótar, stríðshestar og múlasnar færðir á þitt kaupborg.

15 Dedansmenn keyptu við þig (því margir eyjamenn voru þínir kaup- nautar) ; þeir gáfu þér filstönn og ebentrè fyrir vörur þínar.

16 Sýrlendingar keyptu við þig, sökum þess þú áttir gnótt als konar vörusmíðis ; þeir fluttu rúbín, purpura, glitofna dúka, lín, kórhalla og kryst- alla á þitt kaupborg.

17 Júdaland og Ísraelsland keyptu og við þig, og fluttu til þinnar kaup- stefnu hveiti frá Mínnít, sætabrauð, hunáng, viðsmjör og balsamskvöðu.

18 Damaskusborg keypti við þig, sökum þess þú áttir gnótt als konar vörusmíðis og kaupeyris ; hún færði þér vín frá Kalýbon og mjallhvíta ull.

19 Vedan og Javan fluttu tóvinnu á þína kaupstefnu ; smíðað járn, ángviði og ilmreyr kom á þitt kaupborg.

20 Dedan seldi þér söðuláklæði til að ríða á.

21 Arabar og allir Kedars höfð- ingjar voru þínir kaupnautar og seldu þér feit lömb, hrúta og hafra.

22 Kaupmenn frá Saba og Raema keyptu við þig, og færðu als konar beztu kryddjurtir, dýrlega gimsteina og gull til þinnar kaupstefnu.

23 Haran, Kanne, Eden, og kaup- menn frá Saba, Assúr og Kilmad voru þínir kaupnautar ;

24 Þessir seldu þér á kaupborgi þínu dýrindisklæði, dökkbláar og glitofnar yfirhafnir, og fullar kistur af alla vega litum vefnaði, bundnar með taugum og vel umvandaðar.

25 Skip Tarsisborgar efldu mest þína kaupverzlun ; þar af ertu orðin auðug og mjög völdug mitt á sjávar- hafinu.

26 Hásetar þínir hafa flutt þig út á sjávardjúpið, en austanvindurinn sundur brýtur þig mitt á hafinu ;

27 Þín auðlegð, þínn kaupreyrir, þínar vörur, þínir sjómenn og stýri- menn, þeir sem gjörðu að spjöllum þínum, þínir verzlunarmenn, allir þeir hermenn, sem þú átt, og allur sá mannfjöldi, sem þú hefir innanborgar, munu hrapa í sjóinn þann dag, er þú gengur til grunna.

28 Við hljóðið af ópi þinna skip- stjórnamanna munu borgarum- vörpin skjálfa.

29 Allir hásetar, sem á árum halda, allir skipstjórnamenn á hafinu munu stíga af skipum sínum, leita til lands og standa þar ;

30 Þeir munu æpa hástöfum yfir þér, hljóða upp hörmulega, ausa moldu yfir höfuð sér, velta sér í ösku,

31 Raka sig bersköllotta út af þér, taka upp sorgarþúning, og gráta yfir þér sorgbituð með hörmulegu kveini ;

32 Þeirra börn munu upp hefja sorgarsöng, og harma yfir þér : hver var jafnoki Týrusborgar, þeirrar er nú liggur þögul á mararbotni ?

33 Með þínum varningi, sem fluttur var yfir höfin, færðir þú margar þjóðir ; með gnótt þinnar auðlegðar

og kaupeyris auðgaðir þú konunga-
jardarinnar ;

34 Nú liggur þú brotin af bylgjum,
niður sökt í sjávardjúpið ; þinn varn-
ingur og allur þinn mannfjöldi sökk
ásamt með þér.

35 Allir innbyggjendur fjarlæggra
landa skelfast yfir þér, og þeirra kon-
ungum blöskrar, svo þeir skipta
litum.

36 Verzlunarmenn þjóðanna blístra
að þér ; þér hefir voveiflega verið í
burtu svipt, og þú verður ekki framar
til að eilífu.

28. KAPÍTULI.

*Esekiel lýsir ofmetnaði Týrusborgar konungs, 1-10 ;
harmasöngur um upphæfð og niðurlægning hans,
11-19 ; spádómur móti Sidon, 20-24 ; kuggun-
arorð til Gyðinga, 25-26.*

DROTTINN talaði til mín svo
látandi orðum :

2 Þú mannsins son, seg höfðingja-
num í Týrusborg : svo segir Drottinn
alvaldur : af því þú segir í ofdrambi
þínu : “ eg er Guð, og sit í háseti
Guðs mitt á hafinu,” af því þú, sem
ert maður, en einginn Guð, hugsar,
að þitt hyggjuvit sé eins og vísdomur
Guðs ;

3 Af því þú þykist vitrari en
Dáníel, svo að einginn leyndardómur
sé hulið fyrir þér ;

4 Af því þú þykist hafa aflað auð-
legðar, safnað gulli og silfri í hirzlur
þínar með þínum eigin vitsmunum
og hyggindum,

5 Og aukid þessa auðlegð með þínu
mikla verzlunarviti, svo að þú ert
orðinn dramblátur af ríkidæminu :

6 Þess vegna segir Drottinn al-
valdur svo : af því þú hugsar, að
þitt hyggjuvit sé eins og vísdomur
Guðs,

7 Þess vegna sjá þú ! eg sendi móti
þér útlenda menn, þá mestu ofríkis-
menn í heimi ; þeir skulu með brugðn-
um sverðum eyða þeim fögru verk-
unum þinnar vizku, og gjöra þína
vegsemdarprýði að smán ;

8 Þeir skulu steypa þér niður í
gröfina, svo þú skalt fá dauðdaga
hinna vopnbitnu mitt á sjávarhafinu.

9 Hvort muntu þá segja til vegand-
anna : eg em Guð ? Maður skaltu
reynast, en einginn Guð, í hendi bana-
manna þinna ;

10 Þú skalt deya dauða hinna óum-
skornu í höndum útlendinga ; því eg
hefi talað það, segir Drottinn al-
valdur.

11 Enn fremur talaði Drottinn til
mín þessum orðum :

12 Þú mannsins son ! kyrja þú upp
harmasöng um Týrusborgar konung,
og seg til hans : svo segir Drottinn
alvaldur : þú varst einhver hinn
gjörvulegasti maður, mesti vitsmuna-
maður, og fullkominn að fegurð ;

13 Þú bjóst í Eden, aldingardi Guðs,
varst þakinn als konar dýrum stein-
um, sardíus, tópas, beryllus, krýsolitus,
sardónyx, jaspis, safir, karbunkúlus,
smaragdus og gulli ; þann dag er þú
komst til (ríkis), var þér fagnað með
bumbuslætti og pípublæstri ;

14 Þú varst eins og yfirskyggjandi
kerúb, sem breiðir út vængi sína ; eg
hafði sett þig á Guðs heilaga fjall,
hvar þú gekst meðal ljómandi gim-
steina.

15 Þér læk alt í lyndi, frá því þú
komst til (ríkis) og þar til að guðleysið
varð opinbert um þig.

16 Sökum þinnar margföldu verzl-
unar varztu hið innra fullur ránglætis,
og þú syndgaðir ; þess vegna vil eg
byggja þér út, sem vanheilögum, af
fjalli Guðs, og burt skúfa þér, þú
yfirskyggjandi kerúb, frá þeim ljóm-
andi gimsteinum.

17 Þitt hjarta varð upphrokað af
þinni fegurð ; þú vanbrúkaðir þína
vitsmuni sökum þinnar vegsemdar-
prýði ; þess vegna vil eg varpa þér
til jarðar í auglýs annara konunga,
og láta þá horfa á þig.

18 Þú hefir vanhelgað þinn helgidóm
með þínum margföldu misgjörðum
og ránglátu kaupverzlun ; þess vegna
vil eg láta eld út ganga af sjálfum
þér ; hann skal eyða þér, og eg skal
gjöra þig að ösku á jörðinni, í
auglýs allra, sem á þig horfa.

19 Allar þjóðir, sem þekkja til þín,
skulu skelfast yfir þér ; þú skalt
voveiflega í eyði lagður verða, og ekki
framar til vera.

20 Enn fremur talaði Drottinn til
mín þessum orðum :

21 Þú mannsins son, snú andliti
þínu gegn Síðonsborg, og spá fyrir
henni,

22 Og seg : svo segir Drottinn alvaldur : sjá, eg rís upp á móti þér, Sídon; eg vil sýna mína dýrð, mitt almætti á þér, svo að menn skulu viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar eg læt dóminn yfir hana gánga, og auglýsi á henni minn heilagleik;

23 Eg vil senda henni drepsott, og blóðsúthelling á hennar stræti; í henni skulu helslegnir menn liggja, fallnir fyrir sverðinu, sem alla vega skal yfir hana gánga, og menn skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

24 Í eingum af nábúalöndunum, sem fyr meir hafa fyrirliðið Ísraelsmenn, skal þá frammar vera nokkur þistill, sem gjöri þeim mein, eða þyrnir, sem særir þá; og þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn alvaldur.

25 Svo segir Drottinn alvaldur : þegar eg hefi saman safnað Ísraelsmönnum frá þeim þjóðum, meðal hverra þeir eru út dreifðir, og eg hefi auglýst minn heilagleik á þeim í auglýsni heiðingjanna, þá skulu þeir búa í sínu landi, sem eg gaf mínum þjóni Jakob;

26 Þar skulu þeir óhultir búa, byggja hús, og gróðursetja víngarða; óhultir skulu þeir búa mega, þegar eg hefi látið refsíðadóminn gánga yfir alla nábúa þeirra, sem áður fyrirliðu þá; og þá skulu þeir viðurkenna, að eg em Drottinn þeirra Guð.

29. KAPÍTULI.

Tveir spádómar um Egyptaland.

A TÍUNDA árinu, tólfta dag hins tíunda mánaðar, talaði Drottinn til mín svo látandi orðum :

2 Þú mannsins son, snú þínu augliti í gegn Faraó, Egyptalandskonungi, spá fyrir honum og öllu Egyptalandi,

3 Tala og seg : svo segir Drottinn alvaldur : sjá ! eg rís í gegn þér, Faraó, Egyptalandskonungur, þú mikli krókóðill, sem liggur í þínum árstraumum, og segir : fljótið er mitt; eg hefi búið það til handa mér.

4 Eg skal setja króka í kjálka þína, og láta fiskana í þínu fljóti loða á hreistri þínu; eg skal draga þig upp af fljótinu, og allir fiskarnir í þínu fljóti skulu loða á þínu hreistri;

5 Eg skal varpa þér út á eyðimörku

ásamt með öllum fiskunum úr fljótinu; þú skalt liggja þar á bersvæði; leifar þínar skulu ekki verða saman tindar eða upp teknar, heldur skal eg láta þig verða dýrum jarðarinnar og fuglum himins að bráð;

6 Og allir innbúar Egyptalands skulu viðurkenna, að eg em Drottinn. Af því þeir hafa verið Ísraelsmönnum eins og reyrstafur;

7 Því þegar þeir tóku þig í hönd sér, brotnaðir þú, og hrufaðir þá alla á síðunni, og þegar þeir studdust við þig, brast þú í sundur, og linaðir þá í öllum mjóðmunum;

8 Þar fyrir, svo segir Drottinn alvaldur : sjá, eg skal láta sverðið koma yfir þig, og gjöreyða hjá þér mönnum og fænaði;

9 Egyptaland skal verða að auðn og öröfum, og þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn. Af því hann sagði : eg á fljótið; eg hefi búið það til,

10 Þar fyrir, sjá ! eg fer á móti þér og þínu fljóti, og gjöri Egyptaland að öröfum og eyðimörku frá Migdól til Síene, allt að landamerkjum Blálands;

11 Þar skal einginn maður um fara, þar skal einginn fænaður gánga, og landið skal vera óbyggt í 40 ár;

12 Eg skal gjöra Egyptaland að auðn, eins og önnur eyðilönd, og borgir þess skulu liggja í eyði, eins og aðrir niðurbrotnir staðir, í 40 ár; eg skal tvístra Egyptalandsmönnum meðal þjóðanna, og dreifa þeim út um löndin.

13 Samt sem áður, svo segir Drottinn alvaldur : þegar 40 ár eru liðin, vil eg saman safna Egyptalandsmönnum frá þeim þjóðum, meðal hverra þeir eru sandur dreifðir;

14 Eg vil leiða þá herleiddu Egyptalandsmenn heim aptur, flytja þá aptur inn í landið Patrós, það land, hvaðan þeir eru upp runnir, og þar skulu þeir vera lítilfjörleglegt ríki;

15 Það ríki skal verða lítilfenglegra en önnur ríki, og það skal ekki frammar hefja sig upp yfir þjóðirnar; eg skal lítillækka þá, svo að þeir skulu ekki drottna yfir öðrum þjóðum.

16 Og Ísraelsmenn skulu ekki frammar setja til þeirra það traust, sem minni

mig á þá yfirsjón þeirra, að þeir sáu þar til athvarfs, sem Egyptalandsmenn voru; þeir skulu þá viðurkenna, að eg em Drottinn alvaldur.

17 Svo bar til á 27. árinu, þann fyrsta dag hins fyrsta mánaðar, að Drottinn talaði til mín þessum orðum:

18 Þú mannsins son! Nebúkadnesar, Babelskonúngur, hefir látið herlið sitt vera í þúngum starfa við Týrusborg; höfuð allra hans manna eru orðin hárlaus, og axlir þeirra gnúnar; og þó hefir hvorki hann né herlið hans fengið neitt af Týrusborg fyrir þann starfa, sem hann hefir haft fyrir henni.

19 Þar fyrir, svo segir Drottinn alvaldur: sjá, eg gef Nebúkadnesar, Babelskonungi, Egyptaland; hann skal flytja burt þess innbyggjendur, og fara þar með rán og rífs; það skulu vera launin handa herliði hans.

20 Fyrir starfa þann, sem hann hefir haft fyrir borginni, gef eg honum Egyptaland til launa, því þeir hafa verið í minni þjónustu, segir Drottinn alvaldur.

21 Um þær mundir mun eg láta vaxa styrk Israelsmanna, og þá mun eg upp lúka þínum munni á meðal þeirra, svo að þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

30. KAPÍTULI.

Um hernað Nebúkadnesars í Egyptalandi, 1-19; og um undirokun landsins. 20-26.

ENN fremur talaði Drottinn til mín þessum orðum:

2 Þú mannsins son, spá og seg: svo segir Drottinn alvaldur: hefjið upp harnahljóð: vei þeim degi!

3 Því dagurinn er nálægur, dagur Drottins er nálægur; sá dimmi dagur, sá tiltekni tími þjóðanna, mun koma.

4 Sverðið skal koma yfir Egyptaland, og Blálend skal skelfast, þegar mannfallið verður í Egyptalandi, og innbúar landsins verða herteknir, og grundvelli þess umturnaðir;

5 Blálendingar, Mórlendingar, Lýðar, allur sá útlenzki þjóðblendíngur, Kúbar og innbúar sambandslandanna skulu ásamt með þeim fyrir sverði falla.

6 Svo segir Drottinn: liðveizlumenn

Egyptalands skulu falla, og hroki þess yfir styrk sínum skal lægður verða; frá Migdól og alt til Síene skulu innbyggjendurnir fyrir sverði falla, segir Drottinn alvaldur.

7 Egyptaland skal liggja í eyði, eins og önnur eyðilönd, og borgir þess skulu verða, eins og aðrir niðurbrotnir staðir;

8 Og þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar eg legg eld í Egyptaland, og allir liðveizlumenn þess tortýnast.

9 Á þeim degi skulu sendiboðar fara frá mér á skipum, til að flytja þessi ótíðindi til þeirra ugglausu Blálendinga, og hjá þeim skal önnur eins skelfing upp rísa, eins og í Egyptalandi á þess degi; því, sjá! ógæfan stæðjar að.

10 Svo segir Drottinn alvaldur: eg skal láta Nebúkadnesar, Babelskonung, þagga niður glauminn í Egyptalandi;

11 Það er búið að gjöra boð eptir honum og hans mönnum með honum, þeim mestu offeldismönnum, sem til eru, til að herja landið; þeir skulu fara herskildi yfir Egyptaland, og vinna þar hin mestu manndráp.

12 Eg skal upp þurka vatnsstraumana, selja landið í hendur illþýðis, og láta útlenda menn eyðileggja það með öllu því, sem í því er; eg, Drottinn, hefi talað það.

13 Svo segir Drottinn alvaldur: eg vil af má skurðgoðin og eyða afguðunum í Nóf; einginn egypzkur höfðingi skal framar til vera, því eg vil út breiða ógnarskelfingu yfir Egyptaland;

14 Eg vil eyðileggja Patrós, leggja eld í Sóan, og láta dóminn ganga yfir Nó;

15 Eg vil út ausa minni heipt yfir Sín, varnarvirki Egyptalands, og eyðileggja Hammon-Nó.

16 Eg vil upp kveykja eld í Egyptalandi, Sín skal titra og skjálfa, Nó skal yfirunnin verða, og Nóf skal aðsókn mæta á björtum degi;

17 Ungir menn í Ón og Búbastus skulu fyrir sverði falla, en aðrir innbyggjendur í útlegð fara.

18 Í Takpankes skal dagurinn verða dimmur, þegar eg sundur brýt ríkis-

sprota Egyptalands, og dramb lætið yfir veldi þess niður bælist þar; ský skal hylja borgina, þegar dætur hennar verða að fara í útlegð.

19 Þannig vil eg láta refsíðminn koma yfir Egyptaland, svo þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

20 Á ellefta árinu, þann sjöunda dag hins fyrsta mánaðar, talaði Drottinn til mín svo látandi orðum:

21 Þú mannsins son, eg hefi brotið armleggi Faraós, Egyptalands konúngs; sjá! það er ei um hann bundið, að hann megi heill verða, ekki lagðar við hann spelkur, að hann geti styrkur orðið, og fái sverðinu valdið.

22 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur svo: sjá, eg rís upp móti Faraó, Egyptalands konúngi, brýt armleggi hans, þann heila jafnt og þann brotna, og læt sverðið falla úr hendi hans;

23 Eg vil tvístra Egyptalandsmönnum meðal þjóðanna, og dreifa þeim út um löndin.

24 Eg vil styrkja armleggi Babelskonúngs, og fá honum sverð mitt í hönd, en brjóta armleggi Faraós, svo hann skal liggja stynjandi fyrir fótum honum, eins og helsár maður;

25 Eg vil styrkja armleggi Babelskonúngs, en armleggir Faraós skulu niður síga, svo að menn skulu viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar eg fæ Babelskonúngi mitt sverð í hönd, og hann bregður því á móti Egyptalandi.

26 Þá skal eg tvístra Egyptalandsmönnum meðal þjóðanna, og dreifa þeim út um löndin, svo að þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

31. KAPÍTULI.

Esekiel lýsir tign og veldi Assýríukonúngs, 1-9; falli hans og eyðileggingu, 10-17; sönu afdrif skyldi Faraó fá, 18; þetta er sagt til viðvörunar þeim umsetnu Jerúsalemsmönnum, sem til lengstra lágu vantú sér styrks frá Egyptalandi.

Á ELLEFTA árinu, þann fyrsta dag hins þriðja mánaðar, talaði Drottinn til mín svo látandi orðum:

2 Þú mannsins son, seg til Faraós, Egyptalandskonúngs, og til hans fjölmennis: hverjum ertu líkur að mikilleik?

3 Sjá þú! Assýríukonungur var eins og sedrusviður á Líbanonsfjalli; hans laufgreinir voru fagar, og veittu for-

sælu, sem þéttur skógur væri; hann var geysihár, og hans flóknu greinir voru allaufgaðar.

4 Vatnsgnóttin gjörði hann stóran, og vatnageimurinn hávaxinn; straumar vatnageimsins runnu umhverfis hans gróðrarreit, og veittu vatnsrásum sínum til allra skógartjánna;

5 Þess vegna varð hann hávaxnari en öll tré í skóginum; hans kvistir fjölguðu, hans limar lengdust; vegna ríkulegrar vatnsgnóttar út breiddi hann sínar greinir.

6 Allir fuglar himinsins hreiðruðu sig á hans kvistum, öll skógardýrin lögðu úngum sínum undir limar hans, og als konar stórpjódír bjuggu í hans forsælu.

7 Hann var fagur sökum síns mikilleiks og sinna löngu greina, því rót hans hafði mikla vatnsgnótt,

8 Eingin tré skygðu á hann í aldingarði Guðs; fururnar jöfnuðust ekki við kvistu hans, og hlynirnir ekki við hans limar; ekkert tré í aldingarði Guðs var honum jafnt að fegurð;

9 Eg hafði prýtt hann með fjölda af greinum, og öll Edenstré í aldingarði Guðs öfunduðu hann.

10 Og þó talaði Drottinn alvaldur svo: sökum þess hann var orðinn mjög hávaxinn, og hafði út breitt sitt lauf innan um þær samanflekту greinir, og metnaðist af stærð sinni,

11 Þá seldi eg hann í hendur yfirhöfðingja þjóðanna, að hann skyldi fara með hann eptir vild sinni; því sökum síns óguðlega athæfis útskúfði eg honum.

12 Utlendir menn, hinir mestu ofríkismenn í heimi, hafa rífið upp þennan sedrusvið, og fleygt honum á fjöllin, svo að ángar hans eru niður fallnir í alla dæli, og limar hans liggja sundur brotnar í öllum hvylltum jarðarinnar; allar þjódir jarðarinnar eru viknar burt úr forsælu hans, og hafa yfirgefið hann.

13 Allir fuglar himinsins sátu nú á hans fallna stofni, og öll dýr skógarins lágu hjá limum hans,

14 Til þess að eingin þau tré, sem á vatnabökkum eru, skuli metnast af sinni stærð og út breiða sitt lauf innan um þær samanflekту greinir, og til þess að eingin vatnsvökvuð tré

skuli treysta á þau fyrir þeirra stærðar sakir ; því þau eru öll dauðanum háð, og eiga að fara í undirheim, eins og aðrir mannanna synir, sem niður stignir eru í gröfina.

15 Svo segir Drottinn alvaldur : á þeim degi, sem hann steig niður í myrkheim, lét eg vatnageiminn sýta missi hans ; eg breiddi skýlu yfir hann, og aptur hæld straumum hans, svo að þau mörgu vötn hættu að renna ; eg lét Libanonsfjall íklæðast sorgarbúnungi, og öll trén í skóginum liðu í ómegín yfir láti hans.

16 Eg skelfði þjóðirnar með þeim gný, sem varð af hans falli, þá eg steypti honum niður í myrkheim, til þeirra, sem eru niður stignir í gröfina. Það varð til frónar öllum Edenstrjám í undirheimi, þeim útmetnu og fögru trjám frá Libanonsfjalli, öllum þeim trjám, sem á vatni höfðu vökvast ;

17 Því þau voru einnig niður stigin, eins og hann, í myrkheim, til vopnbitinna manna, og til liðveizlu manna hans, sem í hans skugga höfðu búið meðal þjóðanna.

18 Hverjum ertu þá líkur ? Eins og þú varst að skrauti og mikilleik talinn með Edenstrjám, eins skal þér og með Edenstrjám verða niður steypt í undirheim ; þú skalt liggja meðal hinna óumskornu, hjá vopnbitnum mönnum. Þannig skal fara fyrir Faraó, og öllum hans mannfjölda, segir Drottinn alvaldur.

32. KAPÍTULI.

Harmasöngur yfir óföllum Egyptalandskonungs, 1-16; líksöngur yfir Faraó, 17-32.

A TÓLFTA árinu, þann fyrsta dag hins tólfta mánaðar, talaði Drottinn til mín svo látandi orðum :

2 Þú mannsins son, kyrja þú upp harmasöng yfir Faraó, Egyptalandskonungi, og seg til hans : þú varst eins og ljónskálfur meðal þjóðanna ; þú varst eins og krókódill í höfunum, þú braust áfram í þínum vatnsstraumum, gruggaðir upp vatnið með fótum þínum, og sparkaðir sundur vatnsbakkana.

3 Svo segir Drottinn alvaldur : eg vil leggja fyrir þig net mitt, og hafa við mannsöfnuð af mörgum þjóðum, sem skulu draga þig upp í mínu neti ;

4 Eg vil varpa þér upp á land, og láta þig liggja þar á bersvæði ; síðan vil eg láta alla fugla himinsins setjast á þig, og öll villidýr jarðarinnar sedja sig af þér ;

5 Eg vil dreifa þínu hræi út um fjöllin, og fylla dalina með þinni rotnun ;

6 Eg vil vökva landið, sem þú sveimar í, með þínu blóði, alt upp til fjalla, og árfarvegirnir skulu verða fullir af þér.

7 Þegar þú út slokknar, vil eg byrgja himininn, og myrkva hans stjörnur ; eg vil hylja sólina í skýjum, og tunglið skal ekki ná að lýsa með sínu skíni ;

8 Öll björtu ljósin á himninum vil eg láta myrk verða uppi yfir þér, og breiða dimmu yfir þitt land, segir Drottinn alvaldur.

9 Eg vil hrella hjörtu margra þjóða, þegar eg læt fregnina um þínar ófarir berast til þjóðanna í þeim löndum, sem þú þektir ekki ;

10 Eg vil gjöra margar þjóðir felmtsfullar út af þér ; þeirra konungar skulu skelfast yfir þér, þegar eg bregð mínu sverði fyrir augu þeim ; og þann dag, er þú fellur, skal hver þeirra verða hræddur um líf sitt á hverju augnabliki.

11 Því svo segir Drottinn alvaldur : sverð Babelskonungs skal koma yfir þig ;

12 Eg skal láta þitt fjölmenni falla fyrir sverðum ofureflismanna, sem allir eru hinir mestu ofstopar ; þeir skulu bæla niður ofdramb Egyptalands, og allur þess fólksfjöldi skal af máður verða ;

13 Eg vil eyðileggja allar þess skepnur, sem eru á beit hjá þeim mörgu vötnum, og einginn mannsfótur og eingin dýrsklauf skal frammar grugga þau ;

14 Þá vil eg láta þeirra vötn setjast, og þeirra strauma fram fljóta sem viðsmjör, segir Drottinn alvaldur.

15 Þegar eg hefi gjört Egyptaland að eyðimörku, eytt öllu, sem er í landinu, og í hel slegið alla landsins innbúa, þá skulu menn viðurkenna, að eg em Drottinn.

16 Þetta er það harmakvæði, sem kveðið skal verða ; dætur þjóðanna

skulu kveða það ; þær skulu kveða það yfir Egyptalandi, og yfir öllum þess mannfjölda, segir Drottinn alvaldur.

17 Á tólfta árinu, þann fimtánda dag hins sama mánaðar, talaði Drottinn til mín svo látandi orðum :

18 Þú mannsins son, upp hef sorgargrát yfir Egyptalands mikla mannfjölda, og lát það ásamt með dætrum hinna voldugu þjóða niður stíga í undirheim, til þeirra, sem niður farnir eru í gröfina.

19 Hverju landi ertu nú ágætari? far þú niður, og legst meðal hinna óumskornu ;

20 Þeir verða að falla meðal hinna vopnbitnu ; landið var ofurselt sverðinu ; dragið það burt, og allan þess mannfjölda !

21 Þeir ágætustu kappar í myrkheimi, sem niður stignir eru, hinir óumskornu, sem liggja þar vopnbitnir, skulu tala til konungsins og hans liðsmanna :

22 Þarna liggur Assýríukonungur og allir hans menn ; umhverfis í kring um hann eru grafir manna hans ; allir eru þeir í hel slegnir og fyrir sverði fallnir ;

23 Honum er fenginn legstaður inst inni í grafhellinum, og þar umhverfis eru legstaðir manna hans, sem allir eru í hel slegnir og fyrir sverði fallnir, og hafði ógn af þeim staðið, meðan þeir lifðu ofanjarðar.

24 Þar liggur Elamskonungur, og allir hans menn ; legstaðir þeirra eru alt umhverfis ; allir eru þeir í hel slegnir og fyrir sverði fallnir, og niður stignir til hinna óumskornu í undirheimi ; meðan þeir lifðu ofanjarðar stóð ógn af þeim, en nú hljóta þeir að bera sína svívirðingu með þeim, sem í gröfina eru niður stignir ;

25 Honum, og öllum hans mönnum er legstaður fenginn mitt á meðal hinna vopnbitnu, og eru legstaðir þeirra alt umhverfis hann ; allir eru þeir óumskornir og með sverði í hel slegnir ; meðan þeir lifðu ofanjarðar stóð ógn af þeim, en nú hljóta þeir að bera sína svívirðingu ásamt með þeim, sem niður stignir eru í gröfina ; meðal þeirra vopnbitnu er Elamskonungi rúm fengið.

26 Þar liggja Meseks og Túbals konungar, og allir þeirra menn, og eru legstaðir þeirra umhverfis þá ; allir eru þeir óumskornir og með sverði vegnir, því ótti stóð af þeim meðan þeir lifðu ofanjarðar.

27 Eiga þeir ekki að liggja í herþopnum sínum og með sverð sínu undir höfðum sér hjá þeim föllnu ofureflismönnum, hjá þeim óumskornu, sem niður eru stignir í myrkheim? þeirra skuld hvílir yfir beinum þeirra, með því ofureflismönnum stóð ótti af þeim, meðan þeir lifðu ofanjarðar.

28 Einnig þú skalt kremjast meðal hinna óumskornu, og liggja hjá þeim vopnbitnu.

29 Þar liggja Edómsmenn og þeirra konungar, og allir höfðingjar þeirra, sem voru afburðarmenn að hreysti, en eru þó nú komnir meðal þeirra, sem með sverði eru vegnir, og liggja hjá þeim óumskornu, sem í gröfina eru niður farnir.

30 Þar liggja allir höfðingjar norðurríkjanna, og allir Sídonsmenn, sem eru niður farnir til hinna óumskornu, þrátt fyrir þann ótta, sem stóð af hreysti þeirra ; með kinnroða hljóta þeir, sem óumskornir, að liggja hjá þeim sverðbitnu, og bera sína svívirðing ásamt með þeim, sem ofan eru farnir í gröfina.

31 Þessa skal Faraó sjá, og hugga sig við það með öllum sínum mannfjölda ; því Faraó, og allur hans her, er með sverði í hel sleginn, segir Drottinn alvaldur ;

32 Því eg lét standa ógn af honum, meðan hann lifði ofanjarðar ; þess vegna liggur hann nú, Faraó og allur hans mannfjöldi, á meðal hinna óumskornu, hjá þeim, sem með sverðinu eru í hel slegnir, segir Drottinn alvaldur.

33. KAPÍTULI.

Esekiel talar um sína skyldu, sem spámanns, 1-9 ; um réttlæti og mishun Guðs, 10-20. Fregn um innlöku Jerúsalemsborgar ; Esekiel spár fyrir þeim, sem eptir voru af Júdamönnum, 21-29 ; talar um þau háðsyrði, sem sumir gjörðu að áminningum spámannanna, 30-33.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum :

2 Þú mannsins son ! tala þú til landsmanna þinna, og seg þeim ;

þegar eg læt sverðið koma yfir eitt-hvert laud, og landsfólkið útvelur einhvern mann á meðal sín, og gjörir hann að varðhaldsmanni ;

3 Nú sèr hann sverðið fara yfir landið, og blæs í lúðurinn, og gjörir fólkið vart við,

4 Sè þá nokkur sá, sem heyrir lúðurþytinn, en vill þó ekki vara sig, og kemur svo sverðið og sviptir honum í burtu, þá er hann sjálfur skuld í dauða sínum.

5 Af því hann heyrði lúðurþytinn, en vildi þó ekki vara sig, þess vegna er hann sjálfur skuld í dauða sínum ; því ef hann hefði varað sig, þá hefði hann fengið lífi sínu borgið.

6 En sjái varðmaður sverðið koma, og blæs þó ekki í lúðurinn, svo fólkið fær enga vísbendingu, og kemur svo sverðið og sviptir nokkurum í burt, þá verður að visu þeim hinum sama burtu svipt fyrir sjálfs hans skuld, en hans blóðs vil eg krefja af hendi varðmannsins.

7 Þig, mannsins son, hefi eg sett sem varðmann Ísraelsfólks, til þess þú heyrir orðið af mínum munni, og varir þá við fyrir mína hönd.

8 Þegar eg segi til hins óguðlega : þú hinn óguðlegi skalt deya, og þú talar ekki, til þess að vara hinn óguðlega við sinni breytni, þá skal að visu hinn óguðlegi deya fyrir sinna illgjörða sakir, en blóð hans vil eg heimta af þinni hendi.

9 En hafir þú varað hinn óguðlega við, að hann snúi frá sinni breytni, og hann samt ekki lætur af sínu athœfi, þá skal hinn óguðlegi deya fyrir sinna synda sakir, en þú ert þá sýkn saka.

10 Þú mannsins son ! seg Ísraelsmönnum : þér eruð vanir að kveða svo að orði : vorar misgjörðir og syndir liggja á oss, svo vèr vanmegnumst undir þeim ; hversu megum vèr þá lifa ?

11 Seg þeim : svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alvaldur, hefi eg enga þóknun á dauða hins óguðlega, heldur að hinn óguðlegi snúi sèr frá sinni breytni, og lifi. Snúið yður, snúið yður frá yðar vondu breytni ! Hví viljið þér deya, Ísraelsmenn ?

12 Þú mannsins son, seg landsmönnum þínum : þegar ráðvandur maður fer og breytir ránglega, þá skal hann ekki njóta þess, að hann hefir ráðvandur verið ; og þegar sá óguðlegi snýr frá sinni óguðlegu breytni, þá skal hann ekki gjalda þess, að hann hefir óguðlegur verið ; en sá ráðvandi skal ekki heldur njóta ráðvendni sinnar, þegar hann syndgar.

13 Þegar eg segi um þann ráðvanda : "hann skal lifa," og hann í trausti til sinnar ráðvendni fer og breytir ránglega, þá skal öll hans ráðvendni ekki að álitum gjörast, heldur skal hann deya fyrir þau rángindi, sem hann gjörði ;

14 Og þegar eg segi til þess óguðlega : "þú skalt deya," og hann lætur af synd sinni, og breytir rétt og ráðvandlega,

15 Svo að hann, sem áður var óguðlegur, skilar aptur veði, bætir rán, og breytir eptir lífsins boðordum, svo að hann að hefst ekkert það, sem rángt er, þá skal hann lifa og ekki deya ;

16 Eingin af hans syndum, sem hann drýgt hefir, skal að álitum gjörast ; hann breytir rétt og ráðvandlega, og fyrir því skal hann lifa ;

17 Og þó segja landsmenn þínir : vegur hins Alvalda er ekki réttur ! þar sem þó vegur sjálfra þeirra er ekki réttur.

18 Snúi sá ráðvandi sèr frá sinni ráðvendni og breyti ránglega, þá skal hann deya þar fyrir ;

19 Og snúi hinn óguðlegi sèr frá sínu óguðlegu athœfi, og breyti rétt og ráðvandlega, þá skal hann lifa fyrir það sama.

20 Og þó segið þér : vegur hins Alvalda er ekki réttur ! Sérhvern yðar Ísraelsmanna vil eg deama eptir sinni breytni.

21 Á tólfta árinu, þann fimta dag þess tíunda mánaðar, eptir það að vèr vorum herleiddir, kom flóttamaður nokkur til mín frá Jerúsalem með þau tíðindi, að borgin væri tekin.

22 Hönd Drottins var yfir mér um kveldið, áður en flóttamaðurinn kom ; en Drottinn upp lauk mínum munni, þegar maðurinn kom til mín um morguninn ; þá var minn munnur

upp lokinn, og eg var ekki lengur orðlaus.

23 Þá talaði Drottinn til mín þessum orðum :

24 Þú mannsins son ! þeir, sem búa í þeim eyðilögðu stöðum Ísraelslands, segja : Abraham var ekki nema einn, og þó fékk hann þetta land til eignar ; vèr erum margir, landið er gefið oss til eignar.

25 Þar fyrir seg þeim : svo segir Drottinn alvaldur : þèr etið kjötið með blóðinu, þèr upp hefjið yðar augu til skurðgoða og út hellið blóði ; eigið þèr þá að fá landið til eignar ?

26 Þèr reiðið yður á yðar sverð, fremjið svívirðingar, smánið hver annars eiginkonur ; eigið þèr þá að fá landið til eignar ;

27 Þú skalt segja svo til þeirra : svo segir Drottinn alvaldur : svo sannarlega sem eg lifi, þeir, sem búa í þeim niðurbrotnu rústum, skulu fyrir sverði falla ; þá, sem úti búa á landsbygðinni, skal eg láta verða dýrum að bráð ; og þeir, sem búa í virkjum og hellum, skulu deya af drepsótt ;

28 Eg skal gjöra landið að auðn og öræfum, svo það skal ei lengur treysta mega á veldi sitt ; Ísraelsfjöll skulu svo í eyði liggja, að þar skal einginn um fara.

29 Þeir skulu þá viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar eg gjöri landið að auðn og öræfum, sökum allra þeirra svívirðinga, sem þeir hafa framíð.

30 Þú mannsins son ! landsmenn þínir tala um þig hjá veggjunum og húsadyrunum, og segja hver við annan, nábuí við nábuá : komið, látum oss heyra, hvað Drottinn segir !

31 Þeir koma til þín fjölmennir, sitja frammi fyrir þèr, eins og væru þeir mitt fólk, og hlýða á orð þín, en vilja ei eptir þeim breyta ; í orði láta þeir, sem það se sitt yndi, að breyta eptir þeim, en hjarta þeirra sækist eptir rángfengnu fè.

32 Sjá ! þú ert þeim eins og vel súngið og fallega leikið gamankvæði ; þeir hlusta á orð þín, en breyta ekki eptir þeim. En þegar það kemur fram—og fram skal það koma—þá skulu þeir viðurkenna, að spámaður hefir verið meðal þeirra.

34. KAPÍTULI.

Esekiel afmálar yfirmenn Ísraelsfólks undir hirðara nafni, 1-16; yfirgáang hinna ríku, 17-22; einka-hirðirinn, sá annar Davíð, 23-31.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum :

2 Þú mannsins son ! spá þú fyrir Ísraels hirðum, spá og seg til þeirra hirðanna ; svo segir Drottinn alvaldur : vei Ísraels hirðum, sem einúngis ala sjálfa sig ! Eiga ekki hirðarnir að ala hjörðina ?

3 Þèr etið mörinn, klæðið yður af ullinni, slátrið alifènu, en sauðanna viljið þèr ekki gæta.

4 Þèr hjúkrið ekki vanføera fènu, græðið ekki það sjúka, bindið ekki um það limlesta, sækið ekki það, sem hrakizt hefir, leitíð ekki þess týnda, heldur drottnið þèr yfir hjörðinni með hörku og grimd.

5 Af því sauðirnir hafa eingan hirði, eru þeir sundur tvístraðir, og orðnir öllum skógardýrum að bráð, og með öllu í sundur dreifðir.

6 Mínir sauðir ráfa hingað og þangað um öll fjöll og allar háar hæðir ; þeir eru á sundrungi út um alt landið ; einginn spyr eptir þeim, einginn leitar þeirra.

7 Þar fyrir heyríð orð Drottins, þèr hirðar !

8 Svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alvaldur, af því mínir sauðir eru orðnir að herfángi, og mín hjörð öllum skógardýrunum að bráð, þar eð hana vantar hirði ; af því mínir hirðar ekki skeyta um mína hjörð, heldur ala sjálfa sig, en hirða ekki hjörðina.

9 Þar fyrir, þá heyríð orð Drottins, þèr hirðar :

10 Svo segir Drottinn alvaldur : sjá ! eg vil koma til hjarðmannanna, og heimta mína hjörð af þeirra hendi ; eg vil setja þá af hjarðmennskunni ; ekki skulu þeir lengur vera hirðar, sem einúngis ala sjálfa sig ; eg vil frelsa mína sauði undan þeirra tönnum ; þeir skulu ekki framar leggja þá sér til munns.

11 Því svo segir Drottinn alvaldur : sjálfur vil eg fara og spyrja eptir hjörð mínni, og leita hennar.

12 Eins og einn hirðir leitar vandlega að hjörð sinni, þann dag sem

hann er að fê sínu, og finnur sauðina tvístráða, enis vil eg leita að mínum sauðum, og heinta þá hvervetna, þaðan sem þeir viltust í þokunni og dinnuvidrinu ;

13 Eg vil sækja þá til þjóðanna, samau safna þeim úr löndunum, leiða þá inn í þeirra eigið land, og fæða þá á Ísraelsfjöllum, í dölunum, og á öllum bygðum bófum í landinu ;

14 Eg vil halda þeim í góðu haglendi, og sauðahús þeirra skal vera hátt uppi á Ísraelsfjöllum ; þar skulu þeir liggja í vænu sauðahúsi, og ganga í feitu haglendi uppi á Ísraelsfjöllum.

15 Sjálfur vil eg halda mínum sauðum á beit, og sjálfur bæla þá, segir Drottinn alvaldur :

16 Eg vil leita þess týnda, sækja það hrakta, binda um það limlesta, hjúkra því vanræra ; en því ofsæla og baldna vil eg lóga ; eg skal vera þeim réttlátur hirðir.

17 Og þér, mín hjörð ! svo segir Drottinn alvaldur : sjá ! eg vil dæma á millum ásauðar og geitsauðar, hrútanna og hafranna.

18 Nægir yðar það ekki, að þér gangið í því bezta haglendi, nema þér líka fóttröðid það, sem þér skiljið eptir af grasinu ? að þér drekkið hið tæra vatn, nema þér líka stigið ofan í það, sem þér leiðið, og gruggið það upp ?

19 Eiga þá mínir sauðir að eta það, sem þér hafið niður troðið með yðar fótum, og drekka það, sem þér hafið gengið ofan í og óhreinnað ?

20 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur svo til þeirra : sjá ! eg kem, og dæmi, milli hins feita og magra sauðfendaðar.

21 Af því þér stjakið vanræra fenu með bógum og bæglum, og stangið það með hornum yðar, þangað til þér loks fáið hrundið því út,

22 Þá vil eg hjálpa minni hjörð, svo hún verði ekki framar að herfangi, og eg vil dæma í millum sauður og sauðar.

23 Eg vil upp vekja þeim einn einka-hirði, sem skal ala þá, minn þjón Davíð ; hann skal fæða þá, hann skal vera þeirra hirðir.

24 Eg, Drottinn, vil vera þeirra Guð, en minn þjón Davíð skal vera

höfðingi meðal þeirra ; eg, Drottinn, hefi talað það.

25 Eg vil gjöra friðarsáttmála við þá, og reka öll illdýri út úr landinu, svo þeir skulu óhultir búa mega í eyðimörkinni og sofa í skógunum.

26 Eg vil láta þá blessast, og alt það, sem er umhverfis mína hæð (Síon), og skúrinnar vil eg láta niður falla í tókan tíma ; það skulu vera blessunardaggir ;

27 Trén á mörkinni skulu bera sinn ávöxt, og jörðin sinn gróða. Óhultir skulu þeir í landinu búa, og þá eg hefi sundur brotið oktrè þeirra, og frelsað þá af hendi þeirra, sem þjáðu þá, skulu þeir viðurkenna, að eg em Drottinn.

28 Þá skulu þeir ekki framar verða heiðingjunum að herfangi, og skógar-dýrin skulu ekki rífa þá í sig ; þeir skulu búa óhultir, og einginn skal hræða þá.

29 Eg skal láta þeirra samastað verða nafntogaðan ; þeir skulu ekki framar eyðast af hallæri í landinu, og ekki framar liggja undir ámæli heiðingjanna.

30 Þeir skulu viðurkenna, að eg, Drottinn, þeirra Guð, er með þeim, og að þeir eru mitt fólk, niðjar Ísraels, segir Drottinn alvaldur.

31 Og þér, mín hjörð, sú hjörðin, sem eg held á beit, þér eruð menn, eg er yðar Guð, segir Drottinn alvaldur.

35. KAPÍTULI.

Spádómur móti Edómítum.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum :

2 Þú mannsins son, snú þú augliti þínu gegn Seírsfjalli, og spá í móti því.

3 Seg til þess : svo segir Drottinn alvaldur : sjá, eg rís upp á móti þér, Seírsfjall, og vil út rétta mína hönd í móti þér, og gjöri þig að auðn og öræfum ;

4 Eg vil gjöra þínar borgir að örbylum, og þú skalt sjálf verða að eyðimörku, og viðurkenna, að eg em Drottinn.

5 Af því þú býr yfir eilífum fjandskap, og seldir Ísraelsmenn undir sverðseggjum á þeirra neyðartíma, þegar misgjörðir þeirra steypu þeim í ógæfuna,

6 Þar fyrir, svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alvaldur, vil eg gjöra þig að blóðtjörn, og blóðsekt skal ofsækja þig; af því þú hataðir ekki blóðsúthellingar, skal blóðsektin ofsækja þig.

7 Eg vil gjöra Seírsfjall að auðn og öræfum, og láta þar alla umferð af leggjast;

8 Eg vil upp fylla þess fjöll með vegnum mönnum, og á þínum hæðum, í þínum dölum, og við þína læki skulu sverðbitnir menn falla;

9 Eg vil gjöra þig að æfinlegri eyðimörk, og þínar borgir skulu ei bygðar verða, og þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

10 Af því þú segir: “hvorttveggja fólkið og bæði löndin skulu vera mín; vèr viljum eignast þau,” enn þótt Drottinn sè þar,

11 Þar fyrir, svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alvaldur, vil eg breyta við þig, eins og þín reiði og heipt vannur til, og eins og þú hefir breytt haturslega við þá; þeir skulu viðurkenna minn mátt, þegar eg refsa þér;

12 Og þú skalt sanna, að eg Drottinn hefi heyrt öll þau, háðsyrði, sem þú hefir hreytt í móti Ísraelsfjöllum, er þú sagðir: þau eru í eyði lögd og gefin oss til afneyzlu.

13 Þér töluðuð stóryrði í gegn mèr, og höfðuð orðamælgir við mig; eg hefi heyrt það.

14 Svo segir Drottinn alvaldur: þegar önnur lönd gleðja sig, vil eg gjöra þig að eyðimörku;

15 Eins, og þú gladdist yfir því, að arfleifð Ísraelsfólks væri í eyði lögd, eins vil eg gjöra við þig; Seírsfjall skal verða að auðn, og alt Edómsland, eins og það er sig til, svo að þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

36. KAPÍTULI.

Fyrirheit Guðs um frelsun Gyðinga.

EN þú mannsins son, spá fyrir Ísraelsfjöllum, og seg: heyrð orð Drottins, þér Ísraelsfjöll!

2 Svo segir Drottinn alvaldur: af því óvinurinn hlakkar yfir yður, og segir: nú eru þær eilífu hæðirnar orðnar vor eign,

3 Þar fyrir spá þú, og seg: svo segir

Drottinn alvaldur: sökum þess þeir vilja eyðileggja og upp svelgja yður alla vega, svo þér verðið eign þeirra eptirorðnu heiðingja, og af því þér eruð komnir í orðræðu manna og orðnir fyrir ámæli fólks,

4 Þar fyrir heyrð orð Drottins hins alvalda, þér Ísraelsfjöll; svo segir Drottinn alvaldur til fjallanna og hálsanna, til lækjanna og dalanna, til þeirra óbygðu eyðimarka og yfirgefnu borga, sem orðnar eru þeim eptirorðnu heiðingjum umhverfis yður að herfangi og hæðnisefni;

5 Þar fyrir, svo segir Drottinn alvaldur: sannlega tala eg í minni brenandi vandlætingu á móti þeim eptirorðnu heiðingjum, og á móti því gjörvalla Edómslandi, sem með als hugar fögnuði og ofdrambi hefir ætlað sèr mitt land til eignar, til þess að gjöreýða það með ránum.

6 Spá þú þess vegna fyrir Ísraelslandi, og seg til fjallanna, hálsanna, lækjanna og dalanna: svo segir Drottinn alvaldur: sjá, eg tala í minni vandlætingu og í minni heiptarreiði; sökum þess þér verðið að þola háðungar heiðingjanna,

7 Þar fyrir, svo segir Drottinn alvaldur, sver eg með upplýptri hendi: þeir heiðingjar, sem búa umhverfis yður, þeir skulu sjálfir bera sína háðung;

8 En þér Ísraelsfjöll, skuluð skjóta kvistum og bera yðar ávöxt handa mínu fólki Ísrael; þessi umskipti munu bráðum verða;

9 Því, sjáið! eg vil koma til yðar, eg vil snúa mínu augliti til yðar, og þá skuluð þér verða yrkt og sáð;

10 Eg vil fjölga fólkinu á yður, gjörvöllum Ísraelslýð, borgirnar skulu aptur bygðar verða, og eyðibýlin reist að nýju;

11 Eg vil fjölga á yður fólki og fè; það skal margfaldast og æxlast, og eg skal láta yður verða fjölbygð, eins og þér voruð í fyrndinni, og gjöra yður meira gott, en áður fyr, svo þér skuluð viðurkenna, að eg em Drottinn.

12 Eg vil láta menn hafa umgöngu um yður, það skal vera mitt fólk, Ísraelsmenn; þeir skulu eignast þig (Ísraelsland!), og þú skalt vera þeirra

eign ; þú skalt ekki framar gjöra þá barnlausa.

13 Svo segir Drottinn alvaldur : af því menn segja um yður : þú fargar mannfólkinu, og gjörir þína þjóð barnlausa,

14 Þess vegna skalt þú ekki framar mönnum farga, og ekki framar gjöra þína þjóð barnlausa, segir Drottinn alvaldur.

15 Eg skal ekki framar heyrast láta hádsyrði heiðingjanna um þig, og þú skalt ekki framar liggja undir ámæli þjóðanna ; þú skalt ekki framar gjöra þína þjóð barnlausa, segir Drottinn alvaldur.

16 Drottinn talaði til mín svo látandi orðum :

17 Þú mannsins son ! þegar Ísraelsmenn bjuggu í sínu landi, saurguðu þeir það með sínu athæfi og verkum, svo að breytni þeirra varð hin víðurstyggilegasta í mínum augum.

18 Þá út jós eg yfir þá minni heiptarreiði sökum þess blóðs, sem þeir höfðu út helt í landinu, og sakir þeirra skurðgoða, sem þeir höfðu saurgað landið með ;

19 Eg tvístraði þeim meðal heiðingjanna, svo að þeir dreifðust út um löndin ; eptir þeirra verkum og breytni dæmdi eg þá.

20 Þegar þeir komu meðal heiðingjanna, vanhelguðu þeir mitt heilaga nafn, hvar sem þeir komu, svo að um þá var sagt : þetta er Drottins fólk, sem varð að fara burt úr landi hans !

21 Og mig tók það sárt, að Ísraelsniðjar skyldu svo vanhelga mitt heilaga nafn meðal heiðingjanna, hvar sem þeir komu.

22 Seg þess vegna til Ísraelsniðja : svo segir Drottinn alvaldur : eg gjöri það ekki fyrir yðar sakir, Ísraelsmenn, heldur fyrir sakir míns heilaga nafns, sem þér hafið vanhelgað meðal heiðingjanna, hvar sem þér komuð.

23 Eg vil helga mitt hið mikla nafn, sem vanhelgað er meðal heiðingjanna, sem þér hafið vanhelgað mitt á meðal þeirra, svo að heiðingjarnir skulu víðurkenna, að eg em Drottinn, segir Drottinn alvaldur, þegar eg auglýsi á yður minn heilagleik í augsýn þeirra.

24 Eg vil sækja yður til heiðinna

þjóða, og saman safna yður frá öllum löndum, og leiða yður inn í yðar land.

25 Eg vil stökkva hreinu vatni á yður, svo þér skuluð verða hreinir ; eg vil hreinsa yður af öllum yðar óhreinindum og skurðgoðum ;

26 Eg vil gefa yður nýtt hjarta, og koma nýjum anda í yðar brjóst ; eg vil taka steinhjartað úr brjósti yðar, og gefa yður aptur annað af holdi ;

27 Mínun Anda vil eg koma í yðar hjartans grunn, og til vegar koma, að þér lifið eptir mínum lögum, gætið minna boðorða og breytið eptir þeim ;

28 Þér skuluð búa í því landinu, sem eg gaf yðar fedrum ; þér skuluð vera mitt fólk, og eg vil vera yðar Guð,

29 Og frelsa yður frá öllum yðar óhreineika. Eg vil kalla á kornið, og margfalda það, og ekkert hallæri vil eg láta yfir yður koma ;

30 Eg vil margfalda ávöxt trjáanna og jafdarinnar gróða, svo að heiðingjarnir skulu ekki framar þurfa að bregða yður um hallæri.

31 Þá munuð þér minnast yðar vondu breytni og illu verka ; yður mun bjóða við sjálfum yður sökum yðvarra misgjörða og víðurstygða.

32 Eg gjöri þetta ekki fyrir yðar skuld, segir Drottinn alvaldur, það skuluð þér vita ! Blygðizt og skammizt yðar fyrir yðar breytni, þér Ísraelsmenn !

33 Svo segir Drottinn alvaldur : á þeim degi er eg hreinsa yður af öllum yðar misgjörðum og gef yður stadina til íbúðar, þegar hið niðurbrotna verður upp byggt,

34 Og hið eyðilagða land yrkt, í stað þess að það áður var eins og auðn í augum allra umfaranda,

35 Þá mun sagt verða : þetta land, sem áður var eins og eyðimörk, er nú orðið sem Edensgarður, og þær niðurbrotnu, eyðilögðu og umturnuðu borgir eru nú bygðar sem rammgjör virki ;

36 Og þær þjóðir, sem eptir eru orðnar kring um yður, skulu víðurkenna, að eg, Drottinn, hefi upp byggt það, sem umturnað var, og gróðursett það, sem í eyði var lagt. Eg, Drottinn, tala og framkvæmi,

37 Svo segir Drottinn alvaldur : þá bón skal eg enn veita Ísraelsmönnum : eg skal fjölga þeim, svo úr þeim verði mannhjörð,

38 Heilög hjörð, eins og sú hjörð, sem fórnferð er í Jerúsalem á lög-hátíðum ; þannig skulu þær eyðilögðu borgir fyllast af mannhjörðum, og þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

37. KAPÍTULI.

Esekíel fyrirmyndar með upplifun dauðra beina, að Gyðingar skyldu komast aptur heim í sitt föðurland, 1-14; með tveimur keflum, að Júdaríki og Ísraelsríki skyldu á síðan sameinast, 15-28.

HÖND Drottins kom yfir mig, og hann flutti mig burt í Anda Drottins, og setti mig í dal nokkurn, sem fullur var af beinum.

2 Hann leiddi mig umhverfis þau á alla vegu, og sjá ! þau voru mjög mörg þar í dalnum, og mjög skinin.

3 Hann sagði til mín : þú mannsins son ! munu þessi bein nokkuð geta lifnað við ? Eg svaraði : alvaldi Drottinn, þú veizt það.

4 Hann sagði til mín : spá þú yfir þessum beinum, og seg til þeirra : heyrið orð Drottins, þér skinin bein !

5 Svo segir Drottinn alvaldur til þessara beina : eg vil láta lífsanda koma í yður, og þér skuluð lifna við ;

6 Eg vil láta sínar á yður, og láta svo hold gróa utan um yður, og draga þar hörund yfir, láta svo lífsanda í yður, svo þér skuluð lifna, og viðurkenna, að eg em Drottinn.

7 Síðan spáði eg, eins og mér var boðið ; og í því eg spáði, kom raust, og sjá ! þá varð skruðningur, er beinin færðust saman, og hvert beinið þokaðist að öðru.

8 Eg leit til, og sá, að sínar komu á beinin, og þar hold á, og hörund þar utan yfir, en einginn lífsandi var í þeim.

9 Þá sagði hann til mín : spáðu fyrir lífsandanum, spá þú, mannsins son, og seg til lífsandans : svo segir Drottinn alvaldur : kom, lífsandi, úr þeim fjórum höfuðáttum, og les þig inn í þessa dauðu, svo þeir lifni við.

10 Eg spáði nú, eins og mér var boðið ; þá kom lífsandinn í þá, þeir lifnuðu við, og risu á fætur ; var það stórmikill fjöldi.

11 Hann sagði þá til mín : þú mannsins son, þessi bein merkja gjörvalla Ísraelsniðja. Sjá ! þeir segja : vor bein eru skinin, vor von þrotin, það er útgjört um oss ;

12 Þar fyrir spá þú og seg til þeirra : svo segir Drottinn alvaldur : sjá ! eg vil opna yðar grafir, reisa yður, mitt fólk, upp af yðar gröfum, og leiða yður inn í Ísraelsland.

13 Þér skuluð þá viðurkenna, að eg em Drottinn, þegar eg opna yðar grafir, og reisi yður, mitt fólk, upp af yðar gröfum.

14 Eg vil láta minn Anda í yður, svo að þér skuluð lifna, og eg skal koma yður aptur inn í yðar land ; þá skuluð þér viðurkenna, að eg, Drottinn, tala og framkvæmi, segir Drottinn.

15 Enn fremur talaði Drottinn til mín, og sagði :

16 Þú mannsins son, tak þér kefli, og rist þar á ! “handa Júdaríki og samlagsmönnum þess úr Ísraelsríki ;” tak síðan annað kefli og rist þar á : “þetta kefli er handa Jósep, það er að skilja, handa Efraím, og öllum þeim Ísraelsmönnum, sem eru samlagsbræður hans ;”

17 Legg síðan keflin saman, hvort við annað, svo þau bæði verði að einu kefli í hendi þinni ;

18 Og þegar landsmenn þínir tala til þín, og segja : lát oss vita, hvað þetta á að þýða !

19 Þá seg þeim : svo segir Drottinn alvaldur : sjá ! eg tek Jóseps kefli, sem verið hefir í hendi Efraíms, og þar með þær ættkvíslir Ísraels, sem eru samlagsbræður hans, og legg þær ásamt honum við kefli Júdaríkis, og gjöri þau að einu kefli ; þau skulu vera eitt í minni hendi.

20 Þú skalt halda á þeim keflum, sem þú hefir rist letrið á, í hendi þinni, svo þeir sjái það,

21 Og seg til þeirra : svo segir Drottinn alvaldur : eg vil frelsa Ísraelsniðja frá þeim heiðingjum, sem þeir fóru til, saman safna þeim úr öllum áttum umhverfis, og leiða þá aptur inn í þeirra eigið land.

22 Eg vil, gjöra þá að einni þjóð í landinu á Ísraelsfjöllum ; einn konungur skal vera yfir þeim öllum ; þeir

skulu ekki framar vera tvær þjóðir, og ekki framar skiptast í tvö konungsríki.

23 Þá skulu þeir ekki framar saurga sig með sínum skurðgöðum og sviðringum, eða með nokkurum misgjörðum; eg vil frelsa þá frá öllum þeim bústöðum, hvar þeir hafa syndgætt, og hreinsa þá; þeir skulu vera mitt fólk, og eg vil vera þeirra Guð;

24 Minn þjón Davíð skal vera konungur yfir þeim, og einkahirðir allra þeirra; þeir skulu lifa eptir mínum boðorðum, gæta laga minna, og breyta eptir þeim.

25 Þeir skulu búa í því landinu, sem eg gaf mínum þjóni Jakob, hvar fedur þeirra bjuggu; í því landi skulu þeir búa, og þeirra börn og barnabörn æfinlega; og minn þjón Davíð skal vera þeirra höfðingi eilíflega.

26 Eg vil gjöra við þá friðarsáttmála; það skal vera eilífur sáttmáli við þá; eg skal láta þá búa að staðaldri í landinu, og fjölga þeim, og láta minn helgidóm vera hjá þeim eilíflega;

27 Minn bústaður skal vera á meðal þeirra, eg vil vera þeirra Guð, og þeir skulu vera mitt fólk.

28 Þá skulu heiðingjarnir, víðurkenna, að eg, Drottinn, gjöri Ísraelsmenn heilaga, þegar minn helgidómur er á meðal þeirra eilíflega.

38. KAPÍTULI.

Utlendar þjóðir kallaðar Magog, áttu einhvern tíma að brjótast inn í Ísraelsland með óvigan her undir herstjórn Gogs, 1-17; eyðilegging þeirra, 18-23.

DROTTINN talaði til mín svo látandi orðum:

2 Þú mannsins son, snú þér í móti Gog í Magogslandi, þeim öðsta höfðingja yfir Meseks og Túbals mönnum, og spá í móti honum,

3 Og seg: svo segir Drottinn alvaldur: sjá, eg ris í móti þér, Gog, þú öðsti höfðingi Meseks og Túbals manna;

4 Eg skal stýra þér, leggja bitil í munn þér, og leida þig út með öllu þínu herliði, hestum og riddurum, öllum með alvæpni, miklum mannfjölda, með skjöldu og búklara, og skulu allir hafa sverð í höndum sér;

5 Í för með þeim eru Persar, Blálandingar og Mörlandingar, allir með búklurum og hjálmum,

6 Simmeriar, og allir þeirra herskarar, Armeniar frá þeim nyrztu löndum, og allir herflokkar þeirra; margar þjóðir hefir þú í för með þér.

7 Þú þig út, og haf þig til taks, þú og allur þinn mannfjöldi, sem þú hefir að þér dregið, og vert höfuðsmaður þeirra!

8 Þú skalt vera foringi liðsins í lánga tíma, en á síðustu árunum skaltu fara inn í það landið, sem frelsað er undan sverðinu, hvers innbúar eru saman safnaðir frá mörgum þjóðum, til Ísraelsfjalla, sem lengi höfðu í eyði legið, hvers innbúar eru út leiddir frá þjóðunum, og búa þar allir í friði.

9 Þú skalt brjótast fram, og koma eins og stormbylur; þú og allir þínir herflokkar, og mannfjöldinn, sem með þér er, skal hylja landið eins og skýmökkur.

10 Svo segir Drottinn alvaldur: á þeim degi munu hugsanir upp renna í þínu hjarta, og þú munt hafa illa fyrirætlun með höndum;

11 Þú munt segja: eg vil brjótast inn í þetta land, sem liggur opið og öndvert fyrir mér, vaða þar upp á landsmenn, sem búa í friði óhultir, án þess nokkur þeirra hafi múrveggi, slagbranda eða borgarhlíð,

12 Svo þú megir fara þar með rán og rífs, og leggja aptur hendur á nýuppbygða eyðistaði, og á þá þjóð, sem saman söfnuð er úr ýmsum löndum, og hefir nú aflað sér búfjár og eigna, og býr á hálendinu.

13 Seba og Dedan, verzlunarmenn Tarsisborgar, og víkingar þeirra munu segja til þín: ertu kominn til að rena? hefir þú dregið saman liðsafia þinn, til að afla herfangs, raka saman gulli og silfri, flytja burt búfæ og gripi, og fremja mikinn herskap?

14 Þar fyrir spá þú, mannsins son, og seg við Gog: svo segir Drottinn alvaldur:

15 Þú vilt vita, hve nær mitt fólk, Ísraelsmenn, uggir ekki að sér; þá ætlarðu að koma frá stöðvum þínum, frá þeim nyrztu landsálfum, þú og margar þjóðir með þér, allar ridandi

á hestum, mikill herskari og fjölmennur liðstyrkur ;

16 Þá ætlaðu að vaða upp á mitt fólk, Ísraelsmenn, og hylja landið sem skýmökkur. Þetta mun verða á síðustu dögum; þá vil eg leiða þig inn í mitt land, til þess að heiðingjarnir læri að þekka mig, þegar eg auglýsi minn heilagleik á þér, Gog, í auglýsni þeirra.

17 Svo segir Drottinn alvaldur: ertu ekki sá, um hvern eg hefi talað í fornöld fyrir munn þjóna minna, Ísraels spámanna, sem á þeim dögum spáðu um þau ár, þá eg mundi leiða þig móti þeim?

18 Á þeim degi, er Gog fer móti Ísraelslandi, þá skal, segir Drottinn alvaldur, mín heiptarreiddi upp tendrast ;

19 Í minni vandlætíngu, í minni brennandi reiði tala eg : sammarlega skal á þeim degi verða stór skelfing í Ísraelslandi ;

20 Fyrir mínu augliti skulu skjálfa fiskar sjávarins, fuglar himinsins, dýr skógarins, öll skriðkvikindi jarðar, og allir menn, sem á jarðriki búa ; fjöllin skulu kollvarpast, brattir hamrar hrynja, og hver múrveggur til jarðar falla.

21 Eg vil kalla til vopna móti honum á öllum mínum fjöllum, segir Drottinn alvaldur, svo hvert sverðið skal reka sig á annað ;

22 Eg vil halda dóm yfir honum með drepsótt og blóðsúthellíngu ; steypihríðum, haglsteinum, eldi og brennusteinum vil eg rigna láta yfir hann og herflokka hans, og yfir þann mikla mannfjölda, sem með honum er.

23 Eg vil auglýsa mig dýrðlegan og heilagan, og gjöra mig alkunnan í auglýsni margra heiðingja, svo að þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

39. KAPÍTULI.

Framhald um eyðilegging Gogs, 1-24 ; varðveizla Guðs fjóls, 25-29.

ÞÚ mannsins son ! spá þú í móti Gog, og seg : svo segir Drottinn alvaldur : sjá, eg rís í móti þér, Gog, þú æðsti höfðingi yfir Meseks og Túbals mönnum ;

2 Eg skal snúa þér í krók og kring,

og fara með þig hvert á land sem eg vil ; eg skal fara með þig frá þeim nyrztu landsálfum, og flytja þig upp á Ísraelsfjöll ;

3 Þá skal eg slá boga þinn ár þinni vinstri hendi, og láta þínar örvar detta úr þinni hægri.

4 Á Ísraelsfjöllum skaltu falla, þú og allir þínir herskarar, og þær þjóðir, sem eru í för með þér ; eg hefi ætlað þig til bráðar handa ránsfuglam, öllum flugdýrum og skógardýrum ;

5 Á víða vangi skaltu fella, þú eg hefi talað það, segir Drottinn alvaldur.

6 Eg vil steypa eldi yfir Magog, og yfir þá, sem ugglasir búa í fjarlægum strandbygðum, svo þeir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn.

7 Eg vil gjöra mitt heilaga nafn kunnugt á meðal míns fólks, Ísraelsmanna, og ekki framar láta vanhelga mitt heilaga nafn, og heiðingjarnir skulu viðurkenna, að eg em Drottinn, sá heilagi í Ísrael.

8 Sjá, það kemur fram ; það er þegar fram komið, segir Drottinn alvaldur ; það er sá dagur, sem eg hefi talað um.

9 Þeir, sem búa í Ísraels borgum, skulu út ganga og eld kynda, og brenna upp hervopnin, búklarana, skjölduna, bogana, örvarnar, pílstaftina, lensurnar ; í sjö ár skulu þeir elda þessu ;

10 Þeir skulu ekki þurfa að sækja við í mörkina eða höggva tré í skógunum, því þeir skulu hafa vopnin fyrir eldivið ; þeir skulu fletta þá, sem þá flettu, og ræna þá, sem þá rændu, segir Drottinn alvaldur.

11 Á þeim degi vil eg veita Gog legstað samastaðar í Ísraelslandi, dal þann, sem leið liggur um fyrir austan hafð, og skulu þeir, sem þar fara um, verða að byrgja fyrir vit sín ; og þar skal Gog verða grafinn og allur hans mannfjöldi, og skal sá dalur kallast Gogsmúgadalur.

12 Ísraelsmenn skulu vera að í sjö mánuði að jarða þá, áður þeir fái breinsað landið ;

13 Alt landsfólkið skal starfa að þeim grepti, og sá dagur, er eg auglýsi mína dýrð, skal verða þeim til frægðar, segir Drottinn alvaldur.

14 Vissir menn skulu verða tilteknir, sem fara skulu um landið, og þeir skulu, með tilhjálpi þeirra, sem um veginn fara, grafa þá, sem eptir hafa orðið ofanjarðar, til þess að hreinsa landið. Ad liðnum sjö mánuðum skulu menn taka til að rannsaka landið ;

15 Fari þá ferðamenn um landið, og sjái einhver þeirra mannsbein, þá skal hann hlada þar vörðu hjá, svo að graptarmennirnir geti síðan jarðað þau í Gogsmúgadal ;

16 Þar skal og borg nokkur nefnast Múgaborg. Þannig skulu þeir hreinsa landið.

17 Þú mannsins son, svo segir Drottinn alvaldur : seg til fuglanna, allra flugdýra og allra skógardýra : safnið yður saman og komið, safnizt að úr öllum áttum til minnar sláturveizlu, sem eg held yður, til hinnar miklu sláturveizlunnar á Ísraelsfjöllum ; etið kjöt, og drekkið blóð !

18 Kjöt hinna völdugu skuluð þér eta, og drekka blóð jarðarinnar höfðingja, blóð hrútanna, lambanna, hafranna, uxanna, sem alt er alið á Basansheiðum.

19 Í þeirri sláturveizlu, sem eg held yður, skuluð þér eta mörinn, uns þér verðið saddir, og drekka blóðið, uns þér verðið drukkinn ;

20 Þér skuluð seðjast við mitt borð af hestum og riddurum, af stóreffismönnum og als konar hermönnum, segir Drottinn alvaldur.

21 Þannig vil eg kunngjöra mína dýrð meðal heiðingjanna, og allar þjóðir skulu sjá þann dóm, sem eg framkvæmi, og mína hönd, sem eg legg á þá.

22 Upp frá þeim degi og framvegis skulu Ísraelsmenn viðurkenna, að eg em Drottinn, þeirra Guð.

23 Heiðingjarnir skulu verða að játa, að Ísraelsmenn hlutu að fara úr landi einungis vegna misgjörða sinna ; sökum þess þeir höfðu misbrotið móti mér, byrgði eg mitt auglit fyrir þeim, og seldi þá í hendur óvina sinna, svo þeir féllu allir fyrir sverðs-eggjum.

24 Eg breytti við þá, eins og þeirra óterlegi lifnaður og syndsamlega athæfi hafði til unnið, og byrgði mitt auglit fyrir þeim.

25 Þar fyrir segir Drottinn alvaldur svo : nú vil eg aptur heim leiða þá herleiddu Jakobs niðja, og miskuna mig yfir alla Ísraelsmenn, og vandlæta um mitt heilaga nafn.

26 Þegar þeir búa óhultir í sínu landi, án þess nokkur hræði þá, þá skulu þeir finna til sinnar svívirðingar, og til allra þeirra misgjörða, sem þeir hafa drýgt á móti mér.

27 Þegar eg leiði þá heim aptur frá þjóðunum, og safna þeim saman úr löndum óvina sinna, þá skal eg verða helgaður meðal þeirra í auglýsni margra heiðingja.

28 Þeir skulu þá viðurkenna, að eg var Drottinn, þeirra Guð, bæði þegar eg herleiddi þá meðal heiðingjanna, og eins þegar eg saman safnaði þeim aptur í þeirra land, án þess að láta þar nokkurn þeirra eptir verða.

29 Eg vil ekki frammar byrgja mína ásjónu fyrir þeim, eptir það, að eg hefði út helt mínum Anda yfir Ísraelsmenn, segir Drottinn alvaldur.

40. KAPÍTULI.

Afsmálan þess níjja musteris í hinni níju Jerúsalemsborg ; sá yzti múrveggur, 1-16 ; ytri forgarðurinn, 17-27 ; innri forgarðurinn, 28-47 ; musteríð sjálf. 48-49.

AÞVÍ 25. ári, eptir það að vörum herleiddir, öndverðlega ársins, þann tíunda dag hins fyrsta mánaðar—það var á fjórtánda ári, eptir það að borgin var tekin—eintítt þann sama dag kom hönd Drottins yfir mig, og hann flutti mig þangað.

2 Í guðlegri sýn flutti hann mig til Ísraelslands, og setti mig niður á mjög hátt fjall, og var þar, sem uppbyggð borg væri, sunnanvert á fjallinu.

3 Þá hann hafði flutt mig þangað, þá birtist maður nokkur, ásynðar sem ljómandi eirmálmur ; hann hældi á línstreng og mælistöng, og stóð í hliðinu.

4 Maðurinn sagði til mín : þú mannsins son ! lít á með þínum augum, hlýð á með þínum eyrum, og legg á hjarta alt það, er eg sýni þér, því þú ert þess vegna hingað fluttur, að eg skuli sýna þér þetta ; þú skalt kunngjöra Ísraelsmönnum alt það, sem þú sér.

5 Og sjá ! þar gekk múrveggur alt

umhverfis utan um húsið ; maðurinn helt á mælistönginni ; hún var 6 álna löng, og var hver alin þverhönd lengri en almenn alin ; hann mældi þykkt múrsins, og var hún ein mælistöng, og hæð hans ein mælistöng.

6 Hann gekk nú að því portinu, sem til austurs vissi, og þar upp eptir riðinu, og mældi annan þröskuld portsins, og var hann ein mælistöng á breidd, og síðan hinn þröskuldinn, sem og var einnar mælistánger breiður.

7 Hvert herbergi var ein mælistöng á lengd, og ein mælistöng á breidd, og milli herbergjanna 5 álna rúm, og þröskuldur portsins hjá stólpagáningnum, fyrir innan portið, ein mælistöng.

8 Hann mældi stólpagáng portsins að innanverðu, eina mælistöng.

9 Hann mældi og stólpagáng portsins (að utanverðu) ; voru það 8 álnir, því útbrotið á portinu var tveggja álna. En hvað víðvíkur þeim innra stólpagáangi portsins,

10 Þá voru í því portinu, sem til austurs vissi, þrjú herbergi annars vegar, og þrjú hins vegar, öll þrjú jöfn að máli ; súlurnar beggja vegna voru og jafnar að máli.

11 Hann mældi dyravídd portsins, 10 álnir, en lengd portsins var 13 álnir.

12 Fyrir framan herbergin var álnar þrep annars vegar, og álnar þrep hins vegar ; en hvert herbergi var 6 álna á einn veginn, og 6 álna á hinn veginn.

13 Hann mældi breidd portsins milli herbergja ræfranna, 25 álnir ; dynnar stóðust á beggja vegna.

14 Súlnaröðin mældist honum á lengd 60 álna, að meðtöldu því bili í portinu, sem var milli súlnanna allt umhverfis.

15 Frá dyraportinu til súlna hins innra ports voru 50 álnir.

16 Spalagluggar lágu að herbergjunum og herbergjasúlunum inni í portinu allt umhverfis, og sömuleiðis að útbrotunum ; að innanverðu voru gluggar allt umhverfis ; á súlunum var hleypt upp pálmaviðarlaufverki.

17 Nú leiddi hann mig til ytra forgarðsins ; þar voru herbergi, og stein-

lagt gólf í forgarðinum allt um kring, og 30 herbergi á gólfinu.

18 Gólfíð lá fram með hlið portanna, en lángs með portunum var það lægra.

19 Hann mældi breiddina frá neðra portinu allt til þess ytra veggjar hins innra forgarðs, 100 álna, til austurs og norðurs.

20 Síðan mældi hann lengd og breidd hins nyrðra ports allt til hins ytra forgarðs.

21 Þar voru þrjú herbergi annars vegar, og þrjú hins vegar ; þess súlur og súlnaraðir voru jafnar að máli við fyrsta portið ; það var á lengd 50 álna, og á breidd 25 ;

22 Þess gluggar, súlnaraðir og pálmaviðarlaufverk voru jöfn að máli, eins og í austurportinu ; var gengið upp að því um 7 palla, og þar súlnaröð fyrir framan.

23 Port innra forgarðsins stóðust á við það nyrðra og eystra port ; hann mældi 100 álna frá einu portinu til annars.

24 Nú leiddi hann mig suður eptir, og þar sást port, sem vissi til suðurs ; hann mældi þess súlur og súlnaraðir, og voru þær jafnar að máli við hinar,

25 Á þessu porti og útbrotum þess voru gluggar allt umhverfis, eins og hinir gluggarnir voru ; lengd þess var 50 álna, og breiddin 25 álna ;

26 Upp að því var gengið um 7 palla, og þar fyrir framan var súlnaröð með pálmaviðarlaufverki, ein annars vegar, og önnur hins vegar.

27 Á innra forgarðinum var og port, sem vissi til suðurs ; hann mældi frá einu portinu til annars 100 álna mót suðri.

28 Hann leiddi mig í gegnum suðurportið inn í innra forgarðinn, og mældi nú suðurportið ; það var jafnt að máli hinum fyrri ;

29 Þess herbergi, súlur og súlnaraðir voru jafnar að máli hinum fyrri ; á þessu porti og útbrotum þess voru gluggar allt í kring ; það var á lengd 50 álna, og á breidd 25 álna ;

30 Þar voru súlnaraðir allt í kring, 25 álna á lengd, og 5 álna á breidd ;

31 Súlnaröð portsins náði allt til ytra forgarðsins, og á súlunum var páлма-

viðarlaufverk ; upp að portinu var gengið um 7 palla.

32 Hann leiddi mig að austurhlið þess innra forgarðs, og mældi portið ; var það að máli jafut hinum ;

33 Þess herbergi, súlur og súlnaradir voru jafnar að máli hinum fyrri ; á því og útbrotum þess voru gluggar umhverfis ; það var 50 álna á lengd, og 25 álna á breidd ;

34 Súlnaröð þess náði alt til ytra forgarðsins, og á súlunum beggja vegna var pálmaviðarlaufverk ; þar voru 8 pallar upp að gánga.

35 Hann leiddi mig nú að norðurportinu, og mældi það ; það var jafut að máli og hin ;

36 Sömuleiðis þess herbergi, súlur og súlnaradir ; þar voru gluggar á alt um kring ; var portið 50 álna langt, og 25 álna breitt ;

37 Súlnaröð þess náði til ytra forgarðsins, og var pálmaviðarlaufverk á súlunum beggja vegna ; voru þar 8 pallar upp að gánga.

38 Milli portsúlanna voru dyr að herbergi nokkuru, hvar brennifórinn var þvegin ;

39 Og í stólpagangi portsins stóðu tvö borð annars vegar, og tvö borð hins vegar, til þess að slátra þar á brennifórnum, syndafórnum og sektafórnum.

40 Þar að auki stóðu tvö borð við hlið portsins að utanverðu, þar sem upp var gengið að norðurports dyrunum, og önnur tvö hinu megin við portsúlunaröðina ;

41 Það voru fjögur borð öðru megin, og fjögur borð hinu megin portsins, als 8 borð, sem fórnum var slátrað á.

42 Enn voru fjögur borð til brennifórna af höggnum steinum, hálfra annarar álnar löng, hálfra annarar álnar breið, og álnar há ; þar á voru lögð þau verkfæri, sem höfð voru, þá brennifórnum eða öðrum fórnum var slátrað ;

43 Þar alt í kring umhverfis voru básar, og gjört yfir með einlægu þaki, og á borðin var fórnakjötið lagt.

44 Fyrir utan innra portið í innra forgarðinum voru herbergi handa söngmönnunum, sum við hlið norð-

urportsins, og snèru mót suðri önnur við hlið austurportsins, og blöstu við norðri.

45 Hann sagði til mín : þau herbergin, sem snúa mót suðri, eru ætluð þeim kennimönnum, sem þjóna musterinu ;

46 En þau herbergi, sem vita til norðurs, eru þeim kennimönnum ætluð, sem þjóna altarinu ; þessir eru Sadoks niðjar, sem eru þeir einu af Leví-ættkvísl, er nálægja sig Drottni, til að þjóna honum.

47 Hann mældi nú forgarðinn ; hann var 100 álna langur, og 100 álna breiður, réttur ferhyrningur ; altarið stóð fyrir framanusterið.

48 Hann leiddi mig nú að stólpagangi musterisins, og mældi stólpaganginn, 5 álnir annars vegar, og 5 álnir hins vegar, og vídd portsins, þrjár álnir öðru megin, og þrjár álnir hinu megin ;

49 Lengd stólpagangsins var 20 álnir, breiddin 11 ; þar voru pallar upp að gánga ; við útbrotin stóðu súlur, ein annars vegar, og önnur hins vegar.

41. KAPÍTULI.

Inngangur til helgidómsins, 1-4 ; hans veggir og herbergi, 5-21 ; altarið og musterisdýrnar, 22-26.

HANN leiddi mig til helgidómsins, og mældi súlurnar ; breiddin var 6 álna annars vegar, og 6 álna hins vegar, eptir breidd tjaldsins ;

2 Dýrnar voru 10 álna breiðar, og kamparnir annars vegar 5 álna, og hins vegar 5 álna ; hann mældi lengd helgidómsins, 40 álna, og breiddina 20 álna.

3 Síðan gekk hann inn fyrir, og mældi dyrustafinn ; hann var tvær álnir, dýrnar 6 álna, og dyrabreiddin 7 álna.

4 Síðan mældi hann 20 álnir á lengdina, og 20 álnir á breiddina, fyrir framan helgidóminn, og sagði til mín : þetta er það allrahelgasta.

5 Hann mældi vegg musterisins, 6 álna á þykt ; og fjöggra álna breiðan hliðvegsgang, sem lá umhverfis alt í kring umusterið.

6 Herbergin voru 33, og hvert herbergi áfast við annað ; þau lágu upp að múrvegg nokkrum, sem var alt í kring í musterinu handa þessum her-

bergjum, svo að þau voru áföst sín í milli, án þess þau væru áföst við musterisvegginn.

7 Þessi herbergi, sem lágu umhverfis, urðu æ breiðari, eptir því sem ofar kom; því ofan til átti umgángur að vera umhverfis í kring í musterinu; þess vegna voru húsin breiðari ofan til, og mátti ganga úr neðsta stafgólfi upp á miðloptið, og þaðan upp á efsta lopt.

8 Eg sá, að þessi bygging hafði samsvarandi hæð alt um kring; frá grundvelli herbergjanna var heill mælikvarði, sex álnir, undir bita.

9 Breidd herbergja veggjarins út á brún var 5 álnir, og eins langt var sunðið milli herbergja byggingarinnar og musterishússins;

10 En milli herbergjanna, alt umhverfis í kring um húsið, var 20 álna bil.

11 Dyrnar að herbergjunum snèru út að húsasundinu; þær voru tvær, aðrar mót norðri, og aðrar mót suðri, en breidd húsasundsins var 5 álna alt umhverfis.

12 Sú frambygging, sem stóð fyrir framan húsaþorpið, var að vestanverðu 70 álna á breidd, og veggur frambyggingarinnar alla vega 5 álna þykkur og 90 álna langur.

13 Hann mældi lengd musterisbyggingarinnar 100 álna, húsaþorpið og frambygginguna með hennar veggjum á lengd 100 álna.

14 Framhliðin á musterinu og húsaþorpinu að austanverðu var 100 álna.

15 Hann mældi lengd frambyggingarinnar, sem stóð fyrir framan húsaþorpið, sem var á baka til, og gangrúm hennar beggja vegna; það var 100 álnir, að meðtöldum þeim innra helgidómi og forgarðssúluröðunum;

16 Hann mældi og þröskuldana, spalagluggana, og þau þreföldu gangrúm. Við þröskuldana var alt þiljað umhverfis með þunnum borðviði. Hann mældi bilið frá jörðunni og upp að gluggunum; fyrir gluggunum voru spalagrindur.

17 Uppi yfir dyrunum, bæði fyrir innan og utan musterishúsið, og á veggjunum umhverfis, að innanverðu og utanverðu, var eptir vissu máli

18 Hleypt upp kerúbum og pálm-

viðarlaufverki; var einn pálmakvistur látinn vera milli hverra tveggja kerúba; hver kerúb hafði tvö andlit;

19 Mannsandlit snèri að pálmakvistinum annars vegar, en ljónsandlit að pálmakvistinum hins vegar; þeim var hleypt upp alstaðar umhverfis á húsinu.

20 Neðan frá gólfi og efst upp á dyr voru útskornir kerúbar og pálmakvistir, og eins á helgidómsveggjunum.

21 Hver dyrastafur í helgidóminum var ferstrendur, og framhliðin á því allrahelgasta var öllu deili eins á að sjá.

22 Altarið var af trè; það var þriggja álna hátt og tveggja álna langt; þess hyrníngar og endilángir hliðvegirnir voru af trè; og hann sagði til mín; þetta er það borð, sem stendur frammi fyrir Drottni.

23 Tvær voru hurðir á helgidóminum og því allrahelgasta;

24 Í hverri hurð voru tveir hlerar, sem báðir voru lagðir saman á misvíxl; tveir hlerar voru í annari hurðinni, og eins tveir hlerar í hinni hurðinni.

25 Á þessum hlerum, sem voru hurðir fyrir helgidóminum, var hleypt upp kerúbum og pálmakvistum, eins og gjört hafði verið á veggjunum, og því var borðviðurinn látinn vera þykkri þeim megin, sem snèri út að stólpagáningum.

26 Gluggarnir voru með spalagrindum, og þar beggja vegna útskornir pálmakvistir með hliðveginum á stólpagáningum, og alt eins á herbergjahliðunum og timburstokkunum.

42. KAPÍTULI.

Um hliðarbygginguna hjá forgörðunum, 1–14; um mæling hins yzta mürveggjar, 15–20.

HANN leiddi mig nú út til hins ytra forgarðs, þann veg, sem liggur mót norðri, og fór með mig að þeim herbergjum, sem lágu gegnt húsaþorpinu, og beint norður frá frambyggingunni.

2 Herbergjastæðið var 100 álna langt, frá norðurportinu að telja, og 50 álna breitt;

3 Þar af lágu 20 álnir gegnt innra forgarðinum, og eins margar gegnt

steingólfinu í ytri forgarðinum; hitt voru þrissettar stólparaðir, hver andspænis móti annari.

4 Fyrir framan herbergin var gángurúm, 10 álna breitt, og álnarbreiður stigur inn í húsin; herbergjadyrnar snæru til norðurs.

5 Efstu herbergin voru lægri en miðherbergin og neðstu herbergin, því stólparnir náðu ekki til þeirra;

6 Því þau voru þríloftuð, en höfðu eingar slíkar stoðir, sem voru í forgörðunum, voru þess vegna þröngbygðari en neðstu herbergin og miðherbergin, sem risu frá grundvelli.

7 Utanvert með endilöngum herbergjunum gekk múrveggur móts við ytri forgarðinn, upp að honum lágu herbergin; hann var 50 álna langur;

8 Því lengd herbergjanna móts við ytri forgarðinn var 50 álna, þar sem framhliðin á helgidóminum var 100 álna.

9 Frá austri var inngangur neðan að þessum herbergjum, þegar menn vildu ganga inn í þau frá ytri forgarðinum.

10 Sömuleiðis voru herbergi með endilöngum forgarðsmúrnum að austanverðu, fyrir framan húsaþorpið og frambyggðinguna;

11 Fyrir framan þau var gángurúm, öllu deili eins og við herbergin á norðurhliðinni; þau voru jafnlöng og jafnbreið; allir útgágar þeirra, alt skipulag og dyraumbúningur var eins og á hinum.

12 Eins voru dyrnar að þeim herbergjum, sem vissu til suðurs; þar voru dyr á, þar sem gángurúmið byrjaði, það gángurúm, sem lá fram með þeim beina múr, er snæri mót austri, hvar inn var gengið.

13 Hann sagði til mín: norðurherbergin og suðurherbergin, sem liggja fyrir framan húsaþorpið, þau eru heilög herbergi, í hverjum þeir kennimenn, sem nálægja sig Drottni, skulu neyta hinna helgusta förna; þar skulu þeir láta þær helgustu fórnir, matarfórnina, syndafórnina og sektafórnina, því þetta er heilagur staður.

14 Þegar kennimennirnir eru gengnir þangað inn, þá skulu þeir ekki út fara af helgidóminum í hinn ytri for-

garð, fyr en þeir hafa þar lagt klæði sín af sér, í hverjum þeir embætta, því þau eru heilög, og fært sig aptur í önnur klæði, og gangi svo þangað sem fólkíð er.

15 Þá hann hafði mælt alt musteríð að innanverðu, leiddi hann mig út að austurportinu, og mældi musteríð alt í kring.

16 Hann mældi austurhliðina með mælikvarðanum, 500 mælistengur eptir mælikvarðanum;

17 Hann mældi norðurhliðina á kvarðann, 500 mælistengur;

18 Hann mældi suðurhliðina á kvarðann, 500 mælistengur;

19 Síðan snéri hann sér að vesturhliðinni, og mældi með kvarðanum 500 mælistengur.

20 Þannig mældi hann múrvegg musterisins alt um kring á fjórum hliðum, 500 mælistengur á lengdina, og 500 á breiddina, til að skilja það heilaga frá því óheilaga.

43. KAPÍTULI.

Drottinn velur sér bústað í því nýja musteri, 1-5; helgi musterisins, 6-12; um brennifórnaraltarið, 13-27.

ÞESSU næst leiddi hann mig að portinu, því porti, sem vissi til austurs.

2 Og sjá! dýrð Ísraels Guðs kom frá austri; hans raust var sem niður margra vatnsfalla, og jörðin varð uppljómuð af hans dýrð.

3 Sú sjón, sem eg sá, var eins og sú sjón, er eg sá, þá eg kom til að boða eyðileggingu borgarinnar, og eins og sú sjón, sem eg sá við ána Kabór. Eg féll þá niður á mína ásýð.

4 Dýrðin Drottins fór nú inn í musteríð, inn um það portið, sem vissi til austurs.

5 Þá hóf andinn mig upp, og flutti mig inn í innri forgarðinn; og sjá! musteríð var fult af dýrð Drottins.

6 Þá heyrði eg einhvern tala til mín úr musterinu, og maður nokkur stóð hjá mér,

7 Og sagði til mín: þú mannsins son! þetta er staður míns hásetis, þetta er skör minna fóta; hér vil eg búa meðal Ísraelsmanna að eilífu. Ísraelsmenn skulu ekki framfar saurga mitt heilaga nafn, hvorki þeir né kon-

úngar þeirra, með sínum saurlifnaði og með líkum sinna konunga, sem hér hafa heygðir verið,

8 Með því þeir settu sína þröskulda hjá mínum þröskuldi, og sína dyrastafi hjá mínum dyrustaf, svo ekki var nema veggur milli mín og þeirra, og flekkudu mitt heilaga nafn með sínum svívirðingum, sem þeir frömdu, hvers vegna eg fyrirkom þeim í minni reiði.

9 En nú skulu þeir burt kasta sínum saurlifnaði og líkum sinna konunga langt í frá mér, og þá vil eg búa meðal þeirra að eilífu.

10 Þú mannsins son! sýn Ísraelsmönnum þetta musteri, svo þeir skammist sín fyrir sínar misgjörðir, og taki rétt mál af byggingarlaginu.

11 Og ef þeir skammast sín fyrir allt það, sem þeir hafa drýgt, þá skaltu sýna þeim musteirisins lögun og skipulag, útgangana þaðan og inn-gangana til þess, hversu öllu er fyrir komið, allt tilskipað og niður sett og fyrirmyndað, og afmála þetta fyrir augum þeirra, svo þeir athugi alla hússins setning og tilskipan, og hagi sér þar eptir.

12 Þetta er lögmál musteirisins: efst á fjallstindinum og í öllu þess takmarki allt umhverfis er það allrahelgasta; þetta er lögmál musteirisins.

13 Þetta er mæling altarisins að álnatali, eptir þeirri alin, sem er alin og ein þverhönd: altarisþróin er álnar há og álnar breið, og röndin á þróarbarminum spannar breið; þetta er stött altarisins.

14 Frá þrónni á jörðunni upp að neðra stallinum skal vera tveggja álna hátt og álnar breitt, og frá minna stallinum til meira stallsins, fjöggra álna hátt og álnar breitt;

15 Eldstöðið fjöggra álna hátt, og upp af eldstöðinu fjögur horn;

16 Eldstöðið 12 álna langt og 12 álna breitt, ferhyrningur á alla fjóra vegu;

17 Efri stallurinn 14 álna langur og 14 álna breiður, á fjóra vegu, og röndin umhverfis hann hálfra álnar breið; stöttin þar til álnar há alt um kring; pallarnir upp að altarinu snúa mót austri.

18 Því næst sagði hann til mín: þú

mannsins son! svo segir Drottinn alvaldur: Þetta eru þær tilskipanir, sem altarinu viðvikja: þann dag, er það er alblíð, svo þar á verði fórnað brenniförn, og stökt fórnablóði,

19 Skaltu fá úngan uxa til syndafórnar þeim kennimönnum af Leví-kynkvísl, ættmönnum Sadoks, sem nálægja sig mér, segir Drottinn alvaldur, til að þjóna mér.

20 Þú skalt taka nokkuð af blóði uxans, og rýða því á fjögur horn altarisins og á fjórar hyrningar efra stallsins og röndina þar í kring, og þannig hreinsa það af synd og friðþægja fyrir það;

21 Síðan skaltu taka syndafórnar-uxann, og brenna hann á tilskipuðum stað í musterinu, úti fyrir helgidóm-inum.

22 Annars dags skaltu færa gallalausan kjarnhafur í syndaförn, svo altarið þar með verði hreinsað af synd, eins og það var hreinsað með uxanum.

23 Þegar þú hefir aflokið hreinsun-inni, skaltu leiða fram úngan uxa, gallalausan, og hrút af hjördinni gallalausan;

24 Þú skalt leiða þá fram fyrir Drottin, og skulu kennimennirnir dreifa salti á þá, og fórnfæra þá Drottni í brenniförn.

25 Sjö daga samfleytt skaltu daglega fórnfæra einum kjarnhafri í syndaförn, og þar að auki skal fórnfæra úngum uxa og hrút af hjördinni, báðum gallalausum.

26 Sjö daga skulu menn piggja altarið í frið og hreinsa það, og koma fram með fullar hendur fórna.

27 Að liðnum þessum dögum, þá skulu kennimennirnir á áttunda deginum og þaðan í frá fórnfæra yðar brenniförnum og þakkarförnum á altarinu, og þá vil eg hafa velþóknun á yður, segir Drottinn alvaldur.

44. KAPÍTULI.

Um helgi austurportsins, 1-3; um inngöngu í musterið, 4-9; víti ótrúrra Levíta, 10-16; embættisskyldur kennimannanna, 17-31.

HANN leiddi mig nú aptur að ytra helgidómsportinu, sem til austurs vissi, og var það læst.

2 Og Drottinn sagði til mín: þetta port skal vera læst og ekki upp

lúkast, og þar skal einginn maður inn ganga, því Drottinn, Guð Ísraels, hefir inn um það gengið; því skal það læst vera.

3 Þó má landshöfðinginn, af því hann er landshöfðingi, sitja þar inni, til að eta fórnarmáltíð frammi fyrir Drottni; hann skal ganga inn um stólpagang portsins, og fara út aptur sama veg.

4 Því næst leiddi hann mig að norðurportinu fyrir framan musterishúsið; eg sá þá, og sjá! dýrðin Drottins uppfylti Drottins hús, og eg féll fram á mína ásjónu.

5 Þá sagði Drottinn til mín: þú mannsins son! legg þér á hjarta, sjá með augum þínum, og hlýð með eyrum þínum á allt það, sem eg segi þér um alla setninga Drottins húss, og um allar þess tilskipanir, og gæt vandlega að inngöngunni í musterishúsið, og öllum útgöngum úr helgidóminum.

6 Seg til þeirra þverúðarfullu, til Ísraelsmanna: svo segir Drottinn alvaldur: þér Ísraelsmenn! látið yður, nægja allar þær svívirðingar, sem þér hafið framið;

7 Að þér hafið inn leitt útlenda menn, óumskorna á hjarta og holdi, til þess að vera í mínum helgidómi, til þess að vanhelga mitt hús, meðan þér fórnferðuð því, sem mér var ætlað til fórnar, feitinni og blóðinu, að þér hafið rofið minn sáttmála með öllum yðar svívirðingum;

8 Að þér ekki hafið haldið tilskipanir míns helgidóms, heldur sett aðra eptir eigin geðþekkni, til að gæta þess, sem eg vil gæta láta í mínum helgidómi.

9 Svo segir Drottinn alvaldur: einginn útlendur maður, óumskorinn á hjarta og holdi, má inn í minn helgidóm koma, einginn af þeim útlendingum, sem búa meðal Ísraelsmanna.

10 En þeir Levítar, sem fjarlægðu sig frá mér, þegar Ísraelsmenn fóru villir vega, og fylgdu hjáguðum sínum, þeir skulu gjald taka fyrir misgjörð sína;

11 Þeir skulu vera þjónar í mínum helgidómi, halda vörn við musterishliðin, og hafa annan starfa í húsinu;

þeir skulu slátra brennifórnninni, og öðrum fórnunum fyrir fólkið, og standa frammi fyrir því, til að þjóna því.

12 Af því þeir þjónuðu fólkinu frammi fyrir skurðgoðum þess, og urðu Ísraelsmönnum að fótakefli til hrösunar, þess vegna sver eg þeim með upplýptri hendi, segir Drottinn alvaldur, að þeir skulu taka gjöld fyrir misgjörð sína.

13 Þeir skulu ekki nálægja sig mér, til að vera mínir kennimenn, ekki nálægja sig nokkurum mínum helgidómi, og sízt því allrahelgasta, heldur skulu þeir bera sína vanvirðu, og taka gjöld fyrir þær svívirðingar, sem þeir frömdu;

14 Eg vil gjöra þá að hússvörðum í musterinu, og hafa þá þar til als konar vinnu, og til als þess, sem þar er að starfa.

15 En kennimenn af Levíætt, þeir Sadoks niðjar, sem hafa haldið skipanir míns helgidóms, þegar Ísraelsmenn viltust frá mér, þeir skulu koma til mín, til að þjóna mér; þeir skulu standa frammi fyrir mér, til að færa mér það feita og blóðið, segir Drottinn alvaldur;

16 Þeir skulu ganga inn í minn helgidóm; þeir skulu nálægja sig mínu borði, til að þjóna mér; þeir skulu gæta þess, sem eg vil gæta láta.

17 Þegar þeir ganga inn um port hins innra forgarðs, skulu þeir íklæðast linklæðum; ekkert ullarklæði skulu þeir á sér bera, meðan þeir embætta fyrir innan port hins innra forgarðs eða inni í musterinu.

18 Þeir skulu hafa línmotra um höfuð sér, og línbrekur um lendar sínar, en girdi sig ekki svo fast, að þeim verði erfitt.

19 En þegar þeir ganga út í ytra forgarðinn, þar sem fólkið er, þá skulu þeir fara af þeim klæðum, sem þeir embætтуðu í, og leggja þau í hin heilögu herbergi, og fara í önnur klæði, að þeir ekki helgi fólkið í klæðum sínum.

20 Þeir skulu ekki raka höfuð sín, ekki heldur láta hárið vaxa sítt, heldur láta kringskera það.

21 Einginn kennimaður má vín drekka, þegar hann gengur inn í hinn innra forgarð.

22 Einga ekkju, nè þá konu, sem við mann er skilin, mega þeir taka sèr til eiginkonu, heldur skulu þeir kvongast einhverri meý af ætt Ísraelsmanna, eða þá einhverri ekkju eptir kennimann nokkurn.

23 Þeir skulu kenna mínu fólki að gjöra greinarmun á því, sem er heilagt og óheilagt, hreint og óhreint.

24 Þegar eitthvert málefni kemur fyrir þá, skulu þeir vera reidubúnir að úrskurða það; dæma skulu þeir eptir mínum lögum; þeir skulu gæta minna laga og tilskipana á öllum mínum hátíðum, og halda helga mína hvíldardaga.

25 Ekki má kennimaður koma að dauðs manns líki, til að saurga sig, nema sè lík föður eða móður, sonar eða dóttur, bróður eða systur, sem ekki hefir gipzt; á því megu þeir saurga sig;

26 Telja skal honum sjö daga, frá því að hann er hreinsaður,

27 Og þann dag, er hann gengur inn í helgidóminn í þeim innra forgarði, til að embætta í helgidóminum, skal hann fram bera sína syndaförn, segir Drottinn alvaldur.

28 Arfleifð skulu þeir hafa; eg vil sjálfur vera þeirra arfleifð; ekki þurfið þér að ætla þeim neina fasteign í Ísraelslandi; eg vil sjálfur vera þeirra fasteign.

29 Þeir skulu hafa sitt uppeldi af matarförnum, syndaförnum og sektaförnum; alt, sem Drottinn er helgað í Ísraelslandi, skal til heyra þeim;

30 Það bezta af öllum frumgróða, hvers kyns sem er, allar upplypt-íngarförnir, hvers kyns sem eru, og hverju sem upp lýpt er, skal til heyra kennimönnunum; það, sem fyrst er bakað af yðar deigi, skuluð þér gefa kennimanninum, svo að blessunin hvíli yfir þínu húsi.

31 Kennimenn megu ekkert sjálf-dautt eta, eða það, sem sundur rífið er af fuglum eða dýrum.

45. KAPÍTULI.

Landshlutir helgidómsins, kennimannanna, Levítanna, borgarinnar og landshöfðingjans, 1-8; um réttlæti landstjórnandanna, 9-12; um tolla til landshöfðingjans, og um hátíðaförnir, 13-25.

ÞEGAR þér skiptið landinu með hlutföllum til arfleifðar, skuluð

þér skilja nokkurn hluta lands frá, sem Drottinn skal helgaður vera; það skal vera 25,000 mælisköpt á lengd, og 10,000 á breidd. Þetta land skal heilagt vera innan sinna takmarka í allar áttir.

2 Þar af skal helgidóminum til heyra ferskeyttur flötur, 500 mælisköpt á hvern veg; og umhverfis kríng um þann flöt skal vera autt svið 50 álna.

3 Út frá þessum mælda reit skaltu mæla 25,000 mælisköpt á lengdina og 10,000 á breiddina; þar skal helgidómurinn, sá helgasti staður, vera.

4 Þetta er sá heilagi hluti landsins, sem kennimönnunum skal til heyra, þeim er embætta í helgidóminum og nálægja sig Drottni, til að þjóna honum; þar skulu vera húsastæði þeirra, og þetta skal vera helgidómstaður kríng um helgidóminn.

5 25,000 mælisköpt á lengd og 10,000 á breidd skal til heyra þeim Levítum, sem þjóna í musterinu, og vera eign þeirra, ásamt með 20 herbergjum.

6 Borginni skuluð þér gefa til eignar 5000 mælisköpt á breidd, og 25,000 á lengd, næst þeim reitnum, sem helgidóminum er ætlaður; þetta skal til heyra öllum Ísraelsmönnum.

7 Landshöfðingjanum skuluð þér gefa landshluta beggja vegna við helgidómsreitinn og borgarreitinn, til móts við þá hvorntveggja, til vesturs, í haf að sjá, og til austurs, sem fram horfir; sá hluti skal vera jafnlángur hverjum arfahluta ættkvíslanna frá því vestlæga takmarki til hins austlæga.

8 Þetta skal hann til eignar hafa af landinu í Ísrael, svo að mínir höfðingjar ekki framar veiti ágang mínu fólki, heldur láta Ísraelsmenn halda landinu eptir þeirra ættkvíslum.

9 Svo segir Drottinn alvaldur: látið yður nægja þetta, þér Ísraels höfðingjar! látið af ofríki og yfirgangi, breytið eptir lögum og réttvísi, látið af að reka fólk mitt af eignum sínum, segir Drottinn alvaldur.

10 Þér skuluð hafa réttar vogir, rétt effa og rétt bat;

11 Effa og bat skal vera jafnt að

máli; bat skal draga tíunda part gómers, og eins effa tíunda part gómers; eptir gómer skal hvortveggja mælast.

12 Sikill skal vera 20 gera; ein mína hjá yður skal vera til 25 sikla, 20 sikla og 15 sikla.

13 Þetta er sú upplýptingarfór, sem þér skuluð gefa: af einum gómer hveitis sjöttúng af effa; af einum gómer byggs sjöttúng af effa.

14 Þetta er tilskipað um viðsmjórið: af einu bat viðsmjors skal gefa tíunda part bats, eða eitt bat af einum kór, sem dregur 10 bat, eins og gómer; því í einum gómer eru 10 bat.

15 Einn sauð skal gefa af hverjum tveim hundrudum sauða, af hjörðum þeim, sem ganga í þeim vatnsríku grashögum Ísraelslands; það skal vera til matfórnar, brennifórnar og þakkarfórnar, til að friðþægja fyrir fólkinu, segir Drottinn alvaldur.

16 Alt fólkið í landinu skal vera skylt til, að færa þessa upplýptingarfór landshöfðingjanum í Ísraelslandi.

17 Landshöfðinginn skal vera skyldur til, að útvega brennifórnir, matarfórnir og dreypifórnir á hátíðum, túnglkomum og hvíldardögum, og á öllum löghátíðum Ísraelsmanna; hann skal útvega syndafórnir, matarfórnir, brennifórnir og þakkarfórnir til að friðþægja fyrir Ísraelsfólki.

18 Svo segir Drottinn alvaldur: á fyrsta degi hins fyrsta mánaðar skaltu taka úngan uxa, gallalausan, og friðhelga helgidóminn.

19 Kennimaðurinn skal taka nokkuð af blóði syndafórnarinnar, og ríða því á dyrastafi musterhússins, á fjórar hyrningar altarisstallsins, og á dyrastafi portsins að innra forgarðinum.

20 Eins skaltu gjöra hinn sjöunda dag mánaðarins vegna þeirra, sem ófyrirsynju eða af einfeldni kynnu að hafa misgjört eitthvað; þannig skuluð þér friðhelga musteríð.

21 Á fjórtánda degi hins fyrsta mánaðar skuluð þér halda páska; sú hátíð skal vera í 7 daga, og þá skal ósýrt brauð eta.

22 Á þeim sama degi skal landshöfðinginn fórna fyrir sig og alt fólkið í landinu einum uxa í syndafór;

23 Og á þeim 7 hátíðisdögum skal hann færa Drottni brennifór, sjö uxa og sjö hrúta, gallalausa, daglega í þá 7 daga, og enn skal hann á degi hverjum fórna kjarnhafri í syndafór.

24 Í matarfór skal hann fórna einu effa með hverjum uxa, og einu effa með hverjum hrút, en ein hín viðsmjors heyrir til hvers effa.

25 Á 15. degi hins sjöunda mánaðar skal hann á hátíðinni fórna sömu syndafór, brennifór, matarfór og viðsmjóri, sem á hinum 7 dögnum.

46. KAPÍTULI.

Um fórnir, 1–15; konúngsjarðir, 16–18; matgjörð-arhúsið, 19–24.

SVO segir Drottinn alvaldur: eystra portið að innra forgarðinum skal vera læst þá sex daga, sem virkir eru, en á hvíldardögum og túnglkomuhátíðum skal það vera opið.

2 Landshöfðinginn skal ganga inn um stólpaganginn hjá ytra portinu, og nema staðar við dyrastafi portsins; kennimennirnir skulu fórnfæra hans brennifór og þakkarfór, en hann skal falla fram til bænar á þröskuldi portsins, og ganga síðan út aptur. Portinu skal ekki loka til kvelds.

3 Fólkið í landinu skal falla fram fyrir augliti Drottins við þessar sömu portdyr á hvíldardögum og túnglkomuhátíðum.

4 Sú brennifór, sem landshöfðinginn skal færa Drottni á hvíldardegi, er sex sauðir gallalausir, og einn hrútur gallalaus;

5 Hrutnum skal fylgja eitt effa í matarfór, en sauðunum skal í matarfór fylgja slíkt, sem hann sjálfur vill láta af hendi rakna; hín viðsmjors skal fylgja hverju effa.

6 Á túnglkomudögum skal hann fórnfæra úngum uxa gallalausum, sex sauðum og einum hrút; þeir skulu og vera gallalausir;

7 Uxanum skal hann láta fylgja eitt effa, og hrútum eitt effa, í matarfór, en sauðunum slíkt, sem hann má af hendi láta, og hín viðsmjors með hverju effa.

8 Þegar landshöfðinginn vill inn ganga, skal hann ganga í gegnum

stólpagang portsins, og fara sama veg út aptur.

9 En þegar landsfólkið gengur fram fyrir Drottin á löghátíðum, þá skal sá, sem inn hefir gengið um norðurportið, til að biðjast fyrir, aptur út ganga um suðurportið, og sá, sem inn gengur um suðurportið, aptur út fara um norðurportið; einginn skal aptur út fara um það sama port, sem hann hefur inn gengið, heldur skal hver út ganga beinleiðis.

10 Þegar landsfólkið gengur inn, skal landshöfðinginn ganga með því, og aptur út ganga, þegar það gengur út.

11 Á helgum og löghátíðum skal hann fórna í matarförn einu effa með hverjum uxa, og einu effa með hverjum hrút, en sauðunum skal fylgja slíkt, sem hann lætur af hendi rakna, og hín viðsmjörð með hverju effa.

12 Þegar landshöfðingi að sjálfs síns vilja færir Drottin brenniförn, þá skal upp lúka fyrir honum því porti, sem til austurs veit, og skal hann fórna sinni brenniförn og þakkarförn, eins og hann er vanur á hvíldardögum, og þegar hann fer út, skal læsa portinu eftir honum.

13 Daglega skaltu fórnfæra árs-gömlu lambi gallalausum til brennifórnar fyrir Drottin; því skaltu fórnfæra á hverjum morgni.

14 Þessu skaltu hvern morgun fylgja láta sjöttúng eins effa mjöls í matarförn, og þriðjúng hínar af viðsmjóri, til að væta með mjölið; þetta er matarförn Drottins, og skal sá siður stöðugt haldast um aldur og æfi.

15 Hvern morgun skal fórnfæra lambinu, matarförnninni og viðsmjörinu, og skal sú brenniförn æfinlega haldast.

16 Svo segir Drottinn alvaldur: ef landshöfðingi gefur einhverjum sona sinna nokkuð af sínum arfahluta að gjöf, þá skulu synir hans halda þeirri gjöf, sem eign, með erfðarétti.

17 En gefi hann einhverjum þjónustumanna sinna nokkuð af arfahluta sínum að gjöf, þá skal sá halda því til fagnaðarársins, en þá skal það aptur hverfa til landshöfðingjans, því

einginn má eignast arfahluta hans, nema synir hans, þeim skal hann til heyra.

18 Ekkert má landshöfðingi taka af arfleifð fólksins, til að þröngva nokkurum manni frá eign sinni; sjálfs síns eign má hann láta í erfð ganga til sona sinna, en eingan af mínu fólki má burt flæma af eignarjörðu sinni.

19 Því næst leiddi hann mig gegnum ganginn við hliðina á portinu, til herbergja helgidómsins, sem vissu til norðurs og kennimönnunum til heyrðu, og sjá! þar var rúm nokkurt á baka til mót vestri.

20 Og hann sagði til mín: þetta er sá staður, hvar kennimennirnir skulu sjóða sektafórnina og syndafórnina, og baka matarfórnina, svo þeir ekki þurfi að bera það út um ytra forgarðinn, því þar við mundi fólkið helgast.

21 Nú leiddi hann mig út í ytra forgarðinn, og lét mig ganga í þær fjórar hyrningar, sem á forgarðinum voru, og sjá! í hverri af þeim fjórum hyrningum var karmur nokkur.

22 Í þessum körmum, sem voru í þeim fjórum hyrningum forgarðsins, voru skorsteinar; hver karmur var 40 álna langur og 30 álna breiður, og allir fjórir hornkarmarnir voru jafnir að máli;

23 Í kring um hvern af þeim fjórum gekk hríngmúr umhverfis, og eldstór gjörðar neðan til við múrana umhverfis.

24 Þá sagði hann til mín: þetta er það matgjörðarhús, í hverju þjónustumenn musterisins sjóða fórnir fólksins.

47. KAPÍTULI.

Um vatnssuppsprettu hins nýja musteris, 1-12; takmörk hins heilaga lands, 13-20; um arfiðku útlanda manna, 21-23.

NÚ leiddi hann mig aptur að musterisdyrunum; og sjá! vatn nokkurt spratt upp undan þröskuldi hússins mót austri, því framhlið musterisins vissi til austurs; þetta vatn féll í jörð niður hægra megin musterisins, fyrir sunnan altarið.

2 Hann leiddi mig nú út af norðurportinu, og um kring að utanverðu til ytra portsins, sem horfir mót

austri; þar til hægri handar vall vatnið upp aptur.

3 Maðurinn gekk nú austur með vatninu; hann hafði mælistreng í hendi sér, og mældi 1000 álnir, og lét mig þá ganga yfir um vatnið, og tók það mér í ökla.

4 Enn mældi hann 1000 álnir, og lét mig þar ganga yfir um, tók vatnið mér þá til knès; þá mældi hann enn 1000 álnir, og lét mig fara yfir um; tók vatnið mér þar upp á mjadmir.

5 Þá mældi hann enn 1000 álnir; var þá vatnið orðið að fljóti, svo eg mátti ei yfir það komast; þar var hyldýpi, eins og sundá, eða óvætt fljót.

6 Hann sagði þá til mín; hefir þú sæð þetta, þú mannsins son? leiddi hann mig þá aptur upp á fljótsbakkann.

7 Á leiðinni til baka sá eg mjög mörg trè á fljótsbökkunum beggja vegna.

8 Hann sagði til mín: þetta vatn rennur út á austurlandið, og þaðan ofan á sléttlandið, og fellur svo í hafið, og þegar það er runnið í hafið, verður sjávarvatnið heilnæmt.

9 Allar lifandi skepnur, sem hræra sig, fá nýtt líf, alstaðar þar sem þessir vatnsstraumar koma, og fiskarnir verða mjög margir; því þar sem þessi vötn koma fram, verður sjávarlögurinn heilnæmur, og allt lifnar við, þar sem vatnsstraumurinn kemur.

10 Fiskimennirnir skulu standa við hafið frá En-Geddi og alt til En-Eglajim, og vera þar að breiða net sín; þar skulu finnast ýmislegar fiskategundir, og fiskifjöldinn skal vera stórmikill, eins og í hafinu mikla;

11 En pyttirnir og síkin þar hjá skulu ekki hafa heilnæmt vatn, heldur eru þeir ætlaðir til saltfengjar.

12 Með fram fljótinu á vatnsbökkunum beggja vegna skulu upp renna als konar frjóvsamleg aldintrè; þeirra laufblöð skulu ekki visna, þeirra ávöxtur ekki dvína, hvern mánuð skulu þau bera nýjan ávöxt, því vötnin, sem þau lifa við, koma frá helgidóminum; þeirra ávöxtur skal

gagna til fæðslu og laufblöðin til lækninga.

13 Svo segir Drottinn alvaldur: þetta eru þau takmörk, eptir hverjum þér skuluð skipta landinu til eignar á meðal Ísraels 12 ættkvísla. Jóseps-ætt skal hafa tvo hluti.

14 Þér skuluð taka landið í arf, jafnt hver með öðrum; eg hæt með uppréttri hendi, að gefa það feðrum yðar, og því skal þetta land falla í yðar arf.

15 Þetta eru takmörk landsins: að norðanverðu, frá hafinu mikla, sem leið liggur til Ketlons, þaðan til Sedads,

16 Hamats, Berótu, Síbraíms, sem liggur á landamerkjunum milli Damaskusborgar og Hamats, og þaðan til Hazer-Tíkóns, sem liggur við Havransland;

17 Landamerkin skulu þá liggja frá hafinu til Hazar-Enons, og nyrzta takmark skal vera Damaskusborg og Hamat. Þetta eru takmörkin að norðanverðu.

18 Að austanverðu skuluð þér mæla takmörkin milli Havrans, Damaskusborgar, Gíleads, gegnum Ísraelsland til Jórdanar, og alt til austursjóarins. Þetta eru landamerkin að austanverðu.

19 Suðurtakmarkið liggur frá Tamar til deiluvatnsins Kades, móts við dalinn, og alt til hafsins mikla. Þetta eru landamerkin að sunnanverðu.

20 Vesturtakmarkið er miklahaf, og þaðan þvert yfir frá, sem leið liggur til Hamats; þetta eru landamerkin að vestanverðu.

21 Þessu landi skuluð þér skipta meðal yðar, í milli ættkvísla Ísraelsmanna.

22 En þér skuluð skipta því með hlutföllum yður til eignar, og þeim útlendum mönnum, sem búa meðal yðar, og börn hafa átt hjá yður; þér skuluð álíta þá sem innfœdda Ísraelsmenn; þeir skulu ganga til arfs með yður, jafnt og aðrar kynkvíslir Ísraelsmanna;

23 Þér skuluð gefa hverjum útlendum manni arfahluta í þeirri ættkvísl, sem hann býr í sem útlendingur, segir Drottinn alvaldur.

48. KAPÍTULI.

Landshlutir hinna 7 kynkvísla í norðurhluta Gyðingalands, 1-7 ; hlutur helgidómsins borgarinnar og landshöfðingjans, 8-22 ; arfahlutir hinna 5 kynkvísla í suðurhluta landsins, 23-29 ; borgarhliðin, og nafn borgarinnar, 30-35.

ÞESSI eru nöfn kynkvíslanna : á norðurlandamerkjunum hjá Ketlon, þar sem leið liggur til Hamats og Hazar-Enons, og á norðurtakmörkum Damaskusborgar, fram með Hamat, frá austri til vesturs, þar er einn arfahluti, sem Dansættkvísl á.

2 Á takmörkum Dansættkvíslar, frá austri til vesturs, þar er einn hluti ; Assersættkvísl á þann.

3 Við takmörk Assersættkvíslar, frá austri til vesturs, er einn hluti ; þann á Naftalíættkvísl.

4 Við takmörk Naftalíættkvíslar, frá austri til vesturs, er einn hluti ; Manassisættkvísl á hann.

5 Við takmörk Manassisættkvíslar, frá austri til vesturs, er einn arfahluti ; Efraímsættkvísl á þann.

6 Við takmörk Efraímsættkvíslar, frá austri til vesturs, þar er einn hluti ; Rúbensættkvísl á hann.

7 Við takmörk Rúbensættkvíslar, frá vestri til austurs, er einn hluti ; það er arfur Júdaættkvíslar.

8 Við takmörk Júdaættkvíslar, frá austri til vesturs, skal liggja sá hluti lands, sem þér skuluð helga ; það eru 25,000 mælisköpt á breidd, og á lengd frá austri til vesturs eins og hver hinna arfahlutanna ; í miðjum þessum hluta skal helgidómurinn vera.

9 Sá hluti lands, sem þér skuluð helga Drottnei, skal vera 25,000 mælisköpt á lengd, og 10,000 á breidd.

10 Þessari fráskildu hlutdeild helgidómsins skal þannig skipta : kennimönnunum skulu til heyra 25,000 mælisköpt til norðurs, til vesturs 10,000 á breiddina, eins til austurs á breidd 10,000, til suðurs 25,000 á lengdina ; og þar í miðjunni skal Drottins helgidómur vera.

11 Þetta skal helgað vera kennimönnunum, þeim af Sadoks niðjum, sem gæta þess, er eg vil gæta láta, og sem ekki fóru afvega með öðrum afvegaleiddum Ísraelsmönnum, þegar Levítarnir fóru villir vega ;

12 Þeirra einka-hlutdeild skal því vera það allrahelgasta af því helgaða landi, til móts við takmörk Levítanna.

13 Levítarnir skulu hafa land til móts við takmörk kennimannanna, 25,000 mælisköpt á lengdina og 10,000 á breiddina ; öll lengdin er sem sè 25,000, breiddin 10,000 mælisköpt.

14 Ekkert mega þeir þar af selja, og eingin umskipti á hafa, og ekki má landsins veglegasti hluti ganga til annara eiganda, því hann er Drottnei helgaður.

15 Þær 5 þúsundir mæliskapta á breiddina og 25 þúsundir á lengdina, sem enn eru eptir, þær skulu vera óhelgað land, til húsastæða og almennings fyrir borgina ; í miðjum þessum reit skal borgin standa.

16 Þetta skal vera vöxtur borgarinnar : norðurhliðvegurinn 4500 mælisköpt, suðurhliðvegurinn 4500, eystri hliðin 4500, og vestari hliðin 4500 mælisköpt.

17 Almenníngur sá, er borginni til heyrir, skal vera 250 mælisköpt að norðanverðu, 250 að sunnanverðu, 250 að austanverðu, og 250 að vestanverðu.

18 Það, sem enn er eptir af lengdinni, næst við einka-hlutdeild helgidómsins, 10,000 mælisköpt gegnt austri, og 10,000 gegnt vestri, hvað eð liggja skal næst einkalandi helgidómsins, aftektir þess skulu vera til uppeldis þjónustumönnum borgarinnar ;

19 En þjónustumenn borgarinnar, þeir eð þetta land taka til yrkingar, megu vera af öllum ættkvíslum Ísraelsmanna.

20 Alla einkadeildina, 25,000 mælisköpt á lengdina og 25,000 á breiddina, sem er réttur ferhyrningur, hana skuluð þér veita helgidóminum og borginni til eignar.

21 En það, sem enn er eptir beggja vegna, fyrir utan einkadeild helgidómsins og eign borgarinnar, það skal heyra landshöfðingjanum til ; það, sem liggur til móts við þau 25,000 mælisköpt af því úrskipta landi til þeirra austlægu landamerkja, og með hafströndinni til móts við þau 25,000 mælisköpt, alt til hinna vestlægu landamerkja, gagnvart landshlutum

ættkvíslanna, það skal heyra landshöfðingjanum til, og skal einkadeild helgidómsins og það heilaga musterishús liggja þar mitt innan í.

22 Sönnuleiðis skal það, sem liggur milli takmarka Júdaættkvíslar og Benjámsættkvíslar, frá eign Levítanna og borgareigninni, sem liggur mitt innan í landshöfðingjans hlutdeild, heyra landshöfðingjanum til.

23 Hvað hinum ættkvíslunum viðvíkur, þá er einn hluti lands frá austurátt til vesturáttar; það á Benjámsættkvísl.

24 Við takmörk Benjámsættkvíslar, frá austri til vesturs, er einn hluti; hann á Símeonsættkvísl.

25 Við takmörk Símeonsættkvíslar, frá austri til vesturs, er einn hluti; það er Ísaskarsættkvísl.

26 Við takmörk Ísaskarsættkvíslar, frá austri til vesturs, er einn hluti; Sebúlonsættkvísl á þann.

27 Við takmörk Sebúlonsættkvíslar, frá austri til vesturs, er einn hluti; þann á Gadsættkvísl.

28 Við takmörk Gadsættkvíslar víkur landamerkinu til suðuráttar, frá

Tamar til deiluvatnsins Kades, móts við dalinn, og alt til miklahafs.

29 Þetta er það land, sem þér skuluð úthluta ættkvíslum Ísraelsmanna til arfleifðar, og þessir eru arfahlutar þeirra, segir Drottinn alvaldur.

30 Þessi eru porthlið borgarinnar: norðurhliðvegurinn er að máli 4500 mælisköpt,

31 En porthlið borgarinnar heita eptir nöfnum Ísraels kynkvísla: þrjú porthlið norðan megin, Rúbensport eitt, annað Júdaport, þriðja Levíport.

32 Austanmegin eru 4500 mælisköpt, og þrjú porthlið, eitt Jósepsport, annað Benjámsport, þriðja Dansport.

33 Að sunnanverðu eru eins 4500 mælisköpt, og þrjú port, eitt Símeonsport, annað Ísaskarsport, þriðja Sebúlonsport.

34 Að vestanverðu eru 4500 mælisköpt; þar á eru þrjú porthlið, Gadsport eitt, Assersport annað, Naftalíport þriðja.

35 Ummál borgarinnar er 18,000 mælisköpt, og nafn hennar er upp frá þeim degi "Samastaður Drottins."

SPÁMAÐURINN DANÍEL.

1. KAPÍTULI.

Daníel er herleiddur til Babylonar og mentaður þar, 1-7; hans sparneyni, 8-16, atgjörvi, framför í vísindum og spádómsgáfa, 17-21.

Á ÞRIÐJA ári ríkis Jójakíms, konungs í Júdaríki, fór Nebúkadnesar, Babelskonungur, með her móti Jerúsalemsborg, og settist um hana;

2 Og Drottinn gaf Jójakím, konung Júdaríkis, á vald hans, og þar með nokkra af gersemum guðshúss; lét konungurinn flytja þær til Sínearslands, og lagði gersemarnar í goðafjárhirzlu sína.

3 Konungurinn bauð Aspenasi, sínum æðsta hirðstjóra, að velja nokkura unga menn meðal Ísraelsmanna, af konungsettinni eða öðrum höfðingjaættum,

4 Sveina þá, er eingin lýti hefðu, væru fríðir sýnum, vel viti bornir, mentaðir og til vísinda fallnir, og hæfilegir til að þjóna í höll konungsins, og bauð að kenna þeim bókmenntir og tungumál Kaldeamanna.

5 Konungurinn ætlaði þeim daglegan skamt af þeim konunglegu kræsíngum, og af því víni, sem hann sjálfur drakk, og ætlaði svo til, að þá skyldi upp ala í þrjú ár, og að þeim liðnum skyldu þeir þjóna frammi fyrir konunginum.

6 Meðal þessara voru þeir Daníel, Hananía, Mísael og Asaría, af Júdamönnum;

7 En sá æðsti hirðstjóri breytti nöfnum þeirra, og kallaði Daníel

Beltsasar, Hananía Sadrak, Mísael Mesak, og Asaría Abednegó.

8 Daniel hafði einsett sér, að saurga sig ekki á kræsingum konungsins, eða á því víni, sem hann drakk, og mæltist því til af hirðstjóranum, að hann þyrfti ekki að saurga sig þar með ;

9 Og Guð gaf Daníeli það, að hirðstjórinn var honum mildur og líknesamur.

10 Hirðstjórinn sagði til Daníels : eg óttast, að minn herra, konúngurinn, sem hefir til tekið yðar mat og drykk, sjái yður yfirbragðsdaufari, en aðra jafnborna sveina, og verðið þér svo þess ollandi, að eg fyrirgjöri lífi mínu við konúnginn.

11 Þá sagði Daniel til Melsars, sem hirðstjórinn hafði sett yfir þá Daniel, Hananía, Mísael og Asaría :

12 Gjör tilraun við oss, þjóna þína, í 10 daga, og gef oss kálmát að eta, og vatn að drekka,

13 Skoða síðan vort yfirbragð, og svo yfirlit þeirra öskumanna, sem eta af kræsingum konungsins, og breyt svo við oss, þjóna þína, eptir því sem þér þá lízt á oss.

14 Hann lét þetta eptir þeim, og gjörði tilraun við þá í 10 daga ;

15 En að þeim 10 dögum liðnum reyndist það, að þeir voru yfirbragðsbetri og þriflegri, en allir þeir öskumenn, sem lifðu við kræsingar konungsins ;

16 Tók Melsar þá frá þeim þær kræsingar og það vín, sem þeim hafði verið ætlað, og gaf þeim kálmát.

17 Guð gaf þessum fjórum öskumönnum kunnáttu og greind í als konar bókmenntum og vísindum ; en Daníeli gaf hann skilning á als háttar vitrunum og draumum.

18 En er liðinn var sá tími, sem konúngur hafði til tekið, að þeir skyldu koma á fund sinn, þá leiddi hirðstjórinn þá fram fyrir Nebúkadnesar.

19 En er konúngur talaði við þá, fanst einginn af þeim öllum, sem væri jafníngrí þeirra Daníels, Hananía, Mísael og Asaría, og voru þeir teknir í konúngs þjónustu ;

20 Og hvervetna, þegar konúngur ráðfærði sig við þá í þeim hlutum,

sem viturleik og skilning þyrfti við að hafa, þá fann hann þá tíu sinnum fremri en alla kunnáttumenn og stjörnuvitringa í gjörvöllu hans ríki.

21 Daniel dvaldist (í Babýlon) alt til fyrsta árs Sýrusar konúngs.

2. KAPÍTULI.

Daníel úþýðir draum Nebúkadnesars um líkneskjuna.

Á ÖÐRU ári ríkis Nebúkadnesars dreymdi Nebúkadnesar draum, og varð hann svo ángurvær af draumnum, að hann fékk andvökur.

2 Þá bauð kgnúngurinn að kalla til sín kunnáttumenn, stjörnuvitringa, galdramenn og Kaldeaspekinga, að þeir skyldu segja konúnginum, hvað hann hefði dreymt. Þeir komu, og gengu fyrir konúnginn.

3 Konúngur sagði til þeirra : draum dreymdi mig, og er eg mjög áhyggjufullur að vita, hvaða draumur það er.

4 Kaldear sögðu til konúngsins á sýrlenzku : njóti konúngurinn lángra lífdaga ! Seg oss drauminn, þjónum þínum, og munum vér þá segja þér þýðinguna.

5 Konúngurinn tók til orða og sagði til Kaldea : minn ásetnúngur stendur stöðugur, að ef þér ekki segið mér drauminn og þýðing hans, skuluð þér verða höggnir í stykki, og yðar hús gjörð að moldarhrúgum ;

6 En ef þér segið mér drauminn og þýðing hans, skuluð þér af mér þiggja skeinkíngar, gjafir og miklar gersem-ar ; segið mér þess vegna drauminn, og hans útskýring !

7 Þeir svöruðu aptur, og sögðu : segi konúngurinn oss drauminn, þjónum sínum, og þá munum vér segja þýðinguna.

8 Konúngur tók til orða og sagði : eg veit með vissu, að þér ætlið að leita yður fresta, þar eð þér sjáið, að mín fyrirætlan stendur stöðug ;

9 Því ef þér segið mér ekki drauminn, þá gengur yður það eitt til, að þér hafið komið yður saman um, að fara með fals og lygar fyrir mér, og viljið svo biða þess, að tíminn breyti sér. Segið mér því drauminn, og þá mun eg trúa, að þér megið og segja mér þýðing hans.

10 Kaldear svöruðu konúnginum og sögðu : einginn er sá maður í heimi,

ad segja kunni það, er konungurinn mælist til ; einginn er heldur sá konungur, hversu mikill og voldugur sem verið hefir, að til slíks hafi mælt af nokkrum kunnáttumanni, stjörnuvitringi eða Kaldeaspekingi ;

11 Því það, sem konungurinn mælist til, er helzt til torvelt, og einginn kann að kunngjöra það konúnginum, nema guðirnir einir, hverra bústaðir ekki eru hjá mönnum.

12 Af þessu varð konungurinn stórlega reiður, og sagði, að taka skyldi af lífi alla vísindamenn í Babel ;

13 Gekk sú skipun út, að lífláta skyldi vísindamennina, og var leitað að þeim Daníel, og félögum hans, til að drepa þá.

14 Þá leitaði Daníel eptir með viturleik og skynsemi við Ariók, höfuðvarðarforingja konúngsins, sem út var genginn, til að aflífa vísindamennina í Babel ;

15 Hann tók til máls og spurði Ariók, valdsmann konúngsins, hví svo harður úrskurður væri út gefinn af konúnginum ; en Ariók sagði Daníeli allan málavöxt.

16 Þá gekk Daníel inn til konúngs, og bað hann gefa sér frest, að hann mætti segja konúnginum þýðinguna.

17 Eptir það gekk Daníel heim, og sagði félögum sínum frá þessu, þeim Hananía, Mísaeli og Asaría,

18 Að þeir bæðu Guð himnanna um þá miskun, að hann vildi birta þeim þenna leyndardóm, svo Daníel og hans félagar yrðu ei af lífi teknir með hinum öðrum vísindamönnum í Babel.

19 En um nóttina varð þessi leyndardómur opinberaður Daníeli í einni vitran, og þá lofaði Daníel himnanna Guð.

20 Daníel tók til máls og sagði : vegsamað veri nafnið Guðs frá eilífð til eilífðar ! Því hans er vísðómurinn og mátturinn ;

21 Hann umbreytir tímum og tækifærum ; hann af setur og inn setur konúnga ; hann gefur spekingunum speki, og þeim skynugu skilning ;

22 Hann opinberar óramnsakanlega og hulda hluti ; hann veit, hvað í myrkrinu leynist, og ljósið býr alla vega í kring um hann.

23 Eg þakka þér og lofa þig, Guð fedra minna, fyrir það, að þú hefir lænt mér vísðóm og styrk ; þú hefir nú opinberað mér það, sem vær báðum þig um ; það, sem konungurinn vildi vita, hefir þú gjört oss opinbert.

24 Daníel gekk nú inn til Arióks, hverjum konungur hafði um boðið að aflífa vitringana í Babel ; hann kom, og sagði svo til hans : lát ei aflífa vitringana í Babel ; leið mig inn fyrir konúnginn ; eg vil segja konúnginum þýðinguna.

25 Síðan fór Ariók með Daníel í skyndi inn fyrir konúnginn, og mælti svo til hans : eg hefi fundið einn mann á meðal hinna herleiddu frá Júdalandi, sem getur sagt konúnginum þýðinguna,

26 Konungurinn tók til máls, og sagði til Daníels, sem kallaður var Beltsasar : treystir þú þér til, að segja mér þann draum, sem mig dreymdi, og þýðingu hans ?

27 Daníel svaraði konúnginum og sagði : þann leyndardóm, sem konúnginn forvitnar að vita, kunna eingir vísindamenn, stjörnuvitringar, kunnáttumenn eða spásagnarmenn að segja konúnginum ;

28 En í himninum er sá Guð, sem opinberar leynda hluti ; hann hefir kunngjört konúnginum Nebúkadnessar, hvað verða muni á þeim síðustu tímum. Sá draumur og þær vitranir, sem fyrir þig báru í sæng þinni, eru þessar :

29 Á sæng þinni upp stè hjá þér, konungur, sú hugsan, hvað hér eptir verða mundi ; og hann, sem leynda hluti opinberar, hefir kunngjört þér, hvað verða muni.

30 En hvað mig áhrærir, þá er það ekki fyrir nokkurrar vizku sakir, sem eg hafi til að bera um fram alla menn aðra, þá er nú eru uppi, að þessi leyndardómur er mér opinber orðinn, heldur til þess, að þýðingin yrði konúnginum kunngjörd, og þú fengir að vita þínar hjartans hugsanir.

31 Þú sást, konungur, og sjá ! frammi fyrir þér stóð mikið líkneski ; þessi líkneskja var há, yfirtaks-ljómandi, og ógurleg álits.

32 Höfuð líkneskjunnar var af skíru

gulli, brjóstin og armleggirnir af silfri, kviðurinn og lendarnar af eiri,

33 Leggirnir af jární, en þar sem fœturnir voru, var sumt af jární, sumt af leir.

34 Þú horfðir á hana, þar til steinn nokkur losnaði, án þess nokkur við hann kæmi; hann lenti á fótum líkneskjunnar, sem voru af jární og leir, og braut þá í sundur.

35 Þá sundur muldist hvað með öðru, járníð, leirinn, silfrið og gullið, og varð eins og sáðir á sumarláfa; vindurinn feykti því á burt, svo þess sá eingan stað; en steinn sá, er laust líkneskjuna, varð að stóru fjalli, og tók yfir alla jörðina.

36 Þetta er draumurinn; nú viljum vèr segja konúnginum þýðingu hans.

37 Þú, konúngur, ert yfirkonúngur annara konúnga, því himnanna konúngur hefir gefið þér ríkið, máttinn, veldið og tignina;

38 Og hvervetna, þar er menn búa, og dýr skógar og fuglar himins eru, þar hefir hann selt allt í hendur þér, og veitt þér vald yfir því öllu; þú ert gullhöfuðið.

39 Eptir þig mun hefjast annað konúngsríki, minna háttar en þitt er, og þar næst hið þriðja ríki af eiri, sem drottna mun yfir allri veröldu;

40 Fjórða ríkið mun hart verða sem járn; því eins og járníð sundur brýtur og mólvar alt, og molar alla þessa málma, eins mun þetta ríki mölva og sundur brjóta hin ríkin.

41 En þar er þú sást fœturna og tærnar, að sumt var af leirkera-mó, sumt af jární, þar mun ríkinu verða skipt; þó mun það nokkru í sér halda af hörku járnins, þar sem þú sást járníð blandað saman við deigulmóinn.

42 En þar er tærnar voru sums kostar af jární, og sums kostar af leir, þá mun það ríki að nokkru leyti verða öflugt, og að nokkuru leyti veikt;

43 Og þar er þú sást járníð blandað saman við deigulmóinn, þá munu þeir með kvonföngum saman blandast, og þó ekki samþýðast hvorir öðrum, eins og járníð samlagar sig ekki við leirinn.

44 En á dögum þessara konúnga mun Guð himnanna hefja citt ríki,

sem aldrei skal til grunna gánga, og það ríki skal eingu öðru fólki í hendur fengið verða; það mun knosa og að eingu gjöra öll þessi ríki, en sjálft skal það standa að eilífu,

45 Fyrst að þú sást, að steinn nokkur losnaði við fjallið án handa tilverknadar, og mólvaði járníð, eirið, leirinn, silfrið og gullið. Sá hinn mikli Guð hefir kunngjört konúnginum, hvað hær eptir muni verða. Draumurinn er sannur, og þýðing hans áreiðanleg.

46 Þá féll Nebúkadnesar konúngur fram á ásjónu sína, og laut Danieli, og bauð að fórna honum matarfórni og reyksli.

47 Konúngurinn svaraði Danieli, og sagði: í sannleika er yðar Guð yfirguð guðanna, yfirkonúngur konúnganna og opinberari leyndra hluta, með því þú máttir þenna leyndardóm auglýsa.

48 Eptir það gjörði konúngurinn Daniel að miklum manni, og gaf honum stórmiklar og margar gjafir, setti hann höfðingja yfir alt Babelshærað, og gjörði hann að öðsta forstjóra yfir öllum vísindamönnum í Babel;

49 En Daniel mæltist til af konúnginum, að hann gjörði þá Sadrak, Mesak og Abednegó að sýslumönnum yfir Babelshæraði, en sjálfur var Daniel við hirð konúngsins.

3. KAPÍTULI.

Sadrak, Mesak og Abednegó er hastað í eldsofn.

NEBÚKADNESAR konúngur lét gjöra líkneskju af gulli, 60 álna á hæð og 6 álna á breidd; hann lét reisa hana í Dúradal í Babelshæraði.

2 Nebúkadnesar konúngur gjörði boð eptir þjóðjörlnum, yfirjörlnum, undirjörlnum, yfirdómurunum, gjaldkerunum, lögmönnunum, lögsögumönnunum og öllum sýslumönnum, að þeir skyldu koma saman, til að vígja þá líkneskju, sem Nebúkadnesar konúngur hafði reisa látið.

3 Þá söfnuðust saman þjóðjarlarnir, yfirjarlarnir, undirjarlarnir, yfirdómendurnir, gjaldkerarnir, lögmennirnir, lögsögumennirnir, og allir sýslumenn, til að vígja þá líkneskju, sem Nebúkadnesar konúngur hafði reisa látið;

og er þeir stóðu frammi fyrir þeirri líkneskju, er Nebúkadnesar konungur hafði látið reisa,

4 Þá kallaði kallarinn hárrí röddu : svo er yður öllum boðið, hverrar þjóðar og hvaða landsmenn sem þér eruð, og hverja túngu sem þér talið,

5 Að þegar er þér heyrið hljóð hornanna, pípnanna, harpnanna, gígjanna, saltaranna, symfónanna, og als kyns strengleika, þá skuluð þér fram falla, og tilbiðja þá gulllíkneskju, sem Nebúkadnesar konungur hefir reisa látið ;

6 En hver sem eigi fellur fram og tilbiður, þeim skal á samri stundu kasta verða inn í brennandi eldsofn.

7 Þess vegna, undir eins og alt fólkið heyrdi hljóð hornanna, pípnanna, harpnanna, gígjanna, saltaranna og annara hljóðfæra, þá fëllu allir fram, hverrar þjóðar, hvers lands, og hverrar túngu sem voru, og tilbáðu það gulllíkneski, sem Nebúkadnesar konungur hafði gjöra látið.

8 En á sömu stundu gengu fram nokkurir menn af Kaldeum og ákærðu Gyðinga ;

9 Þeir tóku svo til orða, og sögðu til Nebúkadnesars konungs : njóti konungurinn lángra lífdaga !

10 Þú gafst, konungur, þá skipun, að hver maður, sem heyrdi hljóð hornanna, pípnanna, harpnanna, gígjanna, saltaranna, symfónanna, og annara hljóðfæra, skyldi fram falla og tilbiðja gulllíkneskið,

11 Og hver sem ekki félli fram og tilbæði, honum skyldi kasta inn í brennandi eldsofn.

12 Nú eru hér Gyðingar nokkurir, sem þú hefir sett til yfirstjórnar yfir Babelshæraði, þeir Sadrak, Mesak og Abednegó ; þessir menn virða þig að einu, konungur ; þeir dýrka ekki þína guði, og tilbiðja ekki þá gulllíkneskju, sem þú hefir reisa látið.

13 Þá varð Nebúkadnesar fullur reiði og heiptar, og bauð að leiða fram þá Sadrak, Mesak og Abednegó ; og voru þessir menn leiddir fyrir konúnginn.

14 Nebúkadnesar tók til máls og sagði til þeirra : er það af ásettu, Sadrak, Mesak og Abednegó, að þér ekki viljið dýrka minn guð, og ekki

tilbiðja þá gulllíkneskju, sem eg hefi reisa látið ?

15 Nú vel ! eruð þér nú viðbúnir, jafnskjótt og þér heyrið hljóð hornanna, pípnanna, harpnanna, gígjanna, saltaranna, symfónanna og annara hljóðfæra, að falla fram og tilbiðja þá líkneskju, sem eg hefi gjöra látið ? Ef þér tilbiðjið hana ekki, þá skal yður samstundis kastað verða inn í eldsofn brennandi ; og hver er sá guð, er yður megi frelsa úr mínum höndum ?

16 Sadrak, Mesak og Abednegó svöruðu, og sögðu til Nebúkadnesars konungs : ekki mun oss orðfátt verða, að svara þér hér til.

17 Sjá þú ! vor Guð, sem vör dýrkum, getur frelsað oss úr eldsofni brennandi ; hann mun frelsa oss af þinni hendi, konungur ;

18 Og þó hann gjöri það ekki, þá skaltu samt vita, konungur, að vör munum ekki dýrka þína guði, og ekki tilbiðja þá gulllíkneskju, sem þú hefir reisa látið.

19 Þá fýltist Nebúkadnesar heiptarreiði við þá Sadrak, Mesak og Abednegó, svo hans ásýsóna afmyndaðist ; en er hann fékk orðum upp komið, bauð hann að kynda ofninn sjöfalt heitara, en menn hefðu fyr sæð ;

20 Þá bauð hann rammefldum mönnum, sem voru í her hans, að binda þá Sadrak, Mesak og Abednegó, og kasta þeim svo í hinn brennandi eldsofn.

21 Síðan voru þessir menn bundnir í leistabrókum, kyrtlum, yfirhöfnum og klæðnaði sínum, og þeim varpað inn í hinn brennandi eldsofn ;

22 Og sökum þess að skipun konungsins var svo strengileg, en ofninn kyntur ákaflega, þá drap eldsloginn marga af mönnum þeim, sem köstuðu þeim Sadrak, Mesak og Abednegó inn í ofninn ;

23 En þeir þrír menn, Sadrak, Mesak og Abednegó, fëllu bundnir niður í þann brennandi eldsofn.

24 Brátt þar eptir varð Nebúkadnesar konungur forviða, spratt upp skyndilega, og mælti til ráðgjafa sinna : höfum vör ekki látið fleygja þremur mönnum fjötruðum inn í eldinn ? Þeir svöruðu konúnginum og sögðu : vissulega konungur !

25 Hann svaraði og sagði: eg sè þó fjóra menn gánga lausa inni í eldinum, án þess nokkuð hafi orðið þeim að grandí, og er því líkast, sem hinn fjórði sè sonur goðanna.

26 Þá gekk Nebúkadnesar að munna hins brennandi eldsofnis, tók til orða og sagði: Sadrak, Mesak og Abednegó, þjónar hins hæsta Guðs! gangið út, og komið hingað! Þá gengu þeir Sadrak, Mesak og Abednegó út úr eldinum.

27 Þá flyktust að þjóðjarlarnir, yfirjarlarnir og undirjarlarnir, og ráðgjafar konungsins, og sáu, að eldurinn hafði ekki á þessa menn unnið, og ekki var sviðnað eitt hár á höfði þeirra; leistabrókum þeirra var ekki brugðið, og einginn eldseimur faust af þeim.

28 Þá tók Nebúkadnesar til orða, og sagði: lofaður sè Guð þeirra Sadraks, Mesaks og Abednegós? hann sendi sinn engil, og frelsaði sína þjóna, sem í trausti til hans skeyttu ekki boðskapi konungsins, heldur lögðu líkami sína í sólurnar, til þess þeir skyldu eingan guð heiðra nè tilbiðja annan, en þeirra Guð.

29 Nú út gef eg þá skipun, að sèr hver, hvernar þjóðar, hvers lands og hvernar túngu sem er, sem mælir lastmæli gegn Guði þeirra Sadraks, Mesaks og Abednegós, á skal höggvinn verða í stykki, og hús hans gjört að moldarhrúgu; því einginn annar guð er til, sem eins getur frelsað og hann.

30 Síðan hóf konungurinn þá Sadrak, Mesak og Abednegó til stórra mannvirðinga í Babelshæraði.

4. KAPÍTULI.

Hegning Nebúkadnesars fyrir dramblati sitt.

NEBÚKADNESAR konungur heilsar öllum mönnum, sem á jörðunni búa, hvernar þjóðar, hvaða lands og hvernar túngu sem eru; yðar friður sè mikill!

2 Eg hefi látið mér vel líka, að kunngjöra þau tákn og furðuverk, sem hinn hæsti Guð hefir gjört við mig;

3 Hversu stór eru hans tákn, hversu máttug hans dásemdarverk! hans ríki er eilíft ríki, og hans máttar-

veldi varir frá einni kynslóð til annarar.

4 Eg Nebúkadnesar lifði í ró í húsi mínu, og átti góða daga í höll minni; 5 Þá dreymdi mig draum nokkurn, sem gjörði mig óttaskelfdan; þær hugsanir, sem eg hafði í rekkju minni, og þær sjónir, sem fyrir mig bar, þær sturluðu mig.

6 Eg lét þá boðskap út gánga, að allir vísindamenn í Babel skyldu koma á minn fund, til þess að segja mér þýðingu draumsins.

7 Eptir það komu kunnáttumennirnir, stjörnuvitringarnir, Kaldeaspekingar og spásagnarmennirnir á minn fund, og sagði eg þeim drauminn, en þeir gátu ekki sagt mér þýðing hans.

8 Loksins kom Daníel til mín, sem kallaður er Beltsasar eptir nafni míns guðs, í hverjum að býr andi hinna heilögu guða. Eg sagði honum drauminn:

9 Beltsasar, þú æðsti forstjóri kunnáttumanna! eg veit, að í þér býr andi hinna heilögu guða, og að einginn leyndardómur er þér ofvaxinn. Seg mér, hvað sú sýn á að þýða, sem í draumi hefir fyrir mig borið.

10 Sú sýn, sem fyrir mig bar í rekkju minni, var þessi: eg sá, og sjá! trè nokkurt stóð á miðri jörðinni, geysihátt;

11 Trèð var mikið og digurt, og svo hátt, að upp tók til himna, og mátti sjá það alla vega frá yztu endimörkum jarðarinnar;

12 Þess limar voru fagrar, og ávöxturinn mikill, svo að alt fékk fæðslu þar af; skógardýrin lágu undir þess skuggum, fuglar himinsins sátu á þess kvistum, og allar skepnur nærðust af því.

13 Enn fremur sá eg sjónir, sem fyrir mig bar í rekkju minni: sjá, vörður nokkur eða einhver hinna heilögu stè niður af himnum;

14 Hann kallaði hárrí röddu og mælti svo: höggvið upp trèð, af sniðið limarnar, slítið af því laufblöðin, og dreifið ávöxtunum víðs vegar, svo að dýrin flíi burt undan því, og fuglarnir fljúgi af þess kvistum.

15 Samt skuluð þér láta stofninn með rótum sínum vera kyrran eptir

í jörðinni ; járnviðjum og eirfjötrum bundinn skal hann í grashögum gánga ; hann skal vökna af loptsdöggi, og ásamt með dýrunum skal hann hlutdeild taka í grösum jarðarinnar.

16 Hans hjarta skal umbreytast, svo að í honum skal ekki mannshjarta vera, heldur skal honum dýrshjarta fengið verða, uns sjö tíðir eru yfir hann liðnar.

17 Þetta er ályktun varðhaldaranna, þetta er boðskapur hinna heilögu, svo hinir lifandi skuli viðurkenna, að hinn Hæsti hefir vald yfir ríkjum mannanna, og gefur þau hverjum, sem hann vill, og setur þá litilmót-legustu meðal mannanna yfir þau.

18 Þessi er sá draumur, sem mig, Nebúkadnesar konung, hefir dreymt ; en þú, Beltsasar, seg þýðingu hans, fyrst einginn vísindamaður í mínu ríki getur sagt mér, hvað hann hafi að þýða, en þú getur það, því í þér býr andi hinna heilögu guða.

19 Þá varð Daníel, sem nefndur var Beltsasar, frá sér numinn um stund, og hans hugsanir sturluðu hann. En konungurinn tók til orða og sagði : Beltsasar ! lát eigi drauminn né hans úthýðing sturla þig. Beltsasar svaraði og sagði : eg vildi óska, herra, að draumurinn roettist á óvinum þínum, og þýðing hans á þínum mótstöðumönnum !

20 Það trè, sem þú sást, og sem bæði var mikið og gilt, og svo hátt, að upp tók alt til himins, og gat sæð orðið um alla veröldina,

21 Limar þess fagrar, ávöxturinn svo mikill, að alt fékk fœðslu þar af, skógardýrin lágu undir því, og fuglar himinsins sátu á kvistum þess :

22 Þetta trè ert þú, konungur, sem ert svo mikill og máttugur, og veldi þitt svo stórt, að það nær til himins, og þín yfirdrottun alt út til heimsenda.

23 En þar er konungurinn sá vörð nokkurn, eða einhvern hinna heilögu niður stíga af himni, og segja : “ höggvið upp trèð og eyðileggið það, en látið þó stofninn með rótum sínum kyrran eptir vera í jörðinni ; járnviðjum og eirfjötrum bundinn skal hann í grashögum gánga ; hann skal vökna

af loptsdöggi, og ásamt með dýrunum hlutdeild hafa í grösum jarðarinnar, uns sjö tíðir eru yfir hann liðnar ; ”

24 Þá hefir það þetta að þýða, konungur, og þessi er ráðstöfun hins Hæsta, sem koma mun fram á mínum herra, konunginum ;

25 Þú munt út rekinn verða úr mannafélagi, og búa meðal skógar-dýra ; þú munt gras eta sem uxar, og vökna af himindöggi ; þannig skulu sjö tíðir yfir þig líða, uns þú viðurkennir, að sá hinn Hæsti hefir vald yfir ríkjum mannanna, og veitir þau hverjum, sem hann vill.

26 En þar er sagt var, að stofn trësins með rótum sínum skyldi eptir verða, það merkir, að þú skalt halda ríki þínu, þegar þú kannast við, að alt valdið er á himnum.

27 Lát þér því, konungur, þóknast ráð mitt, frelsa syndir þínar með ölmasugjöfum, og þínar misgjörðir með því að kenna í brjosti um aum-ingjana ; má vera, að hámingjulan þitt verði við það lánggœðara.

28 Alt þetta kom fram við Nebúkadnesar konung.

29 Þegar konungur, að liðnum 12 mánuðum, var á gangi í konungshöllinni í Babel,

30 Tók hann til orða og mælti : “ er þetta ekki sú hin mikla Babelsborg, sem eg hefi byggja látið með mínum veldisstyrk til konungsadseturs og minni tign til frægðar.”

31 Meðan konungurinn hafði þessi orð á vörum sér, kom raust af himni ofan : þér gjörist hér með vitanlegt, Nebúkadnesar konungur, að konungdómurinn er vikinn í burtu frá þér ;

32 Þú skalt út rekinn verða úr mannafélagi, og eiga bygd með skógar-dýrum ; þú skalt gras eta sem uxar, og þannig skulu sjö tíðir yfir þig líða, uns þú viðurkennir, að hinn Hæsti hefir vald yfir ríkjum mannanna, og veitir þau hverjum, sem hann vill.

33 Þessi ummæli roettust samstundis á Nebúkadnesar ; hann varð út skúfaður frá mönnum, át gras sem uxar, hans líkami vöknaði af himindöggi, og um síðir óx hár hans sem arnarfjaðrir, og neglur hans sem fuglaklær.

34 En að liðnum þessum tíma hóf eg, Nebúkadnesar, augu mín upp til himins, og fékk eg þá vit mitt aptur; eg vegsamaði hinn Hæsta, lofaði og heiðraði þann, sem lifir eilíflega; því hans veldi er eilíft veldi, og hans ríki varir frá einni kynslóð til annarar.

35 Allir þeir, sem á jörðunni búa, eru einskis virði; hann breytir himnanna her, og við innbyggjendur jarðar, eins og hann sjálfur vill; einginn er sá, sem megni honum tálmun að gjöra, eða við hann fái sagt: hvað gjörir þú?

36 Á þeim sama tíma, sem eg fékk vit mitt aptur, komst eg og aptur til minnar konúnglegu tignar, frægðar og vegsemdar; mínir ráðgjafar og vildarmenn leituðu mín; eg var aptur skipaður yfir ríkið, og varð enn ágætari en áður.

37 Þess vegna lofa eg, Nebúkadnesar, upp hef og vegsama himnanna konúng; því allar hans gjörðir eru sannleikur, hans vegir eru réttir, og þá, sem fram ganga í dramblæti, kann hann að lítillæta.

5. KAPÍTULI.

Daníel les og úþýðir letrið á veggnum.

BELTSASAR konúngur hélt veizlu mikla sínum 1000 stórhöfðingjum, og drakk vín með þeim;

2 En er menn tóku til að gjörast ölhreifir, bað Beltsasar að sökja þau gullker og silfurker, sem Nebúkadnesar, faðir hans, hafði tekið úr musterinu í Jerúsalem, til þess að konúngurinn sjálfur og hans stórhöfðingjar, konur hans og hjákonur, drykki þar af.

3 Þá voru fram borin þau gullker, sem tekin höfðu verið úr musterinu, úr guðshúsi í Jerúsalem; og konúngurinn, hans stórhöfðingjar, eigin konur og hjákonur drukku af þeim.

4 Þeir drukku nú vínið, og vegsömuðu þá guði, sem gjörðir voru af gulli, silfri, eiri, jární, trè og steini.

5 Á sömu stundu komu fram eins og fingur á mannshendi, sem ritaði eitthvað á kalkið á veggnum í konúngshöllinni, gegnt ljósa hjálminum, og sá konúngurinn inn í lófa handarinnar, sem ritaði.

6 Þá tók konúngurinn litaskipti og

varð skelkaður; mjaðmir hans eingdust saman, og hans knè titruðu.

7 Konúngurinn kallaði hástöfum, að þangað skyldi leiða stjörnuvitringana, Kaldeaspekinga og spásagnarmennina; lét konúngur segja vísindamönnum í Babel: “Hver, sem les þetta letur og segir mér þýðing þess, sá skal klæddur verða í purpura, bera gullfesti á hálsi sèr, og vera þriðji yfirhöfðingi í ríki mínu.”

8 Þá voru allir vísindamenn konúngsins leiddir inn þangað, en þeir gátu hvorki lesið letrið, nè sagt konúngi þýðingu þess;

9 Hvers vegna Beltsasar konúngur varð mjög skelfdur og litverpur, og stórhöfðingjar hans urðu óttaslegnir.

10 En er svo var ástatt fyrir konúngi og stórhöfðingjum hans, gekk drottningin inn í drykkjustofuna, tók til orða og mælti: “Njóti konúngurinn lángra lífdaga! vert ei óttasleginn, og skipt ei svo þínum yfirlitum!

11 Sá maður er í ríki þínu, í hverjum að býr andi heilagra guða; því á dögum föður þíns fanst hjá þeim manni ljós, skilningur og vísdomur, líkur vísdomi guðanna; og því gjörði Nebúkadnesar, faðir þinn, hann að yfirhöfðingja kunnáttumannanna, stjörnuvitringanna, Kaldeaspekinga og spásagnarmanna. Þetta gjörði faðir þinn, konúngur,

12 Sökum þess að hjá honum fanst frábær gáfa kunnáttu og skilnings, til að þýða drauma, ráða gátur og greiða úr vandamálum; hann heitur Daníel, en konúngurinn lét kalla hann Beltsasar. Kalli nú á Daníel, og mun hann segja, hvað þetta merkir.”

13 Síðan var Daníel leiddur inn fyrir konúnginn; þá mælti konúngur þessum orðum til Daníels: “Ertú Daníel, einn af þeim herleiddu Gyðingum, sem konúngurinn, faðir minn, lét hingað flytja frá Júdalandi?

14 Eg hefi heyrt af þér sagt, að andi guðanna sè í þér, og að hjá þér finnist ljós, skilningur og frábær vísdomur.

15 Nú hefi eg látið leiða inn fyrir mig vísindamenn og stjörnuvitringa, til að lesa þetta letur, og segja mér

þýðingu þess, en þeir hafa ekki getað það.

16 En eg heyri um þig, að þú kunnir þýðingar að ráða, og úr vandmælum að greiða. Nú ef þú getur lesið þetta letur og sagt mér, þýðingu þess, þá skaltu klæddur verða í purpura, bera gullfesti á hálsi þer, og vera hinn þriðji yfirhöfðingi í ríkinu.

17 Þá tók Daníel til orða, og svaraði konúnginum: “Haltu sjálfur þinni gáfu, og veit gjafir þínar einhverjum öðrum. En ei að síður mun eg lesa þetta letur fyrir konúnginum, og segja þýðingu þess.

18 Þú konúngur! Guð sá hinn hæsti veitti Nebúkadnesar, föður þínum, ríki, vald, ágæti og vegsemd;

19 Og sökum þess veldis, sem hann hafði veitt honum, hræddust hann allar þjóðir, fólk og túngumál, og höfðu beig af honum, því hann aflífaði hvern, sem hann vildi, og lét lífa, hvern sem hann vildi; hann hóf hvern, er hann vildi, og lítillætti hvern, er hann vildi.

20 En er hjarta hans metnaðist, og hugur hans gjörðist ofdrambsfullur, þá var honum hrundið úr konúngshásætinu, og metorðin tekin af honum;

21 Hann var rekinn úr mannafélagi; hans hjarta varð líkt dýrshjarta; hann átti bygð meðal skógarasna, át gras sem uxar, og líkami hans varð votur af himindöggi, allt þar til hann kannaðist við, að hinn hæsti Guð hefir vald yfir ríkjum mannanna, og veitir þau hverjum, sem hann vill.

22 Og þú, Beltsasar, sonur hans, hefir ekki lítillætt þitt hjarta, enn þótt þú vissir alt þetta,

23 Heldur hefir þú sett þig upp á móti Drottni himnanna, og látið færa þer kerin úr hans húsi og drukkið vín af þeim ásamt með stórhöfðingjum þínum, eiginkonum og hjákonum; þú hefir og lof súngið þeim gúðum, sem gjörðir eru af silfri, gulli, eiri, járn, trè og steini, sem ekki sjá, ekki heyra, og ekkert vita, en þann Guð, í hvers hendi þinn andarráttur er, og ráð hefir á öllum þínum högum, hann hefir þú ekki vegsamað.

24 Þess vegna er þessi handarlófi

frá honum sendur, og þetta letur ritað.

25 En letrið, sem ritað er, er svo látandi; Mene, Tekel, Peres.

26 Þessi er þýðing letursins: Mene, talið, þ. e. Guð hefir talið þín ríkisár, og leitt þau til enda;

27 Tekel, vegið, þ. e. þú ert veginn í skálum, og léttvægur fundinn;

28 Peres, deilt, þ. e. þitt ríki er deilt og gefið Medum og Persum.”

29 Því næst bauð Beltsasar, að skryða Daníel purpura, og láta gullfesti á háls honum, og gjöra heyrum kunnugt, að hann skyldi vera þriðji yfirhöfðingi í ríkinu.

30 En á hinn sömu nóttu var Beltsasar Kaldeakonúngur drepinn.

6. KAPÍTUL.

Daníeli kastað í ljónagröf.

ÞÁ tók Darius frá Medíalandi við ríkinu, og hafði þá tvo vetur um sextugt.

2 Darius lét sér líka, að setja yfir ríkið 120 þjóðjarla, og skipti þeim út um alt ríkið;

3 Yfir þessa setti hann þrjá yfirhöfðingja, einn af þeim var Daníel; skyldu þjóðjarlarnir gjöra þeim skila grein, svo konúngur biði eingan skaða.

4 En af því Daníel þessi bar af yfirhöfðingjunum og þjóðjörnlunum, sökum þess hann hafði frábæra andagipt, þá hugði konúngur, að setja hann yfir alt ríkið.

5 Þá leituðu yfirhöfðingjarnir að finna Daníeli eitthvað til saka, það er landstjórninni við veki, en gátu einga sök eða misgjörð fundið, því hann var trúr, svo ekkert afbrot eða misgjörð fanst í fari hans.

6 Þá sögðu þessir menn: “Vér munum ekkert fundið geta Daníeli þessum til saka, nema ef vér finnum honum eitthvað að sök í því, sem við kemur átrúnaði hans.”

7 Síðan þustu þessir yfirhöfðingjar og þjóðjarlar til konúngsins, og sögðu svo til hans: “Darius konúngur njóti lángra lífdaga!

8 Öllum yfirhöfðingjum ríkisins, yfirjörum, þjóðjörum, ráðgjöfum og undirjörum hefir komið ásamt um, að láta þá konúngsskipum út ganga,

og það forboð staðfesta, að hver sem í 30 daga gjörir bæn sína til nokkurs guðs eða manns, nema til þín, konungur, þeim skal varpa í ljón-agryfju.

9 Nú skaltu, konungur, staðfesta þetta forboð, og láta það skriflegt út ganga, svo það, eptir órjúfanlegu lögmáli Meda og Persa, aldrei verði umbreytt."

10 Af þessum sökum lét Darius konungur þetta forboð skriflegt út ganga.

11 En er Daniel varð þess vísari, að þessi skipun var út gengin, gekk hann inn í hús sitt; þar hafði hann uppi í loptsalnum opna glugga, sem snæru móti Jerúsalemsborg; þá kraup hann á knè þrem sinnum á dag, það til síns Guðs, og vegsamaði hann, eins og hann áður var vanur að gjöra.

12 Þá þustu þessir menn að, og fundu Daniel, þar sem hann var að biðja og ákalla sinn Guð.

13 Nú gengu þeir fyrir konúnginn, og sögðu í trausti til hins konúnglega forboðs: "Hefir þú ei látið það boð út ganga, að hver sem í 30 daga gjörir bæn sína til nokkurs guðs eða nokkurs manns, nema til þín, konungur, að þeim hinum sama skuli varpa í ljónagryfju?" Konúngurinn svaraði og sagði: "Það stendur stöðugt, eptir órjúfanlegu lögmáli Meda og Persa."

14 Þá svöruðu þeir, og sögðu til konúngsins: "Daniel, einn af þeim herleiddu Gyðingum, skeytir hvorki um þig, konungur, nè um það forboð, sem þú hefir látið skriflegt út ganga, heldur gjörir bæn sína þrem sinnum á dag."

15 Þegar konungur heyrði þetta, þá féll honum það næsta illa, og lagði allan hug á að frelsa Daniel, og alt til sólarlags leitaði hann als við, að hann fengi honum borgið.

16 En þá þustu hinir sömu menn til konúngsins, og sögðu til hans: "Þú veizt, konungur, að það eru lög hjá Medum og Persum, að ekki má raska því boði eða banni, sem konungur hefir sjálfur staðfest."

17 Þá bauð konungur, að leiða Daniel fram, og kasta honum í ljón-agryfjuna; en konungurinn sagði til

Daniels: "Þinn Guð, sem þú dýrkar án afláts, hann frelsi þig!"

18 Síðan var sóttur steinn og lagður fyrir grafarmunnann, og innsiglaði konungur hann sjálfur með sínum innsiglishring, og með innsiglishring um stórhöfðingja sinna, til þess sú ráðstöfun, sem gjörð var við Daniel, skyldi ei raskast.

19 Eptir það gekk konungur heim til hallarinnar; var hann þar um nóttina, og neytti einskis matar, og lét einga af hjákonum sínum koma inn til sín, og varð honum ekki svefn-samt.

20 Undir eins og lýsti af degi, stóð konungur upp, og skundaði til ljón-agryfjunnar;

21 Og þegar hann kom að gröfnni, kallaði hann á Daniel með sorglegri raust; konungurinn tók til orða, og sagði til Daniels: "Daniel, þjón lifanda Guðs! þinn Guð, sem þú dýrkar án afláts, hefir þá megnað að frelsa þig frá ljónunum!"

22 Daniel svaraði konúnginum: "Njóti konungurinn lángra lífdaga!"

23 Minn Guð sendi sinn engil, til að aptur loka munni ljónanna, svo þau skyldu mér ekki granda, sökum þess að eg eptir hans dómi er saklaus fundinn, eins og eg líka eptir þínum dómi, konungur, einga misgjörð hefi framið."

24 Þá varð konungurinn næsta glaður, og bauð, að draga Daniel upp af gröfnni; var Daniel þá dreginn upp úr gröfnni, og fanst ekki, að honum hefði neitt að skaða orðið, því hann trúði sínum Guði.

25 Því næst bauð konungur, að leiða fram þá menn, sem höfðu rægt Daniel, og kasta þeim í ljónagryfjuna með börnum þeirra og konum; og áður en þeir komust til botns í gryfjunni, hremdu ljónin þá, og sundur muldu öll þeirra bein.

26 Síðan ritaði Darius konungur bréf öllum þjóðum í öllu sínu ríki, í hvaða landi sem þær voru, og á hverja tungu sem þær mæltu: "Yðar friður sè mikill!"

27 Það er mín skipun, að hvervetna, þar sem mitt ríki yfir stendur, þá skulu menn hræðast og óttast Daniels Guð: því hann er lifandi Guð, og

varir að eilífu; hans ríki kann ei til grunna að ganga, og hans veldi nær alt til heimsenda;

28 Hann er sá, sem frelsar og varðveitir, hann gjörir tákni og furðuverk á himni og jörðu, hann frelsaði Daniel frá valdi ljónanna.”

29 Daniel var í miklu gengi, meðan þeir sátu að ríki, Darius og Sýrus hinn persiski.

7. KAPÍTULI.

Sýn Daniels um þau fjögur dýr.

A FYRSTA ári Beltsasars, Babels-konúngs, dreymdi Daniel draum, og bar sjónir fyrir hann, þar sem hann lá í rekkju sinni; hann skrásetti drauminn og sagði frá aðalatriðum hans.

2 Daniel hóf upp og sagði svo: eg sá eina sýn á náttarþeli, og sjá! þeir fjórir vindar himinsins brutust fram á því mikla sjávarhafi.

3 Þá stigu fjögur dýr geysistór upp af hafinu, hvert öðru ólíkt;

4 Fyrsta dýrið líktist ljóni, og hafði arnarvængi; eg horfði á, að vængirnir voru um síðir reyttir af því; því var lypt upp frá jörðinni og reist á tvær fötur, sem maður, og því var fengið mannhjarta.

5 Og sjá, þessu næst kom annað dýrið! það var líkt bjarndýri; það var hálfstaðið á fötur, og hafði þrjú rif í munni sér meðal tannanna; til þessa dýrs var sagt: statt upp, og et mikið kjöt!

6 Hér næst bar fyrir mig annað dýr, líkt pardus-dýri; það hafði fjóra vængi á baki sér, eins og fuglsvængi; þetta dýr hafði fjögur höfuð, og því var vald gefið.

7 Eptir þetta sá eg í nætursýn fjórða dýrið; það var hræðilegt og ógurlegt og yfirtaks-öflugt; það hafði stórar járntennur, át og sundur muldi, og tróð í sundur með fótunum það, sem það leifði; það var alt öðruvísi, en öll hin fyrri dýrin, og hafði 10 horn.

8 Þegar eg gaf gætur að hornunum, þá tók eg eptir, að annað lítið horn spratt upp meðal þeirra, og til þess að þessi stikill kæmist fyrir, voru slitin upp þrjú af hinum fyrri hornunum; þessi stikill hafði augu, eins

og mannsaugu, og munn þann, sem talaði guðlöstunaryrði (stóryrði).

9 Nú sá eg, að stólar voru settir fram, og hinn Gamli settist niður; hans klæði voru hvít sem snjór, og hans höfuðhár sem hrein ull; hans háseti var eldslogi, og hjólin undir því eldur brennandi;

10 Fram undan honum gekk út fljótandi eldstraumur; honum þjónuðu þúsundir þúsunda, og frammi fyrir honum stóðu 10 þúsundir 10 þúsunda; dómendurnir settust niður, og bókunum var flett upp.

11 Síðan gætti eg að, og sá, að vegna þeirra stóryrða, sem stikillinn hafði talað, var dýrið drepíð, þess líkami sundur höggvinn, og í brennandi eld kastaður.

12 Vald hinna dýranna var þá og undir lok liðið, því lífið var þeim gefið, til þess það skyldi vara vissan tiltekinn tíma.

13 Í þeim sjónum, sem fyrir mig bar um nóttina, sá eg, að einhver kom í skjúm himins, líkur mannsins syni; hann kom þangað, sem hinn Gamli var fyrir, og var leiddur fram fyrir hann.

14 Honum var gefið vald, heiður og ríki, svo að honum skyldu þjóna allar þjóðir og allir lýðir, hverrar tungu sem væru; hans vald er eilíft vald, það skal aldrei undir lok líða, og hans ríki aldrei til grunna ganga.

15 Ut af þessu varð eg, Daniel, sturlaður, og þær sjónir, sem fyrir mig hafði borið, skelfdu mig.

16 Eg gekk þá til einhvers af þeim, sem þar stóðu, og bað hann segja mér skyn á öllu þessu. Hann talaði til mín, og sagði mér svofelda skýringu þess:

17 “Þau hin miklu dýrin, sem voru fjögur als, það eru fjögur ríki, sem hefjast munu á jörðinni;

18 En hinir heilögu hins Hæsta munu eignast ríkið, og halda því eilíflega, frá einni eilífi til annarar.”

19 Nú lángaði mig til að vita einhverja vissu um fjórða dýrið, sem var svo ólíkt öllum hinum öðrum, mjög svo ógurlegt, með járntönnum og eirklóm, át og sundur muldi, og sundur tróð með fótunum það, sem það leifði;

20 Sömuleiðis um þau 10 horn, sem voru á höfði þess, og um hitt hornið, sem þar spratt upp, og undan hverju þrjú hornin af fellu, um þann stikilinn, sem augun hafði, og þann munn, sem stóryrði talaði, hver stikill var meiri ásýndum en önnur horn, sem í kring voru.

21 Eg hafði sæð, hversu stikill þessi hélt orustu við hina heilögu, og hafði sigur yfir þeim,

22 Þar til hinn Gamli kom, og hinir heilögu hins Hæsta fengu að njóta réttar síns, og sá tími var kominn, að hinir heilögu skyldu eignast ríkið.

23 Hann sagði svo: “fjórða dýrið skal vera hið fjórða ríkið á jörðinni; það skal ólíkt vera öllum ríkjum; það skal upp svelgja öll lönd, niður troða þau og sundur merja.

24 Þau 10 hornin merkja það, að af þessu ríki munu upp koma 10 konungar; en eftir þá mun annar upp risa; sá mun ólíkur verða hinum fyrri, og hann mun undiroka þrjá konunga.

25 Hann mun orð mæla í gegn hinum Hæsta, kúga hina heilögu hins Hæsta, og hafa í hyggju að umbreyta tímum og lögum; og þeir munu honum í hendur seldir verða um eina tíð, tvær tíðir og hálfa tíð.

26 Þá mun dómurinn settur verða, og honum vikið verða frá völdum, og ríki hans niður brotið verða, og undir lok líða.

27 En ríkið, valdið og yfirráðin yfir öllum ríkjum, sem undir himninum eru, munu gefin verða hinu heilaga fólki hins Hæsta; þess ríki er eilíft ríki, og öll maktarvöld munu því þjóna og undirgefin verða.”

28 Hér er endir þeirrar ræðu. Eg, Daníel, sturlaðist mjög af mínum hugsunum, svo að eg tók litaskipti; þó geymdi eg þessi orð í mínu hjarta.

8. KAPÍTULI.

Draumur Daníels um hrútinn og kjarnhafurinn.

Á ÞRIÐJA ári ríkis Beltsasars konungs birtist mér, Daníel, sýn, eftir því sem mér hafði vitrast í fyrstunni.

2 Þegar eg sá þessa sýn, var eg í borginni Súsan í Elams-héraði, en þá

sýnina bar fyrir mig, var eg staddur við fjótið Ulaí.

3 Eg hóf upp mín augu, og leit hrút nokkurn standa fram við fjótið; hann var tvíhyrndur, og há hornin, og þó annað herra en annað, og spratt herra hornið síðar upp.

4 Eg sá hrútinn stanga hornum mót vestri, norðri og suðri; ekkert dýr gat við honum staðizt, og einginn gat frelsað nokkurn undan valdi hans; hann gjörði, hvað honum leizt, og lét drembilega.

5 En sem eg gaf betur gætur að, sá eg, að kjarnhafur nokkur kom vestan; hann leið yfir alla jörðina, án þess að koma við hana; og hafði sá kjarnhafur stórt horn meðal augnanna;

6 Hann kom alt að tvíhyrnda hrútnum, sem eg sá standa fram við fjótið, og rann á hann í heiptaræði.

7 Eg sá, að þá hann nálgadist hrútinn, ilskadist hann við hann, og stangaði hann, braut bæði horn hans, svo hrúturinn mátti engri vörn við koma; hann fleygði honum til jarðar, og tróð hann undir, og mátti einginn frelsa hrútinn undan valdi hans.

8 Kjarnhafur þessi lét mjög drembilega; en þegar því fór hæst fram, brotnaði hornið mikla, en í stað þess spratt upp eitthvað, sem fjögur horn væri, gegnt þeim fjórum höfuðáttum.

9 Ut af einu þeirra spratt dálítið horn, sem óx óðum móti suðri og austri, og móti því ágæta landi;

10 Það óx alt upp til himnanna hers, og varpaði nokkru af hernum, það er stjörnunum, til jarðar, og tróð þær undir;

11 Já, það óx alt til höfðingja hersins, svo að hin daglega fórn var frá honum tekin, og hans helgidóms bústaður niður rifinn;

12 Því fyrir misgjörða sakir var herinn og dagsfórnið seld á vald þess; það lagði sannleikann að velli, og hvað, sem það gjörði, heppnaðist.

13 Þá heyrði eg einn heilagan tala, og þessi heilagi mælti til einhvers, sem spurði: “Hvað á hún sèr lángan aldur, þessi sýn um hina daglegu fórn, um hina skœðu syndarefsingu, og um það, að bæði helgidómurinn og herinn skuli seljast í hershendur til niðurtroðslu?”

14 Hann sagði til mín: "Það eru 2300 kveld og morgnar, og þá mun helgidómurinn frelsaður verða."

15 Þegar eg, Daniel, sá þessa sýn, fýsti mig að vita, hvað hún hefði að þýða; og sjá! þá stóð einhver hjá mér, ásýndar líkur manni;

16 Og eg heyrði frá fljótinu Úlaí mannsraust, sem kallaði og sagði: "Gabriel! útskýr þú sýnina fyrir þessum manni!"

17 Hann gekk til mín, þar sem eg var staddur; og þá hann kom, varð eg óttasleginn og fëll fram á mína ásjónu. En hann sagði til mín: "Gef gætur að, þú mannsins son! Því þessi sýn víðkemur hinum síðustu tímum."

18 Þá hann talaði við mig, leið eg niður í ómegnin til jarðar, fram á ásjónu mína; en hann snart mig, og reisti mig á fœtur, svo eg stóð.

19 Síðan sagði hann: "Sjá! eg vil kunngjöra þér, hvað verða muni í þeim sðasta refsíðómi; því vitranin víðkemur hinum síðustu tímum."

20 Hinn tvíhyrndi hrútur, sem þú sást, merkir konúngana í Medíalandi og Persalandi;

21 Hinn loðni kjarnhafur er Grikklands konúngur, og stóra hornið meðal augna hans er hinn fyrsti konúngur.

22 En þar er hornið brotnaði, og spruttu upp aptur fjögur í þess stað, það merkir, að fjögur ríki munu hefjast af sömu þjóð, og þó ekki jafnvöldug, sem hann var.

23 Undir endalok þessara konúngsríkja, þegar mælir syndanna er fullur orðinn, mun konúngur nokkur upp rísa, bæði ósvífinn og hrekkvís;

24 Hans styrkur mun vaxa, og þó ekki af eigin þrótt; hann mun á furðulegan hátt öllu eyða, og happadrjúgur verða í því, sem hann tekst á hendur; hann mun ofurefismennina og mannafla hinna heilögu við velli leggja.

25 Af kænsku sinni, og af því að vèlabrögðin heppnast honum, mun hann metnast í sínu hjarta; marga menn mun hann eyðileggja, meðan þeir eiga sèr einskis ótta vonir; hann mun upp rísa móti höfðingja höfðingjanna, en þó mun hann loks án

manna tilverknaðar sundur brotinn verða.

26 Þessi sýn um kveldfórnina og morgunfórnina, sem um var talað, hún er sönn; en þú skalt leynd þeirri sýn, því hún á sèr lánan aldur."

27 Eg, Daniel, varð veikur og sjúkur nokkura stund; þegar eg komst á fœtur aptur, þjónaði eg að erindum konúngsins, en mjög var eg óttasleginn af þessari sýn, en þótt einginn yrði þess var.

9. KAPÍTULI.

Daniel biður um frelsun Ísraelsmanna; fær vitneskju um, hvað fyrir þeim liggir síðar meir.

Á FYRSTA árinu, þegar Darius Assverusson, af ætt Medíumanna, var orðinn konúngur yfir Kaldearíki,

2 Á fyrsta ári ríkisstjórnar hans, hugði eg, Daniel, að í ritnúngunni að áratölu þeirri, sem Drottinn hafði opinberað spámanninum Jeremía, að Jerúsalemsborg skyldi 70 ár í eyði liggja.

3 Eg snèri mér þá til Guðs hins alvalda til að leita hans í böenum og andvörpum, með föstu, í sekk og ösku.

4 Eg bað til Drottins, míns Guðs, gjörði játningu mína, og sagði: æ, þú alvaldi, þú mikli og dásamlegi Guð, sem varðveitir líknarsáttmálann við þá, sem þig elska og þínna boðorða gæta!

5 Vèr höfum syndgað og gjört órétt; vèr höfum breytt óguðlega og verið þér mótsnúinir, og vikið frá þínum boðum og þínu lögmáli;

6 Vèr hlýddum ekki þínum þjónum, spámönnum, sem töluðu í þínu nafni til vorra konunga og landshöfðingja, til feðra vorra og til als landsfólksins.

7 Þú, hinn Alvaldi, ert réttlátur; en vèr megum skammast vor, eins og vèr og gjörum á þessum degi, vèr og hver maður í Júðalandi, innbyggjendur Jerúsalemsborgar, allir Ísraelsmenn, þeir sem eru nær og fjær, í öllum þeim löndum, sem þú hefir burt rekið þá fyrir þeirra misgjörda sakir, sem þeir drýgðu móti þér.

8 Þú Alvaldi! vèr megum skammast vor, konungar vorir og landshöfðingjar og fedur vorir; því vèr höfum syndgað móti þér.

9 En hjá þeim alvalda, Guði vorum, er miskunsemi og fyrirgefning, jafnvel þó vèr höfum verið honum mótsnúinir,

10 Og ekki hlýtt raustu Drottins, vors Guðs, sem bauð oss, að breyta eptir því lögmáli, sem hann gaf oss fyrir hönd sinna þjóna, spámannanna ;

11 Já, gjörvallur Ísraelslýður hefir brotið þitt lögmál, og snúið sér í burt, svo hann skuli ekki heyra þína raust ; þess vegna er yfir oss komin sú eiðfesta bölván, sem skrifud stendur í lögmáli Mósis, Guðs þjóns ; því vèr höfum syndgað móti Guði.

12 Hann hefir efnt það, sem hann hét oss og landstjórnurum vorum, þeim er yfirráð höfðu yfir oss, með því hann lét svo mikla ógæfu yfir oss koma, að hvergi á jarðriki hefir slík ógæfa orðið, sem í Jerúsalemsborg.

13 Eins og skrifað stendur í Mósis-lögmáli, er öll þessi ógæfa yfir oss komin, af því vèr ekki beiddum Drottin, vorn Guð, miskunar, að vèr mættum hverfa frá vorum misgjörðum, og gefa gætur að hans trúfesti.

14 Þess vegna var Drottinn vakandi yfir því, að láta ógæfuna yfir oss koma ; því Drottinn, vor Guð, er réttlátur í öllum sínum verkum, þeim er hann gjörir, en vèr höfum eigi viljað hlýða hans raustu.

15 Og nú, Guð vor alvaldur, þú sem út leiddir þitt fólk af Egyptalandi með öflugri hendi, og gjörðir þitt nafn dásamlegt, eins og það enn þann dag í dag er, vèr höfum syndgað, vèr höfum breytt óguðlega.

16 Lát nú, alvaldi Guð, sökum þinnar miklu miskunsemi, þína heiptarreiði hverfa í frá þinni borg, Jerúsalem, og frá þínu heilaga fjalli ! því vegna vorra synda og fyrir misgjörða sakir feðra vorra er Jerúsalem og þitt fólk orðið að háðúng hjá öllum þeim, sem umhverfis oss búa.

17 Og nú, vor Guð, heyr bæn þins þjóns, og hans ákallan, og lát þitt auglit lýsa yfir þínum helgidómi, sem nú er í eyði látinn ! gjör það fyrir sjálfs þins sakir, alvaldi Guð !

18 Hneig eyra þitt, minn Guð, og heyr ! upp lúk þínum augum, og sjá, hversu vèr erum í eyði lagðir, og sú borgin, sem eptir þínu nafni er kölluð ; því vèr látum vort bænarávarp

koma fram fyrir þitt auglit, ekki í trausti til vors eigin réttlætis, heldur í trausti til þinnar stóru miskunsemi.

19 Heyr oss, alvaldi Guð ! fyrirgef oss, alvaldi Guð ! hygg að, alvaldi Guð, og veit oss vora bæn ! Fyrir sjálfs þins sakir, minn Guð, þá fresta því ekki ! því að þín borg og þitt fólk er nefnt eptir þínu nafni.

20 Meðan eg enn talaði, og baðst fyrir, og játaði mínar syndir og landsmanna minna, Ísraelsmanna, og lét mitt bænarákall vegna hins heilaga fjalls míns Guðs, koma fram fyrir auglit Drottins, Guðs míns,

21 Meðan eg enn talaði í bæninni, bar þann mann Gabriel, hvern eg áður fyr meir hafði sæð í vitran, skyndilega að þángað, sem eg var, um kveldfórnartímann.

22 Hann talaði til mín skilmerkilega, og sagði : “ Daníel, eg em nú út genginn til að fræða þig um útpýðinguna ;

23 Því þegar í upphafi þins bænarákalls út gekk orðið ; og em eg hingað kominn, til að kunngjöra þér það, því þú ert maður elskuverður ; tak því eptir orðinu, og gef gætur að vitraninni.

24 Sjötygi sjöundir (ára) eru ákveðnar þínu fólkí og þinni heilögu borg, þar til misgjörðin verði afmáð, syndin burt tekin, friðþægt fyrir sektina, eilíft réttlæti aptur heimt, vitran spámannsins staðfest, og hið allrahelgasta (Kristur) vígt.

25 Vit þá og hygg að : frá þeim tíma, að sú skipun út gengur, að Jerúsalemsborg skuli uppreist og bygd verða og alt til hins smurða, til höfðingjans, eru sjö sjöundir, og tvær og 60 sjöundir (ára) ; þá munu strætín og borgarveggirnir upp reistir og bygðir verða, þó að þröngvar tíðir sæu.

26 En eptir þær 62 sjöundir (ára) mun hinn smurði af máður verða, og ekki framar á lífi vera ; en þjóð hins næsta höfðingja mun borgina og helgidóminn í eyði leggja ; hún mun sækja að eins og stórflód, og refsidómur eyðilegginganna mun vara, uns ófríðurinn er á enda.

27 Hann mun gjöra fastan sáttmála við marga á einni sjöundinni, en að

hálfnaðri sjöundinni mun hann af taka slátursfórniina og matarfórniina; uppi á musterisbustinni munu standa svívirðingar eyðileggjandans, þar til loksins gjörsamleg eyðilegging og refsidómur steypir sèr niður á eyðileggjandann."

10. KAPÍTULI.

Daníel hughreystur af einum engli.

AÞRIÐJA ári Sýruss Persakonungs varð spádómur nokkur opiberaður Daníeli, sem kallaður var Beltsasar; þessi spádómur er sannur, og boðar stórar þrengingar. Hann hugði að spáðóminum, og fékk skilning á vitraninni.

2 Á þeim dögum hafði eg, Daníel, syrgt í þrjár vikur;

3 Eg neytti eingrar dýrindisfæðu; kjöt og vín kom ekki inn fyrir mínar varir, og eg smurði mig ekki, fyr en þær þrjár vikur voru liðnar.

4 En á 24. degi hins fyrsta mánaðar, þá eg var staddur á bakka hins mikla fljóts, Tigrisfljótsins,

5 Hóf eg upp mín augu og sá, og sjá! þar stóð maður nokkur í línklæðum, og hafði yfir um sig belti úr gulli frá Úfas.

6 Líkami hans var sem gullsteinn, hans ásjóna sem leiptur, hans augu sem eldslogar, armleggirnir og fœturnir sem skygður eirmálmur, og rómurinn yfir máli hans sem manngnýr.

7 Eg, Daníel, sá þessa sýn aleinn, en eingir af þeim mönnum, sem með mér voru, sáu hana, heldur kom yfir þá eitthvert ofboð, svo þeir flúðu í felur.

8 Eg varð þá einsaman eptir, og sá þessa hina miklu sýn; en hjá mér var einginn máttur eptir orðinn; minn yfirlitur var til lýta umbreyttur, og eg hélt eingum styrk eptir.

9 Eg heyrði málróm hans, og þá eg heyrði þann málróm, leið eg í ómegin niður á mína ásjónu til jarðar.

10 Þá snart mig hönd nokkur, og hjálpaði mér óstyrkum upp á knèn og lófana.

11 Hann sagði til mín: "Ástkæri Daníel, tak eptir þeim orðum, sem eg tala við þig: statt á fœtur, því eg em einmitt til þín sendur;" og sem

hann hafði talað þetta til mín, stóð eg upp skjálfandi.

12 Því næst sagði hann til mín: "Óttast ekki, Daníel! Því frá því fyrst að þú hneigðir hug þinn til að öðlast upplýsingu, og þú lítillættir þig fyrir þínum Guði, eru þín orð heyrð, og eg em þeirra vegna hingað kominn.

13 Persaríkis höfðingi (varðengill) stendur í móti mér í 21 dag, en sjá! Mikael, einn af þeim æðstu höfðingjum (höfuðenglum), kemur mér til hjálpar, svo að mér mun veita betur í viðskiptum við konúngana þar í Persalandi;

14 En nú em eg kominn til að fræða þig á því, sem síðar meir mun fram koma við landsmenn þína; því einnig þessi vitran á sèr lángan aldur."

15 Meðan hann talaði þessum orðum til mín, horfði eg til jarðar, og varð orðlaus.

16 En sjá! þá kom einhver í mannslíki, og snart varir mínar; lauk eg þá upp munn minum og tók til að mæla, og sagði til þess, sem frammi fyrir mér stóð: "Sökum sýnarinnar er megn ótti yfir mig kominn, herra, og minn styrkur er þrotinn.

17 Hversu má þessi þinn þjón, herra, mæla við slíkan, sem þú ert, herra? Eins og eg nú er á mig kominn, helzt einginn styrkur við í mér, og einginn lífsandi er í mér eptir orðinn."

18 Sá, sem í mannslíki var, snart mig þá aptur, styrkti mig,

19 Og sagði: "Óttastu eigi, elskumaður! friður sè með þér! vert öruggur og ókvíðinn!" og meðan hann talaði við mig, fann eg styrk í mér, og sagði: "Tala þú, herra, því þú hefir mig styrkan gjört."

20 Hann mælti: "Veiztu, hvers vegna eg em til þín kominn? eg mun bráðum aptur hverfa, til þess að eiga baráttu við varðengil Persalands, og þegar eg fæ henni lokið, sjá! þá mun koma varðengill Grikklands.

21 Samt vil eg gjöra þér kunnugt, hvað skrifað stendur í sannleikans bók. Og þar er ekki einn einasti, sem veiti mér lið móti þessum (varðenglum), nema Mikael, varðengill yðar."

11. KAPÍTULI.

Um nokkura Persakonunga, um Alexander mikla, og um deilingu Grikklandsríkis í fjögur ríki, eptir dauða Alexanders, 1-4; um víðureign hins egyptzka og sýrlenzka ríkis, og ágang þeirra á Gyðinga, 5-20; um herfarir Antiókkus hins göfuga móti Egyptalandi, og hversu hann mundi vilja nauðga Gyðingum til að kasta trú sinni, 21-45.

A FYRSTA ári Daríuss frá Medíalandi stóð eg honum til styrktar og aðstoðar.

2 Nú vil eg segja þér sannleikann : sjá ! þrír konungar munu enn koma til ríkis í Persalandi, en hinn fjórði mun auðugri verða en allir aðrir, og í trausti til sinnar auðlegðar mun hann beita öllum sínum styrk móti Grikklandsríki.

3 Þar eptir mun upp rísa voldugur konungur ; hann mun verða víðlendur konungur, og til leiðar koma því, er hann vill.

4 En þegar uppgangur hans er sem mestur, þá mun sundrast ríki hans og skiptast í fjórar áttir, en þó ekki til eptirkomanda hans, og ekki með slíku veldi sem hann hafði, heldur mun ríki hans af mást, og komast í annara hendur en þeirra.

5 Konungurinn í Suðurríki mun voldugur verða ; þó mun annar af höfudsmönnum hans (Alexanders) verða enn voldugri, og ráða yfir miklu ríki.

6 Að nokkrum árum liðnum munu þeir mægjast hvor við annan ; þá mun dóttir konungsins í Suðurríki ganga að eiga konunginn af Norðurríki, til þess að gjöra frið ; en hún mun ekki njóta styrks þess armleggsins, því hvorki mun hann nè afkvæmi hans lánggætt verða ; hún og þeir, sem hana höfðu flutt þangað, sonur hennar og þeir, sem höfðu verið henni til trausts í háskanum, munu fram seldir verða til dráps.

7 En í stað hans mun kvistur upp renna af hennar rótum ; sá mun koma með liðsafla, og fara móti virkjum konungsins af Norðurríki, gjöra áhlaup á þau, og hafa sigur ;

8 Já, hann mun jafnvel herleiða skurðgoð þeirra (Sýrlendinga), þeirra steypu líkneskjur, og dýrindisker af gulli og silfri, og flytja þau til Egyptalands, og í nokkur ár mun hann reisa rönd við konunginum af Norðurríki.

9 Síðan mun þessi fara með her inn í ríki Sunnmannakonungs, og aptur hverfa heim í sitt land.

10 En synir hans munu treysta á fremsta megn, og draga saman stórmikinn mannfjölda, og einn af þeim mun fram brjótast, og vaða yfir sem árstraumur ; hann mun búa sig að nýju, og brjótast fram að kastala hans.

11 Þetta mun sárna Suðurmanna-konungi, og mun hann út fara og halda hernað við Norðurríkiskonung ; hann mun kveðja upp mikinn mannfjölda, og mun sá her settur verða undir sjálfs hans herstjórn.

12 Herinn mun verða stórhuga, og hjarta konungsins metnaðarfullt ; hann mun að velli leggja 10 þúsundir, og þó ekki ná yfirráðum yfir landinu ;

13 Því Norðurríkiskonungur mun enn af nýju saman draga her, miklu meira en í fyrra sinni, og að liðnum nokkurum árum mun hann fram bruna með fjölmönnum liðsafla og miklum viðbúnaði.

14 Á sama tíma munu margir rísa í gegn Suðurmanna-konungi ; og þeir aflandsmönnum þínum, sem eru uppi-vöðslusamir, munu þá hefja uppreisn, til þess vitranin rætist, og þeir hinir sömu munu falla.

15 Norðurríkjakonungur mun nú koma, hleypa upp jarðhrygg, og ná einni víggirtri borg ; því Suðurríkis hermenn munu eingri mótstöðu við koma, og jafnvel einvalaliðið mun eigan þrótt hafa til mótvarnar.

16 Á þessari sinni herferð móti honum mun hann fram fara eptir vild sinni, og einginn mun fá staðið í móti honum ; hann mun fá fótfestu í hinu ágæta landinu, og koma því til fulls undir sitt vald.

17 Því næst mun hann hafa það í ráði, að koma með gjörvöllum styrk síns ríkis ; þó mun hann gjöra frið við hann, og gipta honum konungsdótturina, til þess að hún skuli vinna honum tjón ; en það mun ei framgengt verða, og ekki takast honum.

18 Síðan mun hann renna augum sínum til strandbygðanna, og vinna margar af þeim ; en hershöfðingi nokkur mun enda gjöra á hans yfir-

gangi, já, láta smánina lenda á honum sjálfum.

19 Þá mun hann aptur hverfa til hinna umgirtu borga í sínu eigin landi, en þar mun hann hrasa og falla, og hans mun eingan stað sjá frammar.

20 Þá mun annar koma í hans stað, sá mun senda kúgara nokkurn inn í hið veglega ríkið; en að fárra daga fresti mun honum steyppt verða, þó ekki með ofríki eða í bardaga.

21 Nú mun í hans stað koma fyrir-
litlegur maður, sem konungstignin ekki var ætluð; hann mun koma úr þegjanda hljóði og ná undir sig ríkinu með fagurgala;

22 Og herflokkar flæðilandsins munu af honum keyrðir í kaf og sundur kramdir verða, og sömuleiðis sam-
bandshöfðinginn.

23 Upp frá því að hann hefir bundið félagsskap við hann, mun hann beita svikum, færa sig upp á markið, og verða efri, þótt hann sè fálíðaður.

24 Hann mun brjótast inn í þær ugglausu og frjóvsömu landsálfur, og þar að hafast það, sem hvorki feður hans, nè forfeður höfðu að hafzt, sóa rændu og herteknu fè til manna sinna, og hafa ráðagjörðir í hyggju gegn umgirtum borgum; og þessu mun hann fram fara um hríð.

25 Því næst mun hann beita styrk sínum og hugrekki í gegn Sunnmannakonúngi með miklum liðsafla; en Suðurríkiskonungur mun hefja ófrið við hann með miklum her og mjög víglegum, en þó mun hann ekki fá í móti staðið, því honum munu svikræði búin.

26 Mötunautur hans munu steypa honum, og herlið hans (Antíókkuss) mun yfir geisa, og margur maður í val falla.

27 Báðir konungarnir munu hafa ilt í hyggju hver gegn öðrum, og tala flærðarsamlega að hinu sama borði; en þetta mun þeim ei takast, því endalokin koma ei fyr en á tilteknum tíma.

28 Nú mun hann hverfa aptur heim í sitt land með miklum fjárhlut, og snúa hug sínum í móti þeim heilaga sáttmála; hann mun koma fram

áformi sínu, og hverfa svo aptur heim í sitt land.

29 Á ákveðnum tíma mun hann aptur fara herför til Suðurríkis, og mun síðari förin ekki takast jafnvel sem hin fyrri;

30 Því skip munu koma í móti honum frá Kittealandi, svo hann mun sjá sitt óvænna, og halda heimleiðis aptur; mun hann þá láta heipt sína koma niður á þeim heilaga sáttmála, og að því búnu hverfa aptur. Hann mun hæna að sèr þá, sem hafna hinum heilaga sáttmála;

31 Herflokkar hans munu setjast í helgidómsvirkið og vanhelga það, af taka hina daglegu fórn, og reisa þar víðurstygð eyðileggjandans;

32 Þá, sem sáttmálanum hafna, mun hann með fagurmælum að heiðingjum gjöra; en þeir af fólkinu, sem kannast vilja við sinn Guð, munu til sín taka dug og dáð, og þeir guðræknu meðal fólksins munu leiðrétta marga.

33 Að sönnu munu þeir um stundar sakir falla fyrir sverði og báli, af herleiðingum og fjárránum,

34 En jafnvel þó þeir falli mun þeim samt veitast nokkur litill styrkur, enn þótt margir fylli flokk þeirra af yfirdrepskap.

35 Nokkurir af þeim guðræknu munu falla, svo aðrir verði hreinir, klárir og skírir alt til enda; því endirinn mun koma á tilteknum tíma.

36 En konungurinn mun fram fara eptir vild sinni; hann mun láta stórlega og hefja sig upp yfi hvern Guð, og afaryrði mæla í gegn Guði guðanna; hann mun happadrjúgur verða, alt þar til reidinni er lokið, sem verða mun, þegar refsíðómurinn er fram kominn.

37 Hann mun ekki skeyta guðum feðra sinna, ekki hirða um það fegursta gyðjulíkneski, nè um nokkurn guð, því hann mun hefja sig upp yfir alt;

38 Nema styrjaldarguðinn mun hann heiðra, hvar sem hans líkneski stendur; þann guð, sem feður hans hafa ekki þekt, mun hann veglegan gjöra með gulli og silfri, með dýrum steinum og gersemum;

39 Þessar gersemar mun hann geyma

í víggirtum goðahofum. Sérhverjum þeim, sem tekur við átrúnaði hins útlenzka guðs, mun hann stórar sæmdir veita; slíka mun hann gjöra að höfuðsmönnum yfir fjölda manns, og skipta landi með þeim til verðlauna.

40 Þegar endirinn nálgast, mun Suðurrikiskonungur fara með her á hendur honum, en Norðurrikiskonungur mun þeysast í móti honum með vögnum, riddurum og miklu skipaliði, og geisa yfir löndin eins og sjávarflóð.

41 Síðan mun hann brjótast inn í hið ágæta landið, og margir munu falla; þessir munu undan komast undan yfirgangi hans, Edómsmenn, Móabsmenn, og kjarninn af Ammons-mönnum.

42 Hann mun slá hendi sinni yfir löndin, og Egyptaland mun ekki undan honum komast;

43 Hann mun kasta eigu sinni á fjársjóðu gulls og silfurs og allar gersemar Egyptalands, og Libýumenn og Blálendingar munu vera í för með honum.

44 En hersögur frá austri og norðri mun skelfa hann; mun hann þá í mikilli bræði hefja ferð sína, mörgum mönnum til tjóns og eyðileggningar;

45 Hann mun slá landtjaldi sínu milli sjávarhafanna og helgidómsins veglega fjalls; þar mun hann undir lok líða, og eingan frelsunarmann finna.

12. KAPÍTULI.

Alyktunarorð spádómsins.

AÞEIM tíma mun Mikael höfuð-engill fram ganga, hann, sem er verjandi landsmanna þinna; því þá mun sú hörmúngartíð koma, að slík mun aldrei verið hafa, frá því að menn urðu fyrst til og alt til þessara tíma; og á þeim tíma munu landsmenn þínir frelsaðir verða, allir þeir, sem skráðir finnast í bókinni.

2 Og margir af þeim, sem sofa í dupti jarðarinnar, munu upp vakna, sumir til ævarandi lífs, sumir til ævarandi skammar og smánar.

3 Þeir trúföstu munu ljóma sem himingeislar, og þeir, sem mörgum hafa vísað á rétta veg, munu skína sem stjörnur um aldur og æfi.

4 Og þú, Daníel, geym spádóminn og innsigla bókina, alt þar til endirinn kemur. Þá munu margir rannsaka hann, og verða vísari hins sanna.

5 Enn fremur sá eg, Daníel, að tveir aðrir menn stóðu sínu megin fljótsins hvor,

6 Og sagði annar þeirra til línklaedda mannsins, sem stóð fyrir ofan fljótsvötnin: “Hve nær mun endir verða á þessum stórmerkjum?”

7 Þá heyrði eg til hins línklaedda manns, sem stóð fyrir ofan fljótsvötnin, að hann hóf upp sína hægri og vinstri hönd til himins og sór við þann, sem lifir eilíflega: “Eptir eina tíð, tvær tíðir og hálfa tíð, og þegar sundurdreifing hins heilaga fólksins er á enda, mun alt þetta fram koma.”

8 Eg heyrði þetta, en skildi það ekki, og spurði því: hver mun endir á þessu verða?

9 En hann sagði: “Gakk, Daníel! því orðin eru aptur lukt og innsigluð, þar til endirinn kemur;

10 Margir munu verða hreinir, klárir og skírir, en þeir óguðlegu munu tjá sig óguðlega; einginn af þeim óguðlegu mun skilja þetta, en þeir trú-ræknu munu skilja það.

11 Frá þeim tíma, að hin daglega fórn verður af tekin, og til þess að svívirðing eyðileggjandans verður upp reist, munu vera 1290 dagar.

12 Sæll er sá, sem þolugur þreyr, og náð getur 1335 dögum.

13 En þú, gakk þitt skeið, og þú munt hvíld öðlast, og upp standa, til að meðtaka þitt hlutskipti við enda daganna.

SPÁMAÐURINN HÓSEA.

1. KAPÍTULI.

Hósea lýsir eptirminnilega, hversu Gyðingafólk var trygðalaust við Drottinn sinn, og hversu Guð mundi þei hegna.

ÞETTA er það orð, sem Drottinn talaði til Hóseas Berísonar, á dögum Úsías, Jótams, Akas og Esekías, Júdaríkiskonúnga, og á dögum Jeróbóams Jóassonar, Ísraelskonúngs.

2 Upphaf Drottins orða við Hósea, var þetta : far þú, sagði Drottinn við Hósea, tak til þín hörkonu nokkura og hörbörn, því landið drýgir hórdóm, og er frásnúið Drottni.

3 Hann fór þá, og tók Gómeru Díblajímsdóttur ; hún varð þúnguð, og fæddi honum son.

4 Þá sagði Drottinn til hans : kalla þú hann Jísreel, því innan skamms mun eg hefna blóðsektar Jísreels á Jehúsætt, og enda gjöra á konúngsríki Ísraelsmanna ;

5 Og á þeim sama degi vil eg sundur brjóta boga Ísraelsmanna í Jísreelsdal.

6 Hún varð þúnguð í annað sinn, og fæddi dóttur. Þá sagði Drottinn til hans : kalla þú hana Lórýkömu ; því eg vil ekki frammar neina meðaumkun hafa með Ísraelsmönnum, heldur láta þá gjalda sinna misgjörða ;

7 En með Júdaríkismönnum vil eg meðaumkun hafa, og frelsa þá með minni hjálp, sem er Drottinn, Guð þeirra, en ekki mun eg frelsa þá með bogum, sverðum, bardögum, hestum eða riddurum.

8 Þá hún hafði vanið Lórýkömu af brjósti, varð hún þúnguð, og ól son.

9 Og Drottinn sagði : lát þú hann heita Lóammi, því þér eruð ekki mitt fólk, og eg vil ekki vera yðar (Guð).

2. KAPÍTULI.

Hósea talar um Guðs náð, 1-3; rættlæti, 4-15; og mishunsemi við Gyðinga, 16-25.

TALA Ísraelsmanna skal verða sem sandur sjávar, sem ekki verður mældur og ekki talinn ; og á þeim

stað hvar til þeirra var sagt : “þér eruð ekki mitt fólk,” þar skal til þeirra sagt verða : “þér börn hins lifanda Guðs !”

2 Júdaríkis menn og Ísraelsmenn skulu allir til samans safnast, velja sér einn yfirmann, og hefja ferð sína upp af landinu ;

3 Þá skuluð þér kalla yðar bræður Ammí (mitt fólk), og segja til yðar systra : Rýkama (hún er til náðar tekin).

4 Vandíð um við móður yðar, vandið um við hana (því hún er nú ekki mín eiginkona, og eg ekki hennar maður), að hún snúi augum sínum frá lostagirnd, og brjóstum sínum frá hjúskaparspjöllum ;

5 Svo eg ekki afklæði hana, þar til hún verður nakin, og láti hana vera fyrir mannasjónum, eins og þann dag, er hún fæddist, gjöri hana að eyðimörku og að vatnslausu landi, og láti hana deya af þorsta,

6 Og sjái ekki aumur á börnum hennar ; því þau eru hörgetin.

7 Já, móðir þeirra drýgir hórdóm ; hún, sem gat þau, smánar sjálfa sig ! því hún segir : eg vil fylgja ástmönnum mínum, sem gefa mér brauð og vatn, ull og hör, viðsmjör og drykk ;

8 Þar fyrir, sjá þú ! eg girði fyrir veg þinn með þyrnum, og hleð þvergard fyrir hann, svo hún finni ekki sína stigu,

9 Svo að, þá hún hleypur eptir ástmönnum sínum og nær þeim ekki, leitar þeirra og finnur ekki, að hún þá segi : eg vil hverfa aptur til míns fyrsta manns, því þar átti eg betra, en nú á eg.

10 Hún vildi ekki við það kannast, að eg væri sá, sem gæfi henni kornið, þrúgnalöginn og viðsmjórið, og veitti henni gnótt silfurs og gulls, úr hverju þeir hafa smíðað gersemar handa Baal.

11 Þess vegna vil eg taka aptur mitt korn á uppskerutímanum og minn þrúgnalög á vínlesturstímanum ; eg vil taka aptur mína ull og minn hör,

sem hún hefir haft til að skýla sér með.

12 Nú vil eg gjöra henni opinbera smán í auglýsni fylgimanna hennar, og einginn skal fá þrifið hana undan minni hendi.

13 Eg vil enda gjöra á allri hennar gleði, hennar helgidögum, tunglkomuhátíðum, hvíldardögum og öllum hennar löghátíðum.

14 Eg vil í eyði leggja hennar vintrè og fikjutrè, þar eð hún segir: þetta eru þau laun, sem ástmenn minir hafa gefið mér; eg skal gjöra þau að skógarmörk, svo að skógardýrin upp eti þau.

15 Þannig vil eg hegna henni fyrir sín hátíðahöld til heiðurs við þá Baalsguði, fyrir hverjum hún brendi reykelsi, og þrýddi sig með nasanistum og hálsmenjum, fylgdi ástmönnum sínum, en gleymdi mér, segir Drottinn.

16 Þess vegna, sjá þú! eg skal laða hana og leiða hana út á eyðimörku, og telja þar um fyrir henni.

17 Eptir það vil eg gefa henni hennar vingarða, og Akórsdal, þær vonardyrnur; þar skal hún sýngja söngva á víxl, eins og á hennar öskudögum, eins og þann dag, er hún fór út af Egyptalandi.

18 Á þeim degi, segir Drottinn, skaltu til mín kalla: hjartað mitt! þá skaltu ekki framar segja: Baal minn!

19 Því eg vil venja hana af, að hafa nöfn Baalsgoða á vörum sér, svo ekki verði framar minzt á þau nöfn.

20 Á hinum sama degi vil eg fyrir hönd Ísraelsmanna gjöra friðarsáttmála við dýr skógarins, fugla himinsins, og við skriðkvikindi jarðar; bogana, sverðin og hervopnin vil eg sundur brjóta og varpa þeim út af landinu, og láta þá búa þar í friði.

21 Eg vil festa þig mér til eiginorðs; eg vil festa þig mér í réttlæti og réttvisi, í líkn og miskunsemi;

22 Eg vil festa þig mér í trúfesti, og þú skalt þekkja Drottin.

23 Á þeim hinum sama degi vil eg bænheyra, segir Drottinn, eg vil hænheyra himininn, og hann skal bænheyra jörðina;

24 Jörðin skal bænheyra kornið,

þrúgnalögin og viðsmjörið, og þau skulu bænheyra Ísreel.

25 Eg vil gróðursetja hana handa mér í landinu, og miskuna mig yfir Lórfkömu; og eg vil segja við Lóammi: þú ert mitt fólk! og hann skal segja: minn Guð!

3. KAPÍTULI.

Hósea kennir, að Guð vilji miskuna sig yfir Gyðinga, ef þeir snúi sér til hans, og bæti ráð sitt.

DROTTINN sagði til mín: far enn, og elska konu þá, er áður hefir unt öðrum manni, en gjört síðan við hann hjúskaparspjöll; þú skalt unna henni, eins og Drottinn elskar Ísraelsmenn, enn þótt þeir hafi augun á hjáguðum og seu sólgnir í þrúgnasykur.

2 Eg keypti mér þá konu fyrir 15 sikla silfurs og hálfan annan gómer byggs,

3 Og sagði til hennar: ver kyrr hjá mér í marga daga; frem ekki hórdóm, og skipt þér ekki af öðrum mönnum, þá skal eg líka halda trygð við þig.

4 Því Ísraelsmenn skulu í marga daga vera án konungs og höfðingja, án fórnar og líkneskja, án hökuls og húsgöða.

5 Eptir það skulu Ísraelsmenn snúa sér og leita Drottins, síns Guðs, og Davíðs, síns konungs; þeir skulu flýja á náðir Drottins og til hans miskunar á hinum síðustu tímum.

4. KAPÍTULI.

Hósea ávitar Ísraelsmenn um guðleysi og illifnað, og boðar þeim hegníngu Guðs. Hann varar Júdamenn við, að fylgja þeirra vondu dæmun.

HHEYRIÐ orð Drottins, þér Ísraelsmenn! Drottinn hefir sök á hendur (mál að kæra gegn) innbyggjendum landsins, því í landinu finst eingin ráðvendni, eingin mannelska, eingin þekking á Guði.

2 Þeir vinna meinsæri, víg, þjófnað og hórdóm; þeir fara fram með ofríki, og ein vígsökin tekur við af annari.

3 Fyrir þá sök drúpir landið, allir þess innbyggjendur eru daprir, jafnt skógardýrin, sem fuglar himinsins, og jafnvel fiskar sjávarins strjúka burt.

4 Til einskis er að ávita þá eða vanda um við þá, því innubúar þínir (Ísraelsland!) eru eins þvermóðskullir og kennimennirnir eru.

5 Þú munt hrasa á björtum degi,

og spámaðurinn, sem þér fylgir, mun einnig hrasa á nóttunni, því höfuðborg þína mun eg í eyði leggja.

6 Mitt fólk glatast af þekkingarleysi; af því þú (kennimaður!) fyrirhlitir þekkinguna, þá vil eg fyrirhlíta þig, svo þú skalt eigi minn kennimaður vera; og eins og þú (Gyðingalyður!) gleymir lögmáli þíns Guðs, eins vil eg og gleyma þínum börnum.

7 Þeir syndga móti mér, eins og þeir eru margir til; þess vegna vil eg gjöra þeirra vegsemd að smán.

8 Þeir (kennimennirnir) lifa af syndaförnum míns fólks, og þá langar eptir þess misgjörningum.

9 Þess vegna skal fara fyrir kennimönnum, eins og fyrir fólkinu; eg skal hegna þeim fyrir þeirra athæfi, og gjalda þeim fyrir þeirra verk.

10 Þeir skulu eta, en þó ekki saddir verða, fremja saurlifnað, en þó ekki fjölga, sökum þess að þeir eru hættilir að dýrka Drottin.

11 Saurlifnaður, vín og þrúgnalögur tekur vitið frá manni.

12 Mitt fólk gengur til frétta við trèdrumbinn, og stafsprotinn veitir því andsvör; því saurlífisandinn leiðir það afveg, og með sínum illlifnaði villist það frá Guði sínum.

13 Þeir fórnfæra efst á fjallatindunum, brenna reykersi á hæðunum, undir eikitrjá, storaxtrjá og terpentintrjá, af því skuggi þeirra er ununarfullur. Þess vegna fremja dætur yðar saurlífi, og mágkonur yðar hórdóm.

14 Það gagnar ekki, þó eg hegni dætrum yðar, þá þær fremja saurlífi, eða mágkonum yðar, þá þær drýgja hórdóm; því þeir ganga sjálfir afsíðis með hórkonum, og færa fórnir með hinum ósvífustu skækjum; og hin gálausa alþýða anar þar eptir.

15 Þó þér, Ísraelsmenn, viljið drýgja hórdóm, þá láti þó Júdaríkismenn sér hið sama eigi á verða; farið ekki til Gilgals, og gangið ekki upp til Betavens, og sverjið ekki: svo sannarlega sem Drottinn lifir.

16 Því Ísraelslýður er óviðráðanlegur, eins og baldstýrug kviga; nú vill Drottinn halda þeim á beit, eins og lömbum, á nógu rúmlendi.

17 Efraím er skurðgoðum háður; látið hann eiga sig sjálfan!

18 Þegar vín þeirra er upp gengið, fremja þeir saurlifnað, og höfðingjum landsins þykir mjög vænt um þetta svírvíðilega athæfi.

19 En þegar stormurinn hefir handsamað þá með vængjum sínum, munu þeir skammast sín fyrir sínar fórnfæringar.

5. KAPÍTULI.

Hósea talar um trygðarleysi Gyðinga við Guð, og um hræni þeirra, um þá hegningu, sem Ísraelsmönnum sè vís, og eins Júdaríkis innbúum.

HHEYRIÐ þetta, þér kennimenn! takið eptir, þér Ísraelsmenn! hlusta grandgæfilega til, þú konungsætt! því þér eigið hegningu í vændum fyrir það, að þér voruð sem snara á Míspa, og sem útpanið net á Tabor.

2 Með slátursförnum leitast þeir við að dylja sínar yfirtroðslur, en eg skal refsa þeim öllum saman.

3 Eg þekki Efraímsætt, og Ísraelsmenn dyljast ekki fyrir mér, því þú Efraímsætt, lokkar nú aðra til saurlifnaðar, og Ísraelsmenn saurga sig.

4 Athafnir þeirra leyfa þeim eigi að snúa sér til Guðs síns, því saurlífisandinn býr í þeirra hjartans grunni, og Drottinn þekkja þeir ekki.

5 Ósvífni vitnar í gegn Ísraelsmönnum; bæði Efraímsætt og Ísraelsmenn skulu falla á misgjörðum sínum, og eins skulu Júdaríkis menn falla með þeim;

6 Þeir koma með sauðfænað sinn og nautpening, til að leita Drottins, en þeir finna hann ekki; hann er vikinn frá þeim.

7 Þeir voru trygdalausrir við Drottin, því þeir gátu óskilgetin börn; nú skal voveifleg ógæfa eyða þeim, og því, sem þeir eiga.

8 Þeytið lúðurinn í Gíbea! blásið í básúnur í Rama! cepið heróp í Betaven! Fjandmaðurinn er á hælum þér, Benjáminsættkvísl.

9 Efraímsættkvísl skal verða að auðn á degi hegningarinnar; það, sem eg hefi kunngjört Ísraelsmönnum, skal fram koma.

10 Júdaríkis höfðingjar eru líkir þeim, sem færa marksteina úr stað; eg vil út hella yfir þá reiði minni sem árstraumi.

11 Efraímsætt verður með réttu kúgud og sundur marín, því hún breytir eptir sjálfgejörðu lögmáli ;

12 Eg er sem mölur í augum Efraímsættar, og sem maur í augum Júdaríkis manna.

13 Þegar Efraímsætt leit á sitt sár, og Júdaríkis menn á sín sárabönd, þá leitaði Efraímsætt trausts hjá Assýríumönnum, en hinir gjörðu boð til Jarebs konungs; en hann mun eigi fá læknað yður, og sáraböndin munu eigi af yður ganga ;

14 Því eg skal vera Efraímsætt eins og dýrið óarga, og Júdaríkis mönnum eins og ljónskálfur ; eg skal sundur rífa og fara burt með bráðina, og einginn skal geta hrífsað hana af mér.

15 Eg vil ganga þaðan, og hverfa aptur þangað, sem eg var, þar til er þeir kannast við sín afbrot og leita míns auglitis ; þegar að þeim þrengir, munu þeir leita trausts hjá mér.

6. KAPÍTULI.

Hósea talar um apturhvarf Gjððinga, hversu óeinlegt og staðfestulaust það sé.

“**K**OMIÐ (munu þeir segja), látum oss aptur hverfa til Drottins ! Hann hefir sundur slitið oss, hann skal og græða oss ; hann hefir slegið oss, hann skal og binda um vor sár ;

2 Hann skal lifga oss á tveggja daga fresti, og reisa oss upp á þriðja degi, svo vér skulum standa lifandi frammí fyrir honum.

3 Látum oss kannast við þetta ! látum oss kosta kapps um, að þekkja Drottin ! Sannarlega mun hann upp renna sem morgunroði, og til vor koma sem regnskúr, eins og vordögg, er vökvar jörðina.”

4 Hvað skal eg við þig gjöra, þú Efraímsætt ! Hvað skal eg gjöra við yður, þér Júdaríkismenn ? Yðar hollusta er sem morgunský, eins og dögg, sem snögglega hverfur.

5 Þess vegna vó eg að þeim fyrir hönd spámannanna, og banaði þeim með atkvæðum míns munns ; hvað þú hefir til unnið (Ísraelsríki !), það skal í ljós koma.

6 Því á miskunsemi hefi eg þóknun, en ekki á slátursfórni, og guðrækni met eg meir en brennifórni.

7 En þeir rjúfa sáttmálann, eins og Adam ; í þessu eru þeir mér ótrúir.

8 Gílead er glöepamanna bústaður, fullur af blóðferlum.

9 Kennimannastèttin er eins og ræningjasveit, sem gjörir mönnum fyrirsátur ; þeir myrða menn á veginum til Sikkems, því þeir svífast engra illverka.

10 Mèr ofbýður að horfa á þær ódádír, sem fram fara í Ísraelsríki ; þar fremur Efraímsætt saurlifnað, og Ísraelsmenn eru flekkaðir.

11 Einnig þér, Júdaríki, er uppskera búin.

7. KAPÍTULI.

Hósea lýsir guðleysi Ísraelsmanna, flokkadráttum, upphlaupum, afstökum konunga og als kyns ódæmum.

ÞEGAR eg fer að viðrætta hag míns fólks og græða mein Ísraelsmanna, þá munu berir verða glöpir Efraímsættkvíslar og vonzkuverk Samariu ; því þeir fara með lygar ; þjófar læðast inn í húsin, og ræningjasveitir brjótast inn á strætin.

2 Samt kemur þeim ekki til hugar, að eg muni gefa gætur að hinni miklu vonzku þeirra ; en nú þyrpast verk þeirra hringinn í kring um þá, og standa öndverð fyrir augum mér.

3 Þeir gamna konúnginum með illverkum sínum, og höfðingjunum með sínum lygum.

4 Þeir eru allir hórkarlar (og brenna af girndar bruna), eins og baksturofn, sem bakarinn hefir heitan gjört undir háttatíma, þá hann hefir hnoðað og sýrt degið.

5 Á hátíðardegi konungs vors gjörast höfðingjarnir ólóðir, og hann sjálfur réttir gárungunum hönd sína.

6 Þeir snúa huga sínum til launsvika, líkir ofni þeim, sem brennur alt til morguns sem logandi eldur, meðan bakarinn sefur alla nóttina.

7 Allir eru þeir eins og kyntur ofn ; þeir fyrirkoma yfirmönnum sínum, allir þeirra konungar falla, og einginn af þeim ákallar mig.

8 Efraímsættkvísl leggur lag sitt við þjóðirnar ; hún er lík köku þeirri, sem ekki er snúið á glóðinni ;

9 Útlendir menn eyða hennar styrk, án þess hún gefi því nokkurn gaum ; já, þó að hærur séu sprotnar í höfði hennar, skeytir hún því ekki.

10 Ofmetnaður Ísraelsmanna vitnar

í gegn þeim; samt snúa þeir sér ekki til Drottins, Guðs síns, alt fyrir það leita þeir hans ekki.

11 Efraímsætt er eins og hævilluleg, hugsunarlaus dúfa; þeir kalla á Egyptalandsmenn, og fara á fund Assýríumanna.

12 En hvert sem þeir fara, þá vil eg leggja fyrir þá net mitt, og steypa þeim ofan, eins og fugli á flugi; eg vil typta þá, eins og þeim hefir kunn-gjört verið í þeirra samkundu.

13 Vei þeim! því þeir flýja fyrir mér; glötunin er þeim vís, því þeir hafa brugðið trúnaði við mig. Eg vildi hafa frelsað þá, en þeir mæltu lygar í gegn mér.

14 Þeir ákalla mig ekki af hjarta, þó þeir kveini í rekkjum sínum; það er vegna korns og vínberjalagar að þeir bera sig aumlega, en mér eru þeir fráhverfir.

15 Hvort sem eg typta þá eða styrki krapta þeirra, eru þeir mér samt ill-viljadir.

16 Þeir snúa sér, en ekki í hæðirnar; þeir eru eins og bogi, sem fer skakt. Höfðingjar þeirra skulu fyrir sverði falla fyrir reiddidóma sína; þannig skulu þeir verða til spotts Egyptalandi.

8. KAPÍTULI.

Hósea kennir, að Ísraelsmenn eigi engrar væðar von, sökum þeirra skurðgodáðyrkunar og fráfalls frá Guði.

SET lúðurinn á munn þer! Hann kemur, sem örn, yfir Drottins hús, sökum þess þeir rufu minn sáttmála, og viku frá mínu lögmáli.

2 Þá munu þeir kalla til mín: "minn Guð! vèr Ísraelsmenn göfgum þig."

3 Ísraelsmenn hafna hinu góða; óvinurinn skal ofsækja þá!

4 Þeir völdu sér konunga án minna atkvæða, og settu höfðingja að mér fornspruðum; þeir gjörðu sér góðalíkneskjur af því silfri og gulli, sem þeir áttu, sér sjálfum til glötunar.

5 Andstyggilegur er þinn kálfur, Samaría! Mín reiði er upp tendruð móti þeim. Hve lengi á svo til að gánga? Þeir hafa ekkert sér til afbötunar;

6 Kálfurinn er gjörður af Ísraelsmönnum; einhver hagleiksmáðurinn hefir búið hann til; hann er ekki

neinn Guð; nei, kálfur Samaría skal klofinn verða í skíður einar.

7 Af því þeir sá vindi, skulu þeir uppskera storm; kornið dafnar ekki hjá þeim; stöngin verður kjarnalaus, og þó hún gefi kjarna, skulu útlendingar gleypa hann í sig.

8 Ísraelsmenn eru upp svelgdir; þjóðirnar meta þá nú ekki meir en eitthvert ílát, sem einginn skeytir um.

9 Því þeir fara upp til Assýríulands, eins og skógarasnar, sem taka sig frá öðrum dýrum; Efraímsætt kaupir sér ástir.

10 Einmitt sökum þess að þeir vilja kaupa sér hylli heiðingjanna, vil eg nú þegar safna heiðingjunum saman á móti þeim; þeir taka nú og til að kveina undan álögum jarla-konungsin.

11 Því Efraímsætt fjölgaði blótstöllum, til að syndgast á, og blótstallarnir urðu henni að synd.

12 Eg hafði ritað henni mörg boðorð, en þau eru álitin eins og útlend.

13 Þeim fórnargáfum, sem þeir færa mér, er svo varið, að þeir slátra kjöti og eta það; en Drottinn hefir einga þóknun á því; nei, hann vill minnast illverka þeirra, og hegna þeim fyrir þeirra syndir; þeir verða að fara til Egyptalands að nýju.

14 Ísraelsmenn gleyma honum, sem útvaldi þá, og smíða sér hallir; og Júdaríkismenn fjölga hjá sér víggirtum borgum; en eg skal skjóta eldi í borgir þeirra, og hann skal eyða þeirra höllum.

9. KAPÍTULI.

Hósea segir fyrir, að Ísraelsmenn muni verða herleiddir.

EKKI þarftu að gleðjast, Ísraelslýður, svo að þú leikir þér af kæti sem aðrar þjóðir; því með þínum saurlifnaði fjarlægir þú þig Guði þínum. Þú hlakkar til kaupgjaldsins á öllum kornláfum.

2 En hvorki skulu láfar nè vínpressur fæða þá (Ísraelsmenn), og vínberjalögurinn skal bregðast í landinu.

3 Þeir skulu ekki búa í landi Drottins; Efraímsætt skal aptur hverfa til Egyptalands, og í Assýríulandi skulu þeir eta óhreina fæðu.

4 Þeir skulu ekki geta fórnað Drottni

vínfórn, og slátursfórnir þeirra skulu eigi verða honum þóknanlegar; þær skulu verða þeim eins og sorgarfæða, sú er allir verða óhreinir, er af neyta; því matur þeirra skal vera handa sjálfum þeim, en ekki koma í Drottins hús.

5 Hvað viljið þér gjöra á löghelgum og á hátíðisdögum Drottins?

6 Því, sjá þú, þeir skulu skilja við niðurbrotna bústaði; Egyptaland skal safna þeim, og Móf skal jarða þá. Hvað silfurgersemum þeirra viðvíkur, þá skulu þistlarnir eignast þær, og þyrnar upp vaxa í bústöðum þeirra.

7 Hegningartíminn kemur, endurgjaldstíminn er í nánd! Þá skulu Ísraelsmenn viðurkenna, að spámaðurinn var fífl og vísindamaðurinn brjálaður, þar sem misgjördir þínar (Ísraelsþjóð) voru svo stórar, og spillíngin mikil.

8 Efraímsætt leitar vefrétta, þó hún eigi kost á, að að spyrja minn Guð; en hvort sem hún fer, verður spámaðurinn eins og fuglasnara og fótakessi í húsi hennar Guðs.

9 Þeir eru gjörspilltir orðnir, eins og á Gíbea tíð; þess vegna vill Guð minnast misgjörða þeirra, og hegna þeirra syndum.

10 Eg fann Ísraelsmenn (forðum) eins og vínber á eyðimörku; eg sá yðar feður, eins og snemmvaxna fíkjú, frumgróða fíkjutrésins; en þeir gengu til Baal-Peórs, helguðu sig þessu andstyggilega goði, og feldu hug sinn til ýmissa svivirðinga.

11 Agæti Efraímsættar skal burt fljúga sem fugl, svo að þar skulu konur ekki fæða, ekki þúngaðar verða, og ekki börn geta;

12 Og þó þeir ali upp börn sín, þar til þau verða fulltíða, þá skal eg þó gjöra þau barnlaus, svo einginn maður skal af þeim æxlast; því vei þeim einnig, þegar eg vík frá þeim.

13 Efraímsætt er, eins og eg sè að Týrusborg er, gróðursett í fagurri landsálfu, en til þess að selja börn sín vegandanum í hendur.

14 Gef þeim, Drottinn! hvað skaltu gefa þeim! Gef þeim ófrjóvsum móðurlíf og mjólkurlaus brjóst!

15 Öll þeirra vonzka fram fer í Gilgal; þar hata eg þá. Sökum þeirra

vonda athæfis vil eg hrinda þeim út af mínu húsi; eg get ekki elskað þá framar; allir þeirra höfðingjar eru þvermóðskufullir.

16 Efraímsætt er lostin; rót þeirra er skrælnuð; þeir bera eingan ávöxt; og þó þeir eigi börn, þá vil eg af lífi taka þeirra eptirösktu lífsafkvæmi.

17 Minn Guð mun útskúfa þeim, því þeir hlýða honum ekki, og fyrir því skulu þeir fara landflótta meðal heiðingjanna.

10. KAPÍTULI.

Hósea lýsir enn framar síðuspínglu Ísraelsmanna; segir þeim fyrir, að þeir skuli herleiddir verða til Assýríu, og ósigursælir í baráttunni við óvinina.

ÍSRAELSMENN eru eins og grózkufullur vínviður, hvers ávöxtur líkist sjálfu trénu; eptir því sem ávextir Ísraelsmanna þróuðust, eptir því fjölguðu þeir goðastöllum; að því skapi sem velmegun landsins jókst, að því skapi prýddu þeir goðalíkneskjurnar.

2 Þeirra hjarta er óheilt. Bráðum skulu þeir í eyði lagðir verða; Drottinn mun umturna goðastöllum þeirra, og eyðileggja goðalíkneskjur þeirra.

3 Því nú segja þeir: Vær höfum eingan konung, því Drottin óttumst vær ekki, og hvað gæti konungurinn þá gjört oss?

4 Þeir tala hægómamál; þegar þeir gjöra sáttmála, sverja þeir markleysu-eiða; þess vegna mun refsíngin út springa, eins og eiturjurt upp úr plógföllum á akri.

5 Innbyggjendur Samaría munu kvíðandi verða út af kálfunum í Bet-aven, því blótmenn kálfsins munu daprir verða út af honum, og blótgodarnir, sem lèku sér af kæti hans vegna, munu verða hnuggnir þegar þessi gersemi verður frá þeim tekin.

6 Því kálfurinn skal einnig verða burt fluttur til Assýríu, og gefin Jareb konungi; þá skal Efraímsætt skammast sín, og Ísraelsmenn fyrirverða sig fyrir tiltæki sitt.

7 Samaría skal í eyði lögð verða, og konungur hennar skal verða eins og skipsflak á vatni.

8 Blóthörgarnir í (Bet-) Aven, hvar Ísraelsmenn syndguðu, skulu niður brotnir verða; þyrnar og þistlar skulu upp vaxa á blótstöllum þeirra; þeir

skulu segja til fjallanna: "hyljið oss," og til hálsanna: "hrynjið yfir oss."

9 Þér, Ísraelsmenn, hafið drýgt meiri syndir en í Gíbea tíð. Í það sinn stóðust þeir þó, svo að ófriðurinn við ójafnaðarmennina í Gíbea varð þeim ekki að meini.

10 Nú vil eg hegna þeim eptir minni vild, og þjóðirnar skulu saman safnast móti þeim, til þess að hneppa þá í þrældóm.

11 Efraímsætt er eins og arðurkviga; hún er von við að þreskja, og hefir gaman af því; en eg skal stíga á hennar ásjálega háls; eg skal beita Efraím fyrir þreskivagninn; Júda skal plægja, og Jakob harfa á eptir honum.

12 Sáid réttlæti, þá munuð þér uppskera miskunsemi; takið yður nýtt land til yrkingar! Það er tími til að leita Drottins, að hann komi og uppfreði yður í réttlætinu.

13 Þér hafið plægt niður guðleysi, uppskorið rángindi og etíð ávexti lyginnar; því þú reiddir þig á þína ráðastofnum, og á fjölda hermanna þinna.

14 En hergnýr mun upp rísa meðal þins fólks, og öll þín virki munu verða í eyði lögð, eins og í ófriðinum, þegar Salman lagði Bet-Arbel í eyði, og mæðurnar voru rotaðar í hel ásamt með börnunum.

15 Eins mun fyrir yður fara, þér Betelsmenn, sökum yðar doemalausuvonzku; að morgni dags skal konungur Ísraelsmanna verða af lífi tekinn.

11. KAPÍTULI.

Hósea lýsir Guðs handleiðslu á Gyðingum, þeirra vanþakklæti við Guð, og þeirri hegningu, sem þeir áttu í vændum; miskun Guðs, að hann hegnir eigi Gyðingum, nema til þess að betra þá.

MÉÐAN Ísraelslýður var úngur, hafði eg hann kæran, og eg kallaði þenna son minn af Egyptalandi.

2 En því optar sem til þeirra var kallað, því heldur snæru þeir sér undan. Þeir færðu Baalsgöðum fórnir, og brendu reykelsti fyrir göðalíkneskjum.

3 Eg kendi Efraím að gánga; eg hélt um armleggi þeirra; en þeir vildu ekki við það kannast, að eg væri sá, sem styrkti þá.

4 Eg leiddi þá í mannlegum böndum, eg hafði á þeim taumhald kærleikans; eg fór að þeim, eins og sá, sem lyptir upp okinu, tekur það fram af gripnum, lýtur niður að honum, og gefur honum fæðu.

5 Efraímsætt skal ekki aptur hverfa til Egyptalands, heldur skal Assýríukonungur vera konungur þeirra, fyrst þeir tregðast við að snúa sér.

6 Sverðið skal brjótast inn í borgir þeirra, fella höfuðsmenn þeirra, og eyða þeim sökum þeirra ráðabruggs.

7 Því mitt fólk leitar laga að falla frá mér; þó því sé sagt að hefja sig í hæðirnar, þá reisir sig samt einginn upp.

8 Hversu skal eg með þig fara, Efraímsætt? Á eg að selja þig í hershendur, Ísraelslýður? Á eg að út leika þig eins og Admaborg, og fara með þig eins og Sebóímsborg? Mitt hjarta viknar í mér, og meðaumkun tekur til að hreifa sér hjá mér;

9 Eg vil ekki fram fara eptir minni brennandi reiði; eg vil ekki snúa mér, til að af má Efraímsætt; því eg er Guð, en ekki maður, eins og þínir líkar; eg er heilagur, og vil því ekki inn í borgina gánga.

10 Þeir munu (síðar meir) fylgja Drottni, þegar hann kallar með ljóns-röddu (eins og ljón öskri); því kalla mun hann, og þá munu börnin þjóta frá vestri;

11 Þau munu þjóta frá Egyptalandi, sem fuglar, og frá Assýríulandi, sem dúfur, og þá skal eg fá þeim aptur hífýli sín til íbúðar, segir Drottinn.

12. KAPÍTULI.

Hósea upphvetur Ísraelsmenn og Júdarthis innbyggjendur til trúarkni og stöðuglyndis, með því að setja þeim fyrir sjónir eptirðæmi Jakobs, jorfóður þeirra.

EFRÁIMSÆTT umkríngdi mig með lygum, og Ísraelsmenn með svikum, meðan Júdaríkismenn enn þá voru Guði fylgisamir, og höldu sér stöðuglega við hinn Allrahelgasta.

2 Efraímsætt sökist eptir hégómanum, og eltir austanvindinn, fer með lygar á degi hverjum, margfaldar sína ógæfu, gjörir sáttmála við Assýríumenn, og flytur viðsmjör til Egyptalands.

3 Drottinn hefir og sök á hendur Júdaríkismönnum. Hann vill hegna Jakobs niðjum eptir þeirra breytni, og endurgjalda þeim eptir þeirra verkum.

4 Jakob hélt um hæl bróður síns í móðurkviði, og glímdi sterklega við Guð ;

5 Hann glímdi við engilinn, og vanu, því hann táraðist og bað hann líknar ; hann fann hann í Betel ; þar mun hann einnig tala við oss.

6 Drottinn er Guð alsherjar, Drottinn er hans nafn.

7 Snú þér því aptur til þíns Guðs, ástunda miskunsemi og réttlæti, og vona ávalt á þinn Guð.

8 Kananítinn heldur á rángri vog í hendi sér ; hann er gjarn á, að hafa ránglega af öðrum.

9 Efraímsætt segir : eg er auðug orðin, og hefi aflað mér fjár ; í eingum mínum athöfnum skal finnast hjá mér nokkur sú yfirsjón, sem synd sè í.

10 Eg er Drottinn, þinn Guð (sem leysti þig), af Egyptalandi ; hingað til hefi eg látið þig búa í tjaldbúðum, eins og á hátíðisdögum ;

11 Eg talaði fyrir munn spámannanna ; eg fjölgaði sýnum ; eg lét spámenninga tala í eptirlíkningum.

12 Alt fyrir það er Gílead bústaður glepa og eintóms hegóma ; í Gilgal eru uxar fórnfærðir, já, blótstallar þeirra eru sem steinahrúgur á plögðum akri.

13 Jakob varð að flýja til Sýrlands, og Ísrael varð að vinna það til kvonfángs sér, að þjóna og vera fjárgeymslumaður.

14 En Drottinn lét spámann nokkurn leiða Ísraels niðja út af Egyptalandi, og þann hinn sama spámaun lét hann gæta þeirra.

15 Alt fyrir það hefir Efraímsætt skapraunað Drottni sínum sárlega, og þess vegna mun hann láta hennar blóðsekt yfir henni hvíla, og gjalda henni hennar svívirðingar.

13. KAPÍTULI.

Hósea kennir, að skurðgoðadýrkun og drambsemi Ísraelsmanna hafi bakað þeim mahlega hegningu Guðs.

ÞEGAR Efraímsætt talaði, stóð Ísraelsmönnum ógn af henni ;

en hún gleptist á Baal, og það varð hennar dauðamein.

2 Þeir halda enn áfram að syndga, og gjöra sér steypтар goðalíkneskjur af því silfri, sem þeir eiga ; allar þær líkneskjur eru til búnar eptir hugviti þeirra, og smíðaðar af hagleiksmönnum. Um þessar líkneskjur segja þeir : hver maður, sem færir fórnir, skal kyssa kálfana.

3 Þess vegna skulu þeir verða sem ský á morgni dags, eins og dökk, sem snögglega hverfur, eins og sáðir, sem fjúka af láfanum, eins og reykur upp úr reykháfi.

4 Eg er Drottinn, þinn Guð (sem frelsaði þig), frá Egyptalandi ; þú áttir því eingan Guð að játa, nema mig einan, því einginn er hjálpari, nema eg.

5 Eg tók þig að mér í eyðimörkinni, því hinu þurra landinu ;

6 Þeir fengu saðning sinn, eins og þá leysti til, en þegar þeir voru saddir orðnir, þá metnaðist hjarta þeirra, og þess vegna gleymdu þeir mér.

7 Nú skal eg verða þeim eins og ljón, eins og pardusdýr, sem situr fyrir ferðamönnum ;

8 Eg skal mæta þeim eins og birna, sem mist hefir húna sína ; eg skal sundur rífa þeirra brjóst, og eta þá þegar í stað, sem ljónsmæðra ; skógarðýrin skulu sundur rífa þá.

9 Það verður þér að tjóni Ísraelslýður, að þú rís í gegn mér, hjálpara þínum.

10 Hvar er nú konungur þinn, að hann hjálpi þér í öllum þínum borgum ? og dómamar þínir, er þú baðst um, þá þú sagðir : “ gef mér konung og höfðingja ? ”

11 Eg gaf þér konung í reiði minni, og í bræði minni tók eg hann aptur á burt.

12 Misgjörðir Efraíms eru saman safnaðar í eitt ; hans syndir eru geymdar ;

13 Harmkvæli jóðsjúkrar kvennu skulu yfir hann koma ; hann er heimskt barn ; þó stundin sè komin, kemur hann ekki fram að fœðingarsaðnum.

14 Eg vildi þó frelsa þá frá heimi myrkranna, og leysa þá frá dauðanum ; dauði ! eg vildi vera þín

drepsótt; myrkra heimur! eg vildi vera þitt dauðamein; en öll meðaumkun vikur frá mér.

15 Þess vegna, þó hann (Efraím) nú blómgist meðal bræðra sinna, skal austanstormur koma, og Drottins veður upp stíga af eyðimörkinni; þá skulu hans vatnslindir þorna, og hans uppsprettubrunnar þrjóta, fog veðrið skal burtu svipta öllum hans gripum og gersemum.

14. KAPÍTULI.

Hósea brýnir enn fyrir Ísraelsmönnum, hver hegning fyrir þeim liggir fyrir óhöllustu þeirra við Guð. Spámaðurinn leggur þeim orð í munn, hversu þeir skuli leita líknar hjá Guði, og segir, að Guð muni miskuna sig yfir þá, ef þeir leiti hans og betri sig.

SAMARÍA er sakfallin, af því hún gjörði uppreisn gegn Guði sínum; þeir skulu því falla fyrir sverði; úngbörnum þeirra skal verða slegið niður við, og þúngaðar kvinnur hjá þeim skulu verða sundur höggnaðar.

2 Snú þér, Ísraelslýður, til Drottins, Guðs þíns, því þú ert á fallanda fœti sökum misgjörða þinna.

3 Látið yður eigi orð skorta, snúið yður til Drottins, og segið til hans: "Fyrirgef allar vorar syndir! vert oss líknsamur! vèr viljum gjalda þér fórnir vara vorra.

4 Assýríu konungur skal ekki hjálpa

oss; vèr viljum ekki treysta á riddaraliðið, og ekki framar segja við verkin vorra handa: þér eruð vorir guðir; því hjá þér finnur hinn föðurlausi miskun."

5 Eg vil fyrirgefa þeim þeirra drottinssvik (mun Drottinn segja); eg elska þá gjarna, því mín reiði er vikin frá þeim.

6 Eg skal vera Ísraelsmönnum sem döggr; þeir skulu blómgast sem lilja, og skjóta rótum sem Líbanonsfjall.

7 Límar þeirra skulu dreifast víðs vegar; toppskrúð þeirra skal verða sem á víðsmjörstrè, og ilmur þeirra sem Líbanonsfjalls;

8 Þeir skulu aptur hverfa til að búa í forsælu þess; þeir skulu spretta upp sem korn, blómgast sem vintrè, og verða eins nafntogaðir og vínið frá Líbanonsfjalli.

9 Hvað þarf Efraímskynkvísl framar að skipta sér af goðalíkneskjum? eg hefi bænheyrt hana, og litið miskunaraugum til hennar. Eg er sem laufgrönt furutrè; frá mér skulu þínir ávextir koma.

10 Hver sem er vís, hann mun hyggja að þessu; hver, sem vitur er, mun skilja það; því vegir Drottins eru réttir; hinir réttlátu ganga á hans vegum, en hinir ránglátu hrasa á þeim.

SPÁMAÐURINN JÓEL.

1. KAPÍTULI.

Jóel boðar mikla landplágu af eingisprettum (sem líklega á að merkja hernað utanríkis óvina); lýsir almennri hörmúngu landsins, og ræður fólkinu til að ákalla Guð um hjálp.

ÞETTA er það orð, sem Drottinn talaði til Jóels Petúelssonar.

2 Heyrið þetta, þér höfðingjar! takið eptir, allir landsins innbyggjendur! Hefir slíkt nokkurn tíma til borið á yðar dögum, eða á dögum feðra yðvarra?

3 Segið börnum yðar frá því; segi þau aptur sínum börnum, og þeirra börn sínum niðjum fram í ættir.

4 Það sem ein eingisprettutegundin eptir skilur, það upp etur önnur; það, sem hún leifir, upp etur hin þriðja; það, sem sú leifir, upp etur hin fjórða.

5 Vaknið þér upp, þér ofdrykkjumenn, og grátið; veinið, allir þér, sem vín drekkið, vegna vínberjalagarsins, því hann er í burtu tekinn frá yðar munni.

6 Því völdug og ótöluleg þjóð gengur yfir land mitt; tennur hennar eru sem ljónstennur, og vígtennur hennar, sem dýrsins óarga;

7 Hún leggur mín vintrè í eyði,

brýtur mín fikjutrè, flær allan börk af þeim, og kastar þeim burt, og greinar þeirra eru hvítar eptir.

8 Kveina þú (Jerúsalem)! eins og sú mæð, sem íklædd sorgarbúningi grætur unnusta sinn;

9 Matarfórn og dreypifórn er burt tekin frá Drottins húsi; kennimennirnir, þjónar Drottins, eru hryggir;

10 Akrarnir eru í eyði; landið harmar, því kornið er eytt, vínberjalögurinn þornaður, víðsmjörði horfið.

11 Akurmennirnir eru sneypfir, vínyrkjumennirnir kveinandi, vegna hveitisins og byggsins; því útsèð er um nokkura uppskeru af akrinum;

12 Víntrèð er upp skrælnað, fikjutrèð fölnað; granatatrèð, pálmatrèð, eplatrèð og öll skógartrén eru upp þornuð; þess vegna er öll gleði horfin frá mannanna börnum.

13 Takið sorgarbúning og harmið, þér kennimenn; kveinið, þér þjónar altarisins; gángið, þjónar míns Guðs, inn (í forgarð musterisins), og verið þar náttlángt, íklæddir sorgarbúningi; því matarfórn og dreypifórn er burt tekin frá húsi yðvars Guðs.

14 Haldið föstu, stefnið hátíðisfund, kallið saman höfðingjana og alla landsins innbyggjendur í hús Drottins, yðvars Guðs, og ákallið Drottin:

15 Ó, hvílikur dagur! dagur Drottins er nálægur! hann mun koma sem eyðileggíng frá hinum Almáttuga.

16 Er ekki fæðan á burtu svipt fyrir augum vorum, og horfin gleði og fögnuður úr húsi vors Guðs?

17 Frækornin hjaðna undir moldarkekkjunum, forðabúrin eru eydd, kornhlöðurnar niður rifnar, því kornið er upp skrælnað.

18 Ó, hversu skepnurnar stynja; nautahjarðirnar rása ærðar, af því þær hafa einga björg; sauðahjarðirnar þola einnig nauð.

19 Eg kalla til þín, Drottinn, því eldur hefir eytt þaglendi eyðimerkurinnar, og logi hefir sviðið öll trè skógarins;

20 Einnig skógardýrin mæna til þín, því vatnslindirnar eru upp þornaðar, og eldur hefir eytt grashögum eyðimerkurinnar.

2. KAPÍTULI.

Jóel afmálar yfirgáang og eyðileggíngu eingispriettanna; ræður fjólkinn af nýju að leita trausts hjá Guði, og fullvissar það um hans bænhýrslu.

ÞEYTIÐ lúðurinn á Síonsfjalli! æpið heróp á mínu heilaga fjalli! skelfízt, allir innbúar landsins! því dagur Drottins kemur, hann er í nánd.

2 Hinn myrki og dimmi dagur, hinn skjáði og skuggalegi dagur. Eins og morgunroði breiðir sig yfir fjöllin stór og voldug þjóð, hverrar líki ekki hefur verið frá upphafi veraldar, og mun ekki hér eptir verða um alla ókomna mannsaldra;

3 Fyrir henni fer eyðandi eldur, eptir henni logi brennandi; landið fram undan henni er sem Eðensgarður, en á bak henni sem eyðioræfi; eingínn hlutur kemst undan henni.

4 Ásýndum eru þeir sem hestar að sjá, og fráir sem riddarar.

5 Þegar þeir stökkva á fjallatindunum, verður gnýr, sem af vögnum, eða af eldsloga, sem snarkar í hálmí þeim, er hann brennir; þeir eru eins og voldug þjóð, búin til bardaga.

6 Fyrir þessum múg skjálfa þjóðirnar, og öll andlit blika.

7 Þeir hlaupa sem hetjur, stíga upp á borgarvegginn sem hermenn; sér hver þeirra gengur beint fram, og víkur ekki af stefnu sinni;

8 Eingínn þeirra þrengir öðrum, heldur gengur hver sína braut; þeir falla fyrir sverðum, en aptra ekki göngu sinni.

9 Þeir ólmast um borgina, hlaupa á borgarveggnum, stíga upp í húsin, og fara inn um gluggana, sem þjófar.

10 Jörðin titrar fyrir þeirra ásjónu, himininn skelfur, sól og túngl verða myrk, og stjörnurnar aptur halda ljósi sínu.

11 Drottinn upp hefur sína (prumu-) raust fyrir öndverðu líði sínu, því herlið hans er ákaflega mikið, og voldugur er sá, sem framkvæmir hans boð; því stór og ógurlegur er dagur Drottins; hver getur af borið hann?

12 Þessvegna, svo segir Drottinn, snúið yður nú til mín af öllu hjarta, með föstum, gráti og kveini.

13 Sundur rífið yðar hjörtu, en ekki yðar klæði; snúið yður til Drottins,

yðvars Guðs, því hann er líknsamur, miskunsamur, þolinmóður, geizkurík-ur og vorkunsamur í mótlætinu.

14 Hver veit, nema hann miskuni sig aptur yfir yður, og láti blessun eptir sig, matarfórni og dreypifórni handa Drottnei, Guði yðrum?

15 Þeytið lúðurinn á Síonsfjalli, haldið föstu, stefnið hátíðisfund,

16 Kallið saman lýðinn, kveðið þjóðfundar, stefnið saman höfðingjum lýðsins, og ungum börnum, og jafnvel brjóstmýlkungum; brúðguminn gangi út af herbergi sínu, og brúðurin út af brúðarsalum.

17 Kennimennirnir, þjónar Drottins, standi milli svölugangsins og altarisins, og segi grátandi: Þyrn þínu fólki, Drottinn; lát eigi þinn eiginlegan lýð verða að spotti, svo heiðingjarnir kveði um hann háðvisur; því skal sagt verða meðal heiðingjanna; hvar er nú Guð þeirra?

18 Þá mun Drottinn rétta hlut síns lands, og vægja sínu fólki.

19 Drottinn mun svara og segja við sinn lýð: sjáið, eg sendi yður korn, vínberjalög og viðsmjör, svo yður skal nægja til saðnings; og eg vil eigi láta yður hér eptir verða að spotti meðal heiðingjanna.

20 Þeim sæg, sem frá norðri kom, skal eg stökkva langt í burt frá yður, og keyra hann út á auðnir og öræfi; skal fararbroddur hans lenda í austurhafinu, en halaflokkurinn í vesturhafinu; þar skal fýla og illur daun upp af honum stiga, sökum þess stóræðis, sem hann hefir í frammi haft.

21 Öttast eigi (Ísraels-)land; ver glaðvært og fagna, því Drottinn hefir framkvæmt mikla hluti.

22 Öttizt eigi, þér dýr, sem lifið á víðavangi, því grashagar eyðimerkurinnar grænka, trèn bera ávöxt, fikjutrèn og vínrèn gefa sinn gróða.

23 Og þér, Síonsbörn, fagnið og verið glöð í Drottnei, Guði yðrum, því hann gefur yður regn í hæfilegan tíma, og lætur vordögg og haustregn ofan til yðar koma, sem fyrrum.

24 Láfarnir skulu verða fullir af korni, og lagarkerin fljóta af þrúgnalegi og viðsmjöri.

25 Þá vil eg boeta yður upp þau hallærisárin, sem urðu, þegar eg

sendi móti yður þann hinn mikla herskara minn, ferner tegundir eingisprettna.

26 Þér skuluð eta og settir verða, og lofa nafn Drottins, yðvars Guðs, sem hefir gjört dásamlega hluti yðar á meðal; og mitt fólk skal aldrei að eilífu til smánar verða.

27 Og þér skuluð viðurkenna, að eg er mitt á meðal Ísraelsmanna, og að eg, Drottinn, er yðar Guð, en einginn annar, og mitt fólk skal aldrei að eilífu til smánar verða.

3. KAPÍTULI.

Jóel talar um refsíðom Drottins yfir heiðingjum, um frelsun Gyðinga undan valdi óvina þeirra.

HÉR eptir mun eg úthella mínum anda yfir alsháttar menn; synir yðar og doetur skulu spá, yðar öldunga skal drauma dreyma, og yðar ungu menn sjá sjónir;

2 Og jafnvel yfir þræla og ambáttir skal eg á þeim tímum út hella mínum Anda.

3 Eg skal láta tákni verða á himni og á jörðu, blóð, eld og reyklarstróka;

4 Sólin skal snúast í myrkur, og túnglið í blóð, áður en kemur hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins.

5 Þá skal sérhver, sem ákallar nafn Drottins, frelstur verða; því á Síonsfjalli og í Jerúsalemsborg skal hœli finnast, eins og Drottinn hefir heitið, sem og hjá þeim, er að ráðstöfun Drottins hafa af komizt.

6 Því, sjá, á þeim dögum, í það mund er eg leiði heim aptur hina herleiddu Júdaríkismenn og innbyggjendur Jerúsalemsborgar,

7 Þá vil eg saman safna öllum heiðingjum, og færa þá ofan í Jósafatsdal (dómsdal Guðs), og ganga þar í lagadóm við þá, sökum þess þeir dreifðu mínu fólki og mínum útvalda lýð, Ísraelslýði, meðal heiðingjanna, skiptu milli sín landi mínu,

8 Köstuðu hlutum um mitt fólk, gáfu unga sveina skækjum til launa, og seldu meyjar fyrir vín til að drekka.

9 Og nú, þú Týrusborg og Sídonborg og Filistealand, hvað hafið þér við mig að kæra? Hvort viljið þér hefna yðar á mér? Ef þér viljið hefna yðar á mér, þá skal eg fljótt og

skjótlega snúa yðvarri hefnd á hendur sjálfum yður,

10 Þar eð þér tókuð mitt silfur og gull, og fluttuð mínar beztu gersemar í goðahof yðar,

11 Selduð Júdaríkismenn og Jerúsalemsmenn Grikkjum, til þess þeir flytti þá langt í burt frá landamerkjum þeirra.

12 Sjáið, eg vil flytja þá aptur frá þeim stað, sem þér selduð þá, og snúa hefndinni á hendur sjálfum yður ;

13 Eg skal selja sonu yðar og dætur í hendur Júdaríkismönnum, og þeir skulu selja þau Sabamönnum í fjarlægðu landi ; því Drottinn hefir svo búið.

14 Kunngjörð þetta heiðingjunum ; búið yður til stríðs, kveðjið upp kappana ; komi fram allir herfærir menn, og fari í leiðangur.

15 Gjörð þverð af yðar plógjárnnum, og spjót af yðar sigðum ; hinn vanfæri segi : eg er hetja !

16 Heimtið yður saman í flokka ! Komid, allir heiðingjar, sem umhverfis eruð, og safnið saman ! Drottinn, lát þínar hetjur stíga ofan þangað !

17 Heiðingjarnir skulu hefja ferð sína, og halda upp í Jósafatsdal ; því þar vil eg sitja, og láta dóm ganga yfir alla heiðingja, sem umhverfis eru.

18 Bregðið sigðinni ! því vínberin

eru fullvaxin ; komið, gangið ofan ; troðslukerið er fult, og lagarkerin á barma ; því þeirra vonzka er stór.

19 Flokkarnir þyrpast saman í dómsdalnum ; því dagur Drottins er nálægur í dómsdalnum ;

20 Sól og túngl skulu myrk verða, og stjörnurnar aptur halda ljósi sínu.

21 Drottinn skal kalla með ljónsröddu frá Síonsfjalli, og hefja upp sína (prumu-)raust frá Jerúsalemsborg, svo himinn og jörð skal leika á reidiskjálf ; en Drottinn er athvarf síns fólks og vígi Ísraelsmanna.

22 Og þér skuluð viðurkenna, að eg Drottinn, yðar Guð, bý á Síon, mínu hinu helga fjalli ; og Jerúsalemsborg skal heilög vera, og eingir útlendir menn skulu framur um hana ganga.

23 Á þeim degi skulu fjöllin drjúpa af vínberjalegi, og hálsarnir fljóta í mjólk ; allir lækir í Júdalandi skulu renna vatnsfullir, og vatnslind skal fram spretta undan húsi Drottins, og vökva Sittimsdal.

24 Egyptaland skal verða að öræfum, og Edómsland að óbygðri eyðimörku, sökum ofríkis þeirra við Júdaríkismenn, er þeir drápu saklausa í landi þeirra ;

25 En Júdaríki skal standa að eilífu, og Jerúsalemsborg um aldur og æfi.

26 Þá skal eg láta hefnt verða þess blóðs, sem eg hafði ekki áður hefnt ; því Drottinn býr á Síonsfjalli.

SPÁMAÐURINN AMOS.

1. KAPÍTULI.

Amos lýsir Guðs hegningu yfir Damaskusborg, Filisteum, Týrusborg, Edómsmönnum og Ammonsömnum.

ÞESSIR eru spádómar þeir, er Amos, fjárhirðir frá Tekóas, spáði um Ísraelsríki á dögum Usías, konungs í Júdaríki, og á dögum Jeróboams Jóassonar, konungs í Ísraelsríki, tveimur árum fyrir jarðskjálftann.

2 Hann sagði : Drottinn mun kalla með ljónsröddu af Síonsfjalli, og hefja upp sína (prumu-)raust frá

Jerúsalemsborg ; beitarlönd fjárhirðanna skulu sýta, og toppurinn á Karmelsfjalli skal upp skrelna.

3 Svo segir Drottinn : sökum þriggja synda Damaskusborgarmanna hefi eg ásett mér að hegna þeim, en sökum hinnar fjórðu skal eg ekki láta hegninguna undan ganga ; því þeir drógu þreskivagna af járnri yfir Gíleadsmenn.

4 Þess vegna skal eg skjóta eldi í hús Hasaels, og hann skal eyða höllum Benhadads.

5 Eg skal brjóta slagbranda Damaskusborgar ; eg skal eyða inn-

byggjendunum í Ávens-dal, og þeim, sem ber veldissprotann í Beteden, og Sýrlendingar skulu herleiddir verða til Kírlands, segir Drottinn.

6 Svo segir Drottinn: sökum þriggja synda Gasaborgarmanna hefi eg ásett mér að hegna þeim, en sökum hinnar fjórðu vil eg eigi láta hegninguna undan ganga, fyrir það að þeir herleiddu friðsama þjóð, til þess að selja hana í hendur Edómsmönnum.

7 Þess vegna skal eg skjóta eldi í múrvegg Gasaborgar, og hann skal eyða hennar höllum;

8 Eg skal eyða innbúum Asdodsborgar, og þeim, sem ber veldissprotann í Askalonsborg; eg skal snúa hendi minni í gegn Ekronsborg, og þeir, sem eptir eru af Fílisteum, skulu undir lok líða, segir Drottinn alvaldur.

9 Svo segir Drottinn: sökum þriggja synda Týrusborgarmanna hefi eg ásett mér að hegna þeim, en sökum hinnar fjórðu skal eg eigi láta hegninguna undan ganga, af því þeir seldu friðsama menn, sem þeir höfðu hertekið, í hendur Edómsmönnum, án þess að muna til þess, að þeir höfðu gjört við þá vináttusáttmál.

10 Þess vegna skal eg eldi skjóta í múrvegg Týrusborgar, og hann skal eyða hennar höllum.

11 Svo segir Drottinn: sökum þriggja synda Edómsmanna hefi eg ásett mér að hegna þeim, en sökum hinnar fjórðu skal eg ekki láta hegninguna undan ganga, af því þeir ofsökja bræður sína með sverði án allrar meðaumkunar, af því þeir sundur rífa æ og æ í reiði sinni, og geyma heipt sína æfinlega.

12 Þess vegna skal eg skjóta eldi í Temansborg, og hann skal eyða höllum Bozraborgar.

13 Svo segir Drottinn: sökum þriggja synda Ammonsmanna hefi eg ásett mér að hegna þeim, en sökum hinnar fjórðu skal eg ekki láta hegninguna undan ganga, af því þeir kvíðristu ólættar konur í Gílead, til þess að færa út landamerki sín.

14 Þess vegna skal eg kveykja eld í múrvegg Rabbaborgar, og hann skal eyða hennar höllum, þegar herópið verður æpt á degi styrjaldarinnar,

þegar stormurinn geisar á degi felliþyljanna;

15 Og Malkom skal úr landi herleiddur verða, og höfðingjar hans með honum, segir Drottinn.

2. KAPÍTULI.

Amos boðar Móabsmönnum, Júdaríkismönnum og Ísraelsmönnum hegningu Guðs.

SVO segir Drottinn: sökum þriggja synda Móabsmanna hefi eg ásett mér að hegna þeim, en sökum hinnar fjórðu vil eg eigi láta hegninguna undan ganga, því þeir brendu bein Edómsmannakonungs að kalki.

2 Þess vegna skal eg skjóta eldi á Móabsland, og hann skal eyða höllum Kirjotsborgar, og Móabsmenn skulu deya í vopnagný, undir herópi og lúðragangi.

3 Eg skal af má landstjórnarann, og af lífi taka alla landsins höfðingja ásamt honum, segir Drottinn.

4 Svo segir Drottinn: sökum þriggja synda Júdaríkismanna hefi eg ásett mér að hegna þeim, en sökum hinnar fjórðu vil eg eigi láta hegninguna undan ganga, fyrir því að þeir hafa fyrirliðið lögmál Drottins og ekki gætt hans boðorða, heldur látið þann hegóma villa sig, er forfeður þeirra gengu eptir.

5 Þess vegna vil eg varpa eldi á Júdaland, og sá eldur skal eyða höllum Jerúsalemsborgar.

6 Svo segir Drottinn: sökum þriggja synda Ísraelsmanna hefi eg ásett mér að hegna þeim, en sökum hinnar fjórðu skal eg eigi láta hegninguna undan ganga; því þeir selja hinn saklausa fyrir silfur, og hinn fátæka fyrir eina skó.

7 Þeir fíkjast í lítinn jarðarblett, þó líf fátæks manns sé í veði, og halla rétti aumíngjans; faðir og sonur ganga til sömu kvennsniptar, til að vanhelga mitt heilaga nafn.

8 Þeir liggja á veðteknum klæðum hjá sérhverjum godastalla, og drekka vín sektaðra manna í godahúsum sínum.

9 Og þó ruddi eg Amórítum úr vegi þeirra, er svo voru hávir sem sedr-ustrè, og svo sterkir sem eikitrè; eg eyddi ávöxtum þeirra að ofanverðu, og rótum þeirra að neðan.

10 Eg færði yður út af Egyptalandi, leiðbeindi yður í 40 ár í eyðimörkinni, svo þér mættuð eignast Amóríta-land;

11 Eg upp vakti spámenn meðal sona yðvarra, og heitbræður meðal yðar æskumanna. Er þetta eigi svo, Ísraelsmenn? segir Drottinn.

12 En þér gáfuð heitbræðrunum vín að drekka, og buðuð spámönnum og sögðuð: "þér megið ekki spá."

13 Sjá, eg skal þrýsta yður niður, eins og sá vagn þrýstir, sem hlaðinn er kornkerfum;

14 Sá, sem er léttur á sèr, skal ekkert undanfæri hafa; sá, sem sterkur er, skal ekki fá neytt krapta sinna, og kappinn skal ekki forða mega fjörvi sínu;

15 Bogmaðurinn skal ekki fá staðizt, hinn fóthvati skal eigi fá undan komizt, og riddarinn skal ekki bjarga mega lífi sínu;

16 Hinn hugdjarfasti kappi skal á þeim degi nakinn í burtu flýja, segir Drottinn.

3. KAPÍTULI.

Amos sýnir, að hegning var nauðsynleg og óumflýjanleg.

HHEYRIÐ þetta orð, sem Drottinn talar gegn yður, Ísraelsmenn, gegn öllum þeim kynkvíslum, er eg út leiddi af Egyptalandi, segjandi:

2 Sannarlega hefi eg látið mér ant um yður fremur öllum kynkvíslum jarðarinnar; þess vegna vil eg hegna yður fyrir allar yðar misgjörðir.

3 Megu tveir menn verða samferða, nema þeir mæli sèr mót?

4 Mun ljónið öskra í skóginum, ef það sèr einga bráð? Mun ljónskálfurinn láta til sín heyra í bæli sínu, ef hann hefir eingu náð?

5 Getur fuglinn komið í snöruna á jörðinni, ef eingin snara er fyrir hann lögð? Mun snaran verða upp tekin af jörðunni, ef ekkert hefir í hana fengizt?

6 Verður nokkur lúður svo þeyttur innanborgar, að fólkinu skjóti eigi skelk í bringu? Vill nokkurt andstreymi til í borginni, að Drottinn ekki láti það að hendi bera.

7 En Drottinn alvaldur gjörir ekkert, nema hann kunngjörir sinn leynd-

ardóm fyrir sínum þjónum, spámönnum.

8 Ljónið öskrar; hver skyldi ekki óttast? Drottinn hinn alvaldi talar; hver skyldi ekki spá?

9 Birtið þann boðskap í höllunum í Asdodsborg, og í höllum Egyptalands, og segið: "safnizt saman upp á Samariufjöll, og lítið á hina miklu styrjöld mitt í staðnum, og á hina undirkúguðu innanborgar."

10 Þeir hirða ekki um að gjöra, hvað rétt er, segir Drottinn, heldur hlaða saman ofríki og kúgunum í höllum sínum.

11 Þessvegna segir Drottinn alvaldur: fjandmenn skulu umkríngrja landið á alla vegu, taka frá þér styrk þinn, og þínar hallir skulu rændar verða.

12 Svo segir Drottinn: eins og hirðirinn þrífur tvö læri eða snepil af eyra úr munni ljónsins, eins skulu þeir Ísraelsmenn, er í Samaríu búa, forða sèr í bekkjarhorni og í silki-rúmblægjum.

13 Heyrið og verið vottar til þessa, þér Jakobs niðjar, segir Drottinn alvaldur, Guð alsherjar:

14 Þann dag, er eg hegna Ísraelsmönnum fyrir misgjörðir þeirra, vil eg láta hegninguna koma niður á goðastöllum í Betel; hornin upp af goðastallanum skulu verða af brotin, og falla til jarðar.

15 Eg skal niður brjóta vetrarhallirnar ásamt með sumarhöllunum; filabeinshallirnar skulu hverfa, og mörg hús til grunna gánga, segir Drottinn.

4. KAPÍTULI.

Hegning dramblátra kvenna; illar afleiðingar skurðgoðadýrkunarinnar.

HHEYRIÐ þetta orð, þér Basans kvígur, sem eruð á Samariufjalli! þér, sem kúgið aumíngjana, undirokið hinn fátæka, og segið til lávarða yðvarra: ber hínagað, svo vèr megum drekka!

2 Drottinn hinn alvaldi sver við sinn heilagleik: "Sjáið, þeir dagar munu yfir yður koma, að sumar af yður skulu verða burtu færðar með krókstjökum, og hinar með fiskiönglum;

3 Þér skuluð út fara út um víg-skörðin, hver beint sem horfir, og

keyrðar verða í kvennabúr," segir Drottinn.

4 Gángið til Betels, og syndgið þar! Margfaldið syndina í Gilgal, og fram berid yðar fórnir á morgni hverjum, og yðar tíundir þriðja hvert ár!

5 Tendrið reykelsisfórnir af rángfengnu fè í þakkarfórn! Auglýsið sjálfviljugar fórnir, gjörið þær heyrum kunnar! Því það er yðar yndi, Ísraelsmanna, segir Drottinn alvaldur.

6 Einnmitt vegna þessa hefi eg látið verða sult og seyru í öllum yðar borgum, og matarskort í öllum yðar bústöðum; og þó hafið þér ekki snúið yður til mín, segir Drottinn.

7 Eg synjaði yður um regn í þrjá mánuði fyrir uppskerutímam; eg lét rigna í einni borg, en ekki í annari; eitt bygðarlag vökvaðist af regni, en annað bygðarlag skrálnaði, af því þar kom ekkert regn.

8 Tvær eða þrjár borgir fóru til einnar borgar, til að fá sér vatn, en fengu þó ekki nóg; og þó snèruð þér yður ekki til mín, segir Drottinn.

9 Eg sendi yður þá plágu, að kornið sviðnaði og gulnaði; eingisprettur upp átu flesta yðar aldingarða og vingarða, fikjutré og viðsmjörstré, og þó snèruð þér yður ekki til mín, segir Drottinn.

10 Eg sendi yður drepsoðtt frá Egyptalandi; eg sló æskumenn yðar í hel með sverði, sem og hesta yðar, er eg hafið bertekið, og lét hraevadauninn af yðar (fallna) herliði upp stíga, og brá honum fyrir vit yður, og þó snèruð þér yður ekki til mín, segir Drottinn.

11 Eg gjörði eyðileggningar yðar á meðal, líkar þeirri eyðilegging, sem Guð lét ganga yfir Sódómu og Gó-morru; þér voruð eins og brandur úr báli dreginn, og þó snèruð þér yður ekki til mín, segir Drottinn.

12 Þess vegna vil eg nú eins með yður fara, Ísraelsmenn; og sökum þess eg hefi ásett mér, að fara svo með yður, þá verið nú til taks, Ísraelsmenn, að mæta yðar Guði.

13 Því sjáið, hann er sá, sem myndar fjöllin og skapar vindinn; hann kunngjörir manningum, hver sín hugsun sè; hann gjörir dagsljósið að myrkri, og gengur á hæðum jarðar-

innar; Drottinn, Guð alsherjar, er hans nafn.

5. KAPÍTULI.

Amos afmálar þá ógæfu, sem lá fyrir Ísraelsmönnum; upphættur þá til réttvísí; varar þá við hjáguðadýrkun.

HHEYRIÐ þetta orð, sem eg mæli við yður, Ísraelsmenn! það er harmakvæði.

2 Ísraels júngfrú er fallin, og stendur ekki upp framar; henni er varpað til jarðar, og einginn reisir hana á fætur.

3 Því svo segir Drottinn alvaldur: sú borg, sem sendi frá sér 1000 manns, skal hafa eptir 100, og sú, sem sendi 100, skal hafa 10 eptir handa Ísraels þjóð.

4 Svo segir Drottinn til Ísraelsmanna: leitið mín, og munuð þér lifa!

5 Leitið ekki til Betels! komið eigi til Gilgals! farið ekki til Berseba! Því Gilgal skal herleitt verða, og Betel verða að auðn.

6 Leitið Drottins, og munuð þér lifa! Ella mun hann ráðast á Jóseps ætt, sem eldur, og sá eldur skal eyða henni, og einginn í Betel skal fá þann eld slóktan.

7 Þér, sem umhverfið lagaréttinum í ólyfjan, og varpið réttvísinni til jarðar;

8 Leitið hans, sem skóp sjöstjörmunu og Oríon; sem gjörir niðmyrkur að björtum morgni, og dag að dimmri nótt; sem kallar til sjávarvatnsins, og eys því yfir jörðina; Drottinn er hans nafn;

9 Hans, sem lætur tjónið upp renna yfir hinn volduga, svo að eyðilegging kemur yfir víggirta staði.

10 Þegar þeir eru á þingum, hata þeir þann, sem dæmir, og hafa viðbjóð á þeim, sem talar satt.

11 Þess vegna, sökum þess þér fót-troðið lítilmagnann, og kúgið af honum kornskatt, þá hafið þér bygt yður hús af höggnum steinum, en þér skuluð ekki í þeim búa; þér hafið plantað lystilega vingarða, en þér skuluð ekki drekka vínið, sem kemur af þeim;

12 Því eg veit, að yðar misgjörðir eru miklar, og yðar syndir margar. Þeir þröngva hinum saklausa, þiggja

mútu, og halla rétti fátækra manna á þingum.

13 Þess vegna, hver sem á þessum tíma er hygginn, sá þegir; því þessi tími er vondur.

14 Leitið hins góða, en eigi hins illa, svo þér megið lifa! Þá mun Drottinn, Guð alsherjar, vera með yður, eins og þér nú hrósið.

15 Hafið hið vonða, og elskið hið góða, og eflið lög og réttindi á þingum; þá mun Drottinn, Guð alsherjar, miskuna sig yfir þá, sem enn eru eptir af Jósepsætt.

16 En sannarlega, svo segir Drottinn, Guð alsherjar, hinn alvaldi, á öllum torgum skal heyrast harmakvein, og á öllum strætum skal sagt verða; "vei, vei!" menn skulu kalla akurmanninn til sorgarhátíða, og bjóða þangað hverjum, sem kann harmakvæði;

17 Og í öllum víngörðum skal harmakvein heyrast, þegar eg fer í gegnum land þitt, segir Drottinn.

18 Vei þeim, sem óska, að hegningardagur Drottins komi! Hví skuluð þér æskja hegningardags Drottins; hann er dimmur, en ekki hjartur.

19 Eins og ef maður flýði undan ljóni, en yrði þá á vegi fyrir bjarn-dýr, kæmist þó heim, og styddi hendi sinni við húsvegginn, en þá biti höggormur hann;

20 Er ekki (á líkan hátt) reiðidagur Drottins dimmur, en ekki hjartur? Jú, myrkur er hann, og án nokkurrar ljósglætu.

21 Eg hata, eg fyrirlít yðar helgidaga, og hefi einga velpóknun á yðar hátíðasamkomum.

22 Þó þér fórnið mér brennifórnum og matarfórnum, þá póknast mér þér ekki, og eg vil ekki líta við þakkarfórnum af yðar alifé.

23 Burt frá mér með glauminn yðvarra söngva! Eg vil ekki heyra hljóminn yðvarra harpna.

24 Látið heldur réttinn fram fljóta sem vatn, og réttlætið sem sírennandi straum.

25 Var það mér til heiðurs (dýrðar), Ísraelsmenn, að þér færðuð brennifórnið og matarfórnið þau 40 ár, sem þér voruð í eyðimörkinni?

26 Nei! þér báruð tjald yðvars

Móloks, og Klún, yðar líkneski, stjörnu yðvars guðs, er þér höfðuð gjört yður.

27 Eg vil því flytja yður í útleið yfir fyrir Damaskusborg, segir Drottinn, Guð alsherjar; það er hans nafn.

6. KAPÍTULI.

Amos hótar Ísraelsmönnum hegningu Guðs fyrir þeirra rángsleitni, sallífi og ofmetnað.

VEI hinum andvaralaus á Síons-fjalli, og hinum grannlaus á Samariufjalli, höfðingjum hinnar ágætustu þjóðar, sem Ísraelsmenn halda samkomur sínar hjá.

2 Farið yfir til Kalneborgar, og litizt um. Gángið þaðan til Hemats, hinnar miklu borgar! Farið ofan þaðan til Gatsborgar, í Filistealandi! Eru þær völdugri en þessi ríki? Eru landamerki þeirra stærri en yðar landamerki?

3 Vei yður, sem haldið, að hegningardagurinn sé hvergi nærri, og flýtið komu hans með ránglátum dónum,

4 Sem sofið á legubekkjum af filsbeyni, og liggið flatir í hvílurúmum yðrum, etið feit lömb af sauðahjörðinni, og alikálfa úr stíunni,

5 Sem sýngið undir með hörpunni, og finnið upp hljóðfæri, sem Davíð;

6 Drekkid vín af bikurum (skaptkerum), smyrjið yður með dýrasta viðsmjöri, án þess tjón Jósepsættar renni yður til rifja.

7 Þessa vegna skulu þeir bráðum herleiddir verða á undan öðrum útleiðarmönnum, og þá skal fagnaðaróp sælkeranna þagna.

8 Drottinn alvaldur hefir svarið við sjálfan sig, segir Drottinn, Guð alsherjar: eg hefi viðbjóð á ofmetnaði Jakobsættar; eg hata hennar hallir; eg vil selja borgina, og alt, sem innanborgar er, í hershendur.

9 Þá mun svo fara, að verði tíu menn eptir í einu húsi, þá skulu þeir allir deya;

10 Og þegar einhver ættingi eða líkbrennumaður tekur upp beinin, til að færa þau út af húsinu, og spyr einhvern, sem liggur í afkyma hússins: "eru nokkurir fleiri hjá þér?" þá mun sá svara: "einginn!" Þá mun hinn segja: "haf hljótt um þig! því hér er eigi staður til að lofa nafn Drottins."

11 Því sjá! Drottinn býður, og þegar mun (óvinurinn) ljósta hið meira húsið, svo það skal hrynja, og hið minna húsið, svo það skal rifna.

12 Geta hestar hlaupið á klettum, eða erja menn þar með uxum. Því þér umhverfið lagaréttinum í eitir, og ávöxtum réttvísinnar í ólyfjan;

13 Þér gleðjizt yfir því, sem ekkert er, og segið: “hefir oss ekki vaxið styrkur sökum harðfengi vorrar?”

14 Því sjáið! eg vil hefja eina þjóð móti yður, Ísraelsmenn, segir Drottinn, Guð alsherjar, og sú þjóð skal bægja yður frá Hamatsborg, og alt að læknum á sléttlendinu.

7. KAPÍTULI.

Amos spáir Ísraelsmönnum eyðileggingu, og jafnvel konungsættinni; þá ákærir Amasía hann, og bannar honum að spá.

DROTTINN, hinn alvaldi, let mig sjá þessa sýn: Sjá, hann bjó til eingisprettur, í það mund að háin tók til að spretta, eptir það að konungur hafði látið slá akra sína.

2 En er þær höfðu með öllu af etið grasið af jörðunni, sagði eg: Drottinn alvaldi, eg bið, fyrirgef! Hversu má Jakobsætt standast? Því hún má sèr lítið.

3 Þá iðraði Drottinn þessa; “það skal ekki vera,” sagði Drottinn.

4 Drottinn alvaldur let mig enn sjá þessa sýn: Sjá, Drottinn hinn alvaldi kallaði á eldinn til hegningar þeim, og eldurinn upp svalg stór vötn og eyddi landinu.

5 Þá sagði eg: eg bið, Drottinn alvaldur, lát af! Hversu má Jakobsætt standast, þar sem hún er svo vanmegn?

6 Þá iðraði Drottinn þessa; “þetta skal ekki heldur vera,” sagði Drottinn alvaldur.

7 Og enn let hann mig sjá sýn: Sjá, hinn Alvaldi stóð uppi á þrádröttum múrvegg, og hélt á mælipræði.

8 Drottinn sagði til mín: “hvað sèr þú, Amos?” Eg svaraði: “mælipræð.” Þá sagði hinn Alvaldi: “sjá þú, eg legg mælipræð mitt á meðal míns fólks, Ísraelslýðs; eg vil ekki lengur vægja honum.

9 Hörgar Ísaksniðja skulu í eyði lagðir verða, og helgistaðir Ísraels-

manna auðir standa; eg vil rísa í gegn Jeróbóamsætt með reiddu sverði.”

10 Þá sendi Amasía, kennimaður í Betel, til Jeróbóams, Ísraelsmanna-konungs, og lét segja: Amos hefir gjört samsæri móti þér, mitt á meðal Ísraelslýðs; landið getur eigi þolað öll hans orð;

11 Því Amos hefir svo til orða tekið: “Jeróbóam skal fyrir sverði falla, og Ísraelsmenn skulu verða herleiddir og fluttir burt úr landi þeirra.”

12 Þá sagði Amasía til Amos: “Far á burt, þú spámaður, flý til Júdalands, halt þér þar uppi, og spá þar;

13 En í Betel máttu ekki spá framar, því þar er helgistaður konungsins og höfuðstaður ríkisins.”

14 Amos svaraði, og sagði til Amasía: “Eg er einginn spámaður, og ekki spámannsson, heldur er eg hirðir, og lífi á mórberjafkjun;

15 En Drottinn tók mig frá hjarðargeymslunni; og Drottinn sagði til mín: gakk, og spá fyrir mínum lýð, Ísraelslýð!

16 Heyr þá nú atkvæði Drottins: þú bannar mér að spá í gegn Ísraelsmönnum, og láta orð mín streyma gegn Ísaksniðjum;

17 Þess vegna (svo segir Drottinn) skal kona þín verða smánuð í borginni; synir þínir og dóttur þínar skulu fyrir sverði falla; jörð þinni skal sundur skipt verða með vað, og þú fjálfur skalt deya í heiðnu landi, en Ísraelsmenn skulu verða herleiddir og fara útlægir af sínu landi.”

8. KAPÍTULI.

Amos afmálar siðaspillingu Ísraelsmanna, og þær ófyrir, sem þeim voru búnar.

DROTTINN alvaldur let þessa sýn bera fyrir mig: eg sá körf með sumarávöxtum.

2 Hann sagði: “Hvað sèr þú, Amos?” Eg svaraði: “Körf með sumarávöxtum.” Þá sagði Drottinn til mín: “Endirinn er kominn yfir minn lýð, Ísraelslýð; eg vil ekki lengur leiða hjá mér misgjörðir hans.

3 Sönglætin í höllinni skulu á þeim degi verða að harmakveini, segir Drottinn alvaldur; fjöldi líka skal á öllum stöðum verða út borinn í kyrrþey.

4 Heyrið þetta, þér sem viljið gleypa hinn fátœka, og undir kúga hina nauðstöddu í landinu,

5 Og segið: hve nær mun túngl-komuhátíðin líða, svo vér megum selja matvöruna, og hvíldardagurinn, að vér megum láta kornið falt, minka mælinn, þýngja metin, og svikja með rángri vog,

6 Svo vér getum keypt aumíngjann fyrir silfur, og fátæklinginn fyrir eina skó, og selt kornsáðirnar.

7 Drottinn sver við þann, sem Jakobsniðjar stœra sig af: eg skal aldrei til eilífðar gleyma athœfi þeirra.

8 Skyldi landið ekki skelfast af þessu, og allir þess innbyggjendur verða sorgbitnir? Gjörvalt landið skal verða í einu flóði, eins og í vatnagangi; það skal burt skolest og fara í kaf, eins og Egyptalandsfljót rynni yfir það.

9 Á þeim degi, segir Drottinn alvaldur, skal eg láta sólina ganga til víðar um miðjan dag, og landið verða myrkt á ljósum degi.

10 Eg skal snúa yðar hátíðum í sorg, og öllum yðar gleðisöngum í harmakvæði; eg skal íklæða þá sorgarbúníngi, og gjöra höfuð þeirra hárlaus; eg skal gjöra landið sorgbitið, eins og þá menn harma lát einkasonar síns, og endalok þess skulu verða sem hrygðardagur.

11 Sjá! þeir dagar koma, segir Drottinn alvaldur, að eg mun senda húngur inn í landið; ekki húngur eptir brauði, eða þorsta eptir vatni, heldur eptir því, að heyra orð Drottins.

12 Þeir skulu reika frá einu hafinu til annars, frá norðri til austurs; þeir skulu renna hingað og þangað, til að leita eptir orði Drottins, og þó ekki finna það.

13 Á þeim degi skulu fríðar meyjrar og æskumenn vanmegnast af þorsta.

14 Þeir, er sverja við glöpsku Samariu, og segja: "svo sannarlega sem þinn Guð lifir, Danborg!" "svo sannarlega sem þinn átrúnaður lifir, Berseba!" þeir hinir sömu skulu falla, og ekki framar á fœtur rísa."

9. KAPÍTULI.

Amos spáir, að musterið muni niður brotið verða, ríkið til grunna ganga, og þjóðin tvístrast; að Drottinn muni aptur saman safna Ísraelsmönnum, við reisa veldisstól Davíðs, og blessa sitt fólk ríkulega.

EG sá hinn Alvalda standa uppi á altarinu, og hann sagði: "Slá þú á súlnahöfuðin svo hart, að þröskuldarnir skjálfi; högg þú þau sundur, svo brotin hrjóti í höfuð öllum þeim (sem fyrir neðan standa), en hina, sem eptir verða, skal eg slá í hel með sverði. Sá af þeim, sem á flóttu er kominn, skal ekki geta undan flúið, og sá, sem er burt hlaupinn, skal ekki undan komast.

2 Þó þeir brjóti sér farveg niður í undirheima, þá skal þó hönd mín þrifa þá þaðan; þó þeir stígi upp til himins, skal eg steypa þeim ofan þaðan;

3 Þó þeir feli sig á Karmelstindi, skal eg leita þeirra þar og fœra þá þaðan; þó þeir vilji leynast fyrir augum mínum á mararbotni, skal eg bjóða höggormi, og hann skal bita þá;

4 Og þó þeir hljóti að fara á undan óvinum sínum í útlegð, þá skal eg þaðan senda sverðið til að drepa þá. Eg vil snúa mínu augliti í gegn þeim til ils, en ekki til góðs.

5 Því þegar hinn alvaldi alsherjar Drottinn snertir jörðina, þá rennur hún sundur, og allir, sem á henni búa, verða fullir ángistar; hún verður öll í einu flóði, eins og í vatnagangi, og fer í kaf, eins og Egyptafljót flói yfir hana.

6 Hann er sá, sem byggir sín herbergi á himni uppi, og grundvallar sínar hvelfingar yfir jörðinni; hann kallar til sjávarvatusins, og eys því yfir jörðina; Drottinn er hans nafn.

7 Er mér vandfarnara við yður, Ísraelsmenn, en við Blálendinga? segir Drottinn; hefi eg ekki flutt Ísraelsmenn frá Egyptalandi, Filístea frá Kaptorslandi, og Sýrlendinga frá Kírlandi?

8 Sjá, Drottinn hinn alvaldi snýr augliti sínu gegn því hinu glöepafulla konungsríki; eg skal af má það af jörðunni. Þó vil eg ekki með öllu af má Jakobsniðja, segir Drottinn.

9 Því sjá, eg hefi ásett mér, að sáldra

Ísraelsmönnum meðal als konar þjóða, eins og þú sáld er þannig skekið, að ekkert korn fellur til jarðar.

10 En allir syndarar meðal míns fólks skulu fyrir sverði falla, þeir er segja : “ ógæfan mun ekki ná oss, og ekki koma á bak oss.”

11 Á þeim degi vil eg aptur upp reisa Davíðs föllnu tjaldbúð, hlada upp í veggjaskörðin, hressa við það, sem hrundi er, og byggja hana upp, eins og hún var fyr meir.

12 Þá skulu þeir eignast eptirleifar Edómsmanna, og allra þeirra heiðingja, sem mér hafa á hönd gengið, segir Drottinn, sem lætur þetta fram koma.

13 Sjá! þeir dagar munu koma, segir Drottinn, að erjandanum skal lenda saman við kornskurðarmanninn, og vintroðslumanninn saman við sáðmanninn; fjöllin skulu drjúpa, og allir hálsar fljóta af vínberjalegi.

14 Því eg vil aptur heim leiða minn herleidda lýð, Ísraelslýð; þeir skulu upp byggja hinar eyðilögðu borgir, og búa í þeim, planta víngarða, og drekka vín af þeim, búa til aldingarða, og eta ávöxt þeirra.

15 Eg vil gróðursetja þá í þeirra landi, og þeir skulu ekki frammar upp rættir verða úr landi þeirra, því er eg hefi gefið þeim, segir Drottinn, þinn Guð.”

SPÁMAÐURINN ÓBADIÁ.

1. KAPÍTULI.

Óbadía boðar Edómsmönnum Guðs reiði og hegningu; spáir, að Ísraelsríki muni við réttast.

SPAÐÓMUR Óbadías. Svo segir Drottinn hinn alvaldi um Edómslýð: vèr höfum fengið vísbendingu frá Drottni, að sú orðsending er gjörð heiðingjunum, að þeir skuli búa sig til ferðar, og að þeir vilji rísa upp, og herja á Edómsland.

2 Sjá! eg vil gjöra þig (Edómslýður!) að lítilmótlegru þjóð, og þú skalt verða mjög fyrirlitinn.

3 Ofmetnaður þinn hefir dregið þig á talar þar eð þú átt bygd í hávum klettaskorum, og segir í þínu hjarta:

4 Þó þú værir svo háfleygur, sem örn, og hreiðraðir þig meðal stjarnanna, skyldi eg þó steypa þér ofan þaðan, segir Drottinn.

5 Ef þjófar kæmu að þér, eða ræningjar á náttarþeli, mundir þú nokkuð verða uppnæmur fyrir það? Þeir stælu þó ekki meiru, en þeir kæmust með. Ef vínlestursmenn ræðust á þig, mundu þeir þó leifa þér nokkurt eptirsafn.

6 En hversu vandlega mun leitað verða á Esaúniðjum, og rannsökuð fylgsni þeirra!

7 Við landamerkin munu allir sambandsmenn þínir vísa þér á burt; vinir þínir, sem orðnir eru þér ofvaxnir, munu pretta þig, og setja vèlar fyrir þig, til að ginna frá þér matbjörg þína; og sést þá, að þig skortir heldur vitsmuni.

8 Sjá! á þeim degi vil eg, segir Drottinn, af má vitra menn í Edómslandi, og hyggindin á Esaúfjalli.

9 Kappar þínir, Temansborg, skulu standa agndofa, svo að hvert mannsbarn á Esaúfjalli skal verða drepíð niður.

10 Sökum þess ofríkis, er þú gjörðir Jakobsniðjum, bræðrum þínum, skal svívirðingin hylja þig, og þú skalt að eilífu upp rættur verða.

11 Þann dag, er þú stóðst öndverður gegnt þeim, þegar óþjóðirnar herleiddu hermenn þeirra, og útlendir menn gengu inn um borgarhliðin, og urpu hlutkesti um Jerúsalemsborg, á þeim degi varst þú sem einn af óvinunum.

12 Þú hefðir þó ekki átt að horfa upp á eymdarhag brædra þinna, upp á þenna þeirra óhamingjudag! Þú hefðir ekki átt að gleðja þig yfir Júdaríkismönnum á eyðileggingar-

degi þeirra, og ekki hafa drembileg stóryrði á vörum þér á þeirra neyðardegi!

13 Þú hefðir ekki átt að ganga inn um borgarhlíð míns fólks á þess óhamíngjudegi, ekki horfa upp á ófarir þess á þess óhamíngjudegi, ekki rétta ómildar hendur að fjármunum þess á þess óhamíngjudegi!

14 Þú hefðir ekki átt að standa á vegamótunum, til að drepa niður flóttamenn þeirra, og ekki selja þá í hershendur, sem af komust, á neyðardegi þeirra!

15 Því hegningardagur Drottins er nálægur öllum þjóðum; eins og þú hefir öðrum gjört, eins skal þér gjört verða; það, sem þú hefir til unnið, það skal yfir þitt höfuð koma.

16 Því, á því sama, sem þér (Ísraelsmenn!) hafið bergt, á mínu heilaga fjalli, á því hinu sama skulu allar þjóðir ávalt bergja; þær skulu bergja, og til botns drekka, og verða eins og þær aldrei hefðu til verið.

17 En á Síonsfjalli skal vera athvarf; þar skal vera helgistaður, og Jakobsniðjar skulu fá aptur eignir sínar.

18 Þá skulu Jakobsniðjar vera sem eldur, og Jósepsniðjar sem logi, en Esaúniðjar sem hálmleggir, sem hinir skulu brenna og eyða, svo að ekkert skal eptir verða af Esaúniðjum; því Drottinn hefir svo boðið.

19 Þeir skulu eignast suðurlandið ásamt með Esaúfjalli, og undirlendið ásamt með Fílistealandi; þeir skulu eignast Efraímsland og Samariuland og Benjámsland með Gileadslandi.

20 Þessi herleiddi flokkur Ísraelsmanna skal eignast Kanverjaland allt til Sareptuborgar; og þeir, sem herleiddir hafa verið frá Jerúsalemsborg til Sefaradsborgar, skulu eignast suðurborgirnar.

21 Þá skulu frelsendur upp stíga á Síonsfjall, til að dæma Esaúfjall, og ríkið skal til heyra Drottni.

SPÁMAÐURINN JÓNAS.

1. KAPÍTULI.

Jónas er sendur af Guði til Níníveborgar, en hann vill ei fara, og siglir til Tarsisborgar. Guð sendir storm, og Jónasi er kastað fyrir borð.

DROTTINN talaði þessum orðum til Jónasar Amittaisonar og sagði:

2 “Far af stað, og gakk til Níníve, hinnar miklu borgar, og prédika móti henni; því vonzka borgarmanna er upp stigin fyrir mitt auglit.”

3 En Jónas bjóst til að flýja til Tarsisborgar frá augliti Drottins, og fór ofan til Jaffa; þar hitti hann skip, er ætlaði til Tarsisborgar; hann greiddi farleigu fyrir sig, steig á skip, og ætlaði sér að komast með því til Tarsisborgar frá augliti Drottins.

4 Þá varpaði Drottinn miklum stormi á sjóinn, og gjörðist þá svo mikið ofviðri á hafinu, að við sjálft lá, að skipið mundi brotna.

5 Skipverjar urðu hræddir, og hét

hver á sinn guð, og köstuðu farminum, sem innaborðs var, í sjóinn, til að lètta á skipinu. Jónas hafði gengið ofan í neðsta rúm í skipinu, lá þar, og svaf vært.

6 Þá gekk stýrimaður til hans, og sagði: hví sefur þú svo vært? Statt upp, og ákalla þinn Guð; vera má, að Guð minnst vor, svo vèr týnumst ekki.

7 Nú sögðu skipverjar, hver til annars: “Komið, látum oss kasta hlutum, svo vèr vitum, hverjum það er að kenna, að þessi ógæfa er yfir oss komin.” Þeir köstuðu síðan hlutum, og kom upp hlutur Jónasar.

8 Þá sögðu þeir til hans: “Seg oss, hvað til þess kemur, að þessi ógæfa hefir oss til handa borið; hvað hefir þú gjört? hvaðan komst þú? hvert er föðurland þitt? og hvernar þjóðar ertu?”

9 Hann sagði til þeirra: “Eg er ebreskur maður, og trúí á Drottin,

Guð himinsins, þann er gjört hefir sjó og þurlendi.”

10 Þá urðu mennirnir stórum hræddir, og sögðu til hans: “Hví gjörðir þú slíkt?” Því þeir höfðu fengið að vita, að hann flýði frá augliti Drottins; því Jónas hafði sjálfur sagt þeim frá því.

11 Þeir sögðu þá til hans: “Hvað skulum vèr gjöra við þig, svo hafid kyrrist?” Því sjórinna ókyrrðist æ meir og meir.

12 Hann sagði til þeirra: “Takið mig, og kastid mér í sjóinn, mun þá hafid kyrt verða; því eg veit, að þessi hinn mikli stormur er yfir yður kominn fyrir mína skuld.”

13 Þá tóku skipverjar til ára, og leituðu við að komast til lands, en gátu við ekkert ráðið, því sjórinna ókyrrðist æ meir og meir í móti þeim.

14 Þá kölluðu þeir til Drottins, og sögðu: “Vèr biðjum þig, Drottinn, lát oss eigi tortýnast, þó vèr glötum lífi þessa manns, og lát oss eigi gjalda þess, sem vèr hefðum fyrirkomið saklausum manni; því þú ert Drottinn, og gjörir það, sem þér er þóknanlegt.”

15 Þeir tóku nú Jónas, og köstuðu honum í sjóinn; varð hafid þá kyrt, og sjávarólgan hætti.

16 Þá óttuðust mennirnir Drottin harðla mjög, færðu Drottin fórnir, og hētu stórheitum.

2. KAPÍTULI.

Lofsöngur Jónasar í kviði stórfiskjarins.

ÞÁ sendi Drottinn stórfisk til að sveltja Jónas; og Jónas var í kviði fiskjarins þrjá daga og þrjár nætur.

2 Jónas bað til Drottins, síns Guðs, í kviði fiskjarins,

3 Og sagði: Eg kallaði til Drottins í minni neyð, og hann svaraði mér; eg hljóðaði frá afgrunni undirdjúpsins, og þú heyrðir mín hljóð.

4 Þú varpaðir mér í djúpið, í miðbik sjávarins, hvar straumurinn umkrindi mig; allar þínar báur og bylgjur gengu yfir mig.

5 Eg sagði: “eg er út rekinn frá þínu augliti! þó mun eg enn eitt sinn líta þitt heilaga musteri.”

6 Vötnin umkringu mig inn að

sálunni, svo að lífi mínu var hætt; vatnageimurinn lá í hring utan um mig; höfði mínu var faldað með marhálm.

7 Eg sökk niður að grundvöllum fjallanna; mátt súlur jarðarinnar voru eilíflega læstar utan að mér; en þú, Drottinn, minn Guð, færðir líf mitt upp úr gryfjunni.

8 Þegar mín sála vanmegnaðist í mér, þá mintist eg á Drottin, og mín böen kom til þín, til þíns heilaga musters.

9 Þeir, sem dýrka einskisverða hjáguði, þeir hafna láni sínu, yfirgefa sitt hjálpræði.

10 En eg vil með lofgjörðarsöng færa þér fórnir, og efna mitt heit; hjálpræðið kemur frá Drottinni.

11 Drottinn talaði til fiskjarins, og fiskurinn spjó Jónasi upp á þurt.

3. KAPÍTULI.

Jónas prædika fyrir Níníveborgarmönnum; þeir betra sig og fá uppgjöf synna sinna.

DROTTINN talaði til Jónasar annað sinn, og sagði:

2 “Far á stað, og gakk til Níníve, hinnar miklu borgar, og flyt henni þann boðskap, er eg mun birta þér.”

3 Jónas fór af stað, og gekk til Níníve eptir skipun Drottins; en Níníve var furðulega mikil borg, þrjár dagleiðir (umhverfis).

4 Jónas gekk fyrst eina dagleið innan borgar, því næst kallaði hann og sagði: “Að liðnum 40 dögum skal Níníve verða eyðilögð.”

5 Níníveborgarmenn hlýddu Guði, kunngjörðu föstuhald, og klæddu sig í sorgarbúning, bæði úngir og gamlir.

6 Og sem þetta barst til konungsins í Níníve, stóð hann upp úr háseti sínu, lagði af sér skikkju sína, klæddi sig í hárklaði, og settist í ösku.

7 Var þá með atkvæðum konungs og hans vildarmanna gjörð heyrum kunnug í Níníve svo látandi skipun: “Eingir menn eða fænaður, hvorki naut nè sauðir, skulu nokkuð smakka, ekki á gras gánga, eða vatn drekka;

8 Bæði menn og skepnur skulu íklæðast sorgarbúningi, og kalla ákaflega til Guðs; hver maður skal láta af sinni vondri breytni, og af þeim rángindum, sem hann hefir um hönd haft;

9 Hver veit, nema Guð kunni að sjá sig um hönd, kenna í brjósti um oss, og láta af sinni brennandi reiði, svo ver ekki fyrirförumst.”

10 En er Guð sá breytni þeirra, að þeir létu af sínu vonða athöf, þá lét Guð hjá líða þá hegningu, er hann hafði hótad þeim, og lét hana ekki fram koma.

4. KAPÍTULI.

Guð átelur Jónas fyrir það, að hann var óánægður yfir því, að Guð hafði þyrmt Níniveborgarmönnum,

JÓNASI mislíkaði þetta næsta mjög, og hann varð reiður.

2 Hann bað til Drottins, og sagði: “Heyr mig, Drottinn! kemur nú ekki að því, sem eg hugsaði, meðan eg enn var í mínu landi? Þess vegna vildi eg í fyrra sinni flýja til Tarsisborgar; því eg vissi, að þú ert líknsamur og miskunsamur Guð, þolinmóður og gæzkuríkur, og óhótrækin.”

3 Eg bið þig, Drottinn, tak nú mína önd frá mér! því mér er betra að deya, en lifa.”

4 Drottinn sagði: “Er það rétt gjört af þér, að reiðast svo?”

5 Jónas hafði farið út af borginni, og búizt um fyrir austan borgina; þar hafði hann gjört sér laufskála, og sat hann undir skálanum í for-

sælunni, og beið þess að hann sæi, hvernig Níníve, borginni, reiddi af.

6 Þá lét Drottinn Guð undurnjónla upp spretta, og vaxa upp yfir Jónas, til þess að bera skugga á höfuð hans, og frelsa hann frá því, sem honum var að meini, og varð Jónas stórlega feginn undurnjónlanum.

7 En næsta dag, þegar morgunroðinn rann upp, lét Guð orm koma; sá stakk undurnjólann, svo hann visnaði.

8 Og er sól var á lopt kominn, lét Guð koma hægán austanblæ, og skein sólin svo heitt á höfuð Jónasi, að hann vanmegnaðist; þá óskaði hann sér dauða, og sagði: “Mér er betra að deya, en lifa!”

9 Þá sagði Guð til Jónasar: “Er það rétt gjört af þér, að reiðast svo vegna undurnjólans?” Hann svaraði: “Það er rétt, að eg reiðist til dauða.”

10 En Drottinn sagði: “Þig tekur sárt til undurnjólans, sem þú hefir ekkert fyrir haft og ekki upp klakið, sem vóx á nóttu, og hvarf á nóttu;

11 Og mig skyldi ekki taka sárt til Níníve, hinnar miklu borgar, í hverri að eru miklu meir en hundrað og tuttugu þúsundir manna, er ekki þekkja hægri hönd sína frá hinni vinstri, og þar með fjöldi dýra.”

SPÁMAÐURINN MIKKA.

1. KAPÍTULI.

Mikka boðar tilkomu Drottins til að hegna Ísraelsmönnum og Júdaríkis mönnum fyrir þeirra hjáguðadrökun; spáir Ísraelsríki gjörsumlegri eyðileggingu, og Júdaríki stórum óföllum.

ÞETTA er það orð, er Drottinn talaði til Mikka frá Maresaborg á dögum Jótams, Akass og Esekías, Júdaríkiskonunga, hverju hann spáði gegn Samariu og Jerúsalemsborg.

2 Heyrið, allir lýðir! Gef gaum að, þú land, og alt, sem í þér er! Drottinn alvaldur mun sem vottur fram ganga yðar á meðal, hinn Alvaldi af sínu hinu heilaga musteri.

3 Því sjáið! Drottinn mun út fara

af sínum bústað, ofan stíga og gánga eptir hæðum jarðarinnar.

4 Fjöllin munu bráðna undan honum, sem vax fyrir eldi, og dalirnir klofna, eins og vatn, er steypist ofan hallanda;

5 Og alt þetta fyrir sakir misgjörða Jakobsniðja, og fyrir synda sakir Ísraelsmanna. Hver er þá skuld í misgjörð Jakobsniðja? Er það ekki Samaría? Og hver er valdur að blót-hörgum Júdaríkismanna? Er það ekki Jerúsalemsborg?

6 Eg vil fara með Samariu, eins og farið er með grýttan akur, hvar menn ætla að planta víngarða; eg vil velta

steinum hennar ofan í dalinn, og láta sjást í beran grundvöll hennar.

7 Öll hennar skurðgoð skulu í sundur brotin verða, og allur hennar blót-audur í eldi brendur; eg skal í eyði leggja öll hennar goðalikneski, því hún hefir saman dregið þenna-aud af blótgjöfum, og hann skal að blótgjöfum aptur verða.

8 Vegna þessa hlýt eg að harma og kveina; eg hlýt að ganga sem her-tekinn og klæðlaus; eg verð að telja mér harmatölur sem gullrakkar, og bera fram kveinstafi, sem strútsfugl-inn.

9 Því hennar sár er banvænt, og nær til Júdaríkis, og alt að borgarhliðum míns fólks, til Jerúsalemsborgar.

10 Látið ekki verða vart við þetta í Gatsborg; grátið ekki hátt! Hyl þig með ösku í Betafra.

11 Gángið fram blygðunarlega nakt-ar, þér konur, sem búið í Safirsborg! Farið ekki út, þér konur, sem búið í Sanansborg! Því Beteselsborg er í ángist, og fær ekkert herbergi veitt yður.

12 Marotsborg er kvíðandi um sinn hag; því ógæfan er niður stigin frá Drottni alt að hliðum Jerúsalems-borgar.

13 Beit skjótum hestum fyrir vagn-inn, þú innbúi Lakísborgar! Þeirri borg upp kom fyrst synd Sionsdóttur, því hjá þér fundust misgjörðir Ísraels-manna.

14 Láttu af að gjöra tilkall til að eignast Gatsborg. Áksíbsborg skal að eingu haldi koma Ísraelskonungum.

15 Einnig yður, innbúum Maresa-borgar, vil eg fá annan eiganda. Höfðingjar Ísraelsmanna skulu flýja í Adúllams helli.

16 Raka þig, gjör þig sköllótta, vegna þinna ástfölgnu barna; gjör þig alla vega hárlausa, sem örn, því þau eru tekin frá þér og flutt burt í útleðð.

2. KAPÍTULI.

Mikka prèdikar móti ránglæti og kúgun, og lygisþá-mönnum sem tældu þjóðina.

VEL þeim mönnum, sem hugsa upp rángindi, og hafa ill ráð með höndum í hvílurúmum sínum, og framkvæma þau, þegar ljómar af degi, af því þeir hafa krapst í hendi.

2 Lángi þá til að eignast akra, þá ræna þeir þeim; lángi þá til að eignast hús, taka þeir þau; þeir gjöra ofríki á hússbúandanum, og húsi hans, á landeigandanum, og landeign hans.

3 Þar fyrir segir Drottinn svo: Eg hefi ásett mér að leggja á þessa kyn-slóð þá óhamíngju, er þér skuluð eigi fá af yður hrundið, og ekki undir risið; svo mikil skal sú óhamíngja verða.

4 Á þeim degi munu menn kveða kvæði um yður, og hafa grátlegar harmatölur: “vèr erum gjörsamlega eyðilagðir! landeign míns fólks er úthlutað öðrum! ó að mér skuli vera fyrirmanað, að ná aptur ökrum vor-um, sem menn hafa skipt í milli sín!”

5 Já, þetta skal á þér røstast! Þú skalt eingan finna, sem úthluti þér nokkuru hlutskipti meðal Drottins safnaðar.

6 “Spáið þér ekki (segja þeir)! spái hinir heldur; þeir spá ekki eins og þessir, hverra skútyrðum aldrei linnir.”

7 Þér svonefndu Jakobsniðjar! er Drottinn þá ópolinmóður? er hans aðferð þess háttar? Eru mín orð ekki gæzkurík við þá, sem ganga hinn rétta veg?

8 En mitt fólk hefir nú þegar lengi risið upp á móti mér, sem óvinur; þá menn, sem heim koma úr herferð og ganga ugglausir, af klæðið þér og færið þá úr yfirhöfninni, svo þeir hafa ei eptir nema kyrtilinn;

9 Konur míns fólks rekið þér út af húsum sínum, hvar þær hafa átt góða daga; frá úngbörnum þeirra takið þér það skart, sem eg hefi þeim gefið, svo þau fá það aldrei aptur!

10 Farið burt hëðan! Því hër er ekki samastaður handa yður. Landið er spilt og farsjúkt!

11 Fari nokkur með hægóma og lygar, og segi: “eg skal spá fyrir þér, ef eg fæ vín og áfenga drykki,” hann er réttur spámaður fyrir þetta fólk.

12 Samt vil eg á síðan safna yður öllum saman, þér Jakobsniðjar! Eg vil saman safna eptirleifum Ísraels-manna; eg vil safna þeim saman í eitt, eins og sauðfé í kvíum, eða hjörð í fjárhúsi; þar skal verða klíður mik-ill af mannmörgðinni.

13 Eitt sinn mun nokkur sá upp rísa, sem brjóta mun hlið á fyrir þá ; þá skulu þeir ryðjast fram, fara í gegnum hliðið og ganga út ; skal konungur þeirra fara fyrir þeim, og Drottinn vera í broddi fylkingar þeirra.

3. KAPÍTULI.

Mikka spáir ránglátum valdsmönnum og lygispá-mönnum hegningu Guðs, og að höfuðborg landsins og musterið muni eyðilagt verða.

EN nú segi eg : heyrði þó, þér höf-uðsmenn Jakobsniðja og dóm-endur Ísraelsmanna ! eigið þér ekki að vita, hvað rétt er ?

2 Samt hatði þér hið góða, en elskið hið vonða ; þér fláið menn og takið holdið af beinum þeirra ;

3 Þér etið hold míns fólks, fláið það, brjótið bein þess, og kastið þeim sem stykkjum í ketil, og sem kjöti í pott.

4 Eitt sinn munu þeir kalla til Drottins, en þá skal hann ekki svara þeim ; hann mun þá byrgja auglit sitt fyrir þeim, af því breytni þeirra er vond.

5 Svo segir Drottinn á móti þeim spámönnum, sem villa mitt fólk, sem spá friði, meðan þeir hafa nokkuð tanna milli, en boða ófrið, sè þeim ekki vikið neinu :

6 Sannlega mun sú nótt koma, að þér skulið ekkert sjá, og það myrkur, að þér skulið eingu spá ; sólin skal ekki upp renna yfir þess háttar spá-menn, og dagurinn skal verða myrkur yfir þeim.

7 Þeir, sem sjá sjónir, skulu þá fyrir-verða sig, og þeir, sem fara með spádóma, skulu verða til skammar ; þeir skulu stinga höfði í feld, því Guð mun eingin andsvör veita.

8 Eg þar á móti er fullur af krapti, af Anda Drottins, af réttlæti og djörfúng, svo eg þori að segja Jakobsniðjum til sinna misgjörða, og Ísraelsmönnum til synda sinna.

9 Svo heyrði nú þetta, þér höfðingjar Jakobsniðja, og dómendur Ísraelsmanna ! þér, sem hafið viðbjóð á réttvísinni, og umhverfið öllu því, sem rétt er.

10 Heyri það sérhver, sem fremur manndráp á Sionsfjalli, og hefir rángindi í frammi í Jerúsalemsborg.

11 Höfðingjar borgarinnar dæma fyrir mútu, hennar kennimenn kenna

fyrir kaup, spámenn hennar spá fyrir peninga ; og þó reiða þeir sig á Drottin, og segja : “ er ekki Drottinn vor á meðal ? eingin ógæfa kann oss að henda ! ”

12 Þess vegna skal Sionsfjall fyrir yðar skuld þægt verða sem akur, Jerúsalemsborg skal verða að steinahrúgu, og musterið fjallið að skógarhálsi.

4. KAPÍTULI.

Mikka huggar Gyðinga með þeim spádómi, að musterið skuli aptur verða upp byggt, og verða enn veglegra en hið forna ; áminnir þá til þolinmæði í hinni babýlonsku herleiðingu, sem fyrir þeim lá.

ÁHINUM síðustu dögum mun það verða, að fjall það, er musteri Drottins stendur á, skal grundvallað verða á tindi fjallanna, og gnæfa upp yfir hæðirnar, og þjóðirnar skulu streyma þangað.

2 Þá skal fjöldi heiðingja fara af stað, og segja : “ Komið, látum oss ganga upp til Drottins fjalls, og til húss Jakobsguðs, svo hann vísi oss sína vegu, og svo vèr megu ganga á hans stigum ; því lögmálið gengur út frá Sionsfjalli, og orð Drottins frá Jerúsalemsborg.

3 Hann skal dómari vera meðal margra þjóða, og úrskurð veita völdugum þjóðum í fjarlægum löndum, svo að þær skulu smíða plógjárn úr sverðum sínum, og kornsigðir úr spjótum sínum ; eingin þjóð skal sverði bregða í gegn annari, og þaðan í frá einga hernaðaríprótt læra ;

4 Heldur skal hver búa undir sínu vintré og fikjutré, án þess nokkur skjóti þeim skelk í bringu ; því Drottinn alsherjar hefir svo boðið.

5 Og enn þótt allar þjóðir vildu fram ganga, hver í nafni síns guðs, þá skulum vèr samt fram ganga í nafni Drottins, vors Guðs, æ og æfínnlega.

6 Á þeim degi, segir Drottinn, vil eg taka að mér hina höltu, og saman safna hinum tvístruðu, og þeim, sem eg hefi plágað.

7 Eg skal halda hinum höltu við lýði, og gjöra hina útreknu að völdugri þjóð, og Drottinn skal vera konungur yfir þeim á Sionsfjalli hëðan í frá og til eilíðar.

8 Og þú, hjarðarturn, þú Sionshæð ! hið forna veldi skal til þín koma, og

aptur til þín hverfa; konungdómurinn skal aptur hverfa til Jerúsalemsborgar.

9 Nú, hví hljóðar þú svo hástöfum? hefir þú eingan konung? er ráðgjafi þinn horfnum? Þú hefir tekið sótt, eins og jóðsjúk kona.

10 Fá þú hríðir og fœð, Síonsdóttir, sem jóðsjúk kona! Því að sönnu hlýtur þú út af borginni að ganga og búa á víðavangi, og fara alt til Babelsborgar, en þar skaltu frelsuð verða, þar skal Drottinn leysa þig af hendi óvina þinna.

11 Fjöldi heiðingja mun að vísu bráðum safnast á móti þér, og segja: "Hún er vanheilög orðin! Vær höfum gaman af að horfa á Síonsfjall;"

12 En þeir vita ekki Drottins hugsanir, og skilja ekki hans ráð, að hann safnar þeim sjálfum saman, eins og kerfum á kornláfa.

13 Rís upp og þresk, Síons dóttir! eg skal gefa þér járnhorn og eirklaufir, svo þú skalt sundur merja margar þjóðir; eg skal helga Drottni þeirra eignir, og þeirra auðlegð hinum alvalda Drottni allrar jarðarinnar.

14 Þá skalt þú eingja þig saman, þú (Babelsborg!) sem sendir út hleypiflokkana, er setja munu hervirki í kríng um oss, og ljósta munu landshöfðingja Ísraelsmanna stafshöggi.

5. KAPÍTULI.

Mikka spáir um Messías, um viðreisn og betrun Gyðinga.

OG þú Betlehem í Effratahéraði, þó þú sèrt of lítil til þess, að teljast meðal höfuðættborga Júdaríkis, þá skal þó frá þér út ganga sá, sem vera skal yfirhöfðingi Ísraelsmanna; hans uppruni skal vera frá aldaöðli, í frá dögum eilífdarinnar.

2 Að sönnu mun Guð láta þá vera í hershöndum alt til þessa tíma, að sú hefir fœtt, er fœða skal; en þá skulu hinir aðrir bræður hans aptur koma til Ísraelsniðja.

3 Hann skal standa og gæta sinnar hjarðar í krapti Drottins, í hátign Drottins, síns Guðs; og þeir skulu óhultir búa; því nú skal hans veldi ná alt til endimarka landsins.

4 Hann skal vera friðarhöfundur. Þó Assýríu konungur fari inn í land

vort, og vaði inn í vor virki, þá skulum vèr kveðja upp sjö hirða og átta herforingja móti honum;

5 Þeir skulu fara herskildi yfir land Assýríukonungs, og yfir Nimrods land, alt að borgarhlíðum þess. Þannig skal hann frelsa oss frá Assýríukonungi, ef hann fer inn í land vort, og stigur inn yfir vor landamerki.

6 Þá skulu eptirleifar Jakobsniðja vera á meðal margra þjóða sem dögga frá Drottni, sem regnskúrir á grasi, þær er ekki bíða eptir mannum, og ekki vænta mannanna barna.

7 Eptirleifar Jakobsniðja skulu verða á meðal heiðingjanna, mitt á meðal margra þjóða, eins og ljón á meðal skógardýra, eins og ljónskálfur í sauðahjörð, sá er niður treður og sundur rifur, þar sem hann veður yfir, án þess nokkur fái bjargað.

8 Þín hönd skal á lopti vera yfir mótstöðumönnum þínum, og allir óvinir þínir skulu af máðir verða.

9 Á þeim degi, segir Drottinn, vil eg eyða öllum þeim hestum, sem þú átt í landinu, og gjöra að eingu vagna þína;

10 Eg vil eyða borgum þíns lands, og niður brjóta öll þín virki;

11 Eg vil af taka alla galdra hjá þér, og einginn skal finnast hjá þér, sem fer með augnaseið;

12 Eg vil eyða þínum skurðgoðum og þeim goðalíkneskjum, sem hjá þér eru, og þú skalt ekki þaðan í frá falla fram fyrir verkum þinna handa;

13 Eg vil niður brjóta þín Astarotslíkneski, og af má þína blótstaði;

14 Með reiði og heipt vil eg hefnast á þeim heiðingjum, sem eigi vilja hlýða.

6. KAPÍTULI.

Málssókn Guðs við Gyðinga; velgjörningar Drottins, förfæringar Gyðinga, síðaspilling þeirra og verðskulduð hegning.

HEYRIÐ þó, hvað Drottinn segir: statt upp og sök sök nokkura fyrir fjöllum, og lát hæðirnar heyra þína raust!

2 Heyrið kærumál Drottins, þér fjöll! þér björg, undirstöður jarðarinnar! Því Drottinn hefir mál að kæra við sitt fólk, hann vill ganga í lagadóm við Ísraelsmenn.

3 Mitt fólk! hvað hefi eg gjört þér? með hverju hefi eg móðgað þig? Svara þú mér!

4 Eg færði þig þó út af Egyptalandi, og frelsaði þig af þrældómshúsinu, og sendi þér fyrirliða, Móses, Aron og Maríu.

5 Mitt fólk! lát þér þó í hug koma, hvað Balak Móabskonungur hafði í hyggju, og hverju Bileam Þeórsson svaraði honum; minst þess, er gjörðist á leiðinni frá Sittímsdal til Gilgals, svo þú kannist við velgjörninga Drottins.

6 Með hvað skal eg koma fram fyrir Drottin, þá eg fell fram fyrir Guði hinum hæsta? Skal eg koma fram fyrir hann með brennifórnir, með ársgamla kálfa?

7 Hefir Drottinn þóknun á þúsund hrítum, á tíu þúsund viðsmjörslækjum? Skal eg fórna mínum frumgetna syni fyrir mína misgjörð, ávexti míns lífs fyrir synd minnar sálar?

8 Hann hefir kunngjört þér, maður, hvað gott sè; og hvað heimtar Drottinn annað af þér, en að gjöra rétt, ástunda kærleika, og fram ganga í lítillæti fyrir þínum Guði?

9 Rödd Drottins kallar til borgarinnar (heill sè þeim, sem óttast þitt nafn!): heyrið, hver hegningin er, og hver sá er, sem hana boðar!

10 Fínt ekki enn þá rängfengið fè í húsum hinna ránglátu, og linur mælir, sem bölvaniinni er yfir lýst?

11 Verð eg ekki vanheiðraður, þá menn hafa ránga vog og svikalód í töskum sínum?

12 Verð eg ekki vanheiðraður í borginni, hvar eð rikismennirnir eru fullir af rángsleitni, og innbyggjendurnir tala lygar og hafa tungu sína til svika?

13 Þess vegna vil eg leggja á þig þúngar plágur, og eyðileggja þig fyrir þína synda skuld.

14 Þú skalt eta, en þó ekki sedjast, heldur plágast af húngri; þú skalt eingu geta bjargað af því, sem þú kemur undan, og því sem þú bjargar, það skal eg ofurselja sverðinu;

15 Þó þú sáir, skaltu þó ekkert upp skera; þó þú troðir viðsmjörserin, skaltu þó ekki smyrja þig með viðsmjóri; þó þú sprengir vinberin, skaltu þó ekki vinið drekka.

16 Menn hafa haldið síðum Omra og öllu háttalagi Akabsættar; eptir þeirra athæfi hafið þér breytt, til þess eg leggi borgina í eyði, og láti innbyggjendur hennar verða að spotti; þér skuluð bera svívirðingu míns fólks.

7. KAPÍTULI.

Framhald: síðaspilling fólksins, apturhvarf þess, bæn og lofsöngur.

VEI mér, því mér fer, eins og þá leitað er sumarávaxta eða vinberja, eptir að búið er að hirða; ekkert vinber finst, sem ætilegt sè; mig lángaði til að finna eina árfikju (en fann einga).

2 Guðhræddir menn eru horfnir úr landinu, einginn ráðvandur maður finst meðal fólksins; allir sitja um líf annara, og hver leggur net fyrir annan.

3 Til þess að gjöra ilt, leggja menn fram báðar hendur; landshöfðinginn og dómariinn mælast til launa; valdsmennirnir eru bernaðir um vonzku sína, og gjöra hana flókna.

4 Hinn bezt meðal þeirra er sem þyrnir, og hinn ráðvandasti eins og þyrnigerði. Hegningardagurinn, sem spámenn þínir hafa fyrir spáð, kemur; þá munu þeir verða úrræðalausir.

5 Trúíð eigi kunnigjum yðar, treystið eigi vinum yðar! varðveit munn þinn fyrir þeirri, sem hvílir í faðmi þínum!

6 Því sonurinn fyrirlitur föðurinn, dóttirin setur sig á móti móðurinni, teingdadóttirin móti teingdamóður sinni, og heimamennirnir eru óvinir húsbónda síns.

7 En eg vil líta upp til Drottins, eg vil biða eptir Guði míns hjálpraðis; minn Guð mun bænheyra mig.

8 Gleð þig ekki, óvina mín; þó eg sè fallin, mun eg rísa á fætur aptur; þó eg sitji í myrkri, er þó Drottinn mitt ljós.

9 Eg vil þola hegningu Drottins, því eg hefi syndgað á móti honum, þar til hann hefir flutt mál mitt og sótt sök mína; hann mun leiða mig út (úr myrkrunu) til ljóssins; þá mun eg þreifa á hans gæzku.

10 Óvina mín mun sjá þetta, og skammast sín öll, því hún hafði sagt við mig: "Hvar er Drottinn, þinn

Guð?" Augu mín skulu horfa á hana, þar sem hún verður bráðum undir fótum troðin, eins og saur á strætum.

11 Sá dagur kemur, að þínir múrveggir (Jerúsalemborg!) skulu upp bygðir verða; en þángað til þessi dagur kemur, líður langur tími.

12 En þegar sá tími kemur, munu menn koma til þín frá Assýríulandi og borgum Egyptalands, frá Egyptalandi og alt til fljótsins (Evrats), frá hafi til hafs, frá fjalli til fjalls.

13 Þó skal landið (áður) verða í eyði lagt, sökum innbyggjenda sinna; það verður ávöxturinn af verkum þeirra.

14 Gæt þíns fólks með þínum hjárarstaf; halt þeirri hjörð, sem er þín eign, og sem býr ein sèr, í skóglendinu mitt á Karmelsfjalli; lát hana ganga í Basans og Gileads haglendi, eins og forðum daga!

15 Eg skal láta þig sjá undrunarverð stórmerki, eins og þann dag, er þú gekst út af Egyptalandi.

16 Heiðingjarnir skulu sjá þau, og skammast sín, alt hvað fræknir þeir eru; þeir munu leggja hönd á munn sèr og byrgja fyrir eyru sín;

17 Þeir skulu sleikja dupt, sem höggormur; þeir skulu skríða titrandi, sem skriðkvikindi jarðar, fram úr fylgsnum sínum, skjálfa fyrir Drottni, Guði vorum, og óttast þig.

18 Hver er slíkur Guð, sem þú? hver eð fyrirgefur syndinar, og fyrir-lætur misgjörðirnar, þeim sem eptir eru af hans eiginlegri eign; hann, sem ekki heldur sinni reiði æfinlega, því það er hans unun, að vera miskunnsamur.

19 Hann mun miskuna oss aptur, niðurtroða vorar misgjörðir, og varpa öllum vorum syndum í hafsins djúp.

20 Þú munt auðsýna Jakobsniðjum þá trygð, og Abrahams niðjum þá miskunsemi, sem þú sórst forfeðrum vorum forðum daga.

SPÁMAÐURINN NAHÚM.

1. KAPÍTULI.

Nahúm lýsir Guðs réttlæti og miskunsemi; spáir eyðileggingu Níníveborgar, og afdrifum Senakeríts.

SPÁDÓMUR um Níníve. Spádómsbók Nahúms frá Elkos.

2 Drottinn er vandlætandi og hegnandi Guð; hegningasamur er Drottinn, og voldugur í sinni reiði; refsingasamur er Drottinn við mótstöðumenn sína og langrækur við óvini sína.

3 Drottinn er þolinmóður; en hann er mikill að krapti, og lætur ekki óhegnt misgjörðanna. Hann er sá Drottinn, hvers vegur er í fellibyljum og stormviðri, og skýin eru hans fótaryk.

4 Hann hastar á sjóinn og gjörir hann þurran, og upp þurkar öll fljót; þá fölnar Basan og Karmel, þá fölna öll blóm á Líbanon.

5 Fjöllin skjálfa fyrir honum, og hálsarnir bráðna; jörðin hristist fyrir hans augliti, veraldarkrínglan, og allir, sem á henni búa.

6 Hver má standast hans reiði? hver getur af borið hans brennandi heipt? Hans bræði fossar út, eins og eldur, og björgin bresta sundur fyrir honum.

7 Góður er Drottinn til athvarfs á degi neyðarinnar, og hann þekkir þá, sem treysta honum.

8 En með yfirgeisandi vatnsflóði mun hann gjörsamlega af má stöðvar hennar (Níníveborgar), og myrkur mun ofsækja óvini hans.

9 Hvað viljið þér til bragðs taka móti Drottni? Hann eyðileggur, svo af tekur; áfellið þarf ekki að koma tvisvar.

10 Þó þeir sèu samfloektir, sem þynnar, og svo vökvafullir, sem þeir geta orðið, skulu þeir þó verða með öllu upp brendir sem þurrir hálmlaggi.

11 Frá þér út gekk vondur ráðgjafi, sem hafði ilt í huga gegn Drottni.

12 En Drottinn sagði svo: þó þeir komi með öllum sínum styrk og mannfjölda, þá skulu þeir alt að einu gjöreyddir verða, og hann (Sena-

kerib) frá hverfa. Eg hefi auðmýkt þig (Jerúsalemsborg !), og vil ekki auðmýkja þig meir en komið er ;

13 Heldur vil eg bráðum brjóta af þér hans ok, og sundur slíta þín bönd.

14 En um þig (Senakerib !) er Drottins atkvæði þetta : “ Þitt nafn skal ekki framar uppi vera ; eg vil eyðileggja skurðgoðið í þínu goðahúsi, og gjöra hið steypa líkneski að gróf þinni, því þú hefir gjört þig fyrirlitlegan.”

2. KAPÍTULI.

Nahúm upphvetur Júdaríkið menn til þakklætis við Guð ; afmálar eyðileggingu Níníveborgar.

SJÁÐ! á fjöllum kemur einhver hlaupandi með fagnaðartíðindi og friðarboðskap. Halt helgar þínar hátíðir, Júdaríki, og gjalt þín heit ! Því vandræðamaðurinn skal ekki framar veita þér ágang ; hann er með öllu afmáður.

2 Ófriðarmaður fer á hendur þér (Assýríukonúngur !) ; gæt vel að virkjum þínum, set njósnir á veginum ; búst alla vega sem bezt um ; safna öllum þínum styrk !

3 Því Drottinn vill nú aptur við rétta tign Jakobs niðja, og tign Ísraelsmanna, þar eð ófriðarmenn hafa eyðilagt þá og af brotið kvistu þeirra.

4 Skildir kappa hans eru rauðlitaðir, hermennirnir ganga á skarlatsklæðum, vagnarnir glóa af stálinu, þann dag er hann býr her sinn, og lensurnar bifast.

5 Vagnarnir geisa á strætunum, og velta inn á torgin ; hermennirnir eru tilskýndar sem blys, þeir hlaupa sem eldingar.

6 Hann (Assýríukonúngur) heitir þá á kappa sína, en þeir falla, þegar þeir ganga fram ; þá hlaupa menn til múrveggjarins, og skjóta vígásur fyrir borgarhlíðið ;

7 En borgarhlíðunum, sem að fljótinu vita, er upp lokið, og konungshöllin niður rifin.

8 Sá kostur er einráðinn : hún (borgin) skal flett verða og flutt í útlegð, þernur hennar skulu fylgja henni, kvakandi sem dúfur, og berjandi sér á brjóst.

9 Níníve hefir frá upphafi vega sinni verið sem vatnadíki ; en þau vötn eru

nú horfin (þó kallað sæ) : “ Standið við, standið við ! ” verður einginn til að hverfa aptur.

10 Rænið þá silfrinu, rænið gullinu (þér sigurvegarar !) ; því hér er ógrynni fjár og gnótt als konar dýrgripa.

11 Hún er tæmd, gjörtæmd og í eyði ! hjörtun bráðna, knèn riða, allar mjaðmir skjálfa, og allra andlit blikna !

12 Hvar er nú bæli ljónanna, hvar eru nú þeir áttthagar ljónskálfanna, þar sem ljónið og ljónsmæðran gengu með hvolpum sínum, án þess nokkur stygði þau ?

13 Þar sem ljónið reif sundur dýrin handa hvolpum sínum, og drap þau niður handa ljónsmæðrunum, fyllti hella sína með herfangi, og bæli sín með sundurrifinni brád ?

14 Sjá, eg ris í gegn þér, segir Drottinn alsherjar ; eg vil brenna þína hervagna í eldi, og sverðið skal drepa niður þína ljónskálfa ; eg vil taka þitt herfang burt af jörðunni, og raust þinna sendiboda skal ekki heyrast hæðan í frá.

3. KAPÍTULI.

Framhald um eyðileggingu Níníveborgar.

VEL hinni blóðseku borg, sem öll er full af vèlum og ofríki, og sem ekki lætur lausa bráð sína !

2 Nú heyrst smellur svipanna og gangur hjólanna ; nú heyrst til rennandi hesta og skokkandi vagna ;

3 Nú sjást riddarar, sem hafa á lopti blikandi sverð og leiptrandi spjót ; nú sest fjöldi valfallinna manna, slík mergð líka, að ekki verður tölu á komið, og menn falla um manna-búkana.

4 Alt þetta kemur af saurlífnaði þessarar hinnar fríðu og göldróttu skækju, sem hefir seitt að sér heidíngjana með sinni lostasemi, og þjóðirnar með sínum göldrum.

5 Sjá þú, eg fer í móti þér, segir Drottinn alsherjar ; eg vil bregða klæðafaldi þínum upp á höfuð þér, og sýna þjóðunum þína nekt, og ríkjunum þína svívirðingu ;

6 Eg skal kasta á þig víðurstygðum, gjöra þig smánarlega, og láta þig verða öðrum að varnaðarvíti,

7 Svo allir, sem þig sjá, skulu flýja frá þér, og segja : Níníve er í eyði

lögð ! hver vill aumka hana ? hvar á eg að leita þeirra, sem vilji hugga þig ?

8 Ertu betri en Nó-Ammons-borg, sem lá út í vatnsföllum, og vötn alt í kring um hana ? Hafið var hennar vörn, og múrveggir hennar stóðu upp úr hafinu ;

9 Blálendingar og Egyptalandsmenn, svo margir, að ekki varð tölu á komið, voru hennar styrkur, Mórlandingar og Libýumenn veittu henni hjálp.

10 Og þó varð hún að fara í útlegð meðal hinna herteknu ; úngbörn hennar voru rotuð til dauðs á öllum strætamótum ; hlutum var kastað um hina göfugustu menn í borginni, og allir hennar höfðingjar voru járnnum fjötraðir.

11 Á hinu sama skaltu (Níníveborg !) einnig bergja, og auðvirkileg verða ; þú skalt eins leita hœlis hjá óvinum.

12 Öll þín varnarvirki eru sem fíkjutrè með árfíkjum ; seu trèn skekin, falla fíkjurnar þeim í munn, sem þær vill eta.

13 Líttu á, menn þínir, sem þú hefir, eru eins og kvennmenn ; landshliðum þínum mun upp lokið verða fyrir óvinum þínum, og eldur skal eyða þínum slagbröndum.

14 Aus vatn, til að hafa, meðan á umsátrinu stendur ! bæt um varnarvirki þín ! gakk út í bleytuna, elt leirinn, og gjör að tigul-ofninum !

15 Þar skal eldurinn eyða þér, og sverðið upp roeta þig ; eldurinn skal eyða þér, eins og hann eyðir grasvörgum. Fjölga þú mönnum hjá þér, eins og eingisprettum, fjölga þú þeim, eins og kálormum ;

16 Lát kaupmenn þína verða fleiri, en stjörnur eru á himni ! þeim mun fara sem eingisprettum, er breiða sig út um alt, og fljúga svo burt.

17 Höfðingjar þínir eru eins og eingisprettur, og höfuðsmenn þínir eins og grasflugna sægur, þeirra er liggja á akurgerðunum, þegar kalt er, en þegar sólin kemur upp, fljúga þær burtu, svo ekki þekkist aptur sá staður, hvar þær hafa verið.

18 Þínir hirðar sofa, Assýríukonungur ; þínir kappar hvílast ; menn þínir eru hær og hvar á dreif um fjöllin, og einginn smalar þeim.

19 Eingin sviun fæst við meinsemd þinni ; sár þitt er ólæknandi. Allir þeir, sem heyra fregnina um þig, klappa lof í lófa ; því hverjum hefir ekki vonzka þín ávalt til meins verið ?

SPÁMAÐURINN HABAKUK.

1. KAPÍTULI.

Spámaðurinn kvartar fyrir Guði yfir óguðlegu athæfi Gyðinga ; Guð svarar, að hann vilji senda Kaldea, til að hegna þeim ; spámaðurinn biður Gyðingum vægðar, og að yfirgangi Kaldea verði aprað.

ÞETTA er sá spádómur, sem opinberaður var spámanninum Habakuk.

2 Hversu lengi skal eg kalla, Drottinn ? og þú heyrir þó ekki ; hve lengi skal eg kalla til þín um hjálp móti ofríkinu ? og þú hjálpar þó ekki.

3 Hví lætur þú mig sjá þetta hið illa athæfi ? hví viltu sjá á slíka hörmúng ? Kúgun og ofríki standa fyrir augum mér ; þráttanir gánga, og deilur upp rísa.

4 Þess vegna verður lögmálið kraptaust, og mál manna verða ekki dæmd

eptir sannindum ; af því hinn óguðlegi situr um hinn ráðvanda, fyrir þá sök koma fram rángsnúnir dómar.

5 Rennið augum til þjóðanna, og litizt um ! Undrized og skelfizt ! því á yðar dögum vil eg þann atburð láta fram koma, sem þér eigi munduð trúa, þó yður væri sagður.

6 Því sjáið, eg vil reisa upp Kaldea, grimma þjóð og ofstopafulla, sem fara um víða veröld, til þess að leggja undir sig þá bústaði, sem þeir eiga ekki.

7 Þeir eru hræðilegir og ógurlegir ; þeir skeyta ekki réttindum eða dómsatkvæðum.

8 Hestar þeirra eru frárrí en pardusdýr, og skjótari (skyggnari) en úlfar á kveldi, og riddarar þeirra hleypa þeim hermannlega ; riddarar þeirra

koma langt að, fljúgandi sem örn á hrae.

9 Allir koma þeir til að veita mönnum yfirgáng (því), hugir þeirra standa til austurlanda; þeir raka saman herteknum mönnum, eins og sandi;

10 Þeir hræða konúngana og spotta landshöfðingjana; þeir hlœja að öllum víggirtum borgum, hleypa upp jarðhryggjum og taka þær.

11 Þá vex þeim hugur, svo þeir fara oflángt fram, og verða sakfallnir; svo fer hverjum, sem treystir á mátt sinn og megin.

12 Ertú ekki, Drottinn, frá öndverðu minn Guð, minn hinn heilagi? Vær munum eigi með öllu undir lok líða, Drottinn; þú hefir sett hann (Babelskonúng) til að refsa; þú, vort hellubjarg, hefir ætlað hann oss til hegningar.

13 Þín augu eru of hrein til þess, að þau líti á hið vonða; þú getur eigi horft á eymdina. Hví skyldir þú mega líta svikarana? hví skyldir þú þegja, þegar hinn óguðlegi uppsvelgir sér ráðvandari mann?

14 Hví skyldir þú láta breyta við mennina, eins og við sjávarfiska, eins og við þær skepnur, sem eingan lávarð eiga?

15 Babelskonúngur dregur alla menn upp á öngli sínum, sviptir þeim í vörpu sína, og safnar þeim í net sitt; og yfir því gleðst hann og fagnar.

16 Þess vegna færir hann vörpu sinni fórnir, og reykelsi neti sínu; því með þessum veiðarferum hefir hann aflað sér góðs hlutar og ríflegs matar.

17 Á hann að toema vörpu sína til þess, að drepa menn án afláts og vægdarlaust?

2. KAPÍTULI.

Guð birtir spámánninum, að Kaldeum skuli refsað verða fyrir þeirra ásælni, yfirgáng og ofríki.

EG hélt vörð, og stóð uppi á vörðborginni, og skyggndist um, til að sjá, hvað hann mundi opinbera mér, og hverju eg skyldi svara því, sem móti mér yrði haft.

2 Þá svaraði Drottinn mér, og sagði: skrifa þú spádóminn upp, og graf hann á spjöld svo skýrt, að lesa megi viðstöðulaust;

3 Því spádómurinn hefir enn fyrir sér tiltekna tíð, en hann skundar að takmarkinu, og mun eigi bregðast; og þó hann dvelji (dragist), þá vænt hans, því hann mun vissulega fram koma, og ekki undan líða.

4 Tak eptir því, að sá sem er vantrúður, hans sál mun ekki þar af farsæl verða; en sá, sem trúir réttilega, hann mun sáll verða.

5 Því síður getur dramblátur maður, sem lætur vinið gjöra sig vitstola, lánggæður orðið; hann, sem sperrir sundur gin sitt, eins og myrkraríkið, er ósedjandi, sem dauðinn sjálfur, safnar til sín öllu fólki, og dregur að sér allar þjóðir.

6 Sannlega munu allar þessar þjóðir (eitt sinn) kveða um hann kvæði og háðvísir í orðskviðum, á þessa lund: "Vei þeim, sem rakar saman ófrjálsu fê (hve lengi mun hann að því búa?) og hleður á sig syndabyrði!"

7 Sjá, skyndilega munu þeir menn upp rísa, sem munu plága þig, og þeir upp vakna, sem munu þrengja að þér, og þú skalt verða þeim að herfangi.

8 Sökum þess þú hefir rænt svo margar þjóðir, skulu allar þær þjóðir, sem eptir eru, ræna þig fyrir þau manndráp og það ofríki, sem þú framdir í landinu og borginni, og á öllum, sem þar bjuggu (búa).

9 Vei þeim, sem sækist eptir röngum ávinningi fyrir sitt hús, til þess hann geti bygt sér hreidur hátt uppi, og verið óhultur fyrir óvin sínum.

10 Þú tókst upp það ráð, sem varð þínu húsi til smánar, þegar þú afmáðir margar þjóðir, og stofnaðir sálu þinni í háska.

11 Steinninn í veggnum vitnar það, og þvertrèð í húsinu ber það með honum.

12 Vei þeim, sem byggir upp nokkurn stað með manndrápum, eða leggur grundvöll til nokkurrar borgar með rángindum!

13 Er það ekki ráðstöfun Drottins alsherjar, að þjóðirnar vinna sig móðar við eldinn, og mennirnir þreyta sig á hægómanum?

14 Til þess að jörðin verði eins full af víðurkenningu Drottins dýrðar, eins og sjórinn er fullur af vötnunum,

15 Vei þér, sem skeinkir á fyrir þinn

náunga! sem byrlar öðrum brennandi drykk, og gjörir þá ölvaða, til þess þú megir sjá þeirra svivirðingu.

16 Þú skalt mettur verða af vanvirðu, en ekki af heiðri. Drekk þú nú einnig, svo þín smán verði opinber! Bikarinn í hægri hendi Drottins fer nú í kring til þín, svo þú skalt taka vansa fyrir vegsemd.

17 Það ofríki, sem þú hafðir í frammi við Líbanonsfjall, skal á þér bytna; óarga dýr skulu ásækja þig fyrir þau manndráp og það ofríki, sem þú framdir í landinu og borginni, og á öllum, sem þar bjuggu.

18 Hvað stoðar skurðgoðið, sem smiðurinn hefir út höggvið? eður hið steypa líkneski, og sá, sem kennir lygar einar? Því smiðurinn hefir treyst á það smíði, sem hann sjálfur til bjó, þá hann smíaði mállaus goð.

19 Vei þeim, sem segir til trësins: "rís upp," og til hins mállausa steins: "vakna þú." Mun hann geta kent? Nei, þó trèð og steinninn seü gulli og silfri búin, þá er þó einginn andi í þeim.

20 En Drottinn er í sínu heilaga musteri; öll jörðin þegi fyrir hans augliti!

3. KAPÍTULI.

Lofkvæði Habakuks.

LOFKVÆÐI Habakuks spámanns, eptir söngvísunum:

2 Drottinn, eg heyrði þitt atkvæði, og skelfdist. Halt, Drottinn, þínu verki við lýði, hversu sem árin breytast! gjör það opinbert, þegar stundir fram líða! minst á miskunsemina mitt í reiðinni!

3 Guð kom frá Teman, sá hinn Heilagi kom frá Paransfjalli (hvíld!). Hans vegsemd byrgði himininn, og hans ljómi fyllti jörðina.

4 Hans skin var sem ljós; geislar stöfuðu úr hendi hans; þar var hans dýrð fólgin.

5 Fram undan honum gekk drepsótt, og vargar fylgdu á eptir honum.

6 Hann nam staðar, og jörðin titraði; hann litaðist um, og þjóðirnar skulfu; þau hin eilífu fjöllin klofnuðu sundur, hinar fornu hæðirnar sukku niður, þar sem hann gekk fram forðum daga.

7 Eg sá býli Blálendinga í angist; tjöldin í Miðánslandi bifuduðst.

8 Ertu, Drottinn, reiður vatnsföllunum? Er þín bræði upptendruð móti fjótunum? Þín heipt í gegn hafinu, þar sem þú ekur með hesta þína á þínum sigurvagni?

9 Þinn bogi var nakinn, og lagður til hœfis; veldissprotar Amórítanna brotnuðu (hvíld!). Jörðin lætur vatnsföll fram spretta.

10 Fjöllin sáu þig og skulfu; steypi-regn dundi yfir; vatnageimurinn lét heyra sína raust, og rétti hendur sínar í lopt upp.

11 Sól og túngl stóðu kyrr á stöðvum sínum; þau hurfu fyrir ljósi þinna örva, og fyrir ljómanum þinna leiptrandi spjóta.

12 Í þinni reiði gekst þú fram í landinu, og niður tróðst þjóðirnar í þinni heipt.

13 Þú gekst fram til hjálpar þínu fólki, til hjálpar þínum smurða; þú lagðir að velli flokksforingja hinna óguðlegu, og afklæddir þá frá hvirfli til ilja (hvíld!).

14 Með stafsprotum hans (þíns smurða, eða, Ísraelslýðs) gegnumstakst þú höfuð hershöfðingja þeirra, er geystust fram til að tvístra oss; þeir hlökkudu til, að geta eins og upp etið aumíngjann í hreysi sínu.

15 Þú fórst með hesta þína gegnum hafid, gegnum mörg ólgufull vötn.

16 Þá eg heyrði (atkvæði Drottins), titraði mitt hjarta; mínar varir skulfu við hans raust; hrollur kom í mín bein, og eg varð skjálfandi á fótum; því eg verð að þreyja til þess hörmúngartíma, að sá, sem á að þrengja þjóðinni, gengur fram móti henni.

17 Þá mun fíkjutrèð ekki blómgastr, vínviðurinn eingan ávöxt bera, gróði viðsmjörstrësins bregðast, akurlöndin einga fæðu gefa; þá mun saudfèð tekið verða úr fjárhúsunum, og einginn uxi eptir verða í nautahúsunum.

18 Samt vil eg gleðja mig í Drottini, og fagna í Guði, frelsara mínum.

19 Drottinn hinn alvaldi er minn styrkur; hann gjörir mína fœtur, sem hindarinnar, og lætur mig komast upp á mínar hæðir; þá skal eg sýngja lofsöng á mitt hljóðfæri.

SPÁMAÐURINN SEFANÍA.

1. KAPÍTULI.

Sefanta spáir Júdaríki eyðileggingu sökum þeirrar hjáguðadýrkunar, sem þar drottnaði.

ÞETTA er orð Drottins, sem hann talaði til Sefanías Kúsísonar, Gedalíasonar, Amaríasonar, Esekíasonar, á dögum Jósías Júdakonungs Amonssonar.

2 Eg vil taka alt gjörsamlega burt úr landinu, segir Drottinn;

3 Eg vil taka burt menn og skepnur; eg vil taka burt fugla himinsins og fiska sjávarins, hneykslanirnar ásamt með þeim óguðlegu; eg vil af má mennina í landinu, segir Drottinn.

4 Eg vil út rétta mína hönd móti Júdaríki, og móti öllum þeim, sem búa í Jerúsalemsborg; eg vil af má af þessum stað eptirleifar Baals, nafn blótgoðanna ásamt með kennimönnum;

5 Eg vil af má þá, sem uppi á húsþekjum falla fram fyrir himinsins her (himintúnglunum), þá, sem falla fram fyrir Drottni, og sverja við hann, en sverja þó undir eins við Malkom (Mólok),

6 Þá, sem eru fallnir frá Drottni, og þá, sem hvorki leita Drottins, né aðsyrja hann.

7 Þegi þú fyrir augliti Drottins hins alvalda! Því hegningardagur Drottins er nálægur; Drottinn hefir efnt til fórnarveizlu, og saman kallað sína boðsmenn.

8 Á fórnarveizludegi Drottins vil eg heimsækja landshöfðingjana og syni konungsins, og alla þá, sem bera útlenzkan klæðnað.

9 Á þeim degi vil eg heimsækja sérhvern þann, er brýzt inn í hús annara, og þá, sem fylla hús lánaardrottna sinna með ofbeldi og svikum.

10 Á þeim degi, segir Drottinn, skal heyrast neyðarhljóð frá fiskahliðinu, sorgaróp í hinum hluta borgarinnar, og mikið kvein á hæðunum.

11 Kveinið, þér, sem búið í Maktes, því kaupmannalýðurinn verður afmáður, og öllum þeim eytt, sem silfri safna.

12 Á þeim tíma vil eg rannsaka Jerúsalemsborg með skriðljósum, og heimsækja þá, sem liggja á dreggjum sínum, og segja í sínum hjörtum: "Drottinn gjörir hvorki gott nè ilt."

13 Auðæfi þeirra skulu verða að herfángi, og hús þeirra að auðn; þeir skulu byggja hús, en ekki búa í þeim, planta vingarða, en ekki drekka það vín, sem af þeim kemur.

14 Hinn mikli dagur Drottins er nálægur; nálægur er hann, og hraðar sér mjög; sárlegt kvein skal heyrast á degi Drottins; þá skal jafnvel kappinn öpa.

15 Sá dagur er dagur reiðinnar, dagur neyðar og þrengingar, dagur tjóns og eyðileggingar, dagur myrkurs og dimmu, dagur skýja og þoku,

16 Dagur lúðra og heróps gegn vígirtum borgum og hávum múrveggjum.

17 Eg skal þröngva mönnum svo, að þeir skulu ganga sem blindir; því þeir hafa syndgast í móti Drottni; blóði þeirra skal út helt verða, sem duppti, og hræjum þeirra (út kastað) sem saur.

18 Kvorki skal silfur þeirra nè gull þeirra fá bjargað þeim á reiðidegi Drottins, heldur skal alt landið eyðast fyrir eldi hans vandlætíngar; því tjón og bráða eyðileggingu mun hann koma láta yfir alla landsins innbyggjendur.

2. KAPÍTULI.

Sefanía áminnir til iðrunar; segir, að Guðs hegning mun og koma yfir Filistealand, Móabsland, Ammonsland, Bláland og Assýríuland.

RANNSAKA þig sjálfa, prófa þig sjálfa, þú blygðunarlaus þjóð,

2 Áður en dómurinn verður framkvæmdur—tíminn flýgur burt, eins og sáðir (fyrir vindi),—áður en Drottins brennandi reiði kemur yfir yður, áður en reiðidagur Drottins kemur yfir yður.

3 Leitið Drottins, allir þér lítillátu í landinu, sem breytið eptir hans lögmáli! ástundið réttlæti, ástundið lítillæti! ef svo mætti verða, að yður yrði borgið á reiðidegi Drottins.

4 Því Gasaborg skal yfirgefin verða, og Askalonsborg í eyði látin; innbyggjendur Asdodsborgar skulu út reknir verða á miðjum degi, og Ekronsborg umturnuð.

5 Vei yður, sem búið í sjóbygðunum; þú Kreta þjóð! atkvæði Drottins í gegn yður er svo látandi: þú Kanverjaland, þú Filistealand! eg vil af má þig, svo þar skal einginn búa.

6 Sjávarbygðin skal verða að beitarlendi hjarðmanna, og að hagagarði fyrir saudfê.

7 Sú bygð skal falla til þeirra, sem eptir verða af Júdaríkis mönnum; þeir skulu beita þar fê sínu, en liggja á kveldum í húsum Askalonsborgar; því Drottinn, Guð þeirra, mun vitja þeirra og leiða þá aptur úr herleiðingunni.

8 Eg hefi heyrt brizglyrði Móabsmanna og smánaryrði Ammonsmanna, er svívirtu mitt fólk, og fóru hróðugir yfir landamerki þess.

9 Þess vegna, svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn alsherjar, Ísraels Guð, skal Móabsland verða sem Sódóma, og Ammonsland sem Gómorra; þau skulu verða að þyrnirunni, að saltgröf, að óbygðri auðn til eilífrar tíðar. Leifar míns fólks skulu ræna þá, eptirleifar míns lýðs skulu eignast lönd þeirra.

10 Þetta skal þá henda fyrir drambsemi sína, að þeir svívirtu fólk Drottins alsherjar og mikluðust yfir því.

11 Ógurlegur skal Drottinn verða þeim, þegar hann fer að af má alla guði jarðarinnar, og þegar allir innbúar fjarlægustu landa falla fram fyrir honum, hver á sínum stað.

12 Einnig þér, Blálendingar, skuluð verða einir af þeim, sem fyrir mínu sverði falla.

13 Enn mun Drottinn út rétta sína hönd móti norðrinu og af má Assýríukonung; hann mun leggja Niníve í eyði, og gjöra hana þurra sem eyðimörk.

14 Mitt í henni skulu hjarðir liggja, og flokkar als konar dýra, sargæsir og íglar skulu liggja á noeturnar uppi á súlnaknöppunum; (dýra-)kliðurinn skal ymja í gluggunum; vegsummerki eyðileggingarinnar skulu sjást á þröskuldunum, því sedrusviðarþilin skulu verða niður rifin.

15 Þannig skal hin ofkætisfulla, andvaralaus borg útleikin verða, hún sem sagði í sínu hjarta: "Eg stend enn, en eingin borg önnur." Hvernig er hún þá orðin að auðn og að dýrabæli? Hver, sem gengur fram hjá henni, skal blístra og hrista hönd sína.

3. KAPÍTULI.

Sefanía lýsir síðaspillingu Gyðinga; þeir vildu ekki spíast við þær áminningar og bendingar, sem Guð hafði gefið þeim, og því hlaut hann að hegna þeim. Miskunsemi Guðs við sitt fólk.

VEI hinni þverúðarfullu, saurguðu og ofríkisfullu borg!

2 Hún hlýðir eingum áminningum, hún tekur eingri hirtíngu; hún treystir ekki Drottni, og nálægir sig ekki Guði sínum.

3 Höfðingjar þeir, sem í borginni eru, eru sem grenjandi ljón; dómendur hennar eru sem úlfar á kveldum, þeir er ekkert leifa til morguns.

4 Spámenn hennar eru hægómlegir og trygðalausir menn; kennimennirnir vanhelga helgidóminn, og brjála lögmálinu.

5 Drottinn, hinn rættláti, er mitt í borginni; hann gjörir ekkert rángt; á morgni hverjum leiðir hann sitt lögmál í ljós, og lætur það aldrei hjá líða; en hinn óguðlegi kann ekki að skammast sín.

6 Eg af máði þjóðirnar; þeirra múrveggir urðu niðurbrotnir; eg lagði stræti þeirra í eyði, svo þar var einginn á ferð; borgir þeirra urðu herjadar, svo þar fanst einginn maður, og einginn bjó þar.

7 Eg sagði: nú muntu vilja óttast mig, nú muntu vilja láta þér segjast, svo þinn bústaður verði eigi af maður, með öllu því, sem eg hefi gefið þér! Nei, það er öðru nær! þeir eru kostgæfir í því að fremja als konar ilskuverk.

8 Bíðið þess vegna, segir Drottinn, eptir þeim degi, þá eg mun upp rísa til rána; því það er mitt ásett ráð, að eg vil saman safna þjóðum og stefna saman konungarikjum, til þess að út hella yfir þá minni heipt, allri minni brennandi reiði; því fyrir eldi minnar vandlætíngar skal alt landið verða eyðilagð.

9 Þá vil eg gefa þjóðunum hreinar

varir, svo allir skulu ákalla nafn Drottins og þjóna honum samhuga.

10 Handan frá Blálands vatnsföllum skulu mínir tilbiðjendur, mitt sundurdreifða fólk færa mér gáfur.

11 Á þeim degi skaltu ekki brjóta móti mér með neinum þeim verkum, sem þú þurfir að skammast þín fyrir ; því þá verð eg búinn að ryðja þeim burtu frá þér, sem ofkættust af þínum mikilleik, og þá skaltu ekki fram- ar ofmetnast af mínu heilaga fjalli.

12 Eg vil láta í þér eptir verða lítillátt og auðmjúkt fólk, sem vona skal á nafn Drottins.

13 Þeir, sem eptir verða af Ísraelsmönnum, skulu eingin rángindi fremja, og ekki tala lygar ; í munni þeirra skal ekki finnast sviksöm tunga ; heldur skulu þeir vera sem sú hjörð, sem gengur á beit og liggur, án þess nokkur styggi hana.

14 Gleð þig, Síons dóttir ! kyrja þú upp, Ísraels lýður ! vert glöð og fagna af öllu hjarta, Jerúsalemsdóttir !

15 Drottinn hefir af máð þinn dóm, og út rýmt óvin þínum. Drottinn,

konungur Ísraelsmann, er hjá þér ; þú skalt á eingu illu kenna framar.

16 Á þeim degi mun, sagt verða til Jerúsalemsborgar : “ Öttast ekki ! og til Síonsfjalls : “ Lát ekki hugfallast ! ”

17 Drottinn, þinn Guð, er hjá þér, hinn máttugi frelsarinn ; hann skal fagna yfir þér með glæðvæðarsöng.

18 Eg vil saman safna þeim, sem útilokaðir voru frá hinum helgu samkomum ; og þú skalt laus verða við það, sem var þér til byrði og vanvirðu.

19 Sjá þú ! á þeim tíma skal eg eiga erindi við alla þá, sem þig pláguðu ; eg vil hjálpa hinum höltu, saman safna hinum tvístruðu ; eg skal gjöra þá loflega og nafnfræga í öllum þeim löndum, hvar þeir áður voru vanvirtir,

20 Á þeim tíma vil eg leiða yður hingað, og á þeim tíma saman safna yður ; því eg vil gjöra yður nafnfræga og loflega meðal allra þjóða í heimi, þegar eg að yður ásjáendum leiði heim aptur þá af yður, sem herleiddir hafa verið, segir Drottinn.

SPÁMAÐURINN HAGGAÍ.

1. KAPÍTULI.

Gyðingar upp byggja musteri Drottins eptir áminningu Haggái spámanns.

Á ÖÐRU ar Daríí konúgs, í hinum um sjötta mánuði, hinn fyrsta dag mánaðarins, talaði Drottinn fyrir munn Haggái spámanns til Serúbabels Sealtielssonar, landshöfðingja Júdaríkis, og til Jósúa Jósadakssonar, hins æðsta kennimanns, svo feldum orðum :

2 Svo segir Drottinn alsherjar : þetta fólk segir : “ enn er ekki tími kominn, til að upp byggja Drottins hús.”

3 Þess vegna talaði Drottinn þannig fyrir munn Haggái spámanns :

4 Er þá tími fyrir yður að búa í þiljuðum húsum, meðan þetta hús er látið standa í eyði ?

5 Og nú svo segir Drottinn alsherjar, takið eptir, hverninn fyrir yður fer !

6 Þér síðið miklu, en safnið litlu ; þér etið, en verðið þó eigi saddir ; þér drekkið, en verðið þó eigi afþyrstir ; þér klæðið yður, en verðið þó ekki varmir ; þó einhverjum yðar græðist fæ, þá er sem hann láti það í götótta þýngju.

7 Svo segir Drottinn alsherjar : takið eptir, hverninn fyrir yður fer !

8 Farid upp á fjallið, sœkið víðinn, og byggid húsið ! það skal vera mér þakknæmilegt, og þar skal eg sýna mig dýrðlegan, segir Drottinn.

9 Þér væntið mikils, en fáid lítið í aðra hönd ; og þó þér flytjid það heim, þá blæs eg það í burt ; og hvers vegna ? segir Drottinn alsherjar ; vegna míns húss, sem þér látið standa í eyði, meðan sérhver yðar flýtir sér með sitt hús.

10 Þess vegna er himininn, sem uppi yfir yður er, hættur að gefa yður dög, og jörðin sinn gróða ;

11 Því eg hefi kallað þuk yfir jörðina og fjöllin, yfir kornið, vínberjalöginn og viðsmjörð, og yfir það, sem jörðin af sér gefur, yfir menn og skepnur, og yfir allan handaafna.

12 Þá hlýddi Serúbabel Sealtíelsson og Jósúa Jósadaksson, hinn æðsti kennimaður, og alt það, er eptir var orðið fólksins, röddu Drottins, Guðs þeirra, og orðum Haggái spámanns, með því Drottinn, Guð þeirra, hafði sent hann; og fólkið óttaðist Drottinn.

13 En er Haggái, sem var sendiboði Drottins og flutti Drottins erindi, sagði til fólksins þeim orðum: "eg er með yður, segir Drottinn,"

14 Þá vakti Drottinn hug Serúbabels Sealtíelssonar, landshöfðingja Júdaríkis, og Jósúa Jósadakssonar, hins æðsta kennimanns, og þess fólks, sem þá var eptir orðið, svo að þeir fóru til og unnu að húss byggingu Drottins alsherjar, þeirra Guðs.

15 Það var á tuttugasta og fjórða degi hins sjötta mánaðar, á öðru ári Daríí konungs.

2. KAPÍTULI.

Vegsemd hins síðara mustervis. Haggái sýnir, að fjörnferingarnar Gyðinga á hinu nýbyggða brenni-fórnaaltari, gátu ekki afsakað undandrätt þeirra með mustervisbyggginguna; útskýrir orð sín fyrir Serúbabel.

ATUTTUGASTA og fyrsta degi hins sjöunda mánaðar talaði Drottinn þessi orð til Haggái spámanns:

2 Tala þú þessum orðum til Serúbabels Sealtíelssonar, landshöfðingja Júdaríkis, og til Jósúa Jósadakssonar, hins æðsta kennimanns, og til þess fólks, sem eptir er orðið:

3 Hver er sá af yður eptir orðinn, er seð hefir þetta hús í sinni fyrri vegsemd og hversu virðist yður það nú? er það ekki einskisvert í yðar augum hjá hinu?

4 Vert samt hughraustur, Serúbabel! segir Drottinn; vert öruggur, Jósúa Jósadaksson, hinn æðsti kennimaður! vert hughraustur, allur landslýðurinn! segir Drottinn! haldið áfram verkinau, því eg er með yður, segir Drottinn alsherjar.

5 Samkvæmt þeim sáttmála, er eg gjörði við yður, þá þér fóruð út af

Egyptalandi; minn Andi skal vera meðal yðar; óttizt eigi!

6 Því svo segir Drottinn alsherjar: innan skamms vil eg enn eitt sinn hræra himin og jörð, sjóinn og þurlendið;

7 Já, eg vil hræra allar þjóðir, svo að gersemar allra þjóða skulu hingað koma, og eg vil gjöra þetta hús hið dýrðlegasta, segir Drottinn alsherjar;

8 Mitt er silfrið, mitt er gullið, segir Drottinn alsherjar.

9 Dýrð þessa hins síðara hússins skal meiri vera, en hins fyrra var, segir Drottinn alsherjar; og á þessum stað vil eg frið gefa, segir Drottinn alsherjar.

10 Á tuttugasta og fjórða degi hins níunda mánaðar, á öðru ári Daríí, talaði Drottinn þessum orðum til Haggái spámanns:

11 Svo segir Drottinn alsherjar: legg fyrir kennimennina svolátandi lagaspurning:

12 "Ef maður ber heilagt kjöt í kyrtilskauti sínu, og snertir síðan brauð, einhvern rétt matar, vín, viðsmjör, eða nokkuð annað matarkyns með kyrtilskautinu, verður þetta þá heilagt af því?" Kennimennirnir svöruðu og sögðu: "Nei."

13 Þá spurði Haggái: "Ef nokkur, sem orðinn er óhreinn, af því hann hefir snortið lík, kemur við eitthvað af þessu, verður það þá óhreint?" Kennimennirnir svöruðu og sögðu: "Já, það verður óhreint."

14 Þá svaraði Haggái og sagði: "Eins er um þetta fólk og þenna lýð í mínum augum, segir Drottinn; eins er um alt, sem þeir hafa tekið sér fyrir hendur að gjöra, og það sem þeir hafa fórnferst þar, það er óhreint."

15 Og nú, rennið nú huga yðrum frá þessum degi og til undanfarins tíma, áður en steinn var lagður á stein ofan í musteri Drottins;

16 Kæmi nokkur, áður en þetta varð, að kerfaskrúfi, sem gjöra skyldi tuttugu (skeppur korns), þá urðu þar tíu; kæmi hann að vínlagarkeri, og ætlaði að ausa fimtiú (könnur vins) af vintröðinni, þá urðu þar elgi fleiri en tuttugu.

17 Eg sendi yður þá plágu, að kornið sviðnaði og gulnaði, og alt yðar

andvirki varð hagli lostið, og þó snèri sèr einginn yðar til mín, segir Drottinn.

18 Kennið nú huga yðrum frá þessum degi og til undanfarins tíma, frá hinum tuttugasta og fjórða degi hins nífunda mánaðar; rennið huga yðrum til þess tíma, sem liðið hefir frá þeim degi, að musteri Drottins var grundvallað!

19 Eru enn þá frækorn í forðabúr-unum? Hvorki vínviður nè fikjur, granatatrè nè viðsmjörsviður bera ávöxt. En upp frá þessum degi vil eg blessun gefa."

20 Í annað sinn talaði Drottinn til

Haggaí, hinn tuttugasta og fjórða dag sama mánaðar, og sagði:

21 "Tala þú þessum orðum til Serúbabels, landshöfðingja í Júdaríki: eg vil hræra himin og jörð;

22 Eg vil umvelta veldisstólum konungsríkjanna, og í eyði leggja hin völdugu ríki þjóðanna; eg vil umbilta vögnum, og þeim, sem á þeim sitja; hestar og riddarar skulu niður falla, hver fyrir annars sverði."

23 Á þeim degi, segir Drottinn alsherjar, vil eg taka þig, Serúbabel Sealtíelsson, minn þjón! og láta þig vera sem annan innsiglishring, því eg hefi útvalið þig, segir Drottinn alsherjar.

SPÁMAÐURINN SAKARÍA.

1. KAPÍTULI.

Sakaría varar Gyðinga við vondum dæmum forfedra þeirra; fær í einni sýn vitrun um uppbyggingu mustersins.

Á ATTUNDA mánuði annars árs Daríí talaði Drottinn þessum orðum til spámannsins Sakarías Barakíasonar, Iddósonar:

2 Drottinn var stórlega reiður forfedrum yðar.

3 Seg þess vegna til (niðja) þeirra: svo segir Drottinn alsherjar: snúið yður til mín, segir Drottinn alsherjar, þá vil eg snúa mèt til yðar, segir Drottinn alsherjar.

4 Verið ekki sem forfeður yðar, sem hinir fyrri spámenn ámintu með svo feldum orðum: "svo segir Drottinn alvaldur: snúið yður frá vondum vegum og frá yðar illum athöfnum," en hlýddu þó ekki, og gáfu eingan gaum að mèt, segir Drottinn.

5 Yðar feður, hvar eru þeir? og spámennirnir, geta þeir alt af lifað?

6 En mín orð og atkvæði, þau er eg lét mína þjóna, spámennina kunn-gjóra, hafa þau ekki komið fram á forfeðrum yðar? svo þeir hefðu mátt snúa sèr og segja: "eins og Drottinn alsherjar hafði ásett sèr að gjöra við oss eptir vorri breytni og athöfnum vorum, eins hefir hann og við oss gjört."

7 Á hinum tuttugasta og fjórða degi

hins ellefta mánaðar, það er mánuðurinn sebat, á öðru ári Daríí, út gekk orð Drottins til Sakarías spámanns Barakíasonar, Iddósonar, á þenna hátt:

8 Eg sá sýn á náttarþeli, og sá, hvar maður nokkur sat á rauðum hesti; hann hèlt kyrru fyrir á meðal myrtustrjáanna í dalverpi nokkuru; að baki honum voru rauðir, jarpir og hvítir hestar.

9 Þá spurði eg: "Hverjir eru þessir, herra?" Engill sá, er við mig talaði, sagði til mín: "Eg skal sýna þér, hverjir þessir eru."

10 Þá svaraði maðurinn, sem hèlt kyrru fyrir meðal myrtustrjáanna, og sagði: "Þessir eru þeir, er Drottinn hefir sent, til að fara út um veröldina."

11 (Þessir menn) svöruðu þá engli Drottins, þeim er hèlt kyrru fyrir meðal myrtustrjáanna, og sögðu: "Vér höfum farið um alla veröldina, og sjá, öll jörðin er í ró og kyrd."

12 Þá svaraði engill Drottins og sagði: "Hve lengi skal það vara, að þú ekki miskunir þig yfir Jerúsalemsborg og yfir borgir Júdaríkis, sem þú hefir reiður verið þessi sjöttu ár?"

13 Drottinn svaraði þeim engli, er við mig talaði, með blíðum orðum og huggunarríkim.

14 Engillinn, sem við mig talaði, sagði þá til mín: "Kunngjör og seg:

svo segir Drottinn alsherjar: eg vil rétta hlut Jerúsalemsborgar og Síonsfjalls með stórrí vandlætingu;

15 En eg er stórum reiður hinum andvaralausum heiðingjum; því þegar eg lét (Gyðinga) kenna lítið eitt á reiði minni, þá juku þeir á böll þeirra.

16 Þess vegna segir Drottinn svo: eg hefi snúið mér miskunsamega til Jerúsalemsborgar; þar skal hús mitt verða upp byggt, segir Drottinn alsherjar, og mæliþráður lagður verða yfir Jerúsalemsborg.

17 Kunngjörð enn fremur, og seg: svo segir Drottinn alsherjar: mínar borgir skulu að nýju fljóta í gæðum; Drottinn mun aptur miskuna sig yfir Síonsfjall, og vill enn hafa velpóknun á Jerúsalemsborg.

2. KAPÍTULI.

Sakaría sér fjögur horn og fjóra smíði, er tákna, að móttöldumenn Guðs safnaðar skuli af æðra kræfti sigraðir verða; hann sér mæliþráð, sem merkir, að Guð vilji sjálfur vernda Jerúsalemsborg; hann upp hvetur Gyðinga, sem eptir voru í Babel, að koma heim; spáir, að heiðingjar munu sameinast verða við Guðs fólk.

ÞÁ hóf eg upp augu mín, og sá, hvar fjögur horn voru.

2 Eg spurði engilinn, er við mig talaði: "Hvað eru þessi?" Hann svaraði mér: "Þetta eru þau horn, er tvístrað hafa Júdaríkismönnum, Ísraelsmönnum og Jerúsalemsborgar innbyggjendum."

3 Því næst lét Drottinn mig sjá fjóra smíði.

4 Eg spurði: "Til hvers eru þessir komnir?" Hann svaraði: "Þessir eru komnir til að hræða þau horn, sem tvístruðu Júdaríkismönnum, svo að einginn þeirra mátti um frjálst höfuð strjúka, og til að niður varpa hornum þeirra þjóða, er reistu horn gegn Júdalandi, til að tvístra því."

5 Enn hóf eg upp augu mín; bar þá fyrir mig sýn: eg sá mann, sem hleð á mæliþræði í hendi sér.

6 Eg spurði (þenna mann): "Hvert ætlar þú?" Hann svaraði mér: "Eg fer að mæla Jerúsalemsborg, til að vita, hversu breið og hversu löng hún er."

7 En er engill sá, er við mig talaði, gekk fram (úr skóginum), mætti hann öðrum engli,

8 Og sagði til hans: "Bregð við skjótt, tala þú til þessa hins unga manns, og seg: Jerúsalemsborg skal vera múrveggjalaus, sökum þess fjölda manna og skepna, sem í borginni skal vera;

9 En eg vil vera sem eldveggur umhverfis hana, segir Drottinn, og í miðri borginni skal eg sýna mig dýrdlegan."

10 Upp, upp! flýið úr Norðurlandiinu, segir Drottinn, því eg vil út breiða yður eptir himinsins fjórum höfuðáttum, segir Drottinn.

11 Upp, Síonsbyggjar, þér sem búið í Babelsborg! forðið yður!

12 Því svo segir Drottinn alsherjar: "nú er vegsemd í vændum." Hann hefir sent mig til heiðingjanna, sem ræntu yður; því hver sem yður snertir, sá snertir hans augastein.

13 Því sjá, eg bregð hendi minni yfir þá, og þá skulu þeir verða Ísraelsmönnum að herfangi; og þá skuluð þér viðurkenna, að Drottinn alsherjar hefir sent mig.

14 Kyrja upp og fagna, Síonsdóttir! því sjá þú, eg kem, og vil búa mitt í þér, segir Drottinn.

15 Á þeim degi skulu Drottinn bæta margir heiðingjar, og þeir skulu vera sem mitt eigið fólk; eg vil búa mitt á meðal þín, og þú skalt viðurkenna, að Drottinn alsherjar hefir sent mig til þín.

16 Þá skal Drottinn eignast Júdaríki í sinn hlut í hinu heilaga landi, og hann skal enn þá hafa velpóknun á Jerúsalemsborg.

17 Þegi allar skepnur fyrir augliti Drottins, þegar hann gengur fram af sínum heilaga bústað!

3. KAPÍTULI.

Frá Jósúa, hinum æðsta kennimanni.

ÞÞví næst lét hann mig sjá Jósúa, hinn æðsta kennimann; hann stóð frammi fyrir engli Drottins, en til hægri handar honum stóð satan, til þess að ákæra hann.

2 Þá sagði Drottinn til satans: "Drottinn ógni (hamli) þér, satan! Drottinn hamli þér, hann sem hefir útvalið Jerúsalemsborg! Er þessi maður (Jósúa) ekki eins og brandur úr báli dreginn?"

3 En Jósúa var í óhreinum klæðum, þar er hann stóð frammi fyrir englinum.

4 Þá tók engillinn til orða, og mælti til þeirra, sem stóðu frammi fyrir honum: “Færið hann úr hinum óhreinu klæðum.” Síðan sagði hann til hans: “Sjá þú! eg hefi tekið þína synd frá þér, og færi þig í hátíðabúning.”

5 Eg sagði: “Látið hreinan ennidúk um höfuð hans.” Þeir létu þá hreinan ennidúk um höfuð hans, þá þeir höfðu fært hann í klæðin; og engill Drottins var þar viðstaddur.

6 Nú vottaði engill Drottins fyrir Jósúa, og mælti:

7 “Svo segir Drottinn alsherjar: ef þú gengur á mínum vegum, og gætir þess, sem eg vil gæta láta, þá skaltu stjórna mínu húsi og gæta minna forgarða; og eg skal veita þér gang meðal þessara, sem hér standa.

8 Heyr, Jósúa, þú hinn æðsti kennimaður, og vinir þínir, sem sitja frammi fyrir þér: þér eruð fyrirmyndarmenn; því sjá! eg læt minn þjón Semakk koma.

9 Því sjáið, á stein þann, er eg hefi lagt frammi fyrir Jósúa, á þenna eina stein horfa sjö augu; sjá! eg prýði hann með útskurði, segir Drottinn alsherjar, og burt tek á einum degi misgjörð þessa lands.

10 Á hinum sama degi, segir Drottinn alsherjar, skal hver yðar bjóða öðrum að sitja undir vínviðartrjam og fíkjutrjam.”

4. KAPÍTULI.

Ljósastikan og viðsmjörstrén; þýðing þeirrar sjfnar.

ENGILL sá, er við mig talaði, vakti mig að nýju, eins og þann mann, sem af svefni er vakinn;

2 Og hann sagði til mín: “Hvað sèr þú?” Eg svaraði: “Eg sè ljósastiku, og er öll af gulli; uppi yfir henni er viðsmjörsskál, en sjö lampar á stikunni, og ganga sjö pípur að hverjum lampa, sem er á ljósastikunni;

3 Tvö viðsmjörstrè standa hjá ljósastikunni, annað hægra megin við viðsmjörsskálina, hitt vinstra megin.”

4 Eg tók þá til orða, og spurði engillinn, sem við mig talaði: “Hvað er þetta, herra?”

5 Engillinn, sem við mig talaði, svaraði og sagði til mín: “Veiztu ekki, hvað þetta er?” Eg sagði: “Nei, herra!”

6 Hann svaraði, og talaði til mín þessum orðum: “Þetta er orð Drottins til Serúbabels: “ekki með valdi eða afli, heldur með mínum guðdómskrapti, segir Drottinn alsherjar.”

7 Hvað ertu, hið stóra fjall, fyrir framan Serúbabel? Þú skalt verða að jafnslettu! og hann skal færa upp höfuðsteininn (leggja hyrningarsteininn), og þá skal við kveða það fagnadaróp: heill veri honum! heill veri honum!

8 Drottinn talaði til mín þessum orðum:

9 Hendur Serúbabels hafa lagt grundvöll þessa húss; hans hendur skulu og fullgjöra það; og þá skaltu viðurkenna, að Drottinn alsherjar hefir sent mig til yðar.

10 Því hver vill lítilsvirða þenna dag, þó með lítið sè byrjað? Þegar þín sjö (augun) horfa með gleði á blýlóðið í hendi Serúbabels, augu Drottins, er líta yfir gjörvalla jörðina.”

11 Enn fremur spurði eg hann: “Hvað eru þessi tvö viðsmjörstrè, hægra og vinstra megin ljósastikunnar?”

12 Eg spurði hann í annað sinn, og sagði til hans: “Hvað eru þær tvær viðsmjörsviðargreinir, sem eru við hliðina á þeim tveimur gullpípum, er láta gullið streyma út úr sèr?”

13 Hann sagði til mín: “Veiztu ekki, hvað þær eru?” Eg svaraði: “Nei, herra!”

14 Þá mælti hann: “Það eru þeir tveir smurðu höfðingjar (menn), sem standa frammi fyrir Drotni allrar jarðarinnar.”

5. KAPÍTULI.

Sjón um bókfell og mæliash útskýrð.

EG hóf aptur upp mín augu, og bar þá fyrir mig bókfell, sem var á flugi.

2 Hann sagði til mín: “Hvað sèr þú?” Eg svaraði: “Eg sè bókfell á flugi, tuttugu álna langt og tíu álna breitt.”

3 Hann sagði til mín: “Þetta er sú

bölván, sem út gengur yfir gjörvalt landið; sérhver, sem stelur, skal, eptir því sem stendur annars vegar á skjalinu, verða upp rettur úr landinu, og eptir því, sem stendur hins vegar, skal sérhver, sem vinnur meinsæri, úr landinu upp rettur verða.

4 Eg lét bölvánina út fara, segir Drottinn alsherjar, til þess hún komi inn í hús þjófsins, og inn í hús þess, sem sver ränglega við mitt nafn, og staðnæmist mitt í húsi þeirra, og eyði því að viðum og veggjum.”

5 Síðan gekk sá engill fram, er við mig talaði, og sagði til mín: “Hef upp augu þín, og sjá, hvað þar fer!”

6 Eg mælti: “Hvað er þetta?” Hann svaraði: “Það er mælisáld, sem þar fer.” Og enn mælti hann: “Þar má sjá, hvernig allir innbúar landsins eru.”

7 Þá lyptist upp blýstykki nokkurt, og sat þá kona nokkur niðri í sáldinu.

8 Þá mælti hann: “Þetta er guðleysan,” og síðan kastaði hann henni mitt í sáldið, og varpaði blýhnúðnum ofan yfir opið.

9 Þar eptir hóf eg upp augu mín, og sá, hvar tvær konur komu fram, og stóð vindur undir vængi þeim; því þær höfðu vængi, sem hegra-vængi, og hófu þær sáldið upp milli jarðar og himins.

10 Þá spurði eg engilinn, sem við mig talaði: “Hvert ætla þessar konur að fara með mælisáldið?”

11 Hann svaraði mér: “Þær ætla að byggja henni hús í landinu Sínear; þar skal hús verða bygt handa henni, og hún sett verða á sinn bólstað.”

6. KAPÍTULI.

Fjórir vagnar með fjórum hestum fyrir fara yfir jörðina, til að hegna mótstöðumönnum Guðs safnaðar. Kórónaður Jósúa, hinn æðsti kennimaður.

EG hóf aptur upp augu mín, og sá, hvar fjórir vagnar komu út á meðal tveggja fjalla, en þau fjöll voru eirfjöll.

2 Fyrir fyrsta vagninum voru rauðir hestar, fyrir öðrum vagninum svartir hestar,

3 Fyrir þriðja vagninum hvítir hestar, og fyrir hinum fjórða rauð-skjöttir.

4 Eg spurði þá engilinn, sem við

mig talaði: “Hverjir eru þessir, herra?”

5 Engillinn svaraði mér, og sagði: “Þetta eru þeir fjórir himinsandar, sem út eru gengnir, eptir að þeir hafa staðið framm fyrir Drottni allrar jarðarinnar.

6 Vagninn með hinum svörtu hestum fer í móti norðurlandinu, og hinir hvítu fylgja þeim, en hinir skjöttu fara móti suðurlandinu.

7 Hinir rauðu fara út, og eru ráðnir til að fara yfir alla jörðina; því til þeirra hefir verið sagt: farið yfir alt jarðrikið; og nú fara þeir yfir alt jarðriki.”

8 Enn kallaði engillinn til mín, og sagði: “sjá þú! þeir, sem fara í móti norðurlandinu, skulu láta reiði mína staðnæmast í norðurlandinu.”

9 Enn talaði Drottinn til mín svo látandi orðum:

10 “Þú skalt taka við sendingum hinna herleiddu, af þeim Heldaí, Tobíasi og Jedaja (því hinn sama dag skaltu ganga heiman og koma í hús Jósías Sefaníasonar, hvar sendimennirnir frá Babel halda til).

11 Þú skalt taka við gulli og silfri af þeim, og búa til kórónur, og setja þær á höfuð Jósúa Jósadakssonar, hins æðsta kennimanns,

12 Og seg til hans þessum orðum: svo segir Drottinn alsherjar: maður nokkur kemur, sá heitir *Semakk*, því hann skal spretta upp af sínum reit, og byggja musteri Drottins.

13 Musteri Drottins skal hann byggja, og tignina bera; hann skal sitja og drottna á sínum veldisstóli, og hann skal kennimaður vera á sínum veldisstóli, og milli þeirra beggja skal vera fríðarsamband.

14 Þessar kórónur skulu vera þeim Helem, Tobíasi, Jedaja og Hen Sefaníasyndi til minningar í musteri Drottins.

15 Menn skulu koma af fjarlægum löndum, til að byggja musteri Drottins, og þér skuluð viðurkenna, að Drottinn alsherjar hefir sent mig til yðar. Þetta skal rætast, ef þér viljið hlýða röddu Drottins, yðvars Guðs.”

7. KAPÍTULI.

Sakaría brýnir fyrir Gyðingum, að hreint hjartalag og ráðvant líferni sé meir vert, en föstuhald.

Á FJÓRÐA ári Daríí konungs kom orð Drottins til Sakarías; það var fjórða dag hins níunda mánaðar, þess er kallast kislef;

2 Þegar þeir Sareser og Regem-Melek og menn þeirra voru sendir til Drottins húss, til þess að leita miskunar Drottins með auðmjúkri bæn,

3 Og til þess að aðsyrja kennimenn þá, er þjónuðu í húsi Drottins alsherjar, og spámennina með þessum orðum: skal eg enn þá syrgja og fasta í hinum fimta mánuði, eins og eg hefi gjört nú upp í mörg ár?

4 Þá talaði Drottinn alsherjar til mín svo feldum orðum:

5 "Tala þú þessum orðum til als landsfólksins og kennimannanna: þegar þér föstuðu og hælduð sorgarhátíð í hinum fimta og hinum sjöunda mánuði, og það upp í sjötugi ár, var það þá mín vegna að þér föstuðu? var það fyrir mig?

6 Og þegar þér átuð og drukkuð, voruð þér það þá ekki, sem átuð? voruð þér það ekki, sem drukkuð?

7 Voru það ekki einmitt þau orð, sem Drottinn lét kunngjóra fyrir munn hinna fyrri spámanna, meðan Jerúsalemsborg var enn þá við lýði og í friði, og borgir hennar umhverfis í kring um hana, og meðan bygðin enn þá stóð í suðurhluta landsins og á láglendinu."

8 Enn talaði Drottinn þessum orðum til Sakarías:

9 Svo sagði Drottinn alsherjar: "dæmið rétta dóma, auðsýnið hver öðrum kærleika og miskunsemi;

10 Veitid ekki ágáng ekkjum, munadarleysingjum, útlendum eða fátækum mönnum! Einginn yðar hugsi öðrum ilt!"

11 En þeir tregðuðust við að gefa því gaum, gjörðust mótsúnir, og dauðfyrðust við;

12 Þeir gjörðu hjörtu sín að demanti, til þess þeir skyldu ekki heyra lög-málið, og þau orð, er Drottinn alsherjar sendi fyrir sinn Anda, fyrir munn hinna fyrri spámanna; hvers vegna Drottinn alsherjar var þeim stórlega reiður.

13 Þess vegna, eins og þeir vildu ekki heyra, þegar kallað var til þeirra, eins vil eg ekki heldur heyra, þegar þeir kalla til mín, segir Drottinn alsherjar.

14 Þá tvístraði eg þeim meðal margháttaðra þjóða, sem þeir þektu eingin deili á; og landið lá í eyði eptir þá, svo einginn fór þar um, og einginn bjó þar; hið ágæta landið varð að auðn.

8. KAPÍTULI.

Framhald: Guðs miskun við þá þverbrotnu Gyðinga; spámaðurinn hughreystir Gyðinga, og upphvetur þá til sannrar guðsdýrkunar.

ENN fremur talaði Drottinn alsherjar til mín þessum orðum:

2 Svo segir Drottinn alsherjar: eg vil rétta hlut Síonsfjalls með stórrí vandlætingu, með stórrí reiði vil eg rétta hlut þess.

3 Svo segir Drottinn: eg vil snúa mér aptur til Síonsfjalls, og búa mitt í Jerúsalemsborg; og Jerúsalemsborg skal kallast Sannleiksborg, og fjall Drottins alsherjar skal kallast fjall heilagleikans.

4 Svo segir Drottinn alsherjar: gamlir menn og gamlar konur skulu á síðan sitja á strætum Jerúsalemsborgar, og hvert þeirra hafa staf í hendi sér, fyrir elli sakir;

5 Og stræti borgarinnar skulu full vera af ungum sveinum og meyjum, sem leika sér á strætunum.

6 Svo segir Drottinn alsherjar: jafnvel þó það, sem fram skal koma á þeim dögum, sýnist torvelt í augum þessa eptirorðna fólks, skyldi það þar fyrir vera torvelt fyrir mig? segir Drottinn alsherjar.

7 Svo segir Drottinn alsherjar: sjá, eg frelsa minn lýð úr öllum löndum, hvort sem þau liggja móti austri eða vestri.

8 Eg vil leiða þá hingað, og þeir skulu búa mitt í Jerúsalemsborg; þeir skulu vera mitt fólk, og eg vil vera þeirra Guð í sannleika og réttlæti.

9 Svo segir Drottinn alsherjar: verið hughraustir, þér, sem á þessum dögum heyríð þessi orð af munni þeirra spámanna, sem uppi voru þann dag, er lagður var grundvöllur til húss Drottins alsherjar, svo að musterið yrði upp byggt.

10 Því á undan þeim dögum varð einginn árángur af erfiði manna, og ekkert gagn haft af kvikfænaði; hvort sem maður gekk út eða inn, var einginn friður fyrir óvinum; og eg hleypti hverjum manni upp á móti öðrum.

11 En nú vil eg eigi vera eins við þá, sem eptir eru af þessari þjóð, eins og eg var í fyrri daga, segir Drottinn alsherjar.

12 Frækornin skulu vera í friði; vintræð skal bera sinn ávöxt, jörðin skal gefa sinn gróða, og himininn sína dökk. Alt þetta vil eg láta eptirleifum þessa fólks í skaut falla.

13 Þá skal svo fara, að eins og þér, Júdaríkismenn, og þér, Ísraelsmenn, voruð áður álitnir af öðrum þjóðum sem óhamíngjumenn, eins vil eg nú svo aðstoða yður, að þér skuluð verða álitnir auðnumenn. Öttizt því ekki, heldur verið hughraustir!

14 Því svo segir Drottinn alsherjar: eins og eg tók það fyrir mig, að vera harður við yður og ekki vægja yður, þegar forfæður yðar reittu mig til reiði, segir Drottinn alsherjar,

15 Eins hefi eg þar á móti tekið það fyrir mig, að vera góður við innbyggjendur Jerúsalemsborgar og við Júdaríkismenn á þessum dögum. Öttizt því ekki!

16 Þetta er það, sem yður ber að ástunda: talið sannindi, hver við annan; dæmið rétta og friðvænlega dóma á yðar þingum;

17 Einginn yðar hugsi öðrum ilt í hjarta sínu; elskið ekki rángan eið! Því alt þess konar hata eg, segir Drottinn.

18 Því næst talaði Drottinn alsherjar til mín þessum orðum:

19 Svo segir Drottinn alsherjar: fastan í hinum fjórða mánuði, fastan í hinum fimta mánuði fastan í hinum sjöunda mánuði, og fastan í hinum tíunda mánuði skal verða Júdaríkismönnum til fagnaðar og gleði og að óeskilegum löghátíðum. Elskið að eins sannleik og frið!

20 Svo segir Drottinn alsherjar: eitt sinn skal það verða, að þjóðir og innbyggjendur margra borga munu koma,

21 Og innbyggjendur einnar borgar skulu fara til annarar borgar, og

segja: látum oss fara, til að biðja Drottin miskunar, og til að leita Drottins alsherjar! "Eg vil fara!" "og eg líka!"

22 Skulu þá margir menn og völdugar þjóðir koma, til að leita Drottins alsherjar í Jerúsalemsborg, og biðja Drottin miskunar með auðmjúkri bæn.

23 Svo segir Drottinn alsherjar: á þeim dögum skal það verða, að tíu menn af þjóðum ýmissa tungna skulu taka í kyrtilskauf eins Júdamanns, og segja: "vér viljum fara með yður, því vér heyrum, að Guð er með yður."

9. KAPÍTULI.

Sakaría spáir eyðileggingu Sýrlandi, Feníkalandi og Filistealandi; og að Filistear muni um síðir láta af blótum og taka sannna trú; segir, að Guð muni senda Messías, og vernda völduglega sitt fólk.

DÓMUR Drottins er upp kveðinn yfir Hadrakslandi, og mun fram koma á Damaskusborg; því Drottinn hefir gát á öðrum mönnum, eins og á ættkvíslum Ísraelsmanna.

2 Sömuleiðis mun hann fram koma á Hamats-landi, sem þar liggur hjá, og á Týrusborg og Sídonborg, því þær eru slægvittrar mjög.

3 Þó Týrusborg hafi bygt sér örugt vígi, og safnað silfri sem sandi, og gulli sem saur á strætum,

4 Þá skal þó hinn Alvaldi eyða hana, og steypa veldi hennar í sjóinn, og sjálf skal hún verða eyðilögð af eldi.

5 Askalonsborg skal sjá það, og óttast; Gasaborg skal sjá það, og skjálfa mjög; einnig Ekronsborg, því hennar von er horfin; konúnginum er í burtu svipt frá Gasaborg, og Askalonsborg liggur í eyði.

6 Utlendingar skulu búa í Asdodsborg; þannig vil eg gjöra enda á ofdrambi Filístea.

7 Þó vil eg hreinsa blóðið af vitum þeirra, og taka burtu þær víðurstyggðir, sem tolla milli tanna þeirra, svo að þeir, sem eptir verða af þeim, skulu einnig til heyrna Guði vorum, og verða sem ættfæður í Júdaríki, og Ekronsborgarmenn eins og Jebusborgarmenn.

8 Eg vil setja herbúðir í kríng um mitt hús, til varnar móti herliði og hleypiflokkum (óvinanna); einginn kúgari skal framfar vaða yfir þá því;

nú hefi eg sæð (meðferðina á mínu fólki) með mínum augum.

9 Fagna þú mjög, Síons dóttir! kyrrja þú upp, Jerúsalems dóttir! sjá! þinn konungur kemur til þín! réttlátur er hann og sigursæll, lítillátur, og ríður á asna, á ungum ösnufola.

10 Eg vil eyða öllum vögnum hjá Efraímsætt, og öllum hestum í Jerúsalemsborg; öllum herborgum skal og eytt verða; því hann skal kenna þjóðunum frið, og veldi hans skal ná frá hafi til hafs, og frá fljóti til landsenda.

11 Og þú (Ísraelslýður) samkvæmt sáttmálanum við þig, sem með blóði er staðfestur, slepti eg bandingjum þínum út af hinni vatnslausu gryfjunni.

12 Snúið aptur til hins trausta vígisins, þér herteknu, sem væntið lausnarinnar! Einnig í dag gjöri eg það heyrum kunnugt, að tvöfaldlega vil eg þér endurgjalda.

13 Því eg hefi Júdaríki fyrir spentan streng, og Efraímsætt fyrir uppdreginn boga; eg vek sonu þína, Síonsfjall, móti þínum sonum, Grikkland, og gjöri þig að sverði í hermannshendi.

14 Drottinn skal birtast í öndverðu líði þeirra, og hans örvar út fara, sem eldingar; Drottinn hinn alvaldi skal þeyta lúðurinn og ganga fram í sunn-anstormum.

15 Drottinn alsherjar skal vera þeirra hlíf, en þeir skulu eyðileggja og undir fótum troða slöngusteinana; þeir skulu vaða á fram (blóði) drukknir eins og af víni, löðrandi, sem fórnarskálir, sem horn upp af altari.

16 Drottinn, Guð þeirra, mun frelsa sinn lýð á þeim degi, eins og hirðirinn hjörð sína; og vígðir steinar skulu uppreistir standa í hans landi.

17 Því hversu stór er hans gæzka! hversu fagarar hans gjafir! af korni og vínberjalegi skulu úngir sveinar og meyjar (aptur) upp renna.

10. KAPÍTULI.

Framhald: um varðveislu Guðs á Gyðingalýð.

BÆÐJIÐ Drottin um regn á vortímanum; biðjið Drottin þar um, hann, sem skapar eldingarnar; þá

mun hann gefa yður regnskúrir, og sérhverjum manni jarðargróða.

2 Því húsgóðin tala hegóma, spámenirnir sjá lygisjónir, draumarnir segja markleysu og gefa ónýta huggun. Þess vegna ráfuðu (forfeður yðar) eins og sauðir, og voru bjargarlausir; því þá vantaði góðan hirði.

3 Mín reiði var upp tendruð gegn hirðunum, og eg varð að vitja hafrianna. En nú vill Drottinn alsherjar vitja sinnar hjarðar, Júdaniðja; hann mun láta þá verða sem skrautbúinn hest í bardaga;

4 Frá þeim munu út ganga þjóðhöfðingjar, merkismenn, bogmenn, og þar með als konar hermenn.

5 Þeir skulu vera eins og berserkir, sem í orustum fóttroða (óvini sína) niður í bleytuna á strætunum; þeir skulu berjast, því Drottinn er með þeim, svo að þeir, sem á hestum ríða, skulu verða sèr til minkunar.

6 Eg vil gjöra Júdaættkvísl sterka, og hjálpa Jósepsætt; eg vil setja þá aptur inn í bústaði þeirra, því eg hefi meðaumkun með þeim; þeir skulu vera, eins og eg hefði ekki út skúfað þeim; því eg er Drottinn, Guð þeirra, og eg vil bænheyra þá.

7 Efraímsniðjar skulu verða sem kappar; þeirra hjarta skal verða glatt, eins og af víni; börn þeirra skulu sjá það, og gleðjast, þeirra hjarta skal fagna í Drottni.

8 Eg vil blístra til þeirra, og safna þeim saman, því eg hefi keypt þá lausa; þeir skulu verða eins margir, eins og þeir voru fyrrum.

9 Eg vil út breiða þá meðal þjóðanna, og þeir skulu minnast mín í fjarlægum löndum; þeir skulu lifa ásamt með börnum sínum, og koma heim aptur.

10 Eg vil leiða þá aptur frá Egyptalandi, og safna þeim saman úr Assýríulandi; eg vil flytja þá inn í Gíleadsland og Líbanonsland, og þar skal verða ofþrönglent fyrir þá.

11 Gegnum þrengingarhaf skulu þeir ganga, en hann (Drottinn) mun niður slá bylgjur hafsins, og allir álar fljótsins (Nílar) skulu þorna; ofdramb Assýríukonungs skal niður bælast, og veldissproti Egyptalands á burtu víkja.

12 Eg vil styrkja þá í Drottni, og í hans nafni skulu þeir fram ganga, segir Drottinn.

11. KAPÍTULI.

Sakaría spáir Gyðingalandi stóru áfelli; talar um vonda hirða, og ótrúrra hirða mahleg laun.

Upp lúk þínum dyrum, Líbanons-fjall, svo eldurinn geti eytt þínum sedrustrium.

2 Grátid þér furutrè, því sedrusviðurinn er fallinn, þau stoltartré eru eyðilögð. Grátid, þér Basans eikur, því hinn þykki skógurinn liggur við velli.

3 Nú heyrir gráthljóð hirðanna, því þeirra gersemi er eyðilögð; öskurhljóð ljónskálfanna, því mikillæti Jórdanar liggur í eyði.

4 Svo sagði Drottinn, minn Guð: vert þú hirðir skurðarsauðanna,

5 Hverra kaupendur slátra þeim að saklausu, og seljendurnir segja: "Lofaður veri Drottinn, nú er eg orðinn ríkur," og hirðarnir vægja þeim ekki,

6 Því nú má eg ekki lengur vægja innbyggjendum landsins, segir Drottinn. Sjá, eg vil selja hvern þeirra á vald annars, og á vald konungs þeirra; þeir skulu slá landid, og eg vil ekki frelsa það af þeirra hendi.

7 Eg gjörðist nú hirðir skurðarsauðanna; það var í sannleika aumt fé! Eg tók mér tvo stafi, kallaði annan þeirra líknarstaf, en hinn harmastaf, og gætti nú fjárins.

8 Á fyrsta mánuði af máði eg þrjá hirða, því eg var orðinn leiður á þeim, og þeir voru ekki heldur ánægðir með mig.

9 Loksins sagði eg: "Eg vil ekki vera yðar hirðir; deyi það, sem deya vill, farist það, sem farast vill, og þeir, sem eptir verða, eti hver annars hold."

10 Síðan tók eg líknarstaf minn, og braut í sundur, til að bregða þeim sáttmála, sem eg hafði samið við allar þjóðir.

11 Þannig var þessum sáttmála brugðið á þeim sama degi; og þá skildu hinir aumu sauðirnir, sem enn gáfu mér gaum, að þetta var orð Drottins.

12 Nú sagði eg til þeirra: "ef yður

þóknast, þá greiðið mér kaup mitt, en ef ekki, þá látið það vera;" þeir vögu mér þá þrjátíu sikla silfurs í kaup mitt.

13 Þá sagði Drottinn til mín: "Kasta þú til leirkerasmiðsins þessu merki-lega kaupgjaldi, sem þeir hafa metið mig verðan." Og eg tók þá þrjátíu sikla silfurs, og kastaði þeim í hús Drottins til leirkerasmiðsins.

14 Síðan braut eg sundur hinn stafinn, harmastafinn, til þess að bregða upp bræðrafélaginu milli Júdaríkismanna og Ísraelsmanna.

15 Enn mælti Drottinn til mín: "Nú skaltu fyrirmýnda ónýtan hirði;

16 Því sjá, eg læt þann hirði upp koma í landinu, sem ekki mun vitja hins farsjúka, ekki leita hins hrakta, ekki greða hið limlesta, ekki bera hið preytta, heldur eta kjötið af hinu feita fènu, en fleygja klaufunum.

17 Vei þeim ónýtum hirði, sem yfirgefur hjörðina! Sverð skal koma á hans handlegg og hœgra auga; hans armleggur skal upp visna, og hans hœgra auga verða steinblint."

12. KAPÍTULI.

Sakaría kennir, að Guð muni varðveita sitt fólk móti óvinum þess, og með sínum anda hræra það til iðrunar.

ÞETTA er það orð, er Drottinn hefir upp kveðið um Ísraelsmenn; það er atkvæði Drottins, hans, sem út þenur himininn, grundvallar jörðina, og skapar þann anda, sem með mannum býr.

2 Sjá, eg læt Jerúsalemsborg verða að ofdrykkjubíkar fyrir allar þær þjóðir, sem í kring eru; og jafnvel Júdaættkvísl skal neyðast til að vera með í umsátrinu um Jerúsalemsborg.

3 Á þeim degi vil eg gjöra Jerúsalemsborg að afraunarsteini fyrir allar þjóðir; hver sá, sem vill hefja hann upp, skal hrufna sig á honum; því allar þjóðir á jörðinni skulu saman safnast móti henni.

4 Á þeim degi vil eg, segir Drottinn, slá felmtri á alla hesta, og vitleysu á sérhvern þann, sem ríður þeim. Eg vil hafa vakandi auga á Júdaættkvísl, en slá alla hesta þjóðanna með blindu.

5 Þá skulu höfðingjar Júdaættkvísl-

ar segja með sjálfum sér : “sterkir eru innbyggjendur Jerúsalemsborgar fyrir aðstoð Drottins alsherjar, Guðs þeirra.”

6 Á þeim degi vil eg láta höfðingja Júdaættkvíslar vera sem glóðarker í viðarkesti og sem blys í kerfum ; þeir skulu fella alla þá menn, sem í kringum þá eru, til hægri og vinstri handar ; og Jerúsalemsborg skal vera kyrr á sínum samastað, þar sem hún áður var.

7 Drottinn mun frelsa tjaldbúðir Júdaættkvíslar á undan (Jerúsalemsborg), svo að frami Davíðsættar og Jerúsalemsborgar innbyggjenda verði ekki meiri, en frami Júdaættkvíslar.

8 Á þeim degi mun Drottinn vera hlífiskjöldur Jerúsalemsborgar innbyggjenda ; sá, sem er lítill fyrir sér meðal þeirra, skal á þeim degi verða önnur eins hetja og Davíð, og Davíðs ætt eins og Guð, eins og engill Drottins (sá er forðum gekk), á undan þeim.

9 Á þeim degi vil eg gjöra mér far af að af má alla þá höfðingja, sem farið hafa í móti Jerúsalemsborg.

10 Þá vil eg út hella líknaranda og böenaranda yfir Davíðs ætt og yfir innbyggjendur Jerúsalemsborgar ; þeir skulu renna augum til mín, til hans, sem þeir hafa gegnum stúngið ; þeir skulu kveina hans vegna, eins og menn harma lát einkasonar síns ; þeir skulu hryggjast hans vegna, eins og menn hryggjast af láti frumgetins sonar.

11 Á þeim degi skal eins mikið harmakvein verða í Jerúsalemsborg, eins og (forðum) varð í Hadad-Rimmonsborg í Megiddons-dal.

12 Landið skal kveina, hver kynþáttur fyrir sig ; kynþáttur Davíðsættar sér í lagi, og konur þeirra fyrir sig ; kynþáttur Natansættar sér í lagi, og konur þeirra fyrir sig ;

13 Kynþáttur Leviættar sér í lagi, og konur þeirra fyrir sig ; kynþáttur Simeíættar sér í lagi, og konur þeirra fyrir sig ;

14 Og eins allir hinir aðrir kynþættir, hver kynþáttur sér í lagi, og konur þeirra fyrir sig.

13. KAPÍTULI.

Um það, hversu Guð mun betra sitt fólk, af má hjáguðadýrkun og lygisþámennt, og hreinsa sinn séfnuð.

Á þeim degi skal standa opinn brunnur handa Davíðsætt og handa innbyggjendum Jerúsalemsborgar, til að af þvo syndir og óhreinleika.

2 Á þeim degi vil eg, segir Drottinn alsherjar, af má nöfn skurðgoðanna úr landinu, svo þeirra skal ei frammar minzt verða ; sömuleiðis vil eg út reka af landinu (fals-) spámennina og hinn óhreina anda.

3 Og ef nokkur spáir frammar, þá skal faðir hans og móðir, sem ólu hann, segja til hans : “þú skalt ekki lifa, því þú hefir talað lygi í nafni Drottins ;” og faðir hans og móðir, sem ólu hann, skulu leggja hann í gegn, sökum þess hann spáir.

4 Á þeim degi skulu spámennirnir verða til skammar, sérhver sökum þeirra sjóna, er hann þóttist sjá, þegar hann spáði ; og þeir skulu ekki íklæðast loðkápum, til að blekkja aðra.

5 Þá skal hver einn segja : “Eg er einginn spámaður, heldur akurverksmaður, því eg hefi unnið alt í frá úngdæmi mínu.”

6 Og spyrji nokkur hann : “Af hverju eru þessi sár, sem þú hefir á höndum þínum ?” Þá mun hann svara : “Af því eg hefi verið sleginn í húsi þeirra, sem elskuðu mig.”

7 Vert á lopti, sverð, yfir mínum hirði, yfir þeim manni, sem mér er nánastur, segir Drottinn alsherjar ; slá þú hirðinn, svo hjörðin tvístrist ; eg vil samt hepta hönd mína, og halda henni yfir smáfönu.

8 Svo skal til gánga í gjörvöllu landinu, segir Drottinn, að tveir hlutir landsfólksins skulu af mást og upp gefa önd sína, en þriðjungur þess eptir verða.

9 En þenna þriðjung vil eg láta í eld, og hreinsa hann, eins og silfur er hreinsað, og prófa hann, eins og gull er prófað. Þá mun hann ákalla mitt nafn, og eg vil böenheyra hann ; eg vil segja : þetta er mitt fólk ; og hann mun segja : Drottinn er minn Guð.

14. KAPÍTULI.

Um inntöku Jerúsalemsborgar, útbreiðslu Guðs sannaðar, og sameiningu heiðingjanna við Guðs fólk.

SJÁ! eptir ráðstöfun Drottins kemur sá dagur, að því herfángi, sem frá þér er rænt (Jerúsalemsborg!), verður skipt mitt í sjálfri þér.

2 Því eg vil kveðja upp alla heiðingja til hernaðar móti Jerúsalemsborg, og borgin skal verða tekin, húsin rænd, konur smánaðar, og helmíngur borgarmannanna herleiddur; en þó skal eptir verða nokkurt fólk í borginni, sem ekki skal af máð verða.

3 Því Drottinn mun út fara, og berjast við þessa sömu heiðingja, eins og þá hann bardist forðum á orustudeginum.

4 Á þeim degi munu fœtur hans standa á viðsmjörsvíðarfjallinu, sem liggur gagnavart Jerúsalemsborg móti austri; mun þá viðsmjörsvíðarfjallið klofna um þvert frá austri til vesturs; og þar mun verða geysivíður dalur, því annar hluti fjallsins mun undan síga til norðurs, en hinn til suðurs.

5 Þá munuð þér flýja í þenna minn fjalldal; því dalurinn milli fjallanna mun ná alt niður að fjallsrótum; þér munuð flýja, eins og þegar þér flúðuð undan landskjálftanum á dögum Usías, Júdaríkiskonúngs. Þá kemur Drottinn, minn Guð, og allir heilagir með honum.

6 Á þeim degi mun ekkert ljós skína, heldur vera blændingur birtu og dimmu.

7 Þess dagur mun verða einstakur, Drottni (einum) kunnur, hvorki dagur nænótt; en undir kveld mun ljós verða.

8 Á þeim degi munu vötn út fljóta frá Jerúsalemsborg, og mun annar helmíngur vatnanna falla í hafið móti austri, en hinn helmíngurinn í hafið móti vestri; þetta skal vara sumar og vetur.

9 Þá skal Drottinn konungur vera yfir öllum löndum; á þeim degi skal Drottinn vera einn, og nafn hans eitt.

10 Alt landið frá Geba til Rimmons fyrir sunnan Jerúsalemsborg skal verða að slöttum velli. Háreist og óhult skal Jerúsalemsborg standa á stöðvum sínum, frá Benjamínshliði til hins gamla hliðs, hyrningarhliðsins, og frá Hananelsturni til víntraða konúngsins.

11 Menn skulu búa í borginni, og eingin óblessun skal frammar í henni vera; Jerúsalemsborg skal óhult standa.

12 Þetta skal vera sú plága, sem Drottinn skal láta ganga yfir allar þær þjóðir, sem fara herför móti Jerúsalemsborg; líkami sérhvers manns skal upp þorna, meðan hann er enn á fótum; augun skulu hjaðna í augnatóptunum, tungan visna í munnum.

13 Á þeim degi skal Drottinn æsa mikið upphlaup meðal þeirra, svo þeir skulu takast á, og hver hefja hönd sína móti öðrum.

14 Einnig þú, Júdaættkvísl, skalt herja á Jerúsalemsborg, og auður allra heiðingja, sem í kring eru, skal þar saman safnast, gull, silfur og klæði, svo að stóru nemur.

15 Sama plága, sem þessi, skal koma yfir hesta, múla, úlfalda, asna, og öll þau dýr, sem í þeim herbúðum eru.

16 Það skal verða, að allar eptirleifar allra þeirra heiðingja, sem farið hafa móti Jerúsalemsborg, skulu hvert ár þangað upp fara, til að falla fram fyrir konúnginum, Drottni alsherjar, og til að halda heilagt laufskálahátíðina.

17 En hver sú þjóð á jarðriki, sem eigi vill upp fara til Jerúsalemsborgar, til að falla fram fyrir konúnginum, Drottni alsherjar, yfir hana skal ekki regnskúr koma.

18 Og vilji Egyptaþjóð ekki upp fara, og ekki þangað koma, þá skal eigi heldur yfir þá regn koma; yfir þá skal koma sú plága, sem Drottinn mun láta ganga yfir þær þjóðir, er ekki vilja upp fara, til að halda heilagt laufskálahátíðina.

19 Þetta skal vera hegning Egyptalandsmanna, og hegning allra þeirra þjóða, sem ekki vilja upp fara, til að halda heilagt laufskálahátíðina.

20 Á þeim degi skulu þessi orð standa á bjöllum hestanna: "helgað Drottni;" og katlarnir í húsi drottins skulu vera sem fórnarskálirnar fyrir altarinu.

21 Já, sérhver ketill í Jerúsalemsborg og í Júdaríki skal helgaður vera Drottni alsherjar; og hver, sem fórnfæra vill, skal koma og taka einhvern þeirra, og sjóða í. Og á þeim degi skulu engir Kanverjar frammar vera í húsi Drottins alsherjar.

SPÁMAÐURINN MALAKÍA.

1. KAPÍTULI.

Malakía lýsir elsku Guðs til Gyðinga; óþakklæti þeirra; að Guð vilji útvelja heiðingja.

ORÐ Drottins, kunngjört Israelsmönnum af Malakía.

2 Eg hefi elskað yður, segir Drottinn. Og ef þér spyrjið: “með hverju hefir þú sýnt á oss kærleika þinn?” þá svarar Drottinn: var ekki Esaú bróðir Jakobs? og þó elskaði eg Jakob,

3 En hataði Esaú; eg gjörði fjallbygðir hans að auðn, og erfðahlut hans að öröfabystum.

4 Ef Edómsmenn segja: “Vér erum að sönnu niður brotnir, en vér viljum byggja upp aptur rofin,” þá segir Drottinn alsherjar svo: byggji þeir, eg skal niður brjóta; land þeirra skal heita Guðleysuland, og þjóðin það fólk, hverju Drottinn er reiður eilíflega.

5 “Þér skuluð horfa á það með eigin augum, og segja: “Drottinn skal viðfrægjast utan landamerkjanna.”

6 “Sonurinn skal heiðra föðurinn, og þjóninn sinn lánardrottin. Sè eg nú fadír, hvar er þá minn heiður? sè eg Drottinn, hvar er þá óttinn fyrir mér?” segir Drottinn alsherjar til yðar, kennimannanna, sem fyrirlítið mitt nafn. Þér spyrjið: “Hvernig fyrirlítið vér þitt nafn?”

7 Þér fórnferið óhreinni fæðu á mínu altari. Þér spyrjið: “Með hverju saurgum vér þig (þitt altari)?” Þar með, að þér segið: “Borð (altari) Drottins er fyrirlítlegt.”

8 Því þegar þér berið fram blint fè til fórnar, þá kallið þér það ekki saka; og þegar þér komið með halt og sjúkt fè, þá álitíð þér það ósaknæmt. Fær þú landshöfðingja þínum slíkt, vittu, hvort honum líkar við þig, eða hvort hann tekur þér vel! segir Drottinn alsherjar.

9 Biðið nú (þér kennimenn!) Drottin auðmjúklega, að hann sè oss líknsamur; því yður er um þetta að kenna. Getið þér blízt við því, að

hann muni vilja verða nokkurum yðar miskunsamur? segir Drottinn alsherjar.

10 Yður væri sæmra, að loka dyrum (musterisins), svo þér ekki tendruðuð eld til ónýtis á altari mínu! Eg hefi einga velpóknun á yður, segir Drottinn alsherjar, og eingin fórn er mér þægileg af yðar hendi.

11 Því frá uppgöngu sólar og til hennar niðurgöngu skal mitt nafn mikið (vegsamlegt) verða meðal heiðingjanna, og á hverjum stað skal mér til heiðurs fórnført verða reykelsi og hreinni matarfórn; því mitt nafn skal mikið verða meðal heiðingjanna, segir Drottinn alsherjar.

12 En þér vanhelgið það, með því þér segið: “Borð Drottins er óheilagt, og sú fórn, sem fram borin er á það, er einskisverð.”

13 Og enn segið þér: “Ó, hvílik fyrirhöfn!” Þér gjörið það (altarið) fyrirlítlegt, með því þér fórnferið því rænda, halta og sjúka; slíkt berið þér fram sem matarfórn! Get eg þegið þetta með velpóknun af yðar hendi? segir Drottinn.

14 En bölvæður veri sá svikari, sem á hvatan fænað í hjörð sinni, en gjörir þó heit, og fórnferir hinum Alvalda því, sem gallað er; því eg er mikill konungur, segir Drottinn alsherjar, og mitt nafn óttalegt meðal heiðingjanna.

2. KAPÍTULI.

Malakía prèðikar móti hirduleysi kennimannanna, og móti hjónaskilnaði.

OG nú, þér kennimenn, yður gef eg þessa áminningu.

2 Ef þér viljið ekki þessu gaum gefa, og ekki láta yður um það hugað, að gefa mínu nafni dýrdina, segir Drottinn alsherjar, þá vil eg senda óhamingju yfir yður, og láta óblessun koma í þá velgjörninga, sem þér þiggið af mér; já, eg hefi látið óblessunina þegar koma, af því þér hafið allir verið skeytingarlausir.

3 Sjáið, eg vil spilla frækornunum fyrir yður og dreifa gori í andlit yður,

gori fórnardýra yðvarra, og það skal draga yður til sín.

4 Og þér skuluð viðurkenna, að eg hefi gefið yður þessa áminningu, til þess minn sáttmáli við Levíættmenn mætti haldast, segir Drottinn alsherjar.

5 Minn sáttmáli við Levíættmenn var líf og friður; eg gaf þeim mín boðorð, til þess þeir skyldu óttast mig, og þeir skelfdust fyrir mínu nafni.

6 Lögmálið var óbrjálað í munni þeirra, og ekkert rángt fanst á þeirra vörum; þeir fram gengu friðsamlega og réttvislega fyrir mér, og snëru mörgum manni frá syndum.

7 Því varir kennimannsins eiga að varðveita þekkingu, og menn eiga að söekja lögmálið í munni honum, því hann er sendiboði Drottins alsherjar.

8 En þér hafið vikið af veginum, og leitt marga menn afleiðis frá lögmálinu; þér hafið ónýtt sáttmálann við Levíníðja, segir Drottinn alsherjar.

9 Eg hefi einmitt þess vegna komið yður í fyrirlitningu og óvirðingu hjá gjörvöllum lýðnum, af því þér ekki gætið minna vega, heldur farið að mannvirðingum í lögmálinu.

10 Höfum vér ekki allir einn föður? Hefir ekki einn Guð skapað oss? Hvers vegna erum vér þá svo trygðalausir hver við annan, að vanhelga sáttmál fedra vorra?

11 Júdaniðjar eru eiðrofar, og svívirðingar við gángast meðal Ísraelsmanna og í Jerúsalemsborg; því Júdaniðjar smána Drottins heilaga lýð, sem hann elskar, með því þeir ganga að eiga þær konur, sem trúá á útlenzk goð.

12 Fyrir þeim manni, sem slíkt gjörir, skal Drottinn af má af tjaldbúðum Jakobsníðja alla þá, sem að honum standa, og eins þann, sem fram ber (hans) fórn fyrir Drottinn alsherjar.

13 Hér á ofan gjörið þér þetta: þér byrgið altari Drottins með tárnum, gráti og andvörpunum, svo eg get ekki framar litið á yðar fórn, og ekkert þegið með velpóknun af yðar hendi.

14 Þér spyrjið: "Hvers vegna?" Af því Drottinn var vottur (að félagskapnum) milli þín og þinnar

úngdóms-kvinnu, sem þú brást trúnaði við, enn þótt hún væri bundin í félag við þig, og eiginkona þín eptir gjörðu sáttmáli.

15 Þannig breytti ekki hinn einstaki maður (Abraham), sem var alt öðruvísi lyndur. Hvað gjörði þá hinn einstaki? Hann leitaði sér afkvæmis eptir fyrirheiti Guðs. Verið því vakandi yfir yðar hjarta, að einginn yðar bregði trúnaði við sína úngdómskvinnu.

16 Því eg hata hjónaskilnaðinn, segir Drottinn, Ísraels Guð, enn þótt menn vilji breiða klæði sitt yfir þá rángsleitni, segir Drottinn alsherjar. Hafið því gát á yðar hjarta, að þér ekki sýnið af yður nokkurn ótrúnað.

17 Þér þreytið Drottinn með yðar orðum. Þér spyrjið: "Með hverju þreytum vér hann?" Með því, að þér segið: "Sérhver, sem ilt gjörir, er góður í augum Drottins, um slíka þykir honum vænt; eða hvar er sá Guð, sem dæmir?"

3. KAPÍTULI.

Malakía talar um Messías; um þá, sem svikust um að gjalda til musterisins; um mismun á þeim guðhræddu og andvaralausum.

SJÁIÐ! eg sendi minn engil, sem greiða skal veginn fyrir mér; bráðum skal hann koma til síns musteris, sá herra, hvers þér leitið, sá sáttmálans engill, hvers þér æskið. Sjáið! hann kemur, segir Drottinn alsherjar.

2 En hver má af bera þann dag, er hann kemur? Hver fær staðizt, þá hann lætur sig sjá? Því hann er sem eldur málmbraedslumannsins, og sem lútarsalt þvottamannanna.

3 Hann skal sitja, og silfrið bræða og hreinsa; hann skal hreinsa Levíníðja, og gjöra þá skíra sem gull og sem silfur; og þeir (einir) skulu Drottni tilheyra, sem fram bera fórnir í réttlæti.

4 Þá skal fórn Júdaniðja og Jerúsalemsborgarmanna verða Drottni þakkaemileg, eins og forðum daga, eins og á fyrri tímum.

5 En eg vil nálægja mig yður til dóms, og skyndilega fram ganga sem vitni í gegn galdramönnum, hórdómsmönnum, meinsærimönnum, móti þeim, sem hafa af daglaunamannin-

um laun hans, þröngva ekkjum og föðurleysingjum, kúga útlendinginn, og óttast mig ekki, segir Drottinn alsherjar.

6 Því eg, Drottinn, em óumbreytanlegur; þess vegna eruð þér, Jakobsniðjar, ekki með öllu eyðilagðir.

7 Alt í frá dögum fedra yðvarra hafið þér vikið frá mínum skipunum, og ekki gætt þeirra. Snúið yður til mín, þá vil eg snúa mér til yðar, segir Drottinn alsherjar. Þér spyrjið: "Hví skulum vèr snúa oss?"

8 Á maðurinn að pretta Guð? Því mig hafið þér prettað! Þér spyrjið: "Í hverju prettum vèr þig?" Í tíundum og lyptingarfórnum.

9 Stór óblessan liggur fyrir yður, fyrir það að þér, gjörvalt landsfólkið, prettið mig.

10 Flytjið alla tíundina í vistaklefan, svo að nóg vist sé til í mínu húsi, og vitið svo til, segir Drottinn alsherjar, hvort eg skal ekki upp lúka fyrir yður vatnsrásum himinsins, og út hella yfir yður yfirgnæfanlegri blessun.

11 Eg skal föla burt spillidýrin frá yður, svo þau skulu ekki spilla fyrir yður gróða jarðarinnar, og vintreð skal ekki verða yður ávaxtarlaust á akrinum, segir Drottinn alsherjar.

12 Allar þjóðir skulu telja yður sæla, og yðar land skal vera æskilegt land, segir Drottinn alsherjar.

13 Hörð er yðar ræða í gegn mér, segir Drottinn; þér spyrjið: "Hvað tölum vèr í gegn þér?"

14 Þér segið: "Það er til einskis, að þjóna Guði! hvaða árángur höfum vèr af að vèr gætum þess, sem hann vill gæta láta, og göngum í sorgarþúningi fyrir augliti Drottins alsherjar?"

15 Þess vegna teljum vèr þá sælli, sem eru guðlausir syndarar; þeim, sem guðleysi fremja, gengur alt að óskum; þér freista Guðs, og komast þó vel af."

16 Þeir þar á móti, sem óttast Drottinn, segja svo hver við annan: "Drottinn gefur gætur að, og heyrir; frammi fyrir hans augliti liggur skrifuð minnisbók um þá, sem óttast Drottinn og hugsa um hans nafn."

17 Já, þeir skulu vera mínir, segir Drottinn alsherjar, á þeim degi, þá eg tilreiði mér mína eiginlega eign; og eg skal vægja þeim, eins og maður vægir syni sínum, sem þjónar honum.

18 Þá skal yður gefa á að líta þann mismun, sem er á milli réttláts manns og óguðlegs, á milli þess, sem Guði þjónar, og hins, sem ekki þjónar honum.

4. KAPÍTULI.

Dagur Drottins. Elías spámaður.

ÞVÍ sjá! dagurinn kemur, brennandi sem ofn; þá skulu allir ósvífnir syndarar, og þeir, sem guðleysi fremja, vera sem hálmleggir, og dagurinn, sem kemur, skal kveykja í þeim, segir Drottinn alsherjar, og hvorki eptir skilja þeim rót né kvist.

2 En yfir yður, sem óttizt mitt nafn, skal upp renna sól réttlætisins, undir hverrar vængjum hjálpraðið er; þér skuluð út ganga, og leika yður sem alikálfar;

3 Þér skuluð sundur troða hina óguðlegu; því þeir skulu verða aska undir iljum yðar, á þeim degi, sem eg læt koma, segir Drottinn alsherjar.

4 Munið eptir lögmáli Mósis, míns þjóns, því er eg bauð honum á Hóreb að birta öllum Ísraelsmönnum (munið eptir þess) skipunum og boðorðum!

5 Sjá, eg sendi yður Elías, spámanninn, áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur.

6 Hann skal snúa hjörtum feðranna til barnanna, og hjörtum barnanna til feðranna, svo eg komi ekki og láti óblessun koma yfir landið.

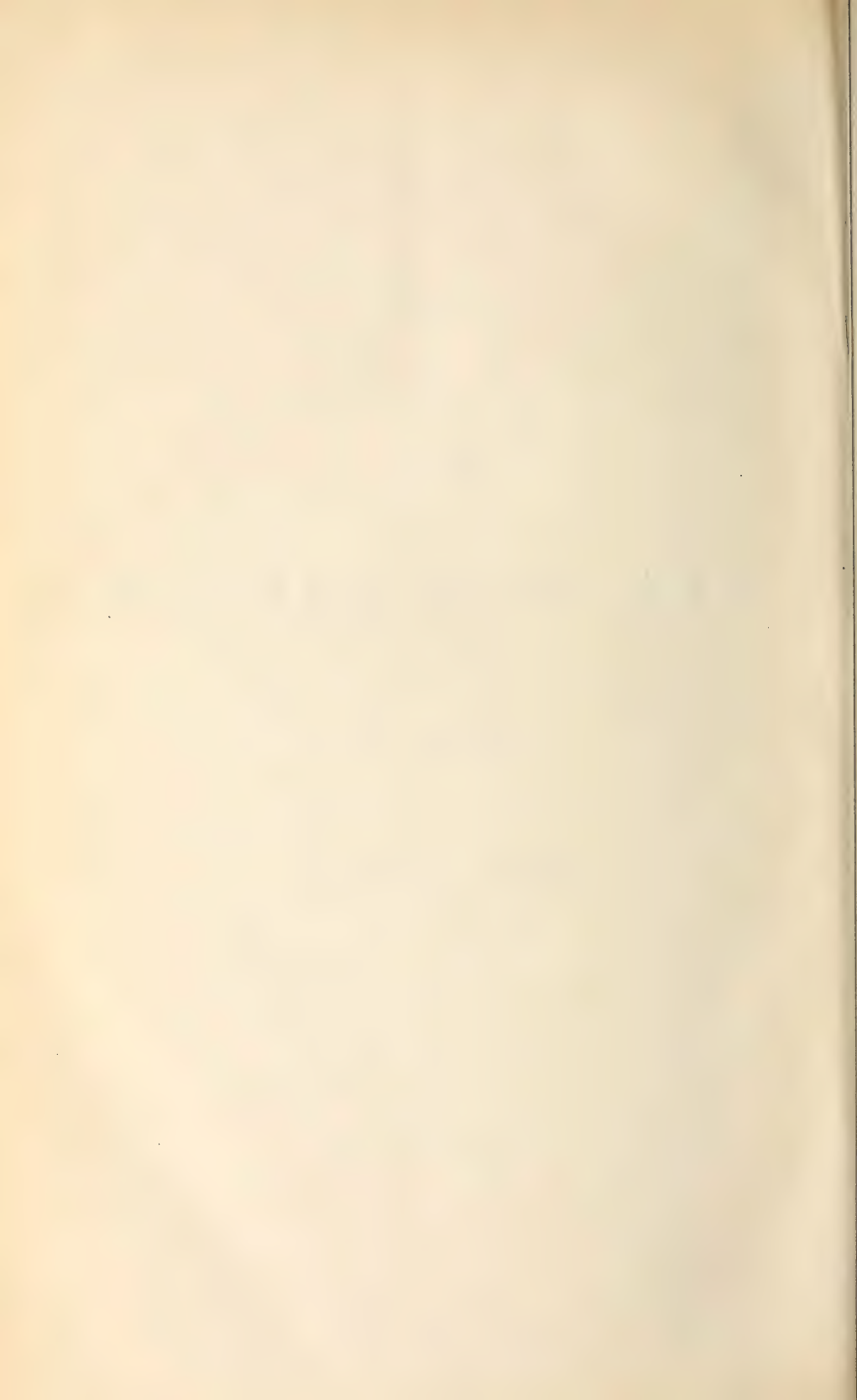
HÍÐ

NÝA TESTAMENTI

DROTTINS VORS

JESÚ KRISTS.

MATTEUSAR GUÐSPJALL.

1. KAPÍTULI.

Ættartala Krists; hans getnaður af Heilögum Anda; nafn hans og fæðing.

ÞETTA er ættartala Jesú Krists, sonar Davíðs, sonar Abrahams:

2 Abraham gat Ísaak; Ísaak gat Jakob; Jakob gat Júdas og bræður hans;

3 Júdas gat Fares og Sara við Tamar; Fares gat Esrom; Esrom gat Aram;

4 Aram gat Aminadab; Aminadab gat Naasson; Naasson gat Salmón;

5 Salmón gat Bóos við Rakab; Bóos gat Obed við Rut; Obed gat Jessai;

6 Jessai gat Davíð konúng; Davíð gat Salómon við konu Uríasar;

7 Salómon gat Róbóam; Róbóam gat Abía; Abía gat Asa;

8 Asa gat Jósafat; Jósafat gat Jórám; Jórám gat Ósías;

9 Ósías gat Jóatam; Jóatam gat Akas; Akas gat Esekías;

10 Esekías gat Manasses; Manasses gat Amon; Amon gat Jósías;

11 Jósías gat Jekonías og bræður hans um tíma hinnar Babýlonisku herleiðingar.

12 En eptir herleiðinguna gat Jekonías Salatiél; Salatiél gat Sóróbabel;

13 Sóróbabel gat Abíúð; Abíúð gat Eliakeím; Eliakeím gat Asór;

14 Asór gat Sadók; Sadók gat Akeím; Akeím gat Eliúð;

15 Eliúð gat Eleasar; Eleasar gat Mattan; Mattan gat Jakob;

16 Jakob gat Jósep, mann Maríu, sem var móðir Jesú, hver eð kallast Kristur.

17 Eru þannig als 14 ættliðir frá Abraham til Davíðs, frá Davíð til hinnar Babýlonisku herleiðingar 14, og 14 frá herleiðingunni til Krists.

18 Fæðing Jesú Krists varð með þessum atburðum: móðir hans María var föstnuð Jósep, en áður en þau

komu saman, fanst hún barns hafandi af Heilögum Anda.

19 En festarmaður hennar Jósep, sem var valmenni, og ekki vildi gjöra henni opinbera minkun, ásetti sér að skiljast heimuglega við hana.

20 Þegar hann hafði þetta í hyggju, þá vitraðist honum engill Guðs í draumi og sagði: Jósep, sonur Davíðs, vila þú ekki fyrir þér að ganga að eiga Maríu, festarkonu þína; því sá þúngi, er hún gengur, með, er getinn af Heilögum Anda.

21 Hún mun son fæða, hann skaltu láta heita Jesús, því hann mun frelsa sitt fólk frá þess syndum.

22 En alt þetta skeði, svo að rættist það, sem Drottinn mælti fyrir spámanninn, er svo sagði:

23 Sjá, mey mun barns hafandi verða og son fæða, hann munu menn heita láta Emmanúel; það þýðir: Guð með oss.

24 Þegar Jósep vaknaði, gjörði hann, sem engill Drottins hafði boðið, og tók festarkonu sína til sín;

25 En kendi hennar ekki þángað til hún ól sinn frumgetinn son, sem hann lét heita Jesús.

2. KAPÍTULI.

Vitríngar veita Kristi lotnúngu. Hann flýr til Egyptalands. Heródes lætur deyða sveinbörnin í Betlehem. Jesús kemur til Nazaret.

ÞEGAR nú Jesús var fæddur í Betlehem í Júdea, á dögum Heródesar konungs, komu vitríngar úr austurlöndum til Jerúsalems, og sögðu:

2 Hvar er hinn nýfæddi konungur Gyðinga? Ver höfum sæð hans stjörnu í austurlöndum, og erum komnir til að veita honum lotnúngu.

3 En er Heródes konungur heyrði þetta, varð hann skelfdur, og öll Jerúsalem með honum,

4 Og lét samankalla alla æðstu presta og löglærða lýðsins, og spurði þá, hvar Kristur ætti að fæðast;

5 Þeir sögðu honum: í Betlehem í

Júdea ; því þannig hefði spámaðurinn skrifað :

6 Þú Betlehem í Júdea ert eingan veginn hin minsta á meðal merkisborga Júdea ; því frá þér mun koma höfðingi, er ráða skal fyrir mínum lýð Israel.

7 Þá kallaði Heródes vitríngana til sín á laun, og spurði þá vandlega, nær stjarnan hefði sæt ;

8 Sendi þá síðan til Betlehem og sagði : farið, og haldið vandlega spurnum fyrir um barnið, og þegar þér hafið fundið það, þá kunngjörðið mér það, að eg einnig geti komið að auðsýna því lotnúngu.

9 En þegar þeir höfðu heyrt konúnginn, fóru þeir leiðar sinnar. Og sjá, stjarna sú, sem þeir höfðu sæð í austurlöndum, gekk undan þeim, þar til hana bar þar yfir, sem barnið var ;

10 Og er þeir sáu stjörnuna, glöddust þeir harla mjög,

11 Gengu inn í húsið, og fundu þar barnið ásamt með Maríu móður þess, fellu fram og veittu því lotnúngu. Þar næst opnuðu þeir fjárhirzlar sínar, og færðu því gjafir, gull, reykelsi og myrru.

12 Síðan gaf Guð þeim ávísun í draumi, að þeir skyldu ekki snúa aptur til Heródesar ; fóru þeir því aðra leið heim aptur í sitt land.

13 Þegar þeir voru burtu farnir, vitraðist engill Drottins Jósep í draumi, og sagði : statt upp, tak barnið og móður þess, og flý til Egyptalands, og ver þar, þangað til eg segi þér ; því Heródes mun leita barnsins að fyrirfara því.

14 En þegar hann vaknaði, tók hann barnið og móður þess um nótt, og fór til Egyptalands,

15 Og dvaldist þar, þangað til Heródes var dauður ; svo að rættist það, sem Drottinn sagði fyrir spámanninn : af Egyptalandi kallaði eg son minn.

16 En er Heródes sá, að hann var gabbður af vitríngunum, varð hann afar reiður, sendi út og lét myrða öll sveinbörn í Betlehem, og í þeim heröðum, er þar voru í grend, tvævetur og þau, er yngri voru, sem svaraði þeirri tímalengd, er hann hafði komið eptir hjá vitríngunum.

17 Sannaðist það þá, sem spámaðurinn Jeremías segir :

18 Í Rama heyrðust hljóð, kveinstafir, grátur og vein mikið ; Rakeð harmar börn sín, og vill ekki huggast láta, því það er útgjört um þau.

19 Þegar Heródes var dauður, vitraðist engill Drottins Jósep í draumi í Egyptalandi, og sagði :

20 Statt upp og tak barnið og móður þess, og far til Gyðingalands, því þeir eru dauðir, er setið hafa um líf barnsins.

21 Jósep stóð upp, tók barnið og móður þess, og fór til Gyðingalands.

22 En er hann heyrði, að Arkelaus hefði tekið við ríki í Júdea, í stað Heródesar föður síns, bar hann ekki traust til að fara þangað, og veik því, eptir ávísun Guðs í draumi, í Galílealand,

23 Og settist að í borg þeirri, er heitir Nazaret, svo að það rættist, sem spámennirnir höfðu fyrirsagt, að hann skyldi naðverskur kallast.

3. KAPÍTULI.

Jóhannes kennir, skírir, áminnir ; Jesús er skirður af Jóhannes.

Á þeim tíma kom Jóhannes skírari, og hóf þessa kenningu í öbygdum Júdealands :

2 Takið sinnaskipti, því himnaríki er nálægt.

3 Því að um hann er það, sem spámaðurinn Esajas kemst svo að orði : Í öbygdum er kallað : tilbúið veg Drottni, beinið brautir hans.

4 En sjálfur bar Jóhannes klæðnað af úlfalda hárum, og hafði leðurbelti um sínar lendar ; til matar hafði hann eingisprettur og skógarhunáng.

5 Þá kom til hans fólk frá Jerúsalem og úr öllu Júdea, og úr öllum heröðum við Jórdan,

6 Og hann skírði þá í ánni, sem játuðu syndir sínar.

7 En sem hann sá marga Farísea og Sadúsea koma til sinnar skírnar, sagði hann við þá : þér, nöðru kyn, hver hefir kent yður, að umflýa hina tilkomandi hegningu ?

8 Berið þessvegna þann ávöxt, er sambjóði betruðu hugarfari.

9 Segið ekki af sérþóttu með sjálfum yður : vèr eigum Abraham fyrir

föður; því trúíð mèt, að máttugur er Guð að vekja Abrahám börn af steinum þessum;

10 Því nú þegar ríður öxin að rótum trjáanna, og mun þá hvert það tré, sem ekki ber góðan ávöxt, upphöggvið verða og í eld kastað.

11 Eg skiri yður einúngis í vatni til lífennis betrunar, en sá, sem eptir mig kemur, er mèt svo miklu meiri, að eg er ekki verður að bera skóklæði hans; hann mun skíra yður með Heilögum Anda og eldi.

12 Sína varpskúflu ber hann í hendi sér, og hann mun hreinsa sinn láfa; korninu mun hann safna í hlöðu, en hismið mun hann brenna í óslökkvanda eldi.

13 Um þessar mundir kom Jesús úr Galílea til Jórdanar, til Jóhannesar, þess erindis að skírast af honum,

14 En Jóhannes ferðist undan því, og sagði: mèt er þörf, að eg skírist af þér, og þú kemur til mín.

15 Jesús svaraði honum og sagði: veittu mèt þetta, því þannig ber okkur að fullnægja öllu réttlæti; og þá lét Jóhannes það eptir honum.

16 Og sem Jesús var skírdur, sté hann jafnskjótt upp úr vatninu; og sjá, þá opnuðust himnarnir uppi yfir honum, og Jóhannes sá Guðs Anda ofan stíga, eins og dúfu, og koma yfir hann;

17 Og sjá, þá heyrðist rödd af himnum, er sagði: þessi er sonur minn elskulegur, á hverjum eg hefi velpókun.

4. KAPÍTULI.

Jesú er freistað af djöflinum; hann vísar burt frá Júdea og býr í Kapernaum; kennir, hveður fjóra lærisveina sér til fylgdar, kennir stóðan og lækna.

EPTIR það var Jesús leiddur af andanum á eyðimörku, svo að hann freistaðist af djöflinum;

2 Og er hann hafði fastað fjörutíu daga og fjörutíu nætur, tók hann loks að húngra.

3 Þá kom freistarinn til hans og sagði: ef þú ert Guðs Sonur, þá bjóð þú, að steinar þessir verði að brauðum.

4 Jesús svaraði: Skrifað stendur: maðurinn lifir ekki af einu saman brauði, heldur af sérhverju orði, sem fram gengur af Guðs munni.

5 Þessu næst tók djöfullinn hann með sér í borgina helgu, og fór með hann upp á musteris bustina, og sagði við hann:

6 Ef þú ert Sonur Guðs, þá kasta þér hér ofan fyrir, því skrifað er: Guð mun bjóða einglum sínum að sjá þér borgið, og þeir munu bera þig á höndum sér, að ekki steytir þú fót þinn við steini.

7 Jesús svaraði honum: Aftur stendur skrifað: "ekki skaltu freista Drottins Guðs þíns."

8 Enn á ný fór djöfullinn með hann upp á ofurhátt fjall, og sýndi honum öll ríki veraldarinnar og þeirra dýrð, og mælti:

9 Alt þetta mun eg gefa þér, ef þú fellur fram og tilbiður mig.

10 Þá mælti Jesús: Far frá mèt, Satan; því skrifað er: Drottinn Guð þinn átt þú að tilbiðja og þjóna honum einum.

11 Þá yfirgaf djöfullinn hann, og sjá, englar komu og þjónuðu honum.

12 En þegar Jesús heyrði, að Jóhannes var settur í fangelsi, veik hann til Galílea,

13 Og fór frá Nazaret, og settist að í Kapernaum, er liggur við sjáfarsíðuna á Sabúlons og Neptaleims landamærum,

14 Svo að rættist það, sem spámaðurinn Esajas segir:

15 Land Sabúlons og Neptaleims við sjóinn hinumegin Jórdanar, Galílea hið heiðna,

16 Lýður sá, er í myrkri sat, sá ljós mikið, og þeim, sem bjuggu í enu dimma dauðans landi, er ljós upp runnið.

17 Upp frá þessu hóf Jesús að kenna, og segja: takið sinna skipti; himnaríki er nálægt.

18 Einhverju sinni er hann gekk með sjónum í Galílea, leit hann tvo bræður, Símon, sem kallaður var Pétur, og Andrès bróður hans, er voru að leggja net í sjó, því þeir voru fiskimenn;

19 Og sagði til þeirra: Fylgið mèt, og mun eg gjöra yður að manna veiðurum.

20 Þeir yfirgáfu jafnskjótt netin, og fylgdu honum.

21 Og er hann gekk þaðan lengra

áfram, leit hann aðra tvo bræður, Jakob Sebedeussón og Jóhannes, bróður hans, á skipi með Sebedeusi, föður þeirra, og voru þeir að bæta net sín; þá kvaddi hann einninn til fylgdar við sig;

22 Þeir yfirgáfu jafnskjótt skipið og föður sinn, og réðust til fylgdar við hann.

23 Síðan fór Jesús um alt Galílea og kendi í samkundum þeirra, og flutti þeim gleðiboðskapinn um Guðs ríki, og læknaði als kyns sóttir og kránkleika meðal lýðsins;

24 Og barst orðstír hans um alt Sýrland. Og færðu menn til hans alla sjúka, sem af ýmislegum kránkleikum og þúngum sjúkdómum haldnir voru, djöfulóða, túnglsjúka, máttvana, og læknaði hann þá.

25 Og fylgdi honum mikill fjöldi fólks úr Galílea og Dekapólís, Jerúsalem og Júdea, og úr landinu fyrir handan Jórdan.

5. KAPÍTULI.

Kenning Jesú á fjallinu; hans áminning til postulanna; hans útskýring yfir lögmálið og boðorðin.

EN er hann sá mannfjöldann, gekk hann upp á fjall eitt og settist þar; þá komu lærisveinarnir til hans;

2 Tók hann þá til að kenna þeim á þessa leið:

3 Sælir eru þeir, sem eru andlega volaðir, því þeirra er himnaríki.

4 Sælir eru sorgbitnir, því þeir munu huggun hljóta.

5 Sælir eru hógværir, því þeir munu jarðríkið erfa.

6 Sælir eru þeir, sem húngrar og þyrstir eptir réttlætinu, því þeir munu saddir verða.

7 Sælir eru miskunsamir, því þeir munu miskun hljóta.

8 Sælir eru hreinhjartaðir, því þeir munu Guð sjá.

9 Sælir eru friðsamir, því þeir munu Guðs börn kallaðir verða.

10 Sælir eru þeir, sem fyrir réttlætisins sakir ofsóktir verða, því þeirra er himnaríki.

11 Sælir eruð þér, þegar menn atyrða yður, ofsækja og tala gegn yður als konar illyrði mín vegna, en þó ljúgandi.

12 Fagnið og verið glaðir, því yðar verðkaup er mikið á himnum; því

þannig ofsóktu þeir spámennina, sem fyrir yður voru.

13 Þér eruð salt jarðar; nú, ef saltið dofnar, með hverju á þá að selta það? Það er þá til einskis nýtt, nema að útkastast og fótum troðast af mönnum.

14 Þér eruð ljós heimsins; sú borg, sem á fjalli er bygð, fær ekki dulizt.

15 Menn kveykja ekki ljós til að setja það undir mæliker, heldur setja menn það í ljósastiku, að það lýsi þeim, sem inni eru;

16 Svo lýsi og yðvart ljós öðrum mönnum, að þeir sjái yðar góðverk, og vegsami yðar himneska föður.

17 Ætlið ekki, að eg sé kominn til að aftaka lögmálið og spámennina; til þess er eg ekki kominn, heldur til þess að fullkomna það.

18 Sannlega segi eg yður: þangað til himin og jörð forgengur, mun ekki hinn minsti bókstafur eða titill lögmálsins líða undir lok, uns því öllu er fullnægt.

19 Hver sem því brýtur eitt af þessum boðum, er minst sýnist um varða, og hvetur aðra til þess, hann mun minstur kallast í himnaríki; en hver sem hlýðir þeim, og ræður (öðrum til hins sama), hann mun mikill kallast í himnaríki;

20 Því eg segi yður, að nema yðar réttlæti taki fram Fariseanna og hinna löglærðu, munuð þér ekki koma í himnaríki.

21 Þér hafið heyrt, að það var bannað í fornöld mann að vega, en ef einhver vægi mann, skyldi hann dóms sekur;

22 En eg segi yður, að hver sem reiðist bróður sínum, er dóms sekur; og hver, sem segir við bróður sinn, þú heimskíngi, verður sekur eptir dómi hins mikla ráðs; en hver, sem segir, þú guðleysíngi, vinnur til helvítis elds.

23 Þar fyrir, þegar þú færir gáfu þína til altarisins, og þér kemur þar í hug, að þú hafir eitthvað gjört á annars hluta,

24 Þá skil þar eptir gáfu þína við altarið, far burt og sættzt aður við bróður þinn, kom síðan og offra gáfu þinni.

25 Vertu skjóttur til sætta við mót-

stöðumann þinn, meðan þú ert enn á vegi með honum (til dómarans), svo að eigi afhendi hann þig dómaranum, en hann fangaverðinum, og verði þér síðan í dýflissu kastað.

26 Sannlega segi eg þér, að þú munt þaðan ekki út komast, fyrr en þú hefir borgað hinn síðasta pening.

27 Þér hafið heyrt boðið: þú skalt eigi hórdóm drygja;

28 En eg segi yður, að hver sem lítur konu girndar auga, hefir þegar drýgt hór með henni í hjarta sínu.

29 Ef auga þitt hið hœgra hneykslar þig, þá sting það út, og kasta því á burt; því betra er þér að missa einn lima þinna, en öllum þínum líkama verði kastað í helvíti.

30 Eins ef þín hægri hönd lokkar þig til syndar, þá sníð hana af og kasta á burt; betra er þér að missa einn lima þinna, en að öllum þínum líkama verði kastað í helvíti.

31 Það er boðið, að hver, sem segir skilið við konu sína, skuli gefa henni skilnaðarskrá;

32 En eg segi yður, að hver sem lætur skilið við konu sína, án þess hún sé um hór sek, er skuld í, að hún verður hórkona, og hver, sem gengur að eiga þá konu, sem við mann sinn hefur skilið, drygir hór.

33 Þér hafið einnig heyrt, að forfeðrunum var gefið það boðorð: þú skalt ekki sverja rángan eidd, heldur efna svardaga þína við Guð;

34 En eg segi yður, að þér eigið öldungis ekki að sverja, hvorki við himininn, því hann er háseti Guðs;

35 Nè við jörðina, því hún er hans fótskór; ekki heldur við Jerúsalem, því hún er borg hins mikla konungs;

36 Ekki heldur við höfuð þitt, því ekki getur þú gjört eitt einasta hár svart eða hvítt á því;

37 En játið, þegar játa ber, og neitið, þegar neita ber; hvað sem þar er fram yfir, það kemur frá hinum vanda.

38 Þér hafið heyrt, að boðið er: Auga fyrir auga, tönn fyrir tönn;

39 En eg segi yður: Rísið ekki önd-verðir móti meingjörðum annara, heldur slái einhver þig á hægri kinn þína, þá bjóð honum einnig hina.

40 Vilji einhver hafa lagadeilur við

þig um kyrtil þinn, þá lát honum og yfirhöfn þína lausa.

41 Neyði nokkur þig um einnar mílu fylgd, þá far með honum tvær.

42 Gef þeim, sem biður, og vert ekki afundinn við þann, sem af þér vill lán taka.

43 Þér hafið heyrt, að boðið er: þú átt að elska náunga þinn, og hata óvin þinn;

44 En eg býð, að þér elskið óvini yðar, blessið þá, sem yður bölvu, gjörði þeim gott, sem hata yður, og biðjið fyrir þeim, sem rógbera yður og ofsekja;

45 Svo þér seud börn föðurs yðar á himnum, því hann lætur sína sól upp renna yfir vonda og góða, og rigna yfir ráðvanda og óráðvanda.

46 Því þótt þér elskið þá, sem yður elska, hver laun eigið þér skilið fyrir það? Gjöra ekki tollheimtumenn hið sama?

47 Og þótt þér látið að eins kært við landa yðar, hvað gjörði þér lofsvert með því? Gjöra ekki heiðnir menn hið sama?

48 Verið þar fyrir fullkomnir, eins og yðar faðir á himnum er fullkominn.

6. KAPÍTULI.

Jesús talar um ölmusu, benir, föstu, himneskan auð; varar við áhyggju.

VARIZT að gjöra góðverk yðar í manna auglýn, til þess að þeir sjái þau; annars hafið þér engra launa að vænta af yðar himneska föður.

2 Þegar þú þar fyrir ætlar að gefa ölmusu, þá lát ekki blása í lúður fyrir þér, eins og hræsnarar gjöra á samkomum og strætum, til þess að þeim verði hrósað af mönnum; því sannlega segi eg yður, þeir hafa þegar úttekið laun sín.

3 En nær þú vilt gefa ölmusu, þá viti ekki hönd þín hin vinstri, hvað sú hægri gjörir;

4 Svo þín góðgjörð sé hulin, og faðir þinn, sem sér það, sem í leyni er gjört, mun þér það opinberlega endurgjalda.

5 Eins, nær þú biðst fyrir, þá hegða þér ekki sem hræsnarar, sem helzt vilja standa og biðjast fyrir á strætum og gatnamótum, til þess að þeir verði

sennir af öðrum; sannlega segi eg yður, þeir hafa þegar úttekið sín laun.

6 En nær þú vilt biðjast fyrir, þá far þú í svefnhús þitt, og loka dyrunum; bið svo föður þinn í einrúmi, og hann, sem sér hvað í einrúmi skeður, mun veita þér það opinberlega.

7 Varizt í bönum yðrum ónytju mælgí, eins og heiðingja er siður, því þeir hyggja, að þeir muni verða bænheyrdir fyrir margmælgí sína;

8 Varizt því að líkjast þeim; því faðir yðar veit, hvers þér við þurfið, áður en þér biðið hann.

9 Biðið þar fyrir á þessa leið: Faðir vor, þú sem ert á himnum, helgist þitt nafn;

10 Tilkomi þitt ríki; verði þinn vilji, svo á jörðu, sem á himni;

11 Gef oss í dag vort daglegt brauð;

12 Og fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vör fyrirgefum vorum skuldnautum;

13 Og leið oss ekki í freistni, heldur frelsa oss frá illu.

14 Því ef þú fyrirgefið öðrum þeirra yfirsjónir, þá mun yðar himneski faðir fyrirgefa yður;

15 En ef þér ekki fyrirgefið öðrum, mun faðir yðar himneskur ekki heldur fyrirgefa yður yðar misgjörðir.

16 Nær þér fastið, þá verið ekki með hryggju yfirbragði, sem hræsnarar, því þeir afmynda ásjónur sínar, svo aðrir sjái, að þeir fasti; sannlega segi eg yður, þeir hafa sín laun úttekið.

17 En nær þú fastar, þá smyr höfuð þitt, og þvo þitt andlit,

18 svo aðrir verði ekki varir við, að þú fastir, nema faðir þinn, sem er ósýnilegur; og faðir þinn, sem sér hvað í einrúmi skeður, mun þér það endurgjalda.

19 Safnið yður ekki fjársjóðum á jörðu, þar sem mölur og ryð granda, og þar sem þjófar grafa til og stela;

20 Safnið yður heldur fjársjóðum á himnum, þar sem hvorki grandar mölur eða ryð, né þjófar fá eptirgrafið og stolið;

21 Því þar sem fjársjóður yðar er, þar mun og yðvart hjarta vera.

22 Augað er ljós líkamans; nú ef auga þitt er heilskygnt, þá er allur líkami þinn í birtu;

23 En sè auga þitt gallað, þá er allur líkami þinn í myrkri. Nú ef það ljós, sem í þér er, er myrkur, hve svart mun ekki það myrkur vera?

24 Einginn kann tveimur herrum að þjóna, því annaðhvort mun hann hata annan þeirra og elska hinn, eða aðhyllast annan þeirra og fyrirlíta hinn. Þannig getið þér ekki verið bæði þjónar Guðs og Mammons.

25 Eg segi yður því: Verið ekki hugsjúkir fyrir yðru lífi, hvað þér skuluð eta og drekka, ekki heldur fyrir yðrum líkama, hverju þér skuluð klæðast. Er ekki lífið meira vert en fæðan, og líkaminn meir en klæðnaðurinn?

26 Lítið til fuglanna í loftinu, hvorki sá þeir nè uppskera, og ekki heldur safna þeir í kornhlöður, þó faðir yðar himneski faðir þá; eruð þér ekki miklu ágætari en þeir?

27 Hver af yður getur, með allri sinni áhyggju aukið einni alin við hæð sína?

28 Eða, hví eruð þér áhyggjufullir fyrir fatnaðinum? Skoðið akursins liljugrös, hversu þau vaxa; hvorki vinna þau nè spinna;

29 En eg segi yður, að Salómon í allri sinni dýrd var ekki svo skryðdur, sem eitt af þeim.

30 Ef að Guð nú skryðir svo grasið á jörðunni, sem í dag stendur, en á morgun verður í ofn kastað, hversu miklu framar mun hann ekki klæða yður, þér trúarveikir?

31 Spyrið því ekki hugsjúkir: hvað fáum vér til matar? hvað fáum vér að drekka? og hvað fáum vér til fata.

32 Því slíka áhyggju hafa heiðnir menn; en yðar himneskur faðir veit, að þér þurfið als þessa við.

33 Leitið um fram alt Guðs ríkis, og hans réttlætis, þá mun og alt þetta veitast yður;

34 Verið því ekki hugsjúkir fyrir morgundeginum, hann mun sjálfur bera áhyggju fyrir sér; hverjum degi nægir sín þjáning.

7. KAPÍTULI.

Jesús varar við ómildum dómum; talar um bæn; um hjarna lögmálsins, um veginn til lífsins, um falsspámenn og hræsnara.

DEMIÐ ekki, svo þér verðið ekki dæmdir:

2 Því líkur dómur og þér fellið yfir öðrum, mun yfir yður feldur verða, og eins og þér mælið öðrum, munu þeir aptur mæla yður.

3 Hversvegna sér þú flísina í þíns bróðurs auga, en gætir ekki að bjálkanum, sem er í þínu eigin auga?

4 Eða hvernig fær þú sagt við hann: láttu mig taka flísina úr auga þér, og sjá, það er þú bjálki í sjálfs þíns auga?

5 Þú hræsnari, drag fyrst bjálkann úr þínu eigin auga, og sjáðu síðan til, að þú fáið dregið flísina úr auga bróður þíns.

6 Kastið ekki helgidómum fyrir hunda, nè perlum yðrum fyrir svín, að þau ekki troði þær fótum, snúist síðan að sjálfum yður, og rífi yður í sundur.

7 Biðjið, þá mun yður gefast; leitið, þá munuð þér finna; knýið á, og þá mun fyrir yður upp lokið verða;

8 Því hver sem biður, hann öðlast; hver er leitar, hann finnur; og hver er á knýr, fyrir honum mun upp lokið verða.

9 Eður er nokkur sá af yður, sem gæfi syni sínum stein, ef hann bæði um brauð;

10 Eða höggorm, ef hann bæði um fisk?

11 Ef nú þér, sem vondir eruð, tímið að gefa börnum yðar góðar gjafir, hversu miklu framar mun þá ekki yðar himneskur faðir gefa þeim góða hluti, sem hann biðja?

12 Alt hvað þér viljið að mennirnir gjöri yður, það skuluð þér og þeim gjöra; því þetta er kjarni lögmálsins og spámannanna.

13 Gángið um hið þröngva hlið; því það hlið er vítt, og sá vegur er breiður, sem liggur til glötunar, og margir eru þeir, sem hann gánga.

14 Hversu er það hlið þröngt og mjór sá vegur, er til lífsins leiðir, og fáir þeir, er hann rata?

15 Gætið yðar fyrir falskennendum, sem koma til yðar í sauða klæðum, en sem hið innra eru gráðugir vargar;

16 Af þeirra ávöxtum skuluð þér þekkja þá. Hvort geta menn lesið vínber af þyrnum, eða fikjur af þistlum?

17 Þannig ber hvert gott tré góðan ávöxt, en vont tré vondan ávöxt.

18 Gott tré getur ekki borið vondan ávöxt, ekki heldur vont tré góðan ávöxt.

19 En hvert það tré, sem ekki ber góðan ávöxt, skal verða upp höggvið og í eld kastað;

20 Þar fyrir getið þér þekt þá af ávöxtum þeirra.

21 Ekki munu allir þeir, sem til mín segja, herra, herra, koma í himnaríki, heldur þeir einir, sem gjöra vilja míns himneska föðurs.

22 Á þeim degi munu margir segja til mín: herra, herra, höfum vér ekki í þínu umboði kent, rekið djöfla út og gjört mörg kraptaverk?

23 En eg mun segja þeim berlega: aldrei þekta eg yður; farið frá mér, þér illgjörðamenn.

24 Hver sem heyrir þessa mína kenningu og breytir eptir henni, honum vil eg líkja við forsjálan mann, er bygði hús sitt á bjargi;

25 Nú kom steypiregn og vatnsflód, stormar risu og buldu á því húsi, en það féll ekki að heldur, því það var grundvallað á bjargi.

26 Þar á mót er sá, sem heyrir þessa mína kenningu og breytir ekki eptir henni, líkur heimskum manni, er bygði hús sitt á sandi;

27 Nú kom steypiregn og vatnsflód, stormar risu og dundu á því húsi, þá féll það, og hrun þess varð mikið.

28 Þegar Jesús hafði lokið þessari ræðu, undradist lýðurinn mjög kenningu hans;

29 Því hann kendi eins og sá, sem (guðlegt) vald hafði, en ekki eins og hinir skriptlærðu.

8. KAPÍTULI.

Jesús læknar líkþráan mann, þjón hundradshöfðingjans, móður honu Péturs og fleiri sjúka; talar um öruggleika við það, að fylgjast með; kyrrir vind og sjá, útrekur djöfla.

EN er hann gekk niður af fjallinu, fylgdi honum mikill fjöldi fólks;

2 Þá kom til hans líkþrár maður, tilbað hann og mælti: herra, ef þú vilt, getur þú hreinsað mig.

3 Þá rætti Jesús út höndina, snerti hann og sagði : Eg vil, vertu hreinn ;

4 Og jafnskjótt varð hann hreinn af líkþrá sinni.

5 Þá sagði Jesús við hann : varastu að segja þetta nokkrum, heldur far og sýn þig prestinum, og offra þeirri gáfu, sem Móses bauð, öðrum til sanninda merkis.

6 Þegar hann kom inn í Kapernaum, kom til hans hundraðshöfðingi nokkur, og tók svo til orða : herra, þjón minn liggur heima limafalls sjúkur, og er mjög þungt haldinn.

7 Jesús sagði : eg skal koma og lækna hann.

8 Þá svaraði hundraðshöfðinginn : herra, ekki er eg verður þess, að þú gangir inn undir mitt þak. Þjóð þú að eins með einu orði, og mun þjón minn heill verða.

9 Því nær eg, sem er yfirvaldi undirgefinn og hefi að ráða yfir stríðsmönnum, býð einum þeirra að fara, þá fer hann, og öðrum að koma, þá kemur hann, eða þræli mínum að gjöra eitthvað, þá gjörir hann það.

10 Þegar Jesús heyrði þetta, undraðist hann og mælti við þá, sem fylgdu honum : sannlega segi eg yður : því líka trú hefi eg ekki fundið í Ísrael ;

11 En eg segi yður, að margir munu koma að austan og vestan, og sitja til borðs með Abraham, Ísaak og Jakob í ríki himnanna ;

12 En erfingjar ríkisins munu verða út reknir í yztu myrkur, hvar vera mun grátur og gnístrun tanna.

13 Síðan sagði Jesús við hundraðshöfðingjann : far þú heim, verði þér eptir trú þinni, og samstundis varð þjón hans heilbrigður.

14 Síðan kom Jesús í hús Péturs, og sá þar móður konu hans ; hún lá sjúk af köldu ;

15 Tók hann þá í hönd henni, og þá yfirgaf kaldan hana, en hún fór á fætur og þjónaði þeim.

16 Um kvöldið færðu þeir til hans marga djöfulóða, og rak hann andana út með orði einu, og alla þá, sem sjúkir voru, læknaði hann ;

17 Sannaðist þá það, sem spámaðurinn Esajas sagði : hann burt tók vorn veikleika, og bar vorar sóttir.

18 En þegar Jesús sá fjölda fólks

hjá sér, bauð hann að fara yfir um sjóinn ;

19 Þá kom einn skriptlærður til hans og sagði við hann : Meistari, eg vil fylgja þér, hvert sem þú fer.

20 Jesús mælti : refar hafa holur og fuglar himins skýli, en mannsins sonur hefir hvergi höfði sínu að að halla.

21 Annar maður, sem var einn af lærisveinum hans, sagði til hans : herra, leyf mér fyrst að fara og grafa föður minn.

22 Jesús mælti : fylg þú mér, og lát hina dauðu grafa sína dauðu.

23 Síðan steig hann á skip og lærisveinar hans með honum ;

24 Gjörði þá svo mikið hafrót, að skipið huldí af bylgjunum, en hann svaf.

25 Þá gengu lærisveinarnir til hans og vöktu hann og sögðu : hjálpa þú oss, herra, vör forgöngum.

26 En hann svaraði : hví eruð þér svo hræddir, þér trúarveikir ? Því næst stóð hann upp og hastaði á vindinn og sjóinn ; varð þá blíða logn.

27 Þetta undruðust menn mjög og sögðu : hvílikur er þessi, að bæði veður og sjór hlýða honum ?

28 Þegar hann kom yfir um í hérað Gergesumanna, hlupu í móti honum tveir menn djöfulóðir, sem komu úr gröfum dauðra manna, svo ólmir, að eingum var fært að fara þann veg.

29 Og sjá, þeir hrinu upp og sögðu : hvað höfum vör og þú, Guðs Son, saman að sælda ? Ertú kominn hingað, áður en tími er til, að kvelja oss ?

30 En svo stóð á, að stór hjörd svína var á beit langt þaðan.

31 Djöflarnir báðu hann þá : ef þú ætlar að reka oss út, þá leyf oss að fara í svínahjörðina.

32 Hann segir : farið þér. Þeir fóru út, og í svínin ; ærðist þá hjörðin og steypiti sér ofan fyrir heingiflug í sjóinn, og týndist þar.

33 En þeir, er svínanna gættu, flýðu til borgarinnar, og sögðu þar alt, sem farið hafði, eins um þá djöfulóðu.

34 Þá fóru allir borgarmenn til móts við Jesúm, og þegar þeir fundu hann, báðu þeir hann að fara á burt úr þeirra landareign.

9. KAPÍTULI.

Jesús læknar visinn mann; kveður Matteus til fylgdar, og forsvarar sig og lærisveinana; læknar blóðfullssjúka konu, og uppekur dóttur Jairusar; læknar tvo blinda, og einn djöfulöðun; aumkast yfir lýðinn.

HANN steig þá á skip, fór yfir um og kom í sína borg.

2 Þá var færður til hans limafallssjúkur maður, sem lá í rekkju; og er Jesús sá trú þeirra, sagði hann til hins limafallssjúka: vertu hughraustur, sonur, þínar syndir eru þær fyrirgefna.

3 Þetta álitu nokkrir skriptlærðir að vera guðlöstun;

4 Og er Jesús varð var við, hvað þeir hugsuðu, sagði hann: því hugsid þér svo ilt í yðar hjörtum?

5 Hvort er auðveldara að segja: syndir þínar eru þær fyrirgefna; eður að segja: statt upp og gakk?

6 En til þess að þér skulid vita, að mannsins sonur hefir vald til að fyrirgefa syndir á jörðunni, þá segir hann til hins limafallssjúka, statt upp, tak sæng þína og gakk heim til þín;

7 Og hann stóð upp og fór heim til sín.

8 Þegar fólkið sá þetta, undraðist það og lofaði Guð, að hann hefði gefið mönnum slíkt vald.

9 Þegar Jesús fór þaðan, sá hann mann sitja hjá tollbúðinni, Matteus að nafni; þenna kvaddi hann til fylgdar við sig; hann stóð upp og fylgdi honum.

10 En svo bar til, er Jesús sat yfir borðum í húsi hans, að margir tollheimtumenn og bersyndugir komu þangað, og mötuðust þar með Jesú og lærisveinum hans;

11 Og er Farisear sáu það, sögðu þeir til lærisveina hans: því etur lærimeistari yðar með tollheimtumönnum og bersyndugum?

12 Þegar Jesús heyrði það, mælti hann til þeirra: ekki þurfa heilbrigðir læknis við, heldur þeir, sem vanheilir eru;

13 En farið þér og nemið hvað það þýðir: miskunsemi þóknast mér, en ekki fórnir; því ekki er eg kominn til að kalla rættláta, heldur synduga (til apturhvarfs).

14 Þá komu til hans lærisveinar Jóhannesar, og spurðu: því föstum

vör og Farisearnir svo opt, en þínir lærisveinar fasta ekki?

15 Jesús svaraði: það sæmir ekki, að brúðkaupsgestirnir séu með hryggubragði, meðan brúðguminn er með þeim. En sá tími mun koma, að brúðguminn verður numinn frá þeim, og þá munu þeir fasta.

16 Einginn leggur nýja bót á gamalt fat, því bótin rifur fatið og spjöllin verða verri.

17 Ekki eru menn heldur vanir að láta nýtt vín í gamla belgi, því annars springa belgirnir, vínið spillist, og belgirnir ónýstast; heldur er nýtt vín látið í nýja belgi, og er þá hvortveggja vel geymt.

18 En er hann var þetta að tala, kom inn til hans höfðingi nokkur, tilbað hann og sagði: dóttir mín er nýdaud, kom þú og legg hönd yfir hana, þá mun hún lifna.

19 Jesús fór með honum og lærisveinar hans;

20 Og sjá, þá kom kona nokkur, sem haft hafði blóðfall í tólf ár, að baki honum og snart fald klæða hans;

21 Því hún sagði með sjálfri sér: ef eg að eins fæ snortið yfirhöfn hans, þá mun mér batna;

22 En Jesús snérist við, og þá hann leit hana, sagði hann: vertu hughraust, dóttir, þín trú hefir hjálpað þér; og varð hún jafnskjótt heilbrigð.

23 Nú er hann kom í hús höfðingjans, og sá þar pípara, og þys fólksins,

24 Sagði hann til þeirra: Farið þér í burtu, ekki er stúlkan dauð, heldur sefur hún; en þeir hlóu að honum.

25 En þá buið var að rýma fólkinu út, gekk hann inn, og tók í hönd henni, og reis þá stúlkann upp;

26 Og barst fregnin um þetta út um alt það hérað.

27 Þegar Jesús fór þaðan, fylgdu honum tveir menn blindir: þeir kölluðu þannig: Jesú, sonur Davíðs, miskuna þú okkur.

28 En er hann var kominn til húss, komu þeir blindu til hans. Jesús sagði til þeirra: trúið þér, að eg geti þetta gjört? Þeir sögðu: já, herra.

29 Þá snart hann augu þeirra og mælti: verði ykkur að trú ykkar.

30 Og augu þeirra opnuðust; þá

lagði Jesús ríkt á við þá, að segja einum manni frá þessu.

31 En jafnskjótt sem þeir voru komnir út, báru þeir hans orðstír út um alt það hérað.

32 Þegar þeir voru í burt farnir, var færður til hans maður nokkur mállaus, djöfulódur ;

33 Og er djöfullinn var útrekinn, fékk sá málið, er mállaus var. Þetta undradist fólkið og mælti : aldrei hefir þvílíkt sèst meðal Ísraels manna.

34 En Farisear sögðu, að hann ræki djöfla út með hjálf djöflahöfðingjans.

35 Síðan fór Jesús um allar borgir og þorp, kendi í samkundum þeirra, og flutti gleðiboðskapinn um Guðs ríki ; hann læknaði als kyns sjúkdóma og kránkleika ;

36 En er hann sá fólkið, kendi hann í brjósti um það, því það var þjád og hirdingarlaust, sem sú hjörð, er eingan hirdir hefir.

37 Þá sagði hann við lærisveina sína : kornskeran er að sónnu mikil, en verkamennirnir fáir ;

38 Biðjið því herrann kornskerunnar, að hann vilji senda verkamenn til sinnar kornskeru.

10. KAPÍTULI.

Jesús útsendir þá tólf postula til að kenna og gjöra kraptaverk; hughreystir þá á móti ofsóknum og lífjati; losar þeim umbun, er veita þeim móttöku.

SÍÐAN kallaði hann til sín sína tólf lærisveina, og gaf þeim vald til að reka út óhreina anda, og lækna als kyns sjúkdóma og kránkleika.

2 Nöfn þessara tólf postula voru þessi : fyrst var Símon, sem kallast Pétur, og Andrés bróðir hans, Jakob Sebedeusson, og Jóhannes bróðir hans,

3 Filippus og Bartólómeus, Tómas og Matteus tollheimtumaður, Jakob Alfeusson og Lebbeus, er kallast Taddeus,

4 Símon vandlætari og Júdas Iskariot, sem síðan sveik hann.

5 Þessa tólf sendi Jesús frá sèr, og gaf þeim þessa skipun ; farið eigi til heidinnna þjóða, og gangið eigi inn í neina samverska borg ;

6 Heldur farið til týndra sauða af húsi Ísraels ;

7 Og kunngjörið, að Guðs ríki sè nálægt ;

8 Læknið sjúka, lífgið dauða, hreinsíð líkþráa, rekið djöfla út ; þér hafið fengið þetta kauplaust, gjörið það og kauplaust.

9 Eigi skuluð þér hafa gull, silfur eður eir í beltum yðrum,

10 Nè taka með yður á veginn nestismal ; eigi hafa tvo kyrtla, ekki skó eður staf, því verður er verkamaðurinn fæðisins.

11 En í hverja þá borg eður þorp er þér komið, þá spyrjist fyrir, hver þar sè verðugur ; hjá honum skuluð þér gista, til þess þér farið þaðan.

12 Þegar þér gangið inn í húsið, þá árneið þeim góðs, sem þar eru,

13 Og sèu þeir þess verðir, þá hríni óskir yðar á þeim ; en ef ekki, þá hverfi þær aptur til yðar.

14 Sè sá nokkur, sem ekki vill veita yður viðtökur, eða hlýða yðar kenningu, þá farið burt af því heimili eður þeim stað, og hristið dupt af fótum yðrum ;

15 Sannlega segi eg yður, bærilegri munu verða kjör Sódómu og Gómorru á degi dómsins, en þeirrar borgar.

16 Sjá, eg sendi yður, sem sauði meðalúlfa ; verið því sèðir, sem höggormar, og einfaldir, sem dúfur.

17 Gætið yðar fyrir mönnum, því þeir munu færa yður á þing og húðstrýkja yður í samkunduhúsum sínum,

18 Og fyrir landstjórnara og konunga munuð þér færðir verða fyrir mínar sakir, svo bæði þeim og heidningjum verði minn lærdómur kunnur.

19 En nær þeir framselja yður, þá verið ekki hugsjúkir um, hverninn eður hvað þér skuluð tala ; því að það mun yður á sömu stundu gefið verða, hvað þér eigið að tala ;

20 Því það er ekki þér, sem talið, heldur andi föðurs yðar, sem í yður talar.

21 Bróðir mun framselja bróður til lífláts, og faðir barn sitt ; þá munu og börnin rísa gegn foreldrunum, og firra þá lífi ;

22 Og yður munu allir fyrir mínar sakir að hatri hafa. En sá, sem stöðugur stendur til enda, hann mun hólpin verða.

23 Nær þeir ofsækja yður í einni borg, þá flýið í hina, og nær þeir

ofsækja yður í henni, þá flýið í þá þriðju. Því sannlega segi eg yður, þér munuð ekki hafa lokið umferð yðvarri um allar Ísraels borgir, áður Mannsins Son kemur.

24 Lærisveinninn er eigi fyrir meistara sínum, ekki heldur þjónninn fyrir sínum hússbónda ;

25 Lynda má lærisveininum, að hann hafi sömu kjör, sem meistarinn, og þrælum, sem hússbóndi hans ; en hafi þeir kallað hússfödurinn Belsebúl, hversu miklu heldur munu þeir kalla þjóna hans það ?

26 Hræðist þá því ekki ; því ekkert er svo hulið, að ei muni opinbert verða, og ekkert svo leynt, að ei verði augljóst ;

27 Hvað eg segi yður í myrkri, það skuluð þér í ljósi öðrum kenna, og það, sem yður er sagt hljóðlega, skuluð þér í fjölmenni flytja.

28 Hræðist ekki þá, sem líkamann deyða, en geta ekki líflátið sálina ; hræðist heldur þann, sem vald hefir til að tortýna bæði sálu og líkama í helvíti.

29 Eru ekki tveir titlíngar seldir fyrir einn pening, þó fellur einginn þeirra til jarðar án vilja föðurs yðar ;

30 Jafnvel yðar höfuðhár eru talin ;

31 Hræðist því ekki, þér eruð meira verðir, en margir titlíngar.

32 Hver sem kannast við mig fyrir mönnum, við þann mun eg einninn kannast fyrir mínum föður á himnum.

33 En hver sem afneitar mér fyrir mönnum, honum mun eg og afneita fyrir mínum föður á himnum.

34 Ætlið ekki, að af minni komu muni friður standa á jörðu ; ekki mun hún friði valda, heldur styrjöldum.

35 Af henni mun koma ósamlyndi milli föðurs og sonar, dóttur og móður, sonarkonu og móður manns hennar ;

36 Og hússbóndans heimamenn munu hans óvinir vera.

37 Hver sem elskar föður eða móður meir en mig, hann er mín ekki verður, og hver sem elskar son eða dóttur meir en mig, sá er mín ekki verður ;

38 Og hver sem ekki tekur sinn kross og fylgir mér eptir, hann er mín ekki verður.

39 Hver sem hyggst að forða lífi sínu, mun því týna, en hver sem týnir því, fyrir mína skuld, mun fá því borgið.

40 Hver sem veitir yður viðtökur, hann veitir mér og viðtökur, og sá, sem veitir mér viðtökur, hann veitir viðtökur þeim, er mig sendi.

41 Hver sem veitir spámanni viðtökur, vegna þess hann er spámaður, mun spámanna-laun öðlast ; hver sem tekur við ráðvöndum, fyrir það að hann er ráðvandur, mun hljóta hins ráðvanda umbun ;

42 Og hver sem gefur einum af þessum umkomulausu kaldan vatnsdrykk, vegna þess að hann er minn lærisveinn, sannlega segi eg yður, hann mun ekki fara á mis við sín laun.

11. KAPÍTULI.

Jóhannes talar spyrja Jesú, hvert hann sè Messías ; Jesús talar um Jóhannes, kvartar yfir þrjúku lyðsins, ávitar borgir, vegsamar ráð Guðs, og bjður voluðum til sín.

ÞEGAR Jesús hafði lokið þessari skipun sinni til þeirra tólf lærisveina sinna, fór hann þaðan að kenna og prækna í Gyðinganna borgum.

2 Nú er Jóhannes heyrði í fangelsinu verkin Krists, sendi hann til hans tvo lærisveina sína, og lét þá segja :

3 Ert þú sá, sem koma skal, eða eigum vèr að vænta annars ?

4 Jesús sagði við þá : farið þið og segið Jóhannesi, hvað þér heyrðið og sjáið :

5 Blindir fá sýn, haltir gánga, líkþráir hreinsast, daufir heyra, dauðir upprísa og fátækum verða guðspjöllin boðuð ;

6 Og sæll er sá, sem ekki hneykslast á mér.

7 Þegar þeir voru burtu farnir, hóf Jesús ræðu sína til fólksins um Jóhannes á þessa leið : Hvað fóruð þér að sjá á eyðimörku ? Hvort reyr, af vindi skekinn ?

8 Eður hvað fóruð þér að sjá ? Hvort mann mjúkklaeddan ? Gætið að : þeir, sem mjúkan klæðnað bera, eru í konúnganna höllum.

9 Hvað fóruð þér þá að sjá ? Hvort spámann ? Já, í sannleika þann, sem meiri er, en nokkur spámaður ;

10 Því hann er sá, sem um er ritað :

sjá, eg sendi engil minn undan þér, er greiða skuli þér veg.

11 Samnlega segi eg yður : einginn er af konu fæddur, er meiri sè en Jóhannes skírari ; þó er hinn minsti í himnaríki honum meiri.

12 Frá dögum Jóhannesar skírara, og til þessa, verður himnaríki fyrir ofríki og þeir, sem ofríkinu beita, hrífa það til sín ;

13 Því allir spámenn og lögmálið spáðu alt fram að Jóhannesi ;

14 Og ef þér viljið aðhyllast það, þá er hann sá Elías, er koma skal.

15 Hver sem hefir eyru til að heyra, sá heyri.

16 Við hvað skal eg líkja þessari kynslóð ? Þeim fer eins og börnum, sem á torgi eru, og kalla þannig til leiksbræðra sinna :

17 Vær höfum blásið fyrir yður á hljóðpípu, en þér hafið ekki viljað dansa ; vær höfum sungið yður harmasöngva, og þó vilduð þér ekki gráta.

18 Því Jóhannes kom, og át hvorki nè drakk, og segja þeir, að hann sè djöfulódur.

19 Mannsins sonur kom, og át og drakk, og segja þeir : sjáið mathákinn og vinsvelginn, vin tollheimtumanna og bersyndugra. En spekin réttætist af börnum sínum.

20 Síðan tók hann að ávíta þær borgir, í hverjum hann hafði flest kraptaverk gjört, fyrir það, að þær hefðu ekki tekið sinnaskipti, og tók svo til orða :

21 Vei þér, Korazin ; vei þér, Bet-saida ; ef þau kraptaverk, sem í ykkur hafa gjörð verið, hefðu verið gjörð í Týrus eða Sídon, þá mundu þeir fyrir löngu hafa iðrun gjört í sekk og ösku.

22 En, eg segi yður, að bærilegri munu verða kjör Týrus og Sídonar á degi dómsins, en ykkar.

23 Og þú, Kapernaum, sem nú gnæfir til himins, þér mun í grunn niðursökt verða ; því hefðu þau kraptaverk verið gjörð í Sódómu, sem í þér hafa gjörð verið, þá stæði hún enn í dag.

24 Og eg segi yður, að bærilegri munu verða kjör Sódómu á degi dómsins, en þín.

25 Um sama leiti tók Jesús svo til

orða : eg þakka þér, Faðir, Drottinn himins og jarðar, að þú hefir látið þessa hluti vera hulda fyrir fróðum mönnum og spekingum, en auglýst þá smælingjum.

26 Sannarlega hefir þér, faðir, þóknazt, að svo skyldi vera.

27 Alt er mér af mínum Föður í vald gefið, og einginn þekkir Soninn nema Faðirinn, og einginn Föðurinn nema Sonurinn, og sá, sem Sonurinn vill það auglýsa.

28 Komid til mín allir þér, sem erfiðid og þunga eruð hlaðnir, eg vil gefa yður hvíld ;

29 Takið á yður mitt ok, og lærið af mér, því eg er hógvær og af hjarta litillátur, og munuð þér hugsvölun finna ;

30 Því mitt ok er inndælt og mín byrði létt.

12. KAPÍTULI.

Lærisveinar Jesú tina kornöx á hvíldardegi, Jesús leknar visna hönd, leknar djöfulóðan, sem var blindur og mállaus, og forsvavar sig fyrir álasi Farisea ; þeir krefja hann teikns. Móðir hans og ættíngjar vilja tala við hann.

EINHVERJU sinni fór Jesús á hvíldardegi með sínum lærisveinum yfir sáðlönd nokkur ; en er lærisveina hans svengdi, tóku þeir til að tina kornöxin og eta.

2 Þegar Farisear sáu það, sögðu þeir til hans : sjá, lærisveinar þínir gjöra það, sem ekki leyfist á hvíldardegi.

3 Jesús mælti : hafið þér ekki lesið, hvað Davíð gjörði, þegar hann húngraði og menn hans,

4 Að hann gekk inn í Guðs hús og neytti braudanna helgu, sem hvorki hann nè fylgdarmenn hans, og engir, nema prestarnir einir, máttu eta ?

5 Eður hafið þér ekki lesið í lögmáls bókinni, að prestarnir vanhelga hvíldardaginn í musterinu á hvíldardögum, og eru þó syknir saka ?

6 En eg segi yður, að hær er sá, sem meiri er en musterið.

7 Ef þér hefðuð skilið, hvað það þýðir : miskunsemi þóknast mér en ekki fórnir, munduð þér ekki hafa sakfelt þessa, sem saklausir eru ;

8 Því Mannsins Sonur er herra hvíldardagsins.

9 Þaðan fór hann til samkundu þeirra ;

10 Og sjá, þar var maður nokkur, er hafði visna hönd ; þá spurðu þeir hann, hvort leyfilegt væri að lækna á hvíldardögum ; til þess þeir gætu fengið tilefni til að ásaka hann.

11 Hann svaraði þeim : ef sá er nokkur yðar á meðal, sem á einn sauð, og falli sauðurinn í pytt á hvíldardegi, tekur ekki eigandinn hann jafnskjótt, og dregur hann upp ?

12 Hvað miklu er þó ekki maðurinn æðri, en sauðurinn ? Þess vegna er leyfilegt að gjöra það, sem gott er, á hvíldardögum.

13 Síðan sagði hann við manninn : réttu fram hönd þína. Hann gjörði svo, og varð hún þá heil, sem hin.

14 En Farísearnir gengu út og báru saman ráð sín í gegn honum um það, hvernig þeir fengju ráðið hann af dögum.

15 Þegar Jesús varð þess vís, veik hann þaðan, og fylgdi honum þá mikill fjöldi fólks, og hann læknaði þá alla,

16 Og bannaði þeim harðlega að gjöra sig augljósan.

17 Svo að það rættist, sem spámaðurinn Esajas sagði :

18 Sjá þjón minn, sem eg hefi útvalið, minn ástfólgna, sem mér er þóknanlegur, honum vil eg gefa anda minn, svo að hann kenni heiðnum þjóðum, hvað rétt er ;

19 Hann mun eigi þrátta, og eigi háreysti gjöra, og hans kall mun eigi á strætum heyrast.

20 Hinn brákaða reyrinn mun hann eigi í sundur brjóta, og hið dapra ljós ekki slökkva, þangað til hann hefur unnið sigur réttlætinu til handa ;

21 Á hann munu þjóðirnar treysta.

22 Þá var færður til hans maður djöfulóður, blindur og mállaus, þenna læknaði hann, svo sá hinn blindi og mállausi fékk bæði mál sitt og sýn.

23 Þetta undraðist alt fólkíð og sagði : mun ekki þessi vera sonur Davíðs ?

24 En er Farísear heyrðu það, sögðu þeir : ekki rekur þessi djöfla út, nema með fulltingi djöflahöfðingjans Bel-sebúls.

25 Nú er Jesús sá þeirra hugrenningar, sagði hann til þeirra : hvert það ríki, sem í sjálfu sér er sundurþykt, mun eyðileggjast, og hver sá

staður eður heimili, þar sem innbyrðis sundurþykki er, fær ekki staðizt.

26 Ef nú Satan rekur Satan út, þá er hann sjálfum sér sundurþykkur, og hvernig ætti þá ríki hans að geta staðizt ?

27 Og ef eg rek djöfla út með Bel-sebúls fulltingi, fyrir hvers aðstoð útreka þá yðar lærisveinar þá ? Þeir skulu því vera yðrir dómendur.

28 En ef eg rek djöfla út fyrir Guðs anda, þá er Guðs ríki komið til yðar.

29 Hver fær brotitzt inn í hús ens sterka og rænt húsbúnaði hans, nema hann bindi hinn sterka áður ? þá fyrst getur hann rænt hús hans.

30 Hver sem ekki er með mér, hann er móti mér, og hver sem ekki samansafnar með mér, sá sundurdreifir.

31 Þess vegna segi eg yður, að hvers konar synd og löstun mun mönnum fyrirgefin verða, en löstun gegn Andanum mun mönnum ekki fyrirgefast.

32 Þótt einhver lasti Mannsins Son, mun það honum fyrirgefið verða, en ef nokkur talar lastyrði gegn Heilögum Anda, þá mun honum það ekki fyrirgefast, hvorki í þessu nè komanda lífi.

33 Ef trèð er gott, eru og ávextirnir góðir, en sè það vont, eru ávextirnir vondir ; því af ávextinum þekkist trèð.

34 Þèr, nöðru-kyn, hvernig megid þèr gott mæla, þar þèr sjálfir eruð vondir ? því af gnægð hjartans mælir munnurinn.

35 Góður maður framber gott úr góðum sjóði, en vondur maður framber ilt úr vondum sjóði.

36 Eg segi yður : fyrir hvert það illyrði, er menn mæla, skulu þeir á dómsins degi reikningsskap lúka ;

37 Því af þínum orðum muntu sýkn eður sakfeldur verða.

38 Þá sögðu nokkrir skriptlærðir og Farísear til hans : Meistari, vèr viljum gjarna sjá teikn af þèr.

39 Hann mælti : þessi vonda og hórsama þjóð beiðist teikns, en henni skal ekki teikn gefast, nema teikn Jónasar spámanns ;

40 Því eins og Jónas var í hvalfiskjarins kviði í þrjá daga og þrjár nætur, þannig mun og Mannsins Son

vera í þrjá daga og þrjár nætur í fylgsnum jarðar.

41 Níu borgar menn munu rísa upp á degi dómsins með kynslóð þessari, og fordæma hana; því þeir tóku sinnaskipti við kenningu Jónasar; og sjáid, hær er sá, sem honum er meiri.

42 Drottningin úr suðurátt mun upprísa á dómsins degi gegn þjóð þessari og fordæma hana; því hún kom af fjarlægum landi til að heyra speki Salómóns; en sjáid, hær er sá, sem honum er meiri.

43 Þegar hinn óhreini andi fer út af mannum, þá ráfar hann um eyðimerkur, leitar hælís og finnur ekki;

44 Þá segir hann með sér: eg vil aptur snúa til húss míns, hvaðan eg fór, og er hann kemur aptur, finnur hann það tóm, sópað og prýtt;

45 Þá fer hann síðan og tekur með sér sjö aðra anda sér verri, og er þeir eru þangað innkomnir, byggja þeir þar; verður svo hið síðara ásíðkomulag mannsins verra, en hið fyrra. Eins mun fara fyrir þessari vondu kynslóð.

46 Þá er hann enn nú var að tala til lýðsins, sjá, þá stóðu móðir hans og bræður fyrir dyrum úti, og vildu mæla við hann.

47 Þá sagði einhver honum: móðir þín og bræður þínir eru úti, og vilja tala við þig.

48 En hann sagði við þann, er þetta mælti: hver er móðir mín og hverjir eru bræður mínir?

49 Og benti með hendinni á lærisveina sína, og sagði: þessir eru móðir mín og bræður mínir;

50 Því hver sem gjörir vilja míns himneska föðurs, hann er minn bróðir, systir og móðir.

13. KAPÍTULI.

Dæmisögur um sæðið, illgresið, mustarðskornið, súrdeigið. Útlegging þeirrar um illgresið; fjársjódurinn; perlan; netið. Kristur er fyrirlitinn í sínu föðurlandi.

ÞENNA dag gekk Jesús heiman og settist við sjóinn.

2 Þá dreif til hans svo mikill fjöldi fólks, að hann hlaut að stíga á skip og setjast þar, en allur fólksfjöldinn stóð í fjörunni;

3 Þá kendi hann þeim margt í dæmi-

sögum, og hóf svo ræðu sína: Sádmaður nokkur gekk út að sá;

4 En er hann var að sá, féll sumt sæðið við veginn, og fuglar átu það.

5 Sumt féll í grýtta jörð, þar sem það hafði ekki nógan jarðveg; það vóx að sönnu skjótt, því það hafði litla jörð,

6 En er sól hækkaði (á lopti), skrahlnaði það og visnaði, sökum þess það hafði ekki nægar rætur.

7 Sumt féll meðal þyrna, og þyrnarir uxu upp og kæfðu það.

8 En sumt féll í góða jörð og bar ávöxt, sumt hundraðfaldan, sumt sextugfaldan og sumt þrítugfaldan.

9 Hver sem hefir eyru til að heyra, hann heyrir.

10 Þá komu til hans lærisveinar hans og spurðu hann, því hann kendi fólkinu í dæmisögum;

11 En hann svaraði þeim: af því yður er gefið að skilja leynda dóna Guðs ríkis, en hinum er það ekki gefið;

12 Því þeim, er hefir, mun veitast, svo hann yfirfjótanlega hafi, en frá hinum, er ekki hefir, mun takast, jafnvel það hann hefir;

13 En þess vegna kenni eg þeim í dæmisögum, að sjáandi sjá þeir ekki og heyrandi heyra þeir ekki nè skilja.

14 Sannast því á þeim spádómur Esajasar, er svo segir: Þér munuð heyra, en þó ekki skilja; þér munuð sjá, en þó ekki þekkja;

15 Því hjarta lýðs þessa er harðúðarfullt, hann heyrir dauðlega með eyrunum, og lykur augum sínum, svo að hann skuli ekki sjá með augunum, nè heyra með eyrunum, eða skilja með hjartanu og snúa sér, svo eg lækni hann.

16 En sæl eru yðar augu, sem sjá, og eyru yðar, sem heyra;

17 Því sannlega segi eg yður, að margir spámenn og Guðs vinir fýstust að sjá það, sem þér sjáid, og heyra það, sem þér heyrið, en heyrðu það ekki.

18 Heyrið nú útskýringu dæmisögunnar um sáðmanninn;

19 Þegar einhver heyrir lærdóminn um Guðs ríki og skilur hann ekki, þá kemur hinn vondi og tekur burt það, sem sáð var, úr hjarta hans. Þetta

merkir sæðið, sem hjá veginum var sæð.

20 En það, sem í grýtta jörð fell, merkir þann, er heyrir mína kenningu og veitir henni viðtöku með fögnuði.

21 En hún festir ekki rætur hjá honum, nema um stundar sakir. Því þegar honum mætir mótgangur og ofsóknir fyrir kenningarinnar skuld, hneykslast hann jafnuskjótt.

22 En það, er sáð var meðal þyrna, merkir þann, sem að sönnu heyrir mína kenningu, en áhyggja þessa heims og tálðrægni auðæfanna kefja hana, svo hún ber eingan ávöxt.

23 En það, er fell í góða jörð, merkir þá, sem heyra mína kenningu og skilja hana, og bera líka ávöxt, sumir hundraðfaldan, sumir sextugfaldan og sumir þritugfaldan.

24 Aðra döemisögu sagði hann þeim, er svo hljóðar : líkt er Guðs ríki manni þeim, er sáði góðu sæði í akur sinn ;

25 En er menn voru í svefni, kom óvinur hans og sáði illgresi meðal hveitisins, og fór síðan á burt.

26 En er sæðið spratt upp og tók að bera ávöxt, þá kom og illgresið í ljós.

27 Þá gengu þjónar hússbóndans til hans og sögðu : Herra, sáðir þú ekki góðu sæði í akur þinn ? hvaðan hefir hann þá illgresi.

28 Hann mælti : það hefir óvinurinn gjört. Þá sögðu þjónarnir : viltu ekki, að vér förum og upprætum það ?

29 Hann sagði : nei, svo að þér ekki, nær þér upprætið illgresið, rífið hveitið upp með ;

30 Látið hvortveggja vaxa saman til kornskerunnar ; og þegar kornskerutíminn kemur, mun eg segja við kornskerumennina : safnið fyrst saman illgresinu og bindið það í knippi til að brennast, en safnið hveitinu í mína kornhlöðu.

31 Aðra döemisögu sagði hann þeim einnig og mælti : líkt er Guðs ríki mustarðskorni því, er maður nokkur tók og sáði í akur sinn.

32 Minst er það allra frækorna, en nær það vex, er það meira en nokkurt kálgresi, og verður svo stórt, sem eik, svo að fuglar himins koma og leita sér skýlis í greinum þess.

33 Enn sagði hann þeim þessa döemisögu : líkt er Guðs ríki súrdeigi því, er kona ein tók og faldi í þrem mælum mjöls, uns það alt sýrðist.

34 Þetta alt kendi Jesús lýðnum í döemisögum, og fyrir utan döemisögur kendi hann þeim ekki ;

35 Svo að það sannaðist, er spámaðurinn segir : eg mun kenna í döemisögum, og þá hluti, er huldur hafa verið, frá því er heimur hófst, mun eg mæla.

36 Síðan lét hann fólkið frá sér fara og fór til húss síns ; þá komu til hans lærisveinar hans og sögðu : útskýr þú fyrir oss döemisöguna um illgresið á akrinum.

37 Hann mælti : sá er sáði því góða sæði, er Mannsins Son ;

38 Akurinn er veröldin ; hinn góði ávöxtur eru Guðs börn ; illgresið eru börn hins vonða ;

39 En óvinurinn, er sáði því, er djöfullinn ; kornskerutíminn er endir heimsins ; kornskurðar mennirnir eru englarnir.

40 Því eins og illgresinu er safnað og það er brennt í eldi, eins mun fara við enda veraldar þessarar ;

41 Mannsins Sonur mun þá senda engla sína, og þeir munu samansafna úr hans ríki öllum hneykslunum, og þeim, er ránglæti fremja,

42 Og kasta þeim í ofn glóanda ; þar mun vera grátur og gnístrun tanna ;

43 Þá munu hinir góðu skína sem sól í ríki föðurs þeirra. Hver eyru hefir að heyra, hann heyri.

44 Enn er Guðs ríki líkt fésjóð, er fólgin var á akri, hvern maður nokkur fann og leyndi honum, en af fögnuði yfir því fór hann burt, og seldi allar eigur sínar og keypti akurinn.

45 Enn er Guðs ríki líkt þeim kaupmanni, er leitaði að góðum perlum ;

46 En er hann fann eina dýrmæta perlu, fór hann og seldi alt hvað hann átti, og keypti hana.

47 Enn er Guðs ríki líkt neti því, er lagt var í sjó, og safnaði í sig alskonar fiski ;

48 Og er það var fult, drógu menn það upp í fjöruna, settust síðan og söfnuðu þeim góðu í ílát, en köstuðu þeim óætu út aptur.

49 Eins mun fara við enda heimsins ; þá munu englar Guðs fara og skilja vonda menn frá góðum,

50 Og kasta hinum vöndu í ofn brennanda, þar sem vera mun grátur og gnustrun tanna.

51 Síðan spurði Jesús þá : skiljið þér alt þetta ? en þeir játuðu því.

52 Þá mælti hann : þessvegna er hver sá kennari, sem uppræddur er til hinna ríkis, líkur þeim hússföður, sem framber úr forðabúri sínu bæði nýtt og gamalt.

53 En er Jesús hafði lokið þessum dæmisögum, veik hann þaðan,

54 Og kom til ættjarðar sinnar, og kendi þeim í samkundum þeirra, svo þeir undruðust og mæltu : hvaðan hefir þessi maður slíka speki og kraptaverka gáfu ?

55 Er hann ekki sonur smíðsins ? Heitir ekki móðir hans María, og bræður hans Jakob og Jóses, Símon og Júdas ?

56 Og systur hans, eru þær ekki allar hér hjá oss ? Hvaðan hefir þá þessi alt þetta ?

57 Og þeir hneyksluðust á honum ; en Jesús sagði til þeirra : spámaður er ekki lítills metinn nema á sinni fósturjörðu og meðal ættingja sinna.

58 Og hann gjörði þar ekki mörg kraptaverk sakir vantrúar þeirra.

14. KAPÍTULI.

Heródes heldur, að Jóhannes, sem hann hafði látið hálshöggva, sé endurlífnaður. Jesús settar 5000 manns, gengur á sjónum, lækna.

UM þessar mundir kom fregnin af Jesú til eyrna Heródesar fjórðungshöfðingja ;

2 Þá mælti hann við menn sína : þessi er Jóhannes skírari, hann er risinn upp frá dauðum, þessvegna gjörir hann svo mikil kraptaverk.

3 En Heródes hafði látið handtaka Jóhannes, fjöttra hann og setja í myrkvastofu, sakir Heródiadis konu Filipusar bróður síns ;

4 Því Jóhannes hafði sagt við hann : þú mátt ekki taka saman við hana.

5 Og þótt hann vildi láta drepa hann, þorði hann það þó ekki, sakir alþýðunnar ; því allir höldu Jóhannes að vera spámann.

6 En á föðingarhátíð Heródesar, dansaði dóttir Heródiadis fyrir gest-

unum, og fëll honum það svo vel í geð,

7 Að hann hæt með eiði að veita henni hvað sem hún umbeiddi.

8 En hún bað, eptir undirlagi móður sinnar, að hann gæfi sér á diskum höfuð Jóhannesar skírara.

9 Við þetta varð konungurinn hryggur, en sakir eids síns og þeirra, er voru í boði hans, bauð hann, að þetta skyldi henni veitast.

10 Sendi hann því og lét hálshöggva Jóhannes í myrkvastofunni,

11 En höfuð hans var lagt á fat og gefið meyunni, en hún færði móður sinni.

12 Þá komu lærisveinar hans, tóku lík hans og greptuðu það, kunn-gjörðu síðan Jesú hvað skeð hafði ;

13 Og er Jesús heyrði það, fór hann á skipi til eyðibygða einn saman, og er fólkið varð þess víst, fylgdi það honum á landi úr borgunum.

14 En er hann gekk fram, leit hann mikinn fjölda fólks, kendi í brjósti um þá, og læknaði þá á meðal þeirra, sem kránkir voru.

15 En er kvöld var komið, komu lærisveinar hans til hans og mæltu : vör erum hér í eyðimörku, og dagur er nú liðinn að mestu, láttu fólkið frá þér, svo að það fari í þorpin til að kaupa sér vistir.

16 Jesús mælti : ekki þurfa þeir burtu að fara ; gefið þér þeim að eta.

17 Þeir mæltu : ekki höfum vör hér nema fimm brauð og tvo fiska.

18 Hann sagði : komið með þá hingað.

19 Síðan sagði hann fólkinu að setjast niður í grasið, tók þau fimm brauð og þá tvo fiska, leit til himins, gjörði Guði þakkir ; síðan braut hann brauðin, og fékk lærisveinum sínum þau, en þeir færðu þau fólkinu ;

20 Og allir neyttu, og urðu mettir ; þá tóku þeir afgangsleifarnar, og voru það tólf karfir fullar ;

21 En þeir, sem neytt höfðu, voru hér um fimm þúsundir manna, auk kvenna og barna.

22 Og jafnuskjótt bauð hann lærisveinum sínum að stíga á skip og fara undan sér yfir um, á meðan hann væri að koma frá sér fólkinu.

23 Og sem hann hafði látið fólkið

frá sér, fór hann einn saman upp á fjall nokkurt að biðjast fyrir ; og er kvöld var komið, var hann þar einn ;

24 Þá var skipið næstum komið á mitt vatnið, og lá undir áföllum, en andviðri var.

25 En er nær fjórðungur lifði nœtur, kom hann til þeirra gangandi á sjónum.

26 En er lærisveinarnir sáu hann ganga á sjónum, urðu þeir felmtsfullir, og sögðu : það er vofa ; og tóku að öpa af hræðslu ;

27 En Jesús varpaði þegar orðum á þá, og mælti : verið óhræddir, eg er það, hrædist ekki !

28 Honum ansaði Pétur og mælti : ef þú ert það, herra, þá bjóð, að eg komi til þín á vatninu.

29 Jesús mælti : kom þú ; þá fór Pétur útbyrðis og tók að ganga á vatninu til Jesús.

30 En er hann sá ofviðrið, hræddist hann, og er hann tók að sökkva, kallaði hann og mælti : hjálpa þú mér, herra !

31 Þá rétti Jesús jafnskjótt út hönd sína, tók til hans og sagði : þú trúarlitli, því efaðist þú ?

32 Og er þeir stigu á skipið, lægði veðrið ;

33 En þeir, sem á skipinu voru, fellu fram fyrir honum og mæltu : vissulega ertu Guðs sonur.

34 Síðan fóru þeir yfir um, og komu í Genesarets land.

35 En er þeir, sem þar bjuggu, þektu hann, sendu þeir í alla byggðina umhverfis, og færðu til hans alla þá, sem sjúkir voru,

36 Og beiddust, að hann vildi leyfa þeim að eins að snerta fald klæða sinna ; en þeir, er hann snertu, urðu heilbrigðir.

15. KAPÍTULI.

Jesús forsvarar lærisveinana, og kennir hvað það sé, er maðinn saugi ; reynir og bænheyrir þá kanversku konu ; læknar marga, og mettar 4000 manns.

UM þessar mundir komu til Jesús skriptlærðir og Farísear frá Jerúsalem ; þeir spurðu hann :

2 Því yfirtroða þínir lærisveinar setningar öldunganna, er þeir ekki taka handlaugar, áður en þeir ganga til matar ?

3 Jesús svaraði þeim : því yfirtroðið þér Guðs boðorð með yðar eigin setningum ?

4 Því Guð hefir boðið og sagt : heiðra skaltu föður þinn og móður, og enn framar : hver sem atyrðir föður sinn eður móður, hann skal dauða deya.

5 En þér segið : Segi nokkur við föður eða móður : eigur þær, sem eg gæti hjálpað þér með, eru heitfè, þá skuli hann ekki framar skyldur að annast föður sinn eður móður ;

6 Og hafið þér þannig með setningum yðrum ónýtt Guðs lögmál.

7 Hraesnarar, rétt hefir spámaðurinn Esajas spáð um yður, er hann segir :

8 Lýður þessi heiðrar mig með vör-unum,

9 En þeirra hjarta er langt í burtu frá mér ; en þeirra dýrkan er til einskis, með því þeir kenna þá lærdóma, sem eru manna boðorð.

10 Þá kallaði hann saman fólkið og mælti : heyrið þér og skiljið :

11 Ekki saurgar það maðinn, sem inn fer um munninn, heldur það, sem út fer af munninum, það saurgar manninn.

12 Þá komu til hans lærisveinar hans og mæltu : veiztu af því, að Farísear hneyksluðust, er þeir heyrðu þetta ?

13 Hann mælti : sérhver planta, sem minn himneski faðir ekki hefir gróðursett, mun uppræst.

14 Skiptið yður ekki af þeim, þeir eru blindir og blindra leiðtogar ; ef blindur leiðir blindan, falla þeir báðir í gryfjuna.

15 En Pétur svaraði og sagði við hann : útskýr þú fyrir oss þessa dæmisögu.

16 Jesús mælti : Eruð þér einnig enn þá svo skilningslausir ?

17 Skiljið þér ekki, að alt það, sem inn kemur um munninn, fer í magann, og fer burtu fyrir edlilega rás ;

18 En það, er út fer af munninum, kemur frá hjartanu, og þetta er það, sem saurgar manninn.

19 Því frá hjartanu koma illar hugrenningar, manndráp, hór, frillulífi, þjófnaður, ljúgvitni, illmæli ;

20 Þetta er það, sem saurgar mann-

inn ; en að gánga með óþvegnum höndum til matar, saurgar eingan.

21 Þaðan fór Jesús í landsbygð Týrusar og Sídonar.

22 Þá kom kona nokkur kanversk úr þeim hēröðum, kallaði á hann og sagði : herra ! sonur Davíðs, miskuna þú mēr, dóttir mín kvelst þúnglega af djöflinum ;

23 En hann svaraði henni eingu orði. Þá komu lærisveinar hans beiddu hann og sögðu : veittu henni úrlausn, því hún kallar eptir oss.

24 Jesús mælti : eg er ekki sendur nema til týndra sauða af Ísraels ætt.

25 En hún kom, föll fram fyrir honum og mælti : hjálpa þú mēr, herra.

26 Jesús mælti : ekki sæmir að taka brauðið frá börnunum og kasta því fyrir hundana.

27 Satt er það, herra, mælti konan, þó eta hundarnir mola þá, sem detta af borðum drottna þeirra.

28 Þá mælti Jesús : mikil er trú þín, kona ; verði þér, sem þú vilt ; og dóttir hennar varð samstundis heilbrigð.

29 Þaðan fór Jesús til sjáfarins í Galílea, gekk þar upp á fjallið og settist þar ;

30 Þá kom til hans mikill fjöldi fólks, er hafði með sér halta menn og blinda, mállausa, handarvana og marga aðra, og vörpuðu þeim til fóta Jesú, en hann læknaði þá ;

31 Svo fólkið undradist, er það sá mállausa tala, handarvana heila, halta heilfætta, og blindi alsjáandi, og vegsamaði Ísraels Guð.

32 Þá kallaði Jesús á lærisveina sína og mælti : eg kenni í brjósti um fólk þetta ; í þrjá daga hafa þeir nú með mēr verið, og ekkert til matar haft ; en fastandi vil eg ekki láta þá frá mēr, svo að þeir verði ekki magnþrota á veginum.

33 Þá mæltu lærisveinar hans : hvaðan eigum vèr að taka svo mörg brauð hēr í óbygðum, að vèr fáum slíkan fólksfjölda mettað ?

34 Jesús spurði þá : hvað mörg brauð hafið þér ? Þeir sögðu : sjö, og fáeina smáfiska.

35 Þá bauð hann fólkinu að setjast niður á jörðina ;

36 Síðan tók hann þau sjö brauð og fiskana, gjörði Guði þakkir, braut þau og seldi þau í hendur lærisveinum sínum, en þeir fengu þau fólkinu ;

37 En þeir neyttu allir og urðu mettir ; síðan söfnuðu þeir leifunum, og voru það sjö karfir fullar ;

38 En þeir, er neytt höfðu, voru fjórar þúsundir, auk kvenna og barna.

39 Að því búnu, lét hann fólkið fara á burt, steig á skip, og fór til Magdala héraða.

16. KAPÍTULI.

Jesús ávítar Fariseana, er æskja teikns, og varar við súrdeigi þeirra. Pétur játar, að Jesús sè Guðs sonur ; Jesús segir fyrir sína þínu, og ávítar Pétur ; talar um sjálfs afneitun og sína tilkomu.

ÞÁ komu til hans Farísear og Sadúsear, freistuðu hans, og kröfðust, að hann vildi sýna þeim teikn af himni.

2 Hann mælti : að kvöldi segið þér : það verður gott veður, því roði er á lopti ;

3 Og snemma dags segið þér ; það verður illviðri í dag, því loptið er rautt og ískyggilegt. Þér, hræsnarar, himinsins útlit vitið þér að dæma, en kenniteikn þessara tíma viljið þér ekki athuga.

4 Þessi vonda og hórsama þjóð beiðist teikns, og henni skal ekki teikn gefast, nema teikn Jónasar spámanns. Og er hann hafði þetta sagt, skildist hann við þá og fór þaðan.

5 En er lærisveinar hans fóru yfir um, höfðu þeir gleymt að taka brauð með.

6 En Jesús sagði við þá : varið yður við súrdeigi þeirra Farísea og Sadúsea.

7 Þá töluðu þeir sín á milli, að hann mundi segja þetta, sökum þess að þeir ekki höfðu tekið brauð með sér ;

8 Og er Jesús varð þess var, mælti hann : því ætlið þér, trúarveikir, að eg hafi sagt þetta sökum þess, að þér gleymduð að taka brauðin með ?

9 Eruð þér enn þá svo skilningslausir ? Eður minnst þér ekki þeirra fimm brauðanna, handa þeim fimm þúsundum manna, og hversu margar karfir þér höfðuð þá afgangs ?

10 Ekki heldur þeirra sjö brauð-

anna, handa þeim fjórum þúsundum, og hversu margar karfir þér þá fylltuð með leifar?

11 Því skynjið þér þá ekki, að eg sagði ekki til yðar brauðanna vegna, að þér skylduð varast súrdeig Farisea og Sadúsea?

12 Þá skildu þeir, að hann ekki hafði varað þá við súrdeigi brauðs, heldur við kenningu Fariseanna og Sadúseanna.

13 Þegar Jesús kom í hæröð Sesarea Filippí, spurði hann lærisveina sína: hver halda menn að eg, Mannsins Sonur, sé?

14 Þeir svöruðu: sumir Jóhannes skírari, aðrir Elías, og enn aðrir Jeremías eður einn af spámönnum.

15 Þá mælti hann: en hvern hyggið þér mig vera?

16 Honum svaraði Símon Pétur, og mælti: þú ert Kristur, sonur ens lifanda Guðs.

17 Jesús mælti: sæll ert þú, Símon Jónasson, því hold og blóð hefir þér ekki þetta auglýst, heldur Faðir minn á himnum.

18 En eg segi þér, að þú ert Pétur (hellusteinn), og á þessari hellu vil eg byggja mína kirkju, og helvítis makt skal aldrei á henni sigrast;

19 Þér vil eg og fá lykla himnaríkis, svo að hvað sem þú bindur á jörðu, skal á himni bundið vera, og hvað sem þú leysir á jörðu, skal á himni leyst vera.

20 Síðan bannaði hann lærisveinum sínum að segja nokkru það, að hann væri Kristur.

21 Eptir þetta tók Jesús að auglýsa lærisveinum sínum, að sér bæri að fara til Jerúsalem, og líða þar margt af öldúngunum, prestahöfðingjunum og þeim skriptlærðu, líka líflátinn að verða og upprísa á þriðja degi.

22 Þá tók Pétur hann afsíðis, átalði hann og mælti: guð náði þig, herra, komi þetta aldrei fram við þig!

23 En Jesús snérist við honum og mælti: vík frá mér, Satan, þú ert mér til ásteytingar. Þú skynjar ekki Guðs vilja, heldur manna.

24 Þá mælti Jesús til lærisveina sinna: hver, sem vill fylgja mér, afneiti sjálfum sér, taki sinn kross á sig, og fylgi mér eptir.

25 Því hver sem hyggur að forða lífi sínu, mun því týna, en hver, sem týnir því fyrir mína skuld, mun fá því borgið.

26 Því að hverju gagni kæmi það manninum, þó hann eignaðist allan heiminn, ef hann liði tjón á sálu sinni? Eða hvað getur maðurinn gefið til lausnar sálu sinni?

27 Því Mannsins Son mun koma með dýrð síns föður og einglum sínum, og þá mun hann gjalda sérhverjum eptir hans verkum.

28 Sannlega segi eg yður, að hér eru nú viðstaddir nokkrir þeir, sem ekki munu dauðann smakka fyr en þeir sjá Mannsins Son koma til ríkis síns.

17. KAPÍTULI.

Jesús ummyndað; talar um Elías; leknar túnglsjúkan; segir fyrir þínu sína; geldur skatt.

AÐ sex dögum liðnum tók Jesús Pétur og þá bræður Jakob og Jóhannes, og fór með þeim einslega upp á eitt hátt fjall;

2 Og hann ummyndaðist að þeim ásjáendum, og ásynð hans skein, sem sól, en klæði hans urðu björt eins og ljós.

3 Og sjá, þá birtist þeim Móses og Elías, sem voru að tala við hann.

4 Þá svaraði Pétur og sagði við Jesúm: gott er, að vér erum hér, herra; ef þér svo sýnist, viljum vér reisa hér þrjár tjaldbúðir, eina handa þér, aðra handa Móses og hina þriðju handa Elías.

5 Meðan hann var þetta að tala, bar yfir þá bjart ský, og úr því heyrðist raust, og mælti: þessi er minn elskulegi sonur, sem eg hefi velþóknun á; hlýðið þér honum.

6 En er lærisveinarnir heyrðu raustina, féllu þeir fram á ásjónur sínar og urðu mjög óttaslegnir.

7 Þá gekk Jesús til þeirra, snart við þeim og mælti: standið upp og verið óhræddir;

8 En er þeir litu upp, sáu þeir eingan, nema Jesúm einan.

9 Og er þeir gengu ofan af fjallinu, bauð Jesús þeim og sagði: segið eingum frá sýn þessari fyrr en Mannsins Sonur er risinn upp frá dauðum.

10 Þá spurðu lærisveinar hans hann

að : því segja þá hinir skriptlærðu, að Elías eigi áður að koma?

11 En hann svaraði og sagði : Elías á að vísu áður að koma og færa alt í lag.

12 En eg segi yður, að Elías er nú þegar kominn, en þeir könnuðust ekki við hann, heldur breyttu við hann, sem þeim líkaði ; eins mun og Mannsins Sonur verða að þola þjáningar af þeim.

13 Þá skildu lærisveinarnir, að hann hafði þetta talað við þá um Jóhannes skírara.

14 En er þeir komu til fólksins, gekk að honum maður nokkur, féll á knè fyrir honum.

15 Og mælti : Herra, miskuna þú syni mínum, hann er túnglsjúkur og næsta þúngt haldinn ; því opt fellur hann í eld og opt í vatn ;

16 Eg hefi fært hann til lærisveina þinna, en þeir gátu hann ekki læknað.

17 Jesús svaraði og sagði ; ó, þú trúarlaus og rángsnúna kynslóð, hversu lengi skal eg hjá yður vera ? Hversu lengi skal eg þola yður ? Færið mér hann hingað.

18 Og hann hastaði á hann og djöfullinn fór út af honum, og sveinninn varð samstundis heilbrigður.

19 En er Jesús var einn saman, komu lærisveinar hans til hans og spurðu hann, hversvegna gátum vér ekki rekið hann út ?

20 En Jesús sagði við þá : sakir trúarleysis yðvars. Því sannlega segi eg yður, ef þér hefðuð trú einsog mustarðskorn, þá munduð þér geta sagt við þetta fjall : flyttu þig hëðan og þángað, og það mundi flytja sig, og ekkert mundi yður þá um megn vera.

21 En þetta djöfla kyn verður ekki út rekið, nema með bönum og föstu.

22 Þegar þeir voru í Galílea, sagði Jesús við þá : Mannsins Sonur mun á manna vald framseldur verða ;

23 Og þeir munu taka hann af lífi, en á þriðja degi mun hann upp rísa. Við þetta urðu þeir mjög hryggvir.

24 Nú er þeir komu í Kapernaum, komu þeir menn til Péturs, er skattgjaldsins áttu að vitja, og mæltu : geldur meistari yðar skattgjaldið ?

25 Hann kvað svo vera ; og er Pétur

kom heim tók Jesús fyrr til orða og mælti : hvað lízt þér, Símon, af hverjum heimta konungar í heimi þessum toll eður þegnskyldu ? Hvort af börnum sínum eður öðrum ?

26 Af öðrum, segir Pétur. Þá mælti Jesús : þá eru börnin frí.

27 En til þess vér ekki sèum þeim til ásteytingar, þá far þú til sjáfar, og kasta út öngli þínum, og tak þann fyrsta fisk, er þú dregur, og er þú opnar munn hans, muntu finna tvípening ; hann skaltu gjalda þeim fyrir mig og þig.

18. KAPÍTULI.

Jesús varar við ofmetnaði og hneykslunum ; kennir, að hann sè kominn til að frelsa hið tapaða ; hvernig þeir ættu að hegða sér við bróður sinn, er syndgafi, talar um sameinaðar bænir, um að fyrirgefja, og dæmisaga þar upp á.

UM þetta leiti komu lærisveinar Jesú til hans og sögðu : hver er mestur í himnaríki ?

2 Jesús kallaði barn eitt til sín, setti það á meðal þeirra,

3 Og mælti : sannlega segi eg yður, nema þér takið sinnaskipti og verðið einsog börn, munuð þér ekki koma í himnaríki.

4 Hver sem því lítillækkar sig eins og barn þetta, hann er mestur í himnaríki ;

5 Og hver sem tekur á móti þvílíku barni fyrir mína skuld, hann tekur á móti mér.

6 En ef nokkur hneykslar einhvern af þessum smælingjum, sem á mig trúa, betra væri honum, að mylnusteinn væri hengdur við háls honum og hönum væri sökt í sjáfardjúp.

7 Ó, hversu vesall er heimurinn sakir hneykslananna ; því ekki getur hjá því farið, að hneykslanir komi, en vesall er þó sá, sem hneykslinu veldur.

8 Ef hönd þín eður fótur hneykslar þig, þá högg hann af og kasta honum burtu, því betra er þér höltum og handarvana að innganga til lífsins, en að þú hafir tvær hendur og tvo fætur, og þér verði í eilífan eld kastað.

9 Og ef auga þitt hneykslar þig, þá stíng það út og kasta því á burt, betra er þér eineygðum að innganga til lífsins, en að þú hafir bæði augu þín, og þér verði í helvítis eld kastað.

10 Gætið yðar, að þér ekki forsmáið nokkurn þessara smælingja; því eg segi yður, að englar þeirra á himnum sjá jafnan auglit míns himneska föður,

11 Því til þess kom Mannsins Sonur, að hann frelsaði það, er tapað var.

12 Hvað lízt yður? Ef einhver ætti hundrað sauða, og skyldi einn af þeim villast frá; mundi hann ekki skilja þá niútiú og níu eptir og fara upp á fjöllin til að leita þess, er frá var viltur?

13 Og ef honum auðnast að finna hann, þá segi eg yður, að hann gleðst meir yfir honum, en yfir þeim niútiú og níu, sem ekki viltust;

14 Eins vill yðar himneski faðir ekki, að nokkur þessara smælingja skuli týnast.

15 Brjótí bróðir þinn nokkuð á móti þér, þá vanda fyrst um við hann heimuglega, og ef hann hlýðir þér, hefir þú unnið bróður þinn.

16 En vilji hann þér ekki hlýða, þá tak með þér einn eður tvo, svo að alt málið verði útkljáð í viðurvist tveggja eður þriggja votta;

17 En vilji hann þeim ekki hlýða, þá seg það söfnuðinum; og vilji hann ekki söfnuðinum hlýða, þá sé hann í þínum augum eins og heiðingi og tollheimtumaður.

18 Eg segi yður það fyrir sann, að hvað þér bindið á jörðu, skal á himni bundið vera, og hvað þér leysið á jörðu, skal á himni leyst vera.

19 Enn framar segi eg yður, að ef tveir yðar biðja nokkurs samhuga á jörðu, þá mun það þeim af mínum himneska föður veitt verða;

20. Hvar sem tveir eða þrír eru samankomnir í mínu nafni, þar vil eg vera mitt á meðal þeirra.

21 Þá gekk Pétur til hans og mælti: herra, hversu opt skal eg fyrirgefa þeim, sem gjörir á móti mér? Er ekki nóg að gjöra það sjö sinnum?

22 Jesús mælti: ekki sjö sinnum, heldur sjötíu sinnum sjö sinnum.

23 Þar fyrir er Guðs ríki eins háttað og konungi einum, er reikningsskap vildi halda við þjóna sína;

24 En er hann tók reikninginn að halda, var færður til hans maður sá,

er honum var skyldugur um tíu þúsund punda;

25 Og sem hann nú ekki hafði þau til að borga með skuld sína, bauð konungsurinn, að selja skyldi sjálfan hann, konu hans og börn og alla eigu hans, til að borga þar með skuldina;

26 Þá féll þjóninn til fóta hans og mælti: umlíð þú mig, herra, alt skal eg borga þér.

27 Þá aumkaðist herrann yfir þenna þjón, lét hann á burtu fara og gaf honum upp alla skuldina.

28 En er hann fór út, hitti hann einn af sínum samþjónum, er honum var skyldugur um hundrað peninga; þenna tók hann höndum, tók fyrir kverkar honum, og mælti: gjald þú það þú ert mér skyldugur;

29 En samþjón hans féll fram að fótum honum, og bað, að hann vildi umlíða sig, og lofaði að lúka honum alt;

30 En hann vildi ekki, og setti hann í myrkvastofu, uns hann hafði skuldinni lokið.

31 En er samþjónar hans sáu hvað skeði, urðu þeir mjög hryggvir. Fóru þeir því og sögðu konungi sínum alt hvað gjörzt hafði.

32 Þá lét herrann kalla þenna mann fyrir sig og mælti: þú illi þegn, alla skuldina gaf eg þér upp, sakir þess þú baðst mig;

33 Hvort semdi þér þá ekki einninn að vera miskunsamur við þinn samþjón, eins og eg var miskunsamur við þig?

34 Þá varð herra hans reiður, og bauð að selja hann í hendur kvölurunum, uns hann hefði goldið alt það, er hann var skyldugur.

35 Þann veg mun og minn himneski faðir breyta við yður, ef þér ekki, hver og einn, fyrirgefið af hjarta bróður yðar hans afbrot.

19. KAPÍTULI.

Jesús læknar; talar um hjónaskilnað og hjúskap; blessar yfir ángbörn; talar við hinn ríka ángling; talar um hina ríku; hughreystir þá, sem yfirgefi alt hans vagna.

NÚ er Jesús hafði lokið þessari ræðu, veik hann burt úr Galílea, og ferðaðist til þeirra héraða í Júdea, sem liggja hinumegin Jórdanar;

2 Þángað fylgdi honum mikill fjöldi fólks, og þar læknaði hann þá.

3 Þá komu til hans Farísear, freist- uðu hans og spurðu, hvort manni leyfðist að skilja við konu sína fyrir hverja eina sök.

4 Hann svaraði og sagði við þá : hafid þér ekki lesið, að skaparinn gjörði í öndverðu karlmann og konu, og mælti :

5 Fyrir þessa sök skal maðurinn yfirgefa foreldra sína, en sameinast konu sinni, svo þau bæði sæu einn maður ;

6 Svo að þau eru ekki lengur tveir, heldur einn maður ; það sem því Guð hefur sameinað, má maðurinn ekki sundur silkja.

7 Þeir mæltu : því bauð þá Móses að gefa skilnaðarskrá og skilja svo við konu sína ?

8 Hann mælti : sakir harðúðar hjarta yðvars leyfði Móses yður að skiljast við konur yðar, en í öndverðu var þetta ekki þannig.

9 En eg segi yður, hver sem skilur við konu sína nema fyrir hórdóms sakir, og gengur að eígra aðra, sá drýgir hór ; og hver sem tekur sér konu þá, sem skilið hefir við mann sinn, sá drýgir einnig hórdóm.

10 Þá mæltu lærisveinar hans : sæ þannig ákomið milli manns og konu, þá er ekki gott að giptast.

11 Jesús svaraði : þetta geta ekki allir, heldur þeir einir, sem það er gefið ;

12 Því sumir eru fæddir svo, að þeir eru óhæfir til hjúskapar, aðrir eru geltir af manna völdum ; þá eru og þeir, er halda sér frá hjúskap fyrir Guðs ríkis sakir ; gjöri þeir það, er geta.

13 Þá voru úngbörn færð til hans, til þess að hann legði hendur yfir þau og árnaði þeim góðs ; en lærisveinar hans vildu varna þeim þess.

14 En Jesús sagði : leyfið börnunum að koma til mín og hindrið þau ekki, því hinna ríki heyrir slíkum til.

15 Og er hann hafði þetta mælt, lagði hann hendur yfir þau, og fór þaðan.

16 Þá kom maður nokkur til hans, og sagði við hann : góði meistari,

hvað gott á eg að gjöra til þess, að eg öðlist eilíft líf ?

17 Jesús mælti : því spyr þú mig að því, hvað gott sæ ? Einn er sá, sem góður er. En ef þú vilt inn ganga til lífsins, þá haltu boðorðin.

18 Hann spurði : hver helzt ? Jesús mælti : þessi, eigi skaltu mann vega, eigi hórdóm drýgja, eigi stela, eigi ljúgvitni bera,

19 Heiðra föður og móður, og elska náunga þinn eins og sjálfan þig.

20 Þá mælti hinn úngi maður : þessa hefir eg als gætt frá barnsbeini ; hvers er mér þá enn vant ?

21 Jesús sagði við hann : viljir þú algjör vera, þá far og sel eigur þínar, og gef þær fátækum, þá muntu fjársjóð eignast á himni ; kom svo og fylg mér.

22 En er hinn úngi maður heyrði þetta, varð hann hryggur, og fór í burtu ; því hann var stórauðugur.

23 Þá tók Jesús til orða við lærisveina sína : sannlega segi eg yður, að torvelt mun það verða ríku manni að inn ganga í himnaríki ;

24 Og enn framar segi eg yður, að auðveldara er úlfaldanum að ganga í gegn um nálar augað, en ríku manni inn í Guðs ríki.

25 Nú er lærisveinar hans heyrðu þetta, hnykti þeim mjög við, og mæltu : hver getur þá orðið hólpinn ?

26 Þá leit Jesús til þeirra og mælti : mönnum er þetta að visu ómöglegt, en Guði er einginn hlutur ómáttugur.

27 Þá svaraði Pétur og sagði við hann : vör yfirgáfum alt og fylgdum þér, hvílik laun munum vör hér fyrir hljóta ?

28 En Jesús svaraði þeim : sannlega segi eg yður, að þér, sem hafid fylgt mér, munuð í endursköpuninni, þá Mannsins Sonur situr á sínum veldis- stóli, einnig sitja á tólf hásetum, og dæma hinar tólf kynkvíslir Ísraels ;

29 Og hver helzt, sem yfirgefið hefir hús, bræður, systur, föður, móður, konu, börn eður eignir fyrir mínar sakir, mun fá hundraðfalt, og öðlast eilíft líf.

30 En margir þeir, sem fyrstir, eru, munu verða síðastir, og hinir síðustu fyrstir.

20. KAPÍTULI.

Dæmisaga um verkunnennina í víngarðinum; Jesús fyrirsegir sína þínu; ávitur sonu Sebedeusar; læknar tvo blinda við Jeríkó.

Því að Guðs ríki er líkt þeim hússföður, er gekk út snemma morguns, til að leigja verkamenn í víngarð sinn;

2 Og er hann hafði samið við þá um einn pening fyrir dagsverkið, sendi hann þá í víngarð sinn.

3 Síðan gekk hann út um þriðju stundu, og leit nokkra á torginu iðjulausa.

4 Hann sagði til þeirra: farið þér og einnig í víngarð minn, og mun eg gefa yður það sem rétt er.

5 Þeir fóru í víngarðinn. Hann gekk og út um sjöttu og níundu stundu, og gjörði, sem fyrr.

6 Um elleftu stundu kom hann og út, og fann enn nokkra iðjulausa; hann sagði við þá: því standið þér hér allan daginn iðjulausir?

7 Þeir svöruðu: af því einginn hefir leigt oss. Þá mælti hann: farið þér einnig í víngarð minn, og skuluð þér fá hvað rétt er til launa.

8 Nú er kvöld var komið, segir eigandi víngarðsins verkstjóra sínum: kalla þú verkunnennina og gjalt sér hverjum þeirra daglaunin, og tak til á hinum síðustu og enda á hinum fyrstu.

9 Þá komu þeir, sem um elleftu stund voru leigðir, og fækk hver einn pening;

10 En er þeir komu, er fyrstir voru leigðir, hugðu þeir, að þeir mundu meiri laun fá; en þeir fengu líka hver einn pening;

11 En er þeir höfðu hann meðtekið, tóku þeir að mögla í móti hússbóndanum,

12 Og sögðu: þessir hinir síðustu hafa erðið eina stund og þú hefur gjört þá jafna við oss, sem borið höfum þunga og hita dagsins.

13 En hann svaraði og sagði til eins þeirra: vinur! ekki gjöri eg þér rángt til; höfum við ekki samið um einn pening?

14 Taktu hvað þitt er, og far hëðan; en þessum, er síðast kom, vil eg gjalda eins og þér;

15 Eður, er eg ekki sjálfur fjár míns

ráðandi? eður sérðu ofsjónum yfir því, að eg em góðgjarn?

16 Þannig munu hinir síðustu verða hinir fyrstu, og hinir fyrstu síðastir; því margir eru kallaðir, en fáir útvaldir.

17 Síðan fór Jesús til Jerúsalem; þá tók hann þá tólf lærisveina afsíðis á leiðinni, og sagði við þá:

18 Nú förum vèr til Jerúsalem, og þar mun Mannsins Sonur framseldur verða höfuðprestunum og hinum skriptlærðu, og þeir munu hann til dauða dæma,

19 Og framselja hann heiðingjum, svo að þeir hæði hann, húðstrýki og krossfesti; en á þriðja degi mun hann upp rísa.

20 Þá kom til hans móðir þeirra Sebedeussona með sonum sínum, og laut honum, sem hún vildi beiðast nokkurs af honum.

21 Hann spurði: hvað viltu? Hún svaraði honum: láttu þessa tvo sonu mína sitja annan þér til hægri, en hinn til vinstri handar í ríki þínu.

22 Jesús svaraði: þér vitið ekki, hvers þér biðjið; getið þér drukkið þann bikar, sem eg mun drekka? Þeir kváðust mundu það geta.

23 Þá sagði hann til þeirra: þér munuð að sönnu drekka minn bikar, en það, að sitja mèr til hægri og vinstri handar, er ekki mitt að veita nema þeim, er faðir minn hefir það fyrirhugað.

24 En er þeir tíu heyrðu þetta, þyktust þeir við þá bræður.

25 Þá kallaði Jesús þá til sín og mælti: yður er kunnugt, að konungar jarðarinnar drottna yfir þegnum sínum, og stórmenni beita valdi gegn þeim;

26 En yðar á meðal skal þetta eigi svo vera, heldur skal hver sá sem mikill vill verða meðal yðar, vera yðar þjónustumaður;

27 Og hver sem vill vera fremstur meðal yðar, hann sè þjón yðar;

28 Eins og mannsins sonur kom ekki til þess, að aðrir skyldu honum þjóna, heldur til að þjóna öðrum og láta líf sitt til lausnargjalds fyrir marga.

29 Nú er þeir fóru úr Jeríkós borg, fylgdi honum mikill fjöldi fólks.

30 Og sjá, þá sátu við veginn tveir menn blindir, og er þeir heyrðu, að Jesús fór þar um, kölluðu þeir og mæltu: herra, sonur Davíðs, miskuna þú okkur!

31 En fólkið bauð þeim, að þeir þegðu, en þess meir kölluðu þeir og sögðu: Herra, sonur Davíðs, miskuna þú okkur!

32 Þá stóð Jesús við, kallaði á þá og mælti: hvað viljið þið að eg gjöri við ykkur?

33 Þeir mæltu: það, herra, að við verðum sjáandi.

34 Jesús aumkaðist þá yfir þá og hrærði við augum þeirra, og þá fengu þeir jafnuskjótt sjónina, og fylgdu honum.

21. KAPÍTULI.

Jesús ríður inn í Jerúsalem, og hreinsar musterið; læknar; forsvarar börnin, sem veggsumuðu hann; lætur fíkjutrè visna; forsvarar sinn myndugleika; segir dæmisöguna um þá tvo sonu, og um víngarðsmennina; prestarnir vilja leggjja hendur á hann.

ÞEGAR þeir nú nálgudust Jerúsalem og komu til Betfage hjá oliufjallinu, þá sendi Jesús frá sér tvo af lærisveinum sínum og sagði við þá:

2 Farið þið í þorp það, er gagnvart ykkur er, og jafnuskjótt munuð þið finna ösnu bundna og fola hjá henni, leysið þau og leiðið til mín;

3 En segi einhver nokkuð til yðar, þá segið, að herra ykkar þurfi þeirra við; og þá mun hann jafnsnart láta þau laus.

4 Alt þetta skeði, svo að uppfyltist það, er spámaðurinn segir:

5 Segið Síons dóttur: Sjá, þinn konungur kemur til þín hógvær, ríðandi ösnu og fola hennar.

6 Lærisveinarnir fóru leiðar sinnar og gjörðu, sem Jesús hafði fyrir þá lagt,

7 Færðu þángað ösnuna og folann, og lögðu á þau klæði sín, en hann steig á bak;

8 En flestir af fólkinu breiddu klæði sín á veginn; aðrir hjuggu lim af trjánum, og stráðu því á veginn.

9 En múgurinn, er undan fór og á eptir fylgdi, kallaði og sagði: Hósanna syni Davíðs! blessaður sè sá, sem kemur í nafni Drottins; Hósanna í hæztum hæðum!

10 Nú er hann kom inn í Jerúsalem, varð allur borgarlýður uppvægur, og spurði: hver er þessi?

11 En fólkið sagði: þessi er spámaðurinn Jesús frá Nazaret í Galílea.

12 Þá gekk Jesús inn í musteri Guðs, og rak út þaðan alla þá, sem seldu þar og keyptu; hann hratt og niður borðum peninga víxlaranna, og stólu þeirra, er dúfur seldu,

13 Og mælti við þá: skrifað er: mitt hús skal vera bænahús, en þér hafið gjört það að ræningjabæli.

14 Þá gengu til hans blindir og haltir í musterinu, og hann læknaði þá.

15 En er æðstu prestarnir og hinir skriptlærðu sáu þau undur, er hann gjörði, og að börnin kölluðu í musterinu og sögðu: Hósanna syni Davíðs! þá reiddust þeir,

16 Og sögðu við hann: heyrir þú, hvað þessir segja? Sannlega heyri eg það, sagði Jesús; en hafið þér ekki lesið: þú hefir tilbúið þér lof af munni barna og brjóstmylkínga?

17 Að svo mæltu veik hann frá þeim og fór úr borginni til Betanía, og var þar (um nóttina).

18 En að morgni, er hann fór aptur til borgarinnar, tók hann að húngra;

19 Þá leit hann eitt fíkjutrè, er stóð við veginn; þángað gekk hann, en fann ekkert á því, nema blöðin tóm; þá mælti hann við trèð: aldrei vaxi á þér ávöxtur framar; en fíkjutrèð visnaði þegar.

20 Og er lærisveinar hans sáu það, undrudust þeir og mæltu: hvernig visnaði fíkjutrèð svona fljótt?

21 En Jesús svaraði og sagði við þá: sannlega segi eg yður, ef þér tryðuð og efuduð ekki, þá munduð þér ekki einúngis gjört geta þetta við fíkjutrèð, heldur ef þér segðu við fjall þetta: lyptu þér upp og fleyg þér á haf út, þá mundi það verða.

22 Því alt það, hvers þér trúaröruggir beiðizt, mun yður veitt verða.

23 Nú er hann kom í musterið, söfnuðust til hans hinir æðstu prestar og öldungar lýðsins, og spurðu hann: af hvaða valdi gjörir þú þetta? og hver hefir gefið þér þetta vald?

24 En Jesús svaraði og sagði við þá: eg vil og spyrja yður eins hlutar,

og ef þér segið mér hann, mun eg og segja yður, af hvaða valdi eg gjöri þetta.

25 Hver gaf Jóhannesi vald til að skíra? hvort heldur Guð eður menn? Þeir ihuguðu þetta með sjálfum sér og mæltu: ef vér segjum, að Guð hafi gefið honum þetta vald, þá mun hann segja við oss: því trúðuð þér honum þá ekki?

26 En ef vér segjum, að það hafi verið af mönnum, þá megum vér óttast lýðinn, því allir hafa það fyrir satt, að Jóhannes hafi spámaður verið.

27 Þá svöruðu þeir, að þeir vissu það ekki. Jesús sagði þá og við þá: þá mun eg ekki heldur segja yður, af hvaða valdi eg gjöri þetta.

28 En hvað virðist yður? Einn maður átti tvo sonu; hann gekk til annars og sagði: sonur, far þú í dag og vinn verk í víngarði mínum;

29 En hann kvaðst hvergi mundu fara; en eftir á iðradist hann þess, og fór til verksins.

30 Þá gekk faðirinn til hins, og sagði eins við hann; hann játti því, en fór þó hvergi.

31 Hvor af þessum tveimur gjörði nú vilja föðursins? Þeir svöruðu: sá fyrri. Þá mælti Jesús: sannlega segi eg yður að tollheimtumenn og pútur munu fyrr koma í Guðs ríki, en þér;

32 Því Jóhannes kom til yðar á vegi réttlætisins, en þér trúðuð honum ekki, en tollheimtumenn og pútur trúðu honum; og þótt þér sæuð það, snæruð þér yður þó ekki til betrunar, svo að þér tryðuð honum.

33 Heyrið aðra dæmisögu: Húsbóndi nokkur plantaði víngarð, hlóð garð um, gjörði þar vínpressu og bygði turn; síðan leigði hann víngarðinn víngarðsmönnum, og fór sjálfur úr landi;

34 En er uppskerutíminn nálgadist, sendi hann þjóna sína til víngarðsmannanna, að veita ávöxtunum mót-töku.

35 En víngarðsmennirnir tóku þá höndum, börðu einn, drápu annan og lömdu hinn þriðja grjóti.

36 Þá sendi húsbóndinn í öðru sinni aðra þjóna, fleiri en þá fyrri; en þeir breyttu eins við þá.

37 Seinast sendi hann til þeirra son

sinn, og sagði: þeir munu þó bera virðingu fyrir syni mínum.

38 En er víngarðsmennirnir sá soninn, sögðu þeir sín á milli: þetta er erfinginn, tökum hann af lífi, svo vér náum arfi hans.

39 Síðan tóku þeir hann höndum, drógu hann út úr víngarðinum og drápu hann.

40 Hvernig ætlið þér nú að eigandi víngarðsins muni breyta við þessa víngarðsmenn, nær hann kemur?

41 Þeir mæltu: illmennum þessum mun hann tortýna; en víngarð sinn mun hann leigja öðrum víngarðsmönnum, þeim er gjalda honum ávextina í réttan tíma.

42 Jesús sagði við þá: hafið þér aldrei lesið í ritningunni: Steinn sá er húsasmíðir útskúfuðu, hann er nú orðinn aðalhyrningasteinn; af Guði er hann til þess kjörinn, þótt oss undarlegt pyki.

43 Þess vegna segi eg yður, að Guðs ríki mun frá yður tekið verða og gefið þeirri þjóð, sem ber því verðuga ávexti.

44 Hver sem fellur á stein þenna, mun sig slasa, en á hvern að steinninn fellur, þann mun hann merja.

45 En er hinir æðstu prestar og Farísearnir heyrðu þessar dæmisögur, skildu þeir, að hann meinti þetta til þeirra.

46 Og vildu leggja hendur á hann, en þorðu það þó ekki fyrir alþýðunni, því allir höldu hann að vera spámann.

22. KAPÍTULI.

Jesús segir dæmisöguna um brúðkaup eins konungs-sonar; úrskurður, að gefa skuli keisaranum skatt, hnekkir mótmælum Sadúsæanna gegn upprisunni; kennir, hvert sé æðsta boðorðið í lögmálinu, og að Kristur sé ekki einangis nídji Davíðs, heldur og einnig hans Drottinn.

ÞÁ hóf Jesús enn að kenna þeim í dæmisögum og mælti:

2 Himnaríki er líkt þeim konungi, er hæld brúðkaup sonar síns,

3 Og sendi út þjóna sína að bjóða boðsgestunum til brúðkaupsins, en þeir vildu ekki koma.

4 Þá sendi hann í öðru sinni aðra þjóna, og sagði: segið þeim boðnu: sjá, veizlu mína hefi eg tilbúið; uxum mínum og alífe er slátrað og alt er reiðubúið; komið til brúðkaupsins.

5 En þeir skeyttu því ekki, fóru burt, einn á akur sinn, og annar til sinnar kaupverzlunar ;

6 En sumir tóku sendimennina og smáuðu þá, og drápu.

7 En er konungurinn heyrði þetta, varð hann reiður, sendi lið sitt, og lét taka mörðingja þessa af lífi, en brenna borg þeirra.

8 Síðan mælti hann við þjóna sína : brúðkaupið er að sönnu búð, en þeir, sem boðnir voru, voru þess eigi verðir ;

9 Farið því út á gatnamót, og bjóðið þeim, er þér finnið, til brúðkaupsins.

10 Og þjónarnir gengu út á strætin, og söfnuðu saman öllum, sem þeir fundu, vondum og góðum, svo veizlusalurinn varð alskipaður boðsgestum.

11 Þá gekk konungurinn inn til að sjá gesti sína ; sá hann þar mann nokkurn, er ekki var klæddur brúðkaupsklæði.

12 Hann mælti við hann : hvernig komst þú hingað, vinur, og klæddir þig ekki brúðkaupsklæðum ? En maðurinn ansaði eingu.

13 Þá bauð konungurinn þjónum sínum : bindið hendur hans og fœtur og kastið honum í hin yztu myrkur þar sem vera mun grátur og gnístran tanna.

14 Því margir eru kallaðir, en fáir útvaldir.

15 Þá báru Farísear ráð sín saman um það, hvernig þeir kynnu að veida hann í orðum,

16 Og sendu til hans lærisveina sína með fylgdarmönnum Heródesar, og sögðu : Meistari, vèr vitum, að þú ert sannorður og kennir Guðs götu í sannleika, þú mælir ekki, sem hver vill heyra, því þú ferð ekki að mannvirðingum ;

17 Seg oss nú, hvað þér sýnist, hvort það leyfist að gjalda keisaranum skatt eður ekki.

18 En er Jesús varð var við vonzku þeirra, mælti hann : því freistið þér mín, hræsnarar ?

19 Sýnið mér skattþeninginn. Þeir færðu honum þá þeninginn.

20 Þá spurði hann, hvers að væri mynd sú og nafn, er á honum stóð.

21 Þeir sögðu honum, það væri

keisarans. Þá mælti Jesús við þá : gjaldið þá keisaranum, hvað keisarans er, og Guði, hvað Guðs er.

22 En er þeir heyrdðu það, undruðust þeir, yfirgáfu hann og fóru þaðan.

23 Þenna sama dag komu til hans Sadúsear, sem neita upprisú framliðinna, spurðu hann,

24 Og sögðu : Meistari, Móses bauð, að ef nokkur dæi barnlaus, þá skyldi bróðir hans fá konu hans, til þess að viðhalda ættlegg bróður síns.

25 En hér voru með oss sjö bræður ; hinn fyrsti gekk að eiga konu, og deyði barnlaus og eptirlæt konu sína bróður sínum ;

26 Eins hinn annar og þriðji, alt til hins sjöunda ;

27 En seinast þeirra allra dó konan.

28 Hvers þessara sjö eiginkona skal hún verða í upprisunni, því þeir höfðu átt hana allir ?

29 Jesús svaraði þeim : þér villist með því þér skiljið ekki ritninguna, nè mátt Guðs ;

30 Því í upprisunni munu hvorki karlar nè konur giptast, heldur eru þeir eins og englar Guðs á himnum.

31 En hafði þér ekki lesið um upprisú framliðinna það, sem yður er sagt af Guði, er segir :

32 Eg er Guð Abrahams, Guð Isaaks og Guð Jakobs. Nú er Guð ekki Guð dauðra, heldur lifenda.

33 En er fólkíð heyrði þetta, undraðist það hans kenningu.

34 Nú er Farísear heyrdðu, að hann hafði gjört Sadúsea orðlausa, höldu þeir ráð sitt ;

35 Og einn þeirra, sem var lögvitr-ingur, freistaði hans og spurði :

36 Meistari, hvert er hið æðsta boðorð í lögmálinu ? Jesús svaraði honum :

37 Elska skaltu Drottinn Guð þinn af öllu hjarta, allri sálu þinni og öllu hugskoti þínu.

38 Þetta er hið æðsta og helzta boðorð,

39 Og þessu líkt er hitt : elska náunga þinn, sem sjálfan þig.

40 Í þessum tveimur boðorðum er innfalið alt lögmálið og spámennirnir.

41 En er Farísear voru samankomnir, spurði Jesús þá að og mælti :

42 Hvað virðist yður um Krist? hvers son er hann? Þeir svöruðu: Davíðs.

43 Jesús mælti: Því kallar Davíð hann þá í anda Drottinn, er hann segir:

44 Drottinn sagði mínum Drottni: sit þú mér til hægri handar, þangað til eg hefi lagt óvini þína undir fötur þær.

45 Þar eð nú Davíð kallar hann Drottin, hvernig er hann þá hans sonur?

46 Þessu gat einginn einu orði svarað, eigi heldur dírðist nokkur upp frá þeim degi að spyrja hann nokkurs.

23. KAPÍTULI.

Jesús lýður fólkinu að hlýða kenningu Fariseanna, en ekki breyta eptir þeim; ávitar Fariseana; fyrirsegir Jerúsalems eyðileggingu.

ÞA hóf Jesús svo ræðu sína við lærisveina sína og lýðinn:

2 A Móses stóli sitja skriptlærðir og Farisear;

3 Þessvegna skuluð þér hlýða öllu því, sem þeir bjóða yður, en eptir verkum þeirra skuluð þér ekki breyta, því þeir bjóða það, er þeir sjálfir ekki halda.

4 Þeir binda mönnum byrðar þúngar og örðugar að bera, og leggja þeim þær á herðar, en sjálfir vilja þeir ekki hræra við þeim fingri sínum.

5 Öll sín verk gjöra þeir til að sýnast fyrir mönnum, því þeir stækka minnisblöð sín og breiðka kögur klæða sinna.

6 Þeir vilja efstir sitja að boði hverju, og sökjast eptir helztu sætum í samkundum;

7 Vilja láta heilsa sér á torgum og kalla sig meistara.

8 En þér skuluð ekki láta yður meistara kalla, því einn er yðar meistari, en þér eruð allir bræður.

9 Eingan skuluð þér heldur föður yðar kalla hér á jörðu; því einn er faðir yðar, sá sem á himnum er.

10 Ekki heldur skuluð þér láta yður leiðtoga kalla, því einn er yðar leiðtogi, sem er Kristur.

11 En sá mesti meðal yðar sè þjón hinna;

12 Því hver sig sjálfan upphefur, mun niðurlægjast, en hver sig sjálfan

lítilækkar, hann mun upphafinn verða.

13 En vei yður skriptlærðum og Fariseum? Þér hræsnaðar, sem etið upp hús ekknanna og eruð lengi á bönum fyrir síðasakir; þarfyrir munuð þér og sæta þýngri hegningu.

14 Vei yður skriptlærðum og Fariseum! Þér hræsnaðar, sem læsið fyrir mönnum himnaríki, því ekki gángið þér sjálfir þar inn og leyfið ekki heldur inngöngu þeim, sem hennar leita.

15 Vei yður skriptlærðum og Fariseum! Þér hræsnaðar, sem farið um lönd öll og höf til þess, að gjöra einn að Gyðingi, og að því búnu gjörið þér hann að barni helvítis, hálfu verri en þér sjálfir eruð.

16 Vei yður, þér blindu leiðsögumenn, sem kennið, að þótt einn sverji við musterið, þá sè sá eiður ógildur, en ef einhver sver við gullið, sem er í musterinu, þá sè sá eiður gildur.

17 Þér heimskíngjar og blindir, hvort er meira vert, gullið, eður musterið, sem gullið helgar?

18 Og enn framar segið þér, að hver sem sver við altarið, þá sè sá eiður ónýtur, en hver sem sver við fórnina á altarinu, þá sè hann skyldur að halda eið sinn.

19 Þér heimskir og blindir, hvort er þá meira vert, fórnin, eður altarið, sem fórnina helgar?

20 Hver sem því sver við altarið, sver bæði við það og við alt, sem á því er;

21 Og hver sem sver við musterið, sver bæði við það og við hann, sem í því býr;

22 Og hver sem sver við himininn, hann sver við háseti Guðs og við þann, er í því situr.

23 Vei yður, þér Farisear og skriptlærðir, þér hræsnaðar, sem gjaldið tíund af myntu, anis og kúmeni, en hirðið ekki um það í lögmálinu, sem mest á riður, sem er réttvísi, miskunsemi og trú; þetta bar að gjöra, en hitt ekki ógjört að láta.

24 Þér blindir leiðsögumenn, sem frásið fluguna, en svelgið úlfaldann.

25 Vei yður, þér skriptlærðir og Farisear, þér hræsnaðar, sem fægið utan bikara yðra og borðdíska, en

að innan eru þeir fullir ráns og ofneyzlu.

26 Þú blindur Farísei, fæg fyrst bikar þinn og borðdisk innan, þá mun hann og utan hreinn verða.

27 Vei yður, þér Farísear og skriptlærðir, þér hræsnarar, líkir eruð þér kölkudum gröfum framliðinna, sem að utanverðu eru að sönnu fallegar útlits, en innan eru þær fullar með dauðra manna bein og als kyns óhreinni;

28 Þannig sýnist þér góðir hið ytra fyrir manna sjónum, en innan eruð þér fullir hrænsni og órættinda.

29 Vei yður, þér skriptlærðir og Farísear, þér hræsnarar, sem uppbyggid legstaði spámannanna og prýðid leiði helgra manna, og segið :

30 Hefðum vèr lifað á dögum fedra vorra, skyldum vèr ekki hafa verið með þeim að lifláti spámannanna.

31 Þannig viðurkennið þér sjálfir, að þér seúð niðjar þeirra, sem tóku spámennina af lífi.

32 Fyllid nú og mæli fedra yðvarra!

33 Þér höggormar, þér nöðrukyn, hvernig getið þér umflúið helvítis dóm?

34 Því, sjá, eg mun senda til yðar spámenn, spekinga og skriptlærða, suma munuð þér lifláta og á kross festa, suma munuð þér húðstrýkja í samkunduhúsum yðrum, og hrekja úr einni borg í aðra.

35 Svo að yír yður komi alt rættlátt blóð, sem úthelt hefir verið á jörðunni frá blóði Abels hins rættláta til blóðs Sakaríasar Barakíassonar, sem þér drápuð á milli altaris og musteiris.

36 Sannlega segi eg yður, að alt þetta mun koma yír þessa kynslóð.

37 Jerúsalem, Jerúsalem, þú sem liflætur spámennina, og grýtir þá, sem til þín eru sendir, hversu opt hefi eg viljað samansafna börnum þínum, eins og þegar hænan safnar ungum sínum undir vængi sèr; en þér hafið ekki viljað það.

38 Þar fyrir skal yðar bústaður í eyði lagður verða.

39 Því eg segi yður, að þér munuð ekki sjá mig hëðan af, þángað til þér segið : blessaður sè sá, sem kemur í Drottins nafni!

24. KAPÍTULI.

Jesús spáir um eyðileggingu Jerúsalems og heimsins, og um andvaraleysi manna, og ræður til árvekni.

NÚ er Jesús gekk út úr musterinu, þá gengu lærisveinar hans til hans og sýndu honum byggingu þess;

2 Þá mælti hann : Sjáið þér ekki alt þetta? Sannlega segi eg yður, hèr mun ekki steinn yfir steini standa, sá er ekki verði niður brotinn.

3 En þegar hann hafði sett sig niður á olúfjallinu, gengu lærisveinar hans til hans einslega og sögðu : seg oss, hve nær þetta mun framkoma, og hvert vera mun merki þinnar tilkomu og enda veraldarinnar.

4 Jesús svaraði og sagði við þá : varizt það, að einginn tæli yður,

5 Því margir munu koma undir mínu nafni, og segja : eg er Kristur, og munu marga afvega leiða.

6 En þér munuð frétta styrjöld og ófriðar tíðindi; sjáið til, að þér skelfizt ekki; því þetta hlýtur alt að skè, en þó er enn ekki endirinn kominn,

7 Því ein þjóð mun rísa mót annari, og eitt ríki mót öðru, þá mun og í ýmsum stöðum vera hallæri, drepsótt og jarðskjálftar.

8 En alt þetta er byrjun hörmúnganna.

9 Þá munu menn selja yður í ánaud og af lífi taka, og allar þjóðir munu yður hata fyrir míns nafns sakir.

10 Margir munu þá hneykslast, hver annan framselja og að hatri hafa;

11 Þá munu og upp koma margir falskennendur, þeir er marga munu afvega leiða,

12 Og sakir varandi rángsleitni mun kærleiki margra kólna.

13 En hver sem stöðugur stendur alt til enda, hann mun hólpinn verða.

14 En kenningin um Guðs ríki mun um gjörvallon heim boðuð verða, til vitnisburðar fyrir öllum þjóðum; og þá mun endirinn koma.

15 En nær þér sjáið viðurstygð eyðileggingarinnar standandi á helgum stað, sem Daniel hefir spáð um (hver sem les það, gefi gaum að því),

16 Þá flýi hver sá, sem í Júdea er, til fjalla;

17 Hver sá sem er á húspaki, varist

hann að fara ofan í hús sitt til að taka nokkuð þaðan.

18 Hver sem er á akri, snúi hann ekki til baka að taka klæði sín.

19 Æ, vesælar eru á þeim tíma konur þúngaðar, og þær, er börn hafa á brjósti.

20 En biðjið þér, að yðar flótti verði ekki um vetur, eður á hvíldardegi ;

21 Því þá mun vera svo stór hörmúng, að eingin hefir því lík verið frá byrjun heims til þessarar tíðar, og ekki heldur mun síðar verða ;

22 Og nema þessir dagar styttest, mundi einginn frelsast, en fyrir útvaldra sakir mun þessi tími styttest.

23 Þó einhver segi yður þá, að Kristur sé hér eður þar, þá skuluð þér ekki trúá ;

24 Því falskristar og falskennendur munu þá upp koma, og gjöra stór undur og tákn, svo að í villu munu leiðast, ef unt væri, jafnvel útvaldir.

25 Gætið nú þess, að eg hefi sagt yður þetta fyrir.

26 Þegar þeir nú segja yður, að hann sé í eyðimörku, þá farið ekki út þangað ; og þegar þeir segja, að hann sé í launkofum, þá trúið því ekki.

27 Því, eins og eldíngin útgengur frá austri og skín alt til vesturs, eins mun verða tilkoma Mannsins Sonar ;

28 Því þar sem hræið er, þangað munu ernirnir safnast.

29 En undireins eptir hörmúng þessara daga, mun sól sortna, og túngl missa birtu sinnar, en stjörnur munu hrapa af himni, og kraptar himnanna hrærast.

30 Þá mun teikn Mannsins Sonar birtast á himni, og allar þjóðir jarðarinnar kveina, og þær munu sjá hann komanda í skýum með veldi og dýrd mikilli.

31 Þá mun hann senda engla sína með hvellum lúðri, og þeir munu samansafna hans útvöldum úr öllum áttum, frá einu heims skauti til annars.

32 Takið yður dæmi af fikjutré þessu : nær greinir þess eru orðnar vökvafullar, og blöðin taka út að springa, þá vitið þér, að sumarið er í nánd ;

33 Svo fer og, nær þér sjáið alt

þetta, þá vitið, að hann er í nánd og fyrir dyrum.

34 Sannlega segi eg yður, að þessi kynslóð mun ekki undir lok liðin, áður en alt þetta kemur fram.

35 Himin og jörð munu forgánga, en mín orð munu ekki forgánga.

36 En þann dag og tíma veit einginn fyrir, og ekki englar á himnum, nema faðirinn einn.

37 En eins og dagar Nóa voru, eins mun tilkoma Mannsins Sonar verða.

38 Því eins og menn fyrir flóðið hældu sig vel að mat og drykk, karlar og konur giptust, alt til þess dags, þegar Nói gekk í örkina,

39 Og vissu ekki fyrr af, en flóðið kom og tók þá alla : eins mun og verða tilkoma Mannsins Sonar.

40 Tveir munu þá á akri vera, annar mun tekinn verða, hinn eptir skilinn ;

41 Tvær konur munu þá mala í kvernhúsi, önnur þeirra mun verða tekin, hin eptir skilin.

42 Verið því vakandi, þar þér vitið ekki, nær herra yðar muni koma ;

43 En það vitið þér, að ef hússbóndinn vissi, um hverja stund nætur að þjófurinn kæmi, þá mundi hann vaka, og ekki leyfa, að brotin væru upp hús sín.

44 Verið þér því viðbúnir, því Mannsins Sonur mun koma, þegar þér sízt ætlið.

45 Hver er þá hinn trúi og forsjáli þjón, sem herra hans hefur sett yfir hjú sín til að gefa þeim mat í réttan tíma ?

46 Sæll er sá þjón, sem herra hans finnur þannig breyta þegar hann kemur.

47 Sannlega segi eg yður, hann mun setja hann yfir allar eigur sínar.

48 En ef ótrúr þjón segir í hjarta sínu : það mun dragast, að herra minn komi,

49 Tekur síðan að berja á samþjónum sínum og hafa samneyti við ofdrykkjumenn,

50 Þá mun hússbóndi hans koma, þegar hann varir sem minst, og á þeirri stund, er hann ætlaði sízt,

51 Og láta hann sæta hörðum refsingum og gjöra hlut hans jafnan hræsnurum, þar sem vera mun grátur og gnístran tanna.

25. KAPÍTULI.

Dæmisaga um þær forsjálu og óforsjálu meyar ; um hússbóndann, er fækk þjónum sínum fæ í hendur ; um dómadag.

ÞÁ mun himnaríki vera líkt tíu meyum, sem tóku lampa sína og fóru á móti brúðgumanum :

2 Fimm af þeim voru forsjálar, en fimm óforsjálar.

3 Þær óforsjálu tóku að sönnu lampa sína, en ekki tóku þær viðsmjör með sér.

4 Þær forsjálu tóku viðsmjör með í kerum sínum.

5 En er frestaðist koma brúðgumans, syfjaði þær allar, og fóru að sofa ;

6 En um miðnætti var kallað og sagt : brúðguminn kemur, farið út á móti honum.

7 Þá vöknudu allar meyarnar, og tóku að búa lampa sína.

8 En hinar forsjálu sögðu við hinar forsjálu : gefið oss nokkuð af yðar viðsmjöri, því annars munu ljós vor slokkna.

9 Hinar forsjálu svöruðu : það mundi, ef til vill, ekki endast handa oss og yður ; farið heldur til þeirra, er viðsmjör selja, og kaupið þar viðsmjör handa yður.

10 En er þær voru burtfarnar til kaupa þessara, þá kom brúðguminn ; og þær, sem tilbúnar voru, gengu með honum inn til brúðkaupsins ; síðan var dyrunum lokað.

11 En síðar komu og hinar meyarnar, og sögðu : herra, herra, ljúk upp fyrir oss.

12 En hann svaraði og sagði : sannlega segi eg yður, eg þekki yður ekki.

13 Verið þar fyrir vakandi, því þér vitið ekki daginn né stundina.

14 Því þessu er eins háttað og manni þeim, er ferðaðist utanlands, og kallaði áður til sín þjóna sína, og seldi þeim í hendur fæ sitt.

15 Einum fækk hann fimm pund, öðrum tvö og enum þriðja eitt, eptir sérhvers þeirra dugnaði, og fór síðan úr landi.

16 Þá fór sá, er við fimm pundum tekið hafði, varði þeim til kaupeyris, og ávaxtaði þau um helming.

17 Eins gjörði sá, er við tveim pundum hafði tekið, að hann græddi á þeim önnur tvö.

18 En sá, er við því eina hafði tekið, fór og fól fæ hússbónda síns í jörðu.

19 En eptir langan tíma liðinn kom húsbóndi þjóna þessara og lét þá gjöra grein fyrir fænu.

20 Þá kom sá, er við fimm pundum hafði tekið, og bar fram önnur fimm pund og mælti : herra, þú seldir mér í hendur fimm pund ; á þeim hefi eg unnið önnur fimm pund.

21 Herrann mælti : vel hefir þú gjört, þú góði og trúlyndi þjón, þú varst trúr yfir litlu, eg mun setja þig yfir mikið ; gakk inn í fögnuð herra þíns.

22 Nú kom sá, er hafði fengið tvö pund, og mælti : herra, tvö pund fækstu mér í hendur, á þeim hefi eg grœtt önnur tvö pund.

23 Þá mælti herrann : vel hefur þú gjört, þú góði og trúlyndi þjón, þú varst trúr yfir litlu, nú mun eg setja þig yfir mikið ; gakk inn í fögnuð herra þíns.

24 Síðan kom sá fram, sem tekið hafði við einu pundi, og mælti : eg vissi, herra, að þú ert harður maður, sem uppsker, þar sem þú ekki sáðir, og tínið saman, þar sem þú ekki stráðir ;

25 Þetta hræddist eg, og fór því og fól þitt pund í jörðu ; lít nú á, þar hefir þú þitt.

26 En herra hans svaraði og sagði við hann : þú ótrúi og lati þjón, þú vissir, að eg uppsker, þar sem eg ekki sáði, og tínið saman, þar sem eg ekki stráði.

27 Þessvegna áttir þú að fá fæ mitt í hendur verzlunarmönnum, svo að, nær eg kæmi, gæti eg tekið við því með ávexti.

28 Takið því af honum hans pund, og seljið þeim í hendur, sem hefir tíu pund ;

29 Því sérhverjum, sem hefir, honum mun gefið verða, svo hann hafi yfirfljótanlegt ; en frá þeim, sem ekki hefir, mun og það takast, er hann hefir ;

30 En þessum vonda þjóni skuluð þér varpa í hin yztu myrkur, þar sem vera mun grátur og gnistran tanna.

31 En þegar Mannsins Sonur kemur í dýrð sinni og allir englar með hon-

um, þá mun hann sitja í sínu dyrðar háseti,

32 Og allar þjóðir munu safnast til hans ; hann mun aðskilja þá, eins og þegar hirðir skilur sauði frá höfrum,

33 Og skipa sauðunum sér til hægri, en höfrunum til vinstri hliðar ;

34 Þá mun konungurinn segja við þá, sem eru honum til hægri hliðar : komið, þér ástvinir míns föðurs, og eignizt það ríki, sem yður var fyrir-
búið frá upphafi veraldar.

35 Húngraður var eg og þér gáfuð mér að eta ; þyrstur var eg, og þér gáfuð mér að drekka ; gestur var eg, og þér hýstuð mig ;

36 Nakinn var eg, og þér klædduð mig ; sjúkur, og þér vitjuðuð mín ; í myrkvastofu, og þér komuð til mín.

37 Þá munu hinir réttlátu svara honum og segja : herra, hvenær sáum vér þig húngradan og söddum þig ? eða þyrstan, og gáfum þér að drekka ?

38 Hvenær sáum vér þig gest, og hýstum þig ; nakinn, og klæddum þig ?

39 Nær sáum vér þig sjúkan eður í myrkvastofu, og vitjuðum þín ?

40 Þá mun konungurinn svara og segja við þá : sannlega segi eg yður, að hvað þér gjörðuð við einn af þessum minstu bræðrum mínum, það hafið þér mér gjört.

41 Síðan mun hann segja við þá, sem eru honum til vinstri hliðar : farið frá mér bölvaðir í þann eilífa eld, sem búinn er djöflinum og árum hans ;

42 Því húngraður var eg, og þér gáfuð mér ekki að eta ; þyrstur var eg, og þér gáfuð mér ekki að drekka,

43 Gestur var eg og þér hýstuð mig ekki ; nakinn var eg, og þér klædduð mig ekki ; sjúkur var eg og í myrkvastofu, og þér vitjuðuð mín ekki.

44 Þá munu þeir svara : herra, nær sáum vér þig húngradan eður þyrstan, gest, eða nakinn, sjúkan eður í myrkvastofu, að vér ekki þjónuðum þér.

45 En hann mun svara : sannlega segi eg yður, það sem þér ekki gjörðuð einum af þessum mínum minstu bræðrum, það gjörðuð þér ekki heldur mér.

46 Þá munu þessir fara til ævarandi

kvala, en hinir réttlátu til eilífrar sælu.

26. KAPÍTULI.

Jesús fyrirsegir sína þínu ; ráðagjörð Gyðinga um að deyða hann. Hann er smurður í Betaníu ; Júdas bíðst til að setja Jesúm. Jesús etur páschalambið, innsetur kvöldmáltíðina. Hans gángur til olufjallsins og þína í grasgærdinum. Hann er tekin höndum, Pétur sýnir vörn, lærisveinarnir flíja. Jesús erfærður fyrir hinn andlega rétt. Afneitun Péturs.

NÚ er Jesús hafði lokið þessari ræðu, mælti hann við lærisveina sína :

2 Þér vitið, að eptir tvo daga eru páskar ; þá mun Mannsins Sonur ofurseldur verða, til að krossfestast.

3 Um þetta bil komu saman hinir æðstu prestar og skriptlærðir og öldungar lýðsins í garði höfuðprestsins, er Kaífas hét,

4 Og tóku saman ráð sín um, hvernig þeir gætu fengið Jesúm höndlaðan með svikum og tekið hann af lífi ;

5 Og þókti þeim ekki ráðlegt að gjöra þetta á hátíðinni, svo að ekki yrði upphlaup meðal fólksins.

6 Þegar Jesús var í Betaníu í húsi Símonar líkþráa,

7 Kom til hans kona nokkur, hún hafði alabasturs flösku með dýrmætum smyrslum í ; þeim helti hún yfir höfuð hans, er hann sat yfir borðum.

8 En er lærisveinar hans sáu þetta, mislíkaði þeim það, og mæltu : til hvers er þessi eyðsla ?

9 Því þessi smyrsl hefði mátt selja miklu verði, og gefa svo fátökum.

10 En er Jesús varð þessa var, mælti hann : því amizt þér við konu þessari ? vel gjörði hún til mín ;

11 Því fátœka hafið þér ætíð hjá yður, en mig hafið þér ekki ætíð ;

12 Því með þessum smyrslum smurði hún mig til minnar greptrunar ;

13 Sannlega segi eg yður, að hvar um heim sem þessi náðarboðskapur verður kunngjörður, mun og þess, er hún gjörði, henni til sæmdar getið verða.

14 Þá fór einn af þeim tólf, Júdas Ískariot, til enna æðstu presta,

15 Og spurði þá, hvað þeir vildu gefa sér til að koma honum á þeirra vald ; en þeir greiddu honum þrjátíu silfurpenínga,

16 Og upp frá þessu leitaði hann lags að svíkja Jesúm.

17 En fyrsta hátíðardag enna ósýrðu braudanna gengu lærisveinarnir til Jesú og spurðu: hvar viltu að vær matbúum þér páskaambið?

18 Hann mælti: farið þér í borgina til manns nokkurs, og segið honum: Svo segir meistarinn: minn tími er nálægur, hjá þér vil eg halda páska með lærisveinum mínum.

19 Lærisveinarnir gjörðu, sem hann bauð þeim, og efnuðu þar til páska-veizlu.

20 Og er kvöld var komið, settist hann til borðs ásamt þeim tólf lærisveinum sínum.

21 Nú er þeir voru undir borð komnir, tók hann svo til orða: sannlega segi eg yður, að einn af yður mun svíkja mig.

22 Og þeir urðu mjög hryggvir, og spurðu hann, hver fyrir sig, með sveltum orðum: hvort mun eg verða til þess, herra?

23 Hann svaraði: sá sem rætti höndina í fatið með mér, hann mun svíkja mig.

24 Mannsins Sonur mun að sönnu láta líf sitt, eins og því er spáð fyrir honum, en vei þeim manni, er svíkur hann; betra væri honum, að hann aldrei væri fæddur.

25 En Júdas, sem sveik hann, svaraði og sagði: hvort er eg það, herra? en Jesús játti því.

26 Þegar þeir nú sátu undir borðum, þá tók Jesús brauðið, gjörði Guði þakkir, braut það, og gaf sínum lærisveinum og mælti: takið og etið, þetta er minn líkami.

27 Síðan tók hann kaleikinn, gjörði Guði þakkir, gaf þeim hann og mælti: drekkið hér af allir;

28 Því þetta er mitt blóð, hins nýja sáttmála, og sem fyrir marga mun verða út helt til fyrirgefningar syndanna.

29 En eg segi yður, að eg mun ekki hëðan í frá drekka af þessum vínviðar ávexti, til þess er eg drekk með yður af nýjum ávexti í ríki föður míns.

30 Þegar þeir höfðu lofsönginn sungið, fóru þeir til olíufjallsins.

31 Þá sagði Jesús við þá: á þessari

nóttu munuð þér allir hneykslast á mér, því skrifað er: hirðirinn mun eg slá og sauðir hjarðarinnar munu tvístrast;

32 En eptir það, að eg er upprisinn, mun eg verða kominn á undan yður til Galílea.

33 Þá svaraði Pétur honum: þótt allir hneykslist á þér, skal eg samt aldrei hneykslast á þér.

34 Jesús svaraði: sannlega segi eg þér, að á þessari nóttu, áður en hann gelur, muntu þrisvar afneita mér.

35 Þá mælti Pétur: þótt eg ætti að láta lífið með þér, mun eg þó ekki afneita þér. Hið sama sögðu og allir lærisveinarnir.

36 Síðan kom Jesús með þeim til þess staðar, er hét Getsemane, þá mælti hann til lærisveina sinna: setjið hér á meðan eg fer og biðst fyrir;

37 En Pétur og þá tvo sonu Sebedeusar tók hann með sér; þá tók hann að hryggjast og mjög harmþrúnginn að verða,

38 Og sagði: sál mín er hrygg alt til dauða, bíðið hér og vakið með mér.

39 Þá gekk hann litlu lengra fram, fëll fram á sína ásjónu, og bað og sagði: Faðir minn, ef mögulegt er, þá víki frá mér þessi kaleikur, þó ekki sem eg vil, heldur sem þú vilt.

40 Síðan kom hann aptur til lærisveina sinna, og fann þá sofandi; og sagði við Pétur: gátuð þér þá ekki vakað með mér eina stund?

41 Vakið og biðjið, svo að þér fallið ekki í freistni, andinn er að sönnu reidubúinn, en holdið er veikt.

42 Þá fór hann í öðru sinni, baðst fyrir og sagði: Faðir minn, ef það er ekki mögulegt, að þessi kaleikur víki frá mér, án þess eg drekki hann, þá verði þinn vilji.

43 Síðan kom hann, og fann þá aptur sofandi; því svefnþungi mikill var fallinn á augu þeirra;

44 Þá fór hann enn frá þeim, og gjörði bæn sína í þriðja sinni með sömu orðum og fyrr.

45 Þá kom hann enn til lærisveina sinna og mælti: sofið það sem eptir er, og hvílizt! Sjáið, stundin nálgað, að Mannsins Sonur verður fram seldur á vald vandra manna;

46 Standið upp og förum hëðan, sá er í nánd, er mig svíkur.

47 Meðan hann var nú þetta að mæla, kom Júdas, einn af þeim tólf, og með honum flokkur mikill, báinn með sverðum og forkum frá hinum æðstu prestum og öldúngum lýðsins ;

48 En sá, er sveik hann, bað þá hafa það til marks, að sá er hann kysti, hann væri Jesús, þann skyldu þeir höndla ;

49 Og jafnskjótt gekk hann að Jesú og mælti : heill, meistari, og mintist við hann.

50 Jesús svaraði : vinur, því ertu hër kominn ? Þá gengu þeir til Jesú, lögðu hendur á hann og gripu hann.

51 En einn af þeim, sem voru með Jesú, greip til sverðsins, brá því, og hjó eyrað af þjónustumanni ens æðsta prests.

52 Þá sagði Jesús við hann : slíðra þú sverð þitt ; þeir er með vopnum vega, munu og fyrir vopnum falla.

53 Eða heldur þú, að eg nú geti ekki beðið föður minn svo að hann sendi mér meir enn tólf fylkingar engla ?

54 En hvernig ættu þá ritningarnar að upp fyllast ? því þetta á svo að fara.

55 Á þeirri stundu mælti Jesús við flokkinn : þér eruð farnir út að höndla mig með sverðum og forkum, eins og ræningja ; en á hverjum degi hefi eg þó hjá yður verið, setið og kent í musterinu, og þó hafði þér ekki gripið mig.

56 En þetta alt er skèð, svo það rætist, er spámennirnir hafa sagt. Þá yfirgáfu hann allir lærisveinar hans og flýðu.

57 En þeir, sem höndluðu Jesúm, leiddu hann til Kaífasar æðsta prests, þar sem skriptlærðir og öldúngarnir voru saman komnir ;

58 En Pétur fylgdi álangdar á eptir, alt að garði ens æðsta prests. Þar gekk hann inn og settist meðal þjónustumannanna, til þess hann sæi, hver endir þar á yrdi.

59 En hinir æðstu prestar, öldúngarnir og alt hið mikla ráð, leitadu ljúgvitna gegn Jesús, svo að þeir gætu selt hann í dauðann,

60 En fundu ekkert saknæmt um

hann, jafnvel þó margir ljúgvottar kæmu fram. Síðast komu fram tveir ljúgvottar,

61 Þeir er sögðust hafa heyrt hann segja : eg get brotið musteri Guðs og byggt það aptur innan þriggja daga.

62 Þá stóð upp hinn æðsti prestur og mælti : svarar þú eingu til þess, sem þessi ásaka þig um ?

63 En Jesús þagði. Þá mælti hinn æðsti prestur : eg særi þig við enn lifanda Guð, að þú segir oss það, ef þú ert Kristur, sonur Guðs.

64 Jesús svaraði : Svo er, sem þú sagðir, en eg segi yður, að eptir þetta munuð þér sjá Mannsins Son sitjanda til hægri handar ens alvalda Guðs, og komanda í skýum himins.

65 Þá reif hinn æðsti prestur sín klæði og mælti : Hann guðlastar ; hvað þurfum vèr nú framar vitnanna við ? nú heyrðuð þér sjálfir hans guðlöstun.

66 Hvað lízt yður ? En þeir kváðu hann allir dauða sekan.

67 Þá hræktu þeir í andlit honum og slógu hann, sumir með knefum og sumir með lófum,

68 Og mæltu : spáðu nú, Kristur, hver var það, sem sló þig ?

69 Nú er Pétur sat utarlega í garðinum, kom til hans ambátt nokkur, og mælti : þú varst með Jesú frá Galíleu.

70 En hann neitaði því, svo allir heyrðu, og mælti : ekki veit eg, hvað það er, sem þú talar um.

71 En er hann gekk út í fordyrið, þá leit hann önnur ambátt og mælti við þá, sem hjá voru : þessi maður var með Jesú frá Nazaret.

72 En hann neitaði aptur með eidi, og kvaðst ekki þekkja þann mann.

73 Skömmu síðar gengu þeir fram, er hjá voru, og sögðu við Pétur : víst ertu af hans mönnum ; það auglýsir mál þitt.

74 Þá tók hann að sverja og formæla sér, að hann ekki þekti þenna mann, og í því sama gól hanninn ;

75 Þá mintist Pétur þess, er Jesús hafði mælt, að áður en hannn galaði, mundi hann þrisvar afneita sér ; gekk síðan út og grèt sáran.

27. KAPÍTULI.

Jesús afhentur Pílatusi; örvænting og dauðdagi Júdasar; Jesú játning og þögn; Barabbas er laus látinn, en Jesús afhentur til húðstroku og krossfestingar, spottaður, þyrnikrýndur og færður út til afstökustadarins, krossfestur og hældur. Teiknin við Jesú dauða; Jesús greftraður. Við legstaðinn setjast verðir.

EN að morgni tóku allir hinir æðstu prestar og öldungar lýðsins ráð sín saman gegn Jesú, svo þeir gæti ráðið hann af dögum,

2 Bundu hann síðan, færðu hann þaðan og seldu í hendur landstjórannum Pontsías Pílatus.

3 En er Júdas, sá er sveik hann, sá, að hann var til dauða dæmdur, iðradist hann, og skilaði hinum æðstu prestum og öldúngunum aptur hinum þrjátíu silfurpeníngum, og mælti:

4 Illa gjörði eg, er eg sveik saklaust blóð; en þeir sögðu: hvað kemur það oss við? sjá þú þar fyrir.

5 Þá kastaði hann silfrinu á musteiris gólfði, skundaði þaðan og hengdi sig.

6 En hinir æðstu prestar tóku silfrið, og sögðu: það er ekki leyfilegt, að leggja það í guðskistuna, því það er blóðsverð.

7 Tóku þeir því það til ráðs, að kaupa með því leirkerasmiðs akur til að jarða þar í útlenda menn,

8 Og þess vegna er hann enn þá kallaður blóðsakur.

9 Þannig roettist það, er Jeremías segir: þeir tóku þá þrjátíu silfurpenínga, verð þess, er metinn var, sem þeir keyptu af Ísraels börnum,

10 Og þeir keyptu fyrir þá leirkerasmiðs akur, eins og Drottinn hafði boðið mér.

11 Nú er Jesús kom fyrir landstjóran, spurði landstjórinn hann og sagði: ert þú konungur Gyðinga? En Jesús sagði við hann: svo er, sem þú segir.

12 En er hinir æðstu prestar og öldungar báru sakir á hann, svaraði hann eingu.

13 Þá sagði Pílatus við hann: heyrir þú ekki, hve harðlega þeir ásaka þig?

14 En hann svaraði honum ekki til neins orðs, svo að landstjórann furðaði mjög.

15 Á hátíðinni var landstjórinn van-

ur að láta fólkinu lausan bandingja þann einn, er þeir sjálfir kysu;

16 En þá var þar bandingi nokkur nafnkunnur, sá er Barabbas hét.

17 Nú er þeir voru samankomnir, sagði Pílatus við þá: hvorn viljið þér nú að eg gefi yður lausan, Barabbas eður Jesúm, sem Kristur er kallaður?

18 Því hann vissi, að þeir höfðu Jesúm fyrir haturs sakir fram seldan.

19 En er hann sat á dómstólnum, sendi kona hans til hans, og lét segja honum: láttu þenna réttláta mann vera, því margt þúngt hefir mér borið í drauma í dag hans vegna.

20 En hinir æðstu prestar og öldungarnir eggjuðu alþýðuna, að þeir skyldu biðja um Barabbas, en Jesúm skyldu þeir lífláta.

21 Síðan tók landstjórinn til orða og mælti: hvorn þessara tveggja viljið þér nú að eg gefi yður lausan? En þeir sögðu: Barabbas.

22 Þá spurði Pílatus þá: hvað skal eg þá gjöra við Jesúm, er Kristur kallast? Þeir sögðu allir: lát þú krossfesta hann.

23 Þá spurði landstjórinn: hvað hefir hann þá ilt gjört? En þeir kölluðu þess meir: krossfestist hann!

24 Nú er Pílatus sá, að hann eingu fékk til vegar komið, en að háreytið fór í vöxt, tók hann vatn og þvoði hendur sínar, svo allir sáu, og mælti: sýkn er eg af blóði þessa réttláta manns, sjáðið þér fyrir því.

25 Þá mælti allur lýður: komi blóð hans yfir oss og börn vor.

26 Síðan gaf hann þeim Barabbas lausan, en Jesúm lét hann húðstrýkja, og afhenti hann til að krossfestast.

27 Að svo búnu færðu stríðsmenn landstjórans Jesúm inn í höll (landstjórans), og söfnuðu að honum öllum flokknum,

28 Færðu hann af klæðum sínum og lögðu yfir hann skarlatskápu,

29 Flétuðu kórónu af þyrnum og settu á höfuð honum, gáfu honum reyr í hægri hönd, hneigðu honum, hæddu hann og mæltu: heill vertu, Gyðinga konungur!

30 Hræktu á hann, tóku reyrinn og hröktu um höfuð honum.

31 Þegar þeir nú þannig voru búnir

að hæða Jesúm, færðu þeir hann úr kápunni og í hans eigin fót, og leiddu hann út til að krossfestast.

32 En er þeir gengu út, fundu þeir mann, er Símon hét, frá Sírene; þessum nauðuguðu þeir til að bera hans kross.

33 Þegar þeir nú komu til þess staðar, er heitir Golgata, það þýðir hausaskeljastadur,

34 Buðu þeir honum súrt vín beiskjuborið; en er hann hafði það smakkað, vildi hann ekki drekka.

35 En þegar þeir höfðu krossfest hann, skiptu þeir með sér klæðum hans eptir hlutkesti,

36 Biðu svo þar og gættu hans.

37 En yfir höfuð hans var fest hans dauðasök, skrifuð á þessa leið: Þessi er Jesús, konungur Gyðinga.

38 Með honum voru líka krossfestir ræningjar tveir, annar til hægri hliðar, hinn til vinstri.

39 En þeir, er fram hjá gengu, atyrta hann, skóku höfuð sín og mæltu:

40 Þú, sem ætlaðir að niðurbrjóta musterið og byggja það aptur á þrem dögum, hjálpa þú nú sjálfum þér; ef þú ert Guðs sonur, þá stíg niður af krossinum.

41 Líka hæddu hann hinir æðstu prestar ásamt öldungunum og hinum skriptlærðu, og sögðu:

42 Öðrum gat hann hjálpað, en sjálfum sér getur hann ekki bjargað; se hann konungur Israels, þá stigi hann niður af krossinum, þá munum vér trúa honum;

43 Hann treysti Guði, hjálpi hann honum nú, ef hann hefur mætur á honum, þar hann kvaðst vera Guðs sonur.

44 Um hið sama briggjuðu honum ræningjarnir, sem með honum voru krossfestir.

45 Þá kom myrkur mikið yfir allt landið frá sjöttu til níundu stundar;

46 Og um níundu stundu kallaði Jesús hátt og mælti: Elí, Elí, lama sabachtaní; það þýðir: Guð minn, Guð minn, því hefir þú yfirgefið mig?

47 En er nokkrir af þeim, er við voru staddir, heyrðu þetta, sögðu þeir, að hann kallaði á Elías;

48 Og jafnskjótt hljóp einn af þeim

að, tók njarðarvött og fylti með súrt vín, setti hann ofan á reyrlegg, og gaf honum að drekka.

49 En hinir sögðu: reynum vér, hvort Elías kemur að hjálpa honum.

50 Þá kallaði Jesús aptur hárrí röddu, og gaf upp andann.

51 Og sjá! fortjald musterisins rifnaði í tvent, ofan frá og niður í gegnum, jörðin skalf og björgin klofnuðu,

52 Og legstaðir hinna dauðu opnuðust, og margir helgir menn risu upp, þeir er áður voru dauðir;

53 Og sem þeir voru út farnir af gröfum sínum, komu þeir, eptir hans upprisnu, í borgina helgu, og urðu þar sênir af mörgum.

54 Nú er hundraðshöfðinginn og þeir, sem með honum voru, sem Jesú áttu að gæta, sáu jarðskjálftann og það sem skeði, urðu þeir næsta hræddir, og sögðu: sannarlega var þessi maður Guðs Sonur.

55 Þar voru og konur margar viðstaddir, sem horfðu á þetta álengdar; þessar höfðu fylgzt með Jesú úr Galíleu og þjónað honum.

56 Meðal þeirra voru þær María frá Magdölum, María móðir þeirra Jakobs og Jósís, og móðir þeirra Sebedeussona.

57 Þegar kvöld var komið, kom maður sá, er Jósep hét, frá Arímatía, auðugur að fè;

58 Þessi var og einn af lærisveinum Jesú; hann fór til Pílatusar og bað um lík Jesú. Þá skipaði Pílatus, að fá honum það.

59 Síðan tók Jósep líkið, og sveipaði það í hreinu líni,

60 Og lagði það í nýan legstað, sem hann hafði látið úthöggva í klett handa sjálfum sér, velti síðan stórum steini fyrir grafar dyrnar og fór burt.

61 Þar var líka María frá Magdölum og hin önnur María; þær sátu gegnt gröfinni.

62 Daginn eptir, sem næstur var eptir aðfangadaginn, söfnuðust hinir æðstu prestar og Farísearnir saman og komu til Pílatusar,

63 Og sögðu: oss er það í minni, herra, að meðan svikari þessi lifði, kvaðst hann mundi upp rísa innan þriggja daga.

64 Lát þú því gæta legstaðarins

vandlega alt til hins þriðja dags, svo að ekki komi lærisveinar hans og steli honum, segi síðan lýðnum, að hann sé upp risinn, og verði svo seinni villan verri hinni fyrri.

65 Pílatus sagði við þá : hér hafið þér varðmennina ; farið og gætið legstadarins, sem þér hafið beztt vit á.

66 Þeir fóru og innsigliðu steininn, og létu varðmennina gæta grafarinnar.

28. KAPÍTULI.

Jesús upprís og birtist kvinnum. Varðhaldsmennirnir flýja frá gröfnni. Jesús birtist lærisveinum í Galílea, býður þeim að skíra og kenna.

AÐ lýðnum hvíldardeginum, þegar komu þær María frá Magdölum og hin önnur María að sjá legstaðinn.

2 Og sjá, þá varð mikill jarðskjálfti ; því engill Drottins kom frá himni, gekk þar að, velti steininum frá dyrum legstadarins og settist á hann ;

3 Ásýnd hans var sem leiptur, og klæði hans björt, sem snjór.

4 Við þessa sýn urðu varðmennirnir svo hræddir, að þeir voru sem örendir.

5 En til kvennanna mælti engillinn : verið óhræddar ; eg veit, að þér leitið að Jesú, hinum krossfesta ;

6 Hann er ekki hér, því hann er upp risinn, eins og hann sagði ; komið, og sjáið staðinn, þar sem Herrann lá ;

7 Farið svo með skyndi og segið lærisveinum hans, að hann sé upp risinn frá dauðum ; og sjá, hann fer á undan yður til Galílealands ; þar munuð þér sjá hann ; sjáið, eg hefi sagt yður það.

8 En þær gengu skyndilega út úr gröfnni, bæði hræddar og glaðar mjög, og hlupu til að flytja lærisveinum hans þenna boðskap ;

9 Og er þær voru á leið komnar, til að segja lærisveinum hans frá þessu, kom Jesús móti þeim og sagði : sælar verið þið ! En þær gengu til hans og föðmuðu fætur hans, og veittu honum lotnúngu.

10 Þá sagði Jesús við þær : hræðizt ekki, farið og segið bræðrum mínum, að þeir skuli fara til Galílealands, og þar skuli þeir sjá mig.

11 Þegar þær voru burt farnar, komu nokkrir af varðmönnunum til staðarins og sögðu hinum æðstu prestum alt sem farið hafði ;

12 En þeir gengu á ráðstefnu ásamt með öldúngunum, og tóku það til ráðs, að gefa stríðsmönnunum fê mikið, og sögðu við þá :

13 Segið, að lærisveinar hans hafi komið um nótt og stolið líkinu, á meðan þér sváfuð.

14 En ef þetta berst til eyrna landstjórans, þá skulum vèr sefa hann og gjöra yður áhyggjulausa.

15 Stríðsmennirnir tóku við fènu, og gjörðu, sem þeim var kent. Og þessi orðrómur barst út meðal Gyðinga alt til þessa dags.

16 En þeir ellefu lærisveinar ferðuðust síðan til Galílealands, á fjallið, er Jesús hafði boðið þeim ;

17 Þar sáu þeir hann og veittu honum lotnúngu, en sumir voru efa-blandnir.

18 Þá gekk Jesús til þeirra, talaði við þá og sagði : mèr er gefið alt vald á himni og jörðu ;

19 Farið og kennið öllum þjóðum, og skírið þær í nafni Föðurs, Sonar og Heilags Anda ;

20 Og bjóðið þeim að gæta als þess, er eg hefi boðið yður ; og sjá, eg er með yður alla daga, alt til veraldarinnar enda.

MARKÚSAR GUÐSPJALL.

1. KAPÍTULI.

Verk Jóhannesar og Jesú.

ÞETTA er upphaf gleðiboðskaparins Jesú Krists, Guðs Sonar.

2 Eins og skrifað er hjá spámanninum Esajas : sjá, eg sendi minn eingil undan þér, sá er greiða skal veg þinn ;

3 Það er hans rödd, sem kallar í eyðimörku : tilbúið veg Drottins, beinið brautir hans :

4 Þannig skírði Jóhannes í eyðimörku, og boðaði skírn apturhvarfsins til fyrirgefningar syndanna.

5 Til hans komu allir Júdea og Jerúsalems íbúar, og voru þeir, sem játuðu syndir sínar, skírðir af honum í ánni Jórdan.

6 Jóhannes var klæddur úlfaldshár-um og girtur leðurbelti um lendar sér ; fœða hans voru eingisprettur og skógarhunáng.

7 Hann hóf svo kenningu sína : sá, er eptir mig kemur, er mér meiri, og eg er ekki þess verður, að eg krjúpi niður til að leysa hans skópvengi.

8 Eg kefi skírt yður í vatni, en hann mun skíra yður með Heilögum Anda.

9 Svo bar til um þessar mundir, að Jesús kom frá Nazaret í Galílealandi og lét skrifað af Jóhannesi í Jórdan ;

10 En jafnshjótur er hann steig upp úr vatninu, sá Jóhannes himininn opnast og Andann fara niður, eins og dúfu, yfir hann ;

11 Þá heyrðist rödd af himni : þú ert Sonur minn elskulegur, á hverjum eg hefi velþóknun.

12 Og undireins þar á eptir knúði Andinn hann til að víkja á eyðimörku,

13 Og á þessari eyðimörku var hann í fjörutíu daga freistaður af Satan og meðal villudýra ; en englar þjónuðu honum.

14 En eptir að Jóhannes var fram seldur (til lífláts), veik Jesús í Galílealand, og flutti þar gleðiboðskapinn um Guðs ríki, og sagði :

15 Tíminn er kominn og Guðs ríki er nálægt ; takið sinnaskipti og trúið evangelíó.

16 En þegar hann gekk með sjónum í Galílea, sá hann Símon og Andrés, bróður hans, sem voru að leggja net í sjóinn, því þeir voru fiskimenn.

17 Jesús sagði við þá : fylgið mér eptir, og mun eg gjöra yður að mannaveiðurum.

18 Þeir yfirgáfu jafnshjót netin, og fylgdu honum.

19 Þegar hann var kominn skamt þaðan, sá hann þá Jakob Sebedeussón og Jóhannes bróður hans, sem einnig voru á skipi að bæta net ;

20 Þá kvaddi hann þegar til fylgdar við sig. Þeir yfirgáfu föður sinn þar á skipinu, ásamt leiguliðunum, og fylgdu honum.

21 Þeir komu til Kapernaum, og undireins gekk Jesús í samkunduhús þeirra á hvíldardegi og kendi þar.

22 En fólkið undradist mjög kenningu hans, því hann kendi þeim, eins og sá, er hefði vald til þess (af Guði), en ekki eins og hinir skriptlærðu.

23 Í samkunduhúsi þeirra var maður nokkur, sem hafði óhreinan anda ; hann kallaði og sagði :

24 Æ, hvað höfum við saman að sælda, Jesú frá Nazaret ? Ertu kominn til að fyrirfara oss ? Eg veit, hver þú ert, hinn Heilagi Guðs.

25 Jesús hastaði þá á hann og mælti : þegi þú, og far út af honum !

26 Þá hreif hinn óhreinandi andinn, og fór út af honum óskrandi.

27 Þetta undrudust allir, svo þeir spurðu hver annan og sögðu : Hvað er þetta ? Hver er þessi hin nýja kenning ? Því hann skipar jafnvel óhreinum öndum með valdi, og þeir hlýða honum.

28 En orðrómurinn af honum barst strax út um öll þau hæröð, er lágu í grend við Galílealand.

29 Undireins og þeir gengu út úr samkunduhúsinu, fóru þeir til húss Símonar og Andrésar, ásamt með Jakobi og Jóhannesi ;

30 Þar lá móðir konu Símonar sóttveik, og jafnshjót var honum sagt frá henni ;

31 Hann gekk þángað, tók í hönd henni, reisti hana á fœtur, og þá hvarf þegar sóttveikin frá henni, og hún þjónaði þeim.

32 Nú er kvöld kom og sól var runnin, færðu þeir til hans alla veika og djöfulóða.

33 Og borgarmenn söfnuðust allir saman að dyrum hússins ;

34 En hann læknaði marga, þá er veikir voru af ýmsum sjúkleikum, og rak út marga djöfla, og leyfði þeim ekki að segja, að þeir þektu hann.

35 Að morgni fyrir dögum fór hann á fœtur, og gekk út úr borginni í einn eyðistað, og gjörði þar boen sína ;

36 En Símon og þeir, sem með honum voru, eltu hann,

37 Og er þeir fundu hann, sögðu þeir við hann : allir leita þín.

38 Þá sagði Jesús við þá : vèr skulum fara í náleg þorp, svo eg fái einnig þar kent ; því til þess er eg út farinn.

39 Og hann kendi í samkunduhúsum þeirra um alt Galílealand, og rak djöfla út.

40 Og maður nokkur líkprár kom til hans, fèll til fóta hans og bað hann með svo feldum orðum : ef þú vilt, getur þú læknað mig.

41 Jesús kendi í brjósti um hann, rætti út höndina, snart hann og sagði við hann : eg vil, vertu heill !

42 Og jafn skjótt er Jesús mælti þetta, hvarf af honum líkpráin, og hann varð heilbrigður.

43 Jesús lét hann strax frá sér fara, lagði ríkt á við hann,

44 Og mælti : varastu að segja þetta nokkrum, heldur far og sýn þig prestinum, og offra því fyrir lækningu þína, sem Móses bauð, þeim til sannindamerkis.

45 En maðurinn fór og talaði margt um þetta og bar það út, svo Jesús mátti ekki frammar koma opinberlega í borgina ; var hann því utan borgar í eyðistöðum, og kom fólk þángað til hans úr öllum áttum.

2. KAPÍTULI.

Jesús læknar ; kallar Matteus ; tekur lærisveinana í forsvor.

NOKKRUM dögum síðar kom hann aptur inn í borgina Ka-

pernaum ; og undireins og sú fregn kom, að hann væri í húsi sínu,

2 Safnaðist þángað svo mikill fjöldi fólks, að það komst hvergi fyrir, og jafnvel ekki í anddyrinu, en hann flutti þeim sína kenningu ;

3 Þá komu til hans menn nokkrir með limafallssjúkan mann, sem var borinn af fjórum ;

4 Nú er þeir gátu ekki komizt til hans fyrir mannþrönginni, rifu þeir gat á þakið uppi yfir honum, og létu sængina síga þar niður, sem hinn limafallssjúki lá í.

5 Nú er Jesús sá þeirra trú, sagði hann til hins limafallssjúka : sonur, syndir þínar eru þær fyrirgefna.

6 En þar sátu nokkrir af þeim skriptlærðu, og hugsuðu með sér :

7 Því talar maður þessi slíkar guðlastanir ? Hver getur fyrirgefið syndirnar, nema Guð einn ?

8 Jafn skjótt fann Jesús í anda, að þeir hugsuðu þetta og sagði við þá : því hugsid þér slíkt í yðrum hjörtum ?

9 Hvort er auðveldara að segja hinum limafallssjúka : syndir þínar eru þær fyrirgefna, eða segja : státt upp, tak sæng þína og gakk ;

10 En til þess að þér vitið, að Mannsins Sonur hefir vald til að fyrirgefa syndir á jörðu, sagði hann hinum limafallssjúka :

11 Þá segi eg þér, státt upp og tak sæng þína og far til húss þíns ;

12 En hann stóð þegar upp, tók sængina og gekk út, svo allir sáu. Þá undruðust allir og vegsömuðu Guð, og sögðu : vèr höfum aldrei þvílíkt séð.

13 Þar eptir gekk hann aptur út til sjáfarins, og alt fólkid kom til hans, og hann kendi þeim.

14 Og er hann gekk fram hjá, sá hann mann, er Leví hét Alfeusson, sitjanda í tollbúðinni, og sagði við hann : fylgdu mér ; hann stóð upp og fylgdi honum.

15 En svo bar til, er Jesús sat yfir borðum í húsi hans, að margir tollheimtumenn og bersyndugir mötuðust þar ásamt Jesú og lærisveinum hans ; því þeir voru margir, og í fylgd með honum ;

16 En er hinir skriptlærðu og Farisearnir sáu hann eta með tollheimtu-

mönnum og bersyndugum, sögðu þeir við lærisveina hans : hvað kemur til, að hann etur og drekkur með tollheimtumönnum og bersyndugum ?

17 Þegar Jesús heyrði þetta, sagði hann við þá : ekki þurfa heilbrigðir læknis við, heldur þeir, sem sjúkir eru. Eg er ekki kominn til að kalla réttláta, heldur synduga til lífernibetrunar.

18 Lærisveinar Jóhannesar og Fariseanna voru vanir að fasta ; þeir komu til Jesú og tóku svo til orða : því fasta lærisveinar Jóhannesar og Fariseanna, en þínir lærisveinar fasta ekki ?

19 Jesús svaraði þeim : geta brúðkaupsgestirnir fastað, á meðan brúðguminn er með þeim ? Svo lengi sem þeir hafa brúðgumann með sér, geta þeir ekki fastað ;

20 En sá tími mun koma, að brúðguminn verður frá þeim tekinn, og þá munu þeir fasta.

21 Einginn leggur nýja bót á gamalt fat : því annars rifur hin nýja bót hin gamla fatið, og verða þá spjöllin verri ;

22 Einginn lætur heldur nýtt vín í gamla belgi, að öðrum kosti sprengir hið nýja vínið belgina og spillist, en belgirnir ónýstast ; heldur á að láta nýtt vín á nýja belgi.

23 Svo bar við, að Jesús gekk yfir sáðlönd nokkur á hvíldardegi ; þá tóku lærisveinar hans að tína öx á leiðinni.

24 Farisearnir sögðu þá við hann : því gjöra lærisveinar þínir það, sem ekki leyfist á hvíldardegi ?

25 Hann spurði : hafið þér aldrei lesið, hvað Davíð gjörði, þegar hann þarfnadist og húngraði sjálfan og förunauta hans,

26 Að hann gekk inn í Guðs hús, á dögum Abíatars æðsta prests, og neytti braudanna helgu, sem einginn mátti eta, nema prestarnir, og gaf þau einnig sínum fylgdarmönnum.

27 Og enn mælti hann við þá : hvíldardagurinn er orðinn til mannsins vegna, en maðurinn ekki vegna hvíldardagsins ;

28 Þess vegna er Mannsins Sonur einnig herra hvíldardagsins.

3. KAPÍTULI.

Jesús læknað marga sjúka ; kallar til sín þá tólf postula, talar um synd á móti Heilögum Andá ; kennir, hver sè hans móðir og hverjir hans bræður.

Í ÖÐRU sinni kom hann í samkunduhúsið, og var þar sá maður, er visna hönd hafði.

2 Þá höfðu þeir auga á honum, hvort hann mundi lækna þann mann á hvíldardegi, svo þeir gætu áklagað hann.

3 Þá sagði Jesús við manninn, er visnu höndina hafði : stattu á fætur og gakk fram.

4 Þá sagði hann við þá : hvort hæfir á hvíldardögum, að gjöra gott eður ilt, gefa líf eður svipta því ? En þeir svöruðu eingu.

5 Þá litadist hann um með reiðisvip, og varð hryggur yfir harðúð hjartna þeirra ; síðan segir hann við manninn : réttu fram hönd þína. Hann gjörði það, og varð hún þá heil.

6 Þá gengu Farisear út, og báru þegar saman ráð sín á móti honum, við menn Heródesar konungs, hvernig þeir fengi hann af dögum ráðinn.

7 Jesús fór þá ásamt lærisveinum sínum til sjóar, og fylgdi honum þá margt fólk úr Galílealandi og Júda-landi.

8 Úr Jerúsalem, úr Ídúmea og úr hæröðum hinumegin Jórdanar ; líka kom margt fólk til hans, er bjó í grend við Týrus og Sídon, sem heyrð hafði um hans kraptaverk.

9 Þá bauð hann lærisveinum sínum að hafa sér skip búið, svo fólksfjöldinn skyldi ekki þröngva honum ;

10 Því sökum þess að hann læknaði marga, þá flyktust að honum allir þeir, er sjúkir voru, svo þeir næðu að snerta hann ;

11 Líka féllu þeir, er haldnir voru af óhreinum öndum, fram fyrir honum, undir eins og þeir sáu hann, æptu og sögðu : þú ert Sonur Guðs ;

12 En hann bannaði þeim harðlega að segja frá, hver hann væri.

13 Síðan fór hann upp á eitt fjall, og kallaði til sín þá, er hann sjálfur vildi, og komu þeir til hans.

14 Þá tilsetti hann tólf, er vera skyldu með honum, og til að senda þá frá sér til að flytja hans kenningu ;

15 Og hafa vald til að lækna sjúkdóma og reka djöfla út.

16 Þessir voru : Símon, sem hann kallaði Pétur ;

17 Þeir bræður Jakob og Jóhannes, synir Sebedeusar, þá kallaði hann Boanerges, það er, þrunusyni ;

18 Andrés og Filippus og Bartólómeus og Matteus og Tómas og Jakob Alfeusson og Taddeus og Símon vandlætari,

19 Og Júdas Iskaríot, sem sveik hann.

20 Þegar þeir voru komnir til herbergis, þá safnaðist þangað að nýu svo mikill fjöldi fólks, að þeir gátu ekki fengið sér matar.

21 Og sem náúngar hans heyrðu það, fóru þeir og vildu ná honum út, því þeir sögðu hann væri frá sér.

22 En hinir skriptlærðu, er komnir voru ofan frá Jerúsalem, sögðu : hann hefur Belsebub og rekur djöfla út með fulltíngi djöflahöfðingjans.

23 Jesús kallaði þá til sín, og talaði til þeirra í eptirlíkingum : hvernig getur Satan rekið Satan út ?

24 Og ef eitthvert ríki er sjálfu sér sundurþykkt, þá fær það ekki staðizt ;

25 Og ef eitthvert heimili er sjálfu sér sundurþykkt, þá fær það ekki staðizt ;

26 Ef nú Satan er upp á móti sjálfum sér, og er við sjálfan sig ósamþykkur, fær hann ekki staðizt, heldur er útgjört um hann.

27 Einginn getur brotízt inn í hús ens sterka og rænt föngum hans, nema hann taki áður hinn sterka til banda ; þá fyrst getur hann rænt hús hans.

28 Sannlega segi eg yður, að als konar syndir, og jafnvel guðlastanir, geta mönnunum fyrirgefið ;

29 En sá, sem talar lastmæli gegn Heilögum Anda, mun eigi að eilífu fá synda fyrirgefningu, heldur er hann sekur eilífs dómsáfallis.

30 (Því þeir höfðu sagt, að óhreinn andi væri í honum).

31 Nú kom móðir hans og bræður, stóðu fyrir dyrum úti og sendu honum orð að koma.

32 En fólkið sat alt í kríng um hann ; þá var sagt við hann : móðir þín og

bræður þínir standa úti og spyrja að þér ;

33 Þá svaraði hann þeim : hver er móðir mín eður bræður mínir ?

34 Og sem hann hafði rent augunum yfir þá, er í kríngum hann sátu, sagði hann : sjá, þar er mín móðir og mínir bræður ;

35 Því hver sem gjörir Guðs vilja, hann er minn bróðir, mín systir og móðir.

4. KAPÍTULI.

Jesús kennir í eptirlíkingum ; lætur sjóinn verða kyrran.

OG hann tók aptur til að kenna við sjóinn, dreif þá til hans svo mikill fjöldi fólks, að hann hlaut að stíga á skip og setjast þar, en múgurinn allur var á landi fram við sjóinn ;

2 Þá kendi hann þeim margt í dæmisögum, og sagði við þá í sinni kenningu :

3 Veitið eptirtekt ! Sjá, maður nokkur fór að sá ;

4 En það vildi svo til, þá hann var að sá, að sumt sæðið féll við veginn, og fuglar komu og átu það ;

5 En sumt féll í grýtta jörð, þar sem það hafði lítinn jarðveg ; það óx að sönnu skjótt, því það hafði lítinn jarðveg ;

6 En er sólin hækkaði á lopti, skraelnaði það og visnaði, sökum þess, það hafði ekki nógar røtur ;

7 Og sumt féll meðal þyrna, en þyrnarnir uxu upp og kæfðu það, svo það bar eingan ávöxt.

8 En sumt féll í góða jörð, það spratt, óx og bar ávöxt, sumt þríttugfaldan, sumt sextugfaldan og sumt hundradfaldan.

9 Og hann sagði við þá : hver sem hefir eyru til að heyra, sá heyrir.

10 Síðar, er hann var einn saman, spurðu þeir, sem með honum voru, ásamt þeim tólf, um það, hvað þessi dæmisaga ætti að þýða.

11 Jesús mælti : yður er unt að skilja leyndardóma Guðs ríkis, hinum út í frá verður alt að kenna í dæmisögum ;

12 Svo að þeir sjáandi sjái, en skynji þó ekki, og heyrandi heyri, en skilji þó ekki ; svo að þeir snúi sér ekki og fái fyrirgefningu synda sinna.

13 Síðan sagði hann við þá : ef þér

skilið ekki þessa dæmisögu, hvernig getið þér þá allar dæmisögur skilið?

14 Sáðmaðurinn þýðir þann, sem orðinu sár ;

15 Sæðið, sem við veginn var sáð, merkir þá, sem orðið er sáð hjá, og nær þeir hafa heyrt það, kemur Satan jafnskjótt og tekur orðið, sem sáð var, burt úr hjörtum þeirra.

16 Eins merkir sæðið, sem fell í grytta jörð, þá, sem heyra orðið og veita því jafnskjótt viðtöku með fögnuði ;

17 En hafa ekki rót í sér, heldur eru óstöðugir ; en síðan hneykslast þeir undireins og armæða eða ofsóknir bera að höndum fyrir orðsins sakir.

18 Sæðið, sem sáð var meðal þyrna, merkir þá, er að sönnu heyra orðið,

19 En áhyggjur þessa heims, tál-drægni auðæfanna og girndir til annara hluta koma til og kefja orðið, svo það verður ávaxtarlaust.

20 En sæðið, er fell í góða jörð, þýðir þá, er heyra orðið og bera ávöxt, sumir þrítugfaldan, sumir sextugfaldan og sumir hundraðfaldan.

21 Síðan sagði hann við þá : Bera menn ljós inn til að setja það undir ílát eður bekk ? Er ekki heldur síður að setja það í ljósastiku ?

22 Því ekkert er svo hulið, að það verði ekki opinbert, og ekkert svo fölgíð, að það verði ekki augljóst.

23 Hver sem hefir eyru til að heyra, sá heyrir !

24 En framar sagði hann við þá : gefið gaum að því, sem þér heyrið ; með þeim sama mæli, sem þér mælið, mun yður mælt verða, og við yður, sem takið eptir, mun við bætt verða ;

25 Því þeim, sem hefir, mun veitast, en frá hinum, sem ekki hefir, mun tekið verða, jafnvel það hann hefir.

26 Síðan sagði hann : Eins er því varið með Guðs ríki, eins og þegar einhver kastar sæði í jörð ;

27 Hann sefur um nætur, en vakir um daga, en sæðið vex og dafnar, án þess hann viti það ;

28 Því jörðin ber sjálfkrafa ávöxt, fyrst kornstöngina, síðan axið, og seinast fullvaxið korn í axinu ;

29 En nær ávöxturinn er fullvaxinn, lætur hann slá kornið, því þá er korn-skurðartíminn fyrir hendi.

30 Enn sagði hann : við hvað á eg að jafna Guðs ríki ? Eður hverja eptirlíkingu á eg að hafa, til að leiða yður það fyrir sjónir ?

31 Líkt er það mustarðskorni : nær því er sáð, er það hið minsta allra frækorna ;

32 Síðan vex það, og verður hverju kálgresi meira, og fær stórar greinir, svo fuglar himins geta leitað sér skjóls í skugga þess.

33 Í mörgum þess konar eptirlíkingum flutti hann þeim orðið, eins og bezt átti við þeirra skilning ;

34 En án eptirlíkinga kendi hann þeim ekki. Síðan, þegar hann var einn saman, lagði hann alt út fyrir lærisveinum sínum.

35 Að kvöldi sama dags sagði hann við lærisveina sína : förum yfir um sjóinn.

36 Þeir skildu við fólkið, og fóru með hann með sér á skipinu, eins og hann stóð, en önnur skip fylgdust með honum.

37 Þá gjörði veður mikið, svo bylgjurnar fellu yfir skipið, svo að lá við, að fylti ;

38 En hann svaf á kodda í skutnum. Þeir fóru þá og vöktu hann og sögðu : Meistari, hirðir þú ekki um það, að vör tortýnumst ?

39 Hann reis þá upp, hastaði á vindinn og sagði við sjóinn : þegi þú og vertu kyr ! Þá lægði veðrið, og varð blíða logn.

40 Síðan sagði hann við þá : því eruð þér svo huglausir, hverju gegnir yðar vantraust ?

41 En þeir urðu næsta hræddir, og sögðu hver við annan : hvílikur er þessi, að bæði veður og sjór hlýða honum ?

5. KAPÍTULI.

Jesús rekur djöful út. Læknar sjúka.

ÞEIR komu yfir um sjóinn í hérað þeirra Gadaramanna ;

2 Og jafnskjótt sem hann var stigginn af skipi, hljóp móti honum úr gröfum framlidinna maður nokkur, kvalinn af óhreinum anda ;

3 Hann hafði aðsetur sitt í gröfum dauðra manna, og var svo óður, að ekki tjáði að setja hann í fjötur ;

4 Því opt hafði hann verið bundinn með fjötrum og blekkjum, en hann

sleit af sér hlekkina og braut fjötrin, og eingiun gat ráðið við hann ;

5 Um allar nætur og daga var hann á fjöllum, og í gröfum dauðra manna, hrein og landi sjálfan sig með grjóti.

6 Nú er hann sá Jesúm á lengdar, hljóp hann þangað, féll fram fyrir honum, kallaði hátt og mælti :

7 Hvað hefi eg með þig að gjöra, Jesús, Sonur Guðs ens hæsta? Eg særi þig við Guð, að þú kveljir mig ekki.

8 Því Jesús hafði skipað hinum óhreina anda að fara út af honum).

9 Þá spurði Jesús hann að nafni, en hann segir : Legió heiti eg ; því vèr erum margir.

10 Þá bað hann Jesúm innilega, að hann ræki þá ekki burt úr því héraði.

11 En þar var við fjallið stór svínahjörd á beit ;

12 Þá báðu djöflarnir hann, að hann vildi leyfa þeim að fara í svinin.

13 Jesús leyfði þeim þetta þegar, og fóru hinir óhreinu andar í svinin, og öll hjörðin hljóp fyrir björg ofan í sjóinn, og kafnaði þar ; var það hér um tvö þúsund svína ;

14 En þeir, er gættu þeirra, flýðu, og sögðu frá þessu bæði í borginni og á landsbygðinni.

15 Þá fóru menn að sjá, hvað skeð hafði, komu til Jesú, og sáu þar þann djöfulóða sitjanda, klæddan og heilvita, þann, er djöflasægurinn hafði í verið.

16 Við þetta urðu þeir hræddir, en þeir, sem við höfðu verið, sögðu þeim, hvernig farið hefði bæði fyrir þeim óða og svínunum.

17 Þá báðu þeir hann, að hann færi úr þeirra hæröðum.

18 Nú er hann steig á skip, beiddi sá, sem óður hafði verið, hann leyfis að fara með honum ;

19 Þessa synjaði Jesús honum, og sagði : far þú heim til þín og þinna, og skýr þeim frá, hvað mikið gott Drottinn hefir veitt þér, og hversu hann hefir miskunað þér.

20 Hann fór og bar það út í Dekapólis, hversu vel Jesús hefði gjört til sín, og undrudust það allir.

21 Þegar Jesús var kominn yfir um á skipinu aptur, safnaðist að honum

mikill mannfjöldi ; var hann þá staddur við sjóinn.

22 Þangað kom til hans einn af samkundu höfðingjunum, er hét Jáirus, og þegar hann sá Jesúm, féll hann til fóta honum,

23 Og bað hann mjög innilega og sagði : dóttir mín er að fram komin ; kom og legg hendur þínar yfir hana, svo henni batni ; þá mun hún lifa.

24 Jesús fór með honum ; honum fylgdi mágur manns, er þreyngdi sér að honum.

25 Þar var kona nokkur, sem um tólf ár hafði verið sjúk af blóðláti ;

26 Hún hafði mikið þolað af mörgum læknum, og varið til þess aleigu sinni, og þó ekki batnað, heldur varð henni æ þýngra.

27 Hún hafði heyrt af Jesú, kom í mannþrönginni að baki honum, og snart klæði hans ;

28 Því hún sagði : geti eg að eins snert klæði hans, mun mér batna.

29 Og jafnskjótt stöðvaðist blóðlát hennar, og hún fann á sér, að hún var heil orðin meina sinna.

30 Undireins fann Jesús á sér, að kraptur var út af honum genginn, snérist við í mannþrönginni, og spurði, hver hefur snert klæði mín ?

31 Þá tóku lærisveinar hans til orða : þú sér, að mannfjöldinn þreyngir að þér, og þó spyr þú, hver hafi snortið þig.

32 Þá skygndist Jesús um eptir þeirri, sem þetta, hafði gjört ;

33 En hún var hrædd og skjálfandi, því hún vissi, hvað við sig hafði fram farið, kom og féll fram fyrir hann, og sagði alt hið sanna.

34 En hann sagði við hana : dóttir, þín trú hefir hjálpað þér ; far í friði, og vert heil sjúkleika þíns.

35 En er hann var þetta að mæla, komu menn frá heimili samkundu höfðingjans, er sögðu : dóttir þín er látin ; því viltu ómaka framar meistaran ?

36 Undireins og Jesús heyrði þessa fregn, mælti hann við samkundu höfðingjann : vertu óhræddur, trú þú einungis.

37 Og nú leyfði hann eingum að fylgja sér, nema Petri, Jakobi og Jóhannes, bróður Jakobs.

38 Þegar hann kom í hús samkundu-
höfðingjans, og sá þar ys mikinn, og
þá, er grētu og æptu mjög,

39 Gekk hann inn og sagði við þá :
Því æðrist þér og grátið? mérin er
ekki dauð, heldur sefur hún ;

40 En þeir hlógu að honum. Síðan
bauð hann öllum að fara út og tók
með sér föður og móður stúlkunnar,
og þá, sem með honum voru, og gekk
inn, þangað sem barnið var,

41 Tók í hönd þess og mælti : Talita
kúmi ; það þýðir : stúlka, eg skipa
þér, ris þú upp.

42 Og jafnskjótt reis stúlkan upp,
og tók að ganga ; en hún var tólf ára
að aldri.

43 Þá undruðust þeir næsta ; en
hann bannaði þeim alvarlega að láta
nokkurn fá þetta að vita, og bauð að
gefa henni mat.

6. KAPÍTULI.

*Jesús er fyrirliðinn ; útsendir postula ; nokkrir ætla
hann sé Jóhannes ; seður 5000 manns ; gengur
á sjónum ; lækna.*

Þaðan fór hann til ættjardar
sinnar, og lærisveinar hans voru
í fylgd með honum ;

2 Og þegar hvíldardagurinn kom
tók hann til að kenna í samkundu-
húsinu, og undruðust margir, sem
það heyrðu, og mæltu : Hvaðan hefir
þessi maður numið þetta? og hvílíka
vizku hefir hann öðlzt, og hvílík eru
þau kraptaverk, er hann gjörir?

3 Er hann ekki smiðurinn, sonur
Maríu, og bróðir þeirra Jakobs og
Jóses, Júdasar og Símonar? og eru
ekki systur hans hér með oss? Og
þeir hneyksluðust á honum.

4 En Jesús mælti við þá : ekki er
spámaður óvirtur nema á fósturjörðu
sinni og meðal ættmanna sinna og
heima ;

5 Og hann gat ekkert kraptaverk
gjört þar, að undanteknu því, að
hann lagði hendur yfir fáeina sjúka
og læknaði þá, og furðaði hann sig á
vantrú þeirra,

6 Og fór um þorpin þar í kríng og
kendi.

7 Og hann kallaði þá tólf til sín, og
sendi þá frá sér tvo og tvo saman, og
gaf þeim vald yfir óhreinum öndum ;

8 Til ferðarinnar bannaði hann þeim
að taka nokkuð með sér, nema ein-

úngis staf, en hvorki nestismal, brauð
eður fê í beltum sínum,

9 En þeir skyldu hafa skó á fótum ;
ekki skyldu þeir heldur klæðast
tvennum kyrtlum ;

10 Og enn framar sagði hann við
þá : haldið kyrru fyrir í hverju því
húsi, er þér takið yður gistingu, þar
til þér farið úr því þorpi ;

11 En ef einhverjir vilja ekki veita
yður viðtöku eður heyra yður, þá
farið þaðan og hristið dupt af fótum
yðar til vitnis gegn þeim.

12 Þeir fóru og prédikuðu, að menn
skyldu taka sinnaskipti,

13 Ráku marga djöfla út, og smurðu
marga sjúka með viðsmjöri, og læknuðu
þá.

14 Þetta heyrði Heródes konungur
(því miklar sögur gengu nú af Jesú) ;
þá sagði hann : Jóhannes skírari er
risinn upp frá dauðum, og því gjörast
slik kraptaverk af honum.

15 Sumir sögðu, hann væri Elías ;
aðrir, að hann væri spámaður, eins og
einn af spámönnunum.

16 En er Heródes heyrði þetta, mælti
hann : Jóhannes, sem eg hefi látið háls-
höggva, er nú risinn upp frá dauðum.

17 Því áður hafði Heródes látið
höndla Jóhannes og setja í myrkva-
stofu vegna Heródiadis, konu Filipp-
usar bróður hans, sem Heródes nú
hafði gengið að eiga ;

18 Því Jóhannes hafði sagt við
Heródes : þú mátt ekki eiga bróð-
urkonu þína.

19 Vegna þessa var Heródiadi illa
til Jóhannesar og vildi ráða honum
bana, en gat það ekki,

20 Því Heródes hafði beig af Jó-
hannes, þar hann vissi, að hann var
réttlátur og helgur maður, og verndaði
hann, og gjörði margt að hans ráðum,
og heyrði hann gjarna.

21 En sem hentugur dagur kom, þá
Heródes gjörði veizlu á sínum af-
mælisdegi fyrir gæðingum sínum,
hershöfðingjum og enum helztu
mönnum í Galílea,

22 Kom inn dóttir Heródiadis og
dansaði, svo Heródesi og þeim, sem
boðnir voru, líkaði það vel. Þá sagði
konungurinn við skúlkuna : bið mig,
hvers þú vilt, og mun eg veita þér.

23 Og lofði henni með eiði : hvers

þú beiðist af mér, þá mun eg veita þér, alt að helmingi ríkis míns ;

24 En hún gekk út, og spurði móður sína : um hvað skal eg biðja ?

25 Hún mælti : um höfuð Jóhannesar skírara. Hún kom inn aptur með skyndi til konungsins, og mælti : eg vil, að þú gefir mér þegar höfuð Jóhannesar skírara á disk.

26 Við þetta varð konungurinn næsta hryggur, en sökum eids þess, er hann hafði unnið, og boðsmanna sinna vildi hann ekki synja henni þess ;

27 Sendi þá konungurinn jafnskjótt einn varðmanna sinna og skipaði að færa sér höfuð Jóhannesar ;

28 En hann fór og hjó hann í myrkv-astofunni, kom með höfuðið á fati og færði meyunni, en hún bar það til móður sinnar.

29 En er lærisveinar hans heyrðu þetta, komu þeir, tóku lík hans og lögðu það í gróf.

30 Postularnir komu aptur til Jesús, og sögðu honum frá öllu því, sem þeir höfðu gjört og kent ;

31 Þá sagði Jesús við þá : farið með mér einir saman á afvikinn stað, og hvílizt þar um stund, því svo margir voru komandi og farandi, að þeir höfðu ekki matfríð.

32 Síðan fóru þeir einir sér á skipi til óbygða,

33 En menn sáu, þegar þeir fóru burt, og margir þektu þá ; hlupu menn því saman þangað á foeti úr öllum borgum, og komu þeir á undan þeim og fundu hann.

34 Og er hann steig af skipi, sá hann þar mikinn mannfjölda, og kendi í brjósti um þá, því þeir voru sem sauðir án hirðis, og prædikaði hann fyrir þeim um marga hluti.

35 En er mjög var áliðið dags, komu lærisveinar hans til hans og sögðu : vör erum hér í eyðistað, og framorðið er dags,

36 Lát þá frá þér, svo þeir geti farið í bygðina og þorpin hér um kring og keypt sér vistir, því þeir hafa als ekkert til matar.

37 En Jesús svaraði og sagði við þá : gefið þér þeim að eta. Þeir sögðu við hann : eigum vör að fara og kaupa þeim mat fyrir 200 peninga, og gefa þeim að eta ?

38 Jesús mælti þá : hve mörg brauð hafði þér ? Farið og gætið að því. Þeir gjörðu svo, og sögðust hafa fimm brauð og tvo fiska.

39 Þá bauð hann þeim að láta fólkið setjast niður hópum saman í grœnu grasi ;

40 Og það settist niður í flokkum og voru hundrað í sumum, en fimmtýgir í sumum.

41 Þá tók Jesús þau fimm brauðin og þá tvo fiska, leit til himins, gjörði Guði þakkir, braut brauðin, og fékk þau lærisveinum sínum, svo að þeir legðu þau fyrir fólkið ; og einnig skipti hann þeim tveimur fiskum meðal allra ;

42 En þeir neyttu allir, og urðu saddir.

43 Síðan tóku þeir upp molana, og urðu það tólf karfir fullar, og einnig fiskleifarnar ;

44 En þeir, sem neytt höfðu matarins, voru að tölu fimm þúsundir manna.

45 Og jafnskjótt bauð hann lærisveinum sínum að stíga á skip og fara undan sér yfir um til Betsáida, meðan hann skildi fólkið við sig.

46 En er hann hafði látið fólkið frá sér, fór hann upp á fjallið að biðjast fyrir ;

47 Og er kvöld var komið, var skipið á miðju vatninu, en hann einn á landi ;

48 Sá þá Jesús, að róðurinn gekk þeim mjög örðugt, því andviðri var á. En nær fjórðungur lifði noetur, kom hann til þeirra, og gekk á sjónum, og lét, sem hann ætlaði að ganga fram hjá þeim.

49 En er þeir sáu hann ganga á sjónum, héldu þeir, að það mundi vera vofa, og æptu upp yfir sig ;

50 Því allir sáu þeir hann, og urðu felmturs fullir. Hann varpaði þá jafnskjótt orðum á þá, og mælti : verið hughraustir, eg er það, óttizt ekki.

51 Síðan fór hann upp í skipið til þeirra ; lægði þá vedrið. Og þeir urðu mjög frá sér numdir og undrudust ;

52 Því þeir höfðu ekki orðið hyggna-ri við brauða táknid, þar eð hjarta þeirra var svo blindað.

53 Síðan fóru þeir yfir um og lentu við Genezaret.

54 Og er þeir stigu af skipi, þekti fólkið hann þegar,

55 Og hljóp um alt það bygðarlag, og tóku að færa sjúka í burðarrekjum, þangað sem þeir heyrðu hann væri ;

56 Og hvar sem hann fór inn í þorp, borgir eður bæi, þá lögðu þeir vanheila menn á torgin, og báðu hann, að þeim mætti leyfast að snerta einúngis klæðafald hans ; því þeir, sem snertu hann, urðu heilbrigðir.

7. KAPÍTULI.

Jesús tekur í forsvor lærisveina sína, átrekur djöful; læknar daufan og málhaltan.

ÞÁ komu til hans Farisear og nokkrir skriptlærðir menn, er komnir voru frá Jerúsalem ;

2 Og er þeir sáu, að nokkrir af lærisveinum hans neyttu matar með vanhelgum höndum, það er : óþvegunum

3 (Því Farisear og Gyðingar yfir höfuð eta ekki, nema þeir áður taki handlaugar, og fylgja þeir í þessu tilskipunum öldúnganna ; ekki heldur eta þeir matvæli, sem á torgi eru keypt, nema þeim sé áður dýft í vatni ;

4 Og margt annað er það, er þeir hafa undirgengizt að gæta, svo sem er þvottur á drykkjarkerum, könnum, cirkerum og borðbökkjum) :

5 Þá spurðu Farisear og hinir skriptlærðu hann : því fylgja lærisveinar þínir ekki tilskipunum hinna gömlu, heldur matast með óhreinum höndum ?

6 En Jesús svaraði þeim og sagði : heppilega hefur Esajas spáð um yður, þér hræsnarar ! eins og skrifad er : lýður þessi heiðrar mig með vörunum, en hjörtu þeirra eru langt frá mér ;

7 Þeir dýrka mig til einskis, er þeir kenna það, sem eru manna tilskipanir.

8 Þér skeytið ekki boðum Guðs, en haldið fast við manna tilskipanir, svo sem er þvottur á könnum og drykkjukerum, og margt fleira þess háttar gjörð þér.

9 Enn framar sagði hann : dáfallega tekst yður að ónýta Guðs boð, svo þér getið fylgt yðar eigin setningum !

10 Því Móses hefir sagt : heiðra föður þinn og móður, og hver sem formælir föður eður móður, skal dauða deya ;

11 Þar á mót segið þér : ef einhver segir við föður eður móður : eigur þær, sem eg gæti hjálpað þér með, eru heitfæ,

12 Þá leyfið þér honum ekki að gjöra foreldrum sínum nokkuð gott framar af þeim,

13 Og ónýtið þannig Guðs lög með yðar eigin tilskipunum, þeim er þér sjálfir hafið til sett ; og margt annað gjörð þér þessu líkt.

14 Síðan kallaði hann saman allan lýðinn, og tók svo til máls : hlýðið mér allir, og veitið eptirtekt !

15 Ekkert er það fyrir utan manninn, sem inn í hann fer, er geti saurgað hann, heldur það, sem út fer af manninum, það er það, sem saurgar hann.

16 Hver sem hefir eyru að heyra, hann heyri !

17 En er hann var kominn inn frá fólkinu, spurðu lærisveinarnir hann um þýðingu þessarar dæmisögu.

18 Jesús mælti : eruð þér einnig svo skilningslausir ? Skynjið þér ekki, að ekkert af því, sem utan frá kemur inn í manninn, getur saurgað hann ;

19 Því ekki fer það inn í hjarta hans, heldur í magann, hvaðan það fer eptir eðlilegri rás, sem hreinsar fæðuna.

20 Þar á mót, sagði hann, það sem út fer af manninum, saurgar hann ;

21 Því að innan frá hugskoti mannsins koma illar hugrenningar, hór, frillulífi, manndráp,

22 Þjófnaður, ágirnd, illmennska, hrekkvisi, óstjórnlegt lífernir, öfund, lastmæli, drambsemi, heimska ;

23 Allir þessir vöndu hlutir koma að innan og saurga manninn.

24 Hæðan fór hann, þar til er skilur land Týrus og Sídonar, og gekk þar inn í hús nokkurt, og vildi, að einginn skyldi verða var við, en gat þó ekki dulizt,

25 Því kona nokkur, sem hafði frètt til hans og átti dóttur, sem kvalin var af óhreinum anda, kom og fèll konum til fóta ;

26 Hún var heiðin, sýrlenzk að ætt, úr Fenísía. Þessi kona beiddi hann að reka djöfulinn út frá dóttur sinni.

27 En Jesús sagði við hana : lofaðu börnunum að seðjast fyrst, því ekki

sæmir að taka brauðið frá þeim og kasta því fyrir hvolpa.

28 Satt er það, herra, sagði hún; þó eta hvolparnir sem eru undir bordunum, af molum barnanna.

29 Hann mælti: sökum þessa svars, þá far þú heim, djöfullinn er út farinn af dóttur þinni.

30 Og er hún kom heim, fann hún, að djöfullinn var út farinn, en dóttir hennar lá í rekkju.

31 Frá landamerkjum Týrus og Sídonar fór hann aptur til sjáfarins í Galílea, yfir Dekapólís land;

32 Hér færðu þeir honum mann daufan og málhaltan; þeir báðu hann að leggja hendur yfir hann.

33 Jesús veik honum til síðu frá fjölmenninu, stakk fingrum sínum í eyru honum, hrækti frá sèr, og hrærði við tungu hans,

34 Leit upp til himins, andvarpaði og sagði við hann: Effata! það þýðir: opna þú þig!

35 Og jafnskjótt opnuðust hans hlustir, og hapt hans tungu losnaði, og hann talaði skírt.

36 Frá þessu bannaði hann að segja nokkrum; en því meir sem hann bannaði þetta, því framar víðfrægðu þeir það,

37 Og sögðu næsta undrunarfullir: alt gjörði hann dásamlega, því heyrnarlausum gefur hann heyrn og mállausum mál.

8. KAPÍTULI.

Jesús settar 4000 manna; talar um súrdeig Heródesar og Fariseanna; gefur blindum sýn. Meðkenning lærisveinanna um Jesús.

UM þessar mundir bar enn svo við, að mikill fólksfjöldi var hjá honum, og hafði ekkert til matar. Þá kallaði Jesús á lærisveina sína og sagði við þá:

2 Eg aumkast yfir fólk þetta, það hefir nú hjá mér verið í þrjá daga og ekkert til matar haft;

3 En ef eg læt þá fara frá mér fastandi til heimila sinna, verða þeir magnþrota á veginum; því sumir af þeim voru langt að komnir.

4 Þá svöruðu lærisveinar hans: hvaðan ætti að taka brauð til að sedja þá hér á eyðimörku?

5 Hann spurði þá, hversu mörg brauð hafði þér? Þeir sögðu: sjö.

6 Síðan bauð hann fólkinu að setjast niður á jörðina, tók þau sjö brauð, gjörði Guði þakkir, braut þau og fékk þau síðan lærisveinum sínum, svo að þeir legðu þau fyrir fólkíð. Þeir gjörðu, sem þeim var boðið.

7 Líka höfðu þeir fáeina smáfiska; hann þakkaði einnig Guði fyrir þá, og bauð, að þá skyldi einnig fram bera; en þeir neyttu og urðu mettir.

8 Síðan söfnuðu þeir matarleifunum, og voru það sjö karfir;

9 En þeir, sem neytt höfðu, voru hér um fjögur þúsund; og að því búnu lét hann þá frá sèr fara.

10 Undireins eptir þetta fór hann á skipi með lærisveinum sínum, og kom í héraðið við Dalmanúta.

11 Hér komu Farísear og tóku að hefja við hann spurningar, og kröfðust teikns af himni, til að reyna hann;

12 Andvarpaði hann þá þúngan og mælti: hversvegna beidist þjóð þessi teikns? sannlega segi eg yður, henni skal ekki teikn gefast.

13 Síðan skildist hann við þá, steig aptur á skip og fór yfir um.

14 Þeim hafði gleymzt að taka með sèr brauð, svo þeir höfðu ekki nema eitt á skipinu.

15 Þá bauð Jesús þeim og sagði: varizt súrdeig þeirra Farísea og Heródesar.

16 Þá sögðu þeir sín á milli, að Jesús mundi segja þetta sökum þess þeir höfðu ekki brauð;

17 En er hann varð þess vís, mælti hann: því fáizt þér um það, að þér ekki tókuð brauð með? skynjið þér enn ekki nè skiljið? er hjarta yðar ennþá sljóft?

18 Sjáuið þér ekki með berum augum? heyrðið þér ekki með opnum eyrum?

19 Eða munið þér ekki, þegar eg skipti þeim fimm brauðum meðal fimm þúsunda? hversu margar karfir með matarleifar hirtuð þér þá?

20 Þeir svöruðu: tólf. Eður þegar eg skipti þeim sjö brauðum meðal fjöggra þúsunda, hversu margar karfir fullar höfðuð þér þá afgangs?

21 Þeir sögðu: sjö. Þá mælti hann: hvers vegna getið þér þá ekki þetta skilið?

22 Og hann kom til Betsáíða borgar; hér færðu þeir til hans blindan mann, og báðu, að hann snerti hann.

23 Jesús tók í hönd honum, og leiddi hann út fyrir borgina, hrækti í augu hans, lagði hendur yfir hann, og spurði hann, hvert hann sæi nokkuð.

24 Hann leit upp og mælti: eg sé mennina ganga, eins og eg sæi tré.

25 Í annað sinn fór Jesús höndum um augu hans, og bað hann líta upp, var hann þá orðinn heilskygn, og sá alla glögt.

26 Jesús bauð honum að fara heim til sín, en ekki inn í borgina, ekki heldur segja nokkrum í þorpinu frá þessu.

27 Hæðan fór Jesús og hans lærisveinar í þau þorp, er liggja, í grend við borgina Sesarea, sem kend er við Filippus. Á leiðinni sagði hann við lærisveina sína: hver segja menn, að eg sé?

28 Þeir sögðu: sumir segja, að þú sért Jóhannes skírari; aðrir, að þú sért Elías; en aðrir, að þú sért einn af spámönnunum.

29 Þá mælti hann: en hver haldið þér eg sé? Þá svaraði Pétur og sagði við hann: þú ert Kristur;

30 En hann bannaði þeim að segja nokkrum frá því.

31 Eptir það tók Jesús að segja þeim frá, að Mannsins Syni bæri margt að líða, útskúfast af öldúngunum, enum æðstu prestum og skriptlærðum; líka lífátinn að verða, en rísa upp eptir þrjá daga.

32 Þetta sagði hann þeim með berum orðum. Þá tók Pétur hann afsíðis, og fór að átélja hann;

33 En hann snérist við, leit til lærisveina sinna, og ávítaði Pétur og sagði: far þú frá mér, Satan, því þú skynjar ekki það, sem Guðs er, heldur það, sem manna er.

34 Og hann kallaði á fólkið og lærisveina sína, og sagði: hver sem vill fylgja mér, afneiti sjálfum sér, taki sinn kross, og fylgi mér eptir;

35 Því hver, sem hygst að forða lífi sínu, mun því týna; en hver sem týnir því fyrir mínar og náðarboðskaparins sakir, mun fá því borgið;

36 Því að hverju gagni kæmi það,

manninum, þó hann eignaðist allan heiminn, ef hann líði tjón á sálu sinni?

37 Eða hvað getur maðurinn gefið til lausnar sálu sinni?

38 Því hver sem skammast sín fyrir mig og mín orð hjá þessari hórsömu og syndugu kynslóð, fyrir hann mun og Mannsins Sonur skammast sín, þegar hann kemur með heilögum einglum í dýrð föður síns.

39 Einn framar sagði hann: sannlega segi eg yður, að hér eru nú viðstaddir nokkrir þeir, sem ekki munu dauðann smakka fyrr en þeir sjá Guðs ríki koma með krapti.

9. KAPÍTULI.

Jesús ummyndast á fjallinu; útrekur málleysis og heyrnarleysis anda; talar um dauða sinn; finnur að metorðagigrind lærisveinanna, o. s. frv.

EPTIR sex daga tók Jesús Pétur, Jakob og Jóhannes með sér eina saman, og fór með þeim upp á hátt fjall, og hann ummyndaðist fyrir þeirra augum;

2 Urðu klæði hans skínandi og hvít, sem snjór; hvítari en nokkur þvottamaður á jörðu getur gjört.

3 Þá birtist þeim Elías og Móses, og voru þeir á tali við hann.

4 Þá tók Pétur svo til orða við Jesús: meistari, gott er, að vær erum hér, vær viljum reisa hér þrjár tjaldbúðir, eina handa þér, aðra handa Móse, og hina þriðju handa Elías;

5 Því hann vissi ekki, hvað hann sagði, af því felmtur var yfir þá kominn.

6 Þá dró yfir þá ský, og úr því heyrðist rödd, er mælti: þessi er Sonur minn elskulegur, hlýðið þér honum!

7 Og þegar þeir jafnskjótt lituðust um, sáu þeir eingan framar hjá sér, nema Jesús einan.

8 Nú er þeir gengu niður eptir fjallinu, þá bannaði hann þeim að segja nokkrum frá því, er þeir hefðu séð, fyrr en Mannsins Sonur væri upp risinn frá dauðum.

9 Þeir hugfestu þetta orð, og spurðu hver annan, hvað það ætti að þýða, að upprísa frá dauðum;

10 Og spurðu hann: því segja hinir skriptlærðu, að Elías eigi aður að koma?

11 En hann svaraði og sagði við þá : Elías kemur að sönnu fyrst, og færir alt í lag ; og það mun fara, eins og skrifað er um Mannsins Son, að hann líði margt og verði fyrirlitinn ;

12 En eg segi yður, Elías er kominn, og þeir breyttu við hann, sem þeim líkadi, eins og spáð er um hann.

13 Þegar hann kom til lærisveina sinna, sá hann, að mikill fjöldi fólks var hjá þeim, og hinir skriptlærðu, sem spurðust á við þá ;

14 En undireins og fólkið sá hann, hnykti því við, hljóp til og heilsaði honum.

15 Jesús spurði þá, um hvað þeir væru að þrátta.

16 Honum svaraði einn af fólkinu á þessa leið : meistari, eg hefi flutt son minn til þín, hann er þjáður af málleysis anda ;

17 Nær andinn hrifur hann, kastar hann honum niður, og þá froðufellir hann, gnístir tönnum og verður máttvæn. Eg bað lærisveina þína að reka hann út, en þeir gátu það ekki.

18 En hann svaraði þeim og sagði : þú trúarlausa þjóð, hversu lengi skal eg hjá yður vera ? hversu lengi skal eg umbera yður ? færið mér hann !

19 Þeir gjörðu svo ; en undireins og hann sá Jesúm, teygði andinn hann sundur og saman, féll hann þá til jarðar, veltist um og froðufeldi.

20 Jesús spurði þá föður hans, hversu langt er síðan honum vildi þetta til ? En hann svaraði : (þenna sjúkdóm hefir hann haft) frá barnæsku.

21 Opt hefir andinn kastað honum bæði á eld og í vatn til að fyrirfara honum ; en ef þú ert nokkurs orkandi, þá hjálpa þú okkur, og kenn í brjósti um okkur !

22 Jesús mælti : já, ef þú getur trúað ; trúuðum er alt mögulegt.

23 Jafnuskjótt grét faðir sveinsins hástöfum og sagði : eg trúi, en hjálpa þú trúarleysi mínu !

24 Nú er Jesús sá, að fólkið pyrtist að, hastaði hann á hinn illa anda og sagði við hann : eg býð þér, þú andi, sem veldur málleysi og heyrnarleysi manns þessa, að þú farir út af honum, og komir aldrei aptur.

25 Hann hrein þá og teygði hann

mjög sundur og saman, síðan fór hann út ; en sveinninn lá eptir, sem væri hann dauður, svo margir sögðu, að hann væri látinn ;

26 Jesús tók þá í hönd hans og reisti hann á fætur, og þá stóð hann upp.

27 Þegar Jesús var kominn heim, spurðu lærisveinar hans einslega, því þeir hefðu ekki getað rekið hann út.

28 Jesús mælti : þetta kyn verður með eingu út rekið, nema með bæn og föstu.

29 Þegar þeir fóru þaðan yfir Galílea, vildi Jesús ekki, að nokkur skyldi vita það ;

30 Því hann var þá að kenna sínum lærisveinum, og sagði Mannsins Sonur mun verða ofurseldur í manna hendur og þeir munu lífláta hann, en eptir að hann er líflátinn, mun hann upp rísa á þriðja degi.

31 En þeir skildu það ekki, en þörðu þó ekki að spyrja hann um það.

32 Hann kom til Kapernaum, og þegar hann kom til herbergis síns, spurði hann lærisveina sína, hvað það hefði verið, sem þeir hefðu verið að tala um á leiðinni sín á milli ;

33 En þeir þöggðu, því þeir höfðu verið að tala um það á leiðinni, hver þeirra væri mestur.

34 Hann settist þá niður, og kallaði til sín þá tólf, og mælti svo til þeirra : hver yðar sem vill vera fremstur, hann sæ síðastur allra og allra hinna þjón.

35 Síðan tók hann barn eitt, og setti það meðal þeirra, faðmaði það, og mælti :

36 Hver sem meðtekur því líkt barn í mínu nafni, hann meðtekur mig ; en hver sem meðtekur mig, hann meðtekur ekki mig einungis, heldur þann, sem mig sendi.

37 Þá tók Jóhannes til orða og mælti : meistari, vör saum manni einn, sem í þínu nafni rak djöfla út, og vör bönnuðum honum það, af því hann fylgir oss ekki eptir.

38 Jesús sagði : bannið honum það ekki ; því einginn sá, sem gjörir kraptaverk í mínu nafni, mun rétt á eptir geta talað illa um mig.

39 Því hver sem ekki er á móti yður, hann er með yður ;

40 Því hver sem gefur yður vatnsdrykk vegna mín, vegna þess að þér heyrðið Kristi til, sannlega segi eg yður, honum mun það ekki ólaunað verða.

41 Og hver sem hneykslar einn af þessum smælingjum, sem trúa á mig, betra væri honum, að mylnusteinn hængi um háls honum, og honum væri sökt í sjáfar djúp.

42 Ef hönd þín hneykslar þig, þá högg þú hana af; betra er þér inn að ganga handarvana til lífsins, en að hafa báðar hendur heilar og fara til helvítis í hinn óslökkvanda eld,

43 Þar sem ormur þeirra ekki deyr, og eldur aldrei slokknar.

44 Ef að fótur þinn hneykslar þig, þá högg þú hann af; betra er þér höltum inn að ganga til lífsins, en að þú hafir báða fætur heila, og þér verði kastað í helvíti í hinn óslökkvanda eld,

45 Þar sem ormur þeirra aldrei deyr, og eldur aldrei slokknar.

46 Ef auga þitt hneykslar þig, þá slít þú það út; betra er þér að koma eineygdum í Guðs ríki, en að þú hafir bæði augu þín, og þér verði kastað í helvítis eld,

47 Þar sem ormur þeirra ekki deyr, og eldur ekki slokknar.

48 Því sérhver á að saltast með eldi, og sérhver fórn á að saltast með salti.

49 Saltið er gott, en láti það krapt sinn, með hverju viljið þér þá selta það? Haldið seltunni í yður, og verið samlyndir innbyrðis.

10. KAPÍTULI.

Jesús talar um hjónaband; tekur ángbörn sér í faðm; talar um hina ríku, um tímanleg verðlaun, um dauða sinn; áminnir til lítillætis, lækna blindan.

SÍÐAN tók hann sig upp þaðan og kom í landsbyggðir Júdea fyrir handan Jórdan, kom þá enn til hans fjöldi fólks, og kendi hann þeim enn, eins og hann var vanur.

2 Hér komu til hans Farísear og spurðu hann, til að freista hans, hvort maður mætti segja skilið við konu sína.

3 Hann svaraði og sagði við þá: hvað hefir Móses boðið yður?

4 Þeir sögðu, að Móses hefði leyft að rita skilnaðarskrá, og segja skilið við hana.

5 Jesús mælti: þetta hefir Móses leyft yður sökum yðar hjartans harðúðar;

6 En frá fyrstu sköpun gjörði Guð þau mann og konu;

7 Þar fyrir á maðurinn að yfirgefa föður og móður, og lifa svo sameinaður konu sinni,

8 Og þau skulu bæði vera eitt hold, svo þau eru ekki framar tvö, heldur eitt hold.

9 En það sem Guð hefir sameinað, mega menn ekki að skilja.

10 Þegar þeir voru heim komnir, spurðu lærisveinarnir hann á ný um þetta sama efni.

11 Hann sagði við þá: hver sem segir skilið við konu sína og gengur að eiga aðra, hann drýgir hór mót henni,

12 Og ef kona skilur við mann sinn og giptist öðrum, þá drýgir hún líka hór.

13 Nú færðu menn börn til hans, til þess að hann skyldi snerta þau, en lærisveinarnir ávítuðu þá, sem þau báru.

14 Þegar Jesús varð þess vís, líkaði honum það illa, og mælti: látið börnin koma til mín og bannið þeim það ekki, því slíkum heyrir Guðs ríki til;

15 Sannlega segi eg yður, hver sem ekki meðtekur Guðs ríki eins og barn, mun aldrei þángað koma.

16 Síðan fadmaði hann börnin að sér, lagði hendur yfir þau og blessaði þau.

17 En þegar hann var kominn út á veginn, kom maður hlaupandi, féll á knè fyrir honum og mælti: góði meistari, hvað á eg að gjöra, til þess eg öðlist eilíft líf?

18 Jesús mælti: því kallar þú mig góðan? Einginn er góður, nema Guð einn.

19 Boðorðin veiztu: þú skalt ekki drýgja hór; ekki mann vega; ekki stela; ekki bera ljúgvitni; ekki svíkja; heiðra föður þinn og móður.

20 Hinn svaraði: meistari, þetta alt hefi eg haldið frá barnæsku minni.

21 Jesús leit þá til hans, elskaði hann og mælti: eins er þér enn vant: far þú og sel allar eigur þínar og gef fátækum, og munt þú fjársjóð hafa á himni; kom síðan, fylg mér og tak á þig krossinn.

22 En er hann heyrði þetta, kom sorgarsvipur yfir hann, og fór hryggur í burtu, því hann var maður auðugur.

23 Þá litaðist Jesús um, og mælti við lærisveina sína: hversu torvelt er hinum ríku að komast inn í Guðs ríki!

24 Við þetta hnykti lærisveinum hans; þá svaraði Jesús aptur og sagði við þá: börn mín, hve torvelt er þeim, sem setja traust sitt á auðinn, að innganga í Guðs ríki;

25 Auðveldara er úlfaldanum að ganga í gegn um nálaraugað, en ríku-manni að komast í Guðs ríki.

26 Við þetta brá þeim enn þá meir, og sögðu sín á milli: hver getur þá orðið hólpinn?

27 Jesús leit til þeirra og mælti: fyrir manna sjónum er það ómögulegt, en ekki fyrir Guði; því Guði er ekkert um megn.

28 Þá tók Pétur svo til orða: vèr höfum yfirgefið alt og fylgt þér.

29 Jesús svaraði og sagði: sannlega segi eg yður, einginn hefir svo yfirgefið heimili sitt, bræður eður systur, föður eður móður, konur eður börn eður fasteign, mín eður náðarboðskaparins vegna,

30 Að honum ekki veitist nú þegar í þessu lífi, og það jafnvel mitt í ofsóknunum, hundrafalt aptur, heimili, bræður, systur, mæður, börn og fasteign, og hér á ofan í öðrum heimi eilíft líf;

31 En þá munu margir þeir, er fyrstir eru, verða síðastir, og enir síðustu fyrstir.

32 Nú höldu þeir til Jerúsalem, gekk þá Jesús á undan þeim, en þeir voru felmtursfullir, og fylgdu honum með ótta; þá tók hann þá tólf aptur til sín, og sagði þeim, hvað fyrir sèr lægi.

33 Sjá, vèr förum nú upp til Jerúsalem; þar mun Mannsins Sonur verða fram seldur hinum æðstu prestum og skriptlærðum; þeir munu dæma hann til dauða og fram selja hann heiðnum mönnum;

34 Þeir munu hæða hann, húðstrýkja, hrækja á hann og taka hann af lífi, en á þriðja degi mun hann upp rísa.

35 Þá komu til hans þeir synir Sebedeusar, Jakob og Jóhannes, og

mæltu: meistari, veittu okkur eina böen.

36 Hann spurði: hvers beiðizt þér?

37 Veittu okkur, sögðu þeir, að við megum sitja hvor til sinnar hliðar þér, í dýrð þinni.

38 Jesús mælti: þið vitið ekki, hvers þér beiðizt; hvert treystið þið ykkur til að drekka þann bikar, sem mér er ætlaður, eður skírast skírn þeirri, sem eg á fyrir höndum?

39 En þeir sögðu við hann: það getum við. Jesús mælti: þann bikar, sem mér er ætlaður, munuð þið að sönnu drekka, og skírast skírn þeirri, sem eg á fyrir höndum;

40 En að sitja mér til hægri eður vinstri handar, stendur ekki í mínu valdi að veita, nema þeim einum, sem það er fyrirbúið.

41 Þegar hinir tíu heyrðu þetta, mislíkaði þeim mjög við þá Jakob og Jóhannes.

42 Þá kallaði Jesús þá til sín og mælti: þér vitið, að þeir, sem löndum ráða, drottna harðlega yfir undirsatum sínum, og gæðingar þeirra sýna þeim ofríki;

43 En þetta skal ekki svo vera með yður: því hver yðar sem mestur vill vera, hann sè hinna þjónustumaður;

44 Og hver sem vill vera æðstur yðar á meðal, hann skal allra yðar þjón vera;

45 Því ekki er Mannsins Sonur kominn til þess að láta þjóna sèr, heldur til þess, öðrum að þjóna, og til að láta líf sitt sem lausnargjald fyrir marga.

46 Nú komu þeir til Jeríkóborgar. Þegar hann fór þaðan, fylgdu honum lærisveinar hans og mikill fjöldi fólks. Þá sat Bartímeus Tímausson hinn blindi við veginn og beiddist ölmusu:

47 Þegar hann heyrði, að Jesús frá Nazaret færi þar hjá, kallaði hann hátt og mælti: Jesús, sonur Davíðs, miskuna þú mér!

48 Margir skipuðu honum þá að þegja, en hann kallaði þess hærra, og sagði: sonur Davíðs, miskuna þú mér!

49 Þá nam Jesús staðar og lét kalla á hann; þeir gjörðu svo og mæltu: vertu vongóður, stattu upp, hann kallar á þig.

50 Hann kastaði þá yfirhöfu sinni, stóð á fœtur og kom til Jesú.

51 Jesús sagði við hann : hvað viltu að eg gjöri við þig? Hinn blindi mælti : meistari, það, að eg fái sjón mína.

52 En Jesús sagði við hann : far þú leiðar þinnar, þín trú hefir hjálpað þér. Og jafn skjótt fékk hann aptur sjón sína, og fylgdi honum áleiðis.

11. KAPÍTULI.

Jesús ríður inn í Jerúsalem; formálir fíkjutrènu; hreinsar musterið, en vill ekki segja, hvaða vald hann haft hafi til að hreinsa það.

ÞEGAR þeir voru komnir í nánd við Jerúsalem til Betfage og Betanía við olúfjallið, þá sendi Jesús frá sér tvo af lærisveinum sínum og sagði við þá :

2 Farið þið í þorpið, sem gagnvart ykkur er, og jafn skjótt sem þið komið þangað, munuð þið finna fola bundinn, hverjum einginn maður hefir áður ríðið, leysið hann og fœrið mér;

3 En ef einhver segir við ykkur : hversvegna gjörðið þið þetta? þá segið : Herrann þarf hans við og mun hann þegar senda hann hingað.

4 Þeir fóru leiðar sinnar, og fundu folann bundinn fyrir dyrum úti á strætinu, og leystu hann.

5 Þá spurðu nokkrir, sem við voru staddir, hversvegna leysið þið folann?

6 Þeir svöruðu, eins og Jesús hafði boðið þeim, og þá létu hinir þá fara.

7 Síðan færðu lærisveinarnir Jesú folann, lögðu klæði sín á hann, en hann settist á bak;

8 En margir breiddu klæði sín á veginn, aðrir hjugðu lim af trjánnum, og stráðu því á veginn;

9 En múgurinn, sem á undan fór og eptir fylgdi, kallaði og sagði : Hósanna! blessaður sè sá, sem kemur í Drottins nafni!

10 Blessað sè hið komanda ríki föður vors Davíds! Hósanna í hæztum hæðum!

11 Jesús gekk inn í Jerúsalem og upp í musterið, og þegar hann hafði skoðað þar allt, fór hann til Betanía með þeim tólf undir kvöld.

12 Morguninn eptir, þá þeir fóru frá Betanía, húngraði hann;

13 Þá sá hann álangdar fíkjutrè,

sem laufblöðin voru vaxin á, þangað fór hann að leita, hvort hann ekki fyndi ávöxt á því; en þegar hann kom að því, fann hann ekkert nema blöðin tóm, því þá var ekki fíkna tími;

14 Hann sagði þá við trèð : hér eptir eti einginn ávöxt af þér að eilífu! þetta heyrðu lærisveinar hans.

15 Síðan fóru þeir til Jerúsalem, gekk þá Jesús inn í musterið, og tók til að reka út þá, sem seldu þar og keyptu, og hratt um borðum þeirra, er skipti höfðu á peningum, og stólum þeirra, er dúfur seldu,

16 Og eingum leyfði hann að bera áhöld um musterið.

17 Síðan kendi hann og sagði við þá : er ekki skrifað í ritningunni : mitt hús skal vera bönahús fyrir allar þjóðir? en þér hafið gjört úr því ræningja bæli.

18 Þetta heyrðu hinir skriptlærðu og ædstu prestarnir og leitust við, hvernig þeir gætu ráðið hann af dögum, því þeim stóð ótti af honum, vegna þess alt fólkið dáðist mjög að hans kenningu.

19 Þegar kvöld var komið, fór hann út úr borginni.

20 Þegar þeir morguninn eptir gengu frammhjá, sáu þeir, að fíkjutrèð var visnað frá rótum.

21 Þá mintist Pétur þess, sem Jesús hafði sagt, og sagði við hann : skoðaðu, meistari; fíkjutrèð, sem þú formæltir, er visnað.

22 Þá svaraði Jesús og sagði við þá : treystið Guði!

23 Því sannlega segi eg yður, ef einhver segði við fjall þetta : lypt þér upp og kasta þér í hafið, og efaði ekki í hjarta sínu, heldur tryði, að það mundi verða, eins og hann segði, þá mundi honum verða að því sem hann sagði.

24 Þar fyrir segi eg yður : um hvað helzt þér biðjið Guð, þá trúið, að þér munið það öðlast, og þá munuð þér fá það.

25 Og þegar þér standið og biðjist fyrir þá fyrirgefið, ef yður þykir nokkuð við einhvern, svo að faðir yðar á himnum fyrirgefi yður einnig yðar afbrot;

26 En ef þér ekki fyrirgefið öðrum,

mun faðir yðar himneskur ekki heldur fyrirgefa yður yðar afbrot.

27 Nú komu þeir aptur til Jerúsalem, og þegar hann var staddur í musterinu, komu til hans hinir æðstu prestar, skriptlærðir og öldúngarnir,

28 Og sögðu við hann : af hvaða valdi gjörir þú þetta ? og hver hefur gefið þér vald til að gjöra þetta ?

29 Jesús svaraði og sagði við þá : eg vil og spyrja yður eins ; ef þér svarið mér til þess, mun eg segja yður, af hvaða valdi eg gjöri þetta.

30 Var skírn Jóhannesar af himnum, eða af mönnum ? Svarið mér !

31 Þeir hugleiddu þetta með sér og sögðu : ef vèr segjum : af himnum, mun hann segja : því trúðuð þér honum þá ekki ?

32 En ef vèr segjum : af mönnum, þá megum vèr óttast lýðinn ; því allir höldu Jóhannes fyrir sannan spámann.

33 Og þeir svöruðu og sögðu við Jesús : vèr vitum það ekki. Jesús mælti : þá segi eg yður ekki heldur, af hvaða valdi eg gjöri þetta.

12. KAPÍTULI.

Jesús flytur dæmisögu um víngarðinn ; talar um skatt ; um upprisuna ; um lögmálið ; um sjálfan sig ; um gjöf ekkjunnur.

OG hann tók til að kenna þeim í dæmisögum : maður nokkur plantaði víngarð, og hlóð garð um hann ; þar gjörði hann vínpressu og bygði þar turn ; síðan leigði hann víngarðinn víngarðsmönnum, og fór úr landi.

2 Þegar tími var til, sendi hann þjón sinn til víngarðsmannanna, til að taka hjá þeim nokkurn hluta ávaxtarins ;

3 Hann tóku þeir höndum, börðu hann, og sendu aptur tómhentan.

4 Þá sendi húsbóndinn annan þjón til þeirra ; þenna börðu þeir grjóti, særðu hann á höfði, lögðu honum háðúngar til, og létu hann svo fara.

5 Enn þá sendi hann þann þriðja þjón til þeirra ; hann myrtu þeir. Marga fleiri sendi hann, en suma af þeim börðu þeir, en suma drápu þeir.

6 En þá átti hann eptir einn einkason, sem hann unni mjög : þenna sendi hann seinast til þeirra, og sagði : þeir munu þó bera virðingu fyrir syni mínum ;

7 En víngarðsmennirnir tóku ráð sín saman, og mæltu sín á milli : þetta er erfinginn, tökum hann af lífi, svo verður arfurinn vor.

8 Síðan tóku þeir hann höndum, myrtu hann og köstuðu honum út fyrir víngarðinn.

9 Hvað mun þá eigandi víngarðsins gjöra ? Hann mun koma og fyrirfara víngarðsmönnum, og leigja víngarð sinn öðrum.

10 Hafið þér ekki lesið í ritningunni : sá steinn, er húsasmiðir útskúfuðu, hann er nú hyrningarsteinn orðinn ;

11 Af Drottni er hann þar til kjörinn, og er furðanlegur í augum vorum ?

12 Þá vildu þeir leggja hendur á hann, en þorðu það ekki fyrir alþýðunni, því þeir skildu, að hann sagði dæmisögu þessa upp á þá ; þeir yfirgáfu hann því og gengu á burt.

13 Og þeir sendu til hans nokkra af Fariseum og mönnum Heródesar, er leitast skyldu við að veiða hann í orðum.

14 Þeir komu og sögðu við hann : meistari ! vèr vitum, að þú ert sannorður, og mælir ekki, sem hver vill heyra, því þú ferð ekki að mannvirðingum, heldur kennir þú Guðs götu í sanneleika, hvort eigum vèr að lúka keisaranum skatt eður ekki ? hvort skulum vèr gjalda hann eður ekki ?

15 Nú er Jesús sá hræsní þeirra, mælti hann : því freistið þér mín ? færið mér peninginn, svo að eg sjái hann. Þeir færðu honum hann.

16 Jesús sagði við þá ; hvers mynd og yfirskrift er þetta ? Þeir sögðu við hann : keisarans.

17 Og Jesús svaraði og sagði við þá : gjaldið þá keisaranum, hvað keisarans er, og Guði, hvað Guðs er ; og þá furðaði á honum.

18 Nú komu Sadúsear til hans, sem neita því, að upprisan sè til. Þeir spurðu hann og sögðu :

19 Meistari, Móses hefir boðið oss, að ef nokkur dæi barnlaus frá konu sinni, þá skyldi bróðir hans fá konu hans, og halda við ættleg bróður síns ;

20 Nú voru sjö bræður, hinn fyrsti þeirra kvongaðist og dó barnlaus ;

21 Þá gekk annar bróðir hans að eiga konu hans ; hann dó og barnlaus,

22 Síðan hinn þriðji, og allir sjö eignuðust hana, og dóu barnlausir, en seinast allra dó konan.

23 Hvers þeirra eiginkona mun hún nú verða í upprisunni, þegar þeir rísa upp? því þeir höfðu átt hana allir sjö.

24 Þá svaraði Jesús og sagði við þá: þá villzt þér ekki þess vegna, að þér hvorki skiljið ritninguna, nè Guðs mátt?

25 Því þegar menn upp rísa, munu hvorki þeir kvænast, nè þær giptast, heldur munu þeir verða eins og englar Guðs á himnum.

26 En hvað upprisu framliðinna við víkur, hafið þér ekki lesið í Mósis bók í frásögunni um runninn, hvað Guð sagði við hann, og svo hljóðar: Eg er Guð Abrahams, Guð Ísaks og Guð Jakobs?

27 Guð er ekki Guð dauðra, heldur lifenda; þessvegna villzt þér mjög.

28 Þá kom til hans einn af þeim skriptlærðu, er heyrt hafði á samtali þeirra, og hversu vel að Jesús hafði svarað þeim; hann spurði á þessa leið: hvert er hið allra æðsta boðorð?

29 Jesús mælti: hið allra æðsta boðorð er þetta: heyr þú, Ísrael, Drottinn vor Guð, Drottinn er einn.

30 Og þú átt að elska Drottin Guð þinn af öllu þínu hjarta, af allri þinni sálu, af öllum huga og öllum kröptum.

31 Þetta er hið æðsta boðorð, og þessu líkt er hitt: elska skaltu náunga þinn, eins og sjálfan þig; ekkert boðorð er æðra, en þessi.

32 Þá sagði hinn skriptlærði: ágætlega svaraðir þú, og satt er það, að ekki er nema einn Guð, og einginn nema hann;

33 Og að elska Guð af öllu hjarta, öllum huga, allri sálu og öllum kröptum, og náungann eins og sjálfan sig, er meir áriðandi, en öll boðorð um brennifórnir og slátrunarfórnir.

34 Þegar Jesús heyrði þetta skynsamlega andsvar hans, sagði hann við hann: þú ert ekki fjærri Guðs ríki; og einginn þorði að spyrja hann framar.

35 Og er Jesús var að kenna í musterinu sagði hann: því segja hinir skriptlærðu, að Kristur sè Davíðs sonur?

36 Því Davíð segir þó sjálfur fyrir

Heilagan Anda: Drottinn sagði við minn Drottinn: sit þú mér til hægri handar, þar til eg legg óvini þína að skör fóta þinna.

37 Hér kallar Davíð hann sjálfur Drottinn; hvernig er hann þá sonur hans? Og allur lýðurinn heyrði hann fúslega.

38 Í kenningu sinni sagði hann þá til þeirra: varið yður við hinum skriptlærðu, sem gjarna vilja ganga í síðum klæðum, láta heilsa sèr á torgum,

39 Sitja í fyrirsæti í samkundum og vera efstir til borðs í veizlum;

40 Þeir útsjúga hús ekkna, og eru lengi á bænum fyrir síðasakir; þeir munu og því þýngri dómi sæta.

41 Og þegar Jesús sat gagnvart fèhirzlu musterisins, sá hann, að fjöldi fólks lagði þar fè í, og margir þeir, er ríkir voru, lögðu mikið til;

42 Þá kom þar að ekkja nokkur fátæk, og lagði þar í tvo smápeninga, sem eru hálfss skildings virði.

43 Þá kallaði Jesús til sín lærisveina sína, og sagði þeim: sannlega segi eg yður, þessi fátæka ekkja hefir meira fè lagt í fjárhirzluna, en allir hinir;

44 Því þeir gáfu allir af því, sem þeir höfðu afgangs, en hún af fátækt sinni, aleigu sína, alla sína lífsbjörg.

13. KAPÍTULI.

Jesús talar um eyðileggingu Jerúsalemborgar og um heimsendirinn.

ÞEGAR hann gekk út úr musterinu, sagði einhver af lærisveinum hans við hann: skoðaðu, meistari, hvílkir þessir steinar eru, og hvílik þessi bygging!

2 Jesús svaraði og sagði við hann: sèr þú þessar miklu byggingar? þar mun ekki eptir skilinn verða steinn yfir steini, sem eigi verði rifinn niður.

3 Nú sem hann sat á olíufjallinu gegnt musterinu, spurðu þeir Pétur, Jakob, Jóhannes og Andrés hann einslega,

4 Seg þú oss, nær mun þetta verða, og hvað verður til merkis um það þegar alt þetta á að fullkomnast?

5 Jesús tók þá svo til orða: varizt að einginn leiði yður í villu,

6 Því margir munu koma í mínu

naðni, og segja: eg er Kristur, og þeir munu marga afvega leida.

7 En er þér heyrið stríð og hersögur, þá látið ekki hugfallast, því þetta hlýtur að ske; þó er þar fyrir ekki endirinn kominn.

8 Því ein þjóðin mun reisa ófrið móti annari, og eitt ríki móti öðru; þá munu í ýmsum stöðum vera land-skjálftar, hallæri og flokkadrættir; þetta er byrjan hörmúnganna;

9 En verið þér þá varir um yður, því þeir munu hafa yður á ráðstefnur og í samkundur, þér munuð húð-strýktir verða, og mín vegna færðir verða fyrir landshöfðingja og konunga, þeim til vitnisburðar.

10 En áður hlýtur náðarlærdómurinn að vera fluttur öllum þjóðum.

11 En nær þeir draga yður (fyrir rétt) og framselja yður, þá verið ekki áhyggjufullir um, hvað þér eigið að tala, nè hugsið um það fyrir fram, heldur talið það, sem yður verður inn gefið á þeirri sömu stundu; því þér eruð ekki þeir, sem tala, heldur Heil-agur Andi.

12 Þá mun bróðirinn framselja bróður sinn til dauða, og faðirinn barn sitt; börnin munu rísa gegn for-eldrum sínum, og taka þá af lífi,

13 Og mín vegna munu allir yður að hatri hafa; en sá sem stöðugur stendur til enda, hann mun hólpinn verða.

14 En nær þér sjáið viðurstygð eyðileggningarinnar (sem Daniel spámaður talar um), standa þar, er ekki skyldi (hver sem les það, gefi gaum að því): þá flýi hver sá, sem er í Gyðingalandi, til fjalla,

15 En hver sem er á húspaki, varist hann að fara ofan í húsið, eður gánga inn í það, til að taka nokkuð þaðan,

16 Og sá, sem er á akri, snúi hann ekki aptur til að taka klæði sín;

17 En vesælar eru á þeim tímum konur þúngaðar, og þær, er börn hafa á brjósti;

18 En biðjið, að yðar flótti verði ekki um vetur;

19 Því á þeim tímum mun verða svo stór hörmúng, að eingin hefir slík verið frá upphafi þeirra hluta, sem Guð skapaði, til þessa, og ekki heldur mun verða;

20 Og nema Drottinn stytti þessa tíma, mundi einginn frelsast; en vegna hinna útvöldu, sem hann hefir útvalið, mun hann styttja þá.

21 Og ef einhver þá segir við yður: sjá, hér er Kristur, eða þar, þá trúið ekki;

22 Því upp munu rísa falskristar og falsspámenn, er gjöra munu tákni og stórmerki, til að afvegaleiða, ef verða mætti, jafnvel útvalda.

23 En verið varir um yður, og minn-izt þess, að eg sagða yður alt þetta fyrir.

24 En á þeim tíma, nær þessi hörmúng er á enda, mun sólin sortna og tunglið missa birtu sinnar;

25 Og þá munu stjörnurnar hrapa af himni, og kraptar himnanna skjálfa.

26 Þá munu menn sjá Mannsins Son komandi í skýnum með miklu valdi og dýrð;

27 Og hann mun senda engla sína til að samansafna hans útvöldu úr öllum áttum, frá einu heimsskauti til annars.

28 En takið dæmi af fikjutrènu: nær greinir þess eru orðnar vökva-fullar, og blóðin taka út að springa, þá vitið þér, að sumarið er í nánd.

29 Eins skuluð þér og vita, að nær þér sjáið þetta framkoma, þá er hann (Mannsins Sonur) fyrir dyrum.

30 Sannlega segi eg yður, þessi kynslóð mun ekki undir lok líðin, áður en alt þetta kemur fram.

31 Himin og jörð munu forgánga, en mín orð munu aldrei forgánga.

32 En þann dag eður stund veit einginn, hvorki englar á himni nè Sonurinn, og einginn, nema Faðirinn einn.

33 Verið varir um yður, vakið og biðjið, því þér vitið ekki, nær þessi tími kemur.

34 Því er eins varið, og manni nokkrum, sem ferðadist úr landi, og fól hús sitt og eigur þjónustumönnum sínum á vald, og skipaði hverjum sitt verk, en bauð dyraverðinum að vaka.

35 Vakið þessvegna, því þér vitið ekki, þegar hússbóndinn muni koma, hvort heldur að aptni, um miðnætti, um aptureldingu, eður að morgni,

36 Svo að hann finni yður ekki sofandi nær hann skyndilega kemur.

37 En hvað eg segi yður, það segi eg öllum : Vakið !

14. KAPÍTULI.

Höfuðprestarnir leitast við að fyrirhoma Jesús ; kona nokkur smyr hann ; Jesús innsetur höldmáltíðina, fyrirsegir Péturs hrösun ; Jesús þjáning í grasgærdinum ; svik Júdasar ; Jesús handtekinn ; lærisveinarnir flýja ; Jesús er leiddur til höfuðprestsins, hans meðkenning fyrir honum ; hann er dömfeldur og hæddur ; Péturs hrösun.

EN tveim dögum síðar var páska-hátíð, hátíð hinna ósýrðu brauða ; þá leituðust hinir æðstu prestar og skriptlærðir við, hvernig þeir gætu höndlað hann með svikum, og ráðið hann af dögum ;

2 En þeir sögðu : ekki á hátíðinni, svo ekki risi órói milli alþýðunnar.

3 Nú er hann var undir borðum í Betanía í húsi Símonar líkþráa, kom þar kona nokkur, sem hafði smyrslaflošku úr alabastri, fulla með dýrmæta, ómeingaða nardusolíu ; hún braut floskuna og helti olúnni yfir höfuð honum.

4 En þar voru nokkrir, sem stygðust af þessu með sjálfum sér, og sögðu : því er þessum smyrslum spilt ?

5 Því þau hefði mátt selja fyrir meir enn 300 peninga og gefa fátækum ; og tóku þeir að ásaka hana hér fyrir.

6 En Jesús mælti : látið hana í friði ! því amízt þér við henni ? vel gjörði hún til mín.

7 Því fátæka hafði þér ætíð hjá yður, og getið gjört þeim gott, nær þér viljið, en mig hafði þér ekki ætíð hjá yður.

8 Hún gjörði hvað í hennar valdi stóð ; hún hefir fyrir fram smurt líkama minn til greptrunar.

9 Sannlega segi eg yður, hvar helzt í öllum heimi sem gleðiboðskapurinn verður boðaður, mun þess og getið, sem hún gjörði, henni til endurminníngar.

10 Og Júdas Iskariót, einn af þeim tólf, fór til enna æðstu presta, til þess hann kæmi honum með svikum á þeirra vald ;

11 En þegar þeir heyrdðu það, urðu þeir glaðir, og hétu honum fê, en hann leitaði, hvernig hann á hentugastan hátt gæti sviðið Jesús.

12 Og á fyrsta hátíðardegi hinna ósýrðu brauða, þegar páskalambinu

átti að slátra, spurðu lærisveinar Jesú hann : hvar viltu, að vér matreiðum þér páskalambið ?

13 Og hann sendi tvo af lærisveinum sínum og sagði : farið þér í borgina, þar munuð þér mæta manni, sem ber vatnskrús, fylgið honum,

14 Og segið við ráðanda þess húss, sem hann gengur inn í : lærimeistarinn spyr : hvar er það herbergi, sem eg get neytt páskalambinsins í með lærisveinum mínum ?

15 Og mun hann þá sýna yður stór-an loptsal með uppþúnum bekkjum ; búið þér þar oss til matar.

16 Og lærisveinar hans fóru og komu í borgina, og fundu alt, eins og hann hafði sagt þeim, og matbjuggu þar páskalambið.

17 Og þegar kvöld var komið, kom hann sjálfur með þeim tólf.

18 Þegar þeir voru komnir undir borð, og teknir til matar, mælti Jesús : sannlega segi eg yður : einn af yður, sem etur með mér, mun svikja mig.

19 Við þetta urðu þeir hryggvir, og spurðu hann einn eptir annan,

20 Er eg það ? Hann svaraði og sagði við þá : það er einn af þeim tólf, sem dýfir með mér í fatið.

21 Mannsins Sonur mun að vísu láta líf sitt, eins og spáð er um hann, en vei þeim, sem svikur hann ; betra væri honum, að hann aldrei væri fæddur.

22 Meðan þeir enn þá voru undir borðum, tók Jesús brauðið, gjörði Guði þakkir, braut það, rétti að þeim, og mælti : takið þér við, þetta er minn líkami.

23 Síðan tók hann kaleikinn, gjörði Guði þakkir, og fèkk þeim hann, og þeir drukku allir af honum ;

24 Þá sagði hann við þá : þetta er mitt blóð, blóð hins nýja sáttmála, sem fyrir marga verður út helt ;

25 Sannlega segi eg yður, að hëðan í frá mun eg ekki af vínviðar ávexti drekka, til þess dags, er eg drekk af nýum ávexti í Guðs ríki.

26 Þegar þeir höfðu söngið lofsönginn, fóru þeir til olufjallsins ;

27 Og Jesús sagði við þá : í nótt munuð þér allir hneykslast á mér, því skrifað er : eg mun slá hirðirinn og sauðirnir munu tvístrast ;

28 En eptir mína upprisu mun eg verða kominn á undan yður til Galílea.

29 Þá sagði Pétur : þótt allir hneykslist (á þér), þá skal eg samt aldrei hneykslast (á þér).

30 Og Jesús sagði við hann : sannlega segi eg þér, nú í nótt, áður en haninn hefir galað tvisvar, muntu þrisvar hafa afneitað mér.

31 En hann kvað enn frekar að, og mælti : þótt eg ætti að láta líf mitt með þér, skyldi eg þó aldrei afneita þér ; eins sögðu allir lærisveinarnir.

32 Og þeir komu í þann stað, er heitir Getsemane, þá sagði hann við lærisveina sína : setjist hér meðan eg biðst fyrir.

33 Hann tók þá með sér Pétur, Jakob og Jóhannes, og tók ákaflega að hryggjast og harmþrúnginn að verða.

34 Og hann sagði við þá : sál mín er hrygg alt til dauðans ; bíðið hér og vakið.

35 Þá gekk hann lítið lengra áfram, féll til jarðar og bað, að þessi stund mætti hjá sér líða, ef þess væri kostur.

36 Og hann sagði : Faðir minn ! alt er þér mögulegt ; tak þenna bikar frá mér ; þó ekki sem eg vil, heldur sem þú vilt.

37 Þá hann kom aptur til þeirra, fann hann þá sofandi ; þá sagði hann til Péturs : Símon, sefur þú ? gæztu ekki vakað eina stund ?

38 Vakið og biðjið, svo að þér fallið ekki í freistni ; andinn er að sonnu reiðubúinn, en holdið er veikt.

39 Í öðru sinni fór hann burtu, og gjörði þæn sína og talaði enum sömu orðum.

40 Og þá er hann kom aptur, fann hann þá aptur sofandi, og voru þeir svo yfirkomnir af svefnþunga, að þeir ekki vissu, hverju þeir svöruðu honum.

41 Þriðja sinn kom hann til þeirra, og sagði við þá : sofið nú það eptir er, og hvílizt ; það er nóg, nú er tíminn kominn ; sjá, Mannsins Sonur mun framseldur verða á vald vondum mönnum.

42 Standið upp, förum hëðan ; á er í nánd, er mig svíkur.

43 Jafnskjótt er hann var þetta að

tala, kom Júdas, er var einn af þeim tólf lærisveinum, og með honum fjöldi manna, búnir sverðum og bareflum, sendir frá höfuðprestunum og hinum skriptlærðu og öldúngunum.

44 En svikarinn hafði sagt þeim þetta til marks : sá sem eg kyssi, hann er Jesús ; handtakið hann og leidið hann varlega burt.

45 Og er hann kom, gekk hann þegar að Jesú, og segir : Meistari, meistari ; og mintist við hann.

46 En hinir lögðu hendur á hann og tóku hann.

47 En einn af þeim, sem hjá stóðu, brá sverði og hjó á eyra þjónustumanni hins æðsta prests, svo af tók.

48 Þá tók Jesús til orða og mælti til þeirra : þér eruð út farnir með sverðum og bareflum til að handtaka mig, sem væri eg ránsmaður.

49 Dags daglega kendi eg í musterinu hjá yður, og handtókuð þér mig samt ekki ; en þetta er fram komið, svo að ritningarnar rætist.

50 Þá yfirgáfu hann allir lærisveinarnir, og flýðu.

51 Maður nokkur úngur fylgdist með honum, hann hafði lín eitt klæða á berum sér ;

52 Og er flokksmennirnir vildu handtaka hann, kastaði hann línklæðinu, og flýði nakinn í burt frá þeim.

53 Síðan leiddu þeir Jesúm til höfuðprestsins, og þangað söfnuðust allir hinir æðstu prestar og öldúngarnir og hinir skriptlærðu.

54 Og Pétur fylgdi honum á lengdar, alt inn í garð höfuðprestsins, settist þar hjá þjónustumönnum, og ornaði sér við eldinn.

55 En höfuðprestarnir og alt ráðið leitaði vitna gegn Jesú, til að lifáta hann, en fundu ekkert saknæmt um hann ;

56 Því þó margir bæru ljúgvitni gegn honum, urðu þó vitnisburðir þeirra ekki samhljóða.

57 Nokkrir stóðu upp og báru það ljúgvitni :

58 Vör heyrðum hann segja : eg skal brjóta niður þetta musteri, er með höndum er gjört, og innan þriggja daga byggja upp annað musteri, sem ekki er með höndum gjört.

59 En ekki heldur varð vitnisburður þeirra samhljóða í þessu.

60 Þá gekk höfuðpresturinn fram, spurði Jesúm og sagði: svarar þú eingu? hvað vitna þessir gegn þér?

61 En hann þagði og svaraði eingu orði. Höfuðpresturinn spurði hann þá enn aptur: ertu Kristur, Sonur hins Blessaða.

62 En Jesús svaraði: eg em hann; og þér munuð sjá Mannsins Son sitjanda til hægri handar þeim Alvalda og komanda í skýum himins.

63 Þá reif höfuðpresturinn klæði sín og mælti: hvað þurfum vèr nú frammar vitna við?

64 Þér heyrðuð hans guðlöstun, hvað lízt yður? En þeir kváðu hann allir dauða sekan.

65 Þá tóku sumir til að hroekja á hann, hylja hans ásjónu, slá hann með knefum og segja: spáðu nú! líka slógu þjónarnir hann knefahöggunum.

66 Meðan Pétur var niðri í forgarðinum, kom ein af þernum höfuðprestsins,

67 Og þá hún sá, hvar Pétur var að orna sèr, leit hún við honum, og mælti: þú varst þá einnig með Jesú hinum naðverska.

68 En hann bar á móti því, og sagði: eg veit ekki og skil ekki, hvað þú segir. Gekk hann þá út í forgarðinn, og þá gól haninn.

69 Og þernan sá hann þá aptur, og sagði við þá, sem hjá stóðu: þessi er einn af þeim; en hann neitaði aptur.

70 Og skömmu síðar sögðu þeir, er þar voru, við Pétur: víst ertu einn af þeim; því þú ert Galíleari og málføeri þitt líkist því.

71 Þá tók hann að sverja og sárt við leggja, að ekki þekti hann þenna mann, er þeir töluðu um.

72 Þá gól haninn annað sinn og Pétur mintist þess, er Jesús hafði sagt við hann, að áður en haninn galaði tvisvar, mundi hann afneita sèr þrisvar; flýtti hann sèr þá út, og grét.

15. KAPÍTULI.

Jesús er áhlagður, dæmdur til dauða og krossfestur; deyr og er greftraður.

UNDIREINS í dögum gjörðu þeir ráð sín höfuðprestarnir, öldung-

arnir og hinir skriptlærðu og alt ráðið, bundu Jesúm, færðu hann burt og selðu Pílatusi í hendur.

2 Og Pílatus spurði hann: ertu konúngur Gyðinga? En hann svaraði og sagði við hann: svo er, sem þú segir.

3 Höfuðprestarnir báru margir sakir á hann.

4 Pílatus spurði hann þá aptur og sagði: svarar þú eingu? sjá þú, hve margar sakir þeir bera upp á þig!

5 En Jesús svaraði eingu orði frammar, svo að Pílatus undradist.

6 En á hátíðinni var Pílatus vanur að láta þeim lausan bandíngja þann einn, er þeir sjálfir æsktu sèr;

7 En þar var einn, er nefndur var Barabbas, er í böndum var hafður ásamt með öðrum uppreistarmönnum, sem í upphlaupi nokkru höfðu víg vegið.

8 En er lýðurinn tók til að kalla upp, og heimta, að hann gjörði, sem hann var vanur,

9 Þá tók Pílatus til orða og sagði: viljið þér, að eg gefi yður lausan Gyðinga konúnginn?

10 Því hann vissi, að höfuðprestarnir höfðu fyrir öfundar sakir fram-selt Jesúm.

11 En höfuðprestarnir æstu upp múginn til að biðja, að hann heldur gæfi þeim Barabbam lausan.

12 Þá sagði Pílatus aptur við þá: hvað viljið þér þá að eg gjöri við Gyðinga konúnginn, er þér svo nefnið?

13 Þeir kölluðu aptur: krossfestu hann!

14 Pílatus spurði: hvað hefir hann þá til saka gjört? en þeir kölluðu þess ákafar: krossfestu hann!

15 Nú með því að Pílatus vildi gjöra eptir vild lýðsins, þá gaf hann þeim Barabbas lausan, en lét húðstrýkja Jesúm, og fékk hann svo (stríðsmönnum) í hendur til krossfestingar.

16 En stríðsmennirnir leiddu hann inn í fordyrið, sem var ráðhúsið, og stefndu þangað öllum flokkinum;

17 Og þeir færðu hann í purpurafat, og settu á höfuð honum kórónu, fléttaða af þyrnum,

18 Og tóku til að heilsa honum og sögðu: heill vertu, konúngur Gyðinga,

19 Slógu reyrspota um höfuð honum, hræktu á hann, fellu á knè og veittu honum lotnúngu.

20 En er þeir höfðu spottað hann, færðu þeir hann úr purpurakápunni, og í hans eigin klæði.

21 En er þeir leiddu hann út, til að krossfesta hann, gekk þar fram hjá maður nokkur, er Símon hét frá Cyrene, faðir þeirra Alexanders og Ruffusar; hann kom utan af landsbyggðinni; þenna mann neyddu þeir til að bera kross hans.

22 Síðan færðu þeir Jesúm til þess staðar, er heitir Golgata, það þýðir hausaskeljastadur;

23 Og þeir gáfu honum vín að drekka myrru-blandað, en hann þáði það ekki.

24 En er þeir höfðu krossfest hann, skiptu þeir klæðum hans milli sín, og köstuðu hlutum um, hvað hver skyldi eignast.

25 En það var um þriðju stund, að þeir krossfestu hann.

26 Uppi yfir honum var rituð dauðasök hans, þannig orðuð: Konúngur Gyðinga.

27 Tvo ræningja krossfestu þeir með honum, annan til hægri, hinn til vinstri handar honum;

28 Rættist svo það, er ritningin segir: með illvirkjum er hann talinn.

29 Og þeir, sem fram hjá gengu, atyrta hann, skóku höfuð sín og sögðu: svei, það ert þú, sem ætlaðir að niðurbjóta musterið, og byggja það upp aptur á þremur dögum!

30 Bjarga nú sjálfum þér, og stíga niður af krossinum!

31 Sömuleiðis hæddu höfuðprestarinn hann sín á milli, ásamt hinum skriptlærðu og sögðu: öðrum hjálpaði hann, sjálfum sér getur hann ekki bjargað.

32 Stígi nú Gyðinga konúngurinn Kristur ofan af krossinum, svo vör sjáum, og þá skulum vör trúa honum. Líka illmæltu honum þeir, er með honum voru krossfestir.

33 En um sjöttu stundu gjörði myrkur yfir allt land, allt til ennar níundu stundar.

34 En um níundu stundu kallaði Jesús hárrí röddu og sagði: Elói, Elói, lamma Sabachthaní! það þýðir:

Guð minn, Guð minn, því hefir þú yfirgefið mig?

35 En er nokkrir af þeim, sem hjá stóðu, heyrdu það, sögðu þeir: sjá, hann kallar á Elías.

36 Hljóp þá einn til, fylti njarðarvött með súrt vín, stakk honum á reyrstaf, og gaf honum að drekka, og mælti: látum sjá, hvort Elías kemur að taka hann ofan.

37 En Jesús kallaði upp hástöfum, og gaf upp andann;

38 Og þá rifnaði musteris tjaldíð sundur í tvent, frá ofanverðu og allt niður í gegn.

39 En er hundradshöfðinginn, sem stóð gegnt honum, sá, að hann kallaði svo hátt, er hann læzt, þá sagði hand: sannlega hefir þessi maður verið Sonur Guðs.

40 Konur nokkrar, er stóðu á lengd-ar, horfðu og á þetta; meðal þeirra var María frá Magdölum, og María móðir Jakobs ýngra og Jósesar, og Salóme.

41 Þessar höfðu verið í fylgd með honum, þegar hann var í Galílea, og þjónað honum; þar voru og margar aðrar konur, er farið höfðu með honum upp til Jerúsalem.

42 Og er kvöld var komið með því (það var aðfangadags kvöldið fyrir hvíldardaginn),

43 Þá kom Jósep af Arimatea, göfugur ráðherra, sem líka vænti eptir Guðs ríki; hann dirfðist að fara inn til Pílatusar og biðja hann um líkama Jesú.

44 En Pílatus furðaði sig á, að hann skyldi vera þegar látinn,

45 Og lét því kalla hundradshöfðingjann fyrir sig og spurði hann, hvort hann væri fyrir löngu andaður. Og er hann var þess viss af hundradshöfðingjanum, gaf hann Jósep líkamann.

46 Keypti hann þá lín, tók líkið ofan, og sveipaði það í líninu, og lagði það í gróf, er höggvin var út í klett, velti síðan steini fyrir grafarmunnann.

47 En þær María frá Magdölum og María móðir Jósesar horfðu á, hvar líkið var lagt.

16. KAPÍTULI.

Jesú upprisa og hinnaför.

ÞÁ er hvíldardagurinn var liðinn, keyptu þær María frá Magdölum og María Jakobs móðir og Salóme smyrsl til að smyrja með líkið.

2 Og mjög árla hinn fyrsta dag vikunnar fóru þær til grafarinnar ; það var um sólar uppkomu.

3 Þær sögðu þá hvor við aðra ; hver mun velta fyrir oss steininum frá grafarmunnanum ?

4 En er þær litu þángað, sáu þær, að steininum hafði verið velt burt, því hann var næsta mikill.

5 Gengu þær þá inn í gröfina, og sáu, hvar úngur maður sat hægra megin, skryddur hvítum dragkyrtli, og hnykti þeim mjög við.

6 En hann sagði við þær : hræðizt eigi, þér leitið að Jesú frá Nazaret, hinum krossfesta ; hann er upp risinn og er ekki hér. Þarna er staðurinn, þar sem hann var lagður.

7 Farið heldur og segið lærisveinum hans og Pètri, að hann fari á undan yður til Galílea ; þar munuð þér sjá hann, eins og hann sagði yður.

8 Konurnar fóru þá út og flýðu frá gröfinni, en ótti og ofboð var yfir þær komið, og eingum sögðu þær frá neinu, því þær voru hræddar.

9 En er Jesús var upp risinn snemma morguns hinn fyrsta dag vikunnar, lét hann Mariu frá Magdölum, frá hverri hann hafði út rekið sjö djöfla, sjá sig fyrst.

10 Hún fór og kunngjörði þetta

þeim, er með honum höfðu verið, sem voru harmandi og grátandi ;

11 En þó þeir heyrðu, að hann lifði, og að María hefði sæð hann, trúðu þeir þó ekki.

12 En eftir þetta birtist hann í annarlegri mynd tveimur þeirra, þá þeir voru á gángi, og ætluðu út á landsbygðina ;

13 Þessir fóru og sögðu það hinum öðrum, en þeir vildu heldur ekki trúa þeim.

14 Síðast lét hann þá ellefu sjá sig, þá þeir sátu undir borðum, og bar hann þeim þá á brýn trúarleysi þeirra og hjartans harðúð, að þeir hefðu ekki viljað trúa þeim, er höfðu sæð hann upprisinn.

15 Og hann sagði þá við þá : farið út um allan heim, og kunngjörð gleðiboðskapinn allri skepnu.

16 Sá, sem trúir og verður skírdur, mun hólpinn verða, en sá, sem ekki trúir, mun fordæmast.

17 En þessar dásemdir skulu fylgja þeim, er trúa : þeir skulu í mínu nafni djöfla út reka, tala nýum tungum, taka upp höggorma (að ósekju) ;

18 Ef þeir drekka eitthvað banvænt, þá skal það þeim ekki granda ; yfir sjúka skulu þeir hendur leggja, og mun þeim þá batna.

19 Nú er Drottinn hafði endað tal sitt við þá, varð hann uppnuminn til himins, og settist til Guðs hægri handar.

20 En þeir fóru út og kunngjörðu lærdóminn alstaðar, og var Drottinn í verki með þeim, og staðfesti lærdóminn með táknum, er honum fylgdu.

LÚKASAR GUÐSPJALL.

1. KAPITULI.

Formálinn ; Gabríel boðar fæðingu Jóhannesar og Guðs Sonar. María heimsækir Elísabet og vegsumar Guð ; Jóhannes fæðist, Sakarías spáir, og Jóhannes vex upp.

ÞARÉÐ margir hafa tekið sèr fyrir hendur að færa þá hluti í frásögur, er oss eru fullkunnir,

2 Með því þeir menn hafa sagt oss

þá, er frá öndverðu sjálfir voru sjónarvottar og þjónar orðsins ;

3 Þá hefir mèr einnig sýnt, eftir að eg hafði rannsakað öll þessi efni kostgæfilega frá rótum, að skrásetja þau í röð fyrir þig, göfugi Teófilus,

4 Svo þú hefir óbrigðula vissu um, að það sè sannleikur, er þér hefir kent verið.

5 Þegar Heródes konungur ræði fyrir Gyðingalandi, var þar prestur nokkur, er Sakarías hét, af prestaflokki Abíasar; kona hans var komin af ætt Arons og hún hét Elísabet;

6 Þau voru bæði ráðvönd í augliti Guðs, og breyttu í öllu óaðfinnlega eptir boðum og skipunum Drottins.

7 Þau áttu ekki barna, því Elísabet var óbyrja, og bæði voru þau hnigin á efra aldur.

8 Einhverju sinni bar svo til, þá ræðin kom til þess prestaflokks, sem hann var í, og hann skyldi gegna prestsverkum í musterinu,

9 Að honum hlotnæðist, eptir venju prestapjónustunnar, að veifa reykelsinu; gekk hann þá inn í musteri Drottins,

10 En alt fólkið var fyrir utan á böen meðan á reykelsisfórinninni stóð.

11 Þá birtist honum engill Drottins, sem stóð hægra megin við reykelsis altarið;

12 Og er Sakarías sá hann, varð hann felmtursfullur og ótti féll yfir hann.

13 En engillinn sagði við hann: vertu óhræddur, Sakarías, því böen þín er heyrð. Kona þín Elísabet mun fæða þér son, og hann skaltu Jóhannes nefna;

14 Hann mun verða þér til fagnaðar og gleði, og margir munu gleðjast yfir hans fæðingu,

15 Því hann mun verða mikill í Guðs augum. Hann mun hvorki drekka vín né áfengan drykk, og alt í frá móðurlífi mun hann fyllast Helgum Anda,

16 Og mörgum af Ísraels börnum mun hann snúa til Drottins Guðs þeirra.

17 Hann mun ganga fyrir hans augliti í Elíasar anda og krapti, svo að hann snúi hjörtum feðranna til barnanna, og komi inn hugarfari ráðvandra hjá hinum þverbrotnu, og tilreiði svo Drottni vel undirbúinn lýð.

18 Þá sagði Sakarías við engilinn: hvað get eg haft til marks um þetta? því eg er maður gamall, og kona mín er hnigin á efra aldur.

19 Og engillinn svaraði og sagði við hann: eg er Gabriel, sem stend

frammi fyrir Guði, sendur að flytja þér þessi gleðilegu tíðindi;

20 En sjá, þú munt mállaus verða og ekki fá talað, uns þetta kemur fram, vegna þess að þú efaðir orð mín, sem þó munu rætast á sínum tíma.

21 Á meðan beið fólkið eptir Sakarías, og undraðist, að honum dvaldist í musterinu.

22 En er hann kom út, gat hann ekki talað við þá; þóktist þá fólkið vita, að hann mundi sýn sæð hafa í musterinu, sem hann og lét þá skilja í bendíngum, og hann var mállaus.

23 En er hans tíðapjónusta var á enda, fór hann heim til sín.

24 En eptir þetta varð Elísabet kona hans með barni, og hélt hún sig heima í fimm mánuði,

25 Og sagði: þannig hefir Drottinn farið með mig, þá hann vitjaði mín til að burtaka hneysu mína í augum manna.

26 En á sjötta mánuði sendi Guð Gabriel engel í þá borg í Galílea, sem heitir Nazaret,

27 Til þeirrar meyar, er hét María; hún var heitkona þess manns, sem Jósep hét, af ætt Davíðs.

28 Og engillinn kom inn til hennar og sagði: heil vert þú, sem nýtur náðar Guðs, þú hin sælasta allra kvenna!

29 En hún varð hrædd, er hún sá hann og heyrði orð hans, og tók að hugleiða, hvílik þessi kveðja væri.

30 Og engillinn sagði við hana: hræðstu ekki, María, því þú hefir fundið náð hjá Guði.

31 Og sjá, þú munt barnshafandi verða og fæða sveinbarn; hann skaltu láta heita Jesús;

32 Hann mun mikill verða og kallast Sonur hins Hæsta; Drottinn mun gefa honum ríki Davíðs forföður síns,

33 Og hann mun ráða æfinlega yfir ætt Jakobs, og á hans ríki mun einginn endir verða.

34 Þá sagði María við engilinn: hvernig má þetta ske, þar eg ekki hefi nokkurn mann kent?

35 Og engillinn svaraði og sagði við hana: Heilagur Andi mun koma yfir þig, og kraptur hins Eðsta mun yfirskyggja þig, og þar fyrir mun það

heilaga, sem af þér fœðist, kallast Sonur Guðs.

36 Og sjá, Elisabet frændkona þín er einnig orðin hafandi að sveinbarni í elli sinni, og hún, sem álitin var óbyrja, er komin nú alt á sjötta mánuð;

37 Því Guði er einginn hlutur ómáttugur.

38 Þá mælti María: sjá, eg em ambátt Drottins; verði mér eptir orðum þínum. Að svo búnu fór engillinn í burtu frá henni.

39 Um þær mundir fór María skyndilega til fjallbygða, til borgar nokkurrar í Júdea,

40 Og kom í hús Sakaríasar, og heilsaði Elisabetu.

41 En svo brá við þegar Elisabet heyrði kveðju þessa, að barnið hrærdist í lífi hennar, og að hún uppfyltist Helgum Anda,

42 Kallaði hátt og mælti: blessuð ertu meðal kvenna, og blessað er það föstur, er þú gengur með!

43 Hvaðan kemur mér það, að móðir Drottins míns kemur til mín?

44 Því sjá, þegar kveðja þín kom mér til eyrna, hrærdist barnið af gleði í lífi mér;

45 Sæl ertu, sem trúðir, því það mun rætast, sem þér er fyrirheitið af Drottni.

46 Þá sagði María: önd mín lofar Drottinn,

47 Og minn andi gleður sig í Guði, frelsara mínum.

48 Því að í náð sinni leit hann til auðvirkilegrar ambáttar sinnar, þess vegna munu mig allar aldir sæla þína,

49 Því hinn völdugi hefir breytt dásamlega við mig;

50 Hans nafn er heilagt, og hans miskunsemi varir um aldur og æfi við þá, sem hann óttast.

51 Hans armleggur hefir þrek unnið, hinum dramlátu í hjarta sínu hefir hann stökt á dreif;

52 Konúngunum hefir hann hrundið úr háseti, en hafið þá lítilmótlegu;

53 Húngruðum hefir hann veitt als nægtir, en ríka hefir hann látið snauða frá sér fara.

54 Hann hefir að sér tekið sitt barn, Ísraels lýð, með því að hann hefir minzt miskunar þeirrar,

55 Er hann hèt að veita feðrum vorum, Abraham og niðjum hans, æfinlega.

56 En María dvaldi hjá henni hér um bil þrjá mánuði, síðan fór hún heim til sín.

57 Nú er tími var kominn, að Elisabet skyldi verða létтари, ól hún sveinbarn.

58 En er nágrannar hennar og ættmenn heyrðu, hversu mikla miskun Drottinn hafði henni auðsýnt, samfögnuðu þeir henni.

59 Síðan komu þeir á áttunda degi að umskera sveininn, og vildu kalla hann Sakarías eptir föður sínum;

60 En móðir hans svaraði og sagði: eingan veginn, heldur skal hann heita Jóhannes.

61 Þá sögðu þeir við hana: einginn er þó í ætt þinni með því nafni;

62 Bentu þeir síðan föður hans, að hann lèti þá vita, hvað hann vildi að sveininn hèti.

63 Hann beiddi um spjald, og reit þar á: Jóhannes er nafn hans; og furðaði alla á því.

64 Í þessu bili fékk hann aptur mál sitt, og tók hann þá að tala og lofa Guð.

65 Ótti kom yfir alla nágranna hans og allir þessir atburðir bárust út um allar fjallbygðir Júdea;

66 Og öllum, sem þetta heyrðu, varð það minnisstætt, og sögðu: hvað mun þessi sveinn verða? og Drottinn hélt hendi sinni yfir honum.

67 Og Sakarías faðir hans fyltist Helgum Anda, spáði og mælti:

68 Lofaður veri Drottinn, Guð Ísraelsmanna, sem vitjaði síns fólks, og frelsaði það,

69 Og vakti oss öflugt hjálparhorn af ætt síns þjóns Davíðs,

70 Eins og hann í öndverðu hèt fyrir sína helgu spámenn,

71 Að frelsa oss frá óvinum vorum og undan valdi allra vorra hatursmanna;

72 Að auðsýna feðrum vorum miskun, og minnast síns heilaga sáttmála,

73 Eptir þeim eiði, er hann vann forföður vorum Abraham, að hann vildi unna oss,

74 Frelsuðum af valdi óvina vorra, að þjóna sér óttalaust,

75 Með heilagleika og rættlæti um alla æfi vora.

76 Og þú, sveinn, munt kallast spámaður hins Hæzta, því þú munt verða fyrirrennari Drottins til að gjöra hans vegu greiða,

77 Og gefa hans fólki þekkingu sálhjálparinnar, með fyrirgefningu syndanna,

78 Fyrir hjartgróna miskun Guðs vors, sem vér eigum það að þakka, að oss er upprunnið ljós af hæðum,

79 Til að lýsa þeim, sem sitja í myrkrunum og dauðans skugga, til að styra fótum vorum á friðarins veg.

80 En sveinninn vóx og styrktist í anda og var á eyðimörkum til þess tína, er hann fram gekk fyrir Ísraels lýð.

2. KAPÍTULI.

Jesús fæðist; er umskorinn; færður Drottni til mætur; er uppalinn í Nazaret; fer 12 ára til páska hátíðarinnar.

EN það bar til um þessar mundir, að það boð kom frá Agústus keisara, að taka skyldi manntal um allan heim.

2 (Þetta manntal varð fyrst, þá Kýreníus var landshöfðingi á Sýrlandi).

3 Fóru þá allir til manntals, hver til sinnar borgar.

4 Þá fór og Jósep frá Galílea úr borginni Nazaret upp til Júdea til borgar Davíðs, sem heitir Betlehem, því hann var af húsi og kynþætti Davíðs,

5 Til manntals, ásamt með Maríu heitkonu sinni, sem þá var með barni.

6 En svo bar við, á meðan þau dvöldu þar, að þeir dagar fullnuðust, að hún skyldi ala barnið;

7 Fæddi hún þá son sinn frumgetinn, vafði hann reifum og lagði hann í jötuna, því þau fengu ekki húsrúm í gestaherberginu.

8 En í því bygðarlagi voru fjárhirðarar, er vöktu úti um nóttina yfir hjörð sinni;

9 Og sjá, engill Drottins stóð hjá þeim, og birta Drottins ljómaði í kringum þá, urðu þeir við það næsta hræddir;

10 Og engillinn sagði við þá: óttizt ekki, því eg flyt yður mikinn fögnuð, sem veitast mun öllu fólki;

11 Því í dag er yður frelsari fæddur, sem er Drottinn Kristur, í borg Davíðs,

12 Og hafið það til marks, að þér munuð finna reifað barn liggjandi í jötunni.

13 Og jafn skjótt var þar hjá englinum mikill fjöldi himneskra hersveita, sem lofuðu Guð og sögðu:

14 Dýrð sæ Guði í upphæðum, friður á jörðu, og velþóknar yfir mönnum.

15 Eptir að englarnir voru farnir til himna, sögðu hirðararnir hver við annan: vér skulum fara til Betlehem og sjá þenna atburð, sem Guð hefir oss kunngjört.

16 Síðan fóru þeir með skyndi, fundu Maríu og Jósep, og barnið liggjanda í jötunni;

17 En þegar þeir sáu barnið, skýrðu þeir frá því, er þeim hafði verið sagt um það,

18 Og undrudust allir, er heyrðu sögu þeirra.

19 En María geymdi öll þessi orð og hugleiddi þau með sér.

20 Síðan snëru hirðararnir aptur, lofuðu Guð og vegaðu fyrir allt það, er þeir höfðu heyrt og sæð, eins og þeim hafði sagt verið.

21 Þegar liðnir voru átta dagar, þá hann skyldi umskerast, var hans nafn kallað JESÚS, eins og hann var kallaður af englinum, aður en hann var getinn í móðurlífi.

22 En er þeirra hreinsunar tími var liðinn eptir Mósis lögum, fóru þau með hann til Jerúsalem til að færa hann Drottni,

23 (Eins og boðið er í lögmáli Drottins, að alt karlkyns, er fyrst fæðist af móðurlífi, skal vera Drottinn helgað),

24 Og færa þá fórn, sem boðin er í lögmáli Drottins, tvær turtildúfur eða tvo dúfuunga.

25 Og sjá, þá var í Jerúsalem sá maður, er Símeon hét, hann var ráðvandur og guðrækin, og vænti eptir huggun Ísraelsmanna, og Heilagur Andi var yfir honum.

26 Honum var birt það af Heilögum Anda, að hann skyldi ekki deya, fyrr en hann sæi Drottins smurða.

27 Símeon kom að Andans tilladan í musterið, í því sama og foreldrararnir færðu þangað sveininn Jesúm, til að

fara með hann eptir lögmálinu, eins og siður var til ;

28 Og hann tók hann í fang sèr, og lofaði Guð og sagði :

29 Lát þú nú, Drottinn, þjón þinn í friði fara, eins og þú hefir mèt heitið, 30 Þar eð eg hefi fengið að sjá hjálp-ræði þitt,

31 Sem þú hefir fyrir búið fyrir augliti allra þjóða,

32 Ljós til opinberunar heiðingjum og vegsemdar þínum lýð Ísrael.

33 En Jósep og móðir hans undruðust yfir því, er um hann var spáð.

34 Og Símeon blessaði þau og sagði við Mariu, móður hans : þessi er settur til að verða mörgum í Ísrael til falls og mörgum til viðreisnar, og til að verða það tákn, sem móti verður mælt,

35 (En sverð mun þína eigin sálu nista) svo margra hjartans hugrenningar verði opinberar.

36 Þar var og Anna spákona, dóttir Fanúels af ætt Assers, hún var þá hnigin á efra aldur, hafði verið sjö ár í hjónabandi með manni sínum, er fékk hennar meyar ;

37 Nú var hún ekkja, og hafði hær um bil fjóra vetur um áttætt. Hún var jafnan í musterinu, og þjónaði Guði nætur og daga með föstum og bönahaldi.

38 Hana bar þar að í því sama, lofaði hún Drottinn og talaði um hann við alla í Jerúsalem, sem frelsisins væntu.

39 Nú er þau höfðu lokið öllu, er lögmál Drottins bauð, snèru þau aptur til Galílea til borgar sinnar Nazaret.

40 En sveinninn vóx og styrktist í anda, fullur vizku, og Guðs náð var yfir honum.

41 Og foreldrar hans fóru hvert ár upp til Jerúsalem á páskahátíðinni.

42 Og þegar hann var tólf ára gamall, ferðuðust þau til Jerúsalem, eins og siður var til á hátíðinni.

43 Þegar hún var lúðin, snèru þau aptur heimleiðis ; en sveinninn Jesús varð eptir í Jerúsalem, svo Jósep og móðir hans urðu ekki vör við það ;

44 En af því þau ætluðu, að hann mundi vera í flokki samferðamanna þeirra, fóru þau eina dagleið, og leituðu að honum meðal frænda og kunn-ingja.

45 Og þegar þau fundu hann ekki, snèru þau aptur til Jerúsalem, og leituðu hans þar ;

46 Og eptir þrjá daga fundu þau hann í musterinu, sitjandi mitt á meðal lærifedranna, hlýðandi á þá og syprjandi þá ;

47 En alla, sem heyrðu, furðaði á skilningi hans og andsvörum.

48 Og þau undruðust næsta, er þau sáu hann þar ; og móðir hans sagði við hann : því breyttir þú svo við ekkur, sonur minn ? fadír þinn og eg leituðum þín harmþrúngin.

49 Og hann sagði við þau : því hafði þið leitað að mèt ? vissuð þið ekki, að mèt ber að vera í því, sem míns Föður er ?

50 En þau skildu ekki, hvað hann meinti.

51 Síðan fór hann með þeim til Nazaret, og var þeim hlýðinn. Og móðir hans geymdi öll þessi orð í hjarta sínu ;

52 Og Jesús proskaðist að vizku og aldri og náð hjá Guði og mönnum.

3. KAPÍTULI.

Jóhannes skírir og kennir; er settur í myrkvastofu; skírir Jesúm. Ættartala Jesú.

EN á fimtánda ríkisári Tíberíus keisara, þegar Pontsíus Pílatus var landshöfðingi í Júdea, Heródes fjórðungshöfðingi í Galílea, en Filippus bróðir hans í Itúrea og Trakonítis, og Lysaníás í Abílene ;

2 Þegar þeir Annas og Kaifas voru æðstu prestar ; þá kom orð Guðs til Jóhannes Sakaríassonar í óbygðum,

3 Og hann fór um öll þau hæröð, er liggja við Jórdan, og prædikaði iðrunarskírni til syndanna fyrirgefningar,

4 Eins og segir í spádómsbók Esaíasar, er hann kveður svo að orði : hrópandinn kallar í eyðimörku : tilbúið veg Drottni, beinið brautir hans ;

5 Hvert dalverpi skal uppfyllast, og öll fjöll og hálsar lægjast ; þeir enir krókóttu vegirnir skulu gjörast beinir, og þeir hrjóstugu slöttir,

6 Og hver maður mun geta sæð hjálp-ræði Guðs.

7 Þessvegna sagði hann við mannfjöldann, sem fór út til að skírast af honum : þér, nöðrukyn, hver hefir sagt yður, að þér getið umflúið tilkomandi reiði ?

8 Berið því iðruninni samboðna ávexti. Segið ekki með sjálfum yður: vér eigum Abraham fyrir föður; því eg segi yður, að Guð getur vakið Abrahami börn af steinum þessum.

9 En óxin er þegar reidd að rótum trjána; hvert það tré, sem ekki ber góðan ávöxt, skal því upphöggið verða og í eldinn kastað.

10 Þá spurði fólkið hann og sagði: hvað eigum vér þá að gjöra?

11 En hann svaraði og sagði við þá: hver sem hefir tvo kyrtla, sá gefi annan, þeim sem eingan hefir; eins á sá að gjöra, sem matföng hefir.

12 Þá komu og tollheimtumenn að skirast, og þeir sögðu við hann: meistari, hvað eigum vér að gjöra?

13 En hann sagði við þá: krefjizt ekki meira, en yður er boðið.

14 Líka spurðu stríðsmenn hann og sögðu: hvað eigum vér þá að gjöra? Hann mælti: takið ekki fè af neinum með valdi eða prettum, heldur látið yður nægja yðar málagjald.

15 En þegar nú fólkið var farið að gjöra sér í hugarlund, og allir voru teknir til að halda, að vera mætti, að Jóhannes væri Kristur,

16 Sagði hann öllum áheyrandi: eg skíri yður að vísu í vatni, en eptir mig mun koma sá, sem mér er meiri, hvers skóþvengi eg er ekki verðugur að leysa. Hann mun yður skíra með Heilögum Anda og eldi.

17 Sína varpskúflu ber hann í hendi sér, og með henni mun hann hreinsa sinn láfa; korninu mun hann safna í hlöðu, en hismið brenna í óslökkvanda eldi.

18 Margt annað fleira kendi hann fólkinu.

19 En vegna þess að Jóhannes hafði ávitað Heródes jarl, bæði sökum Heródiadis, konu bróður hans, og fyrir alt hið illa, sem Heródes hafði gjört,

20 Bætti Heródes því við alt hitt, að hann lokaði Jóhannes í myrkvastofu.

21 En svo bar við, þegar alt fólk lét sig skíra, og Jesús var skírdur og baðst fyrir að himininu opnaðist,

22 Og Heilagur Andi steig niður í líkamlegri mynd, eins og dúfa, yfir hann; þá heyrðist og rödd af himnum, er sagði: þú ert Sonur minn elskulegur; á þér hefi eg velpóknun.

23 En sjálfur var Jesús hér um þrítugur að aldri, þegar hann hóf að kenna, og var haldinn sonur Jóseps, sonar Eli;

24 Sonar Mattats, sonar Leví, sonar Melki, sonar Janna, sonar Jóseps;

25 Sonar Matatías, sonar Ámos, sonar Naúms, sonar Eslí, sonar Naggaí;

26 Sonar Maats, sonar Matatías, sonar Símeí, sonar Jóseps, sonar Júda;

27 Sonar Jóhanna, sonar Hresa, sonar Sóróbabels, sonar Salatiéls, sonar Nerí;

28 Sonar Melkí, sonar Addí, sonar Kósams, sonar Elmodams, sonar Ers;

29 Sonar Jóse, sonar Eliesers, sonar Jórims, sonar Mattats, sonar Leví;

30 Sonar Símeons, sonar Júda, sonar Jóseps, sonar Jónans, sonar Eliakims;

31 Sonar Melea, sonar Mainans, sonar Mattata, sonar Nataus, sonar Davíðs;

32 Sonar Jessaí, sonar Obeds, sonar Bóos, sonar Salmons, sonar Naassons;

33 Sonar Amínadabs, sonar Arams, sonar Esroms, sonar Fares, sonar Júda;

34 Sonar Jakobs, sonar Ísaks, sonar Abrahams, sonar Tara, sonar Nakórs;

35 Sonar Sarúks, sonar Ragavs, sonar Faleks, sonar Ebers, sonar Sala,

36 Sonar Kainans, sonar Arfaxads, sonar Sems, sonar Nóa, sonar Lameks;

37 Sonar Matúsala, sonar Enoks, sonar Jareds, sonar Malaleels, sonar Kainans;

38 Sonar Enoss, sonar Sets, sonar Adams, sonar Guðs.

4. KAPÍTULI.

Jesús er freistaður; hann kennir í Galílea og Nazaret; í Kapernaum, og læknar þar djöfullóðan, einnig tengdamóður Péturs og fleiri sjúka.

EN Jesús snéri aptur frá Jórdan, fullur af Heilögum Anda, og var leiddur af Andanum út á eyðimörku; 2 Hér var hann í fjörutíu daga freistaður af djöflinum, og neytti einskis matar í þá daga, og er þeir voru liðnir, tók hann loksins að húngra.

3 Þá sagði djöfullinn við hann: ef

að þú ert Guðs Sonur, þá bjóð þú, að steinn þessi verði að brauði.

4 Jesús svaraði og sagði við hann : skrifað er : maðurinn lifir ekki af brauði einu saman, heldur af sêr-hverju Guðs orði.

5 Þar eptir fór djöfullinn með hann upp á hátt fjall, og sýndi honum þaðan á augabragði öll ríki veraldar-innar,

6 Og sagði : alt þetta veldi mun eg gefa þér og vegsemd þess, því alt er mên það í vald gefið, svo eg get gefið það, hverjum sem eg vil ;

7 Skal alt þetta vera þín eign, ef þú fellur fram og tilbiður mig.

8 Jesús svaraði honum og sagði : Það er og skrifað : Drottin Guð þinn skaltu tilbiðja, og honum einum þjóna.

9 Síðan færði djöfullinn hann til Jerúsalem, og setti hann upp á must-eris bustina og mælti : ef þú ert Guðs Sonur, þá fleygðu þér hér ofan af ;

10 Því það er ritað : Guð mun bjóða englum sínum að gæta þín og bera þig á höndum sêr,

11 Svo að ekki steytir þú fót þinn við steini.

12 Jesús svaraði og sagði við hann : það er og sagt, að eigi skaltu freista Drottins Guðs þíns.

13 Og er djöfullinn hafði lokið þess-um freistingum, veik hann frá honum um hríð.

14 Síðan snéri Jesús í krapti Guðs Anda aptur til Galílea, og orðstír hans barst út um öll nærliggjandi hêröð ;

15 Og hann kendi í samkunduhúsum þeirra, svo allir vegsömuðu hann ;

16 Hann kom og til Nazaret, þar sem hann var upp alinn, og gekk á hvíldardeginum, eins og hann var vanur, í samkunduhúsið, og stóð upp til að lesa,

17 Og var honum fengin spádóms-bók Esajasar ; en er hann fletti upp bókinni, varð fyrir honum sá staður, þar sem þetta er skrifað :

18 Andi Drottins er yfir mên, þess-vegna hefir hann smurt mig til að flytja fátækum gleðilegan boðskap, sent mig til að boða herteknum lausn, blindum, að þeir fái sýn sína aptur, láta hina bjáðu lausa,

19 Og að kunngjöra, hið þóknanlega ár Drottins.

20 Síðan lét hann aptur bókina, fékk þjóninum, og settist niður, en allir, sem í samkunduhúsinu voru, stórðu á hann ;

21 Hóf hann þá mál sitt á þessa leið : í dag hefir þessi ritning rætzt fyrir yðrum eyrum.

22 Lofuðu hann þá allir, og dáðust að þeim náðarríku orðum, sem fram gengu af munni hans, og sögðu : er ekki þessi sonur Jóseps ?

23 Þá sagði hann við þá : vissulega munuð þér heimfæra upp á mig mál-tækið : læknir, lækna sjálfan þig ; vèr höfum heyrt, hvað þú hefir aðhafzt í Kapernaum ; gjör þú nú hið sama hêr á ættjörð þinni.

24 En hann sagði : sannlega segi eg yður, að einginn spámaður er vel metinn á ættjörð sinni.

25 Eg segi yður það satt, að margar ekkjur voru meðal Ísraelsfólks á dög-um Elíasar spámanns, þegar himininn var luktur í þrjú ár og sex mánuði, svo mikið óár var í öllu landinu ;

26 En til engrar þeirra var Elías sundur, nema til ekkjunnar í Sarepta hjá Sídon.

27 Margir voru og líkþráir meðal Ísraelsmanna á dögum Elíseusar spámanns, en einginn þeirra varð lækn-aður, nema Naaman Sýrlenzki.

28 En er þeir, sem í samkunduhúsinu voru, heyrðu þetta, urðu þeir allir afarreiðir,

29 Rísu upp, hröktu hann út af borginni og leiddu hann upp á nýpu fjalls þess, sem borg þeirra var byggð á og ætluðu að steypa honum þar ofan fyrir,

30 En hann gekk burt mitt á meðal þeirra, og fór þaðan.

31 Hêðan fór hann til Kapernaum-borgar í Galílealandi og kendi þeim á hvíldardögumum,

32 Og undrudust þeir kenningu hans ; því hann talaði af myndugleika.

33 Í samkunduhúsinu var maður nokkur, kvalinn af óhreinum anda ; hann kallaði hástöfum,

34 Og sagði : æ, hvað þurfum við að eigast við, Jesú frá Nazaret ? Ertu kominn til að fyrirfara oss ? eg veit, hver þú ert, hinn Heilagi Guðs.

35 En Jesús hastaði á hann, og sagði : þegi þú, og far þú út af honum ; þá hreif djöfullinn hann og kastaði honum fram á meðal þeirra, yfirgaf hann og gjörði honum ekki mein.

36 Og felmtur kom yfir alla og þeir sögðu hver við annan : hvíllik ræða er þetta, að hann skipar óhreinum öndum með myndugleika og valdi, og þeir fara ?

37 Barst þá orðstír hans út um öll þau hæröð, er í grend voru.

38 En hann stóð upp og fór úr samkunduhúsinu inn í hús Símonar ; þar lá móðir konu Símonar mjög sjúk af köldu, og báðu þeir hann fyrir hana.

39 Fór hann þá til hennar, skipaði köldunni að hverfa burt, og hvarf hún þá frá henni ; en hún fór þá jafnskjótt á fætur og þjónaði þeim.

40 Þegar sól var sett, ferðu menn til hans alla þá sjúklinga, er haldnir voru af ýmislegum veikindum ; en hann lagði hendur yfir sérhvern þeirra, og læknaði þá.

41 Djöflar fóru og út af mörgum, ceptu og sögðu : þú ert Sonur Guðs ; en hann bannaði þeim að tala, því þeir vissu, að hann var Kristur.

42 Undireins og dagaði, fór hann út úr borginni í eyðistað nokkurn, en fólkið leitaði hans og kom til hans og lagði fast að honum að fara ekki frá þeim ;

43 En hann sagði við þá : mér ber og að boða Guðs ríki í hinum öðrum borgum ; því til þess er eg sendur.

44 Og hann kendi í samkunduhúsunum í Galílea.

5. KAPÍTULI.

Jesús kennir af skipinu ; læknað einn líkþráan og fleiri ; læknað linafullssjúkan mann, og sannar þar með, að hann hafi vald til að fyrgjefa syndir ; kveður Leví til að fylgja sér, og forsvarar, að hann eti með tollheimtumönnum ; talar um föstu.

EINHVERJU sinni bar svo við, er fólkið þrengdist að honum til að heyra Guðs orð, en hann stóð við vatnið Genesaret,

2 Að hann leit tvö skip við vatnið, en fiskimennirnir voru farnir í land og voru að þvo net sín,

3 Fór hann þá út á annað skipið, sem Símon átti, og bað hann leggja

lítið frá landi ; settist hann þá niður og kendi fólkinu af skipinu ;

4 En er hann hætti að kenna, sagði hann við Símon : legg þú út á djúpið, og leggjið net yðar til fiskidráttar.

5 Og Símon svaraði og sagði við hann : meistari, vör höfum setið í alla nótt og ekkert fiskað ; en eptir þínu orði vil eg leggja netið.

6 Þeir gjörðu svo ; kom þá svo mikill fiskur í netið, að það rifnaði ;

7 Þá bentu þeir félögum sínum á hinu skipinu, að þeir kæmu þeim til liðs ; þeir komu og sökkhlóðu bæði skipin.

8 En þegar Símon Pétur sá þetta, féll hann til fóta Jesú og sagði : far þú frá mér, Herra, því eg er maður syndugur ;

9 Því felmtur var kominn yfir hann og alla þá, sem með honum voru, af þeim mikla afla, sem þeir höfðu fengið ;

10 Eins yfir Jakob og Jóhannes, Sebedeissonu, sem voru félagar hans. Þá sagði Jesús við Símon : óttast þú ekki, hëðan í frá skaltu menn veiða.

11 Drógu þeir síðan skip sín á land, yfirgáfu alt og fylgdu honum.

12 Einhverju sinni bar svo við, þá hann var í borg nokkurri, að líkþrár maður var þar ; en sem hann sá Jesúm, féll hann fram á ásjónu sína, og bað hann og mælti : ef þú vilt, Herra, getur þú læknað mig.

13 Jesús rétti út höndina, hrærdi við honum og mælti : eg vil, vertu heilbrigður ; og jafnskjótt hvarf líkþráin frá honum.

14 Frá þessu bannaði Jesús honum að segja nokkrum manni ; heldur far og sýn þig prestinum, og fær fórn fyrir hreinsun þína, eins og Móses hefir boðið, þeim til sannindamerkis.

15 En orðstír hans útbreiddist meir og meir, og fjöldi fólks kom saman til að heyra kenningu hans, og til að læknað af honum af sjúkleikum sínum ;

16 En sjálfur veik hann til eyðistaða, og var þar á bæn.

17 Svo bar við á einum degi, er hann kendi, og þar sátu Farísear og löglærðir, er komnir voru úr öllum þorpum í Galílea, Júdea og frá Jerú-

saleim, og kraptur Drottins auðsýndi sig í að lækna þá (hina sjúku),

18 Að þar komu nokkrir menn, er báru limafallssjúkan mann á sæng. Þeir leitust við að bera hann inn, og leggja hann fram fyrir Jesúm ;

19 Og þegar þeir, vegna mannfjöldans, ekki vissu, hvar þeir áttu að bera hann inn, fóru þeir upp á þakið, og létu hann síga niður gegnum það í sænginni frammi fyrir Jesú ;

20 Og er hann sá trú þeirra, sagði hann : maður, syndir þínar eru þér fyrirgefnar.

21 Þá tóku hinir skriptlærðu og Farisearnir að hugsa með sér og sögðu : hver er þessi, sem guðlastar ? hver getur fyrirgefið syndirnar nema Guð einn ?

22 En þegar Jesús varð var við hugsanir þeirra, sagði hann við þá : hvað er það, sem þér hugsið í hjörtum yðar ?

23 Hvort er auðveldara að segja : þér eru þínar syndir fyrirgefnar ? eða : statt upp og gakk ?

24 En til þess þér vitið, að Mannsins Sonur hefir vald á jörðu til að fyrirgefa syndirnar, þá sagði hann við hinn limafallssjúka : eg býð þér, statt upp og tak sæng þína og far heim til þín.

25 Fór hann þá jafnskjótt á fætur, svo allir sáu, tók það, sem hann hafði legið á, og fór til húss síns, og lofaði Guð.

26 Og allir urðu frá sér numdir, og vegsömuðu Guð óttafullir, og sögðu : óvenjulegir hlutir eru það, sem vör höfum sæð í dag.

27 Síðan fór hann burt ; þá sá hann tollheimtumann, er sat hjá búð sinni, Leví að nafni ;

28 Og sagði við hann : fylg þú mér ! og hann yfirgaf allt, fór og fylgdi honum.

29 Og Leví bjó honum veizlu mikla í húsi sínu, var þar að boði margt tollheimtumanna og annara.

30 Og hinir skriptlærðu þeirra og Farisearnir mögðu við lærisveina hans og sögðu : því hafið þér samneyti við tollheimtumenn og bersynduga ?

31 Jesús svaraði og sagði við þá : heilbrigðir þurfa ekki læknið við, heldur þeir, sem vanheilir eru ;

32 Eg er ekki kominn að kalla réttláta, heldur synduga til apturhvarfs.

33 En þeir sögðu við hann : því fasta lærisveinar Jóhannesar optlega og eru á bönum, eins lærisveinar Fariseanna, en þínir eta og drekka ?

34 Jesús sagði við þá : getið þér fengið brúðkaupsgestina til að fasta, meðan brúðguminn er með þeim ;

35 En sá tími mun koma, að brúðguminn verður tekinn frá þeim, og þá munu þeir fasta.

36 En hann sagði þeim líka þessa dæmisögu : einginn leggur nýja bót á gamalt fat, því annars rifur nýja bótin gamla fatið, og hið nýja sambyður ekki hinu gamla.

37 Og einginn lætur nýtt vín í gamla belgi, annars rifur hið nýja vínið gömlu belgina, og það fer niður og belgirnir spillast ;

38 Heldur ber að láta nýtt vín á nýja belgi, og varðveitist þá hvortveggja.

39 Og einginn, sem drekkur gamalt vín, vill undireins drekka nýtt vín, því hann segir : hið gamla er betra.

6. KAPÍTULI.

Lærisveinar Jesú týndu hörnox á hvíldardegi; Jesús lèknar mann handarvisinn; er á bæn, útvefur þá tólf postula og lèknar; kennir, hverjir sælir séu, og um miskun í dómum; kennir, að hugarfarir þekhist af verkunum.

EN það bar við á hvíldardegi þeim, sem fyrstur er eptir páska, að hann fór yfir akurlönd nokkur; reyttu þá lærisveinar hans kornöx nokkur, næru þau með höndum sínum og átu ;

2 En þá sögðu nokkrir af Fariseunum við þá : hví hafist þér það að, sem ekki er leyfilegt á hvíldardögum ?

3 Jesús svaraði og sagði við þá : hafið þér ekki lesið, hvað Davíð gjörði, þegar hann húngraði og menn hans ?

4 Að hann fór í Guðs hús, tók brauðin helgu, át þau sjálfur, og gaf fylgdarmönnum sínum ; en þessi brauð mátti einginn eta, nema prestarnir.

5 Og enn framar sagði hann : Mannsins Sonur er líka Herra hvíldardagsins.

6 En á öðrum hvíldardegi bar svo við, að hann kom í samkunduhús þeirra og kendi ; var þar þá maður nokkur, sem hafði ena hægri hönd vísna ;

7 En Farísear og enir skriptlærðu gáfu gætur að, hvort hann læknaði á hvíldardegi, svo þeir fengi tilefni til að ásaka hann.

8 En Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og sagði við manninn, sem visna hafði höndina: stadd á fœtur, og kom þú fram hingat. Maðurinn stóð upp og kom.

9 Þá sagði Jesús við þá: eg vil spyrja yður, hvort er heldur leyfilegt að gjöra á hvíldardögum gott eður ilt; að frelsa líf manns eður að fyrirfara því?

10 Þá hann hafði litid í kríng til allra, er við voru, sagði hann við manninn: réttu fram hönd þína! Hann gjörði svo, og varð hún þá jafnheil sem hin.

11 En þeir urðu afarreiðir, og báru saman ráð sín um, hvað þeir skyldu gjöra við Jesúm.

12 En svo bar við, að hann um þessar mundir fór upp á eitt fjall, til að biðjast fyrir, og var þar alla nóttina á bæn til Guðs.

13 En er dagur kom, kallaði hann til sín lærisveina sína, og valdi tólf af þeim, sem hann kallaði postula;

14 Þessir voru: Símon, sem hann kallaði Pétur, og Andrés bróðir hans, Jakob og Jóhannes, Filippus og Bartólómeus;

15 Matteus og Tómas, Jakob Alfeuson, og Símon, sem kallaðist vandlætari;

16 Júdas Jakobsson og Júdas Ískariót, sem síðan sveik hann.

17 Með þeim fór hann niður af fjallinu, og nam staðar á velli nokkrum; var þar þá með honum fjöldi af lærisveinum hans og miklar sveitir fólks úr öllu Júdea og Jerúsalem og frá sjáfarbygðinni hjá Týrus og Sídon,

18 Sem komnar voru til að heyra hann, og til að læknastr af sjúkdómum sínum, og þeir er þjaddir voru af óhreinum öndum.

19 Urðu þeir allir heilbrigðir, og alt fólkið leitaðist við að snerta hann, því kraptur gekk út frá honum, sem læknaði þá alla.

20 Jesús leit þá yfir lærisveina sína og sagði: Sælir eruð þér, fátækir; því yðar er Guðs ríki.

21 Sælir eruð þér, sem nú líðið

húngur; þér skuluð saddir verða; sælir eruð þér, sem nú grátid; því þér munuð hlæa.

22 Sælir eruð þér, nær menn hatast við yður, útskúfa, lastmæla og bera út um yður óhróður, eins og illræðismenn, vegna Mannsins Sonar:

23 Fagnid þá og verið glaðir, því sjá, laun yðar eru mikil á himnum; því þannig breyttu forfeður þeirra við spámennina.

24 En vei yður, þér ríku; því þér hafið úttekið yðar huggun.

25 Vei yður, þér söddu; því þér munuð húngur líða. Vei yður, sem nú hlæid; því þér munuð sýta og gráta.

26 Vei yður, nær mennirnir hœla yður; því eins gjörðu forfeður þeirra við falsspámennina.

27 En yður býð eg, er orð mín heyríð: elskíð óvini yðar, gjöríð þeim gott, sem hata yður;

28 Blessíð þá, sem yður bölfá, og biðjíð fyrir þeim, er yður gjöra órétt.

29 Slái nokkur þig á aðra kinn þína, þá bjóð þú honum hina; og ef einhver tekur frá þér yfirhöfn þína, þá meinaðu honum ekki að taka kyrtíl þinn.

30 En gef þú hverjum, sem biður þig, og ef einhver tekur frá þér það, sem þitt er, þá kref þú þess ekki aptur.

31 Og eins og þér viljíð að mennirnir breyti við yður, eins eigið þér og að breyta við þá.

32 Því þó þér elskíð þá, sem yður elska, hvaða þökk eigið þér skilið fyrir það? því bersyndugir elska einnig þá, sem þá elska;

33 Og þó þér gjöríð þeim gott, sem yður gjöra gott, hvaða þökk eigið þér skilið fyrir það? því bersyndugir gjöra hið sama.

34 Og þó þér láníð þeim, sem þér búízt við að fá endurgjald hjá, hvaða þökk eigið þér skilið fyrir það? því bersyndugir lána líka sínum líkum, svo þeir fá fult aptur.

35 Þér þar í mót eigið að elska óvini yðar, gjöra gott og lána, án þess að vænta nokkurs aptur; þá mun umbun yðar verða mikil, og þér munuð vera börn hins Hæsta, sem gjörir gott bæði vondum og vanþakklátum.

36 Verið því miskunsamir, eins og Faðir yðar og er miskunsamur.

37 Og dæmið ekki svo þér verðið ekki dæmdir. Sakfellið eigi, svo að þér eigi verðið sakfeldir. Fyrirgefið, þá mun yður fyrirgefið verða.

38 Gefið, svo mun yður gefast; góður mælir, troðinn, skekinn og fleyti-fullur mun yður gefin verða; því með sama mæli og þér mælið öðrum, mun yður aptur mælt verða.

39 En hann sagði þeim dæmisögu: Hvort fær blindur vísað blindum veg? munu þeir ekki báðir falla í gryfju?

40 Lærisveinninn er ekki fyrir sínum lærimeistara, en sá, sem er fullnuma, er eins og lærimeistari hans.

41 Hvernig fær þú sæð flisina í auga bróður þíns, en gætir ekki þess bjálkans, sem er í þínu eigin auga?

42 Eður hvernig fær þú sagt við hann: Bróðir, lát þú mig taka flisina úr auga þér, meðan þú gefur ekki gaum að bjálkanum í þínu eigin auga? Þú, hræsnari, drag þú fyrst bjálkann úr þínu eigin auga, og sjáðu síðan til, að þú fáið dregið flisina úr auga bróður þíns.

43 Því það er ekki gott trè, sem ber slæma ávexti; ekki heldur er það slæmt trè, sem ber góða ávexti;

44 Því sérhvert trè þekkist af sínum ávexti; því ekki lesa menn fíkjur af þyrnum eður vinber af þistlum.

45 Góður maður fram ber gott úr góðum sjóði hjarta síns, en illur maður fram ber ilt úr vondum sjóði síns hjarta; því af gnægð hjartans mælir munnurinn.

46 En því kallið þér mig Herra, og gjörið þó ekki það sem eg býð yður?

47 Eg vil segja yður, hverjum sá er líkur, sem kemur til mín og heyrir mín orð og breytir eptir þeim:

48 Hann er líkur manni þeim, er bygði sér hús, gróf djúpt fyrir, og grundvallaði það á kletti; nú er vatnsflóð kom, skal straumurinn á þessu húsi, en fékk hvergi hrært það, því það var grundvallað á kletti.

49 En sá er heyrir mín orð og breytir ekki eptir þeim, hann er líkur manni þeim, er bygði sér hús á jarðvegi, en hafði einga undirstöðu; þegar straumarnir skullu á því, fell það þegar, og þess hrún varð mikið.

7. KAPÍTUL.

Jesús læknar þjón hundraðshöfðingja nokkurs; endurlífjar son einnar ekkju; talar við lærisveina Jóhannesar um sjálfan sig; við fólkið um Jóhannes og þjóðarinnar vantrú; forsvarar sjálfan sig, og afleysir bersynduga konu.

ÞEGAR Jesús hafði lokið þessari ræðu í áheyrn lýðsins, fór hann inn í Kapernaum.

2 En þjón hundraðshöfðingja nokkurs lá sjúkur, að kominn dauða, sem honum var næsta nær.

3 Þessi maður hafði heyrt af Jesú, og sendi til hans öldunga Gyðinga, og bað hann koma til sín, og lækna þjón sinn.

4 En þegar þeir komu til Jesú, beiddu þeir hann alúðlega og sögðu: hann er þess verður, að þú veitir honum þetta;

5 Því hann elskar þjód vora, og hefir byggt handa oss samkunduhausið.

6 Jesús fór með þeim; en er hann átti skamt eitt til hans, sendi hundraðshöfðinginn vini sína og lét segja honum: ómaka þig ekki, Herra, því eg er ekki verðugur, að þú komir í hús mitt;

7 Þar fyrir hefi eg ekki heldur álitid sjálfan mig verðan að koma til þín; heldur mæl þú eitt orð, og mun þjón minn heill verða.

8 Því eg, sem er sjálfur yfirvaldi undirgefinn, hefi að ráða fyrir stríðsmönnum, og nær eg býð þessum að fara, þá fer hann, og hinum að koma, þá kemur hann, og þræli mínum að vinna þetta eður hitt, þá vinnur hann það.

9 En þegar Jesús heyrði þetta, furðaði hann á þessum manni, og snérist að þeim, sem með honum voru, og mælti: samlega segi eg yður, slíka trú hefi eg ekki fundið, jafnvel meðal Ísraelsmanna.

10 En þeir snèru aptur heim, er sendir voru, og fundu þjóninn, er sjúkur hafði verið, heilan heilsu.

11 Daginn eptir bar svo við, að hann fór til borgar þeirrar, sem heitir Nain; voru þá í ferð með honum margir af lærisveinum hans og fjöldi fólks.

12 Nú er hann kom að borgarhliðinu, stóð svo á, að þar var borinn út dauður maður; hann var einka sonur

móður sinnar og hún var ekkja; fylgdi henni fjöldi bæarmanna.

13 Þegar Drottinn sá hana, kendi hann í brjósti um hana, og sagði: grát þú ekki!

14 Síðan gekk hann nær, og hræði við líkbörnunum, en þeir, sem báru, stóðu við. Þá sagði hann: eg býð þér, þú úngi maður, að þú risir upp.

15 Þá settist sá upp, er dauður var, og tók að mæla; og hann gaf hann aptur móður sinni. Við þetta kom ótti yfir alla;

16 Végsumuðu þeir Guð og sögðu: spámaður mikill er risinn upp meðal vor, Guð hefir litið í náð sinni til síns lýðs.

17 En þessi fregn um hann barst út um alla Júdeu og öll þau hæröð, er í grend voru.

18 Og lærisveinar Jóhannesar sögðu honum frá öllu þessu;

19 Kallaði þá Jóhannes á einhverja tvo af þeim, sendi þá til Jesú, og lét spyrja hann: ert þú sá, sem á að koma, eða eigum vér að vænta annars?

20 En þegar þeir komu til hans sögðu þeir: Jóhannes skírari sendi okkur til þín, og lét spyrja: ert þú sá, sem á að koma, eða eigum vér að vænta annars?

21 En svo stóð á, er þeir komu, að Jesús var að lækna marga, er þjádír voru af sjúkdómum og meinsemdum og af illum öndum, og mörgum blindum gaf hann aptur sýn þeirra.

22 Og Jesús svaraði og sagði við þá: farið þið, og segið Jóhannesi, það sem þið hafið sæð og heyrt; blindir fá sýn, haltir ganga, líkþráir hreinsast, daufir heyra, dauðir upprisa og fátækum er evangelium boðað;

23 Og sæll er sá, sem ekki hneykslast á mér.

24 Þegar sendimenn Jóhannesar voru burtu farnir, hóf Jesús að tala til fólksins um Jóhannes á þessa leið: hvað var það, sem þér fóruð í óbygðir að sjá? var það reyrt af vindi skekinn?

25 Hvað fóruð þér að sjá? var það maður mjúkklaeddur? sjá, þeir, sem í skraut eru búnir og í sælgæti lifa, eru í konúnganna höllum.

26 Eða hvað fóruð þér þá að sjá? var það spámaður? já, eg segi yður satt, þann, sem spámanni er meiri;

27 Hann er sá, sem þetta er ritað um: sjá, eg sendi engil minn undan þér, er greiða skuli veg þinn.

28 Því eg segi yður: einginn er sá af konu fœddur, er meiri sè en Jóhannes skírari; þó er hinn minsti í Guðs ríki honum meiri.

29 Og öll alþýða og tollheimtumenn, er hlýddu hans kenningu, viðurkendu Guðs ráðstöfun, er þeir létu skírast af honum;

30 En Farísear og hinir skriptlærðu einskisvirtu Guðs ráðstöfun á sèr, og létu ekki skírast af honum.

31 Við hvað skal eg þá samlíkja þessarar aldar mönnum, eður hverju eru þeir líkir?

32 Líkir eru þeir börnum, sem á torgi sitja og kallast á og segja: vér blæsum fyrir yður á hljóðpípu, en þér vilduð ekki dansa; vér þuldu yður sorgartölur, en þér vilduð ekki gráta.

33 Því Jóhannes skírari kom, át ekki brauð og drakk ekki vín, og þér segið: hann er djöfulóður.

34 Mannsins Sonur er kominn og etur og drekkur og þér segið: sjáid mathákin og vínsvelginn, vin tollheimtumanna og bersyndugra!

35 En spekin réttlætist af öllum börnum sínum.

36 En einn af Faríseum bauð honum til matar; kom hann og settist undir borð;

37 En sjá, þar í bönum var kona nokkur bersyndug; þegar hún varð þess vís, að hann sat yfir borðum í húsi Faríseans, kom hún með smyrslakrús úr alabastri,

38 Stóð á baka til við fœtur hans og grét og tók til að væta fœtur hans með tárum sínum, þerraði þá með hári sínu, kysti þá og smurði með smyrslunum.

39 En er Faríseinn, sem honum hafði boðið, sá þetta, talaði hann við sjálfan sig og sagði: ef þessi maður væri spámaður, þá vissi hann, hvaða kona það er, sem hrærir við honum, að hún er bersyndug.

40 Og Jesús svaraði og sagði við hann: Símon, eg hefi nokkuð að segja þér. Hann mælti: seg þú það, meistari.

41 Jesús mælti: lánardrottinn nokkur átti tvo skuldumauta; annar þeirra

skuldaði honum fimm hundruð peninga, en hinn fimmtíu.

42 Nú er þeir áttu ekkert til að lúka með þessar skuldir, gaf hann þær báðum upp. Hvor þeirra heldur þú nú að elski hann meira?

43 En Símon svaraði og sagði: eg hygg, að sá muni elska hann meira, sem hann gaf upp stærri skuldina. Jesús sagði: þú ályktaðir rétt;

44 Snérist síðan að konunni og sagði við Símon: sèr þú konu þessa? eg kom í hús þitt, og þú gafst, mér ekki vatn að þvo í fætur mína, en hún vætti þá með tárum sínum og þerraði þá með hári sínu.

45 Ekki mintist þú við mig, en frá því eg kom hær, hefir hún ekki hætt að kyssa fætur mína.

46 Ekki smurðir þú höfuð mitt með viðsmjöri, en hún hefir smurt fætur mína með smyrslum.

47 Vegna þessa segi eg þér það, að hennar mörgu syndir eru henni fyrirgefnar, með því hún elskaði svo mikið; en þeim sem lítið er fyrirgefið, hann elskar lítið.

48 Síðan sagði hann við konuna: þér eru þínar syndir fyrirgefnar.

49 Þá tóku þeir, sem til borðs sátu með honum, að segja sín á milli: hver er þessi, sem fyrirgefur jafnvel syndirnar.

50 En hann sagði við konuna: trú þín hefur frelsað þig; far þú í friði.

8. KAPÍTULI.

Jesús ferðast um kring og prædikað, framsetur dæmisöguna um sáðmanninn; um ljósið; segist meta sína tilheyrendur sem náskylda ættina; kyrrir vind og sjó; útrekur djöfla, læknar blóðfallssjúka konu og uppvækur dóttur Jairusar.

SÍÐAN fór hann borg úr borg og þorp úr þorpi, og kendi þeim, og flutti lærdóminn um Guðs ríki;

2 Voru þá með honum þeir tólf og konur nokkrar, er hann hafði læknað af illum öndum og öðrum sjúkleikum; það voru þær María frá Magdölum, frá hverri sjö illir andar höfðu út farið,

3 Og Jóhanna, kona Kúsa, ármanns Heródesar, Súsanna og margar aðrar, sem veittu honum af eignum sínum.

4 Nú er margt fólk far saman komið, og fjöldi úr stöðunum var farinn út

til hans, sagði hann þeim þessa dæmisögu!

5 Sáðmaður nokkur fór að sá akur sinn; en er hann var að sá, féll sumt sæðið við veginn og varð fótum troðið, og átu fuglar himins það.

6 Sumt féll í grýtta jörð, og er það óx, skrælnaði það, því það vantaði vökva;

7 Sumt féll meðal þyrna, uxu þeir upp með og kœfðu það;

8 En sumt féll í góða jörð, óx upp og bar hundradfaldan ávöxt. Þegar hann sagði þetta, kallaði hann hátt og mælti: hver sem hefir eyru að heyra með, hann heyrir.

9 Síðan spurðu lærisveinar hans, hvað þessi dæmisaga ætti að þýða.

10 En hann sagði: yður er unt að skilja leynda lærdóma Guðs ríkis; hinum öðrum kenni eg í dæmisögum, svo að sjáandi sjái þeir ekki og heyrandi skilji þeir ekki.

11 En þessi er útskýring dæmisögunnar: Sæðið merkir Guðs orð;

12 En það, sem féll við veginn, þýðir þá, sem nema það; síðan kemur djöfullinn og tekur það burt úr hugskotum þeirra, svo að þeir ekki skuli trúa og verða hólpnir.

13 En það, sem féll í grýtta jörð, merkir þá, sem heyra orðið og taka við því með fögnuði, en vegna þess þeir hafa ekki rætur, trúa þeir að eins um stundar sakir, en falla frá á tímum freistinganna.

14 En það sæðið, er meðal þyrna féll, merkir þá, sem heyra (orðið), en af því þeir lifa í áhyggjum, auðöfum og girndum þessa lífs, kefjast þeir og bera ekki fullkominn ávöxt.

15 En það, er féll í góða jörð, merkir þá, er heyra orðið, geyma það í góðu og síðsömu hjarta, og bera ávöxt með stöðuglyndi.

16 En einginn kveikir ljós og skýlir því með kerri, eður setur það undir bekk, heldur setja menn það í kerta-stiku, svo þeir, sem inn koma, sjái ljósið.

17 Því ekkert er svo hulið, að það verði ekki opinbert, eða svo heimuglegt, að ekki verði það kunnugt og komi í ljós.

18 Gefið því gaum að, hversu þér hlýðið minni kenningu; því sá sem

hefir, honum mun gefið verða ; en sá sem ekki hefir, frá honum mun tekið verða, einnig það sem hann ætlar sig hafa.

19 En móðir hans og bræður komu til hans, en gátu ekki náð fundi hans vegna fólksfjöldans ;

20 Þá var honum sagt, að móðir hans og bræður stæðu fyrir dyrum úti og vildu finna hann.

21 En hann svaraði og sagði við þá : móðir mín og bræður mínir eru þeir, sem heyra Guðs orð og breyta eptir því.

22 Svo bar við einhvern dag, að hann steig á skip, og lærisveinar hans ; segir hann þá við þá : látum oss fara yfir um vatnið.

23 Létu þeir þá frá landi ; en á leiðinni sofnaði hann. Þá kom hvirfivindur á vatnið, svo skipið fyllti undir þeim, og voru þeir þá nauðulega staddir ;

24 Fóru þeir þá og vöktu hann, og sögðu : meistari, ver fórumst. En hann reis upp, hastaði á storminn og sjáfarólguna, svo hún sefaðist, og gjörði logn.

25 Síðan sagði hann við þá : hvar er nú trú yðar ? En þeir urðu hræddir, og undrudust þetta, og sögðu sín á milli : hver er þessi, er hann býður bæði vindi og sjó, og þeir hlýða honum ?

26 Síðan lentu þeir við hérað Gadaramanna, sem liggur hinumegin gagnvart Galílea.

27 En er hann steig á land, kom á móti honum maður nokkur úr borginni, sem lánagan tíma hafði verið djöfulódur. Hann klæddist ekki fötum, og var ekki í húsum, heldur í gröfum dauðra manna.

28 En þegar hann sá Jesúm, hrein hann, féll fram fyrir hann og sagði með hárrí raustu : hvað höfum við saman að selda, Jesú, Sonur hins æðsta Guðs ? Eg bið þig, kvel þú mig ekki !

29 Því Jesús bauð hinum óhreina anda að fara út af honum. Því að í lánga tíma hafði þessi andi kvalið hann ; hann hafði verið bundinn viðjum og fjötrum og hafður í gæzlu, en hann hafði slitið af sér fjötrin og hlaupið í djöfulæði í óbygðir.

30 En Jesús spurði hann og sagði : hvað heitir þú ? hann sagði : Legió ; því margir djöflar voru í hann farnir.

31 Síðan bað hann Jesúm að skipa þeim ekki í undirdjúpið ;

32 En þar var stór svínahjörð á beit í fjallinu, og beiddu þeir Jesúm leyfis að fara í þau, og lét hann það eptir þeim.

33 En djöflarnir fóru út af manninum, og í svínin, ærðist þá hjörðin, og steypiti sér ofan fyrir þverhnýpi í sjóinn, og druknaði.

34 Þegar hjarðsveinarnir sáu þetta, flýðu þeir, og sögðu frá því bæði í borginni og þar í bygðarlaginu ;

35 Fóru þá borgarmenn út að sjá þenna atburð, og komu til Jesú, og fundu manninn, af hverjum djöflarnir höfðu út farið, sitjandi klæddann og heilvita við fætur hans ; urðu þeir þá felmtursfullir.

36 En þeir, sem horft höfðu á þetta, sögðu þeim frá, hvernig sá djöfulóði hefði orðið heill heilsu sinnar.

37 Bað þá mannfjöldinn úr hæröðunum hjá Gadara, að hann færi burt frá þeim, því þeir voru orðnir næsta hræddir. Steig hann nú á skip og fór aptur yfir um.

38 Beiddist þá maðurinn, sem djöflarnir höfðu farið út af, að hann mætti vera með honum ; en Jesús lét hann frá sér, og mælti :

39 Far þú aptur heim til þín, og seg þú frá, hversu mikið Guð hafi gjört við þig. Hann fór og kunn-gjörði í allri borginni, hve mikið Jesús hafði við hann gjört.

40 En svo bar við, þegar Jesús kom aptur, að fólksfjöldinn tók vel við honum, því allir höfðu vænt hans.

41 Þá kom maður nokkur, Jairus að nafni, hann var forstöðumaður samkunduhússins ; hann féll til fóta Jesú og bað hann koma heim til sín ;

42 Því einkadóttir hans, hær um bil 12 vetra, var að komin dauða. A veginum þrengdist folkið að honum,

43 Og var þar kona sú, er haft hafði blóðfall í tólf ár, og varið allri eigu sinni til lækna, og gat þó einginn læknað hana.

44 Hún kom að baki honum og hrærði við faldi klæða hans ; stiltist þá jafnskjótt blóðlát hennar.

45 Og Jesús sagði : hver var það, sem snerti mig? Þegar allir synjuðu þess, sagði Pétur og þeir sem með honum voru : meistari, fólkid þrengist og treðst að þér, og þú spyr, hver hafi snortið þig.

46 En Jesús sagði : einhver snart mig, því eg fann krappt út af mér gánga.

47 Nú er konan sá, að hún fékk ekki dulizt, kom hún skjálfandi, föll til fóta honum og sagði frá, svo allur lýðurinn heyrði, hvers vegna hún hefði snortið hann og hvernig hún hefði jafnskjótt orðið heilbrigð.

48 En hann sagði við hana : vertu hughraust, dóttir, trú þín hefir frelsað þig, far þú í friði!

49 Nú er hann var enn þetta að mæla, kom maður frá heimili samkunduhöfðingjans, er sagði honum : dóttir þín er látin, ómaka ekki meistarann.

50 Þegar Jesús heyrði þetta, svaraði hann honum og sagði : óttast þú ekki! trú þú einúngis, og mun hún heil verða.

51 En þegar hann kom í húsið, lét hann einga fara inn, nema Pétur, Jakob og Jóhannes og foreldra barnsins;

52 En allir grētu og syrgðu hana; en hann sagði : grátid ekki! hún er ekki dauð, heldur sefur hún;

53 Gjörðu þeir þá gys að honum, því þeir vissu, að hún var dauð.

54 En hann rýmdi öllum út, tók í hönd hennar, kallaði og sagði : stúlka, statt upp!

55 Og andi hennar snéri aptur og hún reis jafnskjótt upp; bauð hann þá að gefa henni mat.

56 Og foreldrar hennar urðu frá sér numdir, en hann bannaði þeim að segja nokkrum frá þessum atburði.

9. KAPÍTULI.

Þeir tólf lærisveinar eru útsendir; Heródes vill sjá Jesúm; postularnir koma aptur; Kristur kennir, læknar, mættar fimm þúsundir manna. Pétur játar Jesúm vera Guðs Son. Jesús talar um sína pínu, um sjálfafneitan og sitt ríki; forklárast á fjalli; læknar túngljúkan; segir sína pínu fyrir; talar um auðmýkt og ótillgjóðlegt vandlaði, og um það, hvers hans eptirbreytendur mættu vænda.

EN hann kallaði þá tólf saman, og gaf þeim vald og ráð yfir öllum djöfum, og til að lækna sóttir,

2 Og sendi þá til að boða lærdóminn um Guðs ríki, og til að lækna sjúka, og sagði við þá :

3 Takið ekkert með yður til ferðarinnar, hvorki staf eður tösku, og ekki brauð eða silfur, og ekki tvo kyrtla.

4 Þegar þér hafið tekið yður aðsetur á einu heimili, þá verið þar, til þess þér farið þaðan.

5 En vilji einhver ekki veita yður viðtöku, þá farið burt úr þeirri borg og hristið dupt af fótum yðrum, til vitnis gegn þeim.

6 En þeir fóru á stað og ferðuðust um þorpin, boðuðu gleðibodskapinn, og læknuðu alstaðar.

7 En sem fjórðungshöfðinginn Heródes fékk að heyra alt það, sem Jesús hafði gjört, vissi hann ekki, hvað hann átti að hugsa; því sumir sögðu, að Jóhannes væri upp risinn frá dauðum,

8 Aðrir, að Elías væri kominn, og sumir, að einn af hinum gömlu spámönnum væri risinn upp.

9 Og Heródes sagði : Jóhannes hefi eg látið hálshöggva, en hver er þessi, sem eg heyri þessa hluti um? og hann lángaði til að sjá hann.

10 Þá komu lærisveinar Jesú, sem hann hafði sent frá sér, til baka, og sögðu honum frá, hvað þeir hefðu aðhafzt; fór hann þá með þeim einselega í eyðistað nokkurn hjá borginni Betsaida;

11 En er fólkid varð þess vart, fylgdi það eptir honum, og veitti hann því viðtöku, og kendi því um Guðs ríki, og læknaði þá, er þess þurftu við.

12 En er degi tók að halla, komu þeir tólf til hans, og sögðu við hann : láttu fólkid fara frá þér, svo það fari í þorpin og landsbyggðina hér í kring og leiti sér náttstaða og matar, því þeir eru hér í óbyggðum.

13 Þá sagði hann við þá : gefið þér þeim að eta. Þeir mæltu : vör höfum ekki nema fimm brauð og fiska tvo, nema ef vör eigum að fara og kaupa öllum þessum mannfjölda mat;

14 Því þar voru hér um fimm þúsundir manna. En hann sagði við lærisveina sína : látið þér þá setjast niður í hópa, fimmtíu í hverjum hóp.

15 Þeir gjörðu svo, og létu þá alla setjast niður.

16 Þá tók hann þau fimm brauð og tvo fiska, leit upp til himins, blessaði þau, braut þau og fëkk þau lærisveinumum, svo að þeir legðu þau fyrir fólkid ;

17 Mötuðust þeir allir og urðu saddir ; voru þá upp teknar leifarnar, og voru það tólf karfir fullar.

18 Einhverju sinni, er hann var einn saman á böen, og lærisveinar hans hjá honum, spurði hann þá og sagði : hver ætla menn að eg sè ?

19 En þeir svöruðu og sögðu : samir ætla, að þú sèrt Jóhannes skirari, aðrir Elías, og sumir, að einn af þeim gömlu spámönnum sè upp risinn.

20 Þá sagði hann : en hver ætlið þér eg sè ? Þá svaraði Pétur og sagði : vèr ætlum, að þú sèrt Kristur Guðs.

21 Þá lagði hann ríkt á við þá, að þeir ekki sögðu nokkrum frá því ;

22 Því Mannsins Sonur, sagði hann, á margt að líða, verða útskúfaður af öldúngunum og hinum æðstu prestum og enum skriptlærðu, líflátast, en upp rísa á þriðja degi.

23 Síðan sagði hann við þá alla : hver, sem vill fylgja mèr, afneiti sjálfum sèr, taki á sig sinn kross hversdaglega, og fylgi mèr eptir ;

24 Því hver, sem vill fá borgið lífi sínu, mun týna því ; en hver sem lætur líf sitt mín vegna, hann mun frelsa það ;

25 Því að hverju gagni kæmi það manninum, þótt hann eignaðist allan heiminn, en týndi sjálfum sèr, eða skaðaði sig ?

26 Því hver sem lætur sèr minkun þykja að mèr og mínum orðum, að þeim mun og Mannsins Syni minkun þykja, þegar hann kemur í dýrð sinni og Föður síns og helgra engla.

27 En sannlega segi eg yður, að nokkrir af þeim, sem hèr eru nú við-staddir, munu ekki deya, fyrr en þeir sjá Guðs ríki.

28 Hèr um átta dögum eptir að hann talaði þetta, tók hann með sèr Pétur, Jóhannes og Jakob, og fór upp á fjall til að gjöra böen sína.

29 Þá skeði það, er hann var á böeninni, að útlit ásjónu hans umbreyttist, og klæði hans urðu ljóm-andi hvít.

30 Og sjá, tveir menn töluðu við hann ;

31 Sem voru þeir Móses og Elías, er saúst í ljóma og töluðu þeir um hans tilkomanda líflát í Jerúsalem.

32 En Pétur og þeir, sem með honum voru, voru yfirkomnir af svefni ; en er þeir vöknðu, sáu þeir ljómann af honum, og þá tvo menn, er hjá honum voru.

33 En þegar þeir skildust við hann, mælti Pétur við Jesúm : gott er, að vèr erum hèr ; meistari, látum oss gjöra hèr þrjár tjaldbúðir, eina handa þér, aðra handa Mósi, og hina þriðju handa Elíasi ; því ekki vissi hann, hvað hann sagði.

34 En er hann var þetta að mæla, kom ský og skygði yfir þá, urðu þeir hræddir, er þeir komu inn í skýið ;

35 Kom þá rödd úr skýinu, er sagði : þessi er Sonur minn elskulegur, hlýðið þér honum.

36 En í því röddin kom, fundu þeir Jesúm einan. Um þetta þögðu þeir, og sögðu á þeim dögum eingum frá, hvað þeir höfðu sèð.

37 En svo bar við deginum eptir, er þeir fóru niður af fjallinu, að mikill fjöldi fólks kom á móti honum,

38 Kallaði þá maður nokkur úr flokkinum og sagði : meistari, eg bið þig, lít þú náðarsamlega til sonar míns, því hann er einkabarn mitt.

39 Því sjá, þegar andinn hrífur hann, hrín hann þegar upp, og teygist sundur og saman með froðufalli, og varla vikur andinn frá honum, þegar hann hefur kvalið hann.

40 Eg það lærisveina þína, að þeir rækju hann út, en þeir gátu það ekki.

41 En Jesús svaraði og sagði : þú vantrúaða og rángsnúna kynslóð, hversu lengi á eg að vera hjá yður og umbera yður ? fær þú hingat son þinn !

42 En er hann kom til hans, hreif hinn illi andi hann og teygði hann sundur og saman. Hastaði þá Jesús á hinn óhreina anda og læknaði sveininn og gaf hann aptur föður sínum ;

43 En allir undruðust Guðs almætti. En er allir voru nú að furða sig yfir öllu því, sem Jesús gjörði, tók hann svo til orða við lærisveina sína :

44 Takið eptir þessum orðum : Mannsins Sonur á að ofurseljast í manna hendur.

45 En þeir skildu það ekki, og það var svo hulið fyrir þeim, að þeir skynjuðu það ekki, en þorðu þó ekki að spyrja hann að, hvað hann meinti með því.

46 En sú hugsun hófst meðal þeirra, hver þeirra mestur væri.

47 En er Jesús varð var við þeirra hugrenningar, tók hann barn eitt og setti það hjá sér,

48 Og sagði við þá : hver sem veitir þessu barni viðtöku í mínu nafni, hann veitir mér viðtöku, en hver sem veitir mér viðtöku, hann veitir og þeim viðtöku, sem mig sendi ; því sá sem minstur er meðal yðar allra, hann mun mikill verða.

49 En Jóhannes svaraði og sagði : meistari, vör saum mann nokkurn, sem í þínu nafni rak út djöfla, og vör bönnuðum honum það, þar hann ekki var í fylgd með oss.

50 Jesús mælti : bannið það ekki, því sá sem ekki er mót yður, hann er með yður.

51 Nú er leið að hans upphafningar tíma, einsetti hann sér að fara til Jerúsalem, og sendi menn undan sér ;

52 Þeir fóru og komu í þorp nokkurt samverskt til að útvega honum þar gisting ;

53 En bæarmenn vildu ekki við honum taka, af því hann ætlaði til Jerúsalem.

54 En er lærisveinar hans, Jakob og Jóhannes, urðu þess vísir, sögðu þeir : viltu, Herra, að vör bjóðum eldi að falla af himni og tortýna þeim, eins og Elías gjörði.

55 Þá snérist hann við, ávitaði þá og sagði : vitid þér ekki, hvers anda þér eruð ?

56 Því Mannsins Sonur er ekki kominn til að tortýna lífi manna, heldur til að frelsa það. Síðan fóru þeir í annað þorp.

57 Svo bar við á veginum, að maður nokkur sagði við hann : eg vil fylgja þér, Herra, hvert sem þú fer.

58 Og Jesús sagði við hann : refar hafa greni og fuglar himins hreiður en Mannsins Sonur hefir hvergi höfði sínu að að halla.

59 Við annan sagði hann : fylg þú mér ! Hann mælti : leyf mér fyrst, Herra, að fara og grafa föður minn.

60 En Jesús sagði við hann : lát hina dauðu grafa sína dauðu, en far þú og flyt lærdóminn um Guðs ríki.

61 Enn nú annar sagði : eg vil fylgja þér, Herra, en leyf mér fyrst að fara og kveðja heimilisfólk mitt.

62 En Jesús sagði við hann : einginn sá, sem leggur hönd á plóginn og horfir á það, sem er að baki hans, er hœfur til Guðs ríkis.

10. KAPÍTULI.

Jesús sendir út ena sjöttu lærisveina; þeir koma aptur; hann veggamar sinn Föður; segir dæmisögu um Samarítann og Levítann; talar við Mártu og Mörtu.

EPTIR þetta útvaldi Drottinn einnig aðra sjöttu, og sendi þá undan sér tvo og tvo í allar þær borgir og staði, sem hann hafði ásett sér að koma,

2 Þessvegna sagði hann við þá : kornskeran er mikil, en verkamennirnir eru fáir ; biðjið því Herra uppskerunnar, að hann sendi verkamenn til kornskurðar síns.

3 Farið þér, eg sendi yður, eins og lömb á meðal úlfa.

4 Takið hvorki með yður fægryðil eður tösku, og ekki skó, heilsid eingum á vegi yðrum ;

5 Nær þér komið inn í hús nokkurt, þá segið fyrst : friður sé í þessu húsi !

6 Og sé þar nokkur inni friðar verður, munu friðar óskir yðar hrína á honum ; en ef ekki, munu þær hverfa til yðar aptur.

7 Verið kyrrir á hinu sama heimili, etið og drekkið, það sem yður verður boðið, því verður er verkamaðurinn launanna ; ekki skuluð þér flytja úr einu húsi í annað.

8 Nær þér komið í bæ nokkurn, og bæarmenn veita yður viðtöku, þá neytið þess, er fyrir yður framreitt verður ;

9 Læknið þá, sem þar eru sjúkir, og segið þeim : Guðs ríki er nálægt yður.

10 En ef þér komið í þann bæ, þar sem menn ekki vilja veita yður viðtöku, þá farið út á strætin, og segið :

11 Duptið, sem loðir á oss úr yðvarri borg, hristum vör af oss á yður, vitid samt það, að Guðs ríki er í nánd.

12 Eg segi yður, að bærilegri munu verða kjör Sódómu á degi dómsins, en þeirrar borgar.

13 Vei þér, Korazin; vei þér, Bet-saida; ef þau kraptaverk, sem gjörð hafa verið í ykkur, hefðu gjörð verið í Týrus eður Sídon, mundu þeir fyrir löngu hafa klæðzt í sekk og ösku og sæð að sér;

14 En bærilegri munu verða kjör Týrusar og Sídonar á degi dómsins, en ykkar.

15 Og þú, Kapernaum, sem nú mænir við himin, þér mun til helvítis niðursókt verða.

16 Sá sem hlýðir yður, hlýðir mér, og hver sem fyrirlítur yður, fyrirlítur mig; en hver sem fyrirlítur mig, fyrirlítur þann, sem mig sendi.

17 En þegar þeir sjöttu komu til baka, voru þeir glaðir, og sögðu: Herra, einnig illir andar hlýða oss í þínu nafni.

18 Jesús mælti við þá: eg sá Satan falla af himni, eins og eldingu.

19 Sjá, eg gef yður vald til að fótum troða höggormna og sporðdreka og alt óvinarins veldi, og ekkert skal yður granda.

20 En gleðjist samt ekki yfir því, að illir andar hlýða yður, heldur yfir því, að nöfn yðar eru skrifuð á himnum.

21 Samstundis varð Jesús glaður í anda, og sagði: eg þakka þér, Faðir, Herra himins og jarðar, að þú hefir látið þetta hulíð fyrir spekingum og vitringum, en hefir auglýst það fáfróðum. Já, Faðir! því þér hefur þóknast, að það skyldi þannig vera.

22 Alt er mér í vald gefið af mínum Föður, og einginn veit, hver Sonurinn er, nema Faðirinn, eður hver Faðirinn er, nema Sonurinn og sá, sem Sonurinn vill það auglýsa.

23 Þá snéri hann sér til lærisveina sinna, og sagði við þá einslega: sæl eru þau augu, sem sjá, það sem þér sjáið;

24 Því eg segi yður, að margir spámennt og konungar hafa viljað sjá það, sem þér sjáið, en sáu það ekki, og heyra það, sem þér heyrið, og heyrðu það ekki.

25 Og sjá, maður nokkur skript-lærður stóð upp, freistaði hans og

sagði: meistari, hvernig á eg að breyta, svo eg eignist eilíft líf?

26 En hann sagði við hann: hvað er skrifað í lögmálinu? hvernig les þú?

27 Hann mælti: elska skaltu Drottinn Guð þinn af öllu hjarta, af allri sálu, af öllum kröptum og öllum huga, og náúnga þinn, eins og sjálfan þig.

28 En hann sagði við hann: þú svaraðir rétt; gjör þú þetta, og þá muntu lifa.

29 En þar eð hann vildi réttlæta sjálfan sig, sagði hann við Jesúm: hver er þá minn náúngi?

30 En Jesús svaraði og sagði: maður nokkur ferðaðist frá Jerúsalem til Jeríkó og féll í hendur ræningja, sem flettu hann klæðum, veittu honum áverka, fóru síðan burtu og létu hann eptir dauðvona.

31 Svo bar til, að prestur nokkur fór þenna sama veg, og er hann sá hann, gekk hann fram hjá;

32 Eins Levítinn, þegar hann kom til þess staðar og sá hann, gekk hann einnig fram hjá.

33 En samverskur maður nokkur, er fór um farinn veg, kom þar að, og er hann sá hann, kendi hann í brjósti um hann,

34 Gekk til hans og batt sár hans, og helti í þau viðsmjóri og víni, setti hann síðan upp á sinn eigin eyk, og flutti hann til gestgjafa húss, og lét sér hugarhaldið um hann.

35 Degi síðar, er hann var ferðbúinn, tók hann upp tvo peninga, fèkk gestgjafanum og mælti: al þú önn fyrir honum, og það, sem þú kostar meiru til, skal eg borga þér, þegar eg kem aptur.

36 Hver af þessum þremur sýnist þér vera náúngi þess, sem féll í hendur rængjanna? Hann mælti: sá, sem miskunar verkið gjörði á honum.

37 Þá sagði Jesús við hann: far þú og gjör hið sama.

38 Nú bar svo við, er þeir voru á ferð, að hann kom í þorp nokkurt; þar var kona, að nafni Marta, sem veitti honum gistingu;

39 Hún átti systur, er María hét, hún sat til fóta Jesú og hlýddi hans kenningu.

40 En Marta hafði mikil umsvif með að standa þeim fyrir beina; gekk hún þá til hans og tók svo til orða: hirðir þú ekki um það, Herra, að systir mín lætur mig eina ganga um beina? seg þú henni að hjálpa mér.

41 En Jesús svaraði og sagði við hana: Marta, Marta, þú hefir mikla áhyggju og umsvif fyrir mörgu, en eitt er nauðsynlegt.

42 María hefir valið sèr hið góða hlutskiptið, sem ekki mun frá henni tekið verða.

11. KAPÍTULI.

Jesús kennir sínum lærisveinum að biðja; rekur djöful út, og hrindir lastmælum hinna skriptlærðu; etur með Faríseum og ávitar þá og hina löglærðu.

EITT sinn bar svo við, að hann var einhverstaðar að biðjast fyrir; en er hann hafði lokið böenagjörðinni, sagði einn af lærisveinum hans við hann: kenn þú oss, Herra, að biðja, eins og Jóhannes kendi sínum lærisveinum.

2 Þá sagði hann við þá: nær þér biðjast fyrir, þá segid: Faðir vor, helgist þitt nafn, tilkomi þitt ríki;

3 Gef oss hvern dag vort daglegt brauð;

4 Fyrirgef oss vorar syndir, því vèr fyrirgefum og öllum vorum skuldnautum; leið oss ekki í freistni.

5 Og hann sagði við þá: ef einhver yðar á vin, og fer til hans um miðnætti og segir við hann: vinur, lánaðu mér þrjú brauð;

6 Því vinur minn er kominn til mín úr ferð sinni, og eg hefi ekkert að bjóða honum;

7 Og sá, sem inni er, svarar: gjörðu mér ekki ónæði, dyr eru lokadar, og börn mín eru ásamt mér gengin til hvílu; eg get þess vegna ekki farið á fœtur til að fá þér þau.

8 Eg segi yður, ef hann ekki fer á fœtur til að lána honum þau sökum vináttu þeirra, þá mun hann samt fara á fœtur vegna þrábeidni hans, og fá honum svo mikið, sem hann við þarf.

9 Þar fyrir segi eg yður: biðjið, og mun yður gefast; leitið, og munuð þér finna; knýði á, og mun fyrir yður upp lokið verða;

10 Því sá fær, sem biður, sá finnur, sem leitar, og fyrir þeim, sem á knýr, mun upp lokið verða.

11 En ef sonur einhvers yðar á meðal beiddi föður sinn um brauð, hvort mundi hann gefa honum stein? og ef hann bæði um fisk, mundi hann þá gefa honum höggorm í staðinn fyrir fisk?

12 Eður bæði hann um egg, mundi hann þá gefa honum sporðreka?

13 Ef nú þér, sem vondir eruð, tímið að gefa börnum yðar góðar gjafir, hvað miklu framar mun þá ekki Faðir yðar á himnum gefa þeim Heilagan Anda, sem hann biðja.

14 Og hann rak út djöful þann, er mállaus var, og er djöfullinn var út farinn, tók sá, er mállaus var, að mæla.

15 Þetta undradist fólkið, en sumir þeirra sögðu, að hann ræki djöfla út með fulltingi djöflahöfðingjans Belsebúls;

16 En aðrir freistuðu hans og kröfðust af honum teikns af himni;

17 En hann, er vissi, hvað þeir hugsuðu, sagði við þá: hvert það ríki, sem í sjálfu sèr er sundurþykt, mun leggjast í auðn, og hvert hús mun þar yfir annað hrapa.

18 Ef nú Satan er sjálfum sèr sundurþykkur, hvernig fær hans ríki þá staðizt, þar þér segid, eg útreki djöfla fyrir fulltingi Belsebúls?

19 En ef eg útrek djöfla með fulltingi Belsebúls, fyrir hvers fulltingi útreka þá yðrir lærisveinar þá? þess vegna skulu þeir og vera yðrir dómendur.

20 En ef eg rek djöfla út með Guðs fingri, þá er Guðs ríki þegar til yðar komið.

21 Nær vopnuð hetja varðveitir sitt andyri, er alt í friði, sem hún á;

22 En komi annar yfirsterkari og sigri hann, flettir hann hann hertýggjum sínum, er hann treysti á, og skiptir herfánginu.

23 Hver sem ekki er með mér, hann er á móti mér; og hver sem ekki samansafnar með mér, hann sundurdreifir.

24 Þegar óhreinn andi fer út af manningum, ráfar hann um vatnslausla staði, leitar hælís, og nær hann ekki

finnur það, þá segir hann við sjálfan sig : eg vil hverfa aptur í hús mitt, þaðan sem eg fór ;

25 Og er hann kemur, finnur hann það sópað og prýtt.

26 Þá fer hann og tekur með sér aðra sjö anda sér verri, og er þeir eru inn komnir, setjast þeir þar að ; verður svo hið síðara ásigkomulag mannsins verra en hið fyrra.

27 En svo bar við þegar hann var að tala þetta, að kona nokkur meðal fólksins hóf upp raust sína, og sagði við hann : sæll er sá kviður, er þig bar, og þau brjóst, er þú mylktir.

28 En hann sagði : já, að vísu, sælir eru þeir, sem heyra Guðs orð og varðveita það.

29 En þegar fólkið þyrptist að honum, tók hann svo til orða : þessi þjóð er vond, hún krefst teikns ; en henni skal ekkert teikn verða gefið, nema teikn Jónasar ;

30 Því eins og Jónas var Níníveborgar mönnum teikn, eins mun og Mannsins Sonur verða þjóð þessari.

31 Drottningin úr suðurátt mun rísa upp, í dóminum ásamt þessari kynslóð, og sakfella hana, því hún kom af fjarlægju landi til að heyra speki Salómons ; en gætið þess, að hær er meira en Salómon.

32 Níníveborgar menn munu rísa upp, í dóminum ásamt þessari þjóð, og sakfella hana, því þeir boettu ráð sitt við kenningu Jónasar ; en sjáið, hær er meira en Jónas.

33 Einginn kveikir ljós og setur það í skot eður undir mæliker, heldur í kertastiku, svo þeir, sem inn koma, sjái birtu þess.

34 Augað er ljós líkamanns ; ef því auga þitt er heilskygnt, þá er allur líkami þinn í birtu ; en sè það gallað, er líkami þinn í myrkri ;

35 Gæt þú þar fyrir þess, að þitt innra ljós verði ekki að myrkri.

36 Sè því líkami þinn allur í birtu, svo hvergi beri skugga á, þá verður hann allur bjartur, eins og þegar ljósið skín á þig með birtu sinni.

37 Þegar hann var þetta að mæla, bauð einhver af Faríseum honum til máltíðar. Hann fór og settist undir borð.

38 En þegar Faríseinn sá það, undr-

aðist hann, að Jesús tók ekki handlaugar, áður en hann tók til matar.

39 Þá sagði Drottinn við hann : þér, Farísear, hreinsíð ker yðar og bikara utan, en yðvart hið innra er fult með rán og vonzku.

40 Þér, heimskingjar, hefur ekki sá sem gjörði hið ytra, einnig gjört hið innra ?

41 En þegar þér gefið ölmusur af því, sem þar er, þá haldið þér, að alt sè yður hreint.

42 En vei yður Faríseum, sem tíundið myntu og rúðu og allar matjurtir, en hirðið hvorki um réttvísi nè elskuna til Guðs ; þetta ber að gjöra, en hitt ekki ógjört að láta.

43 Vei yður, þér Farísear, sem keppizt eptir efstu sætum í samkunduhúsum, og að yður sè heilsað á torgunum.

44 Vei yður, því eins eruð þér og grafir dauðra manna, sem ekki ber á, og sem menn ganga yfir án þess að vita það.

45 Þá tók einn af þeim skriptlærðu svo til orða : meistari, þú atyrðir oss einnig með þessu ;

46 En hann mælti : vei yður líka, þér skriptlærðir, því þér bindið mönnum lítt bærar byrðar, en sjálfir snertið þér þær ekki með einum fingri.

47 Vei yður, sem byggði upp grafir spámanna, sem fedur yðar liflētu ;

48 Þannig lofið þér og samþykkið athafnir fedra yðvarra, því þeir liflētu þá, en þér upp byggði grafir þeirra.

49 Fyrir því segir og speki Guðs : eg mun senda þeim spámenn og postula ; suma af þeim munu þeir ráða af dögum, og aðra ofsækja,

50 Svo að af þessari kynslóð verði krafði blóð allra spámana, er út helt hefir verið frá heims upphafi,

51 Frá því Abel var drepinn, til lífláts Sakaríasar, sem drepinn var millum altaris og musteris. Eg segi yður satt, þess mun krafizt verða af þessari þjóð.

52 Vei yður, þér skriptlærðir, sem hafið hrífsað til yðar lykil vizkunnar, en sjálfir farið þér þar ekki inn, og fyrrmunið öðrum inngöngu.

53 En þegar hann sagði þetta við þá, tóku hinir skriptlærðu og Farísear þunglega að reiðast honum og lokka af honum andsvör um ýmislegt,

54 Sitja um hann og leitast við að veiða eitthvað af munni hans, er þeir gæti ásakað hann fyrir.

12. KAPÍTULI.

Jesús varar við súrdeigi Fariseanna, og við því, að hræðast menn; vill ekki skipta arfi; varar við ágirni og búksorg; hvetur til árvekni og trúskapar; talar um hörmúngar fyrir hans lærdóms skuld, og um að veita tímanum eptirtekt.

ÞEGAR svo margar þúsundir voru saman komnar, að næstum tróð hver annan undir, hóf hann svo tal sitt við lærisveina sína: varizt fyrst og fremst súrdeig Fariseanna, það er, hræsnina;

2 En ekkert er svo dulið, að ekki verði opinbert, og ekkert svo leynt, að ekki verði kunnugt;

3 Því mun hvað eina, sem þér talið í leynti, koma í hámaeli, og hverju þér hvíslið í launkofum, það mun kunnugt verða á þökum uppi.

4 En eg segi yður, vinir mínir! hræðizt ekki þá, sem líkamann deyða, og fá ekki meira aðgjört;

5 En eg skal sýna yður, hvern þér eigið að hræðast: hræðizt þann, sem eptir að hann hefir líflátið, hefir vald til að kasta í helvíti; já, eg segi yður, hræðist hann!

6 Seljast ekki fimn titlíngar fyrir tvo smápenínga, og þó gleymir Guð eingum af þeim;

7 Og enn fremur: öll yðar höfuðhár eru talin; verið því ekki hræddir, þér eruð meira verðir, en margir titlíngar.

8 En eg segi yður það, að hver sem kannast við mig fyrir mönnum, við hann mun og Mannsins Sonur kannast fyrir englum Guðs;

9 En hver sem afneitar mér fyrir mönnum, honum mun verða afneitað fyrir englum Guðs.

10 Hver sem lastar Mannsins Son, honum mun verða það fyrirgefið; en sá, sem talar lastyrði gegn Heilögum Anda, honum mun það ekki fyrirgefið verða.

11 En þegar þeir færa yður í samkunduhús sín og fyrir höfðingja sína og valdsmenn, verið þá ekki hugsjúkir, hvernig eða með hverju þér eigið að forsvara yður, eður hvað þér eigið að tala;

12 Því Heilagur Andi mun kenna yður á sömu stundu, hvað þér eigið að segja.

13 Þá sagði einn af fólkinu við hann: meistari, skipaðu bróður mínum, að hann skipti með mér arfi okkar.

14 En hann sagði við hann: maður, hver hefir sett mig fyrir dómara eður skiptaráðanda milli ykkar?

15 Og hann sagði við þá: gætið yðar, og varið yður við ágirni, því einskis líf er innifalið í því, að hann hafi auð fjár.

16 Þá sagði hann þeim dæmisögu þessa: akur rikismanns nokkurs hafði borið mikinn ávöxt;

17 Þá hugsaði hann með sér og sagði: hvað á eg nú að gjöra? því eg hefi ekki forðabúr fyrir ávexti mína;

18 Og hann sagði: þetta skal eg gjöra, rífa niður hlöður mínar og byggja aðrar stærri, þángað vil eg safna öllum ávöxtum mínum og auðösfum;

19 Og þá vil eg segja við sálu mína: sál mín! þú hefur fengið mikinn forða til margra ára, hvíl þú þig nú, et þú og drekk og vert glöð!

20 En Guð sagði við hann: heimskíngi, á þessari nóttu verður sál þín af þér heimtuð, og hvers verður það þá, sem þú hefir safnað?

21 Svo fer þeim, er sér safnar fè, án þess að vera í Guði ríkur.

22 En við lærisveina sína sagði hann: þar fyrir segi eg yður: verið ekki hugsjúkir fyrir lífi yðru, hvað þér skuluð hafa til fœðu; ekki heldur fyrir líkama yðrum, hverju þér skuluð klæðast;

23 Lífið er meira vert, en fœðan, og líkaminn meir, en klæðnaðurinn.

24 Gætið að hröfnunum, þeir sá hvorki nè uppskera, og ekki hafa þeir kornhlöður ne forðabúr, samt fœðir Guð þá; hve miklu ágætari eruð þér ekki en fuglarnir?

25 Hver af yður getur með allri sinni áhyggju aukið einni alin við hæð sína?

26 Og ef þér ekki getið komið því til leiðar, sem minnst er í varið, því eruð þér þá áhyggjufullir um hitt annað?

27 Skoðið liljugrösinn, hvernig þau vaxa, hvorki vinna þau nè spinna; en eg segi yður, að Salómon í allri sinni dýrd var ekki svo skrýddur, sem eitt af þeim.

28 Ef að Guð skrýðir svo grasið sem

í dag vex á akrinum og á morgun verður í ofn kastað, hversu miklu framar mun hann ekki klæða yður, þér lítilltrúadír?

29 Ekki skuluð þér heldur vera áhyggjufullir um, hvað þér skuluð hafa til matar eður drykkjar, og hugsið ekki hátt;

30 Því fyrir slíku bera heiðnir menn áhyggju, en Faðir yðar veit, að þér þurfið þessa við.

31 Leitið heldur Guðs ríkis, þá munuð þér fá allt þetta í viðbót.

32 Vert ekki hrædd, litla hjörð, því Föður yðar hefir þóknast að gefa yður sitt ríki;

33 Seljið eigur yðar og gefið fátækum, safnið yður fjársjóðum, sem ekki fynast, fjársjóði á himni, sem aldrei þverrar, sem þjófar ekki geta nálgast eða mölur skemt;

34 Því þar sem yðar fjársjóður er, þar mun og yðar hjarta vera.

35 Yðar lendar sæu gyrtar, og ljós yðar logandi,

36 Og líkizt þeim mönnum, er vænta hússbónda síns, nær hann muni koma frá veizlu, svo nær hann kemur og ber að dyrum, að þeir þá jafnskjótt ljúki upp fyrir honum.

37 Sælir eru þeir þjónar, sem hússbóndinn finnur vakandi, þá hann kemur. Sannlega segi eg yður, hann mun binda belti um sig, setja fyrir þá borð og veita þeim sjálfur beina.

38 Finni hann þá svo, hvort sem hann kemur um aðra eður þriðju eykt nætur, þá eru þessir þjónar sælir;

39 Því vitið það, ef hússbóndinn vissi, á hverjum tíma þjófurinn mundi koma, þá veki hann og læti ekki brjótast inn í hús sitt.

40 Verið þar fyrir reiðubúnir, því Mannsins Sonur mun koma á þeirri stundu, sem þér ekki ætlið.

41 En Pétur sagði við hann: meistari, hvort meinar þú oss með þessari dæmisögu, eður alla?

42 En Drottinn mælti: hver er þá hinn dyggi og forsjáli ráðsmaður, sem hússbóndi hans hefir sett yfir hjú sín til að úthluta þeim í rétta tíma þeirra skamt?

43 Sæll er sá þjón, ef hússbóndi hans finnur hann svo breyta, nær hann kemur.

44 Eg segi yður satt, að hann mun setja hann yfir allar eigur sínar;

45 En ef þjóninn hugsar svo með sér: hússbóndi minn mun ekki koma svo bráðum; og tekur að berja þjónustumenn og ambáttir, og lifa í óhöfi til matar og drykkjar;

46 Þá mun hússbóndi þess þjóns koma á þeim degi, sem hann ekki ætlaði, og á þeirri stundu, sem hann ekki varði, hegna honum harðlega, og gjöra hlut hans jafnan ótrúrra þjóna.

47 En sá þjón, sem veit vilja hússbónda síns og hirðir ekki um að hlýða honum, mun sæta mikilli refsingu;

48 En sá, sem ekki veit hann, en gjörir það, sem hegningar er vert, mun sæta vægri hegningu; en hverjum sem mikið er gefið, af honum mun og mikils krafizt verða, og þeim sem mikið er í hendur selt, af honum verður og meira heimtað.

49 Eg er kominn að senda eld á jörðu; og hve feginn vildi eg, að hann þegar væri kveiktur;

50 En eg hefi skírn að skírast, og hversu ángistarfullur er eg þangað til henni er lokið?

51 Ætlið þér, að eg sé kominn til að senda frið á jörðu? Nei, segi eg yður, heldur ósamlyndi.

52 Því upp frá þessu munu fimm vera í einu húsi, allir sundurþykkir; þrír á móti tveimur, og tveir á móti þremur.

53 Faðirinn mun hefja fjandskap móti syni sínum, og sonurinn gegn föðurnum, móðirin gegn dótturinni, og dóttirin gegn móðurinni, móðir konu manns móti sonarkonu sinni, og sonarkonan gegn móður mannsins.

54 Enn talaði hann þannig til fólksins: nær þér sjáið ský draga upp í vestri, segið þér jafnskjótt, að regn muni koma, og það gengst eptir;

55 Og þegar sunnanvindur blæs, þá segið þér, að hiti muni verða, og það rætist.

56 Þér hræsnaðar, þér hafið vit á að taka eptir útliti lopts og jarðar; hví hafið þér þá ekki vit á að veita þessum tíma eptirtekt?

57 Og hví dæmið þér ekki af sjálfum yður, hvað rétt sé?

58 Þegar þú fer með mótsöðumanni

þínum til dómarans, þá kostaðu á veginum kapps um að sættast við hann, svo ekki dragi hann þig fyrir dómarann, og dómarinn afhendi þig fangaverðinum, og fangavörðurinn kasti þér í dýflissu.

59 Eg segi þér, þú munt ekki þaðan út komast, fyrr en þú hefir borgað hinn síðasta pening.

13. KAPÍTULI.

Aflífláti nokkurra Galílea tekur Jesús sér tilefni til að áminna til betrunar; demisagan um fíkjutréd; Jesús læknar hrepta konu; framsetur demisöguna um mustarðskornið og súrdeigið; talar um útskýfun margra, en inníttöku heidingsja í Krists ríki; hræðist ekki Heródes; ávítar Jerúsalem.

EN um þessar mundir voru nokkrir viðstaddir, er sögðu honum frá þeim Galíleumönnum, hverra blóði Pílatus hafði blandað við fórnir þeirra.

2 Og Jesús svaraði og sagði við þá: haldið þér, að þessir Galílear hafi verið syndugri menn, en allir aðrir í Galílea, þó þeir hafi orðið fyrir þessu?

3 Nei, segi eg yður, en nema þér bætið ráð yðar, munuð þér allir eins fyrir farast;

4 Eður hvort ætlið þér, að þeir átján, sem turninn féll yfir í Sílóam og varð að bana, hafi verið meira sekir, en allir þeir sem í Jerúsalem búa?

5 Nei, segi eg yður, en nema þér bætið ráð yðar, munuð þér allir fá sömu afdrif.

6 En hann sagði þessa dæmisögu: maður nokkur átti plantað fíkjutrè í víngarði sínum, og hann kom og leitaði ávaxta á því, og fann ekki;

7 Þá sagði hann við víngarðsmanninn: í þrjú ár hefi eg komið og leitað ávaxta á þessu fíkjutrè og ekki fundið; högg þú það upp, hvers vegna skal það spilla jörðunni?

8 En hann svaraði og sagði við hann: leyf þú því, herra, enn nú að standa þetta árið, þar til eg hefi grafið um það og borið að myki,

9 Ef vera kynni, að það beri ávöxt; en ef ekki, þá lát þú höggva það upp síðar.

10 Eitt sinn, er hann kendi í einhverju samkunduþúsi á sabbatsdegi.

11 Þar svo við, að þar var kona, sem haldin hafði verið af sjúkleiks anda í

átján ár, hún var krept og gat með eingu móti rétt sig upp.

12 En þegar Jesús sá hana, kallaði hann á hana og sagði við hana: kona, vertu laus við sjúkleika þinn!

13 Síðan lagði hann hendur yfir hana og jafnskjótt réttist hún upp og lofaði Guð;

14 En forstöðumaður samkunduþússins, sem líkaði illa, að Jesús læknaði á sabbatsdegi, sagði við fólkíð: sex eru dagar þeir, sem ætlaðir eru til vinnu, komið þér á þeim og látið yður lækna, en ekki á hvíldardegi.

15 Þessvegna svaraði Drottinn honum og sagði: hræsnari, hver er sá yðar, sem ekki leysi naut sitt eður asna af stalli, og leiði til vatns á hvíldardegi?

16 Mundi þá ekki vera tilhlýðilegt að leysa þessa dóttur Abrahams á sabbatsdegi úr fjötrum þeim, sem Satan hefir haldið henni í í átján ár?

17 Og er hann hafði þetta mælt, urðu allir móttstöðumenn hans sneyptir, en fólkíð gladdist yfir öllum þeim dæmsdarverkum, er hann gjörði.

18 En hann sagði: hverju er Guðs ríki líkt? eður við hvað skal eg því samjafna?

19 Líkt er það mustarðskorni, sem maður tók og sáði í jurtagarð sinn; það óx og varð að svo stóru trè, að fuglar himins hreidruðu sig í greinum þess.

20 Aptur sagði hann: við hvað á eg að líkja Guðs ríki?

21 Líkt er það súrdeigi því, er kona tók og fól í þrem mælum mjöls, þangað til það sýrðist alt saman.

22 Þegar hann var á ferð til Jerúsalem, fór hann um borgir og þorp, og kendi;

23 En þá sagði einhver við hann: meistari, munu þeir ekki verða fáir, sem hólpnir verða? En hann sagði við þá:

24 Kostíð kapps um að komast gegn um hið þröngva hliðið; því eg segi yður satt, að margir eru þeir, sem leitast við að komast þar inn, en munu ekki geta það.

25 Frá þeim tíma að hússbóndinn er uppstaðinn og hefir lokað dyrunum, munuð þér standa fyrir utan og taka til að berja upp á og segja: lúk þú

upp fyrir oss, Herra, en hann mun svara og segja við yður: eg þekki yður ekki, og veit ekki, hvaðan þér eruð.

26 Þá munuð þér segja: vör höfum etið og drukkið með þér, og á strætum vorum kendir þú.

27 En hann mun segja: eg þekki yður ekki, nè veit, hvaðan þér eruð; farið frá mér allir illgjörðamenn!

28 Mun þar þá verða vein og tapnagnistrau, nær þér sjáið Abraham, Ísak og Jakob og alla spámennina í Guðs ríki, en yður útrekna.

29 Þá munu þeir koma frá austri og vestri, norðri og suðri, og sitja til borðs í Guðs ríki;

30 Og sjáið, þeir eru til, sem eru síðastir; en verða munu hinir fyrstu, og þeir eru til, sem eru fyrstir og verða munu hinir síðustu.

31 Þenna sama dag komu til hans nokkrir Farisear og sögðu við hann: far þú hëðan, því Heródes situr um líf þitt.

32 Og hann sagði við þá: farið þér og segið þessum ref: sjá, eg rek djöfla út, og held lækningum áfram í dag og á morgun, en á þriðja degi mun eg ljúka þeim af;

33 Þó verð eg að halda áfram í dag og á morgun og daginn þar eptir; því það hæfir ekki, að nokkur spámaður sé lífátinn fyrir utan Jerúsalem.

34 Jerúsalem, Jerúsalem, þú, sem líflætur spámennina, og grýtir þá, sem til þín eru sendir, hversu opt hefi eg ekki viljað saman safna börnum þínum, eins og hœnan safnar úngum sínum undir vængi sér, en þér hafið ekki viljað.

35 Sjá, bústaður yðar mun yður í eyði látinn verða. En eg segi yður, að þér munuð ekki sjá mig, þangað til sá tími kemur, er þér segið: blessaður sè sá, sem kemur í Drottins nafni.

14. KAPÍTULI.

Jesús læknar vatnsjúkan; ræður frá því að metast um sæti; framsetur dæmisöguna um þá miklu hvöldmáttid; talar um það, sem krefst af þeim, sem vilja verða hans lærisveinar, og við hverju þeir megi búast.

SVO bar við einhvern tíma, að hann kom á hvíldardegi í hús eins af

höfðingjum Fariseanna til máltíðar; höfðu þeir þá vörð á honum.

2 Og sjá, frammi fyrir honum stóð maður nokkur vatnssjúkur.

3 Þá spurði Jesús hina skriptlærðu og Fariseana og sagði: hvort er leyfilegt, að lækna á hvíldardegi? en þeir þögðu við.

4 Tók þá Jesús á honum, læknaði hann og lét hann burt fara.

5 Síðan sagði hann við þá: ef einhver yðar á asna eða naut, sem fellur í pytt, dregur hann það ekki jafuskjótt upp, þótt hvíldardagur sè?

6 Og þeir gátu eingu svarað.

7 Síðan sagði hann við þá, er til borðsins sátu, þegar hann sá, að þeir völdu sér hin æðstu sæti:

8 Þegar einhver býður þér til veizlu, þá set þig ekki í hin æðstu sæti; vera kann, að annar æðri þér sè boðinn,

9 Og sá komi, sem bauð þér og honum, og segi við þig: gef þú þessum rúm, og hljóttir þú þá með kinnroða að hafa hinn yzta sess;

10 Heldur, nær þér er boðið, þá set þig í hið yzta rúm, svo þegar sá kemur, sem þér bauð, segi hann við þig: vinur, þoka þér upp betur! Mun þér þá virðing veitast af þínum sessunautum;

11 Því að hver sig sjálfan upphefur, hann mun niðurlægjast, og hver sig sjálfan niðurlægir, hann mun upp hafinn verða.

12 Ennfremur sagði hann við þann, er honum hafði boðið: þegar þú býður til miðdags eður kvöldverðar, bjóð þú þá hvorki vinum þínum, bræðrum eður náungum, ekki heldur ríku nágrönnum þínum, svo ekki bjóði þeir þér aptur, og verði það þér þannig endurgoldið.

13 Heldur nær þú gjörir heimboð, þá bjóð þú fátækum, vönuðum, höltum og blindum;

14 Og sœll ert þú þá, því þeir hafa ekkert til að endurgjalda þér með; en það mun verða þér endurgoldið í upprisú rættlátra.

15 En er þetta heyrði einn af þeim, er til borðsins sátu, sagði hann við hann: sœll er sá, sem situr til borðs í Guðs ríki.

16 Honum svaraði Jesús: maður

nokkur bjó til mikla kvöldmáltíð, og bauð þangað mörgum ;

17 Og þegar matmáls tími var kominn, sendi hann þjón sinn að segja þeim til, er boðnir voru, að þeir skyldu koma, því alt væri til reiðu ; en þeir tóku til að afsaka sig allir í einu hljóði.

18 Hinn fyrsti sagði : eg hefi keypt mér akur, og er mér því nauðsyn á að fara og skoða hann ; eg bið þig, afsaka mig.

19 Annar sagði : fimm þör akneyta keypta eg, fer eg nú út að reyna þau ; eg bið þig, afsaka mig.

20 Hinn þriðji sagði : konu hefi eg mér festa, og get eg þess vegna ekki komið.

21 Þjóninn fór og kunngjörði húsbónda sínum alt þetta ; þá reiddist húsbóndinn og sagði við þjón sinn : far þú skjótlega út á stræti og götur borgarinnar, og fær þú hingað volaða, vanaða, halta og blinda.

22 Þjóninn sagði : eg hefi gjört það sem þú bauðst, herra, en þar er enn nú meira rúm.

23 Þá sagði húsbóndinn við hann : far þú út á stigu og þjóðvegi, og þrýstu þeim til að koma, svo að hús mitt verði fult ;

24 Því eg segi yður, að einginn þeirra manna, er boðnir voru, skal smakka mína máltíð.

25 En honum varð samferða mikill fjöldi fólks ; snérist hann þá við þeim og tók svo til orða :

26 Ef sá er nokkur, sem til mín kemur, og hatar ekki föður sinn og móður, konu, börn, bræður og systur, og jafnvel sitt eigið líf, hann getur ekki verið minn lærisveinn ;

27 Og sá, sem ekki ber sinn kross og fylgir mér, getur ekki minn lærisveinn verið.

28 Því hver er sá af yður, sem vill byggja sèr stórt hús, er ekki setjist fyrst niður og reikni kostnaðinn, hvort hann hafi það, sem til þess þarf,

29 Svo að þegar hann er búinn að leggja grundvöllinn, en getur ekki lokið við bygginguna, þá skuli ekki allir, sem það sjá, gera gys að honum og segja :

30 Maður þessi tók að byggja, en gat ekki lokið við það.

31 Eða hver er sá konungur, sem fer í hernað móti öðrum konungi, er ekki ráðslagifyrst um, hvort hann með tíu þúsundum geti mætt þeim, sem hefir tuttugu þúsundir gegn honum ?

32 Að öðrum kosti mun hann senda boðskap til hins, meðan hann er enn nú í fjarska, og leita friðar.

33 Þannig er því og varið með hvern af yður, sem ekki yfirgefur allar eigur sínar, að hann getur ekki verið minn lærisveinn.

34 Saltið er gott, en missi það krappt sinn, með hverju skal það þá selta ?

35 Það er þá hvorki á túnjörð, nè til áburðar hæfilegt, heldur kasta menn því út. Hver eyru hefir að heyra, hann heyrir !

15. KAPÍTULI.

Dæmisaga um hinn týnda sauð, hinn mista pening og hinn glataða son.

EN allir tollheimtumenn og ber-syndugir nálgudust hann, til að heyra kenningu hans ;

2 En Farisear og skriptlærðir ömuðust við því, og sögðu : þessi tekur að sèr bersynduga og hefur samneyti við þá.

3 Þá sagði Jesús þeim þessa dæmi-sögu :

4 Hver er sá af yður, er á hundrað sauði, og týnir einum af þeim, að hann ekki skilji þá níu og níutíu eptir í eyðimörku, og fari að leita þess, er týndur var, þangað til hann finnur hann ?

5 Og þegar hann hefir fundið hann, leggur hann hann með gleði á herðar sèr,

6 Og nær hann er heim kominn, kallar hann saman vini sína og ná-granna, og segir við þá : samgleðjist mér, því eg hefi minn sauð aptur fundið, sem eg týndi.

7 Eg segi yður, þannig mun verða meiri gleði á himnum yfir einum synd-ugum, sem bætir rað sitt, en yfir níutíu og níu réttlátum, er ekki þurfa yfirbótar við.

8 Eður hver er sú kona, sem á tíu peninga, og týni hún einum, að hún ekki kveiki ljós, sópi húsið og leiti vandlega, þangað til hún finnur hann ?

9 Og þegar hún hefir fundið hann, kallar hún á vinkonur sínar og grann-konur, og segir : samgleðjist mér, því

eg hefi minn pening aptur fundið, sem eg týndi.

10 Þannig segi eg yður, að englar Guðs munu gleðjast yfir einum syndugum, sem boetir ráð sitt.

11 Ennfremur sagði hann : maður nokkur átti tvo sonu,

12 Sá yngri þeirra sagði við föður sinn : faðir ! lát mig fá þann hluta fjárisins, sem mér ber ; og hann skipti milli þeirra fenu.

13 Nokkrum dögum síðar tók sá yngri alt fê sitt og ferðaðist í fjarlægð land ; þar sóaði hann fê sínu í óhóf-sömum lifnaði.

14 Nú er hann hafði eytt öllum eigum sínum, kom þar mikið hallæri í landið, tók hann þá að lifa nauð,

15 Fór hann þá og ræðst til eins borgara í því landi, sem sendi hann út á bú sitt, að gæta þar svína sinna ;

16 Varð hann þá feginn, að seðja sig af drafi því, er svínin átu ; og einginn varð til að gefa honum nokkuð.

17 Nú er hann ránkaði við sêr, sagði hann : hversu marga daglaunamenn heldur faðir minn, sem hafa gnægð matar, en eg ferst í húngri ;

18 Eg vil taka mig upp og fara til föður míns, og segja við hann : Faðir ! eg hefi syndgað móti himninum og fyrir þér,

19 Og er ekki lengur verður að heita sonur þinn. Far þú með mig eins og einn af daglaunamönnum þínum.

20 Þjóst hann þá til ferðar til föður síns ; en er hann var enn nú langt í burtu, sá faðir hans hann og kendi í brjosti um hann, hljóp og féll um háls honum og kysti hann.

21 En sonurinn sagði við hann : Faðir minn, eg hefi syndgað móti himninum og fyrir þér, og er nú ekki framar verður að heita sonur þinn.

22 Þá sagði faðirinn við þjóna sína : færið hingað hina beztu skikkju og færið hann í, dragið hring á hönd hans og skó á fetur honum ;

23 Komið með alikálf og slátrið, svo vèr getum matazt og verið gladdir ;

24 Því þessi sonur minn, sem var dauður, er lifnaður aptur, og hann, sem týndur var, er fundinn ; tóku menn nú að gleðjast.

25 En svo bar við, að eldri bróðir hans var á akri, og er hann kom og nálgadist húsið, heyrdi hann samsöng og dans ;

26 Kallaði hann þá á einn af þjónustumönnum, og frétti hann, hvað um væri ;

27 Hann sagði : bróðir þinn er kominn, og faðir þinn hefir slátrað alikálfi, af því hann heimti son sinn heilan heim.

28 Reiddist hann þá og vildi ekki fara inn. Faðir hans fór því út og bauð honum inn að koma.

29 En hann svaraði og sagði við föður sinn : í svo mörg ár hefi eg nú þjónað þér og aldrei breytt út af boðum þínum, þó hefir þú aldrei gefið mér kiðling, svo að eg gæti glatt mig með vinum mínum ;

30 En þessi sonur þinn, sem sóað hefir eigum þínum með skækjum, er nú kominn, og hans vegna slátrar þú alikálfi.

31 En hann sagði við hann : sonur minn, þú ert alt af með mér, og allar mínar eigur heyra þér til ;

32 Nú settir þú að vera gláður og í góðu skapi, þar bróðir þinn, sem dauður var, er lifnaður aptur, og hann, sem týndur var, er fundinn.

16. KAPÍTULI.

Dæmisagan um hinn ótrúa ráðsmann ; Jesús dóltar Fariseana, og segir dæmisögu um Lazarus og hinn ríka.

EN hann sagði einnig við lærisveina sína : maður nokkur rikur hafði sêr ráðsmann, þann er rægður var fyrir honum um það, að hann hefði sóað hans gózi ;

2 Kallaði hann þá þenna fyrir sig og sagði við hann : hví heyri eg þetta um þig ? gjör þú reikningskap ráðsmennsku þinnar, því þú getur ekki lengur verið ráðsmaður minn.

3 En ráðsmaðurinn hugsaði með sjálfum sêr : hvað á eg nú til bragðs að taka, fyrst hússbóndi minn sviptir mig ráðsmennskunni ? eg megna ekki að grafa, en skammast mín að biðja ölmusu.

4 Sè eg, hvað eg skal gjöra, svo að þeir, nær eg verð settur frá ráðsmennskunni, skjóti skjólshúsi yfir mig.

5 Kallaði hann þá á hvern og einn af skuldunautum hússbónda síns, og sagði við hinn fyrsta : hvað mikið ert þú skuldugur hússbónda mínum ?

6 Hann sagði : hundrað tunnur við-smjör. Hinn mælti : tak handskript þína, set þig niður og skrifa þú skyndilega fimmtíu.

7 Þar eptir sagði hann við annan : en hvað mikið ert þú skuldugur ? Hann sagði : hundrað mælikeröld hveitis ; þá sagði hann : tak þú handskript þína, og skrifa þú áttatíu.

8 Þá hrósaði hússbóndinn þeim rángláta ráðsmanni fyrir það, að hann hefði breytt svo kænlega, því þessa heims börn eru kœnni en synir ljóssins við sína kynslóð.

9 Og eg segi yður : gjörið yður vini af mammóni ránglætisins, svo nær þér farið hëðan, að þér þá verðið meðteknir í hinar eilífu tjaldbúðir.

10 Sá, sem er trúr yfir litlu, mun einnig vera trúr yfir miklu, og sá, sem er ótrúr yfir litlu, mun og ótrúr vera yfir miklu.

11 Ef að þér því ekki hafið verið trúir yfir hinum rángláta mammóni, mun þú mun þá trúa yður fyrir sannarlegum gæðum ?

12 Og ef þér hafið ekki sýnt trú-mennsku í meðferð þess, sem aðrir eiga, hver mun þá gefa yður það, sem yðvart er ?

13 Eínginn þjón getur tveimur herrum þjónað, því annaðhvort mun hann hata annan og elska hinn, eður aðhyllast annan og afrækja hinn. Þannig getið þér ekki þjónað bæði Guði og mammóni.

14 Þegar Farísearnir, sem voru menn ágjarnir, heyrðu alt þetta, gjörðu þeir gys að honum ;

15 Og hann sagði við þá : þér keppizt eptir að sýnast réttlátir fyrir öðrum, en Guð þekkir yðar hjörtu ; því það sem er hátt meðal manna, er fyrir Guði andstyggilegt.

16 Lögmálið og spámennirnir (spáðu) alt til Jóhannesar tíma ; síðan hefir kendum verið lærdómurinn um Guðs ríki, og hver maður vill þrengja sér þar inn með valdi ;

17 En auðveldara er það, að himin og jörð forgangi, en að hið minsta atriði af lögmálinu gangi úr gildi.

18 Hver, sem segir skilið við konu sína og gengur að eiga aðra, drýgir hór, og hver, sem tekur þá konu, sem skilið hefir sig frá manni sínum, drýgir hór.

19 En það var einu sinni ríkismaður, sem klæddist purpura og dýrindis líni, og lifði hvern dag í dýrölegum fagnaði.

20 En fyrir dyrum hans lá fátækur, maður, er Lazarus hét, hláðinn kaunum ;

21 Hann girntist að seðja sig af molum þeim, er fëllu af borðum ens ríka, og jafnvel hundar komu og sleiktu sár hans.

22 En svo bar við, að hinn fátæki dó og var borinn af englum í faðm Abrahams ; sömuleiðis dó hinn ríki og var grafinn.

23 En er hann var í helvítis kvölum, þá hóf hann upp augu sín, og sá Abraham á lengdar, og Lazarus í faðmi hans.

24 Þá kallaði hann og sagði : faðir Abraham, miskuna þú mér, og send Lazarus, að hann dýfi fingurgómi sínum í vatn og kœli túngu mína, því eg kvelst í þessum loga.

25 En Abraham sagði ; minstu þess, sonur, að þú nauzt hins góða í lífinu, en Lazarus ens vonða, því verður hann nú huggaður, en þú kvalinn.

26 Auk als þessa er á meðal vor og yðar mikið djúp staðfest, svo hvorki þeir, sem vilja hëðan til yðar, eður frá yður til vor, geta komizt yfir.

27 Þá sagði hann : þá bið eg þig, faðir, að þú sendir hann í hús föður míns,

28 Því eg á fimm bræður, svo að hann vari þá við, að ekki komi þeir líka í þenna kvalastað.

29 Þá sagði Abraham : þeir hafa Móses og spámennina, hlýði þeir þeim.

30 En hann sagði : nei, faðir Abraham, heldur ef einhver framliðinna kæmi til þeirra, þá mundu þeir beata ráð sitt.

31 Þá svaraði Abraham : ef þeir ekki vitja hlýðnast Mósi og spámönnum, munu þeir ekki heldur trúa, þótt einhver framliðinn upp risi.

17. KAPÍTULI.

Jesús talar um hneykslanir, sáttgírni, trú; að menn eigi ekki að ætlast til launa, þó þeir gjöri skylda sína; leknað tíu líkþráa; talar um, hvernig Guðs ríki muni koma.

EN hann sagði við lærisveina sína : ekki getur hjá því farið, að ekki komi hneykslanir, en vei þeim, er þeim veldur.

2 Betra væri honum, að mylnusteinn væri hengdur um háls honum, og honum væri sökt í sjó, en að hann hneyksli einn af þessum smælingjum.

3 Hafið gát á sjálfum yður. Hafi bróðir þinn gjört á hluta þinn, þá átél hann, og iðri hann þess, þá fyrirgef honum það,

4 Og þótt hann sjö sinnum á degi hafi misgjört við þig, og komi sjö sinnum og segist iðrast þess, þá áttu að fyrirgefa honum.

5 Og postularnir sögðu við Drottinn : auk þú oss trúna.

6 En Drottinn sagði : ef þér hefðuð trú eins og mustarðskorn, munduð þér geta sagt við þetta mórberjatrè : ríft þú þig upp með rótum, og festu aptur røtur í hafinu ; þá mundi það hlýða yður.

7 Hver er sá af yður, sem hefir þjón, er plægir jörð og gætir fjár, að hann segi við hann, nær hann kemur af akri : far þú og set þig til borðs ?

8 Mun hann ekki heldur segja : bú þú mér kvöldverð, gyrd þú þig, og þjóna þú mér, meðan eg et og drekk, eptir þetta máttu fá þér mat og drykk ?

9 Hvort mun hann gjalda þjóni þeim þakkir, þótt hann gjöri það, sem honum var boðið ? Eg held ekki.

10 Sömuleiðis eigið þér að segja, nær þér hafið gjört alt hvað yður var boðið : ónýtir þjónar erum vèr, þar eð vèr höfum einúngis gjört það sem vèr áttum að gjöra.

11 Svo bar við þegar hann var á ferð sinni til Jerúsalem, og leið hans lá millum Samaría og Galílea,

12 Og hann fór inn í þorp nokkurt, að honum mættu tíu menn líkþráir ; þeir stóðu langt frá,

13 Kölluðu og sögðu : Jesú meistari, miskuna þú oss !

14 Og er hann leit þá, sagði hann

við þá : farið og sýnið yður prestunum. En svo bar við, er þeir fóru, að þeir urðu heilbrigðir.

15 En einn af þeim, þegar hann sá, að hann var heill orðinn, snéri aptur og lofaði Guð með hárrí raustu,

16 Og fèll til fóta Jesú og þakkaði honum ; en þessi maður var samverskur.

17 Þá sagði Jesús : voru þeir ekki tíu, sem heilbrigðir urðu ? hvar eru hinir níu ?

18 Fundust engir, sem vildu aptur snúa til að gefa Guði dýrdina, nema þessi útlendingur ?

19 Síðan sagði Jesús við hann : stattu á fœtur, og far þú leiðar þinnar ; þín trú hefir frelsað þig.

20 En er hann var að spurður af Faríseunum, hvenær Guðs ríki mundi koma, svaraði hann þeim : Guðs ríki kemur ekki þannig, að á því beri ;

21 Og ekki verður sagt : sjá, það er þar, eða það er hér ; því Guðs ríki er hið innra í yður.

22 Síðan sagði hann við lærisveina sína : sá tími mun koma, að yður mun lánnga eptir að sjá einn dag Mannsins Sonar, og þér munuð ekki sjá hann.

23 Þá munu sumir segja við yður : sjáið, hann er þar, hann er hér ; farið ekki þangað og fylgið þeim ekki ;

24 Því eins og leiptrandi elding líður frá einu skauti himins til annars, eins mun og verða tilkoma Mannsins Sonar ;

25 En áður hlýtur hann margt að líða og útskúfaður verða af þessarar aldar mönnum.

26 Því eins og gekk til á dögum Nóa, eins mun til ganga við tilkomu Mannsins Sonar.

27 Þeir átu, drukku, tóku sèr konur og giptust, allt til þess dags er Núi fór inn í örkina og flóðið kom, sem eyðilagði þá alla.

28 Eins gekk til á dögum Lots : þeir átu, drukku, keyptu, seldu, plöntuðu og bygðu hús ;

29 En á þeim degi, þegar Lot fór út af Sódoma, rigndi eldi og brennisteini af himni, sem eyðilagði þá alla.

30 Eins mun til ganga á þeim degi, þegar Mannsins Sonur birtist.

31 Á þeim degi þá varist sá, sem er

á þaki uppi, að fara niður í húsið að taka búsgögn sín ; eins sá, sem er á akri, að snúa aptur.

32 Munið til konu Lots ;

33 Sá, sem þá vill forða lífi sínu, mun týna því, en sá, sem týnir því, mun fá því borgið.

34 Eg segi yður, á þeirri nóttu munu tveir vera í einu hvílurúmi, annar mun verða tekinn, og hinn eptir skilinn ;

35 Tvær munu mala saman, önnur þeirra mun verða tekin, hin eptir skilin.

36 Þá spurðu þeir hann að : hvar þá Herra ? En hann sagði við þá : þar sem hræið er, þangað munu ernirnir safnast.

18. KAPÍTULI.

Jesús ræður til óþreytanlegra bæna ; framsetur dæmisöguna um Fariseann og tollheimtumanninn ; talar um úngbörn, um sjálfsafneitun, að hún muni endurgoldin verða ; talar um sína pínu. Læknar blindan.

ÞÁ sagði hann þeim dæmisögu upp á það, að menn ættu stöðugt að biðja og ekki þreytast.

2 Og hann sagði : í borg nokkurri var dómari, sem hvorki óttaðist Guð, nè skeytti um menn.

3 Í sömu borg var ekkja, sem kom til hans, og mælti : lát þú mig ná rétti yfir mínum mótstöðumanni ;

4 En hann skeytti því ekki um hrið. En eptir á hugsaði hann með sjálfum sér : þótt eg ekki óttist Guð, nè skeyti um nokkurn mann,

5 Þá samt vegna þess, að ekkja þessi gjörir mér ónæði, vil eg láta hana ná rétti sínum, svo að hún ekki ávalt komi til mín og nauði á mér.

6 Þá sagði Drottinn : gefið gaum að, hvað þessi rángláti dómari sagði ;

7 Mundi þá ekki Guð láta sína útvöldu ná rétti sínum, sem ákalla hann nótt og dag, þó hann fresti hjálpinni.

8 Eg segi yður : hann mun skjótt hjálpa þeim. En þegar Mannsins Sonur kemur, mun hann þá finna trú á jörðu ?

9 En hann sagði líka við nokkra, sem treystu sjálfum sér, að þeir væru réttlátir og fyrirlitu aðra, þessa dæmisögu :

10 Tveir menn fóru upp í musterið

til að biðjast fyrir, annar þeirra var Farisei, hinn tollheimtumaður.

11 Fariseinn stóð og baðst þannig fyrir með sjálfum sér : Guð, eg þakka þér, að eg er ekki, eins og aðrir menn, ræningjar, óráðvandar, hörkarlar, eður eins og þessi tollheimtumaður.

12 Eg fasta tvisvar í viku, og geld tíundir af öllu því eg á.

13 En tollheimtumaðurinn stóð langt frá, og vildi ekki hefja augu sín til himins, heldur barði sér á brjóst og sagði : Guð, vert þú mér syndugum líknsamur !

14 Eg segi yður, að þessi fór réttlátari en hinn heim í sitt hús ; því hver sem upp hefur sjálfan sig, hann mun niður lægjast, en hver sem lítillækkar sjálfan sig, hann mun upp hafinn verða.

15 En þeir færðu líka úng börn til hans, svo að hann snerti þau. En er lærisveinarnir sáu það, ávítuðu þeir þá.

16 En Jesús kallaði þau til sín og mælti : leyfið börnunum til mín að koma og bannið þeim það eigi, því slíkra er Guðs ríki.

17 Sannlega segi eg yður, hver sem ekki meðtekur Guðs ríki, eins og barn, mun ekki inn koma í það.

18 Þá spurði höfðingi nokkur hann að og sagði : góði meistari, hvað á eg að gjöra, svo eg öðlist eilíft líf ?

19 En Jesús sagði við hann : hví kallar þú mig góðan ? einginn er góður, nema Guð einn.

20 Þú kant boðorðin : þú skalt ekki hórdóm drýgja, ekki mann vega, ekki stela, ekki bera ljúgvitni, heiðra föður þinn og móður þína.

21 Þá sagði hann : als þessa hefi eg gætt frá unga aldri.

22 En þegar Jesús heyrði það, sagði hann : enn er þér nokkurs ávant : sel þú alt sem þú átt, og skipt þú því með fátökum, munt þú þá fjársjód hafa á himni ; kom þú síðan, og fylg mér.

23 En er hann heyrði þetta, varð hann mjög hryggur, því hann var mjög auðugur.

24 En er Jesús sá, að hann varð hryggur, sagði hann : hversu törvelt er það fyrir þá, sem ríkir eru, að komast í Guðs ríki.

25 Því hæggra er úlfaldanum að fara í gegnum nálaraugað, en ríkum manni í Guðs ríki.

26 Þá sögðu þeir, er þetta heyrðu : hver mun þá hólpin verða ?

27 Hann mælti : það, sem fyrir mönnum er ómögulegt, er mögulegt fyrir Guði.

28 Þá sagði Pétur : sjá, vèr yfirgáfum alt og fylgdam þér.

29 En Jesús sagði við þá : sannlega segi eg yður, að einginn er sá, sem yfirgefið hefir hús eður foreldri, bræður, konu eður börn, Guðs ríkis vegna,

30 Að hann ekki fái það margfaldlega endurgoldið í þessu lífi, og í komanda heimi eilíft líf.

31 En hann tók þá tólf til sín og sagði við þá : nú förum vèr til Jerúsalem, mun þá fram koma alt það, sem skrifað er af spámönnunum um Mannsins Son.

32 Því hann mun ofurseldur verða heiðingjum, hæddur, spottaður, og spýtt á hann ;

33 Þeir munu og húðstrýkja hann og lífláta, en á þriðja degi mun hann upp rísa.

34 En þeir skildu ekkert af þessu, það var þeim hulið, og þeir skynjuðu ekki það, sem hann sagði þeim.

35 En svo bar við þegar þeir nálguðust Jeríkó, að blindur maður sat við vegginn og beiddist ölmusu.

36 Nú er hann heyrði, að mikill fjöldi fólks fór fram hjá, spurði hann, hvað um væri.

37 En honum var sagt, að Jesús af Nazaret færi þar hjá.

38 Þá kallaði hann og sagði : Jesús, sonur Davíðs, miskuna þú mèr !

39 En þeir, sem á undan fóru, höstuðu á hann, svo að hann þegði ; en hann kallaði þess ákafar og sagði : sonur Davíðs, miskuna þú mèr !

40 Þá nam Jesús staðar og bauð að leiða hann til sín. Þegar hann nálgadist, spurði Jesús hann og sagði :

41 Hvað viltu, að eg gjöri við þig ? Hann mælti : það, Herra, að eg fái aptur sjón mína.

42 Og Jesús sagði við hann : vertu skygn, þín trú hefir hjálpað þér.

43 Og jafnskjótt fékk hann sjón sína, og fylgdi honum, lofandi Guð,

og fólkið alt, er sá þetta, vegsamaði Guð.

19. KAPÍTULI.

Sakeus meðtekur Jesúm ; Jesús framsetur dæmisögu um dygga og ódygga meðferð fengins fjár ; riður inn í Jerúsalem ; hreinsar musterið, kennir þar, og menn leitast við að ráða hann af dögum.

ÞEGAR hann ferðaðist gegn um Jeríkó, var þar maður nokkur, er Sakeus hét,

2 Hann var foringi tollheimtumanna og auðugur að fè ;

3 Hann leitaði tækifæris til að sjá Jesúm, en gat ekki fyrir mannfjöldanum, því maðurinn var lítill vexti ;

4 Hjóp hann þá fyrir, og klifraði upp í eitt mórberjatrè, svo að hann gæti sæð Jesúm, því leið hans lá þar fram hjá.

5 Þegar nú Jesús kom þangað, varð honum litið upp, sá hann, og sagði við hann : Sakeus, skunda þú ofan, því að í dag ber mèr að dvelja í húsi þínu.

6 Hann fór þá ofan með flýti, og tók við honum næsta glaður,

7 En allir, sem þetta sáu, létu illa við og sögðu : hann tekur sér gistingu hjá bersyndugum.

8 En Sakeus stóð fyrir honum, og sagði við Drottinn : helmíng fjár míns gef eg fátækum, og hafi eg nokkuð ránglega af öðrum, gef eg honum ferfalt aptur.

9 Jesús sagði þá við hann : í dag er heill sken húsi þessu, því að þessi maður er og Abrahams sonur,

10 Því Mannsins Sonur er kominn til að leita að hinu týnda, og frelsa það.

11 En er þeir heyrðu þetta, bætti hann við þessari dæmisögu, því nú var hann kominn í nánd við Jerúsalem, en þeir ætluðu, að Guðs ríki mundi nú þegar birtast ;

12 Hóf hann þá svo ræðu sína : maður nokkur eðalborinn ferðaðist í fjarlæggt land, til að afla sér ríkis og koma síðan heim aptur.

13 En er hann hafði kallað fyrir sig tíu af þjónum sínum, seldi hann þeim í hendur tíu pund, og sagði við þá : verzlíð með þau þangað til eg kem aptur.

14 En borgarmönnum var illa til hans, og sendu menn á eptir honum,

er skyldu segja : vèr viljum ekki hafa þenna fyrir konúng yfir oss.

15 Nú er hann kom til baka og hafði tekið við ríkinu, bauð hann að kalla til sín þjóna þá, er hann hafði selt silfrið í hendur, svo hann fengi að vita, hvað hver þeirra hefði ábatazt.

16 Kom þá hinn fyrsti og sagði : pund þitt, herra, hefir ávaxtazt um tíu pund.

17 Konúngurinn sagði við hann : vel sè þér, þú góði þjón, þú varst rífr yfir litlu, skaltu því fá yfirráð yfir tíu borgum.

18 Nú kom annar og sagði : pund þitt, herra, hefir ávaxtazt um fimm pund.

19 Hann mælti sömuleiðis við þenna : þú skalt og ráða yfir fimm borgum.

20 En nú kom einn og sagði : herra, sjá hèr er pund þitt, sem eg hefi geymt í sveitadúki ;

21 Því eg óttudumst þig, því þú ert maður harðrægur, tekur það, sem þú ekki niður lagðir, og upp sker það, sem þú ekki hefir sáð.

22 Við hann sagði konúngurinn : eptir þínum eigin orðum dæmi eg þig, þú illi þjón, þar þú vissir, að eg er maður harður, sem tek það, sem eg ekki hefi niður lagt, og sker þar upp, sem eg ekki hefi sáð ;

23 Hví gafstu þá ekki fè mitt þeim í hendur, sem verzla með peninga, svo eg gæti fengið það aptur með vöxtum þegar eg kæmi ?

24 Þá sagði hann við þá, er nær voru staddir : takið pundið frá honum, og gefið þeim, sem tíu pund hefir.

25 (Þeir mæltu : herra, hann hefir áður tíu).

26 Því eg segi yður, að hverjum, sem hefir, mun gefið verða, en frá hinum, sem ekkert hefir, mun jafnvel tekið verða það sem hann hefir ;

27 En þessa óvildarmenn mína, sem ekki vildu hafa mig til konúngs yfir sèr, færið þá hingað, og takið þá af lífi fyrir augum mèr.

28 Og er Jesús hafði þetta sagt, hélt hann ferðinni áfram upp til Jerúsalem.

29 Og svo bar við þegar hann kom í grend við Betfage og Betanía hjá olufjallinu, að hann sendi tvo af sínum lærisveinum og mælti :

30 Farið þið í þorp það, sem gagnvart ykkur er, og þegar þið komið þar, munuð þið finna fola bundinn, sem einginn hefir áður ríðið, leysið hann og leiðið hingað.

31 En spyrji einhver ykkur, því leysið þið hann ? þá svarið honum, að Herrann þurfi hans við.

32 Þeir fóru, sem sendir voru, og fundu, eins og hann hafði sagt þeim ;

33 En er þeir leystu folann, sögðu eigendur hans við þá : því leysið þið folann ?

34 Þeir mæltu : Herrann þarf hans við ;

35 Og færdu hann síðan til Jesú. Síðan köstuðu þeir klæðum sínum yfir folann, og settu hann á bak.

36 En er hann fór á stað, breiddu menn klæði sín á veginn.

37 En þegar hann kom þangað, sem farið er ofan af olufjallinu, tók allur flokkur lærisveina hans að lofa Guð með hárrí gleðiraustu fyrir öll þau kraptaverk, er þeir höfðu sèð, með þessum orðum :

38 Blessaður sè konúngur sá, er kemur í nafni Drottins. Friður sè á himni og dýrð í upphæðum !

39 Nokkrir af Fariseum, sem voru í flokknum, sögðu þá við hann : meistari, hastaðu á lærisveina þína.

40 En hann svaraði og sagði við þá : það segi eg yður, ef að þessir þegðu, þá mundu steinarnir hrópa.

41 Nú er hann kom svo nær, að hann sá borgina, grèt hann yfir henni og mælti :

42 Æ, að þú að minsta kosti á þessum þínum degi vissir, hvað til þíns friðar heyrði, en nú er þér það hulið ;

43 Því að þeir dagar munu koma yfir þig, að óvinir þínir munu gjöra hervirki um þig, setjast um þig og þröngva þér á alla vega,

44 Leggja þig að velli, og börn þín, sem í þér eru, og ekki láta stein yfir steini standa, vegna þess, að þú þektir ekki þinn vitjunartíma.

45 Síðan gekk hann inn í musterið, tók til að reka þá út, er seldu þar og keyptu, og sagði við þá : ritað er :

46 Mitt hús er bœnahús, en þér hafið gjört það að renningja bæli.

47 Daglega kendi hann í musterinu, en hinir æðstu prestar og skriptlærðu,

og foringjar fólksins, leituðust við að ráða hann af dögum,

48 En þeir vissu ekki, hvernig þeir skyldu fara að því, því allur lýðurinn hlé að honum og hlýddi á hann.

20. KAPÍTULI.

Jesús vill ekki segja hinum skriptlærðu, hvaðan hann hefði sinn myndugleika; framsetur dæmisögu um víngarðsmennina, leysir úr spurníngum og ávitar hina skriptlærðu.

SVO bar við einhvern þessara daga, er hann kendi lýðnum í musternu og boðaði náðarlærdóminn, að enir æðstu prestar, hinir skriptlærðu og öldúngarnir gengu til hans,

2 Og spurðu hann og sögðu : seig þú oss, með hvaða myndugleika gjörir þú þetta, eður hver hefir gefið þér þetta vald?

3 En hann svaraði og sagði við þá : eg vil og spyrja yður eins; segið mér :

4 Hvort var skírn Jóhannesar frá himni, eður frá mönnum?

5 En þeir hugsuðu : ef vèr segjum, að hann hafi haft hana frá himni, mun hann spyrja : því trúðuð þér honum þá ekki?

6 En ef vèr segjum, frá mönnum, mun allur lýðurinn grýta oss; því hann var sannfærður um, að Jóhannes væri spámaður;

7 Kváðust þeir því ekki vita það.

8 Og Jesús sagði við þá : eg segi yður þá ekki heldur, með hverjum myndugleika eg gjöri þetta.

9 En hann tók til að segja lýðnum þessa dæmisögu : maður nokkur plantaði víngarð, og leigði hann vínyrkjumönnum, fór síðan og var erlendis í lánga tíma.

10 Nú er tími var kominn, sendi hann til vínyrkjumannanna þjón sinn, svo að þeir gildi honum af ávexti víngarðsins; en víngarðsmennirnir tóku hann og börðu, og sendu hann aptur tómhentan;

11 Síðan sendi hann annan þjón, þenna börðu þeir einnig, lögðu honum háðúngar til, og sendu hann aptur tómhentan;

12 Enn nú sendi hann hinn þriðja, þann lemstruðu þeir sárum og ráku í burt;

13 Þá sagði eigandi víngarðsins : hvað á eg nú að gjöra? Eg vil senda

einkason minn; vera má, þá þeir sjá hann, að þeir beri virðingu fyrir honum.

14 En er vínyrkjumennirnir sáu hann, báru þeir ráð sín saman og sögðu : þessi er erfinginn, látum oss koma og ráða hann af dögum, svo vèr náum arfinum.

15 Síðan hröktu þeir hann út úr víngarðinum, og drápu hann. Hvernig mun nú eigandi víngarðsins fara með þá?

16 Hann mun koma og ráða þessa vínyrkjumenn af dögum, og leigja víngarð sinn öðrum. En er þeir heyrdðu þetta, sögðu þeir : verði það aldrei.

17 En hann leit til þeirra og mælti : hvað þýðir það þá, sem stendur í ritningunni : sá steinn, sem húsasmiðirnir burt köstuðu, hann er nú hornsteinn orðinn;

18 Hver, sem fellur um þenna stein, mun sundur molast, en á hvern sem hann fellur, þann mun hann merja.

19 Þá leituðust æðstu prestarnir og enir skriptlærðu við að leggja hendur á hann, en þeir þorðu það ekki fyrir fólkinu, því þeir skildu, að hann hafði sagt þessa dæmisögu upp á þá.

20 Þeir höldu nú vörð á honum og settu út njósarmenn, er láta skyldu, sem væru þeir rættlátir, svo að þeir gæti haft á orðum hans, og selt hann í hendur yfirvaldinu og á vald landstjórans.

21 Þessir spurðu hann og mæltu : vèr vitum, meistari, að þú segir og kennir það, sem rétt er, og gjörir þér eingan manna mun, heldur kennir þú sanna Guðs götu.

22 Leyfist oss að gjalda keisaranum skatt, eður ekki?

23 En er hann merkti þeirra fláttskap, sagði hann við þá : því freistið þér mín?

24 Sýnið mér penínginn; hvers mynd er á honum, og hvers yfirskript hefir hann? en þeir svöruðu og sögðu : keisaran.

25 Hann sagði við þá : gjaldið þá keisaranum, hvað keisaran er, og það Guði, sem Guðs er.

26 Þannig gátu þeir ekki veitt hann í orðum í víðurvist lýðsins, en undruðust svör hans og þögnuðu.

27 Þá komu nokkrir af Sadúseum, sem neita því, að framlíðnir menn upp rísi, og spurðu hann og sögðu :

28 Meistari, Móses hefir boðið oss, að ef einhver missir bróður síns, þess er kvæntur var og dó barnlaus, skuli bróðir hins dána ganga að eiga konu hans og þannig halda við ættlegg bróður síns.

29 Nú voru sjö bræður ; hinn fyrsti kvongaðist og dó barnlaus,

30 Svo giptist hún öðrum, og þessi dó einnig barnlaus,

31 Síðan hinum þriðja, og svo framvegis, og eingum þeirra varð barna auðið, og svo dóu þeir ;

32 Seinast allra þeirra dó og konan.

33 Nú er menn upp rísa, hvers þessara eiginkona verður hún þá, því allir sjö höfðu átt hana ?

34 Og Jesús svaraði og sagði við þá : hær í heimi kvongast menn, og konur giptast,

35 En þeir, sem verðir álitast að öðlast annað líf og upp rísa frá dauðum, munu hvorki kvongast né giptast ;

36 Því þeir geta ekki framar dáið, heldur eru þeir englum líkir og Guðs börn.

37 En að dauðir upp rísi, það hefir og Móses sýnt í greininni um þyrnirunninn, þar sem hann kallar Drottinn Guð Abrahams, Guð Isaaks og Guð Jakobs ;

38 En Guð er ekki Guð dauðra, heldur lifenda, því honum lifa þeir allir.

39 Þá svöruðu nokkrir af hinum skriptlærðu og sögðu : meistari, vel svaraðir þú.

40 Og þeir dirfdust ekki framar að spyrja hann nokkurs ;

41 En hann spurði þá þannig : því segja menn, að Kristur sè sonur Davíðs ?

42 Þar sjálfur Davíð segir í sálma-bókinni : Drottinn sagði mínum Drottni :

43 Sittu mér til hægri handar, þángað til eg legg óvini þína undir skör fóta þinna.

44 Hafi nú Davíð kallað hann Drottin, hvernig er hann þá sonur hans ?

45 En í áheyrn als lýðsins sagði hann við lærisevina sína :

46 Varið yður við hinum skript-

lærðu, sem vilja ganga í síðum klæðum og láta heilsa sèr á mannamótum, sitja í fyrirsæti í samkunduhúsum, og efstir til borðs í veizlum.

47 Þeir eru það, sem út sjúga hús ekkna og biðja lángrar böenir fyrir síðasakir. Þeir munu sæta því þýngri hegningu.

21. KAPÍTULI.

Jesús hrósar gjöf ekkjunnar, er lagði í fêhirzlu Guðs ; talar um musterisins og Jerúsálems eyðileggingu, og enda heimsins ; kennir daglega í musterinu.

ÞÁ leit hann upp, og sá þá ena ríku, er lögðu gjafir sínar í fêhirzlu musterisins ;

2 Og hann sá líka ekkju eina fátœka, er lagði þar inn tvo smápeninga.

3 Þá sagði hann : sannlega segi eg yður, þessi fátœka ekkja hefir meira lagt en hinir allir ;

4 Því þeir hafa allir lagt í fêhirzlu Guðs af því, sem þeir höfðu afgangs, en þessi gaf af fátœkt sinni aleigu sína.

5 Þegar nokkrir töluðu um, að musterið væri prýtt með fögrum steinum og heitgjöfum, sagði hann :

6 Þeir dagar munu koma, að af þessu, sem þér nú sjáið, mun ekki steinn yfir steini standa, sem eigi verði niður rifinn.

7 Nær verður það, meistari, spurðu þeir, og hvað skal til marks hafa um það, hve nær slíkt eigi að fram koma ?

8 Hann svaraði : gjaldið varhuga við, að þér verðið ekki flekaðir, því margir munu koma í mínu nafni og segjast vera Kristur, og nú sè tíminn nálægur, en fylgið þeim ekki.

9 Nær þér heyrið um stríð og upphlaup, þá skelfist ekki, því þetta hlýtur á undan að fara, en endirinn er samt ekki undireins kominn.

10 Þá, sagði hann við þá, mun ein þjóð rísa upp gegn annari, og eitt ríki gegn öðru ;

11 Þá munu á ýmsum stöðum verða miklir landskjálftar, hallæri og drep-sóttir ; þá munu sjást ógurlegir fyrirburðir og tákn mikil á himnum ;

12 En áður en alt þetta kemur fram, munu þeir leggja hendur á yður, ofsökja yður, framselja yður í samkunduhús og fangelsi, og draga yður

fyrir míns nafns sakir fyrir konunga og landstjóra.

13 Og þetta mun koma fram við yður til vitnisburðar.

14 Látið yður því fast í huga vera, að þér ekki fyrir fram búid yður undir málavörn yðar;

15 Því eg mun gefa yður málsnilli og vizku, sem allir mótstöðumenn yðar ekki munu megna að mótmæla eður móti að standa.

16 En þér munuð jafnvel framseldir verða af foreldrum, systkinum, frændum og vinum, og nokkra af yður munu þeir lífláta,

17 Og allir munu yður fyrir míns nafns sakir að hatri hafa;

18 En ekkert hár af yðar höfði skal þó farast.

19 Látið stöðuglyndi vera vörn sálum yðar.

20 En nær þér sjáið Jerúsalem umkringda af herflokkum, þá vitið, að eyðileggning hennar er í nánd.

21 Sá sem þá er í Júdealandi, flyi hann til fjalla, og hver sem í borginni er, flytji hann þaðan; en þeir sem á landsbygðinni eru, fari þeir ekki inn í borgina,

22 Því að þessir eru hennar refsingardagar, og mun þá fram koma alt það sem hér um er ritað.

23 En vei þúnguðum konum og þeim, sem börn hafa á brjósti um þær mundir, því mikil neyð mun þá verða í landinu, og hegning yfir þessum lýð;

24 Og þeir munu falla fyrir sverðs-eggjum, og herleiddir verða meðal allra þjóða, og Jerúsalem mun fót-troðin verða af heiðnum mönnum, þangað til þeirra tími er uppfyltur.

25 Tákn munu verða á sólu, túngli og stjörnum, og á jörðu ángist meðal þjóðanna í örvínglun.

26 Sjór og haf mun þá þjóta; menn munu þá deya af ángistarfullri eptirvæntingu þess, er yfir allan heiminn mun koma, því kraptar himnanna munu hrærast,

27 Og þá munu menn sjá Mannsins Son komanda á skýunum með makt og mikilli dýrð.

28 En þegar þetta tekur til að koma fram, þá lítið upp og upp hefjið yðar höfuð, því að lausn yðar er í nánd.

29 Og hann sagði þeim dæmisögu: gætið að fikjutrènu og öðrum trjám;

30 Þegar aldini þeirra taka út að springa, þá sjáið þér á þeim, að sumarið er í nánd.

31 Sömuleiðis og þér, nær þér sjáið þetta fram koma, þá vitið, að Guðs ríki er í nánd.

32 Sannlega segi eg yður, að þessi kynslóð mun ekki undir lok líðin, áður en alt þetta fram kemur.

33 Himin og jörð munu líða undir lok, en mín orð skulu ekki undir lok líða.

34 En gætið yðar, að hjörtu yðar ekki ofþýngist við óhóf í mat eður drykk eður búksorg, svo að ekki komi þessi dagur yfir yður óvart;

35 Því eins mun hann koma og tálsnara yfir alla þá, sem á jörðu búa.

36 Verið því ávalt vakandi og biðjandi, svo þér verðið álitnir þess verðugir, að umflýa alt þetta, sem fram mun koma, og mæta frammi fyrir Mannsins Syni.

37 Um daga kendi hann í musterinu, en um noetur var hann utan borgar á því svo kallaða olúfjalli;

38 Og alt fólkið flyktist hvern morgun íusterið að heyra hann.

22. KAPÍTULI.

Gyðingar ráðgast um að lífláta Jesús; Júdas svikar hann; Jesús hatur páskaambið og setur kvöldmáltíðina; áminnir til auðmýktar og hughreystir lærisveinana; fyrir segir Péturs hrösun, og þær freistingar, sem lærisveinum seú búnar; Jesús sálar-ángist í grasgarðinum; hann er tekinn höndum; Péturs afneitur; Jesús er spottaður og sleginn; játar, að hann sè Kristur.

NÚ nálgaðist hátíðin ósýrðu brauð-anna, sem páskar heita.

2 Þá báru enir æðstu prestar og skriptlærðir ráð sín saman um, hvernig þeir skyldu ráða hann af dögum, því þeir voru hræddir við alþýðuna.

3 En þá fór Satan í Júdas, er kallaður var Iskariot, einn af þeim tólf;

4 Hann fór og kom að máli við hina æðstu presta og varðmanna foringjana um það, hvernig hann skyldi koma honum á vald þeirra.

5 Við þetta glöddust þeir, og hétu honum fè til þess.

6 En hann gekst undir þetta, og sætti tækifæri að koma honum á vald þeirra, án þess að upphlaup yrði.

7 Nú kom dagur enna ósýrðu brauð-anna, þegar slátra átti páskalambinu.

8 Þá sendi Jesús Pétur og Jóhannes, og sagði: farið þið og matbúið páskalambið fyrir oss, svo ver neytum þess.

9 Þeir spurðu, hvar hann vildi láta matbúa.

10 En hann sagði við þá: þegar þið komið í borgina, mun mæta yður maður, sem ber vatnskrús, fylgið honum til þess húss, sem hann fer inn í,

11 Og segið svo hússbóndanum: meistarinn spyr þig, hvar er það herbergi sem eg geti neytt í páskalambins með lærisveinum mínum?

12 Mun hann þá sýna yður loptsal mikinn, vel upp búinn; búið þar til matar.

13 En þeir fóru og fundu alt, eins og hann hafði fyrir sagt, og matreiddu þar páskalambið.

14 Nú er tími var til, gekk hann undir borð, og þeir tólf postular með honum.

15 Þá sagði hann við þá: hjartanlega hefir mig língað eptir að neyta þessa páskalambs með yður, áður en eg líð;

16 Því eg segi yður: eg mun ekki neyta af því framar, þangað til það fullkomnast í Guðs ríki.

17 Þá tók hann kaleikinn, gjörði Guði þakkir og mælti: meðtakið hann, og skiptið honum meðal yðar;

18 Því eg segi yður, að eg mun ekki drekka af vínviðar ávexti þangað til Guðs ríki kemur.

19 Síðan tók hann brauðið, gjörði Guði þakkir, braut það, gaf þeim það og mælti: þetta er minn líkami, sem fyrir yður verður gefinn, gjörið þetta í mína minningu.

20 Sömuleiðis (tók hann) kaleikinn eptir kvöldmáltíðina, og mælti: þessi kaleikur er hinn nýi sáttmáli í mínu blóði, sem fyrir yður verður úthelt.

21 En sjá, hönd þess, er mig svíkur, er á borðinu með mér.

22 Um Mannsins Son mun að sönnu fara, eins og ályktað er, en vei þeim manni, sem svíkur hann.

23 Þá tóku þeir að spyrjast á, hver þeirra sá mundi vera, er þetta mundi fremja.

24 En það hófst líka kappræða meðal þeirra um það, hver þeirra væri mestur;

25 Þá sagði hann við þá: konunga, sem ríkjum ráða, og maktarmenn kalla menn velgjörðamenn;

26 En þannig á það ekki að vera meðal yðar, heldur á sá, sem mestur er yðar á milli, að vera eins og hinn minsti, og sá, sem yfirráðin hefir, eins og þjón hinna.

27 Því hver er meiri, sá sem situr til borðs, eður hinn, sem þjónar fyrir borði? er það ekki sá, sem til borðs situr? en eg er meðal yðar, sem þjónustumaður.

28 En þér eruð þeir, sem stöðugir hafið verið með mér í freistíngum mínum;

29 Og eg fæ yður ríkið í hendur eins og faðir minn fækk mér það;

30 Svo að þér skuluð sitja til borðs með mér í ríki mínu; líka skuluð þér sitja í hásetum og dæma allar tólf Ísraels kynkvísir.

31 En Drottinn sagði: Símon, Símon, sjá, Satan vildi fá yður til að seldra yður eins og hveiti.

32 En eg hefi beðið fyrir þér, að þín trú ekki skyldi protna, og þegar þú seinna serð að þér, þá styrk þú bræður þína.

33 En Pétur sagði við hann: reiðubúinn er eg, Herra, að fylgja þér jafnvel í fángelsi og dauða.

34 Jesús mælti: sannlega segi eg þér það, Pétur að þú munt þrisvar hafa neitað því, að þú þektir mig, áður en haninn gelur í dag.

35 Og hann sagði við þá: þegar eg sendi yður án þýngju, mals og skóa, hvort brast yður þá nokkuð? Ekkert, sögðu þeir.

36 Þá sagði hann við þá: en hver yðar sem nú hefir þýngju eður mal, taki hann það, og sá sem ekki hefir, selji hann yfirhöfn sína, og kaupi sverð;

37 Því eg segi yður: að nú hlýtur það að rætast á mér, sem skrifað er: "meðal illvirkja er hann talinn," og það sem um mig er spáð, mun nú rætast.

38 En þeir sögðu: Herra, sjá, hér eru tvö sverð. En hann sagði við þá: það er nóg.

39 Síðan gekk hann út úr borginni og fór, sem hann var vanur, til olíufjallsins, og fylgdu honum lærisveinar hans.

40 Þegar hann var þangað kominn, þá sagði hann við þá : biðjið, að þér fallið ekki í freistni.

41 Gekk hann þá frá þeim nær einu steinsnari, féll á knè og bað á þessa leið :

42 Faðir, ó að þú vildir taka þenna kaleik frá mér ! en verði samt þinn, en ekki minn vilji !

43 Birtist honum þá engill af himni, sem styrkti hann ;

44 Og er hann var staddur í dauðans ángist, tók hann enn ákafar að biðja ; en sveiti hans var sem blóðdropar, er fello á jörðina.

45 Síðan stóð hann upp frá bönn sinni, kom til lærisveina sinna, og fann þá sofandi af hrygð.

46 Þá sagði hann við þá : hví sofið þér ? risið upp og biðjið, að þér fallið ekki í freistni.

47 En meðan hann var þetta að mæla, þá kom flokkur manna, og fyrir honum var einn af þeim tólf, sem Júdas hét. Hann veik sér að Jesú, og mintist við hann.

48 En Jesús sagði við hann : Júdas, svikur þú Mannsins Son með kossi ?

49 En er þeir, sem með honum voru, sáu, hvað verða mundi, sögðu þeir : Herra, eigum vér ekki að bregða sverði ?

50 Og einn af þeim hjó til þjóns ens æðsta prests, og sneið af honum hans högra eyra.

51 Jesús mælti : látið hær við staðar nema ; hrærdi við eyra þjónsins, og læknaði hann.

52 Síðan sagði Jesús við hina æðstu presta og fyrirlíða varðmanna must-erisins og öldúngana : þér hafið farið með sverðum og forkum til að höndla mig, eins og ræningja ;

53 En á hverjum degi hefi eg verið hjá yður í musterinu, og þér hafið eigi lagt hendur á mig, en þessi er yðar tími og myrkranna veldi.

54 Nú er þeir höfðu handtekið hann, færðu þeir hann í hús ens æðsta prests ; en Pétur fylgdi eptir á lengd-ar.

55 Höfðu menn kveiktan eld í miðj-

um hallargarðinum, og sezt við hann ; tók Pétur sér þá sæti við hann meðal þeirra.

56 En er ambátt nokkur sá hann við eldinn, starði hún á hann og mælti : þessi maður var líka með honum ;

57 En hann neitaði því og sagði : kona, eg þekki ekki þann mann.

58 Litlu síðar sá hann annar maður og sagði : þú ert og einn af þeim ; en Pétur kvad nei við því.

59 Nú er liðinn var hær um bil einn tími, styrkti annar maður þetta og sagði : í sannleika var þessi maður einnig með honum, því hann er frá Galíleu.

60 Pétur mælti : eg skil ekki, maður, hvað þú segir ; og þegar hann var þetta að tala, gól haninn.

61 En Drottinn snéri sér við, og leit til Péturs, mintist þá Pétur þess, er Drottinn hafði sagt, að áður en hann inn galaði, mundi hann þrisvar hafa afneitað sér ;

62 Gekk hann þá út og grèt sáran.

63 En þeir menn, sem höfðu Jesúm í varðhaldi, gjörðu gys að honum, og börðu hann,

64 Byrgðu fyrir augu hans og slógu í andlit honum, og sögðu : spá þú, hver var sá, sem barði þig ?

65 Og margt annað sögðu þeir háð-uglegt við hann.

66 Og í dögum söfnuðust saman öld-úngar lýðsins, enir æðstu prestar og skriptlærðir, og færðu hann í ráðstofu þeirra.

67 Og sögðu : ert þú Kristur ? seg oss það. En hann sagði við þá : þó eg segi yður það, þá trúið þér því ekki ;

68 En spyrji eg yður nokkurs, þá svarið þér mér ekki, eða látið mig lausan ;

69 En hëðanaf mun Mannsins Son-ur sitja til hægri handar Guðs kraptar.

70 Þá spurðu þeir allir : ert þú þá Guðs Sonur ? Hann mælti : þér segið satt, því eg em það.

71 Þá sögðu þeir : hvað þurfum vér nú framar vitna við, þar vér höfum sjálfir heyrt það af hans munni ?

23. KAPÍTULI.

Pílatus úrskurðar, að Jesús sè saklaus; sendir hann til Heródesar; lætur Barabbas lausan, en fordæmir Jesúm. Símon ber hans kross. Jesús bannar Jerúsalems dætrum að gráta yfir sér; er krossfestur og biður fyrir óvinum sínum; hann er spottaður; yfirskriptin; annar ræninginn iðrast. Jesús deyr; undur við Jesú dauða; hans greptrun.

OG allur mannfjöldinn stóð upp, og færði hann til Pílatusar,

2 Og tók til að áklaga hann með svo feldum orðum: vèr höfum komizt að því, að þessi afvegaleidir alþýðuna, og bannar að gjalda keisaranum skatt, og segist vera konúngurinn Kristur.

3 Þá spurði Pílatus hann og sagði: ertú konúngur Gyðinga? Jesús mælti: rétt segir þú.

4 Þá sagði Pílatus til enna æðstu presta og lýðsins: ekkert finn eg saknæmt hjá þessum manni.

5 En þeir voru því ákafari og sögðu: hann hefir uppøst fólkið með kenníngum sínum í öllu Gyðíngalandi, alt frá Galílea og hínagað.

6 Nú er Pílatus heyrði nefnt Galílea, spurði hann, hvort þessi maður væri frá Galíleu:

7 Og er hann varð þess vís, að hann var úr ríki Heródesar, sendi hann hann til Heródesar, sem um þessar mundir var í Jerúsalem.

8 En þegar Heródes sá Jesúm, varð hann næsta glaður, því lengi hafði hann lánagað til að sjá hann, því hann hafði heyrt margt af honum sagt, og gjörði sér von um að sjá eitthvert teikn af honum.

9 Spurði Heródes hann á marga vega, en hann svaraði honum eingu.

10 Gengu þá fram enir æðstu prestar og skriptlærðir, og áklöguðu hann harðlega;

11 En Heródes og stríðsmenn hans hæddu hann, og gjörðu gys að honum, lögðu yfir hann skraut-klæði og sendu hann aptur til Pílatusar.

12 Á þessum sama degi urðu þeir Pílatus og Heródes vinir, því áður hafði verið fjandskapur þeirra á milli.

13 Nú lét Pílatus samankalla ena æðstu presta, höfðingjana og fólkið, og tók svo til orða:

14 Þér hafði fært mèr þenna mann, svo sem þann, er frásnèri lýðnum; en sjáið, nú í yðar viðurvist hefi eg rann-

sakað málefni hans og ekki fundið hann sekan um nokkuð það, er þér ákærið hann fyrir.

15 Ekki heldur Heródes, því til hans sendi eg yður sjálfa. Sjáið nú, ekkert er það af honum drýgt, sem dauða sè vert;

16 Ætla eg því að refsa honum og láta hann lausan.

17 (En hann varð að gefa þeim lausan einn bandíngja á hverri hátíð);

18 Þá kallaði allur lýðurinn og sagði: lát þú aflísa þenna, en gef oss Barabbas lausan.

19 En þessi Barabbas var, fyrir upphlaup í borginni og manndráp, settur í myrkvastofu.

20 Pílatus talaði enn þá til þeirra, og vildi láta Jesúm lausan;

21 En þeir óptu enn hærra og sögðu: krossfestu hann, krossfest þú hann!

22 Í þriðja sinni sagði Pílatus við þá: hvað hefir þá þessi maður ilt aðhafzt? eg hefi einga dauðasök fundið hjá honum, þess vegna vil eg refsa honum og láta hann lausan.

23 En þeir stóðu því fastar á með miklum óhljóðum, og kröfðu, að hann skyldi krossfestast; og óhljóð þeirra og enna æðstu presta tóku yfir.

24 Þá lagði Pílatus þann úrskurð á, að beiðni þeirra skyldi verða framgengt.

25 Og gaf þeim að bón þeirra þann lausan, sem fyrir upphlaup og manndráp hafði verið settur í myrkvastofu, en Jesúm framseldi hann eptir vild þeirra.

26 Og þegar þeir leiddu hann út, tóku þeir mann nokkurn, Símon frá Kyrene, sem kom af akri, og lögðu krossinn á hann, svo að hann bæri hann eptir Jesú.

27 En mikill fjöldi fólks og kvenna fylgdi honum eptir, sem hörmuðu og grétu yfir honum.

28 Þá snèri Jesús sér til þeirra og mælti: þér, Jerúsalems dætur, grátíð ekki yfir mèr, en grátíð yfir sjálfum yður, og börnum yðrum;

29 Því sjáið, þeir tímar munu koma, að menn munu segja: sælar eru óbyrjur og þau móðurlíf, er ekkert fóstur báru, og þau brjóst, er ekki voru mylkt.

30 Þá munu menn segja til fjallanna: hrynjið yfir oss! og til hálsanna: hyljið oss!

31 Því ef menn fara svo með hið græna trèð, hversu mun þá fara fyrir hinu visna.

32 Með honum voru færðir til lífláts tveir illræðismenn.

33 Og þegar þeir voru komnir til þess staðar, sem kallaður er hausskeljastadur, þar krossfestu þeir hann og þessa illræðismenn, annan til hægrí handar honum, en hinn til vinstri.

34 En Jesús sagði: Faðir, fyrirgef þeim, því þeir vita ekki hvað þeir gjöra. Síðan skiptu þeir klæðum hans, og vörpuðu (um þau) hlutkesti.

35 Og fólkið stóð og horfði á; en höfðingjarnir gjörðu og gys að honum, og sögðu: öðrum hefir hann hjálpað, hjálpi hann nú sjálfum sér, ef hann er Kristur, hinn útvaldi Guðs.

36 Sömuléidis hæddu hann stríðsmennirnir, komu og báru honum súrt vín, og sögðu:

37 Ef þú ert konungur Gyðinga, þá frelsaðu sjálfan þig.

38 Yfirskrípt var og yfir honum rituð á grísku, rómversku og ebresku, þannig hljóðandi: "Þessi er konungur Gyðinga."

39 En annar af þeim illvirkjum, sem krossfestir voru, spottaði hann og sagði: særtu Kristur, þá frelsaðu sjálfan þig og okkur.

40 Þá tók hinn til orða, ávitaði hann og sagði: hræðist þú ekki Guð, þar sem þú þó ert undir sama dómi?

41 Og að visu (líðum við) réttilega, því við fáum makleg gjöld fyrir okkar athæfi, en þessi hefir ekkert ilt aðhafzt.

42 Og hann sagði við Jesúm: minst þú mín, Herra, þegar þú kemur í ríki þitt!

43 Og Jesús sagði við hann: sannlega segi eg þér: í dag skaltu vera með mér í Paradís.

44 En það var um sjöttu stund, að myrkur kom yfir allt landið, sem varaði alt til ennar níundu, og sólin misti sinnar birtu;

45 Þá rifnaði og fortjald musterisins að endilöngu.

46 Og Jesús kallaði hárrí raustu og

sagði: Faðir, í þínar hendur fel eg minn anda; og er hann hafði þetta mælt, uppgaf hann sinn anda.

47 Nú er hundraðshöfðinginn sá þessa atburði, vegsamaði hann Guð og sagði: sannlega hefir þessi maður verið réttlátur;

48 Og alt fólkið, sem komið hafði að horfa á þetta, þegar það sá, hvað skeði, barði það sér á brjóst, og snéri heimleiðis;

49 En allir þeir, sem honum voru kunnugir, og konur þær, er honum höfðu fylgt úr Galílea, stóðu langt frá, og sáu þetta.

50 En sjá, þá kom maður, Jósep að nafni, hann var ráðherra, góður maður og réttvís.

51 Þessi maður hafði ekki samþykkt ráð og athafnir þeirra; hann var frá borginni Arimatea í Júdea, og vænti sjálfur Guðs ríkis.

52 Þessi maður gekk til Pílatusar, og bað hann um líkama Jesú;

53 Tók hann síðan niður, sveipaði hann í líni, og lagði hann í höggna steingröf, sem einginn hafði áður verið lagður í.

54 Þetta var aðfangadaginn, og hvíldardagurinn fór í hönd.

55 En konur þær, er með Jesú höfðu komið úr Galíleu, fylgdu og eptir, skoðuðu legstaðinn, og sáu, hvernig lík hans var lagt;

56 Snæru síðan heim og tilbjúggu ilmandi og dýrmæt smyrsl; en um helgina heldu þær kyrru fyrir, samkvæmt lögmálinu.

24. KAPÍTULI.

Englar boða konunum Jesú upprisu; Jesús birtist þeim tveimur, sem gengu til Emaus, og þeim tíu; heimsferir til stn spádómana, og lesir lærisveinum Heilögum Anda; upp stígur til himna.

EN hinn fyrsta dag vikunnar, undir eins og lýsti af degi, komu þær til legstaðarins, og höfðu með sér smyrsl þau, er þær höfðu tilbúið, og nokkrar aðrar konur með þeim;

2 Fundu þær þá steininn veltan frá gröfinni,

3 Gengu síðan inn og fundu ekki lík Drottins Jesú.

4 En meðan þær voru að furða sig á þessu, þá sjá, tveir menn stóðu hjá þeim í skínandi klæðum.

5 Við þetta urðu þær hræddar, og

hneigðu andlit sín til jarðar; þá sögðu þeir við þær: hvi leitið þér ens lifanda meðal framliðinna?

6 Hann er ekki hér, heldur er hann upprisinn; minnizt þess, er hann sagði yður, meðan hann var enn nú í Galílea,

7 Og kvað svo að orði: Mannsins Syni byrjar að verða seldur í hendur syndugra manna og krossfestast, og upp risa á þriðja degi.

8 Mintust þær þá orða hans,

9 Snèr heim frá gröfinni, og kunn-gjörðu alt þetta þeim ellefu og hinum öðrum.

10 Þessar konur voru: María frá Magdölum, Jóhanna og María, móðir Jakobs, og aðrar með þeim, er færðu postulunum þessa fregn.

11 En þeir höldu, að þetta væri hegómi og trúðu þeim ekki;

12 En Pétur stóð þó upp, hljóp til grafarinnar, gægðist inn og sá tómar líkblæurnar liggja þar; fór hann síðan heim og undradist þenna atburð.

13 Svo bar við, að þenna sama dag fóru tveir af þeim til þorps nokkurs, sem heitir Emaus; það er hér um bil sextíu skeiðrum frá Jerúsalem;

14 Voru þeir þá að tala sín á milli um alt það, er við hafði borið.

15 Bar þá svo við, er þeir voru að tala um þetta og spyrja hvor annan, að sjálfur Jesús nálgadist þá og slóst í ferð með þeim,

16 En augu þeirra voru svo haldin, að þeir þektu hann ekki.

17 Þá sagði hann við þá: hvað er það, sem þið eruð að tala um ykkar á milli á leið ykkar, og eruð svo hryggvir?

18 Þá svaraði annar þeirra, sem Kleófas hét og sagði við hann: ert þú sá eini meðal aðkomandi manna í Jerúsalem, sem ekki veizt, hvað þar á þessum dögum hefir við borið?

19 Jesús sagði við þá: hvað er það? Þeir sögðu: hvernig farid var með Jesús frá Nazaret, sem var spámaður og máttugur í orðum og verkum, fyrir Guði og öllu fólki;

20 Hvernig enir æðstu kennimenn og höfðingjar vorir fram seldu hann til dauða, og krossfestu hann.

21 En vèr hugsuðum, að hann mundi

vera sá, sem frelsa ætti Israel; og ofan á alt þetta er í dag sá þriðji dagur, síðan þetta bar við.

22 Auk þessa hafa nokkrar konur vorar hrætt oss, þær er árla voru við gröf hans,

23 En fundu ekki líkið, og þóktust hafa sæð engla, sem höfðu sagt, að hann væri lifandi;

24 Síðan fóru nokkrir af þeim, sem með oss voru, til grafarinnar, og fundu alt, eins og konurnar höfðu sagt, en hann sáu þeir ekki.

25 Þá sagði hann við þá: ó, þér heimskir, og tregir í hjarta til að trúá öllu því, sem spámennirnir hafa sagt!

26 Átti ekki Kristur að líða þetta og inn ganga svo í sína dýrd?

27 Byrjaði hann þá á Móses og öllum spámönnunum, og útlagði fyrir þeim alt það í ritningunum, er hljóðaði um hann.

28 Nú tóku þeir að nálgast þorpið, sem þeir ætluðu til, lét hann þá, sem ætlaði hann lengra að fara;

29 En þeir báðu hann innilega að vera hjá þeim, og sögðu: vertu hjá oss, því að kvöldi tekur og á daginn líður; fór hann þá inn í þorpið og var með þeim.

30 En svo bar við, þá hann sat til borðs með þeim og hann tók brauðið, blessaði það, braut það og deildi meðal þeirra,

31 Að þá opnuðust þeirra augu, svo þeir þektu hann, en þá hvarf hann þeim.

32 Þá sögðu þeir hver við annan: brann ekki hjarta okkar í okkur, meðan hann talaði við okkur á veginum og útlagði fyrir okkur ritningarnar?

33 Stóðu þeir þá samstundis upp og fóru aptur til Jerúsalem; þar fundu þeir þá ellefu samansafnaða, og þá, sem með þeim voru,

34 Sem sögðu: Drottinn er sannarlega upprisinn og hefur birzt Símoni;

35 En hinir sögðu frá því, sem við hafði borið á veginum, og hvernig þeir hefðu þekt hann, í því hann braut brauðið.

36 En þegar þeir voru að tala um þetta, stóð hann sjálfur meðal þeirra og sagði við þá: Friður sé með yður!

37 Við þetta orðu þeir næsta hræddir, því þeir hugsuðu, að þeir sæu anda ; og hann sagði við þá :

38 Hvað hrædist þér, og hví vakna hjá yður slíkar hugrenningar ?

39 Skoðið hendur mínar og fœtur, að það er eg. Þreifði á mér, og gætið að ; því andi hefir hvorki hold né bein, eins og þér sjáið mig hafa ;

40 Og þegar hann hafði þetta mælt, sýndi hann þeim hendur sínar og fœtur.

41 En er þeir af fögnuði og undrun ekki vildu trúa þessu, sagði hann : hafið þér hér nokkuð til matar ?

42 Þeir lögðu þá fyrir hann stykki af steiktum fiski og nokkuð af hun-
ángsköku,

43 Og neytti hann þessa að þeim ásjáandi.

44 En hann sagði við þá : þetta er það, sem eg sagði yður, meðan eg var enn með yður, að á mér ætti að rætast allt það, sem ritað er um mig í lögmáli Móses, spámönnunum og sálmunum.

45 Opnaði hann þá hugskot þeirra, svo þeir skildu ritningarnar,

46 Og sagði við þá : svo er skrifað, þannig átti Kristur að lifa og upp-
rísá frá dauðum á þriðja degi,

47 Og láta í sínu nafni boða öllum þjóðum apturhvarf og fyrirgefningu syndanna, sem byrja skyldi í Jerú-
salem.

48 En þér eruð vottar þessara hluta.

49 Sjáið, eg sendi fyrirheit Föður míns yfir yður ; en þér skuluð halda kyrru fyrir í borginni, þangað til þér hafið íklæðzt krapti frá hæðum.

50 Síðan fór hann með þá út til Betanía, hóf upp hendur sínar og blessaði þá ;

51 En meðan hann var að blessa yfir þá, skildist hann frá þeim og varð upp numinn til himins.

52 En þeir féllu fram og tilbáðu hann. Snæru síðan aptur til Jerú-
salem með miklum fögnuði,

53 Og voru stöðuglega í musterinu, lofandi Guð og vegsamandi.

JÓHANNESAR GUÐSPJALL.

1. KAPÍTULI.

Uppruni og holdgan Jesú Krists; vitnisburður Jóhannesar skírara; Andrés, Filippus, Pétur, Natanael og enn ónefndur lærisveinn finna Jesúm.

Í UPPHAFI var Orðið og Orðið var hjá Guði, og Orðið var Guð.

2 Það var í upphafi hjá Guði.

3 Allir hlutir eru fyrir það gjörðir, og án þess er ekkert til orðið, sem til er.

4 Í því var líf, og lífið var ljós mannanna ;

5 Og ljósið skín í myrkrinu, og myrkrið meðtók það ekki.

6 Maður nokkur var sendur af Guði, hann hét Jóhannes.

7 Þessi kom til vitnisburðar, til þess að vitna um ljósið, svo allir tryðu fyrir hans vitnisburð.

8 Ekki var hann ljósið, heldur átti hann að vitna um ljósið.

9 Það var hið sanna ljós, sem upp-
lýsir hvern mann, er kom í heiminn.

10 Það var í heiminum, og heimur-

inn var fyrir það gjörður og þekti það þó ekki.

11 Hann kom til sinna, og hans eigin meðtöku hann ekki.

12 En svo mörgum sem hann með-
töku, gaf hann kost á að verða Guðs börn, þeim, sem trúa á hans nafn,

13 Sem ekki eru fœddir af blóðinu, né holdsins vild, né mannsins vilja, heldur af Guði.

14 Og Orðið varð hold og bjó með oss, fult náðar og sannleika, og vör saum þess dýrð, dýrð sem hins ein-
getna Föðursins.

15 Um þenna vitnaði Jóhannes opin-
berlega og sagði : þessi er sá, sem eg sagði um : eptir mig mun koma sá, sem var fyrri en eg, því hann var á undan mér.

16 Af hans gnægð höfum vör allir meðtekið náð á náð ofan.

17 Því lögmálið er gefið fyrir hönd Mósis, en náðin og sannleikurinn veittist fyrir Jesúm Krist.

18 Einginn hefir nokkurn tíma sæð Guð ; sá eingetni Sonurinn, sem er í Föðursins skauti, hann hefir sagt oss af honum.

19 Og þessi er vitnisburður, Jóhannesar þegar Gyðingar sendu frá Jerúsalem presta og Levíta til að spyrja hann að, hver hann væri.

20 Hann játti og neitaði ekki, og sagði : ekki em eg Kristur.

21 Og þeir spurðu hann : hvað ertu þá ? ertu þá Elías ? Hann svaraði : ekki em eg. Ertu þá spámaðurinn ? og hann svaraði : nei.

22 Þá sögðu þeir við hann : hver ertu ? svo vèr getum gefið svar þeim, er oss sendu ; hvað segir þú um sjálfan þig ?

23 Hann svaraði : eg er rödd þess, sem hrópar í eyðimörku : gjörð þeinan veg Drottins, eins og Esajas spámaður hefir sagt.

24 En þeir, sem sendir höfðu verið, voru Farisear.

25 Þeir spurðu hann þá, og sögðu við hann : hví skirir þú þá, ef þú ert hvorki Kristur, nè Elías, nè spámaðurinn ?

26 Jóhannes svaraði þeim og sagði : eg skíri í vatni, en sá stendur mitt á meðal yðar, sem þér þekkið ekki, sá sem koma mun eptir mig,

27 Og hans skóþvengi er eg ekki verðugur að leysa.

28 Þetta bar við í Betanía hinumegin við ána Jórdan, þar sem Jóhannes skírði.

29 Daginn eptir sèr hann Jesúm koma til sín og segir : sjá það Guðs lamb, sem ber heimsins synd !

30 Hann er sá, sem eg sagði um : eptir mig mun koma maður, sem var á undan mér ; því hann var fyrri en eg.

31 En eg þekti hann ekki, en til þess kom eg að skíra með vatni, að hann yrði kunnur í Ísrael.

32 Og Jóhannes vitnaði og sagði : eg sá Andann fara niður af himni, eins og dúfu, og nema staðar yfir honum.

33 En eg þekti hann ekki, en sá sem sendi mig til að skíra með vatni, hann sagði mér : sá sem þú sèr Andann koma yfir og staðnæmast yfir, hann er sá, sem skirir með Heilögum Anda.

34 Þetta sá eg, og eg vitna, að þessi sè Sonur Guðs.

35 Daginn eptir var Jóhannes þar aptur staddur og tveir af hans lærisveinum ;

36 Og er hann horfði á Jesúm, hvar hann gekk, sagði hann : sjá það Guðs lamb !

37 Þessir tveir lærisveinar heyrðu hann tala þetta, og fóru eptir Jesú.

38 En þegar Jesús snèri sèr við og sá þá koma á eptir sèr, sagði hann : hvers leitid þér ?

39 En þeir sögðu við hann : Rabbí (það þýðir lærimeistari), hvar áttu heima ? Hann sagði við þá : komið og sjáið.

40 Þeir komu og sáu hvar hann átti heima, og voru hjá honum um daginn, en þetta gjörðist um tíundu stund.

41 Annar af þessum tveimur, sem heyrðu þetta til Jóhannesar og gengu eptir Jesú, var Andrés, bróðir Símonar Péturs.

42 Hann finnur fyrst bróður sinn Símon og segir við hann : við höfum fundið Messías, það útlegst, Kristur, og hann fylgdi honum til Jesú.

43 En er Jesús leit hann, sagði hann : þú ert Símon, sonur Jónasar, þú skalt heita Kefas, það er, bjarg (Pétur).

44 Daginn eptir ætlaði Jesús að fara til Galílea ; hann hitti þá Filippus og sagði við hann : fylg þú mér,

45 En Filippus var frá Betsaida, borg þeirra Andrésar og Péturs.

46 Filippus fann Natanael og sagði við hann : vèr höfum fundið þann, sem Móses skrifaði um í lögmálinu og spámennirnir, Jesúm, son Jóseps frá Nazaret.

47 Og Natanael sagði við hann : getur nokkuð gott komið frá Nazaret ? Filippus svaraði : kom þú og sjá.

48 Jesús sá Natanael koma til sín og sagði um hann : sjá, þessi er sannur Ísraelíti, sem eingin svik búa í.

49 Natanael sagði við hann : hvaðan þekkir þú mig ? Jesús svaraði og sagði við hann : áður en Filippus kallaði á þig, sá eg þig, þar sem þú varst undir fíkjutrénu.

50 Natanael svaraði og sagði við hann : Rabbí, þú ert Sonur Guðs, þú ert Ísraels Konúngurinn.

51 Jesús svaraði og sagði við hann : þú trúir því, af því eg sagði þér : eg sá þig undir fikjutrènu ; annað þessu meira muntu fá að sjá.

52 Og hann sagði við hann : sannlega, sannlega segi eg yður : hëðanaf munuð þér sjá himininn opinn og engla Guðs stíga upp og stíga niður yfir Mannsins Son.

2. KAPÍTULI.

Brúðkaupíð í Kana ; fyrsta ferð Jesú til Jerúsalem, og gjörðir hans þar.

OG á þriðja degi var haldið brúðkaup í Kana í Galílea.

2 Þar var móðir Jesú, en Jesú og hans lærisveinum var líka boðið til brúðkaupsins.

3 Og er vín praut, sagði móðir Jesú við hann : þeir hafa ekki vín.

4 Jesús sagði við hana : kona, hvað kemur það þér og mér við ? minn tími er enn ekki kominn.

5 Móðir hans sagði við þjónana : gjöríð það, sem hann segir yður.

6 En þar voru sex vatnsker úr steini, sett þángað, eptir hreinsunar siðum Gyðinga, og tók hvert þeirra tvo eður þrjá mælira.

7 Jesús sagði við þá : fyllið nú kerin með vatni, og þeir fyltu þau á barma.

8 Þá sagði hann við þá : ausið nú af, og færið forstöðumanni veizlunnar, og þeir gjörðu svo.

9 En sem hann smakkaði vatnið, sem orðið var að víni, og vissi ekki hvaðan það var komið (en þjónarnir, sem vatnið jusu, vissu það), kallaði hann á brúðgumann og sagði við hann :

10 Allir menn veita fyrst góða vínið, en þegar gestirnir taka ölvaðir að verða, þá hið lakara ; þú hefir geymt góða vínið þángað til nú.

11 Þetta var hið fyrsta jarteikn, sem Jesús gjörði í Kana í Galílea. Og hann opinberaði sína dýrð, og hans lærisveinar trúðu á hann.

12 Eptir þetta fór Jesús til Kapernaum, hann og móðir hans, bræður og lærisveinar, en voru þar ekki marga daga. Og páska hátíð Gyðinga fór í hönd.

13 Þá ferðaðist Jesús upp til Jerúsalem.

14 Þar fann hann í musterinu þá, sem seldu naut, sauði og dúfur, og

þá menn sitjandi, er víxluðu peningum.

15 Hann gjörði sér þá svipu úr ködlum og rak alla út úr musterinu, bæði sauðina og nautin, steypti niður peningum víxlaranna og hratt um borðum þeirra.

16 En sagði við þá, sem dúfurnar seldu : takið þetta hëðan og gjöríð ekki hús Föður míns að verzlunar-búð.

17 En lærisveinum hans kom í hug, að skrifað hafði verið : vandlæti vegna þíns húss uppetur mig.

18 Gyðingar tóku þá til orða og sögðu við hann : hvert jarteikn sýnir þú oss, að þú megir gjöra þetta ?

19 Jesús svaraði þeim og sagði : brjótið niður þetta musteri, en eg mun reisa það á þrem dögum.

20 Þá sögðu Gyðingar : musteri þetta var verið að byggja í fjörutíu og sex ár, og þú mundir reisa það á þremur dögum ?

21 En hann talaði um musteri síns líkama.

22 Þar fyrir kom lærisveinum hans í hug, þá hann var upp risinn frá dauðum, að hann hafði þetta talað, og trúðu ritningunni og því, sem Jesús hafði talað.

23 En meðan Jesús var í Jerúsalem á páska hátíðinni, trúðu margir á hann, af því þeir sáu þau teikn, er hann gjörði.

24 En sjálfur Jesús trúði þeim ekki fyrir sér,

25 því hann þekti alla, og þurfti þess ekki, að nokkur vitnaði um manninn, því hann vissi, hvað með mannum bjó.

3. KAPÍTULI.

Samtal við Nikódemus um endurfæðingu, trú og góðverk. Jesús skírir, og Jóhannes. Þessi vitnar enn um Jesúm.

EN þar var maður nokkur af flokki Efariseanna, er hét Nikódemus, einn af höfðingjum Gyðinga.

2 Hann kom til Jesú um nótt og sagði við hann : Meistari, vèr vitum, að þú ert lærifaðir, kominn frá Guði, því einginn getur gjört þau jarteikn, sem þú gjörir, nema Guð sè með honum.

3 Jesús svaraði og sagði við hann : sannlega, sannlega segi eg þér : mað-

urinn getur ekki sæð Guðs ríki, nema hann endurfæðist.

4 Nikódemus segir við hann : hvernig getur maður fæðzt, þá hann er orðinn gamall ? getur hann aptur komizt í kvíð móður sinnar og fæðzt ?

5 Jesús svaraði : sannlega, sannlega segi eg þér, ef maðurinn fæðist ekki af vatni og anda, getur hann ekki fengið inngöngu í Guðs ríki.

6 Það sem af holdi er fœtt, það er hold, og það sem af andanum er fœtt, það er andi.

7 Undrast þú ekki, að eg sagða þér : yður byrjar að endurfæðast.

8 Vindurinn blæs, þar sem hann vill, og þú heyrir hans þyt, en ekki veiztu, hvaðan hann kemur eður hvert hann fer ; eins er því varið með hvern, sem af andanum er fœddur.

9 Nikódemus svaraði og sagði við hann : hvernig má þetta verða ?

10 Jesús svaraði og sagði við hann : ertú lærimeistari Gyðinga, og veizt ekki þetta ?

11 Sannlega, sannlega segi eg þér : vér tölum, það sem vér vitum, og vitnum, það sem vér sæð höfum, og vorn vitnisburð meðtakið þér ekki.

12 Ef að þér trúid mér ekki, þegar eg segi yður jarðneska hluti, hvernig munuð þér þá trúa, ef eg segi yður himneska hluti ?

13 Einginn hefir stigið upp til himins, nema sá, sem niður stó af himni, Mannsins Sonur, sem er á himni.

14 Og eins og Móses upp hóf höggorminn á eyðimörkinni, eins á Mannsins Sonur að verða upp hafinn,

15 Til þess að hver, sem á hann trúir, ekki glatist, heldur hafi eilíft líf.

16 Því svo elskaði Guð heiminn, að hann gaf sinn eingetinn Son, til þess að hver, sem á hann trúir, ekki glatist, heldur hafi eilíft líf.

17 Því ekki sendi Guð sinn Son í heiminn til að dæma heiminn, heldur til þess að heimurinn frelsaðist fyrir hann.

18 Hver sem á hann trúir, dæmist ekki, en hver sem ekki trúir, sá er nú þegar dæmdur, því hann trúði ekki á nafn Guðs eingetins Sonar.

19 En þessi er dómurinn : ljósið kom í heiminn, og mennirnir elskuðu

myrkrið meir en ljósið, því þeirra verk voru vond.

20 Því hver, sem ilt aðhefst, hatar ljósið og kemur ekki til ljóssins, svo verk hans verði ekki uppvis.

21 En sá, sem sannleikann gjörir, hann kemur til ljóssins, svo verk hans verði opinber, því þau eru í Guði gjörð :

22 Eptir þetta kom Jesús og hans lærisveinar til Júdea :

23 Þar var hann með þeim og skírði ; en Jóhannes skírði líka í Ainon nálægt Saleem, því þar var vatn mikið. Þangað komu menn og létu sig skíra ;

24 Því ekki var enn búið að kasta Jóhannesi í myrkvastofu.

25 Þá varð þræta milli Jóhannesar lærisveina og Gyðings nokkurs um hreinsunina.

26 Og þeir komu til Jóhannesar og sögðu við hann : Meistari, sá sem var með þér hinumegin Jórdanar, sem þú gafst vitnisburðinn, sjá, hann skírir, og allir koma til hans.

27 Jóhannes svaraði og sagði : maðurinn getur ekkert tekið, nema honum sé gefið það af himni.

28 Þér eruð sjálfir mínir vottar, að eg sagði : ekki em eg Kristur, en eg er sendur á undan honum.

29 Sá sem brúðina á, hann er brúðgumi, en brúðgumans vinur, sem stendur hjá honum og heyrir hann, gleðst mjög við rödd brúðgumans. Þessi gleði mín er því fullkomin.

30 Hann á að vaxa, en eg að minka. Sá sem að ofan kemur, er öllum æðri.

31 Sá sem er af jörðu, hann er af jörðu og talar af jörðu. Sá, sem kemur af himni, er yfir öllum ;

32 Og það, sem hann hefir heyrt og sæð, það vitnar hann, og einginn meðtekur hans vitnisburð.

33 En sá sem meðtekur hans vitnisburð, sá kannast við, að Guð sé sannorður.

34 Því sá, sem Guð sendi, talar Guðs orð, því ekki gefur Guð Andann af skornum skamti.

35 Faðirinn elskar Soninn og hefir gefið alla hluti í hans hönd.

36 Hver sem trúir á Soninn, sá hefir eilíft líf, en hver sem ekki hlýðnast Syninum, skal ekki sjá lífið, heldur varir Guðs reiði yfir honum.

4. KAPÍTULI.

Jesús talar við hina samversku konu ; snýr mörgum samverskum ; fer til Galílea og Nazaret ; læknað son koningsmannsins í Kapernaum.

ÞEGAR Drottinn fékk það að vita, að Farísearnir höfðu frétt, að hann drægi til sín fleiri lærisveina og skírði fleiri en Jóhannes.

2 Jesús skírði samt ekki sjálfur, heldur hans lærisveinar,

3 Fór hann burtu úr Júdea og kom aptur til Galílea.

4 En hann varð að ferðast um Samaría.

5 Þá kom hann að borg í Samaría, sem heitir Sikkar ; hún er nálæg því landi, sem Jakob gaf syni sínum Jósep.

6 En þar var Jakobs brunnur. Jesús, sem var vegmóður, settist niður við brunninn ; það var um sjöttu stund.

7 Þar kom þá kona nokkur samversk til að ausa vatn. Jesús sagði við hana : gef þú mér að drekka ;

8 Því lærisveinar hans voru farnir inn í borgina til að kaupa mat.

9 Hin samverska kona svaraði og sagði við hann : hvernig stendur á því, að þú sem ert Gyðingur, biður mig, konu samverska, að gefa þér að drekka ? því Gyðingar hafa ekki mök við samverska menn.

10 Jesús svaraði og sagði henni : ef þú þektir Guðs gjöf og hver sá er, sem segir við þig : gef mér að drekka, þá mundi þú biðja hann og hann mundi gefa þér lifandi vatn.

11 Konan sagði við hann : herra, þú hefir ekkert að ausa með, og djúpt er niður í brunninn ; hvaðan hefir þú þá hið lifanda vatn ?

12 Eður ertu meiri föður vorum Jakob, sem gaf oss brunninn og drakk sjálfur af honum, og synir hans og fænaður ?

13 Jesús svaraði henni og sagði : hver, sem drekkur af þessu vatni, hann mun þyrsta aptur,

14 En hinn, sem drekkur af því vatni, er eg mun gefa, mun að eilífu ekki þyrsta, heldur mun það vatn, sem eg mun gefa honum, verða í honum að lind, uppsprettandi til eilífs lífs.

15 Konan segir þá við hann : herra, gef mér þetta vatn, svo að mig þyrsti

ekki frammar og eg þurfi ekki að koma hingað til að ausa vatn.

16 Jesús sagði við hana : far þú, kallaðu á mann þinn, og kom þú svo hingað.

17 Konan svaraði og sagði : eg á eingan mann. Jesús sagði við hana : rétt segir þú, að þú eigir eingan mann ;

18 Því þú hefir átt fimm menn, og sá, sem þú nú hefir, er ekki þinn maður ; það sagðir þú satt.

19 Konan segir þá við hann : herra, eg sé, að þú ert spámaður.

20 Föður vorir hafa tilbeiðið á þessu fjalli, en þér segið, að í Jerúsalem sé staðurinn, þar sem eigi að tilbiðja.

21 Jesús segir henni : kona, trú þú mér, sá tími kemur, að þér hvorki munuð tilbiðja Föðurinn á þessu fjalli né í Jerúsalem.

22 Þér tilbiðjið það, sem þér ekki þekkið ; vèr tilbiðjum það, sem vèr þekkjum, því frá Gyðingum kemur hjálpræðið.

23 En sá tími kemur og er nú þegar kominn, að sannir tilbiðjendur munu tilbiðja Föðurinn í anda og sannleika, því Faðirinn leitar þeirra, sem þannig tilbiðja hann.

24 Guð er Andi, og þeir, sem hann tilbiðja, eiga að tilbiðja hann í anda og sannleika.

25 Konan segir þá við hann : eg veit, að Messías kemur (Messías er sama sem Kristur) ; þegar hann kemur, mun hann kunngjöra oss alla hluti.

26 Jesús segir við hana : eg sem við þig tala, eg er það.

27 Rétt í því komu hans lærisveinar að, og furðuðu sig á því, að hann talaði við konuna ; þó sagði einginn : hvað ertu að biðja hana um, eður hvað ertu að tala við hana ?

28 Þá skildi konan þar eptir vatnsfötu sína og gekk inn í borgina og sagði við bæarmenn :

29 Komid að sjá mann, sem sagði mér alt hvað eg hefi aðhafzt ; mundi ekki þessi vera Kristur ?

30 Menn gengu þá út úr borginni og komu til hans.

31 Meðan á þessu stóð, báðu lærisveinarnir hann og sögðu :

32 Meistari, neyttu matar ! Hann

svaraði þeim: eg hefi þá fœðu að eta, sem þér ekki vitið af.

33 Lærisveinarnir sögðu þá hver við annan: ætla nokkur hafi fært honum mat?

34 Jesús sagði við þá: minn matur er að gjöra vilja þess, sem mig sendi, og leysa af hendi hans verk.

35 Segið þér ekki, enn þá eru fjórir mánuðir, þá kemur uppskeran? sjá, eg segi yður, lítið upp og sjáið akrana, þeir eru þegar hvítir til uppskeru.

36 Hver, sem uppsker, fær laun og safnar ávexti til eilífs lífs, svo ásamt fagni bæði sá, sem sáir, og sá, sem uppsker;

37 Því hér sannast orðtækið: Annar sáir og annar uppsker.

38 Eg hefi sent yður til að uppskera það, sem þér ekki unnuð að; aðrir unnu, og þér hafið gengið að þeirra vinnu.

39 En margir samverskir menn úr þeirri borg trúðu á hann fyrir konunnar orð, sem vitnaði: hann hefir sagt mér alt, sem eg hefi aðhafzt.

40 Þegar nú samverskir komu til hans, beiddu þeir hann að vera hjá sér, og hann var hjá þeim tvo daga;

41 Og miklu fleiri trúðu fyrir hans orð, og sögðu við konuna:

42 Vör trúum nú ekki framar fyrir þín orð, því vör höfum sjálfir heyrt, og vitum, að þessi er sannarlega heimsins frelsari, Kristur.

43 En eptir tvo daga hélt hann þaðan og fór til Galílea;

44 Því sjálfur Jesús vitnaði, að spámaður væri ekki í metum í sínu föðurlandi.

45 En þegar Jesús kom í Galílea, tóku Galíleamenn við honum, sem höfðu sæð alt það, er hann á hátíðinni hafði gjört í Jerúsalem; því þeir höfðu líka sókt þángað hátíðina.

46 Þá kom Jesús aptur til Kana í Galílea, þar sem hann hafði gjört vatnið að víni. Og konungsmaður nokkur var í Kapernaum, og lá sonur hans sjúkur.

47 Þegar þessi frétti, að Jesús væri kominn frá Júdea til Galílea, fór hann til hans og bað hann koma til að lækna son sinn; því hann lægi dauðvona.

48 Jesús sagði við hann: þér trúið

ekki, nema þér sjáið táknið og stórmerki.

49 Konungsmaðurinn sagði við hann: Herra, kom þú áður en sonur minn andast. Jesús segir við hann: far þú, sonur þinn lifir.

50 Og maðurinn trúði því orði, sem Jesús talaði til hans, og fór.

51 En á heimleiðinni mættu honum þjónar hans og sögðu: sonur þinn lifir.

52 Þá spurði hann þá að, hvenær honum hefði farið að lætta; og þeir sögðu honum: í gær um sjöundu stund hvarf kaldan frá honum.

53 Þá sá faðirinn, að það var á þeim tíma, er Jesús hafði sagt við hann: sonur þinn lifir.

54 Og hann trúði, og alt hans heima-fólk. Þetta var hið annað jarteiknið, sem Jesús gjörði, þegar hann kom til Galílea frá Júdea.

5. KAPÍTULI.

Jesús læknar við Betesda laug á sabbatsdegi, mann sem veikur hafði verið í 38 ár, forsvarar þetta verk.

EPTIR þetta var hátíð Gyðinga, og Jesús fór upp til Jerúsalem.

2 En í Jerúsalem er laug við sauðahlíðið, sem kallast á hebresku Betesda, og hefir fimm stólpagöng.

3 Í þeim lá mikill fjöldi veikra manna, blindra, haltra, visinna, sem biðu vatnsins hræringar.

4 Því á vissum tímum stöð engill niður í laugina og hrærdi upp vatnið, en hver sem fór fyrstur í laugina, eptir að vatnið hafði verið hrært, hann varð alheill, hver veiki sem hann þjáði.

5 Maður nokkur var þar, sem veikur hafði verið í þrjátíu og átta ár.

6 Þegar Jesús sá hann liggja, og vissi, að hann hafði þegar lengi legið, segir hann við hann: viltu verða heill?

7 Sjúklingurinn svaraði honum: herra, eg hefi eingan til, sem láti mig í laugina, þegar vatnið hrærist upp; svo þegar eg kem, er annar kominn niður í það á undan mér.

8 Jesús segir við hann: stattu upp, tak sæng þína og gakk;

9 Og jafnskjótt varð maðurinn heill, tók upp sængina og gekk, en sá dagur var helgidagur.

10 Því sögðu Gyðingar við hinn læknaða mann : það er helgidagur, þér leyfist ekki að bera sængina.

11 Hann svaraði þeim : Sá sem mig gjörði heilan, hann sagði mér : ber þú sæng þína og gakk.

12 Þeir spurðu þá : hver er sá maður, sem sagði þér : ber þú sæng þína og gakk ?

13 En hinn læknaði vissi ekki, hver það var, því Jesús hafði í kyrrþey farið burtu, en þröng var mikil á staðnum.

14 Eptir þetta hitti Jesús hann í musterinu og sagði við hann : sjá, nú ertu orðinn heill, syndga þú ekki framar, svo að þér vilji ekki annað verra til.

15 Maðurinn gekk burt og kunn-gjörði Gyðingum, að Jesús væri sá, sem hefði gjört sig heilbrigðan,

16 Og vegna þess ofsóktu Gyðingar Jesúm, að hann gjörði þetta á helgum degi.

17 En Jesús svaraði þeim : Faðir minn starfar til þess nú, og eg starfa einnig.

18 Vegna þess leitust Gyðingar enn heldur við að ráða hann af dögum, af því hann ekki einungis braut helgina, heldur kallaði Guð Föður sinn, og gjörði sjálfan sig Guði jafnan.

19 Jesús svaraði þá og sagði við þá : sannlega, sannlega segi eg yður : Sonurinn getur ekkert gjört af sjálfum sér, nema það, sem hann sér Föðurinn gjöra, því það sem hann gjörir, það gjörir og Sonurinn sömuleiðis.

20 Því Faðirinn elskar Soninn og sýnir honum allt það, er hann sjálfur gjörir ; og hann mun sýna honum meiri verk en þessi, svo yður mun furða.

21 Því að eins og Faðirinn uppvekur dauða og lífgar, þannig lífgar og Sonurinn þá, sem hann vill.

22 Því ekki dæmir Faðirinn nokkurn, heldur hefir hann falið Syninum á hendur allan dóm,

23 Svo að allir heiðri Soninn, eins og þeir heiðra Föðurinn. Hver sem ekki heiðrar Soninn, sá heiðrar ekki Föðurinn, sem sendi hann.

24 Sannlega, sannlega segi eg yður : hver sem heyrir mitt orð og trúir þeim, sem mig sendi, sá hefir eilíft

líf og kemur ekki til dóms, heldur hefir stigið yfir frá dauðanum til lífsins.

25 Sannlega, sannlega segi eg yður : sá tími mun koma og er þegar kominn, að hinir dauðu munu heyra raust Guðs Sonar, og þeir, sem heyra, munu lifa.

26 Því eins og Faðirinn hefir lífið í sjálfum sér, svo gaf hann og Syninum að hafa lífið í sjálfum sér,

27 Og hann hefir og gefið honum vald til að halda dóm, því hann er Mannsins Son.

28 Undrirt ekki yfir þessu, því sá tími mun koma, að allir þeir, sem í gröfunum eru, munu heyra hans raust, og þeir munu ganga út,

29 Þeir, sem gott hafa gjört, til upprisu lífsins, en þeir, sem ilt hafa aðhafzt, til upprisu dómsins.

30 Eg megna ekkert að gjöra af sjálfum mér ; eg dæmi, eins og eg heyri, og minn dómur er réttvís, því eg leita ekki míns vilja, heldur vilja Föðursins, sem sendi mig.

31 Ef eg vitna um sjálfan mig, þá er minn vitnisburður ekki sannur.

32 Annar er, sem vitnar um mig, og eg veit, að sá vitnisburður er sannur, sem hann vitnar um mig.

33 Þér hafið sent til Jóhannesar, og hann bar sannleikanum vitni.

34 En eg tek ekki vitnisburð hjá mönnum, heldur tala eg þetta, svo að þér frelsist.

35 Jóhannes var logandi og skínandi ljós, en þér hafið að eins um stund viljað gleðjast við hans ljós.

36 En eg hefi vitnisburð meiri en Jóhannesar, því þau verk, sem Faðir minn fèkk mér að leysa af hendi, einmitt þau verk, sem eg gjöri, vitna um mig, að Faðirinn hafi sent mig.

37 Og sjálfur Faðirinn, sem sendi mig, hann vitnar um mig. Hvorki hafið þér nokkurn tíma heyrt hans rödd, nè sæð hans ásynð ;

38 Og þér hafið ekki í yður hans orð varanlegt, þar eð þér trúid ekki þeim, sem hann sendi.

39 Rannsakið ritningarnar, því í þeim hugsið þér að þér hafið eilíft líf, og þær eru það, sem vitna um mig.

40 Og samt viljið þér ekki koma til mín, svo þér hafið lífið.

41 Eg tek ekki heiður af mönnunum ;

42 En eg þekki yður, að þér hafið ekki Guðs kærleika í yður.

43 Eg kom í nafni míns Föðurs og þér takið þó ekki við mér. Ef einhver kæmi í sínu eigin nafni, við honum munduð þér taka.

44 Hvernig getið þér trúað, þér, sem sækizt eptir heiðri hver hjá öðrum, en leitið ekki þess heiðurs, sem er hjá Guði einum ?

45 Ætlið ekki, að eg muni ákæra yður fyrir Föðurnum ; sá er, sem ákærir yður, Móses, sem þér treystið.

46 Ef að þér tryðuð Móses, þá tryðuð þér og mér, því hann hefir skrifað um mig.

47 En ef þér trúið ekki hans bókum, hver von er þá til þess, að þér trúið mínum orðum ?

6. KAPÍTULI.

Jesús settar fimm þúsundir manna; gengur á vatninu; talar um lífsins braud.

EPTIR þetta fór Jesús yfir um stöðuvatnið hjá Tíberías í Galílea,

2 Og margt fólk fylgdi honum, því menn sáu þau teikn, er hann gjörði á hinum sjúku.

3 En Jesús gekk upp á fjallið og settist þar niður með lærisveinum sínum.

4 En þá voru páskar, hátíð Gyðinga, í nánd.

5 Þegar Jesús litaðist nú um og sá, að fjöldi fólks kom til hans, sagði hann við Filippus : hvaðan kaupum vér braud, svo að þessir fái að borða ?

6 En hann sagði þetta til að reyna hann, því sjálfur vissi hann, hvað hann ætlaði sér að gjöra.

7 Filippus svaraði honum : braud fyrir tvö hundruð peninga er ekki nóg handa þeim, svo að hver einn fái lítið eitt.

8 Þá sagði Andrés, einn af hans lærisveinum, bróðir Símonar Péturs :

9 Hér er eitt úngmenni, sem hefir fimm byggbraud og tvo smáfiska, en hvað er það handa svo mörgum ?

10 En Jesús sagði : látið fólkið setjast niður. Í þeim stað var gras mikið. Þá settust niður karlmenn að tölu nær fimm þúsundir.

11 En Jesús tók brauðin, og þegar hann hafði gjört Guði þakkir, fækk hann þau lærisveinum, en lærisveinarnir þeim, sem höfðu sezt niður, sömuleiðis af fiskunum svo mikið sem þeir vildu,

12 En sem þeir voru mettir, segir hann við lærisveina sína : takið saman leifarnar, sem afgangs eru, svo ekkert spillist.

13 Þeir söfnuðu þeim saman og fyltu tólf karfir með leifar af þeim fimm byggbrauðum, sem gengu af hjá þeim, er neytt höfðu.

14 Þeir menn, sem sáu það teikn, er Jesús gjörði, sögðu þá : þessi er sannarlega sá spámaður, sem á að koma í heiminn.

15 Jesús, sem vissi, að þeir mundu koma og taka hann, til þess að gjöra hann að konungi, veik aptur afsíðis einn saman upp á fjallið.

16 En er kvöld var komið, fóru lærisveinar hans niður að vatninu og gengu á skipið,

17 Og fóru yfir vatnið til Kapernaum ; þá var þegar orðið dimt, og Jesús var ekki kominn til þeirra.

18 En vatnið tók til að æsast, því veður blés mikið.

19 Þegar þeir höfðu nú róið hér um bil 25 eður 30 skeiðrúm, sjá þeir Jesús gangandi á vatninu og kominn nálægt skipinu, og orðu hræddir.

20 En hann sagði við þá : eg em það, óttizt ekki.

21 Þeir vildu þá taka hann innbyrðis, og jafnskjótt rann skipið að landi, þar sem þeir reru að.

22 Daginn eptir, þar eð fólksfjöldinn, sem hafði staðið hinumegin við vatnið, vissi að ekkert skip hafði þar verið, nema það eina, sem lærisveinar hans höfðu gengið á, og að Jesús hafði ekki farið á skipið með lærisveinum sínum, heldur að lærisveinar hans höfðu farið einir ;

23 En þar komu önnur skip frá Tíberías nálægt þeim stað, þar sem þeir átu brauðin, eptir að Drottinn hafði gjört þakkir ;

24 Og þar eð fólkið nú sá, að hvorki var Jesús þar, nè hans lærisveinar, gekk það einnig á skipin og kom til Kapernaum til að leita að Jesú.

25 Og sem þeir fundu hann hinu-

megin við vatnið, sögðu þeir við hann : Meistari, nær komstu hingað ?

26 Jesús svaraði þeim og sagði : sannlega, sannlega segi eg yður : þér leitið mín ekki, af því þér sáuð teiknin, heldur af því þér átuð af brauðunum og urðuð mettir.

27 Aflið yður ekki þeirrar fœðu, sem eyðist, heldur þeirrar fœðu, sem varir til eilífs lífs, sem Mannsins Sonur mun gefa yður, því þenna hefir Guð, Faðirinn, innsiglað.

28 Þeir sögðu þá við hann : hvað eigum vèr að gjöra, svo vèr vinnum Guðs verk ?

29 Jesús svaraði og sagði við þá : það er Guðs verk, að þér trúið á þann, sem hann sendi.

30 Þá sögðu þeir við hann : hver teikn gjörir þú, svo að vèr sjáum og trúum þér ? hvað vinnur þú ?

31 Fœður vorir átu manna í eyðimörku, eins og skrifað er : hann gaf þeim brauð af himni að eta.

32 Þá sagði Jesús við þá : sannlega, sannlega segi eg yður : Móses, gaf yður ekki brauð af himni, en Faðir minn gefur yður brauð af himni, sem er hið alsanna ;

33 Því þetta Guðs brauð er sá, sem stígur niður af himni og gefur heiminum líf.

34 Þá sögðu þeir við hann : Herra, gef oss ætíð þetta brauð.

35 En Jesús sagði við þá : Eg em lífsins brauðið ; sá sem kemur til mín, mun ekki verða húngraður, og þann mun aldrei þyrsta, sem á mig trúir.

36 En eg hefi sagt yður : þér hafið sæð mig og trúið þó ekki.

37 Alt sem Faðir minn gefur mér, kemur til mín, og þann, sem til mín kemur, mun eg ekki burt reka.

38 Því að eg hefi niður stigið af himni, ekki til að gjöra minn vilja, heldur vilja þess, sem mig sendi.

39 En það er vilji þess, sem mig sendi, að eg glati eingu af því, sem hann gaf mér, heldur upp veki það á efsta degi.

40 Því þetta er vilji þess, sem mig sendi, að hver sem sèr Soninn og trúir á hann, hafi eilíft líf, og eg mun upp vekja hann á efsta degi.

41 Þá mögðuð Gyðingar móti hon-

um, af því hann sagði : eg em það brauð, sem kom niður af himni,

42 Og sögðu : er þetta ekki Jesús sonur Jóseps, hvers fœður og móður vèr þekkjum ? hvernig segir hann þá, að hann hafi stigið niður af himni ?

43 Jesús svaraði þeim og sagði : möglið ekki innbyrðis.

44 Einninn getur komið til mín, nema Faðirinn, sem sendi mig, dragi hann, og eg mun upp vekja hann á efsta degi.

45 Það er skrifað í spámönnunum : “ þeir munu allir verða af Guði uppfræddir ; ” hver sá sem heyrir Fœðurinn og lærir af honum, sá kemur til mín.

46 Ekki er það svo að skilja, sem nokkur hafi sæð Fœðurinn nema sá, sem er frá Guði, hann hefir sæð Fœðurinn.

47 Sannlega, sannlega segi eg yður : hver, sem á mig trúir, hefir eilíft líf.

48 Eg em lífsins brauð.

49 Fœður yðar átu manna í eyðimörkinni og dóu.

50 Þetta er brauðið, sem kemur af himni, svo að maður neyti af því og deyi ekki.

51 Eg em það hið lifanda brauð, sem kom niður af himni ; ef nokkur etur af þessu brauði, mun hann lifa til eilífdar, og það brauð, sem eg mun gefa, er mitt hold, sem eg mun gefa heiminum til lífs.

52 Þá þráttuð Gyðingar innbyrðis og sögðu : hvernig getur þessi gefið oss sitt hold að eta ?

53 Því sagði Jesús við þá : sannlega, sannlega segi eg yður : ef þér etið ekki hold Mannsins Sonar og drekkið ekki hans blóð, hafið þér ekki lífið í yður.

54 Hver sem etur mitt hold og drekkur mitt blóð, sá hefir eilíft líf, og eg mun upp vekja hann á efsta degi ;

55 Því hold mitt er sannarlega fœða, og blóð mitt er sannarlega drykkur.

56 Sá sem etur mitt hold og drekkur mitt blóð, sá er í mér og eg í honum ;

57 Eins og sá lifandi Faðir sendi mig, og eg lifi fyrir Fœðurinn, eins mun sá lifa fyrir mig, sem mig etur.

58 Þetta er það brauð, sem komið er af himni, ekki sem manna, er feður yðar átu, og dóu samt. Sá sem etur þetta brauð mun lifa að eilífu.

59 Þetta talaði Jesús í samkundunni, þá hann kendi í Kapernaum.

60 Margir af lærisveinum hans, sem heyrðu á, sögðu þá: hörd er þessi ræða, hver getur hlýtt á hana?

61 En er Jesús vissi með sjálfum sér, að lærisveinar hans mögldu um þetta, sagði hann: hneykslar yður þetta?

62 En ef þér sæuð þá Mannsins Son upp stíga þángað, sem hann var áður?

63 Andinn er það, sem lifgar, holdið gagnar til einskis; þau orð, sem eg tala til yðar, eru andi og líf.

64 En þeir eru nokkrir meðal yðar, sem ekki trúá; því Jesús vissi frá upphafi hverjir þeir voru, sem ekki trúðu, og hver sá var, sem mundi svíkja hann.

65 Og hann sagði: vegna þess sagði eg yður: einginn getur komið til mín nema honum sé það gefið af Föður mínum.

66 Upp frá þessu fóru margir af lærisveinum hans frá honum, og voru ekki framar með honum.

67 Jesús sagði því við þá tólf; viljið þér einnig fara burt?

68 Símon Pétur svaraði honum: Herra, til hvers ættum vèr að fara?

69 Þú hefir orð eilífs lífs, og vèr höfum trúað og kannazt við, að þú ert Kristur, Sonur hins lifanda Guðs.

70 Jesús sagði við þá: hefi eg ekki útvalið yður tólf? og einn yðar er djöfull.

71 En hann meinti Júdas Símonsson, Iskariot, því hann varð síðan til að svíkja hann, og var einn af þeim tólf.

7. KAPÍTULI.

Þjódin dæmir ýmislega um Jesúm á laufskálahátíðinni; Jesús kennir í musterinu og forsvarar lækningu á sabbatsdegi; þeim, sem áttu að taka hann, fallast hendur, þegar þeir heyra hann tala. Nikólemus forsvarar Jesúm.

EPTIR þetta ferðaðist Jesús um Galílea, því hann vildi ekki vera í Júdea, af því Gyðingar sátu um líf hans.

2 En hátíð Gyðinga, sem kallast laufskálahátíð, var í nánd.

3 Þá sögðu bræður hans við hann:

far þú nú hëðan til Júdea, svo að lærisveinar þínir, sem þar eru, sjái þau verk, sem þú gjörir;

4 Því einginn sá gjörir nokkuð leynilega, sem vill verða viðfrægur; sè það þín ætlan, þá sýndu þig sjálfan heiminum;

5 Því bræður hans trúðu ekki heldur á hann.

6 Þá sagði Jesús við þá: minn tími er enn ekki kominn, en yðar tími er jafnan.

7 Heimurinn getur ekki hatað yður, en mig hatar hann, af því eg vitna um hann, að hans verk sèu vond.

8 Farið þér og sækid þessa hátíð, eg fer ekki að sinni til þessarar hátíðar, því minn tími er ekki enn þá kominn.

9 Þetta talaði hann við þá, og var kyrr í Galílea.

10 En er bræður hans voru farnir, þá fór hann og sjálfur til hátíðarinnar, ekki opinberlega, heldur eins og á laun.

11 Þar fyrir leituðu Gyðingar hans á hátíðinni og sögðu: hvar er hann?

12 Og kurr var mikill um hann meðal fólksins; nokkrir sögðu: hann er góður maður; aðrir sögðu: nei, heldur tælir hann fólkið.

13 Þó talaði einginn einarðlega um hann af ótta fyrir Gyðingum.

14 En er hátíðin var hálfnuð, gekk Jesús í musterið og kendi.

15 Gyðinga furðaði það, og þeir sögðu: hvernig þekkir þessi ritningarnar, þar eð hann þó ekki hefir lært?

16 Jesús svaraði þeim og sagði: minn lærdómur er ekki minn, heldur þess, sem mig sendi.

17 Ef sá er nokkur, sem vill gjöra hans vilja, hann mun komast að raun um, hvort lærdómurinn er af Guði, eður eg tala af sjálfum mér.

18 Hver sem talar af sjálfum sér, sá leitar eigin lofdýrðar, en sá sem leitar vegsemdar þess, sem sendi hann, sá er sannorður og ránglæti er ekki í honum.

19 Gaf Móses yður ekki lögmálið? og einginn yðar heldur þó lögmálið. Hví leitizt þér við að líflata mig?

20 Múgurinn svaraði og sagði: þú ert djöfululóður, hver leitast við að líflata þig?

21 Jesús svaraði og sagði þeim : eitt verk gjörða eg, og yður alla furðar á því.

22 Móses gaf yður umskurnina ; þó er hún ekki frá Mósi, heldur frá fedrunum ; og þér umskerid manninn á sabbatsdegi.

23 Ef að maðurinn meðtekur umskurnina á sabbatsdegi, svo að Mósis lögmál verði ekki brotið, hvi reidið þér þá mér fyrir það, að eg gjörði allan manninn heilan á sabbatsdegi ?

24 Dæmið ekki eptir ásyndum, heldur dæmið réttan dóm.

25 Þá sögðu nokkrir af Jerúsalems mönnum : er þessi ekki sá, sem þeir leitast við að lifláta ?

26 Og sjá, hann talar einarðlega, og þeir segja ekkert við hann. Munu höfðingjarnir með sanni hafa fengið að vita, að þessi sé Kristur ?

27 Vær vitum þó, hvaðan hann er ; en þegar Kristur kemur, veit einginn, hvaðan hann er.

28 Þá kallaði Jesús, þar sem hann kendi í musterinu og sagði : þér þekkið mig og vitið, hvaðan eg em. Af sjálfum mér em eg ekki kominn, en sá er sannur, sem sendi mig og hann þekkið þér ekki.

29 Eg þekki hann, því eg er frá honum, og hann sendi mig.

30 Vegna þessa leituðust þeir við að handtaka hann, þó lagði einginn á hann hönd, því hans tími var enn ekki kominn.

31 En margir af fólkinu trúðu á hann og sögðu : þegar Kristur kemur, mun hann þá gjöra fleiri jarteikn, en þau, sem þessi hefir gjört ?

32 Þegar Farisearnir heyruðu, að fólkið var þannig að þrætast á um hann, þá sendu þeir og æðstu prestarnir þjóna til að handtaka hann.

33 Þessvegna sagði Jesús við þá : enn þá er eg hjá yður lítinn tíma og fer svo til hans, er mig sendi.

34 Þér munuð leita mín og þér munuð ekki finna mig, og þér getið ekki komið þangað, sem eg er.

35 Þá sögðu Gyðingar hver við annan : hvert mun þessi ætla að fara, svo vér ekki finnum hann ? mun hann ætla til þeirra, sem eru útdreifðir meðal Grikkja, og kenna Grikkjum ?

36 Hvaða tal er þetta, sem hann

segir : þér munuð leita mín og ekki finna, og þér munuð ekki geta komið þangað, sem eg er ?

37 En á hinum síðasta, hinum mikla degi hátíðarinnar, gekk Jesús fram og kallaði, segjandi : ef nokkurn þyrstir, þá komi sá til mín og drekki.

38 Sá sem trúir á mig, úr hans kviði munu, eins og ritningin segir, renna lækir lifanda vatns.

39 En þetta sagði hann um þann Anda, er þeir mundu meðtaka, sem á hann trúta, því enn þá var Heilagur Andi ekki, af því Jesús var ekki enn þá vegsamlegur orðinn.

40 Þá sögðu margir af fólkinu, sem heyruðu þessa ræðu : þessi er sannarlega spámaðurinn.

41 Aðrir sögðu : þessi er Kristur ; en nokkrir sögðu : mun Kristur þá koma frá Galílea ?

42 Segir ekki ritningin, að af Davíðs sæði og frá Betlehem, þeirri borg, hvar Davíð var, muni Kristur koma ?

43 Þannig varð ágreiníngur um hann meðal fólksins.

44 En nokkrir af þeim vildu grípa hann, og þó lagði einginn á hann hendur.

45 Þá komu þjónarnir til presta- höfðingjanna og Fariseanna, og þessir sögðu við þá : því komuð þér ekki með hann ?

46 Þjónarnir svöruðu : aldrei hefir nokkur maður talað, eins og þessi maður.

47 Þá svöruðu Farisearnir : eruð þér einnig afvega leiddir ?

48 Trúir nokkur af höfðingjunum á hann, eður af Faríseum ?

49 En þessi múgur, sem ekki þekkir lögmálið, er bölvapur.

50 Nikódemus sá, sem kom til hans um nótt og var einn af þeim, segir við þá :

51 Munu lög vor dæma manninn, nema hann sé áður yfirheyrdur, og rannsakað það, sem hann gjörir ?

52 Þeir svöruðu og sögðu honum : ert þú líka frá Galílea ? rannsakaðu og sjáðu, að spámaður hefir adrei komið í ljós úr Galílea.

53 Og hver fór heim til sín.

8. KAPÍTULI.

Jesús vill ekki fordæma hörkonuna ; talar um sig, sína burtför og sakleysi ; átelur Gyðinga fyrir það, að þeir séu vondir og ólíkir Abraham.

EN Jesús fór til olúfjallsins, 2 En snemma að morgni kom hann aptur í musteríð, og alt fólkíð kom til hans, og hann settist niður og kendi því.

3 En hinir skriptlærðu og Farísear leiddu til hans konu, sem staðin hafði verið að hórdómi, og létu hana standa mitt á meðal þeirra, og sögðu við hann :

4 Meistari, þessi kona er staðin að hórdómi,

5 En Móses bauð oss í lögmalinu, að þess háttar konur skyldu grýtast ; hvað segir þú til þess ?

6 En þetta sögðu þeir til að freista hans, svo þeir hefðu eitthvað að ákæra hann fyrir. En Jesús laut þá niður og ritaði með fingrinum á jörðina.

7 En þar eð þeir höldu áfram að spyrja, rétti hann sig upp og sagði við þá : sá yðar, sem er syndlaus, kasti fyrstur steini á hana.

8 Svo laut hann aptur og ritaði á jörðina.

9 En er þeir heyrðu þetta og voru slegnir af þeirra samvizku, gengu þeir burt hver eptir annan, en fyrstir þó öldúngarnir, svo Jesús varð einn eptir og konan, sem stóð þar.

10 En er Jesús rétti sig upp og sá eingan nema konuna, sagði hann við hana : kona, hvar eru þeir, sem ákærðu þig ? sakfeldi einginn þig ? hún svaraði : einginn, Herra.

11 En Jesús sagði við hana : eg sakfelli þig ekki heldur, far þú hëðan og syndga ekki framar.

12 Í annað sinn talaði Jesús til þeirra og sagði : eg em heimsins ljós ; hver, sem fylgir mër, mun ekki ganga í myrkri, heldur hafa lífsins ljós.

13 Þá sögðu Farísear við hann : þú vitnar um sjálfan þig, þinn vitnisburður er ekki sannur.

14 Jesús svaraði þeim og sagði : þó eg vitni um sjálfan mig, er minn vitnisburður sannur, því eg veit, hvaðan eg kom og hvert eg fer. En þér vitíð ekki, hvaðan eg kem, eða hvert eg fer.

15 Þér dæmið eptir holdinu, eg dæmi eingan,

16 En þó eg dæmi, er minn dómur sannur, því eg em ekki einn, heldur bæði eg, og Faðirinn, sem sendi mig.

17 Það er og skrifað í yðar lögmalı, að tveggja manna vitnisburður sé sannur.

18 Eg em sá, sem vitna um mig sjálfan ; og Faðirinn, sem sendi mig, vitnar um mig.

19 Nú sögðu þeir við hann : hvar er Faðir þinn ? Jesús svaraði : hvorki þekkið þér mig nè Föður minn ; ef að þér þektuð mig, þá þektuð þér og minn Föður.

20 Þessi orð talaði Jesús hjá fjárkistunni, þar sem hann kendi í musterinu, og einginn lagði hönd á hann, því enn var ekki hans tími kominn.

21 Þá sagði Jesús aptur við þá : eg fer burt og þér munuð leita mín og deya í yðar syndum. Þángað, sem eg fer, getið þér ekki komizt.

22 Þá sögðu Gyðingar : mun hann ætla að deyða sjálfan sig, þar eð hann segir : þángað, sem eg fer, getið þér ekki komizt ?

23 Og hann sagði við þá : þér eruð neðan að, eg em ofan að ; þér eruð af þessum heimi, eg em ekki af þessum heimi.

24 Þess vegna sagða eg yður, að þér munduð deya í yðar syndum ; því ef þér trúíð ekki, að eg sé sá sem eg er, munuð þér deya í yðar syndum.

25 Þeir sögðu þá við hann : hver ertú ? Jesús svaraði þeim : einmitt það, sem eg segi yður.

26 Eg hef margt um yður að segja og dæma ; en sá, sem sendi mig, er sannorður, og það sem eg heyrði af honum, það tala eg til heimsins.

27 En þeir skildu ekki, að hann meinti Föðurinn ;

28 Því sagði Jesús við þá : þegar þér hefjið upp Mannsins Son, þá munuð þér þekkja, að eg em það, og að eg gjöri ekkert af sjálfum mër, heldur tala eg eins og Faðir minn kendi mër ;

29 Og sá, sem sendi mig, er með mër ; Faðirinn lét mig ekki einan, því eg gjöri ætíð það, sem honum þóknast.

30 Þegar hann talaði þetta, trúðu margir á hann.

31 Jesús sagði þá við þá Gyðinga, sem á hann höfðu trúad : ef að þér haldið stöðugt við mitt orð, þá eruð þér sannarlega mínir lærisveinar.

32 Þér munuð þekkja sannleikann, og sannleikurinn mun gjöra yður frjálsa.

33 Þeir svöruðu honum : vör erum Abrahams niðjar, og aldrei höfum vör verið þrælar nokkurs manns, hvernig segir þú þá : þér munuð verða frjálsir ?

34 Jesús svaraði þeim : sannlega, sannlega segi eg yður : sá, sem gjörir syndina, er syndarinnar þræll ;

35 En þrællinn er ekki ávalt í húsinu, Sonurinn verður þar ætíð.

36 Ef að Sonurinn gefur yður þá frelsi, þá munuð þér verða sannarlega frjálsir.

37 Eg veit, að þér eruð Abrahams niðjar, en þér leitizt þó við að lífláta mig, af því mitt orð fær ekki rúm hjá yður.

38 Eg tala það, sem eg hefi sæð hjá mínum Föður, og þér gjörið það, sem þér hafið sæð hjá yðar föður.

39 Þeir svöruðu og sögðu við hann : Abraham er vor faðir. Jesús sagði við þá : ef að þér væruð Abrahams börn, þá gjörðuð þér Abrahams verk.

40 En nú leitid þér eptir að deyða mig, mann, sem hefi sagt yður sannleikann, sem eg heyrði af Guði, þetta hefði Abraham ekki gjört ; þér gjörðið verk yðar föðurs.

41 Þá sögðu þeir við hann : vör erum ekki hörgetnir, vör höfum einn Föður, sem er Guð.

42 Þá sagði Jesús við þá : ef að Guð væri yðar faðir, þá elskuðuð þér mig, því eg em út genginn og kominn frá Guði, því eg em ekki kominn af sjálfum mér, heldur hefir hann sent mig.

43 Hví skiljið þér ekki mál mitt ? af því þér getið ekki heyrt mitt orð.

44 Þér eruð af föðurnum fjandanum, og girndum yðar föðurs viljið þér hlýðnast. Hann var manndráp-ari frá upphafi og var ekki stöðugur í sannleikanum, því sannleiki er ekki í honum ; þegar hann talar lýgi, talar hann af sínu eigin, því hann er lygari og lýginna faðir.

45 En mér trúið þér ekki, af því eg tala sannleikann.

46 Hver yðar getur sannað upp á mig synd ? en ef eg tala sannleikann, hví trúið þér mér ekki ?

47 Sá sem er af Guði, sá heyrir Guðs orð ; vegna þess heyrði þér ekki, að þér eruð ekki af Guði.

48 Gyðingar svöruðu honum og sögðu : segjum vör ekki rétt, að þú sèrt samverskur og hafir djöful ?

49 Jesús svaraði : ekki hefi eg djöful, heldur heiðra eg Föður minn, en þér smánið mig.

50 En eg leita ekki míns heiðurs ; sá er, sem hans leitar og dæmir.

51 Sannlega, sannlega segi eg yður : ef að nokkur varðveitir mitt orð, sá skal ekki að eilifu sjá dauðann.

52 Þá sögðu Gyðingar við hann : nú vitum vör, að þú hefir djöful ; Abraham er dáinn og spámennirnir, og þú segir : ef nokkur varðveitir mitt orð, sá mun að eilifu ekki smakka dauðann.

53 Ert þú meiri en faðir vor Abraham, sem er dáinn, og spámennirnir, sem eru dánir ? hvílikan gjörir þú sjálfan þig ?

54 Jesús svaraði : ef eg vegsamaði sjálfan mig, væri mín vegsemd ekkert. Faðirinn, sem þér kallið yðar Guð, hann er sá, sem vegsamar mig ;

55 Og þér þekkið hann ekki, en eg þekki hann, og ef eg segði : eg þekki hann ekki, þá væri eg lygari, eins og þér ; en eg þekki hann og geymi hans orð.

56 Abraham faðir yðar gladdist af því, að hann mundi sjá minn dag, og hann sá hann og gladdist.

57 Þá sögðu Gyðingar við hann : þú ert enn ekki fimmtugur og þú hefir sæð Abraham ?

58 Jesús sagði við þá : sannlega, sannlega segi eg yður : áður en Abraham var, er eg.

59 Þeir tóku þá upp steina til að kasta á hann, en Jesús forðaði sér og fór út úr musterinu.

9. KAPÍTULI.

Jesús gjörir þann sjáandi, sem blindur var fæddur.

Og á leiðinni þaðan sá hann maun, sem var blindur borinn,

2 Og lærisveinar hans spurðu hann

og sögðu : Meistari, hvor hefir syndg-
að, þessi, eður foreldrar hans, að
hann fœddist blindur ?

3 Jesús svaraði : hvorki syndgæði
þessi, nè foreldrar hans, heldur er
þetta orðið, svo að Guðs verk verði á
honum opinber.

4 Mèr ber að vinna verk þess, er
mig sendi, meðan dagur er ; nóttin
kemur, þá einginn getur unnið.

5 Meðan eg em í heiminum, er eg
heimsins ljós.

6 Þá hann hafði þetta sagt, hrækti
hann á jörðina, gjörði leðju úr hrákan-
um og reið henni á augu hins blinda ;

7 Og hann sagði við hann : farðu
og þvoðu af þér í lindinni Silóam (en
Silóam þýðir : sendur) ; þá fór hann
og þvoði sér og kom aptur heilskygn.

8 Þá sögðu nágrannarnir og þeir,
sem höfðu sæð hann áður, því hann
var ölmusumaður : er þessi ekki sá,
sem setið hefir og beðið ölmusu ?

9 Nokkrir sögðu : þessi er maður-
inn ; en aðrir : hann er honum líkur.
Hann sagði : eg em sá hinn sami.

10 Þá sögðu þeir við hann : hvernig
fækstu sjónina ?

11 Hann svaraði og sagði : maður
nokkur, sem heitir Jesús, gjörði leðju
og reið á augu mín og sagði við mig :
farðu til Silóam og þvoðu þér. En
er eg var þangað kominn og hafði
þvegið mér, fékk eg sjónina.

12 Þá sögðu þeir við hann : hvar er
hann ? Hann svaraði : eg veit ekki.

13 Þeir leiddu þá þann, sem áður
hafði blindur verið, til Fariseanna ;

14 En þá var helgur dagur, er Jesús
bjó til leðjuna og upp lauk augum
hans.

15 Þá spurðu og Farisearnir hann
aptur : hvernig hann hefði fengið
sjónina ; en hann sagði við þá : hann
lagði leðju við augu mín, eg þvoði
mér og eg sè.

16 Þá sögðu nokkrir af Fariseun-
um : þessi maður er ekki frá Guði,
fyrst hann heldur ekki hvíldardaginn.
Aðrir sögðu : hvernig getur syndugur
maður gjört þvillíkt teikn ? Og þá
greindi á innbyrðis.

17 Þeir segja aptur við hinn blinda :
hvað segir þú um hann, þar eð hann
upp lauk þínum augum ? En hann
sagði : hann er spámaður.

18 En Gyðingar trúðu því ekki, að
maðurinn hefði verið blindur og væri
orðinn heilskygn, fyrr en þeir kölluðu
foreldra þess, sem hafði fengið sjón-
ina,

19 Og þeir spurðu þá og sögðu : er
þessi, sem þér segid hafi verið fœddur
blindur, ykkar sonur ? hvernig er
hann nú orðinn sjáandi ?

20 Foreldrar hans svöruðu þeim og
sögðu : við vitum, að þessi maður er
okkar sonur, og að hann fœddist
blindur.

21 En hvernig hann hefir fengið
sjónina vitum við ekki, og hver hans
augum hefir upp lokið, það vitum við
ekki heldur ; hann sjálfur er fulltíða
maður, spyrjið hann ; hann getur
svarað fyrir sig.

22 Þetta sögðu foreldrar hans, vegna
þess þeir óttuðust Gyðinga, af því nú
höfðu Gyðingar samið með sér, að ef
nokkur maður viðurkendi, að hann
væri Kristur, skyldi sá hinn sami
verða samkundurækur.

23 Þess vegna sögðu foreldrar hans :
hann er fulltíða, spyrjið hann sjálfan.

24 Þá kölluðu þeir fyrir aptur þann
mann, sem hafði verið blindur, og
sögðu við hann : gef þú Guði dýrð-
ina ; vèr vitum, að þessi maður er
syndari.

25 Þá svaraði hann og sagði : hvort
hann er syndari, veit eg ekki ; eitt
veit eg, að eg, sem var blindur, hefi
nú sjónina.

26 En þeir sögðu við hann aptur :
hvað gjörði hann við þig ? hvernig
lauk hann upp augum þínum ?

27 Hann svaraði þeim : eg hefi þeg-
ar sagt yður það, og þér gáfuð því
ekki gaum, hvers vegna viljið þér
heyra það aptur ? viljið þér og verða
hans lærisveinar ?

28 Þá atyrta þeir hann og sögðu :
þú ert hans lærisveinn, en vèr erum
Móses lærisveinar.

29 Vèr vitum, að Guð hefir talað
við Móses, en um þenna vitum vèr
ekki, hvaðan hann er.

30 Maðurinn svaraði og sagði þeim :
það er undarlegt, að þér vitið ekki,
hvaðan hann er, og hann lauk upp
mínum augum.

31 Vèr vitum þó, að Guð heyrir ekki
syndara, en ef nokkur er guðrækin

og gjörir hans vilja, þann heyrir hann.

32 Aldrei hefir það heyrzt, að nokkur hafi opnað augu þess, sem var fæddur blindur.

33 Væri þessi ekki frá Guði, þá gæti hann ekkert þvílíkt gjört.

34 Þá svöruðu þeir og sögðu við hann : þú ert allur fæddur í synd, og þú kennir oss ? og þeir ráku hann út.

35 Jesús heyrði, að þeir hefðu rekið hann út, og er hann fann hann, sagði Jesús við hann : trúir þú á Guðs Son ?

36 Hann svaraði og sagði : hver er sá, herra, að eg geti á hann trúað ?

37 En Jesús sagði við hann : þú hefir sæð hann, og sá sem við þig talar, hann er sá hinn sami.

38 En hann sagði : eg trúi, Herra, og fæll fram fyrir honum.

39 Og Jesús sagði : til dóms er eg kominn í þenna heim, svo að þeir, sem ekki sjá, verði sjáandi, og þeir, sem sjá, verði blindir.

40 Þetta heyrðu þeir af Faríseum, sem hjá honum voru, og sögðu við hann : erum vèr þá líka blindir ?

41 Jesús sagði við þá : ef að þèr væruð blindir, hefðuð þèr ekki synd, en nú segið þèr : vèr sjáum, þar fyrir við helzt yðar synd.

10. KAPÍTULI.

Jesús kallar sig dyr á sauðahúsi og hirðir ; á tal við Gyðinga á vígsluhátíðinni.

SANNLEGA, sannlega segi eg yður : hver sem ekki gengur um dyrnar inn í sauðahúsið, heldur fer inn annarstaðar, sá er þjófur og ræningi.

2 En sá sem gengur inn um dyrnar, sá er hirðir sauðanna ;

3 Dyraörðurinn lýkur upp fyrir honum, og sauðirnir heyra hans raust, og hann kallar sína sauði með nafni og fer út með þá.

4 Og eptir að hann hefir látið út sína sauði, gengur hann fyrir þeim og sauðirnir fylgja honum, af því þeir þekkja hans raust ; en ókunnugum fylgja þeir ekki,

5 Heldur hlaupa frá honum, af því þeir þekkja ekki ókunnugra raust.

6 Þessa eptirlíkingu sagði Jesús

þeim, en þeir skildu ekki, hvað það var, sem hann talaði til þeirra.

7 Þess vegna sagði Jesús aptur við þá : sannlega, sannlega segi eg yður : eg em dyr sauðanna.

8 Allir, sem komu á undan mèr, eru þjófur og ræningjar, en sauðirnir gegndu þeim ekki.

9 Eg em dyrnar ; ef nokkur gengur inn um mig, sá mun frelsast, og hann mun ganga inn og ganga út og fá fóður.

10 Þjófurinn kemur ekki til annars en að stela, drepa og skemma. Eg em kominn til þess, að þeir hafi líf og nægtir.

11 Eg em góði hirðirinn ; sá góði hirðir gefur líf sitt út fyrir sauðina ;

12 En leiguliðinn og sá sem ekki er hirðir og á ekki sauðina, hann sèr úlfinn koma og yfirgefur sauðina og flýr, og úlfurinn gripur þá og tvístrar sauðunum,

13 En leiguliðinn flýr, af því hann er leiguliði og hirðir ekki um sauðina.

14 Eg em góði hirðirinn, og eg þekki mína, og mínir þekkja mig, eins og eg þekki Föðurinn og Faðirinn þekkir mig ;

15 Og eg gef út lífið fyrir sauðina.

16 Og eg hefi aðra sauði, sem ekki eru af þessu sauðahúsi, þá byrjar mèr og að leiða, og þeir munu heyra mína raust, og þar mun verða ein hjörð og einn hirðir.

17 Þess vegna elskar Faðirinn mig, að eg læt mitt líf, svo að eg taki það aptur.

18 Einginn tekur það af mèr, heldur læt eg það sjálfviljuglega. Eg hefi vald til að láta það og vald til að taka það aptur. Þetta boðorð hefi eg meðtekið af mínum Föður.

19 Af þessum orðum varð aptur ágreiningur millum Gyðinga.

20 En margir þeirra sögðu : hann hefir djöful og er óður, hví hlýðid þèr á hann ?

21 Aðrir sögðu : þessi orð eru ekki djöfulsðs manns orð, mun djöfull geta opnað augu blindra ?

22 En musteris-vígsluhátíðin var haldin í Jerúsalem, og þá var vetur.

23 Og Jesús var á gangi í musterinu í stólpagöngum Salómons.

24 Þá flyktust Gyðingar að honum

og sögðu við hann : hversu lengi ætla þú að halda sálu vorri í efa ? ef þú ert Kristur, þá segðu oss það einarðlega.

25 Jesús svaraði þeim : eg hefi sagt yður það, en þér trúðið ekki. Þau verk, sem eg gjöri í míns Föðurs nafni, þau vitna um mig.

26 En þér trúðið ekki, því þér eruð ekki af mínum sauðum.

27 Eins og eg sagða yður, þekkja mínir sauðir mína raust, og eg þekki þá, og þeir fylgja mér,

28 Og eg gef þeim eilíft líf, og þeir skulu aldrei að eilífu glatast, einginn skal slíta þá úr minni hendi.

29 Faðir minn, sem hefir gefið mér þá, er meiri en allir, og einginn getur slitið þá úr hendi Föður míns.

30 Eg og Faðirinn, við erum eitt.

31 Gyðingar tóku þá upp aptur steina til að grýta hann.

32 Jesús sagði við þá : mörg góð- verk sýnda eg yður frá mínum Föður, fyrir hvert af þessum verkum grýtið þér mig ?

33 Gyðingar svöruðu honum og sögðu : vèr grýtum þig ekki fyrir gott verk, heldur fyrir guðlast og fyrir það að þú, sem ert maður, gjörir sjálfan þig að Guði.

34 Jesús svaraði þeim : er ekki skrifað í yðar lögmáli : “eg hefi sagt : þér eruð guðir.”

35 Ef (ritníngrin) kallar þá guði, til hverra Guðs orð var talað og ritníngrin getur ekki raskast,

36 Megið þér þá segja við þann, sem Faðirinn helgaði og sendi í heiminn : “þú guðlastar,” af því eg sagði : eg em Guðs Son ?

37 Ef eg gjöri ekki verk míns Föð- ur, þá trúðið mér ekki.

38 En ef eg gjöri þau, þó þér ekki viljið trúa mér, þá trúðið samt verk- unum, svo þér þekkið og sannfærizt um, að Faðirinn er í mér og eg í Föðurnum.

39 Þá leituðust þeir við aptur að taka hann,

40 En hann gekk þeim úr greipum og fór aptur yfir um Jórdan, til þess staðar, þar sem Jóhannes fyrst skirði, og var þar.

41 Og margir komu til hans og sögðu : Jóhannes gjörði að sonnu

ekkert jarteikn, en alt sem Jóhannes sagði um þenna, var satt.

42 Og margir trúðu þar á hann.

11. KAPÍTULI.

Jesús uppvekur Lazarus ; Kaifas ræður til að deyða hann ; Jesús forðar sér.

EN maður nokkur, að nafni Laz- arus, lá veikur, hann var frá Betanía, úr þorpi Maríu og Mörtu systur hennar.

2 (En María var sú, sem smurði Drottinn með smyrslum og þerradi fætur hans með hárlökkum sínum).

3 Bróðir hennar, Lazarus, var veik- ur. Þá sendu þær systur til hans og létu segja honum : Herra, sá sem þú elskar, er veikur.

4 En er Jesús heyrði það, sagði hann : þessi sótt er ekki til dauða, heldur Guði til dýrðar, svo að Guðs Sonur vegsamist fyrir hana.

5 En Jesús elskaði Mörtu og systur hennar og Lazarus.

6 Þegar hann heyrði, að Lazarus væri sjúkur, var hann að sonnu kyrr í tvo daga á þeim stað, þar sem hann dvaldi ;

7 En eptir það sagði hann við læri- sveinana : vèr skulum fara aptur í Júdea.

8 Lærisveinarnir sögðu við hann : Meistari, nýlega ætluðu Júðarnir að grýta þig, ætla þú nú að fara þangað aptur ?

9 Jesús svaraði : eru ekki tólf stundir í deginum ? gangi maður á degi, rasar hann ekki, því hann sér ljós þessa heims ;

10 En ef hann gengur á nóttu, þá rasar hann, því hann vantar ljósið.

11 Þetta talaði hann og eptir það sagði hann við þá : Lazarus vinur vor er sofnaður, en eg fer nú til að vekja hann.

12 Þá sögðu lærisveinar hans : Herra, ef hann er sofnaður, þá mun honum batna.

13 En Jesús talaði um hans dauða, þeir þar á móti hældu, að hann talaði um náttúrlegan svefn ;

14 Því sagði Jesús þeim þá berlega : 15 Lazarus er dáinn, og það gleður mig yðar vegna, að eg var þar ekki, svo að þér trúðið, en förum nú til hans.

16 Þá sagði Tómas (það þýðir : tví-buri) við sína meðlærisveina, vèr skulum fara líka, svo að vèr deyum með honum.

17 En er Jesús kom, hafði Lazarus þegar legið fjóra daga í grófinni.

18 (En Betanía var nálægt Jerúsalem, hèr um bil 15 skeiðrúma þaðan) ;

19 Og margir Gyðingar voru komnir til Mörtu og Mariu, til að hugga þær eptir bróður þeirra.

20 Þegar Marta heyrði nú, að Jesús kæmi, fór hún móti honum, en María sat heima í húsinu.

21 Þá sagði Marta við Jesús : Herra, hefðir þú verið hèr, væri bróðir minn ekki dáinn.

22 En eg veit líka nú, að Guð muni veita þér, hvað sem þú biður hann um.

23 Jesús sagði við hana : bróðir þinn mun upprisa.

24 Marta segir við hann : eg veit, að hann mun upprisa í upprisunni á efsta degi.

25 Jesús sagði við hana : eg em upprisan og lífið, hver sem trúir á mig, hann mun lifa, þótt hann deyi,

26 Og hver sá, sem lifir og trúir á mig, hann skal aldrei að eilífu deya.

27 Trúir þú þessu ? Hún segir við hann : já, Herra, eg hefi trúað, að þú sèrt Kristur, Guðs Sonur, sá sem í heiminn á að koma.

28 Og í því hún hafði talað þetta, fór hún burt og kallaði hljóðlega á systur sína Mariu, og sagði : Meistarinn er hèr, og vill finna þig.

29 Þegar María heyrði þetta, stóð hún upp með skyndi og kom til hans.

30 (En Jesús var enn ekki kominn til þorpsins, heldur var þar, sem Marta hafði mætt honum).

31 Þegar nú Júðarnir, sem voru hjá Mariu í húsinu og hugguðu hana, sáu, að hún gekk út í skyndi, fóru þeir eptir henni, og sögðu : hún fer út að grófinni til að gráta þar.

32 En er María kom þangað, sem Jesús var, og sá hann, féll hún honum til fóta og sagði við hann : Herra, hefðir þú verið hèr, væri bróðir minn ekki dáinn.

33 Þegar Jesús sá hana nú gráta og

þá Júda, sem með henni höfðu komið líka, komst hann við ákaflega, og hrygðist og sagði :

34 Hvar hafði þér lagt hann ?

35 Þeir sögðu við hann : Herra, kom þú og sjá. Jesús grèt.

36 Þá sögðu Júðarnir : sjá, hversu hefir hann elskað hann.

37 En nokkrir af þeim sögðu : mundi ekki sá, sem opnaði augu hins blindna, hafa getað gjört það, að þessi hefði ekki dáið ?

38 Þá komst Jesús aptur innilega við, og kom til grafarinnar ; en hún var hellir og steinn fyrir framan.

39 Jesús sagði : takið steininn frá. Marta, systir ens framliðna, segir við hann : Herra, það er nú þegar nálykt af honum, því líkið er fjöggra daga.

40 Jesús sagði við hana : sagði eg þér ekki, að ef þú tryðir, mundir þú þá sjá Guðs dýrð ?

41 Þeir tóku þá steininn burt, en Jesús hóf upp augu sín og sagði : Faðir, eg þakka þér, að þú hefir bönnheyrð mig.

42 Eg vissi að sönnu, að þú ávalt heyrir mig, en vegna mannfjöldans, sem hèr er saman kominn, talaði eg, svo þeir skyldu trúa því, að þú hafir sent mig.

43 Og þegar hann hafði þetta sagt, kallaði hann hárri röddu :

44 Lazarus, kom þú út ; og hinn framliðni kom út, vafinn líkblæum á höndum og fótum, og um andlit hans var sveitadúkurinn. Jesús sagði við þá : leysið hann og látið hann fara.

45 Vegna þessa trúðu margir á hann af Gyðingum, sem komnir voru til Mariu og sèð höfðu það, sem Jesús gjörði ;

46 En nokkrir af þeim gengu til Faríseanna og sögðu þeim, hvað Jesús hefði gjört.

47 Því söfnuðu hinir æðstu prestar og Farísear ráðinu og sögðu : hvað eigum vèr að gjöra ? Því þessi maður gjörir mörg jarteikn.

48 Ef vèr sleppum honum svona, munu allir trúa á hann, og svo koma Rómverjar og taka land vort og þjóð.

49 En einn af þeim, Kaifas, þess árs æðsti prestur, sagði þeim :

50 Þér vitið ekkert og hugleiðið ekki, að það er betra, að einn maður

deyi fyrir fólkið, svo ekki fyrirfarist öll þjóðin.

51 En þetta talaði hann ekki af sjálfum sér, heldur spáði hann, af því hann var æðsti prestur það árið, að Jesús ætti að deya fyrir þjóðina, og ekki einungis fyrir þjóðina,

52 Heldur og til þess, að hann safnaði í eitt þeim sundur tvístruðu börnum Guðs.

53 Upp frá þessum degi ráðguðust þeir því um að lífláta hann.

54 Þess vegna gekk Jesús ekki framur um berlega meðal Gyðinga, heldur fór hann þaðan í það hérað, sem liggur í nánd við eyðimörkina, til þeirrar borgar, sem heitir Efraim, og var þar nokkurn tíma með lærisveinum sínum.

55 En nálægir voru páskar Gyðinga, og margir fóru úr héraðinu til Jerúsalem fyrir páskana til að hreinsa sig.

56 Þá leituðu þeir við Jesús, og sögðu hver við annan, þar sem þeir stóðu í musterinu: hvað sýnist yður, að hann kemur ekki til hátíðarinnar?

57 En höfuðprestarnir og Farísearnir höfðu gefið þá skipun, að ef nokkur vissi, hvar hann væri, skyldi hann segja til, svo þeir gætu handtekið hann.

12. KAPÍTULI.

Jesú smurning; innreið í Jerúsalem; Grikkir vilja sjá hann.

EN sex dögum fyrir páska kom Jesús til Bethania, þar sem Lazarus var, sá sem hafði dáíð og sem Jesús hafði vakið upp frá dauðum.

2 Þá gjörðu þeir honum þar kvöldverð, og Marta gekk fyrir borðum, en Lazarus var einn af þeim, sem sátu til borðs með honum.

3 Þá tók María pund af ómengduðum og dýrmætum nardus smyrslum og smurði Jesú fætur, og þerraði með hárlökkum sínum fætur hans, en húsið fylltist af ilm smyrslanna.

4 Þá sagði einn af hans lærisveinum, Júdas Símonsson, Iskariot, sem síðan sveik hann:

5 Hví eru þessi smyrslu ekki seld fyrir þrjú hundruð peninga, og gefin fátökum.

6 En þetta sagði hann, ekki af því honum væri ant um fátøka, heldur af því að hann var þjófur; hann hafði

fepýngjuna og bar það, sem í hana var lagt.

7 Þá sagði Jesús: láttu hana vera, þetta hefir hún geymt til míns greptrunardags;

8 Því að fátøka hafið þér ætíð hjá yður, en mig hafið þér ekki ætíð.

9 Nú fékk mikill fjöldi af Gyðingum að vita, að hann væri þar, og þeir komu ekki einungis vegna Jesú, heldur og til að sjá Lazarus, sem hann hafði upp vakið frá dauðum.

10 En æðstu prestarnir ráðguðust um að deyða Lazarus einnig;

11 Því hans vegna fóru þangað margir Gyðingar, og trúðu á Jesúm.

12 Daginn eptir, þegar hinn mikli fjöldi, sem kominn var til hátíðarinnar, heyrði, að Jesús kæmi til Jerúsalem,

13 Tóku þeir pálmaviðargreinir, og gengu á móti honum og hrópuðu: hósanna, blessaður sè sá, sem kemur í nafni Drottins, Ísraels konúngurinn!

14 En Jesús fékk sér úngan asna og settist upp á hann, eins og skrifad er:

15 "Öttast ekki, Síons dóttir, sjá, konúngur þinn kemur ríðandi á ósnufola."

16 Þetta skildu ekki lærisveinar hans í fyrstunni, heldur mintust þeir þess, þá Jesús var vegsamlegur orðinn, að þetta var skrifad um hann, og að þetta höfðu þeir við hann gjört.

17 En fólksfjöldinn, sem með honum var, vitnaði, að hann hefði kallað Lazarus úr gröfinni og uppvakið hann frá dauðum.

18 Vegna þess gekk og múgurinn á móti honum, því menn höfðu heyrt, að hann hefði gjört þetta jarteikn.

19 Þá sögðu Farísearnir hver við annan: þér sjáið, að þér komið eingu til vegar. Sjá, hvert mannsbarn hleypur eptir honum.

20 En þar voru nokkrir Grikkir af þeim, sem komnir voru til að biðjast fyrir á hátíðinni;

21 Þessir gengu til Filippusar, sem var frá Betsaida í Galílea, og báðu hann og sögðu: herra, vèr viljum sjá Jesúm.

22 Filippus fór og sagði Andrèsi, en Andrès og Filippus sögðu aptur Jesú.

23 En Jesús svaraði þeim og sagði;

tíminn er kominn, að Mannsins Sonur vegsamist.

24 Sannlega, sannlega segi eg yður: deyi ekki hveitikornið, sem fellur í jörðina, verður það ófrjófsamt, en deyi það, ber það mikinn ávöxt.

25 Sá sem elskar líf sitt, mun missa það, og sá sem hatar líf sitt í þessum heimi, mun varðveita það til eilífs lífs.

26 Ef nokkur þjónar mér, sá fylgi mér, og hvar sem eg er, þar mun og þjón minn vera, og þann, sem mér þjónar, mun Faðirinn heiðra.

27 Nú er sál mín óróleg, og hvað skal eg segja? Faðir, frelsa þú mig frá þessari stundu, en til þess em eg kominn, að þessi stand komi yfir mig.

28 Faðir, gjör nafn þitt vegsamlegt. Þá kom rödd af himni: eg hefi gjört það vegsamlegt og mun aptur gjöra það vegsamlegt.

29 Þá sagði fólkið, sem stóð og heyrdi: þar gekk þruma. Aðrir sögðu: engill talaði við hann.

30 Jesús svaraði og sagði: ekki mín heldur yðar vegna kom rödd þessi.

31 Nú gengur dómur yfir þenna heim, nú mun höfðingi þessa heims verða útrekinn,

32 Og þegar eg verð hafinn frá jörðu, mun eg draga alla til mín.

33 En þetta sagði hann, til að benda til, hvaða dauðdaga hann mundi deya.

34 Mannfjöldinn svaraði honum: vör höfum heyrt í ritningunni, að Kristur verði til eilífdar, og hvernig segir þú þá, að Mannsins Sonur eigi að verða hafinn upp? hver er þessi Mannsins Sonur?

35 Þá sagði Jesús við þá: stutta stund verður ljósið hér eptir meðal yðar; gángið, meðan þér hafið ljósið, svo myrkið yfir falli yður ekki; sá sem gengur í myrkri, veit ekki hvert hann gengur.

36 Trúið á ljósið, meðan þér hafið ljósið, svo að þér verðið ljóssins synir. Þetta talaði Jesús og fór burt og fól sig fyrir þeim.

37 En þótt hann hefði gjört svo mörg teikn í auglýni þeirra, trúðu þeir þó ekki á hann;

38 Svo að þau orð Esajasar spámanns rættust, sem hann hafði talað: "Drottinn, hver trúir vorri þröðkun,

og hverjum verður sýnilegur Drottins armleggur?"

39 Þess vegna gátu þeir ekki trúað, því Esajas segir á öðrum stað:

40 "Hann hefir blindað þeirra augu og forhert þeirra hjörtu, svo þeir sjái ekki með augunum, og skilji ekki með hjartanu og snúi sér, svo að eg geti læknað þá."

41 Þetta sagði Esajas, af því hann sá hans dýrð og talaði um hann.

42 En þó trúðu margir einnig af höfðingjunum á hann, en vegna Fariseanna meðkendust þeir það ekki, svo þeir yrðu ekki samkundu rækir;

43 Því þeir elskuðu lofstýr manna meir en Guðs dýrð.

44 En Jesús kallaði og sagði: sá sem trúir á mig, hann trúir ekki á mig, heldur á þann, sem mig sendi,

45 Og sá, sem sér mig, hann sér þann, sem mig sendi.

46 Eg er ljós í heiminn kominn, svo að hver, sem á mig trúir, sé ekki í myrkrinu;

47 Og þó einhver heyrir mín orð og trúi ekki, þá dæmi eg hann samt ekki, því eg em ekki kominn til að dæma heiminn, heldur til að frelsa heiminn.

48 Sá, sem forsmáir mig, og meðtekur ekki mín orð, hefir þann, sem dæmir hann; það orðið, sem eg hefi talað, mun dæma hann á efsta degi;

49 Því eg hefi ekki talað af sjálfum mér, heldur hefir Faðirinn, sem mig sendi, gefið mér boðorð um það, hvað eg skyldi segja, og hvað eg skyldi tala.

50 Og eg veit, að hans boðorð er eilíft líf; það sem eg þar fyrir tala, það tala eg, eins og Faðirinn hefir mér sagt.

13. KAPÍTULI.

Jesús þvær fætur lærisveinanna; talar um auðmýkt og þann, sem mundi svíkja sig, um innbyrðiskærleika; Péturs afneitun.

EN fyrir páskahátíðina, þar eð Jesús vissi, að hans stund var komin, að hann færi úr heiminum til Föðursins; og af því hann hafði elskað sína, sem voru í heiminum, elskaði hann þá alt til enda.

2 Og er kvöldmáltíðin stóð yfir og djöfullinn hafði nú þegar skotið í hjarta Júdasar Símonssonar, Iskariot, að svíkja hann,

3 Og þó Jesús vissi, að Faðirinn hefði gefið sér alt í hendur, og að hann væri kominn frá Guði, og færi til Guðs,

4 Stóð hann upp frá kvöldmáltíðinni, lagði af sér klæðin, tók línúk og gyrtist honum.

5 Eptir það helti hann vatni í mundlaug, og tók að þvo fœtur lærisveinanna og þerra með línúk þeim, sem hann var gyrtur.

6 Þá hann kom að Símoni Pètri, sagði þessi við hann : ætlar þú, Herra, að þvo fœtur mína ?

7 Jesús svaraði og sagði við hann : nú skilur þú ekki það sem eg gjöri, en seinna munt þú skilja það.

8 Pètur svaraði honum : aldrei til eilífdar skaltu þvo mína fœtur. Jesús svaraði : ef eg fæ ekki að þvo þig, erum við skildir að skiptum. Símon Pètur sagði þá við hann :

9 Herra, ekki einúngis fœturna, heldur einnig hendur og höfuð.

10 Jesús sagði við hann : sá, sem þvegin er, þarf ekki að þvost nema á fótum, því hann er allur hreinn,

11 Og þér eruð hreindir, en ekki allir ; því hann þekti þann, sem síðan sveik hann, þar fyrir sagði hann : þér eruð ekki allir hreindir.

12 Þegar hann nú var búinn að þvo fœtur þeirra, og hafði tekið klæði sín, settist hann aptur til borðs og sagði við þá : skiljið þér, hvað eg hefi gjört við yður ?

13 Þér kallið mig meistara og Herra, og þér mælið rétt, því eg em það.

14 Ef að eg þá, meistarinn og Herrann, hefi þvegið yðar fœtur, eigið þér og að þvo hver annars fœtur ;

15 Því eg gaf yður eptirdæmi, svo að þér breytið, eins og eg breytti við yður.

16 Sannlega, sannlega segi eg yður, að þjóninn er ekki meiri en húsbóndinn ; sá sem sendur er, hann er ekki meiri en sá, sem sendi hann.

17 Ef þér skiljið þetta, þá eruð þér sælir, ef þér breytið eptir því.

18 Eg tala ekki um yður alla, eg þekki þá, sem eg hefi útvalið, en ritningin verður að rætast : sá, sem etur brauð með mér, hefir lypt upp hælnum á móti mér.

19 Hèðan af segi eg yður það, áður

en það kemur fram, svo þegar það er fram komið, að þér þá trúið, að eg em (sá, sem eg er).

20 Sannlega, sannlega segi eg yður : hver, sem meðtekur þann, sem eg sendi, sá meðtekur mig, en sá, sem meðtekur mig, hann meðtekur þann, sem sendi mig.

21 Þegar Jesús talaði þetta, komst hann mjög við í anda, vottaði og sagði : sannlega, sannlega segi eg yður, einn af yður mun svikja mig.

22 Þá litu lærisveinarnir hver upp á annan, og vissu ekki, um hvern hann talaði.

23 En þar var einn af hans lærisveinum, sem sat til borðs í faðmi Jesú, sá sem Jesús elskaði.

24 Símon Pètur benti þessum, að hann skyldi spyrja að, hver sá væri, er Jesús talaði um.

25 Hann hallaði sér því upp að Jesú brjósti, og sagði við hann :

26 Herra, hver er það ? Jesús svaraði : sá er það, er eg mun gefa þann bita, er eg nú dýfi í ; þá dýfði hann í bitanum, og rétti að Júdasí Símonarsyni, Iskariot.

27 Og eptir þann bita fór Satan í hann. Þá sagði Jesús við hann : það sem þú gjörir, það gjör þú skjótt.

28 Eg einginn þeirra, sem til borðsins sátu, vissi, í hverju skyni hann sagði þetta ;

29 Því sumir hëldu, af því Júdas hafði þýngjuna, að Jesús hefði sagt honum : kaup þú það, sem við þurfum til hátíðarinnar, ellegar að hann skyldi gefa eitthvað fátökum.

30 Þegar Júdas hafði tekið bitann, gekk hann þegar út, en þá var nótt.

31 Þegar hann var genginn út, sagði Jesús : nú er Mannsins Sonur dýrðlegur orðinn, og Guð er í honum dýrðlegur orðinn.

32 Ef að Guð verður dýrðlegur í honum, mun Guð sjálfur gjöra hann dýrðlegan, og nú þegar mun hann gjöra hann dýrðlegan.

33 Kæru börn, eg verð nú hëðan af skamma stund hjá yður ; þér munuð leita mín, og eins og eg sagði Gyðingum, segi eg yður nú : þér getið ekki komizt þángað, sem eg fer.

34 Eg gef yður nýtt boðorð, að þér elskið hver annan ; eins og eg

elskaði yður, að þér einnig elskið hver annan.

35 Af því munu allir sjá, að þér eruð mínir lærisveinar, ef að þér elskizt innlyrðis.

36 Símon Pétur svaraði honum : Herra, hvert ætlar þú að fara? Jesús svaraði honum : þangað, sem eg fer, getur þú ekki fylgt mér nú ; en seinna meir muntu fylgja mér.

37 Pétur sagði við hann : Herra, hvers vegna get eg ekki fylgt þér nú þegar? eg vil leggja líf mitt út fyrir þig.

38 Jesús svaraði honum : munt þú leggja líf þitt út fyrir mig? sannlega, sannlega segi eg þér : haninn mun ekki gala fyrr, en þú verður búinn að afneita mér þrisvar.

14. KAPÍTULI.

Jesús talar um sína burtför, bæninna, Heilagan Anda.

HJARTA yðar skelfist ekki ; trúið á Guð, og trúið á mig.

2 Í húsi föður míns eru mörg hýbýli ; væri ekki svo, hefði eg sagt yður það.

3 Eg fer burt til að tilbúa yður stað, og þegar eg er burt farinn, og hefi tilbúið yður stað, þá mun eg koma aptur og taka yður til mín, svo að þér séuð, þar sem eg er.

4 Þér vitið, hvert eg fer, og þekkið veginn.

5 Tómás segir við hann : Herra, ekki vitum vèr, hvert þú ferð, og hvernig getum vèr þá þekt veginn?

6 Jesús svaraði honum : eg em vegurinn og sannleikurinn og lífið ; einginn kemur til Föðursins, nema fyrir mig.

7 Ef þér hefðuð þekt mig, þá hefðuð þér og þekt Föður minn, og hëðan í frá þekkið þér hann og hafið sæð hann.

8 Filippus sagði við hann : Herra, sýndu oss Föðurinn, og þá nægir oss.

9 Jesús svaraði honum : svo lengi hefi eg verið hjá yður, og þú, Filippus, ert ekki enn búinn að þekkja mig? sá, sem hefir sæð mig, hefir sæð Föðurinn, og hvernig segir þú : sýndu oss Föðurinn?

10 Trúir þú ekki, að eg em í Föðurnum og Faðirinn í mér? þau orð, sem eg tala til yðar, þau tala eg ekki af sjálfum mér ; en Faðirinn, sem í mér er, hann gjörir verkin.

11 Trúið mér, að eg er í Föðurnum og Faðirinn í mér ; en ef ekki, þá trúið mér vegna verkanna.

12 Sannlega, sannlega segi eg yður : sá, sem trúir á mig, mun einnig gjöra þau verk, sem eg gjöri, og hann mun gjöra meiri verk, en þessi ;

13 Því eg fer til Föður míns ; og hvers sem þér biðjið í mínu nafni, það mun eg veita, svo að Faðirinn veggjast fyrir Soninn.

14 Ef að þér biðjið einhvers í mínu nafni, mun eg veita það.

15 Ef að þér elskið mig, þá haldið þér mín boðorð.

16 Og eg mun biðja Föðurinn, og hann mun gefa yður annan huggara, svo að hann sé hjá yður eilíflega,

17 Sannleiksins Anda, sem heimurinn getur ekki meðtekið, því hann sér hann ekki, og þekkir hann ekki, en þér þekkið hann, því hann staðnæmist hjá yður, og mun vera í yður.

18 Eg mun ekki skilja yður eptir munadarlausa ;

19 Eg mun koma til yðar ; innan skamms mun heimurinn ekki sjá mig frammar, en þér munuð sjá mig, því eg lífi, og þér munuð lifa.

20 Á þeim degi munuð þér þekkja, að eg er í mínum Föður og þér í mér, og eg í yður.

21 Sá, sem hefir mín boðorð og heldur þau, hann elskar mig. En Faðir minn mun elska þann, sem elskar mig, og eg mun elska hann og sýna mig honum.

22 Júdas sagði þá við hann (en það var ekki Júdas Iskariót) : Herra, hvað kemur til þess, að þú ætlar að sýna þig oss, en ekki heiminum?

23 Jesús svaraði honum og sagði : sá sem elskar mig, hann mun varðveita mitt orð, og Faðir minn mun elska hann, og til hans munum við koma, og taka okkur bústað hjá honum.

24 Sá, sem ekki elskar mig, hann varðveitir ekki mín orð, og það orð, sem þér heyrið, er ekki mitt, heldur Föðursins, sem mig sendi.

25 Þetta hefi eg talað við yður, meðan eg var hjá yður ;

26 En Huggarinn, sá Heilagi Andi, sem Faðirinn mun senda í mínu nafni, mun kenna yður alt, og minna yður á alt sem eg hefi talað við yður.

27 Frið læt eg eptir hjá yður, minn frið gef eg yður, ekki eins og heimurinn gefur, gef eg yður. Hjarta yðar skelfist ekki nè hræddist.

28 Þér heyrðuð, að eg sagði yður: eg fer burt, og kem til yðar aptur; ef þér elskuðuð mig, þá gleddust þér af því, að eg fer til Föðursins, því Faðirinn er mér meiri.

29 Og nú hefi eg sagt yður það, áður en það kemur fram, svo að þér trúðið því, þegar það kemur fram.

30 Hér eptir mun eg ekki tala margt við yður, því að höfðingi þessa heims kemur, og í mér hefir hann ekkert.

31 En svo að heimurinn viti, að eg elska Föðurinn, og að eg gjöri eins og Faðirinn hefir mér boðið, þá standið upp, látum oss fara hëðan.

15. KAPÍTULI.

Jesú skilnaðarræða er í eptirfylgjandi þremur kapitulum.

EG em hinn sanni vínviður, og Faðir minn er vínrykjumaðurinn;

2 Hverja þá grein á mér, sem ekki ber ávöxt, af sniður hann, en hverja þá, sem ber ávöxt, hreinsar hann, svo að hún beri meiri ávöxt.

3 Nú þegar eruð þér hreinir fyrir það orð, sem eg hefi talað til yðar.

4 Verið í mér, svo að eg sé í yður. Eins og viðargreinin getur ekki borið ávöxt af sjálfri sér, nema hún sé föst á vínviðnum, þannig ekki heldur þér, nema þér seúð í mér.

5 Eg em vínviðurinn, þér eruð greinarnar; sá sem er stöðugur í mér, og eg í honum, hann ber mikinn ávöxt, því án mín megnið þér ekkert.

6 Sá sem ekki er stöðugur í mér, honum verður snarað út, eins og afkvisti, og visnar upp; menn safna því saman, og kasta því á eld og það brennur.

7 Ef að þér eruð stöðugir í mér, og mín orð hafa stað hjá yður, þá megið þér biðja, hvers þér viljið, og það mun yður veitast.

8 Með því vegsamast Faðir minn, að þér berið mikinn ávöxt, og þér verðið mínir lærisveinar.

9 Eins og Faðirinn hefir elskað mig, eins hefi eg elskað yður, verið staðfastir í minni elsku.

10 Ef að þér haldið mín boðorð, þá

munuð þér halda minni elsku, eins og eg hëlt boðorð Föður míns og held hans elsku.

11 Þetta hefi eg talað til yðar, svo að minn fögnuður verði hjá yður varanlegur, og fögnuður yðar fullkominn.

12 Þetta er mitt boðorð, að þér elskið hver annan, eins og eg hefi elskað yður.

13 Meiri elsku hefir einginn en þá, að hann láti líf sitt fyrir vini sína.

14 Þér eruð mínir vinir, ef þér gjörðið það, sem eg hefi boðið yður.

15 Eg kalla yður ekki framar mína þjóna, því þjóninn veit ekki, hvað herra hans gjörir; en eg hefi kallað yður vini, því alt það, sem eg hefi heyrt af mínum Föður, það hefi eg kunngjört yður.

16 Þér hafið ekki útvalið mig, heldur hefi eg útvalið yður og sett yður til þess, að þér farið og berið ávöxt, og yðar ávöxtur verði varanlegur; svo að hvers þér biðjið Föðurinn í mínu nafni, það veiti hann yður.

17 Þetta býð eg yður, að þér elskið hver annan.

18 Ef heimurinn hatar yður, þá vitið, að hann hefir hatað mig fyrri en yður.

19 Ef þér væruð af heiminum, þá mundi heimurinn líklega elska sitt eigið; en af því þér eruð ekki af heiminum, þótt eg hafi útvalið yður af heiminum, þá hatar heimurinn yður.

20 Munið til þess, er eg sagði yður: þjóninn er ekki meiri en húsbóndi hans. Hafi þeir ofsókt mig, þá munu þeir líka ofsækja yður; hafi þeir geymt mitt orð, munu þeir og geyma yðvart.

21 En alt þetta munu þeir gjöra yður vegna míns nafns, af því þeir þekkja ekki þann, sem sendi mig.

22 Hefði eg ekki komið og talað til þeirra, þá hefðu þeir ekki synd, en nú hafa þeir einga afbötun synd sinni.

23 Sá sem hatar mig, sá hatar og minn Föður.

24 Ef eg hefði ekki gjört þau verk á meðal þeirra, sem einginn annar hefur gjört, þá hefðu þeir ekki synd; en nú hafa þeir sæð þau, og hafa bæði hatað mig og Föður minn.

25 En grein þessi í lögmáli þeirra

hlýtur að rætast : “ þeir hötuðu mig án saka.”

26 En þegar Huggarinn kemur, sem eg mun senda yður frá Föðurnum, sá sannleiksins Andi, sem fram gengur af Föðurnum, hann mun vitna um mig ;

27 En þér munuð og vitna um mig, því þér hafið frá upphafi með mér verið.

16. KAPÍTULI.

ÞETTA sagði eg yður, svo að þér hneyksluðust ekki :

2 Þeir munu gjöra yður samkunduræka ; já, sá tími mun koma, að hver, sem liflætur yður, mun þykjast gjöra Gudi þægt verk,

3 Og þetta munu þeir gjöra, af því þeir þekkja hvorki Föðurnum né mig.

4 En þetta sagði eg yður, svo að þér minnst þess, þegar að því kemur, að eg sagði yður það ; en eg sagði yður ekki í upphafi, því eg var með yður.

5 En nú fer eg til hans, sem mig sendi, og einginn yðar spyr mig : hvert fer þú ?

6 Heldur hefir hrygð uppfyllt yðar hjarta, af því eg talaði þetta.

7 En eg segi yður sannleikann : það er yður til góðs, að eg fari hððan ; því fari eg ekki, mun Huggarinn ekki koma til yðar, en þegar eg er farinn, mun eg senda hann til yðar.

8 Og þegar hann kemur, mun hann sannføera heiminn um synd og um réttlæti og um dóm.

9 Um synd, af því þeir trúá ekki á mig ;

10 En um réttlæti, af því eg fer til Föðursins og þér sjáið mig ekki lengur ;

11 En um dóm, af því höfðingi þessa heims er dæmdur.

12 Eg hefi enn margt að segja yður, en þér getið ekki borið það að sinni ;

13 En þegar hann, sá sannleikans Andi kemur, mun hann leiða yður í allan sannleika, því hann mun ekki tala af sjálfum sér, heldur mun hann tala það, sem hann heyrir og kunn-gjóra yður hið ókomna.

14 Hann mun veggsama mig, því af mínu mun hann taka og kunn-gjóra yður.

15 Alt það, sem Faðirinn hefir, það er mitt, því sagða eg, að hann mundi af mínu taka og kunn-gjóra yður.

16 Innan skamms munuð þér ekki sjá mig, og innan skamms munuð þér sjá mig aptur, því eg fer til Föðursins.

17 Þá sögðu nokkrir af hans lærisveinum, hver við annan : hvað er þetta, sem hann segir við oss : innan skamms munuð þér ekki sjá mig, og svo munuð þér innan skamms sjá mig aptur ; og þetta : eg fer til Föðursins ?

18 Þeir sögðu því : hvað er þetta, sem hann segir : innan skamms ? vér skiljum ekki það, sem hann talar.

19 Jesús varð þess þá var, að þeir vildu spyrja hann, og sagði við þá : þér spyrjið á um það, að eg sagði : innan skamms munuð þér ekki sjá mig, og aptur munuð þér sjá mig innan skamms.

20 Sannlega, sannlega segi eg yður : þér munuð sýta og gráta, en heimurinn mun fagna ; þér munuð verða hryggvir, en yðar hrygð mun snúast í fögnuð.

21 Konan, þegar hún fœðir, þá hefir hún hrygð, því hennar tími er kominn ; en þegar hún hefir barnið fœtt, minnst hún ekki framar harmkvælisins fyrir fagnaðar sakir, því að maður er í heiminn borinn ;

22 Eins hafið þér nú að sönnu hrygð, en eg mun sjá yður aptur, og yðvart hjarta mun fagna, og yðvarn fögnuð tekur einginn frá yður.

23 Og á þeim degi munuð þér mig einskis spyrja. Sannlega, sannlega segi eg yður : hvers þér biðjið Föðurinn í mínu nafni, það mun hann veita yður.

24 Hingað til hafið þér einskis beðið í mínu nafni ; biðjið, og þér munuð öðlast, svo að yðar fögnuður sé full-kominn.

25 Þetta hefi eg talað til yðar í orðskviðum ; sá tími kemur, að eg mun ekki lengur tala við yður í orðskviðum, heldur mun eg berlega segja yður af Föðurnum ;

26 Á þeim tíma munuð þér biðja í mínu nafni, og ekki segi eg yður, að eg muni biðja Föðurinn fyrir yður,

27 Því sjálfur Faðirinn elskar yður,

af því þér hafið elskað mig og hafið trúað, að eg sé kominn frá Guði.

28 Eg em út genginn frá Föðurnum og kominn í heiminn; eg mun aptur yfirfela heiminn og fara til Föðursins.

29 Lærisveinar hans segja við hann: sjá, nú talar þú berlega, og mælir eingan orðskvið.

30 Nú vitum vèr, að þú veizt alt, og þarft þess ekki, að nokkur spyrji þig; þess vegna trúum vèr, að þú sèrt frá Guði kominn.

31 Jesús svaraði þeim: trúið þér nú?

32 Sjá, sá tími kemur og er nú þegar kominn, að þér munuð tvístrast, hver heim til sín, og látið mig einan, en eg em samt ekki einn, því Faðirinn er með mér.

33 Þetta hefi eg talað til yðar, svo að þér hefðuð frið í mèr. Í heiminum munuð þér hafa þrenging, en verið öruggir, eg hefi sigrað heiminn.

17. KAPÍTULI.

Jesú bæn til Guðs.

ÞETTA talaði Jesús, hóf sín augu til himins og sagði: Faðir, tíminn er kominn; gjör Son þinn dýrðlegan, svo að Sonurinn einnig gjöri þig dýrðlegan,

2 Eins og þú hefir gefið honum vald yfir öllu holdi, svo hann gefi eilíft líf öllum þeim, sem þú gafst honum.

3 En þetta er hið eilífa líf, að þeir þekki þig einan sannan Guð og þann, sem þú sendir, Jesúm Krist.

4 Eg hefi gjört þig dýrðlegan á jörðunni, eg hefi lokið því verki, sem þú fækst mér að vinna;

5 Gjör mig nú veggamlegan, Faðir, hjá sjálfum þér með þeirri dýrð, sem eg hafði hjá þér, áður en heimurinn var.

6 Eg hefi auglýst þitt nafn þeim mönnum, sem þú gafst mér af heiminum; þeir voru þínir, og þú gafst mér þá, og þeir hafa varðveitt þitt orð.

7 Nú vita þeir, að alt það, sem þú hefir mér gefið, er frá þér,

8 Því að þau orð, er þú gafst mér, hefi eg gefið þeim; þeir hafa tekið við þeim, og þeir vita með sannni, að eg em kominn frá þér, og trúá, að þú hafir sent mig.

9 Eg bið fyrir þeim; ekki bið eg

fyrir heiminum, heldur fyrir þeim, sem þú gafst mér, af því þeir eru þínir;

10 Og alt mitt er þitt, og það sem þitt er, það er mitt, og eg em í þeim dýrðlegur orðinn.

11 Eg verð ekki lengur í heiminum, þessir verða í heiminum, en eg fer til þín. Heilagi Faðir, varðveit þá í þínu nafni, er þú gafst mér, svo þeir sæu eitt, eins og við.

12 Meðan eg var hjá þeim í heiminum, varðveitti eg þá í þínu nafni. Eg varðveitti þá, sem þú gafst mér, og einginn þeirra týndist, nema sá glötunar sonur, svo að ritningin rættist.

13 En nú fer eg til þín, og þetta tala eg í heiminum, svo þeir hafi í sjálfum sér minn fögnuð fullkominn.

14 Eg hefi gefið þeim þitt orð, og heimurinn hataði þá, því þeir eru ekki af heiminum, eins og eg er ekki af heiminum.

15 Ekki bið eg, að þú takir þá úr heiminum, heldur að þú verndir þá fyrir illu.

16 Þeir eru ekki af heiminum eins og eg em ekki af heiminum.

17 Helga þú þá í þínum sannleika, þitt orð er sannleikur.

18 Eins og þú sendir mig til heimsins, hefi eg sent þá til heimsins,

19 Og fyrir þá helga eg sjálfan mig, svo að þeir sæu helgaðir í sannleikanum.

20 En eg bið ekki einungis fyrir þessum, heldur og fyrir þeim, sem trúá munu á mig fyrir þeirra orð;

21 Svo að allir sæu eitt, eins og þú, Faðir, ert í mèr, og eg í þér, svo að þeir og sæu eitt í okkur, svo að heimurinn trúi, að þú hafir sent mig.

22 Og þá dýrð, sem þú gafst mér, hefi eg gefið þeim, svo þeir sæu eitt, eins og við erum eitt,

23 Eg í þeim og þú í mèr, svo þeir sæu fullkomlega sameinaðir og heimurinn viti, að þú sendir mig og elskar þá, eins og þú elskar mig.

24 Faðir, eg vil, að þeir, sem þú gafst mér, sæu hjá mèr, þar sem eg er, svo þeir sjái mína dýrð, sem þú gafst mér; því þú elskaðir mig, fyrr en veröldin var grundvölluð.

25 Rættláti Faðir, þó að heimurinn

þekki þig ekki, þá þekki eg þig, og þessir hafa þekt, að þú sendir mig.

26 Eg hefi auglýst þeim þitt nafn og mun auglýsa það, svo að sú elska, sem þú elskar mig með, sé í þeim og eg í þeim.

18. KAPÍTULI.

Jesús er leiddur fyrir hinn andlega rétt, og fyrir hinn veraldlega rétt.

ÞEGAR Jesús hafði talað þetta, gekk hann út með lærisveinum sínum yfir um lækinn Kedron. Þar var grasgarður, þangað gekk Jesús og lærisveinar hans.

2 En Júdas, sem sveik hann, þekti og staðinn, því Jesús var vanur að koma þangað með sínum lærisveinum.

3 Þegar nú Júdas hafði tekið með sér stríðsmanna flokkinn og þjóna prestahöfðingjanna og Fariseanna, kom hann þangað með blysum, skriðbyttum og vopnum.

4 En Jesús, sem vissi alt, er yfir hann mundi koma, gekk fram og sagði við þá : að hverjum leitið þér?

5 Þeir svöruðu honum : að Jesú frá Nazaret. Jesús sagði við þá : eg em hann. En Júdas, sem sveik hann, stóð hjá þeim.

6 Þegar hann þá sagði við þá : eg em hann, hopuðu þeir á hæl og fellu til jarðar.

7 Hann spurði þá þar fyrir í annað sinn : að hverjum leitið þér? En þeir sögðu : að Jesú frá Nazaret.

8 Jesús svaraði : eg sagði yður, að eg væri sá hinn sami ; ef að þér þá leitið mín, leyfið þessum að fara ;

9 Svo það orð réttist, sem Jesús hafði talað : eingum glataði eg af þeim, sem þú gafst mér.

10 En Símon Pétur, sem hafði sverð, brá því, hjó þjón prestahöfðingjans og sneið af honum hœgra eyrad ; en sá þjón hét Malkus.

11 Jesús sagði þá við Pétur : sliðra þú sverð þitt. Ætti eg ekki að drekka þann kaleik, sem Faðir minn hefur gefið mér?

12 Flokkurinn, fyrirliðinn og þjónar Gyðinganna gripu nú Jesúm og bundu hann,

13 Og leiddu hann fyrst til Hannas, því hann var tengdafaðir Kaífasar, sem það árið var æðsti prestur.

14 En Kaífas var sá, sem gefið hafði

Gyðingum það ráð, að gagnlegt væri, að einn maður væri líflátinn fyrir þjóðina.

15 En Símon Pétur fylgdi Jesú og annar lærisveinn, en sá lærisveinn var kunnugur hinum æðsta presti og gekk inn með Jesú í hús prestahöfðingjans, en Pétur stóð fyrir utan dynnar.

16 Þá gekk út hinn annar lærisveinn, sem kunnugur var prestahöfðingjanum, talaði við þá þernu, sem gætti dyranna, og leiddi Pétur inn.

17 Þá sagði þernan, sem gætti dyranna, við Pétur : ert þú ekki líka einn af lærisveinum þessa manns? Hann svaraði : ekki em eg.

18 En þjónarnir og sveinarnir stóðu þar við eld, sem þeir höfðu gjört, og vermdu sig, því kalt var ; en Pétur stóð hjá þeim og vermdi sig.

19 Þá spurði prestahöfðinginn Jesúm að lærisveinum hans og kenníngu.

20 Jesús svaraði honum : eg hefi talað opinberlega fyrir heiminum ; eg hefi eld kent í samkundunum og í musterinu, þar sem allir Gyðingar samankoma, og ekkert hefi eg talað í leyni ; hví spyr þú mig?

21 Spyr þú þá, sem heyrta hafa, hvað eg hefi talað við þá ; sjá, þessir víta, hvað eg hefi sagt.

22 En er Jesús talaði þetta, gaf einn af þjónunum, sem hjá stóð, Jesú kinnhest og sagði : svarar þú svona prestahöfðingjanum?

23 Jesús svaraði honum : hafi eg talað rángt, þá sanna þú það, en hafi eg talað rétt, hví slær þú mig?

24 Hannas sendi hann bundinn til prestahöfðingjans Kaífasar. En Símon Pétur stóð og vermdi sig.

25 Þeir sögðu þá við hann : ert þú og einn af hans lærisveinum? Hann neitaði og sagði : ekki em eg.

26 Einn af þjónum prestahöfðingjans, frændi þess, sem Pétur hjó af eyrad, segir þá : sá eg þig ekki í grasgarðinum með honum?

27 Þá neitaði Pétur enn aptur, og jafnskjótt gól haninn.

28 Nú leiddu þeir Jesúm frá Kaífas til hallar landshöfðingjans, en það var snemma morguns, og þeir gengu ekki sjálfir inn í höllina, svo

þeir saurguðust ekki, heldur mættu neyta páskalambins.

29 Pílatus gekk þá út til þeirra og sagði : hverja ákæru færir þér gegn þessum manni ?

30 Þeir svöruðu og sögðu við hann : væri þessi ekki illræðismaður, þá hefðum vér ekki selt þér hann í hendur.

31 Pílatus sagði þá við þá : takið þér hann og dæmið hann eptir yðar lögum. Þá sögðu Gyðingar við hann : oss leyfist ekki að lífláta nokkurn,

32 Svo það rættist, sem Jesús hafði fyrir fram sagt um það, hvaða dauðdaga hann mundi fá.

33 Þá gekk Pílatus aptur inn í höllina, kallaði Jesúm til sín og sagði við hann : ert þú Gyðinga konungurinn ?

34 Jesús svaraði : talar þú þetta af sjálfum þér, eður hafa aðrir sagt þér það um mig ?

35 Pílatus svaraði : er eg þá Gyðingur ? Þjóð þín og kennimanna höfðingjarnir færðu mér þig, hvað hefir þú aðhafzt ?

36 Jesús svaraði : mitt ríki er ekki af þessum heimi ; væri mitt ríki af þessum heimi, þá hefðu þjónar mínir barízt, svo eg kæmist ekki á vald Gyðinga ; en nú er mitt ríki ekki þaðan.

37 Pílatus sagði þá við hann : ertu þá ekki konungur ? Jesús svaraði : rétt segir þú, að eg sé konungur ; til þess em eg fæddur, og til þess kom eg í heiminn að eg beri vitni sannleikanum, og hver sem elskar sannleikann, sá hlýðir minni röddu.

38 Pílatus svaraði honum : hvað er sannleikur ? Og í því hann sagði þetta, gekk hann út aptur til Gyðinga og segir við þá : eg finn einga sök hjá honum ;

39 En það er venja hjá yður, að eg á páskum gefi yður einn lausan. Viljið þér þá ekki, að eg gefi yður nú lausan Gyðinga konúnginn ?

40 Þeir æptu þá allir á móti og sögðu : ekki þenna, heldur Barabbas ; en Barabbas var stigamaður.

19. KAPÍTULI.

Jesús er krossfestur og lagður í gröfina.

ÞÁ tók Pílatus Jesúm og húðstrýkti hann.

2 En stríðsmennirnir flétuðu kór-

ónu af þyrnum, og settu á höfuð hans, og færðu hann í purpurakápu og sögðu :

3 Heill sèrt þú, konungur Gyðinga, og þeir gáfu honum þústra.

4 Pílatus gekk þá út aptur og sagði við þá : sjá, eg leiði hann nú út aptur til yðar, svo að þér vitið, að eg finn einga sök hjá honum.

5 Jesús gekk þá út með þyrnikórónu á höfði og í purpurakápu, og Pílatus sagði við þá : sjáið manninn.

6 En þegar prestahöfðingjarnir og þjónarnir sáu hann, æptu þeir og sögðu : krossfestu, krossfestu hann ! Pílatus sagði við þá : takið þér hann og krossfestið, því að eg finn einga sök hjá honum.

7 Gyðingar svöruðu honum : vér höfum lög, og eptir vorum lögum á hann að deya, því hann hefir gjört sig sjálfan að Guðs Syni.

8 Þegar Pílatus heyrði þetta, varð hann enn hræddari,

9 Gekk inn í höllina aptur og sagði við Jesúm : hvaðan ertu ? En Jesús svaraði honum ekki.

10 Pílatus sagði þá við hann : talar þú ekki við mig ? veiztu ekki, að eg hefi vald til að krossfesta þig og vald til að láta þig lausan ?

11 Jesús svaraði : ekki hefðir þú vald yfir mér, nema þér væri gefið það ofan að ; því er sá enn sekari, sem ofurseldi mig þér.

12 Upp frá því leitaðist Pílatus við að láta hann lausan ; en Gyðingar kölluðu og sögðu : ef að þú sleppir honum, þá ertu ekki vinur keisarans. Hver sem gjörir sig að konungi, hann ris á móti keisanum.

13 Þegar Pílatus heyrði þetta, leiddi hann Jesúm út og settist á dómstólinn á þeim stað, sem heitir hinn steinlagði, en á hebresku, Gabbatha.

14 En þá var aðfángadagur Páska, hær um bil um sjöttu stund.

15 Nú sagði hann við Gyðinga : sjáið konúng yðar ! En þeir kölluðu : burt, burt með hann, krossfestu hann. Pílatus sagði við þá : á eg að krossfesta konúng yðar ? Þá svöruðu hinir æðstu prestar : vér höfum ekki konúng nema keisarann.

16 Þá fékk hann þeim Jesúm, til þess að hann yrði krossfestur ; en

þeir tóku við Jesú og leiddu hann burt.

17 En hann bar siun kross og gekk út til þess staðar, sem heitir hausa-skelja-staður, á hebresku, Golgata ;

18 Þar krossfestu þeir hann, og með honum tvo aðra, sinn til hvorrar handar, en Jesúm í miðið.

19 En Pílatus skrifaði líka yfirskrift og festi hana á krossinn ; en svo var skrifað : JESUS FRÁ NAZARET, KONUNGUR GYÐINGANNA.

20 Þessa yfirskrift lásu margir Gyðingar, því sá staður, þar sem Jesús var krossfestur, var nærri borginni ; hún var og skrifuð á hebresku, grísku og latínu.

21 Þá sögðu æðstu prestar Gyðinga við Pílatus : skrifa þú ekki : konungur Gyðinganna, heldur að hann hafi sagt : eg em konungur Gyðinga.

22 Pílatus svaraði : það sem eg hefi skrifað, það hefi eg skrifað.

23 En er stríðsmennirnir höfðu krossfest Jesúm, tóku þeir klæði hans og skiptu í fjóra parta, hverjum stríðsmanni part, líka kyrtillinn ; en kyrtillinn var ekki saumaður, heldur frá ofanverðu niður úr þrjónaður.

24 Þeir sögðu því hver við annan : skerum hann ekki í sundur, hlutumst heldur um, hver hann skal fá ; svo að sú ritning rættist, sem segir : “þeir skiptu með sér klæðum mínum og köstuðu hlut um kyrtil minn.”

25 Þetta gjörðu nú stríðsmennirnir. En hjá krossinum stóð móðir Jesú og móðursystir hans, María kona Kleofu, og María frá Magdölum.

26 Þegar Jesús sá nú móður sína og þann lærisvein, sem hann elskaði, standandi þar hjá, sagði hann við móður sína : kona, sjá, þar er þinn sonur ; síðan sagði hann við lærisveininn :

27 Sjá, þar er þín móðir, og frá þeirri stundu tók lærisveinninn hana að sér.

28 Eptir þetta, þar eð Jesús vissi, að alt var nú þegar fullkomnað, svo að ritningin skyldi rætast, sagði hann : “mig þyrstir.”

29 Þar var ker fult af ediki ; þeir fyltu njardarvött með edik, settu hann á ísóslegg og báru Jesú að munni.

30 En er Jesús hafði til sín tekið edikið, sagði hann : “það er fullkomnað ;” og hann hneigði höfuðið og gaf upp andann.

31 En svo, að líkamirnir væru ekki á krossinum um sabbatsdaginn, þar eð aðfångadagur var, því að sá sabbatsdagur var mikill, beiddu Gyðingar Pílatus, að bein þeirra væru brotin og ofan tekin.

32 Þar fyrir komu stríðsmennirnir og brutu fótleggi hins fyrsta, og þá hins annars, sem með honum höfðu verið krossfestir.

33 En sem þeir komu að Jesú, og sáu að hann var þegar dáinn, brutu þeir ekki hans fótleggi ;

34 En einn af stríðsmönnum stakk spjóti í síðu hans og jafnskjótt kom út blóð og vatn ;

35 Og sá hefir vitnað það, sem sá, og hans vitnisburður er sannur, og hann veit, að hann segir satt, svo að þér einnig trúið.

36 Því þetta er fram komið, svo að ritningin rættist : “bein hans skulu ekki brjótast.”

37 Og á öðrum stað segir önnur ritning : “þeir munu sjá þann, sem þeir stungu.”

38 En eptir þetta bað Jósep frá Arematía Pílatus, að hann mætti ofan taka Jesú líkama ; því hann var Jesú lærisveinn, þó heimuglegur af ótta fyrir Gyðingum ; og Pílatus leyfði það.

39 Hann fór því til og tók Jesú líkama ; en Nikódemus kom líka, sá sem áður hafði um nótt komið til Jesú ; hann hafði með sér hær um bil hundrað pund af myrrublönduðu alóe.

40 Þá tóku þeir Jesú líkama og sveipuðu hann í línúk með dýrum smyrslum, eins og Gyðinga siður er að búa lík til greptrunar.

41 En þar, sem Jesús hafði verið krossfestur, var grasgarður, og í grasgarðinum ný gróf, sem einginn hafði enn verið lagður í.

42 Þar lögðu þeir Jesúm vegna aðfångadags Gyðinga, því grófin var nærri.

20. KAPÍTULI.

Jesú upprisa boðuð; hann birtist sjálfur Maríu og síðan lærisveinum.

EN snemma á fyrsta degi vikunnar, áður en hjart var orðið, kemur María frá Magdölum til grafarinnar og sér, að steinninn er tekinn frá gröfnni.

2 Hún hleypur þá til Símonar Péturs og hins annars lærisveins, sem Jesús elskaði, og segir við þá : það er búið að taka Drottinn burt úr gröfnni, og vèr vitum ekki, hvar hann hefir verið lagður.

3 Þá fór Pétur út og hinn annar lærisveinn, og þeir komu til grafarinnar.

4 En þeir tveir hlupu ásamt, og hinn lærisveinninn hljóp hraðara en Pétur, og kom fyrri að gröfnni ;

5 Og þá hann gæðist inn í gröfina, sá hann línúkana liggja þar, en þó gekk hann ekki inn.

6 Þá kom Símon Pétur, sem á eptir var, og hann gekk inn í gröfina og hann sá líka línúkana liggja þar.

7 Og sveitadúkinn, sem hafði verið um höfuð hans, ekki hjá línúkunum, heldur út af fyrir sig samanbrotinn á öðrum stað.

8 Þá gekk og inn hinn lærisveinninn, sem fyrr hafði komið til grafarinnar, og sá og trúði ;

9 Því enn þá skildu þeir ekki ritninguna, að hann ætti að upp rísa frá dauðum.

10 Síðan fóru lærisveinarnir heim til sín aptur.

11 En María stóð hjá gröfnni og grèt ; en sem hún grèt, gæðist hún inn í gröfina,

12 Og sá tvo engla hvítklædda sitjandi, annan til höfða, hinn til fóta, þar sem Jesús hafði legið.

13 Og þeir sögðu við hana : kona, hví grætur þú ? Hún svaraði þeim : af því búið er að taka burt Drottinn minn, og eg veit ekki, hvar hann hefir verið lagður.

14 Í því hún sagði þetta, varð henni litið aptur fyrir sig, og þá sá hún Jesúm standa þar, en hún vissi ekki, að það var Jesús.

15 Jesús segir við hana : kona, hvað grætur þú ? að hverjum leitar þú ? Hún, sem hugsaði, að þetta væri

grasgarðsvörðurinn, sagði við hann : herra, hafir þú borið hann í burtu, þá segðu mér, hvar þú hefir lagt hann, og mun eg sækja hann.

16 Jesús sagði við hana : María ; hún snéri sér við og segir á hebresku : Rabbúni, það er : lærimeistari.

17 Jesús sagði við hana : snertu mig ekki, því enn þá er eg ekki uppstíginn til Föður míns ; en farðu til bræðra minna og segðu þeim, eg muni upp stíga til míns Föður og yðar Föður, til míns Guðs og yðar Guðs.

18 María frá Magdölum kemur og segir lærisveinum, að hún hafi sæð Drottinn, og að hann hafi talað þetta við sig.

19 En að kvöldi hins sama dags, sem var sá fyrsti í vikunni, og eptir að búið var að læsa dyrum þar sem lærisveinarnir voru saman komnir af ótta fyrir Gyðingum, kom Jesús og stóð mitt á meðal þeirra og sagði við þá : friður sé með yður.

20 Og í því hann talaði þetta, sýndi hann þeim hendur sínar og síðu. En lærisveinarnir urðu glafir þegar þeir sáu Drottinn.

21 Jesús sagði þá aptur við þá : friður sé með yður. Eins og Faðirinn hefir sent mig, eins sendi eg yður ;

22 Og í því hann sagði þetta, blés hann á þá og sagði : meðtakið þér Heilagan Anda.

23 Hverjum sem þér fyrirgefið syndirnar, þeim eru þær fyrirgefnar, og hverjum sem þér synjið fyrirgefningar, þeim verður synjað um fyrirgefningu.

24 En Tómas, það þýðir : tvíburi, einn af þeim tólf, var ekki með þeim, þegar Jesús kom.

25 Þar fyrir sögðu hinir lærisveinarnir honum frá, að þeir hefðu sæð Drottinn. En hann svaraði þeim : sjái eg ekki naglaforin í hans höndum og láti fingur minn í þau, og hönd mína í síðu hans, þá trúí eg ekki.

26 Og eptir átta daga voru hans lærisveinar aptur inni og Tómas með þeim. Þá kom Jesús að læstum dyrum og stóð mitt á meðal þeirra og sagði : friður sé með yður.

27 Síðan sagði hann við Tómas : kom þú hínagað með fingur þinn og

skoda hendur mínar; kom þú með hönd þína og legg í síðu mína, og vertu ekki vantrúður, heldur trúður.

28 Tómas svaraði og sagði við hann : Drottinn minn og Guð minn.

29 Jesús svaraði : af því þú sást mig, Tómas, trúðir þú ; en sælir eru þeir, sem ekki sjá, en trúna þó.

30 En hēr að auki gjörði Jesús mörg önnur teikn í auglýsni lærisveina sinna, sem ekki eru skrifuð í þessari bók.

31 En þetta er skrifað, svo að þér tryðuð, að Jesús er Kristur Sonur Guðs, og svo að þér, sem trúðið, hafið lífið í hans nafni.

21. KAÞÍTULI.

Jesús birtist lærisveinum sínum í Galílea ; segir Þetri fyrir afdrif hans.

EPTIR þetta birtist Jesús aptur lærisveinum sínum við Tíberíavatn. En þannig birtist hann :

2 Símon Pétur og Tómas, sem þýðir : tvíburi, og Natanael frá Kana í Galílea og Sebedeusar synir og tveir aðrir af lærisveinum hans voru þar ásamt.

3 Símon Pétur segir við þá : eg vil fara að fiska. Þeir segja við hann : vèr komum líka með þér. Þeir gengu út og stigu þegar á skip ; en þá nóttina fengu þeir ekkert.

4 En er dagur var runninn, stóð Jesús við vatnið, samt vissu ekki lærisveinarnir, að það var Jesús.

5 Jesús sagði þá við þá : börn, hafið þér nokkuð matarkyns ? þeir sögðu : nei.

6 Hann sagði þá við þá : kastið netinu hægramegin við skipið, þá munuð þér afla. Þeir köstuðu því nú, og gátu þá ekki dregið það fyrir fiskimergð.

7 Þá segir sá lærisveinn, sem Jesús elskaði, við Pétur : það er Drottinn. En er Símon Pétur heyrði, að það væri Drottinn, batt hann kyrtílinn að sèr, því hann var snögglæddur og fleygði sèr í vatnið,

8 En hinir lærisveinarnir komu á skipinu (því þeir voru ekki langt frá landi, heldur svo sem tvö hundruð álir), og drógu netin að landi, með fiskinum í.

9 En er þeir voru gengnir á land,

sjá þeir glæður og fisk lagðan á þær og brauð.

10 Jesús segir þá við þá : komið með nokkuð af fiskunum, sem þér nú veidduð.

11 Símon Pétur fór til og dró netið á land, fult af stórum fiskum, hundrad fimmtíu og þremur : en þó þeir væru svo margir, rifnaði netið ekki.

12 Jesús segir við þá : komið og takið dagverð. En einginn af lærisveinum réðst til að spyrja hann : hver értu ? því þeir vissu, að það var Drottinn.

13 Þá kemur Jesús og tekur brauðið og gefur þeim, sömuleiðis fiskinn.

14 Þetta var í þriðja sinni, sem Jesús birtist lærisveinum sínum, eptir að hann var upp risinn frá dauðum.

15 En er þeir höfðu matazt, segir Jesús við Símon Pétur : Símon Jónasson, elskar þú mig meir en þessir ? hann svaraði honum : já, Herra, þú veizt, að eg elska þig. Jesús segir við hann : gæt þú lamba minna.

16 Hann segir aptur í annað sinn við hann : Símon Jónasson, elskar þú mig ? hann svaraði honum : já, Herra, þú veizt, að eg elska þig. Jesús segir þá við hann : hirið þú sauði mína.

17 Hann segir í þriðja sinni við hann : Símon Jónasson, elskar þú mig ? þá ángraðist Pétur, af því hann sagði í þriðja sinni við hann : elskar þú mig ? og hann sagði við hann : Herra, þú veizt alt, þú veizt, að eg elska þig. Jesús segir við hann : geym þú sauða minna.

18 Sannlega, sannlega segi eg þér : þegar þú varst yngri, gyrtir þú þig og gekst, hvert sem þú vildir, en þegar þú eldist, muntu útbreiða hendur þínar, og annar mun gyrða þig, og leiða þángað, sem þú vilt ekki.

19 En þetta sagði Jesús til að gefa að skilja, með hverjum dauðdaga hann skyldi vegsama Guð. Og þá hann hafði þetta talað, sagði hann við Pétur : fylg þú mér eptir.

20 Pétur leit við, sá þann lærisvein, sem Jesús elskaði, koma á eptir, þann sama, sem um kvöldmáltíðina hafði hallað sèr upp að Jesú brjósti og spurt : Herra, hver er sá, sem mun svíkja þig ?

21 Þegar Þétur sá þenna, segir hann við Jesúm : Herra, hvað verður um þenna?

22 Jesús svarar honum : ef eg vil, að hann bíði, þángað til eg kem, hvað kemur það við þig? fylg þú mér eptir.

23 Því barst sú saga út meðal bræðranna, að þessi lærisveinn mundi ekki deya. Þó hafði Jesús ekki sagt við hann, að hann mundi ekki deya; heldur : ef eg vil hann bíði, þángað

til eg kem, hvað kemur það við þig?

24 Þessi er sá lærisveinn, sem hefir vitnað um þetta og skrifað þetta, og vör vitum, að hans vitnisburður er sannur.

25 Margt annað hefir Jesús gjört, og ef það alt, eitt og sérhvað ætti að skrásetjast, hugsa eg, að jafnvel heimurinn ekki muni taka þær bækur, sem þá yrðu skrifaðar.

POSTULANNA GJÖRNINGAR.

1. KAPÍTULI.

Jesú himnaför; samlyndi lærisveinanna; ræða Þéturs; Mattías valinn til postula.

FYRRI frásöguna samda eg, Teófilus! um alt sem Jesús gjörði og kendi,

2 Alt til þess dags, er hann var upp numinn, eptir að hann hafði fyrir Heilagan Anda boðorð gefið postulunum, sem hann hafði út valið;

3 Sem hann og birtist lifandi eptir þísl sína með mörgum órækum kemni-merkjum, þar eð hann lét þá sjá sig í fjörutíu daga, og talaði við þá það sem heyrir til Guðs ríkis.

4 Nú er hann eitt sinn var saman við þá, skipaði hann þeim að fara ekki burtu úr Jerúsalem, heldur bíða eptir fyrirheiti Föðursins, sem þér, sagði hann, hafði heyrt mig tala um.

5 Því Jóhannes skírði með vatni, en þér skuluð skírðir verða með Heilögum Anda, ekki mörgum dögum eptir þenna.

6 Þegar þeir voru saman komnir, spurðu þeir hann og sögðu : ætlaðu, Herra, á þessum dögum að endurreisa Ísraelsríki?

7 Hann svaraði þeim : það er ekki yðar að vita tíðir eður tíma, sem Faðirinn hefir sett í sjálfs síns vald;

8 En þér skuluð öðlast kragt Heilags Anda, sem yfir yður kemur, og þér skuluð mínir vottar vera í Jerúsalem og í öllu Gyðingalandi og í Samaría og til jarðarinnar endimarka.

9 Í því hann sagði þetta, varð hann uppnúminn, að þeim ásjáandi, og ský nam hann frá augum þeirra.

10 Nú sem þeir störfðu til himins, þá hann fór frá þeim, sjá, þá stóðu tveir menn hjá þeim í hvítum klæðnaði;

11 Þeir sögðu : Galíleisku menn, hví standið þér, og horfið til himins? þessi Jesús, sem upp numinn er frá yður til himins, mun koma á sama hátt, og þér sáuð hann fara til himins.

12 Þeir snëru þá aptur til Jerúsalem frá fjallinu, sem kallað er oliufjall, er liggur í nánd við Jerúsalem eina helgidagsleið þaðan.

13 Og sem þeir komu í borgina, fóru þeir upp á loft eitt, og höldu þar kyrru fyrir, Þétur og Jakob og Jóhannes og Andrès og Tómas, Bartólómeus og Matteus, Jakob Alfeusson og Símon Selótes og Júdas, sonur Jakobs.

14 Þessir allir voru með eindrægni stöðugir í bæna ákalli, ásamt konunum og Maríu, móður Jesú, og bræðrum hans.

15 Um þessar mundir stóð Þétur upp á meðal lærisveinanna (viðstaddir voru þar hartuær hundrad og tuttugu manns) og mælti :

16 Góðir menn og bræður, røtast hlaut ritning sú, er Heilagur Andi hafði fyrir sagt af Davíðs munni um Júdas, sem gjörðist leiðtogi þeirra, er gripu Jesúm.

17 Því hann var talinn með oss, og hafði hlotið þetta embætti.

18 Þessi aflaði (greftunar-) reits fyrir verðlaun ódádaverksins, steypist á höfuðið, og brast sundur í miðju, svo öll inníflin fëllu út.

19 Og er þetta kunnugt orðið öllum, sem búa í Jerúsalem; svo að þessi reitur er kallaður á þeirra tungu Akeldama, það er: blóðs-reitur.

20 Því er svo skrifað í sálmaðókinni: bústaður hans skal í eyði verða og einginn í honum búa; og á öðrum stað: við embætti hans taki annar.

21 Því hæfir, að einhver þeirra, sem alla tíð hafa með oss verið, frá því að Drottinn Jesús tók að ganga út og inn með oss,

22 Alt frá skírn Jóhannesar, til þess dags er hann var frá oss upp numinn, verði vottur upprisu hans meður oss.

23 Og þeir tóku tvo til, Jósep, kallaðan Barsabas, að auknafni Réttvís, og Mattías,

24 Báðust fyrir og sögðu: Drottinn, þú sem þekkir hjörta allra, sýndu, hvorn þessara tveggja þú hefir valið

25 Til að taka hlutdeild þessa embættis og postuladæmis, sem Júdas gekk úr, svo að hann færi til síns staðar.

26 Þeir vörpuðu þá hlutum um, og hluturinn féll á Mattías; og hann var í einu hljóði kosinn til postula með þeim ellefu.

2. KAPÍTULI.

Heilags Anda sending á hvítasunnuhátíðinni; ræða Péturs um Krists pínu, upprisu, himnaför og sendingu Heilags Anda; spurnálgar fólksins, ráð og uppörfan Péturs; 3000 kristnast; innbyrðis umgengni hinna fyrstu kristnu.

EN er hvítasunnudagurinn kom, voru þeir allir með einum huga til samans.

2 Og þar varð skyndilega þytur frá himni, eins og aðdýnjanda sterkviðris, og fylti alt húsið, sem þeir sátu í.

3 Og þeir sáu túngur, eins og af eldi væru, er kvísluðust og settu sig yfir sérhvern þeirra;

4 Og þeir urðu allir fullir af Heilögum Anda og tóku að tala annarlegum túngum, eins og Andinn gaf þeim að tala.

5 En í Jerúsalem bjuggu Gyðingar, guðræknir menn, af als konar þjóðum undir himninum.

6 Þá nú þessi hvinur varð, kom mannfjöldinn saman, og honum brá mjög við, því hver einn heyrði þá tala hans mál;

7 Urðu þá allir svo sem frá sér og undrudust, segjandi hver við annan: sjá, eru ekki allir þessir, sem tala, úr Galílea?

8 Og hvernig heyrir þá hver af oss sitt móðurmál?

9 Partar, Medar, Elamítar, vèr sem heima eigum í Mesopótamía, Júdea, Kappadosía, Pontus og Asía,

10 Í Frygía og Pamfílía, Egyptalandi og Lybíu-bygðum í nánd við Sírene, vèr Rómverjar, hèr búsettir;

11 Gyðingar, og vèr, sem Gyðingar höfum gjörzt, Kretar, og Arabar, vèr heyrum þá tala á vorar túngur um Guðs stórmerki.

12 En allir urðu frá sér numdir og efablandnir, og einn sagði við annan: hvað ætlar úr þessu að verða?

13 En aðrir hæddust að þessu, segjandi: þeir eru fullir af sætu víni.

14 Þá gekk Pétur fram ásamt þeim ellefu, hóf upp sína raust og talaði til þeirra: þèr Gyðingar, góðir menn, og þèr allir, sem í Jerúsalem búið, það sè yður vitanlegt, og látið yður orð mín í eyrum loda;

15 Því ekki er það, eins og þèr hugsíð, að þessir sèu drukknir, því að nú er þriðja stund dags;

16 Heldur rætist hèr, það, sem spámaðurinn Jóel sagði:

17 “Það skal ske á síðustu dögum, segir Guð, eg vil úthella af Anda mínum yfir alt hold; synir yðar og dóttur skulu spá, úngmennir yðar sjá sjónir, og öldungar yðar fá draumvitranir;

18 Yfir þjóna mína og ambáttir mínar vil eg á þeim dögum úthella af mínum Anda, og þau skulu spá.

19 Og eg mun láta tákna ske á himnum uppi og fyrirburði á jörðu, blóð, eld og reykjarsvælu.

20 Sólin skal snúast í myrkur og túnglið í blóð, áður en kemur hinn mikli dýrðlegi dagur Drottins;

21 En það skal ske, að hver sem nafn Drottins ákallar, sá mun verða hólpinn.”

22 Þèr Ísraelsmenn, heyríð þessi orð: Jesúm frá Nazaret, mann þann, er Guð auðkendi fyrir yður með kraptaverkum, táknum og stórmerkjum, sem Guð lét ske fyrir hans hönd meðal yðar, eins og þèr vítið,

23 Hann hafði þær eptir Guðs ráðstöfun og fyrirætlun ofurseldan, tekið og með höndum óguðlegra krossfest og aflífað.

24 En þenna sama hefir Guð uppvakið og leyst úr dauðans böndum, því að ekki var það mögulegt, að dauðinn gæti haldið honum : því Davíð segir um hann :

25 “Ætíð hefi eg Drottinn fyrir augum mér, hann er mér til hægri hliðar, svo eg skellist ekki ;

26 Því er mitt hjarta glaðvært og túnga mín fagnar. Þar fyrir skal og líkami minn hvíla vonglaður,

27 Því þú munt ekki eptirskilja önd mína í ríki enna dauðu, nè leyfa, að þinn Heilagi sjái rotnun.

28 Kunnna gjörðir þú mér lífsins vegu, þú munt mig með fögnuði fylla fyrir ásjónu þinni.

29 Góðir menn og bræður, leyft sè mér einarðlega að tala við yður um forföðurinn Davíð : hann dó og var grafinn, og hans leiði er til hjá oss enn í dag.

30 En af því hann var spámaður, og vissi, að Guð hafði svarið honum, að einn hans afkomenda skyldi sitja á hans konungs-stóli,

31 Talaði hann af forspá um upprisu Krists ; því ekki varð hans sála í dauðra ríki eptir skilin, og líkami hans sá ekki heldur rotnun.

32 Þenna Jesúm uppvakti Guð frá dauðum, þess erum vér allir vottar ;

33 Þar fyrir, þá hann með Guðs hægri hönd var upp hafinn, og hafði fengið fyrirheiti af Föðurnum um Heilagan Anda, úthelti hann honum, eins og þær sjáði og heyrið.

34 Því Davíð stè ekki til himna, þó segir hann : “Drottinn sagði mínum Drottni : seztu við mína hægri hönd,

35 Uns eg gjöri óvini þína að fót-askör þinni.”

36 Með óbrigðanlegri vissu viti þá allur Ísraelslýður, að Guð hefir gjört að Drottni og að Kristi þenna Jesúm, sem þær krossfestuð.

37 En þá þeir heyrðu þetta, skárust þeir í hjörtum sínum, og sögðu við Pétur og hina postulana : hvað eigum vér að gjöra, góðir menn og bræður?

38 Pétur sagði þá við þá : takið sinnaskipti, og hver yðar láti skíra

sí til nafns Jesú Krists, til fyrirgefningar syndanna, þá munuð þær öðlast gjöf Heilags Anda ;

39 Því að yður tilheyrir fyrirheitið, og börnum yðar og öllum þeim, sem í fjarlægð eru, hverja helzt Drottinn Guð vor kallar hér til.

40 Með öðrum fleiri orðum færði hann þeim heim sanninn og áminti þá, svo segjandi : látið yður frelsa frá þessari þverbrotnu kynslóð.

41 Þeir, sem nú fúslega skipuðust við ræðu hans, létu skírast, og þar bættust við á þeim degi nær þrjár þúsundir manna ;

42 Hèldu þeir sèr stöðuglega við postulanna kenningu í félagsskap, samnautn og bænahaldi ;

43 Og ótta sló yfir alla, því mörg tákn og stórmerki gjörðust af postulunum.

44 En allir, sem trúaðir urðu, hèldu saman og höfðu alt sameiginlegt.

45 Eignir sínar og góz seldu þeir, og úthlutuðu öllum þar af, eins og hver hafði þörf á.

46 Daglega hèldu þeir sèr samhuga í musterinu, brutu brauð í heimahúsum, og nutu fæðu sinnar með glaðværd og hjartans einfaldleik,

47 Lofuðu Guð og höfðu vinsæld af öllum lýð. En Drottinn bætti daglega við söfnuðinn, þeim sem hólnuð urðu.

3. KAPÍTULI.

Pétur læknað haltan mann ; fólkið undrast ræðu Péturs um dauða og upprisu Jesú ; hann ræður til apturhearfs.

EITT sinn gengu þeir Pétur og Jóhannes saman upp í musterið á venjulegri bænatið um níundu stund ;

2 Þá var verið að bera þángað mann, er haltur var frá móðurlífi og daglega var settur við þær dýr muste-
erisins, er kölluðust hinar fögru, svo hann bæði sèr ölmusu af þeim, er inn gengu í musterið.

3 Þegar hann nú sá Pétur og Jóhannes ætla að ganga þar inn, beiddist hann ölmusu af þeim.

4 Pétur starði á hann ásamt Jóhannesi, og sagði : líttu upp á okkur.

5 Hann leit til þeirra í von um, að hann mundi fá eitthvað hjá þeim ;

6 En Pétur sagði : silfur og gull á eg ekki, en það sem eg hefi, það gef

eg þér. Í nafni Jesú Krists frá Nazaret, statt upp og gakk ;

7 Tók í hans hægri hönd og reisti hann á fætur.

8 En jafuskjótt urðu iljar hans og öklar styrkvir, svo hann spratt upp og gekk um kring, fylgdist með þeim inn í musterið, gekk, stökk upp og lofaði Guð.

9 Og alt fólk sá hann ganga og lofa Guð,

10 Líka þektu þeir hann, og vissu, að hann var sá sami, sem hafði beiðzt ölmusu við hinar fögru dyr mustersins ; fyltust því affelmtri og undrun yfir þessum atburði.

11 Nú sem hinn haltir er heilbrigður var orðinn, hélt sér til Péturs og Jóhannesar, flyktist til þeirra allur lýðurinn í gágrúm það, sem kent er við Salómon, og var felmtsfullur.

12 Þegar Pétur sá þetta, mælti hann til fólksins : þér, Ísraelsmenn, hvi furðar yður á þessu, og hvi starið þér á okkur, eins og við hefðum af sjálfs krapti eður fyrir eigin guðhræðslu áorkað, að þessi gengur ?

13 Guð Abrahams, Isaaks og Jakobs, Guð fedra vorra hefir vegsamað sinn Son, Jesúm, sem þér ofurselduð og afneituðuð fyrir Pilatusi, er ályktaði að láta hann lausan.

14 Hinum Heilaga og Réttláta afneituðuð þér, báðuð um morðingjann,

15 En létuð aflífa þann lífsins foringja, sem Guð uppvakti frá dauðum, og að þessu erum vör vottar.

16 En hann er það, sem hefir heilan gjört þenna, er þér horfið á og þekkið, fyrir trúna á hans nafn ; og trúin (sem er) fyrir hann er það, sem gaf hinum halta slíkan albata fyrir allra yðar augum.

17 Nú veit eg, bræður, að þér, eins og yðir höfðingjar, gjörðuð það af vanþekkingu ;

18 En Guð lét þannig rætast, það sem hann hafði fyrir sagt fyrir munn allra sinna spámanna, að Kristur skyldi þínast.

19 Takið því sinnaskipti og snúið yður, svo að syndir yðar verði fyrirgefnar,

20 Svo að endurlífgunar tímar komi frá augliti Drottins, og hann sendi þann yður fyrirhugaða Jesúm Krist,

21 Sem á að halda himninum alt til þess tíma, að alt endurskapast, sem Guð hefur talað um fyrir munn allra sinna heilögu spámanna frá öndverðu.

22 Þannig hefir Móses sagt til feðranna : “ spámann mun Drottinn Guð yðar uppvækja yður af bræðrum yðar eins og mig ; gegnið honum í öllu, er hann segir yður ;

23 En það skal ske, að hver sú sál, sem ekki gegnir þeim spámanni, skal afmást úr tölu þjóðarinnar.”

24 Eins hafa allir spámennirnir frá Samúel, hver eptir annan, svo margir sem talað hafa, einnig kunngjört þessa daga.

25 Þér eruð börn spámannanna og sáttmálans, sem Guð gjörði við feður vora, þá hann sagði við Abraham : “ af afkvæmi þínu skulu allar jarðarinnar ættkvíslir blessun hljóta.”

26 Yður sendi Guð fyrstum Son sinn, þá hann uppvakti hann, til þess hann skyldi yður blessa, með því að sérhver yðar snéri sér frá ilsku sinni.

4. KAPÍTULI.

Pétur og Jóhannes eru settir í fángelsi ; Pétur forsvavar sig fyrir ráðinu ; þeim er hótad og slept ; þeir biðja Guð sameiginlega og verða bænheyrðir ; ástand safnaðarins.

MEDAN þeir voru enn að tala til fólksins, komu að þeim prestar, varðmannaforingi mustersins og Sádúsear,

2 Sem gramdist, það að postularnir kendu fólkinu og boðuðu upprisu framliðinna í Jesú ;

3 Lögðu þeir þá hendur á þá og settu í varðhald til næsta morguns, því kvöld var komið ;

4 En margir þeirra, er heyrt höfðu ræðuna, trúðu, svo að tala þeirra manna var nær fimm þúsundir.

5 Morguninn eptir skeði það, að höfðingjarnir, öldungarnir og hinir skriptlærðu komu saman í Jerúsalem, og Hannas höfuðprestur,

6 Kaifas, Jóhannes, Alexander og allir, sem voru af höfuðpresta ætt.

7 Voru postularnir þá fram leiddir og aðspurðir, af hvaða myndugleika eður í hvers umboði þeir hefðu gjört þetta ?

8 Pétur, fullur af Heilögum Anda, sagði þá við þá : þér höfðingjar þjóðarinnar og öldungar Ísraels,

9 Með því vèr í dag eigum að standa ransókn viðvíkjandi góðverkinu við hruma manninn, og því, af hvers völdum hann sè heill orðinn,

10 Þá sè yður öllum vitanlegt og öllum Ísraelslýð : að í nafni Jesú Krists frá Nazaret, sem þér krossfestuð, en Guð uppvakti frá dauðum, að af hans völdum er það orðið, að þessi stendur heilbrigður fyrir yðar augum.

11 Hann er sá steinn, sem þér, byggingarsmiðir einskis móttuð, en er nú orðinn að hyrníngar-steini ;

12 Af eignum öðrum er hjálpræðis að vænta, því meðal manna gefst ekki nokkur annar undir himninum, fyrir hvers fulltingi oss sè ætlað hólpmum að verða.

13 En er þeir sáu djörfúng Péturs og Jóhannesar, og vissu, að þeir voru ólærðir og leikmenn, undrudust þeir ; líka þektu þeir þá, að þeir höfðu verið með Jesú.

14 Og nú, er þeir sáu manninn, sem læknaður hafði verið, standa hjá þeim, gátu þeir eingu móti mælt,

15 Skipuðu þeim því að gánga út frá ráðinu og tóku ráð sín saman og sögðu :

16 Hvað eigum vèr að gjöra við þessa menn ? því það er þekkjanlegt kraptaverk, sem þeir hafa gjört og er augljóst orðið öllum, sem búa í Jerúsalem, og vèr getum ekki neitað því.

17 En svo að fregnin um það breiðist ekki meir út meðal lýðsins, þá skulum vèr með hótunum hræða þá frá, að tala framar í þessu nafni til nokkurs manns.

18 Síðan kölluðu þeir þá fyrir sig og bönnuðu þeim harðlega að tala eður kenna í Jesú nafni.

19 En Pétur og Jóhannes svöruðu þeim : dømið sjálfir, hvort það sè rétt fyrir augum Guðs, að hlýðnast yður fremur en Guði.

20 Vèr getum því ekki látið vera að tala það, sem vèr höfum heyrt og sæð.

21 En hinir ógnuðu þeim enn fremur, og sleptu þeim svo, því þeim hugsadist eingin átylla til að hegna þeim vegna fólksins, þar allir lofuðu Guð fyrir það, sem skeð var ;

22 Því sá maður var yfir fertugt, er með þessu dásemdarkerki var læknaður.

23 Þá búið var að láta þá lausa, koma þeir til sinna og greindu þeim frá, hvað höfuðprestarnir og öldungarnir höfðu sagt við þá.

24 En þegar þeir heyrdu það, hófu þeir samhuga raust sína til Guðs og sögðu : Drottinn, þú ert sá Guð, sem gjört hefir himininn og jörðina og sjóinn og alt, sem í þeim er ;

25 Þú sem hefir talað svo fyrir munn Davíðs, þjóns þíns : “hví æddu heiðingjarnir, og hví tóku þjóðirnar saman hegómleg ráð ?

26 Jarðarinnar konungar höldu fund, og heiðingjarnir tóku sig saman móti Drottni og hans smurða.”

27 Því sannarlega risu upp í borg þessari Heródes og Pontíus Pilátus, ásamt heiðnum þjóðum og Ísraelslýð, móti þínu heilaga barni Jesú, sem þú hafðir smurt,

28 Til að gjöra alt, sem þín hönd og þitt ráð hafði til ætlað að ske skyldi.

29 Og nú, Drottinn, lít á þeirra hótanir og gef þínum þjónum með fullri djörfúng að tala þitt erindi ;

30 Og útrétu til þess þína hönd svo að ske megi lækningar, tákn og stórmerki í nafni þíns heilaga barns Jesú.

31 Og er þeir höfðu bedizt fyrir, hræddist staðurinn, þar sem þeir voru saman komnir, og þeir urðu allir fullir af Heilögum Anda, og kendu Guðs orð með djörfúng.

32 Í safnaði enna trúuðu var eitt hjarta og ein sál ; einginn sagði það vera sitt, er hann átti, heldur var þeim alt sameiginlegt.

33 Og postularnir vituðu um Herrans Jesú upprisnu með miklum krapti, og mikil náð var með þeim öllum.

34 Meðal þeirra var einginn þurfaður, því hver, sem átti fasteign eða hús, seldi það, kom með andvirðið,

35 Og fékk það postulunum ; og var sérhverjum úthlutað, eptir því sem hann hafði þörf til.

36 Þannig seldi Levítinn Jóses, ættadur frá Kýprus, sem postularnir kölluðu að viðurnefni Barnabas (það er : huggunar sonur), akur, er hann átti, kom með verðið og lagði það fyrir fætur postulanna.

5. KAPÍTULI.

Seik og hegníng Ananíasar og Saffíru; kraptaverk postulanna; margir taka trú; postularnir eru settir í varðhald, en frelsast þaðan af engli; eru leiddir fyrir ráðið, sem vill ráða þá af dögum; Gamaliel afstýrir þeim; þeir eru húðstrýktir, látnir lausir, en hálða samt áfram að kenna.

EN maður nokkur að nafni Ananí-as, með konu sinni Saffíru, seldi fasteign,

2 Og dróg nokkuð undan af verðinu með vitund konu sinnar, en færði postulum nokkuð og seldi þeim til umráða.

3 Pétur sagði þá : Ananías, hví læztu Satan koma þér til þess að ljúga að Heilögum Anda og draga af jarðar-verðinu ?

4 Var hún ekki þín, á meðan hún var óförguð ? og áttirðu eins ráð á verði hennar eptir söluna ? Hvernig gaztu þá látið þér hugkvæmast slíkt tiltæki ? ekki hefir þú logið að mönnum, heldur að Guði.

5 Undir eins og Ananías heyrði þessi orð, datt hann niður og gaf upp öndina, og miklum ótta sló yfir alla, sem þetta heyrðu ;

6 En úngir menn bjuggu um líkið, báru það burt og jörðudu.

7 Að liðnum svo sem þrem stundum bar svo til, að kona hans gekk þar inn, án þess að vita, hvað skeð var.

8 Pétur spurði hana : segðu mér, selduð þér akurinn fyrir þetta verð ? hún svaraði : já, fyrir þetta verð.

9 Pétur mælti þá til hennar : hví urðuð þið samráða í að freista anda Drottins ? sjá fœtur þeirra, sem greptruðu mann þinn, eru við dyrnar og munu út bera þig.

10 En hún datt jafnskjótt niður fyrir fœtur honum, og gaf upp öndina, svo þegar hinir úngu menn komu inn, fundu þeir hana dauða, báru hana út og grófu hjá manni sínum.

11 Og miklum ótta sló yfir allan söfnuðinn, og yfir alla, sem þetta heyrðu.

12 Framvegis skeðu fyrir hendur postulanna mörg tákni og stórmerki meðal fólksins ; (og allir fyltu þeir einn flokk og höldu til í stólpagöngum Salómons ;

13 En engvir aðrir dirfðust að samlagast þeim, heldur miklaði lýðurinn þá ;

14 Og jafnan jukust fleiri við, sem tóku trú, mikill fjöldi karla og kvenna),

15 Svo að þeir báru vanføera menn út á strætin og lögðu þá á bedda og lausarum þannig, að þegar Pétur kæmi, félli að minsta kosti skuggi hans á einhvern þeirra.

16 Fjöldi fólks kom og úr kringum liggjandi borgum til Jerúsalem, flytjandi sjúka og þjáða af óhreinum öndum, sem allir urðu heilbrigðir.

17 Nú tók sig upp prestahöfðinginn og allir þeir, sem með honum höldu, sem var flokkur Sadúseanna ;

18 Fyltust þeir af vandlætingu og lögðu hendur á postulana, og settu þá í alment fangahús.

19 En engill Drottins opnaði um nótt dyr myrkvastofunnar, leiddi þá út og sagði :

20 Farið, gángið frjálsga fram og talið í musterinu öll þessi lífsins orð til fólksins.

21 En sem þeir heyrðu þetta, gengu þeir í birtingu upp í musterid og kendu. En þá prestahöfðinginn og þeir, sem á hans máli voru, voru saman komnir, kölluðu þeir saman ráðið og alla öldunga Ísraelslýðs, og sendu til myrkvastofunnar til að sækja þá.

22 En er þjónarnir komu og fundu þá ekki í dýflissumni, hvurfu þeir aptur og kunngjörðu það og mæltu :

23 Fangahúsið fundum vér að sönnu vandlega læst og varðmennina standa fyrir dyrunum, en þá vér lukum upp, fundum vér eingan inni.

24 Þegar þeir heyrðu þessa sögu, prestahöfðinginn og foringi varðmanna musterisins og höfuðprestarnir, urðu þeir efablandnir, hvað úr þessu ætlaði að verða.

25 En í því kom að maður, sem kunngjörði þeim : sjá, þeir menn, sem þér settuð í dýflissu, standa í musterinu, og kenna þar fólkinu.

26 Þá fór varðmannaforinginn af stað með þjónunum, og sókti þá, þó án ofbeldis, því þeir óttuðust fólkið, að þeir mundu verða grýttir.

27 Nú sem þeir voru komnir með þá, leiddu þeir þá fram fyrir ráðið. Prestahöfðinginn spurði þá postulana :

28 Höfum vèr ekki lagt ríkt á við yður, að kenna ekki í þessu nafni? og sjá, samt hafð þèr fyllt Jerúsalem með yðar kenningu, og viljið leiða yfir oss þessa manns blóð.

29 Þá svaraði Pétur og postularnir: framar ber að hlýða Guði, en mönnum.

30 Guð feðra vorra hefir upp vakið Jesúm, sem þèr líflétuð og upphengdu á trè.

31 Þenna foringja og frelsara hefir Guð upphafið með sinni hægri hendi, svo hann veiti Ísrael apturhvarf og syndanna fyrirgefningu;

32 Og vèr erum hans vottar að þessu, og sá Heilagi Andi, sem Guð gaf þeim, er hlýðnuðust honum.

33 En þegar þeir heyrðu þetta, skárust þeir innvortis og voru þegar alráðnir í að lífláta þá.

34 En í ráðinu stóð þá upp Faríseir nokkur, að nafni Gamaliel, lögfróður maður, vel metinn af öllu fólki; hann bauð, að postularnir væru látnir víkja út snöggsinnis,

35 Og sagði við þá: þèr Ísraelsmenn, athugið vel, hvað þèr gjörði við þessa menn.

36 Fyrir stuttu reis upp Tevdas, og lét mikið yfir sér. Til hans hyltust nær fjögur hundruð manns; en hann var drepinn, og allir þeir, sem hann þýddust, eru tvístraðir og að eingu orðnir.

37 Eptir hann reis upp Júdas hinn galverski, skattatekjuárið, og laðaði til sín fjölda fólks. Hann fyrirförst líka, og allir þeir, sem með honum hældu, sundur dreifðust.

38 Og nú segi eg yður: hættið við þessa menn, og látið þá vera. Því ef þetta áform eður fyrirtæki er af mönnum, fellur það sjálfkrafa;

39 En sè það frá Guði, þá megnið þèr ekki að kefja það; svo þèr ekki verðið fundnir í að vilja stríða gegn Guði.

40 Á þetta fellust þeir, kölluðu á postulana, húðstrýktu þá, fyrirbuðu þeim að tala í Jesú nafni og létu þá svo lausa.

41 En þeir gengu gladdir burt frá ráðsins augsyn yfir því, að þeir sökum Jesú nafns hefðu verið virtir háðungar;

42 Og hættu ekki að kenna hvern dag í musterinu, og að boða í hverju húsi fagnaðar lærdóminn, að Jesús væri Kristur.

6. KAPÍTULI.

Tala kristinna fjölgar, og sjó meðhljálparar eru kosnir; Stefán gjörir furðuverk; einginn getur mótstaðið hans speki, en ljúgvitni eru leidd gegn honum.

UM þessar mundir, þá tala lærisveinanna óx, kom upp kurr hjá hinum Grísku móti enum Hebresku, út af því að ekkjur þeirra væru settar hjá við hversdaglega þjónustu.

2 Þeir tólf kölluðu þá alla lærisveinana saman og sögðu: ekki er gott, að vèr yfirgefum Guðs orð, til að þjóna fyrir börðum.

3 Skygnizt því, bræður, eptir sjó mönnum vel ræmdum yðar á meðal, sem fullir sèu af Heilögum Anda og speki, svo vèr getum falið þeim á hendur þessa nauðsyn;

4 En vèr viljum vera stöðugir við bænahaldið og orðsins þjónustu.

5 Þessi ummæli fèllu vel í geð öllum söfnuðinum, og þeir kusu Stefán, mann fullan af trú og Heilögum Anda; Filippus, Prókórus, Níkanor, Tímon, Parmenas og Nikolás frá Antiokkía, sem hafði gjörzt Gyðingur.

6 Þessa fram leiddu þeir fyrir postulana, sem báðust fyrir og lögðu hendur yfir þá.

7 Nú útbreiddist óðum Guðs orð, tala lærisveinanna jókst harla mjög í Jerúsalem, og jafnvel fjöldi presta tók trú.

8 En Stefán, fullur af náð og krapti, gjörði tákn og stórmerki meðal fólksins.

9 Þá tóku sig til nokkrir af þeirri svo nefndu leysingjasamkundu, og þeirra frá Sírene, og Alexandria, Silísía og Asía, og þreyttu spurningar við Stefán.

10 En þeir gátu ekki staðið gegn þeirri vitzu og þeirri andagift, sem hann talaði af.

11 Þá settu þeir út menn, er sögðu: vèr höfum heyrt hann tala smánarorð móti Mósi og Guði;

12 Eðstu svo upp almúgann, öldungana og hina skriptlærðu, veittust að honum og gripu hann og leiddu fyrir ráðið;

13 Létu svo koma fram ljúgvitni, er sögðu : þessi maður lætur ekki af að tala guðlaus orð gegn þessum heilaga stað og lögmálinu því vör höfum heyrt hann segja :

14 Að Jesús frá Nazaret mundi eyðileggja þenna stað og umbreyta þeim síðum, sem Móses hefir oss fyrir lagt.

15 Öllum, sem í ráðinu sátu, varð starsýnt á Stefán, og virtist þeim hans ásjána vera sem engils ásjána.

7. KAPÍTULI.

Stefán upptelur Guðs velgjörninga við hið vanþakkláta Gyðingafólk, ávitar Gyðinga fyrir framhald þvermóðsku sinnar, og er grýttur.

ÞÁ spurði prestahöfðinginn : er þessu svo varið ? Stefán mælti :

2 Góðir menn, bræður og feður, hlustid til : Guð dýrðarinnar birtist föður vorum Abraham, meðan hann var í Mesópótamía, áður en hann bjó í Karran, og sagði við hann :

3 Far burt úr landi þínu og frá frændfólki þínu, og kom í það land, er eg mun vísa þér á.

4 Þá fór Abraham úr Kaldealandi og tók sér bólfestu í Karran. En eptir það að faðir hans var látinn, lét Guð hann flytja sig yfir til þessa lands, sem þér nú búid í.

5 Þó gaf Guð honum þar einga landeign, ekki svo mikið sem eitt fótímál, en hét að gefa honum það til bústaðar, og hans afsprengi eptir hans dag, jafnvel þó hann ekkert barn ætti.

6 En Guð sagði við hann, að niðjar hans mundu búa sem útlendir í annarlegu landi, og að menn mundu þjá þá og fara illa með í fjögur hundruð ár ;

7 En þjóð þeirri, sem þeir verða ánaudugir, mun eg refsa, sagði Guð. En eptir það munu þeir fara þaðan og dýrka mig í þessum stað.

8 Líka gaf hann honum sáttmála umskurnarinnar. Svo gat Abraham Ísaak og umskar hann á áttunda degi ; en Ísaak gat Jakob, en Jakob þá tólf ættfeður.

9 Og ættfeðurnir lögðu öfund á Jósep og seldu hann til Egyptalands ; en Guð var með honum.

10 Og frelsaði hann úr öllum hans

þrengingum, og gaf honum hylli og vizku fyrir augum Faraós Egyptalands konungs, og setti hann til yfirmanns yfir Egyptaland og yfir allt hús konungsins.

11 Nú kom hallæri yfir gjörvalt Egyptaland og Kanaansland, og megn húngurs-neyð, svo feður vorir fundu ekki atvinnu.

12 En þegar Jakob heyrði, að korn væri að fá í Egyptalandi, þá sendi hann feður vora í fyrsta sinni.

13 Í öðru sinni lét Jósep bræður sína þekkja sig, og Faraó varð kunnug Jóseps ætt.

14 Síðan sendi Jósep eptir föður sínum Jakob og öllu frændfólki sínu, sjötíu og fimm als.

15 En Jakob fór þá niður til Egyptalands, og hann dó og feður vorir,

16 Og voru þeir fluttir til Sikkem og lagðir í þann legstað, er Abraham hafði keypt fyrir silfur af sonum Emors, föður Sikkems.

17 En er nálgadist tími fyrirheitisins, sem Guð hafði svarið Abraham, óx fólkíð og margfaldadist í Egyptalandi,

18 Uns nýr konungur kom til ríkis, sá er ekki þekti til Jóseps.

19 Hann beitti slægd við kyn vort og misþyrmdi feðrum vorum, og lét bera út úngbörn þeirra, svo þau tortýndust.

20 Um þetta bil fæddist Móses og var frábærlega fríður ; hann ólst upp þrjá mánuði í föðurhúsum.

21 En er hann var útborinn, tók dóttir Faraós hann upp og ól sér fyrir son.

22 Og Móses var mentaður í allri speki egypzkra manna og varð máttugur í orðum og verkum.

23 En er hann hafði náð fertugs aldri, kom honum í hug að vitja bræðra sinna, Ísraels niðja ;

24 Og þá hann sá einn verða fyrir ójöfnuði, rétti hann hluta hans, hefndi þess, sem misþyrmt var, og drap hinn egypzka.

25 En hann hugsaði, að bræður sínir mundu skynja, að Guð ætlaði hann þeim til frelsis, en þeir skynjuðu það ekki ;

26 Því næsta dag hittu hann tvo í illdeilu, og fýsti þá til friðar með þessum orðum : góðir menn, þið crúð

bræður, því beitið þér ójafnaði hvor við annan?

27 En sá, sem órétt gjörði náunga sínum, hratt Móse frá sér, og sagði: hver hefir sett þig til höfðingja og dómara yfir okkur?

28 Ellegar ætlar þú að drepa mig, eins og þú drapst hinn egypzka mann í gær?

29 Sökum þessara ummæla flúði Móses og varð útlendur í Midíanslandi, og átti þar tvo syni.

30 Að fjörutíu árum liðnum birtist honum í eyðimörku Sínaí-fjalls engill Drottins í eldsloga á þyrnirunni.

31 Þegar Móses sá sýnina, undradist hann; en er hann gekk nær til að athuga betur, barst rödd Drottins til hans:

32 Eg em Guð fedra þinna, Guð Abrahams, Guð Ísaaks og Guð Jakobs. Nú varð Móses skelfdur og þorði ekki að hyggja að.

33 Þá sagði, Drottinn við hann: leys af þér skó þína, því staðurinn, sem þú stendur á, er heilög jörð.

34 Glögglega hefi eg séð þjáningu fólks míns í Egyptalandi og heyrð þeirra andvarpanir, og em nú ofan kominn til að frelsa þá. Kom, eg vil senda þig til Egyptalands.

35 Þenna Móses, sem þeir afsögðu svo segjandi: “hver setti þig til höfðingja og dómara,” þann sama sendi Guð, sem höfðingja og lausnara, fyrir milligöngu engilsins, er honum birtist í þyrnirunninum.

36 Þessi leiddi þá út, gjörði ták og furðuverk á Egyptalandi og í hafinu rauða og í eyðimörkinni um fjörutíu ár.

37 Þetta er sá Móses, sem sagði Ísraels niðjum; “spámann mun Drottinn Guð yðar uppvekja yður af bræðrum yðar, eins og mig, gegnið honum.”

38 Þessi er sá, sem í samkundunni í eyðimörkinni gekk milli engilsins, er við hann talaði á Sínaí, og fedra vorra, sá eð tók við hinum lífkröptugu orðum til að gefa oss þau;

39 Sem feður vorir vildu ekki hlýðnast, heldur burtskúfuðu honum og snæru huga sínum til Egyptalands, og sögðu við Aron:

40 Gjör oss guði, er sèu vorir leið-

togar, því vèr vitum ekki, hvað um þenna Móses er orðið, sem útleiddi oss úr Egyptalandi.

41 Í sama sinn létu þeir smíða kálf, færðu fórnir goðinu og kættust yfir sínum handaverkum.

42 Þá snéri Guð sér frá þeim og ofurgaf þá, svo að þeir dýrkuðu himinsins her, eins og skrifað er í spámannabókinni: “hafið þér Ísraelsmenn fórnað mér slátrunarfè eða öðrum fórnunum í þau fjörutíu ár, sem þér dvölduð í eyðimörkinni?”

43 Og þér báruð Móloks tjaldbúð og stjörnu Remfans, yðar guðs, bílæti þau sem þér höfðuð smíðað til að tilbiðja; hvar fyrir eg vil flytja yður út fyrir Babylon.”

44 Vitnisburðar tjaldbúðin, sem feður vorir höfðu í eyðimörkinni, var eins og sá hafði fyrirskipað, er mælti við Móses, að hann skyldi gjöra hana eptir mynd þeirri, sem hann hafði séð.

45 Við henni tóku feður vorir, hver af öðrum, og undir Jósúa færðu þeir hana með sér í land heiðingjanna, sem Guð útrak frá auglýsni fedra vorra, alt fram á daga Davíðs,

46 Sem fann náð hjá Guði, og beiddist að mega sjá Jakobs Guði fyrir húsi;

47 En Salómon bygði honum það.

48 En sá hinn Hæsti býr ekki í (musterum), sem manna hendur hafa gjört, eins og spámaðurinn segir:

49 “Himininn er mitt háseti og jörðin mín fótískör, hvaða hús skylduð þér byggja mér, segir Drottinn, eða hver er sá staður, hvar eg skyldi staðar nema?”

50 Hefir ekki mín hönd gjört alt þetta?

51 Þér harðsvíraðir og óumskornir í hjarta og eyrum, sífellt þverskallizt þér gegn Heilögum Anda, alt eins og feður yðar, eins þér.

52 Hvern spámannanna hafa ekki feður yðar ofsókt? Þeir líflétu þá, er fyrir fram boðuðu tilkomu ens Réttláta, sem þér ofurselduð, og myrtuð;

53 Þér, sem meðtekið hafið lögmálið fyrir tilskipan englanna, en hafið ekki haldið það.

54 Þá þeir heyrðu þetta, skárust

þeir í hjörtum sínum og guistu tönn-
um yfir honum ;

55 En hann, fullur af Heilögum
Anda, horfði til himins og leit Guðs
dýrð og Jesúm standa við Guðs hægri
hönd.

56 Þá mælti hann : sjá, eg sè himn-
ana opna og Mannsins Son standa til
hægri handar Guði.

57 Hinir hrópuðu þá upp með hárri
röddu, byrgðu fyrir eyru sèr og ræðust
á hann samhuga, hneptu hann út af
borginni og grýttu hann.

58 En vottarnir lögðu skikkjur sínar
til fóta úngmennis, er Sál hét,

59 Og grýttu Stefán, sem ákallaði
og sagði : Herra Jesú, meðtak þú
minn anda.

60 Síðan féll hann á knè og hrópaði
hástöfum : Drottinn, lát þá ekki
gjalda þessarar syndar ; og sem hann
hafði þetta sagt, sofnaði hann.

8. KAPÍTUL.

*Sál ofsækir söfnuðinn ; Filippus snýr Samverskum
til Kristni ; postularnir leggja hendur yfir þá og
þeir öðlast Heilagan Anda ; Símon galdramaður
vill kaupna vald til að útbýta Andans gáfum, og
satir hegningu fyrir það ; Filippus snýr til
kristni hirstjóra Kandase.*

SÁL lét vel yfir lífláti hans, og sama
dag hófst mikil ofsókn gegn söfn-
uðinum í Jerúsalem, og allir tvístruð-
ust víðs vegar um hëruð Gyðingalands
og Samaría, nema postularnir.

2 En guðhræddir menn bjuggu um
lík Stefáns, og hörmuðu hann mikið.

3 En Sál æddi gegn söfnuðinum,
með því hann gekk inn í hvert hús
og dró þaðan menn og konur, er hann
seldi í varðhald.

4 En þeir, eð tvístrazt höfðu, fóru
víðs vegar, og boðuðu náðarlærdóm-
inn.

5 Þannig fór Filippus til borgarinnar
Samaría og boðaði þar Krist.

6 Fjöldi borgarmanna veittu sam-
huga eptirtekt hans kenningum, þá
þeir heyrðu og sáu kraptaverkin, sem
hann gjörði,

7 Því frá mörgum, er höfðu óhreina
anda, viku þeir burtu með ópi miklu,
og margir limafalls-sjúkir og haltir
læknuðust,

8 Svo mikil gleði varð í borginni.

9 En maður nokkur, að nafni Símon,
var í borginni, sá eð fór með fjölkyngi,

og ærði samversku þjóðina með því,
hann lét mikið yfir sèr.

10 Til hans hnigu allir, smáir og
stórir, segjandi : þessi er Guðs kraptur
sá hinn mikli.

11 En þess vegna hnigu þeir að
honum, að hann hafði í lánga tíð ært
þá með töfrum sínum.

12 Nú sem menn trúðu Filippusi,
er boðaði þeim náðarlærdóminn um
Guðs ríki og nafn Jesú Krists, létu
menn og konur skírast.

13 Sjálfur Símon tók líka trú, og er
hann var skírður, hélt hann sèr stöð-
ugt til Filippusar ; en er hann sá
teikn og stórmerki ske, varð hann frá
sèr numinn.

14 Þegar postularnir í Jerúsalem
heyrðu, að Samaría hefði meðtekið
Guðs orð, sendu þeir Pétur og Jó-
hannes þangað.

15 Þessir komu og báðu fyrir Sam-
verskum, að þeir mættu öðlast Heil-
agan Anda ;

16 Því hann var enn ekki kominn
yfir neinn þeirra, einungis voru þeir
skírðir til nafns Drottins Jesú.

17 Þeir lögðu þá hendur yfir þá og
meðtóku þeir Heilagan Anda.

18 En er Símon sá, að Heilagur
Andi veittist fyrir handa uppálegg-
ingu postulanna, færði hann þeim fè
og sagði :

19 Gefið mér einnig þetta vald, að
yfir hvern sem eg legg hendur, hann
öðlist Heilagan Anda.

20 Pétur andsvaraði honum : þrífist
aldrei silfur þitt nè þú, fyrst þú
hugsar, að Guðs gjöf fáiist fyrir fè.

21 Þú átt eingan þátt nè hlutdeild í
þessum lærdómi, því þitt hjartalag er
ekki rétt fyrir augum Guðs.

22 Aflegðu því þessa þína vonzku
og bið Drottin, ef þér kynni fyrir-
gefast þetta þitt hugarfar ;

23 Því eg sè, að þú býr yfir gall-
beiskju og ert flæktur í fjötrum
rángsleitinnar.

24 Símon svaraði : biðjið fyrir mér
til Drottins, að ekkert komi það yfir
mig, sem þér sögðuð.

25 Eptir að þeir höfðu örugglega
vitnað og kent orð Drottins, snëru
þeir aptur til Jerúsalem og boðuðu
gleðiboðskapinn í mörgum þorpum
Samverskra.

26 En engill Drottins talaði við Filippus og sagði: statt upp og gakk suður á veg þann, sem liggur frá Jerúsalem til Gasa (hún er í eyði).

27 Hann stóð upp og fór. Og sjá, etiópiskur maður, geldingur og stórhöfðingi hjá Kandase drottningu í Etiópíu, sem settur var yfir alla hennar fjársjóðu, hafði farið til Jerúsalem til að biðjast fyrir,

28 Og var á heimleið, sat í vagni og las Esajas spámann.

29 Andinn sagði þá við Filippus: gakk að þessum vagni og halt þér hjá honum.

30 Filippus skundaði til, heyrði manninn vera að lesa spámanninn Esajas og spurði: skilurðu það sem þú les?

31 Hinn svaraði: hvernig ætti eg að geta það, fyrst einginn leiðbeinir mér; það hann svo að stíga upp í vagninn og setjast hjá sér.

32 En innihald greinar þeirrar, er hann las, var þetta: “eins og sauður var hann til slátrunar leiddur, og sem lambið þegir hjá þeim, er klippir það, eins lýkur hann ekki upp munni sínum.

33 Með lægingu endaði hans dómur; hver getur útmálað aldur hans, því af jörðinni er líf hans upprætt.”

34 Geldingurinn sagði við Filippus: eg bið, seg mér, um hvern talar spámaðurinn þetta? hvort um sjálfan sig eður annan?

35 Þá lauk Filippus upp sínum munni, tók til á áminztri ritningargrein og boðaði honum fagnaðarlærdóminn um Jesús.

36 En sem þeir fóru áfram veginn, komu þeir að vatni nokkru, þá mælti geldingurinn: sjá vatnið, hvað hamlar mér að skirast?

37 Og hann bauð að stöðva vagninn,

38 Og stigu þeir báðir niður í vatnið, Filippus og geldingurinn, og Filippus skírði hann.

39 En þá þeir voru stignir upp úr vatninu, greip Andi Drottins Filippus burt, og geldingurinn sá hann ekki framar.

40 En hann (geldingurinn) fór glaður leið sína; en við Filippus varð vart í Asdod; þar gekk hann í kríng

og boðaði náðarboðskapinn í hverri borg, uns hann kom til Sesarea.

9. KAPÍTULI.

Sál snýst til kristni, hann kennir, er ofsóktur, kemur til Jerúsalem, og verður aptur að flýja. Söfnuð-urinn fær ró; Pétur læknar Eneas, uppvekur Tabitu.

EN Sál blès enn ógnunum og manndrápi gegn lærisveinum Drottins, og nú gekk hann til presta-höfðingjans,

2 Og óskaði af honum bræfa til samkundanna í Damaskus, svo að ef hann fyndi nokkra menn eður konur, sem tekið hefðu þessa trú, þá mætti hann færa þá bundna til Jerúsalem.

3 Í þeirri ferð bar svo til, þegar hann nálgadist Damaskus, að um hann leiptraði skyndilega ljós af himni;

4 Og sem hann datt til jarðar, heyrði hann rödd segja við sig: Sál, Sál, hví ofsækir þú mig?

5 En hann sagði: Herra, hver ert þú? Drottinn svaraði: eg er Jesús, sem þú ofsækir.

6 En statt upp og gakk inn í borgina, þar skal þér verða sagt, hvað þér ber að gjöra.

7 Förunautar hans stóðu eins og höggdofa, því þeir heyrðu raustina, en sáu eingan.

8 Þegar Sál komst á fœtur og opnaði augun, sá hann eingan mann, en hinir leiddu hann við hönd sér inn í borgina;

9 Þar var hann í þrjá daga sjónlaus, og át ekki né drakk.

10 En í Damaskus var lærisveinn nokkur, sem hét Ananías. Við hann sagði Drottinn í sýn: Ananías! En hann sagði: hér em eg, Herra!

11 Drottinn sagði: statt upp og gakk í stræti það, sem kallast hið beina, og spurðu í húsi Júdasar eptir tarsiskum manni, sem heitir Sál,

12 Því sjá, hann biðst fyrir, og hefir í sýn sæð mann, að nafni Ananías, koma og leggja hendur yfir sig, svo hann yrði aptur sjáandi.

13 Ananías svaraði: Drottinn, eg hefi heyrt af mörgum um þenna mann, hversu mikið ilt hann hefir gjört þínum heilögum í Jerúsalem,

14 Og að hann hefir fengið vald frá prestahöfðingjunum til að binda hér alla þá, sem viðurkenna þitt nafn.

15 En Drottinn sagði við hann : farðu, því þessi er mér útvalið verkfæri til að bera nafn mitt fram fyrir heiðnar þjóðir og konunga og fyrir Israels börn ;

16 Því eg mun sýna honum, hversu mikið ilt honum ber að þola vegna míns nafns.

17 Þá fór Ananías af stað, kom í húsið og lagði hendur yfir hann og mælti : Sál, bróðir, Drottinn sendi mig (Jesús, sem þér birtist á vegi þeim, er þú komst hingað), svo þú fengir aptur sjón þína og fylltist Heilögum Anda.

18 Þá féll jafnshjótt af augum hans eins og hreistur, og hann varð heilskygn.

19 Síðan stóð hann upp og var skirður, og er hann hafði neytt fæðu, styrktist hann. Sál dvaldi nokkra daga hjá lærisveinunum í Damaskus,

20 Og kendi þegar í samkunduhúsum, að Jesús væri Guðs Sonur.

21 Allir þeir, sem heyrdðu það, undrúðust stórum og sögðu : er þessi ekki sá, sem í Jerúsalem eyddi þeim, er þetta nafn ákölluðu, og kom hingað til að flytja þá bundna til prestahöfðingjanna?

22 En Sál effidist meir og meir, og hnekti þeim Gyðingum, sem bjuggu í Damaskus, og sannaði, að Jesús væri Kristur.

23 Mörgum dögum þar eptir tóku Gyðingar ráð sín saman að drepa hann,

24 En Sál fékk vitneskju um þeirra ráðagjörð.

25 Þeir gættu portanna nótt og dag, svo þeir gætu ráðið hann af dögum, en lærisveinarnir tóku hann um nótt og létu hann í körfu síga út fyrir múrinn.

26 Þá hann síðan kom til Jerúsalem, reyndi hann til að samlaga sig lærisveinunum, en öllum stóð geigur af honum, og trúðu því ekki, að hann væri lærisveinn.

27 En Barnabas tók hann að sér, leiddi hann til postulanna, og skýrði frá, hvernig hann á veginum hefði sæð Drottinn og talað við hann og hversu einarðlega hann hefði kent í Jesú nafni í Damaskus.

28 Eptir það varð hann handgenginn

lærisveinunum í Jerúsalem og kendi með djörfúng í Drottins Jesú nafni.

29 Sér í lagi átti hann þrætur og orðastað við Grikki, en þeir áformuðu að ráða hann af dögum ;

30 En er bræðurnir urðu þess vísir, fylgdu þeir honum til Sesarea, og sendu hann þaðan til Tarsus.

31 Nú höfðu söfnuðirnir frið um allt Júdaland og Galílea og Samaría, efflúst og gengu fram í ótta Drottins, fullir af huggun Heilags Anda.

32 Svo bar til, þá eð Pétur ferðaðist alstaðar um kríng, að hann kom einnig til hinna heilögu, sem bjuggu í Lydda.

33 Þar fann hann mann, að nafni Eneas, er í átta ár hafði legið rúmfastur af limafallssýki.

34 Pétur sagði við hann : Eneas, Jesús Kristur læknaþig ; stattu upp og búðu um þig sjálfur ; og jafnshjótt stóð hann upp.

35 Þenna mann sá alt fólk, sem heima átti í Lydda og í Saron, og snéri sér til Drottins.

36 Meðal lærisveinanna í Joppe var stúlka nokkur, sem hét Tabíta, það er : Dorkas, auðug af góðum verkum og ölmusugjörðum.

37 Hún varð veik um sömu mundir og dó. En þegar búið var að þvo líkið, var það lagt upp á loptið.

38 Þar eð nú Lydda lá skamt frá Joppe, frétu lærisveinarnir, að Pétur væri þar, og sendu tvo menn til hans með bön, að hann ekki vildi skorast undan að koma til þeirra.

39 Pétur brá við og fór með sendimönnum, og var jafnshjótt, sem hann kom, leiddur upp á loptið, og flyktust allar ekkjurnar að honum grátandi, og sýndu honum kyrtla og yfirhafnir, sem Dorkas hafði gjört, meðan hún var hjá þeim.

40 Pétur bauð þeim öllum út að fara, beygði kné sín og baðst fyrir, snérist svo að líkinu og sagði : Tabíta, stattu upp. Hún lauk þá upp augunum, sá Pétur og settist upp.

41 Hann rætti henni þá hönd sína og reisti hana á fætur, kallaði síðan á hina heilögu og ekkjurnar, og afhenti þeim hana lifandi.

42 En þetta varð hljóðbært um alla Joppe, og margir trúðu á Drottin.

43 Pétur dvaldi marga daga í Joppe hjá sútara nokkrum, er Símon hét.

10. KAPÍTULI.

Engill vitrast Kornéliusi, sem sendir til Péturs; Pétur fer sýn, og fer til Sesarea, heldur raðu um Krist fyrir Kornéliusi og öðrum heiðingjum, er öðlast Heilagan Anda og láta skírast.

MADUR nokkur var í Sesarea, að nafni Kornélius, hundraðshöfðingi í þeim herflokki, er kallaðist hinn Ítalski;

2 Hann var guðrækinn og óttaðist Guð, ásamt öllu húsi sínu, gaf og fólk miklar ölmutur og var jafnan á bæn til Guðs.

3 Hann sá í vitrun, nær núndu stundu dags, bersýnilega engil Drottins ganga inn til sín og segja við sig: Kornélius!

4 En hann starði felmtsfullur á engilinn og spurði: herra, hvað viltu mér? Engillinn svaraði: bænir þínar og ölmutu-gjörðir eru uppstignar til minnis fram fyrir Guð;

5 Og send þú nú menn til Joppe að láta seekja Símon þann, er kallast Pétur,

6 Og gistir hjá sútara nokkrum Símoni, sem býr í húsi við sjóinn.

7 Þegar engillinn, sem talaði við hann, var burt farinn, kallaði hann á tvo húskarla sína, og einn guðrækinn stríðsmann af þeim, er honum voru handgengnastir,

8 Sagði þeim frá öllu og sendi þá til Joppe.

9 Daginn eftir, þá þeir voru á leiðinni og nálguðust borgina, stöð Pétur upp á húspakið til að gjöra bæn sína, um sjöttu stund;

10 En með því hann húngraði, vildi hann matar neyta; en meðan verið var að matreiða, varð hann frá sér numinn,

11 Og sá himininn opnast, og ker eitt fara niður, líkt stórum línúki, uppbundnum í fjórum hornum, er látið var niður síga til jarðar.

12 Þar í voru alskonar ferfætt dýr, villidýr og skriðkvikindi og fuglar himins.

13 Jafnframt heyrði hann raust segja til sín: stattu upp, Pétur, slátra og et,

14 Pétur svaraði: nei, Drottinn,

engan veginn, því aldrei hefi eg etið neitt vanheilagt eður óhreint.

15 Þá sagði röddin í annað sinn við hann: það, sem Guð hefir gjört hreint, skalt þú ekki meta vanheilagt.

16 Þetta skeði þrem sinnum, og kerid varð numið aptur til himins.

17 Meðan Pétur var nú að ígrunda, hvað sýn þessi mundi þýða, sjá, þá stóðu sendimenn Kornéliusar, sem búnir voru að upp spyrja Símonar hús, við fordyrið og voru að kalla og spyrja,

18 Hvort Símon, sem kallast Pétur, væri þar ekki til gistingar.

19 En er Pétur hugleiddi sýnina, sagði Andinn honum: sjá, þrír menn leita þín,

20 Stattu þess vegna upp og stíg ofan og far hiklaust með þeim, því eg hefi sent þá.

21 Pétur gekk þá niður til manna og sagði: sjáið, eg er sá, sem þér spyrjið að; hvers erindis komið þér?

22 Þeir svöruðu: hundraðshöfðinginn Kornélius, maður ráðvandur og guðhræddur og orðsæll af allri Gyðinga þjóð, fékk vitran af heilögum engli, að senda eptir þér til sín og heyra þín orð.

23 Þá bauð Pétur þeim inn og veitti þeim beina. Um morguninn stóð hann upp og fór með þeim, og nokkrir af bræðrunum, sem heima áttu í Joppe, fóru með honum.

24 Næsta dag komu þeir til Sesarea. Kornélius bjóst við þeim og hafði boðið til sín frændum og einka-vinum.

25 Í því Pétur gekk inn, kom Kornélius á móti honum, og laut honum með knéfalli.

26 Pétur reisti hann upp, og sagði: stattu upp, eg em einnig maður;

27 Gaf sig á tal við hann, gekk síðan inn, og fann þar margmenni saman komið.

28 Hann sagði þá við þá: þér vitið, hvílíkt ódæði það er Gyðingi, að sam-laga sig eður heimsækja útlendinga; en Guð er búinn að sýna mér, að eg á engan mann að kalla vanheilagan eður óhreinan, og þess vegna kom eg mótmælislaust, þá eptir mér var sent.

29 En nú vilda eg spyrja, hverra

orsaka vegna þér hafið sent eptir mér?

30 Kornelíus svaraði: frá fjórða degi hér frá til þessarar stundar fastaði eg, og um níundu stundu baðst eg fyrir í húsi mínu; þá skeði það, að maður stóð frammi fyrir mér í skínanði klæðum, og sagði:

31 Kornelíus, þæn þín er heyrd, og þinna ölmuþugjörða er minzt fyrir Guði;

32 Sendu því til Joppe og láttu kalla língað Símon, er kallast Pétur, er gísir í húsi Símonar súlara við sjóinn; þá hann kemur, mun hann fræða þig.

33 Þess vegna senda eg undireins til þín, og hefir þú gjört vel, að þú komst. Nú erum vér hér allir til staðar fyrir auglýn Guðs, til að heyra allt hvað þér er af Guði um boðið.

34 Þá lauk Pétur upp munni sínum, og sagði: sannlega er eg kominn að raun um, að hjá Guði er ekkert manngreinarálit,

35 Heldur er hver sá, sem óttast hann og hagar sér ráðvandlega, honum þóknanlegur, af hvaða þjóð sem hann er.

36 Þér hafið heyrt um þann lærdóm, sem Guð hefir sent Ísraels börnum, þann er boðar frið fyrir Jesúm Krist, sem að er Drottinn allra.

37 Þér þekkið þá atburði, sem skeð hafa um allt Gyðingaland, og hófust í Galílea eptir þá skirn, sem Jóhannes boðaði,

38 Hversu Guð smurði Jesúm af Nazaret með Heilögum Anda og krapti, að hann gekk í kríng, gjörði gott og græddi alla, sem af djöflinum voru undirokaðir;

39 Því Guð var með honum, og vér erum vottar að öllu, sem hann gjörði á Gyðingalandi og í Jerúsalem. Þenna aflífudu þeir og festu á trè;

40 En Guð upp vakti hann á þriðja degi, og lét hann birtast,

41 Ekki öllu fólki, heldur þeim vottum, sem Guð hafði áður útvalið, oss, sem átum og drukkum með honum, eptir að hann var upp risinn frá dauðum;

42 Og hann bauð oss að kunngjöra fólkinu og vitna, að hann sè af Guði útvalinn dómari lífenda og dauðra.

43 Um þenna vitna allir spámenn, að fyrir hans nafns sakir fái hver, sem á hann trúir, synda-kvittun.

44 Áður en Pétur hafði út talað þessi orð, féll Heilagur Andi yfir alla þá, sem ræðuna heyrdðu.

45 Þá undrudust hinir trúðuðu, sem voru af umskurninni, og sem komið höfðu með Péttri, að yfir heiðingja skyldi líka úthellast gjöf Heilags Anda;

46 Því þeir heyrdðu þá tala tungum og vegsama Guð.

47 Pétur tók þá til orða: getur nokkur varnað þeim vatnsins, að þeir skírast ekki, sem meðtekið hafa Heilagan Anda, eins og vér?

48 Og hann bauð að skíra þá í nafni Drottins. Síðan báðu þeir hann að dvelja hjá sér nokkra daga.

11. KAPÍTULI.

Pétur ver samneyti sitt við heiðingja; kristnir, sem teiðstrast höfðu, kenna víða; Páll og Barnabas þrèdika í Antíókía; Agapus spáir hallæri, og ölmuþum er safnað.

Það kom til eyrna postulunum og bræðrunum í Júdea, að einnig heiðingjar hefðu tekið við Guðs orði,

2 Og þegar Pétur kom heim til Jerúsalem, átöldu hinir umskornu hann svo segjandi:

3 Þú hefir heimsókt óumskorna og samneytt þeim.

4 En Pétur sagði þeim þá alla söguna frá rótum, og mælti:

5 Eg var í borginni Joppe á þæn, og sá, frá mér numinn, í sýn ker koma frá himni, ásýndum sem lindúk, upp-bundinn í fjórum hornum, og fara að mér;

6 Og er eg festi sjónir á því, varð eg var við og sá í því als konar ferfætt dýr, villidýr, skriðkvikindi og fugla himins.

7 Svo heyrdá eg og raust, sem sagði við mig: stattu upp, Pétur, slátra og et.

8 Eg svaraði: nei, Drottinn, eigan veginn, því aldrei hefir neitt vanheilagt eður óhreint komið mér í munn.

9 Þá sagði raustin af himni í annað sinn; það, sem Guð hefir gjört hreint, skaltu ekki meta vanheilagt.

10 Þetta skeði þrisvar sinnum, síðan var allt aptur til himins upp dregið;

11 Og sjá samstundis stóðu þrír

menn við húsíð, sem vèr vorum í, sendir frá Sesarea til mín,

12 Og Andinn sagði mér að fylgjast með þeim hiklaust. Samferða mér urðu þessir sex bræður, og vèr gengum inn í hús mannsins.

13 Hann sagði okkur frá, hvernig hann hefði sæð engil í húsi sínu, er stóð þar og sagði við hann: sendu menn til Joppe og láttu sækja Símon, sem kallast Pétur;

14 Hann mun segja þér þau sannindi, sem munu gjöra þig og alt þitt hús hólpíð.

15 En undireins og eg fór að tala, féll Heilagur Andi yfir þá, eins og yfir oss í öndverðu.

16 Eg mintist þá orða Drottins, er hann sagði: Jóhannes skírði með vatni, en þér skuluð skirast með Heilögum Anda.

17 Fyrst Guð gaf þeim nú sömu gjöf og oss, þá þeir trúðu á Drottinn Jesúm Krist, hvernig var eg þess þá umkominn að aptra Guði?

18 Þegar þeir höfðu þetta heyrt, þögnuðu þeir og vegsömuðu Guð segjandi: Guð hefir þá einnig unt heildum þjóðum endurvítkunar til sálhjálpar.

19 Þeir, sem tvístrazt höfðu í ofsókninni gegn Stefáni, fóru alt til Fónísía-lands, til Sípruseyar og til Antiókkía, en báru ekki lærdóminn upp fyrir öðrum en Gyðingum einum.

20 Samt voru nokkrir meðal þeirra, ættaðir úr Síprus og Sírene, sem við komu sína til Antiókkía töludu fyrir Grikkjum fagnaðar-boðskapinn um Drottin Jesús.

21 Og hönd Drottins var með þeim, svo að mikill fjöldi trúði og snéri sér til Drottins.

22 Þegar fregnin hér um barst til eyrna safnaðarins í Jerúsalem, sendi hann út Barnabas, að hann færi til Antiókkía;

23 Og sem hann kom og sá náð Guðs, gladdist hann, og uppörfaði alla að halda sér við Drottinn með einlægu hjarta,

24 Því hann var góður maður, fullur af Heilögum Anda og trú; og mikill fjöldi boettist Drottni.

25 Þaðan fór Barnabas til Tarsus til að leita að Sál,

26 Og er hann hafði fundið hann, fékk hann hann með sér til Antiókkía, og varð það af, að þeir voru saman alt árið hjá þeim söfnuði, og kendu þar fjölda fólks, svo að í Antiókkía nefndust kerisveinarnir fyrst kristnir.

27 Um sömu mundir komu spámenn frá Jerúsalem til Antiókkía;

28 Meðal þeirra gekk einn fram, að nafni Agapus, og sagði fyrir af andagípt sinni, að mikið hallæri mundi koma yfir allan heim, sem og kom fram á dögum Kládíusar keisara.

29 Lærisveinarnir ályktuðu því, hver eptir sínum efnum að senda nokkuð til bjargar bræðrunum, sem bjuggu í Júdea,

30 Sem þeir og gjörðu, og sendu Barnabas og Sál með það til öldúng-anna.

12. KAPÍTULI.

Heródes lætur drepa Jakob og handtaka Pétur, sem frelsast af engli; drambsemi Heródesar og dauði; trúin útbreidd; Barnabas og Sál ferðast og taka Markús með sér.

AÐEIM sama tíma lagði Heródes konungur hendur á nokkra af söfnuðinum til að misþyrma þeim.

2 En hann lét drepa Jakob, bróður Jóhannesar, með sverði.

3 Og er hann sá, að þetta geðjaðist Gyðingum vel, hélt hann áfram og lét einnig handtaka Pétur, en það var um daga hinna ósýrðu braudanna.

4 Nú sem hann hafði handtekið hann, lét hann setja hann í myrkvastofu, og fékk hann í hendur sextán stríðsmönnum, er til skiptis, fjórir og fjórir í senn, skyldu gæta hans, og ætlaði sér eptir Páskana, að framselja hann fólkinu.

5 Pétur var þannig geymdur í myrkvastofu, en söfnuðurinn bað án af láts fyrir honum til Guðs.

6 Nóttina áður en Heródes ætlaði að láta leiða hann fram, svaf Pétur milli tveggja stríðsmanna, bundinn með tveimur viðjum, og varðmenn úti fyrir dyrunum gættu myrkvastofunnar.

7 En sjá, þá stóð engill Drottins hjá honum, og ljós leyptraði um húsíð; hann laust á síðu Péturs, vakti hann og sagði: stattu fljótt upp; þá féllu viðjurnar af höndum hans.

8 Síðan sagði engillinn við hann:

gyrð þú þig, og bind á þig skó þína. Hann gjörði svo. Engillinn sagði enn fremur: kasta yfir þig skikkju þinni og fylg mër.

9 Hann gekk út og fylgdi honum, en ekki vissi hann, að þetta, sem engillinn gjörði, væri svo í raun og veru, heldur hœlt hann, að hann sæi sýn.

10 Þá þeir höfðu gengið í gegnum hið fyrsta og annað varðhald, komu þeir til járnhlíðsins, er liggur til borgarinnar, og lauk það sèr sjálfst upp fyrir þeim. Og þá þeir voru komnir út um það, gengu þeir áfram um eitt stræti, og alt í einu skildi engillinn við hann.

11 Þegar Pétur kom til sjálfs sín, sagði hann: nú veit eg sannlega, að Drottinn hefir sent engil sinn og hrífið mig úr höndum Heródesar og frá allri eptirvænting Gyðingalýðs.

12 En sem hann var búinn að koma þessu fyrir sig, gekk hann að húsi Mariu, móður Jóhannesar, er kallast Markús. Þar var fjölmenni fyrir, sem hafði safnast þangað og voru á boen.

13 Pétur drap á dyrhurðina, og stúlka gekk fram að nafni Róde, til að hlusta eptir;

14 En er hún þekti málrómm Péturs, varð fögnuðurinn svo mikill, að hún lauk ekki upp, heldur hljóp inn og sagði, að Pétur stæði úti.

15 Þeir sögðu við hana: þú ert frá-vita. En hún stóð fast á því, að svo væri. Þá sögðu þeir: það er þá engill hans.

16 Pétur lét ekki af að berja að dyrum, og er þeir luku upp og sáu hann, urðu þeir frá sèr.

17 Hann benti þeim með hendinni, að þeir þegðu, og sagði þeim ýtarlega frá, hvernig Drottinn hefði leitt sig út úr myrkvastofunni, það þá líka að kunngjöra þetta Jakobi og hinum bræðrum, en fór sjálfur þaðan og í annan stað.

18 Þegar dagaði, kom ekki lítið fát á stríðsmennina, hvað af Pètri væri orðið.

19 En er Heródes hafði leitað hans og fann hann ekki, lét hann rannsókn ganga yfir varðmennina og bauð að leiða þá burt (til hegníngar), fór síðan

burt úr Júdea til Sesarea, og settist þar um kyrt;

20 Því hann var missáttur við Týrus og Síðónsmenn; en þeim kom saman um að fara til hans, fengu svo í fylgi með sèr Blasíus, stallara konungsins, og báðust friðar, af því land þeirra fékk ystir frá (löndum) konungsins.

21 Á tilteknum degi klæddist Heródes konungs skrudá, settist í háseti og hœlt rœðu til þeirra.

22 Almúginn hrópaði þá upp: Guðs rödd er þetta, en ekki manns.

23 Jafnsnart sló engill Drottins hann, sökum þess hann gaf ekki Guði dýrðina, var etinn upp af ormum og dó.

24 En Guðs orð útbreiddist og eflidist.

25 Barnabas og Sál snèru aptur frá Jerúsalem, að afloknun erindi sínu, og tóku með sèr Jóhannes, að viðurnefni Markús.

13. KAPÍTULI.

Barnabas og Sál fá köllun að henna heiðingjum; Markús yrðigefur þá; Páll prèðkar í Pisidía; Gyðingar verða uppvegir; Páll og Barnabas fara til Íkonía.

EN í söfnuðinum í Antiókkíu voru nokkrir spámenn og lærifeður, svo sem Barnabas, Símon, að auknefni Níger, Lúsíus frá Sírene, Manaen, samfóstri Heródesar fjórðungshöfðingja, og Sál.

2 Eitt sinn er þeir þjónuðu Drottni og föstuðu, sagði Heilagur Andi: takið frá handa mër Barnabas og Sál, til þess verks, sem eg hefi þeim ætlað.

3 Þeir föstuðu þá og báðust fyrir, lögðu hendur yfir þá, og létu þá svo fara.

4 Þessir, sem af Heilögum Anda voru út sendir, fóru til Selevsíu og sigldu þaðan til Síprus.

5 En meðan þeir voru í Salamis, boðuðu þeir Guðs erindi í samkunduhúsum Gyðinga. En þeir höfðu líka Jóhannes fyrir meðhjálpara.

6 En sem þeir fóru um alla eyuna til Pafus, fundu þeir þar töframann nokkurn, falsspámann, Gyðinga-kyns, að nafni Bar-Jesús;

7 Hann var með landstjóranum Sergíusi Páli, manni hyggnum, sem bauð til sín Barnabasi og Sáli, og óskaði að heyra Guðs orð.

8 Þá stóð móti þeim Elímas, töfra-

vitríngurinn (því svo þýðir nafn þetta), hann reyndi til að snúa landstjóranum frá trúnni.

9 En Sál, sem og hét Páll, varð fullur af Heilögum Anda, hvesti á hann augun og sagði :

10 Ó þú djöfuls sonur, fullur als fals og fláræðis, óvinur allrar réttvísí, lætur þú aldrei af að rángsnúa réttum vegum Drottins ?

11 Vit nú, að hönd Drottins mun hitta þig, og blindur munt þú verða og ekki sjá sól um tíma. Jafnsnart féll yfir hann þoka og myrkur, svo að hann ráfaði um kring, og leitaði einhvers, er leiddi hann.

12 Þegar landstjórinn leit þenna atburð, trúði hann og undradist kenníngu Drottins.

13 Páll og þeir, sem með honum voru, sigldu nú frá Pafus, og komu til Perge í Pamfíliu, en Jóhannes skildi við þá og snéri aptur til Jerúsalem.

14 Hinir hældu áfram frá Perge, og komu til Antiókkíu í Pisídalandi, gengu inn í samkunduhúsið á hvíldardegí og settust niður.

15 En eptir að lesið hafði verið í lögmálinu og spámönnunum, sendu samkunduforstjórnarnir til þeirra og létu segja þeim : góðir menn og bræður, ef þér hafið nokkuð að mæla fólkinu til, uppbyggíngar þá talið.

16 Páll stóð þá upp, og eptir að hafa beðið sér hljóðs með hendinni, ræddi svo : þér, Ísraelsmenn, og þér, sem óttist Guð, heyríð.

17 Guð þessa fólks útvaldi feður vora og efldi fólkið, meðan það var útlent í Egyptalandi ; þaðan útleiddi hann það með voldugum armlegg,

18 Og annaðist í eyðimörkinni nærri fjörutíu ár.

19 Síðan afmáði hann sjö þjóðir í Kanaan, og skipti með þeim þeirra landi.

20 Eptir það, um nærri því fjögur hundruð og fimmtíu ár, gaf hann þeim dómara, alt til Samúels spámanns.

21 Þá beiddust þeir konúngs, og Guð gaf þeim Sál Kísson, mann af Benjamíns ætt, í fjörutíu ár.

22 En er hann hafði felt hann, hóf hann Davíð þeim til konúngs, sem hann og vitnaði um : “eg hefi fundið

Davíð, son Jesse, sem mèt með geðjast, og framkvæma mun allan vilja minn.”

23 Af þessa manns afsprengrí lét Guð, eptir sínu fyrirheiti, koma Ísraels frelsara Jesúm.

24 Og rétt á undan hans komu boðaði Jóhannes iðrunarskírni öllum Ísraelslýð.

25 En er Jóhannes hafði endað sitt skeið, sagði hann : hver haldið þér, að eg sè ? Eg er ekki hann, heldur sjáið, sá kemur eptir mig, hvers skóþvengi eg em ekki verðugur að leysa.

26 Góðir menn og bræður, þér niðjar Abrahams, og þeir yðar á meðal, sem óttast Guð, yður er sent orð þessa hjálpræðis ;

27 Því Jerúsalems borgarmenn og þeirra höfðíngjar hafa með vanþekkíngu sinni á honum einnig, með því að sakfella hann, uppfyllt orð spámannanna, sem hvern helgan dag eru lesin.

28 Því jafnvel þótt þeir eínga dauðasök fyndi, kröfðu þeir samt af Pílatusi, að hann yrði lífátinn.

29 Eptir að þeir þannig höfðu uppfyllt alt, sem um hann var ritað, var hann tekinn niður af trènu og lagður í gróf.

30 En Guð reisti hann frá dauðum, 31 Svo hann sást marga daga af þeim, sem höfðu farið með honum úr Galílea upp til Jerúsalem, sem eru nú vottar hans hjá fólkinu.

32 Og vèr berum yður þessa gleðifregn um fyrirheitið, sem gefið var feðrunum, að Guð er búinn að efna það við oss, börn þeirra,

33 Með því, að láta Jesúm upprísa, eins og skrifað er í sálminum : “þú ert minn Sonur, í dag hefi eg þig getið.”

34 En að hann hafi reist hann frá dauðum, svo að hann aldrei framar skyldi hverfa til rotnunar, þar um talaði hann þannig : “eg mun efna við yður þann heilaga sáttmála, sem eg gjörði við Davíð ;”

35 Hvers vegna hann segir á öðrum stað : “þú munt ekki leyfa, að þínn heilagi kenni rotnunar.”

36 Nú er Davíð, eptir að hafa þjónað að Guðs tilgáangi sína lífstíð, dáinn og lagður hjá feðrum sínum og kendi rotnunar ;

37 En sá, sem Guð uppreisti, kendi ekki rotnunar.

38 Því sè yður vitanlegt, góðir menn og bræður, að fyrir hann boðast yður synda fyrirgefnung.

39 Og það, sem þér eptir Mósís lög-máli ekki gátuð fengið lausn frá, við það alt skuluð þér, hver og einn, sem á hann trúið, kvittir verða hans vegna.

40 Sjáið því til, að ekki rætist á yður ummæli spámannanna : “ gefið gætur að, þér smánarar,

41 Undrzt og verðið að eingu ; því gjörning mun eg gjöra á yðar dögum, gjörning, sem þér ekki munuð trúá, þó einhver segði yður hann.”

42 En þegar þeir gengu út, báðu menn þá að tala sama erindi næsta helgan dag.

43 Og er samkoman skildist að, fylgdu margir Gyðingar og guðræknir menn, er til Gyðinga trúar höfðu snúizt, Páli og Barnabasi, sem með umtölum sínum hvöttu þá til að halda sèr föstum við Guðs náð.

44 Helgina næst eptir kom næstum gjörvöll borgin saman til að heyra Guðs orð.

45 En er Gyðingar litu mannmergðina, fylltust þeir vandlaetingar og töl-uðu með mótmælum og lastyrðum gegn því, sem Páll kendi.

46 En Páll og Barnabas töl-uðu þá einarðlega og sögðu : Guðs orð hlaut fyrst að berast upp fyrir yður, en þar þér burtskúfið því og metið yður sjálfa ekki verduga eilífs lífs, sjáið, þá snúum vèr oss til heiðinna manna,

47 Því svo hefir Drottinn boðið oss : “ Eg hefi sett þig til ljóss heiðnum þjóðum, svo að þú sèrt til hjálpræðis til jarðarinnar yztu endimarka.”

48 En þegar heiðingjarnir heyrðu þetta, glóddust þeir og vegaömuðu orð Drottins, og svo margir, sem til eilífs lífs voru ætlaðir, urðu trúaðir.

49 Nú útbreiddist orð Drottins um alt bygðarlagið ;

50 En Gyðingar öestu upp guðræknar og heiðvirðar konur, og fyrirmenn borgarinnar, og vöktu ofsókn gegn Páli og Barnabasi, og ráku þá burt úr sínu héraði.

51 En þeir hristu dúptið af fótum sèr á þá, og fóru til Íkoníu.

52 En lærisveinarnir fylltust fögnuði og Heilögum Anda.

14. KAPÍTULI.

Páll og Barnabas kenna í Íkonía og Lystra ; Páll lehnar haltan mann ; þeir eru haldnir vera Guðir ; Páll er grýttur, en kemst til Derbe. Þeir Barnabas snúa aptur til Antiokkía.

EN svo bar við í Íkoníaborg, þá þeir gengu saman inn í samkunduhús, að þeir kendu svo, að mikill fjöldi Gyðinga og Grikkja tók trú.

2 En þvermóðskufullir Gyðingar risu á móti og spiltu hugarþeli heiðingjanna við bræðurna.

3 Samt dvöldu þeir þar lánagan tíma og prædikuðu sköruglega í Drottni, sem veitti meðvitni orði sinnar náðar og lét jarteiknir og stórmerki gjörast fyrir hendur þeirra.

4 Tvískiptist þá borgarmúgurinn svo, að nokkrir hældu með Gyðingum, en aðrir með postulunum.

5 En er hugur heiðingja og Gyðinga og yfirmanna þeirra hneigðist til að smána þá og grýta, og þeir urðu þessa varir,

6 Flúðu þeir burt til borga Lýkaóníu-lands, Lystru og Derbe, og héraðsins í kring,

7 Og boðuðu þar náðarboðskapinn.

8 Í Lystru var maður fótthrumur, sem sat, af því hann var haltur frá móðurlífi og hafði aldrei getað gengið.

9 Hann hlustaði á røðu Páls, og er þessi festi auga á honum, og varð var við trú hans, að sèr yrði lækningar auðið, sagði hann með hárra raustu :

10 Statu upprættur á fætur þína ; og hann stökk upp og gekk.

11 Þegar múgurinn sá, hvað Páll gjörði, hóf hann sína raust og sagði á lýkaónisku : guðirnir eru í manna líki niðurstignir til vor.

12 Barnabas nefndu þeir Seif, en Pál Hermes, af því hann frambar orðið ;

13 En prestur í hofi Seifs, sem stóð fyrir framan borgina, kom með naut og krasna til dyranna og vildi fórn-færa ásamt fólkinu.

14 Þegar postularnir, Barnabas og Páll, fengu þetta að heyra, rifu þeir klæði sín og stukku fram í mannþröngina, kölluðu og sögðu :

15 Góðir menn, hví gjörðið þér slíkt ?

Vér erum og menn breyskir, eins og þér, en boðum yður þann fagnaðarsíð, að þér snúizt frá þessum fánýtu guðum til lifanda Guðs, sem gjört hefir himin, jörð og sjó, og alt sem í þeim er ;

16 Sá eð um liðnar aldir hefir leyft, að sérhver þjóð gengi sína vega,

17 Þó hann aldrei hafi látið sig án vitnisburðar, þar eð hann hvervetna gjörði yður gott, veitti regn af himnum og frjófsamar árstíðir, og saddi yður með fæðu og fögnuði.

18 Að svo mæltu gátu þeir naumast stílt fólkið, að það færði þeim ekki fórnir.

19 Síðan komu frá Antiokkíu og Íkoníu Gyðingar, þeir er fengu lýðinn á sitt mál, svo hann þeytti steinum á Pál og dró hann út úr borginni og ætlaði hann dauðan vera,

20 En er lærisveinarnir þyrptust kríngum hann, stóð hann upp og gekk í borgina. Um morguninn eptir fór hann með Barnabasi til Derbe.

21 Og sem þeir höfðu boðað fagnaðararindið í þeirri borg og fengið þar marga lærisveina, snèru þeir aptur til Lystru, Íkoníu og Antiokkíu,

22 Styrktu sálir lærisveinanna og ámintu þá að standa stöðugt í trúnni, og að oss byrjaði fyrir margfaldar þrautir að komast í Guðs ríki.

23 En er þeir höfðu út valið þeim öldunga í hverjum söfnuði, báðust þeir fyrir og föstuðu, og fólu þá síðan Drottni, sem þeir höfðu trúað á.

24 Þegar þeir höfðu yfirfarið Pisidíu, komu þeir til Pamfilíu,

25 Og prædikuðu orðið í Perge ;

26 Þá fóru þeir niður til Attalíu og sigldu þaðan til Antiokkíu, hvaðan þeir höfðu verið faldir Guðs náð á hendur til þess verks, sem þeir nú voru búnir að afjúka.

27 Þegar þeir voru þangað komnir, kölluðu þeir söfnuðinn saman og sögðu frá, hvílíka hluti Guð hefði framkvæmt fyrir þeirra hönd, og að hann hefði opnað heidíngjunum dyr trúarinnar,

28 Og dvöldu ekki allstutta tíð hjá lærisveinunum.

15. KAPÍTULI.

Páll og Barnabas eru sendir til Jerúsalem til að spyrja, hvort kristnir þyrftu að halda Mosis lögmál, og fá svar ; þeir koma til Antiokkíu aptur ásamt Júdasi og Sílasí ; Barnabas og Páll skilja.

NÚ komu nokkrir ofan frá Júdea, sem kendu bræðrunum svo : ef þér ekki umskerizt að sið Mosis, þá getið þér ekki orðið hólpnir.

2 Þegar úr þessu varð ekki lítill misklið og þrætni milli Páls og Barnabasar og þeirra, var það afráðið, að Páll og Barnabas og nokkrir aðrir af hinum fœru til postulanna og öldunganna upp til Jerúsalem, áhrærandi þenna ágreining.

3 Söfnuðurinn fylgdi þeim á veg. Síðan ferðuðust þeir um Fónísíu og Samaría lönd og sögðu frá siðaskiptum heidíngjanna, og olli það öllum bræðrunum mikils fagnaðar.

4 En þegar þeir komu til Jerúsalem, var þeim vel tekið af söfnuðinum og postulunum og öldúngunum, og skýrðu þeir frá, hversu miklu Guð hefði til leiðar komið fyrir þeirra hönd.

5 En nokkrir trúaðir af Faríseanna flokki risu þá upp, og sögðu : ekki má annað, en að þeir umskerist, og þeim sè boðið að halda Mosis lög.

6 En postularnir og öldúngarnir söfnuðust saman til að líta á þetta mál.

7 Eptir lánga umræðu stóð Pétur upp og sagði við þá : Góðir menn og bræður, þér vitið, að Guð fyrir löngu hefir kjörið mig meðal vor til þess, að heidíngjar skyldu fyrir minn munn heyra náðarboðskapinn og trúa ;

8 Og að Guð, sem þekkir allra hjörtu, vitnaði þá þeim í vil, gefandi þeim Heilagan Anda, eins og oss,

9 Og gjörði eingan greinarmun vor og þeirra, þar hann hreinsaði með trúnni þeirra hjörtu.

10 Hví freistið þér þá Guðs, með því að leggja það ok á lærisveinanna háls, er hvorki fedur vorir nè vér megnuðum að bera ?

11 Vér trúum þó því, að vér verðum hólpnir fyrir náð Drottins Jesú, eins og þeir.

12 Nú þagnaði múgurinn, og hlustaði á frásögu Barnabasar og Páls um það, hversu mikil tákn og stórmerki

Guð hefði látið þá framkvæma meðal heiðinna þjóða.

13 Eptir að þeir voru þagnaðir, tók Jakob til máls og sagði :

14 Góðir menn og bræður, heyrið mig. Símon hefir skýrt frá, hvernig Guð í fyrstu vitjaði heiðingjanna, til að velja úr þeim fólk til sinnar viðurkenningar,

15 Og þessu samhljóða eru ummæli spámanna, því svo stendur skrifað :

16 “ Eptir þetta mun eg koma aptur og endurbyggja þá föllnu tjaldbúð Davíds ; það, sem hrunið er af henni, vil eg uppbyggja og reisa hana við aptur,

17 Svo að hinir aðrir menn leiti Drottins, og allar þær þjóðir, yfir hverjum mitt nafn nefnist.”

18 Þetta segir Drottinn, sem hefir framkvæmt þetta.

19 Því álykta eg, að ekki skuli íþýngja þeim, er frá heiðni snúast til Guðs ;

20 Heldur skrifa þeim til, að þeir haldi sér frá allri flekkan af skurð-godum, og frá frillulífi og frá köfnuðu og frá blóði.

21 Því frá fornri tíð hefir Móses haft sína prædikara í hverri borg, og er lesinn í samkundunum alla helgidaga.

22 Þá leizt það postulunum og öldúngunum og öllum söfnuðinum, að kjósa menn af sér og senda þá með Páli og Barnabasi til Antiókkíu, Júdas, kallaðan Barsabas, og Sílas, sem voru í miklu álitu hjá bræðrunum,

23 Og skrifuðu með þeim svo látandi bréf : Vær, postular, öldungar og bræður, heilsum bræðrunum, er frá heiðni hafa snúizt í Antiókkíu, Syríu og Silísíu.

24 Þar eð vèr höfum heyrt, að nokkrir, er frá oss hafa farið, hafi óróað yður með orðum sínum og truflað sálir yðar, með því að segja, að þær eigið að umskerast og halda lögmálið, þar sem vèr þó ekki höfum boðið þeim slíkt ;

25 Þá hefir oss litizt, sammála orðnum um þetta efni, að velja og senda til yðar nokkra menn, með vorum elskulega Barnabasi og Páli,

26 Mönnum, er lagt hafa líf sitt í hættu fyrir nafn Drottins vors Jesú Krists.

27 Vèr höfum því sent Júdas og Sílas, til þess að birta yður munnlega hið sama.

28 En það er atkvæði Heilags Anda og vort : að eingin þýngsli skuli yður uppáleggjast umfram þessi, sem nauðsynleg eru,

29 Að þèr haldið yður frá skurð-godaförnum og frá blóði og frá köfnuðu og frá frillulífi. Ef þèr varizt þetta, gjörðið þèr vel. Verið sælir !

30 Þeir fóru af stað, komu til Antiókkía, saman kölluðu söfnuðinn og skiluðu bréfinu.

31 En er menn lásu það, urðu þeir glaðir af slíkri huggun.

32 Júdas og Sílas, er sjálfir voru einnig spámenn, ámintu bræðurna munnlega með mörgum orðum og styrktu þá.

33 Og er þeir höfðu dvalið þar um tíma, létu bræðurnir þá fara í friði til postulanna.

34 En Sílas leizt að vera þar eptir.

35 Páll og Barnabas hèldu nú kyrru fyrir í Antiókkía, kendu, og boðuðu orð Drottins ásamt mörgum öðrum.

36 Eptir nokkra daga sagði Páll við Barnabas : förum aptur til að vita, hvernig bræðrunum líður í öllum borgum, þar sem vèr höfum boðað Drottins orð.

37 Barnabas lagði þá til, að þeir tækju með sér Jóhannes, kallaðan Markús,

38 En Páli leizt að taka ekki þann mann með sér, er hljóp frá þeim í Pamfílu, og hafði ekki viljað ganga í verkið með þeim.

39 Út af þessu sinnaðist þeim, svo að hvor skildi við annan ; tók Barnabas með sér Markús og sigldi til Sýprus.

40 En Páll valdi sér Sílas og fór af stað, falinn Guðs náð af bræðrunum.

41 Hann tók leið sína um Sýrland og Silísía, og styrkti söfnuðina.

16. KAPÍTULI.

Páll umsker Tímóteus, vitjar safnaðanna og kemur til Tróas ; fer vitrun ; fer til Masedónía og snýr Ljóðu til Kristni ; rekur út spásagnar-anda ; er húðstríktur og settur í fángelsi ; fángelsið opnast sjálfkrafa ; dýflissuvörðurinn tekur trú ; Páll er látinn laus.

EN er hann kom til Derbe og Lystra, hitti hann þar einn læri-

svein að nafni Tímóteus ; móðir hans var Gyðinga ættar og hafði tekið trú, en faðirinn var grískur.

2 Hann hafði góðan orðstír af bræðrunum í Lystru og Íkoníu.

3 Páll vildi hafa þenna með sèr, og umskar hann sökum Gyðinga, er voru í þeim stöðum, því allir vissu, að faðir hans var grískur.

4 Þegar þeir nú fóru um borgirnar, buðu þeir mönnum að halda þá setninga, sem ályktaðir voru af postulunum og öldungunum í Jerúsalem.

5 En söfnuðirnir styrktust í trúnni og fjölgðu dag frá degi.

6 Á ferð þeirra um Frygiu og Galataland var þeim bannað af Heilögum Anda að kenna orðið í Asíu ;

7 Og sem þeir voru komnir að Mysíu, áformuðu þeir að fara til Bityníu, en Andinn leyfði þeim það eigi.

8 Þeir fóru þá fram hjá Mysíu og niður til Tróas.

9 Páli vitraðist þá sú sjón um nóttina, að maður masedonískur stóð hjá honum, og bað hann svo segjandi : kom yfir til Masedoníu og hjálpaðu oss.

10 En þegar hann hafði sæð þessa sýn, leitumst vèr jafnskjótt við að komast yfir til Masedoníu, fullvissir um, að Drottinn hefði kallað oss þangað, til að boða þar náðarboðskapinn.

11 Nú lögðum vèr út frá Tróas og sigldum beinleiðis til Samótrasíu,

12 En næsta dag til Neapólis og þaðan til Filippí, sem er höfuðborg í þeim hluta Masedoníu, og er (rómværsk) nýlenda.

13 Í þessari borg dvöldum vèr nokkra daga, og einn helgan dag gengum vèr út fyrir borgarhliðið til árinna, þar sem vant var að biðjast fyrir, settumst þar niður og töluðum við konur þær, sem þar voru saman komnar.

14 Og kona nokkur guðhrædd úr Týatíra-borg, að nafni Lydíá, er seldi purpura, heyrði til. Hennar hjarta opnaði Drottinn, svo að hún gaf gaum að Páls ræðu.

15 Og sem hún og hennar hús var skírt, bað hún oss svo feldum orðum : ef þið álítið mig trúá Drottin, þá komið í mitt hús og staðnæmizt þar ; og hún neyddi oss til þess.

16 En svo bar við, er vèr gengum til bæna, að oss mætti þerna nokkur, sem hafði spásagnar-anda, og ávann húsbændum sínum mikið fè með því að spá.

17 Hún hljóp eptir Páli og oss, og hrópaði : þessir menn eru þjónar Guðs ens hæsta, sem boða oss hjálpraedisins veg.

18 En þetta gjörði hún marga daga. Páli féll það illa, snèri sèr við og sagði við andann : eg skipa þèr í nafni Jesú Krists, að þú farir út af henni ; og hann fór út á samri stundu.

19 Nú sem húsbændur hennar sáu, að sín ábatavon var úti, gripu þeir Pál og Sílas, og drógu þá á torgið til yfirvaldauna ; færðu þá síðan höfuðsmönnum og sögðu :

20 Þessir menn, sem eru Gyðingar, óróa borg vora,

21 Og boða oss síðu þá, sem oss, rómværskum mönnum, leyfist hvorki að þýðast, nè fylgja.

22 Mágurinn æstist og gegn þeim, en höfuðsmennirnir létu fletta þá klæðum og skipuðu að húðstrýkja þá.

23 Og eptir að þeir höfðu lostið þá mörgum höggum, var þeim kastað í myrkvastofu og myrkvastofuverðinum boðið að gæta þeirra vandlega.

24 Samkvæmt skipuninni kastaði hann þeim í hið insta varðhald, og setti fœtur þeirra í stokk.

25 Um miðnætti báðust þeir fyrir, Páll og Sílas, og lofsúngu Guði, en (hinir) bandíngjarnir hlustuðu á.

26 Þá varð skyndilega jarðskjálfti mikill, svo að hristist grundvöllur fangelsisins ; jafnskjótt opnuðust allar dyr og fjötrarnir duttu af öllum ;

27 En þegar myrkvastofuvörðurinn vaknaði og sá myrkvastofudyrnar opnar, dró hann sverðið og vildi fyrirfara sèr, því hann hèlt bandíngjana burtflúna.

28 En Páll hrópaði þá upp og sagði : gjör þú sjálfum þèr ekkert mein, því vèr erum hèr allir.

29 Hann heimti þá ljós, stökk inn og féll felmtsfullur til fóta Páli og Sílasi, leiddi þá út og sagði :

30 Herrar, hvað á eg að gjöra, svo eg verði hólpinn ?

31 Þeir sögðu : trúðu á Drottin

Jesúm Krist, þá verður þú hólpinn og þitt hús.

32 Síðan fluttu þeir honum orð Drottins og öllum þeim, er í hans húsi voru ;

33 Og samstundis um nóttina tók hann þá með sér og þvodi benjar þeirra, og var hann tafarlaust skírður og allir hans menn.

34 Og sem hann hafði leitt þá í hús sitt, setti hann borð fyrir þá, og var gláður ásamt öllu sínu heimafólki yfir því, að hann trúði á Guð.

35 Þegar bjart var orðið, sendu höfuðsmennirnir þjóna staðarins með svo látandi skilaboð : láttu þessa menn lausa.

36 En myrkvastofuvörðurinn kunngjörði Páli þessi orð : höfuðsmennirnir sendu hingað, að þér skylduð lausir láta. Gangið því nú út, og farið í friði.

37 En Páll sagði við þá : þeir hafa opinberlega látið húðstrykja oss, sem erum rómverskir menn, án dóms, og setja í myrkvastofu, og nú ætla þeir leynilega að reka oss á burt. Ekki skal svo vera, heldur komi þeir sjálfir og leiði oss út.

38 En þjónar staðarins kunngjörðu þessi orð höfuðsmönnum. Þeir urðu hræddir, þá þeir heyrðu, að það væru rómverskir menn,

39 Komu og fóru vel að þeim, og er þeir höfðu leitt þá út, báðu þeir þá að fara úr borginni.

40 Eptir að nú Páll og Sílas voru sloppnir úr þessu varðhaldi, fóru þeir til Lydiu, fundu þar bræðurna, upphvöttu þá, og fóru svo burt.

17. KAPÍTULI.

Páll kennir, en mætir ofsókn í Tessaloníku og Beróaborg : fer til Atenuborgar, prédikar "mót skurðgoðadýrkun og um Jesúm ; snýr nokkrum.

EN er þeir höfðu farið um Amfipólís og Appollóníu, komu þeir til Tessaloníku, þar sem var samkunduhús Gyðinga.

2 En Páll gekk þar inn til þeirra eptir venju sinni, og þrjá helgidaga átti hann tal við þá, útlagði fyrir þeim ritningarnar, og setti þeim fyrir sjónir, ; 3 Að Kristur hefði átt að líða píslir og risa upp frá dauðum ; og þessi er sá Jesús Kristur (sagði hann), sem eg boða yður.

4 Nokkrir af þeim létu sér segjast, og samlöguðu sig Páli og Sílas, svo og mikill fjöldi guðrækinna Grikkja og mikilsháttar konur ekki allfáar.

5 En Gyðingarnir tóku með sér nokkra vonða menn af þorparalyðnum, drógu flokk saman og gjörðu upphlaup í borginni, þustu svo að húsi Jasons og leituðu að þeim, til að færa þá fyrir lýðinn.

6 En er þeir fundu þá ekki, drógu þeir Jason og nokkra bræður fyrir yfirvöld borgarinnar, og hrópuðu : þeir menn, sem vakið hafa óeirðir um allan heim, eru hér komnir,

7 Jason húsir þá, og allir þessir breyta á móti keisarans boðum, því þeir segja, að annar sé konungur, og það sé Jesús.

8 Þá varð almúginn uppvægur og yfirmenn borgarinnar, er þeir heyrðu þetta,

9 Og létu Jason og hina aðra setja vörzlur fyrir sig, og sleptu þeim svo ;

10 En bræðurnir komu Páli og Sílasí undan þegar um nóttina til Beróeu. Þegar þar var komið, gengu þeir inn í samkunduhús. Gyðinga,

11 Sem voru betur sinnaðir, en þeir í Tessaloníku, svo þeir meðtóku lærdóminn með fúsu geði og rannsökuðu hvern dag ritningarnar, hvort svo væri (sem þeim var kent) ;

12 Margir urðu því trúaddir af þeim, og ekki allfátt af grískum konum í betri röð, og karlmönnum.

13 En er Júdarnir í Tessaloníku fréttnu, að í Beróea væri einnig boðað Guðs orð af Páli, komu þeir og uppæstu lýðinn einnig þar.

14 En jafuskjótt skutu bræðurnir Páli undan, svo hann færi út að sjó, en Sílas og Tímóteus urðu þar eptir.

15 Leiðsögumenn Páls fylgdu honum alt til Atenuborgar og báru aptur þau skilaboð til Sílasar og Tímóteusar, að þeir hið bráðasta kæmu til hans.

16 En meðan Páll beið þeirra í Atenuborg, gramdist honum hugur að sjá, hvílíkt skurðgoða bæli sú borg var ;

17 Þessvegna kendi hann í samkunduhúsinu, bæði Gyðingum og öðrum guðhræddum, líka hvern dag á torginu þeim, sem hann þar hitti ;

18 En nokkrir epíkúrískir og stóískir

spekingar gáfu sig í orðakast við hann. Nokkrir sögðu : hvað mun skraffinnur sá ætla sèr? Aðrir sögðu : ókenda guði sýnist hann boða; af því Páll boðaði Jesúm og upprisuna.

19 Þeir leiddu hann nú upp á Areópagus og sögðu : megum vér fá að vita, hver sá nýi lærdómur er, sem þú ferð með?

20 Því eitthvað nýstárlegt flytur þú oss til eyrna, og oss fýsir að vita, hvað þetta er.

21 En öllum Atenumönnum, eins þeim, er dvöldu þar sem aðkomandi, var um ekkert svo títt, sem að segja eður heyra eitthvað nýstárlegt.

22 Þegar Páll þannig stóð mitt á Areópagus, mælti hann : Atenumenn, það sè eg hvervetna, að þèr eruð miklir trúmenn;

23 Því þá er eg gekk hèr um og skygndist eptir yðar helgidómum, fann eg meðal annars eitt altari, sem skrifad var á : “ hinum ókunna Guði.” Þenna, er þèr óvitandi dyrkið, boða eg yður.

24 Sá Guð, sem gjörði heiminn og alt, sem í honum er, hann, sem er Herra himins og jarðar, býr ekki í mustorum, sem með höndum eru gjörð,

25 Ekki heldur verður honum þjónað með mannahöndum, eins og hann þyrfti nokkurs við, þar hann sjálfur gefur öllu líf og andardrátt og sèrhvað annað.

26 Hann lét af einum ættstofni allra manna kynþætti útkvíslast um gjörvalla jarðarkríngluna, og hann hefir fastsett ákvörðuð tímabil og takmörk fyrir þjóðanna bústaði,

27 Svo þær skyldu leita Guðs, ef verða mætti þær þreifufu á honum og fyndu hann, jafnvel þó hann sè nálægur hverjum einum af oss;

28 Því í honum lifum, hrærumst og erum vér, eins og nokkur skáld yðar hafa sagt : “ Vér erum hans ættar.”

29 Fyrst vér erum nú Guðs ættar, megum vér ekki hugsa, að guðdómurinn sè líkur gulli, silfri, eður steini, mynduðu með hagleik af hugviti manna.

30 Að sönnu hefir Guð sæð í gegnum fingur við vanvískunnar tíðir, en nú

lætur hann öllum mönnum alstaðar bjóða, að þeir taki sinnaskipti;

31 Því hann hefir fastsett dag, á hverjum hann ætlar að dæma heimsbygðina með réttvísi af manni, er hann hefir þar til kjörið, og gaf öllum fullvissu um það, með því að reisa hann frá dauðum.

32 En er þeir heyrðu nefnda upprisu framliðinna, gjörðu sumir gys að, en aðrir sögðu : vér viljum heyra þig öðru sinni tala um þetta.

33 Þannig skildi Páll við þá.

34 Nokkrir menn, sem höldu sèr til hans, urðu trúaðir, meðal þeirra var Díonýsius, einn af æðstu dómherrunum, og kona nokkur, að nafni Damaris, og aðrir fleiri.

18. KAPÍTULI.

Páll kennir í Korintuborg; Gyðingar standa í gegn honum, en Guð hughreystir hann; Páll kemur til Efesus og fleiri staða; Apóllós uppfærðist af Akvíla og fer til Akkea.

EN eptir þetta fór Páll úr Atenuborg og kom til Korintuborgar;

2 Þar hitti hann Gyðing, ættaðan frá Pontus, að nafni Akvílas, og konu hans Priskillu. Hann var nýlega kominn úr Ítalíu, því Kládíus keisari hafði skipað, að allir Gyðingar skyldu fara burt úr Róm.

3 Páll fór til þeirra og settist að hjá þeim, því báðir höfðu sömu iðn og voru tjaldgjörðarmenn, og tók til vinnu,

4 En kendi hvern helgan dag í samkunduhúsinu, og sannfærði bæði Gyðinga og Grikki.

5 En er Sílas og Tímóteus komu frá Masedoníu, var Páll stöðugt við kennínguna og vitnaði fyrir Gyðingum, að Jesús væri Kristur.

6 En er þeir urðu uppvægir móti honum og smányrtu hann, hristi hann duptið af klæðum sínum, og sagði við þá : yðvart blóð sè yfir yðar höfði, eg em hreinn; hèr eptir fer eg til heiðingja.

7 Síðan fór hann þaðan og kom í hús þess manns, er hèt Jústus, sem dyrkaði Guð og átti hús áfast við samkunduna.

8 En Krispus, samkunduhöfðinginn, trúði á Drottin, og alt hans heima-fólk; líka tóku margir Korintumenn

trú, þeir sem höfðu heyrt lærdóminn, og voru þar skirðir.

9 Eina nótt sagði Drottinn í sýn við Pál : óttast ekki, heldur tala og þeg ekki ;

10 Því eg em með þér, og einginn skal festa hönd á þér til að gjöra þér ilt, því eg á margt fólk í þessari borg.

11 Hann hēlt þar kyrru fyrir í þrjú missiri og kendi þeim Guðs orð.

12 En þegar Gallíon var landstjóri í Akkea, tóku Gyðingar sig upp með einu samheldi á móti Páli og drógu hann fyrir dómstólinn og sögðu :

13 Þessi ræður mönnum til þeirrar guðsdýrkunar, sem gagnstæð er lögmálinu.

14 Í því Páll ætlaði að gegna til, svaraði Gallíon Gyðingum : ef hér væri að gjöra um órættindi einhver eður illvirki, þá skyldi eg, Gyðingar, veita yður tilhlýðilega áheyrn ;

15 En fyrst það er þræta um lærdóm og nöfn og yðar eigin lög, þá sjáið um það sjálfir, því eg vil ekki leggja dóm á slíka hluti ;

16 Og hann rak þá frá dómstólnum.

17 Allir hinir grísku tóku þá Sóstenes, samkunduhúss-höfðingjann, og börðu hann fyrir dómstólnum, en Gallíon skipti sér ekki af því.

18 En Páll beið þar enn marga daga, síðan kvaddi hann bræðurna, og sigldi til Sýrlands, ásamt Priskillu og Akvílas, þá hann var búinn að raka höfuð sitt í Kenkreu, því hann hafði heitbundið sig.

19 Þar eptir fór hann til Efesus, og skildi þau þar eptir, en gekk sjálfur inn í samkunduhúsið og talaði fyrir Gyðingum ;

20 Báðu þeir hann að tefja hjá sér um hríð, en hann samsinti því ekki, heldur kvaddi þá og sagði :

21 Mér ber að halda hátíðina, sem í hönd fer, í Jerúsalem, en eg skal koma til yðar aptur, ef Guð vill.

22 Svo fór hann frá Efesus og kom niður til Sesareu, og þaðan fór hann upp til Jerúsalem, og þá hann hafði heilsað söfnuðinum, fór hann niður til Antíókkíu.

23 Hér dvaldi hann nokkra stund, en fór svo um alt Galataland og Frygiu, og styrkti alla lærisevina.

24 En til Efesus kom Gyðingar

nokkur, Appollós að nafni, ættaður frá Alexandríu, tölugur maður og vel að sér í ritningunum.

25 Hann hafði fengið tilsögn í lærdómi Drottins, og þar eð hann hafði brennandi andagift, talaði hann og kendi nákvæmlega um Jesúm, þekti þó ekki nema skírn Jóhannesar.

26 Þessi tók sköruglega að prædika í samkunduhúsinu, og er Akvílas og Priskilla heyrdðu það, tóku þau hann að sér og útlistuðu ýtarlega fyrir honum Guðs veg.

27 En er hann fýsti að fara yfir um til Akkeu, hvöttu bræðurnir hann til þess, og skrifuðu lærisevinunum að taka honum vel. Þegar hann var þangað kominn, varð hann hinum trúðu til mikillar nytsemi fyrir (Guðs náð) ;

28 Því sköruglega hrakti hann Gyðinga opinberlega í orða viðskiptum, og sannaði af ritningunum, að Jesús væri Kristur.

19. KAPÍTULI.

Páll leggur hendur yfir nokkra í Efesus ; kennir þar í tvö ár, og gjörir furðuverk. Særingamönnum er misþyrmt af djöfulöldum manni ; margir snúa sér til kristni ; þegar Páll ætlar til Grikklands, vekur Demetríus uppláup.

EN svo bar við, meðan Appollós var í Korintu, að Páll, eptir ferð sína um Asíu upplönd, kom til Efesus, og hitti fyrir nokkra lærisevina, sem hann sagði við :

2 Hafði þér meðtekið Heilagan Anda, þegar þér tókuð trú ? Þeir svöruðu nei, vèr höfum ekki svo mikið sem heyrt, að Heilagur Andi sè til.

3 Hann spurði þá : upp á hvað eruð þér þá skirðir ? Þeir sögðu : upp á Jóhannesar skírn.

4 Páll svaraði : að vísu skirði Jóhannes með iðrunar skírn, því hann sagði fólkinu að trúa á þann, sem eptir sig kœmi, það er á Jesú Krist.

5 Þegar þeir heyrdðu það, létu þeir sig skíra í nafni Drottins Jesú.

6 Og sem Páll hafði lagt hendur yfir þá, kom yfir þá Heilagur Andi, svo þeir töluðu tungum og spáðu.

7 Als voru þessir hér um bil tólf karlmenn að tölu.

8 Nú gekk hann í samkunduhúsið og kendi einarðlega um þrjá mánuði,

og leiddi til sannfæringar um það, sem heyrir til Guðs ríkis.

9 En er nokkrir sýndu þverúð og létu ekki skipast, heldur hallmæltu lærdóminum í fólksins áheyrn, hætti hann við þá, skildi lærisveinana frá, og kendi hvern dag í skóla manns nokkurs, er Týrannus hét.

10 Þessu fór fram tvö ár, svo allir, sem bjuggu í Asíu, bæði Gyðingar og Grikkir, heyrðu lærdóm Drottins;

11 Einnig gjörði Guð óvenjuleg kraptaverk fyrir hendur Páls,

12 Svo að jafnvel þegar sveitadúkar, sem Páll bar næst sér, og fyrirskyrtur voru lagðar yfir sjúka, þá yfirgáfu sjúkdómarnir þá, og illir andar fóru út af þeim.

13 Þá tóku nokkrir umrennandi Gyðingar, sem voru sœringamenn, sér fyrir, að nefna yfir þeim, er þjádust af illum öndum, nafn Drottins Jesú, segjandi: eg sœri yður við Jesúm, sem Páll prædikaði.

14 Meðal þeirra, er þetta gjörðu, voru sjö synir Skevu, eins Gyðinga höfuðprests.

15 Þá svaraði hinn vondi andi: Jesúm þekki eg, og við Pál kannast eg, en hverjir eruð þér?

16 Og maðurinn, sem sá vondi andi var í, flaug á þá, varð þeim yfirsterkari og lét þá finna til afis síns, svo að þeir flúðu naktir og særðir úr húsinu.

17 En þetta varð kunnugt öllum Gyðingum og Grikkjum, er bjuggu í Efesus, og ótta sló yfir alla, og nafn Drottins Jesú miklaðist.

18 Margir sem við trú höfðu tekið komu nú, játuðust og sögðu frá athæfi sínu.

19 Líka komu margir, er farið höfðu með kukl, með bækur, og brendu þær öllum ásjáandi. Verð þeirra var reiknað saman og var upphæð þess fimmtíu þúsund silfurpeningar.

20 Orð Drottins vóx þannig og efldist kröptuglega.

21 En er þessu var orðið framgengt, ásetti Páll sér í anda, að ferðast um Masedóníu og Akkeu til Jerúsalem og sagði: þegar eg er búinn að vera þar, ber mér að sjá Róm.

22 Nú sendi hann tvo, sem voru honum við hönd, Tímóteus og Erast-

us, til Masedóníu, en dvaldi sjálfur um tíma í Asíu.

23 En um sama leiti reis ekki all-líttill órói út af lærdóminum,

24 Því silfursmiður nokkur, að nafni Demetríus, sem bjó til silfurmusteri Díónu, aflaði öðrum smiðum stórkostlegs ábata.

25 Þessa kallaði hann saman, og aðra, er unnu að þess háttar, og sagði: Góðir menn, þér vitið, að á þessu verki stendur okkar velmegan;

26 Einnig sjáð þér og heyrðið, að ekki einúngis í Efesusborg, heldur nær um gjörvalla Asíu, hefir Páll þessi talið trú um og fengið á sitt mál fjölda fólks, með því að segja, að það sæu ekki guðir, sem með höndum eru smiðaðir.

27 Nú horfir þetta ekki einúngis iðn vorri til smánar, heldur einnig, að musterí hinnar miklu Díónu verði einskis virt, já, jafnvel að tign hennar gjöreyðist, sem öll Asía og jarðarkrínflan dýrkar.

28 Þá þeir heyrðu þetta, urðu þeir afarreiðir, æptu upp og sögðu: mikil er Díana Efesusmanna!

29 Öll borgin varð nú uppvæg, og allir æddu samhuga til sjónarplázens, og hrifu með sér Masedónana, Kajus og Aristarkus, förunauta Páls.

30 En er Páll vildi ganga fram í mannþröngina, leyfðu lærisveinarnir honum það ekki;

31 Einnig sendu nokkrir Austurálfa höfðingjar, sem voru honum vinveittir, honum boð, og ræðu honum frá að koma á sjónarplázið.

32 Aðrir hrópuðu nú svo, en aðrir öðruvísi, því mannsöfnuðurinn var uppvægur, og fæstir vissu, hvers vegna þeir voru þar saman komnir.

33 Nú var togaður fram úr mannþrönginni Alexander, sem Gyðingar ýttu fram; hann bandaði með hendinni sér til hljóðs og vildi verja mál sitt fyrir fólkinu.

34 En er þeir vissu, að hann var Gyðingur, æptu allir einum munni og hrópuðu nærri tvær stundir; mikil er Díana í Efesus.

35 En þegar staðarskrifariinn gat stöðvað fólkið mælti hann: Efesusmenn, hver er sá, er ekki viti, að Efesusborg geymir musterí hinnar

miklu Díönu og líkneski það, sem af himni er fallið.

36 Nú, þar þetta er ómótmælanlegt, þá ber yður að vera stiltum og ekki hrapa að neinu.

37 Því þér hafið dregið þessa menn hingað, sem hvorki hafa rænt hofin, nè lastað gyðju yðar.

38 Hafi Demetríus og smiðirnir, lagsmenn hans, kærumál móti nokkrum, þá eru þinghöld að fá, og landstjórar til, eigist þeir lög við ;

39 En ef þér hafið nokkur önnur mál að kæra, þá má gjöra út um þau á löglegri samkomu.

40 Því oss er búin hætta að verða sakadir um upphlaup sökum óróans í dag, þar ekkert verður borið fyrir, sem vèr getum mælt slíku upphoti bót með. Að svo mæltu lét hann mannsöfnuðinn skiljast að.

20. KAPÍTULI.

Þall fer til Masedóníu og Grikklands og þaðan aptur til Tróas, og kennir þar og endurlifgar Evtykús ; heldur áfram til Assus og Miletus ; hér kveður hann öldungana í Efesus með hrærdum hjarta.

EN eptir að þessi órói var stöðvaður, kallaði Páll lærisveinana saman, kvaddi þá og fór af stað til Masedóníu.

2 Og er hann hafði farið um þau landspláz og með mörgum orðum ámint bræðurna, kom hann til Grikklands.

3 Þar dvaldi hann þrjá mánuði ; en er honum voru veitt umsátur af Gyðingum, þá hann ætlaði til Sýrlands, varð hann þess sinnis að snúa aptur um Masedóníu.

4 Fylgdu honum þá á veg alt til Asíu, Sópater frá Beróeu, Aristarkus og Sekúndus frá Tessaloníku, Gajus frá Derbe og Tímóteus ; en af Austurálfumönnum Týkíkus og Tróffimus.

5 Þessir fóru á undan oss og biðu vor í Tróas.

6 En vèr sigldum eptir daga hinna ósýrðu braudanna frá Filippí, og hittum þá á fimta degi í Tróas, og tófum þar sjö daga.

7 En á fyrsta degi vikunnar, þá vèr vorum samankomnir til að brjóta brauðið, hélt Páll ræðu því hann ætlaði að ferðast morguninn eptir, og teygði ræðuna til miðnættis.

8 En mörg ljós brunnu á loptsalnum þar sem vèr vorum saman komnir ;

9 En í glugganum sat eitt úngmenní að Nafní Evtykús ; á hann féll þúngur svefn, þá Páll ræddi svo lengi, og yfirkominn af svefninum datt hann ofan úr þriðja lopti niður á jafnslettum og var tekinn upp andvana.

10 Páll gekk þá ofan, lagðist niður að honum, umfaðmaði hann, og sagði : gjörði eingan hávaða. Hann er með lífi ;

11 Stè síðan upp aptur, braut brauðið og neytti, talaði við þá lengi, alt þar til dagur ljómaði, og fór svo leiðar sinnar ;

12 En þeir fóru burt með sveininn lifanda, og urðu næsta glaðir.

13 En vèr, sem á undan vorum gengnir til skips, fórum til Assus þar sem vèr ætluðum að taka Pál á skip, því svo hafði hann ráð fyrir gjört, en ætlaði að fara þangað fótgangandi.

14 Þá fundum vorum hafði borið saman í Assus og vèr höfðum tekið við honum, komum vèr til Mitylene.

15 Þaðan sigldum vèr og komumst annars dags gagnvart Kíos. En daginn eptir lögðum vèr að Samus, og stöldruðum við í Trógillion, og komum næsta dag til Miletus.

16 Því Páll ætlaði að sigla fram hjá Efesus, svo hann tefði sem skemst í Asíu, því hann flýtti sér, svo að hann, ef mögulegt yrði, gæti verið á hvítasunnu hátíðinni í Jerúsalem.

17 En frá Miletus sendi hann til Efesus, og boðaði til sín öldunga safnaðarins ;

18 Og sem þeir voru til hans komnir, ávarpaði hann þá þannig : Þér vitíð, hvernig eg, einlægt frá þeim fyrsta degi eg kom í Asíu, hefi hagað mér meðal yðar,

19 Að eg hefi þjónað Drottni með allri auðmykt, opt með tárum og í freistingum, sem Gyðinganna vèlræði hafa bakað mér ;

20 Hversu eg hefi ekkert undanfellt, það yður væri til nytsemdar, heldur birt það og kent, bæði opinberlega og í heimahúsum,

21 Aminnandi bæði Gyðinga og Grikkí, að snúa sér til Guðs og til trúarinnar á Drottinn vorn Jesúm Krist ;

22 Og sjáid, nú em eg bundinn í anda að fara upp til Jerúsalem, óviss um, hvað þar muni mæta mér,

23 Nema hvað Heilagur Andi í sérhverri borg birtir mér og segir mér, að fjötur og harmkvæli bíði mín.

24 En eg set það ekkert fyrir mig, met og ekki dýrt líf mitt, svo að eg með gleði fullendi mitt skeið og embætti, sem eg hefi tekið við af Drottni Jesú, að auglýsa hátíðlega fagnaðarboðskap guðlegrar náðar.

25 Og takið nú eptir, eg veit, að einginn yðar allra, sem eg hefi gengið á meðal og boðað Guðs ríki, muni framar sjá auglit mitt.

26 Því vitna eg nú fyrir yður í dag, að eg em hreinn af blóði allra ;

27 Því eg hefi ekki hlífzt við að opinbera yður alt Guðs ráð.

28 Hafið nú gát á sjálfum yður og á allri hjörðinni, sem Heilagur Andi setti yður tilsjónarmenn yfir, að annast söfnuð Drottins, sem hann hefir útvegað með sjálfs síns blóði ;

29 Því þetta veit eg, að eptir burtför mína munu grimmir vargar smeygja sér inn á milli yðar, sem ekki munu þyrma hjörðinni ;

30 Og meðal sjálfra yðar munu rísa upp menn, og fara með rángsnúna lærdóma, til að leiða lærisveinana afvega með sér.

31 Vakið þess vegna og verið þess minnugir, að eg hefi í þrjú ár, nótt og dag, ekki aflátið, með grátandi tárum að áminna hvern og einn.

32 Og nú fel eg yður, bræður, Guði og orði hans náðar, sem máttugt er enn betur að efla yður og veita yður arftöku meðal allra helgaðra.

33 Einskis silfur eða gull eður klæði hefi eg girnzt.

34 Sjálfir vitið þér, að hendur þessar hafa unnið fyrir nauðsynjum mínum og þeirra, sem með mér voru.

35 Í öllu sýndi eg yður, að oss byrjaði þannig að vinna, og aðstoða hjálparþurfendur, og minnast orða Drottins Jesú, því hann sagði: "Sælla er að gefa, en að þiggja."

36 Að svo mæltu féll hann á knè og baðst fyrir, ásamt þeim öllum,

37 Og þeir grētu allir hástöfum, lögðu hendur um háls Páli og kystu hann,

38 Mest sorgbitnir af því orði, er hann hafði sagt, að þeir aldrei frammar mundu sjá hans auglit ; og þeir fylgdu honum til skips.

21. KAPÍTULI.

Páll kemur til Týrus, Tólemais og Sesareu, og þar spá dætur Filippusar, og Agapus fyrir segir Páli fangelsi ; Páli er tekið vel í Jerúsalem ; hann segir frá framkvæmdum sínum ; honum er ráðið, sökum Gyðinga, að láta hreinsa sig í musterinu, og þar er hann handtekinn ; yfirmaður hastalans frelsar hann og leyfir honum að verja sig.

EPTIR að vèr höfðum slitið oss frá þeim og vorum komnir í rúmsjó, sigldum vèr beinleiðis til Kós, og næsta dag til Ródus, og þaðan til Patara.

2 Þar fundum vèr skip, er var ferðbúið til Fónísíu, stigum á það og sigldum burt.

3 En sem vèr fengum landsjón af Kýpur, létum vèr hana á bakborða og sigldum svo til Sýrlands og tókum höfn í Týrus, því skipið átti að leggja þar upp farminn.

4 Þar fundum vèr lærisveinana og dvöldum hjá þeim sjö daga. Þeir sögðu Páli af andagipt, að hann ekki skyldi fara upp til Jerúsalem.

5 En þó fórum vèr að þessum sjö dögum liðnum á stað, og fylgdu þeir oss allir, ásamt konum og börnum, út fyrir staðinn ; þar fèllum vèr á knè í fjörunni og báðumst fyrir.

6 Og eptir að vèr höfðum kvatt hverjir aðra, stigum vèr á skip, en þeir snèru heim til sín,

7 En vèr enduðum siglinguna, fórum frá Týrus og komum til Tólemais, heilsuðum bræðrunum og töfðum hjá þeim einn dag.

8 Daginn eptir fórum vær á burt og komum til Sesareu, þar gengum vèr inn í hús Filippusar guðspjallamanns, sem var einn af þeim sjö, og settumst að hjá honum.

9 Hann átti fjórar ógiptar dætur, er spáðu ;

10 Og sem vèr dvöldum þar ekki allfáa daga, kom spámaður nokkur ofan frá Júdeu, Agapus að nafni ;

11 Hann kom til vor, tók upp linda Páls, batt hendur sínar og fœtur og mælti : svo segir Andinn sá hinn Heilagi : þann mann, er þetta belti á, munu Gyðingar þannig binda í

Jerúsalem og ofurselja í heiðingja hendur.

12 Þegar vèr heyrðum slíkt, báðum vèr og þeir, sem þarlendir voru, Pál, að fara ekki upp til Jerúsalem; en hann svaraði:

13 Hví grátið þèr og hrellið huga minn? Því eg em reiðubúinn, ekki einúngis að láta mig binda, heldur og að deya í Jerúsalem, sökum nafns Drottins Jesú.

14 Þar hann ekki vildi fallast á ráð vort, þögnuðum vèr og sögðum: verði Drottins vilji!

15 Þegar alt var nú tilbúið til ferðarinnar, fórum vèr upp til Jerúsalem.

16 Nokkrir af lærisveinunum frá Sesareu fóru með og höfðu með sér Mnason frá Kýpur, sem var gamall lærisveinn; hjá honum skyldum vèr gista.

17 En þegar vèr komum til Jerúsalem, tóku bræðurnir oss feginsamlega,

18 Og næsta dag gekk Páll með oss til Jakobs, og allir öldúngarnir komu þangað.

19 Eptir að hann hafði heilsað þeim, inti hann þeim skilmerkilega sérhvað eina, sem Guð hafði framkvæmt fyrir hans þjónustu, meðal heiðinna þjóða.

20 Við þessar fregnir vegsömuðu þeir Drottinn, og sögðu við hann: Þú sér, bróðir, hversu margar þúsundir Gyðinga hafa tekið trú. Allir þeir eru vandir að því, að lögmálið sè haldið,

21 En þeim er sagt um þig, að þú kennir öllum Gyðingum, er búa meðal heiðingja, fráhrarfrá Móse með þeim ummælum, að þeir eigi hvorki að umskera börn sín, nè fylgja hans setningum.

22 Hvað er hèr við að gjöra? Vafalaust hlýtur almenningur að koma saman, því menn munn heyra, að þú sèrt kominn.

23 Gjör nú það, sem vèr segjum þér; hjá oss eru fjórir menn, sem bundnir eru heiti;

24 Tak þá til þín, hreinsa þig með þeim og kosta upp á þá, að þeir fái rakað höfuð sín, þá mega allir sjá, að ekkert er til í því, sem um þig er talað, heldur að þú sjálfur haldir lögmálið.

25 En að því er heiðingjana áhróerir, sem við trú hafa tekið, þá erum vèr búnir að gefa út bréf og höfum úrskurðað, að þeir þurfi ekkert slíkt að halda, utan að sneiða hjá skurðgoðaförn og blóði og köfnuðu og frillulífi.

26 Þá tók Páll mennina til sín, og daginn eptir, þá hann hafði hreinsað sig, gekk hann með þeim í musteríð, og lýsti því, að hann ætlaði að útenda hreinsunar dagana þangað til hvers eins þeirra fórn væri framborin.

27 En undir það þeir sjö dagar voru að enda, þá Júdar frá Asíu sáu Pál í musterinu, æstu þeir allan lýðinn upp og lögðu á hann hendur, og hröpuðu:

28 Góðir Ísraelsmenn, hjálpið! hèr er maðurinn, sem alstaðar er að kenna öllum, í móti þjóð, lögmáli og stað þessum. Þar á ofan hefir hann innleitt Grikki í musteríð og saurgað þenna heilaga stað.

29 Því þeir höfðu sèð áður Trófimús frá Efesus með honum í borginni, og hugsuðu, að Páll hefði leitt hann í musteríð.

30 Öll borgin varð nú uppvæg, og mágurinn flyktist saman, greip Pál og dró hann út úr musterinu, og jafn-skjótt var dyrunum læst.

31 En í því þeir leituðust við að lifláta hann, barst sú saga upp til foringja herflokksins, að öll Jerúsalem væri í uppnámi.

32 Hann tók þá í skyndi hermenn og hundraðshöfðingja, og hljóp niður til þeirra; en þegar hinir sáu hermanna foringjann og stríðsmennina, hættu þeir að lemja Pál.

33 Hershöfðinginn kom nú að, tók Pál og skipaði að binda hann með tveimur víðjum, spurði svo, hver hann væri og hvað hann hefði aðhafzt;

34 En sitt kallaði hver úr mannfjöldanum, og er hann gat ekkert áreiðanlegt uppgötvað sökum óróans, bauð hann að leiða hann í herbúðirnar.

35 Þá komið var að tröppunum, hlutu stríðsmennirnir að bera Pál, sökum áfergju mannfjöldans;

36 Því þorri fólksins flyktist með, og hrópaði: lát hann ekki lifa.

37 Og þegar átti að fara með Pál

inn í herbúðirnar, sagði hann við herforingjann : leyfist mér að tala nokkur orð við þig ? En hann svaraði : kantu grísku ?

38 Ertu ekki sá egypzki maður, sem fyrir skemstu vaktir styrjöld og færðir út á eyðimörk fjögur þúsund morðingja ?

39 Páll svaraði : eg em Gyðingur, ættaður frá Tarsus, og borgari þessa nafnkenda staðar í Silísíu : eg bið því, leyf mér að tala til fólksins.

40 Að því leyfi fengnu nam Páll staðar á tröppunum og bandaði hendinni til fólksins, og er gott hljóð fækst, talaði hann til þeirra á hebreska tungu og sagði :

22. KAPÍTULI.

Páll segir frá hvernig hann snérist til kristni og fekk höllun til að kenna heiðnum þjóðum ; Gyðinga óhljóð móti honum ; hersjórin ætlar að láta húðstrjúka hann, en vogar ekki, þar eð Páll var rómverskur borgari ; leiðir hann fyrir ráðið.

GÓÐIR menn, bræður og fedur, hlustið nú á málsvörn mína fyrir yður.

2 En er þeir heyrðu hann ávarpa sig á hebresku, urðu þeir enn hljóðari.

3 Eg em, sagði hann, Gyðingur, fæddur í Tarsus í Silísíu, en uppallinn í þessari borg við fætur Gamaliels, mentaður í allri nákvæmni feðranna lögmáls, og var vandlætari vegna Guðs, eins og þér allir eruð enn í dag,

4 Og ofsókti þenna lærdóm fram í dauðann, batt menn og konur og seldi í fangelsi,

5 Eins og æðsti presturinn og alt öldungaráðið mun bera mér vitni, því af þeim tók eg og bréf til bræðranna, og fór til Damaskus í þeim tilgangi að flytja þá, er þar væru, bundna til Jerúsalem, svo þeim yrði hegnt.

6 Þegar eg var á þeirri ferð og nálgadist Damaskus, bar svo til, nær midjum degi, að um mig leiptráði skyndilega ljós mikið af himni.

7 Eg féll til jarðar og heyrði raust, er sagði við mig : Sál, Sál, því ofsækir þú mig ?

8 En eg svaraði : hver ertu, Herra ? Hann sagði við mig : eg em Jesús af Nazaret, sem þú ofsækir.

9 Mennirnir, sem með mér voru, sáu ljósið og urðu felmtsfullir, en

raust þess, er við mig talaði, heyrðu þeir ekki.

10 Þá sagða eg : Herra, hvað á eg að gjöra ? Drottinn svaraði mér : stattu upp og gakk til Damaskus, þar verður þér kunngjört alt, sem þér er ætlað að gjöra.

11 En af því óbirta ljóssins hafði gjört mig sjónlausan, leiddu samferðamennirnir mig, sèr við hönd svo eg komst til Damaskus.

12 Þar var einn guðrækinn maður eptir lögmálinu, Ananíás að nafni, velpokkaður af öllum Gyðingum, er þar bjuggu ;

13 Hann kom til mín, stóð yfir mér og sagði við mig : Sál bróðir, lít þú upp ; og samstundis leit eg upp á hann.

14 Hann sagði þá : Guð feðra vorra hefir fyrirhugað þér að þekkja sinn vilja og að sjá hinn Rættláta og að heyra raust af hans munni ;

15 Því þú átt að verða hans vottur til allra manna, um það sem þú hefir sèð og heyrt, og hvað hika þú nú ?

16 Stattu upp, lát skíra þig, og afþvo syndir þínar, og ákalla hans nafn.

17 En svo bar og við, eptir að eg hafði snúið aptur til Jerúsalem og badst fyrir í musterinu, að eg varð frá mér numinn,

18 Og sá hann sjálfan og hann sagði við mig : flýtt þér og far sem skjótast burt úr Jerúsalem, því að ekki munu þeir meðtaka þinn vitnisburð um mig.

19 Þá svaraði eg : Herra, þeir vita sjálfir, að eg kastaði í fangelsi og húðfletti í samkundunum þá, sem trúðu á þig,

20 Og þegar blóði Stefáns, vitnis þíns, var úthelt, stóð eg sjálfur hjá, samþykkti því og geymdi fót þeirra, sem deyddu hann.

21 En hann sagði við mig : farðu, því eg vil senda þig lánga leið til heidíngja.

22 Alt að þessu orði hlýddu þeir á, en nú hófu þeir upp raust sína og sögðu : burt með þvílíkan mann af jörðunni, því það hæfir ekki, að hann lifi.

23 Nú sem þeir hrópuðn og fleygðu klæðum sínum og jusu mold í lopt upp,

24 Skipaði herforinginn að leiða

hann inn í herbúðirnar og með svipum að kúga hann til sagna, svo hann fengi að vita, fyrir hverja sök þeir hrópuðu svo gegn honum.

25 Þegar þeir fóru þá að strengja hann með taugum, segir Páll við hundradshöfðingjann, er hjá stóð : er yður leyft að húðstrýkja rómverskan mann, og það ódæmdan?

26 En sem hundradshöfðinginn heyrði það, gekk hann til herforingjans, inti honum frá, og sagði : hvað ætlaðu að gjöra? Því þessi maður er rómverskur.

27 Herforinginn kom þá og talaði til Páls : seg mér, ertu maður rómverskur? Hann svaraði : já.

28 Herforinginn svaraði : fyrir ærið fè mátti eg kaupa þenna borgararétt. En Páll svaraði : en eg em svo fæddur.

29 Jafnskjótt hvurfu þeir frá, er áttu að kúga hann til sagna, og herforinginn varð hræddur, þá hann varð þess vís, að hann var rómverskur, af því hann hafði látið binda hann.

30 Daginn eptir vildi hann vita með vissu, hvað Gyðingar hefðu að kæra Pál um, leysti hann, bauð, að höfuðprestarnir og alt ráðið skyldi koma saman, og lét leiða Pál fram fyrir þá.

23. KAPÍTULI.

Páll vitnar um sína góðu samvizku, en er barinn ; talar um upprisu, út af því verða Gyðingar sundurþykki ; herstjórnin setur hann í kastalann ; Guð hughreytir hann ; Gyðinga ráðabrigg gegn Páli verður uppvíst ; herstjórnin sendir hann til Felix, landstjórans í Sesareu.

EN Páll hvesti augun á ráðið og mælti : bræður, eg hefi hvervetna með góðri samvizku hegðað mér fyrir Guði, alt til þessa dags.

2 Eðsti presturinn Ananías skipaði þeim, er hjá Páli stóðu, að ljósta hann á munninn.

3 Páll sagði þá við hann : Guð mun ljósta þig, þú kalkaði veggur, þú situr hér sem dómari minn samkvæmt lögmalinu, en skipar móti lögum að slá mig.

4 Þá sögðu þeir, sem hjá stóðu : atyrðir þú ypparsta prest Guðs?

5 Ekki vissa eg bræður, svaraði, Páll, að það væri prestahöfðinginn ; því skrifað er : þú skalt ekki illmæla höfðingja þíns fólks.

6 En þar eð Páll vissi, að nokkrir

voru Sadúsear, en nokkrir Farísear, þá sagði hann hátt í ráðinu : góðir menn og bræður, eg em Farísei og Farísea sonur.

7 Fyrir vonina og upprisu dauðra lögsækist eg. En er hann sagði þetta, varð sundurþykki milli Faríseanna og Sadúseanna, og þingheimurinn sundradist ;

8 Því Sadúsear segja, að ekki sè til upprisa framlíðinna, nè engill, nè andi, en Farísearnir viðurkenna hvortveggja.

9 Nú varð hávaði mikill ; þeir skriptlærðu af Faríseanna flokki gáfu sig fram, fluttu mál sitt með kappi, og sögðu : ekkert ilt finnum vèr hjá þessum manni, þó hann beri fram, að andi hafi talað við sig eður engill.

10 En er sundurlyndið varð svo mikið, að herforinginn óttaðist, að þeir mundu sundurslíta Pál skipaði hann herliðinu að fara niður, til að hrífa hann frá þeim og flytja í herbúðirnar.

11 En nóttina eptir stóð Drottinn hjá honum, og sagði : vertu hughraustur, því eins og þú hefir vitnað um mig í Jerúsalem, eins ber þér einnig að vitna í Róm.

12 Þegar dagaði, gjörðu Gyðingar samtök og heitstrengdu með dýrasta eiði, að þeir skyldu ekki eta nè drekka, fyrr en þeir hefðu Pál af dögum ráðið,

13 Og voru þeir yfir fjörutíu, sem bundizt höfðu í þenna svardaga.

14 Þessir fóru á fund prestahöfðingjanna og öldúnganna, og sögðu : vèr höfum svarið dýran eið, að neyta einskis, fyrri en vèr höfum Pál af lífi tekið.

15 Beiðizt nú ásamt með ráðinu opinberlega af herforingjanum, að hann láti leiða Pál niður fyrir yður á morgun, þar eð þér ætlið greinilegar að rannsaka mál hans ; en vèr erum reidubúnir að ráða hann af dögum, áður en hann kemst til yðar.

16 En systursonur Páls heyrði þetta svikræði, tók sig því til og fór í herbúðirnar, að segja Páli frá.

17 En Páll kallaði á einn hundradshöfðingjanna og mælti : fylg þessu úngmenni til herforingjans, því hann hefir nokkuð að segja honum.

18 Hundraðshöfðinginn tók úngmennid með sér, fór með hann til herforíngjans og sagði : bandíngium Páll kallaði mig til sín og bað mig færa þér þenna svein, er hefði nokkuð að segja þér.

19 Herforínginn tók þá sveininn við hönd vök honum afsíðis og spurði : hvað er það, sem þú hefir að auglýsa mér?

20 Himn svaraði : Gyðingar hafa komið sér saman um að biðja þig að færa Pál á morgun fyrir ráðið, þar eð þeir ætli ýtarlegar að yfirheyra hann ;

21 En lát þú ekki að orðum þeirra, því af þeim sitja um Pál yfir fjörutíu manns, sem hafa svarið dýran eið, að eta hvorki nè drekka, fyrr en þeir hafi fyrirkomið honum, og þeir eru þegar, reiðubúnir, og bíða eftir boðum frá þér.

22 Herforínginn lét hinn unga mann fara, en bannaði honum að segja nokkrum manni frá, að hann hefði opinberað sér þetta.

23 Kallaði svo á einhverja tvo hundraðshöfðingja og sagði : búið tvö hundruð stríðsmenn, að þeir fari til Sesareu, sjötíu riddara og tvö hundruð skotmenn, eftir fyrstu eykt nætur ;

24 Hafið og til reiðu fararskjóta handa Páli, svo hann komist heill til Felix landstjóra.

25 Hann skrifaði og bréf þessa innihalds :

26 “ Kládíus Lysías heilsar enum volduga landstjóra Felix.

27 Þenna mann höfðu Gyðingar handtekið og ætluðu að lífláta, en eg kom þá með stríðsfólkinu, og sleit hann af þeim, eftir að eg varð þess vís, að hann væri rómverskur.

28 En þar eð eg vildi vita, fyrir hverja sök þeir ákærðu hann,

29 Leidda eg hann fyrir þeirra ráð, og fann þá, að sakargiptin áhrærði vafaspuðningar í þeirra lögum, en eingan misverknað, sem dauða væri verður eður banda.

30 En þegar eg fékk vísbending um, að Gyðingar sætu á svikráðum við mann þenna, senda eg hann tafarlaust til þín, og hefi boðið ákærendum hans, að framfæra fyrir þér það

sem þeir hefðu á móti honum. Vegni þér vel ! ”

31 Stríðsmennirnir tóku nú Pál, eins og þeim var sagt, og fluttu hann um nóttina til Antípatriis.

32 Daginn eftir létu þeir riddaraliðið fara með honum, en sneru aptur til kastalans.

33 Hinir höldu áfram til Sesarea og fengu landstjóranum Pál í hendur, ásamt bréfinu.

34 Felix las bréfið, spurði Pál, úr hverju landshöfðingjadæmi hann væri ; og fékk að vita, að hann var frá Silisia ;

35 Sagði hann þá : eg skal yfirheyra þig, þegar ákærendur þínir mæta ; og hann skipaði, að varðveita hann í höll Heródesar.

24. KAPÍTULI.

Gyðingar áklaga Pál, en hann ver mál sitt kröptuglega ; Felix skelfist við ræðu Páls, og skilur hann loks eftir í böndum.

EN fimmm dögum síðar fór af stað æðsti presturinn Ananías með öldúngunum og mælskumanni nokkrum, er hét Tertúllus, og þessir mættu fyrir landshöfðingjanum gegn Páli.

2 Þá búið var að kalla hann fyrir, byrjaði Tertúllus ákæru sína og sagði :

3 Mikils friðar erum vèr orðnir aðnjótandi fyrir þína tilstilli, og margar góðar tilskipanir á þessi þjóð þinni umsjá að þakka, voldugasti Felix. Þetta játum vèr á hverjum stað og stundu þakklátlega ;

4 En svo að eg tefji þig sem skemst, bið eg, að þú eftir mildi þinni viljir heyra oss stuttlega.

5 Þar eð vèr höfum fundið þenna mann skaðvænan, sem drepsoðt, því hann vekur óróa meðal allra Gyðinga um alla víða veröld, og er oddviti hins naðverska villuflokks,

6 Og hefir jafnvel ráðizt í að vanhælgja musterid : þá tókum vèr hann fastan, og vildum hafa dæmt hann samkvæmt vorum lögum ;

7 En herforínginn Lysías kom þá að, og með miklu ofríki þreif hann úr vorum höndum,

8 Og skipaði ákærendum hans að fara til þín, og af honum getur þú, þegar þú spyr hann, fengið sjálfur að vita alt það, sem vèr ákærum hann um.

9 En Gyðingarnir ákærðu Pál líka með honum, og sögðu þetta svo vera.

10 En Páll svaraði, þá landshöfðinginn hafði bent honum að tala : Þar eg veit, að þú í mörg ár hefir verið dómari þessarar þjóðar, mun eg þess öruggar verja mál mitt ;

11 Með því þú getur fengið að vita, að það eru ekki meir en tólf dagar, síðan eg kom til Jerúsalem að biðjast fyrir,

12 Og þá hittu þeir mig hvorki í orðaþrætu við nokkurn mann, nè æsandi fólk til óspekta, hvorki í musterinu, nè í samkunduhúsunum, nè annarstaðar í borginni,

13 Og ekki heldur geta þeir sannað það, sem þeir nú ákæra mig um.

14 En þetta játa eg þér, að eg þjóna Guði fedra minna, samkvæmt þeirri trú, sem þeir kalla villudóm, og trú öllu, sem skrifað stendur í lögmalinu og spámönnum,

15 Og hefi þá von til Guðs, sem þeir og sjálfir hafa, að framlíðnir muni upprisa, bæði vondir menn og góðir.

16 Því æfi eg líka sjálfan mig í því að hafa jafnan óflekkaða samvizku bæði fyrir Guði og mönnum.

17 Eg kom eptir margra ára burtveru með ölmusugjafir handa þjóð minni.

18 Meðan eg var að þessu, og var nýbúinn að hreinsa mig í musterinu, hittu mig ekki með mannmörgð nè óróa nokkrir Gyðingar frá Asíu,

19 Sem hefðu átt að mæta hjá þér, og ákæra, ef þeir hefðu haft nokkuð ámoti mér.

20 Eður segi þessir sjálfir til, hvað þeir hafi fundið saknaemt hjá mér, þegar eg stóð fyrir ráðinu,

21 Nema það sé þetta eina orð, er eg kvad upp með, þegar eg stóð milli þeirra : eg lögsoekist í dag af yður, sökum upprisnu framlíðinna.

22 Felix skaut nú málinu á frest, uns hann þekti gjör þenna lærdóm, og sagði : þegar herforinginn Lysías kemur, skal eg skera úr máli yðar.

23 Og undir eins bauð hann hundradshöfðingjanum að varðveita Pál, en fara vægðarlega með hann, og banna eingum hans, að þjóna honum eður koma til hans.

24 En nokkrum dögum seinna kom

Felix með konu sinni Drúsillu, sem var Gyðinga ættar, og lét sækja Pál, og heyrði hann um trúna á Krist.

25 En er Páll kom á tal um réttlæti, bindindi og tilvonandi dóm, skelfdist Felix og mælti : far burt að sinni ; en þegar eg fæ tóm, mun eg láta kalla þig aptur.

26 Með fram vænti hann, að Páll mundi gefa sér fè til að losast, þess vegna lét hann og opt kalla á hann, og átti við hann samræður.

27 Að liðnum tveim árum, kom Porsíus Festus í stað Felix til valda, og til að þóknast Gyðingum, eptirskildi Felix Pál fjötraðan.

25. KAPÍTULI.

Festus boðar Gyðinga til Sesarea ; en Páll skýtur máli sínu til keisarans, og Festus úrskurðar, að málið gangi þangað ; Festus talar um Pál við Agrippa konung, er sjálfur vill heyra hann.

ÞREMUR dögum eptir að Festus hafði tekið við sýslu sinni, fór hann frá Sesarea upp til Jerúsalem.

2 Þá mættu fyrir honum æðsti presturinn og helztu menn Gyðinga gegn Páli, gjörðu sér far um að fá hann á sitt mál,

3 Og beiddust þeirrar náðar, að Festus læti senda hann til Jerúsalem ; því þeir sátu um að drepa hann á leiðinni.

4 Festus svaraði, að Páll væri í varðhaldi í Sesarea, en sjálfur ætlaði hann bráðum þangað.

5 Látið því, sagði hann, þá, sem færir eru um það af yðar hálfu, fara þangað með mér, til að ákæra hann, sè nokkuð saknaemt í hans fari.

6 En sem hann hafði dvalið hjá þeim, mest átta eður tíu daga, snéri hann aptur til Sesarea, og daginn eptir settist hann á dómstólinn og skipaði að leiða Pál fram.

7 En er Páll var þar kominn, umkríngdu hann Gyðingarnir, sem niður höfðu farið frá Jerúsalem, og báru upp á hann margar og þungar sakargiptir, sem þeir þó ekki gátu sannað,

8 Því hann kom fyrir sig þeirri vörn, að hann ekkert hefði misbrotið, hvorki móti lögum Gyðinga, nè musterinu, ekki heldur keisaranum.

9 Þá spurði Festus Pál, til að ívilna Gyðingum ; viltu, segir hann, fara

upp til Jerúsalem, svo að eg þar dæmi þetta mál þitt?

10 Páll svaraði: eg stend fyrir keisarans dómi, þar á eg að dæmast. Gyðingum hefi eg eingan órétt gjört, eins og þú gjörla veizt.

11 Þar fyrir, sè eg brotlegur, eður hafi framið nokkuð dauða vert, þá skora eg mig ekki undan lífláti; en ef ekkert er til hæft í því, sem þessir skulda mig fyrir, svo á einginn með að gefa þeim líf mitt. Eg skýt máli mínu til keisarans.

12 Eptir að Festus hafði talað við sitt ráðaneyti, varð þetta hans atkvæði: "Fyrir keisarann hefir þú skotið málefni þínu, til keisarans skaltu fara."

13 Að nokkrum dögum liðnum kom Agrippa konungur og Bernike til Sesarea, til að heilsa Festusi;

14 Og þar þau dvöldu þar um hríð, inti Festus konúnginum frá málefni Páls og sagði: Felix hefir skilið eptir bandingja nokkurn,

15 Sem prestahöfðingjar og öldungar Gyðinga ákærðu, þegar eg var í Jerúsalem, og æsktu dómsatkvæðis yfir honum.

16 Eg svaraði þeim, að það væri ekki háttur Rómverja, að ofurselja í dauða nokkurn mann öðrum í vil, fyrri en ákærendur og hinn ákærði væru báðir nálægir, og þessi fengi tækifæri til að bera af sér sakargiptina.

17 En er þeir komu með mér hingað, gjörði eg eingan drátt, heldur settist í dómstólinn daginn eptir, og skipaði að leiða manninn fram.

18 Ákærendurnir, sem möettu gegn honum, báru nú einga þess háttar sök fram, er eg hafði ætlað,

19 Heldur höfðu þeir einhver þrætuspursmál gegn honum um sjálfra þeirra átrúnað, og um einhvern dáinn Jesús, sem Páll sagði lífa.

20 Þar eg nú vantroysti mér til að skera úr þess konar þrætu, leiddi eg í tal, hvort Páll vildi fara upp til Jerúsalem og láta þar dæma í þessu máli.

21 En með því Páll æskti, að hann geymdist til keisarans úrskurðar, skipaði eg að varðveita hann, uns eg sendi hann keisaranum.

22 Agrippa sagði þá við Festus: mig

fýsir að heyra manninn sjálfur. Hinn svaraði: á morgun skaltu heyra hann.

23 Daginn eptir kom Agrippa og Bernike, með miklu skrauti, og gengu ásamt herforingjunum og enum æðstu mönnum borgarinnar í dómhúsið; var svo Páll að boði Festusar fram leiddur.

24 Þá mælti Festus: Agrippa konungur, og þér allir, sem með oss eruð nærstaddir, þar sjáið þér þann mann, sem gjörvallur Gyðingamágur hefir ákært fyrir mér, bæði í Jerúsalem og hér, og hástöfum sagt að ekki ætti lengur að lífa.

25 Eg er kominn að raun um, að hann ekkert hefir aðhafzt, er sè dauðasök, og þar eð hann sjálfur hefir skotið máli sínu til keisarans, þá hefi eg ályktað, að hann skyldi sendast þangað.

26 En með því eg hefi ekkert áreiðanlegt að skrifa herra (keisaranum) um hann, þá hefi eg fram leitt hann fyrir yður, og einkum fyrir þig, Agrippa konungur, svo eg, að lokinni ransókn, hefði eitthvað að skrifa; því mér lízt óskynsamlegt að senda bandingja, án þess sakargipt hans sè tilgreind.

26. KAPÍTULI.

Páll segir lífssögu sína, frá því hann snérist til kristni; Festus og Agrippa viðurkenna sakleysi Páls.

AGRIPPA sagði nú við Pál: þér leyfist að tala fyrir þig. Páll rætti þá út höndina og varði sig þannig:

2 Heppinn tel eg mig, Agrippa konungur, að mega í dag afsaka mig fyrir þér, áhróerandi alt sem Gyðingar ásaka mig um;

3 Helzt af því þú ert kunnugur öllum Gyðinga siðvenjum og vafaspurningum, þess vegna bið eg þig þolinmóðlega að heyra mig.

4 Líf mitt og dagfar frá barnæsku, þar eð eg hefi frá öndverðu alizt upp hjá þjóð minni í Jerúsalem, er öllum Gyðingum kunnugt,

5 Því þeir hafa frá upphafi þekt mig að því (vildu þeir að eins unna mér sannmælis), að eg hefi sem Farísei lifað eptir reglum strángasta flokks vorrar trúar.

6 Og nú stend eg undir lögsókn

vegna vonar á því fyrirheiti, er Guð gaf feðrum vorum,

7 Sem vorir tólf kynþættir með kappsamri þjónustu Guðs, nótt og dag, vænta að hreppa. Fyrir þessa von ákærist eg, Agrippa konungur, af Gyðingum.

8 Hvernig getur það álitizt ótrúlegt hjá yður, að Guð uppveki dauða?

9 Að sönnu áleit eg það sjálfur skyldu mína, að ráðast í margt gegn nafni Jesú frá Nazaret;

10 Það gjörða eg og í Jerúsalem, því eg hnepti í myrkvastofur marga kristna, með því eg hafði fengið fullmakt til þess frá prestahöfðingjunum, og gaf mitt jákvæði til, þegar þeir voru líflátnir,

11 Og í öllum samkunduhúsum lét eg þeim þrásinnis refsa, og neyddi þá til að tala illa um (Jesúm). Já, svo frekt ædda eg gegn þeim, að eg elti þá til framandi borga.

12 Þegar eg þessa erindis var á ferð til Damaskus, með fullri makt og leyfi frá hinum æðstu prestum,

13 Sá eg, konungur, á veginum, um miðjan dag, ljós af himni, hverju sólskini hjartara, leiptra um mig og þá, sem mér voru samferða.

14 Vær duttum þá allir til jarðar, og þá heyrða eg rödd, er við mig talaði og sagði á hebresku: Sál, Sál, hví ofsækir þú mig? Erfitt verður þér að spyrna móti broddunum.

15 En eg sagði: hver ertu, Herra? Hann svaraði: eg em Jesús, sem þú ofsækir.

16 En rís þú upp og statt á fœtur, því til þess vitraðist eg þér, að eg setti þig til að vera þjón og vott að því sem þú sást, og að því, sem eg enn mun láta þig sjá.

17 Eg skal hrífa þig frá fólki þínu og frá heiðingjunum, sem eg nú sendi þig til,

18 Til að opna augu þeirra, svo þeir snúist frá myrkri til ljóss, frá Satans valdi til Guðs, og öðlist fyrirgefningu syndanna, og hlutdeild með þeim, er helgaðir eru fyrir trúna á mig.

19 Þess vegna vilda eg ekki, Agrippa konungur, þverskallast gegn slíkri himneskri opinberun,

20 Heldur boðaði eg fyrst þeim í Damaskus og síðan í Jerúsalem og

um bygðarlög Gyðingalands, og heiðingjum, að menn skyldu taka sinna-skipti og snúa sér til Guðs og vinna verk samboðin iðruninni.

21 Fyrir þessara hluta skuld gripu Gyðingar mig í musterinu, og leitust við að svipta mig lífi;

22 En fyrir Guðs fulltingi hefir mér auðnast að standa heill alt til þessa dags, og vitna bæði fyrir smáum og stórum, án þess eg kenni annað en það, sem spámennirnir og Móses höfðu sagt að fram koma mundi:

23 Að Kristur mundi þínast, að hann mundi verða sá fyrsti, er frá dauðum risi, og að hann mundi boða ljós Gyðinga lýð og heiðnum þjóðum.

24 En er Páll hafði svarað þessu fyrir sig, kallaði Festus hástöfum: óður ertu öðinn, Páll; sá mikli lær-dómur gjörir þig ærðan.

25 Hann svaraði: ekki em eg óður, voldugi Festus, heldur tala eg sönn og gætileg orð.

26 Því konungurinn skilur þetta, og við hann tala eg því einarðlega, af því eg þykist vita, að honum sé ekkert af þessu hulið, því það er ekki í afkima skeð.

27 Trúir þú, Agrippa konungur, spámönnunum? Eg veit þú trúir þeim.

28 En Agrippa sagði við Pál: lítið vantar á, að þú fái mig til að verða kristinn.

29 Páll svaraði: þess bið eg Guð, hvort sem það vantar mikið eða lítið, að ekki einungis þú, heldur og allir, sem til mín heyra í dag, verði því-likir sem eg, að undan teknum þessum fjötrum.

30 Nú stóð konungurinn upp og landstjórinn og Bernike og þeir, eð hjá þeim sátu;

31 Og þá þeir voru burt gengnir, töluðu þeir sín á milli og sögðu: þessi maður hefir ekkert framið, sem dauða sé vert eður banda.

32 En Agrippa sagði við Festus: þessum manni hefði mátt sleppa, ef hann hefði ekki skotið máli sínu til keisarans.

27. KAPÍTULI.

Páll er sendur til Róm; siglingin verður hættuleg, svo Páll ræður til að fara ekki frá Krú, en getur ekki uptrað því; skipperjarnir komast í mesta lífsháska, en Páll hughreystir þá; þeir lida

skipbrot við eyuna Melite, en komast þó heilir í land.

EN þegar úrskurðað var, að vèr skyldum sigla til Ítalíu, og búið var að selja Pál og nokkra bandíngja í hendur hundradshöfðíngja nokkrum úr keisara-herflokknum, er Júlíus hét,

2 Stigum vèr á eitt adramýtískt skip, er koma átti við í nokkrum sjóstöðum í Asíu, og létum í haf ; og Aristarkus, masedóniskur maður frá Tessaloníku, var oss samferða.

3 Næsta dag náðum vèr Sídon. Júlíus var mannúðlegur við Pál og lofaði honum að fara á fund vína sinna og þiggja þeirra greiðvikni.

4 Þaðan fórum vèr og sigldum undir Kípur, því mótvindur var ;

5 Komum svo yfir hafið fyrir framan Silísíu og Pamfílíu og náðum Mýru í Lýsíu.

6 Þar fann hundradshöfðínginn, skip frá Alexandríu, er sigla átti til Ítalíu og kom oss á það.

7 Nú gekk marga daga siglíngin tregt, svo vèr náðum með þraut Kníðus, sökum andviðris, sigldum því undir Kít, við Salmóne.

8 Eptir þrábeiting fram með eyunni, komumst vèr á stað einn, sem kallast Góðhafnir, í grend við borgina Lasea.

9 Enn leið drjúgur tími, og sjóferðir tóku þegar að verða hættulegar, því þá var og fastan þegar líðin. Þess vegna gaf Páll þeim svo látandi viðvörðun :

10 Góðir menn, eg sje, að siglíngu vorri muni verða samfara bæði óveður og tjón, ekki einúngis fyrir farminn og skipið, heldur og fyrir líf vort.

11 En hundradshöfðínginn trúði betur stýrimanninum og skipseigandanum, en Páls tillögum.

12 Og þar höfnin var óhentug til vetrarlegu, þá varð það flestra ráð að halda þaðan, í von um að sèr tækist að ná til vetrarlegu í þeirri höfn í Kít, er kallast Feníka og snýr til útsuðurs og útnorðurs.

13 En þar eð vindurinn blès hægt á sunnan, þá höldu þeir ætlan sín væri svo að segja sèr í hendi ; drógu því upp akker og sigldu fram með Kít nálægt landi.

14 En skömmu síðar datt á það óviðri, sem kallað er ölduæsir,

15 Og hreif skipið með sèr, svo ekki varð beitt í vindinn ; urðum vèr því að gefa upp stjórnn og láta reka, sem vildi.

16 Þá bar oss að lítilli eyu, sem hét Klade, og gátum vèr naumast náð bátnum.

17 Þegar vèr höfðum tekið bátinn upp í skipið, gripum vèr til als þess, sem til bjargar gat orðið, og vöfðum skipið ; og þar eð þeir óttuðust, að skipið mundi berast á grynningar, feldu þeir seglið og létu svo reka.

18 Þegar vèr þannig hröktumst af ofsaveðri, var skipið rutt um daginn, eptir,

19 Og á þriðja degi fleygðum vèr með eigin höndum út áhöldum skipsins.

20 Með því að í marga daga sást ekki sól nè stjórnnur, og illviðrið, sem á lá, var ekki lítið, mistum vèr loksins alla von um að komast lífs af.

21 En þá menn höfðu lengi einskis matar neytt, gekk Páll fram millum þeirra, og sagði : Góðir menn, þèr hefðuð átt að gegna mèr og leggja ekki út frá Kít, og komast þannig hjá þessari armæðu og tjóni ;

22 En nú áfýsi eg yður að hressa upp geðið, þar einskis okkar líf mun týnast, heldur einúngis skipið.

23 Því í nótt stóð hjá mèr engill Guðs, sem eg tilheyri og þjóna, segjandi ;

24 Óttastu ekki, Páll, fyrir keisarann áttu að koma, og vit, að Guð hefir gefið þèr alla, sem eru á skipinu með þèr.

25 Verið þess vegna, góðir menn, með glöðu geði : því eg treysti Guði, að það muni efnast, sem mèr var sagt.

26 En að einhverri eyu hljótum við að hrekjast.

27 En þegar hin fjórtánda nótt var komin, og oss var að hrekja í Adríahafi, grunadi skipverjana um miðnættis leyti, að land mundi vera í nánd.

28 Þeir könnuðu þá djúpið, og fundu tuttugu faðma djúp. Og eptir að litlu hafið þokað áfram, könnuðu þeir það aptur, og fundu, að það var fimmtán faðma.

29 Nú óttuðust þeir, að oss mundi bera upp á sker, köstuðu því fjórum

akkerum úr skutnum, og óskaðu, að dagur væri kominn.

30 En sem hásetarnir leitust við að flýa úr skipinu og létu bátinn niður sigla undir því yfirskyni, að þeir vildu fá akkerum út komið úr framstaflinu,

31 Sagði Páll við hundraðshöfðingjann og stríðsmennina: séu þessir ekki kyrrir í skipinu, þá getið þér ekki lífs af komizt.

32 Stríðsfólkið hjó þá á festar bátsins og sleptu honum.

33 En þangað til birta færi, hvatti Páll alla að matast, segjandi: þér hafið nú þegar bedið fastandi fjórtán daga, án þess að taka yður fæðu.

34 Nú ræð eg yður að taka fæðslu, því það verður yður til bjargar; en ekki eitt hár mun falla af yðar höfðum.

35 Að svo mæltu tók hann brauð, gjörði Guði þakkir í allra augsyn, braut það og fór að eta.

36 Þá hrestust allir og fóru að matast líka;

37 En á skipinu voru als tvö hundruð sjötíu og sex manns.

38 Þegar menn voru mettir, var lætt á skipinu og matvælunum kastað í sjóinn.

39 Eptir dögunina sáu menn land, en þektu ekki. Þeir urðu varir við vik eina með slætti fjöru, og vildu halda þangað skipinu, ef kostur væri.

40 Þeir losuðu þá akkerin og hleyptu þeim í sjóinn, leystu um leið stýris-taumana, drógu upp seglið (og snëru því) eptir vindinum, höldu svo til lands.

41 En þar eð fyrir þeim varð rif, steytti skipið, svo framstaflinn festist og varð óhræranlegur, en skutinn leysti í sundur af ofurefli bylgnanna.

42 Stríðsmennirnir reðu þá til, að fangarnir væru drepnir, svo einginn synti í land og kæmist undan.

43 En hundraðshöfðinginn, sem vildi forða Páli, aptraði því fyrirtæki, og skipaði, að þeir, sem syndir væru, skyldu fyrst kasta sèr útbyrðis og leita lands,

44 En hinir, sumpart á fjöllum, sumpart á einhverjum flekum skipsins. Og þannig tókst það, að allir komust heilir til lands.

28. KAPÍTULI.

Fólkið á Melíte tekur Páli vinsamlega; naðra gjörir honum ekki mein; hann læknar föður Páblúsar og fleiri; siglir þaðan til Sýrakúsu og Púteólí og kemur til Róm; heldur ræðu fyrir Gyðingunum í Róm; hennir þar hindrunarlaust í tvö ár.

ÞÁ menn þannig höfðu af komizt, fengu þeir að vita, að eyan hét Melíte.

2 En eyar-menn auðsýndu oss einstaka mannelsku, kveiktu eld og tóku móti oss öllum, því óveður var og kuldi.

3 En er Páll hafði safnað sèr hrís-vendli og lagt á eldinn, þá skreið naðra undan hitanum og festi sig á hendi hans.

4 Þegar eyar-mennirnir sáu þetta illyrmi loða við hönd hans, sögðu þeir sín á milli: vissulega er þessi maður manndrápari, fyrst hefndin lofar honum ekki að lifa, úr því hann hefur sloppið úr sjáfarháskanum.

5 Páll hristi þá af sèr kvikindið út í eldinn, og varð ekkert meint við.

6 En þeir væntu eptir, að hann mundi þrútna upp eður detta sviplega dauður niður. En er þeir höfðu bið-leikað lengi og sáu ekkert frábrugðið á honum, breyttu þeir meiningu sinni, og sögðu hann Guð vera.

7 Í grend við þetta pláz átti helzti maður á eyunni, að nafni Públíus, búgarð. Hann bauð oss heim og hýsti oss í þrjá daga vingjarnlega.

8 En það vildi svo til, að faðir hans lá þunglega haldinn af sóttveiki og niðurgangi. Páll gekk til hans, baðst fyrir, lagði hendur sínar yfir hann og læknaði hann.

9 Eptir þenna viðburð komu aðrir eyarmenn, þeir eð kránkir voru, og urðu læknadir.

10 Þeir höfðu oss líka í hávegum, og veittu oss að skilnaði, það sem vèr með þurftum á ferðinni.

11 Eptir þrjá mánuði höldum vèr þaðan á skipi frá Alexandríu, sem legið hafði þar um veturinn og markað var Tvíburunum.

12 Vèr sigldum nú til Sýrakúsu og dvöldum þar þrjá daga.

13 Þaðan sigldum vèr í kring og komum yfir til Regíum; fengum þá eptir einn dag byr á sunnan og komum næsta dag til Púteólí.

14 Þar fundum vör bræðurna, sem báðu oss að dvelja hjá sér sjö daga, og svo komumst vör til Róm.

15 Undir eins og bræðurnir þar heyrðu vor getið, gengu þeir út á móti oss til Appí-torgs og svo nefndra þriggja búða. Þegar Páll sá þá, gjörði hann Guði þakkar og hrestist í huga.

16 En er vör komum til Rómaborgar, seldi hundraðshöfðinginn bandingjana höfuðvarða-foringjanum í hendur, en Páli var leyft að vera í húsi sér ásamt hermanni, sem gætti hans.

17 En svo bar við eptir þrjá daga, að Páll samankallaði helztu menn Gyðinga, og þá þeir voru komnir, sagði hann við þá : Góðir menn og bræður, jafnvel þótt eg ekkert bryti móti þjóð vorri, eður síðum fedra vorra, var eg (samt) í Jerúsalem bundinn og ofurseldur Rómverjum,

18 Sem, er þeir höfðu rannsakað mál mitt, vildu láta mig lausan, þar eð eingin misgjörð, sem dauða væri verð, fanst hjá mér.

19 En er Gyðingar þvertóku það, neyddist eg til að skjóta máli mínu til keisarans, þó ekki í þeirri veru, að eg hefði nokkuð aðákæra þjóð mína fyrir.

20 Af þessari orsök hefi eg látið kalla yður, svo eg mætti sjá og tala við yður ; því sökum Ísraels vonar ber eg þessa hlekki.

21 En þeir svöruðu honum : eingin bréf höfum vör fengið frá Gyðingalandi þig áhróerandi, og einginn bræðranna er kominn, sem borið hafi eður talað nokkuð ilt um þig.

22 Ált að einu óskum vör að heyra, hvað þér sýnist ; því það er oss

kunnugt, að þessi trúar-flokkur fær alstaðar mótmæli.

23 Á tilteknum degi, sem þeir höfðu ákveðið við hann, komu mjög margir í herbergi hans, og frá því árla um morguninn til kvölds, setti hann þeim fyrir sjónir og útpýddi þeim lærdóminn um Guðs ríki, og leitaðist við af Mósis lögmáli og spámönnunum að sanna það alt, er snerti Jesúm.

24 Nokkrir féllust á það, sem hann sagði, en sumir létu sig ekki sannføera.

25 Þá þeir nú skildust að sundur-þykkir sín á milli, boetti Páll þessu eina við : Agætlega hefir Heilagur Andi fyrir munn Esajasar spámanns að orði kveðið við fedur vora :

26 “Far til þessa fólks og seg : með eyrunum munuð þér heyra og ekki skilja ; sjáandi munuð þér horfa á og samt ekki sjá ;

27 Því tilfinningarlaust er orðið hjarta þessa fólks ; þungheyrðar eru hlustir þess ; augunum heldur það fast aptur, svo það fái ekki sæð með augunum, nè heyrt með eyrunum, nè skynjað með hjartanu, eður snúi sér, svo eg geti læknað það.”

28 Yður sè því vitanlegt, að Guðs hjálpræði er burt sent til heiðinna þjóða, sem því munu sinna.

29 Þegar hann hafði svo talað, gengu Gyðingarnir burtu og höfðu mikla þráttun innbyrðis.

30 En Páll bjó full tvö ár í herbergi því, er hann hafði til leigu, tók á móti öllum, er til hans komu, boðaði Guðsríki og kendi um Drottinn Jesúm með allri djörfúng, og bannaði honum það einginn.

SÁNKTI PÁLS PISTILL

TIL

RÓMVERJA.

1. KAPÍTULI.

Postulinn heilsar kristnum mönnum í Rómaborg ; vitnar um löngun sína eptir að koma til þeirra og að boða þeim Krists lærdóm. Talar um heiðingjanna röngu guðsdýrkun, ilt athæfi þeirra og verðskuldaða hegningu.

PÁLL, þjón Jesú Krists, kallaður til postula, kjörinn til (að boða) Guðs fagnaðar-erindi,

2 Sem hann hafði áður heitið fyrir spámenn sína í heilögum ritningum,

3 Um Son hans, fæddan af sæði Davíðs eptir holdinu,

4 Kröptuglega auglýstan Guðs Son eptir anda heilagleikans, með upprisunni frá dauðum, Jesúm Krist Drottín vörn,

5 Af hverjum vèr höfum þegið náð og postuladæmi, til þess hlýtt yrði trúnni, honum til dýrðar, meðal allra heidinna þjóða,

6 Meðal hverra þèr einnig eruð kallaðir af Jesú Kristi,

7 (Óskar) öllum, sem eru í Róm, ástvinnum Guðs, kölluðum heilögum : náð sè með yður og friður af Guði föður vorum og Drottni Jesú Kristi.

8 Fyrst þakka eg Guði mínum sökum Jesú Krists fyrir yður alla, að trú yðar berst út um allan heiminn ;

9 Því að vitni mitt er Guð, sem eg þjóna í anda mínum, í (að boða) fagnadar-erindi Sonar hans, hversu eg án afláts minnist yðar,

10 Jafnan í bönum mínum biðjandi, að mèr þó einhverntíma auðnaðist að vilja Guðs að koma til yðar ;

11 Því að mig lángrit til að sjá yður, svo að eg gefi yður einhverja andlega gjöf, til þess að þèr styrkizt ;

12 Það er : að hver af oss hughreysti nnan hjá yður með sameiginlegri trú, yðvarri og minni.

13 En eg vil ekki dylja fyrir yður, bræður, að eg ótsinnis ásetti mèr að koma til yðar (en eg hefi hindrazt alt til þessa), svo að eg fengi einhvern ávöxt einnig meðal yðar, eins og meðal annara heidingsja.

14 Eg er í skuld bæði við Grikki og ekki-Grikki, bæði vitra og fáfróða,

15 Eins er eg fús á að flytja fagnaðarboðskapinn einnig yður, sem eruð í Róm,

16 Því eg fyrirverð mig ekki fyrir Krists fagnaðar-erindi ; því það er kraptur Guðs til sáluhjálpar sérhverjum, sem trúir, Gyðingum fyrst og Grikkjum einnig ;

17 Því að réttlæti Guðs opinberast í því af trú til trúar, eins og skrifað er : en hinn réttláti af trú, mun lifa.

18 Því reiði Guðs birtist af himni yfir öllum óguðlegleika og óréttvísi manna, þeirra sem með rángsleitni drepa niður sannleikanum ;

19 Þar eð það, sem vitað verður um Guð, er þeim augljóst, því að Guð hefir þeim það auglýst,

20 Með því að hans ósýnilegu eiginlegleikar, frá sköpun heimsins skiljanlegir af verkunum, eru bersýnilegir,

hans eilífi máttur og guðdómur, svo að mennirnir hafa einga afsökun ;

21 Því þótt þeir vissu af Guði, þá veggsmóðu þeir hann ekki, eins og Guð, nè þökkuðu honum, heldur urðu hegómlegir í hugsunum sínum, og þeirra skynlausa hjarta formyrkvaðist ;

22 Þeir þóktust vera vitrir, en urðu heimskingjar,

23 Og snèru dýrð ens ódaudlega Guðs í mynd og líkneski dauðlegs manns, fugla og ferfætlinga og skríðkvikinda ;

24 Þess vegna hefir og Guð gefið þá á vald girndum hjarta þeirra til saurlífnaðar, svo að þeir innbyrðis smánuðu sína líkami :

25 Þeir hafa um snúið sannleika Guðs í lýgi, göfgað og dýrkað skepnuna í stað skaparans, sem er blessaður um aldir, amen.

26 Þar fyrir hefir Guð selt þá á vald svívirðu fýsnum, því að bæði breytti kvennfólk þeirra náttúrlegri hegðum í ónáttúru,

27 Og líka hættu karlmennirnir náttúrlegum samförum við konur og brunnu af lostagirnd hver til annars, svo karlmenn frömdu skömm með karlmönnum, og tóku svo út á sjálfum sér makleg málagjöld villu sinnar ;

28 Og eins og þeir suntu því ekki að hafa Guð þektan, svo hefir Guð slept þeim í fásinnu, svo að þeir adhöfðust óhöfu,

29 Fullir als konar óréttvísi, saurlífis, vonzku, ágirndar, ilsku, fullir ófundar, manndrapa, þrætugirni, svika, illmennsku ;

30 Illkvitnir, bakmálugir, Guðs hatarar, smánarar, dramsamir, sjálfhælnir, hrekkvísir, foreldrum óhlýðnir, samvizkulausir,

31 Trygðrofar, ræktarlausir, ósattgjarnir, ómiskunsamir ;

32 Sem, þótt þeir þekki þá tilskipun Guðs, að þeir, sem þvílíkt gjöra, sèu dauða verðir, ekki einúngis gjöra það, heldur hafa og mætur á þeim, sem það gjöra.

2. KAPÍTULI.

Gyðingar, sem dæma aðra, munu ekki umflýja dóm Guðs, sem án manngreinar-álits dæmir sérhvern eptir hans verkum. Það er til einskis fyrir þá, að hrósa sér af Mósis lögmáli og umskurninni, þegar þeir ekki fara sér þau réttilega í nyt.

PESSVEGNA ertu óafsakanlegur, ó maður, hver helzt þú ert, sem dæmir, því að með því þú dæmir annan, fordæmir þú sjálfan þig, því þú, sem dæmir, gjörir hið sama.

2 En vèr vitum, að Guðs dómur er samkvæmur sannleikanum yfir þeim, sem þvílíkt gjöra.

3 En hugsar þú það, ó maður, þú sem dæmir þá, er þvílíkt gjöra, og gjörir hið sama, að þú munir umflýa Guðs dóm?

4 Eða fyrirlítur þú ríkdóm hans gæzku, polinmæði og lánglundargeðs, og veiztu ekki, að góðgírni Guðs leiðir þig til yfirbótar?

5 En eptir harðúð þinni og iðrunarlausu hjarta safnar þú þér sjálfum reiði á degi reiðinnar og opinberunar Guðs réttðæmis,

6 Er sérhverjum mun endurgjalda eptir hans verkum;

7 Þeim, sem með stöðugleika í góðu verki leita vegsemdar og heiðurs og ódaudlegleika, eilíft líf,

8 En hinum, sem þverúðarfullir eru og ekki trúa sannleikanum, heldur hlýðnast ránglætinu, reiði og bræði;

9 Þjáning og þrenging (mun koma) yfir sérhvers manns sál, er ilt fremur, fyrst Gyðings, svo og hins Gríska.

10 En vegsemd og heiður og friður (mun hlotna) sérhverjum, er gott gjörir, fyrst Gyðingi, svo og Grískum;

11 Því að ekki er manngreinar-álit hjá Guði;

12 Því hverjir sem án lögmáls syndguðu, munu og án lögmáls glatast, og þeir, sem undir lögmálinu syndguðu, munu eptir lögmálinu dæmast

13 (Því að ekki eru heyrendur lögmálsins réttlátir fyrir Guði, heldur munu gjörendur lögmálsins réttlætast;

14 Því þegar heiðingjarnir, sem ekki hafa lögmálið, gjöra af náttúrunni, það sem samkvæmt er lögmálinu, þá eru þeir, þótt ekki hafi þeir lögmálið, sjálfum sér lögmál;

15 Sem sýna, að verk lögmálsins sè ritað í hjörtum þeirra, með því líka samvizka þeirra vitnar það og hugrenningar, er innbyrðis ýmist ásaka eða afsaka),

16 Á þeim degi, þegar Guð mun dæma hið hulda hjá mönnum eptir

minni náðarboðskapar kenningu fyrir Jesúm Krist.

17 Ef þú kallar þig Gyðing og lætur fyrirberast í lögmálinu, og stöerir þig af Guði,

18 Og veizt hans vilja og þekkir, hvað betra er, uppfæddur af lögmálinu,

19 Og treystir því, að þú sèrt leiðtogi blindra, ljós þeirra, sem eru í myrkri.

20 Kennari fávísra, fræðari óvita, sem hafir mynd þekkingarinnar og sannleikans í lögmálinu;

21 Þú, sem aðra fræðir, fræðir þá ekki sjálfan þig; þú, sem prædikar, að ekki skuli stela, þú stelur;

22 Þú, sem segir, að ekki skuli hórdóm drýgja, þú drýgir hór; þú, sem hefir andstygd á skurðgoðum, þú rænir helgidómum;

23 Þú, sem stöerir þig af lögmálinu, þú vanvirðir Guð með yfirtroðslu lögmálsins;

24 Því að fyrir yðar skuld verður nafnið Guðs lastað meðal heiðingjanna, eins og skrifað er.

25 Að sönnu er umskurn nytsamleg, ef þú heldur lögmálið, en ef þú ert yfirtroðslumaður lögmálsins, þá er umskurnin þín orðin að yfirhúd.

26 Ef því yfirhúðin gætir boðorða lögmálsins, mun ekki yfirhúd hans verða talin honum til umskurnar?

27 Og náttúrleg yfirhúd, sem heldur lögmálið, mun dæma þig, sem brýtur lögmálið, þó þú hafir rit og umskurn;

28 Því að ekki er sá Gyðingur, sem er það opinberlega, ekki heldur það umskurn, sem er opinberleg á holdinu,

29 Heldur sá, sem heimuglega er Gyðingur, og umskurn hjartans í anda, en ekki bókstaf, og hans lofstír er ekki af mönnum, heldur af Guði.

3. KAPÍTULI.

Yfirburðir Gyðinga, og þeirra syndir. Þess vegna réttlætist einginn af lögmálinu, heldur vegna trúarinnar á Jesúm Krist.

HVERJIR eru þá yfirburðir Gyðingsins, eða hver nytsemi umskurnarinnar?

2 Miklir á allan hátt; einkanlega að sönnu þeir, að þeim var trúað fyrir Guðs orðum.

3 Hvað þá? þó nokkrir hafi verið vantrúaðir, mun vantrú þeirra ónýta Guðs trúfesti?

4 Fjærri sè það. Guð er sannorður, en sérhver maður lygari, eins og skrifað er : svo að þú reynist áreiðanlegur, í orðum þínum og vinnir, þegar um þig er dæmt.

5 En ef ránglæti vort sannar Guðs réttlæti, hvað eigum vèr þá að segja? Mun Guð vera ránglátur, að hann lætur reidina yfir dynja? (Eg mæli á mannlegan hátt).

6 Fjærri fer því; því að hvernig ætti Guð þá að dæma heiminn?

7 Því ef sannleiki Guðs hefir fyrir mína lygð eflst honum til dýrðar, því dæmist eg þá enn þá eins og syndari?

8 Og eigum vèr ekki (eins og oss er borið á brýn og sumir segja að vèr kennum), að gjöra hið illa, svo gott af leiði? Slíkra fyrirdæming er rétt.

9 Hvað þá? Érum vèr fremri? Öldungis ekki; því að vèr höfum áður með rökum sýnt, að bæði Gyðingar og Grikkir eru allir undir synd.

10 Eins og skrifað er : einginn er réttlátur, og ekki einn, einginn er skynugur,

11 Og ekki neinn, sem leiti að Guði;

12 Allir eru frá snúnir og sameiginlega orðnir spiltir, ekki er neinn, sem gott gjöri, ekki einn einasti.

13 Ögnuð gróf er gin þeirra, með tungum sínum tálðraga þeir. Höggormar eitur er undir vörum þeirra.

14 Og munnur þeirra er fullur af bölvun og beiskju.

15 Fljótir eru fœtur þeirra til að úthella blóði.

16 Tjón og eynd er á vegum þeirra,

17 Og veg friðarins þekkja þeir ekki.

18 Ekki er ótti Guðs fyrir augum þeirra.

19 En vèr vitum, að það sem lögmálið segir, það talar það til þeirra, sem undir lögmálinu eru, svo að sérhver munnur þagni, og allur heimurinn (verði) sakfallinn við Guð.

20 Þess vegna mun af verkum lögmálsins als ekkert hold réttlætast fyrir honum; því að af lögmáli leiðir þekking syndar.

21 En nú er án lögmáls réttlæti Guðs opinberað, sem vitnað er um af lögmálinu og spámönnunum,

22 Það er : réttlæti Guðs fyrir trú

á Jesúm Krist til allra og yfir alla, sem trúa, því að ekki er greinarmunur :

23 Því að allir hafa syndgað, og hafa skort á Guðs dýrð;

24 Og verða réttlættir án verðskuldunar af hans náð fyrir endurlausnina sem er í Kristó Jesú,

25 Sem Guð fram setti forlíkunar fórn, fyrir trúna á hans blóð, til auglýsingar síns réttlætis vegna hjálðrunar við áður drýgðar syndir undir Guðs þolinmæði;

26 Til auglýsingar síns réttlætis á yfirstandandi tíma, til þess að hann reynist réttlátur, og réttlætandi þann, sem er af Jesú trú.

27 Hvar er þá hrósunin? Hún er útilokuð. Fyrir hvaða lögmál? Verkanna? Nei, heldur fyrir lögmál trúarinnar.

28 Því vèr ætlum, að maðurinn réttlætist af trú án verka lögmálsins.

29 Eða er Guð einungis Guð Gyðinga, en ekki líka heiðingja?

30 Vissulega líka heiðingja, því að einn er Guð, sem réttlæta mun umskurn af trú, og yfirhúð vegna trúarinnar.

31 Önyttum vèr þá lögmálið með trúnni? Fjærri fer því, heldur staðfestum vèr lögmálið.

4. KAPÍTULI.

Abraham réttlætist af trúnni.

HVAD eigum vèr þá að segja að Abraham faðir vor hafi úr býtum borið eptir holdinu?

2 Því að ef Abraham réttlættist af verkum, þá hefir hann lofstir, en ekki hjá Guði;

3 Því hvað segir ritningin? En Abraham trúði Guði, og það var honum reiknað til réttlætis.

4 En þeim, sem verk vinnur, eru launin tilreiknuð, ekki af náð, heldur eptir skyldu;

5 En þeim, er ekki verk vinnur, en trúir á hann, sem réttlætir óguðlegan, verður trú sín reiknuð til réttlætis;

6 Eins og líka Davíð lofar sælu þess manns, sem Guð tilreiknar réttlætið án verka.

7 Sælir eru þeir, sem afbrot eru fyrirgefni, og syndir þeirra huldar.

8 Sæll er sá maður, sem Drottinn tilreiknar ekki synd.

9 Er þá sæla þessi (komin) yfir umskurnina eður og yfir yfirhúðina? Því að vèr segjum, að Abraham hafi trúin verið reiknuð til réttlætis;

10 Hvernig er hún þá honum tilreiknuð? Þegar hann var í umskurn eða með yfirhúð? Ekki í umskurn, heldur með yfirhúð;

11 Og hann fékk umskurnar teiknið, sem innsigli réttlætíngarinnar af trú þeirri, er hann hafði í yfirhúðinni, svo að hann væri faðir allra þeirra, sem trúa og eru með yfirhúðinni, (svo að þeim einnig yrði réttlætið tilreiknað,)

12 Og líka faðir umskurnar ekki einúngis þeirra, sem eru af umskurninni, heldur og hinna, sem feta í fótspor trúar þeirrar, er faðir vor Abraham hafði með yfirhúðinni;

13 Því það var ekki fyrir lögmálið, að Abraham og sæði hans var gefið það fyrirheit, að hann skyldi veraldarinnar erfingi verða, heldur fyrir réttlæti trúarinnar;

14 Því að ef lögmálmenn eru erfingjar, þá er ekkert orðið úr trúnni og fyrirheitið er ónýtt;

15 Því að lögmálið verkar reiði, og þar sem ekki er lögmál, þar er ekki heldur yfirtroðsla.

16 Þar fyrir vegna trúarinnar, svo það sé af náð, til þess að fyrirheitið væri stöðugt handa öllu sæðinu, ekki einúngis því, sem er af lögmálinu, heldur einnig því, sem er af trú Abrahams, sem er faðir vor allra,

17 (Eins og skrifað er: þig hefi eg sett föður margra þjóða) frammi fyrir Guði, sem hann trúði, sem lifgar hina dauðu og kallar það, sem ekki er til, eins og það væri til.

18 Hann trúði vonum fremur með von, að hann mundi verða faðir margra þjóða, eptir því sem sagt var: svo skal sæði þitt verða;

19 Og án þess að veiklast í trúnni, fór hann ekki eptir líkama sjálfs sín, þá þegar út af dauðum, er hann var hartnær hundrað ára gamall, eða að Sara var úr barneign;

20 Hann efaðist ekki með vantrú um Guðs fyrirheiti, heldur styrktist hann í trúnni, gefandi Guði dýrðina,

21 Fullviss um, að það sem hann hafði lokað, það megna hann að efna;

22 Þessvegna var honum það og til réttlætis reiknað.

23 En það er ekki skrifað einúngis hans vegna, að það var honum tilreiknað,

24 Heldur og vor vegna, sem það mun verða tilreiknað, þegar vèr trúum á hann, sem uppvakti Jesúm Drottinn vorn frá dauðum,

25 Sem framseldur er fyrir vorar misgjörðir, og uppvakinn til vorrar réttlætíngar.

5. KAPÍTULI.

Um ávætti réttlætisins. Adam og Kristur, dauðinn og lífið, lögmálið og náðarboðskapurinn, sett hvað á móti öðru.

RÉTTLÆTTIR af trúnni höfum vèr því, frið við Guð fyrir Drottin vorn Jesúm Krist,

2 Fyrir hvern vèr einnig höfum aðgáng með trúnni til þeirrar náðar, sem vèr stöndum í, og vèr hrósum oss af von um dýrð hjá Guði;

3 En ekki einúngis það, heldur hrósum vèr oss einnig af hörmúngunum, vitandi, að hörmúngin verkar þolinmæði,

4 En þolinmæðin reynslu, en reynslan von,

5 En vonin bregzt ekki; því að elsku Guðs er úthelt í hjörtum vorum fyrir Heilagan Anda, sem oss er gefinn;

6 Því þegar vèr enn þá vorum breyskir, dó Kristur á tilteknum tíma fyrir rángláta;

7 Því að fyrir réttlátan mun varla nokkur deya, en fyrir góðan áræddi, ef til vill, einhver að deya.

8 En Guð sýnir elsku sína til vor í því, að þegar vèr enn þá vorum syndarar, er Kristur fyrir oss dáinn,

9 Miklu heldur munum vèr því nú, réttlættir í hans blóði, frelsast fyrir hann frá reiðinni,

10 Því ef vèr, þegar vèr vorum óvinir, urðum sættir við Guð fyrir dauða Sonar hans, munum vèr miklu fremur, þá vèr erum í sátt teknir, fyrir líf hans frelsaðir verða;

11 Og ekki það einúngis, heldur og hrósum vèr oss einnig af Guði fyrir Drottin vorn Jesúm Krist, fyrir hvern vèr höfum forlíkunina fengið.

12 Eins og syndin þess vegna kom

fyrir einn mann inn í heiminn, og dauðinn fyrir syndina, þannig er og dauðinn runnum til allra manna, af því að allir hafa syndgað ;

13 Því alt fram að lögmálinu var synd í heiminum, en synd tilreiknast ekki, nema lögmál sé til.

14 Samt ríkti dauðinn frá Adam til Móses, einnig yfir þeim, er ekki syndguðu með líkri yfirtroðslu og Adam, sem er fyrirmynd hins tilkomanda.

15 En eins og fallið var, er ekki náðargjöfinni háttað ; því ef hinir mörgu dóu við fall hins eina, þá hefir miklu fremur náð Guðs og gjöf náðarinnar hins eina manns Jesú Krists yfirgnæfanlega breiðst út til hinna mörgu ;

16 Og ekki er gjöfin eins og (það, er kom) vegna þess eina, er syndgaði ; því að dómurinn varð vegna eins (falls) að fyrirdæmingu, en náðargjöfin vegna margra falla að réttlætíngu ;

17 Því að ef dauðinn drottnaði af falli hins eina vegna hins eina, þá munu miklu fremur þeir, sem fengið hafa gnægð náðarinnar og réttlætis gjafarinnar, ríkja í lífi fyrir þann eina Jesúm Krist.

18 Eins og því vegna eins falls (dómur er fallinn) á alla menn til fordæmingar, eins er og vegna eins réttlætis náðargjöfin veitt öllum mönnum til réttlætíngar lífsins ;

19 Því eins og hinir mörgu urðu syndugir fyrir óhlýðni hins eina manns, eins munu líka hinir mörgu fyrir hlýðni hins eina verða réttlætíttir.

20 En lögmálið inn kom að auk, svo fallið yfirgnæfði ; en þar sem syndin yfirgnæfði, yfirgnæfði náðin enn meir,

21 Til þess að eins og syndin ríkti í dauðanum, eins skyldi og náðin ríkja fyrir réttlætíð til eilífs lífs, fyrir Jesúm Krist Drottin vorn.

6. KAPÍTULI.

Krists náð leyfir oss ekki að syndga. Því að þótt vér séum ekki undir lögmálinu, megum vér samt ekki gefa oss í syndarinnar þjónustu ; með því líka verðlæun hennar eru dauði og fyrirdæming.

HVAÐ eigum vér þá að segja ? Eigum vér að liggja í syndinni, svo að náðin yfirgnæfi ?

2 Fjærri sé það. Vér, sem erum dauðir syndinni, hvernig skyldum vér framar lífa í henni ?

3 Eða vitið þér ekki, að vér, svo margir sem skírðir erum til Jesú Krists, vér erum skírðir til hans dauða ?

4 Vér erum því greptraðir með honum fyrir skírnina til dauðans, svo að eins og Kristur uppreis frá dauðum fyrir dýrð Föðursins, svo eigum vér einnig að ganga í endurnýngu lífsins.

5 Því séum vér orðnir samgrónir líkingu dauða hans, munum vér einnig verða (samgrónir líkingu) upprisú hans ;

6 Því að vér vitum þetta, að vor gamli maður er með honum krossfestur, svo að líkami syndarinnar eyddist og vér þjónum ekki syndinni framar,

7 Því sá sem dauður er, hann er réttlættur frá syndinni.

8 En ef vér erum dauðir með Kristó, þá trúum vér því, að vér munum einnig með honum lífa,

9 Vitandi það, að Kristur, sem er uppvakinn frá dauðum, deyr ekki framar ; dauði drottnar ekki framar yfir honum ;

10 Því að það hann dó, það dó hann syndinni einu sinni, en það hann lifir, lifir hann Guði.

11 Alítið svoléiðis einnig, að þér sjálfir séuð dauðir syndinni, en lifið Guði í Kristó Jesú vorum Drottni.

12 Þessvegna drottnei ekki syndin í dauðlegum líkama yðar, til að hlýðnast girndum hans.

13 Ljáið ekki limi yðar syndinni fyrir ránglætis vopn, heldur fram berið Guði sjálfa yður, eins og lifaða frá dauðum, og limi yðar Guði fyrir réttlætis vopn ;

14 Því að syndin skal ekki drottna yfir yður, þar eð þér eruð ekki undir lögmáli, heldur undir náð.

15 Hvað þá ? Eigum vér að syndga, fyrst vér erum ekki undir lögmáli, heldur undir náð ? Fjærri sé það.

16 Vitið þér ekki, að þeim, sem þér ljáið yður sjálfa fyrir þjóna til hlýðni, þá eruð þér þess þjónar, sem þér hlýðið, hvort heldur það er syndar til dauða, eða hlýðni til réttlætis.

17 En þökk sé Guði, að þér, sem

voruð syndarinnar þjónar, hlýðnist nú af hjarta þeirri lærdóms fyrirmynd, sem yður hefir verið kend,

18 Og leystir frá syndinni, þjónið þér réttlætinu.

19 Eg tala á mannlegan hátt, sakir veikleika holds yðvars ; því eins og þér hafið læt limu yðar fyrir þjóna óhreinkleikanum og ránglætinu til ránglætis, svo ljáið nú limi yðar fyrir þjóna réttlætinu til helgunar ;

20 Því þegar þér voruð þjónar syndarinnar, þá voruð þér lausir við réttlætið.

21 Hvern ávöxt höfðuð þér þá ? Það sem þér nú skammizt yðar fyrir ; því að endalok þess er dauði.

22 En nú, með því þér eruð leystir frá syndinni en þjónið Guði, þá hafið þér ávöxt yðar til helgunar, en endalokin eilíft líf ;

23 Því að laun syndarinnar er dauði, en náðargjöf Guðs er eilíft líf í Jesú Kristó Drottni vorum.

7. KAPÍTULI.

Um dauða trúadra frá lögmálinu vegna Krists dauða. Verkun og gagn lögmálsins. Stríð holdsins og andans hjá hinum réttlætta.

VITIÐ þér ekki, bræður (því eg tala við þá, sem þekkja lögmálið), að lögmálið drottmar yfir mannum, á meðan hann lifir ?

2 Því að gípt kona er að lögum bundin við manninn, meðan hann lifir, en deyi maðurinn, þá er hún laus við lögmál mannsins.

3 Þess vegna mun hún hórkona kallast, ef hún verður annars manns (kona) að mannum lífanda, en deyi maðurinn, þá er hún laus við lögmálið, svo að hún er ei hórkona, þótt hún verði annars manns.

4 Þess vegna eruð og þér, bræður mínir, dauðir lögmálinu fyrir líkama Krists, svo þér yrðuð annars, (það er :) hans sem frá dauðum er upprisinn, til þess að verð bærur Guði ávöxt ;

5 Því þá verð vorum í holdinu, verkuðu syndsamlegar girndir, sem lögmálið vakti, í vorum limum, svo verð bærur dauðanum ávöxt.

6 En með því verð erum dauðir, erum verð nú lausir við lögmálið, sem oss var haldið í, svo að verð þjónum í nýngu andans, en ekki í fyrnsku bókstafsins.

7 Hvað eigum verð þá að segja ? Er lögmálið synd ? Fjærri sè það ; heldur þekta eg ekki syndina, nema af lögmálinu ; því að eg hefði ekki vitað af girndinni, hefði ekki lögmálið sagt : þú skalt ekki gírnast.

8 En syndin fékk sèr tilefni af boðorðinu og ól upp í mér als konar girnd ; því að án lögmáls er syndin dauð.

9 Eg lifði eitt skipti án lögmáls, en þegar boðorðið kom, lifnaði syndin við ;

10 En eg dó, og reyndist mér það boðorð til dauða, sem gefið var til lífs ;

11 Því að syndin, sem fékk sèr tilefni af boðorðinu, dróg mig á talar og deyddi með því.

12 Þess vegna er að vísu lögmálið heilagt, og boðorðið heilagt og réttvíst og gott.

13 Er þá hið góða (boðorð) orðið mér dauði ? Fjærri sè það, heldur syndin ; svo að syndin birtist, sem olli mér dauða með hinu góða, til þess, að syndin yrði ákaflega syndug fyrir boðorðið.

14 Því verð vitum, að lögmálið er andlegt, en eg er holdlegur, seldur undir syndina ;

15 Því eg veit ekki, hvað eg aðhefst, því það, sem eg vil, gjöri eg ekki, en það, sem eg hata, gjöri eg ;

16 En ef eg gjöri það, sem eg ekki vil, þá samsinni eg lögmálinu, að það sè gott.

17 En nú aðhefst eg þetta ekki frammar, heldur sú synd, sem í mér býr ;

18 Því eg veit, að ekki býr gott í mér, það er, í holdi mínu ; því að vilja veitir mér hægt, en að framkvæma hið góða, finn eg ekki (hægt),

19 Því hið góða, sem eg vil, gjöri eg ekki, en hið vonda, sem eg vil ekki, það gjöri eg.

20 En ef eg gjöri það sem eg vil ekki, þá gjöri eg það ekki frammar, heldur syndin, sem í mér býr.

21 Svo leidis finn eg þá það lögmál hjá mér, að nær eg vil gjöra hið góða, þá er hið illa fyrir hjá mér ;

22 Því að eg hefi mætur á lögmáli Guðs eptir anum innra manni,

23 En eg sè annað lögmál í mínum limum, sem stríðir í móti lögmáli

míns hugskots, og hertekur mig undir lögmál syndarinnar, sem er í mínum limum.

24 Eg vesæll maður, hver mun frelsa mig frá þessum dauðans líkama?

25 Eg þakka Guði fyrir Jesúm Krist vorn Drottin. Svo þjóna eg þá að sönnu, sami (maðurinn), með hugskotinu lögmáli Guðs, en með holdinu lögmáli syndarinnar.

8. KAPÍTULI.

Fordæmningin nær ekki til kristinna, ef Krists andi stjórnar þeim, en ekki holdið. Sá sami andi gjörir þá vísna um barna-réttinn, veitir þeim gleði í mótlæti, hughreystir þá með Guðs elsku, sem ekkert getur skilið þá við.

SVO er nú eingin fyrirdæmning yfir þeim, sem eru í Kristó Jesú, sem ekki ganga eptir holdinu, heldur eptir andanum;

2 Því að lögmálið lifgunar andans í Kristó hefir frelsað mig frá lögmáli syndarinnar og dauðans;

3 Því það sem lögmálinu var ómögulegt, af því það varð vanmáttugt vegna holdsins, það gjörði Guð, þegar hann, með að senda sinn Son í líkingu syndugs holds og vegna syndarinnar, fordæmdi syndina á holdinu,

4 Svo að krafa lögmálsins uppfyltist á oss, sem ekki göngum eptir holdinu, heldur eptir andanum;

5 Því að þeir, sem eru eptir holdinu, sinna holdlegum hlutum, en hinir, sem eru eptir andanum, því sem andlegt er;

6 Því hyggja holdsins er dauði, en hyggja andans er líf og friður;

7 Vegna þess að hyggja holdsins er fjandskapur í gegn Guði, með því hún hlýðnast ekki Guðs lögmáli, af því hún getur það ekki.

8 En þeir, sem eru holdlegir, geta ekki þóknast Guði.

9 En þær eruð ekki holdlegir, heldur andlegir, svo framarlega sem Guðs Andi býr í yður; en hafi einhver ekki Krists anda, þá er sá ekki hans.

10 En ef Kristur er í yður, þá er að sönnu líkaminn dauður vegna syndarinnar, en andinn er líf vegna réttlætisins;

11 En ef Andi hans, sem uppvakti Jesúm frá dauðum, býr í yður, þá mun hann, sem uppvakti Krist frá dauðum, einnig lifga dauðlega lík-

ami yðar fyrir anda hans, sem býr í yður.

12 Þessvegna, bræður, erum vér ekki skuldunautar holdsins, til að lifa eptir holdinu;

13 Því að ef þér lifið eptir holdinu, munuð þér deya, en ef þér deyðið með andanum gjörðir líkamans, munuð þér lifa.

14 Því, allir þeir sem leiðast af Guðs Anda, þeir eru Guðs börn;

15 Því að þér hafið ekki fengið þrældóms anda aptur til hræðslu, heldur hafið þér fengið sonarlegan útvalningar anda, sem vér köllum í: Abba, Faðir!

16 Sá sami andi vitnar með vorum anda, að vér erum Guðs börn;

17 En ef vér erum börn, þá erum vér líka erfingjar, og það erfingjar Guðs, en samarfar Krists, ef vér líðum með honum, að vér einnig verðum gjörðir vegsamlegir með honum.

18 Því eg hygg, að mótlætíngar þessa tíma sæu ekki jafnvægi þeirrar dýrðar, sem við oss mun opinber verða;

19 Því eptirvænting skepnunnar þráir opinberun Guðs barna

20 (Því að skepnan er undirorpin hegómanum, ekki viljug, heldur vegna hans, sem varp henni undir hann),

21 Í von um, að jafnvel sjálf skepnan muni verða leyst úr ánaud for-gengilegleikans til dýrðlegs frelsis Guðs barna.

22 Því vér vitum, að öll skepnan til samans stynur og hefur fæðingar hríðir alt til þessa;

23 Og ekki einungis hún, heldur og þeir, sem hafa frumgróða Andans, og vér sjálfir stynjum með oss, bíðandi eptir sona útvalningunni, endurlausn vors líkama.

24 Því að í voninni erum vér frelsaðir, en sú von, er sæst, er ekki von; því það sem einhver sèr, hvernig þyrfti hann líka að vænta þess?

25 En ef vér væntum þess, sem vér ekki sjáum, þá bíðum vér þess með þolinmæði.

26 En sömuleiðis hjálpar og Andinn veikleika vorum, því vér vitum ekki, hvers vér eigum að bíðja eins og vera ber; en hinn sami Andi bíður fyrir oss með óumræðilegum andvörpunum;

27 En hann, sem rannsakar hjörtun, þekkir hyggju Andans, með því hann talar máli heilagra eptir Guðs vilja.

28 En vèr vitum, að þeim, sem Guð elska, verður alt til góðs, þeim, sem eru kallaðir eptir fyrirhugun ;

29 Því þeim, sem hann fyrir fram bekti, hefir hann og fyrirhugað, að líkjast mynd Sonar síns, svo að hann sè frumburður meðal margra brøðra.

30 En þá, sem hann fyrirhugaði, þá hefir hann og kallað, en þá, sem hann kallaði, hefir hann og réttlætt, en þá sem hann réttlætti, hefir hann einnig vegsamlega gjört.

31 Hvað eigum vèr þá að segja til þessa? Ef Guð er með oss, hver er þá móti oss?

32 Hann, sem ekki þyrmdi sínum eigin Syni, heldur framseldi hann fyrir oss alla, því skyldi hann ekki líka gefa oss alt með honum?

33 Hver vill ásaða Guðs útvalda? Mun Guð gjöra það, sem réttlætir?

34 Hver er sá, sem fordæmir? Mun Kristur gjöra það, sem dæinn er, og það sem meira er, líka upprisinn, sem og er á hægri hönd Guði, og sem einnig biður fyrir oss?

35 Hver mun skilja oss við kærleika Krists? Þjáning, eða þrenging, eða ofsókn, eða húngur, eða nekt, eða háski, eða sverð?

36 Eins og skrifað er : þín vegna verðum vèr deyðdir allan daginn, og með oss er farið eins og sláturfè.

37 En í öllu þessu vinnum vèr frægan sigur fyrir aðstoð hans, sem elskaði oss.

38 Því eg er þess fullviss, að hvorki dauði nè líf, hvorki englar nè höfðingjaoemi nè völd, hvorki hið yfirstandanda, nè hið ókomna,

39 Hvorki hæð nè dýpt eða nokkur önnur skepna muni geta skilið oss við Guðs kærleika, sem er í Kristó Jesú Drottni vorum.

9. KAPÍTULI.

Guðs náðarköllun, upplýst með dæmum.

EG segi satt í Kristó og lýg ekki, (samvizka mín vitnar það með mèr í Heilögum Anda),

2 Að eg hefi hrygð mikla og sífeldan harm í hjarta mínu ;

3 Því að eg vildi óska, að vera

sjálfur útskúfaður frá Kristó fyrir brøður mína, ættmenn mína eptir holdinu,

4 Sem eru Ísraelsmenn, sem hafa sona-útvalninguna, dýrdina og sáttmálana og löggjöfina og helgihaldið og fyrirheitin,

5 Sem eru komnir af ættfeðrunum, og sem Kristur er kominn af, að holdinu til, hann sem er yfir öllu, Guð blessaður um aldir, amen.

6 Það er ekki þvílíkt, að Guðs orð hafi brugðizt, því að það eru ekki alt Ísraelsmenn, sem af Ísrael eru komnir,

7 Nè heldur allir börn Abrahams, þó þeir sèu sæði hans, heldur (segir ritningin) : í Ísaak skal þèr sæði kallast,

8 Það er : ekki eru holdsins börn Guðs börn, heldur eru börn fyrirheitisins talin sæði ;

9 Því að orð fyrirheitisins er þetta : að ári um þetta leiti mun eg aptur koma, og þá skal Sara son ala ;

10 En ekki fèkk einungis Sara, heldur og Rebekka fyrirheit, þegar hún var þúnguð af eins manns völdum, Ísaaks föður vors,

11 Því áður en tvíburarnir fæddust og höfðu gjört nokkuð gott eður ilt, svo að fyrirætlan Guðs eptir útvalningu stæði stöðug, ekki vegna verkanna, heldur eptir vilja hans, sem kallaði,

12 Þá var henni sagt : hinn eldri skal þjóna hinum yngra.

13 Eins og skrifað er : Jakob elskaði eg, en Esaú hataði eg.

14 Hvað eigum vèr þá að segja? Er óréttvísi hjá Guði? Fjærri fer því.

15 Því hann segir við Móses : eg mun miskuna þeim, er eg vil miskuna, eg mun aumkast yfir þann, er eg vil aumkast yfir.

16 Það er því ekki komið undir þeim, sem vill, nè hinum, sem hleypur, heldur miskunanda Guði ;

17 Því ritningin segir við Faraó : einmitt til þess reisti eg þig upp, að eg sýndi veldi mitt á þèr, og svo að nafn mitt víðfrægdist um alla jörðina.

18 Svo miskunar hann þá þeim, sem hann vill, en forherðir þann, sem hann vill.

19 Þú munt þá vilja svara mér : hvað getur hann þá gefið að sök ? Því að hver fær staðið gegn vilja hans ?

20 En hver ertu, ó maður, sem yrðist við Guð ? Mun leirkerið segja við þann, sem bjó það til : því bjóstu mig svona til ?

21 Eða á ekki leirsmiðurinn ráð á leirnum, svo hann megi gjöra úr sama deigi annað kerid til sömdar og hitt til vanskæmdar ?

22 Þó Guð, þegar hann vildi sýna reiðina og auglýsa veldi sitt, hafi umborið með miklu lánglundargeði ker reiðinnar, búin til glötunar,

23 Og ætlað sèr að birta ríkdóm dýrðar sinnar á kerum miskunarinnar, sem hann hafði áður búid til dýrðar ;

24 Oss, sem hann hefur og kallað, ekki einungis af Gyðingum, heldur og af heiðingjum,

25 Eins og hann líka segir hjá Hósea : Eg mun kalla það mína þjóð, sem ekki var mín þjóð, og þá ástkæra, sem ekki var ástkær,

26 Og það mun fara svo, að á þeim stað, þar sem við þá var sagt : þèr eruð ekki mín þjóð, þar munu þeir verða kallaðir synir Guðs lifanda.

27 En Esajas kallar yfir Ísrael : þótt tala Ísraels sona væri eins og sjáfar sandur, þá skulu leifar einar (fáeinir) frelsaðir verða ;

28 Því að sá er, sem bindur enda á orð og sker fljótt úr með réttvísi ; fljótan úrskurð mun Drottinn gjöra á jörðunni ;

29 Og eins og Esajas sagði fyrrum : nema Drottinn Sebaot hefði skilið oss eptir sæði, værum vèr orðnir eins og Sódóma, og Gommorra værum vèr líkir orðnir.

30 Hvað eigum vèr þá að segja ? Að heiðingjarnir, sem ekki sóktust eptir réttlætinu, hafa náð réttlætinu, en því réttlæti, sem er af trúnni.

31 En Ísrael, sem sóktist eptir réttlætis lögmáli, komst ekki að lögmáli réttlætisins.

32 Hvers vegna ? Af því þess var ekki leitað af trú, heldur eins og af lögmáls verkum, því að þeir hafa rekið sig á ásteytingar-steininn,

33 Eins og skrifað er : sjá, eg set í Síon ásteytingar-stein og hrösunar

hellu, og sèrhver, sem á hann trúir, mun ekki til skammar verða.

10. KAPÍTULI.

Gyðingar leita árángurslaust eptir réttlæti af lögmálinu, því það veitist í Jesú fyrir trúna. Þessi náð er Gyðingum árángurslaust fram boðin.

ÞRÆÐUR, ósk hjarta míns og bæn til Guðs er fyrir Ísrael um frelsi ;

2 Því eg ber það með þeim, að þeir hafa vandlæting Guðs vegna, en ekki með skynsemd,

3 Því vegna þess þeir þektu ekki Guðs réttlæti, en leitust við að efla sitt eigið réttlæti, hlýðnuðust þeir ekki Guðs réttlæti.

4 Því að endir lögmálsins er Kristur, til réttlætis sèrhverjum, sem trúir.

5 Því að Móses skrifar um það réttlæti, sem er af lögmálinu, að sá, sem gjöri þessa hluti, muni af þeim lifa.

6 En það réttlæti, sem er af trúnni, mælir þannig : seg þú ekki í hjarta þínu : hver mun fara upp í himininn ? það er : til að sækja Krist,

7 Eða hver mun fara niður í undirdjúpið ? það er : til að sækja Krist frá dauðum.

8 En hvað segir það þá ? Nálægt þèr er orðið í munni þínum og í hjarta þínu. Þetta er orð trúarinnar, sem vèr prædikum ;

9 Því ef þú viðurkennir með munni þínum Drottinn Jesúm, og trúir í hjarta þínu, að Guð hafi uppvakið hann frá dauðum, muntu hólpinn verða,

10 Því að með hjartanu er trúað, til réttlætis, en með munnum viðurkent til hjálprædis ;

11 Því að ritningin segir : hver, sem trúir á hann, mun ekki til skammar verða.

12 Því að ekki er greinarmunur á Gyðingi og Grískum ; því sá sami er Drottinn allra, rikur (náðar) við alla þá, sem hann ákalla ;

13 Því að hver sem ákallar nafnið Drottins, mun hólpinn verða.

14 Hvernig eiga þeir þá að ákalla þann, sem þeir trúðu ekki á ? En hvernig eiga þeir að trúa á þann, sem þeir hafa ekkert um heyrt ? En hvernig eiga þeir að heyra án prædikara ?

15 En hvernig eiga þeir að prædika, nema þeir sèu sendir ? Eins og skrifað

er: hversu fagrir eru fœtur þeirra, sem friðinn boða, þeirra, sem boða hið góða.

16 En þeir hlýddu ekki allir fagnaðar erindinu, því að Esajas segir: Drottinn, hver trúði þrèdikun vorri?

17 Svo kemur þá trúin af heyrninni, en heyrnin fyrir Guðs orð.

18 En eg spyr: hafa þeir ekki heyrt? Jú, vissulega er út um alla jörðina farinn hljómur þeirra, og orð þeirra til endimarka heimsbygðarinnar.

19 En eg spyr: vissi Ísrael ekki af? Fyrst segir Móses: eg mun láta yður metast við óþjóð, og erta yður til reiði við skynlausa þjóð.

20 En Esajas segir líka hiklaust: eg er fundinn af þeim, sem ekki leit-uðu mín, og augljós orðinn þeim, sem ekki spurðu að mér.

21 En við Ísrael segir hann: allan daginn breiði eg út hendur mínar móti óhlýðinni og svörulli þjóð.

11. KAPÍTULI.

Gyðingum er ekki útskýfað; þeir, sem náðina þiggja, eru útváldir, hinir forhertir. Forherðing þeirra varð tilefni til, að heiðingjar tóku Kristna trú, sem mætti uppörfa Gyðinga til að fylgja þeirra dæmi. Postulinn vegsamar Guðs speki.

EG spyr þá: hefir Guð útskýfað lýð sínum? Fjærri fer því; því eg er líka Ísraels maður, af sæði Abrahams, ættkvísl Benjamíns.

2 Ekki hefir Guð útskýfað lýð sínum, sem hann fyrir fram þekti; eða vitið þér ekki, hvað ritningin segir um Elias, hvernig hann hallmælti Ísrael við Guð, segjandi:

3 Drottinn, spámenn þína hafa þeir drepð og velt um ölturum þínum, og eg er einn skilinn eptir, og sitja þeir um líf mitt?

4 En hvað segir guðlegt andsvar honum? Eg hefi mér sjálfum eptir-skilið sjö þúsundir manna, sem ekki hafa beygt knè sín fyrir Baal.

5 Þannig eru þá líka á yfirstandandi tíma orðnar eptir leifar samkvæmt náðar útvalningu.

6 En ef það er af náð, þá er það ekki framar af verkum, annars verður náðin þá ekki framar náð; en ef það er af verkunum, þá er það ekki framar náð, ellegar verkið verður þá ekki verk framar.

7 Hvað þá? Það, sem Ísraelsmenn

sækjast eptir, hlotnaðist þeim ekki, en hinum útvöldu hlotnaðist það, en hinir aðrir urðu forhertir.

8 Eins og skrifað er: Guð gaf þeim deyfðar anda, augu til þess þeir ekki sjái og eyru til þess ekki að heyra allt fram á þenna dag;

9 Og Davíð segir: verði borð þeirra að snöru og að gildru og til falls, og þeim til hegningar!

10 Blindist augu þeirra, svo þeir sjái ekki, og síbeygðu bak þeirra!

11 Eg spyr þess vegna: hrösuðu þeir, til þess að þeir skyldu falla? Fjærri fer því, heldur hefir af falli þeirra staðið heill heiðingjum, svo þeir vekji kapp hjá þeim.

12 En ef fall þeirra er heiminum til fjár og fæð þeirra heiðingjum til fjár, hve miklu framar fylling þeirra?

13 Því að við yður, heiðingjar, tala eg; að því leyti sem eg er heiðingja postuli, vil eg heiðra embætti mitt,

14 Ef eg gæti hvatt mitt hold (mína ættmenn) til metnaðar og frelsað einhverja þeirra;

15 Því ef útskýfan þeirra er friðþægíng heimsins (við Guð), hvað mun þá móttaka þeirra verða, annað en lífgun frá dauðum?

16 En ef frumgróðinn er heilagur, þá einnig deigið; og ef rótin er heilög, þá einnig kvistirnir.

17 En þótt sumir kvistirnir sæu brotnir af, en þú, sem varst villi-við-smjörsviður, sært græddur við í þeirra stað og sært orðinn hluttakandi í rót og fitu olíutrésins,

18 Þá stær þig ekki yfir kvistunum; en ef þú stærir þig, þá gættu þess, að þú ber ekki rótina, heldur rótin þig.

19 Þú munt þá segja: kvistirnir eru brotnir af, svo eg yrði græddur við?

20 Að visu; fyrir vantrúar sakir eru þeir af brotnir, en vegna trúarinnar stendur þú, stærðu þig ekki, heldur óttast.

21 Því að hafi Guð ekki þyrmt enum náttúrlegu kvistum, þá er hætt við, að hann muni ekki heldur þyrma þér.

22 Gættu því að gæzku og vandlæti Guðs: vandlæti við þá, sem fallnir eru, en gæzku við þig, ef þú stendur stöðugur í gæzkunni, annars verður þú einnig af höggvinnu.

23 En hinir (föllnu) munu líka verða græddir við, ef þeir ekki halda áfram í vantrúnni, því að máttugur er Guð að græða þá aptur við ;

24 Því að ef þú ert höggvinn af því olíutrè, sem eptir edli sínu var villi-
viður, og ert mót edli þínu græddur við gott olíutrè, hve miklu heldur munu þessir edlilegu kvistir verða græddir við olíutrè sjálfra þeirra ?

25 Því að eg vil ekki, bræður, að yður sé ókunnur þessi leyndardómur, svo að þér varizt sjálfþóttu, að Ísrael hefur að nokkru leyti orðið fyrir forherðingu alt þangað til að fylling heiðingjanna er komin inn ;

26 Og þannig mun allur Ísraelslýður frelsaður verða, eins og skrifað er : frá Sion mun frelsarinn koma og útrýma guðleysi frá Jakob.

27 Og þetta er hjá mér sáttmálinn við þá, þegar eg hefi tekið burt syndir þeirra.

28 Eptir náðarboðskapnum eru þeir að sönnu óvinir (Guðs) fyrir yðar sakir, en eptir útvalningunni ástkærir fyrir fedranna sakir ;

29 Því ekki getur Guð iðrast ást-
gjafa sinna og köllunar ;

30 Því eins og þér (heiðingjar) forð-
um voruð óhlýðnir Guði, en hafið nú hlotið miskun vegna óhlýðni þeirra (Gyðinga),

31 Eins hafa þeir nú líka orðið óhlýðnir yður til miskunar, svo að þeim einnig yrði miskunað ;

32 Því að Guð hefir alla innilukt undir óhlýðnina, til þess að hann miskunaði öllum.

33 Ó þá dýpt ríkdóms, speki og þekk-
ingarGuðs ! Hversu óskiljanlegir eru dómar hans og órekjandi vegir hans !

34 Því að hver hefir þekt sinni Drottins ? eða hver hefir verið hans ráðgjafi ?

35 Eða hver hefir að fyrra bragði gefið honum svo að hann eigi laun skilin ?

36 Því að frá honum og fyrir hann og til hans eru allir hlutir. Honum sé dýrð um aldir, amen.

12. KAPÍTULI.

Postulinn áminnir hina trúðu til heilags framferðis ; að sérhver eins og limur á Krists líkama, hegði sér réttilega, einkum í því, að auðsýna harleikann.

SVO áminni eg yður, bræður, í Guðs náðar nafni, að þér fram-
seljið líkami yðar eins og fórn, lifandi, helga, Guði þóknanlega (sem er), skynsamleg guðsdýrkun yðar,

2 Og lagið yður ei eptir öld þessari, heldur takið háttaskipti með endurnýngu hugarfars yðvars, svo að þér fáið að reyna, hver sé vilji Guðs, hvað hann er góður, velþóknanlegur og fullkominn ;

3 Því að eptir þeirri náð, sem mér er gefin, segi eg sérhverjum, sem á meðal yðar er, að hugsa ekki hærra, en hugsa þér, heldur hugsa svo, að hann hugsi hyggilega, eptir því sem Guð hefir sérhverjum útbýtt mæli trúarinnar.

4 Því eins og vèr höfum á einum líkama marga limi, en allir limirnir hafa ekki sama starfa,

5 Þannig erum vèr og margir einn líkami í Kristi, en hver um sig annars limur ;

6 En þareð vèr höfum margvíslegar náðargjafir, eptir þeirri náð sem oss er gefin,

7 (Þá verjum þeim vel), hvert heldur það er spádómur, eptir reglu trúarinnar, eða embætti, í embættinu, eða kennandi, í kenningunni,

8 Eða áminnandi, í áminningunni ; sá útbýtandi, í hreinskilni ; forstöðumaðurinn, í kostgæfni ; sá líknandi, með glöðu bragði.

9 Elskan sé flærðarlaus ; hatið hið vonda, en haldið fast við hið góða.

10 Verið í bróðurlegum kærleika ástúðlegir innbyrðis og verðið hver öðrum fyrri til að veita hinum virðingu.

11 Í iðninni ólatir, í andanum brennandi, Drottnei þjónandi,

12 Í voninni gláðir, í þjáningunni þólinmóðir, í þœninni staðfastir.

13 Takið þátt í nauðsynjum heilagra, stundið gestrisnina,

14 Blessið þá, er ofsækja yður, blessið, en bölvíð ekki ;

15 Fagnið með fagnendum og grátið með grátendum ;

16 Verið samlyndir innbyrðis, hugsið eigi hátt, heldur haldið yður við hið lága ; verið eigi sérvitir.

17 Gjaldið eingum ilt fyrir ilt ; stundið það, sem fyrir allra manna sjónum er sómasamlegt ;

18 Ef mögulegt er, þá hafið frið við alla menn að því leyti sem í yðar valdi stendur ;

19 Hefnið yðar ekki sjálfir, elskanlegir, heldur gefið rúm reiðinni ; því að skrifað er: mín er hefndin, eg mun endurgjalda, segir Drottinn.

20 Ef óvin þinn þessvegna húngrar, þá gef honum að eta, ef hann þyrstir, þá gef honum að drekka, því með því að gjöra þetta, safnar þú glóðum elds yfir höfuð honum.

21 Lát ekki hið vonða yfirbuga þig, heldur sigra þú hið vonða með hinu góða.

13. KAPÍTULI.

Trúaðir eiga að vera yfirvaldinu hlýðnir, auðsýna öllum kærleiku, afleggja verk myrkrunna.

SÉRHER hver maður sè yfirboðnum valdstöttum hlýðinn ; því að ekki er nein valdstött til, nema frá Guði, og þær, sem til eru, þær eru skipaðar af Guði ;

2 Svo að hver sá, sem veitir valdstöttinni móttöðu, hann veitir Guðs tilskipun móttöðu ; en þeir, sem veita móttöðu, munu baka sjálfum sér dóm ;

3 Því að valdsmennirnir eru eigi óttalegir góðum verkum, heldur vondum. En ef þú vilt eigi óttast valdstöttina, þá gjör það sem gott er, og muntu fá lofstír af henni,

4 Því hún er þjón Guðs þèr til góðs ; en ef þú gjörir það, sem ilt er, máttu óttast, því hún ber ekki sverðið til einskis, með því hún er Guðs þjón, hegnari til refsingar, þeim sem aðhefst hið illa.

5 Þess vegna er nauðsynlegt, að hlýðnast henni, ekki einúngis vegna hegningarinnar heldur og vegna samvirkunnar.

6 Þess vegna gjaldið þèr og skatt, því að þeir eru Guðs þjónar, sem sífellt starfa að þessu sama.

7 Gjaldið því öllum það sem skylt er, þeim skattinn, sem skatturinn ber, þeim tollinn, sem tollurinn ber, þeim óttann, sem óttinn ber ; virðingu þeim, sem virðing ber.

8 Skuldið ekki neinum neitt nema það að elska hver annan ; því sá, sem annan elskar, hefur þegar uppfyllt lögmálið ;

9 Því þetta, þú átt ekki að drýgja

hór, þú átt ekki að vega mann, þú átt ekki að stela, þú átt ekki að bera ljúgvitni, þú átt ekki að girnast, og hvert annað boðorð er í þessari grein innibundið, það er að skilja í þessari : þú átt að elska náunga þinn, eins og sjálfan þig.

10 Elskan gjörir ekki náunganum mein ; þess vegna er elskan uppfylling lögmálsins.

11 Og þetta því heldur, sem vèr þekkjum tímann, að oss er mál að rísa upp af svefni, því að nú er oss hjálpræðið nær, en þegar vèr tókum trú.

12 Nóttin er umliðin, en dagurinn í nánd, leggjum því af verk myrkursins og íklæðumst herklæðum ljóssins.

13 Fram göngum sómasamlega eins og á degi, ekki í ofáti eða ofdrykkju, ekki í saurlifnaði nè munaðarlífi, ekki í þrætu nè öfund,

14 Heldur íklæðizt Drottni Jesú Kristi ; og alið ekki önn fyrir holdinu til að æsa girndir.

14. KAPÍTULI.

Sá styrkari taki að sèr hinn veika, og þessi forðæmi ekki hinn ; sérhver leiti dýrðar Guðs, sem vèr eigum allir reikning að standa. Einginn hneyksli bróður sinn eða gjöri neitt með efablendi.

TAKIÐ að yður hinn trúarveika, án dóma um hans meiníngar.

2 Einn heldur, að als megi neyta, en hinn, sem er trúar veikur, neytir einúngis jarðarávaxta.

3 Sá, sem als neytir fyrirlíti ekki hinn, sem ekki neytir als, og sá, sem ekki neytir als, dæmi ekki þann, sem als neytir ; því að Guð hefir tekið hann að sèr.

4 Hver ertu, sem annarlegan þjón dæmir ? Hann stendur eða fellur sínum herra ; en hann mun standa, því máttugur er Guð að láta hann standa.

5 Sumir gjöra sèr daga mun, en sumir dæma eins um alla daga. Sérhver haldi sannfæringu í huga sínum.

6 Sá, sem af deginum heldur, heldur af honum vegna Drottins, og sá, sem ekki gjörir sèr dagamun, gjörir hann ekki vegna Drottins. Sá, sem etur (alla fæðu), etur Drottni, því að hann gjörir Guði þakkir ; sá, sem ekki etur, hann etur ekki, Drottni til dýrðar, og gjörir Guði þakkir.

7 Því að einginn af oss lifir sjálfum sér, og einginn deyr sjálfum sér ;

8 Því að ef vér lifum, lifum vér Drottni, ef vér deyum, deyum vér Drottni ; hvort sem vér þess vegna lifum eða deyum, þá erum vér Drottins ;

9 Því að til þess er Kristur bæði dáiinn og upp aptur risinn og endurlifnaður, að hann skyldi drottna bæði yfir dauðum og lifendum.

10 En þú, því dæmir þú bróður þinn? Eða þá þú, hví fyrir lítur þú bróður þinn? Því að allir munum vér verða látnir mæta fyrir dómstóli Krists.

11 Því að skrifað er : svo sannarlega sem eg lifi, segir Drottinn, fyrir mér skulu öll kné sig beygja og allar tungur vegsama Guð.

12 Þess vegna mun sérhver af oss standa Guði reikningsskap af sjálfum sér.

13 Dæmum því ekki framar hver annan, en ásetjið yður heldur, að setja ekki ásteytingu eður hneyksli fyrir bróður yður.

14 Eg veit það, og em þess fullviss í Drottni Jesú, að ekkert er óhreint í sjálfu sér, nema þeim sem heldur eitthvað sè óhreint, honum er það óhreint.

15 En ef bróðir þinn sturlast fyrir fœðunnar sakir, þá gengur þú ekki framar eptir kærleikanum ; tortýn honum ekki með matar tekju þinni, þeim, sem Kristur lét lifid fyrir.

16 Látið því ekki ilt orð komast á hið góða (hnoss) yður.

17 Því að Guðs ríki er ekki matur og drykkur, heldur réttlæti og friður og fögnuður í Heilögum Anda ;

18 Því að hver sem þjónar Kristi í þessu, hann er geðþekkur Guði og vel metinn af mönnum.

19 Stundum þá það, sem effir eindrægni og sameiginlega uppbyggingu.

20 Brjóttu ekki niður verk Guðs vegna fœðunnar ! Alt er að sönnu hreint, en er þó ilt þeim manni, sem etur til ásteytingar ;

21 Það er gott hvorki að eta kjöt, né drekka vín, eða (gjöra) neitt, sem bróðir þinn steytir sig á eða hneykslast, eða veiklast af.

22 Þú hefir trú, haf hana hjá sjálfum þér fyrir Guði. Sæll er sá, sem áfellir sig ekki fyrir það, sem honum þykir gott ;

23 En sá sem er efablandinn og etur þó, hann er sakfallinn, af því það er ekki af trú ; en það er alt synd, sem ekki sprettur af trú.

15. KAPÍTULI.

Sérhver á að vera náunga sínum til fyrirmyndar í hinu góða að Krists dæmi ; Páll, sem heiðinna postuli, leyfir sér að áminna Rómverja ; segist vilja heimsækja þá þeim til uppbyggingar ; á meðan skuli þeir biðja fyrir honum.

EN vér, sem styrkvir erum, eigum að umbera breyskleika hinna óstyrku og þóknast ekki sjálfum oss ; 2 Heldur þóknist sérhver af oss náunganum í því, sem gott er til uppbyggingar ;

3 Því Kristur leitaðist ekki við að þóknast sjálfum sér, heldur eins og skrifað er : lastyrði þeirra, sem löstuðu þig, lentu á mér.

4 Því alt sem áður er skrifað, það er áður skrifað oss til uppfroedingar, svo að vér fyrir þolinmæðina og huggun ritninganna hefðum vonina.

5 En Guð þolinmæðinnar og huggunarinnar gefi yður, að vera samlyndum, innbyrðis eptir Kristó Jesú,

6 Svo að þér samhuga með einum munni dýrkið Guð og Föður Drottins vors Jesú Krists.

7 Takið því hver annan að yður, eins og líka Kristur tók yður að sér, Guði til dýrðar.

8 En eg segi að Jesús Kristur hafi verið þjón umskurnarinnar, vegna Guðs trúfesti, til að staðfesta fyrirheitin, sem feðrunum voru gefin ;

9 En að heiðingjar dýrki Guð af miskun, eins og skrifað er : þess vegna skal eg vegsama þig meðal heiðingjanna og lof sýngja þínu nafni.

10 Og aptur segir ritningin : fagnid, þér heiðingjar, með hans fólki ; og aptur :

11 Lofid Drottin, allar þjóðir og vegsamið hann, allir lýðir ;

12 Og enn aptur segir Esajas : rót Jessai mun haldast við og á þanu, sem ris upp til að stjórna heiðingjum, munu heiðingjar vona.

13 En Guð vonarinnar fylli yður öllum fagnaði og friði í trúnni, svo

að þér sæuð auðugir að von fyrir krapt Heilags Anda.

14 En eg er líka sjálfur samfærður um yður, bræður mínir, að þér og sjálfir eruð fullir góðgirni, uppfyltir af als konar þekkingu og færir um að áminna hver annan.

15 En djarflega skrifaði eg yður, bræður mínir, að nokkru leyti eins og minnandi yður á, eptir þeirri náð, sem mér er af Guði gefin.

16 Að eg væri erindsreki Jesú Krists til heiðingjanna, starfandi að Guðs náðarboðskap, til þess að fórn heiðingjanna yrði velþóknaleg og helguð í Heilögum Anda ;

17 Þess vegna hefi eg hrósun í Kristó Jesú í guðlegum efnum ;

18 Því að ekki mundi eg dirfast að tala nokkuð það, er Kristur hefur ekki framkvæmt fyrir mig, að koma heiðingjum til hlýðni með orði og verki,

19 Með krapti tákna og stórmerkja, með krapti Heilags Anda, svo að eg frá Jerúsalem og alt í kring til Illyríkum hefi flutt til fulls Krists náðarboðskap,

20 En svoleiðis, að eg kappkostaði, að boða náðarboðskapinn þar, sem Krists var ekki (áður) getið, svo að eg bygði ekki ofan á annarlegan grundvöll ;

21 Heldur eins og skrifað er : þeir, sem ekkert var um hann sagt, skulu sjá, og þeir, sem ekki hafa heyrt, skulu skilja.

22 Þess vegna hefi eg líka opt hindrazt frá, að koma til yðar ;

23 En með því eg hefi nú, eigi lengur rúm í þessum löndum, en hefi haft löngun að koma til yðar í mörg ár,

24 Þá býst eg við, þegar eg ferðast til Spánar, að koma um leið við hjá yður og sjá yður og að þér munid fylgja mér áleiðis þangað, þegar eg er búinn að nokkru leyti að svala mér hjá yður ;

25 En nú fer eg til Jerúsalem, til að þjóna heilögum ;

26 Því að Masedóníu og Akkaju hefir þóknast að skjóta saman gjöfum handa fátökum meðal heilagra í Jerúsalem.

27 Þeim þóknadist það, enda eru þeir í skuld við þá, því fyrst heiðingj-

arnir hafa fengið hlutdeild í andlegum gæðum þeirra, þá eiga þeir og að vera þeim hjálplegir í líkamlegum efnum.

28 En þegar eg hefi lokið þessu og innsiglað þeim þenna ávöxt, mun eg fara um hjá yður til Spánar.

29 En eg veit, að þegar eg kem til yðar, mun eg koma með fullri blessun Krists náðarboðskapar.

30 En eg bið yður, bræður, vegna Drottins vors Jesú Krists, og sökum Andans kærleika, að stríða með mér í bœnum til Guðs fyrir mér,

31 Að eg verði frelsaður frá hinum vantrúuðu í Júdea, og að erindi mitt til Jerúsalem verði af hinum heilögu vel þegið,

32 Svo að eg með fögnuði mætti til yðar koma, að vilja Guðs, og hressast ásamt yður.

33 En Guð friðarins sé með yður öllum, amen.

16. KAPÍTULI.

Páll mælir fram með Febe, og sendir kveðju sína mörgum nafngreindum kristnum og öllum söfnuðinum ; varar við villumönnum ; ber kveðju frá ýmsum ; endar bréfið með ósk fyrir söfnuðinum og lofjörð til Guðs.

EG fel yður á hendur Febe, systur vora, sem er þjónusta safnaðarins í Kenkreis,

2 Svo þér veitið henni viðtöku í Drottni, eins og heilögum hæfir, og liðsinnið henni, í hverjum helzt hlut, sem hún yðar við þarf, því hún hefir verið máttarstod margra og mín líka.

3 Heilsíð Priskillu og Akvillas, verkanautum mínum í Kristó Jesú.

4 (Sem vegna lífs míns hafa vogað lífi sínu), sem ekki einúngis eg votta þakkir, heldur og allir safnaðir heiðingjanna ;

5 Heilsíð einnig þeim safnaði, sem er í þeirra húsi ; heilsíð mínum hjartkæra Epenetus, sem er frumgróði Asíu Kristi til handa ;

6 Heilsíð Máriu, sem mikið hefir unnið fyrir oss ;

7 Heilsíð Andróníkus og Júnías, ættmönnum mínum og sambandingjum, sem eru í metum hjá postulunum og sem á undan mér gengu á hönd Kristi ;

8 Heilsíð Ampleas, ástvini mínum í Drottni ;

9 Heilsíð Úrbanus, verkanaut vorum í Kristó, og Stakkýs, mínum elskulegum ;

10 Heilsíð Apelles, sem er reyndur að góðu í Kristó ;

11 Heilsíð heimilismönnum Aristóbúli ; heilsíð Heródíon, frænda mínum ; heilsíð þeim hjúum Markissi, sem eru í Drottni ;

12 Heilsíð Trýfenu og Trýfósu, sem hafa unnið í Drottni ; heilsíð Persis, hinni elskulegu, sem mikið hefir starfað í Drottni ;

13 Heilsíð Rúfus, enum útvalda í Drottni, og móður hans og minni ;

14 Heilsíð Asýnkritus, Flegon, Hermas, Patróbas, Hermes og bræðrunum, sem hjá þeim eru ;

15 Heilsíð Fílólógu og Júlías, Nereus og systur hans, og Olympu og öllum heilögum, sem með þeim eru.

16 Heilsízt innbyrðis með heilögum kossi ; yður heilsa allir Krists safnaðir.

17 En eg áminni yður, bræður, að þér varið yður á þeim, er vekja sundurþykkju og hneyksli á móti þeim lærdómi, sem yður hefir verið kendur, og að þér sneiðið yður hjá þeim ;

18 Því að þess háttar menn þjóna ekki Drottni vorum Jesú Kristi, heldur maga sjálfra þeirra, og með blíð-

mælum og fagurgala tæla þeir hjörtu meinlausra.

19 Af því hlýðni yðar er alkunnug orðin, þá gleðst eg af yður, en eg vil, að þér seúð vitrir til ens góða, en einfaldir til ens illa.

20 En Guð friðarins mun bráðlega sundur troða Satan undir yðar fötur. Náðin Drottins vors Jesú Krists sè með yður, amen.

21 Yður heilsa : Tímóteus, samþjón minn, Lúkíus og Jason og Sósíþater, ættmenn mínir.

22 Eg Tertíus, sem hefi skrifað bréfið, heilsa yður í Drottni.

23 Yður heilsar Gajus, hússbóndi minn og als safnaðarins. Yður heilsar Erastus, gjaldkeri borgarinnar, og Kvartus bróðir.

24 Náðin Drottins vors Jesú Krists sè með yður öllum, amen.

25 En honum, sem megnar að styrkja yður eptir mínu evangelió og prèdikun Jesú Krists, eptir auglýsingu þess leyndardóms, sem frá eilífð hefur legið í þögn,

26 En nú er opinberaður fyrir spámannlegar ritningar, eptir skipun eilífs Guðs til hlýðni við trúna, sem auglýst er öllum þjóðum ;

27 Einum alvitrum Guði sè, fyrir Jesúm Krist, dýrð um aldir, amen.

SÁNKTI PÁLS FYRRI PISTILL

TIL

KORINTUMANNA.

1. KAPÍTULI.

Páll Óskar kristnum mönnum í Korintu Guðs náðar ; þakkar Guði fyrir, að Krists lærdómur hafi fest rætur hjá þeim, og vonar, að þekking hans og hlýðni við hann muni fara vaxandi ; lastar ósamlyndi þeirra ; varar þá við, að láta sig af heimsins vitringum fleka frá Krists einfalda lærdómi, sem heiminum að sönnu þyki heimskulegur, en innihaldi þó guðlega speki og kragt ; Guð hafi ena litlumótlegu útvalið, svo menn verði alt náð Guðs að þakka.

PÁLL, kallaður, að Guðs vilja, til að vera postuli Jesú Krists, og bróðir Sóstenes,

2 Óskar náðar og friðar af Guði, föður vorum, og Drottni Jesú Kristi,

Guðs söfnuði í Korintuborg, yður, sem fyrir Jesúm Krist eruð helgaðir, kallaðir og heilagir,

3 Asamt öllum þeim, hvar helzt sem þeir eru, sem ákalla nafn Jesú Krists, vors og þeirra Drottins.

4 Eg þakka Guði mínum jafnan yðar vegna fyrir þá Guðs náð, sem yður er gefin fyrir Jesúm Krist ;

5 Því að þér eruð fyrir hann í öllu auðgaðir í als konar lærdómi og þekkingu,

6 Með því lærdómur Krists er orðinn hjá yður rótfestur,

7 Og það svo, að þér eruð ekki farnir varhluta af nokkurri náðargjöf, og væntið opinberunar Drottins vors Jesú Krists,

8 Er og mun styrkja yður alt til enda, svo að þér séuð óásakanlegir á degi Drottins vors Jesú Krists.

9 Trúr er Guð, sem hefir kallað yður til samfélags Sonar síns, Drottins vors Jesú Krists.

10 En eg áminni yður, bræður, í nafni Drottins Jesú Krists, að þér séuð allir á einu máli, og ekki séu flokkadrættir yðar á milli, heldur séuð samlyndir og samdóma ;

11 Því mér er sagt af heimilismönnum Klóe, bræður mínir, að deilur séu yðar á milli.

12 Eg meina þetta, að einn af yður segir : eg er Páls ; annar : eg er Apollós ; þriðji : eg er Kefasar ; fjórði : eg er Krists.

13 Er þá búið að skipta Kristi í sundur ? Mun Páll hafa verið krossfestur yðar vegna ? Eða eruð þér skírðir í Páls nafni ?

14 Guði se lof, að eg eingan yðar hefi skírt, nema Krispus og Kajus,

15 Svo að einginn geti sagt, að eg hafi skírt í mínu nafni.

16 Eg skírði líka Stefáns heimilismenn ; fleiri veit eg ekki til að eg hafi skírt ;

17 Því Kristur sendi mig ekki til að skíra, heldur til að boða náðarboðskapinn, ekki með orðspeki, svo að lærdómurinn um hinn krossfesta misti ekki kragt sinn.

18 Því lærdómurinn um hinn krossfesta er þeim heimska, er sælunnar missa, en oss, sem hólpnir erum, kragtur Guðs ;

19 Því skrifað er : eg vil að eingu gjöra spekinganna speki og ónýta vitarleik hinna vitru.

20 Hvar stendur nú spekingurinn ? hvar hinn löglærði ? hvar þessarar aldar vitringar ? Hefir Guð ekki gjört speki þessa heims að heimsku ?

21 Því þar eð heimurinn með sinni speki ekki þekti Guð í hans speki, þá þóknaðist Guði að gjöra þá með einfaldlegri kenningu hólpna, er henni vildu trúa.

22 Með því Gyðingar heimta tákni

og Grískir leita að speki, en vèr boðum Krist hinn krossfesta ;

23 Þá er Gyðingum vor kenning til ásteytingar, en heiðingjum sýnist hún vera heimska.

24 En þeim, sem kallaðir eru, bæði Gyðingum og Grikkjum, prèdikum vèr Krist, kragt Guðs og speki ;

25 Því hið fávíslega Guðs er mönnum vitrara, og hið veika Guðs mönnum kröptugra.

26 Því lítið til köllunar yðar, bræður mínir, að margir yðar eru ekki, eptir holdinu, spekingar, ekki margir voldugir, ekki margir stórættaðir ; heldur hefir Guð útvalið hina fávísu heimsins,

27 Svo hinum vitru gjörðist kinnroði, og þá ena lítilmótlegu í heimsins augum hefir Guð útvalið, svo að hinum voldugu gjörðist kinnuroði ;

28 Þá ena ógöfugu í heiminum og fyrirlitnu hefir Guð útvalið, og þá, sem ekkert þókti í varið, til þess að gjöra ekkert úr þeim, sem nokkuð þókti í varið,

29 Svo að ekkert hold skuli hrósa sèr fyrir Guði.

30 En honum er það að þakka, að þér eruð komnir í samfélag við Jesúm Krist, sem oss er orðinn speki frá Guði til réttlætis, helgunar og endurlausnar ;

31 Því skrifað er : sá sem hrósar sèr, hann hrósi sèr í Drottni.

2. KAPÍTULI.

Páll gjörir grein fyrir kristniþóði sínu ; segist málsnildarlaust hafa kent krossins lærdóm, svo kragtur hans se tileinkaður lærdóminum einum, sem innihaldi þviltka speki, sem heimsins citringum hafi verið of há, nema þeir upplýstust af Guðs Anda.

OG þegar eg kom til yðar, bræður, kom eg með einga frammúrskarandi orðsnild eður speki, til að boða yður vitnisburð Guðs ;

2 Því eg ásetti mér, að vita ekki annað, en lærdóminn um Jesúm Krist og hann krossfestan.

3 Og eg var hjá yður með veikleika og ótta og mikilli hræðslu.

4 Og lærdómur minn og kenning var ekki inni falin í fortöllum spaklegrar málsnildar, heldur í auglýsingu anda og kraptar,

5 Svo yðar trú væri ekki bygd á mannlegri speki, heldur á Guðs krapti.

6 En vèr tölum speki meðal hinna fullkomnu, en þó ekki speki þessarar aldar, eður þessarar aldar höfðingja, sem að einu munu verða,

7 Heldur kennum vèr speki Guðs leyndarráðs, er áður var hulin, sem Guð hafði frá eilífd fyrirhugað oss til dýrðar.

8 Af þessari speki vissi einginn þessarar aldar höfðingja, því ef þeir hefðu þekt hana, hefðu þeir ekki krossfest Drottinn dýrðarinnar,

9 Heldur, eins og skrifað stendur : auga hefir ekki sæð, ekki eyra heyrt og í einskis huga komið, það, sem Guð hefir þeim fyrirbúið, sem hann elska.

10 En oss hefir Guð opinberað hana fyrir sinn Anda, því Andinn rannsakar alt, og jafnvel Guðs leyndarráð.

11 Því hver veit, hvað í manningum býr, nema mannsins andi, sem í honum er? eins veit einginn, hvað í Guði býr, nema Guðs Andi.

12 En vèr höfum ekki meðtekið heimsins anda, heldur þann Anda, sem frá Guði er, svo vèr þekkjum þá náð, sem hann hefir oss veitta.

13 Þetta kennum vèr, ekki með orðum, sem mannleg speki hefir oss kent, heldur með orðum, er Andinn kennir, og útlistum hið andlega fyrir andlega sinnuðum.

14 En holdlega sinnaður maður skilur ekki það, sem Guðs Anda til heyrir, því það er heimska fyrir honum, og hann getur ekki skilið það, því það hlýtur andlega að dæmast.

15 En hinn andlega sinnaði dæmir um alt, en verður af eingum dæmdur;

16 “Því hver hefir þekt sinni Drottins, að hann geti frætt hann?” En vèr höfum Krists sinni.

3. KAPÍTULI.

Postulinn sýnir, að Korintumenn hafi einga orsök til að stæra sig af, hvað vel kristnir þeir séu. Flokkadráttur þeirra á milli lýsir því, og að þeir byggja trú sína á lærðómi manna, sem þó eru ekki annað en Guðs þjónar; því að Kristur er grundvöllurinn, sem hver kennari á að byggja ofan á, sem hann hefir vit til; en ekki er sama, hvernig ofan á er bygt, og hættulegt, að reida sig á annara manna vit, að menn ekki spilli Guðs musteri.

SANNLEGA gat eg ekki talað við yður, bræður mínir, eins og andlega, heldur eins og holdlega, eins og við börn í Kristi.

2 Eg gaf yður mjólk, en ekki megna fæðu, því þér þolduð hana ekki; já, þér þolið hana ekki enn, því enn þá eruð þér holdlegir;

3 Metningur, deilur og tvídrægni eru á meðal yðar. Eruð þér þá ekki holdlegir og hegðið yður eptir almenningis sið?

4 Þegar einn segir : eg er Páls; en annar : eg er Apollós, eruð þér þá ekki holdlegir?

5 Því hvað er Páll, hvað er Apolló, annað en þjónar, sem hafa leitt yður til kristni, hver eptir því sem Drottinn hefir veitt hverjum fyrir sig?

6 Eg plantaði, Apolló vökvaði, en Guð gaf frjófgunina;

7 Svo að sá er ekki neitt, sem gróðursetur eður vökvar, heldur Guð, sem frjófgunina gefur.

8 Sá, sem plantar, og sá, sem vökvar, eru eitt, og hver þeirra mun fá þau laun, sem hann vinnur til.

9 Vèr erum Guðs þjónar, þér eruð Guðs akur, Guðs hús.

10 Sem vitur byggingarmeistari hefi eg grundvöllinn lagt, eptir þeirri náð, sem mèr er af Guði gefin, en annar hefir bygt ofan á; sèr hver hafi gát á, hvernig hann gjörir það.

11 Einginn getur annan grundvöll lagt en þann, sem lagður er, sem er Jesús Kristur.

12 Byggi menn ofan á þenna grundvöll gull, silfur, dýrmæta steina, trè, hey, hálmar,

13 Þá mun verða opinbert, hvílikt hvers eins verk er, dagurinn mun gjöra það augljóst, því hann mun opinberast í eldi og hann mun prófa, hvílikt hvers eins verk er.

14 Ef það stendur, sem einhver hefir ofan á bygt, mun hann fá laun;

15 En brenni það upp, bíður hann þar af skaða, en sjálfur mun hann komast af, en þó líka sem úr eldi.

16 Vitið þér ekki, að þér eruð Guðs musteri, og að Guðs Andi býr í yður?

17 Hver sem skemmir Guðs musteri, þeim mun Guð hegna, því að Guðs musteri er heilagt, og þetta musteri eruð þér.

18 Einginn dragi sig sjálfan á talar; ef nokkur á meðal yðar þykist vera vitríngur á þessari öld, hann verði fávís, svo hann verði vís;

19 Því speki þessa heims er heimska hjá Guði; því svo stendur skrifað: hann gripur þá vitru í þeirra slægg;

20 Og á öðrum stað: Drottinn þekkir hugsanir hinna vitru, að þær eru hægómlegar.

21 Einginn stæri sig því af mönnum,

22 Því allt er yðvart, hvort heldur það er Páll eður Apolló, eður Kefas, eður heimur, eður líf, eður dauði, hið yfirstandandi eður tilkomandi.

23 Alt er yðvart; þér eruð Krists, en Kristur er Guðs.

4. KAPÍTULI.

Kennarar eru Guðs ráðsmenn, sem eiga honum reikning að standa, en ekki hverjum, sem lastar þá. Páll finnur að við þá, sem vilja rýra hans postula-embætti og taka sjálfhælna kennara fram yfir hann; áminnir, að breyta eptir sér og fordæst hoka.

ÞANNIG áltí sèrhver oss, sem Krists þjóna og umboðsmenn Guðs leyndardóma.

2 En það krefst af sèrhverjum umboðsmanni, að hann sè trúur.

3 Það er mèt fyrir minstu, hvern dóm þér eður aðrir menn leggja á mig; eg dæmi mig ekki sjálfur.

4 Einskis ils er eg mèt að sönnu meðvitandi; en fyrir það er eg þó ekki réttlættur; Drottinn er sá, sem dæmir mig.

5 Doemið því ekki fyri tímann, fyrri en Drottinn kemur, sem í ljós mun leiða það í myrkrunum er hulið, og opinberar gjöra hjartnanna hugsanir, og þá mun sèrhver fá sín laun af Guði.

6 En þetta hefi eg yðar vegna heimfært til mín og Apollós, svo að þér af okkur getið lært að hugsa ekki hærra, en skrifað er, að einginn stæri sig af nokkrum manni gegn öðrum.

7 Því hver hefir gefið þér yfirburði yfir aðra? Eður hvað hefir þú, sem þú hafir ekki þegið? En ef að þú hefir þegið það, því hrósar þú þér þá, eins og þú hefir það ekki þegið?

8 Þér eruð þá þegar mettir orðnir, þér eruð orðnir auðugir, þér ríkið án mín. Eg vildi, að svo væri, því þá gæti eg ríkt með yður.

9 Mèt sýnist, sem Guð láti oss postulana vera auðvirkulegasta allra manna, svo sem ætlaða til dauða, því vèr erum orðnir skoðunarspil heiminum, englam og mönnum.

10 Vèr erum (álitnir) heimskir vegna Krists, en þér vel fróðir í Kristi, vèr veikir, þér styrkvir, þér eruð virtir, vèr vanvirtir.

11 Alt til þessarar stundar líðum vèr húngur, þorsta, klæðleysi og högg, og höfum eingan samastað.

12 Vèr vinnum með vorum eigin höndum; þegar oss er óskað ils, óskum vèr góðs; þegar vèr erum ofsóktir, umberum vèr það.

13 Þegar vèr erum lastaðir, áminnum vèr. Vèr erum orðnir eins og sorp veraldar og afhrak allra alt til þessa tíma.

14 Þetta skrifa eg ekki til að gjöra yður kinnroða, heldur áminni eg yður, eins og elskuleg börn;

15 Því þótt þér hafið ótal lærimeistara í kristilegri trú, þá hafið þér samt ekki marga feður, því eg er sá, sem hefi getið yður í Kristi fyrir náðarboðskapinn.

16 Eg bið yður því: breytið eptir mèt.

17 Þess vegna sendi eg til yðar Tímóteum, minn elskulegan son og trúan í Drottins þjónustu; hann mun segja yður hvernig eg rek Krists erindi alstaðar, þar sem eg kenni kristni.

18 En nokkrir eru orðnir hróðugir yfir því, að eg aldrei muni koma til yðar;

19 En eg mun bráðum koma til yðar, ef Drottinn vill, og þá mun eg reyna, ekki orð sjálfbyrginganna, heldur krapt;

20 Því Guðs ríki er ekki fólgið í orðum, heldur krapti.

21 Hvað viljið þér? Á eg að koma til yðar með vendi, eður með kærleika og í hógværum anda?

5. KAPÍTULI.

Postulinn varar við lauslæti og fríllífnaði.

ALROENT er, að lauslæti sè hjá yður drottnandi, og þvílíkt lauslæti, að ekki eru dæmi til slíks meðal heiðinna, að nokkur skuli halda við konu föður síns.

2 Og þó eruð þér hrokafullir, og látið yður ekki miklu heldur vera ant um það, að sá, sem þetta verk hefir drýgt, sé rekinn burt frá yður.

3 Eg fyrir mitt leyti, þótt eg sé fráverandi að líkamanum til, samt nálegur í huga,

4 Hefi í nafni Drottins vors Jesú Krists og eptir þeim myndugleika, sem hann hefir mér gefið, svo sem nálegur úrskurðað (að ykkur saman-köllumum ásamt mínum anda),

5 Að gefa þann, er þvilíkt hefir drýgt, í Satans vald til deydíngar holdsins, svo sálin mætti hólpín verða á degi Drottins vors Jesú Krists.

6 Ekki er yðar stærilæti fagurt. Vitið þér ekki, að látið súrdeig getur sýrt alt deigið?

7 Takið burt hið gamla súrdeigið, svo að þér framvegis getið verið nýtt deig, eins og þér nú eruð ósýrðir; því vort páskalamb er og vor vegna slátrað, sem er Kristur.

8 Höldum því hátíð, ekki með hinu gamla súrdeiginu, eður með súrdeigi vonzkunnar og prettvísinnar, heldur með ósýrðu braudi hreinskilunnar og sannleikans.

9 Eg skrifaði yður í bréfi mínu, að þér skylduð ekki hafa afskipti af frillulífsmönnum;

10 En eg meinti öldúngis ekki til frillulífsmanna út um heiminn, eður til áselinna, eður rásmanna, eður skurðgoðadýrkara þar, því þá yrðuð þér að fara út úr heiminum.

11 En nú skrifa eg yður, að þér skuluð ekki samlaga yður þeim bróður, sem er frillulífismaður, eður ásælinn, eður skurðgoðadýrkari, eður orðhák-ur, eður drykkjumaður, eður ránsmaður; með þvilíkum skuluð þér ekki hafa mötuneyti.

12 Því hvað kemur það mér við, að dæma um þá, sem fyrir utan söfnuðinn eru? Dæmið þér ekki þá, sem í söfnuðinum eru?

13 En hina, sem fyrir utan hann eru, mun Guð dæma. Rekið glöpa-manninn burt frá yður.

6. KAPÍTULI.

Lastar, að klögumál kristinna á milli séu borin undir heiðna dómendur, og yfir hýfuð, að lestir skuli við gangast meðal kristinna. Setur ofuní við þá, sem taka lauslæti í forsvor.

HVER yðar getur fengið það af sér, ef hann hefur mál öðrum á móti, að láta það koma undir dóm heiðinna, en ekki heldur undir dóm heilagra?

2 Eður vitið þér ekki, að hinir heilögu munu heiminn dæma? En ef heimurinn verður af yður dæmdur, eruð þér þá óverðugir að dæma í minstu málum?

3 Vitið þér ekki, að vér munum englana dæma, því þá ekki hið tím-anglega?

4 Ef að þér hafið mál um hið tímanglega, þá setjið þér þá til dómara, sem í fyrirlitningu eru í söfnuðinum.

5 Þetta segi eg yður til blygðunar. Er þá ekki einn einasti svo vitur á meðal yðar, að hann geti skorið úr mállum milli brœðra sinna.

6 Heldur gengur bróðir í rétt á móti bróður og það fyrir dómstóli vantrúaðra?

7 Yfir höfuð að tala er það yður til smánar, að þér hafið lagadeilur hver við annan.

8 Því líðið þér ekki heldur órétt, og því látið þér ekki heldur ásælast yður? En þér gjörðið sjálfir órétt og ásælist aðra, og það yðar brœður.

9 Vitið þér ekki, að óréttvísir munu ekki Guðs ríki erfa? Dragið yður ekki sjálfa á talar; hvorki frillulífsmenn, né skurðgoða-dýrkarar, né hör-dómsmenn, né mannbleyður, eður þeir, sem leggjast með karlmönnum,

10 Né þjófar, né ásælnir, né drykkju-menn, né orðhák, né ránsmenn, munu Guðs ríki erfa.

11 Þvilíkir voru nokkrir af yður áður, en nú eruð þér þvegnir, helg-aðir og réttlættir fyrir Jesúm Krist og Anda Guðs vors.

12 Alt er mér leyfilegt, en alt er samt ekki nýtsamlegt. Alt er mér leyfilegt, en eg má ekki láta nokkurn hlut fá vald yfir mér.

13 Fœðan er fyrir magann, og maginn fyrir fœðuna, en Guð mun gjöra enda á, bæði henni og honum.

14 En líkaminn er ekki (gefinn) til frillulífs, heldur Drottinn til þjónustu, og Drottinn er fyrir líkamann; því Guð, sem uppvakti Drottinn, mun og uppvekja oss fyrir krapt sinn.

15 Vitið þér ekki, að yðar líkamir

eru Krists limir? Ætti eg þá að taka Krists limi og gjöra þá að limum skækjunnar? Fjærri fer því.

16 Eður vitið þér ekki, að sá, sem samlagar sig skækjunni, er einn líkami með henni? Því þau tvö munu verða einn líkami, segir ritningin.

17 En sá, sem samlagar sig Drottni, er einn andi með honum.

18 Fordízt frillulifnað; sérhver önnur synd, sem maðurinn drýgir, er fyrir utan líkamann, en sá, sem saurlífi drýgir, syndgar á móti sínum eigin líkama.

19 Eður vitið þér ekki, að yðar líkami ermusteri Heilags Anda, sem í yður býr, sem þér hafið frá Guði, og að þér eruð ekki yðar eigin (eign);

20 Því fyrir verð eruð þér keyptir; vegsamíð því Guð með yðar líkama.

7. KAPÍTULI.

Hvernig hjón skuli hegða sér hvort við annað. Ræður meyum og ekkjum að lifa ógiptum. Bannar hjónaskilnað. Hver lifi í þeirri stött og slöðu, sem hann er kallaður í. Orsakir, hversvegna ógipt staða sè betri.

HVAÐ það áhrærir, er þér skrifuðuð mér um, þá er það gott, að vera ekki við konu kendur;

2 En fyrir frillulífs sakir, þá haldi hver við sína eigin konu, og hver kona við sinn eigin mann.

3 Maðurinn gæti sinnar skyldu við konuna, og sömuleiðis konan við manninn.

4 Konan hefir ekki vald yfir sínum eigin líkama, heldur maðurinn; sömuleiðis hefir maðurinn ekki vald yfir sínum líkama, heldur konan.

5 Hvorugt haldi sér frá öðru, nema það skyldi vera eptir samkomulagi um tíma, svo þér getið stundað böna-hald; en takið síðan saman aptur, svo að Satan ekki freisti yðar vegna yðar bindindisleysis.

6 En þetta segi eg sem ráðleggíngu, en býð það ekki;

7 Því eg vildi, að allir væru eins og eg, en hver hefir sína náðargjöf þegið af Guði, einn þessa, annar hina.

8 En ógiptum og ekkjum segi eg, að þeim er betra, að vera eins og eg er;

9 En vanti þau bindindi, þá giptist þau; því betra er að giptast, en brenna (af losta).

10 En hinum giptu skipa eg, þó ekki eg, heldur Drottinn, að konan skuli ekki skilja við mann sinn;

11 En ef hún er skilin við hann, þá sè hún ógipt, ellegar taki aptur saman við manninn; ekki heldur skilji maðurinn við konuna.

12 Hinum öðrum býð eg, ekki Drottinn, að ef nokkur bróðir á vantrúaða konu, og hún vill búa saman við hann, þá skilji hann sig ekki við hana;

13 Og ef kona nokkur á vantrúaðan mann, og hann vill búa saman við hana, þá skilji hún ekki við hann.

14 Því hinn vantrúaði maður helgast af konunni, og hin vantrúaða kona helgast af manninum, því annars væru börn yðar vanheilög, en nú eru þau heilög.

15 En ef að hinn vantrúaði vill skilja við konuna, þá gjöri hann það; því, þegar svo á stendur, þá er einginn bróðir eða systir þrælbundin, en Guð hefir kallað oss til friðar.

16 Því hvað veiztu, kona, hvort þú munir geta gjört manninn hólpinn? Eður hvað veiztu, maður, hvort þú munir geta gjört konuna hólpna?

17 En sérhver sè í því ástandi, sem Drottinn hefir úthlutað honum, sérhver eins og hann var, þá Guð kallaði hann; svo býð eg í öllum söfnuðum.

18 Ef hann var umskorinn, þegar hann var kallaður, þá dragi hann ekki yfirhúðina yfir aptur; ef hann þá var óumskorinn, láti hann sig ekki umskera.

19 Umskurnin er ekkert, og yfirhúðin ekkert, heldur varðveizla Guðs boðorða.

20 Sérhver veri í þeirri stött, sem hann var í, þegar hann var kallaður.

21 Hafir þú verið þræll, þá þú varst kallaður, láttu þig einu gilda; en ef þú getur frjáls orðið, þá vel það heldur.

22 Því sá, sem var þræll, þá hann var kallaður, er Drottins frelsingi; sá, sem þá var frjáls, er Krists þræll.

23 Þér eruð dýru verði keyptir, verið ekki manna þrælar.

24 Góðir bræður, sérhver þjóni Guði í þeirri stött, sem hann er í kallaður.

25 En um meyar hefi eg ekkert boðorð af Drottni, en segi mínna

meiningu, eins og sá, er þá miskun hefir öðlazzt af Guði, að vera trúr.

26 Það er þá mín meining, að það sé gott fyrir manninn vegna yfirstandandi neyðar, að vera ógiptur ;

27 Sertu við konu bundinn, þá leita ekki skilnaðar, en sèrt þú konulaus, þá leita ekki kvofangs.

28 En þótt þú giptist, syndgar þú ekki, og þó að mey giptist, syndgar hún ekki ; en þvílíkir munu í líkamlega þrengingu komast, en eg vil hlífa yður við henni.

29 Því það segi eg yður, bræður, að skamt munu þess að biða, að þeir, sem konur hafa, verði sem þeir einga hefðu ;

30 Þeir, sem gráta, eins og þeir, sem ekki gráta ; þeir, sem gleðjast, eins og þeir, sem af eingu hafa að gleðjast ; þeir, sem kaupa, eins og þeir, sem ekkert eiga ;

31 Þeir, sem njóta heimsins gæða, eins og þeir, sem ekki hafa þeim að fagna ; því útlit þessa heims hverfur.

32 En eg vil, að þér seud áhyggjulausir. Hinn ókvaenti hyggur að Drottins vilja, hvernig hann megí Drottni þóknast ;

33 En hinn, sem kvaentur er, ber áhyggju fyrir því veraldlega, hvernig hann megí konunni þóknast.

34 Það er og mismunur á konu og ógiptri stálku : sú hin ógipta hugsar um það, sem Drottni viðkemur, að hún sé heilög bæði á sálu og líkama ; en sú gipta hugsar um það veraldlega, hvernig hún geti mannum þóknast.

35 En þetta segi eg yður sjálfum til góðs, en ekki til að leggja fyrir yður fótakefli, heldur svo að þér í síðsemi, stöðugleika og hindrunarlaust getið tilheyrt Drottni.

36 En ef einhver þykist hafa vansa af því, að mey hans ekki giptist í tíma, og hjá því verði ekki komizt, þá gjöri hann, sem honum líkar, hann syndgar ekki ; giptist þau.

37 En sá, sem stendur stöðugur í sínum ásetningi, og eingin nauðsyn þrengir til, heldur er sjálfráður, að gjöra það sem hann vill, og hefir ásett sér að geyma mey sína, hann gjörir vel.

38 Þessvegna gjörir sá vel, sem

giptir hana ; en sá, sem ekki giptir hana, gjörir enn betur.

39 Konan er bundin, meðan ektaður hennar lifir ; en þegar hann er dáinn, er henni frjálst, að giptast hverjum sem hún vill, einungis að það sé í Drottni.

40 En betur er hún farin, ef hún ekki giptir sig, eptir minni meiningu, og þykist eg líka hafa Guðs Anda.

8. KAPÍTULI.

Einginn láti þekkingu sína verða öðrum til ásteytingar. Skurðgoð eru að sönnu ekkert, en þó má ekki eta skurðgoða fórnir, svo hinn veiktráði ekki hneygslist.

HVAÐ það kjöt áhrærir, sem skurðgoðum er fórnfært, vitum vèr, að allir höfum vèr þekkingu (þekkingin gjörir stærilátan, en kærlekurinn uppbyggir ;

2 Svo ef einhver þykist mikill af þekkingu sinni, hann þekkir ekkert, eins og þekkja ber ;

3 En sá, sem elskar Guð, hann þekkir Guð).

4 Hvað áhrærir nautn þess, sem skurðgoðum hefir fórnfært verið, þá vitum vèr, að skurðgoð er ekkert, og einginn Guð til, nema sá eini.

5 Því jafnvel þó guðir seú kallaðir, svo vel á himni, sem á jörðu (eins og sagt er : margir eru guðir og margir drottnar),

6 Þá höfum vèr ekki nema einn Guð, Föðurinn, frá hverjum alt er, og vèr honum (til dýrðar), og einn Drottin Jesúm Krist, fyrir hvern alt er, vèr einnig.

7 En allir hafa ekki þessa þekkingu, heldur eta sumir það enn nú af skurðgoðatrú, sem skurðgoðafórn, og saurgast svo samvizka þeirra, sem er veik.

8 Föðan mælir ekki fram með oss hjá Guði, því vèr erum hvorki betri, þótt vèr etum, nè verri, þótt vèr ekki etum.

9 En gætið þess, að yðar frjálsræði í þessu verði ekki hinum veikum ásteytingar-efni ;

10 Því sæi einhver breyskur þig, sem hefur þekkingu, sitja til borðs í skurðgoða hofi, mundi ekki samvizka þess, sem veikur er, stælast svo, að hann æti skurðgoða fórnir ?

11 Og hinn veikí bróðir, sem Kristur

er dáinn fyrir, mun tortýnast sökum þekkingar þinnar.

12 En þegar þér þannig syndgið móti yðar bræðrum og meiddið þeirra reikandi samvizku, þá syndgið þér á móti Kristi.

13 Þess vegna, ef eg með nautninni hneyksla bróður minn, skal eg aldrei að eilífa kjöt eta, svo eg ekki hneyksli hann.

9. KAPÍTULI.

Postulinn sýnir, að hann hafi rétt til, að lifa á kostnað safnaðanna; en eins í þessu, sem fleiru, takmarki hann frelsi sitt, til þess að geta dunnid sem flesta. Hvetur til, að menn, að hans dæmi, skuli með stríði og bindindi gjöra sig verðuga þeirra launa, er sannkristnum þar fyrir eru heitin.

ER eg ekki frjáls maður? Er eg ekki postuli? Hefi eg ekki séð Jesúm Krist Drottinn vorn? Erud þér ekki ávöxtur vinnu minnar í Drottnei?

2 Þó eg sé ekki annara, þá er eg samt vissulega yðar postuli; því að þér eruð innsigli míns postula-embættis í Drottnei;

3 Þetta er vörn mín gegn þeim, sem hniðra mér.

4 Höfum vér ekki rétt til, að eta og drekka?

5 Er oss ekki leyfilegt, að hafa með oss kristna konu, eins og hinum postulunum, bræðrum Drottins og Kefasi?

6 Munum við Barnabas einir ekki hafa leyfi til, að vera lausir við vinnu?

7 Hver fer nokkru sinni í stríð á eigin kostnað? Hver plantar víngarð, og neytir ekki af hans ávexti? Eður hver getir hjarðar, og neytir ekki af mjólk hjarðarinnar?

8 Tala eg þetta eptir mannlegri háttsemi? Segir ekki lögmálið hið sama?

9 Því í Mósis lögmáli stendur skrifað: mýlðu ekki nautið, sem þreskir. Mun Guð bera umhyggju fyrir nautunum?

10 Vissulega segir hann það vor vegna; því vor vegna er það ritað, að sá sem plægir, á að plægja í voninni, og sá sem þreskir, verða hluttakandi þess, sem hann vonar.

11 Ef vér höfum sáð niður hjá yður andlegum hlutum, er það þá of mikið, þó vér uppskerum hjá yður líkamlega hluti?

12 Ef aðrir hafa þetta vald yfir yður,

hversu framar þá ekki vér? En vér höfum ekki hagnýtt oss það, heldur umberum vér alt, svo að vér gjörum lærdómi Krists einga hindrun.

13 Vitið þér ekki, að þeir, sem að fórnfóringunum þjóna, eta af fórninni, og þeir, sem altarinu þjóna, taka hlut með því?

14 Eins hefir og Drottinn tilskipað, að þeir, sem náðarlærdóminn boða, skuli lifa af því.

15 En eg hefi ekki hagnýtt mér neitt af þessu. Eg skrifa þetta ekki heldur til þess, að svo skuli vera gjört við mig, því mér er betra að deya, en að nokkur ónýti þetta hrós.

16 Því þó eg boði náðarlærdóminn, er það ekkert hrós fyrir mig, því nauðsyn rekur mig til þess. Vei mér, ef eg gjöri það ekki.

17 Því ef eg gjöri það fúslega, fæ eg laun; en gjöri eg það með nauðung, er mér þó þetta embætti á hendur falið.

18 Hver eru þá mín laun? Að þegar eg flyt náðarboðskap Krists skuli eg gjöra það kauplaust svo eg misbrúki ekki það leyfi, sem boðan náðarlærdómsins gefur mér.

19 Því þó að eg sé eingum manni háður, hefi eg samt gjört mig sjálfan að hvers manns þjóni, svo eg áynni þess fleiri.

20 Á meðal Gyðinga hefi eg verið Gyðingur, svo eg áynni Gyðinga; hjá þeim, sem undir lögmálinu eru, hefi eg verið eins og undir lögmálinu, þó eg sé ekki undir því, til þess eg áynni þá, sem undir lögmálinu eru.

21 Hjá hinum lögmálslausu, sem lögmálslaus (ekki samt lögmálslaus fyrir Guði, heldur lögbundinn Kristi), svo eg áynni hina lögmálslausu.

22 Meðal hinna óstyrku hegðaði eg mér sem óstyrkur, svo eg áynni þá. Eg hefi verið öllum alt, svo að eg að minsta kosti gæti frelsað nokkra.

23 En þetta gjöri eg vegna náðarboðskaparins, svo eg verði hluttakandi í hans gæðum.

24 Vitið þér ekki, að þeir, sem á skeiðvellingum hlaupa, hlaupa að sönnu allir, en ekki fær samt nema einn hrossið? Hlaupið þannig, að þér höndlið það.

25 En hver, sem fer í kappleik,

leggur hart á sig; þeir, til að vinna forgengilega kórónu, en vèr, óforgengilega.

26 Þess vegna hleyp eg ekki svo sem upp á óvissu, berst ekki sem sá, er í vindiun slær;

27 Heldur tem eg líkama minn og þjái hann, svo að eg, sem kenni öðrum, verði ekki sjálfur rækur.

10. KAPÍTULI.

Heqningardómar Guðs yfir Gyðingum eiga að vera öðrum til aðvörunar. Kristnum sæmir ekki, að sitja að blótveizlum; eiga jafnvel að helda sér frá leyfilegum hlutum, t. a. m. leifum skurðgoða förna, til þess að hneyksla ekki aðra.

Því eg vil ekki dylja fyrir yður, bræður, að feður vorir voru allir undir skýinu, og að þeir allir fóru yfir um hafið,

2 Og voru til fylgdar við Móses, allir skirðir í skýinu og hafinu,

3 Og þeir neyttu allir hinnar sömu andlegu fæðu, og drukku allir sama andlega drykk;

4 Því þeir drukku af hinni andlegu hellu, sem þeim fylgdi; en þessi hella var Kristur.

5 Samt voru fæstir af þeim Guði þóknanlegir; með því þeir fællu í eyðimörkinni.

6 Þetta er skeð oss til viðvörunar, svo að vèr girnumst ekki hið vonda, eins og þeir girntust.

7 Verið ekki blótmenn (skurðgoða), eins og nokkrir þeirra voru; því skrifað er: þeir settust niður að eta og drekka, og stóðu upp til leika.

8 Hórizt ekki, eins og nokkrir þeirra, og 23 þúsundir dóu á einum degi.

9 Freistum ekki heldur Krists, eins og sumir af þeim gjörðu, og fyrirfórust af höggormabiti.

10 Möglið ekki, eins og nokkrir þeirra mögðuð, sem eyðandinn fyrirfór.

11 En alt þetta kom yfir þá þeim til bendingar, og er ritað oss til viðvörunar, sem endir aldanna er kominn yfir.

12 Sá, sem því þykist standa, gæti að sér, að hann ekki falli.

13 Þér hafið ekki reynt nema mannlega freistni; en Guð er trúr, er ekki mun láta yður freistast fram yfir megn, heldur gjöra þann endir á freistingunni, að þér getið staðizt hana.

14 Forðizt þess vegna skurðgoðadýrkun, mínir elskanlegir.

15 Eg tala til yðar, sem hygginnar manna; rannsakið þér orð mín.

16 Sá blessunar-kaleikur, sem vèr blessum, er hann ekki hluttekning í Krists blóði? Og brauðið, sem vèr brjótum, er það ekki hluttekning í Krists líkama?

17 Af því það er eitt brauð, þá erum vèr hinir mörgu einn líkami; því vèr erum allir hluttakandi í þessu eina brauði.

18 Lítið til þeirra, sem Gyðingar eru eptir holdinu; koma þeir, sem fórnirnar eta, ekki í samfélag við altarið?

19 Hvað segi eg? að skurðgoð sé nokkuð? eður það, sem því er fórnað, nokkuð?

20 En því sem heiðingjarnir fórnfæra, því fórnfæra þeir samt djöflum, en ekki Guði; en eg vil ekki, að þér hafið samnautn með djöflunum.

21 Þér getið ekki undireins drukkið kaleik Drottins og djöflanna; þér getið ekki undireins verið borðgestir Drottins og djöflanna.

22 Eður eigum vèr að reita Drottin til reiði? Munum vèr vera máttugri, en hann?

23 Alt er leyfilegt; en alt er þó ekki nýtsamlegt. Alt er leyfilegt; en alt er þó ekki til uppbyggingar.

24 Einginn leiti síns gagns, heldur annara.

25 Etið alt það, sem á torginu er selt, og spyrjið ekkert um það, fyrir samvizkunnar sakir;

26 Því Drottni, tilheyrir jörðin, og alt, sem á henni er.

27 Ef einhver, sem ekki er kristinn, býður yður, og þér viljið fara, þá etið alt, sem fyrir yður verður sett, og rannsakið það ekki, fyrir samvizkunnar sakir.

28 En ef einhver segir við yður: þetta eru skurðgoðafórnir, þá etið ekki, fyrir þess manns sakir, sem aðvaraði yður, og samvizkunnar vegna.

29 Eg segi, samvizkunnar vegna, ekki yðar eigin, heldur hins; því hvers vegna ætti frelsi mitt að dæmast eptir annars manns samvizku?

30 Ef eg neyti fæðunnar með þakk-læti, því er mér hallmælt fyrir það, er eg gjöri Guði þakkir fyrir?

31 Hvort heldur þér því etið, eður drekkið, eður hvað helzt þér gjörð, gjörð það alt Guði til dýrðar.

32 Gefið eingum, hvorki Gyðingi nè Grikkja, nè Guðs söfnuði, nokkra orsök til ásteytingar,

33 Eins og eg leitast við, að þóknast öllum í öllu, og leita ekki míns hagnaðar, heldur margra, svo að þeir verði hólþnir.

11. KAPÍTULI.

Postulinn varar við ýmsum ósömum við guðsþjónustugjörðina. Aminnir, um að sjna bróðurlegan kærlleika við kvöldmáltíðina og forðast manngrænar-álit og alla ósæmilega hegðun, svo menn baki sér ekki hegvingu.

BREYTIÐ eptir mér, eins og eg breyti eptir Kristi.

2 En eg hrósa yður, bræður, fyrir það, að þér minnst mín í öllu, og haldið þær reglugjörðir, sem eg hefi sett.

3 En vitid það, að Kristur er hvers karlmanns höfuð, en karlmaðurinn konunnar höfuð, en Guð Krists höfuð.

4 Hver sá karlmaður, sem biður eður spáir með höfuðfati á höfði, óvirðir höfuð sitt.

5 En hver kona þar á móti, sem biður eður spáir með beru höfði, óvirðir höfuð sitt, því það er, eins og höfuð-hár hennar væri rakað.

6 Því ef konan vill ekki hylja sig, þá láti hún raka höfuðhár sitt; en ef það er konu vansi, að klippast eður rakast, þá hylji hún höfuð sitt.

7 Karlmaðurinn á ekki að hylja höfuðið, því hann er ímynd og vegsemd Guðs, en konan er vegsemd mannsins.

8 Því maðurinn er ekki af konunni, heldur konan af manninum;

9 Því ekki er heldur maðurinn skapadur vegna konunnar, heldur konan vegna mannsins.

10 Þess vegna ber konunni að bera lotningarmerki á höfði sér, sakir englanna.

11 Samt er hvorki maðurinn án konunnar, nè konan án mannsins, eptir Drottins tilætlun.

12 Því eins og konan er af manninum, eins er og maðurinn af konunni; en alt er af Guði.

13 Hugsið eptir með sjálfum yður, hvort það sómri konu, að biðja til Guðs berhöfðadri?

14 Eður segir ekki yðar eigin nátt-

úra yður, að karlmanni er það til vanvirðu, að láta hár sitt vaxa,

15 En aptur á mót konu sæmd, að láta hár sitt vaxa, því henni er hárið gefið í skýlustað?

16 En vilji nokkur þrátta um þetta, þá viti hann, að vér höfum ekki slíka venju, og ekki heldur Guðs söfnuðir.

17 En um leið og eg áminni um þetta, vil eg ekki hrósa því, að þér komið saman, ekki til ens betra, heldur til ens verra.

18 Því fyrst heyri eg, að þegar þér komið saman í söfnuðinum, sè sundurlyndi yðar á milli, og að nokkru leyti trúí eg því.

19 Því flokkadrættir verða að vera yðar á milli, svo að þeir þekkist úr, sem góðir eru.

20 Þegar þér komið saman, er það ekki til að halda Drottins kvöldmáltíð;

21 Því hver tekur sína fæðu fyrir fram fyrir sig, þegar til borðhaldsins kemur, svo einn er svángur, en annar neytir í óhöfi.

22 Hafið þér ekki heimili, þar sem þér getið etið og drukkið? Eður fyrirleitlið þér Guðs söfnuð og forsmaíð þá, sem fátækir eru? Hvað á eg að segja yður? Á eg að hrósa yður? Fyrir þetta hrósa eg yður ekki.

23 Því eg hefi meðtekið af Drottni, það sem eg hefi kent yður, að Drottinn Jesús, á þeirri nótt sem hann var svikinn, tók brauðið, gjörði þakkir, braut það og sagði:

24 Þetta er minn líkami, sem fyrir yður verður brotinn; gjörði þetta í mína minningu.

25 Sömuleiðis einnig kaleikinn eptir kvöldmáltíðina, segjandi: Þessi kaleikur er nýr sáttmáli í mínu blóði; gjörði þetta, svo opt sem þér drekkið, í mína minningu.

26 Því svo opt sem þér etið þetta brauð, og drekkið af þessum kaleik, þá bodið þér dauða Drottins, þángað til hann kemur.

27 Hver sem því, etur þetta brauð og drekkur af kaleik Drottins óverðuglega, sá verður sekur við Drottins líkama og blóð.

28 En sérhver prófi sig sjálfan, og eti síðan af brauðinu og drekki af kaleiknum;

29 Því sá sem óverðuglega, etur og drekkur, hann etur og drekkur sér til dónsáfellis, þar eð hann ekki gjörir greinarmun á Drottins líkama.

30 Þar fyrir eru svo margir á meðal yður veikir, vanmáttugir, og margir dánir.

31 Því ef vèr dæmdum oss sjálfa, þá yrðum vèr ekki dæmdir.

32 En þegar Drottinn dæmir, þá er það til að aga oss, svo vèr ekki skulum fordæmast með heiminum.

33 Þar fyrir, bræður mínir, þegar þèr komið saman til máltíðar, þá biðið hver eptir öðrum.

34 Ef einhvern húngrar, eti hann heima, svo að þèr ekki komið saman yður til dóms. En eg mun skipa til um hitt annað, þegar eg kem.

12. KAPÍTULL.

Heilagur Andi útbýtir gjöfum sínum, hverjum eptir sinni vild, en sérhver verji þeim til sameiginlegs gagns.

EN eg vil ekki láta yður, bræður mínir, vera ókunnugt um hinar andlegu gjafir.

2 Þèr vitið, að þèr voruð heiðingjar, og genguð til mállausra skurðgöða, eptir því sem þèr voruð leiddir.

3 Þess vegna læt eg yður vita, að eingi sá, sem talar af Guðs Anda, formælir Jesú, og að eingi getur kallað Jesúm Drottinn, nema Heilagur Andi sè með honum.

4 Mismunur er á náðargáfum, en sami er Andinn;

5 Mismunur er á emboettum, en sami er Drottinn;

6 Mismunur er á framkvæmdum, en Guð er hinn sami, er framkvæmir alt í öllum.

7 En sérhverjum er gefið að sýna Andans gjöf öðrum til gagns;

8 Því að einum er af Andanum gefið að mæla af vísdomi; en öðrum djúpsær þekking, af hinum sama Anda;

9 En öðrum trú, af sama Anda; öðrum læknisgáfa, af hinum sama Anda;

10 Öðrum framkvæmdir kraptaverka; öðrum spádóms gáfa; öðrum greind á að døma um andana; öðrum margháttadar túngur;

11 Öðrum útlekking túgnanna. En alt þetta framkvæmir einn og hinn

sami Andi, sem útbýtir hverjum einum eptir sinni vild;

12 Því eins og líkaminn er ekki nema einn, þó hann hafi marga limu, en allir limir þess eina líkama, sem eru margir, eru einn líkami;

13 Eins er Krístur; því að vèr erum allir með einum Anda skirðir til að vera einn líkami, hvort sem vèr erum Gyðingar, eður Grikkir, þrælar eður frjálsir menn, og allir erum vèr drykkjaðir, svo vèr sèum einn andi;

14 Því að líkaminn er ekki einn limur, heldur margir.

15 Þó fóturinn segði: fyrst eg er ekki hönd, er eg ekki partur líkamans; mundi hann ekki vera það eins fyrir það?

16 Og þó eyrað segði: fyrst eg er ekki auga, er eg ekki partur líkamans; mundi það ekki þar fyrir vera líkamans limur?

17 Ef allur líkaminn væri auga, hvar væri þá heyrnin? Ef hann allur væri eyra, hvar væri þá ilmanin?

18 En nú hefir Guð sett limina á líkamanum, hvern einn, þar sem honum leizt.

19 En ef allir limirnir væru einn limur, hvar væri þá líkaminn?

20 En nú eru limirnir margir, en líkaminn einn.

21 Augað má því ekki segja við höndina: eg þarf þín ekki við; eður höfuðið við fœturna: eg þarf ykkar ekki við; 22 Heldur eru miklu fremur þeir limir nauðsynlegir, sem auðvirdilegastir sýnast;

23 Og þeim limum líkamans sýnum vèr mestan sóma, sem vèr höldum óalitlegasta, og þeir, sem óvirduglegastir þykja, prýðast mest,

24 En þeir, sem álitlegir eru, hafa þess ekki þörf; heldur hefir Guð þannig hagað líkamans samtengingu, að sá, sem miður er, sè mest verður,

25 Svo ekki verði ágreiningur milli líkamans lima, heldur að hver limurinn þeri umhyggju fyrir öðrum.

26 Þar af er það, að hvort sem einn limurinn finnur til, finna allir limirnir til með honum, eður einum vegnar vel, þá samgledjast allir hinir limirnir.

27 En þèr eruð Krists líkami og limir, hver fyrir sig.

28 Og sama setti Guð í söfnuðinum, fyrst postula, þar næst spámenn, svo kennara, þar næst þá, sem hafa gáfu til að gjöra kraptaverk; gáfu til að lækna, til að aðstoða, stjórna og að tala margháttuðum túngum.

29 Eru allir postular? allir spámenn? allir lærifeður? Er öllum gefið að gjöra kraptaverk? Hafa allir læknisgáfu?

30 Tala allir túngum, eður geta allir útlagt þær?

31 Sökizt eptir hinum beztu gáfum, og enn fremur vil eg vísa yður hinn bezta veg.

13. KAPÍTULI.

Ef kærleikann vantar, gagna ekki hinar gáfurnar. Elskunnar eiginlegleikar. Allar aðrar gáfur þverra loksins; elskan ein er varanleg.

ÞÓ að eg talaði bæði engla og manna túngum, en hefði ekki kærleikann, þá væri eg eins og hljómandi málmur eða hvellandi bjalla;

2 Og þó eg hefði spádómsgáfu, vissi alla leyndardóma og hefði als háttar þekkingu, hefði trú svo mikla, að eg gæti flutt fjöll, en hefði ekki kærleikann, þá væri eg einskis verður.

3 Og þó eg bitaði niður allar eigur minar og lėti jafnvel brenna mig, en hefði ekki kærleikann, væri það mér til einskis gagns.

4 Kærleikurinn er umburðarlyndur, góðviljaður, ekki ófundsjúkur, ekki raupsamur,

5 Ekki hrokafullur, gjörir ekkert ósæmilegt, er ekki sérplæginn, ekki reiðigjarn, tilreiknar ekki ilt,

6 Gleður sig ekki af óréttvísi, en samgleðst sannleikanum,

7 Er þagmælskur, trúir öllu, vonar alt, umber alt.

8 Kærleikurinn fellur aldrei úr gildi; en hvort heldur það eru spádómsgáfur, þá munu þær þverra, eður túngur, þá mun þeim linna, eður þekking, þá mun hún þrjóta.

9 Því vör þekkjum ekki nema að nokkru leyti og spáum ekki nema að nokkru leyti;

10 En þegar hið fullkomna kemur, þá þverrar það, sem ekki er nema að nokkru leyti.

11 Þegar eg var barn, talaði eg sem barn, var lyndur eins og barn og

hugsaði sem barn; en þegar eg varð fullorðinn, lagði eg af bernskuna.

12 Því nú sjáum vör gegnum gler í ráðgátu, en á síðan augliti til auglitis; nú þekki eg að nokkru leyti, en þá mun eg sjálfur þekkja, eins og eg er sjálfur þektur.

13 En þá er þetta þrent, trúin, vonin og kærleikurinn, varanlegt, en af þessu er kærleikurinn mestur.

14. KAPÍTULI.

Að tala túngum, þegar einginn útleiggur, gagnar ekkert; en að tala af spámannlegri andagift, er uppbyggilegra. Komur tali ekki opinberlega í söfnuðinum. Alt framfari þar sómasamlega og með reglu.

LEGGIÐ stund á kærleikann; sök- izzt eptir enim andlegu gáfunum, en allra helst, eptir spámannlegri andagift.

2 Því sá, sem talar túngum, talar ekki við menn, heldur við Guð; því einginn skilur hann, en hann talar í anda hulda lærdóma.

3 En sá, sem talar af spámannlegri andagift, talar mönnum til uppbygg- íngar, áminningar og huggunar.

4 Sá, sem talar túngu, uppbyggir sjálfan sig; en sá, sem talar af spámannlegri andagift, uppbyggir söfnuðinn.

5 En eg vildi, að þér allir gætuð túngum talað, en þó heldur, að þér töluguð af spámannlegri andagift, því það er meira vert, en að tala túngum, nema hann undir eins útleggi, svo að söfnuðurinn hafi af því uppbyggingu.

6 Hvað mundi eg gagna yður, bræður, þó eg kæmi til yðar og talaði túngum, nema eg undir eins talaði til yðar fyrir opinberun eða þekkingu eður spámannlega andagift eður lærdóm?

7 Því er eins varið og dauðum hlutum, er hljóð hafa, hvort heldur það er hljóðpípa, eður harpa, ef hún gefur ekki aðgreining hljóðunum, hvernig geta menn þá vitað, hvað það er, sem leikið er á pípu eður hörpu?

8 Sömuleiðis, ef lúðurinn gæfi óskilmerkilegt hljóð, hver mundi þá búa sig til bardaga?

9 Þannig og þér; nema mál yðar sé skiljanlegt, hver veit þá, hvað þér talið? Þér talið út í loftið.

10 Ef til vill eru svo og svo margar

túngur til í heiminum, en eingin, sem er merkingarlaus.

11 Ef eg skil ekki merkingu málsins, er eg fyrir þeim, er talar, sem útlendingur, og hann eins fyrir mér.

12 Sömuléidis og þér; þar eð þér sækizt eptir Andans gáfum, þá kappkostið að vera sem fullkomnastir, söfnuðinum til uppbyggingar.

13 Sá sem þar fyrir tungu talar, biðji, að hann geti það útlagt.

14 Því ef eg bið á útlenda tungu, biður að sönnu andi minn, en skilningur minn verður ávaxtarlaus. Hvernig á það þá að vera?

15 Eg vil biðja með andanum, en biðja undir eins með skilningnum; eg vil sýngja með andanum, en sýngja, einnig með skilningnum;

16 Því þó þú lofir Guð í anda, hvernig á hinn fáfróði að segja amen til þinnar lofgjörðar, þar eð hann veit ekki, hvað þú segir?

17 Því að visu getur lofgjörð þín verið fögur, en hinn hefur ekki uppbyggingu af því.

18 Guði mínum sè lof, að eg tala betur tungum, en þér allir;

19 En heldur vil eg í söfnuðinum tala fimm orð svo skiljanleg, að eg geti öðrum kent, heldur en tíu þúsund á framandi tungu.

20 Bræður, verið ekki börn í skilningi, heldur eins og börn í hrekkvísi, en verið fullorðnir í skilningi.

21 Í lögmálinu stendur skrifað: í útlendum tungum og með annarlegum vörum vil eg tala til þessa lýðs, en samt mun hann ekki hlýða mér, segir Drottinn.

22 Framandi túngur eru því teikn, ekki hinum trúðu, heldur vantrúðu; en hin spámannlega andagípt ekki hinum vantrúðu, heldur hinum trúðu.

23 Ef því allur söfnuðurinn væri saman kominn og allir töluðu tungum, og einhver vantrúaður, eður sá, sem ekki skildi tungurnar, kæmi þar inn, mundi hann ekki segja, að þér væruð vitstola?

24 En ef allir tala með spámannlegri andagípt, og einhver vantrúaður eður fáfróður kemur inn, þá sannfærist hann og dæmist af öllum;

25 Það sem í hjarta hans er hulið,

verður opinbert, svo að hann mun falla fram á ásjónu sína og tilbiðja Guð, og meðkenna, að Guð sè sannarlega með yður.

26 Hvað leiðir þá af þessu, bræður? Að þegar þér í söfnuðinum saman komið, og sérhver yðar hefir sálm fram að færa, eður einhvern lærdóm, eður eitthvað í framandi tungu, eður opinberun eður útleggingu, þá sè það alt til uppbyggingar.

27 Ef einhver talar tungu, þá sèu það tveir, mest þrír, og það til skiptis, en einn leggi út.

28 En ef eingi er, sem getur útlagt, þá þegi sá í söfnuðinum (sem á framandi tungu talar), en tali við sjálfan sig og Guð.

29 En tveir eður þrír spámenn mega tala, en aðrir dæmi um.

30 En ef annar, sem situr, fær opinberun, þá þegi sá fyrri.

31 Því allir getið þér, hver eptir annan, talað af spámannlegri andagípt, svo að allir læri og allir huggist,

32 Því spámanna andar eru spá mönnum undirgefna,

33 Með því Guð er ekki óeirðar, heldur friðarins Guð. Eins og við gengst í öllum söfnuðum kristinna manna,

34 Ber konum yðrum að þegja í söfnuðunum, því þeim er ekki leyft að tala, heldur að hlýða, eins og líka lögmálið býður.

35 En ef þær vilja fræðast í einhverju, spyrji þær menn sína heima, því konum sæmir það ekki, að tala í söfnuðinum.

36 Eður hefir Guðs lærdómur frá yður út gengið? eða eruð þér þeir einustu, er hann er kominn til?

37 Ef nokkur þykist spámaður vera, eða gæddur Andans gáfu, þá viti hann, að það, sem eg hér skrifa yður, er Drottins boð.

38 Ef nokkur vill ekki við þetta kannast, ráði hann því.

39 Kappkostið því, bræður, að öðlast spámannlega andagípt; og bannið ekki að tala tungum; en alt framfari siðsamlega og með reglu.

15. KAPÍTULI.

Páll vitnar um Krists uppris. Hverur þá, sem neita henni. Kennir, hvernig framliður muni upprisa. Huggar trúaða með því.

EN eg vil minna yður, bræður, á náðarboðskap þann, er eg áður hefi boðað yður og þér veittuð viðtöku,

2 Sem þér einnig hafið stöðuglega haldið við, og sem líka mun yður hólpna gjöra, ef þér geymið hans, eins og eg kendi yður hann, nema svo sè, að þér hafið ófyrirsynju trúna tekið.

3 Því eg kendi yður fyrst og fremst þann lærdóm, sem eg hefi meðtekið : að Kristur væri dáninn vegna vorra synda eptir ritningunum,

4 Og grafiun og upprisin á þriðja degi eptir ritningunum

5 Og sè sèður af Kefasi, og þar eptir af þeim tólf.

6 Síðan var hann sèður í einu af meir en fimm hundruð bræðrum, er flestir lifa alt til þessa dags, en sumir eru dánir.

7 Þar eptir birtist hann Jakobi, síðan öllum postulunum.

8 Síðast allra opinberaðist hann einnig mèr, eins og ótímabærum burði ;

9 Því eg er síztur postulanna, og ekki verður að kallast postuli, því að eg hefi ofsókt Guðs söfnuð ;

10 En af náð Guðs er eg, það eg er, og náð hans við mig hefir ekki verið til ónýtis, heldur hefi eg unnið meira en allir hinir, þó ekki eg, heldur Guðs náð, sem með mèr er.

11 Hvort sem það þá er eg, eður þeir, þá kennum vèr þannig, og þannig hafið þér trúað.

12 En ef það er kent, að Kristur sè upp risinn frá dauðum, hvernig geta þá nokkrir af yður sagt, að upprisa framliðinna sè ekki til ?

13 En sè upprisa framliðinna ekki til, þá er Kristur heldur ekki upp risinn ;

14 En ef Kristur er ekki upp risinn, þá er vor kenning ónýt, og trú yðar líka ónýt.

15 En vèr reynumst þá og ljúgvottar Guðs, þar eð vèr höfum vitnað um Guð, að hann hafi upp vakið Krist, er hann hefir ekki upp vakið, svo framarlega sem framliðnir ekki upp rísa ;

16 Því ef dauðir ekki upp rísa, þá er Kristur ekki upp risinn ;

17 En ef Kristur er ekki upp risinn, þá er trú yðar ónýt,

18 Þér eruð þá enn þá í yðar syndum, og þeir, sem söfnuðir eru í Kristi, glataðir.

19 Ef vèr einungis í þessu lífi settum vora von til Krists, þá værum vèr hinir vesælustu allra manna.

20 En nú er Kristur upp risinn frá dauðum, frumgróði allra þeirra, sem dánir eru ;

21 Því þar eð dauðinn kom fyrir einn mann, kom og upprisa dauðra fyrir einn mann.

22 Því að eins og allir deya í Adam, eins munu og allir lifgast í Kristi,

23 En sérhver í sinni röð ; Kristur er frumgróðinn, þar næst munu þeir, sem Kristi tilheyra, upp rísa í hans tilkomu.

24 Þar eptir kemur endirinn, þegar hann selur Guði og Föður ríkið í hendur, þá hann er búinn að afmá alt veldi, herradæmi og makt ;

25 Því að honum ber að ríkja, þángað til hann hefir lagt alla óvini undir sína fötur.

26 Sá síðasti óvinur, sem afmáist, er dauðinn ;

27 Því alt hefir hann undir hans fötur lagt. En þegar hann segir að alt sè undir hann gefið, þá er það auðsætt, að sá er þar frá undan skilinn, er lagði alt í hans vald.

28 En þegar hann er búinn að leggja alt undir hans veldi, þá mun sjálfur Sonurinn leggja sig undir þess veldi, er áður hafði lagt alt undir hans vald, svo að Guð sè alt í öllu.

29 En hvað gjöra þeir, er láta skírast fyrir hina dauðu, ef dauðir öldungis ekki upp rísa ? og því láta þeir skíra sig fyrir þá ?

30 Og því erum vèr í sífeldum háska ?

31 Daglega er eg í dauðans hættu ; það vitna eg hátíðlega við lofstír þann, sem eg af yður hefi í Drottnei vorum Jesú Kristi.

32 Hvert gagn hefði eg af því, að eg hefi við óargadýr (að eg kvedi svo að orði) barízt í Éfesus, ef að dauðir ekki upp rísa ?

33 Látum oss (þá) eta og drekka, því á morgun deyum vèr.

34 Látið ekki villa yður ; vont sam-

félag spillir göðum síðum. Vaknið fyrir alvöru og syndgið ekki; því samir þekkja ekki Guð. Eg segi þetta yður til blygðunar.

35 En einhver kynni að segja: hvernig geta dauðir upp risið? Með hvílikum líkama munu þeir fram koma?

36 Þú heimskíngi, það, sem þú sáir, lifnar ekki aptur, nema það deyi;

37 Og það, sem þú sáir, er ekki sá líkami, er það síðar verður, heldur einbert frækorn, til dæmis: hveitis, eður einhvers annars;

38 En Guð gefur því líkama, eins og hann vill, og sérhverju frækorni sinn eiginlegan líkama.

39 Ekki er alt hold sama hold; heldur er annað manna, annað hold dýranna, annað fiskanna, annað fuglanna.

40 Til eru bæði himneskir líkamir og jarðneskir líkamir, en önnur er fegurð hinna himnesku, önnur hinna jarðnesku.

41 Öðruvísi er birta sólarinnar, öðruvísi tunglsins, og enn öðruvísi stjarna-anna (því stjarna er stjörnu bjartari).

42 Þannig er og varið upprisu hinna dauðu. Hér er niður sáð forgengilegum líkama, en upp ris óforgengilegur;

43 Hér er niður sáð óásjálegum líkama, en upp ris vegsamlegur;

44 Það er niður sáð veikum, en upp ris máttugur; náttúrlegum líkama er niður sáð, en upp ris andlegur líkami. Til er náttúrlegur líkami og til er andlegur líkami.

45 Svo stendur og skrifað: hinn fyrsti maður Adam varð að lifandi sálu, hinn síðari Adam að lifgandi anda.

46 En ekki kom hinn andlegi fyrst, heldur hinn náttúrlegi, þar eptir hinn andlegi.

47 Hinn fyrri maður var mold af jörðu, hinn síðari maður er Drottinn af himni.

48 Eins og sá jarðneski var, þannig eru hinir jarðnesku, og eins og sá himneski var, þannig og hinir himnesku;

49 Og eins og vér höfum borið líking þess jarðneska, eins munum vér og bera líking þess himneska.

50 En þetta segi eg, bræður, að

hold og blóð getur ekki erft Guðs ríki, né hið forgengilega óforgengilegleikann.

51 Sjá, eg segi yður leyndardóm: vér munum ekki allir sofna,

52 En allir umbreytast í vetfángi, í einu augnabliki, við hinn síðasta lúðurs þyt (því lúðurinn mun gella, og hinir dauðu upp risa óforgengilegir, en vér umbreytast);

53 Því hið forgengilega verður að íklæðast óforgengilegleikanum, og hið dauðlega ódauðlegleikanum.

54 En þegar hið forgengilega íklæðist óforgengilegleikanum, og hið dauðlega ódauðlegleikanum, þá rætist það, sem skrifað er: dauðinn er uppsvelgdur í sigur.

55 Dauði, hvar er þinn broddur? Helvíti, hvar er þinn sigur?

56 En broddur dauðans er syndin, en afl syndarinnar er lögmálið.

57 En Guði séu þakkir, sem oss hefir sigurinn gefið fyrir Drottinn vorn Jesúm Krist!

58 Bræður mínir elskanlegir, verið þess vegna stöðugir, óbifanlegir, ætíð ávaxtarsamir í verki Drottins, með því þér vitið, að erviði yðar í Drottnei mun ekki verða til ónýtis.

16. KAPÍTULI.

Niðurlag bréfsins.

AÐ því er snertir ölmusúsafn yðar á handa enum kristnu, þá hegðið yður með það, eins og eg hefi boðið söfnuðinum í Galatalandi.

2 Hver yðar leggi afsíðis heima hjá sér á fyrsta degi vikunnar, og geymi í einum sjóð, það sem honum heppnast (að spara) svo að safnið þurfi ekki þá fyrst fram að fara, þegar eg kem.

3 En þegar eg kem, mun eg senda þá, sem þér álitíð hæfa, með gáfu yðar til Jerúsalems og skrifa með þeim;

4 Og ef eg finn það ómaks vert, að eg sjálfur fari, þá læt eg þá fara með mér.

5 En eg mun koma til yðar, þegar eg fer um Masedóníu (því um hana fer eg), og dvel, ef til vill, hjá yður,

6 Jafnvel verð kyrr vetrarlángt; þér getið þá leiðbeint mér, hvert sem eg fer.

7 Því nú vil eg ekki koma við hjá yður, en eg vona, ef Guð lofar, að dvelja nokkra stund hjá yður.

8 En alt til hvítasunnunn verð eg kyrr í Efesus,

9 Því mér hefir þar mikið og kröptugt tækifæri gefizt, þó mótstöðumennirnir séu margir.

10 En ef Tímóteus kemur til yðar, þá sjáid svo til, að hann geti óttalaus hjá yður verið, því að hann vinnur að Drottins verki, eins og eg.

11 Einginn fyrirlíti hann, greiðið heldur ferð hans með friði, svo að hann komist til mín, því eg vænti hans með bræðrunum.

12 Bróður Appolló hefi eg mikillega beðið, að hann fylgdist með bræðrunum til yðar, en hann vildi ekki fara nú þegar, en mun koma, þegar hann fær hentugleika til þess.

13 Vakið, haldið fast við trúna, sýnið yður karlmannlega og verið styrkvir,

14 Auðsýnið kærleika í öllu.

15 En eg áminni yður, bræður : þér vitið, að Stefáns heimilisfólk var

frumgróði Akkeu og hefir helgað sig þjónustu kristinna ;

16 Sýnið þvilikum virðingu, og öllum þeim, sem eru tilhjálpandi og vinna þar að.

17 En eg gleðst við komu Stefáns, Fortúnati og Akkaisí ; því þeir hafa bætt mér yðar söknuð ; þeir hafa bæði glatt mig og yður.

18 Hafið mætur á slíkum mönnum.

19 Yður heilsa söfnuðirnir í Asíu. AkvÍlas og Priskilla biðja mikillega að heilsa yður í Drottni, ásamt söfnuði þeim, sem saman kemur í þeirra húsi.

20 Allir bræðurnir heilsa yður. Berið þessa kveðju, hver til annars, með heilögum kossi.

21 Kveðjan er skrifuð með minni, Páls, hendi.

22 Ef nokkur er sá, sem ekki elskar Drottinn Jesúm Krist, sá se bölváður. Drottinn kemur.

23 Náðin Drottins vors Jesú Krists se með yður.

24 Kærleiki minn se með yður öllum í Jesú Kristi, amen.

SÁNKTI PÁLS SÍÐARI PISTILL TIL KORINTUMANNA.

1. KAPÍTULI.

Huggun og þolinmæði Páls í als konar andstreymi. Tilgreinir, hvers vegna hann hafi ekki komið til Korintu.

PÁLL, að Guðs vilja postuli Jesú Krists, og bróðir Tímóteus, heilsa söfnuði Guðs í Korintuborg og öllum kristnum í Akkeu.

2 Náð se með yður og friður af Guði vorum Föður og Drottni Jesú Kristi.

3 Lofaður veri Guð og Faðir Drottins vors Jesú Krists, miskunsemdanna Faðir og Guð allrar huggunar,

4 Sem huggar oss svo í öllum vorum þjáningum, að vèr getum aptur huggað aðra í als konar þjáningu með sömu huggun, er Guð huggar oss með ;

5 Því eins og vèr höfum fyrir mörgum þjáningum orðið vegna Krists,

eins veitir hann oss og fyrir Krist yfirgnæfanlega huggun ;

6 Því hvort heldur vèr líðum þjáningar, þá er það yður til huggunar og sálhjálp, eður vèr öðlumst huggun, er það yður til huggunar, sem sýnir sig kröptuga til þolinmæði í sömu þjáningum, sem vèr líðum.

7 Og þessi vor von um yður er staðföst, þar eð vèr vitum, að eins og þèr eruð hluttakandi orðnir í þjáningunum, eins munuð þèr verða það í hugguninni.

8 Því vèr viljum ekki dylja fyrir yður, bræður, að þjáningar þær, sem vèr urðum fyrir í Asíu, voru ákaflega þúngar, og þýngri, en vèr gætum þær borið, svo vèr örvæntum jafnvel um líf vort.

9 Já, oss sýndist með sjálfum oss, að vèr þegar hefðum fengið voru

daudadóm, svo vèr ekkert traust sett-
um til sjálfra vor, heldur til Guðs,
sem upp vekur hina dauðu.

10 Hann frelsaði oss frá þessari
miklu dauðans hættu, og frelsar,

11 Og honum treystum vèr til þess,
að hann eins hèr eptir muni frelsa
oss, ef þèr einnig hjálpið til þess með
yðar bönum fyrir oss, svo að sú náð,
sem oss veitist fyrir margra bænir,
vegsamist vor vegna af mörgum með
þakkargjörð.

12 Því þetta er hrósun vor, vitnis-
burður samvizku vorrar, að vèr höfum
hegðað oss falslaust í heiminum og
með grandvarlegleika fyrir Guði, ekki
fyrir aðstoð holdlegrar speki, heldur
Guðs náðar, allra helzt hjá yður ;

13 Því ekki skrifa eg yður annað en
það, sem þèr lesið og líka þekkið, og
eg vona þèr munið og þekkja það alt
til enda,

14 Eins og þèr eruð búnir að þekkja
oss að nokkru leyti, að vèr munum
verða yður til sóma, eins og þèr oss,
á degi Drottins Jesú.

15 Og í þessu trausti ásetta eg mèr
fyrri að koma til yðar, svo að þèr í
annað sinn hefðuð gott af því.

16 Og að fara um hjá yður til Mase-
dóníu, og koma aptur þaðan til yðar,
og fá yðar fylgd til Gyðingalands.

17 Sýnda eg nokkurt lauslyndi í því,
að eg ásetti mèr þetta? Eður sýndi
þessi ásetningur minn holdlegt ráðlag,
svo að (fyrst) sè hjá mèr já, já og
(síðan) nei, nei?

18 Sá sannorði Guð sè mitt vitni, að
lærdómur vor hjá yður var ekki já og
nei !

19 Því Guðs Sonur Jesús Kristur,
sem vèr kendum yður, eg, Sylvanus
og Tímóteus, var ekki já og nei, heldur
var alt í honum já ;

20 Því svo mörg sem Guðs fyrirheit
eru, þá eru þau í honum já og amen,
Guði til dýrðar fyrir vora kenningu.

21 En sá, sem heldur oss ásamt
yður fast við Krist og hefir smurt
oss,

22 Er Guð, sem einnig hefir inn-
siglað oss og gefið pant Andans í vor
hjörtu.

23 En eg kalla Guð mèr til vitnis
um það, að eg af hlífð við yður ekki
hefi komið til Korintuborgar.

24 Ekki þess vegna, að vèr viljum
Drottna yfir trú yðar, heldur erum
vèr samvinnandi að fögnuði yðrum ;
því þèr standið stöðugir í trúnni.

2. KAPÍTULI.

*Sama efni. Biður að taka þann aptur í söfnuðinn,
sem hafði bætt ráð sitt. Þakkar Guði, sem blessar
hans embætti.*

EN með sjálfum mèr hefi eg ásett
að koma ekki aptur til yðar með
hrygð ;

2 Því ef eg hryggi yður, hver gleður
mig þá, nema sá, er eg áður hafði
hrygt?

3 Og þetta skrifaði eg yður til þess,
að þegar eg kem, hafi eg ekki hrygð
af þeim, er eiga að gleðja mig, með
því eg hefi það traust til yðar allra,
að yður öllum sè það til gleði, sem
mèr er til gleði.

4 Því með mikilli hrygð og harm-
þrúngnu hjarta og mörgum tárum
skrifaði eg yður, ekki til þess að
hryggja yður, heldur til þess þèr þar
af sæuð þá miklu elsku, er eg hefi til
yðar.

5 En ef einhver er sá, sem hefir
hrygðar ollað, þá hefir hann ekki
hrygt mig, heldur að nokkru leyti
yður alla, eg vil ekki segja annað
þýngra.

6 Látið honum nægja þá refsingu,
sem á hann er lögð af mörgum,

7 Svo þèr ættuð nú því heldur að
fyrirgefa honum og hugga hann, svo
að of mikil sorg ekki gjöri út af við
hann.

8 Þess vegna bið eg yður að sýna
honum elsku ;

9 Því til þess skrifaði eg yður, að
eg fengi að vita, hvernig þèr reynduzt,
hvort þèr eruð hlýðnir í öllu.

10 En ef þèr fyrirgefið þessum, þá
eg sömuleiðis ; því einnig eg, ef eg
hefi fyrirgefið nokkuð, þá hefi eg fyrir-
gefið það yðar vegna fyrir Krists
augliti,

11 Svo vèr ekki verðum vèlaðir af
Satan, því oss eru ekki ókunn hans
vèlaþrögð.

12 En þegar eg kom til Tróas til að
kenna náðarlærdóm Krists, og mèr
opnæðist vegur til þess í Drottni, þá
hafði eg þó ekki eyrð í anda mínum,
af því eg hitti ekki bróður mínu
Títum ;

13 Heldur kvaddi þá, og fór til Masedóníu.

14 En þakkir sæu Guði, sem ávalt gefur oss sigur í Krists erindi og lætur hans þekkingar ilm alstaðar af oss útbreiddast.

15 Því vèr erum fyrir Guði Krists ilmur, bæði fyrir ena hólpnu og hina glötuðu ;

16 Þessum, banvænn eimur til dauða, hinum, lífgandi ilmur til lífs ; en hver er til þess hæfur ?

17 Því ekki erum vèr eins og margir, sem falsa Guðs orð, heldur kennum vèr fyrir augsýn Guðs hreinskilnilega Krists lærdóm, eins og frá Guði kominn.

3. KAPÍTULI.

Páll talar um vegsemi kristniþóðara-embættisins, og um þá djörfung, er því fylgi.

MUNUM vèr aptur vera farnir að hœla oss sjálfum? eður munum vèr þess við þurfa, eins og sumir, að fá meðmælingarbréf til yðar eður frá yður til annara?

2 Þèr eruð vort bréf, skrifað í vor hjörtu, kunnugt öllum mönnum og af þeim lesið ;

3 Því alkunnugt er, að þèr eruð Krists bréf af oss ritað, ekki með bleki, heldur Anda lifanda Guðs, ekki á steinspjöld, heldur hjartans holdspjöld.

4 En þetta traust höfum vèr til Guðs vegna Krists.

5 Ekki svo, að vèr af sjálfum oss sæum hæfir til að hugleidda nokkuð eins og af sjálfum oss, heldur er vor hæfilegleiki frá Guði ;

6 Sem og hefir gjört oss hœfa til að vera þjóna hins nýja sáttmála, ekki bókstafsins, heldur andans ; því bókstafurinn deyðir, en andinn lífgar.

7 En ef þjónusta dauðans, sem á steina var klöppuð, var svo dýrleg, að Ísraelssynir ekki þöldu að horfa á Mosis andlit fyrir hjartleiks sakir, er þó átti að þverra ;

8 Hversu miklu dýrlegri mun þá verða þjónusta andans ?

9 Því ef þjónusta fyrirdæmingarinnar var svona dýrleg, þá mun þjónusta réttlætningarinnar vera miklu dýrlegri,

10 Svo að það, sem var dýrlegt, er

að þessu leyti ekki dýrlegt í samanburði við hins yfirgnæfandi dýrð.

11 Því ef það, sem afmást átti, var dýrlegt, þá mun miklu fremur hið varanlega vera dýrlegt.

12 Með því vèr höfum þessa von, svo tölum vèr all-djarflega,

13 Og ekki eins og Móses, er hengdi skýlu fyrir andlit sitt, svo að Ísraelssynir skyldu ekki sjá endalok ens forgengilega.

14 Enda hefir hugskot þeirra hart verið, því alt til þessa dags við varir hin sama skýla óburttekin undir gamla sáttmálaus lestri, því einungis í Kristi verður hún burt tekin.

15 En alt til þessa dags hvílir skýla yfir hjarta þeirra, þegar Móses lögmál er lesið ;

16 En hvenær sem þeir snúa sér til Drottins, þá mun skýlan verða burt tekin.

17 Drottinn er Andi, en þar sem hans Andi er, þar er frelsi.

18 En vèr allir, er skoðum, eins og í spegli, með beru andliti dýrð Drottins ummyndumst, eins og af Drottins Anda, eptir þessari sömu mynd til meiri og meiri dýrðar.

4. KAPÍTULI.

Páll ver kennsluáferð sína. Talar um sínar þrautir og huggun.

MED því vèr höfum þvílíka þjónustu á hendi, eptir þeirri náð, sem oss er veitt, þá letjumst vèr ekki,

2 Heldur höfum afneitað allri leynilegri svívirðingu, förum hvorki með fláttskap, nè fölsum Guðs orð, heldur mælum fram með oss fyrir hvers manns samvizku, með sannleikans auglýsingu fyrir Guðs augliti.

3 En ef nokkrum er kenning vor hulin, þá er það glötuðum, það er að skilja : vantruðum,

4 Hverra hugskot guð þessarar aldar hefir svo blindað, að þeir ekki sjá birtu hins dýrðlega náðarlærdóms Krists, sem er Guðs ímynd.

5 Því ekki prèdikum vèr oss sjálfa, heldur Drottinn Jesúm Krist, en oss, yðar þjóna vegna Jesú ;

6 Því Guð, sem bauð, að ljós skyldi skína úr myrkri, hefir látið ljós skína í vor hjörtu, svo þekking Guðs dýrðar í Kristi Jesú skyldi augljós verða.

7 En þenna fjársjóð berum vèr í leirkerum, svo að kraptarins stœrð sè Guðs, en ekki af oss.

8 Í öllu þjökumst vèr, en látum þó ekki hugfallast; erum vonlitlir, en örvinglumst þó ekki; ofsóktir, en þó ekki hjálparlausir;

9 Feldir til jarðar, en tortýnumst þó ekki.

10 Jafnan berum vèr deyðingu Jesú á líkamanum, svo að Jesú lifi auglýsist á vorum líkama;

11 Því þótt vèr lifum, erum vèr jafnan til dauða seldir vegna Jesú, svo að hans lifi einnig augljóst verði í vorum dauðlega líkama.

12 Dauðinn sýnir því kragt sinn í oss, en lífið á yður.

13 En með því vèr höfum hinn sama anda trúarinnar, eins og skrifað stendur: "eg trúði, þess vegna talaði eg," þannig trúum vèr einnig, og þess vegna tölum vèr einnig.

14 Þar eð vèr vitum, að sá, sem upp vakti Drottinn Jesúm, muni fyrir Jesúm upp vekja oss og fram leiða ásamt yður.

15 Því alt þetta er yðar vegna, svo að hin mikla náð, vegna margra þakkargjörðar, yfir gnœfi Guði til dýrðar.

16 Fyrir því letjumst vèr ekki, því jafnvel þó vor ytri maður hrörni, endurnýast samt vor innri maður dag eptir dag;

17 Því vor þrenging, sem skammvinn er og léttbær, aflar oss yfirgnœfanlegrar eilífrar dýrðar;

18 Oss, sem ekki höfum hið sýnilega fyrir augum, heldur hið ósýnilega; því hið sýnilega er tímanlegt, en hið ósýnilega eilíft.

5. KAPÍTULI.

Sama efni. Talar um arfleifð trúaðra, byggða á Kristis endurlausn.

Því vèr vitum, að jafnvel þó þessi vor jarðneska tjaldbúð verði niður brotin, höfum vèr samt hús af Guði, ekki með höndum gjört, eilíft á himni.

2 Því að í þessu andvörpum vèr með því oss langar til að fá yfir oss hið himneska húsíð

3 (Því klæddir, en ekki naktir, munum vèr þá fundnir verða).

4 Því á meðan vèr erum í þessari

tjaldbúð, stynjum vèr undir byrði vorri, þar eð vèr viljum ekki afklæðast, heldur yfirklæðast, svo að hið dauðlega uppsvelgist af lífinu.

5 En sá, sem þetta hefir oss fyrirbúið, er Guð, sem hefir og gefið oss Anda sinn sem pant.

6 Vèr erum því jafnan hughraustir, og vitum, að á meðan vèr búum í líkamanum erum vèr fjarlægir Drottni.

7 Því vèr lifum í trú, en ekki skoðum,

8 En erum samt öruggir, jafnvel þó vèr heldur viljum losast við líkamann og vera heima hjá Drottni;

9 Þess vegna kappkostum vèr líka, að þóknast Drottni, hvort heldur vèr erum heima eða fjarlægir;

10 Því allir hljótum vèr að birtast fyrir Kristis dómstóli, svo sérhver úr bytum beri það sem hann hefur afhafzt í líkamans lífi, hvert sem það hefur verið gott eða illt.

11 Með því vèr nú þekkjum ótta Drottins, leitumst vèr við að ávinna menn. En Guði erum vèr augljósir,

12 En eg vona, að eg og sè þektur orðinn af yðar samvizkun; því ekki erum vèr aptur farnir að mæla fram með oss við yður, heldur gefum vèr yður tilefni til að hrósa yður af oss, svo að þér hafið eitthvað til að svara þeim, sem stœra sig af hinu ytra, en ekki af hjartalaginu.

13 Því hvort sem vèr hrifumst af hrósuninni, þá er það Guðs vegna, eður vèr erum hóglátir, er það yðar vegna.

14 Því kærleiki Kristis þvingar oss,

15 Með því vèr ályktum svo, að ef einn er dáiinn fyrir alla, þá sèu þeir allir dánir; og hann dó fyrir alla, til þess að þeir, sem lifa, ekki framar lifi sèr, heldur þeim, sem fyrir þá er dáiinn og upp risinn.

16 Fyrir því metum vèr nú hëðan í frá eingan eptir holdinu, því þótt vèr þektum Krist eptir holdinu áður, þá gjörum vèr það ekki framar.

17 Því hver, sem er í Kristó, hann er orðinn ný skepna; hið gamla er afmáð: sjá, alt er orðið nýtt,

18 En það er alt af Guði, er friðþægði oss fyrir Jesúm Krist við sjálfan sig og hefir gefið oss það embætti, að boða friðþæginguna;

19 Með því Guð í Kristi friðþægði

heiminn við sjálfan sig, og tilreiknar ekki mönnunum af brot þeirra, og hefir sett oss til að boða friðþæginguna.

20 Vèr erum því Krists erindsrekar ; með því Guð áminnir fyrir vorn munu. Vèr biðjum því vegna Krists : látið yður sætta við Guð ;

21 Því hann, sem ekki þekti synd, gjörði Guð að syndafórn vor vegna, svo að vèr fyrir hann yrðum réttlættir fyrir Guði.

6. KAPÍTULI.

Sami efni. Varar Korintumenn við, að hafa mök við vantrúaða.

EN sem samverkamenn áminnum vèr einnig, svo, að þèr ekki hafið begið Guðs náð til einskis.

2 (Því ritningin segir : á hagkvæmri tíð bænheyrdá eg þig, og á hjálpræðisins degi hjálpaði eg þèr. Sjá, nú er sú óeskilega tíð ; sjá, nú er dagur hjálpræðisins).

3 Vèr gefum í eingu nokkurt ásteytingar-efni, svo embættið verði ekki fyrir lasti,

4 Heldur tjáum oss í öllu sem Guðs þjónustumenn, með mikilli þolinmæði í þrengingum, í nauðum, í ángist,

5 Undir höggum, í dýflissum, í upphlaupum, í þrautum, í vökum, í föstum ;

6 Með grandvöru líferni, þekkingu, umburðarlyndi, blíðlyndi, heilögu hugarfari, falslausum kærleika,

7 Með sannleikans kenningu og Guðs krapti ; sem útbúna með vopnum réttlætisins til sóknar og varnar,

8 Í heiðri og vanheiðri, hvort vel er talað um oss eður illa. Vèr álitumst svikarar, en finnumst þó sannorðir ;

9 Erum lítils virtir, en þó nafnkunnugir ; erum nærri dauða, en sjá, vèr lifum samt ; oss er refsað, en vèr erum þó ekki deyddir ;

10 Erum hryggvir, en þó jafnan glaðir ; fátækir, en auðgum þó marga ; eigum ekkert, en höfum þó alt.

11 Korintumenn ! eg hefi opnað munn minn við yður, eg hefi útbreitt fyrir yður hjarta mitt, það er ekki þröngt um yður í því,

12 En lítið rúm ætlið þèr mèr í yðrum hjörtum.

13 En til umbunar (eg tala til yðar, sem barna minna) rýmkið einnig yðar hjörta.

14 Dragið ekki ok með vantrúðum. Því hvert samfélag hefir réttlætið við ránglætið, ljósið við myrkrið,

15 Kristur við Belíal ? Hverja hlutdeild hefir hinn trúaði með hinum vantrúaða ?

16 Hvað á Guðs musteri skylt við musteri skurðgoðanna ? Þèr eruð musteri ens lifanda Guðs, eins og Guð hefir sagt : eg vil búa á meðal þeirra og dvelja hjá þeim, og eg vil vera þeirra Guð, og þeir skulu vera mitt fólk.

17 Farið því burtu frá þeim og skiljið yður við þá, segir Drottinn.

18 Og snertið ekki það, sem vanheilag er, þá skal eg taka yður að mèr, og eg mun verða yðar faðir, og þèr skuluð vera mínir synir og dætur, segir Drottinn almáttugur.

7. KAPÍTULI.

Páll leggur niður fyrir Korintumönnum tilgáng síns fyrra bréfs ; talar um Títus.

ELSKANLEGIR, þar eð vèr höfum þvílíkt fyrirheiti, þá hreinsum oss frá allri saurgun holdsins og andans, og fullkomnum helgun vora í Guðs ótta.

2 Gefið mèr rúm hjá yður, eingum hefi eg órétt gjört, eingum spilt, eingan ásælt.

3 Eg segi ekki þetta yður til áfellis, því eg hefi áður sagt, að eg elskaði yður svo, að eg vildi lifa og deya með yður.

4 Eg er því djarfmæltur við yður ; mikinn sóma hefi eg af yður ; eg hefi nóga huggun og yfirgnæfanlega gleði í öllum mínum þrengingum.

5 Því þegar vèr komum til Masedóníu, hafði hold vort einga ró, en vorum alla vega aðþrengdir ; útvertis var barátta, innvertis ótti ;

6 En Guð, sem huggar hina aumu, hann gaf oss huggun með Títusar tilkomu.

7 En vèr glöddumst ekki einungis af komu hans, heldur og af þeirri huggun, sem þèr hugguðuð hann með ; því hann skýrði oss frá yðar söknuði, sorg og vandlætingu mín vegna, svo eg varð við það enn þá glaðari.

8 Því þó eg hafi hrygt yður með bréfinu, iðrast eg þess ekki, þó eg

aður iðradist þess; því eg sje, að þetta bréf hrygði yður einungis um stundar sakir.

9 Nú gleðst eg, ekki af því að þér hrygduzt, heldur af því að þér hrygduzt til betrunar; því yðar hrygð var eptir Guðs vilja, svo að þér hafði eingan skaða af oss haft.

10 Því sú hrygð, sem er eptir Guði, aflar sáluhjálplegrar betrunar, sem einginn iðrast eptir, en veraldleg hrygð veldur dauða.

11 Því sjáid, það, að þér hrygduzt eptir Guði, hvílikt kapp vakti það hjá yður! já, enn framar, afsakanir, þykkju, ótta, eptirlangan, vandlætíngu, refsíng; í öllu sönnuðuð þér, að þér hreinir væruð í þessu efni.

12 Þó eg því skrifaði yður, þá var það hvorki hans vegna, sem óréttinn gjörði, nè hans vegna, sem óréttinn leið, heldur svo yður yrði af því augljós umhyggja mín fyrir yður í Guðs augliti.

13 Þess vegna huggast eg af yðar huggun, en allra mest gladdi mig, hvað Titus var ánægður, því hugur hans hefir endurnærzt af yður öllum.

14 Því eg þurfti ekki að líða kinnroða fyrir það, þó eg hefði stóert mig nokkuð af yður fyrir honum, heldur eins og alt það var sannleiki, sem eg kenda yður, eins reyndist mín hrósan við Titus sönn;

15 Og honum er líka hjartanlega vel til yðar, því honum er minnisföst allra yðar hlýðni, með hversu miklum ótta og lotningu þér tókuð á móti honum.

16 Eg er þess vegna glaður, að eg get í öllu borið traust til yðar.

8. KAPÍTULI.

Páll hrósar örlæti enna kristnu í Masedóníu og upphvetur Korintumenn til að seta í þeirra fótspor. Hrósar Titus og biður Korintumenn að taka vel á móti honum og bræðrum þeim, sem með honum seu sendir.

EN eg læt yður vita, bræður, þá náð Guðs, sem sýnt hefir sig í söfnuðunum í Masedóníu,

2 Að þeir, þrátt fyrir þær miklu þrengingar, sem þeir hafa verið reyndir með, hafa mikla góðvild sýnt, og í sinni miklu fátækt tekið öðrum fram í gnögu örlæti.

3 Því eg gef þeim þann vitnisburð,

að þeir hafa gjört það af sjálfs dáðum, eptir efnum, já, fram yfir efni sín.

4 Þeir báðu oss innilega fyrir gáfu þeirra og samlagsgjöf handa kristnum, og þeir gjörðu betur, en vèr höfðum vænt:

5 Þeir gáfu sjálfa sig, fyrst Drottni, og þar næst oss, eptir Guðs vilja;

6 Svo að eg bað Títus, að hann, eins og hann hafði byrjað, fullkomnaði einnig hjá yður þessa gjöf;

7 En eins og þér eruð afbragð í öllu, í trú, lærdómi og þekkingu, als konar ástundun og elsku til vor, þá seud þér líka öðrum fremri í þessari gjafmildi;

8 Eg segi þetta ekki sem skipun, heldur segi eg það vegna þess, að aðrir eru kappsamir, og til þess að reyna, hvort elska yðar er einlæg.

9 Því þér þekkið náð Drottins vors Jesú Krists, að hann gjörðist fátækur yðar vegna, þó hann ríkur væri, svo að þér auðguðuð af hans fátækt.

10 Og eg gef ráð mitt í þessu, því það er nytsamlegt fyrir yður, sem þegar í fyrra byrjuðuð, ekki einungis að gjöra, heldur og að vilja.

11 En fullkomnið nú og verkið sjálft, svo að eins og viljinn er fús, eins se og framkvæmdin eptir efnum;

12 Því ef viljinn er góður, þá er hver þóknanlegur eptir því, sem efni hans leyfa, en ekki fram yfir það.

13 Því það er ekki meining mín, að aðrir skuli hafa högð, en þér þröng,

14 Heldur að jöfnuður á verði, og gnægð yðar nú sem stendur bæti úr hinna skorti, svo hinna gnægð aptur bæti úr yðar skorti, og þannig verði jöfnuður,

15 Eins og skrifað er: sá, sem miklu safnaði, hafði ekki afgangs, og sá, sem litlu safnaði, hafði ekki skort.

16 En þökk se Guði, er gefið hefir Títí hjarta þvilíka umhyggju fyrir yður,

17 Því hann lét ekki einungis eptir vorum tilmælum, heldur er sjálfur mjög ákafur og fór eptir eigin vilja til yðar.

18 En með honum sendum vèr þann bróður, er víðfrægur er í öllum söfnuðum fyrir náðarboðskapinn;

19 En ekki einungis það, heldur er hann og kosinn af söfnuðunum, til að

fara með oss með þessa gáfu, er vér höfum saman dregið, Drottni sjálfum til dýrðar og til merkis upp á vörn fúsa vilja til þess.

20 Vér höfum því svo, til þess einginn geti lastað meðferð vora á þessari ríkuglegu gjöf, er vér höfum komið til leiðar ;

21 Með því vér stundum það, sem gott er, ekki einungis fyrir Drottni, heldur og fyrir mönnum.

22 En með þessum sendum vér annan bróður vörn, er vér í mörgu og optsinnis höfum reynt kostgæfinn, en nú enn þá kostgæfnari vegna þess mikla trausts, er hann hefir til yðar.

23 Að því er Titus áhrærir, er hann vor með-bróðir og meðhjálpari hjá yður, og að því er hina bræður vora snertir, þá eru þeir postular safnaðanna og vegsemd Krists.

24 Audsýnið því þessum fyrir safnaðanna augsyn merki upp á elsku yðar og þann lofstir, er vér höfum gefið yður.

9. KAPÍTULI.

Páll hrósar Korintumönnum og upphvetur til að gefa ríkuglega.

Því ekki er þörf á, að eg skrifi yður um hjálpina til hinna heilögu ;

2 Því eg þekki yðar góða vilja og hrósa yður fyrir hann hjá Masedóniu mönnum (og segi), að Akkea hafi verið reiðubúin fyrir ári síðan, og að yðar alúð hafi upphvatt marga.

3 En eg sendi þessa bræður, svo að sá lofstir, sem vér höfum gefið yður í þessu tilliti, verði ekki að eingu, og að þér seuð undirbúnir, eins og eg hefi sagt,

4 Svo að eg þurfi ekki að líða kinnroða (eg vil ekki segja sjálfir þér) fyrir þetta traust mitt, ef nokkrir frá Masedóniu koma með mér og finna yður óviðbúna.

5 Vér höldum þess vegna nauðsynlegt, að biðja bræðurna að fara á undan til yðar, og undirbúa yðar áður lofaða velgjörning, svo að hann sé á reiðum höndum, eins og örlátleg gjöf, en ekki sem dregin undan neglum yðar.

6 Því það segi eg, að sá, sem sparlega sáir, muni og sparlega upp skera, og sá, sem örlátlega sáir, muni og örlátlega upp skera.

7 Hver gefi eptir sinni hugarlund, ekki með hrygggu geði eður nauðung, því Guð elskar gláðan gjafara ;

8 En megnugur er Guð að veita yður alla náðar nægð, svo að þér ætíð í öllum hlutum hafið alt, sem þér þurfið og hafið gnægð til allra góðra verka ;

9 Eins og skrifað er : hann útbýtti, gaf hinum snauðu, hans gæzka varir að eilífu.

10 En sá sem sáðmanninum gefur sæði og brauð til fæðslu, hann mun og gefa yður sáð og margfalda það, og auka ávöxt góðsemdar yðar,

11 Svo að þér audugir verðið til als konar örlætis, sem kemur því til leiðar, að Guði er þakkað fyrir oss ;

12 Því þínusta að þessu verki bætir ekki einungis úr þörfum heilagra, heldur verður og orsök til, að margir innilega þakka Guði,

13 Og vegna þess votts yðar góðsemdar, lofa þeir Guð fyrir yðar hlýðni við játningu Krists náðarlærdóms, og fyrir yðar einlæga örlæti við þá og alla,

14 Og biðja fyrir yður og elska yður hjartanlega fyrir Guðs yfirgnæfanlegu náð við yður.

15 En þökk sé Guði fyrir sína óumræðilegu náðargjöf.

10. KAPÍTULI.

Páll óskar, að hann þurfi ekki að beita postula valdi sínu; hann vill ekki hrósa sér af annara verkum, heldur í Drottni.

Eg, hinn sami Páll, sem sagður er lítillátur þegar eg er hjá yður, en ráðríkur í fjærlægð, áminni yður með blíðlyndi og hógværd Krists.

2 En eg bið yður að láta mig ekki nálægan þurfa að beita þeim myndugleika, sem eg hefi ásett mér að beita við nokkra, sem halda, að vér göngum eptir holdinu.

3 Því vér göngum að sönnu í holdinu, en vér stríðum þó ekki eptir holdinu ;

4 Því hervopn vor eru ekki holdleg, heldur fyrir Guðs hjálp kröptug til að niðurbjóta hervirkin ;

5 Vér ónýtum vèlabrögð og hverja hæð, sem hefur sig upp á móti Guðs þekkingu, og hertökum hverja hugsun undir Krists hlýðni,

6 Og erum reiðubúnir að refsa als

konar óhlýðni, þegar yðar hlýðni er orðin fullkomin.

7 Lítið þér á hið ytra? Ef nokkur treystir því með sjálfum sér, að hann sé Krists, hann ráði aptur af því, að eins og hann er Krists, eins eruð vör og einnig Krists.

8 Því, þó eg vildi enn fremur stœra mig af því valdi, er Drottinn hefir oss gefið yður til uppbyggingar, en ekki til tjóns, þá mundi eg ekki fyrir það verða til skammar.

9 En svo líti ekki svo út, sem eg vilji hræða yður með bréfnum

10 (Því bréfin, segja menn, eru þúng og kröptug, en nálægð líkamans veik, og ræðan fyrirhlitleg),

11 Þá hugleidi þvílíkir, að eins og vör erum fjærverandi í bréfnum í orði, eins munum vör verða nálægir í verki.

12 Því ekki get eg fengið það af mér, að telja mig með þeim eður samfarna mér við þá, sem gorta af sjálfum sér; en þessa, sem mæla sig sjálfa við sjálfa sig og bera sig saman við sjálfa sig, skortir skilning.

13 En vör stœrum oss ekki af því, sem oss er ekki útmælt, heldur af því, að vör, samkvæmt þeim takmörkum, sem oss eru af Guði útmæld, erum komnir alt til yðar.

14 Því ekki teygjum vör oss út fyrir vor takmörk, eins og þeir, er ekki hafa til yðar komið, því að vör höfum sannarlega til yðar komið með Krists náðarboðskap.

15 Ekki stœrum vör oss af því, sem oss er ekki útmælt, af annara vinnu; en höfum þá von, að þegar trú yðar efflist, munum vör, með yðar aðstoð, enn viðfrægari verða innan oss fyrirsettra takmarka,

16 Og geta boðað þeim náðarlærdóminn, sem búa hinumegin við yður; en ekki ætlum vör að hrósa oss í annara umdœmi af því, sem áður er fullkomnað.

17 En sá, sem hrósar sér, hann hrósi sér í Drottni;

18 Því einginn reynist vel fyrir það þó hann lofi sjálfan sig, heldur sá, sem lofstír fær af Drottni.

11. KAPÍTULI.

Páll ver álit sitt og varar Korintumenn við villu-hennurum. Segist hafa kent lærdóminn ókeypis,

til að gjöra hinnroða falspostulunum, og sýnir, að hann hafi meira unnid og þolað fyrir lærdómsins sakir, en þeir.

EG vildi, að þér umbærueð dálítið bernsku mína; sammlega munueð þér líka umbera hana.

2 Því með guðlegri vandlætingu er eg vandlátur yðar vegna, því eg hefi fastnað yður manni, til að leiða yður til Krists eins og óflekkaða mey.

3 En eg óttast, að eins og höggormurinn tældi Evu með flárœði sínu, eins muni yðar hugskot dragast frá einlægni við Krist.

4 Því ef einhver kæmi, og boðaði annan Jesúm, en vör höfum boðað, eður þér meðtekiueð annan anda, en þér hafið meðtekið, eður annan náðarlærdóm, en yður hefir kendur verið, munueð þér umbera það vel.

5 Eg held mig vera eingu minni en hina ágætu postula;

6 Þó mig bresti mælsku, brestur mig samt ekki þekkingu, en ávalt og í öllu hefi eg sýnt mig yður, eins og eg er.

7 Eður hefi eg kannske syndgað í því, að eg lítillækkaði mig, svo að þér upphæfðuzt? að eg ókeypis kendi yður Guðs náðarlærdóm?

8 Aðra söfnuði ruplaði eg og tók af þeim kaup til að þjóna yður, og þó að mig byrsti, á meðan eg var hjá yður, þá var eg samt eingum til byrði.

9 Því brœður þeir, sem komu frá Masedóníu, boettu úr mínum skorti. Í öllu varaðist eg að vera yður til þýngsla, og mun varast.

10 Svo sannarlega sem Krists sannsögli er í mér, skal þessi mín hrósan ekki niðurþögguð verða í Akkeu hærudum.

11 Hvers vegna? Mun þess vegna, að eg ekki elska yður? Guð veit það.

12 En eg gjöri það og mun gjöra, til að svipta þá tækifæri, er tækifæris leita að verða oss líkir í því, sem þeir stœra sig af.

13 Því slíkir falspostular eru svikarfullir verkamenn, og taka á sig mynd Krists postula,

14 Og það eru ekki undur, því Satan sjálfur tekur á sig ljóssengils mynd;

15 Það er því ekki kyn, þótt þjónar

hans taki á sig mynd réttlætisins þjóna. Endalok þeirra verða líka samboðin verkunum.

16 Enn aptur bið eg, að einginn áliti mig heimskingja; en ef þér getið ekki annað, þá meðtakið mig sem heimskingja, svo eg geti líka dálítið hrósað mér.

17 Það, sem eg nú tala, tala eg ekki eptir Drottni, heldur er það talað í heimsku, í trausti sjálfshróssins;

18 Með því margir stœra sig af því, sem holdlegt er, hlýt eg og að stœra mig.

19 Því þér umberið fúslega hina fávísu, því þér eruð sjálfir hyggjur;

20 Því þér umberið það, þó einhver hneppi yður í þrældóm, þó einhver uppeti yður, hafi af yður, hefji sig upp yfir yður, slái í yðar ásjónu.

21 Eg segi þetta með blygðun, því í þessu höfum vör sýnt oss veika, en af því, sem aðrir geta hrósað sér (fávíslega er talað), af því get eg hrósað mér líka.

22 Eru þeir ebreskir? þá er eg það og. Eru þeir Ísraelítar? þá er eg það og;

23 Eru þeir Abrahams niðjar? Þá er eg það og. Eru þeir þjónar Krists? (heimskulega tala eg), þá er eg það enn framar. Meira hafi eg unnið, fleiri högg þolað, optar verið í fángelsi og opt í dauðans hættu.

24 Af Júðum hefi eg fimm sinnum verið sleginn 40 höggum, einu fátt í.

25 Þrisvar sinnum hefi eg húðstrýktur verið, einusinni verið grýttur, þrisvar sinnum líðið skipbrot, sólarhring hefi eg dvalið í sjáardjúpi.

26 Opt hefi eg á ferðum verið, opt komið í hættu í ám, opt í háska af ræningjum, í háska af löndum mínum, í háska af heiðnum mönnum; verið í háska í borgum og í eyðimörkum, í háska á sjó, í háska af fláradum bræðrum;

27 Opt haft strit og mœðu, vökur, sult, þorsta og föstur, kulda og klæðleysi;

28 Auk annars: daglegt ónæði og átroðning og áhyggju fyrir öllum söfnuðum.

29 Hver er svo veikur, að eg sé ekki líka veikur? hver hrasar, svo eg ekki stíkní?

30 Ef eg mœtti hrósa mér, vilda eg hrósa mér af bágingum mínum.

31 Guð og Faðir Drottins vors Jesú Krists, sem að eilífu sé vegsamaður, veit, að eg lýg ekki.

32 Í Damaskus ætlaði landshöfðingi Aretas konungs að grípa mig og hafði sett vörð um borgina,

33 En eg var látinn niður síga í körfu í gegnum glugga á borgarveggnum, og komst þannig úr höndum hans.

12. KAPÍTULI.

Páll hrósar sér af vitrunum sínum, kraptaverkum, og að hann hafi ekki verið söfnuðinn til þýngsla. Segist segja þetta þeim til uppbyggingar, og svo að hann þurfi ekki beita hörku, þegar hann kemur.

SANNLEGA er mér það ekki nyt-samlegt, að eg hrósi mér; því eg vil minnast á sjónir og opinberanir Drottins.

2 Eg þekki mann í Kristó, er fyrir 14 árum var upp numinn alt upp í þriðja himin (hvort hann var í líkamanum, eður utan líkama, það veit eg ekki, Guð veit það).

3 Eg veit, að þessum manni var upp rykt í Paradís (hvort í líkama, eður utan líkama, það veit eg ekki, Guð veit það),

4 Og að hann heyrði óumræðanleg orð, sem eingum manni er unt að tala.

5 Af þessu vil eg hrósa mér, en af sjálfum mér vil eg ekki hrósa mér, nema það væri af bágingum mínum.

6 Því enda þótt eg vildi hrósa mér, væri það ekki fásinna, því eg segði sannleika, en eg skirrist við það, svo að einginn skuli hugsa hærra um mig, en hann sér, eður heyrir af mér.

7 En til þess að eg ekki skuli upphrokast af mikilleik opinberananna, er mér fleinn gefinn í holdið, Satans engill, til að slá mig, svo að eg skuli ekki verða stærilátur.

8 Þess vegna hefi eg þrisvar beðið Drottinn um, að hann færi frá mér;

9 En hann hefir svarað mér: lát þér nægja mína náð, því minn kraptur sýnir sig fullkominn í veikleikanum; þess vegna vil eg helst hrósa mér af bágingum mínum, svo að kraptur Krists taki sér bústað yfir mér.

10 Þess vegna er eg með glöðu geði í veikleika, fyrirlitningu, neyð, ofsókn-

um og þreyngingum vegna Krists, því mitt í veikleikanum er eg máttugur.

11 Heimskulega hefi eg nú talað, en þér hafið neytt mig til þess, því þér áttuð að lofa mig; því í eingu er eg minni en hinir ágætu postular, þó eg sé ekkert.

12 Postula teikn eru gjörð meðal yðar í allri þolinmæði með táknum og stórmerkjum og kraptaverkum.

13 Í hverju voruð þér þá minni en aðrir söfnuðir, nema í því, að eg hefi ekki verið yður til byrði; fyrirgefið mér þenna órétt!

14 Sjá, nú í þriðja sinni er eg ferðbúinn að koma til yðar, en ekki mun eg verða yður til byrði, því ekki sækist eg eptir eigum yðar, heldur yður sjálfum, því ekki eiga börnin að draga saman fyrir foreldrana, heldur foreldrarnir fyrir börnin.

15 En fús er eg til að verja mínu, já, leggjá mig sjálfan í sölurnar fyrir sálir yðar, því eg elska yður innilega, þó þér elskið mig lítið.

16 En látum svo vera, að eg hafi ekki sjálfur verið yður til byrði, en verið slægur og veitt yður með brögðum?

17 Hefi eg látið einhvern, sem eg sendi til yðar, hafa af yður?

18 Eg bað Títum að fara, og sendi annan bróður með honum; mun Títus hafa fæflett yður? Leiddi ekki sami andi oss báða, og fetuðum vér ekki í sömu fótspor?

19 Haldið þér, að eg sé aptur farinn að verja mig fyrir yður? Fyrir augliti Guðs, í Kristi, tala eg alt þetta, elskanlegir, yður til uppbyggingar;

20 Því eg óttast, að þegar eg kem, muni eg ekki finna yður þvílíka, sem eg vil, og að yður muni finnast eg sé ekki eins og þér viljið; að meðal yðar séu deilur, metningur, ofstopi, þráttanir, bakmælgir, rógur, hroki, órói;

21 Eg óttast, að Guð muni auðmykja mig hjá yður, þá eg kem aptur, og að eg hryggi marga, sem áður syndguðu og ekki hafa snúið huga sínum frá saurlífi, frillulífi og óstjórnlegu athæfi, sem þeir áður drýgðu.

13. KAPÍTULI.

Páll gjörir ráð fyrir að koma enn á ný til Korintu. Amínnir til betrunar, svo að hann þá ekki þurfi að sjúna hörku. Góðar óskir.

I ÞRIÐJA sinni kem eg nú til yðar; þá skal sérhvert mál verða staðfest með tveggja eður þriggja manna vitnisburði.

2 Eg hefi sagt það áður, og segi það nú í annað sinn eins og viðstaddur, þó eg nú sé fjærstaddur, þeim, sem áður hafa syndgað, og öllum öðrum, að eg muni ekki hlífa þeim, þegar eg kem aptur.

3 Með því þér krefjið röksemd fyrir því, að Kristur tali í mér, (hann hefir þó ekki sýnt sig ómáttugan meðal yðar, heldur máttugan;

4 Því jafnvel þó hann væri krossfestur í veikleika, lifir hann nú fyrir Guðs kragt, sómuleiðis og, þó að vér veikir sèum hans vegna, munum vér fyrir Guðs kragt ásamt honum lifa hjá yður).

5 Reynið yður sjálfa, hvort þér eruð í trúnni, prófið yður sjálfa; eður þekkið þér yður ekki sjálfa, að Jesús Kristur er í yður, nema svo sé, að þér seúð óhæfilegir?

6 En eg vona, að þér munið komast að raun um, að vér sèum ekki óhæfilegir.

7 En þess bið eg Guð, að eg þurfi ekkert ilt að gjöra yður; ekki til þess, að á því skuli bera, að vér sèum hæfilegir, heldur til þess, að þér gjörið það, sem gott er, en vér sèum eins og óhæfilegir.

8 Því ekkert megnum vér gegn sannleikanum, heldur einúngis með honum.

9 Því vér gleðjumst þó að vér sèum veikir, ef þér eruð sterkir; yðar fullkomnun er það, sem vér biðjum Guð um.

10 Þess vegna skrifa eg þetta í fjærveru, svo að eg nálægur þurfi ekki að beita hörku, eptir þeim myndugleika, sem Drottinn hefir gefið mér yður til uppbyggingar, en ekki til skaða.

11 Að öðru leyti bræður, verið gláðir, fullkomnir, upphvetjið hver annan, verið samhuga og fríðsámir, þá mun kærleikans og fríðarins Guð vera með yður.

12 Heilsid hver öðrum með heilögum kossi; yður heilsa allir heilagir.

13 Náð Drottins Jesú Krists, kærleiki Guðs og sameining Heilags Anda, sé með yður öllum!

SÁNKTI PÁLS PISTILL TIL GALATAMANNA.

1. KAPÍTULI.

Páll furðar sig á, að Galatamenn hafi látið sig leiða frá réttum lærdómi Krists. Segist vera kallaður af Guði til postula embættisins.

PÁLL, kjörinn postuli, hvorki af mönnum, nè að nekkurs manns tilhlutun, heldur af Jesú Kristi og Guði Föður, sem uppvakti hann frá dauðum,

2 Og allir bræðurnir, sem hjá mér eru,

3 Óskum söfnuðunum í Galatalandi náðar og friðar af Guði Föður og Drottni vorum Jesú Kristi,

4 Sem vegna vorra synda framseldi sjálfan sig, að vilja Guðs og vors Föðurs, svo að hann frelsaði oss frá þessari yfirstandandi vondu öld.

5 Honum sè dýrð frá eilífð til eilífðar, amen.

6 Mig furðar, að þèr svo fljótt skyldu láta snúa yður frá þeim, sem kallaði yður með Krists náð, til annars fagnaðarerindis,

7 Sem þó er ekki annað til; heldur eru nokkrir, sem trufla yður og vilja rángfæra Krists náðarlærdóm;

8 En þó að vèr, eður engill frá himni boði yður náðarlærdóminn öðruvísi, en eg hefi kent yður, hann sè bölvauður.

9 Já, eins og eg hefi áður sagt, eins segi eg nú aptur: ef nokkur kennir yður annan náðarlærdóm, en þann, sem þèr hafið numið, sá sè bölvauður.

10 Því mun eg nú vera að tala eptir manna vild eða Guðs; eður leitast við að þóknast mönnum? Ef eg em þá væri að leitast við að þóknast þeim, þá væri eg ekki Krists þjón.

11 En það læt eg yður vita, bræður, að sá lærdómur, sem eg kendi, er ekki af mönnum;

12 Því hvorki hefi eg numið nè lært hann af mönnum, heldur fyrir opinberum Jesú Krists;

13 Því þèr hafið haft fregn af hegðun minni forðum, á meðan eg hélt við

Gyðinga-trúna, að eg ákaflega ofsókti og eyðilagði Guðs söfnuð.

14 Og var fremri flestum löndum mínum mér samtíða í fastheldni við Gyðingatrúna og í að vandlæta um forfedranna setninga.

15 En þegar Guði (sem útvaldi mig frá móðurlífi og af náð sinni kallaði) þóknadist að opinbera Son sinn í mér,

16 Svo að eg boðaði hann meðal heiðinna þjóða, þá tók eg ekki hold og blóð jafnskjótt í ráð með mér;

17 Ekki heldur fór eg upp til Jerúsalem, til þeirra, sem á undan mér voru orðnir postular, heldur fór eg til Arabíu, og þaðan snèri eg aptur til Damaskus.

18 Síðar, að þrem árum liðnum, fór eg upp til Jerúsalem, til að kynnst við Pétur, og dvaldi hjá honum í 15 daga,

19 En eingan fann eg annan af postulunum, nema Jakob, bróður Drottins.

20 Guð veit, að eg lýg það ekki, sem eg nú skrifa.

21 Eptir þetta kom eg í landsálfur Sýrlands og Silísíu.

22 En eg var þá enn að ásýndum ókunnugur hinum kristnu söfnuðum í Gyðingalandi;

23 En þeir höfðu einúngis frétt, að sá, sem áður hafði ofsókt þá, kendi nú þá trú, sem hann áður eyddi, og veggsumuðu Guð fyrir mig.

2. KAPÍTULI.

Páll segir frá viðkynningu sinni við postulana og einkum við Pétur. Kennir, að réttlætingin komi af trúnni.

FJÓRTÁN árum síðar fór eg aptur upp til Jerúsalem með Barnabas, og tók líka Titum með mér.

2 En þá ferð fór eg eptir opinberun, og skýrði þeim þar frá, en sèr í lagi hinum helztu, hvílikur sá lærdómur væri, sem eg kendi heiðnum þjóðum,

ad eg eingan veginn hlýpi til ónýtis, eður hefði hlaupið ;

3 En ekki var jafnvel Títusi, Griskum manni, sem var með mér, þreyngt til að láta umskera sig.

4 En (það var) sökum falsbrœðra, er smeygt höfðu sèr inn, til að njósna um það frelsi, sem vèr höfum í Jesú Kristi, svo að þeir gætu hnept oss í þrældóm.

5 Undan þessum vilda eg ekki láta, ekki einu sinni um stundar sakir, svo að sannleiki lærdómsins viðhældist hjá yður.

6 Mig skiptir eingu, í hversu miklu álitu þeir eru, sem helztir eru haldnir (Guð fer ekki að mannvirðingum), en hinir helztu hafa eingu við minn lærdóm bœtt ;

7 Heldur þvertámóti, þegar þeir sáu, að mér var trúað fyrir að boða náðarlærdóminn enum óumskornu, eins og Pètri enum umskornu

8 (Því sá, sem hafði eftir Pètur til hans postula-embættis meðal enna umskornu, hefir eins eftir mig meðal heiðinna þjóða),

9 Og lærðu að þekkja, hvílik náð mér var veitt, þá réttu þeir Jakob, Kefas, og Jóhannes, sem eru haldnir máttarstólpar, bróðurlega að mér og Barnabasi hönd sína, upp á það, að vèr skyldum vera postular heiðinna þjóða, en þeir hinna umskornu.

10 Einungis beiddu þeir oss, að eg mintist fátækra, og það hefi eg líka kappkostað að gjöra.

11 En þegar Pètur kom til Antíokkíu, fann eg að við hann upp í opin augun, því hann var aðfinningarverður.

12 Því áður en nokkrir komu frá Jakob, hafði hann samneyti við heiðna menn, en eptir það að þeir voru komnir, dróg hann sig í hlè og skildi sig frá þeim, því hann óttaðist hina umskornu ;

13 Aðrir Gyðingar fóru þá og að hræsa með honum, svo að jafnvel Barnabas flæktist með í sömu hræslu.

14 En þegar eg sá, að þeir gengu ekki beint eptir sannleika lærdómsins, sagði eg við Pètur í allra áheyrn: úr því þú, sem ert Gyðingur, fylgir ekki Gyðinga, heldur heiðingja háttum, því neyðir þú þá heiðingja að lifa eptir Gyðinga siðum ?

15 Vèr erum að ætterni Gyðingar, en ekki bersyndugir heiðingjar.

16 En með því vèr vitum, að maðurinn réttlætist ekki af verkum lögmálsins, heldur fyrir trú Jesú Krists, þá höfum vèr trúað á Jesúm Krist, svo vèr réttlættumst af trú Krists, en ekki verkum lögmálsins, “því einginn maður mun réttlætast af verkum lögmálsins.”

17 En ef vèr, sem kappkostum að réttlætast í Kristi, reynumst líka sjálfir syndarar, er þá Kristur þjón syndarinnar? Fjærri fer því.

18 Því færi eg aptur að uppbyggja, það, sem eg áður niðurbraut, þá sannaði eg með því, að eg væri yfirtroðslumaður.

19 Því eg er vegna lögmáls lögmálinu dáiinn, svo eg lifi Guði.

20 Eg er með Kristi krossfestur. Eg lifi, þó ekki framar eg, heldur lifir Kristur í mér, en það sem eg nú lifi í holdinu það lifi eg í trú Guðs Sonar, sem elskaði mig og gaf sig sjálfan út fyrir mig.

21 Ekki ónýti eg Guðs náð ; því ef réttlætingin fæst fyrir lögmálið, þá er Kristur til einskis dáiinn.

3. KAPÍTULI.

Páll ávítar Galatamenn fyrir, að þeir aptur hafi snúið til hlýðni við lögmálið, og sannar af Abrahams dæmi, að Guðs náð iðlist fyrir trú, en hverki fyrir heiðið, né löggjöfin hafi ónýtt fyrir það.

Ó ÞÉR fávísu Galatar, hver hefir vilt sjónir fyrir yður, þar sem þó Jesús Kristur er svo skýrlega afmálaður fyrir augum yðar, eins og hann væri meðal yðar krossfestur.

2 Um það vil eg einungis fræðast af yður, hvort þér hafið öðlazt Andann fyrir verk lögmálsins, ellegar fyrir boðskap trúarinnar ?

3 Erud þér svo fávísir? Þér, sem byrjuðuð í Andanum, ætlið þér nú að endað í holdinu ?

4 Á því líkt að hafa komið fram við yður til einskis, ef það er til einskis ?

5 Sá, sem yður veitir Andann og framkvæmir kraptaverk meðal yðar (gjörir hann það), með lögmáls verkum, eða fyrir boðum trúarinnar ?

6 Það, að “Abraham treysti Guði, var honum til réttlætis reiknað ;”

7 Eins megið þér vita, að þeir eru réttir Abrahams synir, sem trúaðir eru.

8 En ritningin, sem fyrir sá, að Guð mundi rættlæta þjóðirnar fyrir trúna, gaf forðum Abraham það fyrirheiti: allar þjóðir skulu af þér blessun hljóta.

9 Allir trúaðir menn munu því blessun öðlast með þeim trúaða Abraham.

10 Því svo margir sem binda sig við lögmáls-verkin, þeir eru undir bölvun, því skrifað er: "bölvður sè hver sá, sem ekki heldur sèr fast við alt það, sem í lögmáls-bókinni er skrifað til að breyta eptir þvi."

11 En það er þert, að einginn getur fyrir Guði rættlatur orðið af lögmálinu, "því hinn rættláti mun af trúnni lifa."

12 En lögmálið á ekki skylt við trúna, heldur (er kveðið svo að orði) "sá sem gjörir það, mun af því lifa."

13 Kristur hefir keypt oss undan bölvun lögmálsins, með því hann varð bölvun fyrir oss, því skrifað er: bölvður sè sá, sem á trè hángir,"

14 Til þess að heiðnum þjóðum hlotnast skyldi með Jesú Kristi blessan Abrahams, svo að vér öðlast skyldum fyrirheit Andans fyrir trúna.

15 Bræður mínir, eg tek dæmi af mannlegri venju: einginn ónýtir eður boetir við þá ráðstöfun manns, sem staðfest er;

16 En Abraham voru fyrirheitin gefin og hans afkvæmi; ekki stendur þar "afkvæmum," eins og til margra væri meint, heldur eins og til eins, "og þínu afkvæmi," sem er Kristur.

17 Með þessu vil eg sagt hafa, að lögmálið, sem út var gefið fjögur hundruð og þrjátíu árum síðar, ekki hafi getað gjört ógildan og afmáð þann sáttmála um Krist, sem Guð hafði áður staðfest;

18 Því ef arfleifðin fæst með lögmálinu, þá fæst hún ekki lengur vegna fyrirheitisins; Guð veitti Abraham hana af náð með fyrirheiti.

19 Til hvers var þá lögmálið? Það var gefið vegna afbrotanna, þángað til afkvæmið kæmi, sem fyrirheitið hljóðaði um, og boðað af englunum fyrir hönd meðalgöngumannsins.

20 En meðalgángarinn er ekki eins, en Guð er einn.

21 Skyldi þá lögmálið vera gegn Guðs fyrirheitum? Fjærri fer því. Því ef þvílíkt lögmál hefði verið gefið,

sem hefði getað lifgað, þá er það víst, að rættlætið hefði fengizt af lögmálinu.

22 En ritningin hefur innilokað alt undir synd, svo að fyrirheitið veitist þeim fyrir trúna á Jesúm Krist.

23 En áður en trúin kom, stóðum vér undir gæzlu lögmálsins, og vorum við það bundnir, þángað til sú trú, sem var í vændum, opinberaðist.

24 Þannig var lögmálið vor typtunarameistari, þángað til Kristur kom, svo að vér rættlættumst af trúnni.

25 En nú, þegar trúin er komin, stöndum vér ekki lengur undir typtunarameistararum,

26 Því að þér eruð allir orðnir Guðs börn fyrir trúna á Jesúm Krist;

27 Því svo margir af yður, sem eruð skirðir til Krists, þér hafið íklæðzt Kristi.

28 Hér er ekki Gyðingur né Grískur, ekki þræll né frelsingi, ekki karl né kona, því þér eruð allir eitt í Jesú Kristi.

29 En ef þér eruð Krists, þá eruð þér og Abrahams niðjar og erfingjar eptir fyrirheitinu.

4. KAPÍTULI.

Kristnir menn eru ekki þrælar undir lögmálinu, heldur börn. Postulinn ræður því frá, að hverfu aptur til lögmálsins. Eptirlíking, dregin af Agar og Sara.

HÉR með vil eg sagt hafa, að það sè einginn munur á þrælum og erfingjanum á meðan erfinginn er barn, þó hann eigi allar eigurnar,

2 Því hann er undir fjárhaldsmönnum og ráðsmönnum, þar til sá af föðurnum tiltekni tími er kominn.

3 Þannig vorum vér einnig, meðan vér vorum börn, þrælbundnir við heimsins stafróf;

4 En þegar fylling tímans var komin, sendi Guð Son sinn fæddan af konu, lögmálinu undirgefinn,

5 Svo að hann keypti þeim lausn, sem undir lögmálinu stóðu, og vér fengjum barna rætt.

6 En með því þér eruð orðnir synir, þá hefir Guð sent síns Sonar Anda í yðar hjörtu, sem hrópar: Abba, Faðir.

7 Þú ert þess vegna ekki framar þræll, heldur sonur; en ef þú ert sonur, þá ertu líka erfingi Guðs, vegna Krists.

8 Forðum dýrkuðuð þér að vísu, á

meðan þér þektuð ekki Guð, þá sem í raun og veru ekki eru guðir ;

9 En hvernig getið þér nú, eptir það þér þekkið Guð, já, eruð af Guði þektir, snúið aptur til þess kraptlitla og fátæklega barna-stafrófs, sem þér á ný viljið þrælka undir ?

10 Þér haldið upp á vissa daga, mánuði, vissa tíma og ár.

11 Eg er hræddur um, að eg hafi unnið hjá yður til ónýtis.

12 Verið eins og eg, því eg er eins og þér ; um þetta bið eg yður, bræður ; í einu hafið þér gjört á hluta minn.

13 En þér vitið, að eg í veikleika holdsins í hið fyrra sinn boðaði yður náðarlærdóminn ;

14 Samt fyrirlituð þér ekki þessa mína líkamlegu raun nè óvirtuð hana, heldur tókuð við mér eins og engli Guðs, eða Jesú Kristi sjálfum.

15 Hversu sælir þóktuzt þér þá ! Því eg get borið yður það, að hefðuð þér getað, þá hefðuð þér rífið augun úr höfðum yðar og gefið mér.

16 Er eg þá orðinn óvinur yðar, vegna þess eg kenni yður sannleikann ?

17 Hinir sýna vandlætingu yðar vegna, en ekki af góðu, heldur vilja útiloka yður, svo að þér leggið rækt við þá.

18 Að vísu er það loflegt, ætíð að verða fyrir vandlætingasamri velvild í því, sem gott er, og ekki einungis meðan eg er hjá yður.

19 Börn mín, sem eg á ný el með harmkvælum, þar til Kristur er myndaður í yður,

20 Eg vildi eg væri nú hjá yður, svo eg gæti breytt röddinni við yður, því eg er í vandræðum með yður.

21 Segið mér, þér sem viljið vera undir lögmálinu, hafið þér ekki heyrt lögmálið ?

22 Þar stendur skrifað, að Abraham hafi átt tvo syni, annan við ambáttinni, en hinn við frjálsri konu.

23 En sá, sem hann átti við ambáttinni, var á holdlegan hátt getinn, en hinn eptir fyrirheiti.

24 Þetta hefir annarlega merkingu. Þær eru hinir tveir sáttmálar : annar, sem kom frá Sínai fjalli, getur börn til þrældóms ;

25 Þessi er Hagar (því Sínai fjall í Arabíu kallast Hagar) og samsvarar

hinni núverandi Jerúsalem, því hún er ásamt börnum sínum í ánaud.

26 En sú himneska Jerúsalem er frjáls, og hún er vor móðir ;

27 Því stendur skrifað : vertu glöð óbirja, sem ekkert barn hefir átt, hrópa og kalla hátt, þú sem hefir jóðsjúk orðið, því börn hinnar yfirgefnu eru fleiri, en hinnar, sem manninn á.

28 En vèr, bræður mínir, erum fyrirheitisins börn, eins og Ísak.

29 En eins og forðum sá, sem á holdlegan hátt var getinn, ofsókti þann, sem á andlegan hátt var getinn, eins gengur það til enn.

30 En hvað segir ritningin ? Rek burt ambáttina og son hennar ; því ekki skal ambáttarsonurinn taka arf með syni hinnar frjálsu.

31 Vèr erum því, bræður, ekki niðjar ambáttarinnar, heldur hinnar frjálsu.

5. KAPÍTULI.

Páll kennir, að þeir, sem vilji halda lögmálinu, sèu eigi lengur kristnir ; varar þó undir eins við misbrúkun hins kristilega frelsis.

HALDIÐ stöðuglega við það frelsi, sem Kristur hefir yður afrekað, og látið ekki aptur leggja á yður ánaudar ok.

2 Vitið, eg, Páll, segi yður það, að ef þér látið yður umskera, þá gagnar Kristur yður ekki.

3 Enn á ný vitna eg það fyrir hverjum þeim, sem lætur sig umskera, að hann skuldbindur sig til að halda alt lögmálið.

4 Hverjir helzt af yður, sem ætlið að réttlætast fyrir lögmálið, þér eruð orðnir viðskila við Krist, eruð fallnir úr náðinni ;

5 Því vèr væntum í anda, að öðlast af trúnni þá eptirvæntu réttlætingu,

6 Því að í Kristi gildir hvorki umskurn nè yfirhúð, heldur trú, sem sýnir sinn krap í kærleikanum.

7 Þér helduð vel áfram, en hver hefir hindrað yður, svo að þér hlýðnist ekki sannleikanum ?

8 Slík trúgirnir er ekki frá þeim, sem yður hefir kallað.

9 Lítið súrdeig sýrir alt deigið.

10 Eg treysti yður með Drottins hjálp til þess, að þér munið ekki vera öðruvísi sinnaðir ; en sá, sem truflar yður, mun fá sinn dóm. hver helzt sem hann er.

11 En ef eg, bræður mínir, væri enn þá að halda fram umskurninni, því er eg þá enn ofsóktur? Þá væri krossins hneyksli burttekið;

12 Það væri betur, að þeir væru reknir burt, sem gjöra yður óróa.

13 Þér eruð að vísu, bræður, kallaðir til frelsis, en á því ríður, að frelsinu sé ekki varið til eptirlátsemi við holdið, heldur að hver yðar þjóni hver öðrum með kærleika;

14 Því alt lögmálið innifelst í þessu eina boðorði: elska skaltu náúngann, eins og sjálfan þig.

15 En ef þér tönnlizt innbyrðis og ásælizt hver annan, sjáið þá við því, að þér tortýnið ekki hver öðrum.

16 En eg áminni yður, gangið eptir Andanum, en fremjið ekki það, sem holdið girnist;

17 Því holdið girnist gegn Andanum, og Andinn gegn holdinu, þau eru hvort gegn öðru; svo að þér gjörið ekki það, sem þér viljið.

18 En ef þér leiðizt af Andanum, þá eruð þér ekki undir lögmálinu.

19 En allir vita, hvílík eru holdsins verk, að það er frillulífi, saurlífi, stjórnsleysi girndanna,

20 Skurðgoða dýrkan, kukl, hatur, deilur, metningur, bræði, þráttanir, tvídrægni, flokkadráttur,

21 Ófund, morð, ofdrykkja, óhöfsveizlur og annað þessu líkt, og um það alt segi eg yður enn þá hið sama, sem eg hefi áður sagt, að þeir, sem slíkt gjöra, erfi ekki Guðs ríki.

22 En ávöxtur Andans er kærleiki, gleði, friðsemi, lánglundargeð, góðlyndi, góðvild, trúmennska, hógværd, bindindi;

23 Gegn þessu er ekki lögmálið.

24 En þeir, sem Krists eru, hafa krossfest hold sitt með þess girndum og tilhneigðum.

25 Ef vér lifum í Andanum, þá framgöngum í Andanum.

26 Sækjumst ekki eptir hægómadýrð, áreitandi hver annan og ófundandi hver annan.

6. KAPÍTULI.

Þáll áminnir til ýmislegra dygða. Varar við fúlskennendum.

GÓÐIR bræður, verði nokkur fundinn að einhverri synd, þá leiðréttið þér, sem andlegir eruð, hann

með hógværdar anda, og haf gát sjálfum þér, að þú freistist ekki (ti syndar).

2 Berið hver annars byrði og uppfyllið þannig Krists lögmál.

3 Því þykist nokkur vera nokkuð, en er þó ekkert, hann dregur sjálfan sig á talar.

4 En sérhver rannsaki sína breytni, og þá mun hann hafa hrósunar efni einungis með sjálfum sér, en ekki fyrir öðrum;

5 Því sérhver mun hafa sína byrði að bera.

6 En sá, sem uppfærðist, veiti þeim als konar gæði, er hann uppfærðir.

7 Villizt ekki, Guð lætur ekki að sér hæða; því það sem maðurinn sáir, það mun hann og upp skera.

8 Því sá, sem sáir í hold sitt, mun af því glötum uppskera; en sá, sem í Andanu niðursáir, mun af Andanum uppskera eilíft líf.

9 En látum oss ekki þreytast að gjöra gott, því á sínum tíma munum vér uppskera, ef vér ekki letjumst.

10 Þess vegna, á meðan tími er til, þá gjörum öllum gott, en þó þeim helst, sem eru sömu trúar, sem vér.

11 Sjáið, hvað langt bréf eg hefi skrifað yður með minni eigin hendi.

12 Þeir, sem eru að þreyngja yður til að umskerast, eru þeir, sem sækjast eptir að vera í metum eptir holdinu, einungis til þess þeir komist hjá ofsóknum vegna krossins Krists;

13 Því ekki halda sjálfir þeir, sem umskornir eru, lögmálið, heldur vilja þeir, að þér umskerizt, svo þeir geti stórt sig af yðar holdi.

14 En það sé fjerri mër, að hrósa mër af öðru, en krossi Drottins vors Jesú Krists, vegna hvers heimurinn er mër krossfestur, og eg heiminum.

15 Því að í Jesú Kristi gildir hvorki umskurn né yfirhúð, heldur (að maðurinn sé) ný skepna.

16 Yfir öllum þeim, sem þessari reglu fylgja, hvíli friður og miskun, og yfir Israel Guðs!

17 Einginn mæði mig hëðan í frá, því eg ber merki Jesú Krists á mínum líkama.

18 Náðin Drottins vors Jesú Krists sé með yðar anda, bræður, amen.

SÁNKTI PÁLS PISTILL

TIL

EFESUSMANNA.

1. KAPÍTULI.

Páll þakkar Guði fyrir Krists velgjörninga. Biður, að Guð vilji enn betur upplýsa þá um mikilleik þessara velgjörninga.

PÁLL, að Guðs vild postuli Jesú Krists, óskar náðar og friðar af Guði vorum Föður eg Drottni Jesú Krísti,

2 Öllum heilögum, sem eru í Efesus og trúðum í Jesú Krísti.

3 Lofaður sè Guð og Faðir vors Drottins Jesú Krists, er oss hefir fyrir Krist blessað með als konar andlegri og himneskri blessun ;

4 Eins og hann einnig hefir útvalið oss í honum, áður en veröldin var grundvölluð, til þess að vèr skyldum vera heilagir og flekklausir fyrir hans augliti,

5 Og af elsku hefir fyrirhugað oss, eptir velpókun sín vilja, barnarétt hjá sèr fyrir Jesúm Krist,

6 Til lofs sinni dýrðlegu náð, er hann veitti oss í sínum elskulega,

7 Í hverjum vèr höfum endurlausnina öðlæzt fyrir hans blóð, fyrirgefningu syndanna, eptir ríkdómi hans náðar,

8 Sem hann hefir ríkulega veitt oss í als konar speki og skilnáingi,

9 Í því hann opinberaði oss leyndarráð vilja síns eptir sinni velpókunum, er hann hafði áður ályktað með sjálfum sèr,

10 Um ráðstöfun á fyllingu tímans, að alt skyldi komast undir eitt höfuð í Krísti, bæði það sem er á himni og á jörðu,

11 Í honum, sem vèr og höfum fengið hluttekningu í, kjörnir til þess eptir fyrirhugun hans, sem framkvæmir alt eptir ráði vilja síns,

12 Svo að vèr dýrð hans til lofs væntum fyrr eptir Krísti.

13 Í hverjum og þèr, sem heyrta hafið lærdóm sannleikans, náðarlærdóm yðar sáluhjálp, í hverjum og þèr, sem trúið, eruð innsiglaðir með hinum fyrirheitna Heilaga Anda,

14 Sem er pantur arfleifðar vorrar,

þángað til lausnin kemur fyrir þá, sem hans eru, til lofs hans dýrðar.

15 Þess vegna, frá því eg frétti um trú yðar á Drottinn Jesúm og elsku yðar til allra heilagra,

16 Hefi eg ekki aflátið að þakka Guði fyrir yður og minnast yðar í bœnum mínum,

17 Að Guð Drottins vors Jesú Krists, dýrðarinnar Faðir, vildi gefa yður anda speki og opinberunar í sinni þekkingu,

18 Og upplýsa augu yðar hugskots, svo þèr þekt getið, hvíllk að sè von hans köllunar, og hvíllkur sè ríkdómur hans dýrðlegu arfleifðar meðal hinna heilögu,

19 Og hve yfirgnœfanlegur sè mikilleiki hans máttar við oss, sem trúum fyrir krapta hans almættis,

20 Sem hann sýndi á Krísti, þá hann uppvakti hann frá dauðum og setti til hægri handar sjálfum sèr á himnum,

21 Yfir allan höfðingjadóm og yfirráð, makt og herraveldi, og alt það sem nafni nefnist, ekki einúngis á þessari öld, heldur og hinni tilkomandi.

22 Alt hefir hann lagt undir fœtur hans og sett hann til höfðingja yfir öllu í hans söfnuði,

23 Sem er hans líkami, fylling hans, sem uppfyllir alt í öllum.

2. KAPÍTULI.

Postulinn minnir kristna menn bæði af Gyðingum og heiðingjum á það, að Krístur hafi kallað þá frá andlegum dauða til andlegs lífs, og sameinað í einn söfnuð. Sjálfum sèr hafi þeir það eigi að þakka.

EINNIG yður, sem dauðir voruð í afbrotum og syndum,

2 Er þèr lifðuð í forðum eptir aldarhætti þessa heims og að vild þess höfðingja, sem í loptinu drottinnar, þess anda, sem nú sýnir sig verkandi í vantrúarinnar sonum ;

3 Á meðal þeirra lifðum vèr og allir forðum, í vorum holdlegu girndum

gjörandi vilja holdsins og tillheinganna, og vorum af náttúrunni börn reiðinnar, eins og hinir.

4 En Guð, sem ríkur er af miskun, kallaði oss, vegna sinnar miklu elsku, með hverri hann elskaði oss, til lífsins, með Kristi,

5 Þá vör einnig vorum dauðir í misgjörðum vorum (af náð eruð þér hólpnir orðnir),

6 Og hefir uppvakið oss og sett oss á himni með Jesú Kristi,

7 Svo að hann sýndi á eptirkomandi öldum yfirgnœfandi ríkdóm náðar sinnar í gæzku við oss í Jesú Kristi ;

8 Því af náð eruð þér hólpnir orðnir fyrir trúna, og það er ekki yður að þakka, heldur er það Guðs gjöf ;

9 Ekki af verkunum, svo að einginn stœri sig.

10 Því vör erum hans verk, skapaðir í Jesú Kristi til góðra verka, sem Guð hefir fyrir fram tilætlað að vör skyldum stunda.

11 Munið því til þess, að þér voruð forðum heiðingjar í holdinu, kallaðir óumskornir af þeim, sem umskornir kallast af þeirri umskurn, sem á holdinu er með höndum gjörð ;

12 Að þér þá voruð án Krists, útilokaðir frá réttindum Gyðinganna og frá því að hafa hlut í sáttmálum fyrirheitins, vonarlausir og án Guðs í heiminum.

13 En nú eruð þér í Kristi Jesú ; þér, sem áður voruð fjærlægir, eruð nú nálægir orðnir í blóði Krists ;

14 Því hann er vor friður, sem hefir gjört eitt úr báðum og rífið niður miðvegg girðingarinnar, fjandskapinn,

15 Og í sínu holdi afmáð boðorda lögmálið, sem var í setningum, svo að hann ummyndaði þá tvo í einn nýan mann í sjálfum sér,

16 Semjandi frið og sætti hvoru- tveggju við Guð í einum líkama fyrir krossinn og deyddi fjandskapinn á honum,

17 Og komandi boðaði hann frið yður, sem voruð fjærri og sem voruð nærri,

18 Svo að fyrir hann höfum vör hvorirtveggju aðgáng til Föðursins í einum anda.

19 Þér eruð þess vegna ekki framar

gestir og framandi, heldur meðborgarar enna heilögu og heimamenn Guðs,

20 Bygðir yfir grundvelli postulanna og spámanna, hvers hornsteinn Jesús Kristur er,

21 Sem öll hin samteingda bygging vex á til heilags musteris í Drottni ;

22 Og sem þér einnig eruð bygðir á til bústaðar Guðs í andanum.

3. KAPÍTULI.

Páll segir, að hann sè settur postuli til að kunn- gjöra heiðnum þjóðum Krists lærdóm. Biður, að þeir megi styrkjast í sambandinu við Krist.

ÞESSA vegna er eg, Páll, bandingi Jesú Krists, vegna yðar, heiðingjanna.

2 Með því þér munuð heyrt hafa Guðs náðar ráðstöfun, sem mér er falin á hendur yður til handa,

3 Því að með opinberun auglýsti Guð mér sitt leyndarráð, eins og eg áður í stuttu máli hefi skrifað,

4 Og getið þér af lestri þess þekt skilning minn á Krists leyndardómi,

5 Er á hinum fyrri öldum ekki var auglýstur mannanna sonum, eins og hann nú er opinberaður hans heilögu postulum og spámönnum í andanum.

6 (Það er) : að heiðingjarnir sèu samarfar, sama líkama og hluttakandi í fyrirheiti hans í Kristi fyrir náðarlærdóminn,

7 Hvers þjón eg er orðinn eptir náðargjöf Guðs, sem mér er lènt fyrir hans almættiskrapt ;

8 Mèr, hinum lítilmótlegasta allra heilagra, er veitt þessi náð, að boda meðal heiðingja náðarboðskapinn um órannsakanlegan ríkdóm Krists,

9 Og upplýsa allá um það, hver að sè ráðstöfun þess leyndardóms, sem frá eilífd hefur verið hulin í Guði, sem alt hefir skapað,

10 Svo að nú skyldi kunnug verða af söfnuðinum höfðingjum og herradómum á himnum sú margbreytta speki Guðs,

11 Eptir eilífri fyrirhugun, sem hann fullkomnaði fyrir Jesúm Krist vorn Drottinn ;

12 Fyrir hvern vör höfum djörfúng og aðgáng með trausti fyrir trúna á hann.

13 Fyrir því bið eg, að þér látið

ekki hugfallast af þreyngingum mínum fyrir yðar skuld; því það er yðar heiður.

14 Eg beygi þess vegna mín kné fyrir Föður Drottins vors Jesú Krists,

15 Af hverjum alt faðerni nefnist á himni og jörðu,

16 Að hann eptir ríkdómi dýrðar sinnar vilji veita yður að styrkjast fyrir sinn Anda kröptuglega í hinum innra manni,

17 Svo að Kristur geti búið fyrir trúna í yðar hjörtum, og þér séuð rótfestir og grundvallaðir í kærleikanum,

18 Svo þér ásamt öllum heilögum getið skilið, hvílk að sé breidd, lengd, dýpt og hæð og þekt elsku Krists,

19 Sem yfirgengur allan skilning, svo þér fullkomnizt í allri fullkomnum Guðs.

20 En honum, sem öllu framar megnar að gjöra fram yfir það, sem ver biðjum eður skynjum, eptir þeim krapti, sem í oss verkar,

21 Honum sé dýrð í söfnuðinum fyrir Jesúm Krist um alla æfi og aldri alda, amen.

4. KAPÍTULI.

Postulinn áminnir um að kristnir breyti samkvæmt þeirra köllun; og því forðist þá lesti, sem þeir í heiðni drýgðu.

EG, sem er bandingi vegna Drottins, áminni yður þess vegna um, að þér hegðið yður eins og hæfir þeirri köllun, sem þér eruð kallaðir,

2 Með mesta lítillæti, hógvæð og umburðarlyndi, að þér umlíðið hver annan í kærleika,

3 Og kappkostið að varðveita eininguna andans í bandi friðarins.

4 (Þér eruð) einn líkami og einn andi, eins og þér einnig eruð kallaðir í einni von yðar köllunar;

5 Einn (er) Drottinn, ein trú, ein skír,

6 Einn Guð og Faðir allra, sem er yfir öllu, um alt og í öllu.

7 En sérhverjum af oss er náðargjöf veitt, eptir því sem Kristur hefir hverjum af náð sinni úthlutað.

8 Því segir ritningin: uppfarinn í hæðina hefir hann herleiðinguna að herfangi tekið, og gefið mönnunum gjafir.

9 En þetta, "hann er uppfarinn,"

hvað er það annað, en að hann líka steig niður á láglendi jarðarinnar?

10 En sá, sem niður steig, er hinn sami, sem upp sté yfir alla himna, svo að hann uppfylti alt.

11 Og þessi hinn sami hefir gjört suma að postulum, suma að spámönnum, suma að guðspjallamönnum, suma að hirðurum og lærifeðrum,

12 Svo hinir heilögu yrðu hæfilegir til framkvæmdarsamrar þjónustu, Krists líkama til uppbyggingar,

13 Þar til ver allir erum komnir til einingar í trúnni og þekkningar á Guðs Syni, til fullorðins ára, til aldursháðar Krists fyllingar;

14 Svo að ver sèum ekki framar börn, er hrekjumst og feykjumst af hverjum kenningar þyt, fyrir brögðum manna, slöegð þeirra og kœnskufullu vèlum,

15 Heldur ástundum sannleikann í kærleika, og verðum með öllu samgrónir Kristi, sem er höfuðið,

16 Af hverjum allur líkaminn, sem er samteingdur og samsettur með als konar hjálpar-taugum, þroskast, eptir þeim krapti, sem sérhverjum parti er veittur, sér til uppbyggingar í kærleikanum.

17 Þetta segi eg því og áminni í Drottni, að þér ekki framar hegðið yður eins og hinir heiðingjarnir hegða sér í hægómleik hugskots síns,

18 Blindaðir í hugsunarhættinum, fráhverfir lífi Guðs, vegna vanþekkingar sem í þeim er, og vegna harðúðar hjarta þeirra,

19 Sem eru orðnir blygðunarlausir og hafa ofurselt sig saurlifnaðar lausúng, til að drýgja als konar saurlifnað í áfergju.

20 En þannig er yður ekki Kristur kendur;

21 Ef þér annars hafið numið hann og eruð í honum uppfærddir, eins og sannleikurinn er í Jesú (innifalinn):

22 Að þér af leggið, eptir hinni fyrri breytni, hinn gamla manninn, sem spilltur er af tælandi girndum,

23 En að þér endurnýjist í anda yðvars hugskots,

24 Og íklædist hinum nýja manni, sem skapaður er eptir Guði í réttilæti og heilagleika sannleikans.

25 Afleggið því lygar og talið sann-

leika hver við sinn náunga, því vörurum hver annars limir.

26 Reidizt, en syndgið ekki, sólin gangi ekki undir yfir yðar reiði ;

27 Og gefið ekki djöflinum rúm.

28 Þjófurinn steli ekki framar, heldur vinni og gjöri eitthvað nýtsamt með höndunum, svo hann hafi eitt-hvað til að miðla hinum þurfanda.

29 Ekkert fúlýrði fari út af yðar munni, heldur það, sem gott er til þarflegrar uppbyggingar, svo það komi sér vel hjá þeim, sem heyra.

30 Hryggið ekki Guðs Heilagan Anda, í hverjum þér eruð innsiglaðir til endurlausnardagsins.

31 Allur beiskleiki, ofstopi, reiði, hávaði og illmæli seu fjarlæg yður, ásamt allri vonzku ;

32 En verið góðir hver við annan, meðaumkunarsamir, fúsir að fyrirgefa hver öðrum, eins og Guð hefir fyrirgefið yður vegna Krists.

5. KAPÍTULI.

Páll býður að taka Guð og Krist til eptirdæmis í elskunni; að aflegja heidinglega lesti. Hjón geti skyldna sinna.

LÍKIZT því Guði, sem elskuleg börn,

2 Og framgengið í elskunni, eins og Kristur elskaði oss, og gaf sig sjálfan út fyrir oss, eins og fórn og slátrunaroffur Guði til velpóknanlegs reykelsis ilms.

3 Eptir því sem heilögum hæfir, á hvorki frillulífi, nokkurs konar óhreinkleiki, eður ágirnd, svo mikið sem að nefnast á meðal yðar,

4 Nè blygðunarleysi, nè fíflslegt hjál, eður gárúnga háttur, sem er ósæmilegt, heldur miklu framar þakkargjörð ;

5 Því það skuluð þér vita fyrir víst, að einginn frillulífismaður, eður saurugur, eður ágjarn, sem er skurðgoðadýrkari, hefir arftöku í ríki Krists og Guðs.

6 Látið eingan leiða yður afvega með hægómlegum orðum ; því fyrir þetta kemur reiði Guðs yfir syni vantrúarinnar.

7 Takið því ekki hlutdeild með þeim.

8 Aður voruð þér myrkur, nú eruð þér ljós í Drottnei ; gangið því eins og ljóssins börn,

9 Því ávöxtur ljóssins er góðvilji, réttlæti og sannleiki.

10 Hugsið eptir því, hvað Drottnei er þóknanlegt,

11 En takið ekki þátt í myrkursins vondu verum, heldur miklu framar vandið um þau ;

12 Því það sem þeir drýgja í leyndum, er jafnvel skömm um að tala ;

13 En alt þetta, nær tekið er hart á því af ljósinu, verður augljóst ; því sérhvað það, sem opinberast, verður að ljósi.

14 Því stendur skrifað : vakna þú, sem sefur og ris upp frá dauðum, þá mun Kristur lýsa þér.

15 Gætið því varúðar í hegðun yðar, ekki sem fávísir, heldur sem vísir ;

16 Hagnýtið tímann, því nú eru hættulegir tímar.

17 Verið því ekki fávísir, heldur skynjið, hver að er Drottins vilji.

18 Og drekkið yður ekki drukka af víni, því að í því er andvaraleysi, heldur fyllið andagipt,

19 Og hafið yfir með yður sálma, lofkvæði og andlega söngva ; sýngið og leikið Drottnei lof í yðrum hjörtum.

20 Þakkið jafnan Guði og Föður fyrir alla hluti í nafni Drottins vors Jesú Krists,

21 Og hver hver öðrum undirgefnið í ótta Krists.

22 Konurnar seu mönnum sínum undirgefnar, eins og Drottnei ;

23 Því maðurinn er höfuð konunnar, eins og Kristur er höfuð safnaðarins ; hann er og frelsari síns líkama.

24 En eins og söfnuðurinn er undirgefinn Kristi, þannig seu og konurnar mönnum sínum í öllu.

25 Þér menn, elskið yðar eiginkonur, eins og Kristur elskaði söfnuðinn og gaf sig sjálfan út fyrir hann,

26 Svo að hann helgaði hann og hreinsaði hann með vatnslauginni í orðinu ;

27 Til þess að hann útvegaði sjálfum sér dýrðlegan söfnuð, sem hefði ekki blett nè hrukku, eða neitt þessháttar, heldur væri heilagur og lýtalaus.

28 Þannig eiga mennirnir að elska sínar eiginkonur, eins og sína eigin líkami. Sá, sem elskar sína eiginkonu, elskar sjálfan sig.

29 Því einginn hefir nokkru sinni

sinn eigin líkama hatað, heldur elur hann önn fyrir honum og hjúkrar honum, eins og Kristur söfnuðinum ;

30 Því vèr erum limir hans líkama, af hans holdi og af hans beinum.

31 Þess vegna skal maðurinn yfirgefa föður sinn og móður, og samtengjast konu sinni, svo þau tvö verði eitt hold.

32 Þetta er mikill leyndardómur, en eg lít með því til Krists og safnaðarins.

33 En allir skuluð þér, hver um sig, elska yðar eiginkonur, eins og sjálfa yður, en konan beri lotningu fyrir manni sínum.

6. KAPÍTULI.

Skýldur barna og foreldra, þjóna og drottna. Upphvatning til að hertýggjast í gegn kristindómsins móttöðumönnum, og til að biðja fyrir samkristnum og Páli sjálfum. Páll sendir Tykíkus til að láta Efesusmenn vita, hvernig honum líður; óskar þeim Guðs náðar.

ÞÉR börn, verið foreldrum yðrum hlýðin í Drottnei, því að það er rétt.

2 Heiðra föður þinn og móður, það er hið fyrsta boðorð með fyrirheiti.

3 Svo að þér vegni vel, og þú verðir lánglífur í landinu.

4 En þér feður, reitið ekki börn yðar til reiði, heldur uppalið þau með aga og umvöndun Drottins.

5 Þér þjónar, verið undirgefnir yðar jarðnesku drottnum með lotningu og hræðslu af einlægu geði, eins og Kristi ;

6 Ekki með augna-þjónustu, eins og þeir, er mönnum vilja þóknast, heldur eins og þjónar Krists, er gjöra Guðs vilja af hjarta,

7 Þjóna með góðu geði, eins og Drottnei og ekki mönnum,

8 Vitandi, að það, sem einhver gjörir gott, það mun verða honum endurgoldið af Drottnei, hvort heldur hann er þræll eður frjál.

9 En þér drottmar, breytið eins við þá; látið af hótunum, með því þér vitið, að þér eigið og yðar Drottinn á himni, og að hann gjörir sèr eingan mannamun.

10 Að öðru leyti, bræður mínir, styrkizt í Drottnei og krapti hans máttar.

11 Íklæðizt Guðs alvepni, svo þér staðizt getið djöfulsins vèlabrögð ;

12 Því vèr eigum ekki í stríði við hold og blóð, heldur við höfðingja og maktarvöld, við heimsdrottna þessa myrkurs, við vonzkunnar anda í himneskum efnum.

13 Takið því Guðs alvepni, svo þér getið veitt móttöðu á enum vonda degi, og getið, að öllu yfirrunnu, staðizt.

14 Standið því gyrtir sannleika um lendar yðar. Verið íklæddir brynju réttlætisins,

15 Og útbúið fætur yðar, svo að þeir sèu reiðubúnir til að flytja fagnadarboðskap fríðarins.

16 En um fram alt, grípið skjöld trúarinnar, sem þér munuð geta slökt með öll eldleg skeyti hins vonda ;

17 Og takið hjálm hjálpræðisins og sverð Andans, sem er Guðs orð.

18 Biðjið á sérhverri tíð í anda með als konar bænum og beidni, og verið árvakrir í hinu sama og sífeldlega stöðugir í fyrirbeiðslu fyrir öllum heilögum,

19 Og fyrir mèr, að þá eg lýk upp munni mínum, veitist mèr orð til þess einarðlega að boða leyndardóm náðarlærdómsins,

20 Hvers sendiboði eg er í fjötrum, og að eg megi kenna lærdóminn með djörfúng, eins og vera ber.

21 En svo að þér einnig fáid að vita um mína hagi, hvernig mèr líður, þá mun Tykíkus, minn elskulegur bróðir og trúr þjón Drottins, skýra yður frá því öllu.

22 Eg sendi hann einmitt þess vegna til yðar, að þér fáid að vita, hvernig mèr líður, og til þess hann huggi hjörtu yðar.

23 Friður sè með bræðrunum, og elska ásamt trú af Guði Föður og Drottnei Jesú Kristi.

24 Náð sè með öllum þeim eilíflega, sem elska Drottinn vorn Jesúm Krist, amen.

SÁNKTI PÁLS PISTILL

TIL

FILIPPÍBORGARMANNA.

1. KAPÍTULI.

Páll óskar Filippíborgarmönnum góðs ; þakkar Guði fyrir þá og biður fyrir þeim ; lætur þá vita, að fjötur hans miði kristninni til eflingar, og segist vilja lifa og líða, ef það gæti orðið þeim til framfara ; áminnir þá til stöðuglyndis við kristilega trú.

PÁLL og Tímóteus, þjónar Jesú Krists, óska öllum Jesú Krists heilögum í Filippíborg, ásamt forstjór-um og meðhjálpurum,

2 Náðar og friðar frá Guði vorum Föður og Drottni Jesú Kristi.

3 Eg þakka Guði mínum, í hvert sinn sem eg hugsa til yðar ;

4 Og ávalt, í öllum mínum bönum, bið eg með gleði fyrir yður öllum,

5 Sökum fastheldni yðar við náðarboðskapinn, frá hinum fyrsta degi, alt til þessa tíma ;

6 Þar eð eg fulltreysti því, að hann, sem hefir byrjað hið góða verkið með yður, muni það fullkomna, alt til dags Jesú Krists ;

7 Með því það er viðurkvæmlegt fyrir mig, að halda þetta um yður alla, sem ásamt mér eruð orðnir hlut-takandi í náðinni, þar eð eg hefi yður sífellt í huganum, hvort sem eg er í fangelsi, ellegar eg er að verja náðar-lærdóminn og festa hann.

8 Því Guð veit, að eg elska yður alla með ást Jesú Krists ;

9 Og bið eg, að elska yðar eflist æ meir og meir, ásamt þekkingu og góðri greind,

10 Svo að þér getið skilið, hvað rétt er, og seud ráðvandir og ámælislausir alt til Krists aðkomudags,

11 Og seud ríkir af ávöxtum kristi-legrar dygðar, Guði til lofs og dýrðar.

12 En vitið, bræður, að það, sem fram við mig hefir komið, hefir mikið eftt framgång náðarlærdómsins ;

13 Því að það er kunnugt orðið gjörvallri keisarans hirð og öllum öðrum út í frá, að eg er fjötraður vegna Krists.

14 Margir bræður hafa og fengið

dug af fjötrum mínum, og enn meiri djörfúng, til að kenna lærdóminn óskelfdir.

15 Sumir gjöra það að sönnu af öfund og þrætugirni, en aptur aðrir boða Krist af því þeim gengur gott til.

16 Þeir, sem kærleiki dregur til þess, gjöra það, vegna þess þeir vita, að eg er ætlaður náðarlærdóminum til varnar ;

17 En hinir, sem gjöra það af þrætugirni, boða ekki Krist af hreinum huga, heldur ætla, að þeir með því bæti nýrri þrengingu ofan á fjötur mín.

18 En hvað um það ? Kristur boðast samt á allar lundir, hvort sem það heldur er af yfirdrepskap, eður með hreinskilni, og af því gleðst eg, og mun framvegis gleðjast ;

19 Því eg veit, að þetta verður mér til heilla, sakir yðar bæna og með tilstyrk Jesú Krists Anda.

20 Því það er innileg löngun mín og von, að eg í eingu muni til skamm-ar verða, heldur að Kristur muni, fyrir mína djarflega kenningu nú, eins og ávalt, vegsamast fyrir minn líkama, hvort heldur það verður með mínu lífi, eður dauða.

21 Því að lífa er mér Kristur, en að deya er ávinningur fyrir mig.

22 En ef líf líkamans er ábati fyrir verk mitt, þá veit eg ekki, hvort eg á heldur að kjósa.

23 En eg á úr tvennu vöndu að ráða : mig lángrar til að losast hëðan og vera með Kristi, því það væri miklu betra ;

24 En það er nauðsynlegra yðar vegna, að eg dvelji í líkamanum ;

25 Og það veit eg fyrir víst, að eg muni lífa, og lífa ásamt yður öllum, yður til framfara í trúnni og gleði af henni ;

26 Svo að yðar fögnuður í Jesú Kristi vaxi fyrir mína skuld, þá eg kem aptur til yðar.

27 Einúngis, hegðið yður eins og sambodið er náðarlærdómi Krists, svo að hvort heldur eg kem og finn yður, ellegar verð fjarlægur, þá megi eg fá þá fregn um yður, að þér standið stöðugir í einum anda, og verjið samhuga trú náðarlærdómsins.

28 Og látið í einu hugfallast fyrir móttöðumönnunum, sem þeim er glötunar fyrirbodi, en yður heilla merki, og það frá Guði.

29 Því yður er sú náð veitt, fyrir Krists sakir, ekki einúngis að trúa á hann, heldur og þjást hans vegna ;

30 Með því þér eigið í sömu baráttu, sem þér áður sáuð mig eiga í, og nú fáðið fregn um.

2. KAPÍTULI.

Postulinn áminnir til bróðurlegs kærleika og lítillætis ; að dæmi Jesú, sem var gjörður veggslægur, skuli þeir og gjöra sig sömu dýrðar verðuga ; er reiðubúinn að deya fyrir Krists lærdóm. Segist senda Tímóteus, en síðar Epafrodítus. Gjörir sér jafnvel von um, að getu sjálfur komið til þeirra.

ÞESS vegna, ef nokkuð má sín hjá yður upphvatning í nafni Krists, kærleiksfull aðvaran, samfélag Andans og viðkvæmt hjartapel,

2 Þá gjörði mína gleði fullkomna með því, að þér seudið allir með einum huga, hafið innbyrðis kærleika, seudið samlyndir og á eitt sáttir,

3 Gjörðið ekkert af þrætugirni, eður fyrir hegómadýrð, heldur að sérhver með lítillæti áltí annan sér æðri ;

4 Og sérhver líti ekki einúngis til síns gagns, heldur og annara.

5 Því látið sama lunderni vera í yður, sem var í Jesú Kristi ;

6 Sem þó hann væri í Guðs mynd, miklaðist ekki af því, að hann var Guði líkur,

7 Heldur minkaði sjálfan sig, tók á sig þjóns mynd, varð mönnum líkur,

8 Og að útvertis hætti sem maður. Hann lítillækkaði sig sjálfan, og var hlýðinn alt fram í dauðann, já, fram í dauðann á krossinum.

9 Fyrir því hefir og Guð hátt upphafið hann, og gefið honum tign, sem er allri tign æðri,

10 Svo að öll knè skulu beygja sig fyrir Jesú tign, bæði þeirra, sem eru á himni og á jörðu, og undir jörðunni,

11 Og sérhver tunga viðurkenna, að

Jesús Kristur er Drottinn, Guði Föður til dýrðar.

12 Þess vegna, mínir elskanlegir, með því þér hafið ætíð verið hlýðnir, þá eflið sáluhjálp yðar með ótta og andvara, ekki einúngis eins og meðan eg var nálægur, heldur enn fremur nú í fjærveru minni.

13 Því það er Guð, sem eptir sinni velþóknun kemur því til vegar í yður, bæði að þér viljið og framkvæmið.

14 Gjörðið alt án mögls og þráttunar,

15 Svo að þér seudið óaðfinnanlegir og prettalausir, flekklaus Guðs börn mitt á meðal þessarar rángsnúnu og gjörspiltu kynslóðar. Skinið á meðal þessara, eins og ljós í heiminum,

16 Og haldið fast við lífsins orð mēr til sóma á degi Krists, svo að eg hafi ekki til einskis hlaupið eður unnið til ónýtis.

17 En þó mínu blóði verði úthelt yfir fórn og þjónustu mína að trú yðvarri, þá gleðst eg af því, og samgleðst yður öllum.

18 En gleðjizt þér líka af hinu sama, og samgleðjizt með mér.

19 Eg hefi þá von til Drottins Jesú, að eg bráðum muni geta sent Tímóteus til yðar, svo mēr verði hughægra, þá eg fæ að frétta af yður.

20 Því eingan hefi eg mēr jafn-samlyndan, eður þann sem eins einlæglega sè ant um yður.

21 Því allir leita eigin hagnaðar, en ekki þess, sem Jesú Krists er.

22 En þér þekkið Tímóteusar reyndu dygd, að hann hefir, eins og sonur með föður sínum, þjónað að kristni-bodinu með mér.

23 Hann hygg eg að senda, undir-eins og, eg er búinn að fullsjá, hvað um mig verður ;

24 En eg hefi þá von til Drottins, að eg og bráðum muni koma sjálfur.

25 Samt hèlt eg nauðsynlegt, að senda til yðar bróður vorn Epafrodítus, minn samlagsþjón og stríðsfélaga í kristni-bodinu, en yðar sendi-mann og erindsreka í því, að bæta úr þörf minni.

26 Hann saknaði yðar allra svo mjög, að hann varð hugsjúkur út af því, að þér höfðuð frètt, að hann hefði verið sjúkur ;

27 Hann varð og veikur, og nærri

að kominn dauða, en Guð miskunaði honum; en ekki einúngis honum, heldur líka mér, svo mér ekki bættist hrygð á hrygð ofan.

28 Þessa vegna hraða eg því heldur, að senda hann, svo að þér gleðjizt, þá þér fáið að sjá hann aptur, og svo mér verði hugþœgra.

29 Takið því með öllum fagnaði á móti honum í Drottni, og hafið þvílíka menn í heiðri;

30 Því að í Krists erindi var hann að kominn dauða, þar eð hann stofnaði lífi sínu í hættu, svo hann uppboetti það, sem brast á yðar umönnun fyrir mér.

3. KAPÍTULI.

Páll tekur vara fyrir falskennendum; segist einúngis hrósa sér af Jesú Kristi, og keppast eptir hnossi eilífrar sælu; lastar holdlega sinnada.

AÐ öðru leyti, bræður mínir, gleðjizt í Drottni. Mér þykir ekki mikið fyrir því, að skrifa yður hið sama, en yður er það til styrkingar.

2 Varið yður á hundunum, varið yður á hinum vöndu verkamönnum, varið yður á afskurninni,

3 Því vèr erum hinir (rètt) umskornu, vèr, sem dýrkum Guð í anda, og hrósum oss af Jesú Kristi, en höfum ekki traust á holdlegum hlutum;

4 Jafnvel þó eg einnig í tilliti til hins holdlega hafi það, sem eg geti treyst; því ef öðrum þykir, að hann geti treyst holdinu, þá get eg það miklu fremur;

5 Eg er umskorinn á áttunda degi, er af kyni Ísraels og Benjamíns ættkvísl, hebreskur í báðar ættir, og með tilliti til lögmálsins Farisei,

6 Sem af vandlæti þykir trú feðra minna ofsókti söfnuðinn, og var í ráðvendni eptir lögmálinu óstraffanlegur.

7 En það, sem (áður) var mér ávinningur, met eg nú tjón sakir Krists;

8 Já, eg álit alt fyrir tjón, hjá því ágæti, að fá þekkingu á Jesú Kristi, Drottni mínum, fyrir hvers sakir eg hefi mist alt, og met það ekki meir en sorp, svo eg ávinni Krist,

9 Og sè í sameiningu við hann, og leiti ekki réttlætningar af hlýðninni við lögmálið, heldur þeirrar réttlætningar, sem Guð veitir fyrir trúna á Jesúm Krist;

10 Svo að eg öðlist þekkingu á honum og á krapti hans uppris, og hluttekningu í hans píslum, og verði líkur honum í dauða hans,

11 Ef mér auðnast að ná uppris framliðinna.

12 Ekki að eg hafi þegar náð hnossinu, eður sè búinn að enda skeiðið; heldur keppist eg eptir að höndla það, með því eg er höndlaður af Kristi.

13 Bræður mínir, ekki álit eg mig enn að hafa náð hnossinu;

14 En eitt gjöri eg: eg gleymi því, sem bak við mig er, en seilist eptir því, sem fyrir framan er, og skunda til takmarksins, til þess himneska hnossins, sem Guð frambyður mér fyrir Jesúm Krist.

15 Þannig sèum vèr sinnaðir, sem fullkomnir erum. En ef þér eruð í nokkru á öðru máli, þá mun Guð opinbera yður þetta;

16 Einúngis að vèr göngum eptir sömu (reglu), að svo miklu leyti sem vèr höfum föng á.

17 Bræður, breytið eptir mér, og lítið til þeirra, sem breyta eins og vèr, sem erum yðar fyrirmynd;

18 Því margir breyta sem óvinir Kristi kross, sem eg hefi optlega talað um til yðar og nú tala grátandi um,

19 En afdrif þeirra verður tortýning, sem hafa magann fyrir sinn Guð, og þykir sómi að skömmunum og hafa hugann festan við jarðneska muni.

20 Því vort föðurland er á himni, hvaðan vèr væntum lausnarans, Drottins Jesú Krists,

21 Sem mun ummynda líkama vorrar lægingar, svo að hann verði líkur hans dýrðarlíkama eptir þeim krapti, sem hann hefir til að leggja alt undir sig.

4. KAPÍTULI.

Postulinn hvetur til samlyndis, til guðrakilegrar gleði og ástundunar í öllu, sem gott er; hrósar Filippíborgarmanna örlæti við sig; ber kveðjur.

ÞESS vegna, mínir elskanlegu og ástfólgnu bræður, þér gleði mín og heiðurs kóróna, haldið yður fast við Drottinn, þér elskanlegir.

2 Evóliu og Syntykku áminni eg, að þær sèu samlyndar í Drottni,

3 Einnig bið eg þig, minn trúlyndi samþjón, að þú takir þær að þér, því

þær aðstöðuðu mig, þá eg boðaði náðarlærdóminn, ásamt með Klemens og öðrum mínum líðsmönnum, hverra nöfn standa í lífsins bók.

4 Gleðjið yður ávalt í Drottni; og enn aptur segi eg, gleðjið yður!

5 Yðar hógværd verði öllum kunnug;

6 Drottinn er náægur. Verið ekki hugsjúkir um nokkurn hlut, heldur látið í öllum hlutum yðar óskir koma fyrir Guð í böna ákalli með þakkar-gjörð.

7 Þá mun friður Guðs, sem er æðri öllum skilningi, halda yðar hjörtum og hugsunum stöðuglega við Jesúm Krist.

8 Að öðru leyti, kærir bræður, hvað sem satt er og sómasamlegt, hvað réttvíst er, hvað skírlíft er, hvað elskuvert er eður gott afspurnar, hvað dygdugt er, hvað lofsvert er, gefið gaum að því.

9 Breytið eptir því, sem þér hafið lært og numið og heyrt af mér, og þér hafið sæð mig gjöra; þá mun fríðarins Guð vera með yður.

10 Næsta mjög gladdist eg í Drottni, að hagar yðar hefir svo batnað, að þér gátuð hugsað til mín; sem þér að sönnu (alt af) hafið gjört, en yður vantaði tækifæri.

11 Ekki segi eg þetta vegna minnar þarfar, því eg hefi lært að láta mér nægja það, sem fyrir hendi er.

12 Eg veit, hvað það er, að vera í niðurlægingu; eg veit og, hvað það

er, að hafa als nægtir; hvervetna og í öllum hlutum er eg reyndur orðinn, að vera mettur og að vera svángur, að hafa nægtir og líða skort.

13 Alt megna eg fyrir hans hjálp, sem mig styrkvan gjörir.

14 Eingu að síður gjörðuð þér vel í því, að taka þátt í minni þreyngingu.

15 Þér vitið og, Filippiborgarmenn, að í upphafi kristindómsins, þegar eg fór frá Masedóníu, að eingíum söfnuður hefir miðlað mér neinu í gáfu og þágu nafni, nema þér einir.

16 Því þá eg var í Tessaloníku, senduð þér mér einu sinni, já, tvisvar, til nauðpurfta minna.

17 Ekki að mér væri svo umhugað um gjöfina, sem um ábata þann, er af henni flýtur í yðar sjód.

18 Eg hefi meðtekið alt, og hefi yfirfljótanlega nóg, síðan eg meðtók það sem þér senduð með Epafrodítusi, hið ilmanda reykelsi, þá fórn, sem Guði er þekk og velþóknanleg.

19 En minn Guð mun uppfylla allar yðar þarfir af sinni dýrðlegu nægt vegna Jesú Krists.

20 Guði og Föður vorum sæ vegsemd að eilífu, amen.

21 Heilsíð sérhverjum heilögum í Jesú Kristi. Yður heilsa bræðurnir, sem með mér eru.

22 Yður heilsa allir heilagir, en einkanlega keisarans heimilismenn.

23 Náðin Drottins vors Jesú Krists sæ með yður öllum, amen.

SÁNKTI PÁLS PISTILL

TIL

KÓLOSSABORGARMANNA.

1. KAPÍTULI.

Góðar óskir. Páll þakkar Guði fyrir kristniðöku þeirra og kristilega framför, sem hann óskar að vaxi. Talar um Krist og hans fríðþægingu; að heiðingjarnir sæu einnig hluttakandi í henni, og að hann sjálfur sæ verkfæri Guðs í kristniðöðinu hjá þeim.

PÁLL, að Guðs vilja postuli Jesú Krists, og Tímóteus bróðir,

2 Óska yður, heilögum bræðrum í Kólossaborg og trúuðum í Kristi, náðar og fríðar af Guði vorum Föður.

3 Þakkir gjörum vör Guði, Föður Drottins vors Jesú Krists, og biðjum ávalt fyrir yður,

4 Frá því vör heyrðum um trú yðar á Jesú Kristi og elsku til allra heilagra,

5 Vegna þeirrar vonar, sem yður er geymd á himni, og sem þér hafið áður heyrt um í sannleiks orði náðarlærdómsins,

6 Sem til yðar er kominn, eins og um allan heim, og ber ávöxt og út-

breiðist meir og meir, eins og hjá yður, frá þeim degi þér heyrðuð og fenguð þekkingu á Guðs náð í sannleikans lærdómi,

7 Eins og Epafra, vor elskulegur samþjón, hefir yður hann kent, sem er trúr Krists þjón hjá yður.

8 Og sem hefir sagt oss frá kærleika yðar í Andanum.

9 Þess vegna höfum vér einnig, frá þeim degi vér heyrðum frá yður, ekki af látið að biðja fyrir yður, og óska, að þér fylltuzt þekkingar á Guðs vilja, með als konar speki og andlegum skilningi,

10 Svo að þér breytið eins og Drottinn er samboðið, honum til þóknunar á allan hátt,

11 Sæuð ávaxtarsamir í als konar góðum verkum, vaxið í þekkingu á Guði, eflizt af hans dýrðar mætti, í algjörðum dugnaði, til als háttar þolgæðis og stöðuglyndis með glæðværð.

12 Vér þökkum Föðurnum, sem gjörði oss hæfa til að fá hlutdeild í arfleifð heilagra í ljósinu,

13 Með því hann hreif oss frá myrkursins valdi, og flutti oss inn í ríki síns elskulega Sonar,

14 Fyrir hvern vér höfum lausnina, fyrirgefningu syndanna ;

15 Sem er ímynd ósýnilegs Guðs, frumgetningur allrar skepnu ;

16 Því að fyrir hann er alt skapað, sem er á himni og á jörðu, hið sýnilega og hið ósýnilega, háseti, herraveldi, höfðingja-dómar og yfirráð ; allir hlutir eru skapaðir fyrir hann, og (stefna) til hans.

17 Og hann er fyrri en alt, og alt viðhelzt fyrir hann ;

18 Og hann er höfuð á safnaðarins líkama, hann er upphafið, frumburður enna dauðu, svo að hann hafi yfirburði yfir alla.

19 Því það þóknadist Guði, að öll fylling skyldi búa í honum,

20 Og að koma öllu í sátt við sig fyrir hann, bæði því sem er á jörðu og á himni, með því hann samdi frið fyrir hann með blóði hans á krossinum.

21 Einnig yður, sem forðum voruð fráhverfir og óvinir (hans) í huga, sökum yðar vondra verka,

22 Yður hefir hann nú sátta gjört, fyrir deydíngu hans holdlega líkama, svo hann láti yður koma fram fyrir sig, heilaga, lýtalausa og óaðfinnalega,

23 Ef þér að eins standið grundvallaðir og stöðugir í trúnni, og látið ekki bifa yður frá von þess náðarlærdóms, sem þér hafið numið, og boðaður er sérhverri skepnu undir himninum, hvers þjón eg, Páll, einnig er orðinn.

24 Nú fagna eg í þjáningum mínum yðar vegna, og uppfylli á mínu holdi það, sem vantaði á Krists þjáningar, fyrir hans líkama, sem er söfnuðurinn,

25 Hvers þjón eg er orðinn, eptir þeirri ráðstöfun Guðs, sem mér er á hendur falin yðar vegna, að útbreiða Guðs orð,

26 Þann leyndardóm, sem hulinn var öldum og kynkvíslum, en nú er opinberaður hans heilögum.

27 Þeim vildi Guð opinbera, hvílikur dýrðar-ríkdómur þessi leyndardómur er fyrir þjóðirnar, sem er Kristur í yður, von dýrðarinnar.

28 Þenna boðum vér, með því vér áminnum sérhvern, og fræðum sérhvern mann í allri speki, svo vér getum leitt hvern mann algjörvan í Kristó fram (fyrir Guð) ;

29 Til þess vinn eg og stríði, styrktur af hans kræfti, er sýnir sig í mér volduglega kröptugan.

2. KAPÍTULI.

Páll er áhyggjufullur, að Kólossaborgarmenn kunni að leidast afvega af villumönnum ; biður því, að þeir haldi fast við hina sönnu Krists trú ; sannar, að Jesús hafi gefið þeim betri sáluhjálpar meðöl, en útvertis helgisíðir Gyðinga og heiðingja gátu veitt.

Því eg vil, að þér vitið, hvílika baráttu eg hefi haft yðar vegna og þeirra, sem búa í Laódísea, og svo margra, sem ekki hafa sæð mig sjálfan,

2 Til þess að hjörta þeirra mættu styrkjast, og þeir sjálfir í elsku sameinast, og öðlast gjörvallan ríkdóm fullkomins skilnings, þekkinguna á Guðs leyndardómi,

3 Sem allir fjársjódir spekinnar og þekkingarinnar eru fólgnir í.

4 En þetta segi eg, svo einginn tæli yður með mælskulegum orðum.

5 Því þó að eg, að líkamanum til, se fjarlægur, þá er eg samt nálægur í anda, og gleðst, þá eg sje yðar reglu-semi og fastheldni við trúna á Krist.

6 Breytið því samkvæmt lærdómi Drottins vors Jesú Krists, eins og þér hafið hann numið,

7 Rótfestir og bygðir á Kristi (sem grundvelli), stöðugir í trúnni, eins og hún hefir yður verið kend, og vaxandi í henni með þakkargjörð.

8 Varizt, að nokkur hertaki (blindi) yður með heimsspeki og hegómlegri villu, eptir manna setningum, eptir stafrófi heimsins, en ekki eptir Kristi;

9 Því í honum býr öll fylling guðdómsins líkamlega,

10 Og í honum eruð þér sannauðugir vorðnir, honum, sem er höfuð als höfðingjadóms og yfirvalds;

11 Fyrir hann eruð þér og umskornir þeirri umskurn, sem ekki er með höndum gjörð, heldur innifalin í afleggingu syndum spiltrar náttúru, það er, þér eruð umskornir með Krists umskurn,

12 Með því að þér eruð með honum greptraddir í skirninni, í honum og með honum eruð þér og upp risnir fyrir trúna á mátt Guðs, er upp vakti hann frá dauðum.

13 Einnig yður, sem dauðir voruð í yfirtroðslunum og yfirhúð yðvars holds, lífgaði Guð, með honum, með því að hann fyrirgaf oss öll vor afbrot,

14 Afmáði það skuldabréf, sem stílað var í gegn oss og innifalið var í lagasetningum, og burt tók það, þá hann negldi það á krossinn.

15 Hann fletti vopnum hina voldugu og mektugu, leiddi þá opinberlega fram til sýnis, og hrósaði sigri yfir þeim á honum (krossinum).

16 Látið þess vegna eingan fordæma yður fyrir mat eður drykk, eður nokkuð það, sem snertir hátíðir, túngl-komur eður hvíldardaga,

17 Sem alt er skuggi hins eptirkomanda, en Kristur er líkaminn sjálfur.

18 Látið eingan taka hnóssið frá yður, er þykist af auðmýkt sinni og engladýrkun, gefur sig í það, sem hann aldrei hefir sæð, og upp hrokast hegómlega af sínu holdlega hugarfari,

19 En heldur sér ekki til höfuðsins, af hverju allur líkaminn, styrktur og samteingdur með líðum og taugum, tekur guðlegan þroska.

20 Ef þér eruð dánir með Kristi frá stafrófi heimsins, því bindið þér yður þá við þvílíka setninga, eins og þér lifðuð í heiminum:

21 “Þú skalt ekki snerta, ekki smakka, ekki taka á?”

22 Alt þetta verður til spillingar fyrir vanbrúkun, eptir manna boðorðum og lærdómum,

23 Sem hafa að sönnu á sér vizku yfirbragð, en eru inni falin í sjálf-gjörðri dýrkun (uppgerðar), auðmýkt og meingjörðum við sjálfan sig, án þess að rækja líkamann eins og hann þarfja.

3. KAPÍTUL.

Sannir kristnir eiga að meta meira hið himneska, en hið jarðneska, aflegga hið forna háttalag, en fylgja nýu; einkum stunda bróðurlega elsku og hafa í öllu Krists vilja og boð fyrir augum; skyldur hjóna, barna, foreldra og þjóna.

FYRST þér eruð ásamt með Kristi upp risnir, þá keppizt eptir því, sem er á hæðum, þar sem Kristur situr til hægri handar Guði.

2 Hafið hugann á hinu himneska, en ekki á hinu jarðneska.

3 Því þér eruð dánir, og líf yðvart er falið með Kristi í Guði.

4 En þegar Kristur, vort líf, opinberast, þá munuð þér og ásamt honum í dýrð opinberast.

5 Deyðið því yðar jarðnesku limu, frillulífi, saurlífnað, losta, vonda tilteygingu og ágirnd, sem er skurðgoða dýrkan.

6 Fyrir slíkt (athæfi) kemur hegning Guðs yfir börn vantrúarinnur,

7 Í hverra tölu þér forðum voruð, meðan þér lifðuð þessum löstum.

8 En afleggið nú alt þetta: reiði, bræði, vonzku, lastmæli, svívirðilegt tal af yðrum munni.

9 Ljúgið ekki hver að öðrum, þar þér hafið afklæðzt hinum gamla manni og hans háttalagi,

10 En íklæðzt nýum, sem endurnýaður er til þekkingar samkvæmt þess mynd, sem hann hefir skapað.

11 Hér er einginn munur á grískum manni og Gyðingi, á umskornum og óumskornum, útlending, Skýta, þræli

edur frjálsum, heldur er Kristur alt og í öllum.

12 Íklæðizt því, eins og Guðs útvaldir heilagir og elskanlegir, hjartgróinni meðaumkun, góðvild, litillæti, högværð, lánglundargeði.

13 Umberíð hver annan, og fyrirgefið hver öðrum, ef einhver yðar hefir kærumál öðrum á móti; eins og Kristur hefir fyrirgefið yður, svo skuluð þér og einninn gjöra.

14 En um fram alt íklæðizt elskunni, því hún er band algjörleikans;

15 Þá mun friður Krists ríkja í yðrum hjörtum; til þessa friðar eruð þér og einnig kallaðir í einum líkama (sameiginlega); og verið (fyrir það) þakklátir.

16 Látið Krists orð ríkuglega búa hjá yður, svo að þér með allri speki kennið hver öðrum, og áminnið hver annan með sálum, söngum og andlegum lofkvæðum, sætlega sýngjandi Drottni lof í yðrum hjörtum.

17 Hvað helzt sem þér aðhafizt í orði edur verki, þá gjöríð alt í nafni Drottins Jesús, þakkandi Guði og Föður fyrir hann.

18 Þér konur, verið böendum yðar undirgefna í Drottni eins og vera ber.

19 Þér menn, elskið yðar eiginkonur, og verið ekki beisklundaðir við þær.

20 Þér börn, verið hlýðin foreldrunum í öllu, því það er Drottni þóknanlegt.

21 Þér feður, uppertið ekki yðar börn, svo að þau verði ekki huglaus.

22 Þér þrælar, verið hlýðnir í öllu yðar jarðnesku Drottnum, ekki með aughafjónustu, eins og þeir, er vilja mönnum þóknast, heldur með hjartans einlægni, eins og þeir, er Drottinn óttast;

23 Og gjöríð alt, hvað helzt sem þér vinnið, með einlægu gedi, eins og það sé fyrir Drottinn, en ekki menn,

24 Og vitið, að þér munuð taka sælu í arf til endurgjalds af Drottni, því þér þjónið Drottni Kristi.

25 En sá rángt aðhefst, mun bera úr býtum gjöld fyrir rángsleitni sína, því hær er ekki manngreinar álit.

4. KAPÍTULI.

Skyldur við drottina; stöðuglyndi í bæn, forsjálmi í ræðu og umgengni; Tykikus og Onesimus eiga að segja, hvernig Páli líði; heilsanir; bréfið á að lesast af söfnuðinum í Laódísea. Arkippus áminnst. Góðar óskir.

ÞÉR, drottinn, veitið þrælunum það, sem rétt er og samngjarnlegt, og munið til þess, að þér eigið og Drottinn á himni.

2 Verið stöðugir í bæninni og árvakir í henni með þakkargjörð.

3 Biðið jafnframt fyrir oss, að Guð greiði veg kenningu vorri, til að boða leyndardóm Krists, fyrir hvers sakir eg em nú bundinn,

4 Svo að eg megi auglýsa hann, eins og mér byrjar að tala.

5 Umgángizt viturlega þá, sem fyrir utan söfnuðinn eru, og kaupið hinn hentuga tíma.

6 Yðar ræða sé ætíð ljúfleg og salti krydduð, svo að þér vitið, hvernig þér eigið að svara sérhverjum.

7 Vor elskulegur bróðir Tykikus, trúr þjón og samþjón í Drottni, mun láta yður vita alt um mína hagi.

8 Eg sendi hann til yðar einmitt til þess, að eg fái frétt af yður, og til þess hann huggi yðar hjörtu,

9 Og ásamt honum Onesimus, trúan og elskulegan bróður, landa yðar; þeir segja yður allar fréttir hæðan.

10 Yður heilsar Aristarkus, sambandíngi minn, og Markús frændi Barnabasar, um hvern þér hafið boðorð fengið. Ef hann kemur til yðar, þá veitið honum góðar viðtökur.

11 Sömuleiðis heilsar yður Jesús, að viðurnefni Jústus. Þessir eru umskornir, og þeir einustu, sem hafa verið mínir meðhjálparar í Guðs ríkis útbreiðslu, og mér til mikillar huggunar.

12 Enn framar heilsar yður Epafras, Krists þjón og landi yðar. Hann stríðir sífeldlega fyrir yður með bænum, að þér megi stöðugir standa, algjörðir og fullkomnir í öllu því, sem Guð vill.

13 Því þann vitnisburð gef eg honum, að honum sé mjög ant um yður og þá, sem búa í Laódísea og Hieropólís.

14 Læknirinn Lúkas, vor elskanlegur, heilsar yður, og Demas.

15 Heilsíð þér bræðrumum í Laódísea, Nymfasi og söfnuðinum, sem kemur saman í húsi hans.

16 Þegar þér eruð búnir að lesa bréf mitt til yðar, þá látið líka lesa það í söfnuðinum í Laódísea; lesið þér og bréfið frá Laódísea.

17 Segið Arkippusi: gættu þjónustu Drottins, sem þú hefir tekið við, að þú veitir henni fullnustu.

18 Kveðjan er skrifuð með minni, Páls, eigin hendi. Minnizt fjötra minna. Náð sè með yður.

SÁNKTI PÁLS FYRRI PISTILL

TIL

TESSALONÍKUMANNA.

1. KAPÍTULI.

Góðar óskir. Páll þakkar Guði og hrósar þeirra fúsleika að taka kristni, bróðurkarleika þeirra og þolinmæði.

PÁLL og Sílvanus og Tímóteus óska yður, söfnuði Guðs Föðurs og Drottins Jesú Krists í Tessaloníku, náðar og friðar af Guði vorum Föður og Drottni Jesú Kristi.

2 Ávalt þökkum vör Guði fyrir yður alla, þá vör minnumst yðar í vorum bænum,

3 Og erum sífeldlega minnugir yðar atorkusömu trúar og ópreytanlegu elsku og stöðugu vonar á Drottni vorum Jesú Kristi fyrir augliti Guðs og Föður vors,

4 Með því vör vitum, góðir bræður af Guði elskadir, hvernig útvalningu yðar var háttað,

5 Að kenning vor um náðarlærdóminn hjá yður var ekki fólgin í orðum einum, heldur í krapti, Heilögum Anda og fullkominni sannfæringu, eins og þér líka vitið, hvílíka vör sýndum oss yður til handa hjá yður.

6 Og þér hafið breytt eptir oss og Drottni, með því þér meðtókuð lærdóminn í miklum þrengingum með fögnuði Heilags Anda,

7 Svo að þér eruð orðnir fyrirmynd allra trúaðra í Masedóníu og Akkealandi;

8 Því að frá yður hefir orð Drottins hljómað, ekki einungis í Masedóníu og Akkealandi, heldur er og trú yðar á Guði kunnug orðin alstaðar, svo vör ekki þurfum um það að tala;

9 Því menn gjöra orð á því, hvílíka komu vör áttum til yðar, og hvernig

þér snèruð yður til Guðs frá skurð-göðunum, til að þjóna lifandi og sönnum Guði,

10 Og að vænta Sonar hans frá himni, sem hann uppvakti frá dauðum, Jesú, er frelsar oss frá hinni yfirvofandi hegningu.

2. KAPÍTULI.

Páll talar um, hvernig hann hafi hegðað sèr hjá þeim; þakkar Guði fyrir, að þeir svo fúslega tóku hans kenningu, og talar um ofsóknir; er þeir mega sæta; talar um löngun sína að finna þá.

ÞÞÍ sjálfir vitið þér það, bræður, að koma vor til yðar var ekki ávaxtarlaus;

2 Heldur þótt vör áður í Filippíborg, eins og yður er kunnugt, þyldum ilt og værum smánaðir, höfðum vör þó hugdirfd í Guði vorum til að boða hjá yður náðarlærdóm Guðs með mikilli baráttu.

3 Því að hvorki spratt kenning vor af villu, nè sèrplögni, nè vèlum;

4 Heldur höfum vör kent, eins og Guð hefir álitid oss þess maklega, að trúa oss fyrir náðarlærdóminum, ekki sem þeir, er mönnum vilja þóknast, heldur Guði, sem rannsakar hjörtu vor.

5 Því hvorki höfum vör nokkuru sinni farið með hræsnis fortölur, eins og yður er kunnugt, nè leiðzt af ágirnd, Guð er þess vottur,

6 Nè leitað lofstírs af mönnum, hvorki af yður nè öðrum;

7 Þó vör gætum verið mikillátir, sem postular Krists, en vör sýndum oss milda við yður.

8 Eins og fóstura hjúkrar börnum sínum, eins erum vér yður ástúðlegir, og erum fúsir til, ekki einungis að útbyta yður náðarlærdómi Guðs, heldur og til að gefa yður vort eigið líf, því þér eruð orðnir oss ástfólgirnir.

9 Þér munið, bræður, eptir erfiði voru og meðu; til þess vér værum eingum yðar til þýngsla, unnum vér nótt og dag, og boðuðum yður náðarboðskap Guðs.

10 Þér eruð vitni til þess og Guð, hversu heilaglega, réttvíslega og ólastanlega vér hegðuðum oss hjá yður, sem við trúnni höfðuð tekið.

11 Yður er og kunnugt, hversu eg hefi ámint, upphvatt og grátbænt sérhvern yðar, eins og faðir börn sín,

12 Að þér breyttuð verðuglega Guði, er kallað hefir yður til síns ríkis og dýrðar.

13 Þess vegna þökkum vér líka Guði fyrir það án afláts, að þér veittuð viðtöku Guðs orði, er þér námuð af oss, og meðtökuð það ekki sem manna lærdóm, heldur sem Guðs orð, eins og það í sannleika er, og sem líka sýnir sinn kragt á yður, sem trúaðir eruð.

14 Því að yður hefur farizt líkt, bræður, og sófnuðum Guðs í Gyðingalandi, er játazt hafa Jesú Kristi; því þér hafid þolað sama af ættingjum yðar,

15 Sem þeir af Gyðingum, er bæði líflætu Drottinn Jesúm og spámennina; oss hafa þeir og ofsókt, eru Guði misþóknanlegir og öllum mönnum móttæðilegir;

16 Því meina oss að tala til heiðingjanna, svo að þeir frelsist, og uppfylla með því jafnan mælir sinna synda, en hegningin er nú komin yfir þá til fulls.

17 En vér, bræður, sem um stundar sakir höfum verið sviptir návistum sakar að líkamanum til, en ekki huganum, höfum mikillega haft hug á að sjá yður með mikilli eptirlöngun.

18 Þess vegna hefi eg, Páll, optar en einu sinni viljað koma til yðar, en Satan hefir hamað oss frá því.

19 Því hver er vor von, vor gleði, vor heiðurskrans, er vér getum hrósað oss af? Munuð þér ekki einnig

verða frammi fyrir augliti Drottins vors Jesú Krists, þá hann kemur?

20 Þér eruð sómi vor og vor gleði.

3. KAPÍTULI.

Til þess að frétta af Tessaloníkumönnum segist Páll hafa sent Tímóteus, og þakkar Guði fyrir þá gleðifregn, er hann hafi fengið með honum um stöðuglyndi þeirra. Lángar til að koma til þeirra.

ÞEGAR vér því gátum ekki lengur við þolað, réðum vér það af, að verða einir eptir í Atenuborg,

2 Og sendum Tímóteum, bróður vorn og Guðs verkamann með oss í Krists náðarboðskapi, til að styrkja og örfa yður í trú yðar,

3 Svo að einginn láti trufla sig í þessum þreyngingum; því þér vitið, að þetta á fyrir oss að liggja.

4 Því þegar eg var hjá yður, þá sagði eg yður fyrir, að vér mundum þola þreyngingar, sem líka hefir rættzt, eins og yður er kunnugt.

5 Fyrir því, þegar eg hafði ekki lengur viðþol, þá senda eg til að frétta um trú yðar, hvort freistarinn hefði ekki freistað yðar, og vinna vor orðið til einskis.

6 En nú er Tímóteus aptur kominn frá yður til vor, og ber oss gleðifregn um trú yðar og kærleika, og að þér ávalt minnizt vor til góðs, og girnizt að sjá oss, eins og vér yður.

7 Sökum þessa erum vér, bræður, af yður huggaðir í allri þraut og þjáningu vorri með yðar trúfesti;

8 Því nú lifum vér, ef þér standið stöðugir í Drottni.

9 Því hverja þökk megnum vér að gjalda Guði fyrir yður, fyrir alla þá gleði, er vér höfum af yður fyrir Guðs augliti?

10 Nótt og dag biðjum vér innilega, að oss mætti hlotnast að sjá yður og bæta úr brestum trúar yðar;

11 En sjálfur Guð og Faðir vor og Drottinn vor Jesús Kristur greiði veg vorn til yðar.

12 En Drottinn fylli yður og auðgi elsku bæði innbyrðis yðar á milli og til allra, eins og vor elska er til yðar;

13 Til þess að hjörta yðar megi staðfestast óaðfínanleg í heilagleika, frammi fyrir Guði og vorum Föður, þá Drottinn vor Jesús Kristur kemur ásamt öllum hans heilögum.

4. KAPÍTULI.

Páll upphættur til framfara í heilagri ráðvæðni, bróðurkærleika og góðum siðum. Talar um, að þeir, sem deyja, áður en Kristur kemur til dóms, fari einisk á mis fyrir það.

Að öðru leyti biðjum vér yður því, bræður, og áminnum í Drottni Jesú, að þér takið æ meiri framförum, eins og þér hafið numið af oss, hvernig yður ber að breyta og þóknast Gudi.

2 Því þér vitið, hver boðorð vér höfum yður gefið í umboði Drottins Jesú ;

3 Því það er Guðs vilji, að þér helgist, haldið yður frá frillulifnaði,

4 Að sèrhver hafi vit á, að halda líkama sínum í helgun og heiðri,

5 En ekki girnda bruna, eins og heiðnir menn, er ekki þekkja Guð ;

6 Að einginn veiti yfiringang eður hafi af bróður sínum í nokkru, því að Drottinn er hegnari als þvílíks, eins og eg hefi áður sagt og brýnt fyrir yður ;

7 Því ekki hefir Guð kallað oss til saurlifnaðar, heldur til helgunar.

8 Hver sem þess vegna fyrirlítur þetta, sá fyrirlítur ekki menn, heldur Guð, sem og hefir inngefið oss sinn Heilaga Anda.

9 Ekki hafið þér þess þörf, að eg skrifi yður um bróðurkærleikann, því Guð hefir kent yður sjálfum að elskast innbyrðis.

10 Já, þér auðsýnið þessa sömu elsku jafnvel öllum bróðrunum út um alla Masedóníu. En vér áminnum yður, bræður, að þér takið hær í meiri og meiri framförum,

11 Og leitið sæmdar í því, að lífa rósömu lífi og stunda yðar eigin iðn, og vinna með höndum yðrum, eins og eg hefi yður boðið,

12 Svo að þér umgángizt sómasamlega þá, sem utan (safnaðar) eru, og sèuð upp á eingan komnir.

13 Ekki vil eg, bræður, láta yður vera ókunnugt um hina burtsofnuðu, svo að þér sèuð ekki hryggvir, eins og hinir, sem vonarlausir eru ;

14 Því ef vér trúum því, að Jesús sè dáln og upp aptur risinn, þá mun Guð sömuleiðis fyrir Jesúm ásamt honum leiða til sín þá, sem sofnaðir eru ;

15 Því það segi eg yður í Drottins orða stað, að vér, sem eptir verðum lífs við tilkomu Drottins, munum ekki fyrir verða, en hinir burtsofnuðu ;

16 Því sjálfur Drottinn mun með ákalli, með höfuðengils raust og með Guðs lúðri, af himni niður stíga ; og þeir, sem í Kristó eru dánir, munu fyrst upp rísa ;

17 Síðan munum vér, sem eptir erum lifandi, verða hrifnir til skýa ásamt þeim, til fundar við Drottinn í loftinu, og munum vér síðan með Drottni vera alla tíma.

18 Huggið því hver annan með þessum orðum.

5. KAPÍTULI.

Páll hvetur til að vanda lífurni sitt, þar eð Krists koma til dómsins sè hulin ; áminnir til elsku við kennifæður, til friðsemi og fleiri dygða, og árnar mönnum til þess Guðs aðstoðar ; kveðjur og skipan að láta alla lesa pistilinn.

EN þess hafið þér ekki þörf, bræður, að yður sè skrifað um tíma og stundir,

2 Því sjálfir vitið þér gjörla, að dagur Drottins mun koma, sem þjófur á nóttu.

3 Þegar menn segja : “ nú er friður og öllu óhætt,” þá mun snögg eyðilegging koma yfir þá, eins og jóðsótt yfir þungaða konu ; og þeir munu ekki geta umflúið.

4 En þér, bræður, eruð ekki í myrkri, svo að sá dagur geti yfir yður komið, sem þjófur.

5 Því allir eruð þér ljóssins synir og dagsins synir. Vér erum ekki (synir) nœturinnar nè myrkursins ;

6 Sofum því ekki, eins og hinir aðrir, heldur vökum og verum ódruknir ;

7 Því þeir, sem sofa, sofa um nœtur, og þeir, sem drekka, drekka um nœtur.

8 En vér, sem erum dagsins synir, sèum algáðir, íklæddir brynju trúarinnar og kærleikans, og von hjálpræðisins sem hjálmi.

9 Því Guð hefir ekki ætlað oss til ófarsældar, heldur til að öðlast sáluhjálp fyrir Drottinn vorn Jesúm Krist,

10 Sem dó fyrir oss, svo hvort vér vektum eður svæfum, þá mættum vér ásamt honum lífa.

11 Áminnið því hver annan, og eflað

hver annars sálarheillir, eins og þér og gjörð.

12 En þess biðjum vér yður, bræður, að þér hafið mætur á þeim, sem vinna hjá yður og veita yður forstöðu í Drottni, og áminna yður,

13 Og að þér auðsýnið þeim sérlega virðingu og elsku fyrir verk þeirra. Verið friðsamir innbyrðis.

14 En framar áminni eg yður, bræður, að þér áminnið hina óstýrilátu, huggið ístöðulitla, styðjið þá, sem veikir eru, hafið umburðarlyndi við alla.

15 Sjáið til, að einginn gjaldi ilt með illu, en stundið ávalt gott að gjöra, bæði hver öðrum innbyrðis og öllum út í frá.

16 Verið ætíð glaðir.

17 Biðjið án afláts.

18 Gjörið þakkir fyrir allt, því það er Guðs vilji, yður viðvíkjandi í Kristi Jesú.

19 Slökkvið ekki Andann.

20 Fyrirlítið ekki spádómsgáfur,

21 Prófið heldur alt, og haldið því, sem gott er.

22 Haldið yður frá illu, hverrar tegundar sem það er.

23 En sjálfur friðarins Guð helgi yður algjörlega, og allur yðar andi, sála og líkami, varðveitist flekklaust í tilkomu Drottins vors Jesú Krists.

24 Trúfastur er sá, er yður hefir kallað, og hann mun koma þessu til leiðar.

25 Bræður, biðjið fyrir oss.

26 Heilsíð öllum bræðrunum með heilögum kossi.

27 Eg bið yður í nafni Drottins, að þér látið lesa bréf þetta fyrir öllum heilögum bræðrum.

28 Náðin Drottins vors Jesú Krists sé með yður.

SÁNKTI PÁLS SÍÐARI PISTILL

TIL

TESSALONÍKUMANNA.

1. KAPÍTULI.

Góðar óskir. Páll þakkar Guði fyrir þeirra stöðuglyndi og þolinmæði; huggar þá í þeirra þreyngingum og biður fyrir þeim.

PÁLL, Silvanus og Tímóteus óska yður, Tessaloníkumönnum, söfnuði Guðs Föður vor og Drottins Jesú Krists,

2 Náðar og friðar af Guði Föður vorum og Drottni Jesú Kristi.

3 Skylt er það, bræður, að vér ætíð þökkum Guði fyrir yður, eins og maklegt er; því trú yðar vex óðum, og kærleiki yðar innbyrðis eflist, sérhvers og allra saman,

4 Svo að vér sjálfir stöerum oss af yður í öðrum söfnuðum Guðs, fyrir yðar stöðuglyndi og trú í öllum þeim ofsóknum og þrautum, er þér þolið.

5 Og er þetta vottur um réttðæmi Guðs, svo að þér álitizt maklegir Guðs ríkis, fyrir hvers sakir þér nú ilt líðið;

6 Með því Guð álitur það réttvíst,

að endurgjalda þeim þjáningu, sem yður þjá,

7 En yður, sem þjáist, hvíld með oss, þegar Drottinn Jesús opinberast af himni með einglum veldis síns, í loganda eldi,

8 Og lætur hegningu ganga yfir þá, sem ekki þekkjast Guð og ekki hlýða náðarlærdómi Drottins vors Jesú Krists;

9 Og munu þvílíkir sæta hegningu, eilífri glötun, útskúfaðir frá augliti Drottins og frá dýrð veldis hans,

10 Þá hann kemur til að vegsamast meðal sinna heilögu, og til að sýna sig dásamlegan á öllum trúuðum á þeim degi; með því vitnisburði vorum hjá yður hefur verið trúað.

11 Þess vegna biðjum vér og alla tíma fyrir yður, að Guð vor gjöri yður maklega köllunarinnar, og fullkomni kröftuglega allan honum velþóknanlegan góðleik og verk trúarinnar,

12 Svo að nafn Drottins vors Jesú

Krists vegsamist á yður, og þér af homum, eptir náð Guðs vors og Drottins Jesú Krists.

2. KAPÍTULI.

Páll hrindir þeirri ímyndun, að Krists koma verði svo bráðum. Lofar Guð fyrir útvalningu Tessaloníkumanna, áminnir þá og biður fyrir þeim.

EN það, er snertir tilkomu Drottins vors Jesú Krists og samsöfnun vora til hans, þá biðjum vér yður, bræður,

2 Að þér ekki séuð fljótir á, að láta yður hræða og trufla, hvorki af nokkrum anda, né við kenningu eður bréf, eins og það væri frá oss, eins og (tilkomu-)dagur Drottins væri þegar fyrir höndum.

3 Látið eingan villa yður á nokkurn hátt; því ekki (kemur hann), nema fráhrarfið fari á undan, og maður syndarinnar birtist, sá sonur glötunarinnar,

4 Er setur sig á móti og rís gegn öllu því, sem Guð eður heilagt kallast; svo að hann sezt í Guðs musteri, og lætur eins og hann væri Guð.

5 Minnizt þér ekki þess, að eg sagði yður þetta, meðan eg enn þá var hjá yður?

6 Og þér vitið, hvað það er, sem nú aprtar honum, til þess hann opinberist á sínum tíma;

7 Því leyndardómur guðleysisins er þegar farinn að bryðða á sér, einungis (stendur á því), að sá verði burt numinn, er nú aprtar því;

8 Því þá mun hinn guðlausi koma í ljós, og honum mun Drottinn Jesús tortýna með anda síns munns, og að eingu gjöra, þá hann birtist dýrðlega í tilkomu sinni.

9 En tilkoma hins guðlausa birtist á hinum glötuðu, fyrir framkvæmd Satans, í als konar krapti, táknum og undrum lygnnar og í als kyns vélum ránglætisins,

10 Af því þeir veittu ekki sannleikselkunni viðtöku, svo þeir yrðu hólpnir.

11 Þess vegna mun Guð senda þeim megna villu, svo að þeir trúu lygninni,

12 Svo að allir sakfelist, sem ekki trúna sannleikanum, en hafa velpókun á ránglætinu.

13 En skylt er, að vér ávalt þökkum Guði fyrir yður, bræður, elskaðir af

Drottni, að Guð hefir frá upphafi útvalið yður til sáluhjálpar í helgun Andans og sannleiks trú.

14 Til þess kallaði hann yður fyrir náðarlærdóms kenningu vora, að þér skylduð öðlast dýrð Drottins vors Jesú Krists.

15 Bræður, standið því stöðugir og haldið fast við þá lærdóma, er þér hafið numið, annaðhvort af kenningu eður bréfi voru.

16 En sjálfur Drottinn vor Jesús Kristur og Guð og Faðir vor, sem elskaði oss og gaf oss af náð eilífa huggun og góða von,

17 Huggi hjörtu yðar og styrki í sérhverju góðu orði og verki.

3. KAPÍTULI.

Páll biður Tessaloníkumenn að biðja fyrir sér, huggar þá og biður fyrir þeim; varar við umgengni við óráðvanda; hvetur að draga dæmi af sér til iðjusemi og góðra verka; gefur reglur um, hvernig menn eigi að haga sér við óhlýðuga. Kvæða.

AÐ öðru leyti, bræður, biðjið fyrir oss, að orð Drottins megi óðum útbreiðast og vegsamast, eins og hjá yður,

2 Og að vér mættum frelsast frá óráðvöndum og vondum mönnum; því ekki er trúin allra,

3 En Drottinn er trúr, og hann mun styrkja yður og vernda fyrir hinu vonda.

4 En eg hefi það traust til Drottins um yður, að þér hlýðið og munuð hlýða því, sem eg hefi boðið yður;

5 En Drottinn leiði hjörtu yðar til Guðs kærleika og þolinmæði Krists.

6 En vér áminnum yður, bræður, í nafni Drottins vors Jesú Krists, að þér haldið yður frá hverjum þeim bróður, er hegðar sér óráðvandlega, og ósamkvæmt þeim lærdómi, sem þeir hafa af oss numið.

7 Því sjálfir vitið þér, hvernig á að breyta eptir oss;

8 Því ekki lifðum vér ósiðlega hjá yður, né þaðum brauð vort af nokkrum gefins, heldur unnum vér með elju og striti nótt og dag, svo vér værum eingum yðar til þýngsla;

9 Ekki þess vegna, að oss brysti heimild til þess, heldur til þess, að vér gætum verið yður fyrirmynd, til að breyta eptir.

10 Því þegar vèr vorum hjá yður, buðum vèr yður, að ef einhver vildi ekki vinna, ætti hann ekki heldur mat að fá.

11 En vèr heyrum, að nokkrir meðal yðar lifi óreglulega, sem ekkert vinna, heldur eru iðjulausir.

12 Í Drottins vors Jesú Krists umboði bjóðum vèr slíkum mönnum og áminnum þá, að þeir vinni með spekt og hafi sjálfir ofanaf fyrir sér.

13 En þreytitz ekki, bræður, gott að gjöra.

14 Ef sá er nokkur, sem ekki hlýðir

áminningu minni í þessu bréfi, þá merkið yður hann, og hafið eingin afskipti af honum, svo hann blygðist;

15 En álitíð hann samt ekki sem óvin, heldur áminnið hann sem bróður.

16 En sjálfur Drottinn friðarins veiti yður frið ætíð og í öllu. Drottinn sè með yður öllum.

17 Kveðjan er skrifuð með minni, Páls, eigin hendi. Það er merki sérhvers bréfs frá mèr. Svona skrifa eg.

18 Náðin Drottins vors Jesú Krists sè með yður öllum, amen.

SÁNKTI PÁLS FYRRI PISTILL

TIL

TÍMÓTEUS.

1. KAPÍTULI.

Góðar óskir. Páll áminnir Tímóteus um að hindra afbakiðan skilning Mósis laga, og vegsamur jafnframt Krists lærdóms krapt til að lagfæra menn og farsæla.

PÁLL postuli Jesú Krists, að boði Guðs frelsara vors og Jesú Krists, vonar vorrar,

2 Óskar Tímóteusi, sönnum syni sínum í trúnni, náðar, miskunar og friðar af Guði vorum föður og Drottni vorum Jesú Kristi.

3 Þegar eg fór til Masedóníu, beidda eg þig að vera kyrran í Efesus og bjóða vissum mönnum, að fara ekki með annarlegar kenningar,

4 Nè gefa sig við æfintýrum og endalausum ættartölum, er framar valda þrætum, heldur en efla þá ráðstöfum Guðs, sem trúnni viðvikur.

5 Því augnamið kenningarinnar er kærleikurinn af hreinu hjarta, góðri samvizku og hræsnislausri trú;

6 En frá þessu eru sumir viknir og hafa snúið sér til þvættings;

7 Þeir látast vera löglærdir, þótt þeir hvorki skilji sjálfir, hvað þeir segja, nè það, sem þeir telja öðrum trú um.

8 En vèr vitum, að lögmálið er gott fyrir hvern þann, sem hagnýtir sér það réttilega,

9 Og eg veit, að lögmálið er ekki

ætlað réttlátum, heldur hinum ránglátu og þverbrotnu, óguðlegum og stórsyndurum, andvaralausum og vanheilögum, föðurbönnum og móðurbönnum, mamdrápum,

10 Frillulífsmönnum, þeim sem skömm drýgja með karlmönnum, manseljendum, lygurum, meinsæris-mönnum, og gegn sérhverju öðru, sem gagnstætt er hinni heilsusamlegu kenningu,

11 Samkvæmt náðarboðskap dýrðar hins sæla Guðs, sem mèr er trúað fyrir.

12 Og eg þakka Drottni vorum Jesú Kristi, er mig hefir styrkvan gjört, fyrir það að hann áleit mig trúan og setti mig til sinnar þjónustu,

13 Mig, sem forðum var lastari, ofsóknari og smánari; en mèr var miskunað, sökum þess eg gjörði það óvitandi í vantrú.

14 En ríkuglega hefir náð Drottins vors sýnt sig í að efla trú mína á Jesú Kristi og elskuna til hans.

15 Það er sannur lærdómur og í alla staði víðtöku maklegur: að Jesús Kristur er kominn í heiminn til að frelsa synduga menn og er eg hinn helzti þeirra.

16 En til þess var mèr miskunað, að Kristur sýndi á mèr stórsyndugum sitt mikla lánglundargeð, þeim til

fyrirmyndar, sem síðar trúa á hann, sèr til eilífs lífs.

17 En aldanna konúgi, eilífum, ósýnilegum, einum Guði, sè vegsemd og dýrð um aldir alda, amen.

18 En þetta er sú áminning, er eg legg fyrir þig, son minn, Tímóteus, að þú, eptir því sem áður er um þig spáð, þerjist góðri baráttu,

19 Sèrt fastheldinn við trúna og góða samvitzku, sem nokkrir hafa frá sèr varpað og líðið skipbrot á trú sinni.

20 Í tölu þessara eru þeir Hýmeneus og Alexander, sem eg hefi gefið í Satans vald, svo að þeir af refsíngunni læri að guðlasta ekki.

2. KAPÍTULI.

Páll skipar að biðja fyrir öllum. Reglur um það, hvernig karlmenn og kvenmenn eigi að hegða sèr í þeirra guðrækis-samkomum.

FYRST og fremst áminni eg því um, að gjörðar sèu bænir, óskir, fyrirbænir og þakkargjörð fyrir öllum mönnum;

2 Fyrir konúngum og öllum valds-mönnum, svo vèr með spekt og rósemi lifum í allri guðrækni og siðprýði.

3 Þetta er gott og þóknanlegt fyrir Guði frelsara vorum,

4 Sem vill, að allir verði hólpnir og komist til þekkingar á sannleikanum;

5 Því einn er Guð, og einn er meðal-gángarinn milli Guðs og manna, maðurinn Jesús Kristur,

6 Sem gaf sig sjálfan til lausnargjalds fyrir alla, til vitnisburðar á tilsettum tíma;

7 Til að boða hann er eg settur prèdikari og postuli (eg segi satt og lýg ekki), kennari heiðinna þjóða í trúnni og sannleikanum;

8 Því vil eg, að karlmenn, biðjist hvervetna fyrir, upplýptandi heilögum höndum án reiði og þrætu.

9 Sömuleiðis vil eg, að konurnar skríði sig sómasamlegum búningi, með blygð og hóflæti, ekki með hárflettum, nè gulli, nè perlum eða dýrindis skarti,

10 Heldur (eins og þeim konum sómir, er sýna vilja guðrækni) með góðum verkum.

11 Konan á að læra (taka á móti

kenníngunni) hljóðlega, með allri undirgefni,

12 En ekki leyfi eg nokkurri konu að kenna eða taka sèr vald yfir manninum, heldur á hún að vera kyrlát;

13 Því fyrst var Adam myndaður, Eva þar á eptir;

14 Og Adam tældist ekki, heldur var konan tæld og gjörðist brotleg.

15 En hún verður hólpin vegna barnburðarins, ef þær standa stöðugar í trú, kærleika og heilagleika samfara hóflæti.

3. KAPÍTULI.

Reglur, hvítkum þeim byrji að vera, sem teknir eru til forstöðu- og þjónustumanna safnaðanna; minnir Tímóteus á grundvöll kristilegrar trúar.

ÞAD er áreiðanlegt orð, að ef einhver gírnist biskupssembætti, þá gírnist hann ágætt verk.

2 Þess vegna á biskup að vera ólastanlegur, einnar konu eiginmaður, árvakur, hófsamur, siðprúður, gestrisinn, vel fallinn til að kenna;

3 En hvorki drykkjumaður, nè ofstopasamur, heldur gæfur, frásneiddur deilum og fægirnd;

4 Veiti heimili sínu góða forstöðu og haldi börnum sínum í hlýðni með mestu virtum.

5 Því hver sem ekki hefir vit á að veita heimili sínu forstöðu, hvernig má hann umsjón veita söfnuði Guðs?

6 Ekki nykristnaður, svo að hann ekki upphrokist og verði fyrir dómi djöfulsins.

7 Honum ber einnig að hafa góðan orðstír hjá þeim, sem fyrir utan (söfnuðinn) eru, að hann falli ekki í fyrir-litningu og talsnöru djöfulsins.

8 Sömuleiðis eiga djáknarnir að vera heiðvirðir, ekki tvímælismenn, ekki sölgnir í vín, eða ljótan gróða;

9 Heldur varðveiti leyndardóm trúarinnar í hreinni samvitzku.

10 Þessa skal fyrst reyna og síðan taka þá til embættisins, ef þeir eru óaðfinnanlegir.

11 Sömuleiðis eiga konur þeirra að vera heiðvirðar, ekki bakmálugar, heldur árvakrar, trúar í öllu.

12 Djáknarnir sèu einnar konu eiginmenn, veiti börnum sínum og heimilum góða forstöðu;

13 Því þeir, sem þjóna vel, ávinna

sér góða stöðu og mikla djörfúng í trúnni á Jesú Kristi.

14 Þetta skrifa eg þér, þó eg voni að koma bráðum til þín,

15 Svo að þú vitir, ef mér seinkar, hvernig á að haga sér í Guðs húsi, sem er söfnuður lifanda Guðs, stólpi og grundvöllur sannleikans.

16 Og vafalaust er þessi leyndardómur guðrækninnar mikilvægur: Guð birtist í holdinu, er réttlætur af Andanum, sèn af einglunum, boðaður meðal heiðinna þjóða, meðtekinn í trúnni í heiminum, uppnuminn í dýrð.

4. KAPÍTULI.

Postulinn áminnir enn Tímóteus að koma í veg fyrir ránga lærdóma og að fordást þá sjálfur. Hann gefi af sér gott eptirdæmi og sé trúr í sínu embætti.

EN Andinn segir fortakslaust, að á síðustu tímum muni sumir ganga af trúnni, festa trú til villuanda og djöflalærdóma,

2 Sem af fláreði kenna lygar, og eru brennimerkir á samvizkum sínum,

3 Banna að giptast og neyta fæðu, er Guð hefir þó skapað, til þess hennar sè neytt með þakkargjörð af trúðum, er komnir eru til þekkingar á sannleikanum;

4 Því að öll skepna Guðs er góð, og eingin burtkastanleg, sè hún þegin með þakkargjörð,

5 Því hún helgast af Guðs orði og bæninni.

6 Þegar þú brýnir þetta fyrir bræðrunum, þá muntu reynast góður þjón Jesú Krists, vel mentaður í lærdómum trúarinnar og þeirri ágætu kenningu, sem þú hefir hlýðnast.

7 En fordást þú vanheilög æfintýri og kerlinga-hægiljur, en æf sjálfan þig til guðrækni.

8 Líkamleg æfing er til lítills nýt, en guðrækni er til allra hluta nyt-samleg, og hefir fyrirheit bæði fyrir þetta líf og hið tilkomanda.

9 Þetta eru sannmæli, allrar sam-sinníngar makleg.

10 Því til þess leggjum vèr á oss erviði og þolum fyrirlitningu, því vèr höfum sett vora von til lifanda Guðs, sem er frelsari allra manna, einkum trúaðra.

11 Kunngjör þú þetta og kenn.

12 Einginn fyrirlíti þig vegna æsku

þinnar, en vertu trúaðra fyrirmynd í lærdómi, hegðun, elsku, trú, skirlífi.

13 Ver kappsamur í lestri, áminningum, kenningu, þangað til eg kem.

14 Vanræktu ekki náðargjöfina í þér, sem þér er veitt fyrir forspár með handa uppaleggingu öldunganna.

15 Gættu að þessu, vertu allur í því, svo að þín framför sè auðsèn í öllu.

16 Haf gát á sjálfum þér og lærdóm-inum; vertu stöðugur við þetta; því ef þú gjörir það, munt þú gjöra sjálfan þig hólpinn og áheyrendur þína.

5. KAPÍTULI.

Hvernig Tímóteus eigi að haga áminningum sínum við eldri menn og yngri. Ekkjur eiga sér í lagi að njóta ölmusu sáfnaðarins, og kenndur; hverjar ekkjur eigi að fá hlutleidd í henni. Áminning um varúð í að ávita öldunga, og um gætni í að velja til þess embættis.

ÁVITA ekki gamlan mann harðlega, heldur áminn hann sem föður; hina yngri, sem bræður;

2 Aldraðar konur, sem mæður; úngar, sem systur, með allri síðsemi.

3 Heiðra ekkjur, sem eru sannar ekkjur;

4 En ef einhver ekkja á börn eða afkomendur, þá læri þeir fyrst og fremst að auðsýna rækt ættmönnum sínum og endurgjalda foreldrum, því það er þóknanlegt fyrir augliti Guðs.

5 Sannarleg ekkja, sem er munad-arlaus, hefir sett von sína til Guðs, og er stöðug í bæn og ákalli til hans nótt og dag.

6 En hin býlifa er lifandi dauð.

7 Kunngjör þú þetta, svo þær sèu óaðfinnanlegar.

8 En ef sá er nokkur, sem ekki vill annast náunga, helzt ef þeir eru heimilismenn hans, hann hefir afneitað trúnni og er verri en heiðingi.

9 Ekkja veljist ekki yngri en sextug, sú er verið hefir eins manns kona og kunn er að góðverkum,

10 Að hún hafi uppalið börn, verið gestrisin, hafi þvegið fætur trúaðra, hjálpað nauðstöddum, lagt stund á alt gott.

11 En sneyddu hjá úngum ekkjum, því þegar þær af gjálífi hætta að hirða um Krist, vilja þær giptast;

12 Og gjörast sekar, þar eð þær brjóta sitt fyrra heit og jafnframt

iðjulausar venjast þær á að rápa hús úr húsi ;

13 Ekki einúngis iðjulausar, heldur og málugar, hlutsamar, og tíðka ósæmilegt tal.

14 Eg vil því að enar úngu ekkjur giptist, ali börn, stjórni húsi, og gefi mótsöðumanninum ekkert tilefni til ils umtals ;

15 Því nokkrar eru þegar fallnar frá, og hafa snúið sér til Satans.

16 Ef nokkur trúaður eða trúuð á ekkjur sér skyldar, hjálpi þau þeim, svo að þær séu ekki söfnuðinum til þyrði, og að hann geti hjálpað sannarlegum ekkjum.

17 Þeir öldungar, sem veita góða forstöðu, séu í tvöföldum metum, allra helst þeir, sem sveitast við að kenna og fræða ;

18 Því ritningin segir : þú skalt ekki málbinda nautið, sem erjar. Sömu-leiðis : verður er verkamaðurinn launanna.

19 Taktu ekki við ákæru gegn öldúngi, nema tvö eða þrjú vitni beri ;

20 En þá, sem brjóta, skaltu ávita í allra viðurvist, svo að hinir hafi og ótta af því.

21 Eg áminni þig fyrir augliti Guðs, Drottins Jesú Krists og útvaldra engla, að þú gætir þessa án hleypidóms og gjörir ekkert af fylgi.

22 Vertu ekki fljótur til að leggja hendur yfir nokkurn ; taktu ekki heldur þátt í annara syndum ; geym þig sjálfan óflekkaðan.

23 Drekk ekki frammar vatn, heldur neyt lítils víns vegna maga þíns og þíns jafnaðarlega heilsubrests.

24 Sumra manna syndir eru svo berar, að þær leiða til dóms, aðrar koma seinna í ljós ;

25 Sömu-leiðis lýsa sum góðverk sér þegar, og þau, sem eru öðruvísi, geta ekki heldur dulizt.

6. KAPÍTULI.

Fræla skyldur. Falskennenda lærdómur leiðir til þrætu og ágirndar ; Tímóteus er áminntur til guðhræðslu ; hvað hann eigi að kenna hinum ríku ; hann gæti trúlega síns embættis, en forðist þvætting.

Þeir, sem eru ánaudugir þrælur haldi drottna sína als heiðurs maklega, svo nafn Guðs og lærdómurinn verði ekki fyrir lasti.

2 Þeir, sem trúaða hússböendur eiga, fyrirlíti þá ekki, vegna þess þeir eru bræður, heldur þjóni því fremur, sem þeir eru trúaðir og elskanlegir, sem þiggja hina trúu þjónustu. Kenn þú þetta og áminn um það.

3 Ef einhver kennir öðruvísi, og fylgir ekki heilsusamlegum lærdómi Drottins vors Jesú Krists og hinni guðrækni samkvæmu kenningu, þá hrokast hann upp og er fávís ;

4 En er sólginn í vafasurníngar og, orðadeilur, sem leiða af sér ófund, þrætur, lastmæli, vondar hugsanir,

5 Ill áform hugspiltra manna, sem sannleikurinn er horfinn, og sem hafa guðræknina sér til fjárplógs. Hjá þess háttar mönnum skaltu sneyða.

6 En mikill ávinningur er guðhræðslan samfara nægjusemi.

7 Fyrst ver höfum ekkert flutt inn í heiminn, þá er það bert, að ver ekkert munum þaðan geta burtu flutt.

8 En ef ver höfum fœðu og skýli, þá látum oss nægja.

9 En þeir, sem ríkir vilja verða, falla í freistni og snöru og margar hægómlegar og skaðlegar girndir, er sökkuva mönnum niður í tjón og glötnu ;

10 Því að ágirndin er rót als ils, í hverja nokkrir hafa svo fikzt, að þeir hafa vilzt frá trúnni og sært sig mörgum harmkvælum.

11 En þú Guðs maður, umflý þvílíkt, en ástunda réttvísi, guðhræðslu, trú, kærleika, þolinmæði, ljúflyndi.

12 Berstu trúarinnar góðu baráttu, höndlaðu eilíft líf, sem þú ert kallaður til, og játtir góðri játningu í margra votta viðurvist.

13 Eg áminni þig fyrir augliti Guðs, sem alt lifgar, og Jesú Krists, er gjörði þá góðu játningu frammi fyrir Pontsías Pílatus,

14 Að þú gætir skyldu þinnar lýtalaust og óaðfinnanlega alt til opinberunar Drottins vors Jesú Krists,

15 Sem á sínum tíma mun birtast láta hinn sæli og alvaldi konungur konunganna og Drottinn drottanna ;

16 Sem einn saman hefur ódauðleikann, sem býr í því ljósi, er einginn fær til komizt, sem einginn maður hefir sæð ; honum sè heiður og eilíft veldi, amen.

17 Þjóð ríkismönnum þessarar aldar, að þeir sæu ekki mikillátir, nè treysti fallvöltum auði, heldur lifanda Guði, sem veitir oss rikuglega alt gott til nauðþurftar ;

18 Að þeir gjöri gott, sæu ríkir af góðverkum, örlátir, fúsir að miðla öðrum,

19 Safni sèr í fjársjóðu góðri undir-

stöðu til hins ókomna, svo þeir höndli hið sanna líf.

20 Kæri Tímóteus, gæt þess, sem þér er trúað fyrir, en forðast vanheilagar hægómaræður og þrætumál rángnefudrar speki ;

21 Sem nokkrir hafa gefið sig við, og vilzt frá trúnni.

22 Náð sè með þér, amen.

SÁNKTI PÁLS SÍÐARI PISTILL

TIL

TÍMÓTEUS.

1. KAPÍTULI.

Góðar óskir. Postulinn krósar trú Tímóteusar, hvetur til atorku, polinnmæði í þjóningum og fastheldni við hreinan lærdóm. Kvartar yfir nokkrum, krósar öðrum.

PÁLL, postuli Jesú Krists, settur að Guðs vilja til að boða lífið fyrir Jesúm Krist,

2 Óskar elskulegum syni sínum Tímóteus náðar, miskunar og friðar af Guði Föður og Drottni vorum Jesú Kristi.

3 Eg þakka Guði, sem eg þjóna með hreinni samvizku, að sið forfedra minna, með því eg án afláts minnist þín í bönum mínum,

4 Og mèt renna í hug tár þín, mig langar nótt og dag til að sjá þig, svo að gleði mín verði fullkomin.

5 Eg man til þinnar falslausu trúar, er fyrst bjó í ömmu þinni Lóis og móður þinni Evniku, og sem eg er sannfærður um, að líka býr í þér.

6 Þess vegna minni eg þig á að glæða hjá þér þá náðargjöf Guðs, sem þér er veitt með minni handa uppálegggingu ;

7 Því Guð hefir ekki gefið oss hugleysis anda, heldur máttar, kærleiks og stillingar.

8 Fyrirverð þig því ekki fyrir vitnisburð Drottins vors, nè fyrir mig, hans bandingja, heldur sampínstu vegna náðar lærdómsins, styrktur krapti Guðs,

9 Sem oss hefir frelsað og kallað með heilagri köllun, ekki fyrir vorra verka sakir, heldur eptir ráðsályktun þeirri og náð, sem oss er veitt í Jesú Kristi frá eilífd,

10 En sem nú er augljós orðin við komu frelsara vors Jesú Krists, sem hefir afmáð dauðann, en leitt í ljós lífið og ódauðleikann með sínum náðarlærdómi,

11 Hvers prædikari, postuli og kennari eg er meðal heidinna þjóða.

12 Fyrir þá skuld líð eg þetta, en mèt þykir það eingi vanvirða, því eg veit, hver það er, sem eg hefi sett traust mitt til, og er þess fullviss, að hann megnað að gæta míns geymslufjár til ens ákveðna dags.

13 Hafðu stöðuglega þér fyrir augum fyrirmynd hinna heilsusamlegu lærdóma, sem þú af mèt hefir numið, í trú og elsku, sem er í Jesú Kristi.

14 Gættu hins góða geymslufjár fyrir Heilagan Anda, sem í oss býr.

15 Þú veizt, að allir úr Asíu hafa yfirgefið mig, og meðal þeirra þeir Fýgelus og Hermogenes.

16 Drottinn veiti miskun heimili Onesífori, því opt hefir hann endurnært mig, og ekki skammast sín fyrir fjötur mín ;

17 Þvert á móti leitaði hann kostgæfilega að mèt, þegar hann kom til Róms, þángað til hann fann mig.

18 Drottinn láti hann á efsta degi

finna miskun hjá Drottni! Þú þekkir manna bezt, hversu hann stundaði mig í Efesus.

2. KAPÍTULI.

Páll áminnir Tímóteus til atorku og þolgæðis í hans embætti, því mikil laun séu í vándum; til að setja sig á móti þeim, sem leiða aðra af bega. En þó menn séu í Guðs söfnuði misjafnir, standi Guðs bygging samt stöðug. Varar við æskubrestum, og ónýtum spurníngum; hvetur til hógvæðar.

STYRKSTU því, son minn, í náð Jesú Krists;

2 Og það, sem þú heyrðir til mín í margra vitna viðurvist, fá þú það í hendur trúum mönnum, sem líka eru hæfir að kenna öðrum;

3 En þóldu ilt, eins og góður stríðsmaður Jesú Krists.

4 Einguu hermaður bendlar sig við aðrar sýslanir, til að þóknast þeim, sem tók hann á málá.

5 Ekki heldur fær sá kórónuna, sem gengur í kappleik, nema hann berjist löglega.

6 Garðyrkjumaðurinn, sem vinnur, á fyrst að taka þátt í ávöxtunum.

7 Tak eptir því, sem eg segi; því Drottinn gefi þér skilning í öllu.

8 Minstu Jesú Krists, af Davíðs ætt, sem frá dauðum er upp risinn eptir mínum náðarboðskap;

9 Vegna hvers eg líð ilt, jafnvel fjötur, eins og illvirki; en Guðs orð verður ekki fjötrað.

10 Þess vegna umber eg alt sakir enna útvöldu, svo að þeir hljóti hjálpræði Jesú Krists með eilífri dýrd.

11 Það er sannur lærdómur, að ef vèr með honum deyum, þá munum vèr og með honum lífa;

12 Ef vèr þolum stöðuglega, þá munum vèr og með honum ríkja; ef vèr afneitum honum, mun hann og afneita oss;

13 Þó vèr reynumst ótrúir, þá verður hann samt trúr; sjálfum sér getur hann ekki afneitað.

14 Áminn þú um þetta, og vitna fyrir augliti Drottins, að þeir ekki gefi sig í orðaprætur, sem til einskis gagna, en eru til afvegaleiðslu þeim, sem heyra.

15 Legg kapp á að auðsýna þig vandaðan verkamann fyrir Guði, er ekki þarf að skammast sín, og fer rétt með sannleikans lærdóm.

16 En forðast vanheilagt hégómatal; því slíkir ana lengra og lengra fram í guðleysi,

17 Og lærdómur þeirra etur um sig, eins og helbruni. Í tölu þeirra eru þeir Hymeneus og Fíletus,

18 Sem eru viknir frá sannleikanum, segja upprisuna þegar um garð gengna og kollvarpa trú sumra.

19 En Guðs bygging stendur stöðug, og hefir þessa yfirskrift: "Drottinn þekkir sína" og "hver, sem nefnir Drottins nafn, haldi sér frá ránglæti."

20 En á stóru heimili eru ekki einúngis ker úr galli og silfri, heldur og úr trè og leir, sum vegleg, sum óvirðugleg.

21 Þess vegna mun hver, sem heldur sér breinum frá þessum, verða veglegt ker, helgað og hagfelt hússbóndanum, hæfilegt til sérhvers góðs verks.

22 Forðast þú æskunnar girndir; en stunda þú réttvísi, trú, kærleika, frið við alla þá, sem ákalla Drottinn af hreinu hjarta.

23 Forðastu heimskulegar og óskynsamlegar spurníngar, vitandi, að þær leiða af sér þráttanir;

24 En Drottins þjóni hæfir ekki að deila, heldur vera ljúfur við alla, laginn á að kenna, umburðarsamur,

25 Leiðrættandi móttöðumenn með hógværd, ef Guð kynni að gefa þeim sinnaskipti, svo þeir komist til þekkingar á sannleikanum,

26 Og endurvítkist úr djöfulsins snöru, þar sem þeir eru flæktir af honum til að gjöra hans vilja.

3. KAPÍTULI.

Postullinn segir fyrir hættulegar tíðir. Hrósar Tímóteusi. Áminnir um að taka sér vara fyrir svikurum, en halda sér stöðuglega við Guðs orð.

ÞÞví það skaltu vita, að á síðustu dögum munu verða hættulegar tíðir;

2 Því þá munu menn verða sèrgóðir, fègarnir, raupsamir, þóttafullir, guðlastarar, foreldrum óhlýðnir, vanþakklátir, vanhelgir,

3 Kærleikslausir, óhaldinorðir, bakmálugir, bindindislausir, grimmir, hatandi dygðir,

4 Svikarar, framhleyppnir, hrokafullir, elskandi meira munaðarlífið en Guð,

5 Hafandi á sér yfirskin guðhræðslunnar, en afneita hennar krapti. Forðastu þvílíka.

6 Á meðal þessara eru þeir, sem smeygja sér inn í hús, og véla kvennsniptir, sem eru syndum hlaðnar og leiðast af margvíslegum girndum,

7 Sem eru alt af að læra, en komast aldrei til þekkingar á sannleikanum.

8 Eins og þeir Jannes og Jambres stóðu á móti Mósi, þannig standa þessir á móti sannleikanum; eru menn hugspiltir og illa trúaðir.

9 En þeim mun ekki mikið verða ágengt, því fíflska þeirra mun verða hverjum manni augljós, eins og hinna varð.

10 En þú hefir breytt eptir mér í kenningu, hegðun, ásetningi, trú, lánglundargeði, kærleika, þolgæði,

11 Í ofsóknum og þjáníngum, slíkum sem eg varð að sæta í Antíókkíu, Íkoníu, Lystra, hverjar ofsóknir eg stóðst, og Drottinn frelsaði mig úr þeim öllum.

12 Enda munu allir verða ofsóktir, sem vilja lifa guðrækilega í Jesú Kristi.

13 En vondir menn og svikarar munu magnast í vonzkunni, villa aðra og villast sjálfir.

14 En halt þú stöðuglega við það, sem þú hefir numið og ert sannfærður um, þar eð þú veizt, af hverjum þú hefir numið það,

15 Og þar eð þér er frá barnösku kunnug heilög ritning, sem getur uppfroett þig til sáluhjálpar (sem fæst), með trúnni á Jesú Kristi.

16 Öll ritning er innblásin af Guði, og nytsöm til lærdóms, til sannfæríngar gegn mótmælum, til leiðrættíngar, til mentunar í réttlæti,

17 Svo Guðs maður sè algjör og til als góðs verks hæfilegur.

4. KAPÍTULI.

Postulinn áminnir Tímóteus til trúmensku í hans embætti. Fyrirsegir dauða sinn. Biður Tímóteus að koma til sín, kvartar yfir nokkrum, en huggar sig við Guðs aðstoð. Heilsanir.

EG grátböeni þig í augsyn Guðs og Jesú Krists, sem dæma mun lifendur og dauða, þá hann opinberast í ríki sínu,

2 Að þú prædikir lærdóminn, og haldir áfram með það í tíma og ótíma;

sannfær, ávita, áminn með ýtrasta þolgæði og uppfroedingu.

3 Því þann tíma mun að bera, að menn ekki þola hina heilsusamlegu kenningu, heldur safna sér kennendum eptir girndum sínum, eptir því, sem eyrun klæa;

4 Og snúa eyrum sínum burt frá sannleikanum, og snúa sér að hægiljum.

5 En vert þú árvakur í öllu, þol ilt, gæt prædikara embættisins, og veittu embættinu fullnustu.

6 Nú þegar á eg að fórnfærast, og minn lausnartími er fyrir höndum.

7 Eg hefi barizt góðri baráttu, fullkomnað hlaupið, haldið trúnni.

8 Að öðru leyti er handa mér afsíðis lögd kóróna réttlætisins, sem Drottinn, sá hinn réttláti dómari, mun gefa mér á þeim (ákveðna) degi, en ekki einúngis mér, heldur og öllum, sem þráð hafa tilkomu hans.

9 Kappkosta að koma bráðum til mín;

10 Því Demas hefir yfirgefið mig, af því hann elskaði þenna heim, og er farinn til Tessaloníku; Kreskes er farinn til Galatsíu og Títus til Dalmatsíu.

11 Lúkas er einn hjá mér. Taktu Markús og lát hann fylgjast með þér, því hann er nytsamur mér til þjónustu;

12 Tykíkus hefi eg sent til Efesus.

13 Þegar þú kemur, þá færðu mér bókatöskuna, sem eg skildi eptir í Tróas hjá Karpusi, og bækurnar, einkanlega skinnbækurnar.

14 Alexander, járnsmiðurinn, hefir gjört mér margt ilt; Drottinn gjaldi honum eptir verkum hans.

15 Taktu þér líka vara fyrir honum, því að hann hefir stórum staðið í móti vorum orðum.

16 Í minni fyrstu málsvörn stóð einginn með mér, heldur yfirgáfu mig allir; ó að þeim verði það ekki tilreiknað.

17 En Drottinn stóð með mér, og veitti mér krapt til að framfylgja kenningunni, svo allir heiðingjar skyldu hana heyra. Og eg varð frelsaður úr gini ljónsins,

18 Og Drottinn mun frelsa mig frá öllu illu, og hjálpa mér til síns

himneska ríkis. Honum sè dýrð frá eilífð til eilíðar, amen.

19 Heilsaðu Prisku og Akvílasi og heimili Onesífori.

20 Erastus varð eptir í Korintuborg, en Trófinnus skildi eg eptir sjúkan í Miletus.

21 Kappkosta að koma, áður vetrar. Þér heilsa Eybúlus og Púdes, Línus, Kládía og allir brøðurnir.

22 Drottinn Jesús Kristur sè með þínum anda. Náð sè með yður, amen.

SÁNKTI PÁLS PISTILL

TIL

TÍTUS.

1. KAPÍTULI.

Kveðja. Hvílikur sá eigi að vera, sem Títus setur til kennara á Kít; Páll lýsir Kítarmönnum, og skipar að ávita þá.

PÁLL, þjón Guðs, postuli Jesú Krists, settur vegna trúar Guðs útvaldra og sannleikans þekkingar, guðrækni til eflingar,

2 Og í von um eilíft líf, er hinn sannorði Guð hafði heitið frá eilífð,

3 En gjörði á sínum tíma þetta sitt heit kunnugt í þeirri prædikun, sem mér er á hendur falin eptir skipun Guðs vors frelsara,

4 Óskar Títusi, sönnum syni í sameiginlegri trú, náðar, miskunar og friðar af Guði Föður, og Drottni Jesú Kristi, vorum frelsara.

5 Þess vegna skildi eg þig eptir í Kít, til þess þú færðir í lag það, sem á brast, og settir öldunga í sérhverri borg, eins og eg skipaði þér :

6 Þann er væri óaðfinnanlegur, einnar konu eiginmaður, sem ætti trúnd börn, er hvorki væru illa ræmd fyrir andvaraleysi, nè óhlýðin.

7 Því biskup á að vera ólastandi, eins og Guðs ráðsmaður, ekki sjálfbyrgingur, ekki reidigjarn, ekki drykkjumaður, eigi ofstopasamur, nè sólginn í svívirðilegan ávinning ;

8 Heldur gestrisinn, gott elskandi, ráðsvinnur, réttvís, heilagur, bindindissamur,

9 Sem er fastheldinn við hinn áreiðanlega lærdóm, eins og hann hefir kendur verið, svo að hann bæði sè fær um að fræða í þeim heilsusamlega lærdómi, og að hrekja þá, sem móti mæla.

10 Því margir eru þverbrotnir, fara með þvætting, og leiða aðra í villu, allra helzt hinir umskornu ;

11 Þá ber honum að niðurbagga ; því þeir umsnúa heilum heimilum, með því þeir kenna það, sem ósoemilegt er, fyrir svívirðilegs ávinnings sakir.

12 Einhver landi þeirra, spámaður sjálfra þeirra segir um þá : Kítarmenn eru siljúgandi, óarga dýr og letimagar. Þessi vitnisburður er sannur.

13 Ávita þú þá þess vegna harðlega, svo þeir verði heilbrigðir í trúnni,

14 Og gefi ekki gaum að bábiljum Gyðinga og setningum þeirra, sem fráhverfir eru sannleikanum.

15 Hreinum er að sönnu alt hreint ; en þeim, sem saurgaðir eru og vantrúaðir, er ekkert hreint ; heldur er hugarfar og samvizka þeirra saurguð.

16 Þeir þykjast þekkja Guð, en afneita honum með verkunum, þeir eru viðbjóðslegir, þverúðarfullir og til hvers góds verks óhæfir.

2. KAPÍTULI.

Postilinn ávísar Títusi, um hvað hann eigi að áminna hvern sèr í lagi ; hvílikur hann eigi að vera sjálfur ; talar um tilgáng sendingar Krists í heiminn.

EN tala þú það, sem enum heilsusamlega lærdómi semir :

2 Að gamlir menn sèu árvakrir, heiðvirðir, ráðsettir, heilbrigðir í trúnni, kærleikanum og þolinmæðinni ;

3 Sömuleiðis, að gamlar konur sèu í háttalagi sínu, eins og heilögum

sómir, ekki bakmálugar, nè sólgnar í áfenga drykki, heldur gott kennandi ;

4 Svo þær laði enar ýngri til að elska menn sína og börn,

5 Að vera ráðsettar, skírlífar heimilisræknar, góðsamar, boendum sínum undirgefnar, svo Guðs orð verði ekki fyrirlasti.

6 Sömuléidis áminn þú ena ýngri, að þeir sæu ráðsettir.

7 Sýn sjálfan þig hvervetna sem fyrirmynd góðra verka ; í kenningunni spillingarleysi og röggsemi,

8 Heilsusamlega og ólastandi ræðu, svo að móttöldumadurinn fyrirverði sig þegar hann hefur ekkert ilt um oss að segja.

9 Áminn þrælana, að þeir sæu hússboendum sínum undirgefnir og í öllu geðþekkir, ekki svörulir,

10 Ekki sérdrægir, heldur auðsýni alla góða trúmennsku, svo þeir prýði lærdóm Guðs, vors frelsara, í öllum greinum.

11 Því Guðs náð hefir birzt sáluhjálpleg öllum mönnum,

12 Er fræðir oss, að vèr skulum afneita ógudlegleika og veraldlegum girndum, en lifa siðsamlega, réttvíslega og guðrækilega í þessum heimi,

13 Biðandi þeirrar sælu, sem er í vöndum, og dýrðlegrar opinberunar hins mikla Guðs og vors frelsara Jesú Krists,

14 Sem hefir útgefið sig fyrir oss, svo að hann endurleysti oss frá als konar ránglæti, og hreinsaði sér sjálfum fólk til eignar, kostgæfið til góðra verka.

15 Kenn þú þetta, áminn og ávita með allri alvörugefni ; einginn fyrir-liti þig.

3. KAP TULI.

Títus á að áminna um hlýðni við yfirvöld og til fleiri dygja. Að forðast fánýtar spurningar og þráttanir. Niðurlag pistilsins.

ÁMINN þá, að þeir sæu höfðingjum og yfirvöldum undirgefnir, sýni þeim hlýðni, sæu reidubúnir til sérhvers góðs verks,

2 Illmæli eingum, sæu ekki deilu-

gjarnir, sanngjarnir, sýni als konar hógværd við alla menn ;

3 Því vèr vorum líka forðum óskynsamir, óhlýðnir, villuráfandi, þjónuðum girndum og margs konar munadarlífi, lifðum í vonzku og öfund, vorum haturs verðir og hötuðum hver annan.

4 En þegar gæzka Guðs vors frelsara og elska hans til mannanna birtist,

5 Þá frelsaði hann oss, ekki vegna réttlætandi verka, sem vèr hefðum unnið, heldur af náð sinni með endurfæðingarlauginni og endurnýngu Heilags Anda,

6 Sem hann ríkulega úthelti yfir oss fyrir Jesúm Krist, vorn frelsara,

7 Svo að vèr, réttlættir fyrir hans náð, yrðum erfingjar eilífs lífs eptir voninni.

8 Þetta er áreiðanlegur lærdómur ; og þetta vil eg að þú staðfestir, svo að þeir, sem trúa á Guð, láti sér umhugað um að ástunda góðverk. Þetta er mönnum gott og nýtsamlegt.

9 En heimskulegar spurningar og ættartölur, deilur og þrætur út af lögmálinu skaltu forðast, því þær eru óþarfar og hægómlegar.

10 Flokkadráttasaman mann skaltu forðast, eptir að þú einu sinni eða tvisvar hefir ámint hann ;

11 Með því þú veizt, að þvílíkur er frásnúinn, og syndgar og er sjálfdoemdur.

12 Þegar eg sendi Artemas eða Tykíkus til þín, þá kosta kapps um að koma til mín í Nikópólís, því þar hefi eg ásett mèt að hafa vetrarvist.

13 Lat þér ant um að veita Senusi lögvitríngi og Appolló góðan farar-beina, svo að þá ekkert brestí.

14 Vorir eiga og að læra að auðsýna góðgjörðir til að bæta úr þörfum annara, svo að þeir sæu ekki ávaxtarlausir.

15 Allir, sem hjá mèt eru, heilsa þér. Heilsa þú öllum, sem elska oss í trúnni. Náð sè með yður öllum.

SÁNKTI PÁLS PISTILL

TIL

FÍLEMONS.

1. KAPÍTULI.

Páll óskar Fílemoni og fleirum góðs; hrósar Fílemoni; biður hann taka í sátt þræl hans, Onesímus, er frá honum hafði strokið, en Páll síðan kristnað. Niðurlag pistilsins.

PÁLL, bandíngi Jesú Krists, og Tímóteus bróðir, kveðjum Fílemon vorn ástfólagna og samþjón,

2 Vora kæru Appíu og Arkíppus, stríðsfélaga vorn, og allan söfnuðinn í þínu húsi :

3 Náð og friður sè með yður af Guði vorum Föður og Drottni Jesú Kristi.

4 Guði mínum gjöri eg þakkir, í hvert sinn sem eg minnst þín í mínum boenum,

5 Þar eð eg heyri getið um þá elsku og trú, sem þú hefir til Drottins Jesú og til allra heilagra ;

6 (Og óska eg), að hluttekning í trú þinni, ásamt viðurkenningu als hins góða, sem oss hefir hlotnast, auðsýni sig kröptuga fyrir Jesúm Krist.

7 Því vèr höfum mikla gleði og huggun af kærleika þínum, þar eð þú, bróðir, hefir endurnært hjörtu hinna heilögu.

8 Þó eg þessvegna geti með mikilli djörfúng í Kristi boðið þér það, sem þér sómir að gjöra,

9 Þá vil eg heldur biðja þig í vinsemd; þú veizt, hvílikur eg er, gamalmennið Páll, sem nú þar að auki er í fjötrum sakir Jesú Krists.

10 Eg bið þig fyrir son minn Onesímus, sem eg hefi alið í mínum fjötrum.

11 Hann var þér áður óþarfur, nú er hann bæði þér og mér þarfur. Þenna sendi eg ;

12 Taktu honum vel ; hann er hjartad í mér.

13 Eg vildi að sönnu halda honum hjá mér, svo að hann í þinn stað þjónaði mér í fjötrum mínum, sem eg ber sakir náðarboðskaparins ;

14 En án þíns samþykkis vilda eg ekki gjöra það, svo að þessi velgjörningur þinn kæmi ekki af nauðung, heldur af fúsum vilja.

15 Því, ef til vill hefur hann um stundar sakir skilizt við þig, svo að þú síðan skyldir æfinlega halda honum,

16 Ekki frammar eins og þræli, heldur þræli fremri, eins og elskulegum bróður, mjög kærum mér, en því frammar þér, bæði vegna líkamlegrar þjónustu og í Drottins erindum.

17 Ef þú því álitur mig stallbróður þinn, þá taktu á móti honum, eins og eg væri það sjálfur.

18 En ef hann hefir gjört þér órétt í nokkru, ellegar er skyldugar, þá tilreikna mér það.

19 Eg Páll skrifa þetta með eigin hendi : “eg skal gjalda ;” svo eg ekki nefni það, að þú ert mér jafnvel skyldugur um sjálfan þig.

20 Já, lát mig njóta þess, bróðir, að þú ert orðinn Drottins ; endurnær mitt hjarta fyrir Krists skuld.

21 Fulviss um þína hlýðni skrifa eg þetta, því eg veit, að þú munir gjöra meira, en eg hefi mælt til.

22 En hafðu líka til reiðu gestaherbergi handa mér, því eg vona, að eg vegna yðar bæna muni verða gefinn yður.

23 Þér heilsar Epafras, sem er bandíngi, eins og eg, í Jesú Kristi ;

24 Sömuleiðis Markús, Aristarkus, Demas og Lúkas, samþjónar mínir.

25 Náðin Drottins vors Jesú Krists sè með yðar anda.

PISTILLINN TIL HINNA

HEBRESKU.

1. KAPÍTULI.

Í fyrndinni lét Guð spámenn sína kunngjöra feðrunum sinn vilja, en fyrir skemstu lét hann Son sinn, sem englum er æðri, gjöra lið sama.

EPTIR að Guð forðum hafði talað til feðranna optsinnis, og með mörgu móti, fyrir munni sinna spámannna, hefur hann á þessum síðustu tímum til vor talað fyrir Soninn,

2 Sem hann setti erfingja allra hluta, fyrir hvern hann og hefur skapað heiminn,

3 Sem, af því hann er geisli hans dýrðar og ímynd hans veru, er öllu stjórnar með orði síns máttar, settist til hægri hliðar guðlegri hátign á hæðum, eptir það hann fyrir sjálfan sig (með dauða sínum) hafði hreinsað oss frá syndunum,

4 Og er orðinn englum þeim mun hærri, sem hann hefir þeim háleitari tign öðlazzt.

5 Því við hvern af englum hefir Guð nokkurn tíma sagt: "þú ert minn sonur, í dag gat eg þig? Og enn aptur segir hann: eg vil vera hans Faðir og hann skal vera minn Sonur;"

6 En þegar hann aptur boðar komu síns frumgetna Sonar í heiminn, kveður hann svo að orði: "allir englar Guðs skulu tilbiðja hann."

7 En um engla verður svo að orði kveðið: "sína engla hefur hann, sem vinda, og sína þjóna, sem eldsloga."

8 En um Soninn þar á mót: "þitt hásæti, ó Guð, varir um aldur og æfi, þinn veldissproti er veldissþíra réttvinnar.

9 Þú elsaðir réttindin, en hataðir rángindin, þess vegna hefir Guð, þinn Guð, smurt þig með gleðinnar viðsmjöri fram yfir þína jafningja."

10 Og á öðrum stað stendur: "Drottinn, í öndverðu grundvallaðir þú jörðina, og himnarnir eru þín handaverk.

11 Þeir munu undir lok líða, en þú varir við, allir munu þeir fyrnast, sem annað fat,

12 Og eins og möttul muntu þá saman vefja; þeir munu umbreytast, en þú ert hinn sami, og þín ár munu ekki þrjóta."

13 En við hvern af englum hefir Guð nokkurn tíma sagt: "sit þú mér til hægri handar, þángað til eg gjöri óvini þína að þinni fótaskör?"

14 Eru þeir ekki allir þjónastubundnir andar, sem sendir eru í þeirra þarfir, sem eiga að erfa sáluljálpinu?

2. KAPÍTULI.

Aminning um að halda við lærdóminn vegna Krists hátignar og friðþegingar.

ÞESS vegna ber oss því framar að halda huganum stöðugum við þann lærdóm, er vèr höfum heyrt, að ekki villumst vèr frá honum.

2 Því hafi sá lærdómur, sem boðaður var fyrir englanna milligöngu, stöðugur staðið, og öll yfirtroðsla og óhlýðni gegn honum fengið sín makleg málagjöld,

3 Hvernig munum vèr þá geta sloppið hjá hegningu, ef vèr vanrækjum þvílíkan frelsis lærdóm, sem Drottinn vor sjálfur hóf fyrstur að kenna, og sem síðan er staðfestur til vor kominn frá þeim, er hann heyrðu.

4 Þar Guð sjálfur styrkti þeirra vitnisburð með táknum, undrum, margs konar kraptaverkum og Heilags Anda útbytingu eptir sinni velþóknun.

5 Því ekki gaf hann englum vald yfir hinum komanda heimi, sem vèr hèr tölum um.

6 En svo hefir viss maður komizt að orði einhverstaðar: "hversu veglegur er maðurinn, að þú skulir minnast hans, eða mannsins sonur, að þú skulir líta til hans.

7 Um stundar sakir gjörðir þú hann englum óæðri, með vegsemd og

heidri krýndir þú hann, og settir hann yfir verk þinna handa.

8 Alla hluti lagðir þú undir hans fætur." En fyrst hann gjörði honum alla hluti undirgefna, þá hefir hann ekkert það eptir skilið, er ekki sè undir hann lagt. En vèr sjáum þó enn þá ekki, að allir hlutir sèu undir hann gefnir.

9 En þar á móti sjáum vèr, að Jesús, sem um stundar sakir var gjörður englunum óæðri, er, vegna þess hann dauðann þoldi, með dýrð og vegsemd kórónaður, svo að hann af Guðs náð líði dauðann fyrir alla.

10 Því það hefði þeim, fyrir hvern og af hverjum alt er gjört, þeim, er leidir marga sonu til dýrðar, dýrðlegan að gjöra höfund frelsis þeirra með þjáningum.

11 Því sá, sem helgar, og þeir, sem helgaðir verða, eru allir börn hins eina; þess vegna fyrirverður hann sig ekki að kalla þá bræður, þar hann segir :

12 "Eg vil kunnngjöra þitt nafn bræðrum mínum, mitt í söfnuðinum vil eg sýngja þér lof."

13 Og enn annarstaðar : "á hann vil eg setja mitt traust;" og enn fremur : "sjá, hær em eg, og þau börn, er Guð gaf mér."

14 En af því börnin hafa hold og blóð, þá er hann einnig orðinn þess hluttakandi, svo að hann með (sínun) dauða gæti svipt krapti dauðans yfirráðanda, það er djöfulinn, og frelsað þá,

15 Sem af ótta fyrir dauðanum lifðu allan sinn aldur undir ánaugaroki.

16 Því einganvegin tekur hann að sèr englana, heldur Abrahams niðja.

17 Þess vegna hlaut hann í öllu að gjörast bræðrum sínum líkur, svo hann verða kynni miskunsamur og trúlyndur höfuðprestur í sínu embætti fyrir Guði, til þess að friðþægja fyrir fólksins syndir.

18 Því vegna þess hann hefir sjálfur mátt kenna á freistingum, þá getur hann hjálpað þeim, sem freistaðir verða.

3. KAPÍTULI.

Hljóðni við Krist, sem er æðri en Móses. Viðvörðun við þærmóðsku.

ÞESS vegna, þér heilögu bræður, sem hluttakandi eruð orðnir

hinnar himnesku köllunar, gefið gætur að Jesú Kristi,

2 Postula og æðsta presti vorrar játningar, sem trúr var þeim, er hann til þess skipaði, eins og Móses var trúr í öllu hans húsi.

3 Því þessi álízt verðugur þeim mun æðri tignar en Móses, sem sá, er húsið byggir, er æðri en húsið sjálft.

4 (Því sérhvert hús er gjört af einhverjum, en Guð hefir gjört alt).

5 Móses var að sönnu trúr í öllu hans húsi, eins og þjón, í því að kunnngjöra það, sem fyrir hann var lagt.

6 En Kristur er þar á móti settur sem Sonur yfir hans hús, og hans hús erum vèr, ef að vèr alt til æfiloka höldum fast við djörfúng og hrósun vorrar vonar.

7 Þess vegna eins og Heilagur Andi segir : "í dag, meðan þér heyrið hans raust, þá forherðið ekki hjörtu yðar,

8 Eins og forðum í upphlaupinu á freistinga-deginum í eyðimörkinni,

9 Þar sem feður yðar freistudu mín og reyndu mig, þótt þeir í 40 ár hefðu sèð verk þau, er eg gjörði.

10 Þess vegna gramdist eg þjóð þessari, og sagði : óaflátanlega villast þeir í hjörtum sínum og þekkja ekki mína vegu.

11 Þess vegna sór eg í bræði minni, að þeir aldrei skyldu komast til míns hvíldarstaðar."

12 Gjaldið varhuga við því, bræður, að einginn yðar búi yfir vondu vantrúar hjarta, er vilji falla frá enum lifanda Guði.

13 Heldur áminnið hver annan hversdaglega, á meðan sagt verður í dag, svo að einginn yðar forherdist af syndarinnar afvegaleidslu.

14 Því vèr erum orðnir hluttakandi í Kristi, ef vèr alt til æfiloka höldum fast við hinn fyrsta trúar-grundvöll.

15 Fyrst sagt er : "í dag, ef þér heyrið hans raust, þá forherðið ekki yðar hjörtu, eins og hinir gjörðu í upphlaupinu."

16 Hverjir voru það þá, sem reittu hann til reiði, þó þeir heyrdðu hana? Voru það ekki allir þeir, sem Móses leiddi út af Egyptalandi?

17 Og hverjum var hann gramur í

40 ár? Var það ekki þeim, sem syndguðu og fëllu í eyðimörkinni?

18 Og hverjir voru það, sem hann sór að aldrei skyldu ná inngöngu í hans hvíldarstað, nema hinir vantrúðu?

19 Svo sjáum vèr þá, að þeir gátu ekki náð þar inngöngu vegna vantrúar sinnar.

4. KAPÍTULI.

Framhald. Kristur er vor æðsti prestur.

TÖKUM oss því vara fyrir, að einginn á meðal vor sýnist að draga sig aptur úr, fyrst það fyrirheit, að vèr megum innganga til hans hvíldarstaðar, stendur oss en þá opið.

2 Því einnig oss er fyrirheitið gefið, eins og þeim; en þetta fyrirheit kom þeim til eingra nota, sem það var boðað, vegna þess það fyrirhitti einga trú hjá þess heyrendum, er það gæti samþýðt.

3 Því vèr, sem trúum, munum innganga til hans hvíldar eptir hans eigin orðum: “Eg sór í reiði minni: þeir skulu ekki innganga í mína hvíld,” jafnvel þó verkin væru fullgjörð allt frá grundvöllun heimsins.

4 Því einhverstaðar er svo að orði kveðið um hinn sjöunda dag: “og Guð hvíldist á hinum sjöunda degi af öllum sínum verkum.”

5 Og aptur stendur á þessum stað: “þeir skulu ekki innganga til minnar hvíldar.”

6 Þar eð nú nokkrir eiga enn þá eptir að innganga til hvíldar þessarar, og þeir, sem hún í fyrstu var heitin, náðu ekki inn að ganga fyrir vantrúar sakir,

7 Þá hefir hann að nýu ákveðið vissan dag, þar hann svo löngum tíma seinna segir (fyrir Davíðs munn: “í dag,” (því svo er að orði kveðið) “í dag, ef þèr heyrið hans rödd, þá forherðið ekki hjörta yðar.”

8 Því ef Jósúa hefði leitt þá til hvíldar, þá hefði (Davíð) ekki talað um annan dag eptir þann tíma.

9 Þess vegna hlýtur hvíldin enn þá að vera Guðs fólki eptirskilin.

10 Því sá, sem inngengur í hans hvíld, mun hvilast af sínum verkum, eins og Guð hvíldist af sínum.

11 Kostum því kapps, að ná inngöngu í hvíld þessa, svo að einginn falli á viðlíku vantrúar dæmi.

12 Því Guðs orð er lifandi og kröftugt, og beittara hverju tveggjuðu sverði, og þreyngir sèr milli sálar og anda, líðamóta og mergjar, og dæmir hugsanir og hjartans hugrenningar.

13 Og eingin skepna getur falizt fyrir honum, en alt er opið og öndvert fyrir augum hans, sem vèr hèr tölum um.

14 Þareð vèr því höfum hinn mikla höfuðprest Jesúm, Guðs Son, sem inn er genginn í himininn, þá látum oss halda fast við jafningu vora.

15 Því vèr höfum ekki þann æðsta prest, er ekki kunni að samþínast vorum veikleika, heldur þann, sem freistaður er á allan hátt eins og vèr, þó án syndar.

16 Látum oss því með djörfúng nálgast náðarstólinn, svo að vèr öðlumst miskun, og finnum náð til hjálar á hagkvæmum tíma.

5. KAPÍTULI.

Framhald. Kvartan yfir eptirtektaleysi Hebreskra.

ÞVÍ sèrhver höfuðprestur, sem út af mönnum er valinn, er manna vegna skipaður til Guðs þjónustugjörðar, til að fram bera gáfur og fórnir fyrir syndirnar.

2 Og þar hann er sjálfur breyskleika undirorpinn, þá getur hann vorkent hinum vankunnandi, og þeim sem viltir fara.

3 Og sökum þessa ber honum einnig að færa fórnir, ekki síður fyrir sínar, heldur en fólksins syndis.

4 Ekki tekur nokkur sèr sjálfum þennan heiður, heldur hlýtur hann að vera af Guði kjörinn, eins og Aron einnig var.

5 Þannig tók og Kristur sèr ekki sjálfur þann heiður, að verða æðsti prestur, heldur sá, er við hann sagði: “þú ert sonur minn, í dag get eg þig.”

6 Eins og líka segir á öðrum stað: “þú ert kennimaður að eilífu, eins og Melkisedek.”

7 Hann, sem á sínum holdsvistar dögum með tárnum og kveinstöfum fram bar bænir og auðmjúk andvörp fyrir þann, sem megnaði að frelsa hann frá dauðanum, og varð bænheyrdur vegna sinnar guðrækni,

8 Og þótt hann Sonur væri, lærði hann hlýðni af því, sem hann leið,

9 Og er eptir sína upphafningu orðinn öllum þeim, er honum hlýðnast, undirrót til ævarandi farsældar,

10 Og er af Guði sjálfum kjörinn æðsti prestur, á líkan hátt og Melkisedek.

11 Um þetta höfum vér mikið að segja, sem þúngskilið er, af því þér eruð svo eptirtektalitlir ;

12 Því þó þér tünans vegna mættuð vera orðnir lærimeistarar, þá hafið þér þörf, að einhver kenni yður af nýu fyrstu stöfun Guðs lærdóma, og hafið þörf á mjólk, en ekki megnri fœðu.

13 En hver, sem á mjólk nærast, þekkir ekki lærdóm réttlætisins, því hann er barn.

14 En megna fœðan er fyrir þá full-örðnu, sem vegna vana hafa fengið æfðan smekk til að aðgreina gott frá illu.

6. KAPÍTULI.

Postullinn áminnr Hebreska um, að þeir líkist þeim ekki, sem fallið hafa frá lærdóminum, svo að þeir fari ekki á mis við það fyrirheit, sem Abraham var gefið.

ÞESS vegna viljum vér sleppa, að útlista fyrsta grundvöll Krists lærdóms, og halda áfram til þess, sem fullkomnara er, að ekki förum vér aptur að leggja grundvöllinn til lærdómsins um apturhvarf frá dauð-um verkum,

2 Um trúna á Guð, um lærdóm skírnarinnar, handanna uppálegg-ingu, upprisu hinna dauðu og hinn eilífa dóm.

3 Og þetta viljum vér þá gjöra, ef Guð lofar.

4 Því það er ómögulegt, að þeir, sem eitt sinn eru orðnir upplýstir, og hafa fengið smekk á þeirri himnesku gáfu og hluttakandi eru orðnir Heilags Anda,

5 Og hafa smakkað Guðs góða orð og krapt komandi aldar, og hafa þó fallið frá,

6 Að þeir muni endurnýfast til apturhvarfs, þar þeir hafa fyrir sitt leyti að nýu krossfest Guðs Son og haft hann að spotti.

7 Því jörð sú, er drekkur það regn, sem opt fellur yfir hana, og færir

þeim hagkvæman gróður, er hana yrkja, hún þyggur blessun af Drottni ;

8 En hin, sem ber þyrna og þistla, er eingu nýt, og finnur bráða formælingu, og verður um síðir eldi sviðin.

9 En vér vonum annars betra og heillavænlegra um yður, elskanlegir, þótt vér tölum þannig.

10 Því Guð er ekki ránglátur, að hann gleymi gjörðum yðar og kærleika, er auðsýnt hafið honum til dýrðar, með því að þér hafið þjónað og þjónið heilögum.

11 En vér óskum, að sérhver yðar kostgæfi hið sama alt til æfiloka, svo að yðar von mætti fullkomnast,

12 Svo að þér verðið ekki annara eptirbátar, heldur þeirra eptirbreytendur, sem vegna trúar og biðlundar öðlazzt hafa fyrirheitin.

13 Því þá Guð veitti Abraham fyrirheit, sör hann við sjálfan sig, af því hann hafði eingan æðri við að sverja, og sagði :

14 “Sannlega vil eg blessa þig og margfalda.”

15 Þannig öðlaðist hann fyrirheitið, af því hann beið þess með biðlundar-gæði.

16 Því mennirnir sverja eið við þann, sem þeim er æðri, og eiðurinn gjörir enda á allri þeirra þætu til staðfestingar.

17 Fyrir því styrkti Guð heityrði sitt með eiði, þá hann enn yfirgnæfanlegar vildi sýna erfingjum fyrirheitisins óraskanlegleika sinna ályktana,

18 Svo að vér vegna tveggja óbrigð-ulla hluta, sökum hverra Guð ómögulega gat hafa skrökvað, skyldum hafa örugt traust, sem til hans flýum, til að höndla þá sæluvon, sem oss er geymd ;

19 Sem vér höfum eins og akkeri sálarinnar óbifanlega og stöðuga,

20 Og sem fer inn í hið allrahelgasta, þángað sem Jesús, vor fyrirrennari, er inngenginn fyrir oss og orðinn æðsti prestur að eilífu, eins og Melkisedek.

7. KAPÍTULI.

Jesús er æðsti prestur, fullkomnari en allir aðrir.

ÞÞVÍ Melkisedek þessi, er var Sa-
lems konungur og kennimaður

Guðs hins hæsta, sem gekk í veg fyrir Abraham og blessaði hann, þá hann snéri heimleiðis frá drápi konunganna.

2 Og sem Abraham skipti tíundum af öllu herfangi sínu, hans nafn má fyrst útleggjast : konungur réttvísinnar, og þar næst konungur friðarins, þar hann var konungur í Salem.

3 Hann átti hvorki föður né móður, eða ættlegg, hvorki lífs upptök né lífs endir, og líkist í því Syni Guðs, að hann er kennimaður að eilífu.

4 Virðið nú fyrir yður, hvílikur sá megí verið hafa, sem jafnvel sjálfur forfaðirinn Abraham gaf tíundir af herfangi sínu.

5 Að vísu hafa þeir af Leví niðjum, er klerkdóm taka, heimild til þess, að leggja eptir lögum tíundar gjald á þjóðina, það er : bræður sína, þótt þeir séu af Abraham komnir.

6 En hér tók sá tíundir af Abraham, sem ekki var Abrahams ættar, og blessaði þann, er fengið hafði fyrirheitin.

7 Því verður þó ekki móti mælt, að sá, sem er minni háttar, blessast af þeim, sem meiri háttar er.

8 Hér taka dauðlegir menn tíundir, en þar sá, um hvern vitnað er, að hann (æ) lifi.

9 Og Leví, sem tekur tíundir, hefir, að eg komist svo að orði, mátt svara tíund í Abrahams persónu.

10 Því hann var enn í lendum föður síns þegar Melkisedek mætti Abraham.

11 Hefði fullkomnan fengizt fyrir hinn levítiska kennimannsskap (því til hans var fólkið bundið með lögum), hver þörf hefði þá frammar á því verið, að nýr kennimaður skyldi tilsetjast, líkur Melkisedek, en ekki Aron.

12 Því við umbreytingu kennistættarinnar hlutu lögin einnig að umbreytast.

13 Því nú er sá, sem þessi spádómur hljóðar um, annarar ættar, í hverri einginn hefir altarinu þjónað.

14 Því það er alkunnugt, að Drottinn vor er föddur af Júda-ætt, fyrir hverja ætt Móses einga tilskipun hefir gjört viðvíkjandi kennimanns embættinu.

15 Og enn auðsjáanlegra er þetta á því, að annar kennimaður framkemur, líkur Melkisedek,

16 Sem ekki hefir öðlazzt embættið eptir lögmáli líkamlegs boðorðs, heldur eptir krapti óendanlegs lífs ;

17 Því svo verður að orði kveðið : “þú ert kennimaður að eilífu, eins og Melkisedek.”

18 Svo er þá hið fyrra lögmál aftekið, sökum þess ófullkomlegleika og vanhlítar

19 (Því það meгнаði eingan fullkominn að gjöra), en í þess stað innleidd betri von, vegna hvernar vèr getum nálgast Guð.

20 Enn frammar, að því leyti sem Jesús var með svörnum eiði innsettur, að því leyti er hann orðinn meðalgangari betri sáttmála.

21 Aðrir orðu kennimenn eiðlaust,

22 En þessi þar á móti með eiði þess, sem við hann sagði : Drottinn sör og hann skal ekki iðrast þess : “þú ert kennimaður að eilífu, eins og Melkisedek.”

23 Hinir öðstu prestar voru margir, einn eptir annan, því dauðinn kipti þeim burt,

24 En þessi heldur stöðugu kennimanns embætti, af því hann lifir að eilífu.

25 Þess vegna getur hann líka ætíð frelsað þá, þar hann æ lifir til þess, að tala þeirra máli.

26 Því þvílíks kennimanns höfðum vèr þörf, er heilagur væri og saklaus, óflekkaður, syndurum fráskilinn, og orðinn himnunum hærri,

27 Er ekki þyrfti daglega, eins og (aðrir) höfuðprestar, að föera förnir, fyrst fyrir sínar eigin, þar næst fyrir fólksins syndir ; því þetta gjörði hann eitt skipti fyrir öll, þá hann förnfærði sjálfum sér.

28 Lögmálið setur þá fyrir höfuðpresta, sem hafa mannlegan breyskleika, en orð eiðsins, sem ýngra er, en lögmálið, setur Soninn, sem að eilífu er fullkominn.

8. KAPÍTULI.

Jesús er æðsti prestur á himni og miðill hins nýja sáttmála, því sá eldri er afmáður.

EN höfuðinntak þess, sem sagt hefir verið, er þetta : vèr höfum þann

æðsta prest, er situr hæggra megin við háseti hins alvalda á himnum,

2 Og sem er prestur helgidómsins og hinnar sönnu tjaldbúðar, sem Guð sjálfur hefir reist, en einginn maður.

3 Því hver höfuðprestur er til þess settur, að frambæra gáfur og fórnir; því verður þessi einnig að hafa það, er hann frambæra kunni.

4 Því hefði hann verið jarðneskur prestur, þá hefði hann ekki kunnað prestur að vera þar, sem eru aðrir prestar fyrir, sem færa fórnir eptir lögunum;

5 Þessir fremja guðspjónustuna í musteri, sem er eptirmynd og skuggi hins himneska, eins og Mósi var boðið, þá hann skyldi fullgjöra tjaldbúðina: “gef gætur að,” stendur þar, “að þú gjörir alt eptir þeirri fyrirmynd, sem þér var sýnd á fjallinu.”

6 En nú hefir hann fengið þeim mun veglegra kennimannsembætti, sem sáttmáli sá er veglegri, sökum þess hann er grundvallaður á betri fyrirheitum.

7 Því hefði sá fyrri sáttmáli verið óaðfinnanlegur, þá hefði ekki annars viðþurft.

8 En nú ávítar Guð þá, segjandi: sjá, þeir dagar munu koma, segir Drottinn, þá eg vil semja nýan sáttmála við Israels ætt og Júda-ætt,

9 Ekki líkan þeim sáttmála, er eg gjörði við forfedur þeirra á þeim degi, þá eg tók í hönd þeirra, til þess að leiða þá út af Egyptalandi, því vegna þess þeir höldu ekki minn sáttmála, þá yfirgef eg þá, segir Drottinn.

10 En sáttmáli sá, er eg hér eptir mun semja við Israels fólk, skal vera á þá leið, segir Drottinn, að eg mun gefa mitt lögmál í þeirra hugskot og grafa það á þeirra hjörtu, og eg skal vera þeirra Guð, og þeir skulu vera mitt fólk;

11 Og þá mun ekki hver landi og bróður þurfa að áminna annan, segjandi: þektu Drottinn, því allir skulu þekkja mig, frá hinum minsta þeirra á meðal til hins mesta.

12 Því eg mun vera vægur við þeirra yfirtroðslur og ekki framar minnast synda þeirra og boðorðabrota.

13 Með því að kalla þetta nýan sáttmála, hefir hann því lýst, að sá fyrri

sè úreltur, en það, sem gamalt er og fornt, er því nálægt að líða undir lok.

9. KAPÍTULI.

*Fórnfæringar gamla testamentisins voru ónugar.
En sá fórn, sem Kristur fram bar, fullnóg.*

AÐ vísu hafði sá fyrri sáttmáli reglugjörðir fyrir guðspjónustunni og jarðneskan helgidóm.

2 Því í fremra hluta tjaldbúðarinnar, er kallaðist hið helga, var kertahjálmurinn og borðið og skoðunarbrauðin,

3 En bak við hið innra fortjald, var hinn annar hluti, er kallaðist hið allrahelgasta,

4 Þar sem að var hið gullega reyksisker og sáttmálsörkin, er alla vega var gulli búin, í henni var gullfatan með Manna í og hinn blómgaði Arons vöndur og lögmálsspjöldin.

5 En uppyfir sáttmálsörkinni voru dýrðlegir Kerúbim, sem yfirskygðu lokið á sáttmálsörkinni, frá hverju hér ekki gjörist þörf að skýra sér í lagi.

6 Sem nú þetta var þannig tilreitt, gengu prestarnir, er framkvæmdu guðspjónustuna, daglega inn í frammmusterið.

7 En í innra hluta musterisins, gekk einúngis hinn æðsti prestur eitt sinn á ári hverju, ekki án blóðs, er hann skyldi fórnfæra fyrir sínar og fólksins syndir,

8 Og vildi Heilagur Andi sýna með því, að vegurinn til hins allrahelgasta stæði enn þá ekki opinn, svo lengi sú fyrri tjaldbúð enn þá stóð við lýði.

9 Sem einúngis var fyrirmynd alt til vorra tíma, þá gáfur og fórnir framberast, sem þó ekki megna, hvað samvirkuna snertir, að gjöra þann fullkominn, sem að guðspjónustunni vinnur,

10 Og sem þjónar Guði einúngis með því, að halda sér frá vissri fæðu og drykk, og með ýmislegum þvottum, og voru þessar líkamlegu tilskipanir einúngis lögboðnar, þangað til ný endurbót yrði á því gjörð.

11 En þá Kristur kom, æðsti prestur hinna tilkomandi geða, gekk hann í gegnum hina stærri og fullkomnari tjaldbúð, sem ekki er með höndum gjörð, það er: sem ekki heyrir til þessarar (sýnilegu) sköpunar,

12 Hafandi hvorki hafrá nè uxablóð, heldur gekk hann eitt sinn með sitt eigið blóð inn í hið allrahelgasta og afrekaði oss eilífa endurlausn.

13 Því hafi uxa og hafrablóð og aska brendrar kvígu, sem stökt var á þá, er óhreinir höfðu gjörzt, helgað þá til holdsins hreinsunar,

14 Hversu miklu framar mun þá blóðið Krists, er í krapti hins eilífa Anda fórnferði sjálfan sig. Guði óflekkaðan, hreinsa vora samvizku af saurugum verkum, svo að ver þjónum lifanda Guði.

15 Og þess vegna er hann meðalgangari hins nýa testamentis, að þá hann væri dáiinn til forlíkunar fyrir þau afbrot, sem drýgð voru undir hinum fyrri sáttmála, allir þeir, sem kallaðir voru, fengju hina fyrirheitnu eilífu arleifð.

16 Því þar sem testament er, þar hlýtur þess dauði að vera hljóðbær, er það gjörði.

17 Því testament fær fyrst krapt við dauða mannsins, en gildir eingan veginn, meðan sá lifir, er það gjörði.

18 Þess vegna var ekki heldur hinn fyrri sáttmáli saminn án blóðs.

19 Því þá Móses hafði lesið upp öll boðorð lögmálsins fyrir fólkinu, tók hann uxa og hafrablóð ásamt vatni og skarlastraudri ullu og ísópi, og stökti á sjálfa lögbókina og alt fólkið, svo mælandi :

20 “Þetta er blóð þess sáttmála, sem Guð hefir samið við yður.”

21 Sömuleiðis stökti hann blóði á samkundutjaldbúðina og öll áhöld guðsþjónustugjörðarinnar.

22 Og eptir Mósis lögum hlýtur nærfelt alt að hreinsast með blóði, og án blóðs-úthellingar fæst eingin fyrirgefning.

23 Af þessu leiðir það, að fyrst fyrirmynd hins himneska verður að hreinsast með slíkum hlutum, þá hlýtur hið himneska sjálft að hreinsast með þeirri fórn, sem er miklu æðri, en hinar jarðnesku.

24 Því Kristur er ekki inngenginn í þann helgidóm, er með höndum sè gjörður, og sem einúngis sè eptirmynd hins sanna helgidóms, heldur er hann inngenginn í sjálfan himininn,

til þess nú að birtast fyrir Guðs augliti vor vegna.

25 Ekki gekk hann heldur þar inn, til þess að fórnfæra sèr optar en einu sinni, eins og höfuðprestur gengur einu sinni á hverju ári inn í hið allrahelgasta með annarlegu blóði;

26 (Því annars hefði hann optlega mátt píslir líða, frá því heimurinn var skapaður); heldur birtist hann nú í eitt einasta skipti undir endalok veraldar, þá hann fórnferði sjálfum sèr til synda afplánunar.

27 Og eins og mönnum er fyrirsett eitt sinn að deya, en eptir það er dómurinn.

28 Þannig er og Kristur eitt sinn fórnferður, til þess að burt taka margra syndir, en í annað sinn mun hann birtast, án þess að vera syndafórn, öllum sem hans vænta til frelsunar.

10. KAPÍTULI.

Sama efni. Uppörvan til stöðuglyndis í trúnni.

Því lögmálið, sem einúngis hefir skugga tilkomandi gæða, en ekki þeirra skýra mynd, megnar eingan veginn með þeim sömu fórnunum, er árlega verða frambornar án afláts, fullkomlega að hreinsa fórnferendurna.

2 Því hefði ekki annars verið hætt við, að frambæra þær, þar fórnferendurnir hefðu ekki framar haft nokkra samvizku stíngi, eptir það þeir eitt sinn voru orðnir hreinsaðir?

3 Slíkar fórnferingar endurnýja árlega syndanna endurminningu.

4 Því það er ómögulegt, að uxa og hafrablóð geti afmáð syndir.

5 Þegar því Messías er afmálaður, svo sem komandi í heiminn, er hann látinn kveða svo að orði: offur og fórnir gedjast þær ekki, en líkama tilbjóstu mér.

6 A brennifórnunum og synda offri hefir þú einga velþóknun.

7 Þá sagði eg, eins og um mig stendur skrifað í bókinni: sjá, eg kem, Guð, til að gjöra þinn vilja.

8 Þá hann fyrst hefir sagt, að þú hvorki villir, nè hafir þóknun á offrum, fórnferingum, brennifórnunum nè syndaoffrum, sem þó eiga að frambæra eptir Mósis lögum,

9 Þá segir hann : sjá, eg kem til að gjöra þinn vilja ; hann burttekur hið fyrra til að staðfesta hið síðara.

10 Fyrir þennan Guðs vilja erum vèr helgaðir með förnfæringu líkama Jesú Krists eitt skipti fyrir öll.

11 Sérhver prestur kemur fram til þess daglega að fremja guðsþjónustu og frambæra optlega hinar sömu förnir, er þó eingan veginn geta afrekað synda kvittun.

12 En þá hann hafði fært eina einustu synda förn, situr hann að eilífu til Guðs hægri framfar,

13 Og bíður framvegis, þangað til óvinir hans verða gjörðir að hans fótaskör.

14 Því með einni förn hefir hann að eilífu fullkomna gjört þá, er helgaðir verða.

15 En um þetta fullvissar oss líka Heilagur Andi ;

16 Því eptir þessi orð : þetta er sáttmáli sá, er eg eptirleiðis vil semja við þá, segir Drottinn : mitt lögmál vil eg innræta í hjörtu þeirra, og skrifa það í þeirra hugskot ;

17 Og eg vil ekki framar minnast synda þeirra, né misbrota.

18 En þar sem þetta er fyrirgefið, þar er ekki framar förnfæringar þörf vegna syndanna.

19 Þar vèr, bræður, fyrir Jesú blóð höfum djörfúng til að innganga í helgidóminn,

20 Hvert hann hefir opnað oss nýjan og sáluhjálplegan veg gegnum fortjaldið, það er : hans eigin líkama,

21 Og þar vèr höfum mikinn prest yfir Drottins húsi,

22 Þá látum oss nálgast með einlægum hjörtum og öruggu trúartrausti, að hreinsuðum vorum hjörtum frá vondri samvizku.

23 Og látum oss, að lauguðum vorum líkama í hreinu vatni, halda fast við játningu vorrar vonar, því trúr er sá, sem fyrirheitið hefir gefið ;

24 Og gefum gætur hverjir að öðrum, til þess að uppörva oss til kærleika og góðra verka ;

25 Og yfirgefum ekki vorn söfnuð, sem sumra er síður, heldur uppörvum hann, og það því framar, sem þér sjáið að dagurinn nálgast meir.

26 Því ef vèr syndgum af ásettu

ráði, eptir það vèr höfum öðlæzt þekkingu sannleikans, þá gefst eingin förn framar fyrir syndirnar,

27 Heldur óttaleg eptirbið dómsins og brennandi vandlæting, sem tortýna mun hinum þverbrotnu.

28 Hljóti sá, sem brýtur Mósis lög, án allrar vægðar að missa lífið eptir tveggja eða þriggja votta vitnisburði,

29 Hve miklu þýngri hegningu haldið þér ekki sá muni sæta, er Son Guðs fótum treður, og álitur sáttmálans blóð, með hverju hann er helgaður, ekki heilagra en hvert annað, og smánar Anda náðarinnar?

30 Því vèr vitum, hver sagt hefir : mín er hefndin, eg mun endurgjalda, segir Drottinn ; og enn aptur : Drottinn mun dæma sitt fólk.

31 Skelfilegt er að falla í hendur lifanda Guðs.

32 En endurminnizt hinna fyrri daganna, á hverjum þér máttuð þola svo margar þreyngingar, eptir það þér voruð orðnir upplýstir,

33 Þá þér ýmist í allra augsyn máttuð sæta smán og þínslum, en annað veiðið taka þátt í þeirra kjörum, er urðu fyrir þessari meðferð.

34 Því þér höfðuð samþínungu með bandingjunum og tókuð með gleði móti missi fjármuna yðvarra, af því þér vissuð, að þér áttuð betri og varanlegri fjársjóð á himnum.

35 Kastid því ekki burt yðar örugga móði, er mikil laun mun öðlast.

36 Því á þolgeði hafið þér þörf, svo að þér úr bytum berið þau fyrirheitnu geði, þegar þér hafið gjört Guðs vilja.

37 Því innan harðla skamms tíma mun sá koma, sem væntanlegur er, og ekki tefja.

38 En sá réttláti af trú sinni mun hólpinn verða, en dragi nokkur sig í hlè, mun sála mín einga geðþekkní á þeim hafa,

39 En vèr erum ekki af þeim, er sig í hlè draga sjálfum þeim til glötunar, heldur af þeim, sem trúa sèr til sáluhjálpar.

11. KAPÍTULI.

Trúarinnar ágæti.

EN trúin er örugg eptirvænting þeirra hluta, sem maður vonar,

og sannfærðing um það, sem hann ekki sér.

2 Hennar vegna verður hinum fyrri mönnum hrósað.

3 Fyrir trúna fullvissumst vèr um, að heimurinn sè skapaður fyrir Guðs orð, á þann hátt, að hið sýnilega sè til orðið af hinu ósýnilega.

4 Vegna Abels trúar, mat Guð fórn þá, er hann færði honum, fram yfir Kains; hennar vegna fékk hann vitnisburð, að hann væri rættlátur, því Guð lýsti velpóknun sinni yfir offri hans; hún gjörir það og, að hann enn nú talar af gróf sinni.

5 Vegna trúar sinnar var Enok burt numinn, að hann ekki skyldi dauðann sjá, og hann fanst ekki framar, af því Guð hafði numið hann í burtu, því áður en hann var burt numinn, fékk hann þann vitnisburð, að hann væri Guði þóknanlegur.

6 Án trúar er ómögulegt Guði að þóknast, því sá, sem vill koma til Guðs, verður að trúa því, að hann sè til, og að hann umbuni þeim, er hans leita.

7 Trúin gjörði það að verkum, að þá Nói var af Guði aðvaraður um það, sem enn þá ekki sást, óttaðist hann Guð og smíðaði örkina til frelsis sínu húsi; með trúnni fordæmdi hann heiminn og varð hluttakandi þeirrar réttlætningar, sem fæst fyrir trúna.

8 Fyrir trú sína hlýðnaðist Abraham, þá honum var boðið að fara til þess staðar, er verða átti hans ódal; og hann fór, þó hann ekki vissi, hvert hann fara skyldi.

9 Fyrir trúna bjó hann í hinu fyrirheitna landi, eins og á annarlegri lóð, og hélt til í tjaldbúðum, ásamt þeim Ísaak og Jakob, sem hluttakarar voru hins sama fyrirheitis.

10 Því hann vænti þeirrar borgar, er fastan grundvöll hefði, hverrar smiður og byggingarmeistari sjálfur Guð er.

11 Fyrir trúna öðlaðist sjálf Sara kraptil barngetnaðar, þótt hún væri úr barneign, því hún hélt þann trúfastan, sem fyrirheitið hafði gefið.

12 Þess vegna kviknaði og af einum manni, og það ellihrumum, slík niðja mergð, sem stjörnur eru á himni eða

sandkorn við sjáfarströnd, sem ekki verður tölu á komið.

13 Í trúnni dóu allir þessir, hafandi ekki fengið uppfyllingu fyrirheitanna, heldur sèð þau á lengdar og breitt mót þeim faðminn, játandi, að þeir væru útlandingar og gestkomandi á jörðu þessari.

14 En þeir, sem slíkt mæla, sýna með því, að þeir sèu að leita síns rétta föðurlands.

15 Því hefðu þeir meint til þess föðurlands, hvaðan þeir komu, þá hefðu þeir haft tíma til að snúa þangað aptur.

16 En nú þráðu þeir annars betra, það er hins himneska föðurlands; fyrir því blygðast Guð ekki þeirra vegna að kallast þeirra Guð, því hann hafði tilreitt þeim borg.

17 Vegna trúar förnferði Abraham syni sínum Ísaak, þá Guð freistaði hans; og sá förnferði sínum einkasyni,

18 Er fengið hafði fyrirheitin, og til hvers það hafði sagt verið: af Ísaak skal kynþáttur þinn æxlást;

19 Því hann skynjaði það með sér, að Guð megnaði að reisa upp frá dauðum, og þess vegna heimti hann hann aptur mitt úr dauðans hættu.

20 Vegna trúar um hið ókomna lagði Ísaak blessun sína yfir Jakob og Esaú.

21 Vegna trúar blessaði Jakob á deyanda degi yfir báða syni Jóseps, hallandi sér fram á húninn á stafi sínum.

22 Vegna trúar talaði Jósep á sinni dauðastundu um útgöngu Ísraels barna af Egyptalandi, og gjörði ráðstöfun fyrir beinum sínum.

23 Vegna trúar földu foreldrar Mósis hann í þrjá mánuði eptir hans fæðingu, af því þau sáu, að sveinninn var fagur, og létu ekki skelfast af skipun konungsins.

24 Vegna trúar hafnaði Móses, þá hann var orðinn fulltíða maður, sömd þeirri, að kallast Faraós dótturson,

25 Svo hann kaus heldur að líða ilt með Guðs fólki, en að njóta skammvinnrar ánægju syndsamlegs munnaðar,

26 Og áleit það meiri ávinning, að líða vanvirðu Krists, en alla Egyptalands fjársjóðu.

27 Vegna trúar yfirgaf hann Egyptaland, og óttadist ekki konungsins reiði, og tjáði sig stöðugan, eins og hann sæi hinn ósýnilega.

28 Vegna trúar hélt hann páska, og rjóðradi blóði páskalambins á dyragætti sín, svo að sá, sem frumburðina deyddi, ekki skyldi snerta Gyðinga.

29 Vegna trúar gengu Ísraelitarnir yfir hið rauða haf, sem annað þurlendi, en þá Egypzkir freistuðu hins sama, drukknuðu þeir.

30 Vegna trúar hrundu Jeríkós múr- ar, þá búið var að ganga í kringum þá í 7 daga.

31 Vegna trúar fyrirförst ekki skækj- an Rahab ásamt hinum vantrúuðu, af því hún tók friðsamlega móti njósna- mönnunum.

32 Hvað þarf eg að orðlengja fram- ar um þetta? Mig mundi skorta tíma, ef eg færi að segja frá Gedeon, Barak og Samsyni og Jefat, Davíð og Samúeli og spámönnunum,

33 Er vegna trúar sinnar yfirunnu konungaríkin, frömdu réttvísina, öðluðust fyrirheitin, byrgðu kjapt ljón- anna,

34 Slöktu eldsins afl, umflúðu sverð- seggjar, urðu styrkvir eptir veikindi, öflugir í stríði, komu her óvinanna á flotta.

35 Kvinnurnar fengu aptur sína framliðnu. Aðrir voru útbændir til pítunga og þáðu þó ekki lausn, svo að þeir öðluðust aðra betri uppris- u.

36 Aðrir máttu sæta háðyrðum og húðstrokum og þar á ofan fjötrum og fángelsi;

37 (Voru grýttir, sagaðir, freistaðir, höggnaðir með sverði, og þeir, hverra heimurinn var ekki verður, fóru um kring í sauda og geitaskinnunum, við skort, þreyngingar og misþýrmingar),

38 Ráfuðu um fjöll og óbygðir í hellum og gjótum.

39 En þótt allir þessir hefðu fengið vitnisburð um trú sína, öðluðust þeir þó ekki fyrirheitin;

40 Því Guð hafði sæð betur fyrir vorum hlut, að þeir ekki án vor al- gjörðir yrðu.

12. KAPÍTULI.

Uppörvan til stöðuglyndis í trúnni og hlýðni við Krist.

FYRST vèr erum umkríngdir af slíkum vitna fjölda, þá létum á oss allri byrði og viðloðandi synd, og rennum þolgóðir skeið það, sem oss er fyrirsett, horfandi til trúarinnar uppbyrjara og fullkomnara Jesú,

2 Sem í stað gleði þeirrar, er hann átti kost á, þoldi krossfestingu, og hann, sem mat einskis, þótt hann smánaður væri, situr nú hœgra megin við Guðs hásaeti.

3 Gætið því að honum, sem slík mótmæli þoldi gegn sèr af syndurun- um, svo þér ekki þreytizt og látið hugfallast í hjörtum yðrum.

4 Enn þá sem komið er, hefir yðar stríð við syndina ekki kostað yður blóð.

5 (Og þó hafið þér gleymt þeirri huggunargrein, sem ávarpar yður eins og börn: Son minn, lítilsvirð ekki hirtíngu Drottins, og lát ekki heldur hug þinn falla, þó hann vandi um við þig),

6 Því hvern þann Drottinn elskar, hinn sama agar hann, og typtar hvern þann son harðlega, er hann að sèr tekur.

7 Ef þér umberið hirtínguna, þá fer Guð eins með yður, sem börn sín;

8 Því hver er sá sonur, sem faðirinn ekki agi? En sæuð þér án hirtíngar, sem allir hafa tekið hlutdeild í, þá eruð þér í sannleika launsynir, en ekki skilgetin börn.

9 Ef nú vorir holdlegu feður eru vorir typtunarmenn, og vèr samt ber- um virðingu fyrir þeim, skyldum vèr þá ekki miklu heldur vera undirgef- nir andanna Föður, svo að vèr megum lifa?

10 Því þeir öguðu oss um fáa daga, eptir því sem þeim leizt, en hann hirtir oss, sjálfum oss til góða, til þess vèr verða skulum hluttakendur hans heilagleika.

11 En öll hegning þykir heldur sorgar- en gleði-efni, meðan á henni stendur, en eptir á gefur hún þeim, sem við hana hafa fullkomnast, heilsu- saman ávöxt réttlætisins.

12 Réttið því hinar magnvönu hend- urnar og þau máttþrota knèn,

13 Og stígið óskeift með fótum yð- um, svo að sá hinn fatlaði limur ekki vindizt, heldur læknist.

14 Standið eptir friðsemi við alla og heilagleikanum, án hvers einginn kann Drottin að sjá.

15 Hafið gát á, að einginn sleppi af Guðs náð, að eingin beisk rót renni upp, sem truflun af stað komi, og margir þess vegna saurgist,

16 Að einginn yðar se frillulífismaður né vanheilagur, eins og Esaú, sem fyrir einn málsverð seldi sinn frumgetningarrétt.

17 Því þér vitið, að honum var synjað, þá hann síðan vildi öðlast blessunina, því hann gat engri breytingu komið til vegar, þótt hann leitaði þess með tárum ;

18 Því þér eruð ekki komnir til fjalls þess, sem þreifanlegt er, eða elds þess, er brenni, nè til þoku,

19 Myrkurs eða óveðurs eða básúnuhljóms eða hinnar talandi raustar, hverrar áheyrendur beiddust, að ekki væri lengur til sín talað,

20 (Því þeir stóðust ekki þá skipun, að hvert það dýr skyldi grýtast, sem snerti við fjallinu,

21 Og svo var það ógurlegt, sem fyrir augu bar, að Móses sagði : eg em hræddur og skjálfandi),

22 Heldur eruð þér komnir til fjallsins Sion og borgar Guðs lifanda, hinnar himnesku Jerúsalem, og englanna mörgu þúsunda,

23 Til samkvæmis og samkundu hinna frumgetnu, hverra nöfn eru skrifuð á himnum, og til Guðs, allra dómara,

24 Og til anda rættlátra, sem algjörðir eru orðnir, og til Jesú, meðalgangara ens nýa sáttmála, og til þess ádreifða blóðs, sem betur talar en Abel.

25 Sjáið við því, að þér ekki útskúfið þeim, er talar, því ef þeir sluppu ekki hegníngarlaust, sem útskúfuðu þeim, sem á jörðu talaði Guðs erindi, þá munum vèr því síður það geta, ef vèr þversköllumst við þann, er frá himni talar, hvers raust að þann tíð skók jörðina,

26 En nú hefir hann kunngjört, segjandi : enn þá einu sinni mun eg skaka, ekki einúngis jörðina, heldur og himininn ;

27 En þetta orð : enn þá einu sinni, gefur að skilja, að þeir skeknu hlutir

skuli umbreytast, svo sem þeir, er með höndum seu gjörðir, svo að það vari við, sem óskekið er.

28 Látum oss því, er fengið höfum óbifanlegt ríki, sýna þakklátt hjarta, með hverju vèr þjónum Guði, á honum þókanlegan hátt, með blygðunarsemi og lotningarfullum ótta.

29 Því vor Guð er eyðandi eldur.

13. KAPÍTULI.

Ýmislegar upphvatningar, sem endast með þeim til-mælum : að söfnuðurinn vilji biðja fyrir höfundinum. Fyrirbætur. Sagt frá Tímóteusar lausn ; heilsað og beðið að heilsa ; árnad góðs.

HALDIÐ stöðugum bróðurkær-leika.

2 Gleymið ekki gestrisninni, því vegna hennar hafa nokkrir sèr óafvitandi hýst englana.

3 Minnizt bandingjanna, sem væruð þér þeirra sambandngjar, og þeirra, er ilt líða, svo sem þeir, er sjálfir búa í líkama þessum.

4 Hjúskapurinn skal heiðarlegur haldinn vera hjá öllum, og hjónasængin óflekkuð, en frillulífismönnum og hörkórlum mun Guð refsa.

5 Sýnið einga fægirni í yður hegðun, heldur látið yður nægjast það sem þér hafið, því Guð sjálfur hefir sagt : eg skal ekki sleppa þér nè yfirgefa þig,

6 Svo vèr megum öruggir segja : Drottinn er minn hjálpari, og því skal eg ekki óttast, hvað geta mennirnir gjört mér ?

7 Verið minnugir yðar lærifeðra, sem Guðs orð hafa til yðar talað, skoðið þeirra lífs afdrif og breytið eptir þeirra trúar stöðuglyndi.

8 Jesús Krístur er í gær og í dag og að eilífu einn og hinn sami.

9 Látið yður ekki afvega leiða af ýmislegum og annarlegum lærdómum, því það er gott að styrkja hjarta sitt við náðina, en ekki við nautnarreglur, sem ekkert stóða þá, sem eptir þeim ganga.

10 Vèr höfum altari, af hvers fórnum þeir ekki hafa rétt að eta, er tjaldbúðinni þjóna.

11 Því blóð þeirra dýra, sem til synda hreinsunar er af enum æðsta presti borið inn í helgidóminn, þeirra hræ eru brend fyrir utan herbúðirnar.

12 Þess vegna leið Jesús utan borg-

arhlíða, að hann helgaði lýðinn með sínu blóði.

13 Göngum því til hans út fyrir her-búðirnar, berandi hans vanvirðu :

14 Því vèr höfum hér ekki varanlegan samastað, heldur leitum vèr annars tilkomanda.

15 Láttum oss því ætíð fyrir hans flutning frambæra fyrir Guð lofgjörðar-offur, það er : ávöxt vorra vara, er víðurkenna hans nafn.

16 En gleymið ekki velgjörðaseminni og greiðvinninni, því slíkar fórnir eru Guði þóknanlegar.

17 Hlýðið yðrum kennifeðrum og verið þeim eptirlátir, því þeir vaka yfir sálum yðar, eins og þeir, er reikningsskap eiga að standa, svo þeir gjöri það með gleði, en ekki með andvörpun, því þér hafið ekki gott af því.

18 Biðjið fyrir oss, því vèr erum oss þess fullkomlega meðvitandi, að vèr höfum góða samvizku og viljum breyta vel í öllum greinum.

19 En því heldur bið eg yður þessa, að eg þess fyrr geti skilazt yður aptur.

20 En Guð friðarins, er uppvakti af dauða Drottin vorn Jesúm Krist, hinn mikla hirðir sauðanna, fyrir blóð hins eilífa sáttmála,

21 Hann fullkomni yður í öllu góðu verki, til að gjöra hans vilja, hann, sem fyrir Jesúm Krist í yður verkar, það sem honum er þóknanlegt ; honum sè dýrð um aldir alda, amen.

22 En eg bið yður, bræður, að þér umberið þetta áminningar orð, því fáort skrifaði eg yður.

23 Eg læt yður vita, að bróðir vor Tímóteus hefir fengið lausn, og ásamt honum ætla eg að sjá yður, komi hann bráðum.

24 Heilsid öllum yðar leiðtogum og öllum heilögum.

25 Þeir frá Ítalíu heilsa yður. Náð sè með öllum yður, amen.

SANKTI JAKOBS PISTILL.

1. KAPÍTUL.

Heilsan og uppörvan. Fátakir og ofsóhtir kallast sælir. Orsök til freistinga. Áminningar.

JAKOB, Guðs og Drottins Jesú Krists þjón, heilsar þeim 12 kynkvíslum, sem á sundrungi búa.

2 Áltíð það mesta fagnaðarefni, bræður mínir, þegar þér ratið í ýmislegar raunir,

3 Því þér vitið, að reynsla yðar trúar verkar stöðuglyndi.

4 En stöðuglyndið á að fullkomna verkið, svo að þér seud fullkomnir og algjörðir og yður sè í eingu ábótavant.

5 En vanti einhvern yðar vizku, þá biðji hann Guð, sem gefur öllum eptirtölulaust og án brizlyrða, og mun hún honum gefast.

6 En hann biðji með trúnaðartrausti, og efist ekki ; því sá, sem er efablandinn, hann er líkur hafsins bylgjum, uppestum og hröktum af vindi.

7 Þvílíkur maður hugsi ekki, að hann fái nokkuð hjá Drottni.

8 Hann er maður tvílyndur, óstöðugur í öllu sínu ráðlagi.

9 En hinn litilmótlegi bróðir hrósi sèr í sinni upphæfð, en hinn ríki í sinni lægingu ;

10 Því eins og grassins blóm mun hann hverfa ;

11 Því þá sólin hækkar með steikjandi hita, skrálnar grasið, og þess blóm dettur af, og fegurð útlits þess verður að eingu ; þannig mun hinn ríki visna á sínum vegum.

12 Sæll er sá maður, sem stenztr reynsluna, því þegar búið er að reyna hann, mun hann meðtaka kórónu lífsins, sem Drottinn hefir þeim heitið, er hann elska.

13 Einginn, sem freistast, segi : eg freistast af Guði, því Guð freistast ekki af hinn illa, en hann sjálfur freistar og einskis ;

14 Heldur freistast sérhver, dreginn og veiddur af sinni eigin girnd ;

15 Síðan, þar á eptir, þá girndin

hefir fengið getnað, fœðir hún syndina, en þá syndin er fullþroskuð, fœðir hún dauða.

16 Villizt ekki, mínir elskulegu bræður.

17 Öll góð og öll fullkomin gjöf er ofan að, og kemur niður frá Föður ljósanna, hjá hverjum hvorki er umbreyting né umbreytingar skuggi.

18 Eptir sínu ráði fœddi hann oss með sannleikans orði, svo að vér skyldum vera frumgróði hans skepna.

19 Þess vegna, bræður mínir elskulegir, sè hver maður fús til að læra, seinn til að kenna, seinn til reiði,

20 Því reiði mannsins vinnur ekki það, sem rétt er fyrir Guði.

21 Afleggjið því allan hroðaskap og gnægð illskunnar, og meðtakið orðið með hógværð, sem í yður er gróðursett, og sem megnar að frelsa yðar sálir.

22 En verðið orðsins gjörendur, og ekki einungis heyrendur, því með því svikið þér yður sjálfa.

23 Því sè einhver orðsins heyrari, og ekki gjörari, sá er líkur þeim manni, sem skoðar sinn meðfœdda andlits-skapnað í spegli;

24 Hann skoðaði sig að sönnu, en þá hann var burt genginn, gleymdi hann jafnskjótt, hvílikur hann var.

25 En sá, sem skygnist inn í hið fullkomna frelsislögmál og heldur sèr föstum við það, er ekki gleyminn heyrari, heldur gjörningsins gjörari, og hann mun verða sæll af breytni sinni.

26 Þykist einhver yðar á meðal guðrækinn, og hefur ekki taumhald á tungu sinni, en tælir sitt eigið hjarta, hans guðrækni er fányt.

27 Hrein og óflekkuð guðsdýrkan fyrir Guði og Föður er sú: að vitja munaðarlausra og ekkna í þeirra þreyningu, og að varðveita sjálfan sig flekklausan frá heiminum.

2. KAPÍTULI.

Menn eiga ekki að fara í manngreinarálit; auðsýma öllum kærleika og hlýðnast öllum Guðs boðörðum. Trúin er dauð án verka.

BRÆÐUR mínir, hindrið ekki trú vors dýrðlega Drottins Jesú Krists, með því að fara að mannvirðingum.

2 Því þegar maður gengur inn í yðar söfnuð, sem gullhring hefir á hendi og er í skínandi klæðum, en annar fátækur í töturlegum fötum,

3 Og yður verður starsýnt á þann, sem vel er búinn, og þér segid við hann: set þig hér heiðarlega, og til hins fátæka: stattu þar, eða settu þig hér við fótiskör mína,

4 Gjörið þér þá ekki greinarmun með sjálfum yður, og gjörizt dómendur vöndra hugsana?

5 Heyrið, bræður mínir elskulegir, hefir Guð ekki útvalið hina fátæku í heiminum, svo að þeir verði auðugir að trú og erfingjar þess ríkis, er hann hefir heitið þeim, sem hann elska?

6 En þér óvirðið hina fátæku. Eru það þó ekki hinir ríku, sem undiroka yður og draga fyrir dóm?

7 Koma þeir ekki óorði á hið góða nafn, sem þér eruð nefndir?

8 Ef þér því gjörið fullnustu því konúnglega boðorði samkvæmt ritningunni: "elska skaltu náunga þinn, sem sjálfan þig," þá gjörið þér vel;

9 En ef þér farið í manngreinarálit, þá drýgið þér synd, og lögmálið færir yður heim sanninn, að þér sèuð yfirtroðslumenn.

10 Því þó einhver heldi alt lögmálið, ef hann verður brotlegur í einu (boðorði), þá er hann orðinn sekur við þau öll.

11 Því sá, sem bauð: þú skalt ekki hór drýgja, hann bauð líka: þú skalt ekki mann vega; en þó að þú ekki drýgir hór, ef að þú vegur mann, ertu orðinn lögmálsins yfirtroðslumaður.

12 Talið þannig og breytið þannig, sem þeir, er dæmast munu eptir frelsisins lögmáli.

13 Því ómiskunsamur dómur mun ganga yfir þann, sem ekki auðsýnir miskun; miskunsemin fagnar dómnum.

14 Hvað stóðar það, bræður mínir, þótt einhver segist hafa trú, en hefir ekki verkin? Mun trúin geta frelsað hann?

15 Ef að bróðir eða systir eru nakin og vantar daglegt viðurværi,

16 En einhver yðar segði við þau: farið í friði, vermið yður og mettið,

en gefið þeim ekki það, sem líkaminn þarf með, hvað stóðar það?

17 Eins er líka trúin, hafi hún ekki verkin, þá er hún dauð út af fyrir sig.

18 En nú segir einhver: þú hefir trú, en eg hefi verk, sýn mér þá trú þína án verka þinna; eg skal sýna þér mína af mínum verkum.

19 Þú trúir, að Guð sæ einn, þú gjörir vel; en djöflarnir trúa því líka, og skelfast.

20 En fávísi maður, þú skalt vita, að trúin er dauð án verkauna.

21 Rættlættist ekki Abraham, faðir vor, vegna verkanna, eptir það hann hafði lagt son sinn Ísaak upp á altarið?

22 Sèr þú ekki, að trúin var samtaka verkum hans, og að trúin fullkomnaðist með verkunum?

23 Og rættist svo ritningin, sem segir: "Abraham trúði Guði, og það reiknaðist honum til rættlætis," og hann var kallaður Guðs vinur.

24 Þér sjáið þá, að maðurinn rættlættist af verkunum, og ekki af trúnni einúngis.

25 Sömuleiðis einnig skækjan Rahab, rættlættist hún ekki af verkunum, þá hún tók við njósnurunum og lét þá fara frá sèr aðra leið?

26 Því eins og líkaminn er dauður án andans, eins er og trúin dauð án verkanna.

3. KAPÍTULI.

Brúkun túngunnar. Spekinni lýst.

VERIÐ ekki, bræður mínir, margir kennifedur, með því þér vitið, að vèr (kennendurnir) munum fá þýngri dóm;

2 Því allir hrösum vèr margvíslega. Verði einhverjum ekki á í orði, þá er hann maður fullkominn, fær um að stýra öllum sínum líkama.

3 Sjáið, vèr leggjum beizli hestum í munn, svo þeir hlýði oss, og vèr getum sveigt allan þeirra líkama.

4 Lítið og til skipanna, sem eru svo stór, þó þau rekist af hörðum veðrum, verður þeim samt stýrt með harðla litlu stýri, hvert sem stýrimaðurinn vill.

5 Þannig er túngan litill limur, en ræðst þó í mikið. Sjá, í hversu miklum skógi litill neisti getur kveikt.

6 Túngan er og eldur, heimur fullur

ránglætis. Eins er túngan sett meðal vorra lima, hún flekkar allan líkamann og upptendrar alt lífið, sjálf upptendruð af helvíti;

7 Því allar tegundir dýra og fugla, bæði skriðkvikinda og sjóðýra, temjast og hafa verið tamin af kyni manna, anna,

8 En túnguna getur einginn manna tamið, þessa óhemju, sem full er með banvænt eitur.

9 Með henni vegsömum vèr Guð og Föðurinn, og með henni formælum vèr mönnunum, sem skapaðir eru eptir Guðs mynd.

10 Af sama munni framgengur blessan og bölván; þetta má ekki svo vera, bræður mínir.

11 Hvort mun sætt og beiskt vatn geta sprottið upp af sama uppsprettuanga nokkurrar lindar?

12 Mun fikjutrèð, bræður mínir, geta af sèr gefið viðsmjörs ávöxt, eða víntrèð fikjur? Þannig kann eigi heldur saltur brunnur gefa af sèr sætt vatn.

13 Sè nokkur vitur og hygginn yðar á meðal, hann láti með göðri umgengni verk sín lýsa hóglátri speki.

14 En ef þér hafið beiska öfund og áreitni í yðar hjarta, þá stærið yður ekki og ljúgið ekki gegn sannleikunum.

15 Þvílík speki kemur ekki ofan að, heldur er hún jarðnesk, holdleg, djöfulleg.

16 Því hvar sem öfund og áreitni er, þar er sundurþykkja og öll vond háttsemi.

17 En sú speki, sem ofan að er, hún er fyrst fölskvalaus, þar næst friðsöm, sannsýn, full miskunar og góðra ávaxta, óhlutdreg, hrænislaus.

18 En rættlætisins ávöxtur verður þeim í friði sáður, sem friðinn stunda.

4. KAPÍTULI.

Postulinn varar við deilum. Ræður til lítillætis og auðmjúktar. Varar við sjálfbyrgingsskap.

AF hverju koma stríð og bardagar á meðal yðar? Af hverju öðru, en af yðar girndum, sem stríða í yðar limum?

2 Þér girnizt og fáid ekki; þér drepið og öfundid, og getið þó ekki öðlazzt, þér berjizt og stríðið, og fáid þó ekki, af því þér biðjið ekki.

3 Þér biðjið og öðlitz þó ekki, af því þér biðjið illa, til þess að þér getið sóað því í yðar munadarlífi.

4 Þér hördómsmenn og hörkonur, vitið þér ekki, að vinátta heimsins er óvinátta Guðs? Hver sem því vill vera vinur heimsins, verður óvinur Guðs.

5 Eða haldið þér, að ritningin tali ófyrirsynju: mun sá andi, sem í oss býr, leiða til ófundar?

6 Hann gefur meiri náð; því stendur skrifað: Guð móttendur dramblátum, en litillátum gefur hann náð.

7 Verðið því undirgefni Guði, standið móti djöflinum, og þá mun hann flýa yður.

8 Nálægð yður Guði, og þá mun hann nálgast yður. Hreinsið hendur yðar, þér syndarar, og gjörð flekklaus yðar hjörtu, þér tvilyndu.

9 Berið yður illa, syrgið og grátið; yðar hlátur skal umbreytast í sorg, og gleðin í hrygð.

10 Auðmýkið yður fyrir Drottni, þá mun hann upphefja yður.

11 Talið ekki illa hver um annan, bræður mínir. Sá, sem talar illa um bróður sinn og dæmir hann, talar illa um lögmálið og dæmir það; en ef þú dæmir lögmálið, þá ertu ekki lögmálsins gjörari, heldur dómari.

12 Einn er löggjafinn og dómarrinn, sá sem kann að frelsa og tortýna. En hver ertu, sem dæmir annan?

13 Heyrið, þér, sem segið: í dag og á morgun skulum vér fara til þessarar borgar, dvelja þar eitt ár og kaupverzla og græða,

14 (Sem þó ekki vitið, hvað á morgun ske muni; því hvílikt er yðvart líf? gufa, sem sæst um stund, en hverfur síðan),

15 Í stað þess þér ættuð að segja: ef Drottinn vill, og vér lifum, þá viljum vér gjöra þetta eða hitt.

16 En nú stærið þér yður í yðar oflátungsskap; alt slíkt stærilæti er vont.

17 Hver sem því hefir vit á gott að gjöra, en gjörir það ekki, honum er það synd.

5. KAPÍTULI.

Postulinn varar við að treysta audi, og stæra sig af homum. Uppörvar þá, sem örætt líða, til stöðuglyndis, og að vera eivrarar. Hættur til bænæknis, og til að leðræta þá, sem villir fara.

HEYRIÐ nú, þér ríku, grátið og kveinið yfir þeim eymdum, sem yfir yður munu koma.

2 Yðar auður er þegar fúnaður, og yðar klæði orðin möletin.

3 Yðar gull og silfur er orðið ryðbrunnið, og ryðið á því mun verða vitni gegn yður og eta yðar hold; þér hafið fjársjóðum safnað, sem eldsneyti, á síðustu dögum.

4 Sjá, launin, sem þér hafið dregið af verkamönnunum, sem hafa slegið yðar lönd, hrópa, og köll kornskerumanna eru komin til eyrna Drottins alsherjar.

5 Þér hafið lifað í sællífi og óhöfi á jörðunni; þér hafið alið yðar hjörtu, eins og til skurðardags.

6 Þér hafið dæmt til dauða og drepið hinn réttláta, hann stendur ekki á móti yður.

7 Þreyið því, bræður mínir, þangað til Drottinn kemur. Sjáið, akuryrkjumaðurinn væntir jarðarinnar dýrmæta ávaxtar, og þreyir þar til hann fengið hefir haustregnið og vorregnið.

8 Þreyið og þér, styrkið yðar hjörtu, því tilkoma Drottins nálægist.

9 Kvartið ekki hver yfir öðrum, bræður mínir, svo þér ekki verðið dæmdir; sjá, dómarrinn stendur fyrir dyrunum.

10 Bræður mínir, takið spámennina, sem talað hafa í Drottins umbodi, til eptirdæmis upp á það, að líða ilt með þolinmæði.

11 Sjá, vér teljum þá sæla, sem þolgóðir eru; þér hafið heyrt getið um þolgæði Jobs, og vitið, hver endalok Drottinn þar á gjörði; því Drottinn er harla miskunsamur og líknsamur.

12 En um fram alt, bræður mínir, sverjið hvorki við himininn nè við jörðina, nè nokkurn annan eið, en yðar já sè já, yðar nei sè nei, svo þér komið ekki undir dóm.

13 Eigi einhver örðugt yðar á meðal, þá biði hann; líði honum vel, þá sýngi hann (lof).

14 Sè einhver veikur yðar á meðal, þá kalli hann til sín öldunga safnaðarins, og þeir biði fyrir honum og smyrji hann viðsmjöri í nafni Drottins.

15 Því trúuð þen mun frelsa hinn sjúka, og Drottinn mun reisa hann á

fætur, og sú synd, sem hann hefir drygt, mun honum fyrirgefin verða.

16 Játið hver fyrir öðrum yðar yfirsjónir, og biðjið hver fyrir öðrum, svo að þér heilbrigðir verðið. Kröftug bæn hins réttláta megnar mikið.

17 Elías var líkur oss að breyskleika; samt, þá hann bað þeirrar bænar, að ekki skyldi rigna, þá rigndi ekki yfir landið í þrjú ár og sex mánuði.

18 Og þá hann bað aptur, gaf himinn regn, og jörðin bar sinn ávöxt.

19 Bræður mínir, ef einhver meðal yðar hefur villzt frá sannleikanum og einhver snýr honum aptur,

20 Þá viti hann, að hver sem snýr syndaranum frá villu hans vegar, mun frelsa sálu frá dauða og hylja fjölda synda.

SÁNKTI PÈTURS

FYRRI PISTILL.

1. KAPÍTULI.

Postulinn óskar góðs kristnum mönnum í Asíu o. s. frv. Prísar farsæld kristinna. Hvetur til að lifa kristinni trú samboðnu líferni.

PÈTUR, postuli Jesú Krists, heilsar hinum útvöldu útlendu, sem tvístraðir eru út um Pontus, Galataland, Kappadokíu, Asíu og Bítyníu,

2 Sem, eptir Guðs Föðurs fyrirhugaða ráði, helgaðir eru með Andans aðstoð, til þess þeir hlýðnist Jesú Kristi og hreinsaðir verði með hans blóði. Náð og friður Guðs margfaldist yfir yður.

3 Lofaður sè Guð, Faðir Drottins vors Jesú Krists, sem fyrir upprisu Jesú Krists frá dauðum, hefir eptir mikilli miskun sinni endurfætt oss til lifandi vonar,

4 Til hluttekningar í þeirri arfleifð, sem yður er geymd á himnum og óförgengileg er, flekklaus og aldrei fölnar,

5 Yður, sem fyrir Guðs öflugu aðstoð varðveitizt með trúnni, svo að þér aðnjótandi verðið yður fyrirbúinnar sælu, er á síðasta tíma mun verða opinber.

6 Gleðjizt af þessu, þótt þér nú um skamma stund (ef svo verður að vera) hryggjast megið af margs konar freistingum,

7 Svo að yðar reynda trú, sem er langt um dýrmætari en forgengilegt gull, þótt í eldi sè reynt, verði yður

til lofs, vegsemdar og dýrðar, þegar Jesús Kristur opinberast,

8 Sem þér elskið, þó þér ekki hafið sæð hann, af hverjum þér, sem trúið á hann, þótt þér nú ekki á hann horfið, gleðjist óutmálanlegum og dýrðlegum fögnuði,

9 Því þér munuð bera úr bítum endurgjald fyrir yðar trú, frelsi yðar sálna.

10 Spámennirnir, er spáðu um heill þá, er við yður er fram komin, hafa út í þessa sælu gruffað og grenslazt eptir henni;

11 Þeir leituðust við að uppgötva, til hvers og hvílíks tíma Krists Andi, sem í þeim bjó, meinti, þá hann fyrir-sagði þísir Krists og þar á eptir fylgjandi dýrð;

12 En þeim var það opinberað, að þeir þjónuðu að þessu, ekki þeim sjálfum til gagns, heldur gagnaði það oss, og er þetta nú kunngjört af þeim, sem boða yður gleðiboðskapinn fyrir Heilagan Anda, sem er ofan sendur frá himni, og inn í þetta fýsir (jafnvel) englana að skygnast.

13 Hafið því lendar hugskots yðar umgyrtar, verið varhygdarsamir, og setjið algjörlega von yðar til þeirrar náðar, sem yður mun veitast við tilkomu Jesú Krists;

14 Sem hlýðin börn, lagið eigi breytnti yðar eptir þeim girndum, er þér áður þjónuð í vanvitzku yðar,

15 Heldur verðið heilagir í öllu yðar dagfari, eins og sá er heilagur, er yður hefir kallað ;

16 Því skrifað er : “verðið heilagir, því eg em heilagur.”

17 Og með því þèr ákallið þann sem Föður, er döemir sérhvern án mann-greinarálits eptir hans verkum, þá framgengið, yðar útleigðar tíma, með óttablandinni varúð ;

18 Þèr vitið, að þèr eigi eruð endur-leystir með forgengilegu silfri eða gulli frá yðar hegómlega athöfni, er þèr númið höfðuð af fedrum yðar ;

19 Heldur með dýrmætu blóði þess óflekkaða og lýtalausa lambsins, Krists,

20 Sem að sönnu, áður en grund-völlur heimsins var lagður, var fyrir-hugaður, en birtist á þessum síðustu tímum vegna yðar,

21 Yðar, sem vegna hans trúíð á Guð, er reisti hann upp frá dauðum og gaf honum dýrð, svo þèr hefðuð traust og von til Guðs.

22 Fyrst þèr nú með hlýðni við sannleikans (lærdóm) hafið fyrir And-an hreinsað sálir yðar til hræsnis-lausrar bróðurlegrar elsku, þá elskið hver annan kappsamlega af hreinu hjarta,

23 Eins og þeir, sem endurfæddir eru, ekki af forgengilegu sæði, heldur óforgengilegu, með Guðs lifanda og ævaranda orði.

24 Því alt hold er sem gras, og þess vegsemd, sem blómi grassins ; grasið er þegar skrálnað, og þess blómi af fallinn ;

25 En orð Drottins varir að eilífu, og það er það orð, sem yður er boðað.

2. KAPÍTULI.

Postulinn áminnir um að halda fast við Jesú lær-dóm óbrjáláðan, fordast holdlegar girndir með hlýðni við yfirvaldið og bróðurlegum kærleika niðurbaggi öll ilmæli gegn sér. Skýldur fjón-ustufólks.

AFLEGGIÐ því alskonar vonzku og alla pretti, hræсни, öfund og alt baktal,

2 Og sækizt, eins og nýfædd börn, eptir hinu skynsönu, ómeingudu mjólk, svo þèr af henni þroskizt, yður til frelsis ;

3 Ef þèr hafið smakkað, hversu sætur Drottinn er.

4 Með því þèr eruð komnir til þessa lifandi steins, sem að sönnu er af mönnum útskúfaður, en af Guði út-valinn og dýrmætur,

5 Þá látið yður uppbyggjast sem lifandi steina (til þess þèr verðið), andlegt musteri, heilagt prestafélag, til að frambæra andlegar fórnir, Guði velþóknanlegar fyrir Jesúm Krist.

6 Fyrir því stendur (skrifað) í ritn-ingunni : “sjá, eg set hornstein í Sion, útvalinn og dýrmætan ; sá, sem trúir á hann, mun eigi til skammar verða.”

7 Yður, sem trúíð, er hann dýrmæt-ur ; en hinum vantrúuðu er sá steinn, sem byggjendurnir burtsnúruðu, orð-inn að hyrningarsteini

8 “Og að ásteytingarsteini og hneykslunar hellu.” Þeir sem hrasa, eru þeir sem ekki trúa lærdóminum ; til þess voru þeir og settir.

9 En þèr eruð útvalin kynslóð, kon-únglegt prestafélag, heilagur lýður, (Guðs) eigið fólk, til þess að viðfrægja skylduð mikilleika hans, sem kallaði yður frá myrkrinu til síns addáanlega ljóss.

10 Þèr, sem forðum ekki voruð lýð-ur, eruð nú orðnir lýður ; þèr, sem ekki nutuð miskunar, hafið nú misk-un hlotið.

11 Þèr ástkæru, eg áminni yður, sem gesti og útlanda, að þèr haldið yður frá holdlegum girndum, sem stríða gegn sálunni.

12 Hegðið yður vel meðal heiðinna þjóða, svo að þeir, mitt í því þeir rögbera yður sem illgjörðamenn, vegna yðar góðverka, þegar þeir gæta grant að, vegsami Guð á tíma vitjun-arinnar.

13 Verðið því undirgefnir Drottins vegna sérhverju af mönnum tilsettu yfirvaldi, hvort heldur það er kon-úngurinn, sem hinum æðsta,

14 Eða það eru landshöfðingjarnir, sem þeim, er af honum eru sendir illgjörðamönnum til refsingar, en lofs-tírs þeim, sem vel breyta ;

15 Því það er vilji Guðs, að þeir, sem vel breyta, niðurbaggi óviturleik heimskra manna.

16 Sem frjálsir menn, en ekki sem

þeir, er beita frelsinu vonzkunni til yfirhyllningar, heldur sem þjónar Guðs,

17 Skuluð þér alla virða, elska bræðrafélagið, óttast Guð, heiðra konúnginn.

18 Þjónustumennirnir seu undirgefnir Drottnum sínum með mesta (virðingar) ótta, ekki einúngis hinum góðu og sanngjörnu, heldur einnig hinum ósanngjörnu ;

19 Því það er náð, ef einhver af samvizkusemi og fyrir Guðs sakir umber hið mótdræga, er hann óréttilega líður.

20 Því hver frægð er í því, að þér fyrir misgjörða sakir högg líðið ? En ef þér, þegar þér breytið vel, líðið ilt og eruð þolinmóðir, það (ávinur sèr) náð hjá Guði ;

21 Því til þessa eruð þér kallaðir, því Kristur leið einnig fyrir oss og eptirlèt oss fyrirmynd til, að breyta eptir, svo vèr skyldum feta í hans fótspor.

22 Hann drýgði ekki synd, og ekki eru svik fundin í hans munni ;

23 Eigi illmælti hann aptur, þó honum væri illmælt, eigi hótaði hann, þá hann leið, heldur gaf það í hans vald, sem réttvíslega dæmir ;

24 Og bar (sjálfur) vorar syndir á sínum líkama upp á trèð, svo vèr skyldum skilja við syndirnar og lífa réttlætinu ; fyrir hans benjar eruð þér læknaðir.

25 Því þér voruð sem fráviltilir sauðir, en nú hafið þér snúið yður til hirðis og biskups yðvarra sálna.

3. KAPÍTULI.

Áminnir hjónin til kristilegrar breytni hvort við annað, og alla til dygdugs lífennis yfir höfuð.

ÞÉR konur, verið sómuleiðis yður um mönnum undirgefnar, svo, þó að nokkrir seu þeir, sem ekki vilja lærdóminum hlýðnast, þá verði þeir unnir, án orðsins (kenningar), af dagfari kvennanna,

2 Þegar þeir sjá yðar skírlífu hegðan í ótta (Drottins).

3 Skart þeirra sè ekki (fólgið) í hinu útvertis : í hárflettum, gullskarti og dýrmætum búnaði,

4 Heldur í hjartans innvertis ásig-

komulagi, í óforgengilegu (skarti) hógværs og kyrláts hugarfars, sem dýrmætt er fyrir Guðs augliti.

5 Því þannig prýddu sig forðum hinar helgu konur, er settu sína von til Guðs, og voru sínum eiginmönnum undirgefnar.

6 Þannig hlýddi Sara Abraham og kallaði hann herra, og hennar börn verðið þér, þegar þér hegðið yður vel og einga skelfingu hræðizt.

7 Sómuleiðis þér menn, búið með skynsemi saman við konurnar, svo sem veikari skepnur, auðsýnið þeim virðingu, með því þær og eru yðar samarfar í lífsins náðargjöf, svo yðar bænagjörðir ekki hindrist.

8 Í einu orði, verið samhuga, með-aumkunarsamir, bróðurlega sinnnaðir, miskunsamir, ljúflyndir,

9 Gjaldið ekki ilt með illu, smánaryrði með smánarorðum, heldur þvert á mót blessið, með því þér vitið, að þér eruð til þess kallaðir, að þér skulið blessunina öðlast.

10 Því sá, sem ann lífi sínu og vill sjá góða daga, haldi túngu sinni frá vondu, og vörum sínum frá sviksamlegu tali,

11 Sneiði sig hjá illu og gjöri gott, stundi friðsemi og gjöri sèr far um það.

12 Því augu Drottins líta til hinna réttlátu, og hans eyru hneigjast til þeirra bæna, en auglit Drottins er gegn þeim, sem vont aðhafast.

13 Og hver mun yður geta grandað, ef þér leitið þess, sem gott er ?

14 En þó þér ilt líðið fyrir réttlætisins sakir, eruð þér samt sælir. Hræðizt ekki þeirra ógnanir og skelfizt eigi fyrir þeim,

15 Heldur dýrkið Drottin Guð í yðar hjörtum, en verið (samt) ætíð reidubúnir með hógværd og virðingu til varnar fyrir hverjum (manni), er krefst af yður reikningskapar fyrir þá von, sem í yður er,

16 Og hafið góða samvizku, svo að þeir, sem rögbera yður sem illgjörðamenn, verði til smánar fyrir það, að þeir hallmæla yðar góðu kristilegu breytni ;

17 Því það er betra, ef Guð vill svo vera láta, að þér líðið ilt fyrir góðverk, heldur en fyrir vond verk.

18 Því Kristur leið líka einu sinni fyrir syndirnar, sá réttláti fyrir hina ránglátu, til þess hann leiddi oss til Guðs; að líkamanum til var hann deyddur, en lifandi gjörður eptir Andanum,

19 Í hverjum hann einnig fór burt og prædikaði fyrir öndunum í varðhaldi,

20 Sem þverskölluðust, þegar Guðs lánglundargæð beið eptir betrun þeirra á dögum Nóa þegar örkin var smíðuð, í hverri fáar, það er, átta sálir, frelsuðust í vatninu,

21 Og nú gjörir skírnin, sem ekki er burttekt líkamans saurugleika, heldur sáttmáli góðrar samvizku við Guð, eins og eptirmynd (ennar fyrri frelsunar) oss hólpna vegna upprisú Jesú Krists,

22 Sem situr við Guðs hægri hönd, uppfarinn til himins, og eru englar, maktarvöld og höfðingjar honum undirgefnir.

4. KAPÍTULI.

Áminnir um að forðast þá lesti, er þeir áður drýgðu, stunda kristilegar dygðir og líða þolinmóðlega ofsóknir.

FYRST Kristur þess vegna hefir líðið á líkamanum vor vegna, þá brynjið yður einnig sama hugarfari (því sá, sem líður á holdinu, lætur af að syndga),

2 Svo að þér ekki frammar, það eptir er af hinu líkamlega lífi, lífið holdlegum girndum, heldur samkvæmt Guðs vilja.

3 Því það er nóg, að vèr, það sem líðið er lífdaganna, höfum fylgt heiðinna manna síðum, lífað í stjórnmleysi (vondum) girndum, ofdrykkju, óhöfi, samdrykkjum og svívirðilegri skurðgöðadýrkun;

4 Hvers vegna þá furðar það, að þér (nú) ekki viljið hlaupta með þeim út í hið sama andvaraleysis diki, og tala því illa um yður;

5 En þeir munu mega gjöra honum reikning, sem reiðubúinn er að dæma lifendur og dauða.

6 Þess vegna er og þeim, sem dauðir eru, náðarboðskapurinn kunngjörður, að þó að þeir af mönnum forðæmdir verði, hvað holdið snertir, skuli þeir samt Guði lífa, hvað andann snertir.

7 En endir allra hluta nálgast; hegðið yður því skynsamlega og verðið árvakrir til böena;

8 En um fram alla hluti hafið innilega elsku hver til annars, því elskan mun hylja fjölda synda.

9 Verið gestrisnir innbyrðis án möglnar.

10 Hver (yðar) þjóni öðrum eptir þeirri gáfu, sem hann hefir þegið, eins og góðir ráðsmenn margvíslegrar Guðs náðar.

11 Sá, sem kennir, (kenni) eins og Guðs orð. Sá, sem þjónustu hefir á hendi, gæti hennar eptir þeim mótti, sem Guð gefur honum, svo að Guð í öllum greinum vegsamist fyrir Jesúm Krist, og hans sè dýrðin og mátturinn um aldir alda. Amen.

12 Látið yður eigi undra, mínir ástæru, þá eldraun, sem þér verðið reyndir með, eins og yður hendi eitt-hvað óvænt;

13 Heldur gleðjið yður (af því), að með því þér eruð hluttakandi í Krists þínslum, þá muni og yðar fögnuður mikill verða, þegar hans dýrð verður opinber.

14 Sælir eruð þér, nær þér vanvirtir eruð fyrir Krists nafns sakir, því þá hvílir yfir yður dýrðarinnar og Guðs Andi, sem að sönnu lastast af hinum, en vegsamast af yður.

15 Því einginn yðar líði ilt sem manndrápari, þjófur, illvirki, eða sem sá, er hnýsist inn í það, sem honum eigi við kemur, og slettir sèr fram í annara málefni.

16 En ef nokkur líður ilt (vegna þess), hann er kristinn, þá fyrirverði hann sig ekki, heldur vegsami Guð fyrir það.

17 Því nú er sá tími, að dómurinn byrji á Guðs húsi; en ef (hann byrjar) fyrst á oss, hvílik munu þá afdrif þeirra verða, sem ekki vilja trúa Guðs gleðiboðskap?

18 Og ef hinn réttláti naumast frelast, hvar mun þá hinn óguðlegi og syndarinn lenda?

19 Fyrir því skulu þeir og, sem (ilt) líða eptir vilja Guðs, með góðri breytni fela honum sálir sínar á hendur eins og trúföstum skapara.

5. KAPÍTULI.

Öldúnganna skylda við hina ýngri, og hinna ýngri við þá. Bjður, að hver kristinn sjni öðrum litillæti og sæu árvakrir. Góðar óskir.

EG, öldúngur og vottur Krists þísla, er ásamt yður mun hlutdeild fá í þeirri dýrð, sem síðar mun opinber verða, áminni yður, mína meðöldúnga.

2 Að þér gætið þeirrar Guðs hjarðar, sem meðal yðar er, ekki nauðugir, heldur af frjálsum vilja, nè fyrir ávinningis sakir, heldur fúslega,

3 Elgi sem þeir, er harðlega vilja drottna yfir (Drottins) arfleifð, heldur sem þeir, sem eru fyrirmynd hjarðarinnar;

4 Þá munuð þér, þegar hinn æðsti hirðir birtist, bera úr býtum dýrðarinnar kórónu, sem aldrei fólnar.

5 Sömuleiðis verið þér hinir ýngri öldúngunum hlýðnir. En verið allir hver öðrum undirgefnir og skryðizt litillætinu; því Guð mótstendur dramblátum, en litillátum veitir hann náð.

6 Leggið yður því undir Guðs völdugu hönd, svo að hann á (sínun) tína upphefji yður.

7 Varpið allri yðar áhyggju upp á

hann, því hann ber umhyggju fyrir yður.

8 Verið gætnir, vakið, því að yðar mótstandari, djöfullinn, gengur um kring sem óskrandi ljón, leitandi að þeim, sem hann geti gleypt.

9 Mótstandið honum stöðugir í trúnni, og vitið, að bræður yðar (annarstaðar) í heiminum verða fyrir sömu neyð.

10 En Guð allrar náðar, sem yður hefir kallað til sinnar eilífu dýrðar í Jesú Kristi, eptir að þér þjást hafið um lítinn tíma, hann fullkomni yður, styrki, effli og staðfesti;

11 Hans er dýrðin og valdið um aldir alda. Amen.

12 Þetta hefi eg látið Silvanus, stuttlega skrifa yður, sem er trúr meðbróðir, að eg held, og áminni eg og hátíðlega vitna, að þetta er sú sanna Guðs náð, sem þér standið stöðugir í.

13 Yður heilsar sá ásamt yður útvaldi (söfnuður) í Babýlon, og Markús, sonur minn.

14 Heilsid hver öðrum með kærleiks kossi. Friður sè með yður öllum, sem eruð í Kristi Jesú.

SÁNKTI PÈTURS

SÍÐARI PISTILL.

1. KAPÍTULI.

Postulinn óskar góðs hinum trúðu. Hvetur til dygða. Sjnir trúverðugleika kenningar sinnar.

SÍMON Pétur, þjón og postuli Jesú Krists, óskar þeim, sem eins og vèr hlotið hafið af gæzku Guðs vors og frelsarans Jesú Krists sömu dýrmætu trú,

2 Að náð og friður margfaldist yfir yður með þekkingunni á Guði og Drottni vorum Jesú Kristi.

3 Hans guðdómlegi máttur hefir af dýrðlegri gæzku sinni veitt oss með þekkingu þess, sem oss hefir kallað, alt það sem með þarf til (sannarlegs) lífs og guðrækní.

4 Af þessari hans gæzku eru oss gefin hin stærstu og dýrmætustu

fyrirheiti, til þess að þér fyrir þau skylduð verða hluttakandi guðlegrar náttúru og forðast heimsins girnda spillingu.

5 Leggið því alla stund á þetta og auðsýnið í trú yðvarri dygdina, en í dygdinni þekkinguna,

6 En í þekkingunni bindindið, en í bindindinu þolinmæðina, en í þolinmæðinni guðræknina,

7 En í guðrækninni bróðurelskuna, en í bróðurelskunni elskuna (til allra);

8 Því ef þessar dygðir finnast hjá yður, og í gnoegð, munu þær ekki láta yður vera iðjulausa og ávaxtarlausa í þekkingu Drottins vors Jesú Krists.

9 Því hjá þeim sem þær eru ekki,

hann er blindur, byrgir fyrir augu sèr, og gleymir hreinsun sinna fyrri synda.

10 Kappkostið því, bræður mínir, að staðfesta yðar köllun og útvalningu ; því ef þér þetta gjörð, munuð þér ekki nokkru sinni hrasa ;

11 Því þá mun yður veitast ljúfur innangangur í hið eilífa ríki Drottins vors og frelsara Jesú Krists.

12 Þess vegna vil eg ekki vanrækja, sífeldlega að áminna yður um þetta, jafnvel þó yður sè þetta kunnugt, og þér standið stöðugir í þeim sannleika, sem hjá yður er.

13 En eg álit það rétt vera, að eg veiki yður með minni áminningu, á meðan eg er í þessari tjaldbúð ;

14 Því eg veit, að þess er skamt að biða, að minni tjaldbúð verði svipt, eins og Drottinn vor Jesús Krístur hefir mér opinberað,

15 Og vil því leggja kapp á, að þér ætíð hafið það, sem eptir mína burtför haldi þessu yður í minni.

16 Því ekki fylgdum vèr spaklega uppspunnum skróksögum, þá vèr kunngjörðum yður um mátt og hèrveru Drottins vors Jesú Krists, heldur vorum vèr sjálfir sjónarvottar að hans hátígn ;

17 Því hann meðtók af Guði Föður heiður og dýrð, þá þvílík raust barst honum frá hinni hátígnarfullu dýrð : “ þessi er minn elskulegi Sonur, sem eg hefi velþóknun á ; ”

18 Og þessa raust heyrðum vèr koma frá himni, þá vèr vorum með honum á fjallinu helga.

19 Við þetta urðum vèr vissari um spámannanna orð, og þér breyttið vel, ef þér gefið gaum að því, eins og ljósi, sem skín á myrkum stað, þar til dagur ljómar og morgunstjarnan upprennur í yðrum hjörtum.

20 Um fram alt vitið, að einginn spádómur ritningarinnar skilst af sjálfum sèr ;

21 Því að aldrei hefir nokkur spádómur framfluttur verið eptir mannsins vild, heldur töluðu hinir helgu Guðs menn til knúðir, af Heilögum Anda.

2. KAPÍTULI.

Postullinn lýsir falskennendum og þeirri hegningu, sem þeir eigi von á.

EN eins og (áður) voru falsspámennt meðal lýðsins, þannig munu líka falskennendur rísa upp á meðal yðar, er innsmeygja munu háskalegum villum, afneita Drottni, sem þá hefir keypt, og yfir sig leiða bráða glötun,

2 Og margir munu fylgja þeirra stjórnlause lífnaði fyrir hverra sakir ilt orð koma mun á veg sannleikans.

3 Af ágirnd munu þeir með tælendi kenningum hafa yður fyrir fè ; fyrir-dæming þeirra, fyrir löngu (feld), mun ekki heldur dragast, og glötun þeirra mun eigi dotta.

4 Því ef Guð þyrmdi ekki englunum, sem syndguðu, heldur steypiti þeim til helvítis og setti þá í myrkra fjötur, svo að þeir varðveittust til dómsins,

5 Og ekki heldur þyrmdi hinum forna heimi, þegar hann lét vatnsflóðið koma yfir heim hinna ógudlegu, en varðveitti Nóa, réttlætis prædikarann, sjálfan áttunda ;

6 Og gjörði borgirnar Sódóma og Gomorra að ösku, fordæmdi til eyðileggingar, og setti þeim til fyrirmyndar, sem síðar mundu breyta ógudlega ;

7 En frelsaði hinn ráðvanda Lot, er kvaldist af svívirðilegum lífnaði hinna þverbrotnu,

8 Því að sá ráðvandi, sem bjó á meðal þeirra, kvaldist í sinni réttlátu sálu dag frá degi af þeim ódádaverkum, er hann varð að sjá og heyra.

9 Þannig veit Drottinn að hrífa hina guðhræddu úr freistingunni, en geyma til dómsdagsins hina ránglátu til hegningar,

10 Einna helzt þá, sem af saurlífum losta fylgja holdsins vild, og fyrirlita (öll) yfirráð. Sem fifldjarfir sjálfbyrgingar svífast þeir ekki að lasta tignarvöldin,

11 Þar eð þó englarnir, sem eru þeim að makt og veldi meiri, eigi fella löstunardóm gegn þeim hjá Drottni.

12 En eins og skynlaus dýr, er fylgja girndum sínum, sem fædd eru til að veiðast og fyrirfarast, lasta þessir það sem þeir ekki þekkja, og munu því tortýnast vegna þeirra spillingar, og ránglætis verðlaun úr býtum bera.

13 Þeir hafa yndi af, daglega að lífa

í óhöf, eru (svívirðilegir) blettir og vansi, lifa svallsamlega af prettum sínum, þegar þeir sitja í veizlum með yður;

14 Þeir hafa augu full saurlifnaðar, og þeim verður ekki frá syndinni haldið, og fleka óstyrkar sálir; hjarta þeirra er í ágirnd æft; þeir eru bölvunarinnar börn,

15 Sem hafa yfirgefið réttan veg, villast og fylgja vegi Balaams (sonar), Bósors, sem elskaði laun ránglætisins,

16 En varð uppvis að glöep sínum; málauast akneyti talaði manna máli og apraði spámannsins fásinnu.

17 Þvílíkir eru vatnslausir brunnar, og ský af hvirfilbyl hrakin, og er þeim myrkursins dimma að eilífu geymd.

18 Því þegar þeir láta klíngja dramb-söm hægómaorð, tæla þeir með holdlegum girndum og svívirðilegum lifnaði þá, sem fyrir skömmu hafa komist frá þeim, sem ganga í villu;

19 Þeir heita þeim frelsi, þó þeir sæu sjálfir spillíngarinnar þrælar, því sérhver verður ánaudugur þræll þess, sem hann sigrast af.

20 Því ef að þeir, sem með þekking Drottins vors frelsara Jesú Krists sloppnir voru frá heimsins saurugleika, flækja sig í honum (á ný) og sigrast, þá verður þeirra hið síðara verra hinu fyrra;

21 Því betra var þeim aldrei að hafa þekt veginn réttlætisins, heldur en eptir það þeir hafa þekt hann, að snúa aptur frá hinu heilaga lögmáli, sem þeim var gefið.

22 Á þvílíkum á heima sannmæli þessi: "hundurinn snýr aptur til sinnar spýu," og "þvegið svín til leirveltunnar."

3. KAPÍTUL.

Talar um Krists tilkomu til dómsins, og minnir á, að menn skuli bíta sig undir þann tíma.

ÞETTA er nú hið annað bréf, elskanlegir, í hverju og hvet með áminningu yðar hreinskilna hugskot,

2 Að minnast þeirra orða, er áður hafa talað hinir heilögu spámenn, og boðorða þeirra, er vör, Drottins vors og frelsara postular, höfum yður gefið.

3 Fyrst og fremst skuluð þér það vita, að á hinum síðustu dögum, munu

koma spottarar, er sínum eigin girndum fylgja og segja:

4 Hvað verður úr fyrirheitinu um Krists tilkomu? Því frá því feðurnir sofnuðu, stendur alt við sama, eins og (það var) í öndverðu sköpunarinnar.

5 Því þeim, sem þannig eru sinnaðir er það hulið, að himnarnir forðum urðu, og jörðin af vatni og framleidd af vatni með Guðs (almættis) orði;

6 Hvers vegna sá heimur, sem þá var, byrgdist af vatni og eyðilagdist.

7 En þeir himnar, sem nú eru, og jörðin, geymast eldinum fyrir hins sama (almættis) orð og varðveitast til þess dags, á hverjum óguðlegir munu dæmast, og tortýnast.

8 En þetta eitt, minir elskanlegu, sé yður eigi ókunnugt, "að einn dagur er hjá Drottni sem þúsund ár, og þúsund ár, sem einn dagur."

9 Ekki seinkar Drottinn sínu fyrirheiti (þó sumir álíti þetta seinlæti); heldur hefir hann biðlund við oss, þar eð hann ekki vill, að nokkur fyrirfarist, heldur að allir komist til sinnis betrunar.

10 En dagur Drottins mun koma sem þjófur á nóttu, þá munu himnarnir með miklum gný líða undir lok, frumefnin af eldi sundurleysast, og jörðin og þau verk, sem á henni eru, uppbrenna.

11 Þar eð alt þetta ferst, hvílíku mun yður þá byrja að vera? Með heilagri breytni og guðrækilegu líf-erni.

12 Ber yður að þreya og flýta fyrir tilkomu Guðs dags, þá himnarnir munu í eldi sundurleysast og frumefnin af hita bráðna.

13 En eptir hans fyrirheiti væntum ver nýs himins og nýrrar jarðar þar sem réttlætið muni búa.

14 Fyrir því, elskanlegir, með því þér eigið á þvílíku von, þá stundið í friði, án flekkja og lýta fyrir honum fundnir verða,

15 Og álitid biðlund Drottins vors vera hjálpraðis meðal, eins og meðbróðir vor Páll hefir yður ritað, eptir þeirri speki sem honum er gefin,

16 Sem sjá má af bræfum (hans), þar sem hann talar um þess háttar, í hverjum sumt er þúngskilið, er fá-

fróðir og staðfestulausir rángsnúa, eins og öðru í ritningunum, þeim sjálfum til glötunar.

17 Elskanlegir, gætið yðar þess vegna, með því þér vitið þetta fyrir fram, að þér látið eigi villu þverbrot-

inna manna draga yður með sér og leiða frá yðar stöðuglyndi.

18 En vaxið í náð og þekkingu Drottins vors Jesú Krists. Honum sé dýrðin, bæði nú og til eilífrar tíðar. Amen.

SÁNKTI JÓHANNESAR

FYRSTI PISTILL.

1. KAPÍTULI.

Um samfélag við Guð. Það fæst með því, að uppræðast í Krists lærdómi, og jóta syndir sínar.

ÞADÐ, sem var frá upphafi; það, sem var höfum heyrt; það, sem var með vorum augum höfum sæð; það, sem var höfum skoðað og vorar hendur hafa þreifað á, um orð lífsins.

2 (Því lífið er opinberað, og vör höfum sæð, og vottum og boðum yður lífið eilífa, sem var hjá Föðurnum, en birtist oss), það, sem var höfum sæð og heyrt,

3 Það boðum var yður, til þess að þér líka gætuð haft samfélag við oss, en vort samfélag er við Föðurinn og Son hans Jesúm Krist.

4 Og þetta skrifum var yður, svo að yðar fögnuður geti orðið fullkominn.

5 Og þetta er boðskapurinn, sem var höfum heyrt af honum og boðum yður: að Guð er ljós, og ekkert myrkur er í honum.

6 Ef vör segjum, að vör höfum samfélag við hann, og göngum þó í myrkrinu, þá ljúgum vör og fylgjum ekki sannleikanum.

7 En ef vör framgöngum í ljósinu, eins og hann er sjálfur í ljósinu, þá höfum vör samfélag innbyrðis, og blóðið Jesú Krists, hans Sonar, hreinsar oss af allri synd.

8 Ef vör segjum: vör höfum ekki synd, þá svikjum vör sjálfa oss, og sannleikurinn er ekki í oss.

9 En ef vör viðurkennum vorar syndir, þá er hann trúfastur og réttvís, svo að hann fyrirgefur oss syndirnar og hreinsar oss frá öllu ránglæti.

10 Ef vör segjum, að vör ekki höfum

syndgað, gjörum vör hann að lygara, og hans orð er ekki í oss.

2. KAPÍTULI.

Varar við synd, en kennir undir eins, að þó kristnir verði brotlegir, sé Kristur þeirra árnáðarmaður.

Kennir, að á því sjáist, hvort þeir þekki rétt Guð og séu í samfélagi við hann, að þeir haldi hans boð, elski hann og náðingunn, en ekki hið jarðneska. Hvetur til að forðast villulærdóm og viðhalda hjá sér kristilegu hugræfari.

BÖRN mín, þetta skrifa eg yður til þess, að þér syndgið ekki; en ef einhver syndgar, þá höfum vör árnáðarmann hjá Föðurnum, Jesúm Krist hinn réttláta;

2 Og hann er forlíkan fyrir vorar syndir, þó ekki einungis fyrir vorar, heldur líka fyrir allrar veraldarinnar syndir.

3 Og á því vitum vör, að vör þekkjum hann, ef vör varðveitum hans orð.

4 Hver sem segir: eg þekki hann, og varðveitir ekki hans boðorð, er lygari, og í slíkum er ekki sannleikur.

5 En hver sem hans orð varðveitir, í honum er sannarlega elskan til Guðs fullkomin, og af því þekkjum vör, að vör erum í honum.

6 Hver sem segist vera stöðuglega í honum, honum ber að breyta, eins og hann breytti.

7 Elskanlegir, nýtt boðorð skrifa eg yður ekki, heldur gamalt boðorð, sem þér hafið haft frá upphafi; hið gamla boðorð er það orð, sem þér hafið heyrt frá upphafi.

8 Aptur skrifa eg yður nýtt boðorð, sem er sannarlegt í honum og í yður, því myrkríð er horfið, og hið sanna ljós er þegar farið að skína.

9 Hver sem segist vera í ljósinu og

hatar bróður sinn, sá er enn þá í myrkrinu.

10 Hver sem elskar bróður sinn, sá er í ljósinu, og hjá honum er ekki lneyksli.

11 En hver, sem hatar bróður sinn, sá er í myrkrinu og ráfar í myrkrinu og veit ekki hvert hann fer, því myrkrið hefir blindað augu hans.

12 Eg skrifa yður, börn mín, vegna þess að yðar syndir eru yður fyrirgefnað fyrir hans nafns sakir.

13 Eg skrifa yður, feður, því að þér hafið þekt hann, sem er frá upphafi. Eg skrifa yður, únglingar, því þér hafið sigrað hinn vonda.

14 Eg skrifa yður, börn, því þér þekkið Föðurinn. Eg hefi skrifað yður, feður, því þér hafið þekt hann, sem er frá upphafi. Eg hefi skrifað yður, yngismenn, því þér eruð styrkvir, eruð stöðugir við Guðs orð, og hafið sigrað hinn vonda.

15 Elskið ekki heiminn, ekki heldur þá hluti, sem í honum eru; ef nokkur elskar heiminn, í honum er ekki kæruleiki Föðursins;

16 Því alt það sem í heiminum er, sem er fýsn holdsins, fýsn augnanna og stærilátt lífern, það er ekki frá Föðurnum, heldur frá heiminum;

17 En heimurinn fyrirferst og hans lýstingar, en sá, sem gjörir Guðs vilja, varir að eilífu,

18 Börn mín, hinn síðasti tími er fyrir höndum, og eins og þér hafið heyrt, að antikristurinn muni koma, eins eru nú þegar margir antikristar komnir, og af því vitum vèr, að það er hin síðasta stund.

19 Frá oss eru þeir útfarnir, en þeir voru ekki vorir, því ef þeir hefðu vorir verið, þá hefðu þeir stöðuglega verið með oss, en það varð að verða augljóst, að allir væru ekki vorir.

20 En þér hafið smurningu af hinum Heilaga, og vitið alt.

21 Ekki skrifaði eg yður vegna þess, að þér þekkið ekki sannleikann, heldur af því þér þekkið hann, og af því að eingin lygi á skylt við sannleikann.

22 Hver er (framar) lygari, en sá sem neitar, að Jesús sé Kristur? Þessi er Antikristurinn, sem afneitar Föðurnum og Syninum.

23 Hver, sem afneitar Syninum, hefir ekki heldur samfélag við Föðurinn; hver, sem viðurkennir Soninn, hefir og samfélag við Föðurinn.

24 Haldið yður stöðuglega við það, sem þér heyrt hafið frá upphafi, en ef þér haldið yður stöðuglega við það, sem þér frá upphafi hafið heyrt, þá munuð þér einnig við Soninn og Föðurinn halda yður stöðuglega;

25 Og þetta er fyrirheitið, sem hann hefir oss heitið, hið eilífa lífið.

26 Þetta hefi eg skrifað yður áhrórandi þá, sem vilja afvega leiða yður.

27 En sú smurning, sem þér fenguð af honum, hún viðhelzt hjá yður, svo þér þurfið þess ekki með, að nokkur kenni yður, heldur eins og smurningin fræðir um alt, og hún er sannleiki, en eingin lygi, eins seud þér honum nákvæmlega sameinaðir, eins og hún hefir kent yður.

28 Og nú, börn mín, verið innilega sameinaðir honum, svo að vèr getum, þegar hann opinberast, haft djörfung, og blygðumst ekki fyrir honum við hans tilkomu.

29 Ef þér vitið það, að hann er réttlátur, þá vitið einnig, að hver sem réttlæti stundar, hann er af honum föeddur.

3. KAPÍTULI.

Guð er réttlátur. Sá, sem stundar réttlæti, er Guðs barn. Hvílikur sómi og heill það er, að vera Guðs barn. Sá, sem við það kannast, forðast synd og elskar bræðurna, að dæmi Krists, sem Guð gaf í dauðann mönnum til frelsis. Þessi elska til Guðs gefur oss trúartraust og hvetur til hlýðni við Guð.

SJÁIÐ, hvílikan kæruleika Faðirinn hefir oss auðsýnt, að vèr skulum Guðs börn kallast; þess vegna kannast ekki heimurinn við oss, af því hann þekkir hann ekki.

2 Elskanlegir, nú þegar erum vèr Guðs börn, en það er enn þá ekki opinbert, hvað vèr verða munum, en það vitum vèr, að þegar hann birtist, þá munum vèr verða honum líkir, því að vèr munum sjá hann, eins og hann er.

3 Og hver, sem hefir þessa von til hans, hreinsar sjálfan sig, eins og hann er hreinn.

4 Hver, sem synd drýgir, drýgir líka lagabrot, og syndin er lagabrot;

5 En þér vitið, að hann hefir birt

til þess, að hann burttœki vorar syndir, og að ekki er synd í honum ;

6 Hver, sem heldur sér stöðuglega við hann, syndgar ekki, hver, sem syndgar, hefir hvorki sæð hann nè þekt.

7 Börn, látið eingan villa yður; hver, sem réttvísina gjörir, er réttvís, eins og hann er réttvís.

8 Hver, sem syndina gjörir, er af djöflinum, því að djöfullinn syndgar frá upphafi; til þess birtist Guðs Sonur, að hann niðurbryti djöfulsins verk.

9 Hver sem af Guði er getinn, drýgir ekki synd, því sæði hans er varanlegt í honum, og hann getur ekki syndað, því að hann er af Guði getinn.

10 Af þessu eru augljós Guðs börn og börn djöfulsins; hver sem ekki gjörir það, sem er rétt, hann er ekki af Guði, og hver sem ekki elskar sinn bróður.

11 Því þetta er sú kenning, sem þér hafið heyrt frá upphafi, að vér skulum elska hver annan ;

12 Ekki sem Kain, er var af hinum vonda og myrti bróður sinn, og fyrir hvað myrti hann hann? Af því að verk hans voru vond, en bróður hans réttvís.

13 Undrirt ekki, bræður mínir, þótt heimurinn hafi yður.

14 Vær vitum, að vér erum komnir úr dauðanum til lífsins, af því vér elskum bræðurna; hver sem ekki elskar bróður sinn, hann er enn í dauðanum.

15 Hver, sem hatar bróður sinn, er manndrápari, en þér vitið, að einginn manndrápari hefir eilífa lífið í sér varanda.

16 Af því þekkjum vér kærleikann, að hann gaf sitt líf út fyrir oss; eins erum vér skyldugir að láta lífið fyrir bræðurna.

17 En sá sem hefir þessa heims auðæfi og sér bróður sinn líða neyð og apturlykur sínu hjarta fyrir honum, hvernig getur elskan til Guðs verið staðföst með honum?

18 Börn mín, elskum ekki með orði og tungu, heldur í verki og sannleika;

19 Og af þessu þekkjum vér, að vér aðhyllumst sannleikann, að vér getum friðað vor hjörtu fyrir hans augliti;

20 Því þó vort hjarta fordæmi oss, er Guð samt meiri voru hjarta og þekkir alt.

21 Elskanlegir, ef vort hjarta fordæmir oss ekki, þá höfum vér djörfúng til Guðs,

22 Og það, sem vér biðjum hann um, það mun hann veita oss, af því vér höldum hans boðorð og gjörum það, sem er velþókanlegt fyrir hans augliti.

23 Og þetta er hans boðorð: að vér trúum á nafn hans Sonar Jesú Krists, og elskum hver annan samkvæmt því boðorði, sem hann hefir gefið oss;

24 En hver sá sem heldur hans boðorð, hann er Guði staðfastlega sameinaður, og Guð honum, og af því þekkjum vér, að hann er stöðuglega í samfélagi við oss, af þeim Anda, sem hann hefir oss gefið.

4. KAPÍTULI.

Jóhannes varar við falskennendum. Talar um Guðs elsku til vor, og að kristnum beri að elska hann aptur, og sjna þessa elsku í elsku til náungans.

ELSKANLEGIR, trúið ekki sér hverjum anda, heldur reynið andana, hvort þeir séu frá Guði, því að margir falsspámenn hafa farið út um heiminn.

2 Af þessu skuluð þér þekkja Guðs Anda: hver andi, sem viðurkennir, að Jesús Kristur hafi komið í holdinu, hann er frá Guði.

3 En hver sá andi, sem ekki viðurkennir, að Jesús Kristur hafi komið í holdinu, hann er ekki frá Guði, heldur er hann antikristsins (andi), sem þér hafið heyrt, að koma muni, og sem nú þegar er í heiminum.

4 Þér, börn mín, eruð af Guði (fœdd), og hafið þá sigrað, því að sá er meiri, sem í yður er, en hinn, sem er í heiminum.

5 Þeir eru af heiminum, og þess vegna tala þeir af heiminum, og heimurinn hlýðir á þá.

6 Vér erum af Guði; hver, sem þekkir Guð, hlýðir oss; hver, sem ekki er af Guði, hlustar ekki á vora kenningu; af þessu þekkjum vér anda sannleikans og anda villunnar.

7 Elskanlegir, elskumst innbyrðis; því að kærleikurinn er frá Guði, og

hver, sem elskar, er af Guði fœddur og þekkir Guð.

8 Hver, sem ekki elskar, þekkir ekki Guð, því að Guð er kærleikurinn;

9 Í því opinberast elska Guðs til vor, að Guð sendi sinn eingetinn Son í heiminn, svo vör skyldum lifa fyrir hann,

10 Í þessu er elskan innifalin, ekki að vör elskudum Guð, heldur að hann elskaði oss og sendi sinn Son til forlikunar fyrir vorar syndir.

11 Þér elskanlegir, fyrst Guð hefir svo elskað oss, þá ber oss að elska hver annan.

12 Einginn hefir nokkurn tíma Guð sæð; ef vör elskum hver annan, þá er Guð stöðuglega í oss, og hans kærleiki er fullkomnaður í oss.

13 Af því þekkjum vör, að vör erum stöðugir í honum, og hann í oss, að hann hefir gefið oss af sínum Anda,

14 Og vör höfum sæð og vitnum, að Faðirinn hefir sent Soninn, heimsins frelsara.

15 Hver sem viðurkennir, að Jesús sæ Guðs Sonur, í honum er Guð stöðuglega, og hann í Guði.

16 Og vör höfum þekt og treyst þeirri elsku, sem Guð hefir til vor; Guð er kærleikurinn, og hver, sem er stöðugur í kærleikanum, sá er stöðugur í Guði, og Guð í honum.

17 Í því sýnir sig, að elskan með oss er fullkomin, að vör höfum djörfúng á degi dómsins; því að eins og hann er, eins erum vör einnig í heimi þessum.

18 Ótti er ekki í elskunni, heldur útrekur fullkomin elska óttann, því að óttinn hefir kvöl, en sá, sem óttast, er ekki fullkominn í elskunni.

19 Elskum hann, því hann hefir elskað oss að fyrra bragði.

20 Ef einhver segir: eg elska Guð, og hatar bróður sinn, sá er lygari; því hver sem ekki elskar bróður sinn, sem hann hefir sæð, hvernig getur hann elskað Guð, sem hann hefir ekki sæð?

21 Og þetta boðorð höfum vör frá honum: að sá, sem elskar Guð, eigi einnig að elska bróður sinn.

5. KAPÍTULI.

Sá, sem trúir, að Jesús sæ Guðs Son og elskar Guð, er af Guði fæddur. Honum er ekki örðugt að halda Guðs boð. Vatnið, blóðið og Andinn sannar, að Jesús sæ Guðs Sonur. Sá, sem þessum vitnum trúir, hefir eilíft líf í sér báandi, treustir Guði og forðast syndir.

HVER, sem trúir að Jesús sæ Kristur, er af Guði fœddur, og hver, sem elskar Föðurinn, elskar einnig þann, sem er fœddur af honum.

2 Af því þekkjum vör, að vör elskum Guðs börn, þegar vör elskum Guð og höldum hans boðorð;

3 Því að í því sýnir sig elskan til Guðs, að vör höldum hans boðorð, og hans boðorð eru ekki þung;

4 Því alt, sem af Guði er fœtt, sigrar heiminn, og vor trú er sigurinn, sem hefir sigrað heiminn.

5 En hver getur sigrað heiminn, nema sá, sem trúir, að Jesús sæ Guðs Sonur?

6 Þessi er sá, sem kom með vatni og blóði, Jesús Kristur, ekki með vatni einúngis, heldur með vatni og blóði, og Andinn er sá, sem vitnar, því að Andinn er sannleikurinn.

7 Því þeir eru þrír, sem vitna [í himninum: Faðirinn, Orðið og Heilagur Andi, og þessir þrír eru eitt.

8 Og þeir eru þrír, sem vitna á jörðunni: Andinn, vatnið og blóðið, og þessir þrír vitna eitt og hið sama.

9 Ef vör tókum manna vitnisburð gildan, þá er Guðs vitnisburður meiri, því þetta er vitnisburður Guðs, sem hann hefir vitnað um sinn Son.

10 Hver, sem trúir á Guðs Son, hefir þenna vitnisburð í sjálfum sér; hver, sem ekki trúir Guði, hefir gjört hann að lygara, af því hann hefir ekki trúað þeim vitnisburði, sem Guð hefir vitnað um sinn Son.

11 Og þetta er vitnisburðurinn: að Guð hefir gefið oss eilíft líf, og þetta líf er í hans Syni.

12 Sá, sem hefir Soninn, hefir lífið; sá, sem ekki hefir Guðs Son, hefir ekki lífið.

13 Þetta hefi eg skrifað yður, sem trúið á nafn Guðs Sonar, svo þér vitið, að þér hafið eilíft líf, og þér trúið á nafn Guðs Sonar.

14 Og þetta er sú djörfúng, sem vör höfum til hans, að ef vör biðjum um

eitthvað eptir hans vilja, þá heyrir hann oss.

15 Og ef vèr vitum, að hann bæn-heyrir oss, um það sem vèr biðjum, þá vitum vèr, að vèr fáum þær bænir, sem vèr höfum hann beðið.

16 Ef einhver sèr bróður sinn drýgja synd, en ekki til dauða, sá biðji, og mun hann gefa honum líf, þeim, sem ekki syndga til dauða; nú er syndin til dauða, fyrir þeirri synd segi eg ekki að hann skuli biðja.

17 Alt ránglæti er synd, en það er til synd, sem ekki er til dauða.

18 Vèr vitum, að hver sem af Guði

er fœddur, syndgar ekki, heldur sá, sem af Guði er fœddur, gætir sín, og hinn vondi snertir hann ekki.

19 Vèr vitum, að vèr erum af Guði, að allur heimurinn velkist í hinu vonda.

20 Líka vitum vèr, að Guðs Sonur er kominn, og hefir gefið oss þann skilnínng, að vèr þekkjum sannan Guð, og erum í hinum Sanna fyrir hans Son Jesúm Krist. Þessi er sá sanni Guð og hið eilífa lífið.

21 Börn mín, varið yður við skurð-godum.

SÁNKTI JÓHANNESAR

ANNAR PISTILL.

Góður óskir. Vottar gleði sína af því, að börn þeirrar konu, sem bréfið er skrifað, halda fast við sannleikann; varar við röngum lærdómi; lofar komu sinni; ber kveðjur.

ÖLDÚNGURINN (óskar allra heilla) hinni útvöldu Kyriú og börnum hennar, sem eg elska í sannleika, og ekki einúngis eg, heldur einnig allir þeir, sem komnir eru til þekkingar á sannleikanum,

2 Sakir sannleikans, sem vèr höldum fast við, og munum gjöra til eilífðar.

3 Náð, miskun, friður veri með yður frá Guði Föður og Drottni Jesú Kristi, Syni Föðursins í sannleika og elsku.

4 Næsta glaður varð eg, þegar eg fann nokkur barna þinna, er hlýðnast þeim sannleika, sem samkvæmur er því boðorði, er vèr meðtekið höfum af Föðurnum.

5 Og nú bið eg þig, Kyría, ekki svo sem eg skrifi þér nýtt boðorð, heldur það, er vèr heyrð höfum frá upphafi: að vèr skulum elska hver annan.

6 Og í því sýnir elskan sig, að vèr breytum eptir hans boðordum. Þetta er boðorðið, er þér hafið heyrð frá

upphafi, til þess að þér skuluð eptir því breyta.

7 Því margir villumenn eru farnir út um heiminn, sem ekki viðurkenna, að Jesús Kristur sè kominn í holdinu. Þvílíkur er villumaður og antikristur.

8 Gætið að yður, að vèr ekki missum af því, sem vèr höfum unnið, heldur að vèr megum meðtaka full laun.

9 Sérhver yfirtroðslumaður, og sá sem ekki stendur stöðugur í Krists lærdómi, hefur ekki Guð, en sá, sem stendur stöðugur í Krists lærdómi, hefur bæði Föðurinn og Soninn.

10 Ef einhver kemur til yðar og kemur ekki með þenna lærdóm, þá hýsið hann ekki og heilsað honum ekki.

11 Því hver, sem segir hann velkominn, verður hluttakandi í hans vondu verkum.

12 Margt hefi eg að vísu að skrifa yður, en eg vildi ekki gjöra það með pappír og bleki, því eg vona að koma til yðar og tala munnlega við yður, svo að vor gleði verði fullkomin.

13 Þér heilsa börn systur þinnar, hinnar útvöldu.

SÁNKTI JÓHANNESAR

ÞRIÐJI PISTILL.

Ávarpar Gajus. Gleður sig yfir hans trú og kærleiksvirkun. Kvartar yfir vonzku Dóitrefis. Þrósar Dómetríusar guðrækt. Boðar komu sínu. Boðar að heilsa og bera kveðjur.

ÖLDÚNGURINN (skrifar) elskulegum Gajusi, sem eg í sannleika elska.

2 Elskulegi, um fram alt bið eg, að þér vegni vel í öllu tilliti, og að þér heilsist vel, eins og sálu þinni vegnar vel.

3 Því eg varð harla glaður, þegar bræðurnir komu og vitnuðu um elsku þína til sannleikans; og hversu þú breytir samkvæmt sannleikans lærðómi.

4 Eg hefi einga meiri gleði en þá, að heyra að börn mín breyta eptir sannleikanum.

5 Minn elskulegi, þú breytir eins og trúaður í því, sem þú vinnur fyrir bræðurna, og það þér ókenda.

6 Þessir hafa vitnað fyrir söfnuðinum um elskusemi þína. Þú munt (og) gjöra vel, ef þú beinir ferð þeirra eins og samboðið er Guði;

7 Því fyrir hans nafus sakir eru þeir af stað farnir, og hafa við eingu tekið hjá heiðingjum;

8 Þess vegna ber oss að taka þvílíka menn að oss, svo að vèr aðstöðum sannleikann.

9 Eg hefi skrifað söfnuðinum til, en Diótrefes, sem vill vera fremstur meðal þeirra, tekur oss ekki (vel);

10 Þegar eg því kem, vil eg minna hann á þau verk, er hann vinnur, með því með vondum orðum að ófrægja oss, og hann lætur sér ekki það nægja, að taka ekki sjálfur á móti bræðrunum, heldur bannar hann það öðrum, er það vilja gjöra, og rekur þá út úr söfnuðinum.

11 Minn elskulegi, breyttu ekki eptir því, sem ilt er, heldur eptir því, sem gott er. Sá, sem gott gjörir, er af Guði, en hver sá, sem ilt gjörir, hefir ekki sæð Guð.

12 Demetríus hefir góðan vitnisburð af öllum og af sannleikanum sjálfum; vèr vitnum einnig hið sama, og þér vitið, að vor vitnisburður er sannur.

13 Eg hefi margt að skrifa, en eg vil ekki skrifa þér með bleki og penna,

14 Því eg býst við bráðum að sjá þig, og munum við þá talast við munnlega.

15 Friður sæ með þér. Vinirnir biðja að heilsa þér. Heilsa þú vinunum með nafni.

SÁNKTI JÚDASAR PISTILL.

Postulinn varar við falskennendum og óguðlegum. Kennir, hvernig eigi að breyta við slíku.

JÚDAS, Jesú Krists þjón, bróðir Jakobs, heilsar hinum kölluðu, sem eru helgaðir í Guði Föður og varðveittir í Jesú Kristi:

2 Miskunsemi, friður og kærleiki margfaldist yfir yður.

3 Mínir elskanlegir, þar eð mér er

ríkt í huga að skrifa yður um sameiginleg sáluhjálpar efni, þá áleit eg nauðsynlegt að uppörva yður til að berjast fyrir þá trú, sem heilögum hefir einu sinni verið kend;

4 Því inn í söfnuðinn hafa nokkrir lædzt, sem fyrir löngu eru ætlaðir til þvílíkrar hegningar, óguðlegir menn, sem vanbrúka náð Guðs vors til

stjórnauss lífernis, og afneita vorum einasta lávarði og Drottni Jesú Kristi.

5 Vil eg því minna yður á, þótt yður sè það nóg samlega kunnugt, að eptir það að Drottinn hafði frelsað fólkið úr Egyptalandi, þá tortýndi hann þar á eptir þeim, sem voru vantrúaðir,

6 Og englana, sem ekki gættu sinnar upphaflegu tignar, heldur yfirgáfu sinn bústað, hefir hann í myrkri geymt í eilífum fjötrum til hins mikla dags.

7 Sömuleiðis eru Sódoma og Gomorra og kringum-liggjandi borgir, sem drýgðu saurlifnað á líkan hátt og þessir, og sóktust eptir annarlegu holdi, settar til viðvörunar og þola hegningu eilífs elds.

8 Eins breyta þessir draumviltu menn, þeir saurga líkamann, fyrirlita þá, sem í völdum sitja, og lasta tignarvöldin.

9 En höfuðengillinn Mikkael, þá hann þráttaði við djöfulinn um líkama Mósis, vogaði þó ekki að leggja smáanlegan dóm á hann, heldur sagði : Drottinn refsir þér.

10 En þessir lasta það, sem þeir þekkja ekki; en það, sem þeir þekkja af náttúrlegri fýsn, hafa þeir sèr til tjóns.

11 Vei þeim, því þeir ganga á vegi Kaíns, hrapa í villu Balaams fyrir ávinnings sakir, og tortýnast vegna þverúðar þeirra, eins og Kóre.

12 Þessir eru (hættuleg) sker í yðar kærleiksveizlum, með ósvífni lifa þeir í óhófi, þá þeir matast með yður, og ala sjálfa sig; þeir eru vatnslaus ský, sem rekast fyrir vindum, visnuð trè, ávaxtarlaus, tvisvar dauð, upprætt;

13 Ofsalegar hafsbylgjur, sem freyða eigin skómmum, reikandi stjörnur, sem dimma myrkursins er geymd til eilífdar.

14 Um þessa spáði og Enok, sjöundi

maður frá Adam, segjandi: sjá, Drottinn kemur með sínum heilögu þúsundum,

15 Til að halda dóm yfir öllum, og til að sanna alla óguðlega þeirra á meðal seka í öllum þeim óguðlegu verkum, sem þeir hafa drýgt, og í öllum þeim lastmælum, sem hinir óguðlegu syndarar hafa talað gegn honum.

16 Þessir eru möglsamir, aðfinningasamir um sín kjör, lifa eptir eigin girndum; munur þeirra mælir ofstopa-orð, þeir meta menn eptir hagnaði.

17 En þér, elskanlegir, minnizt þeirra orða, sem áður hafa töluð verið af postulum Drottins vors Jesú Krists.

18 Því þeir sögðu yður, að á síðasta tímanum mundu koma spottarar, sem fara eptir þeirra eigin óguðlegu girndum.

19 Þessir eru þeir, sem taka sig útúr (söfnuðinum), holdlegir, sem ekki hafa Andann.

20 En þér, elskanlegir, uppbyggjið yður sjálfa af yðar helgustu trú, biðjið í Heilögum Anda;

21 Varðveitið yður sjálfa í kærleika Guðs, og væntið miskunar Drottins vors Jesú Krists til eilífs lífs.

22 Aumkvið yður yfir suma og gjörð greinarmun,

23 En frelsið suma með ótta og kippið þeim úr eldinum, og hatið jafnvel kyrtilinn, sem flekkaður er af holdinu.

24 En honum, sem megnar að varðveita yður frá hrösun og láta yður mæta fyrir sinni dýrð óflekkaða í fögnuði,

25 Einum Guði, vorum frelsara fyrir Jesúm Krist vorn Drottin, sè dýrð og hátign, kraptur og veldi, bæði nú og um allar aldir. Amen.

SÁNKTI JÓHANNESAR OPINBERUNARBÓK.

1. KAPÍTULL.

Inngangurinn. Jóhannesi er skipað að skrifa hinum sjö söfnuðum í Asíu sína vitrun.

OPINBERAN Jesú Krists, sem Guð hefir gefið honum, til að sýna sínum þjónum það, sem verða á innan skamms, og hann sendi sinn engil, og lét hann sýna það Jóhannesi, sínum þjóni,

2 Sem kunngjörði Guðs orð og vitnisburðinn um Jesúm Krist, eins og hann vissi.

3 Sæll er sá, sem les þessi spádómsorð, og þeir, sem heyra þau og geyma það, sem í þeim er skrifað; því tím-
inn er nálægur.

4 Jóhannes heilsar hinum sjö söfnuðum í Asíu: náð sè með yður og friður af þeim, sem er, og þeim, sem var, og þeim, sem koma mun, og af þeim sjö öndum, sem eru frammi fyrir hans háseti,

5 Og af Jesú Krísti, þeim trúá vottinum, frumburði framliðinna, höfðingja jarðarinnar konunga, honum, sem elskaði oss og þvóði oss af vorum syndum með sínu blóði,

6 Og hefir gjört oss að konungadómi, og kennimönnum síns Guðs og Föðurs; honum sè dýrð og kraptur um aldir alda, amen.

7 Sjá, hann kemur í skýnum, og hvert auga mun sjá hann, eins þeir, sem hann gegnumstúngu, og allar kynkvísir jarðarinnar munu fyrir honum skelfast; já, vissulega mun svo verða.

8 Eg em Á og Ó, segir Guð Drottinn, sá, sem er og var og koma mun, sá alvaldi.

9 Eg Jóhannes, yðar bróðir og ásamt yður hluttakandi í þrengingu, í ríki og þolinæði Jesú Krists, eg var á þeirri ey, sem kallast Patmus, fyrir sakir Guðs orðs og vitnisburðar Jesú Krists.

10 Eg var í anda á Drottins degi, og heyrði á bak mèr mikla raustu, sem lúður gylli; hún sagði:

11 Skrifa þú í bók það, sem þú sèr,

og send það þeim sjö söfnuðum í Efesus, Smyrna, Pergamus, Týatíra, Sardes, Filadelfíu og Laódíseu.

12 Eg sneri mèr við, til að vita hvaða raust það væri, sem við mig talaði, og sem eg sneri mèr við, sá eg sjö ljósastikur gullegrar,

13 Og meðal þeirra sjö ljósastikna einhvern, líkan manns syni; hann var í skósfíðu klæði, og spent gullbælti um bringuna;

14 En höfuð hans og hár var hvítt, eins og hvít ull, eins og mjöll; hans augu voru sem eldslogi;

15 Hans fætur, sem glóandi látún í elds ofni; hans málrómur sem niður margra vatnsfalla.

16 Hann hafði sjö stjörnur í sinni hægri hendi, og af hans munni gekk tvíeggjað sverð biturt; af hans andliti ljómaði sem af sólu, þá hún skín í krapti sínum.

17 En þá eg sá hann, féll eg fyrir fætur honum, sem dauður væri; hann lagði þá sína hægri hönd yfir mig, og sagði:

18 Hraðstu ekki, eg em hinn fyrsti og sídasti og sá lifandi; eg dó, en sjá, eg lifi um aldir alda; og eg hefi lykla dauðans og undirheima.

19 Skrifa því hvað þú sèð hefir, bæði það, sem er, og það sem fram mun koma.

20 Þessi er leyndardómurinn þeirra sjö stjarna, sem þú hefir sèð í minni hægri hendi, og þeirra sjö gullegru ljósastikna: þær sjö stjörnur eru englar þeirra sjö safnaða, en þær sjö ljósastikur eru þeir sjö safnaðir.

2. KAPÍTULL.

Hvað Jóhannes á að skrifa söfnuðinum í Efesus, í Smyrna, í Pergamus, í Týatíru.

SKRIFA þú engli safnaðarins í Efesus: þetta segir sá, sem heldur á þeim sjö stjörnum í sinni hægri hendi og gengur meðal þeirra sjö gullegru ljósastikna.

2 Eg þekki þín verk, þína mæðu og þolgæði, og veit, að þú ekki fellir

þig við þá, sem vondir eru ; þú hefir prófað þá, sem hafa þókt vera postular, en voru það þó ekki, og hefir fundið, að þeir voru lygarar.

3 Þú hefir samt haft þolinmæði og umborið þá fyrir míns nafns sakir og ekki þreytzt.

4 En það þyki mér að þèr, að þú hefir slept þínum fyrri kærleika.

5 Gáðu því að, hverju þú hefir slept, sjáðu að þèr og breyttu eins og fyrrum ; ellegar skal eg bráðum koma, og þóka þinni ljósastiku úr stað, nema þú sjáir að þèr.

6 En þess máttu þó njóta, að þú hatar aðæfi þeirra Nikólaíta, eins og eg.

7 Hver sem eyru hefir, hann heyri, hvað Andinn segir söfnuðunum : þeim, sem sigrar, mun eg gefa að eta af lífsins trè, því er stendur í aldingarði míns Guðs.

8 Og skrifa þú engli safnaðarins í Smyrna : þetta segir sá fyrsti og síðasti, sá sem dó og endurlífnaði :

9 Eg þekki þín verk, þröng þína og fátækt (en þú ert samt ríkur) og lastmæli þeirra gegn þèr, sem kalla sig Gyðinga, en eru það þó ekki, heilur söfnuður Satans.

10 Kvíddu ekki því mótlæti, sem þú átt fyrir höndum : sjá, djöfullinn mun varpa nokkrum yðar í fangelsi til að freistast, og þèr munuð þreyngingu hafa í 10 daga. Vertu trúr alt til dauðans, þá mun eg gefa þèr lífsins kórónu.

11 Hver sem eyru hefir, hann heyri, hvað Andinn segir söfnuðunum : þeim sem sigrar, honum skal sá annar dauði ekkert granda.

12 Og skrifa þú engli safnaðarins í Pergamus : þetta segir sá, sem hefir hið tvíerjagað bitra sverð :

13 Eg þekki þín verk, og veit, að þú býr þar, sem Satans háseti er. Samt heldur þú stöðugt við mitt nafn og hefir ekki afneitað minni trú, jafnvel ekki á þeim dögum, er minn trúfasti vottur Antipas var uppi, sem lífátinn var hjá yður, þar, sem Satan býr.

14 Þó þyki mér fátt eitt að þèr, að nokkrir eru þeir hjá þèr, sem halda við kenningu Balaams, þess er kendi Balak að tæla Ísraelsmenn til að eta skurðgoða tórnir og drýgja saurlifnað ;

15 Alt eins hefir þú nokkra hjá þèr, sem halda við kenningu Nikólaítanna.

16 Sjáðu því að þèr, ellegar mun eg bráðum koma, og vega að þeim með sverði míns munns.

17 Hver, sem eyru hefir, heyri hvað Andinn segir söfnuðunum : þeim, sem sigrar, mun eg gefa að eta af hinu hulda himnabrauði ; eg mun gefa honum hvítan hlut með áskrifudu nýu nafni, sem einginn þekkir, nema sá er við tekur.

18 Og skrifa þú engli safnaðarins í Týatíru : þetta segir Guðs Sonur, hvers augu eru sem eldslogi, og hvers fœtur eru sem látún.

19 Eg þekki þín verk, þína elsku, trúmennsku og þjónustu, og þitt stöðuglyndi ; þín síðari góðverk eru fleiri en hin fyrri.

20 En það þykir mér að þèr, að þú leyfir Jessabel, konu þinni, sem þykist vera spákona og afvegaleiðir mína þjóna með sínum kenningum, að drýgja saurlifnað og eta skurðgoða fórnir.

21 Og eg hefi gefið henni frest til að sjá að sèr, en hún vill þó ekki láta af sínum saurlifnaði.

22 Sjá, eg mun kasta henni í rekkju, og þeim, sem hórast með henni, í miklar þreyngingar, ef þeir bæta ekki ráð sitt.

23 Börnum hennar mun eg með dauða tortýna, svo allir söfnuðir viti, að eg em sá, sem rannsaka hjörtun og nýrun ; og sèrhverjum yðar mun eg gjalda eptir hans verkum.

24 En yður segi eg, hinum öðrum í Týatíru, sem ekki haldið við þessa kenningu, og ekki hafið kannað djúp Satans, sem þeir svo kalla, upp á yður skal eg einga aðra byrði leggja,

25 En haldið því, sem þèr hafið, þar til eg kem.

26 Og þeim, sem sigrar og heldur til enda mín boðorð, mun eg gefa vald yfir heiðnum þjóðum ;

27 Og hann mun ríkja yfir þeim með járnspota, og þeir skulu sundurmolað eins og leirker ; þvílíkt vald fékk eg líka hjá mínum Föður.

28 Og eg skal gefa honum morgunstjörnuna.

29 Hver sem eyra hefir, hann heyri hvað Andinn segir söfnuðunum.

3. KAPÍTULI.

Hvað Jóhannes á að skrifa söfnuðinum í Sardes, í Filadelfíu, í Laódíseu.

OG skrifa þú engli safnaðarins í Sardes : þetta segir sá, sem hefir þá sjö anda Guðs og þær sjö stjörnur. Eg þekki háttalag þitt, að þú lifir að nafninu, en ert þó dauður.

2 Vaknaðu og styrk hið annað, sem ætlar að deya ; því eg hefi fundið margt ábótavant í fari þínu fyrir Guðs augliti.

3 Rifjaðu upp fyrir þér, hvað þú hefir numið og heyrt, varðveit það og bæt ráð þitt ; því ef þú vakir ekki, mun eg koma að þér eins og þjófur, svo þú munt ekki vita, á hverri stundu eg muni koma yfir þig.

4 Þó eru fáeinir menn hjá þér í Sardes, sem ekki hafa saurgað sín klæði ; þeir skulu vera hjá mér í hvítum búningi, því þeir eru þess maklegir.

5 Sá sem sigrar, hann skal skryðast hvítum búningi, og hans nafn skal eg ekki afmá af lífsbókinni ; eg skal kannast við hans nafn fyrir mínum Föður og fyrir hans englum.

6 Sá sem eyru hefir, hann heyri, hvað Andinn segir söfnuðunum.

7 Og skrifa þú engli safnaðarins í Filadelfíu : þetta segir sá Heilagi, sá Sanni, sem hefir lykil Davíðs, hann, sem lýkur svo upp, að einginn læsir aptur, og læsir svo aptur, að einginn lýkur upp.

8 Eg þekki þín verk ; sjá, eg hefi lokið svo upp dyrunum fyrir þér, að einginn getur lokað þeim aptur ; því þú hefir lítinn mátt, en hefir þó haldið mín orð og ekki afneitað mér.

9 Sjá, eg skal láta nokkra af Satans söfnuði, sem segjast vera Guðs fólk, en eru það þó ekki, heldur ljúga, eg skal láta þá koma og kasta sér flötum fyrir fætur þér, svo þeir viti, að eg elska þig.

10 Fyrir það að þú hefir varðveitt mitt boðorð um stöðuglyndi, skal eg líka varðveita þig frá þeim freistingartíma, sem koma mun yfir allan heim til að reyna jarðarinnar innbúa.

11 Eg kem bráðum ; haltu fast því, sem þú hefir, svo einginn taki frá þér þína kórónu.

12 Þann, sem sigrar, skal eg gjöra

að máttartrè í musteri míns Guðs, og hann skal þaðan aldrei út fara ; eg skal skrifa á hann nafn míns Guðs og nafn hinnar nýu Jerúsalem, borgar míns Guðs, þeirrar er kemur af himni ofan frá mínum Guði, og mitt nýa nafn.

13 Hver sem eyra hefir, hann heyri, hvað andinn segir söfnuðunum.

14 Og skrifa þú engli safnaðarins í Laódíseu : þetta segir sá óbrigðuli, sá trúi og sanni votturinn, upphaf Guðs sköpunar.

15 Eg þekki háttalag þitt, að þú ert hvorki kaldur né heitur ; betra væri, að þú værir annaðhvort kaldur eða heitur ;

16 En eins og þú ert nú, hálfvolgur, hvorki heitur né kaldur, mun eg skirpa þér út af mínum munni.

17 Þú segir : eg em ríkur og vel auðugur orðinn og þarfnast einskis ; en þú veizt ekki, að þú ert vesalíngur, aumíngi og fátæklingur, blindur og nakinn.

18 Eg ræð þér að kaupa af mér eldskírt gull, svo þú verðir ríkur, og hvít klæði til að skýla þér með, svo að ekki auglýsist vanvirða þíns fatleysis ; berðu agnasmýrsl á augu þín, svo þú verðir sjáandi.

19 Eg aga og vanda um við þá, sem eg elska ; legg þú því alt kapp á að bæta ráð þitt.

20 Sjáðu, eg stend við hurðina og drep á dyr ; sá sem heyrir raust mína og lýkur upp fyrir mér, til hans mun eg inn ganga, og við skulum eta kvöldverð saman.

21 Þann, sem sigrar, skal eg láta sitja hjá mér í mínu háseti, eins og eg sjálfur að unnum sigri settist hjá mínum Föður í hans háseti.

22 Sá sem hefir eyru, hann heyri, hvað Andinn segir söfnuðunum.

4. KAPÍTULI.

Jóhannes sér dýrð Guðs.

EPTIR þetta gat eg að líta, hvar þú dyr lukust upp á himni, og sú raust, sem eg áður hafði heyrt við mig tala sem gjallanda lúður, sagði : kom hingað upp, og mun eg sýna þér það, sem hér eptir á að koma fram.

2 Eg varð jafnskjótt frá mér num-

inn, og sá, að háseti stóð á himni, og einhver sat á því ;

3 Sá var ásýndum líkur Jaspis og Sardissteini, og kríngum hásetið gekk regnbogi, sem Smaragdus á að sjá.

4 Umhverfis hásetið voru 24 háseti, og á hásetunum sá eg sitja 24 öldunga, skrydda hvítum klæðum, og höfðu á höfðum sér gulllegar kórónur.

5 Út frá hásetinu gengu eldingar, gnýhljóð og þrumur, og sjö logandi eldleg blys brunnu fyrir hásetinu, það eru þeir sjö andar Guðs.

6 Frammi fyrir hásetinu var sem glersjór, líkur krystalli ; fyrir miðju hásetinu og umhverfis það voru fjögur dýr, alsett augum í bak og fyrir.

7 Eitt dýrið var líkt ljóni, annað kálfi, þriðja dýrið hafði manns andlit, og hið fjórða var líkt erni á flugi.

8 Þau fjögur dýrin höfðu sex vængi hvert, alsetta augum umhverfis og innanvert. Þau kölluðu án afláts dag og nótt : heilagur, heilagur, heilagur, Drottinn Guð alvaldi, sá, sem er og var og vera mun.

9 Og þegar dýrin gjalda honum dýrð og heiður og þakkir, sem á hásetinu situr, honum, sem lifir um aldir alda,

10 Þá falla þeir 24 öldungar fram fyrir þeim, sem á hásetinu situr, og tilbiðja þann, sem lifir um aldir alda, og varpa sínum kórónum niður fyrir hásetinu, og segja :

11 Þér, Drottinn, ber vegsemd, heiður og kraptur, því þú hefir skapað alla hluti, og fyrir þinn vilja eru þeir til orðnir og skapaðir.

5. KAPÍTULI.

Bókin og lambið.

Í HÆGRI hendi þess, er í hásetinu sat, sá eg bók, sem skrifuð var báðumegin og innsiglið með sjö innsiglium.

2 Þá sá eg sterkan engil, sem kalladi hárri röddu : hver er þess verður að brjóta frá innsiglið bókanna og opna hana ?

3 En einginn var sá á himni eða jörðu eða undir jörðinni, sem opnað gæti bókina og sæð í hana.

4 Eg grèt stórum af því, að einginn

skyldi sá finnast, sem verðugur væri að opna bókina og líta í hana.

5 Þá sagði einn af öldungunum við mig : grát ekki ; vit það, að ljónið af Júda ættkvísl, afspringur Davíðs, hefir sigur unnið, svo það getur brotið frá þau sjö innsigli bókanna og opnað hana.

6 Þá sá eg lamb, eins og slátrað, standa milli hásetisins og þeirra fjöggra dýranna og öldunganna, það hafði sjö horn og sjö augu, sem eru þeir sjö andar Guðs, sendir út um allan heim.

7 Það kom og tók við bókinni af hægri hendi þess, er í hásetinu sat.

8 Og þá það hafði tekið við bókinni, fellu þau fjögur dýrin og þeir 24 öldungar fram fyrir lambinu, og höldu hver um sig á hörpum og gullskálum fullum af reykelsti, það eru böenir heilagra.

9 Þá söngu þeir nýan lofsöng, svo mælandi : verðugur ert þú að taka við bókinni og opna hennar innsigli, því þér hefir verið slátrað, og þú hefir keypt oss Guði til handa, af öllum kynkvíslum, tungumálum, þjóðum og ættum með þínu blóði ;

10 Þú hefir gjört oss að konungum og kennimönnum fyrir vorum Guði, svo að vèr skyldum ríkja yfir jörðinni.

11 Síðan sá eg og heyrði umhverfis hásetið, dýrin og öldungana, raustu margra engla, sem voru að tölu tíu þúsundir tíu þúsunda og þúsundir þúsunda ; þeir sögðu með hárri röddu :

12 Verðugt er það slátraða lambið að meðtaka vald og ríkdóm, vizku og krapt, heiður, dýrð og þakkir.

13 Þá heyrða eg hverja skepnu á himni og jörðu og undir jörðinni, og alt það, sem í sjónum er, undirtaka og segja : þeim, sem í hásetinu situr, og lambinu, sæu þakkir og heiður, dýrð og kraptur um aldir alda ;

14 Og þau fjögur dýrin sögðu amen, en öldungarnir fellu fram og tilbaðu.

6. KAPÍTULI.

Lambið opnar hið 1. 2. 3. 4. 5. og 6. innsigli.

NÚ sá eg, að lambið opnaði eitt af þeim sjö innsiglium, og heyrða eitt af þeim fjórum dýrum segja, eins og með þrumugný : kom þú.

2 Eg leit til, og sá hvítan hest, og sá, sem á honum sat, hélt á boga; honum var gefin kóróna, og hann fór af stað sigrandi og til að sigra.

3 Þegar lambið opnaði annað innsiglið, heyrða eg annað dýrið segja: kom.

4 Þá gekk út annar hestur rauður; þeim, sem á honum sat, var leyft að eyða friði á jörðu, og að menn bærisk banaspjót eptir; honum var fengið í hendur mikið sverð.

5 Þegar lambið opnaði þriðja innsiglið, heyrða eg þriðja dýrið segja: kom. Þá sá eg svartan hest; sá, sem honum reið, hélt á metum í hendiinni.

6 Þá heyrða eg raustu meðal þeirra fjöggra dýranna, sem sagði: einn mælir hveitis einn pening, og þrír mælar byggs einn pening; en eigi skaltu víðsmjörinu eða víninu granda.

7 Þegar lambið opnaði fjórða innsiglið, heyrða eg fjórða dýrið segja: kom.

8 Þá sá eg bleikan hest; sá, sem honum reið, hét dauði, og hel var í för með honum; honum var gefið vald til að drepa fjórða hlut jarðarbúanna með sverði, húngri, drepsoðtt og bitvörgum jarðar.

9 Þegar lambið opnaði fimta innsiglið, sá eg fyrir neðan altarið sálir þeirra manna, sem drepnir höfðu verið fyrir sakir Guðs orðs og þess vitnisburðar, sem þeir höfðu ávalt borið;

10 Þær kölluðu hástöfum og sögðu: þú heilagi og sannorði Drottinn, hve lengi á að bíða þess, að þú dæmir og hefnir vors blóðs á innbúum jarðarinnar?

11 Hverjum þeirra var fengin hvít kápa, og sagt, að þær skyldu bíða við enn þá stundar korn, þar til komnir væru samþjónar þeirra og bræður, sem deyðast skyldu, eins og þeir sjálfir.

12 Þegar lambið opnaði sjötta innsiglið, sá eg, að mikill jarðskjálfti varð; sólin sortnaði, eins og hæru-sekkur, og alt túnglið varð eins og blóð;

13 Stjörnur himins hröpuðu niður á jörðuna, eins og þá fikjutrè, skekið af stormvindi, kastar niður fikjum sínum;

14 Himininn hvarf, eins og saman-vafsið bókfell, og hvert fjall og ey færðist úr stöðvum sínum;

15 Konungar jarðarinnar, höfðingjar og hersforingjar, auðmenn og ríkismenn, þegn og þræll, fólu sig í hellum og hömrum fjalla,

16 Og sögðu til fjallanna og hamranna: hrynjidi yfir oss og felidi oss fyrir ásjónu þess, sem í hásetinu situr, og fyrir reiði lambsins;

17 Því nú er kominn sá mikli dagur hans reiði; hver fær nú staðizt?

7. KAPÍTULI.

Gyðinga ættkvíslir innsiglaðar. Lofsöngur þjóðanna.

EPTIR þetta sá eg fjóra engla, sem stóðu á fjórum hornum jarðarinnar, þeir höldu þeim fjórum vindum jarðarinnar, svo vindur næði ekki að blása yfir jörðina, eða hafið eða nokkurt trè.

2 Annan engil sá eg stíga upp frá sólaruppkomustað, sá hélt á innsigli lifanda Guðs, og kallaði hárrí röddu til þeirra fjöggra engla, sem vald höfðu fengið til að granda jörðunni og sjónum.

3 Hann sagði: grandíð hvorki jörðunni, né sjónum, né trjánum, þar til vér höfum innsiglað þjóna Guðs á ennum þeirra.

4 Þá heyrða eg tölu þeirra innsigluðu; af öllum ættkvíslum Ísraelsmanna voru innsiglaðar hundrað fjörutíu og fjórar þúsundir;

5 Af Júda ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar; af Rúbens ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar; af Gads ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar;

6 Af Assers ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar; af Neftalíms ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar; af Manasses ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar;

7 Af Simeons ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar; af Leví ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar; af Ísakars ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar;

8 Af Sebúlons ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar; af Jóseps ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar; af Benjámins ættkvísl voru tólf þúsundir innsiglaðar.

9 Eptir þetta leit eg til og sá mikinn fjölda manna, svo að eigi varð tölu á komið, af als kyns fólki, kynkvíslum, þjóðum og túngumálum; þeir stóðu frammi fyrir hásetinu og frammi fyrir lambinu, skryðdir hvítum skikkjum, með pálmaviðar-greinar í höndum sér.

10 Þeir kölluðu upp hárri röddu, segjandi : hjálpraðið tilheyrir vorum Guði, sem í hásetinu situr, og lambinu.

11 Og allir englar, sem stóðu umhverfis hásetið og öldungana og þau fjögur dýrin, fellu þá fram á ásjónur sínar fyrir hásetinu, og tilbáðu Guð, svo mælandi :

12 Amen : lof og dýrð, vizka og þakkargjörð, heiður og vald og kraptur sè Guði vorum um aldir alda, amen.

13 Einn af öldungunum talaði til mín og sagði : þessir sem skryðdir eru hvítum skikkjum, hverjir, eru þeir, og hvaðan eru þeir komnir ?

14 Eg svaraði honum : Herra minn, þú veizt það. Þá sagði hann við mig : þetta eru þeir, sem komnir eru úr hörmúnginni miklu, og hafa þvegið sínar skikkjur, og hvítfágað þær í blóði lambsins.

15 Þess vegna eru þeir frammi fyrir háseti Guðs, og þjóna honum dag og nótt í hans musteri ; og sá, sem í hásetinu situr, mun tjalda yfir þeim.

16 Þá mun hvorki húngra nè þyrsta frammar, og ekki mun sólarliti eða nokkur bruni á þá falla.

17 Því lambið, sem er fyrir miðju hásetinu, mun gæta þeirra og vísa þeim á lifandi vatnslindir, og Guð mun þerra hvert tár af þeirra augum.

8. KAPÍTULI.

Lambið opnar 7. innsiglið. Englar með sjö básunum; sá 1. 2. 3. og 4. engill básúnar.

EN þegar lambið opnaði sjöunda innsiglið, varð þögn á himni hér um bil hálfa stund.

2 Þá sá eg sjö engla, sem stóðu frammi fyrir Guði; þeim voru fengnar sjö básúnur.

3 Þá kom annar engill og staðnæmdist við altarið, hann hélt á gullegu reykelsiskeri; honum var fengið mikið af reykelsi, til þess að breenna

því á því gullega altari, sem var frammi fyrir hásetinu, meðan allir heilagir væru að biðjast fyrir ;

4 Og undir bœnum heilagra stè reykurinn af reykelsinu úr hendi engilsins fram fyrir Guð.

5 Síðan tók engillinn reykelsiskerið, fylti það með eldi af altarinu, og varpaði því ofan á jörðina ; urðu þá gnýhljóð og þrumur og eldíngr og landskjálfti.

6 Þeir sjö englar, sem hældu á þeim sjö básunum, bjuggu sig þá til að blása.

7 Þegar sá fyrsti básúnaði, varð hagl og eldur blóði blandað, og dundi ofan á jörðina ; þá brann þriðjüngur jarðarinnar og þriðjüngur trjáanna og alt grœngresi.

8 Þegar annar engillinn básúnaði, féll ofan í sjóinn líkt sem væri stórt fjall, logandi af eldi, og þá varð þriðjüngur sjávarins að blóði ;

9 Dó þá þriðjüngur lifandi skepna í sjónum, og þriðjüngur skipanna fórst.

10 Þegar þriðji engillinn básúnaði, féll af himni stór stjarna, logandi sem blys, og datt yfir þriðjüng ána og yfir uppsprettur vatnanna.

11 Þessi stjarna hét Remma ; þá varð þriðjüngur vatnanna rammur, og margir menn dóu af því, að vötnin voru beisk orðin.

12 Þegar fjórði engillinn básúnaði, varð lostinn þriðjüngur sólarinnar og túnglsins og stjarnanna, svo að þau formyrkvuðust um þriðjüng, og dagurinn misti þriðjüng sinnar birtu, og nóttin sömuleiðis.

13 Síðan sá eg og heyrði einn örn fljúga um miðhimininn, hann kallaði hárri röddu : vei, vei, vei þeim, sem á jörðu búa, vegna lúðurþys hinna þriggja engla, sem hér eptir munu básúna.

9. KAPÍTULI.

Sá 5. og 6. engill básúnar.

ÞEGAR sá fimmti engill básúnaði, sá eg stjörnu falla af himni ofan á jörðuna ; henni var fenginn lykill að brunni afgrunnnsins.

2 Hún lauk upp brunni afgrunnnsins, og þá lagði reyk upp af brunnum, eins og af stórum eldsofni, og sólín og loptið varð formyrkvað af reyknum úr brunnum.

3 Eingisprettur fóru úr reyknum

ofan á jörðina, þær voru eins magn-
aðar og jarðar-höggormar.

4 Þeim var bannað að granda grasi
jarðarinnar og öllum grænum jurtum
og trjám, nema þeim mönnum, sem
ekki höfðu innsigli Guðs á ennunum
sinum.

5 Þeim var svo boðið, að þær drœpi
þá ekki, heldur kveldi þá í fimm
mánudi; þessi kvöl var eins og þegar
höggormur stíngur mann.

6 Á þeim tímum munu menn leita
dauðans, en ekki finna hann; þeir
munu óeskja sér að deya, en dauðinn
mun fordast þá.

7 Eingispetturnar voru svipaðar hest-
um, búnum til bardaga; á höfðum
þeirra voru eins og gullkórónur, og
ásjónur þeirra voru eins og á mönn-
um.

8 Þær höfðu hár eins og kvenn-
manns hár, og tennur eins og ljóns
tennur;

9 Brynjur þeirra voru eins og járn-
brynjur, og vængja-þyturinn eins og
vagnagnýr, þá margir hestar hlaupa
fram til bardaga.

10 Þær höfðu hala, líka höggorma-
sporðum, og brodda í. Þær höfðu
vald til að granda mönnum með höl-
unum í fimm mánudi.

11 Engill afgrunnsins er konungur
yfir þeim; hann heitir á Hebresku
Abaddón, en á Grísku Apollyón (eyði-
leggjari).

12 Sú fyrsta plága var nú umliðin,
en tvær aðrar koma hér á eptir.

13 Þegar sjötti engillinn básúnaði,
heyrði eg eina rödd fara frá fjórum
hyrníngum þess gullega altaris, sem
frámi var fyrir Guði;

14 Hún sagði við sjötta engilinn,
sem helt á básúnunni: leys þá fjóra
engla, sem fjöttraðir eru hjá því mikla
fijóti Evfrat.

15 Síðan voru þeir fjórir englar
leystir, og stóðu þeir viðbúnir á hverri
stundu, á hverjum degi, mánudi og
ári, til að drepa þriðjúng mannanna.

16 Tala riddaraliðsins voru tvennar
tíupúsundir tíupúsunda, þessa tölu
fékk eg að vita.

17 Líka sá eg hestana í vitruninni,
og þá, sem þeim riðu, þeir höfðu
eldrauðar, svartbláar og bleikgular
brynjur, höfuð hestanna voru eins og

ljóna höfuð, og af munnum þeirra
gekk eldur, reykur og brennisteinn.

18 Af þessum þremur plágum, eldi,
reyk og brennisteini, sem út gekk af
munnum þeirra, drapst þriðjúngur
mannanna.

19 Því magn hestanna var í munni
þeirra og töglum, því töglin voru lík
höggormum, og voru með höfðum;
með þeim grönduðu þeir.

20 Þeir menn, sem ekki fyrirförust
í þessum plágum, létu samt ekki af
háttalagi sínu, heldur tilbáðu skurð-
goð og líkneskjur úr gulli, silfri, eiri,
steini og trè, sem hvorki geta sæð,
heyrt, nè gengið.

21 Ekki létu þeir heldur af mann-
drápum, göldrum, saurlífnaði, eða
þjófnaði.

10. KAPÍTULI.

*Þær sjö þrumuraddir. Eiður engilsins. Bækling-
urinn.*

OG eg sá annan engil sterkan stíga
af himni ofan, hann var klæddur
skýi; yfir höfði honum var regnbogi,
andlit hans var eins og sólín, og fætur
hans, sem eldstólpar.

2 Hann helt á opnum bæklingi í
hendinni, og setti hægra fótinn á
sjóinn, en hinn vinstra á jörðina.

3 Hann kallaði hárrí röddu, eins og
þá ljón óskrar, og þegar hann hafði
kallað, töludu þær sjö reidarþrumur
sínar raddir.

4 En þá þær sjö þrumur höfðu
talað, ætlaði eg að fara að skrifa; þá
heyrði eg rödd af himni, sem sagði:
innsigla þú það, sem þær sjö reidar-
þrumur hafa talað, og skrifa það
ekki.

5 Sá engill, sem eg sá standa á sjón-
um og jörðunni, hóf þá upp sína
hægri hönd til himins,

6 Og sór við þann, sem lifir að eilífu,
sem skóp himininn, og það sem í
honum er, jörðina, og það sem á
henni er, og sjóinn, og það sem í hon-
um er: að einginn frestur mundi
lengur gefinn verða;

7 Heldur, þá sá sjöundi engill bá-
súnaði, skyldi framkvæmast Guðs
leynda ráð, sem hann hafði birt spá-
mönnum, sínum þjónum.

8 Röddin, sem eg heyrði af himni,
talaði þá til mín aptur og sagði: far
og tak þann opna bækling, er engill-

inn heldur á, sem stendur á sjónum og jörðunni.

9 Eg fór til engilsins og bað hann fá mér bæklinginn; hann sagði við mig: tak og et hann, hann mun verða beiskur í maga þínum, en í munni þér sætur, sem hunáng.

10 Eg tók þá við bæklingnum af englinum, og át hann, og var hann sætur í munni mínum, sem hunáng, en þá eg hafði etið hann, fékk eg magaverki.

11 Þá sagði hann við mig: þér ber aptur að spá í gegn þjóðum, lýðum, tungumálum og mörgum konúngum.

11. KAPÍTULI.

Mæling mustersins. Þeir tveir vottar. Sá 7. engill básúnar.

MÉR var fenginn reyrleggur, líkur staf, með þessum ummælum: statt upp og mæl musteri Guðs og altarið, og þá sem biðjast þar fyrir.

2 En fordyrinu fyrir utan musterið skaltu sleppa og ekki mæla það, af því það er ætlað heiðingjum, og þeir munu fóttröða borgina helgu í fjöru-týgi og tvo mánuði.

3 En mína tvo votta vil eg láta spá í eitt þúsund tvö hundruð og sextýgi daga, klædda sorgarbúníngi.

4 Þetta eru þær tvær víðsmjörsviðar greinir og þeir tveir ljósastjakar, sem standa frammi fyrir Drottni jarðarinnar.

5 Vilji nokkur þeim granda, skal eldur ganga fram úr munni þeirra og eyða óvinum þeirra, og þannig skal hver deya, sem þeim vill granda.

6 Þeir hafa vald til að loka himninum, svo ekki komi regn um spádómsdaga þeirra; þeir hafa og vald til að snúa vötnunum í blóð og slá jörðina með als konar plágum, svo opt sem þeir vilja.

7 Þegar þeir hafa aflokið sínum vitnisburði, mun dýrið, sem upp stígur úr afgrunninu, herja á þá, hafa sigur og drepa þá.

8 Hræ þeirra munu liggja á stræti borgarinnar ennar miklu, sem í andlegum skilníngi kallast Sódóma og Egyptaland, þar sem og þeirra Drottinn er krossfestur.

9 Menn af ýmsum þjóðum, ættkvíslum, tungumálum og fólki munu sjá

þeirra hræ í hálfan fjórða dag, og ekki leyfa, að lík þeirra verði lögð í legstað.

10 Innbúar jarðarinnar munu gleðja sig yfir þeim og vera kátir og senda hver öðrum gjafir, þar eð þessir tveir spámenn kvöldu innbúendur jarðarinnar.

11 En að liðnum þeim hálfum fjórða degi, fór lífsandi frá Guði í þá, þeir risu þá á fœtur, og mikill ótti fæll yfir þá, sem þá sáu.

12 Þeir heyrdu þá rödd mikla af himni, sem sagði við þá: komið hingað upp. Þeir fóru þá upp til himins í skýi, svo óvinir þeirra horfðu á.

13 Á þeirri stundu varð svo mikil hræring, að tíundi partur borgarinnar hrundi, og í þeim jarðskjálfta dóu sjö þúsundir manna; þeir, sem eptir voru, urðu óttaslegnir og lofuðu himnanna Guð.

14 Sú önnur plága var nú umliðin, en sú þriðja kemur bráðum.

15 Þegar sá sjóundi engill básúnadi, komu upp miklar raddir á himni, svo segjandi: vor Drottinn og hans Smurði hefir fengið vald yfir heiminum og mun ríkja að eilífu.

16 Þeir tuttugu og fjórir öldungar, sem sátu á sínum stólum frammi fyrir Guði, fellu þá fram á sínar ásjónur, tilbáðu Guð og sögðu:

17 Vör þökkum þér, Drottinn Guð alvaldi, þú sem ert og varst, fyrir það að þú hefir tekið þitt mikla veldi, og ríkir.

18 Heiðingjarnir ilskuðust, en þín hegning kom, og sá tími, þá þeir framliðnu skulu dæmdir verða, og þínir þjónar og spámenn og heilagir og þeir, sem óttast þig, skulu fá sitt endurgjald, smáir og stórir, en þeir fyrirfarast, sem eyðileggja jörðina.

19 Þá opnaðist Guðs musteri á himni, og sáttmálsörk Drottins birtist í hans musteri; urðu þá eldingar, hvellir, reidarprumur, jarðskjálfti og mikið hagl.

12. KAPÍTULI.

Konan og drehinn.

ÞÁ birtist mikið teikn á himni; það var kona, sem hafði um sig sólarbaug, túngl var undir fótum hennar, en á höfði hennar kóróna með tólf stjörnum í.

2 Hún var þúnguð, og þjádíst af mikilli jóðsótt, og hljóðaði.

3 Þá sást annað teikn á himni, það var stór dreki eldrauður, hann hafði sjö höfuð og tíu horn, og á höfðunum sjö höfuðbönd.

4 Hann dró með spörðinum þriðj-úng himinsins stjarna og kastaði þeim á jörðina; drekin stöðnæmdist hjá konunni, sem að því var komin að fæða, og ætlaði að gleypa barnið, þá hún hefði fœtt.

5 Hún fœddi sveinbarn, sem ríkja skyldi yfir öllum þjóðum með járnspota; barnið var skyndilega flutt burt fram fyrir Guð og hans háseti;

6 En konan flúði á eyðimörk, hvar Guð hafði tilbúið henni samastað, og þar skyldi hún haldast við í tólf hundruð og sextýgi daga.

7 Eptir það hófst stríð á himni; Mikael og hans englar stríddu á drekan, en drekin og hans englar stríddu á móti;

8 Hann hafði miður og hēlt ekki frammar við á himni;

9 Og var þeim mikla dreka, þeim gamla höggormi, sem kallast djöfull og Satan, honum, sem afvega leiðir alla menn, kastað ofan á jörðina, og hans englum með honum.

10 Þá heyrdi eg mikla rödd af himni, svo segjandi: nú tilheyrir sigurinn, krapturinn og ríkið vorum Guði, og veldið hans Smurða, því áklagari vorra brœðra, sem áklagar þá fyrir Guði vorum nótt og dag, er niður kastaður.

11 Þeir hafa sigrað hann fyrir blóð lambsins og fyrir orð vitnisburðar síns; þeir hafa hætt lífi sínu fram í dauðann.

12 Verið þess vegna glaðir, þér himnar, og þér sem á himnum búið. Vei sè jörðinni og sjónum, því að djöfullinn er ofan til yðar farinn, í miklum móð, því hann veit, að hann hefir nauman tíma.

13 En sem drekin sá, að búið var að varpa honum ofan á jörðina, ofsókti hann konuna, sem fœtt hafði sveinbarnið.

14 Þá voru konunni gefnir tveir stórir arnarvængir, til að fljúga á þann stað í eyðimörkinni, sem henni var ætlaður, hvar hún átti að vera í

fjarlægð við höggorminn um eina tíð, (tvær) tíðir og hálfa tíð.

15 Höggormurinn spjó vatni út úr sèr á eptir konunni, eins og vatnsflóði, svo að hún hrifist burt af straumnum;

16 En jörðin kom konunni til hjálpar, og opnaði sinn munn og svalg vatnsflóðið, sem drekin hafði útspúið.

17 Þá reiddist drekin við konuna, og fór burt til að herja á hina af afkomendum hennar, sem varðveittu Guðs boðorð og höfðu Jesú vitnisburð.

18 Síðan staðnæmdist eg við sjáfarströndina.

13. KAPÍTULI.

Þau tvö dýr.

Og eg sá dýr stíga upp af hafinu, það hafði tíu horn og sjö höfuð; á hornunum voru tíu kórónur, og á höfðunum voru guðlöstunarorð.

2 Þetta dýr, sem eg sá, var líkt pardusdýri, fœturnir voru eins og bjarnarfœtur, munnurinn eins og á ljóni; drekin gaf því sitt vald, sitt háseti og mikil yfirráð.

3 Eitt af höfðum þess var sært, eins og með dauðlegu sári, en þetta banasár varð heilt, og allir menn fylgdu dýrinu með undrun,

4 Og tilbáðu drekan, fyrir það að hann hafði veitt dýrinu yfirráðin, líka tilbáðu þeir dýrið, segjandi: hver kann að jafnast við dýrið, og hver getur strítt við það?

5 Því var veittur munnur til að tala stóryrði og guðlastanir, og lofað að fara því fram í fjörutíu og tvo mánuði.

6 Það upp lauk þá sínum munni til að tala löstunaryrði gegn Guði, lastaði hans nafn og hans tjaldbúð, og þá sem á himni búa.

7 Því var lofað að herja á heilaga og sigra þá; því var gefið vald yfir als kyns kynkvísl, fólki, tungumáli og þjóð.

8 Allir innbúar jarðarinnar munu tilbíða það, hverra nöfn ekki eru skrifuð í lífsbók lambsins, þess slátrada alt í frá sköpun heimsins.

9 Hver sem eyru hefir, hann heyri.

10 Hver sem herleiðir, hann skal herleiddur verða; hver, sem með sverði drepur, skal með sverði drepinn verða. Hér reynir á þolgæði og trú heilagra.

11 Eg sá annað dýr stíga upp af jörð-

unni, það hafði tvö horn, lík lambs-hornum, mál þess var eins og dreka-mál.

12 Það fer öllu því sama fram, sem hið fyrra dýrið, í augsyn þess, og lætur jörðina, og alla sem á henni búa, tilbiðja fyrra dýrið, hvers ban-væna sár hafði verið læknað.

13 Það gjörir stór ták og lætur eld falla til jarðar af himni í augsyn manna.

14 Það afvegaleiðir þá, sem á jörð-unni búa, með þeim táknum, sem því er lofað að gjöra í augsyn dýrsins, og byður innbúum jarðarinnar að gjöra líkneski eptir því dýrinu, sem fengið hafði sár af sverðinu, en lifði þó.

15 Því var lofað að gefa líf líkneskju dýrsins, svo líkneskjan talaði, og lét drepa alla þá, sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins.

16 Það lætur alla, stóra og smáa, ríka og fátœka, frjálsa og ófrjálsa setja einkenni á sína hægri hönd eða á enni sín,

17 Svo einginn geti keypt eða selt nokkuð, nema sá, sem hefir þetta merki, nafn dýrsins eða tölustafi nafns þess.

18 Hér riður á speki; sá, sem skilning hefir, útreikni tölustafi dýrsins: því talan er manns nafn, og talan er sexhundrað sextíu og sex.

14. KAPÍTULI.

Lofsöngur þeirra innsigliðu. Það eilífa evan-gelium. Hegningardómur Guðs.

SÍÐAN sá eg lambið standa á Síons-fjalli, og með því hundrað og fjörutíu og fjórar þúsundir, sem höfðu nafn þess og nafn Föður þess skrifað á ennum sínum.

2 Eg heyrði þá rödd af himni, svo sem nið margra vatnsfalla eða sem mikinn þrumugný; en röddin, sem eg heyrði, var eins og (rödd) hörpu-slagara, sem slá hörpur sínar.

3 Þeir söngu einhvern nýan söng frammi fyrir hásetinu og þeim fjórum dýrum og öldúngunum; en einginn gat numið sönginn, nema þær hundr-að fjörutíu og fjórar þúsundir, sem leystar voru frá jörðunni.

4 Þessir eru þeir, sem ekki hafa saurgað sig með konum, því þeir hafa varðveitt sitt skírlífi; þeir fylgja

lambinu, hvert sem það fer, og hafa leystir verið frá mönnunum, svo sem frumgróði Guðs og lambsins.

5 Í þeirra munni finst eingin lýgi; þeir eru lýtalausir.

6 Eg sá annan engil fljúga um mið-himininn, hann hœlt á eilífum fagu-aðarboðskap, sem hann kunngjörði innbúum jarðarinnar, allri þjóð, kyn-kvísl, tungumáli og fólki.

7 Hann sagði hárrí röddu: óttizt Guð og vegað hann, því tími hans dóms er fyrir höndum; tilbiðjið þann, sem gjört hefir himininn og jörðina og sjóinn og uppsprettur vatnanna.

8 Annar engill kom á eptir honum, og sagði: hún er fallin, hún er fallin, sú mikla Babylon, sem byrjað hefir öllum þjóðum vín síns eitraða saurlifnaðar.

9 Þar á eptir kom hinn þriðji engill, sem sagði hárrí röddu: hver sem tilbiður dýrið og þess líkneskju og lætur merkja sig á sínu enni eða hönd.

10 Hann skal drekka Guðs reidivín, sem helt er óblönduðu á hans reidibíkar, kveljast í eldi og brennisteini í augsyn heilagra engla og lambsins.

11 Og kvala-reykur þeirra mun upp-stíga eilíflega; þeir, sem tilbiðja dýrið og þess líkneskju og láta merkja sig með þess fangamarki, skulu einga ró hafa nótt nð dag.

12 Hér reynir á þolgæði heilagra, sem varðveita boðorð Guðs og trúna á Jesúm.

13 Þá heyrði eg rödd af himni, sem sagði: skrifa þú, sælir eru þeir fram-líðnu, sem nú eru í Drottni dánir. Já segir Andinn, þeir geta hvílt sig eptir sitt erviði, því þeirra verk fylgja þeim.

14 Síðan sá eg hvítt ský og einhvern sitja á skýinu, líkan manni; hann hafði gulllega kórónu á höfðinu og bitran ljá í hendi sér.

15 Þá gekk annar engill út úr must-erinu, hann kallaði hárrí röddu til þess, sem á skýinu sat: bregtu lján-um og sker upp, því uppskerutíminn er kominn, og ávöxtur jarðarinnar orðinn fullvaxinn.

16 Sá, sem á skýinu sat, brá þá lján-um ofan á jörðina, og jörðin varð slegin.

17 Þá gekk annar engill út úr must-
erinu á himnum, hann hæld og á
bitrum ljá ;

18 En annar engill gekk frá altarinu,
hann hafði vald yfir eldinum ; hann
kallaði hárri röddu til þess, sem hæld
á þeim beitta ljá, og sagði : bregtu
þínum hvassa ljá og afsker berin af
vínviði jarðarinnar, því vínviðarberin
eru orðin fullvaxin.

19 Engillinn brá þá ljá sínum ofan
á jörðina og afskar vínviðar ávöxt
jarðarinnar, og kastaði honum í þá
stóru vínpressu Guðs reiði.

20 Síðan var vínpressan troðin utan
borgar, og gekk blóð út af vínpress-
unni, svo að tók upp undir hesta-
beizlin, og flaut yfir sextán hundruð
renniskeið.

15. KAPÍTULI.

*Þær sjö seinustu plágur ; söngur sigurvegaranna.
Þær sjö reiðishálar.*

SÍÐAN sá eg annað mikið og dásam-
legt teikn á himni, sjö engla, sem
höfðu þær sjö seinustu plágur, með
hverjum Guðs reiði átti að enda.

2 Eg sá eins og glersjó eldi bland-
inn, og þá, sem sigrað höfðu dýrið
og þess líkneskju og tölu nafns þess,
standa við glersjóinn, með hörpur
Guðs í höndum sér.

3 Þeir sýngja söng Mósis þjónustu-
manns, og söng lambsins, segjandi :
mikil og dásamleg eru þín verk, Drott-
inn Guð alvaldi, réttvísir og sannir
eru þínir vegir, þjóðanna konungur !

4 Hver skyldi ekki óttast þig, Drott-
in, og vegsama þitt nafn? því þú einn
ert heilagur; allar þjóðir munu koma
og falla fram fyrir þér; þínar réttvísu
ráðstafanir eru opinberar orðnar.

5 Eptir þetta sá eg að opnaðist
musteri vitnisburðar tjaldbúðarinnar
á himni.

6 Þá gengu út úr musterinu þeir
sjö englar, sem höfðu þær sjö plágur,
þeir voru skrýddir hreinu skínanda
líni og grytir um brjóstin með gull-
legum beltum.

7 Eitt af þeim fjórum dýrum fækk
þeim sjö englum sjö gullegar skálar,
fullar af reiði Guðs, þess er lifir um
aldir alda.

8 Þá fylltistusterið reykkjar af dýrð
og almætti Guðs, og einginn mátti

inn ganga íusterið, þar til afliðnar
voru þær sjö plágur þeirra sjö engla.

16. KAPÍTULI.

Þeir sjö englar hella úr þeim sjö skálum.

OG eg heyrði mikla raust frá must-
erinu, sem talaði til þeirra sjö
engla : farið og hellið úr þeim sjö
skálum Guðs reiði yfir jörðina.

2 Þá fór sá fyrsti og helti úr sinni
skál yfir jörðina. Þá komu ljót og
ill sár á þá menn, sem höfðu mark
dýrsins og tilbáðu þess líkneskju.

3 Sá annar engill helti úr sinni skál
í sjóinn, og varð hann að blóði, eins
og dauðablóði, svo að hver lifandi
skepna dó í sjónum.

4 Sá þriðji engill helti úr sinni skál
í fljótin og uppsprettur vatnanna, og
urðu þau að blóði.

5 Eg heyrði engil vatnanna segja :
réttvís ertu, þú sem ert og varst, þú
hinn heilagi, að þú hefir dæmt þannig ;

6 Af því þeir hafa úthelt blóði heil-
agra og spámannanna, hefir þú gefið
þeim blóð að drekka; þeir eru þess
maklegir.

7 Þá heyrði eg talað frá altarinu :
já, Drottinn Guð alvaldi, sannir og
réttvísir eru þínir dómur.

8 Sá fjórði helti úr sinni skál í sólina,
honum var gefið vald til að brenna
mennina í eldi.

9 Mennirnir stiknuðu þá af miklum
hita og löstuðu Guð, sem hafði vald
yfir þessum plágum, og ekki betruðu
þeir sig, svo þeir gæfi honum dýrðina.

10 Sá fimti helti úr sinni skál á
hásæti dýrsins; þá formyrkvaðist þess
ríki, og menn bitu í tungur sínar af
ofraun,

11 Og hallmæltu himinsins Guði fyrir
sín harmkvæli og sár, en létu þó ekki
af athæfi sínu.

12 Sá sjötti helti úr sinni skál í
fljótið mikla Evfrat; vatnið í því þörn-
aði þá upp, svo að vegur greiddist
fyrir konúngana úr sólaruppkomu-
stað.

13 Síðan sá eg þrjá óhreina anda,
eins og pöddur, fara út af munni
drekans og af munni dýrsins og af
munni falsspámannsins.

14 Þetta eru djöfla andar, sem gjöra
teikn, sem fara til allra konúnga í
veröldinni, til að safna þeim saman

til stríðsins á hinum mikla degi Guðs hins alvalda.

15 Sjá, eg kem eins og þjófur; sæll er sá, sem vakir og geymir sín klæði, svo hann gángi ekki nakinn um kring og að aðrir sjái hans blygðum.

16 Andarnir söfnuðu þeim saman á þeim stað, sem á Hebresku kallast Harmagedón.

17 Sá sjöundi helti úr sinni skál út í loftið; þá gekk raust mikil út af musteri himinsins frá hásetinu, sem sagði: það er skeð.

18 Þá urðu eldingar og brestir og þrumur, og hræring svo mikil, að aldrei hefir orðið önnur slík, frá því menn urðu til á jörðinni, eins og sú hræring varð.

19 Þá skiptist borgin mikla í þrjá hluti, og borgir heiðingjanna hrundu. Þannig mintist Guð þeirrar miklu Babylonar, að hann lét hana bergja á víni sinnar heiptarreiði.

20 Allar eyar hvurfu, og fjöllin urðu að eingu;

21 Þá féll vættarþúngt hagl af himni yfir mennina; en mennirnir hallmæltu Guði fyrir hagpláguna, því að sú plága var ákaflega mikil.

17. KAPÍTULI.

Sú mikla hörkona Babylon. Útþýðing hörkonunnar og dýrsins.

OG einn af þeim sjö englum, sem höldu á þeim sjö skálum, kom til mín og talaði svo við mig: kom hingað, eg skal sýna þér dóminn yfir skækjunni miklu, sem situr á þeim mörgu vötnum,

2 Sem konungar jarðarinnar hafa drýgt saurlifnað með, og innbúar jarðarinnar eru orðnir drukknir af víni hennar hörunar.

3 Hann leiddi mig þá í anda á eyðimörku, hvar eg sá konu sitjandi á skarlats-rauðu dýri, sem var fult af guðlöstunarorðum, og hafði sjö höfuð og tíu horn.

4 Konan var klædd í purpura og skarlat, og prýdd gulli, gimsteinum og perlum, og hélt á gullstaupi í hendi sér, sem fult var af víurstygð og óhreinkleika hennar saurlifnaðar.

5 Á enni hennar voru skrifuð þessi orð: leyndardómur, sú mikla Bábýlon,

móðir hörkvenna og víðurstygða jarðarinnar.

6 Eg sá, að konan var drukkin af blóði heilagra af blóði Jesú votta, og undraðist eg stórlega, er eg leit hana.

7 Þá sagði engillinn við mig: hvi furðar þig? Eg skal segja þér leyndardóm konunnar og dýrsins, sem ber hana og hefir þau sjö höfuð og tíu horn.

8 Dýrið, sem þú sást, var, en er ekki: það mun síðan upp stíga frá afgrunninu og tortýnast; þá munu innbúar jarðarinnar undrast, hverra nöfn ekki hafa verið skrifuð í lífsins bók frá upphafi heimsins, þá þeir sjá, að dýrið, sem áður var, er ekki frammar til, en kemur þó aptur. Hér ríður á hugskoti, sem hefir speki.

9 Þau sjö höfuð eru sjö fjöll, sem konan situr á, og sjö konungar,

10 Fimm eru fallnir, einn er enn uppi, annar er ókominn, en þá hann kemur, mun hann vara skamma stund.

11 Dýrið, sem var, en er ekki til frammar, er sá áttundi, og sprettur upp af þeim sjö, og mun tortýnast.

12 Þau tíu horn, sem þú sást, eru tíu konungar, sem enn þá ekki hafa tekið við ríki, heldur hafa fengið vald, sem konungar, stundarkorn með dýrinu.

13 Þessir eru samhuga, og ljá, dýrinu sinn styrk og sitt vald.

14 Þessir munu stríða við lambið, en lambið mun sigra þá, því það er Drottinn drottnanna og konungur konunganna, og þeir, sem með því eru, eru hinir kölluðu, útvöldu og trúu.

15 Hann sagði og við mig: vötnin, sem þú sást, hvar skækjan situr, eru fólk og lýðir, þjóðir og túngur.

16 En þau tíu horn, sem þú sást, og dýrið, munu hata skækjuna, eyðileggja hana, gjöra klæðlausu, eta hold hennar og brenna hana sjálfa í eldi.

17 Því Guð hefir lagt þeim í brjóst, að gjöra dýrsins vilja, vera samráða og ljá því sitt ríki, þar til Guðs ráðstafanir fullkomnast.

18 En konan, sem þú sást, er borgin mikla, sem heldur ríki yfir konungum jarðarinnar.

18. KAPÍTULI.

Fall borgarinnar Babýlonar.

OG eptir þetta sá eg annan engil stíga ofan af himni, hann hafði mikið vald; jörðin ljómaði af hans dýrd.

2 Hann kallaði hárri röddu, segjandi: hún er fallin, hún er fallin, sú mikla Babýlon, og orðin að djöfla heimkynni og fangelsi als konar óhreinna anda og als konar óhreinna og viðbjóðslegra fugla,

3 Af því hún hefir byrjað öllum þjóðum sitt áfenga hórunar vín, og konungar jarðarinnar hafa drýgt saurlifnað með henni, og kaupmenn jarðarinnar eru ríkir orðnir af hennar megna óhöfi.

4 Þá heyrða eg aðra rödd af himni, sem sagði: farið út af borginni, mitt fólk, svo þér takið einga hlutdeild í hennar syndum, og hreppið ekki hennar plágur;

5 Því hennar syndir ná alt upp til himins, og Guð hefir minzt hennar ranglætis.

6 Gjaldið henni, eins og hún hefir goldið yður, og gjaldið henni tvöfalt eptir hennar verkum; blandið henni tvöfalt í þeim bikar, sem hún hefir blandað yður í.

7 Veitið henni eins mikla kvöl og hörmógu, eins og hennar stærilæti og óhöf hefir verið; því hún segir í sínu hjarta: eg sit sem drottning, og verð aldrei ekkja, eg fæ aldrei sorg að sjá.

8 Fyrir þetta munu hennar plágur koma á einum degi, dauði og sorg og húngur; hún mun brend verða í eldi, því sá Guð, sem hefir dæmt hana, er máttugur Drottinn.

9 Konungar jarðarinnar, sem hafa drýgt saurlifnað og munaðarlífi með henni, munu barma sér og gráta yfir henni, þegar þeir sjá reykin af hennar brennu.

10 Af ótta fyrir hennar kvöl munu þeir standa langt frá og segja: vei, vei, þú hin mikla borgin, Babýlon, þú volduga borg, því hefðin hefir komið yfir þig á einni stundu.

11 Eins munu kaupmenn jarðarinnar gráta og harma yfir henni, því einginn kaupir nú fremur þeirra farma,

12 Farma gulls og silfurs, gimsteina og perlna, lins og purpura, silkis og skarlats, als konar ilmvið, als konar ker af filabeini og hinum dýrasta viði, af eiri, járne og marmara.

13 Kanelbörk, balsam, ilmjurtir, smyrsl, reykelsti, vín, viðsmjör, hveiti, korn, eyki, sauðfê, hesta, kerrur, þræla og mansmenn.

14 Sá gróði, sem þín sála girntist, hefir brugðizt þér; öll sæld og glýs er þér horfið, svo að þú finnur það ekki framar.

15 Sölumenn þessara hluta, sem hafa ábatazt á borginni, munu standa á lengdar, grátandi og harmandi af ótta fyrir hennar kvöl,

16 Og segja: vei, vei, þú hin mikla borg, sem íklæddist líni og purpura og skarlati, og varst prýdd gulli og gimsteinum og perlum; því í einu vetfangi eyddist allur þessi auður.

17 Allir stýrimenn, siglingamenn og hásetar, og þeir sem í förum eru, stóðu á lengdar,

18 Og kölluðu, þá þeir sáu reykin af hennar brennu, og sögðu: hvar sást maki til þessarar miklu borgar?

19 Þeir jusu mold yfir höfuð sér, kölluðu upp grátandi og harmandi, og sögðu: vei, vei, þú hin mikla borg, á hverrar yfirlæti allir þeir grœddu, sem skip höfðu á sjónum; hún er á einni stundu eyðilögð.

20 Fagna yfir henni, þú himin, og þér heilögu, postular og spámenn, því Guð hefir hefnt yðar á henni.

21 Einn sterkur engill tók þá upp stein, eins og mikinn kvarnarstein, og kastaði í sjóinn, segjandi: svo voveiflega skal hin mikla borg kollvarpast, svo að engar menjar skulu eptir verða.

22 Hörpusláttur, sönglyst, pípuhljómur og lúdragangur skal ekki framar heyrast í þér; engir íþrótta menn skulu framar finnast í þér, einginn kvarnarþytur skal framar heyrast í þér.

23 Ljósabirta skal ekki framar sjást í þér, eingin raust brúðguma og brúðar skal framar heyrast í þér; því þínir kaupmenn voru höfðingjar jarðarinnar, og allar þjóðir leiddust afvega af þínum töfradrykk.

24 Í henni fanst blóð spámanna og

heilagra, og allra þeirra, sem á jörðu hafa drepnir verið.

19. KAPÍTULI.

Sigursöngur á himni. Kristur fer í hernað og sigrar.

EPTIR þetta heyrða eg rödd á himni, eins og mikinn manngný, sem sagði : lofið Drottin ; hjálpræðið, dýrðin og mátturinn tilheyrir Guði vorum,

2 Því sannir og réttvísir eru hans dómar ; hann hefir hegnt skækjunni miklu, sem spilti jörðunni með sínum saurlifnaði, og hefst á henni fyrir dráp sinna þjóna.

3 Og aptur sögðu þeir : lofið Drottin ; hennar reykur mun upp stíga um allir alda.

4 Þeir tuttugu og fjórir öldungar og þau fjögur dýrin féllu þá fram og tilbáðu Guð, sem á hásetinu sat, segjandi : amen, lofið Drottin.

5 Þá gekk rödd út frá hásetinu, sem sagði : lofið Guð vorn, allir hans þjónar, og þær sem hann óttizt, smáir og stórir.

6 Þá heyrði eg raddir, eins og af miklum mannfjölda, og sem nið margra vatna, og sem sterkan þrumu-gný ; þær sögðu : lofið Drottin ; því Drottinn Guð, sá alvaldi, ríkir.

7 Gledjumst og fögnum og veggjum um hann, því brúðkaup lambsins er komið, og þess brúður hefir búið sig.

8 Henni var fengið skínandi og hreint lín til að skryðast í ; línklaðið er dygðir heilagra.

9 Og hann sagði við mig : skrifa þú, sælir eru þeir, sem eru boðnir til brúðkaups lambsins. Síðan sagði hann við mig : þetta eru sannarleg Guðs orð.

10 Eg féll þá fram fyrir fœtur honum, til að tilbiðja hann ; en hann sagði við mig : varastu þetta ; eg er samþjón þinn og brœðra þinna, sem hafa vitnisburðinn Jesú, tilbið þú Guð ; því vitnisburður Jesú er andi spádómsins.

11 Síðan sá eg himininn opnast, og sá hvítan hest ; sá, sem á honum sat, kallast sá Trúi og Sannorði ; hann dæmir og stríðir með réttvísi.

12 Hans augu voru sem eldslogi, og á höfði hans voru margar kórónur ;

hann hafði skrifað nafn, sem einginn þekti, nema sjálfur hann.

13 Hann var skryddur skikkju blóðlitaðri, og hans nafn kallast “Orð Guðs.”

14 Þær himnesku hersveitir fylgdu honum á hvítum hestum, íklæddar hvítu hreinu líni.

15 Af hans munni gekk tvíeggjað sverð biturt, með hverju hann slær þjóðirnar, og ríkir yfir þeim með járnspota ; hann treður vinnu heiptarreiði Guðs hins alvalda.

16 Á skikkjunni og á lend sinni hefir hann nafn áskrifað : konungur konunganna og Drottinn drottanna.

17 Þá sá eg einn engil, sem stóð í sólunni ; hann kallaði hárri röddu til allra fuglanna, sem flugu í miðhimninum : komið, safnizt saman til þeirrar miklu veizlu Guðs,

18 Til að eta hold konunganna, hershöfðingjanna og kappanna, hestanna og riddaranna, og allra, bæði frjálsra og ófrjálsra, smárra og stórra.

19 Þá sá eg dýrið og konunga jarðarinnar og þeirra herflokka samansafnaða, til að heya stríð við þann, sem á hestinum sat, og við hans herlið.

20 Dýrið varð handtekið, og falspámaðurinn með því, sem hafði gjört tákni í augsyn þess, með hverjum hann afvega leiddi þá, sem höfðu tekið við merki dýrsins og tilbedið þess líkneskju ; þeim var báðum kastað lifandi í elddíkið, sem logar af brennisteini.

21 Hinir aðrir voru drepnir með sverðinu, sem út gekk af munni þess, er á hestinum sat, og allir fuglar söddust af hreum þeirra.

20. KAPÍTULI.

Djöfullinn er bundinn. Þúsund ára ríkið. Djöfullinn látinn laus um stund og kastað í dikið. Dómurinn.

ÞÁ sá eg engil stíga niður af himni ; hann hœlt á lykli afgrunnansins og stórum fjötri í hendinni.

2 Hann tók drekann, þann gamla höggorm, sem er djöfull og Satan, og batt hann um þúsund ár,

3 Kastaði honum í afgrunnið, læsti aptur og setti innsigli yfir, svo hann ekki afvega leiddi þjóðirnar framár, uns þúsund ár væru liðin ; en að

þeim liðnum á hann að leysast um stuttan tíma.

4 Þá sá eg háseti ; þeim, sem á þeim sátu, var gefið dómsvald. Líka sá eg sálir þeirra, sem höfðu verið hálshögnir fyrir vitnisburð Jesú og orð Guðs, og þeirra, sem ekki höfðu tilbeiðið dýrið eða þess líkneskju og ekki höfðu þess merki á ennum sér eða hendi. Þeir lifðu og ríktu með Kristi um þúsund ár.

5 En aðrir dauðir lifuðu ekki fyr, en þau þúsund ár voru liðin. Þetta er sú fyrri upprisa.

6 Sæll og heilagur er sá, sem hlutdeild tekur í þeirri fyrri upprisu ; yfir þeim hefir sá annar dauði ekkert vald, heldur munu þeir vera kennimenn Guðs og Krists, og ríkja með honum þúsund ár.

7 En þegar þau þúsund ár eru liðin, verður Satan leystur af fangelsinu.

8 Þá mun hann út ganga til að afvega leiða þjóðirnar í þeim fjórum heims endum, Gog og Magog, og safna þeim til stríðs ; mergð þeirra er sem sjáfarsandur.

9 Þeir fóru upp á flatlendið og umkringu herbúðir heilagra, og þá elskuðu borg. En þá fór eldur af himni ofan, og eyddi þeim.

10 En djöflinum, sem afvega leiddi þá, var kastað í það logandi brennisteinsdiki, þar sem dýrið var og falsspámaðurinn ; þar munu þau kveljast dag og nótt um allar aldir.

11 Þá sá eg mikið háseti hvítt, og þann, sem á því sat ; en fyrir sjón hans hvarf himin og jörð, svo engar eptirstöðvar voru.

12 Eg sá þá dauðu, smáa og stóra, standa frammi fyrir hásetinu, og bókunum var lokið upp. Þá var annari bók lokið upp, það var lífsins bók ; og voru þeir dauðu dömdir eptir þeirra verkum, sem skrifuð voru í bókunum.

13 Sjórinn skilaði aptur þeim dauðu, sem í honum voru, og dauðinn og hel skiluðu aptur þeim dauðu, sem í þeim voru, og hver þeirra var dömdur eptir sínum verkum.

14 Dauðanum og helju var kastað í elddíkið ; þetta elddíki er sá annar dauði.

15 Og hver sem ekki fanst skrifaður

í lífsins bók, honum var kastað í elddíkið.

21. KAPÍTULI.

Sá himneska Jerúsalem.

EG sá nýan himin og nýa jörð, því sá fyrri himin og sú fyrri jörð var horfin, og sjórinn var ekki fram-
ar til.

2 Eg sá borgina helgu, þá nýu Jerúsalem, stíga niður af himni frá Guði, búna sem brúði, er skartar fyrir manni sínum.

3 Eg heyrði mikla rödd af himni segjandi : þetta er tjaldbúð Guðs meðal mannanna ; hjá þeim mun hann bústað hafa, og þeir skulu vera hans fólk, og Guð sjálfur mun vera hjá þeim, og vera þeirra Guð.

4 Hann mun þerra hvert tár af þeirra augum, og dauðinn mun ekki framar til vera ; hvorki harmur, nè vein, nè mæða mun framar til vera, því það fyrra er farið.

5 Sá, sem í hásetinu sat, sagði : sjá eg gjöri alt nýtt ; hann sagði við mig : skrifaðu, að þessi orð eru trúanleg og sönn.

6 Enn framar sagði hann við mig : það er skeð ; eg em A og Ó, upphaf og endir. Þeim þyrsta skal eg ókeypis gefa að drekka af uppsprettu lífsins vatns.

7 Sá, sem sigrar, skal öðlast þetta, og eg skal vera hans Guð, og hann skal vera minn sonur.

8 En þeir ístöðulausu og ótrúu, syndarar og glöpmenn, manndráparar og frillulífsmenn, galdramenn og skurðgoðadýrkarar og allir lygarar, þeirra hlutfall skal vera í því diki, sem logar af eldi og brennisteini ; það er sá annar dauði.

9 Þá kom einn af þeim sjö englum, sem höldu á þeim sjö skálum, er fullar voru af þeim sjö síðustu plágum, og talaði við mig segjandi : kom hingað, eg skal sýna þér brúðina, sem nú er gipt lambinu.

10 Hann flutti mig þá í anda upp á mikið og hátt fjall, og sýndi mér Jerúsalem, borgina helgu, sem steig niður af himni frá Guði ;

11 Hún hafði dýrð Guðs ; hennar ljómi var líkur dýrmætasta steini, sem krystalskær jaspis.

12 Hún hafði mikinn og háan berg-

arvegg, tólf hlið, og við hliðin tólf engla með áskrifudum nöfnum hinna tólf Ísraels kynkvísla.

13 Móti austri voru þrjú hlið, móti norðri þrjú, móti suðri þrjú, móti vestri þrjú.

14 Veggur borgarinnar hafði tólf undirstöðusteina, á þeim voru tólf nöfn þeirra tólf postula lambsins.

15 Sá, sem við mig talaði, hélt á gullkvarða, til að mæla með borgina, hlið hennar og veggi.

16 Borgin lá í ferhyrning, jöfn á lengd og breidd. Hann mældi borgina með kvarðanum, tólf þúsund renniskeið, hennar lengd, breidd og hæð var jöfn.

17 Hann mældi vegg borgarinnar hundrað fjörutíu og fjórar álnir, eptir manns mælingu, sem er engilsins.

18 Veggur hennar var bygður af jaspis, og borgin af tæra gulli, sem skært gler væri.

19 Undirstöðusteinar borgarveggsins voru skreyttir als konar dýrmætum steini; fyrsti undirstöðusteininn var jaspis, annar saffir, þriðji kalsedón, fjórði smaragð,

20 Fimti sardoníx, sjötti sardínarsteinn, sjöundi krysolit, áttundi beryll, níundi tóþaz, tíundi krysópras, ellefti hýasint, tólfti ametyst.

21 Þau tólf hlið voru tólf perlur, og hvert hlið fyrir sig var úr einni perlu; stræti borgarinnar voru af tæra gulli, eins og gagnsært gler væri.

22 Ekkert musteri sá eg í henni, því Guð Drottinn hinn alvaldi og lambið er hennar musteri.

23 Borgin þarf ekki heldur sólar við eða túngls, til að lýsa, því dýrð Guðs uppljómar hana, og lambið er hennar ljós.

24 Þjóðirnar munu ganga í hennar ljósi, og konungar jarðarinnar færa henni sína dýrð og vegsemd.

25 Hliðum hennar verður ekki lokað um daga, því þar mun aldrei nótt koma.

26 Dýrð og vegsemd þjóðanna munu þangað flytjast.

27 Ekkert óhreint, einginn, sem fremur víðurstygð eða fer með lygi, mun þangað inn koma, heldur þeir einir, sem eru skrifaðir í lífsbók lambsins.

22. KAPÍTULI.

Framhald. Niðurlag bókarinnar.

HANN sýndi mér straum lífsvatnsins, hann var skær sem krystall, og rann frá háseti Guðs og lambsins.

2 Milli borgar strætanna og straumsins beggja vegna voru lífstrén, sem báru tólföldan ávöxt, á sínum mánuði hvern, en blöð víðarins eru til lækningar þjóðunum.

3 Eingin bölván skal frammar vera, og háseti Guðs og lambsins skal í henni vera, og hans þjónar skulu honum þjóna.

4 Þeir skulu sjá hans auglit, og bera hans nafn á ennum sér.

5 Nótt skal ekki frammar til vera, og eingin þörf á ljósi eða birtu sólar, því Drottinn Guð mun lýsa yfir þeim, og þeir skulu ríkja um aldir alda.

6 Síðan sagði hann við mig: Þessi orð eru áreiðanleg og sönn; og Drottinn, Guð anda spámannanna, sendi sinn engil til að sýna sínum þjófum það, sem brátt á að ske.

7 Sjá, eg kem snarlega: sæll er sá, sem varðveitir spádómsorð þessarar bókar.

8 Eg, Jóhannes, heyrði og sá þetta, og þá eg hafði heyrt það og sæð, féll eg fram fyrir fœtur þess engils, sem sýndi mér þetta, til að tilbiðja hann.

9 En hann sagði við mig: varastu þetta; eg er samþjón þinn og bræðra þinna, spámannanna, og þeirra, sem varðveita orð þessarar bókar; tilbið þú Guð.

10 Enn sagði hann við mig: innsigla þú ekki spádómsorð þessarar bókar, því tíminn er nálægur.

11 Sá rángláti haldi áfram að gjöra rángt, sá saurlífi haldi áfram saurlífnaðinum, sá réttláti haldi áfram í réttlætinu, sá heilagi haldi áfram í heilagleikanum.

12 Sjá, eg kem skjótt, og hefi með mér endurgjaldið handa sérhverjum, eptir því sem hans verk verða.

13 Eg em A og Ó, sá fyrsti og síðasti, upphafið og endirinn.

14 Sælir eru þeir, sem breyta eptir hans boðordum, svo þeir náí að komast að lífstrènu, og megi inn ganga um borgarhliðin inn í borgina;

15 Hundar (saurlífismenn) og galdramenn, manndrápsmenn og skurðgoða-

dýrkendur skulu úti gista, sömuleiðis hver, sem elskar og iðkar lygi.

16 Eg, Jesús, sendi minn engil til að votta yður þetta í söfnuðunum ; eg em rót og kynstafur Davíðs, morgunstjarnan sú hin skæra.

17 Andinn og brúðurin segja : kom þú. Sá sem þetta heyrir, hann segi : kom þú. Sá sem þyrstur er, hann komi ; hver sem vill, hann taki gefins lífsins vatn.

18 Eg votta það fyrir sérhverjum, sem heyrir spádómsorð þessarar bók-

ar, að leggi nokkur hær við, mun Guð á hann leggja þær plágur, sem skrifðar eru í þessari bók.

19 Og taki nokkur af orðum þessarar spádómsbókar, þá mun Guð af honum taka hans hlutdeild í lífstrènu og borginni helgu, sem um er skrifað í þessari bók.

20 Sá, sem þetta vottar, segir : já, eg kem skjótt, amen. Kom, Drottinn Jesú !

21 Náðin Drottins vors Jesú Krists veri með yður öllum.

104110 G

Bible. Icelandic Biblíá. Endurskoduð útgáfa.
Icel Biblíá. Endurskodud útgafo.
1866

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

